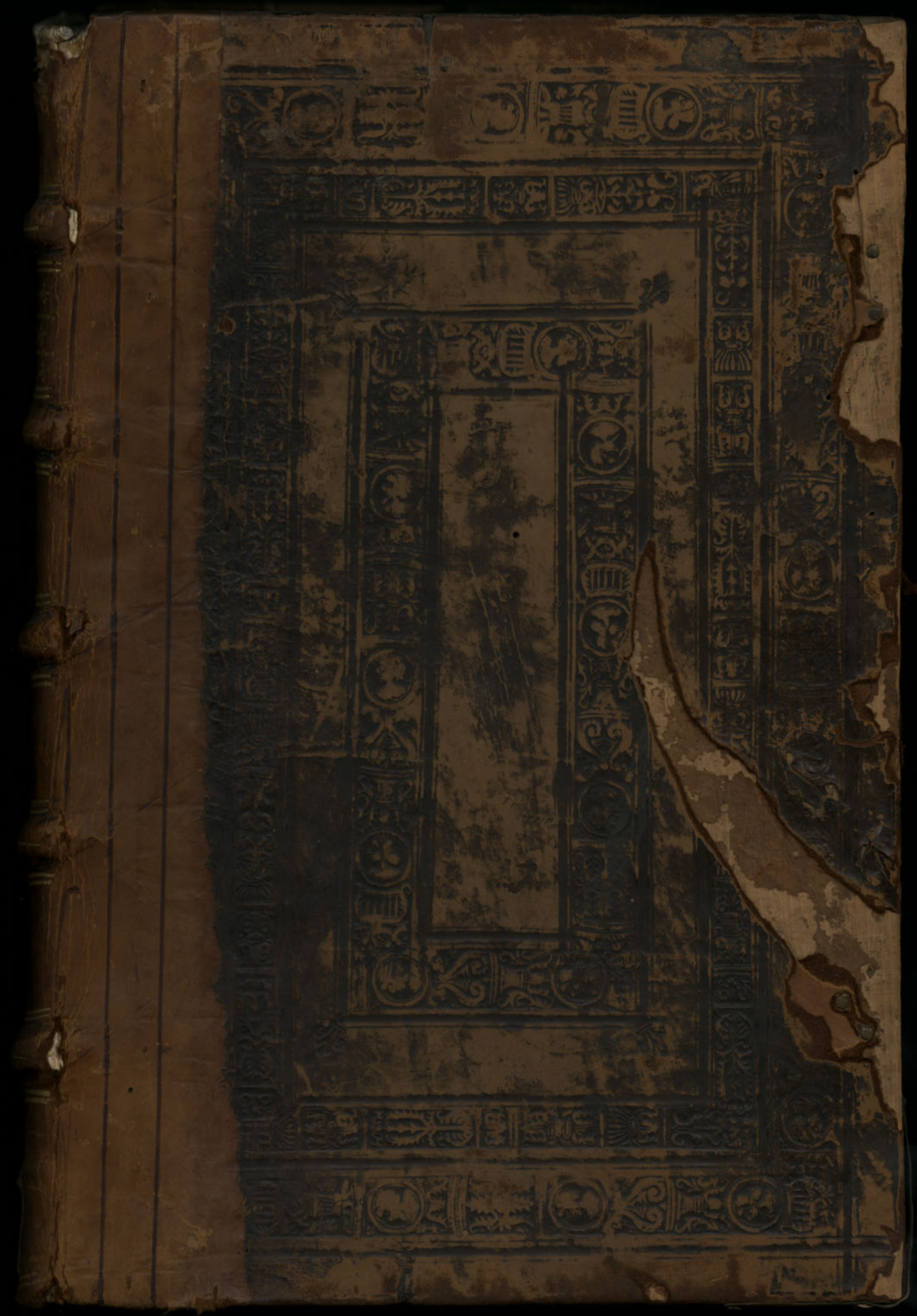

Casa
Gab. R
Est.
Tab. 46
N.º 8

R
46
8

O 1º Official
M. Fontes.

Depº = E = 7 — 9

Logica magna Pauli Venett.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

Quadro de 61

¶ Excellentissimi philosophor monarche Pauli Veneti ordinis heremitarum sancti Augustini logice magne pars prima incipit.

Quoniam Aristoteles primo prior dicit. Terminus est in quem resolvitur propositio vt pdicatum et de quo pdicat cōposito vl diviso esse vl nō esse .i. in propositione affirmativa vl negativa: et Boeti⁹ p⁰ thopicor ait: terminos aut voco nomina vl verba qb⁹ nectit propositō: qr igit in terminū resolvit propositio io p⁰ in terminis est psistēdum vt posterius propositōnū notitia clari⁹ appareat. ¶ Pro quo prio notat q terminor qdam sunt cathegorematici quidam sincathegorematici qui inter se multipliciter distinguunt.

Terminus cathegorematic⁹ ē signū tā iplicite q̄ explicite simplex de coi lege: non extremor aliqualr vnitivum sed alterius a se et suo cōsimili p se in noticiā deductivum: pticule hui⁹ descriptiōis declarat. ¶ Dicit nāq prio signuz qd ponit loco generis: quia oīs termin⁹ cathegorematic⁹ ē signū et nō ecōverso: circulus nāq ate tabernaz est signum et tn nō est terminus cathegorematic⁹: similr qlibet propositio vocat signū rōne sue significatōis et sui significati et tn nulla talis est termin⁹ cathegorematicus. ¶ Secūdo dicit tā iplicite q̄ explicite simplex: quia iste terminus nihil ē signū explicite simplex de coi lege nō extremor aliqualr vnitivū nō tn est terminus cathegorematicus: sed terminus pregnās: quia nō est iplicite simplex cū subordinetur vni tali cōplexo: nulla res: ꝓposito ex cathegoreate et sincathegoreate. ¶ Tertio dr de coi lege: qa adveniente nona lege posset p illaz qlibet terminus qui est cathegorematicus fore termin⁹ sincathegoreaticus vl ecōtra: excludit et nona ipositio. ¶ Quarto dicit nō extremor aliqualiter vnitivū ad denotādū q verba nō sunt termini cathegorematici cū sint suor extremor vba vnitiua. ¶ Quinto dr sed alterius a se et suo cōsimili i noticiaz deductivuz: propter ista signa oīs nullus et huiusmodi: et istos terminos māles a b c et huiusmōi q licet significēt se nālr et in suppone māli sua cōsimilia ad placitū: nō tn sunt termini cathegorematici: quia oportet q de coi lege sit significativus alteri⁹ a se et suo cōsimili sicut sunt isti termini hō aial et huiusmōi: significat .n. seipōs et i suppone māli sua similia tn significat hoies q distinguūt a talib⁹ terminis et suis cōsimilib⁹: similr isti termini: terminus: signū: intentio licet non significent nisi terminos sunt tn termini cathegorematici: quia cū alijs cōdcōnib⁹ significat a se et suis cōsimilib⁹ distincta: nam significat tales terminos hō aial q nō sunt similes alicui tali termino: signū: intentio: termin⁹.

Terminus sincathegoreaticus est signū officij executivū: nulli⁹ a se et suo cōsimili sine nona impositone p se signū: pticule hui⁹ descriptionis declarant. ¶ Dicit prio signū loco generis vt prius. ¶ Secūdo dr officij executivū: ppter terminos cathegorematicos q nō sunt officior executivi: intelligo .n. per esse officij executivum habere vim distribuendi: confundendi: copulandi: disiungēdi condictōnandi atq determinandi: sicut sunt copulationes disiunctiōes et note condictōis vt: et vl: si: igit: et huiusmōi: similr ppositiōes et adverbia et interiectiōes vt at: ab: necessario: cōtigēt: olim et huiusmōi. ¶ Tertio dicit nullius a se et suo cōsimili significativuz: qr licz li nihil li drns et huiusmōi sunt officij executiua: distribuēdo: mobilitādo: immobilitādo: et huiusmōi: tn quia significat significata distincta a se et suis similib⁹ iō non sunt sincathegoreata. ¶ Quarto dr sine nona ipositiōe: ppter cāz dictā: qr nō est dubiū q li oīs posset p autētica ipositiōez humana vl diuina significare distincta a se et suis similib⁹: nō tn sic pōt huiusmōi lege absolute dictāte ad pns. ¶ Ex pdictis seqt q aliqs ē terminus simplex quec est cathegorematicus nec est sincathegorematic⁹: pz de tali termio: vel: aut de copla vbi substātiui: aut de talib⁹ mālib⁹ terminis a b c et huiusmōi. ¶ Seqt et q aliqs ē termin⁹ sincathegorematic⁹ q p se significat: nam quilibet talis seipm mālr significat: sicut et qlibz res nālis obiecta vtuti cogitatiue. ¶ Itē seqt q terminus cathegorematicus nō dicit esse q significative acceptus pōt esse subiectū vl pdicatum aut ps subiecti aut pars predicati distributi propositionis cathegorice: sicut aliqui ponūt diffinitive: nā de illis terminis a b et de terminis pgnātib⁹ verificat diffinitō assignata p eos et nō diffinitū. ¶ Etiam seqt q ista diffinitio coīs de termino sincathegoreatico nō ē va vz. Termin⁹ sincathegoreaticus dr q significative sumpt⁹ nō pōt ee subiectū aut predicatum aut ps subiecti aut ps predicati distributi propositiōis cathegorice. naz dicēdo omne vidēs omnē hominē est aial vl sic oē q ē hō vel asin⁹ currit: sincathegorema ē ps subiecti distributi ut pz: et ita dicendo tu nō es vidēs omnez hominē: sincathegorema est pars predicati distributi in propositione cathegorica.

Dubitatur p⁰ vtr adiectiua aliq pnt ee termini cathegoreatici aut de facto sunt: et videt q non: quia li oīs nullus: et huiusmōi nō sunt termini cathegorematici. igit nec aliqd aliud adiectiuū: cōsequētia pz vl det cā diversitatis. ¶ Respondet q adiectiua sunt in multiplici dria: qdaz .n. non significant a se et suis cōsimilib⁹ distinctū: vt oīs et nullus: qdaz significāt: sed dependent ppter hitudinē ad alter extremor vt alb⁹ niger: alba vl nigra in masculino vl in femininо genere: et in neutro genere vt albū vl li nigrū pure adiective sumptū. Tertio sunt aliq q significāt huiusmōi significata sumpta p se et non p respectū ad aliud vt sunt huiusmōi adiectiua: nō tēpta pure adiective: sed in neutro genē substantiuata. ¶ Dico g⁰ q adiectiua prio mō sūpta nō sunt termini cathegorematici sed sincathegorematici vt deūz est. Secūdo mō sumpta sunt termini cathegorematici sed dependēter tales. sicut .n. significāt dependenter: ita cathegorematici sunt dependenter. vnde dicendo alb⁹ vel niger est vel erit: si nihil aliud intelligatur: intelligibiles enunciationes non sunt: sed hec est intelligibil hō ē alb⁹: qa iā alb⁹ significat hoiez distictū a se et quolibz suo consimili. Et q dependeat pz: qa sic significat hoiem ita pōt significare asinum ex sola mutatione in subiecto. dicēdo asinus est alb⁹. ¶ Notādū q licz li albus significet hominē albū aut asinū albū nō tn est predicatum aliqs talis terminus hō alb⁹ aut asinus alb⁹: sed solum li albus. Adiectiua vero sūpta tertio mō. significāt de p se et non p hitudinē ad aliud: iō pnt ee termini cathegorematici idependēter tales: sicut li hō vl li aial. vn dicēdo albū currit vl nigruz disputat: ita intelligibiles sunt sicut ista: hō ē aial: et b sumēdo li albū vl nigrū vt deūz ē: quia si sumerent pure adiective sicut hic aial ē albū itelligēdo iplicite q aial ē aial albū tūc i itelligibiles eent oīones sicut iste noiate albus currit: niger disputat.

Secundo dubitat nūqd sincathegorēa possit esse subiectū aut pdicatum propositionis: et vr q non: quia li oīs nullus nō pnt ee extrema ppositionū semp significative intelligēdo. igit nec aliqua alia. ¶ Dicēdū q sincathegoremata distributiua aut cōfusiua alr pbabilia q̄ officiabilr nō pnt ee extrema ppositionū significative psonalr sumpta sic suprādicta: et alia similr: vt necessario et ꝓtingēt et huiusmōi: sincathegoremata āt officiabilia pnt subici vl pdicari ad intellectū datū: vt sortez currē ē possibile: ꝓtingens ē anr^m fore. in p^a li possibile est predicatuz: et in scda: li cōtingēs ē subiectū: et tn sunt sincathegoremata vt pz qr nō vr qd significent pter se et sua similia. ¶ Notādū tn q li possibile ꝓtigens et huiusmōi noialr sumpta pnt duplr sumi aut officiabi-

35701
BIBLIOTHECA DA UNIVERSIDADE COIMBRA
LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Finet ad coēz usu contrarie.

liter aut resolubiliter ī ꝓpositione. primo mō sunt sincathegoremata: vt dcūz est. sed secundo modo sunt cathegoremata ⁊ significāt entia possibilia ⁊ ꝯtingētia qr̄ ⁊c̄.

Tertio dubitatur vtruz hec sincathegoremata oīs: nullus: quilibet: ⁊ similia possunt eē partes subiecti vl' predicati propositionis significatiue sumpti. ¶ Circa istud dubiū due sunt opiniones. ¶ Prima dicit ꝙ li omnis ⁊ similia pñt esse ꝑtes subiecti vl' p̄dicati significatiue sumpti: vt tu es omnis homo: videns omnē hominē est aīal. ¶ Secunda dicit ꝙ aliqua sincathegoremata bene pñt esse ꝑtes subiecti vl' p̄dicati: sed li omnis non. vñ sic dicēdo tu es non asinus li non. est ꝑs p̄dicati: sed sic dicēdo tu es omnis homo: li hō est solū p̄dicatuz.

Contra primam opi. arguit: tale signū distributiuū oīs positū a ꝑte subiecti p̄cedens totā ꝓpositionē non est ꝑs subiecti: sed eque sincathegorematice sumit a ꝑte predicati: vl' inter ꝑtes subiecti sicut qñ p̄cedit totaz ꝓpositionem igit a pari non pōt esse ꝑs subiecti vl' p̄dicati: ꝯsequentia videt teneri cum minori: ⁊ maior ꝓbat: nā in illa ꝓpositione oīs hō est aīal li oīs nō pōt esse ꝑs subiecti. ¶ Secundo si li oīs est ꝑs p̄dicati sit igit in illa tu es oīs hō. ꝫ. omne p̄dicatū illi⁹ ē vl'e vl'r sumptū: sed hoc totū oīs hō nō est vl'e vl'r sumptum. igit hoc totū nō est p̄dicatū illi⁹ ꝓpositiōis: ꝙ discursus ī baroco: ⁊ maior ꝑ Aristotelem p⁰ ꝑihermenias: vbi dicit: ꝙ nulla affirmatio est vera in qua vl'e vl'r sumptū p̄dicat: ponētem exēplū de illa oīs hō est oē aīal: mior ꝙ de se. ¶ Tertio: quero vtꝫ li oīs hō sit terminus trāscēdens vl' nō: si nō: ergo cuz sit p̄dicatum videt ꝙ sit terminus iferior ad trāscendēs: ⁊ si sic de ipo pōt vere p̄dicari trāscendēs: qō nō ē vezꝫ: q: non pōt eē subiectū: nec ēt trāscēdēs: qr tūc omne ens eēt oīs hō. ¶ Quarto sic hec ꝓpositio sor. ē oīs hō: ē singl'ris vl' idefinita affirmatiua. igit hz ꝙuerti simpl'r: sed non pōt al'r ꝙuerti q̄z sic oīs hō est sor. vbi li oīs hō nō ē subiectuz igit pri⁹ nō erat p̄dicatū: nec pōt dici ꝙ sic debet ꝙuerti aliquid qō ē oīs hō est sor. q: tunc nō fieret p̄cise de predicato subiectū: qō tñ oz ad hoc ꝙ eēt ꝙuersio simplex. ¶ Quito sic pono ꝙ ꝯtinue añ istās qō ē pñs ꝯpōebas sic: tu es hō: ⁊ ꝙ nūc p⁰ describas illā itētionē. oīs. a ꝑte p̄dicati: tunc arguit sic. quicqd iam ꝯponis cum subiecto hui⁹ ꝓpositionis ꝑus ꝯponebas ⁊ ecōtra. sed ꝑus ꝯponebas istā intentionē hō de subiecto illi⁹ ⁊ nō aliud: ergo ⁊ iā: ista ꝯsequētia ꝙz: ⁊ maior similr eo ꝙ solū cōponis istā intentionē hō de subiecto q: iste actus cōponēdi solū depēdet ab istis duab⁹ intētionib⁹ ⁊ itellectu quo modo ꝯtinue ab eisdē ōpēdebat ꝑus. ¶ Sexto sic data ista opi. seqt ꝙ duo cōtradictoria iter se ꝯtradicentia sunt simul vera: vl' aliqua sunt ꝯtradictoria q̄ nō sunt de ꝯsimili predicato: ꝙñs est manifeste falsuz: ⁊ ꝙña ꝓbat: ⁊ capio istā ꝓpositionē hō aīal nō ē: ⁊ q̄ro qd ē suū ꝯtradictoriū: si dr̄ ꝙ hoc oīs hō aīal ē: habet ꝑma ꝑs ꝯclusiōis: certuz ē ꝙ q̄libet illaꝫ ē vera: si aūt dr̄ ꝙ istud ē suū ꝯtradictoriū oīs hō oē aīal ē: q̄rit si li omne aīal ē p̄dicatū vl' nō: si sic. igit altera ꝑs ꝯclusiōis: eo ꝙ li aīal p̄cise p̄dicat in vna ⁊ li oē aīal i alia: mō cētū ē ꝙ talia p̄dicata nō sunt similia. Si vo dr̄ ꝙ li oē aīal nō ē p̄dicatū sed p̄cise li aīal statim habet oppositū opinionis. ¶ Septio sic ī ista ꝓpositiōe tm oīs hō ē hō: li hō p̄cise ē subiectū. igit oppositum opi. ꝙña ꝙz ⁊ añs arguit q: idē dz eē subiectū exclusiue ⁊ sue p̄iacētis. sed in illa p̄iacente oīs hō ē hō: est li hō p̄cise subiectū igit ⁊ ī exclusiua: ꝙña patet cū maiori ⁊ minor ꝓbat: nā p̄iacens exclusiue debet eē illud: qō remanet dempto signo exclusiuo sed dēpta dictione exclusiua nihil remanet nisi li oīs hō ē hō. igit illud ē p̄iacēs exclusiue: multa alia argumēta pñt adduci q̄ cā breuitatis dimittā.

Contra secundam opi. arguit illud signuz distributiuū non: potest esse pars subiecti vl' predicati sed eque sincathegorema est illud signum omnis sicut li non igitur per idem li omnis pōt eē ꝑs subiecti vl' p̄dicati: ꝙña vī bona ⁊ minor similr: maior vo patet per opi. vel al'r pire illa regula q̄ dicit ab affirmatiua de p̄dicato ifinito seqt negatiua de p̄dicato finito: piret ēt alia q̄ dicit ꝙ ī ꝙuersiōe ꝑ ꝯpōnem oz ꝙ termini finiti mutent ī terminos ifinitos. ¶ Secundo sic data opi. seqt ꝙ hec ꝓpositio ē vera oīs hō ē oīs hō: ꝙñs ē falsum: ⁊ ꝙña ꝓbat. nā nulla ꝓpositio est verior illa ī qua idē p̄dicatur de seipo sed ī ꝓpositōne p̄dcā idez p̄dicat de seipo. igit nulla ꝓpositio ē verior illa oīs hō est oīs hō: q: ī ꝓpositōe p̄dcā idē p̄dicat de seipo ⁊ si sic: illa ē vā ꝙ eāt ꝓbādū: ꝙña ꝙz cū miori: q: li hō p̄cise subicit ⁊ li hō p̄cise p̄dicat ꝑ opi. maior ē Boetij ¶ Tertio seqt ꝙ iste due ꝓpōnes ꝙuertūt: sor. ē hō ⁊ sor. ē oīs hō: ꝙñs ē falsuz: q: vna ē vā ⁊ reliqua falsa: ꝙña ꝓbat: subiecta cōuertūt ⁊ p̄dicata cōuertūt: copule sunt eedē ⁊ ꝓpositiōes sunt eiusdē q̄ntitatis ⁊ q̄litatis ⁊ termini p̄cise pro eisdē supponūt. igit ꝙuertūt: patet ꝙña: q: ꝑ istuz modū arguēdi iuestigat aliquas ꝓpōnes sil' ꝙuerti: ⁊ aīs clarissime patet intuenti. ¶ Quarto seqt ꝙ non oīs ꝓpositio vl'is negatiua de ꝯsueto mō loquēdi ē simpl'r ꝙuertibilis: q: cōuertēs ē falsa ⁊ ꝙuersa vā: ꝙ non est possibile: ꝙña ꝓbat ⁊ capio istā ꝓpositionē: nullus hō est oīs hō: tunc quero vtꝫ ipa sit simpl'r cōuertibilis vl' nō: si non: habet ꝑma ꝑs cōclusionis: si sic. igit debz sic conuerti: nullus hō ē hō: vl' nihil ꝙ ē hō ē aliqs hō. quaꝫ q̄lz ē falsa. igit habet scda ꝑs cōclusionis: ⁊ ꝙ illa recte conuertāt patet: q: ibi fit de subiecto p̄dicatū ⁊ ecōuerso manente eadē q̄ntitate ⁊ qualitate ergo ⁊c̄. ¶ Quinto seqt ꝙ duo ꝯdictoria inter se ꝯtradicētia sunt simul falsa. ꝙñs est ipossibile: ⁊ ꝙña ꝓbat: nā ista sunt simul falsa oīs hō est oīs hō. ⁊ aliqd qō ē hō non est hō: ⁊ ista sunt ꝯdictoria inter se cōtradicentia ergo: ꝙña patet cū maiori: ⁊ minor ꝓbat. nā vna ē vl'is affirmatiua ⁊ alia ꝑticularis negatiua de consimilibus subiectis p̄dicatis ⁊ copulis ⁊ termini p̄cise pro eisdē supponūt ergo. Per istō argumētū posset ēt ꝓbari ꝙ duo ꝯdictoria iter se ꝯtradicētia sunt simul vera: vt captis talib⁹ ꝓpositionibus oīs hō ē hō aliqd qō ē hō nō ē oīs hō: arguēdo vt ꝑus. ¶ Sexto seqtur vt ꝑus ꝙ b ē vā hō ē oē aīal: ꝓbat: ipa significat ꝑmarie hoiez eē aīal: sed hoiez eē aīal ē vezꝫ igit ⁊c̄. ꝙña patet cū minori ⁊ maior arguit sic: subiectū significat ꝑmarie hominē ⁊ p̄dicatū ꝑmarie aīal: ⁊ copula eē ꝑmarie: ⁊ tota significat iuxta ꝯpōnē terminoꝫ. igit tota ꝓpositio significat ꝑmarie hoiez eē aīal: ꝙña patet cū maiori: ⁊ minor seqt ex opi. ¶ Vltio arguit sic: ⁊ capio istā ꝓpōnē tm oīs hō ē hō ⁊ q̄ro vtꝫ li oīs hō sit subiectū vl' nō: si sic hēt itētū: si nō: ꝫ ibi subicit termin⁹ coīs signo vl'i determiat⁹ igit ista ē vl'is: ꝙñs falsū eo ꝙ exclusiue nulli⁹ sē q̄ntitatis.

Quia huiusmodi opiniōes ꝓbabiles sunt: nec argumenta contra eas militare videtur: restat solum vt argumenta contra eas facta breuissime soluantur. ¶ Ad primum igit ꝯtra primam opinionē rñdet breuit: negādo ꝙñaz: sicut nō seqt: li oīs positū a ꝑte p̄dicati nō pōt ꝯfundē aliquē terminū ꝯfuse tm: ꝙz eque sincathegorematice sumitur a ꝑte p̄dicati sicut qñ p̄cedit totaz ꝓpōnem. ergo qñ p̄cedit totā ꝓpōnē nō pōt facē stare aliquē terminū ꝯfuse tm: ꝙñs. n. est falsuz vt ꝙz: eo ꝙ li oīs distribuens totum subiectū p̄dicatū facit stare confuse tm si fuerit terminus coīs. ¶ Ad sēm rñdet prio negādo auctoritatē illā adductā. ex illa. n. seqt ꝙ hec ē falsa. omnes hoies sunt omnes hoies: omnes apl'i dei sunt omnes apl'i dei: ꝙ tm est falsum. q̄libet. n. istaꝫ est vā: tenēdo li omnes vtrobique copulatiue: nec valet dicē ꝙ auctoritas itelligit ī singulari numero: q: adhuc q̄libet illaꝫ ē vā. s. ista fenix ē omnis fenix: iste de⁹ ē omnis de⁹: iste sol ē omnis sol: ⁊ tm ī q̄libet illaꝫ p̄dicat vl'e vl'r sumptū. Et si q̄rit qr̄ negas auctoritatez Aristotelis: dr̄ ꝙ nō ē auctoritas Aristotelis sz vna ꝓpositio male trāslata. ¶ Vel al'r pōt rñderi magis sophistice dicēdo ꝙ ista auctoritas: ꝙ nulla affirmatio ē vā ī qua vl'e vl'r sumptum predicat: intelligit ꝙ nulla affirmatō ē vā ī q̄ vl'e vl'r sūptū. i. cū signo vl'i p̄dicat. Et tūc ad argm̄ admitto hūc caūz: ⁊ nego minorē ad eūdē itelle

ctñ:q: certũ ē q ī ista ppõe tu es oīs hõ ꝑdicat li hõ sũp/
tũ cũ signo vl̃i: nec ex hoc seqt q ī illa ꝑdicet li hõ:sic nõ
seqt apud viã coez:ī ista ppõne iste hõ currit:subicit ter
min⁹ cois cũ pnomine demõstratiuo.igit ibidē subicit
termin⁹ cois:ita eodēmõ pōt dici q ibidē ꝑdicat vl'e vl'r
sumptum.ī.sumptũ cum signo vl̃i nõ tamē predicat ali/
qd̄ vl'e. ¶ Ad tertium dico q li omnis hõ nõ est termi/
nus trãscendens: ⁊ cum iferet.igit ē terminus iferior ad
transcendẽs: nego ꝓñam:sicut ī ista ppositione tu es hõ
vl' nõ hõ:li hõ vl' nõ hõ ē ꝑdicatum: ⁊ nõ ē termin⁹ trã
scẽdens nec iferior ad li trãscendens: q: ꝑdicat de termi
no transcẽdente vniuersal'r:sic dicendo:oē ens est hõ vl'
nõ homo: iuxta illam regulã de quolibet dicit altex cõ/
tradictoriũ icõplexox ⁊ d̄ nullo eox ãbo. vñ termini cõ
positi nõ ꝓprie dicũt iferiores vl' supiores ad aliud saltē
de p se:nisi forte p reductõnē sic li oīs hõ:li hõ vl' nõ hõ
li sor. vl' pla. ⁊ sic de alijs. sz bñ termini simplices sic.
li hõ li aial ⁊ sic de alijs. ¶ Aliter pōt dici q termin⁹ trã
scẽdẽs pōt ꝑdicari de isto termio oīs hõ:sic dicẽdo aliqd
oīs homo est ens: volendo q li aliqd teneat pure sinca/
thegorematice ⁊ sic argumẽtũ nihil cõcludit. ¶ Ad quar
tum dico q ista ꝓpositio sor.ē oīs homo debz cõuerti sic
aliqd oīs homo est sor. ⁊ tũc ad argumentum:id qd̄ fuit
ꝑdicatum in prima nõ est subiectum ī secũda.igit cõuer
sio nulla. ℟ñdetur primo negãdo añs:dicẽdo q sicut li
oīs homo prius fuit ꝑdicatũ ita ē mõ subiectũ:tenẽdo li
aliqd pure sincathegorematice. ℟ñdet scõo negãdo ꝓse
quẽtiã. vñ ī ꝓuersiõe vocali vel scripta nõ oz q subiectũ
vni⁹ sit ꝑdicatũ alteri⁹ vl' ecõuerso: ꝑdicatũ vni⁹ sit sub/
iectum alterius:q: ī ista ꝓpositiõe quilibz hõ ē vnus hõ:
li hõ ē precise subiectũ: ⁊ tñ in sua exclusiua nõ debet eē
ꝑdicatum:dicẽdo sic: tantum vnus hõ ē hõ:q: tunc vl'is
erit vera ⁊ exclusiua falsa:q nõ ē possibile:ista igit qlibz
hõ ē vnus hõ dz sic conuerti ī suam exclusiuã:tñ vn⁹ hõ
est aliqs hõ vl' tñ vnus hõ est hõ masculus:similr nul/
lus hõ currit:nõ debet sic conuerti:nullũ currens ē hõ:
q: in casu possibili posito:añs ē vex ⁊ ꝓñs falsum:sed sic
debet cõuerti:nullum currens est aliqs hõ: vl' hõ mascu
lus ⁊ sic de multis alijs. ¶ Ad quintũ ñdet admittẽdo
casum ⁊ vlterius ad argumentum:quicqd iam cõponis
cũ subiecto isti⁹ ꝓpositionis prius cõponebas ⁊ ecõtra:
sed prius cõponebas istam itentionẽ hõ de subiecto isti⁹
ergo ⁊ iã sic facis. Dicit cõcedẽdo ꝓñam: ⁊ ꝓñs: ⁊ si ex
hoc infertur q ꝑcise ista intentio homo ē ꝑdicatũ:negat
ꝓña. vñ dico q ī ista ꝓpositõne mẽtali sor.est oīs homo:
ꝑcise cõponitur ista intentio hõ cũ subiecto eiusdem: q:
cõponere non est nisi vnã intentionem affirmare de alia:
⁊ diuidẽ non est nisi vnã intentionem ab alia negare:sed
q: talis intẽtio hõ distribuit p actũ aie distributiuũ ió si/
mul itentio ⁊ act⁹ aie distribut⁹ ꝑdicat. ¶ Ulterius ali/
ter pōt dici: ꝓcedẽdo primã ꝓñaz ⁊ negãdo añs p maio
ri:dicendo q continue ante hoc cõponebã solum istã itẽ/
tionem hõ cũ subiecto eiusdem: q: non fuit distributa p
actum aie distributiuũ:sed q: iam primo distribuitur ió
nõ solum cõponebam illam de subiecto eiusdem sz vnũ
terminum cõposui ex intentione ⁊ actu distribuendi:qui
quidem terminus est li omnis hõ:qr ⁊c. ¶ Ad sextum
concedo conclusionem adductaz pro secũda pte. vñ nõ
est incõueniens q in ꝗdictorijs subiecta ⁊ ꝑdicata dissimi
lia sint ratiõne terminox sincathegorematicox. secus est
de terminis cathegorematicis:qui vtrobiqz ī ꝗdictorijs
debent esse similes.dicimus.n.q ista sunt ꝗdictoria sor.
⁊ pla.currunt:sor. vl' pla.non currunt: ⁊ tamen subiecta
rõne cõiunctionũ sunt dissimilia:similr ista sunt ꝗdictoria
sor.est aliqd̄ aial ⁊ sor.nõ ē qd̄dam aial: ⁊ tamen ꝑdicata
vt pz sunt dissimilia:similr concedimus q ista sunt ꝗdi/
ctoria:oīs hõ currit ⁊ aliqd qd̄ est hõ non currit: ⁊ tamẽ
subiecta nõ sunt eadẽ nec similia vt pz.igit ⁊c. ¶ Uerũ/
tñ ē aliter dicẽdũ q ī ista oīs hõ oē aial est:non ē li oē aial
ꝑdicatũ:sz ꝑcise li aial:nec ex hoc seqtur oppositũ opini/
onis:quia ipsa pretendit q quando li omnis vel omne si
gnum vniuersale nõ cadit supra copulam ꝓncipalẽ: tunc
est pars subiecti vl' ꝑdicati:sed iaz sicut li oīs cadit supra
verbũ principale:ita ⁊ li omne signum sequens: ⁊ si dr̄
iste cõuertũtur oīs hõ oē aial est ⁊ omnis hõ est oē aial:
sed in secunda signum est ps ꝑdicati.ergo simil'r ī prima:
non valet argumẽtum:sicut non sequitur iste hõ est oīs
hõ: ⁊ omnis hõ est iste hõ cõuertũt:sed in pria li oīs est
ps ꝑdicati ergo ⁊ in secunda. ¶ Ad septimum dicitur q
in illa ꝓpositiõe tñ omnis hõ est homo li oīs hõ est sub/
iectum. Ad argumentum:idẽ debet esse subiectum ꝑia/
centis ⁊ exclusiue:concedo:sed istius preiacentis omnis
homo est homo ē precise li hõ subiectum. igitur ⁊c. cõ/
cedo ꝓñam ⁊ nego minorem. ℣ro quo nota: q ista
ꝓpositio oīs hõ ē hõ pōt cõsiderari ut est pars illius ex/
clusiue vl' vt nõ est ps eiusdem. ℣rio mõ dico q ipa
est ꝑiacens exclusiue: ⁊ eiusdem subiectum est li oīs hõ.
Secũdo mõ nõ est ꝑiacens exclusiue nec li oīs hõ ē sub/
iectum sed solum li hõ. ¶ Sed forte arguit:ista ꝓña est
bona:tñ omnis homo est hõ.igit oīs homo ē hõ: quia
arguit ab exclusiua ad suum ꝑiacens.igit illud ꝓñs ē ꝑia/
cens exclusiue:sed subiectũ illius ꝓsequẽtis ē ꝑcise li hõ
igit subiectum ꝑiacentis est ꝑcise li hõ q erat probandũ.
¶ Nunc dr̄ cõcedẽdo ꝓñaz primã nõ tñ q: arguit ab ex/
clusiua ad suũ ꝑiacẽs: sz q: ꝑiacẽs exclusiue infert tale ꝓñs
ī bona ꝓña: vñ dico: q ꝓñs illd̄ illatum nõ ē ꝑiacẽs exclu/
siue nec secũ ꝓuertibile: q: ipm ē vex ⁊ ꝑiacẽs exclusiue
falsuz.significat.n.q aliqd oīs hõ ē hõ: q ē falsum: ⁊ si dr̄
quomõ igit dz iferri ꝑiacens illi⁹ exclusiue: dr̄ q ī voce
vl' ī scripto nõ pōt bñ:sed solum vnũ secũ ꝓuertibile:.ſ.
aliqd oīs hõ ē hõ vl' pōt dici q iferẽdo istã aliqd oīs hõ ē
hõ iferet ei⁹ ꝑiacẽs: tenẽdo li aliqd pure sincathegorema
tice: q: tũc subiectũ ē ꝑcise li oīs hõ:ex hijs ifero illã con/
clusionẽ q ab exclusiua affirmatiua ad suũ ꝑiacẽs nõ valz
ꝓña itelligẽdo de exclusiua vocali vl' scripta eo ipo q talis
exclusiua infert propositionem quam nõ ifert suũ ꝑiacẽs
cum hoc sit impossibile.

Solutis argumentis factis cõtra primã opi. restat vt supi⁹ est ꝑmissum soluẽ obiectiones cõtra opi. secũdã adductam. ¶ Ad primũ igit cũ dicebat illud si/
gnũ nõ:pōt esse ps subiecti vl' ꝑdicati sed eque sincathe/
gorema ē li oīs sicut li nõ. ¶ ℟ñdeo negãdo ꝓñam: ⁊ cã
ē:q: ex ista negatiõe ifinitãte nõ: ⁊ termino cathegorema
tico fit termin⁹ significatiuus cuiuslibz rei nõ significate p
istũ terminũ cathegorematicũ hõ:sed sic nõ ē de illo sinca
thegoremate oīs addito alicui termio cathegorematico:
vñ iste termin⁹ nõ hõ significat quicqd nõ ē hõ: ⁊ p ꝓñs
oppositũ istius termini hõ:sed iste termin⁹ oīs hõ nõ ali
ud significat qz iste termin⁹ hõ:q: eque bñ li hõ significat
omnẽ hoiem sicut li oīs hõ. ¶ Ad secundũ cũ iferebat
q ꝗ eēt va oīs hõ ē oīs hõ:nego ꝓñaz ⁊ ꝓcedo q nulla
ꝓpositio ē verior illa ⁊c.nec ex hoc seqt q illa sit va: cũ
ex negatiua nõ seqt affirmatiua: ⁊ ꝓpt hoc glosat aucto/
ritas Boetij:dicendo q ē va de virtute sermonis: eo q
ipa ē negatiua nõ ponẽs aliquã ꝓpositionẽ eē verã vl' fal/
sam ió cõcedit q nulla ꝓpositio est verior illa hõ ē asin⁹
nec aliqua falsior illa de⁹ est: q: dato opposito sequeret
iconueniẽs. Adhuc si auctoritas illa itelligat affirmatiue
.ī.oīs ꝓpositio affirmatiua ē va ī qua idẽ ꝑdicat de seipo
pōt negari auctoritas. ℣rio q: in ista ꝓpositõe chyme/
ra ē chymera idẽ ꝑdicat de seipo: ⁊ tñ ē falsa. Scõo q:
seqt q oīs ꝓpositio affirmatiua ē vera ī qua idẽ de seipo
ꝑdicat: sed ꝗ ꝓpositio deus ē asinus ē ꝓpositio affirma
tiua.ergo ipa ē va ī qua idẽ ꝑdicat de seipo:ꝓña bona: ⁊
ꝓñs ē falsuz:nõ minor ergo maior. ¶ Uel aliter pōt dici
q auctoritas illa itelligit affirmatiue:sic oīs ꝓpositio affir
matiua ē va ī qua idẽ ꝑdicat de seipo: ⁊ hoc qñ ꝑdicatuz
nõ sumit vl'r qlr ē ī ꝓposito: ⁊ ēt qñ nõ ꝑdicat termin⁹
significãs aliquã rẽ de cui⁹ itẽtiõe significatiue sũpta nõ ē
aliqs termin⁹ affirmatiue cũ vbo de pñti ꝑdicabil'deduc
ta quacũqz ãpliatiõe: ⁊ p hoc ñdet ad argumẽtũ factũ
de chymera. ¶ Ad tertiũ nego ꝓñam:ī qua iferet q iste
ꝓuertũt:sor.ē hõ:sor.ē oīs hõ: ⁊ ad ꝓbationẽ cũ arguit

subiecta pdicata ⁊ copule conuertũt ⁊c. nego cõsequentiam: q idẽ probaretur q iste ppones cõuertuntur omis hõ aial non ẽ: ⁊ omis hõ nõ ẽ aial: quarũ vna est vera ⁊ alia impossibilis: si ergo oz concludi aliquas ppones tales cõuerti: oz sic argui: subiecta ⁊ predicata ⁊ copule cõuertũtur ⁊ ppones sũt eiusdẽ qlitatis ⁊ qntitatis: ⁊ termini pcise p eodẽ vel p eisdẽ supponũt: ⁊ eodẽ mõ: ergo tales cõuertuntur: sed i pposito negarẽ vltimã particulã eo q li hõ in vna stat determinate in alia vo stat cõfuse ⁊ distributiue. ¶ Ad qrtã nego conclonẽ adductã p vtraqz sui parte: ⁊ tũc qñ dicit q hec nullus hõ ẽ omis hõ: ẽ sic conuertibilis cũ ista: nihil q ẽ hõ: ẽ aliqs hõ: oz negãdo: ⁊ ad argumẽtũ cũ oz ibidẽ fit de subiecto pdicatũ ⁊ de pdicato subiectũ ⁊c. ergo: nego cõsequentiã: q idẽ. n. pbaretur q ꝗ eẽt bona cõuersio: nullꝰ hõ currit nullũ currẽs ẽ hõ: ⁊ tamen certum est q casu possibili posito aũs eẽt vera ⁊ cõs falsũ: silr sequitur q ꝗ eẽt bona cõuersio: omis hõ aial nõ ẽ igitur omẽ aial nõ ẽ hõ uel nõ hõ: ⁊ tñ aũs ẽ neccariũ ⁊ cõs ipossibile. ¶ Dico qꝰ q i cõuersiõe simplici requiritur q termini in cõuersa ⁊ conuertẽte supponãt pcise pro eodẽ vel pro eisdem: ⁊ eodem mõ: sed qr i cõuersiõe pdicta non supponũt termini continue eodẽ mõ: iõ nõ fit determinata cõuersio: vñ i ista propositiõe: nullus hõ ẽ omis hõ: li hõ a parte pdicati stat determinate: rõne duorũ signorũ pcedẽtiũ: ⁊ i ista nihil q ẽ hõ ẽ hõ: li hõ stat distributiue: oz igit ista sic cõuerti: nihil q ẽ omis hõ ẽ hõ ⁊ ꝗ vera ẽ: similr ista nullus hõ currit oz sic cõuerti nullũ currẽs ẽ aliqs hõ: silr ista omis hõ aial non ẽ oz sic cõuerti: aial nõ ẽ hõ: sine aial hõ nõ ẽ p accñs: ⁊ ñ simplr: nec omis vlis negatiua ẽ conuertibilis simplr pnta illa que ẽ de incõsueto mõ loqndi sicut i secũda pte patebit capiº. de cõuersiõib⁹. ¶ Ad qntã rndet eodẽ mõ: nego cõclusionẽ adductã: ⁊ tũc ad argumẽtũ: dico q ista cõsequẽtia nõ vz. a. est vlis affirmatiua: ⁊. b. pticularis negatiua de cõsilib⁹ subiectis ⁊ copulis ⁊ termini pcise eodẽ mõ vl p eisdẽ supponũt ergo. a. ⁊. b. ꝗdicũt: sz opz in aũcedẽte assumere q pdicata ⁊ subiecta talia supponant opposito mõ si pdicata fuerit termini cões: qr ista sũt ꝗdictoria qlibz hõ ẽ iste hõ: ⁊ aliqs hõ ñ ẽ iste hõ: ⁊ tñ pdicata vtrobiqz supponũt discrete: qr igit i his duab⁹ ppõnibus: omis hõ ẽ omis hõ: ⁊ aliqd q ẽ hõ ñ ẽ hõ: pdicata vtrobiqz supponũt cõfuse ⁊ distributiue: nõ ergo ẽ mix si nõ sũt ꝗdictoria: ⁊ sic ñ pcedit argumẽtũ: dato. n. illo mõ arguẽdi multa icõueniẽtia seqrẽtur qre ⁊c. ¶ Ad sextã cũ i ferẽ q ꝗ ẽ va hõ ẽ omẽ aial nego cõsequentiã: ⁊ vlterius nego q ista significat pmarie omẽ hoiez eẽ aial: ⁊ tũc ad argumẽtũ: sbm significat pmarie hoiez pdicatũ significat pmarie aial ⁊ copula significat pmarie esse: nego cõsequẽtiã: q idẽ. n. pbaretur: q ꝗ ẽ va omẽ aial ẽ hõ: qr subiectũ significat pmarie aial: ⁊ pdicatũ pmarie hoiez: ⁊ copula esse ⁊ tota ppõ significat iuxta cõpõnẽ suorũ extremorũ ergo tota ppõ significat pmarie aial eẽ hoiez: ⁊ ꝗ ẽ vera: igr ipa ẽ va silr pbaret q hõ ẽ asinꝰ: sic arguẽº ista ppõ hois ẽ asinꝰ ẽ va: ⁊ ipa significat pmarie hoiem eẽ asinũ. igr hoiez eẽ asinũ ẽ vera: ⁊ p cõs hõ ẽ asinꝰ: ⁊ q ista significat pmarie hoiez eẽ asinũ arguit vt pus: subiectũ significat pmarie hoiez ⁊ pdicatũ asinuz ⁊ copule eẽ ⁊ tota ppõ significat pmarie iuxta cõpõnez terminorũ igit ista significat pmarie hoiez eẽ asinũ. ¶ Dico ergo q ad cõcludẽdũ talẽ ppositionẽ eẽ verã opz assumere tale aũs: subiectũ significat pmarie hoiem i recto pdicatũ significat pmarie aial i recto ⁊ copula significat pmarie eẽ: ⁊ ppõ cõponit solũ ex subiecto pdicato ⁊ copula igit talis ppõ significat pmarie hominẽ eẽ aial: ⁊ tũc i pposito cõcederẽ cõsequentiaz ⁊ negarẽ aũs p vltia pte: qr ista ppõ hõ ẽ omẽ aial: vel omẽ aial ẽ hõ: nõ solũ cõponitur ex illis duab⁹ itẽtõnib⁹ cũ actu cõponẽdi: sed ex his omibus ⁊ actu distribuẽdi. Ex eadẽ scia iferẽ: q ista ppõ hois ẽ asinꝰ ñ significat pmarie hoiez eẽ asinũ: sz significat pmarie hois eẽ asinũ: qr lz hois significet pmarie hoiez ꝗ ẽ i obliquo: ⁊ nõ i recto. ¶ Ad vltimã rõnẽ dico q i ista ppõne tantum omis hõ est hõ: pcise li hõ ẽ subiectũ ⁊ vlterius cũ infertur q ista ẽ vlis: rndetur pº cõcedẽdo cõsequẽtiã ⁊ cõs: ⁊ vlteriꝰ negãdo q ppones exclusiue nõ sũt aliquius qntitatis: immo sũt ita bñ quãte sicut ⁊ alie ex quo sũt cathegorice. Et si dicitur cuiuslibet exclusiue subiectũ oz stare cõfuse si ẽ terminꝰ cõis. ¶ Huic dr q vera ẽ nisi ipedimẽtũ obuiet sz i pposito signum distributiuũ ipedit ne tamen stet cõfuse tñ: eodẽ mõ de tali omis hõ ẽ omis homo: q pdicatũ stat cõfuse ⁊ distributiue: ñ obstãte q ista ẽ vlis affirmatiua: ex quo seqtur q istud cõcedẽdũ fore falsũ: cuiuslibet vlis affirmatiue pdicatũ si fuerit terminus cõis stat cõfuse tñ: opz. n. addere deducto ipedicte qliter nõ ẽ i pposito. ¶ Uel alir põt rnderi ad argumẽtũ negãdo q aliqua exclusiua sit alicuius qntitatis ⁊ tunc ad argumentũ: ibi subiicitur terminus cõis signo vli determinatꝰ igitur ista ẽ vlis: nego cõsequentiam: q idẽ enim pbaret q ista erit vlis: neccio omis hõ ẽ aial: qr ibi subiicitur terminus cõis ⁊c. Sz hoc ẽ falsũ: dr enim cõiter q ista est vna modalis: iõ si oz iferri aliquã eẽ ppõnẽ vlẽz oz sic argui in ista propositione subiicit terminus cõis signo vli determinatus distributiue mobiliter: igit talis ẽ vlis cõsequentia ista ẽ bona sz i pposito aũs ẽ falsũ. qr i ista exclusiua stat iste terminꝰ homo cõfuse ⁊ distributiue ⁊ immobiliter ⁊ non mobiliter: qr rõne eiusdẽ non cõtingit eãdẽ pbari: sed solũ ratione dictionis exclusiue q ẽ primꝰ terminꝰ mediatus i exclusiua predicta quare ⁊c.

¶ Secũda diuisio terminorum. Capi. ij.

Terminorũ cathegorematicorũ qdã significant nãliter ⁊ qdem ad placitũ: terminus uoco significare nãliter q aliqd significat ⁊ impossibile ẽ significando ñ significare: ⁊ isto modo significant termini mentales se ⁊ sua significata distincta naturaliter: qr non possũt significare qn se ⁊ tota sua significata pmarie itellectui repsentẽt: ut ẽ iste terminus mẽtalis: homo: aial: corpꝰ: ⁊ silia: ⁊ non solum termini mẽtales seipos ⁊ alia significata pmaria a se distincta significãt: sz ẽt termini vocales vl scripti seipos nãlr significant: sicut ẽt alie res sẽsibiles seipas. n. itellectui p intẽtionẽ ppaz repsentãt: quẽadmodũ homo: lapis: ⁊ sic de alijs. Cum significare nõ sit aliud quã rei silitudinẽ memorie uel uirtuti cognitiue repsentare uel cõceptũ pmũ in aia cãre: igit tales seipsos significãt ⁊ ꝗ nãliter: qr ñ pst significare nisi eorũ silitudinẽ memorie vel potẽtie cognitiue adducãt. ¶ Itẽ capio talẽ ppositionẽ ꝗ ẽ terminꝰ. demonstrãdo pdicatũ istius ppositionis. tunc ꝗ singlaris ẽ vera ⁊ p vtrũqz extremũ aliqd significat ergo res significata p subiectũ ẽ res significata p sbm ⁊ econtra sz nulla ẽ res significata p subiectũ nisi pdicatũ. igit istud pdicatũ significat p pdicatũ illiꝰ ppositiõis. sed pdicatum ppõnis illius ẽ terminꝰ scriptus. igit terminꝰ scriptꝰ vel vocalis significat seipsuz. ¶ Item aliqs terminꝰ supponit p se sz oẽ supponere ẽ significare: ergo talis significat se. cõsequentia pz cũ minori. ⁊ maior pz ꝗ multis terminis supponẽtibꝰ mãlit vt li domꝰ ẽ nomẽ. li hõ ẽ terminꝰ scriptꝰ. ¶ Itẽ sic oẽ sẽsibile nãliter significat seipsũ. sed terminꝰ vocalis vel scriptus ẽ sẽsibile. igitur talis seipsũ nãliter significat. cõsequentia pz ⁊ maior arguitur. nã oẽ sẽsibile sine sit ppriuz sine cõe sui ipius agit itẽtionẽ i aliquã virtutẽ interiorez mediãte q a vtute cognitiua appẽditur. ⁊ minor ondit isto mõ. qlibet terminꝰ scriptꝰ vel vocalis ẽ scriptũ vel vox: si sit vox tũc ẽ sẽsibile ppriũ. qr tũc ab vno sẽsu foret pceptibile. s. a sẽsu audit⁹. ⁊ si sit tunc scriptũ ẽ sensibile commune. qr a pluribꝰ sẽsibꝰ ẽ pceptibile puta a sensu visus ⁊ a sensu tactus. ¶ Terminꝰ oz significare ad placitũ triplr vno mõ terꝰ significat ad placitũ. put li. ad placitũ ẽ accusatiui casus ⁊ rectus immediate a li significat. ⁊ isto mõ ñ solũ terminꝰ vocalis vel scriptꝰ significat ad placitũ. sz ẽt terminꝰ mẽtalis. s. iste terminꝰ ad placitũ i mẽte. q significat ꝗ significatũ pmarie ad placitũ. sicut iste terminꝰ hõ significat pmarie hoiem ⁊ q iste terminꝰ significat i mẽte pmarie ad placitũ pbat. nã ꝗ ppõ mẽtalis aliqs terꝰ significat ad placitũ significat aliquẽ tẽminũ significare ad placitũ. igr aliq ps ithꝰ significat ad placitũ. sz nulla nisi ista ps ad placitũ. ¶ Ex his cõcedit q aliqs terminꝰ significãs nãlit significat

ad placitū ⁊ aliqs termin⁹ significās ex ipōne significat nāliter. vt capto tali ⁊mio ex ipōe sic significāte. arguit vt p⁹ argutum est. ¶ Secō mō termin⁹ significat ad placitū q subiacet iperio ipi⁹ ꝯcipientis itellect⁹ vl uolūtatis ut nūc significet uel nūc ñ significet. ⁊ sic qlibet termin⁹ vocalis vl scriptus vel mētalis significat ad placitū: q: uolūtas vult istū terminū nūc significare ⁊ postea ñ: sicut pz de isto termino hō: q aliqñ significat aliqñ ñ significat. Et ꝶ ē solū rōe itellect⁹ q aliqñ diuertit se ad unū: aliqñ diuertit se ad aliō vnde non est imaginādū ꝙ ideo talis termin⁹ mētalis significet ad placitū itellect⁹ q: itellect⁹ possit mutare suum significatū ꝑmariū ⁊ aliud itelligere: sed solū dī significare ad placitū: ut dictū ē. ¶ Tertio mō aliquis terminus significat ad placitū: q: aduolūtatē ꝑmi istituētis ipe uel sibi cōsimilis aliq d significat: vel significauit: dī enī ipe vel sibi cōsimilis: q: multi sūt termini vocales vel scripti significātes significata: a se distincta: ⁊ tñ nūq̄ fuerūt ipositi ad significādū: vt si ꝑmo scriberetur li hō vel li aial. Sed sufficit ꝙ sibi cōsimilis fuerit ipositi ad significādū: dī et significat uel significauit: q: ꝶ termini q ꝑmo fuerūt ipositi ad significādū nō significēt: q: forte sūt corrupti: sufficit: ꝙ pro tūc significabāt: dī ergo ꝙ talis termin⁹ hō uel aial significat ad placitū: q: monet itellectū ad ꝯcipiēdū tale vl tale ñ pp cōueniētiā vl similitudinē quēadmodū facit termin⁹ mētalis sibi subordinat⁹. Sed ex institutiōe: cōuētiōe: vl cōsensu: ut dato ꝙ mūd⁹ hūit initiū: ꝑm⁹ hō reb⁹ ad placitum ipōsuit noia ⁊ posteriores tales voces audictes appropātas reb⁹ talib⁹ uocauerūt formatōes ⁊ articulatiōes: consētiētes ꝙ voces i eternū sic formate vl articulate ꝑ talibus reb⁹ sumerēt q̄ pp talē assensum vl ordinationē sactā ab auctoritate uocam⁹ impositiōes termini ꝑmariā: ñ q: forte ipsi cōsiderabāt de termio nūc plato: sed q: statuerūt ꝑmo nō solū de vno termio sed de quolibet pñti vel futuro sibi simili: ꝙ ipso audito tales res vel tales cōcipem⁹: sicut pz de isto termino hō quē p:im⁹ hō ipōsuit vt ipse vel sibi cōsimilis nō solū hoies pñtes significet sz etiā quoscūq̄ futuros: silr illū terminū sol non ad significādū ꝑcise istū solē: sed si fuerit mille uel quotcūq̄ soles eq̄liter significet illos absq̄ ulla noua institutōe. ¶ Ex his oibus imaginandū est: ꝙ sicut statua uel imago depicta significat rē ex cōueniētia ⁊ similitudine eiusdē. Et circul⁹ añ taberna vinū solū significat ex institutiōe ⁊ nō ex cōueniētia vl similitudine ad vinū: sic termin⁹ mētalis significat ex cōueniētia ⁊ similitudine accñtali ad talē rē: ⁊ termin⁹ vocalis significat solū ex institutiōe: ⁊ nō ex tali cōueniētia vl similitudine. ¶ Ex his adhuc iferē vniuersaliē fore vex: ꝙ terminus significās ad placitum dī eē ille: q significat aliquod significatū qō quidē significatū possibile ē significādo nō significare: ꝶ pz de isto termino hō q pōt mihi significare asinū bouē uel aliqd aliud nō significādo mihi hoiem: sic possibile est ꝙ s⁹. existens aremotis appareat pla. vel asinus ⁊ non s⁹.

Sed forte contra istam sniam arguit pbando ꝙ terminus mētalis significās nāliter significat ad placitū. ¶ Tertio mō sic: pono ꝙ a. sit itētio sortis q sit corā te: ⁊ aduertas te ad istā itentionē tūc arguit sic. a. significat tibi modo nāliē s⁹. ⁊ pp ꝯueniētiā ⁊ similitudinē iter. a. ⁊ s⁹. ⁊ stat talē itētionē significare nō significādo s⁹. igitur ista itētio significat ad placitū: pz ꝯnntia cū maiori: ⁊ minor ꝑbatur sic: ponēdo ꝙ s⁹. recedat a uisu tuo: adueniēte pla. cōsimilr disposito manēte. a. itētiōe cōtinuo in aio tuo: tunc arguit minor sic. a. iā significat pla. nō significādo s⁹. ergo ⁊c. cōsequētia cū minori pz: maior arguit sic. a. ꝑus significauit s⁹. solū pp ꝯueniētiā ⁊ similitudinē inter. a. ⁊ s⁹. sed tāta ē cōueniētia inter. a. ⁊ pla. sicut prius fuit iter. a. ⁊ s⁹. ergo. a. iā significat platonē sicut ꝑus significauit s⁹. minor pz: ex quo s⁹. ⁊ pla. sūt oio equales: ⁊ ꝯntia pz: q: posita cā ponit ⁊ effectus. ¶ Item arguitur ꝙ. a. significat pla. nā ꝶ. a. ꝑus significauit s⁹. ⁊ nulla ē dīa ꝑ quā hēs iudicare ꝙ ꝶ. a. nō significat tibi illud obiectū demonstrando pla. Imo credis ꝙ id obiectū sit id: qō fuit ꝑus: igit sicut prius fuit ita ꝙ. a. significat obiectum tibi: iam ē ita ꝙ. a. significat obiectū tibi sed nullū ē obiectū: nisi pla. igit. a. iā significat pla. ꝑ ꝯnns ad placitū. ¶ Itē arguitur ꝙ. a. itētio non significat s⁹. q: solū illud qō ꝑ istā itētionē appēhēditur ista itētio significat sz ꝑ istā itētionē solū apprehēditur ꝶ obiectū ⁊ ꝑ ꝯnns ñ significat s⁹.

Ad ista rndet semp sustinēdo ꝙ nulla itentio ꝑpntās mō vnā rē ꝑmarie a qua ꝑmarie talis itētio cātur: pōt aliā rē distinctaz repntare ñ repntādo prior: nisi ista itētio aliter ⁊ aliter se hēret: sz manēte vna ⁊ eadē nō pōt eadem itētio aliter ⁊ aliter se hēre ⁊c. ꝯnia pz ⁊ maior: ꝑ ꝶ ꝙ idē iq̄ꝶ idē semp facit idem. minor similiter apparet: q: nullū accñs ē subiectū trāsmutationis. ¶ Item si q̄libet talis itētio possit idifferenter significare qcqd hō uellet: tūc frustra generarētur tot itētiōes in aia cū vna sufficeret: uel sequeretur ꝙ q̄libet itētio foret idifferēs ad quēlibet actū ꝙ nō ē verū. ¶ Ad argumēta rndetur ad primū pōt duplr rnderi: prio negādo ꝙ. a. intētio significet ad placitū sumēdo ad placitū tertio mō: ⁊ tunc vlterius admitto utrnuq̄ casū: ⁊ concedo ꝙ. a. significat pla. ⁊ quēcūq̄ hoiem silem s⁹. sicut ista intentio hō significat mihi asinū dato ꝙ asin⁹ existēs remote videtur mihi hō: tñ nō ē possibile ꝙ ista itētio hō significat sic asinū ꝙ non significet hoiez: iō negat id assūptū argumēti: cū dī ꝙ. a. significat tibi pla. nō significādo s⁹. ⁊ tūc qñ arguit: ꝙ solū illud ꝙ per istam itētionē appēhēditur ista itētio significat sed ꝑ illā itētionē solū apprehēditur ꝶ obiectū demōstrādo pla. ergo: respōdetur negando minorez eo ꝙ itentio s⁹. nō pōt aliud significare nō significādo s⁹. vt sepius dictū ē: sz q: in cāu significat pla. opz etiam ꝙ significet s⁹. aliter. n. a. intentio significaret ad placitū ꝙ est cōtra predicta. ¶ Aliter pōt dici ad illud argumētū ꝙ. a. intētio significat s⁹. ⁊ nō significat pla. sed bene pla. significat: ⁊ tūc ad argumētū. a. pri⁹ significauit s⁹. solū pp ꝯueniētiā iter. a. ⁊ s⁹. sed tāta ē cōueniētia inter. a. ⁊ pla. sicut prius fuit iter. a. ⁊ s⁹. ergo ꝑ idem iam. a. significat pla. ¶ Rndetur negādo ꝯntiā: sed solū sequitur ꝙ pla. iā. a. significat recte: sicut nō sequitur: tu scis istā ꝑpōnē eē verā ⁊ ista ē. a. ergo scis. a. eē vex: sz bñ seqtur ꝙ. a. scis esse vex: ⁊ sic ꝯnr cōceditur: ꝙ pla. a. significat: ⁊ ñ significat pla. pla. a. itellectui repntat: ⁊ ñ repntat pla. itellectui: platonis ē. a. similitudo: sz. a. ñ ē similitudo platōis. ¶ Ad aliō argumētū pōt ꝯsiliter dici ꝙ illō obiectū demōstrādo pla. a. significat: sz nō significat illud obiectū: sicut stat ꝙ s⁹. cognoscā ⁊ nō cognoscā s⁹. verūtamē mihi apparet meli⁹ fore dicēdū ꝯcedēdo ꝙ. a. significat illō obiectū demōstrādo pla. nec ex hoc seqtur ꝙ. a. significet pla. sicut nō sequitur: li hō significat istā rē dato ꝙ eēt vn⁹ asin⁹ apparēs hō: ⁊ ista res ē asin⁹: ergo li hō significat asinū: silr nō seqt apparet mihi ꝙ ꝶ ē asin⁹ ⁊ ꝶ ē hō ergo appet mihi ꝙ hō ē asinus: silr ñ seqtur i dcō casu: pla. apparet solū sicut ē sz pla. ē pla. ergo pla. apparet pla. oporteret enī ꝑ minori sumere talē de scisu cōposito appet ꝙ pla. sit pla. ⁊ tūc negat minor: Verumtñ magis phisice pōt rnderi ad ista argumēta: negādo breuiter ꝙ. a. significat pla. aut ꝙ pla. significat si prius fuit ꝑpria ⁊ distincta cognitio s⁹. sz iā cognoscitur pla. ꝑ ꝑpriū cōceptū vel itētionē ab ipo obiectiue cātā: ⁊ distinctā a cognitione uel cōceptu s⁹. ⁊ ꝶ hoc credā eē idē qō prius: decipior rōne magne similitudinis inter ꝑprias itentiones s⁹. ⁊ pla. ⁊ ita i alijs dicat: ꝙ nō est possibile aliud cognosci uel itelligi per receptionē ⁊ ꝑ speciē propriam alterius: ⁊ ita apparet ꝙ intentio hominis nō pōt representare asinū nec ecōtra: vñ si hō erit a longe quē putarem eē asinū: non propter hoc cāretur notitia asini: sed solum hominis ratione cuius posset moueri species asini existens in memoriā proprie asinum representās: i casu ergo dicēdū ꝙ ista spēs hois hoiem repntaret sz ñ repntaret hoiez rōne appellatōis q̄re ⁊c.

Tria superius tacta sunt: contra que contingit arguere ut eorū veritas magis appareat: dicitur enī. ¶ Primo ꝙ termini vocales vel scripti seipsos nāliter significāt: dī etiā. Secūdo

q̃ tales res a se distinctas significant ad placitum: dicitur Tertio q̃ termini mētales significant naturaliter res a se distinctas ex quadā cōueniētia ⁊ similitudine.

Contra primum dictum arguitur sic nā si quilibet termin⁹ vocalis vel scriptus significat se: sequitur q̃ quilibet foret terminus cōis ꝓ̄ns ē manifeste falsū: ⁊ ꝓ̄na probat: nā terminus dicit cōis eo q̃ significat plura: sed qlibet termin⁹ significat plura q: significat se naturaliter ⁊ suum significatū distincte ergo ⁊c̄. ¶ Secūdo sequit q̃ null⁹ foret terminus nō significatiuus imo qlibet terminus foret significatiuus: ꝓ̄ns falsū ⁊ cōtra boetiuꝫ ponentē voces aliquas nihil significare: vt tales terminos. bu. ba. ⁊c̄. ꝓ̄na ꝓbat: q: quilibet terminus significat seip sū nāliter: ⁊ pp nālem significationē dī terminus maxie significatiuus. ¶ Tertio sequitur q̃ quilibet terminus foret ānolog⁹: ꝓ̄ns falsū ⁊ ꝓ̄na ꝓbat: p descriptionē termini ānologi: dī. n. q̃ qlibꝫ terminus significās multa quoꝝ vnū significat p̄ prius ⁊ reliquū per posterius ē termin⁹ ānologus: sꝫ quilibet terminus significat multa quoꝝ vnū significat p̄ prius ⁊c̄. ergo ⁊c̄. ꝓ̄na pꝫ: ⁊ minor ꝓbatur: nā qlibet terminus significat nāliter seipsum ⁊ rē distinctā ad placitū p̄ ipositionē: sed prius significat seipsuꝫ ⁊ posterius rē distictā: igit ⁊c̄. ꝓ̄na bona: ⁊ ānꝫ pꝫ quia termin⁹ per prius significat suuꝫ significatū nālē quā sūū significatū ad placitū. ¶ Quarto sequitur q̃ ista ꝓpō ē vā: chymera ē: ꝓbatur nā significat primarie sicut est: ergo: ꝓ̄na bona ⁊ ānꝫ ꝓbatur: nā ipa significat p̄marie illū terminū chymerā eē: ⁊ sic ē ergo ⁊c̄. ꝓ̄na pꝫ ⁊ ānꝫ similiter quia termini primarie significant seipsos cū nāle prius sit q̃ ad placitū. ¶ Quinto sequitur q̃ ista ꝓpō foret falsa: omnis homo est aīal: ꝓbatur q: si ipsa esset uera tunc oīs res significata p̄ subiectum esset significata per predicatū cū igitur iste terminus hō sit res significata per subiectū igitur iste terminus hō est res significata per p̄dicatū ⁊ per cōsequēs iste termin⁹ hō eēt aīal q̃ ē falsum. ¶ Cōfirmat q̃ ista sit falsa: oīs hō ē aīal: naꝫ ipsa significat aliter q̃ est: igitur: ānꝫ prebatur: nā ista significat oēm talem terminū hō eē talē terminū aīal: ⁊ sic nō ē: igitur ⁊c̄. ānꝫ arguitur: nā iste terminus hō significat seipsū ⁊ hoīez ⁊ distribuit: igit si distribuit p̄ro quolibet supposito vl significato nō naturali a multo fortiori distribuitur p̄ quolibet supposito vel significato naturali: quo dato sequitur intentum.

Ad ista respondetur p̄⁰ ad primū negando q̃ q̃ libet terminus sit termin⁹ cōis: ⁊ tunc ad argumentum dico: q̃ nō propter ß dicitur aliquis terminus cōis q: significet plura: sed iō dicitur aliqs terminus cōis: q: significat plura de quoꝝ ītentionibus ē talis termin⁹ ve p̄dicabilis: q: ergo iste termin⁹ for. uel qscūq̃ alius nō pōt vere p̄dicari de se p̄ se sed solū p̄ significato distincto ītelligēdo de p̄dicatione significatiue sūpta: igitur nō qlibet termin⁹ ē terminus cōis: dicimus. n. q̃ for. ē for. ⁊ non q̃ iste terminus for. ē for. Similiter ad hoc q̃ eēt aliqs termin⁹ cōmunis opꝫ q̃ iste eēt p̄ pluribus suppositiuus sed non q̃ libet terminus ē simul p̄ro pluribus suppositiuus igitur ñ qlibet terminus ē cōis: ꝓ̄ntia pꝫ: ⁊ minor similiter: ō isto termino homo q̃ licet significet plura: puta se ⁊ vnum significatū distictū: nō tñ pōt supponere p̄ illis simul: q: si ß sumitur p̄sonaliter tunc solū supponit p̄ro suo significato distincto: si aūt sumitur nāliter tūc nō supponit p̄ro tali significato distincto: sed solū p̄ro se vl pro sibi cōsimili termino q̃re ⁊c̄. ¶ Ad secūdū dī cōcedēdo ꝓ̄nam ⁊ ꝓ̄ns: ⁊ tūc ad minorē dico: q̃ ipse ponit tales. bu. ba. nihil significare ex īpositione ⁊ ß ē uerū: nihilominꝰ bñ significāt nāliter seipsos sicut ⁊ alie res faciūt. ¶ Ad tertiū cū infertur q̃ qlibet terminus ē terminus ānologus: nego ꝓ̄nam: et ad ꝓbationē dico q̃ nō ꝓpter ß dī aliqs terminus ānologus q: significat plura: vnum p̄ prius ⁊ aliud p̄ posterius: aliter. n. sequeretur q̃ iste terminus aīal ⁊ ꝓ̄sīles eēnt termini ānologi: eo q̃ iste terminus aīal significat plura vnū per prius ⁊ aliud per posterius: significat. n. aīal per prius per posterius vero significat for. ⁊ pla. ⁊ sic de alijs. Et iō dicitur aliqs terminus ānologus: q: p̄dicabilis ē de reb⁹ diuersorū p̄dicamētoꝝ quoꝝ unū eēntialiter depēdet ab alio: sicut iste termin⁹ ens q̃ p̄dicabilis ē de substātia ⁊ accidēte quoꝝ unū depēdet ab alio ut pꝫ: mō certū ē q̃ nullus terminus simul ē p̄dicabilis vere ō se pro se ⁊ de suo significato distincto: sine capiat p̄dicatio talis māliter sine significatiue. Sil'r nullus termin⁹ quocūq̃ dato depēdet a se vel a suo simili significato distincto nec ecōtra: igit nullus terminus rōne talis significatōis dꝫ dici termin⁹ ānologus. ¶ Ad q̃rtū cū īfertur q̃ ß ē vā chymera est: nego ꝓ̄nam ⁊ ad ꝓbationē: nego q̃ ipsa significet p̄marie: sicut ē: nego ēt q̃ ista similiter significet p̄marie istū terminum chymera eē: ⁊ tūc ad argumētū: termini p̄ius significant seipsos q̃ꝫ res alias a se distinctas: dī negādo: nec sequit termini significant se nāl'r: ⁊ sua significata distincta ex īpositione vel ad placitū igitur p̄ius significāt se q̃ꝫ sua significata distincta: ⁊ rō ē: q: multotiēs termini p̄ius īducūt memorie sil'itudinē suoꝝ significatorū distinctoꝝ q̃ꝫ seipsos: ß eni satis pꝫ de terminis mētalib⁹: ⁊ per idē sic pōt eē de terminis vocalibus vel scriptis: q̃ aūt termini mētales significēt p̄ius sua significata distincta q̃ꝫ se ß pꝫ ex eo q̃ se solum significant p̄ magnū discursū: q: si scio vl' postq̃ꝫ scio hoiez currere statiꝫ inenio q̃ p̄ talē ꝓpōnē ī mēte repētitur mihi q̃ hō currit: quo facto scio me hēre talē ꝓpōnez ⁊ sic seipsā repsentat q̃re ⁊c̄. ¶ Aliter dī cōcedēdo q̃ qlibet termin⁹ p̄ius se q̃ꝫ distinctum a se significat: non tamē sequitur q̃ se adequate uel p̄marie significat: sumēdo li primarie officialiter: sicut li homo p̄ius significat aīal q̃ꝫ hominē nō tñ adequate: sed de ß alias cū de vitate ꝓpōnis ageē. ¶ Ad q̃ntū cū īferē: q̃ ß ē falsa oīs hō ē aīal: nego ꝓ̄nam: ⁊ vlterius cū arguitur: ipsa ē vera igit oīs res significata p̄ subiectū ē res significata p̄ p̄dicatū: nego ꝓ̄naꝫ eo q̃ subiectū significat se ⁊ idē nō significat p̄dicatū si tñ arguit illa ꝓpō ē vā ergo oīs res p̄ q̃ supponit subiectū est res p̄ qua supponit p̄dicatuꝫ concedo ꝓ̄ntiā: ⁊ ꝓ̄ns: ⁊ tūc dico: q̃ licet subiectum significet se nō tamē supponit p̄ro se: eo q̃ significatiue supponit: non enim potest supponere p̄ se nisi materialiter sumereē dicendo li hō ē nomē. ¶ Ad cōfirmationē nego illā ꝓ̄nam. a. vel. b. ꝓpō significat aliter q̃ꝫ ē igitur. a. vl'. b. ꝓpō ē falsa: sicut nō sequitur. a. ꝓpō significat sicut ē ergo. a. ꝓpō est uera: p̄ quo dico q̃ quelibet ꝓpō vera significat īfinitas falsitates ⁊ q̃ libet ꝓpō falsa significat īfinitas vitates: vñ capta ista p̄positiōe hō ē asinus: ipsa significat hominē eē aīal: hoīem eē ens: ⁊ sic de infinitis: quoꝝ quodlibet ē verū: ⁊ q̃ ipsa ꝓpō significet illas veritates pꝫ: eo q̃ quelibet ꝓpō significat quicqd seqt ad eā: mō alias declarādo: vñ bene sequitur: hō est asinus: igit hō ē hō: hō ē aīal: hō ē ens: ⁊ sic de alijs: sil'r capta ista ꝓpōe hō ē aīal: īpa ē vā ⁊ tñ significat īfinitas falsitates: significat. n. hoīez eē asinū capraꝫ leonez ⁊ sic de alijs: quoꝝ qōlibet ē falsū. ¶ Ulteri⁹ qñ dī ī argumēto: q̃ ista ꝓpō oīs hō ē aīal significat istū terminuꝫ hō eē istū terminū aīal: dī negādo: vñ lꝫ ista ꝓpō significet se ⁊ q̃libet ps significet se: nō tñ sequit q̃ vna ps significet se eē aliā ptē: ⁊ sic subiectū ñ significat se eē p̄dicatuꝫ Uidemus enim q̃ lapis vel lignū significat se nāliter: ⁊ etiā q̃libet ei⁹ ps: ⁊ tñ vna ps nō significat se eē aliam ptē nec vna medietas aliā medietatē: ita ē in ꝓposito. ¶ Ulteri⁹ quando dī iste terminus homo significat se ⁊ hoīez ⁊ distribuitur: ergo si distribuitur p̄ro supposito vel significato nō nāli a fortiori dꝫ distribui p̄ supposito vel significato nāli. ¶ Respondetur negādo ꝓ̄nam: q: iste terminus hō nō distribuitur p̄ quolibet suo significato nāli: sed solum p̄ro suis suppositis: nō. n. distribuitur p̄ oī hoīe p̄senti p̄terito ⁊ futuro: possibili: quos oēs tñ significat: q: p̄ eisdem nō supponit. Sed solū distribuitur p̄ oī hoīe p̄ressentialiter exñte: quoꝝ qlibet vel q̃libet ē suppositum istī⁹ termini hō: ita ī ꝓposito: lꝫ li hō significet se nāliter ⁊ hominē: nō nāliter: nō tñ sequitur q̃ sicut distribuitur p̄ homine: ita dꝫ distribui p̄ se: q: suppōit p̄ hoīe ⁊ ñ suppōit p̄ se: eo q̃ li hō sumit significatiue: si āt supponēt māliter

supponeret p se ⁊ nõ p hoie ⁊c.

Dicebatur 2° q̃ termini vocales vel scripti res a se distinctas nõ naturaliter sed ad placitum significant:

Contra hec arguit ⁊ signo istũ ĉminũ sor. q̃ nũc p° ē: significãs tibi sor. tũc si iste terminus sor. significat ad placitum aut q: tu vis eum sic significare aut q: significat ex impositione nõ p° mõ ut suppono: igitur: secundo: tunc contra: iste terminus non significat ex impositione: que est: nec ex ipositione que fuit igitur non significat ex impositione: ꝓnntia bona: ⁊ q̃ non significet ex impositione que est: pz: q: iam non imponitur ad significandum ut suppositio: nec etiam significat ex impositione que fuit: quia prius non iponebatur, ad significandũ cum nunc primo sit ⁊ nũq̃z ante fuit. ¶ Secõdo primus iposito: nõ cognouit istũ terminũ sor. sed q̃ nõ cognouit nõ iposuit ad significãdũ: igitur nõ iposuit ad significandũ istũ terminũ sor. ⁊ p ꝓns nõ significat ex ipositione q̃ fuit. ¶ Tertio si iste termin⁹ sor. significat ex ipositione que fuit: ergo ista ipositio pma fuit cã significatõis isti⁹ termini sor. nũc p° existẽtis: igitur ꝶ significatõ ē cãtũ isti⁹ cause: sed causa ⁊ causatũ sũt relatiua: ⁊ relatiua debẽt eẽ simul: igitur simul fuerũt ipositio prima ⁊ significatio huius termini sor. q̃ ē cõtra casũ: eo q̃ iste termin⁹ sor. non ꝑus fuit nec eius significatio. ¶ Quarto iponẽ terminuz ad significãdũ ē itentionem termini cũ intentione rei totiẽs ad inuicez referre quousq̃z intentio termini intẽtiõez rei: ad memoriam reducat: sed neq̃z prim⁹ ipositor neq̃z aliq̃s alius hũit itẽtionẽ hui⁹ termini sor. cũ itẽtiõe rei: igitur ñ significat ex ipositiõe q̃ erat pbãdum.

Ad ista respondetur ad primũ dicitur cõcedẽdo q̃ iste terminus sor. significat ex ipositiõe q̃ fuit: ⁊ tunc ad argumẽtũ: nõ prius iponebatur ad significãdũ: igitur nõ significat ex impõne q̃ fuit: nego ꝓntiaz: q: lz iste termin⁹ sor. non fuerit impositus ad significãdũ: sufficit q̃ sibi cõsimilis iponebatur ad significandum. ¶ Ad secũdũ respõdetur eodem modo negando consequentiam vltimam: q: licet prim⁹ instituens non cognouerit istum terminum sor. nũc primo existentẽ: sufficit q̃ cognouit sibi similẽ: quẽ iposuit ad significãdum volendo q̃ quilibet terminus futurus sibi consimilis eodem modo significet. ¶ Ad tertiũ dicit concedẽdo totũ quousq̃z dicitur q̃ relatiua semper debẽt esse simul: vnde prius ⁊ posterius sunt relatiua: ⁊ tamen non oportet q̃ sint simul: non enim bene dicitur q̃ prius ⁊ posterius simul sunt: similiter nego q̃ cã ⁊ causatũ debeant eẽ simul: vnde pater qui mortu⁹ iaz ē viginti annis dicitur causa sui filij iam existentis: ⁊ tñ ipse pater ⁊ filius non simul sunt. ¶ Ad quartum respondetur vt ꝑus q̃ lz ꝑmus istituẽs nõ hũit itẽtionẽ hui⁹ termini sor. cum intentione rei: sufficit q̃ habuit intentionem vnius consimilis: quare ⁊c.

Contra id quod 3° dicebatur vz q̃ termini mẽtales significãt res a se distinctas nãliter ex quadã ꝓueniẽtia ⁊ similitudine: arguitur sic: nã dato isto sequit q̃ ista itẽtio homo potius deberet significare intẽtiones alias a se q̃z hoiem: pbatur: nã ista intẽtio homo significat hoiem ex quadaz cõuenientia ⁊ similitudine: sed maior est similitudo inter istã intẽtionẽ ⁊ q̃cũq̃z aliam q̃z iter istã ⁊ hoiem: igitur ⁊c. ¶ Secõo sic maior ē cõueniẽtia iter hoiem ⁊ asinũ vl iter sor. ⁊ pla. quã iter itẽtionẽ hois ⁊ hoiem vel iter itẽtionẽ sor. ⁊ sor. sed asinus nõ significat hoiem: nec sor. significat pla. ergo a fortiori nec talis itẽtio hõ. ¶ Tertio iste terminus chymera significat chymerã: ⁊ nõ pp aliquã filitudinẽ istius intentionis ad chymerã: igitur nõ quelibet itẽtio talis significat solũ pp similitudinem talẽ ad suũ significatum: ꝓna pz cũ maiori ⁊ minor arguitur: nã inter istam itentionẽ ⁊ chymerã nõ ē filitudo: ex quo chymera nõ ē nec põt eẽ. ¶ Quarto ista itẽtio hõ significat quẽlz hoiez pñtẽ ⁊ futurũ: ⁊ ꝶ nãliter ⁊ nõ pp aliquã similitudinẽ inter istã intentionez ⁊ oẽm hoiem pñtẽ ⁊ futurũ cum nec talis sit: igit ⁊c. ¶ Quinto pbatur q̃ nulla intẽtio ī aia significat nãliter: sed solũ ad placitum: nã ista intẽtio hõ põt significare rem distinctã ab hoie: nõ significando hoiem ergo ⁊c. ꝓna pz ⁊ añs pbatur: ⁊ pono q̃ tu componas illã intẽtionẽ ī mẽte tua. a. ē itẽtio: sit. a. itentio hois: tũc arguitur sic. a. ꝑus significauit hominẽ: ⁊ iam significat aliqd nõ significãdo hoiem igitur ⁊c. ꝓna pz cũ maiori ⁊ minor arguitur: ista propõ ē uera. a. ē itentio ⁊ ē affirmatiua de presenti: igitur res significata per subiectum est res significata per predicatum: sed nihil q̃ est homo est res significata per predicatum: quia tunc propositio foret impossibilis: non enim est possibile q̃ aliquis homo sit intẽtio: igitur sequitur q̃ nihil q̃ est homo significetur per subiectum q̃ est intentum.

Ad hec respondetur ad primũ negando q̃ maior est conuenientia inter istam intentionem homo ⁊ vnã aliam intentionem: q̃z inter istam ⁊ hominem: est enim maior conuenientia accidentalis inter istam intentionem homo ⁊ hominem: q̃z inter istam ⁊ vnam aliam q: talis intentio homo causatur ab homine non ab aliqua alia intentione. ¶ Ad secundũ dicit eodem modo q̃ duplex est conuenientia vna essentialis ⁊ alia accidentalis: mõ verum est q̃ maior cõuenientia est essentialis inter hoiez ⁊ asinum: vel inter sor. ⁊ pla. q̃z inter hoiem ⁊ talem intentionem: non tamen est maior cõuenientia accidentalis: vt dictum est: intentio enim hominis nullo modo posset ab asino causari. ¶ Ad tertium dico q̃ iste terminus chymera significat chymeram ex quadam cõuenientia ⁊ similitudine: ⁊ tunc ad argumentum: inter istam intentionez ⁊ chymeram non est similitudo igitur ⁊c. nego ꝓnam: q: lz iste terminus chymera non significet chymeram q̃ ex conuenientia ⁊ similitudine que est: sufficit q̃ significet chymeram ex conueniẽtia ⁊ similitudine si esset: ⁊ rõ: q: iste terminus significat naturaliter quando directe facit rẽ cuius est similitudo concipi: ⁊ ꝶ est ex conueniẽtia accidentali sui ad talem rem si esset: ideo non sequitur añ xps vel chymera non est igitur nulla intentio talis ē: vel nõ significat ex cõueniẽtia. ¶ Ad quartũ respondetur eodem modo. ¶ Ad quintum nego q̃ aliqua intentio in anima significet ad placitum: sumẽdo ad placituz contra naturã: ⁊ tunc ad argumentum, admitto casum: ⁊ dico q̃. a. ita bene significat hominem sicut prius significauit: ⁊ vlteri⁹ nego istã ꝓpositionem. a. ē itentio sicut istã hõ ē itẽtio: eo q̃ ipsa significat hoiem esse intentionem vel terminũ q̃ ē ipossibile ⁊ q̃ ista sic significet pz ex eo q̃ subiectum cõtinue stat psonaliter. ¶ Et si arguitur q̃ per idem deberet negare istã hõ ē spẽs q̃ tñ ab oĩbus cõceditur. ¶ Rñdet cõcedẽdo cõclusionẽ: vñ nũq̃z talis terminus põt supponere mãlitatis: vl simplr: nisi ipsũ pcedit aliqd̃ signũ mãliter puta ly vel aliquod huiusmõi. ¶ Si tñ ponitur ī casu q̃ tu cõponas talẽ ꝓpositionẽ: ly. a. ē itentio admitto casũ cõcedẽdo ꝓpõnẽ illã: ⁊ vlterius dico q̃. a. significat hoiez sicut prius: ⁊ tũc ad argumẽtũ: ista ꝓpõ ē va igit ois res significata p subiectũ ē res significata p ꝑdicatũ: nego cõsequẽtiã: sed bñ sequitur: igitur ois res pro qua supponit subiectũ ē res p qua supponit ꝑdicatum: ⁊ ꝶ ē verum in casu isto: verũtamẽ negat si ꝓponit q̃ subiectũ supponat p hoie: supponit. n. mãliter ⁊ per consequens supponit pro se solum vel sibi consimili ⁊c.

Ex predictis cadũt tria dubia. Primũ nũqd signũ significet nisi ipõeret ad significãdũ. Secũdũ nunqd res pñt ita bñ significare terminos sicut ecõtra. Tertiũ q̃re magis iponim⁹ voces ⁊ scripta ad significandum tales res q̃z alias qualitates ⁊ caliditatẽ: frigiditatẽ: albedinẽ: ⁊ nigredinẽ. ¶ Pro p° dubio dr q̃ q̃dã ē impositio facta per signa q̃ nõ sunt dictiões: ⁊ q̃dz p dictiones: ꝑmo mõ cõcedo dubiuz: quia tũc talis ipositio fit p liberã doctrinã vl nãlẽ expictiam: vt circulus vl folia añ tabernam ⁊ latratus canum. ¶ Secũdo nego dubiũ q: certũ ē q̃ iste terminus hõ significat hoiez: q̃ñ ñ iponit ad significãdũ. ¶ Sed ꝓtra istã respõ

sionē arguitur sic p Aristotelē.4°. methaphisice ⁊ primo elēcorū q̃ opꝫ aĩ disputationē p̃supponere terminorū significationē: sꝫ ꝶ ñ oporteret si tūc significarēt sine ipōne. ¶ Ad istud dr̃ q̃ pbus itendit de terminis ignotis sic de .a.b.ba.bau. vl' p noibus: vbi nescitur qd demōstratur: nō debēt ppōes: i qbus pōitur: cōcedi vel negari aut dubitari: quousq̃ rñdens certificetur: ex quo seqt̃ q̃ ꝶ ppō nō eēt ꝛcedēda: hō ē aial: ĩ suppōne p̃sonali si ly hō nō eēt ĩpositus ad significādū: nec ista: ꝶ ē ꝶ: eodē demōstrato: nisi certificetur determinate qd demonstretur.

Sed contra ista arguitur nā dato q̃ tu scias illū terminum homo non esse ĩpositū ad significādū: tē tu scis illū nihil significar: nisi se: sꝫ mō vex ē q̃ ipsa vox hō ē ipsa uox hō: ergo tu scis istā eē verā in hoc casu. ¶ Secūdo sic nō scis istā ppositōem eē verā in isto casu: ꝶ ē ꝶ: igitur nec eius contradictoriū scis eē falsum: ⁊ tūc sequitur istā copulatiuā esse nescitam a te esse falsā: ꝶ ē ꝶ: ⁊ ꝶ nō ē ꝶ: eodē demōstrato: ⁊ similiť sequitur istā disiunctiuā: ꝶ ē ꝶ: vl' ꝶ ñ ē ꝶ: eē nescitā a te: eē necessariā q̃ ñ ē vex. ¶ Tertio arguit ꝗ illō q̃ dicebat. q̃ illi t̄mini a. vl'.b.ba. vl' bau. sūt t̄mini ignoti: nā qlibet istorū significat ad placitū sicut iste t̄min' hō igit q̃ rōe iste terminus hō nō ē terminus ignotus p idē nec illi: ꝗa pꝫ ⁊ aĩs pbatur: nā ista ē ppō ly.ba.ē ba. ⁊ ē va: igit hꝫ subtectū: ⁊ nō nisi ly.ba.igitur ly.ba.ē subtectū: ⁊ p ꝗs reddit suppositū vbo p̃sonali: sꝫ oē qō reddit suppositū vbo personali ē nomē ergo ly.ba.ē nomē: ⁊ p ꝗs ē vox significatiua ad placitū: ꝗa pꝫ ex diffinitiōe nōis posita ab aristotele in capitulo de nōie.

Ad ista rñdet ad p̄mū q̃ si scirē ly ē vbaliť significare atq̃ extremorum esse vnitiuum: cōcederē istā homo est homo: sicut istam .a.est.b.non tñ personaliter: sed materialiter solū: vbi tñ nō hērē notitiaꝫ nisi ad placitū illi' vbi ē: sicut nec illius termini hō: nō concederē illā oīonē: nec dicerē ipsā eē verā vel falsaꝫ: sic si tu mihi ppōneres.a.b.c.sine vlteriori cōpositōe. ¶ Ad secundum dico q̃ non ĩtelligo illā ꝶ ē ꝶ nec suum ꝗdictoriū ⁊ vlterius nego ꝗam i q̃ ifertur q̃ nec intelligo copulatiuā nec disiunctiuā cōpositā ex illis: sicut nō seqt̃ nō intelligo lras ergo nō ĩtelligo dictiones ex eis cōpositas. ¶ Ad tertiū dico q̃ ly.ba. ⁊ similia sūt t̄mini ignoti: nec significāt ad placitū: ⁊ tūc ad argumētū qñ ifert q̃ ly.ba. ē vox significatiua: qa ē nomē. ¶ Rñdet q̃ nomē accipit tripliciter communiter: proprie: ⁊ magis proprie. ¶ Cōmuniť nomē pōt eē id q̃ pōt reddē suppositū vbo p̃sonali: siue accipiat māliter siue significatiue: ⁊ sic ois vox pōt eē nomē: vt cōiūctio: ppositio: interiectio.a. vel.b.bau. vel bu. ¶ Alio mō nomē accipit ppie p eo q̃ significatiue positū reddit suppositū vbo p̃sonali ⁊ illo mō sincbathegorēmata nō sūt noīa nec esse pñt sine noua impōne. ¶ Tertio mō accipit nomen magis ppie p voce significatiue sūpta: q̃ pōt reddere suppositū vbo: ⁊ ñ ē nomē obliquū nec infinitū: nec ē ps alicuius nōis: ⁊ illa ē strictissima acceptio nōis sic sumit pbs pro pyber^as: ⁊ p ꝶ pꝫ ĩtētio ad argumētū q̃ ista ꝗa ñ vꝫ: hoc ē nomē igit ꝶ est vox significatiua ad placitū nisi nomē strictissime accipiatur: q̃ť nō pōt accipi i huiusmōi ppōnib': ly.ba.ē vox: ly ⁊: ē coniunctio: ly.ad: ē ppō ly ois: ē signū vle ⁊ sic de infinitis: nō pōt concedi q̃ aliqui termini supponant materialiter qui nunquam fuerunt impositi ad significandū: patet per predicta.

Ad secundum dubium cū q̃rit vtruꝫ res possunt ita bene significare terminos sicut ecōtra: respōdeo cōcedēdo illō: qa res apprehense aliquando ita faciunt venire intellectum ad cognitionem ⁊ reducunt ita terminos ad memoriam: sicut termini apprehensi reducunt res quas significant ad memoriam: consequentia tenet ⁊ antecedens probat: quia cum video sor. vel pla. quem scio significari per istum terminū sor. vel pla. ita bene intellect' me' fertur in ipsuꝫ terminum sor. vel pla. sicut quando audio nominari istum terminum sor. vel pla. ratione cuius intellectus fertur in cognitionem ipsius sor. vel pla. ¶ Et si queritur ex quo res significant ipsos terminos vel significant naturaliter vel ad placitum: dico q̃ res significate per terminos mētales significant terminos mentales naturaliter: sed res significate per terminos ad placitum institutos significant ipsos terminos ad placitum: non tamen q̃ res sint impositē ad significandum ipsos terminos quēadmodum ipsi impositi sūt ad significandum tales res. Sed ideo quia sicut fuit ad placitum tales terminos significare tales res ita erit ad placitum tales res significare tales terminos: ideo differūt termini ⁊ res iter modos significādi ipōr: qa terminus significat rē vt est signuꝫ rei: res vo t̄miniū prout terminus est signum eiusdem rei: ⁊ ratio quia res ñ sūt apte nate p terminis i ppōne suppōere: sꝫ bñ econtra: iō nō sūt signa terminor' saluꝫ suppositiua.

Ad tertium dubium cum queritur quare magis imponim' voces ⁊ scripta ad significandum res q̃ alias qualitates. ¶ Respondeo q̃ ꝶ non est magis naturale ipsis vocib' vel scriptis q̃ alijs qualitatibus: quia similes conceptus posset elicere sibi anima per alias qualitates sicut per scripta vel voces: videmus enim religiosos seruantes silentium inuere silentium cum signis: petere panem: vinum: ⁊ alia: solummodo cum signis. Et si ex hoc concludere q̃ possemus cum baculis sillogizare ⁊ cum lapidibus concludere: ⁊ satis manifeste tractari cum propositionibus scitis ⁊ necessarijs: ꝛcederet ꝛclusio. Sꝫ quia tales res nō sunt ita faciliter per nos operabiles non vtimur illis in arguēdo: sicut scriptis vel vocibus: que voluntatibus nostris facilius subiugantur: ideo philosophus primo elencorū dicebat q̃ res ad disputationes ferre non possumus: propter hoc vtimur terminis pro rebus: ⁊ licet per signa facta cum digitis vel huiusmodi inuere possumus: tamen quia non sunt apud nos taꝫ cōiter nota ⁊ qz multotiēs similia apud bene noscentem non significat nisi pro tempore ⁊ loco. ideo non sunt tam digna dici propositiones vel harum partes: sicut voces vel scripta q̃re ⁊c. ¶ Ex his forte posset oriri aliud dubium nunquid terminus de nouo impositus ad significandum dum cessat ei' significatio significet illud q̃ prius vel aliud: aut de nouo debeat imponi ad significandum: sicut patet in arte obligatoria. ¶ Ad istud dicitur q̃ non oportet: eo q̃ licet non quilibet terminus actu significet tamen est significatiuus: ⁊ isto modo conceditur q̃ in libro clauso sunt multa vera non quia actu significent sed quia sunt significatiua veri cū fuerint apprehensa: ⁊ hoc sine noua impositione: aliter.n. sequitur q̃ tu verificares euangelium ⁊ totam sacrā scripturam quandocūq̃ tu velles: ⁊ hoc de nouo: solūmodo aperiendo talem librum clausum: ⁊ ibidem considerando descriptis: ⁊ consequenter claudendo illum libruꝫ destrueres totam sacram scripturam ⁊ euangelicam veritatem q̃ minus bene sonat: vnde ſm cōmuneꝫ usū loquentiū. Quoddā vocatur actu verum. Quoddaꝫ potentialiter verum: actualiter verum voco ppositionē p se actualiter significantem primarie ueruꝫ: vt homo ē animal posito q̃ illa alicui sic significet. Sed potentialiter verum non voco simpliciter q̃ potest esse verum sed scriptum vocale vel mentale non actualiter apprehensuꝫ q̃ licet sit nunc non significans tñ significabit i posterꝫ absq̃ noua ipōne vel ē aptū natū significare.

¶ De significatione terminor' naturaliter ⁊ ad placituꝫ.

Stenso q̃liter termini significant ⁊ q̃ quidam significant naturaliter: quidam ad placitum: consequenter est videndū quomō tales termini significant ad placitum: vel naturaliter i qua materia sunt tres opiniones. ¶ Quarum prima ponit q̃ nihil significat hominem nisi iste terminus homo: nec equiualens: nec iste terminus homo significat aliquod inferius: vt istum hominem: nec aliq̃ō supi' vt aial: vel corp': nec seqt̃ iste t̄min' hō significat hoiem ⁊ ois hō ē aial igr̃ significat aial. cū ibidē arguat ab

iferiori ad suũ supi⁹cũ ꝶ vbo significat. ¶ Secũda positio ĩ hac mã est ꝙ ter⁹ iferior significat suũ per se supi⁹. ⁊ nullũ inferi⁹: ĩõ iste termin⁹ hõ significat aial. corp⁹. ⁊ silia. non tñ totum nec aliquod p accñs supius nec aliqd iferius. qz nec istũ hoiez nec istũ hoiem ⁊ ꝓcordãt iste due opi. in ꝶ: qz vtraq; ponit ꝶ vbũ significat facere sophisma tã cuz cõplexis q̃ cũ incõplexis. ¶ Tertia opio dicit ꝙ iste termin⁹ hõ significat aial corp⁹ subam ⁊ istũ hoiez ⁊ istũ ⁊ oẽz hominez ymaginabile ꝑteritũ ꝑsentẽ ⁊ futuꝝ: non faciendo sophisma cum incomplexis.

Contra primam opi. arguit sic: nã data ista sequit ꝙ aliqs t̃min⁹ aliquẽ hoiez significat q ñ significat aliquẽ hoiez: ꝙ probat sic: ⁊ capio istũ terminũ: iste hõ: tũc iste termin⁹ iste hõ. significat istũ hoiez igit istũ hoiez iste termin⁹ hõ significat: ꝓña tz: qz in singularibus non refert prepõere vl postponẽ t̃minũ demõratiuũ: ⁊ tunc vltra: iste termin⁹ istum hoiem significat sed iste homo est aliqn s hõ igitur iste terminus aliquẽ hoiem significat ⁊ tamen iste terminus iste homo non significat aliquẽ hoiem: qz nullus terminus significat aliquẽ hominem nisi iste terminus aliqs homo: per positionẽ. ¶ Secundo sequtur ex ista positõe ꝙ nulla propositio est vera nec falsa nec neĉia nec impossibilis: quoruz quodlz est falsum: ꝓña probatur: nã si aliq̃ propositio esset vera: ipsa significaret precise sicut ẽ vl verum: ⁊ si aliqua eẽt falsa ipsa significaret aliter q̃ ẽ vel falsum: sed ꝟm opi. nihil significat precise sicut est vel veruz nisi iste terminus precise sicut est: vel iste terminus verũ igitur. Similiter nihil significat aliter quã est vel falsum: nisi iste terminus alr q̃ est: vl iste termin⁹ falsũ. ¶ Tertio arguitur sic sequitur formaliter hõ currit ergo animal currit: sed in omni ꝓña bona ⁊ formali ꝓñs est de intellectu ãcedentis ⁊ quicqd est de itellectu antecedẽtis significatur per illud ãs cum ad intelligere sequatur significare: igitur animal currere significat p ãs: ⁊ per ꝓñs illud antecedens hõ currit significat aial currere: ⁊ ita inferius gnificat suuz supius qd negat positio. ¶ Item q̃litercũq; mtelligitur p istuz terminũ hõ ita iste terminus significat: sed non stat te intelligere per illũ terminũ homo hominẽ non intelligẽdo aial: ergo si iste terminus homo significat tibi hoiem significat etiã aial: ꝓña pz: cũ maiori ⁊ minori arguitur: qz si intelligis hoiem per istum terminum homo ergo homo repzesentat pro illũ terminũ intellectui ⁊ per consequens aial repzesentatur intellectui: igit si intelligis hoiem intelligis animal. Itẽ si intelligis hoiem non intelligendo animal: igit intelligis hominem nõ intelligẽdo aial animal rõnale: ꝓña pz: qz negato superiori negatur ⁊ iferius: ⁊ tunc ex consequenti sequit ꝙ intelligis hominem non intelligendo hoiem: ꝓñs impossibile. ¶ Quito per arist. primo peryher. dicit ꝙ oratio est vox cuius partũ aliquid est significatiuũ separatim: ⁊ ponit exemplũ: dico autem vt homo significat aliquẽ hoiem ⁊ eadem ratione corpus ⁊ animal ꝙ negat positio. ¶ Sexto arguit reducendo fanctorẽ istius opi. ad contradictionẽ: nam ipse ponit ꝙ hoc verbum est: significat esse ⁊ esse iste terminus ẽ significat gᵒ p idẽ ille t̃min⁹ hõ significat hoiez: ⁊ hoiez significat iste termin⁹ hõ: ꝓña pz: qz sic iste terminus hõ ẽ terminus mediatus sic iste termin⁹ esse: pbatur ly esse ẽ cõmunis pluribus p predicationẽ igr ẽ termin⁹ mediat⁹: ꝓña pz: ⁊ ãs pbatur: eo ꝙ iste sunt vere ꝑdicationes eẽ sor. est eẽ. eẽ pla. est eẽ. ¶ Septimo tota causa cogẽs illũ magistrũ ad ponenduz talem positionẽ ẽ: qz aliter sequeretur ꝙ ꝓpositio affirmatiua ⁊ necessaria significaret hominem esse asinum: ꝙ sibi videt inconueniens: sed p certo illõ non ẽ inconueniens: ꝙ pbo sic: nã ꝶ disiunctiua hõ est asinus vel nullus homo est asinus est vã ⁊ neĉia: ⁊ tñ significat hoiez eẽ asinũ igit: ꝛz ꝶ forte dr ꝙ ista disiunctiua ñ significat hoiez eẽ asinũ ꝛz ꝑ eiusdẽ. ¶ Cõtra ⁊ accipio illã ꝓpõnẽ ĩ voce. a. ẽ. b. ⁊ suppono ꝙ aliqs hõ ꝓcipiat p istã disiũctiue arguit sic: sic ista disiũctiua hõ ẽ asin⁹ vel nullus hõ est asin⁹ significat hoiez eẽ asinũ tũc sic: ista significat hoiez eẽ asinũ ⁊ ẽ vã ꝓpõ: igit: ꝓᵒ pz: ⁊ minor sil̃r: ⁊ maior pbat: itelligẽdo istã itellect⁹ itelligit hoiez eẽ asinũ ⁊ non rõne ptis igit rõne toti⁹. ¶ Itẽ signo istã disiunctiuã ꝶ ẽ vel ꝶ ẽ de⁹: deo ⁊ chyᵃ: demõratis: ꝶ significat ꝶ eẽ demõrando deũ igit api significat ꝶ eẽ demõrando chymerã: ⁊ ẽ vã igit: pz ꝓña: ⁊ ãs arguit sic: ꝶ disiũctiua significat ꝶ eẽ vl ꝶ eẽ: do ⁊ chyᵃ demõratis: ꝛz qcqd ⁊ q̃litercũq; ẽ ꝶ eẽ vl ꝶ eẽ do ⁊ chyᵃ demõratis ẽ ꝶ eẽ demõrando deũ: igit: ꝓña pz cũ maiori ⁊ minori pbat: qz nihil nec aliqual r nec aliqd ẽ ꝶ esse demõrando chymerã. ¶ Itẽ ꝑcise ꝶ esse demõrando deũ: ẽ ꝑcise ꝶ eẽ: vl ꝶ eẽ demõrando chymerã ⁊ deũ: igit q̃litercũq; est ꝶ eẽ vel ꝶ eẽ ẽ ꝶ eẽ demõstrãdo deũ: ꝓña pz: ab exclusiua ad sua vl'ez d̃ terminis trãspositis: ⁊ aũs pz p exponẽtes. ¶ Preterea aliq̃ ꝓpõ ẽ possibilis q̃ significat hoc albũ esse nigrũ igit pari rõne aliq̃ est ꝓpõ vera ⁊ neĉia significãs sic ñ ẽ: ꝓña tz ⁊ ãs pbat: ⁊ capio illã ꝓpõnẽ ꝶ ẽ nigrũ demõrando albũ: ista ẽ possibil' iuxta illã positionẽ ⁊ ista significat ꝶ albũ eẽ nigrũ gᵒ: ꝓña patet ⁊ minor pbat: ꝶ ẽ ꝓpõ affirᵃ mere singularis de presenti cuius subiectũ significat ꝶ albũ ⁊ copula significat eẽ ⁊ predicatũ significat nigꝝ ⁊ tota ꝓpõ ista significat ꝑcise iuxta ꝓpõnẽ suoꝝ termiꝝ igit tota ista ꝓpõ significat ꝶ albũ esse nigꝝ. ¶ Itẽ ꝶ ꝓpõ ẽ neĉia eẽ ẽ eẽ: ꝟm opi. istiꝰ magistri ꝛz ipa significat ipole: igit p idẽ ⁊ q̃lz alia: ꝓña bona: ⁊ minor pbat: nã ista ꝓpõ ẽ idefinita affirᵃ cui⁹ subiectũ significat eẽ sor. ⁊ copula eẽ ⁊ ꝑdicatũ significat eẽ pla. ⁊ tota ista ꝓpõ significat iuxta ꝓpõnẽ suoꝝ t̃minoꝝ gᵒ tota ista ꝓpõ significat eẽ sor. eẽ: pla. ꝙ ẽ ipole: ꝓña pz ⁊ maior pbat: qz si ly eẽ significat eẽ igit eẽ significat ly eẽ: ꝓña pz p opi. tũc vltra eẽ significat ly eẽ igit ꝶ eẽ significat ly eẽ vl ꝶ eẽ vel sic de singulis ⁊ ex hijs pz falsitas opi. igit ⁊c.

Sequitur Secũda positio ponẽs ꝙ t̃min⁹ cõis significat qdlz supius per se ad illũ ⁊ nihil nec aliud significat.

Contra istã opi. arguit p plura media ⁊ pᵒ sic: ex ista põne seqt ꝙ null⁹ ter⁹ est significatiuus: pbat: nã p Boeᵐ ĩ suis diuisiõib⁹ dr̃ si nulla ẽ res quã ter⁹ significat ter⁹ significatiu⁹ ñ dr̃: ꝛz nulla ẽ res q̃ iᵉ ter⁹ hõ significat aut aliqs ali⁹ ter⁹ cõis p opi. igr null⁹ ter⁹ ẽ significatiu⁹: ꝙ ẽ flz. ¶ Secũdo iste ter⁹ hõ ẽ ter⁹ supior ad istũ t̃minũ iste hõ: igit qd significat iste ter⁹ iste hõ significat illd idẽ iste ter⁹ hõ: ꝛz istũ hoiez iste t̃min⁹ iᵉ hõ significat gᵒ istũ hoiez iste t̃min⁹ hõ significat ꝙ ẽ ꝓ positionẽ. ¶ Tertio sic iste t̃min⁹ hõ significat hoiez igit hõ significat ab isto t̃mio hõ: ⁊ p ꝓñs hoiez iste ter⁹ hõ significat. Si negat pª ꝓña: ꝝ iste t̃min⁹ hõ significat hoiez igit ab isto t̃mio hõ significat hõ: ⁊ tũc ab isto t̃mio hõ significat hõ igit ab isto t̃mio significatũ ẽ hõ: ꝓña pz p resolutionẽ vbi passiui ĩ suũ pticipiũ: ⁊ tũc vltra ab isto t̃mio hõ significatũ ẽ hõ: igr hõ significatũ ẽ ab isto t̃mio hõ: ꝓña tz p ꝓuersionẽ simplicẽ: ⁊ tũc vltra hõ ẽ significatũ ab iᵉ termio hõ ꝛz nihil ẽ significatũ ab isto t̃mio hõ nisi qd iste termin⁹ hõ significat igit iste t̃min⁹ hõ hoiez significat: ꝙ ẽ intentũ. ¶ Quarto qdlz vl ẽ d̃ plib⁹ ꝑdicat ꝛz iste ter⁹ hõ ẽ vl ẽ igit d̃ plib⁹ ꝑdicat: ꝓª pz cũ minori ⁊ maior pbat: p Porphy. vbi põit exp̃sse ꝙ cõe ẽ cuilz vl d̃ plib⁹ ꝑdicari ⁊ tũc arguit sic: iste t̃min⁹ hõ ẽ d̃ plib⁹ ꝑdicabil' ꝛz nõ ẽ de plibus ꝑdicabil' nec de aliquibus qne iste ter⁹ hõ ñ significat gᵒ plã iste t̃min⁹ significat ⁊ ñ nisi hoiez vl hoies igit hoiez vl hoies iste ter⁹ hõ significat: ꝙ ẽ ꝓ põnẽ. ¶ Quito arguit sic qcqd ⁊ q̃litercũq; a parte rei ẽ hoiez eẽ ẽ ⁊ hõ ⁊ eꝓ ita ꝙ idẽ ẽ hoiez eẽ ⁊ hõ: ꝛz qcqd ⁊ q̃litercũq; ẽ hõ iᵉ hõ vl iste hõ ⁊ sic d̃ alijs igit qcqd ⁊ q̃litercũq; ẽ hoiez eẽ est iste hõ vl iste hõ ⁊ sic de alijs: igr qcqd significat hoiez eẽ significat istũ vl illũ: ꝛz ꝶ ꝓpõ hõ ẽ significat hoiez eẽ igr ipa significat illũ hoiez vl illũ hoiez exqᵒ seqt ĩmediate ꝙ istũ hoiez vl iᵐ hoiez significat. ¶ Sexto ꝶ vox hõ ẽ spẽs igit oẽ ei⁹ idiuiduũ eq̃liter repñtat: ⁊ p ꝓñs oẽ eiusdẽ idiuiduũ eq̃lr significat: ꝓª pz qz significar nõ ẽ aliõ q̃ vtuti. Cognitiue repñtare: tũc vltra oẽ idiuiduũ illi⁹ eq̃lr significat ꝛz iste hõ est indiuiduũ isti⁹ termini hõ igit istũ hoiez iste t̃min⁹ hõ significat. ¶ Cõfirmat 2ᵐ Auicen. silitudo est iter speciẽ ⁊ figuram sigilli: qz si essent sex vel quatuor

figilla similia: figura impressa per aliquod illorum sigillorum equaliter repræsentaret figurã cuiuslibꝫ sicut vnius: cum igitur intentio in anima causata vel effecta equalĩr cuiuslibet indiuidui: est similitudo: sicut vnius: igitur intẽtio in anima causata vel effecta equaliter cuiuslibet indiuidui est similitudo sicut vnius: ⁊ cuius ẽ similitudo est similitudo repræsentatiua ⁊ per consequens significatiua: ergo hec species homo omnẽ hominem significat. ¶ Septimo hec propō est singularis affirmatiua ex determinis simplicibus: sor. est homo: igitur omnis res significata p subiectum est res significata per prædicatũ: sed sor. significat per subm igitur sor. significatur per p̃dicatũ ⁊ p ꝓñs sor. hic terminus homo significat ꝙ est ꝑ positionẽ. ¶ Octauo sic significet. a. ꝙ iste homo ẽ ⁊ iste hō est ⁊ sic de alijs ⁊. b. ꝙ omnis hō est in vli: ⁊ pono ꝙ vtraq; ppō significet iuxta compositionẽ suoꝝ terminoꝝ: tunc. a. ⁊. b. ꝓuertuntur igitur cum. a. significat istum hoiez eẽ ⁊ illũ ⁊ illuꝫ ⁊ sic de alijs significat. b. Conformiter assumptuꝫ ꝓbat subiectũ. a. ⁊ subm. b. cõuertunt q: vtrũq; significat oẽꝫ hoiem: ⁊ pro eisdẽ supponit ⁊ copule ⁊ p̃dicata ꝓuertũt ⁊ cetera. sũt parta: igit: ꝓña pꝫ: nã significare iuxta ꝓpõnẽ terminoꝝ ẽ mouẽ virtutẽ aprẽsiuã ad ꝓpehendendũ p illis omnibus que significant per extrema. ¶ Itẽ arguitur ꝙ terminus cõis significat suũ superius per accñs: nam iste termin⁹ hō significat coloratũ: igitur: ꝓña bona: ⁊ añs p batur: nam tota rō cogens sic loquentes in mã ꝙ iste terminus hō significat hominẽ aial corpus: ẽ: q: iste termin⁹ homo significat hoiem ⁊ cuꝫ ois homo sit animal igitur iste terminus homo significat aial: p idem arguit sic: iste terminus homo significat hoiem ⁊ ois hō est aliqd̄ coloratum igitur iste terminus hō significat coloratũ. ¶ Itez hec ꝓña est bona: hō est: igit coloratum est: q: oppositu ꝓsequentis repugnat añcedẽti: igitur ꝓñs intelligit in añcedente sed nihil intelligit in antecedente ꝙ illud añs non significat: ergo ß propositio homo est: significat coloratũ esse sed illud verbum est significat esse igitur iste termin⁹ homo significat coloratuꝫ: quare ⁊c.

Tertia opinio Que inter ceteras ꝓbabilis est: ponit ꝙ qlꝫ termin⁹ suũ supi⁹ ⁊ qlꝫ eo iferi⁹taꝫ de p se q̃ de p accñs significat.

Contra istã pōnem arguit: m'lũ sũt termini per se i p̃dicamẽto subẽ q non significãt aliqd̄ p se supi⁹: igit positio flã: añcedens ꝓbat sic nullũ supi⁹ ad tale ẽ nisi vox vel q̃litas: sed nullus termin⁹ i p̃dicamẽto subẽ significat q̃litatez igit ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic ⁊ quero vtꝫ inferius significet quicqd significat suum superius vel aliqd sic ⁊ aliquid non: nō prio⁹ quia iste terminus aial non esset supius nec genus ad istũ terminum hō: ⁊ sic modus arguendi ab inferiori ad suuꝫ superius nō valeret: nec sorset possibile ꝙ hō eẽt aial rõnale eo ꝙ asinus ⁊ quodlꝫ aial dandũ: forset hō ⁊ sic sicut illa ẽ falsa oẽ animal ẽ hō pp gñalitatẽ: sic ß ois hō est animal: si autem dicitur: ꝙ inferius significat aliqd qd̄ significat suũ superius ⁊ aliquid non: quero nunqd iste termin⁹ homo significat solũ aial qd̄ est hō vl aliqd̄ aial qd̄ nō ẽ homo: 2ᵐ non dabit vt probatũ est igitur primũ: ex quo patꝫ ꝙ iste terminus homo soluꝫ significat hominez. ¶ Tertio ex positione sequit ꝙ ista ꝓña sit bona iste termin⁹ homo significat hoiez: igitur iste terminus hō significat aial: sed cum añte stat ꝙ iste terminus hō solũ significat hoiez igitur cum ꝓñte stat ꝙ solũ significat animal: ⁊ sic iste terminus homo solũ significat hoiez: ⁊ tñ significat aial. corp⁹. subam. ⁊ infinita alia ꝙ non vr̃ vez. ¶ Quarto ex ista positione sequit ꝙ ly chymera ⁊ mons aure⁹ significaret aliquid: ꝓñs falsum: igitur ⁊ positio: ꝓña pꝫ: q: iste terminus chymera est de p̃dicamento subẽ ⁊ hꝫ p se superi⁹: quia sequ: chymera ẽ igit subã ẽ: chi^a est igit ⁊ aliqd est ⁊ non eꝫ: ꝙ nō significet arguit: q: nullũ ẽ argumentũ ad p banduꝫ ꝙ iste termin⁹ hō significat aliqd: nisi q: significat hoiem: ⁊ ois hō est aliqd: sed istud mediũ deficit: ibidez forte dicit ꝙ in talibus dꝫ argui p hoc mediũ sic: si chimera est: chymera ẽ aliqd; Cõtra p idẽ cõtingit arguẽ ꝙ chymera significat nō aliqd: q: si chymera ẽ: chi^a ẽ nō aliqd: cũ ex ipossibili seq̃t qd̄lꝫ. ¶ Quito seq̃t ꝙ ista ꝓña sit bona: ois hō currit igit oẽ animal currit: que tñ nō vꝫ vt cõstat: ⁊ ꝙ illud sequat ꝓbat: nam ista ꝓpō hō currit significat animal currere per opionẽ sed qualitercũq; significet particularis vel idefinita ꝑticulariter eodez mō significat vniuersalis vl̃r vt pꝫ per cõem regulã: cum igitur ß propositio homo currit significat aial currere: igitur ß propositio ois homo currit significat oẽ aial currẽ ⁊ p ꝓñs prior consequentia ẽ bona. ¶ Sexto seqtur ꝙ quelꝫ talis ẽ flã: omnis hō est: oẽ animal est. ꝓbat: nã quelꝫ illarũ est vlis cuius multe singulares sũt false significãdo ꝑmarie: ⁊ antecedens ꝓbat naꝫ iste sunt false iste hō est hō ⁊ iste hō ẽ homo demõstando hoies ꝑteritos ⁊ futuros vel possibiles: ẽt iste sũt singulares istius vlis ois homo est hō: igit: minor ꝓbat: q: non plus requirit adhoc ꝙ sint singulares illi⁹ vlis: nisi ꝙ ꝓueniant i extremis ⁊ subiecta illarũ singularium significent eadẽ supposita que significant p subm vniuersalis: sed sic est i ꝓposito vt pꝫ p opi. ¶ Septimo ex ista opione sequit ꝙ iste terminus de⁹ significet oẽ qd̄ est: ⁊ p ꝓñs ẽ trãscendẽs ⁊ ita de isto termio ß ⁊ de quolibet alio termino immediato: ⁊ ꝙ iste termin⁹ significat omne ꝙ ẽ: ꝓbat nã ipse significat asinũ capram leonẽ chymerã malũ: ifinitũ q̃ztũ ⁊ sic de alijs: igit: ꝓña pꝫ ⁊ añs p batur ⁊ capio tales terminos de⁹ asin⁹: de⁹ capra: de⁹ leo: deus malus: deus ifinitus: de⁹ q̃ztus: deus chymera: tũc isti termini significãt asinũ capram ⁊c. sed iste terminus de⁹ significat oia que isti termini significãt: igit ⁊c. ꝓña pꝫ cuꝫ maiori: ⁊ minor ꝓbat: nã iste termin⁹ de⁹ ẽ supior ad oẽꝫ talez terminũ cõpositum: ⁊ quodlꝫ supius significat significatuꝫ p suũ inferius: igit: ꝓña cũ minori pꝫ: ⁊ maior arguitur: nã seq̃t formalĩr de⁹ chymera est igit de⁹ ẽ ⁊ non ecõtra: pꝫ ꝓña per pßm vbi dicit ꝙ inferius est a quo nō conuertit subsistendi ꝓña: ß idẽ pꝫ p istã regulã oẽ se habens p modũ appositiõis respcũ alterius inferius est eo: Sed sic est in proposito igitur ⁊c.

Ante quam Ad argumẽta ista rñdeaꝫ ẽ opi. aliqualĩr declarãda: cũ enĩ dr̃ ꝙ quilꝫ termin⁹ significat qd̄lꝫ suũ supius ⁊ qd̄lꝫ suũ iferi⁹: non dꝫ itelligi ꝙ qlꝫ termin⁹ significet qd̄lꝫ significatuꝫ sui termini supioris vl̃ sui termini iferioris: nō enim iste termin⁹ hō significat asinũ vel bouez quoꝝ qd̄lꝫ ẽ significatũ huius termini aial: nec ẽt significat lapidẽ vel lignũ quorũ qd̄lꝫ est significatũ hui⁹ termini corp⁹: sil̃r ille termin⁹ hō albus ẽ inferior ad istũ terminũ hō ⁊ tñ hō non significat albedinẽ quã significat ly hō alb⁹. Est ergo opio itelligẽda ꝙ qlibet termin⁹ secũdarie significat qcqd termin⁹ superior vel inferior ꝑmarie significat: ⁊ sic iste termin⁹ hō significat aial scd̄arie: ⁊ ex ꝓñti ⁊ iste terminus aial significat illd̄ ꝑmarie: sil̃r iste termin⁹ hō alb⁹ significat primarie hoiem albũ: ⁊ illd̄ idẽ ly hō significat scd̄arie. ¶ Ad argumẽta ad p^m dr̃ ꝙ illa rō ꝓcludit vbalĩr vez tõ glosẽt opi. vt pri⁹. ¶ Ad 2^m dr̃ ꝙ iste termin⁹ hō nō significat qcqd significat ly aial: ſz aliqd sic ⁊ aliqd nō: vt supius dcm̃ ẽ: ⁊ vlteri⁹ q̃rit si ly hō significat aial ꝙ ẽ hō vl aial ꝙ ñ ẽ hō: dr̃ ꝓcedẽdo vtrũq; : p^m. n. de se pꝫ: 2^m sil̃r: q: ly homo significat oẽm hoiez ꝑteritũ futuꝝ ⁊ possibilez quoꝝ plures nō sũt. ¶ Ad 3^m dr̃ ꝓcedẽdo ꝓcldnẽ adductã vꝫ ꝙ ly hō significat solũ hoiez: ⁊ tñ significat corp⁹ aial subaꝫ y⁹ infinita: sil̃r ꝓcedit ꝙ ly hō significat ꝑcise hoiez ⁊ ꝑcise significat aial ⁊ ꝑcise significat corp⁹ ⁊ sic de alijs: nō tñ ꝓcedo ꝙ precise significet sor. vl pla. hoiez albũ vel hoiez nigruꝫ: sil̃r ly sor. significat ꝑcise hoiez ⁊ tñ ly hō alb⁹ nō significat ꝑcise hoiez: lꝫ sit eo inferi⁹: q: ẽ termin⁹ cõpositus plura significãs q̃z ly hō. ¶ Ad 4^m dico ꝙ ly chi^a significat aliqd: ⁊ tũc ad argumentũ: dico sic pri⁹: ꝙ i talib⁹ dꝫ sũmi illd̄ mediũ si chi^a ẽ chi^a ẽ aliqd: ⁊ tũc qñ dr̃ ꝙ p idẽ cõtingit ꝓbare ꝙ chi^a significat nō aliqd: nego ꝓñaꝫ: q: lꝫ ista ꝓña sit bona chy^a ẽ chy^a ẽ nō aliqd. ß solũ ẽ grã mãe. q: añs est ipossibile: recte sic ß. chymera est: igitur nō aliquid est. modo sic non est de alia consequentia. ß enĩ ꝓña est bona ⁊ formalis chymera est igit chymera ẽ aliqd. q:

fundatur supra ista ꝓña que est bona ⁊ formalis chymera est igitur aliquid est: cuz ibi arguit ab inferiori ad suuz superius sine aliqua dictione ꝓfundendi. ¶ Ad 5m cum infertur ꝙ ß ꝓña est bona: oīs hō currit igitur oē aīal currit: nego ꝓñam: ⁊ tunc ad argumentū: ꝓcedo: ꝙ qcqd significat pticularis vel indefinita pticulariter significat sua vlis vlr: ideo ꝓcedo ꝙ ista ꝓpō oīs homo currit significat oē aīal currere non tñ ex ipsa sequit ꝙ oē aīal currit: q: ipsa non significat primarie oē animal currere: sed ꝓsequenter sēdarie. Et nota ꝙ licet qcqd significat pticularis vel indefinita pticulariter significat sua vlis vlr non qualitercūqz: nec oī mō sic significat: q: vlr ⁊ distributiue significat ꝓpō vlis ⁊ sic nō significat ꝓpō idefinita: vel particularis sed solū pticulr vel indefinite: verūtamē cōcedē illud non esset magm incōueniens nec ꝗ rōez: q: nō seqt ß m aliquos: qualitercunqz significat pticularis significat vniuersalis: sed precise indefinite significat particulariter igitur precise idefinite significat vniuersalis: sicut nō seqt: qualitercūqz aliqd currit aliqd mouet: sed ꝓtingenter aliquid currit ergo ꝓtingenter aliqd mouet: añs.n.eet vez vt pz ⁊ ꝓñs falsuz: q: celuz nēcio mouet. ¶ Ad 6m cum infertur ꝙ quelz istaz eet falsa: oīs hō ē: oē aīal est: nego ꝓñam: ⁊ tunc ad argumentū: nego istā ꝓñam non quelz singularis istius vlis est vera igit ista vlis non est va ponendo ꝙ alique sunt singulares actuales alique potentiales: mō ad veritatē vlis bene requirit ꝙ quelz singularis actualis sit vera non tñ potentialis: sed q: iste modus loquendi non est in vsu: ideo nego ꝙ aliqua vlis vera hēat aliquam singularē falsaz: vl ꝙ alicuius singularis false sit aliqua vlis vera ⁊ tunc qñ dicitur iste sunt false: iste hō ē ⁊ iste hō est demfato hoie preterito futuro vel possibili: concedo ꝙ iste sunt false: non tñ sunt singulares istī vlis omnis hō est: ⁊ tunc ad argumentū non plus requirit ꝙ ille sint singulares illius vlis nisi ꝙ ueniāt in extremis: ⁊ ꝙ subiecta istaz singularū significēt eadē supposita q̄ significantur per subm vlis: huic dr ꝙ non solum ß reqrit sed opz ꝙ talis vlis asserat illa singularia vel ꝙ sbm illi vlis supponat pro eisdē: sed sic non est in proposito: q: in ista propositione omnis hō est: subm solum supponit pro hominibus qui sunt similiter: illa vlis non asserit talia singularia: vnde lz ß propositio omnis hō ē significet añxpm esse vel adam esse: non tamen asserit aliquem illorum eē: nec pro aliquo illorum supponit: hic tamen dicunt aliqui: ꝙ ista propositio asserit me esse: ⁊ te esse: sicut etiam significat idē. Et si querit que est causa quare asserit te eē: ⁊ non asserit añchristum esse cum eque bene significet antichristū esse sicut te esse. dicitur ꝙ q: ppropositio singularis significans primo me esse sequitur ex ipsa vlī cū meo vero: ⁊ propō significans añxpm esse non sequit ex ipsa cum tali meo vero: cuz ß tñ stat ꝙ ß vniuersalis aliqñ nō significabit assertiue me esse ipsa existente ⁊ me non existente: ⁊ pro tunc forte significabit assertiue antechristum esse ipso existente. ¶ Sed huic responsioni non assentio: q: ly homo non significat te igitur nec te asserit esse coniunctū vaciter sube. ¶ Item sequitur omne currens est asinus tu es currens supposito ꝙ sit ita: igitur tu es asinus: ⁊ tamen maior non asserit significatum cōclusionis: dico igitur ꝙ si ex.a. sequitur.b. formalr ⁊ sic sequeretur dato ꝙ.a. esset contingēs .a. asserit significatū.b. ⁊ notāter addo ⁊ sic seqret dato ꝙ.a. ⁊c. q: ex ista tu differs a te: sequitur formalr ꝙ baculus stat in angulo: non tñ asserit baculū stare in angulo: q: sic non sequeret deducta impossibilitate formalis contradictionis. ¶ Ad vltimū cum inferē ꝙ iste terminus deus significat oē ꝙ est: nego consequentiā: ⁊ ad probationē: nego ꝙ ly deus significet asinum: capraz ⁊ alia: ⁊ vlterius cum dicitur iste terminus deus asinus significat asinū: ⁊ iste terminus ē inferior ad istum terminū deus: igitur ly deus significat asinū: ¶ Huic potest respōderi: po negādo consequentiā: sicut non seqt iste terminus homo albus est inferior ad istum terminū homo: sed ly homo alb9 significat albedinē ergo ly homo significat albedinem. Antecedens enīz est verum ⁊ ꝓñs falsum: si tñ iste terminus hō albus vel iste terminus deus asinus eet terminus simplex satis ꝓñ valeret argumētū: q: tunc terminus inferior non plura significaret quaz terminus superior: ymo paucioza sicut iste terminus for. vl pla. respectu illius termini homo. ¶ Aliter rñdet distinguendo illaz ꝓpōnē ly deus asinus est inferius ad ly deus: eo ꝙ potest ibi intelligi inferius pro inferioritate cōsequētie aut pro inferioritate predicamentali: si prio mō ꝓcedo ꝙ iste terminus deus asinus ē inferior ad istū terminum deus: nec ex hoc seqt ꝙ ly deus asinus significet deū asinuz: sicut nec ly non hō significat hoiem licet ly homo sit terminus inferior ad ly non hō: in ꝓsequētia ista sequitur omnis homo est igitur non homo est: formalr: q: seqt homo est igitur pars eius est ⁊ vltra igitur non hō est: si autem intelligat ibidem inferius pro inferioritate predicamētali: nego ꝙ ly deus asinus sit inferior ali deus: prio q: ly deus non potest eē in predicamento ⁊ adhuc dato ꝙ eet in predicamento negaretur idez sicut nec iste terminus homo albus est inferior proprie ad istum terminuz homo inferioritate predicamentali sed soluz inferioritate ꝓñe: q: sequitur homo albus est igitur homo est sed nō econuerso: ⁊ tunc ad auctoritatē Aristotelis adductam dico ꝙ ista intelligitur de inferioritate ꝓñe: ⁊ nō predicamētali: aliter.n. sequeretur ꝙ ly homo vel asinus erit supius ad ly homo in recta linea predicamentali: ꝙ est falsū: ⁊ ꝙ sequitur pz q: omnis homo ē homo vel asinus ⁊ nō eō: ¶ Ulteriō cū allegatur illa cōis regula: omne se habens p modum appositionis ⁊c.: negatur ista de virtute sermonis: q: tunc sequit ꝙ ly homo risibilis ly non homo eent termini inferiores ad istū terminuz homo: ꝙ est falsū: ꝙ hoc sequatur pz: eo ꝙ quodlz illorum se habet p modū appositionis in arguendo respectu istius termini homo: verūtamen sane potest intelligi regula sic: vz ꝙ omne cōpositū ex adiectiuo ⁊ substātiuo nō ꝓuertibili cū sbo ē inferius ad substātiuū: intelligēdo vt prius ly inferius: ⁊ p hoc dr ꝙ ly homo risibilis non est iferius ad ly homo q: illud adiectiuum risibile conuertitur cum ly homo: similiter nec ly non homo est inferius ad ly homo: q: non cōponitur ex adiectiuo ⁊ substātiuo. ¶ Cōtra illud ꝙ dr in recta linea predicamentali non debet poni terminus cōplexus: arguit: naz iste terminus corp9 animatum ponitur in figura pro genere ⁊ specie subalterna qui tamē est terminus complexus: igitur. Similiter porphy. ponit ly animal rationale genus ad ly homo ⁊ speciez ad ly aīal: ⁊ tamē est terminus complexus igitur respōsio insufficiēs. ¶ Ad ista rñdetur ꝙ non ponebatur ab Antiquis illa figura tam quā vera sed gratia exempli: quia forte non habuerunt nomen simplex īmediatum illi termino corpus: nec illi termino animal quare ⁊c.

¶ De significatione primaria terminorum.

Ubitatur iuxta quedā superius dicta de significatione primaria terminorū: dicitur enim ibidē ꝙ quilibet termin9 secundarie significat qcquid terminus inferior vel supior significat primarie: ita ꝙ iste termin9 homo significat primo vel primarie hominē secundarie vero significat aīal. corpus. substantiaz istum hominem album: ⁊ sic vltra.

Contra ista Arg nur probando: primo ꝙ ista ꝓpositio: homo est homo: significat primarie hominem esse rifibilem vel hominez esse animal ⁊ quero qd dicit iste terminus primo vel primarie: si dicis: ꝙ modus significādi primarius: sit ille modus.b. tunc sic: ista propositio homo est homo significat.b. modo hominem esse rifibilem ⁊.b. modus ē modus primarius: igitur hec propositio significat primario: modo hominem esse rifibilez: ⁊ si sic ista propositio significat hominem primo esse rifibilem: consequentia patet ⁊ antecedens probatur: sequitur enim hec propositio significat.b. modo hoiem esse hoiez igit ß ꝓpositio.b. mō significat hominez eē rifibilem: patet ꝓña ab inferiori ad

suum supius sine impedimento. ¶ Secdo sic ⁊ quero an eodem modo significandi numero significat hominē esse hominem ⁊ hominem esse animal vel diuersis: non potest dici ꝙ diuersis: quia tunc infinitis modis significandi significaret ꝙ non videtur verum: si primo modo habetur propositum. ¶ Tertio signo modum quo hec significat te esse hoiem tunc sic isto modo hec significat te esse hoem igitur isto modo ꝗ significat hominem esse hoiez ⁊ si sic ista significat hominem esse hominez: ex consequēti: vel opz dicere ꝙ ipsa significat primarie te esse hominez: consequentia prima pz ab inferiori ad suum superius sine impedimento ¶ Quarto si iste terminus hō ꝑmarie significat hominem ⁊ secndarie animal ꝗ nō esset nisi primo significaret hominē: ⁊ posterius tempore supraduceret ad memoriam suum vniuersalius animal: sed quodlibet stat esse prius sine posteriori igit stat ꝙ iste terminus homo significet hominem non significando animal: igit non si significat hominez significat animal nec ex hoc sequitur ꝙ qd̄ significat primarie significat secundarie: antecedens patet per ꝗ: q: si sub vno conceptu significat hominem ⁊ animal: non foret ratio quare primarie significat hominez quin per idem primarie significaret animal: corpus: substantiam que est homo: igitur sicut sequit ꝗ significat hominem igitur significat animal: per idem sequitur primarie significat hominem igitur primarie significat animal. ¶ Quinto arguitur ꝙ iste terminus homo significat primarie suum inferius: naz iste terminus homo aliquem hominem primarie significat: igitur: ꝓ̄ia bona: ⁊ antecedens probatur nam si ille terminus homo priarie significat hominem igitur aliqua significatiōe primaria significat hominem. Sed omnis significatio ē relatio ⁊ requirit duo extrema in actu existentia: ergo illius significationis aliqua sūt extrema sed nulla videtur esse extrema nisi illō significet ⁊ suum significatū primarium igit aliqd est suum significatum primarium: ⁊ non nisi homo ergo homo est significatum primariuz illius termini homo q° hominem primarie significat ly homo: qd̄ est contra istā responsionem. ¶ Sexto arguitur: nam ex illa responsiōe sequuntur duo contradictoria: vz ꝙ iste terminus homo primarie significat hominem ⁊ non primarie signiacat hominez: ꝙ illa sequantur arguitur: naz prima illaꝝ ē vera: iuxta responsionē datam: ⁊ 2ª arguitur: nam ille termin° homo non significat primarie illum hoiem nec significat primarie illum hoiem: ⁊ sic de singulis igitur ille terminus homo: non significat primarie hominem: consequentia patet: q: arguitur ab omnibus singularibus alicui° termini supponentis confuse ⁊ distributiue: ⁊ totum aīs sequitur expositione que dicit ꝙ terminus cōmunis non significat primarie suū inferius quare ⁊c. ¶ Septimo ille terminus homo significat primarie animal igitur non secundarie: consequentia pz: ⁊ aīs probatur: naz ille terminus homo significat animal. ⁊ non prius aliquid aliud q̄ animal ergo significat ꝑmo animal: consequentia patz ab exponentibus ad expositum respectu illius termini prio: ⁊ antecedens probatur pro minori: nam si ille terminus homo significat prius aliquid aliud q̄ animal igitur significat primo animal: quod est intentum: ꝓ̄tia patet: q: iste terminus prius est comparatiuum presupponens suum positiuum: similiter si ille terminus homo prius significat aliquid aliud q̄ animal. non est nisi homo: modo hoc est falsum: q: non prius representat intellectui hoiez q̄ aial: ymo eque cito: ¶ Plura alia argumēta possent fieri in hac forma q̄ gra breuitatis dimittunt.

Ad ista argumenta ¶ Respondet vt prius ꝙ iste terminus homo significat primo vel primarie hominē ⁊ nō animal: sed solum secundarie: q: aliter sequeretur ista conclusio ꝙ eadem est significatio primaria ⁊ secundaria respectu vnius ⁊ eiusdem ꝙ est falsum: similiter si iste terminus homo primarie significat animal: tunc per idem q̄ libet propositio primarie significaret oē tale ꝙ sequitur ad eam: consequens videtur esse absurdum: q: tunc frustra foret aliqua significatio secundaria. ¶ ℟ Respondeo ergo ad primum dicendo: ꝙ illa propositio homo est homo: significat primarie hominem esse hominem: ⁊ non hominem esse risibilem: sed solum secundarie: ⁊ vlterius cum ponit ꝙ iste modus primarius sit. b. admitto: ⁊ cōsequēter nego ꝙ illa significet. b. modo hominem esse risibilē: ⁊ ad argumentum cuz dicitur ibi arguitur ab inferiori ad suum superius sine impedimento nego: ymo dico quando arguitur ab inferiori ad suum superius cuz tali termino ablatiue sumpto denotante modum significandi non valet consequentia: qualiter est in proposito: vñ quacūqz copulatiua assignata ipsa significat copulatiue ⁊ significat cathegorice: eo ꝙ ex ipsa sequitur vtraqz eius pars: ⁊ tū non sequitur ꝙ eodem modo significet copulatiue ⁊ cathegorice: ymo diuersis modis: ex quo sequitur ꝙ assignata ista copulatiua deus est ⁊ homo est animal ista consequentia est bona. ſ. ista copulatiua significat deū eē ⁊ hominem esse animal igitur significat deum esse: ⁊ non sequitur. b. modo significat deum esse ⁊ hominez esse animal igitur. b. modo significat deum esse supposito ꝙ modus quo significat copulatiue sit. b. ⁊ modus quo significat cathegorice sit. c. vel. a. similiter ista consequentia est bona: tu curris ergo tu curris vl tu moueris: ⁊ tñ non sequitur ista propositio significat isto modo ꝙ tu curris ergo significat isto modo ꝙ tu curris vel tu moueris: dato ꝙ. a. eēt modus cathegoricus: ⁊. b. disiunctiuus: eodem modo debet dici in proposito: ꝙ licet ꝗ consequentia sit bona: ꝗ propositio homo est homo significat hominem eē hominem igitur significat hominem esse risibilez non tñ sequit cum tali ablatiuo ꝗ propositio significat. b. modo hominem esse hominem igitur significat. b. modo hominez eē risibilem. ¶ Ad secundum cum queritur nunquid eodē modo significandi numero ista propositio homo est homo significet hominem esse hominem ⁊ hominem esse risibilem vel diuersis: dico ꝙ diuersis ⁊ vlterius cum infertur ergo per idez infinitis modis significandi significat: concedo conclusionem: non tamen significat infinitis modis significandi ista duo sed solum duobus modis: q: tñ significat infinita secundarie dicitur ꝙ ifinitis modis significat. ¶ Ad tertium respondet eodem modo sicut ad ꝑmuz negando illam ꝓ̄naz ista propositio isto modo significat te esse hominem: igitur isto modo significat hominē esse hominem: dicendo ꝙ ibi arguitur ab inferiori ad suū superius cum impedimento: verumtamen potest concedi iuxta viam alioꝝ: ꝙ qualitercūqz ꝗ propositio homo ē homo significat te esse hominem significat hominez esse hominem: ⁊ vlterius nego consequentiā: Sed ꝗ propositio secundarie significat te esse hominem igitur secundarie significat hominem esse hominem: Similiter negatur ista consequentia qualitercūqz ꝗ propositio significat hominem esse hominem taliter significat hominem eē aial: sed primarie significat hominem esse hominem igitur ꝑmarie significat hominem esse animal: sicut non sequitur: qualitercūqz tu es. totaliter es: ſz solum° tu es tu igitur solum modo tu es: sicut ēt non sequitur qualitercūqz aliqs homo est taliter aliquis homo potest esse ſz precise contingenter aliquis homo est igitur precise contingenter aliquis homo potest esse: antecedens est verum ⁊ ꝓ̄ns falsum: q: necessario aliquis homo potest esse: vt clarissime patet per exponētes. ¶ Ad quartum dicitur negando primam consequentiam: ⁊ causa est: q: iste terminus homo non propter hoc dicitur significare ꝑmarie vel primo hominem q: prius significat hominem: ⁊ prius supraducit ad memoriam suum vniuersale animal: cum ꝗ sit impossibile: sed ideo dicitur primarie significare hominem ⁊ non animal: vel for. quia ex prima institutione significat hominem ⁊ non animal nec for. licet ex tali significatione primaria sequatur imediate ipsuz significare animal vel for. sic arguēdo: ille terminus homo significat hominem omnis hō est aial ergo iste terminus hō significat aial. ¶ Vel dr ꝙ iste termi° hō significat ꝑmarie hoiem ⁊ non aial. q: tale significatum apprehensum immediate:

correspondet tali dictioni homo vocali vel scripto. ⁊ non tale significatū aīal: hinc est q̄ solet dici q̄ primariū significatum alienius termini vel ꝓpōnis est id q̄ toto signo appēdit. q: igit tale significatū aīal toto isto signo. a. nō appendit hic. sed solū illō significatū hō hinc ē q̄ ly hō significat secōarie aīal ⁊ p̄marie boiez. ⁊ sic dico de tali significato hō respectu illi⁹ termini hō ita dico ō tali significato aīal respcū isti⁹ termi aīal sz ℔ ī mā de vitate ꝓpō^m dño ꝓcedēte. ¶ Ad 5^m dico q̄ isti termi prio ⁊ p̄mariū: vl'ijs equalētes: in ꝓpōnib⁹ in q̄bus ponunt: pñt teneri in sensu cōposito ⁊ diuiso: sic ⁊ illi termini vex ⁊ falsū: ió cōcedo istā ꝓpōnē boiez sigāt p̄marie ic^c ter⁹ hō tenēdo ly p:iarie in sensu ꝓposito: sz ī sensu diuiso nego illā: q: tūc oz eā ꝓbare rōne istius termini hō: mō quocūq̄z boie demōstato hec ꝓpō ē falsa: istū boiez significat p̄marie ly hō: eodē^o dico de illa ꝓpōne hō ē significatū p̄mariū isti⁹ termi hō: q: ipa ē va tenēdo ly p̄mariū, modalr ⁊ ī sensu ꝓposito sz in sensu diuiso ē fla. Sz forte q̄rit quō ista ꝓpō oz ꝓbari: boiez significat p̄marie ly hō respectu de ly p̄marie: dico q̄ sic oz ꝓbari iste ter⁹ hō deteriate sigāt boiez q^o nihl' primari⁹ sic eū deteriate significat igit ⁊c. Sed de ℔ alias dicet quū de veritate ꝓpōnis aget q̄re ⁊c. ¶ Ad sextū cum inferit q̄ ex rñsione sequant duo ꝗdictoria nego cōsequentiā ⁊ vlteri⁹ ꝓcedo q̄ ly hō significat p̄marie boiez ⁊ nō significet p̄marie illū nec illū: nec ex hoc seqt q̄ non significet p̄marie boiem: ⁊ tūc ad argumentū: ibi arguit ab oībus singularib⁹ alicui⁹ termini supponētis cōfuse distributiue igit: nego ꝓñam: opz. n. q̄ talis termin⁹ sub q^o arguit staret cōfuse ⁊ distributiue mobilr: sed h^o ē falsū eo q̄ est sēs termin⁹ in illa ꝓbabili: rōne cui⁹ nō cōtingit illā ꝓpōnem p:obari: sed rōne termini p̄marie: q ē terminus prim⁹ ꝓbabilr īmobilitās istū terminū hō. Est. n. ℔ eadē fallacia: sicut alibi: non. n. seqt ego nō ꝓmitto istū ō narinz nec illū nec illū igit nō promitto tibi aliquez denarinz: añs. n. est verū in casu ⁊ ꝓñs falsuz. ¶ Ad vltimuz cum inferit q̄ iste termin⁹ hō p^o significat aīal: nego: ⁊ tūc ad argumentū iste terminus hō significat aīal ⁊ prius significat aliqd aliud quā aīal ergo primo significat aīal: nego ꝓñam: ⁊ qñ dicit q̄ arguit ab exponentib⁹ ad expositum nego: ⁊ dico q̄ in illa ꝓpōne ly primo non tenet exponibiliter sz officiabilr: nō. n. tenet ibi cōparatiue nec superlatiue sed prout conuertit cum isto termino quo nihil posterius determinate vt dictum est ⁊ hoc pro mā significationis terminorum dicta sufficiant.

¶ Tertia diuisio terminorum Cap. iij.

Expedita sententia de significationib⁹ terminorū nunc ꝓñr restat tam terminum nāliter significantem q̄z ad placitum in terminum cōem ⁊ singularez diuidere qui ex mō suax impositionuz maxie distinguuntur. Solet. n. cōiter diffiniri terminus cōis istomodo Terminminus cōmunis est ille qui est pro pluribus supponibilis: Terminus vero discretus vel singularis ē ille qui non est ꝓ pluribus supponibilis sed tm̄ pro vno.

Contra diffinitionē termini cōmunis arguitur sic iste termin⁹ ℔ ē terminus discret⁹ ⁊ ē ꝓ plurib⁹ supponibilis q^o diffō insufficiēs: ꝓña cū maiori pz: ⁊ mior: silr ī hac ꝓpōne: ℔ ē: demōstando vnū populū vel exercitū. ¶ Secundo iste terminus hoc: ē supponibilis pro te ⁊ pro me ⁊ tu ⁊ ego sumus plura ergo: ꝓña pz: ⁊ añs probat: naz in ista propositiōe vera: ego suz: me ipo demōstrato supponit ly hoc pro me: ⁊ idem terminus hoc supponit pro te memetipso demonstrato ī hac ꝓpōne tu non es hoc ⁊c. ¶ Tertio sic sit sortes coram te de quo formes in mente tua talem propositionē hoc est hoc: qua manente diuertas te ⁊ obijciatur tibi. pla. consimiliter dispositus sic sor. in loco. sor. ita q̄ credas hoc esse quod prius vidisti: quo posito ille terminus hoc est in mente tua supponit ꝓ illo quem iam vides ⁊ etiam supponit pro illo quem vidisti prius igitur ly hoc supponit pro pluribus ⁊ per ꝓñs est terminus cōmunis. ¶ Quarto ille terminus isti ī plurali numero pro pluribus est supponibilis: ⁊ tamen nō ē terminus cōmunis. ergo: antecedens pz. in ista propositiōe isti currunt demonstrando sortem ⁊ platonem. similiter tales termini mei tui sui sunt de pluribus predicabiles vt patet ⁊ tamē non sunt termini cōmunes. ¶ Quinto non omnis terminus cōmunis est de pluribus p̄dicabilis pz de istis. de⁹. sol. vacuuz. chimera. mons. aureus. ⁊ ꝓximi libus. ¶ Sexto ille terminus istius est terminus discret⁹ vt patet: ⁊ non est pro pluribus supponibilis. ergo: consequentia patet. ⁊ minor probatur. nam quelibet istaruz est va asin⁹ ē isti⁹: capra est istius demōstrando per ly istius pla. ⁊ ciceronē. ¶ Septimo iste terminus sor. est ꝓ pluribus supponibilis ⁊ est terminus discretus vel singularis. ergo: consequentia pz cum minori. q: iste terminus sortes est nomen proprium ⁊ maior probat. dato q̄ eēnt quatuor homines vocati hoc nomine sor. tunc aliqs istorum esset sor. ⁊ non esset rō q̄re magis vn⁹ q̄z oēs alij g^o qlz eēt sor. ⁊ si sic ly sor. ꝓ plib⁹ supponeret.

Pro solutione hui⁹ vltimi argumēti qdā solēt diffinire ēminū cōez ⁊ terminū singularē aliter q̄z huc vsqz diffiniti fuerit: dicētes: q̄ termin⁹ cōis est qui significatiue acceptus nāliter vel ꝓm modum vnice sue impositionis est aptus natus predicari de pluribus vel significare plura vel ꝓ pluribus supponere indifferenter quox vnum non est nec fuit nec erit pars alterius. Silr terminus singularis est ille qui significatiue acceptus nāliter vel ꝓm modū sue vnice impositionis. est aptus natus ꝓ vno ⁊ non pro pluribus supponere quox vnum non est nec fuit nec erit pars alterius. ita q̄ notanter additur ista particula vnice sue īpositionis. q: q̄uis ly sor. bene significet plura quorum vnuz non est pars alterius hoc tamē non est ex eius vnica īpositione sed ex pluribus. ¶ Sed contra ista dicta arguitur sic si iste terminus sor. esset terminus discretus sequeret q̄ ista ꝗtradicerent sor. currit ⁊ sor. non currit. ꝓñs falsū. cum possibile sit istas primarie significando esse simul veras. vt assignato vno sor. sedente ⁊ alio currente. ¶ Secundo si iste terminus sor. non esset terminus cōmunis. sequeretur q̄ ℔ non esset vniuersalis: omnis sor. currit. ⁊ a fortiori nec indefinita nec particularis ⁊ si sic esset singularis q̄ est falsum. ¶ Tertio si talis equiuocatio istius termini sor. saluaret illius descriptionem pari ratione. si iste terminus canis fuisset impositus a casu vni stelle tali qualitercūq̄z fuisset impositus fuissz singularis q̄ ē falsū. ¶ Similiter concedendum foret talem terminum aīal esse terminum singularem. q: posset vnus nesciens latinum h^o nomen animal suo proprio filio īponere. ⁊ tunc qua ratione ly sor. esset nomen proprium eadem ratione ly animal q̄ est absurdū. ¶ Quarto qua ratione ista eēt equiuoca sor. currit pari ratiōe ⁊ ista null⁹ sor. currit ⁊ cū in equinocis non sit contradictio per aristo. primo periar. sequit q̄ ista non sunt cōtradictoria sor. currit ⁊ null⁹ sor. currit. ¶ Quinto si iste terminus sor. esset terminus equiuocus sequeretur q̄ hec esset fallacia equinocationis. sic arguendo. omnis sor. currit tu es sor. ergo tu curris sicut ista omnis canis currit celeste syd⁹ est canis igit celeste, sydus currit quā dicit aristo. primo elencorum nō valere. ¶ Sexto arguit q̄ iste termin⁹ sor. plura significat vnica impositione. nam siquis duobus infantibus eque primo imposuisset ex intentione hoc nomen sor. in baptismate. nunc esset iste terminus sor. terminus cōmunis ⁊ nō singularis: ista consequentia est bona ⁊ antecedens est a te dubitandum igitur consequens non est a te negandum. ¶ Ultra sic pono q̄ sit aliquis homo sor. habens tres filios q̄bus simul ⁊ semel īpōat hoc nomē sor. dicēdo volo q̄ q̄libet istox sit sor. ea rōne qua ego sum sor. tunc certum ē q̄ iste terminus sor. vificat de quolibet illox vnica rōne: q: rōne vocationis prīs q̄ solū fuit vna ⁊ nō plures. ¶ Septimo arguit iste terminus sor. ex p̄maria sua īpositione significat sor. sed plures sunt sor. ergo quēlibz illox significat: ꝓña pz q: nō ērō q̄r magis significet vnū

ꝗ aliũ ⁊ omnes equaliter sunt sor. tũc vltra: iste termin⁹ sor. significat quĉlibꝫ istoꝝ ⁊ hoc ex primaria ipositiõe. igiť plura significat vnica ipositiõe: pz ꝓña: cũ p⁹ ipositio sit ⁊ fuerit vnica impositio. ¶ Sed forte hic ꝙ dicit ibidem sumit vnica ipositio pro vnica rõne: q: licet li sor. significet plura vnica ipositõe nõ tñ vnica rõne. alia ē. n. rõ qꝫ ego sum sor. ⁊ qꝫ tu es sor. rõ. n. qꝫ ego sũ sor. ē q: ego sum iste hõ: ⁊ rõ qꝫ tu es sor. est q: tu es iste hõ. ¶ Sz cõtra: ex ista ratiõe sequť ꝙ qlibet termin⁹ equiuocus est termin⁹ singularis vl' discretus: ꝓñs falsum: ⁊ ꝓña probať: q: qlibet talis significat plura diuersis rõnib⁹ vt pz de isto noĩe cais: q: alia rõne significat canẽ latrabilez: ⁊ alia canẽ celestẽ vl' marinũ. ¶ Octauo arguit dato ꝙ essent tres hoies quoꝝ qlibz vocaret sor. ß ꝓpositio vl'is eĉt va: qlibz istoꝝ ē sor. tunc vl' li sor. eĉt termin⁹ discret⁹ vl' cois stãs cõfuse: nõ discret⁹: q: illa ꝓpositio eĉt falsa: oz ergo ꝙ sit termin⁹ cois. ꝑterea sicut iste termin⁹ hõ in mẽte ē termin⁹ cois: q: plra significat: ⁊ ꝑ eisdem ē supponibil' sine noua ipositiõe sic ĉt vĩ de isto termio sor. q ĩ mẽte significat plura ⁊ pro plurib⁹ supponibil' sine aliqua ipositiõe: eo ꝙ nõ põt iponi ad significãdũ sic termini vocales vl' scripti. ¶ Propter ista ⁊ ꝓsimilia argumẽta concedũt aliqui ꝙ iste termin⁹ sor. ē terminus cois: ⁊ rõnal' certe. qua ꝓpter al' describũt terminũ coẽz ⁊ terminũ singularẽ. Dicẽdo ꝙ terminus cois ē q ipositus est ad significãdũ vl' sibi corrñs ĩ mẽte: cui⁹ nõ repugnat ipo ni ꝑmarie pro plurib⁹ absq; noua ipositiõe supponẽ cuz vbo de pñti nõ ampliatiuo. Termin⁹ discret⁹ sic describit: pro tali q est significatiuus ad placitũ vl' sibi corrñs in mẽte cui⁹ ipositiõe stãte primaria pro plurib⁹ repugnat illum supponẽ affirmatiue cũ vbo de pñti nõ ampliatiuo. ¶ Pro quoꝝ declaratiõe notãdũ: q: prio dz iponit ad significãduz vt excludãť termini nõ significatiui vt. a. vl'. b. q licet multotiẽs fuerit ipositi ad significãdũ hoc solum erat pro tali tẽpore disputatiõis ⁊ non general' pro oi tẽpre. Dicit etiã cui⁹ nõ repugnat ipositioni primarie pro plurib⁹ supponẽ: ꝓpť istos terminos: de⁹: sol: fenix: q ꝗuis non supponãt nisi pro vno tñ eisdez ex sui primaria istitutiõe nõ repugnat vt pro multis simul supponãt. vñ si ꝑ possibile vl' impossibile cãrent mille vl' quotcũq; soles: indifferenter ꝑ istum terminũ sol significarẽť absq; hoc qõ oporteret istuz terminum sol de nouo iponẽ ad significandum. Simil' de plurib⁹ absq; noua ipositiõe: ꝓpť ꝓnoia demõstratiua q̃ diuersis demõstratiõib⁹ bñ pñt pro plurib⁹ supponẽ. Et dicebať supponẽ ⁊ non eẽ ꝑdicabile ꝓpter ãpliationẽ isti⁹ termini ꝑdicabile: vere vl' false: affirmatiue vl' negatiue. Et ꝓpter obliquos qui de plurib⁹ sunt ꝑdicabiles ꝑ qb⁹ non supponũt. Et dicebať supponẽ ⁊ nõ ꝑdicari: q: posito ꝙ sor. sit grãmatic⁹ logicus ⁊ rethoric⁹: tũc ß ē va: grãmatic⁹ ē iste hõ demõstrãdo sortẽ. ⁊ ß simil' logic⁹ est iste hõ: ecce qual' ß terminus iste hõ ꝑdicať de plurib⁹ ⁊ non supponit tñ pro plurib⁹: sz cõtinue ꝑ vno solo q: idẽ ē grãmatic⁹ logic⁹ ⁊ rethoricus. Ultimo dicebať cum verbo de pñti non ãpliatiuo ꝓpť tales ꝓpositiões que possunt simul esse vere: album fuit: hoc nigrum fuit hoc.

His visis facilitér rñdetur ad argumenta in principio facta. ¶ Ad primũ dicitur ꝙ licet illud pronomẽ hoc pro talibus possit supponere: hoc erit mediante impositione de nouo facta: ⁊ hoc excluditur in diffinitione termini cõmunis: vl' dicitur ꝙ tunc bñ supponit pro plurib⁹ sed non vt plura sunt sed per modum vnius significat illa multa. Ad hoc vt esset termin⁹ cõmunis oporteret vt supponeret ꝑ plurib⁹ vt plura sunt. ¶ Ad secũdũ dz ꝙ argumẽtũ nõ ꝓcedit q: talis non supponit pro plurib⁹ affirmatiue sicut adiunctum est in diffinitione terminí discreti. ¶ Ad tertium dz sicut ad primũ. ¶ Ad quartuz: ꝙ licet li isti in actu supponat pro plurib⁹ nõ tñ supponit pro illis diuisim sed per modum vni⁹ collectiue vl' saltim non supponit pro singulis eoꝝ. Posset tamẽ al' dici ꝙ licet isti significet duo vl' tria non tamen pro illis supponit. ¶ Ad quintuz dz ꝙ ꝗuis ille terminus sol nõ supponit pro pluribus tñ non repugnat sue primarie istitutioni vt pro pluribus supponat. ¶ Ad sextum dicitur ꝙ iste terminus illius ē bene de pluribus ꝑdicabilis. non tamen pro eisdẽ supponibil' vt superius dicebať. ¶ Ad vltimum dz concedẽdo ꝙ li sor. est terminus cois vt argumenta probabant.

Contra istam vltimam respõsionez arguitur probando ꝙ li sor. non sit terminus cois. nam li sor. est nomen propriũ vt fatetur omnis grãmatica. igiť li sor. est terminus singularis: ⁊ ꝑ ꝓñs non est terminus cois: ꝓña patet: q: idem est nomen proprium ⁊ termin⁹ discretus ⁊ termin⁹ singularis. ¶ Secũdo arguit si cãrentur mille soles de omnibus illis vere predicaretur ß terminus sol sine noua ipositione. sed quotcũq; homines generarẽť non de oib⁹ illis vere diceret hic termin⁹ sor. sine noua ipositiõe. igiť nõ ē termin⁹ cois.

Ad argumenta respondeť sicut prius negãdo ꝙ iste termin⁹ sor. vl' Joãnes sit termin⁹ singlaris imo est ita bñ cois sic iste termin⁹ hõ. ⁊ tũc ad primum argumentum: cum dicitur li sor. est nomen ꝓpriũ: nego sumendo li proprium quo ad logicã: cõcedo tñ grãmatice loquẽdo: nec ex hoc seqť ꝙ nõ sit cois logice sicut nõ seqtur: li hoc est ꝓnomen grãmatice. igiť non est logice. ¶ Et si arguitur ꝙ Aristoteles dicit ĩ multis locis ꝙ sor. est terminus singularis: dico ꝙ verum est. Sed Aristoteles tunc sumpsit li sor. pro re significata sine personaliter: sicut etiã sumebat istos terminos aliquis homo aliquis equus cum dixit illas primas substantias. ¶ Sed cõtra. igiť a pari homo esset indiuiduũ: concedo pro re ⁊ quando Aristoteles dixit ꝙ non sit indiuiduum vl' saltim sit secunda substantia: tunc sumpsit li hõ material'. ¶ Et si arguitur ꝙ nullũ sit ibi signuz materialitatis. igiť non potuit stare materialiter. ¶ Rñdeo ꝙ antiqui ceperũt dictiões materialiter isto modo: nõ q: frustra esset signuz materialitatis addere sed forte caruerunt tali signo tunc temports: sicut non inueniť coiter in testibus Aristotelis li ergo sed loco illius inueniť li nũc. Uel aliter posset rñderi ꝙ Aristoteles posuit illa non vt vera sed solũ grã exẽpli: vt dicit primo prioꝝ. exẽpla. n. ponimus nõ vt ita sint sed vt assentiãt adiscẽtes. ¶ Et si dicať qꝫ grammatica vocat talia noia ꝓpria: rñdeo: q: quilibet sic nominat⁹ cũ audit nomẽ suũ appropriat sibi: ⁊ nõ alia noia. ⁊ si ex hoc concludať ꝙ a pari rõne li hõ posset esse nomen ꝓpriũ q: homies illud sibi possunt appropriare. cõcedo ꝙ li hõ posset eẽ nomẽ ꝓprium: sed q: nõ fit coiter talis appropriatio iõ grãmaticus nõ vocat eũ nomen ꝓpriũ. ¶ Ad scõm argumentũ respondeo negando consequentiam: quia non sumitur antecedens pro isto termino sor. sicut pro illo termino sol. sed ad concludendum intentũ oporteret sic argui. si causarent mille soles de omnibus illis vere diceretur li sol: sine noua ipositiõe. sz quotcũq; sor. generetur non vere de omnibus illis diceretur hic terminus sor. sine noua impositione: igitur conceditur cõsequentia ⁊ negatur minor. Sed cõtra: videtur ꝙ ista responsio implicet contradictionem. nam sequitur ex hoc ꝙ nulla esset impositio noua: q: iste nõ vocabitur sor. nec imponeretur sibi pro nomĩe li sor. ⁊ si sic: igitur nulla erit causa danda quare generandus citius erit sor ꝗ pla. ⁊ cũ non erit pla. sequitur ꝙ non erit sor. ¶ Respondeo ꝙ supposita veritate ꝙ vn⁹ generandus erit sor. Dico ꝙ non erit sor. quia sic vocabitur vel baptizabitur. q: sic eĉt asinus: sed hoc erit sor. quia hoc erit hoc: demõstrando sor. vñ ꝗuis iste nũcq; uocabiť sor. nõ min⁹ erit sor. poterit etiam vocari asinus uel brunellus non obstante hoc tamen iste erit sor. verumtamen ista propositio in voce vel in scripto iste ē sor. nõ esset vera: ⁊ cã ē. q: tũc iste terminus sor. nõ significaret sor. illũ sed aliqd aliud vl' nihil ista tñ ꝓpositõ in ꝓceptu iste est sor. cõtinue erit vera: vñ dato ꝙ iste sor. generandus uocabiť sor. prius erit ita ꝙ

iste ē sor. ⁊ ꝑtus erit ℔ vera i cōceptu: iste est sor. q̃z aliq̃ talis in voce vl' in scripto erit vera: licet tā i voce q̃z i scripto erūt iste ꝓpōnes ꝓtinue a p° istāti i quo sor. erit dato ꝙ nō vocabit sor. i p° istāti sui eē: sed aliqñ postea sic contingit de quolibet homine qualitercūqz nominato vl' vocato. Uñ i materia ista ē eodē mō arguēdū sicut i alia consimili. dicimus. n. ꝙ eternalr hō fuit ⁊ ꝙ eternalr aliqua talis fuit ẏa i cōceptu hō ē hō: tñ certū ē ꝙ añq̃z iste terminus hō fuisset ipositus ad significandum hoiez non erat ℔ ꝓpositio hō ē: magis ẏa: q̃z ista mō ba. ē ba. ⁊ cā ē q: tunc iste terminus hō nō significabat hoiem sed aliqd aliud vl' nihil: eodēmō ē dicendum in illo casu: de sor. ꝙ ipe erit sor. qñ hec ꝓpositio i voce vl' in scripto iste ē sor. erit falsa. hoc aūt assero iuxta coēm viam.

Circa materiam vltio tactam qr̃ aliqs hō est sor. vl' Joannes versantur tres opiniones. ¶Prima dicit ꝙ homo est sor. quia vocatur sor. ⁊ē. Secunda dicit ꝙ nullus homo pōt esse sor. nec pla. nec sic de alijs ꝓprijs noib⁹. Tertia ponit ꝙ iste hō ē sor. q: iste hō ē ℔ seipō demōstrato.

Contra primam opi. arguit sic ex illa sequit ꝙ tu potuisses fuisse deus vl' diabolus ⁊ quicqd nominandum imo sil' hō ⁊ asin⁹: q: potuisti sic vocari: ⁊ ex isto seqt: ꝙ oē qd pōt itelligi pōt eē: imo ꝙ nulla ꝓpositio pōt eē ipossibil: silr seqt ꝙ tu posses facere ifinitos mundos: quoꝝ qlibet pōt eē de⁹: eo ꝙ pōt sic vocari: ⁊ similr tu potes facē ifinitos deos: quoꝝ qlibz pōt esse chymera: ⁊ quicqd de⁹ pōt facere ēt chymera pōt facē: vtz cū qlibz pōt vocari chymera. ¶ Itē ex ista opi. seqt ꝙ fautor isti⁹ opi. ē asin⁹: rōnale: ⁊ irōnale: q: quicqd iā erit iaz ē: sed cras iam erit asinus q: sic vocabit. ergo ēt est asinus: ⁊ sic secūdum istam opi. destruunt omnes p se ꝑdicationes ⁊ omnes ꝓpositiones necessarie: seqt. n. secundū illā opi. ꝙ ꝓtingenter deus est id cui hoc nomē deus fuit ipositum. igit contingent de⁹ ē deus ℔ oia vtz sunt absurda ¶ Item sequerētur ex illa opi. alia innumerabilia auditu absurda: ⁊ contra totam phiaz. s. ꝙ ignis est congelatus: ⁊ ꝙ terra naturalr ascendit: ⁊ ꝙ azm ē nigrum: ⁊ ꝙ omnia illa sequāt patet supposito ꝙ qlibet illoꝝ sic vocaret. ex hijs igit pz opi. illam non valē.

Contra secundam opinionē est cois modus loquēdi: solz dici Joannes currit: xp̄us passus est: Maria est virgo: petrus est apostolus: que omnia habet illa opi. negare. ¶ Item talia nomina xp̄us maria absolute significāt indiuidua. ergo stat illos terminos de terminis alijs eadem res significantibus ꝑdicari: ꝓña patz: ꝙ ℔: q: nulla rō danda est q̃z ista: q: li hō ē vere ⁊ affirmatiue ꝑdicabilis de li tu. ¶ Itez ex illa seqt ꝙ aliqua vlis ē vera cuius quelibet singlris est falsa: probatur: naz hec est vera: ois hō est aial ⁊ iste singulares sunt false: sor. ē aial: pla. ē aial ⁊ sic de alijs q: nec sor. nec pla. ē: secundū istaz opinionem. ¶ Item sequitur ex opinione ꝙ nullus homo est albus: p: obat: nā eque accidētale ē tale nomen sor. sicut illud nomen albedo: si igit nullus homo est sor. per idez nullus homo est albus. ¶ Item si tale nomē sit accidēs igitur denotat suum subiectum in quo est esse tale quale ipsum est: sed illud nomen est sor. igitur denotat suū subiectum in quo est esse sor. sed nihil est suum subiectuz nisi homo. igitur homo est sor. sicut homo est albus. Et per ℔ ⁊ alia multa argⁿ q̃ possent fieri apparet falsitas opi.

Tertia opinio ponit ꝙ aliqs hō est sor. q: ipe ē iste hō. ¶ Contra illā opi. arguit: ⁊ assigno aliquē hominē qui sit sor. quez nescias esse sor. quo posito ꝓbatur ꝙ tu scis illum esse sor. ⁊ facio istam ꝓñaz: iste homo ē iste homo: ergo iste homo est sor. ista consequētia est bona scita a te esse bona ⁊ totum añs est scitum a te. igit ⁊ consequens: ꝙ ista ꝓña sit bona pz per illam regulam ab vno conuertibili ad reliquum. ¶ Secundo arguitur: ex ista opi. sequit ꝙ aliquid fuit homo ⁊ pōt esse modo ꝙ id nunq̃z fuit homo: ꝙ arguit sic: pono ꝙ iste homo qui icipit esse sit cathecumin⁹ q de facto erit sor. ⁊ sim⁹ i aliq° istāti itrinseco postq̃z incipit esse ⁊ āteq̃z sit baptizat⁹: tūc arguit sic: iste sor. fuit hō: ꝓbat: aliquis homo fuit sor. iste: igit iste sor. fuit aliquis homo: ista consequentia patet: ⁊ añs ꝓbat: iste homo erit sor. sed quicqd iste homo erit iste homo fuit. igit iste homo fuit sor. ista ꝓña est bona ⁊ totum añs est verum igit ⁊ consequens: iam ꝓbo aliam ꝑtem conclusionis: ⁊ fiat ista consequētia: ille homo nunq̃z fuit baptizatus sor. nec est nec fuit. igit ille homo nūq̃z fuit sor. ista consequentia est bona ⁊ totum añs est possibile igitur ⁊ consequens. ¶ Tertio arguit ⁊ sit. a. ista ꝓpositio scripta: hoc est sor. non limitando ad aliquem hominē: ⁊ ipōnat ℔ ꝑdicatum sor. ꝑ homini nouiter generato: tūc arguitur iam est ꝑ homo sor. ⁊ per totam illam horaz fuit non sor. sed illius non est causa nisi impositio vel vocatio ꝑ hominis per hoc nomen sor. igit ex hoc ceteris ꝓib⁹ incipit iste homo esse sor. ⁊ ꝙ iste homo sit sor. p: obat q: hec est vera: hoc est sor. ꝑcise sic significans postq̃z fuit falsa. igit incipit esse ita ꝙ hoc est sor. ¶ Quarto arguit sit a vnus infans nondum noiatus: tunc ille non est sor. nec pla. nec sic de singulis: ⁊ pōt eē sor. vel pla. vel sic de alijs noiandis. igitur pōt icipē eē sor. ⁊ sic de alijs. si negatur minor. ꝗ. ista ꝓpositio hoc ē Joānes posterius erit vera sic precise significans. ergo pōt esse ita ꝙ hoc ē sor. añs patet posito ꝙ compater illius componat sic: hoc ē Joannes: nec est aliqua euidentia ex qua concludi debet ꝙ aliqs hō ē sor. qnin per idem hec est vera ℔° est sor. ⁊ sic: qlibet ex tibi dubio ē sor. pla. Licero: eo ꝙ noiatio ē iptinens sicut ⁊ credulitas hois ad hoc ꝙ homo sit sor. ¶ Quinto arguitur ꝙ non propt hoc iste erit sor. qr erit homo. stat enim ꝙ iste homo erit hoc: ⁊ tamen non erit sor. igit ista cā non valz ⁊ sic opi. iprobat.

Ad argumenta facta contra istā tertiaz opi. q̃ iter ceteras probabilis ē. ¶Rideō: cōcedēdo ꝙ rō qr̃ tu es sor. vl' pla. ē: q: tu es iste hō ⁊ ecōtra: dato ꝙ sis sor. vl' pla. ¶ Si igit querit: qr̃ est iste hō sor. dicat q: ipe ē iste homo: ⁊ non quia sic vocatur: q: esses asinus in casu: ꝙ sic esses vocatus: nec debes dicē ꝙ iō es sor. q: hoc nomē sit tibi impositum legittime in baptismate: q: tunc aliqs homo fuit leo: per illud scriptū scē leo ora pro nobis: simlr multi nunq̃z fuerunt baptizati. debes igit dicere ꝙ tu es sor. q: tu es iste homo. ¶ Ad primum ergo argumentū rñdeo ꝙ admisso casu non sequit ꝙ scio istum esse sor. nec scio istū esse istuz hominē: imo nec seqt me scire aliquez hominem esse: q: non sequit aliquis homo est ⁊ tu scis illum esse sor. igit tu scis aliquem hominem esse. Si tamen ponatur cum toto casu ꝙ sciam illum hominem eē illuz hominem: adhuc non admitto casuz: q: hoc nomē sor. ⁊ omnia nomina propria possunt cōnotare substantiam simpliciter: sine aliqua appellatione vel possunt cōnotare substantiaz cum tali appellatione. ¶Primo modo nego casum. sequitur enim: scio illum hominem esse illū hominem. igitur scio illum esse sor. dato ꝙ ille homo sit sor. Et si ex hoc cōcludit ꝙ eoipso ꝙ ego video aliquez hominem scio vtruz est Robertus vel Lodouicus: cōcedo consequentiam supposito ꝙ talis est Robertus vl Lodouicus. ¶ Si autez sumātur nomia ꝓpria secundo modo admitto casum: ⁊ vlterius nego ꝙ sciam illum esse sor. ⁊ tunc ad argumentum: tu scis illum esse illum hominem ⁊ ille homo est sor. igitur tu scis illuz esse sor. nego cōsequentiam: ⁊ tunc qñ dicit ꝙ ibidem arguit ab vno cōuertibili ad reliquū nego. dico. n. ꝙ iste terin⁹ sor. sumptus. scdo mō: nō ꝓuertit cū illo termino iste hō: sic nec iste termin⁹ albū cū isto termino hō: licz idez sit hō ⁊ albū. verūtñ si li sor. solū ꝓnotat substātiā: bñ ꝓuertit cū li iste hō. verūtñ ab vno cōuertibili ad reliquū cū termino modali ꝑecedente non valet argumētū: vt hoc scio esse hominem. igitur hoc scio esse risibilem. ¶ Ad secūdū cum infertur ꝙ aliqd fuit homo ⁊ potest esse ꝙ illud nunq̃z fuit homo: nego illam conclusionem ⁊ admitto

vlteri casuz: ⁊ concedo q̃ iste ē sor. aī baptisma: ⁊ fuit sor. ⁊ non potest nō fuisse sor. ⁊ tunc ad argumentū: iste nunq̃z baptizabit sor. igit nunq̃z fuit sor. nego illā cōse/quētiaz: ⁊ cā qr̄ est: sepi dcā est. non. n. fuit sor. q: sic vocabat. lz. n. adhuc ī baptismate vocaret pla. vl' asin: nō min' esset vl' fuisset sor. ¶ Ad tertiuz admitto casum: ⁊ vlteri dubito illā b est sor. ⁊ tūc ad argumētū ista ꝓpositio est vera significando precise b esse sor. igit: huic dz: cōcedēdo illā propositionē eē veraz: dubito tm̄ an illa precise significet b esse sor. cuz toto n. casu stat q̃ ille terminus sor. nō significet sor. vl' non significet illū sor. demōstrādo b: sz aliqd aliud vl nihil. Tm̄ hic est cōsimilr rn̄dendū: sicut in alia arte obligatoria: vt posito q̃ deus est ⁊ b ē b: cōuertāt: ⁊ scias hō bn̄: tūc isto casu posito: ꝓponit b est vera deus est: concedo q: vez ⁊ ip̄tinēs: deinde si propōit b ē vera: b est b cōcedo: q: sequēs ex posito cū concesso. seqt. n. deus est ⁊ b est b: cōuertūt. Sed b est vera de' est. igit b ē vera b est hō. ¶ Sed si vlterius ꝓpōit simplr b ē hō: dubitet sic ⁊ aī casum. ¶ Et si tūc arguit sic: b est vera hoc est hoc que precise primarie significat b esse b. ergo hoc est hoc: ista cōsequētia est bona scita a te esse bona ⁊ aīs est scitū a te. igit ⁊ ꝓnīs ⁊ p ꝓnīs male rn̄des dubitādo ipāz. ¶ Rn̄deo negādo q̃ aīs ē scitū a me: lz. n. cōcedā in casu illo illā esse verā. dubito tm̄ an ipsa significet precise b esse b: ex quo p li b adhuc non certificat. ¶ Similr iuxta sn̄iam supi' posita si eēt aliqs hō nouit generat': q nō eēt sor. ⁊ sibi impōeret b nomē sor. ꝓposita mihi ista: iste ē sor. negare eā. ⁊ si tūc argueret sic: ista propositio est vera iste est sor. q̃ precise primarie significat istū eē sor. igit iste est sor. ista ꝓnīa ē bona aīs ē vez igit ⁊ ꝓnīs. ¶ Dr̄ q̃ aīs nō est vez: lz igit sit vera in voce ⁊ in scripto iste est sor. ipa tm̄ nō sic significat primarie: imo nec iste termin' sor. significat ipz sor. sz bn̄ forte illū hominē: q: tal' nō subordinat in mēte huic: iste hō est sor. cū ipa sit falsa: sz bn̄ huic iste hō ē iste hō seipō demonstrato vl' vni alteri. Exēplum. n. huius hēmus in consimili materia: vt posito q̃ b sit vera homo est asinus admittit: ⁊ cū proponit concedit: deinde si ꝓponit hō est asin' negat: q: falsum ⁊ impossibile. Et si tūc arguit hec est vera homo est asin' que precise p̄marie sic significat ergo homo est asinus: concedo consequētiā: ⁊ nego minorē tāq̃z repugnātē cauī. ¶ Et si q̃rit qd illa p̄marie significat: dicat q̃ vnū veruz. ⁊ si q̃rit qd est illud non determinat talis qō: eodēmodo est rn̄dum in materia de illis ꝓnominibus ꝓprijs. ¶ Ad 4m cū imponit q̃ a sit vnus infans nondum nominatus admitto: ⁊ vlterius nego illā copulatiuā tanq̃z ipossibilē: iste nō ē sor. nec pla. nec sic de ceteris: ⁊ iste pōt esse sor. vl' pla. ⁊ sic de alijs seqt. n. iste non est sor. vl' pla. nec sic de ceteris. ergo non pōt esse aliquis illoz. ¶ Verūtm̄ ꝓposita mihi pa pte illi' copulatiue: nego eā q̃ iste homo nō ē sor. nec pla. nec sic de ceteris. Et cum proponitur mihi iste est sor. dubito iste ē pla. dubito: ⁊ sic vlteri' ꝓponēdo. ⁊ tūc qn̄ arguit suppono q̃ ꝓpater illius ꝓponat sic hoc est Joānes: tūc hec propositio b ē Joānes posteri' erit vera sic significādo p̄cise: dz vt prius: dubitādo vtz ipa sic significabit p̄cise. non. n. ꝓpter b est Joānes q: ꝓpater sic cōponet. posset. n. cōponē q̃ hoc eēt asin' ⁊ tm̄ non ita esset. ¶ Ad vltimū qn̄ arguit q̃ stat q̃ b erit hoc ⁊ b non erit sor. Rn̄deo q̃rendo an demonstres sor. futuz vl' non: si non: nihil ꝓcludit argm: si sic: nego copl'atiuā illā. ¶ Et tūc si arguit hec ꝓsequētia nō valet demōstrādo sor. b erit hō q̃ b erit sor. ¶ Rn̄deo negando illō q̃ non sequat. ¶ Et si arguit: iste homo poterit prio vocari pla. ⁊ b cū ceteris reqsitis. ergo li. pla. poterit ipz vere significare: ⁊ pro illo supponē ⁊ p ꝓsequēs illa propositio poterit eē vera iste est pla. ⁊ sic poterit esse pla. ¶ Ad istō dicit negādo istā vltimā ꝓsequētiā: sicut non seqt: b potest esse vera tu es asin'. ergo tu es asinus. Sed contra: iste modus arguēdi generalr tenet: hec est vera tu es homo que precise significat ⁊ primarie te esse hominem ergo tu es homo: ⁊ p ꝓnīs tenet talis modus arguēdi respectu talis tu es asinus. ¶ Rn̄deo q̃ bn̄ tenet cū tali medio cū quo tm̄ non arguebat. seqt. n. hec propositio ē vera iste homo ē asinus que precise primarie significat sic: ergo iste homo ē asinus: sz negat minor. vnde dato q̃ li asinus solū significet qō iste homo: tūc ita bn̄ esset cōcedēda ista: iste hō est asinus: sicut iste homo est homo: lz nunq̃z concederez cuz mihi ꝓponeret. ¶ Et si q̃rit qr̄ nō concedis eā: rn̄deo q: non mihi placet. ⁊ causa est: quia licet possibile sit ipaz significare me hominem esse: tamen in rei veritate non sic significat qualitercūq̃z casum ponas: hec autem ⁊ similia magis patent in obligationibus.

Et licet hec sint probabiliter dicta tamē gratia alicuius variationis ⁊ vt puto veritatis dico q̃ aliquis est sor. ex eo q̃ vocat tali nomine sor. autentica siue stabili impositione. primo nāq̃z summo illud verbum vocatur non vt dicit actuz sed habitum. stat enīz q̃ aliquis sit sor. licet ab aliquo actualiter non nominet. ¶ Item dico nomīe ꝓprio: q: si vocaret nomine appellatiuo autētica impositione: non ꝓpter hoc de ipo verificaret talis termin' sine significatū illi': sicut sunt isti termini vl' nomia appellatiua: homo aīal: lupus: equus: ⁊ huiusmōi: vn̄ nō seqt tu vocaris equus autētica impositione. ergo tu es equus. ¶ Dr̄ vltimo autētica impositione: q: si aliqs fuisset in baptismate vocat' sor. ⁊ tunc alius vl' ipemet vocaret ipm pla. q nō se hret p modum autenticū imponēdi: talis non ꝓpter hoc esset pla. immo si sor. proprij nominis oblit' esset ⁊ a tota cōmunitate vocaret pla. nō ꝓpter hoc esset pla. q: nominatio illa forte non esset autentica impositio. voco ergo autenticā impositionem illā q̃ fit in baptismo aut eqpollentis quo ad hoc: q̃ dico ꝓpter denominationes q̃ hn̄tur apō infideles. Est aūt autētica impositio illa que consurgit in creatione pape vl' imperatoris aut noui religiosi ordinez itrātis cui non autētice similr pōt ipōi atq̃z mutari. ¶ Ex qb' seqt q̃ aliqs ē sor. q aliqn̄ erit pla. ⁊ nō sor. ⁊ aliqs est pla. ⁊ nō sor. q p totā vitā suā fuit sor. dato q̃ aliquis sit iam sor. ex impositione facta in baptismate: ⁊ aliquando erit papa ī cuius creatione nominabitur pla. ⁊ ita pro altera parte similiter dicat.

Contra istam opinionem est vnum forte argumentum: nā data positione sequitur q̃ huiusmodi termini sor. pla. non sunt termini predicamenti substantie: probo ꝓnīaz: q: de eodem pnt affirmatiue verificari ⁊ nō verificari successiue p̄ter corruptionē subiecti. q̃ sunt termini accidentales cōnotatiui: ꝓnīa pz p descriptionem accidentis ponentez q̃ accidēs est q̃ adest vl' abē ⁊ē. ¶ Ad istud argumētū rn̄det negādo ꝓnīaz: pro cuius declaratione est notādum q̃ ille terminus est in predicamento substātie saltim directe q: p reductionem multi sunt termini accidentales de qbus alias dicet q̃ est termin' simplex ⁊ non significat nisi substātiā distincte: ita q̃ non significāt aliqd q̃ se hēat p modum accidētis. ¶ Ex quo pz q̃ isti termini sor. ⁊ pla. sunt in predicamento substātie: cum ipi non significent distincte aliqd qō se hēat p modū accidentis. Sed iste terminus albū est bn̄ predicamēti accidētiuz q: significat aliqd per modū accidentis puta albedinē ⁊ ita de alijs dicat. ¶ Et tūc ad diffinitionē accidētis. accidens est q̃ adest vl' abest ⁊ē. hic est dicenduz q̃ si diffinitio illa sic intelligat quemadmoduz aliqui explanant ipsam: vz accidens est terminus vniuersalis predicabilis denominatiue de subiecto affirmatiue ⁊ negatiue successiue preter corruptionē illius p quo supponit. Dico q̃ ista ē falsa: nec ē de intentiōe Porphirij seu Aristotelis. vn̄ pz q̃ iste termin' hō est predicamēti substātie directe non terminus accidentalis: ⁊ tm̄ pōt verificari affirmatiue ⁊ negatiue p̄ter corruptionē illi' pro quo supponit. naz aliqua est pars in homine vz totū p̄ter digitum q̃ non est hō cum sit ps: ⁊ erit hō p abscissionē digiti. ¶ Si āt itelligat p̄dcā diffinitio sic: accidens est q̃ adest ⁊ abest ⁊ē. i. pōt inhērē materie p̄me: ⁊ nō inhērē p̄ter subiecti denominationis corruptiōez: sic cōcedo diffinitionem: ⁊ statim pz q̃ nec sor.

nec pla. est accidens. Istotanter dico ppter subiecti corruptiōis denominationē. q: duplex est subm. vz. inhesionis ⁊ hoc est materia p̄ma: aliud vero est subm denominationis: ⁊ hoc est cōpositum ex mā ⁊ forma: non dz diffinitio illa intelligi de p̄mo subiecto: q: sic anima intellectiua esset accidens: sed de secundo vt nāli pbia hz videri. Ulterius nota ꝙ licet negem illos terminos accñtales vel alicuius predicamēti accidentiuz: non tñ nego ipsos esse terminos cōnotatiuos ⁊ quoscūqz terminos in cōcreto significātes. voco aūt t̄miniū cōnotatiuū quēcūqz significātē distincte ⁊ adequatū suū significatū ⁊ aliquid ꝙ se habz ad illud per modū forme. vñ ille terminus album est cōnotatus q: significando album significat albedinē que se hz per modū forme: similr ille terminus hō significat hoiem significando aiam vel humanitatē que se hz ad hoiem per moduz forme: si ergo aliquis terminus significādo suum adequatum significatum significat aliqd per modū forme subalis terminus talis est terminus subalis. Si vero significando tale significatum significat aliquid per modū accñtis: tūc est terminus accñtalis. si vero nec per modū subi nec accidentis: tūc vo nō est termin⁹ accñtalis nec subalis. ¶ Ex p̄dicatis vero sequit ꝙ quilibz terminus subalis est in predicamēto sube: sicut iste terminus deus nec quilibz terminus accidentalis est in p̄dicamento aliquo: nouez accñtiū: sicut isti termini iustuz ⁊ sapiens vel ipsoꝝ abstracta in sua maxia cōitate: qui sunt termini equiuoci ⁊ anologi sed de hoc alias in materia cōsequentiarꝝ quare ⁊c.

¶ Utrum aliquis terminus cōis sit alio cōmunior.

Urta mām superius tactam duplr: vtrum aliquis terminus cōis sit alio cōior: vel oēs termini cōes sint eque cōes: in qua mā sunt due opiones. Prima ponit ꝙ nullus terminus cōis est reliquo cōior: q: quilibet infinita significata significat. Scda ponit ꝙ bñ est aliquis terminus cōis reliquo cōmunior.

Contra p̄maz opinionez arguit sic. nullus terminus cōis est reliquo cōior igit per idē nullus est reliquo superior: ꝓñs est ꝗ pbm. vbi ponit ꝙ in omni p̄dicamento est dare vnuz genus supremū: ⁊ genera intermedia sunt iferiora: ꝓña pz: quia ad hoc ꝙ aliquis terminus sit superior oz ꝙ sit cōior. ¶ Scdo q: sicut p̄me sube sunt magis sube ꝗ scde ita species sunt magis sube ꝗ genera: ⁊ hoc nō foret verum nisi illa que Aristo. vocat magis subas forent: minus cōia igitur positio falsa: minor pz per pbum capl'o de suba: vbi dicit ꝙ plus in genere ꝗ in specie determinatio fit: ⁊ iterū scdarum subaruz magis suba est species ꝗ gen⁹. ¶ Tertio sequit ꝙ nulla esset p̄dicatio directa nec aliqua indirecta: ꝓña tz: q: p̄dicatio directa est qñ superius p̄tur de inferiori suo: ⁊ p̄dicatio indirecta est qñ inferius p̄dicat de superiori suo vt anial est hō. si ergo nullus terminus est reliquo cōior. ⁊ per ꝓñs nec superior: q: frustra fieret: talis supioritas g⁹ cōcl'o falsa: multa alia argumenta possent fieri ꝗ istā opinionē que gfa breuitatis dimittunt. Dicit g⁹ ꝙ aliqs t̄min⁹ ē bñ reliq⁹ cōior

Sed contra istaz opinionez argr cuiuslibet termini cōis cōmunitas attēdit penes multitudinem significatorꝝ sed eque multa significat vnus terminus cōis sicut reliqu⁹ igit. ꝓña pz cum maiori: ⁊ minor pbat. Iaz quilibet terminus cōis significat infinita: sed nō plura signat aliqs ꝗ infinita ergo nlls t̄minus est reliquo cōior: ꝓña pz: ⁊ maior pbat. de illo t̄mio hō: q significat oēs hoies p̄teritos pñtes ⁊ futuros possibiles ⁊ imaginabiles. ¶ Ad istud arg^m breuiter rndet ꝙ cōitas termini nō attēdit penes multitudinē significatorū: q: iste termin⁹ hō alb⁹ est iferior ad li hō ⁊ nō plura significat: eo ꝙ significat esse ꝙ significat ille termin⁹ hō: ⁊ p̄ter hoc oēm albedinez. Sed ideo dr aliquis termin⁹ reliquo cōior q: de tali pōt vlr p̄dicari ⁊ nō ecōuerso. vel saltiz nō sibi repugnat: iō ille termin⁹ anial est superior ad illuz terminum hō: q: hec est vera p̄dicatio: oīs hō est anial ⁊ hec est falsa oē anial est hō. Et notāter dr vel saltim nō sibi repugnat. q: ille termin⁹: iste sol est inferius ad illū terminū sol: ⁊ tñ vniuersalr predicat de eo dē. dicēdo oīs sol est iste sol. de his tñ alias in cōsequentijs dicetur.

Contra istam opinionez argr hec ppō est va oīs hō est sor. igit ille termin⁹ hō nō est illo t̄mino sor. cōior ⁊ per ꝓñs nec aliquis alius. ꝓña bona ⁊ añs pbat. Iaz omnis hō est oīs hō. sor. est hō igit sor. est omnis hō. ꝓña pz ⁊ añs pbatur. ille hō est ille hō: ⁊ ille homo est ille hō. ⁊ sic de alijs. ergo oīs hō est oīs hō. ꝓña pbat. nam sic sequit ille hō est ille hō ⁊ ille hō est ille hō ⁊ sic de alijs. ergo ille hō est ille hō ⁊ ille ⁊ iste. ⁊ sic de alijs. ⁊ vltra igitur omnis hō est oīs hō. ꝓña patz. q: ex opposito ꝓñtis sequit opposituz añtis. sequitur. n. aliquis hō nō est oīs hō igitur iste hō non est ille hō: ⁊ ille ⁊ sic de alijs. ¶ Scdo arguit aliquis hō est q est omnis hō igit hō est oīs hō: ꝓña bona ⁊ añs pbat. Iaz aliquis hō est ⁊ qlibet hō est ille igit aliquis hō est qui est omnis hō. ꝓña bona ⁊ añs pbat. q: añs est vna copulatiua cuius p̄ma pars est vera. ⁊ scda pars est vna vlis cuiꝰ q̄libz singularis est va cū p̄ma parte ergo ipsa vlis est va cum p̄ma parte. ⁊ per ꝓñs tota copulatiua va. ꝓña pz cū maiori ⁊ minor pbat. Iam quacunqz singulari scde ptis data illa est va cū p̄ma parte demfando entz sor. hec ē va aliquis hō est ⁊ ille est ille: silr demfando pla. hec est vera aliquis hō est ⁊ ille est ille. ¶ Tertio arguit: aliquis hō ē omnis hō igit oīs hō est omnis hō: ꝓña est bona: ⁊ añs ē tibi dubiū igit ꝓñs nō est ate negandū ꝙ illa ꝓña est bona arguit. sequit. n. sor. est omnis hō igit ipse est oīs hō: si ē omnis hō: vel nō est omnis hō: si est oīs homo habet intentum. si nō est oīs hō ⁊ omnis hō est igit aliquis est hō q non est sor ⁊ per ꝓñs sor. non erit omnis hō ꝙ est oppositum añtis. Silr si sor. est omnis hō ⁊ pla. est hō vel erit hō erit igit sor. ⁊ pla. q est ⁊ per idem oīs homo. ꝓña pz q: arguit a termino stāte cōfuse ⁊ distributiue ad suū inferius cū debito medio. silr si sor. erit oīs hō igit sor. erit oīs hō qui erit. ꝓña pbat. Iam in ista ppōne sor. erit oīs hō distribuit li hō p̄o oi hoie ⁊ hoc respectu vbi de futuro igit distribuit p oi hoie q erit ⁊ si sic ꝓña est bona: q̄re ⁊c.

Ad ista tria argumēta respondet. Ad p̄m^m nego tā p̄mā ꝗ scdam ꝓñaz: nego p̄mā q: nō arguitur iductiue sicut arg^m ostēdit reducere: deberet. n. sic argui: ille hō est oīs hō ⁊ ille ⁊c. igr omnis hō est oīs hō. ꝓña bona ⁊ añs est falsum: pōt tñ dubitari: prima ꝓña. q: dubitat an arguat ex ipossibili an ex vero rōne alteri⁹ demonstrationis ꝓtinue a pte vtriusqz extremi: nego scdam ꝓñaz q: arguit a copulatiua ad ppōnez de toto extremo que quidē significat ꝙ aliqs hō est oīs hō. ¶ Uñ est notandū ꝙ qñcunqz illum terminū ⁊ sic de alijs. p̄cedit vna ppō copulatiua: tunc tota ppō est copulatiua: vt ille hō est ille hō ⁊ sic de alijs. qñ vero talez terminū p̄cedit vna ppō de copulato extremo tunc tota sine aliqua distributiōe est de copulato extremo. vt ille hō est ille hō ⁊ ille. ⁊ sic de alijs. si aūt talem terminum p̄cederet vna ppositio de simplici subito ⁊ p̄dicato talis ppō posset tā copulatiua ꝗ de copulato extremo: vt hec iste hō est ille hō. ⁊ sic de alijs. iō ppositio talis ē distinguēda ſz cōpōnez ⁊ diuisionē. ⁊ tunc in sensu diuiso pōt concedi diuersis demfratis p li iste a parte p̄dicati in sensu aūt cōposito est simplr negandā. ¶ Ad scdm arg^m cuz arguit ꝙ aliquis homo est qui est omnis hō igit: ꝓcedēdo ꝓñaz: ⁊ negando añs: ad pbationez illius añtis nego p̄mo negādo ꝓñam: q: añs est possibile ⁊ ꝓñs impossibile. vnde dato ꝙ non esset nisi vnus homo masculus hec esset vera aliquis hō est ⁊ quilibz homo est ille: ⁊ hec est falsa aliquis homo est qui est omnis homo: q: ex ipso sequitur statim ꝙ aliquis hō est aliqua mulier ꝙ est impossibile: ⁊ ꝙ illud sequat patet. q: nēcio aliqua mulier est licet non sit necessarium aliquez hominē esse. ¶ Uerumtamen si ex illo antecedente concluditur ꝙ aliquis homo est qui est quilibet homo. concedo consequentiam: ⁊ nego antecedens. ⁊ tunc ad argumentuz: antecedens est vna copulatiua cuius prima pars est vera ⁊ quelibet singularis scde partis est vera cuz p̄ma parte igitur. Hinc dicit ꝙ quālibet singularem esse veram

cum p̃ma parte potest intelligi dupliciter collective ⁊ diuisiue: copulatiue nego q̃ quelz singularis scõe partis ẽ va cum p̃ma parte. q: tunc equivalet huic aliquis hõ est ⁊ ille homo est ille ⁊ ille hõ est ille. ⁊ sic de alijs. mõ certum est q̃ hoc est falsuz. si aũt intelligit diuisiue concedo q̃ q̃libet singularis scõe partis est vera cuz p̃ma parte vt ꝓbat argm. ⁊ si ex hoc infert q̃ illa vlis est vera cũ p̃ma parte. nego ꝓñam: oportet. n. q̃ quelz singularis scõe partis eẽt vera cuz p̃ma parte collective. hoc aũt falsuz vt dictũ est. ¶ Ad tertiuz rñdetur negãdo ꝓñam illam aliquis hõ erit omnis hõ igit omnis hõ est omnis hõ: nisi forte argueret ex ipossibili. dr. n. ⁊ bene q̃ illa ꝓpõ aliquis hõ erit omnis hõ est ipossibilis: sicut ⁊ ista aliquis hõ erit aliqua mulier. si arguit aliquis hõ erit quilibz homo negãdo ꝓñaz ite: ⁊ tunc ad argumentũ concedo q̃ for. non est ois homo ⁊ q̃ aliquis est homo qui nõ est for. ⁊ ex hoc non sequit q̃ for. non erit omnis homo cuz arguit sic for. est omnis hõ ⁊ pla. qui est vel erit. erit hõ. igit ⁊c. nego ꝓñam: ⁊ tũc ad argumentũ ibi arguit a termino stante confuse ⁊ distributiue. dico q̃ non distribuit hõ nisi ꝑ omni homine qui tũc erit demrando pro quo illa ꝓpositio verificat. ideo debẽt sic argui for. erit omnis homo. pla. qui est tunc erit hõ igit for. erit pla. ꝓña est bona. sed negat minor. sicut non sequitur tu diceres ab asino iste est asinus demrando asinuz futurũ per mille ãnos igit tu diceres ab illo. añs eniz ẽ vez vt pz per exponẽ vel per resolutiõez ⁊ consequẽs falsuz. ¶ Ad aliam confirmationẽ cuz arguit for. erit omnis hõ igit for. erit omnis hõ qui erit. nego ꝓñaz. ⁊ tunc ad argumentum in illa ꝓpõne for. erit omnis homo distribuit li homo respectu verbi de futuro igit li homo distribuit ꝑ omni hoie qui erit. nego ꝓñam. sed sequit q̃ li homo distribuit ꝑ omni hoie que erit in tali vel tali. ¶ Ad hoc enim q̃ li hõ deberet distribui pro omni hoie qui erit oz q̃ distribuat respectu huius vbi erit a parte subti: ⁊ non a parte p̃dicati: sicut dicendo omnis hõ est for. sed certum est q̃ illa ꝓpõ ẽ ipossibilis. ¶ Verũtm leuiter põt cõcedi ꝓpositio illa for. erit omnis hõ q̃ erit: sic arguendo vt p̃us. for. in. a. istãti erit omnis hõ qui erit igit for. erit omnis hõ qui erit: ꝓña pz ⁊ añs ꝓbat. illã for. in. a. istãti erit hõ qui erit in. a. istãti ⁊ nihil erit hõ q̃ erit qn illud erit for. igit ⁊c. ꝓña pz ab exponẽtibus ad expositã. ⁊ antecedens ꝓbatur vt suppono in casu. Ex hijs oibus pz possibilitas istarum ꝓpositionum for. erit omnis homo for. fuit omnis homo for. potest esse omnis homo: que consequenter negantur tanquã impossibilia.

Amplius ad p̃ncipale arguitur q̃ omnis homo est for. naz tm̃ for. est homo igitur omnis homo est for. ꝓña pz. ab exclusiua ad suaz vlez de terminis transpositis. ⁊ añs ꝓbatur sic. ꝓpositio va ⁊ affirmatiua de pñti cuius principale verbum non est amplliatiuum nec cuius p̃dicatuz est termin⁹ distrahens significans q̃ tantuz for. est homo ⁊ qualitercũq̃ sit talis ꝓpõ sic est igitur sic est q̃ tm̃ for. est hõ ꝓña patz cum minori ⁊ maior arguit. q: illa ꝓpositio for. est hõ significat q̃ tantuz for. est homo ergo. añs ꝓbatur. Nam illa propõ significat tm̃ for. esse hoiem sed quicqd ⁊ qualitercunq̃ est for. esse hoiem est tm̃ for. esse hoiem. ⁊ per ꝓñs illa ꝓpõ significat tm̃ for. esse hoiem igit eadez significat tm̃ for. esse hominẽ. ⁊ per ꝓñs illa significat q̃ tm̃ for. est hõ q̃ erat ꝓbãdũ. Et q̃ for. esse hoiem sit tm̃ for. esse hoiem. pz per exponẽtẽ. ⁊ etiã per illaz ꝓñam necessariaz for. esse hoiem est tantũ for. esse hoiem igit for. esse hoiem est tm̃ for. esse hoiez q: quelibz ꝓpõ conuertit cuz seipsa dictiõe exclusiua posita a parte p̃dicati. ¶ Secõo arguit. for. ⁊ ois hõ non drñt ⁊ for. est ⁊ omnis hõ igitur for. est omnis hõ. ꝓña pz ⁊ maior ꝓbat. q: suum oppositũ est falsum. for. ⁊ ois hõ drñt. q: sequit for. ⁊ omnis hõ drñt ⁊ for. est homo igit for. ⁊ for. drñt. ꝓñs falsum ⁊ ꝓña pz a termino stante confuse ⁊ distributiue. ¶ Tertio arguit for. est omnis hõ si põt esse q̃ for. est omnis hõ sed põt esse q̃ for. est omnis hõ igitur for. est omnis homo. ꝓña pz. a. conditionali cuz suo añti ad suum ꝓñs. ⁊ similr minor: ⁊ maior ꝓbat. q: si illa conditionalis est ipossibilis igit sicut illa p̃marie significat impossibile est esse igit nõ põt esse sicut illa p̃marie significat ⁊ illa p̃marie significat q̃ for. est ois hõ si põt esse q̃ for. fit omnis hõ igit non põt esse q̃ for. fit omnis hõ si põt esse q̃ for. fit ois hõ. ꝓñs falsum ⁊ implicans ꝗdictoriũ. q: potest esse q̃ for. fit omnis hõ si potest esse q̃ for. fit ois homo: cum idem sit antecedens ⁊ consequens.

Ad ista tria argumẽta rñdet. Ad p̃m nego q̃ tm̃ for. est hõ. ⁊ ad ꝓbationẽ nego q̃ illa ꝓpositio for. est hõ significat q̃ tm̃ for. est hõ. sed ipsa bñ significat tm̃ q̃ for. est hõ ita q̃ li tm̃ determinet li significat Ulterius ad argm. illa ꝓpositio for. est hõ significat for. esse hoiem: concedo: sed quicqd est for. esse hoiem est tm̃ for. esse hoiem: ꝓcedo igit q̃ ꝓpõ illa significat tm̃ for. esse hominem. Hic dr distinguẽdo de li tm̃: eo q̃ põt determinare li for. esse hoiem vel li significat si determinat: li significat concedo ꝓñam ⁊ ꝓñs. si aũt determinat precise illam oionem infinitiuaz nego ꝓñam ⁊ ꝓñs. ⁊ vlterius pz ꝓñaz cuz infert q̃ illa significat q̃ tm̃ for. est homo: nego ꝓñaz. q: tunc li tm̃ in añcedente non determinat li for. esse hominem sed li significat: ideo deberet sic concludi q̃ illa ꝓpositio significat tm̃ q̃ for. est homo ⁊ hoc est vez: si li tm̃ determinat li significat: nõ obstãte hoc: põt concedi q̃ illa ꝓpositio for. est homo significat q̃ tm̃ for. ẽ hõ. ex hoc tm̃ non sequit q: illa ꝓpositio tm̃ for. est hõ sit vera. q: nõ significat illud p̃marie sz secũdarie. sicut nõ sequit. hec ꝓpõ homo est anial est va. ⁊ ipsa significat hoiem esse asinum igit hoiem esse asinũ est verũ vel hec est va hõ est asinⁿ ⁊ cã est q̃re illa ꝓpõ homo est anial nõ significat hoiem esse asinũ p̃marie sed secũdarie: eodẽ modo põt dici in ꝓposito. ¶ Ad 2m nego q̃ for. ⁊ ois hõ non drñt. q: ex illa sequit q̃ for. ⁊ nullus hõ ꝓueniunt q̃ est falsum. ⁊ qñ dicit vlterius q̃ suuz oppositũ est falsuz. ꝓcedo de opposito cõtrario. nego tm̃ de opposito ꝗdictorio: ió dico q̃ hec est falsa for. ⁊ ois hõ drñt: sicut illa. for. ⁊ omnis hõ nõ drñt: nec illa sunt ꝗdictoria ex quo vtrobiq̃ ille termin⁹ hõ stat ꝓsu se ⁊ distributiue. ¶ Et si q̃rit de ꝗdictoria illius for. ⁊ ois hõ nõ drñt: dico q̃ illud est. ois for. ⁊ aliqd q̃ est hõ drñt q̃ est vez. ¶ Sz forte arguit ꝓbãdo illam põnẽ negatã. .s. for. ⁊ ois hõ drñt. q: for. est ⁊ omnis hõ est ⁊ for. nõ est ois hõ igit for. ⁊ omnis hõ drñt. ꝓña pz ab exponẽtibus ad expositam. ¶ Rñdet negãdo ꝓñam: sed solus sequit q̃ for. differt ab omni homine q̃ est verũ: nec ibi arguit ab exponentib⁹ ad expositum. q: illa ꝓpositio for. ⁊ omnis homo differũt non debz exponi ratiõe li differt: sed resolui rõne li for. tenendo q̃ sit terminus cõmunis. ⁊ si nõ sit terminus cõis ratiõe illius signi omnis. sic arguendo. for. ⁊ homo differũt ⁊ nihil est homo quin illud ⁊ for. differunt. igit ⁊c. ⁊ tunc concedit cõsequentia ⁊ negat minor. ¶ Ad tertium respõdeo negãdo illam. for. est omnis homo si põt esse q̃ for. est omnis homo. ⁊ cõcedo q̃ ipsa est ipossibilis. q: illa est vera condictionalis falsa. ⁊ tũc qñ concludit q̃ non põt esse q̃ for. est omnis hõ ⁊c. dicit distinguendo illam: eo q̃ li non põt: põt cadẽ supra totã conditionalez aut supra p̃mã partez solũ: si p̃mo mõ ꝓcedo eã: q: tunc significat q̃ hec ꝓpõ est ipossibilis for. est ois hõ si põt esse q̃ for. est ois hõ ⁊ hoc est vez. ⁊ cũ ꝓponit eius ꝗdictoriũ. s. põt esse q̃ for. est ois hõ ⁊c. Dico hic consilr q̃ li põt: põt cadere supra p̃mã partẽ solus vel supra totuz sequens. si cadit supra p̃mã partez ꝓcedo illaz cõditionalem. ⁊ tũc non est ꝗdictoriũ illius negatiue ꝓcesse. si autez cadit supra totũ sequens nego eã. q: tũc illa significat q̃ ꝓpõ est possibilis for. est ois hõ si põt esse q̃ for. est omnis hõ. q̃ est falsum. ⁊ tũc vez est q̃ illa affirmatiua ꝗdicit negatiue ꝓcesse. si vo in illa ꝓpositione non põt esse q̃ for. fit omnis ⁊c. ⁊ negatio cadit supra p̃mã partẽ nego eã tanq̃ ipossibilem. eo q̃ tunc significat q̃ si põt esse q̃ for. est ois hõ non põt esse q̃ for. est omnis homo: q̃ est falsuz ⁊ impossibile. ¶ Aliter põt rñderi ⁊ meli⁹: cũ ꝓponit nõ põt esse q̃ for. est omnis homo. concedo eã eo q̃ illa negõ nõ necessario cadit supra totuz sequens. ⁊ non terminatur in aliqua parte illius cõditionalis. Si tm̃ ꝓponitur põt esse

q̃ sor. est omnis homo ꝛc. distinguitur sicut prius: eo q̃ non ita necessitat ly pōt transire sup̃a totum sequēs sicut ista neg̃ nō. Et si ex ꝶ concluditur q̃ impossibile est sor. currere si possibile est sor. currere: ꝛ impossibile est te stare si tu potes stare: ꝛ impossibile ē te eē sophistā: si tu potes eē sophista cōcedūtur oia illa.

Amplius Arguitur ad p̄ncipale sic: ois hō est sor. igitur sor. ē ois hō: ꝓna pz: ꝛ aīs pbatur: ois hō vel nō ois hō est sor. igitur ois homo est sor. ꝓna pbatur sic: omnis hō: vel nō ois hō ē sor. igitur hō vel nō ois homo ē sor. ꝛ nihil ē hō vel nō ois hō qn illud sit sor. ꝛ si sic sor. ē ois hō: ꝓna pa pz ab exposita ad suas exponētes. ¶ Similiter si ois hō vel nō ois homo est sor. ꝛ ois hō vl nō ois hō ē ois hō igitur ois hō ē sor. ¶ Similiter ois hō vl nō ois hō est sor. igit tm̄ sor. ē hō vel nō omnis homo ꝛ p ꝓns sor. ē ois hō: ꝓna pz ab vl ad suam exclusiuā de terminis trāspositis. ¶ Sil̄r si ois hō vel nō ois hō ē sor. pla. ē hō vel nō ois hō igit pla. est sor. ꝛ p idē cicero ē sor. ꝛ si sic sor. ē ois hō:

Propter ista argumenta forte negat p̄ncipale aīs vz ois hō vel non ois hō est sor. ¶ Contra nō ois hō ē sor. igitur ois hō vl non ois hō est sor. ꝓna pz a pte disiuncti ad totū disiūctū. ¶ Sil̄r iste hō vel non ois hō est sor. ꝛ iste hō vel nō ois homo est sor. ꝛ sic de alijs igitur ois hō vel non ois hō ē sor. consequentia patet a singularibus ad vniuersalem ꝛ q̃ sint eius singulares pz q: alicuius vniuersalis sunt singulares ꝛ non videt q̃ alicuius nisi illius date igitur ꝛc. ¶ Secundo arguit sic aliquo mō sor. est ois hō igit sor. est ois hō: ꝓna pz ab inferiori ad suū supīus sine impedimēto: ꝛ aīs arguit isto mō sor. ē ois hō demōstrando modum quo sor. est hō: ꝛ iste ē aliqs modus igit: ꝓna pz ꝛ aīs pbatur: q: isto mō sor. ē hō ꝛ isto mō nihil aliō a sor. est hō igit ꝛc. ꝓna pz ab exponentib̄ ad expositā. ¶ Cōfirmatur ois hō ē sor. isto mō: igitur isto mō sor ē ois hō: consequentia pz ab vno ꝙuertibili ad reliquū: ꝛ aīs sic arguitur tm̄ isto mō sor. est hō igitur ois hō ē sor. isto mō: patet ꝓna p illam regulā ab exclusiua ad suaz vl'em: ꝛ vltra ergo ois hō est sor. ꝓna pz ab inferiori ad suū superi̊ a parte p̄dicati cū dictione exclusiua addita subis: aīs aūt p̄cipale est vex. s. tm̄ isto mō sor. est hō vt pz p exponētes. ¶ Tertio ꝶ ppō est poēs sor. est ois hō ꝛ plures homines sunt hoies igit: aīs pbatur: q: pōt eē sicut ipsū primarie significat ergo illud ē pōsse: ꝓna pz p diffinitionē p̄positionis poēs aīs arguit sic: pōt ita esse q̃ sor. ē ois hō ꝛ capio ꝛ plures hoies sūt ꝛ sic aīs p̄marie significat igit ꝛc. ꝓna pz ꝛ aīs pbat ꝛ capio illā copulatiuā pōt esse q̃ sor. est ois hō ꝛ plures hoies sunt: ista copulatiua est vā: q: vtraq̃ eius pars est vā sicut pz: tūc sic illa copulatiua ē vera vt pz ergo ita ē sicut illa p̄marie significat ꝛ ipsa primarie significat q̃ pōt eē q̃ sor. ē ois hō ꝛ q̃ pl'es hoies sunt igit ita ē q̃ pōt esse q̃ sor. est ois hō ꝛ plures hoies sunt pz ꝓna ab vno ꝙuertibili ad reliquū.

Ad ista tria argumēta rñdet ad p̄m cuz dr: ois hō vel non ois hō ē sor. igit omnis hō est sor. dubito illam ꝓnaz eo q̃ signū vl'e i antecedente pōt distribuere totū disiunctū vel solū primaz partem disiuncti: si aūt distribuit totū disiunctū concedo ꝓnam: vt argumēta pbāt: ꝛ nego aīs: q: tūc aīs significat q̃ oē q̃ est hō vel nō ois hō ē sor. q̃ est falsū ꝛ ipossē: ꝛ tunc ad p̄m argumentū qñ arguit: non ois hō ē sor. igit ois hō vel ñ ois hō ē sor. nego ꝓnaz: ꝛ tūc ad regulā dico q̃ itelligit qñ notā disiunctiōis vel disiunctū nōpcedit terminī hās viz ꝓfundēdi ꝓfuse ꝛ distributiue: vl ꝓfusetm̄: q: ñ seqt tu differes ab asino q̃ tu differes ab hoie vl ab asino q: aīs ē vex ꝛ ꝓns f'lz: sil̄r nō seqt iste terminī hō significat p̄marie hoiez ergo iste terminī hō significat primarie hoiem vel asinū ꝛc. ꝛ sic de ifinitis. ¶ Ad aliō argumentū qñ dicebat iste hō vel non ois hō est sor. ꝛ iste ꝛ cetera igit ois hō vel non ois hō est sor. ¶ Dico ad ꝶ dubitando ꝓnam eo q̃ ly vel in oībus singularibus antecedentis pōt teneri in sensu composito vel diuiso si in sensu diuiso nego ꝓnam in eo q̃ q̃lz singularis i ante est vera quelibet. n. tunc significat q̃ iste hō ē sor. vel nō ois hō ē sor. ꝛ ꝶ est verum: ꝛ vlterius dico q̃ iste non sunt singulares illius vl'is demonstrate sed illius ois hō ē sor. vel non omnis hō: si autē ly vel teneat in sensu cōposito concedo cōsequentiā ꝛ nego aīs eo q̃ multe singulares antis sūt false: ꝶ enī demōrato pl'. est falsa: iste hō vel non ois hō est sor. eo q̃ ipa significat: q̃ ꝶ q̃ est iste homo vel nō ois hō est sor. q̃ est falsum: dz. n. sic resolui: ꝶ est sor. demōrando platonem ꝛ hoc est iste hō vel non ois hō igitur iste hō vel non ois hō est sor. Et si arguit nō ois hō est sor. ergo iste hō demōrato pla. vel non ois hō est sor. nego ꝓnaz: ꝛ si allegat regula q̃ a pte disiūcti. Dico q̃ regula tz qñ ly vel tenet disiuine ꝛ non collectiue q̃l'r ꝶ fit intelligēdū dicetur inferius: ꝛ sic pz qūo ista ppō ois hō vel nō ois hō est sor. est falsa si ly ois distribuit totū subiectū. Si autem signum vl'e distribuat partē primā disiuncti: nego ꝓnam p̄ncipalē: ꝛ concedo aīs eo q̃ ipsuz tūc significat q̃ ois homo est sor. vel non ois hō est sor. vel saltum q̃ sor ē ois homo vel non ois hō: tenendo ly ois sicut prius: ꝛ tunc ad primū argumentū nego ꝓnam: q: nō arguit ab exposita ad suas exponentes: ſz sic dz exponi hō vel nō ois hō est sor. ꝛ nihil est hō quin illud vel non ois hō est sor. igit ꝛc. ꝛ sic pz veritas exponentium. ¶ Ad aliud cū arguitur: ois hō vel non ois hō est sor. ois hō vel non ois hō ē omnis hō igitur ois hō est sor. nego ꝓnam: nec est syll'us in scḋa figura: eo q̃ maior extremitas non p̄dicat de minori in ꝓcl'one: sed soluz ꝑs de pte: deberet igit inferri talis ꝓcl'o ois hō vel non ois hō est sor. vel non ois hō: vel sic aliquid q̃ est ois hō vel non ois hō est aliqd q̃ est sor. vel non ois hō: si modus. n. ille arguendi valeret pbaret q̃ hō est asinus sic arguendo: ois hō vel asinus est asinus omnis hō vel asinus est hō igit hō est asinus: non debet talis ꝓcl'o inferri sed sic aliqd qō vel asinus est hō est aliqd qō vel asinus est asinus. ¶ Ad aliud cū inferet q̃ tm̄ sor. ē homo vel non ois hō nego ꝓnaz: nec ibi arguit ab vl'i ad suam exclusiuā de terminis trāspositis: q: non fit de subo predicatū nec eō: ꝛ si q̃rit de exclusiua illius vl'is: dico q̃ est ista: tantum sor. vel non ois hō est hō: ita q̃ ly nō ois non teneat se a pte subiecti: eodē mō est dicēdum de ista omnis hō vel asinus est hō q̃ eius exclusiua non est ꝶ tm̄ homo est hō vel asinus: sed ꝶ tm̄ hō vel asinus est hō: q̃ vera est vt pz per exponētes. ¶ Ad vltimuz cū arguit si omnis hō vel non ois hō est sor. pla. ē hō vel non ois hō igitur pla. est sor. nego ꝓnam: q: plus p̄dicat in minori q̃z distribuat i maiori ſz deberet sic argui ois hō ꝛc. pla. est homo igit pla. est sor. vel non ois hō q̃ est vex. ¶ Ad secundū argumentū p̄ncipale cū arguebat aliquo mō sor. est ois homo igitur sor. est ois hō: nego ꝓnam: q: arguit ab inferiori ad suū supīus cuz distributione ꝛ cā est: q: ly homo in ante stat ꝓfuse ꝛ distributiue: ꝛ restringit p istū terminū aliquo mō qui cadit tā supra subiectū q̃z supra p̄dicatuz: sed in ꝓnte ly hō stat ꝓfuse ꝛ distributiue sine aliqua restrictiōe: arguit enī ibi ac si argueret ois hō albus currit igit ois hō currit. ¶ Ad ꝓfirmationē cū ppōit ois homo est sor. isto mō: nego: tunc ad argumentū: tm̄ isto sor. est hō igitur ꝛc. nego ꝓnam: q: in ante ly isto mō cadit supra subiectū ꝛ predicatū ꝛ ipsum restringit: in ꝓnte aūt cadit supra solū predicatū: ideo si sic argueret: tm̄ isto modo sor. est hō igitur isto mō ois homo est sor. ꝓcederē consequentiā ꝛ ꝓns: q: sue exponentes sunt vere. s. isto modo hō est sor. ꝛ isto mō nihil est hō qn illud est sor. igitur ꝛc. si enim iste modus arguendi valeret per idem ꝛ iste: aliqñ tm̄ sor. currebat igitur oē q̃ currebat est vel fuit sor. aliqñ: similiter aliqñ nullū animal fuit i archa noe igit nullū preteritū in archa noe est vel fuit aīal aliqñ: ꝛ tm̄ vt patet neutra istaꝝ ꝓnaꝝ vz: ex prio enīz ante soluz sequit q̃ aliqñ oē q̃ currebat est vel fuit sor. ex 2° similiter sequitur q̃ aliqñ nulluz aīal preterituz in archa noe est vel fuit animal. ¶ Ad tertiū p̄ncipale nego q̃ ꝶ sit possibilis sor. est omnis hō ꝛ plures hoies sunt: ꝛ tunc ad argumentū: potest ita esse q̃ sor. est omnis homo ꝛ plures homines

sunt igitur: respōdeo dubitādo aīs: q: ly potest vel cadit supra primā partē solum vel supra totum sequens si solū supra primam ptem nego ꝓnam ⁊ cōcedo aīs q: tunc ē vera copulatiua cuius vtraqz pars est vera si autem cadit super totū sequens cōcedo ꝓnaz ⁊ nego aīs ⁊ tūc ad argumētū illa ē vna coplatiua cui⁹ vtraqz ps ē va nego q̄ sit copulatiua ymo ē vna cathegorica de copulato extrēo cuius verbū pncipale ē illud vbuz pōt. Aliter dr cōcedēdo illā sine distinctiōe q: ly pōt non cadit supra secōam ptē nisi ponat ly q̄ quare non pōt eē copulatiua. Sed nego illam pōt esse q̄ sor. est hō ⁊ q̄ plures hoīes sūt q: cathegorica ē ex quo ly pōt cadit s̄ totū sequēs q̄re ⁊c.

Amplius Arguitur ad pncipale sic hō est sor. igitur oīs homo est sor. ꝓna pbatur: sequitur. n. hō est sor. igitur hoīem eē sor. est vex: ⁊ per ꝓns nullū hoīem esse sor. non ē vex: ꝓna pz: q: non vex ⁊ falsum ꝓnertunt: ⁊ tunc vltra nullū hoīem esse sor. nō est verum igit oēm hoīem esse sor. est vex: ꝓna pz p illā regulā negatio postposita ⁊c. ⁊ si sic oīs homo est sor. ¶ Secundo sor. non differt ab oī hoīe ⁊ sor. est ⁊ oīs hō est igitur sor. est oīs homo: ꝓna pz cuz minori ⁊ maior p batur sic vex est non sor. differre ab oī hoīe igitur nō sor. differt ab omni hoīe: ꝓna pz: ⁊ aīs pbat: nā ℔ ppō: de⁹ē ē nō sor. differre ab oī hoīe ⁊ ipsa est aliqd̄ vex igit verū est non sor. differre ab oī hoīe: ꝓna pz ⁊ aīs pbat q: ista propositio deus est nō ē sor. differre ab oī hoīe: ⁊ ista p positio est igit ipsa ē non sor. ⁊c. ꝓna pz a negatiua de predicato finito ad affirmatiuā de pdicato infinito cuz debito medio. ¶ Tertio arguit sic sor. oī hoī est idē igit sor. est omnis hō: ꝓna pz: ⁊ aīs pbatur: ⁊ pono q̄ sor. cōcludat sibi ⁊ oī homini tunc arguit: sorti ꝓcludenti ⁊ omni hoī sor. est idem igit oī homini sor. est idē ꝓna pz a toto copulato ad alterā ptem: silr si sorti ꝓcludenti ⁊ oī hoī sor. ē idē igitur alicui homini ⁊ oī homini sor. est idē: ꝓna pz ab inferiori ad suum supius affirmatiue: pbat aīs principale sic: huic sor. est idē demstrando sor. ⁊ ℔ ē sor. ꝓcludenti ⁊ oī hoī igit sor. ꝓcludenti ⁊ oī hoī sor. ē idē.

Ad ista tria argumenta rfidet ad primū cuz ppōit nullū hoīem eē sor. ē flz. Rfideo dubitando illā: eo q̄ ly falsum pōt teneri ī sensu composito vel ī sensu diviso: si in sensu cōposito ꝓcedo eā eo q̄ significat q̄ ℔ ppō est falsa: nullus hō ē sor. si aūt teneatur ly falsum in sensu diviso: nego illā: q: suuz ꝗdictorium est vex: vz aliquem hoīem eē sor. est falsuz: q: pla. eē sor. ē falsum: ⁊ pla. est hō: eodē mō rfidendū est ad illam: nullū hoīem esse sor. non est vex ꝓcedo ipsaz ī sensu composito: ⁊ nego ipsam in sensu diviso: ⁊ vlterius cum concluditur igit oēm hoīez eē sor. est vex concedo ꝓnaz: si ly vex in aīcedēte tenebat ī sensu diviso: si āt ī sensu cōposito nego ꝓnam: ⁊ vlterius ad regulā dico q̄ nō bz veritatem ī modalib⁹: ⁊ cā ē q: solus ista negatio postposita cadit supra copulā principalē q̄ tñ nō deberet esse iuxta ī tellectū regule vel dr q̄ arguit negatiōe ppōsita q: ī modalib⁹ neg⁰ iuncta mō dr ppōsita vt ca⁰ modaliū ondet. ¶ Ad 2ᵐ argumentū nego q̄ sor. non differt ab oī hoīe: ⁊ ad pbationē vex ē nō sor. ⁊c. igit. ¶ Rfideo distinguēdo aīs q: ly verum pōt teneri noīaliter resolutorie vel modaliter: si prio mō ꝓcedo aīs ⁊ nego ꝓnam: si modaliter ꝓcedo ꝓnam: ⁊ nego aīs: q: tūc significat q̄ ℔ ppō ē vera nō sor. differt ab oī hoīe q̄ ē falsū: ⁊ tūc ad argumētum ℔ ppō deus est ē nō sor. ⁊c. ⁊ ipse est aliqd̄ vex igr: nego ꝓnam: nec est syllus expositorius q: ly verum in antecedēte tenet noīaliter ⁊ in ꝓnte modaliter. ¶ Aliter potest dici itex dubitando istaz verum est non sor. differre ab omni hoīe eo q̄ ly non pōt teneri infinite vel pure negatiue si infinite nego ꝓnam: ex qua infert q̄ non sor. differt ab omni hoīe: q: in illo ꝓnte ly non necio tenet negatiue: cum ipsum nihil precedat: si autem tenet pure negatiue concedo ꝓnam ⁊ nego aīs: ad pbationē nego ꝓnaz: nec ibi arguit per regulā dictam ex quo in ꝓnte ly nō tenetur pure negatiue. ¶ Ad tertium nego q̄ sor. oī hoī ē idem: ⁊ tunc ad pbationē admitto casuz: ⁊ vlterius nego istam ꝓnam: sor. concludenti ⁊ omni homini sor. est idez igitur ⁊c. si ly omni homini regitur ab isto participio cōcludenti: ⁊ tunc ad argumentuz ibi arguit a copulato ad alteram ptem: dico q̄ non semp tenet nisi copulatū regatur a copula principali ⁊ ēt q̄ ipsum non precedat signuz vel terminus hñs vim ꝓfundendi ideo iste ꝓne nō valet tu non es homo ⁊ asinus igitur tu non es hō. Similr nō sequitur istud totum est idem isti medietati. ¶ Eodē mō est dicendum in ppōsito q̄ ꝓna pdicta nō vz q: illō totū sor. ⁊ oī homini regitur ab isto termino concludenti ⁊ nō ab isto termino ē quare. ¶ Ad ꝓfirmationē qñ dicebat si sor. ꝓcludenti ⁊c. igr alicui hoī ⁊ oī homini sor. est idē. dr negando ꝓnaz. prio q: nō arguit ab inferiori ad suū supr⁹. q: ly sor. ꝓcludenti non ē terminus inferior ad istuz terminum hoī. Vel dato adhuc q̄ esset terminus inferior ꝓna non valeret q: non arguit rōne totius subiecti sed solum partis: modo talis forma nō vz. Sicut nō sequitur tu es apparens asinus igit tu es aliqualis asinus ⁊ tñ ly aliqlis est termin⁹ supior ad ly apparens. ¶ Silr nō sequit. tu es dñs platonis igit tu es aliqd platonis ⁊ ly dñs est terminus inferior ad ly aliqd. Si tñ concludat in argumēto prioi q̄ alicui hoī sor. est idem. ꝓcedo ꝓnam. ⁊ ꝓns. vex tamen si in aīte principali regit ly omni hoī ab isto termino idem ꝓcedo ꝓnam. ⁊ nego aīs. Et tunc ad eius pbationem huic sor. est idē ⁊ ℔ ē sor. ꝓcludēs sibi ⁊ oī homini igitur ⁊c. nego ꝓnaz primo q: ī aīte ly oī homini regit a ly cōcludenti ⁊ in ꝓnte regit a ly idez. Vel aliter pōt dici q̄ non est syllus expōitor⁹. primo q: in resoluenda solū subijcit ly sor. cōcludenti ⁊ ly omni hoī tz se a pte pdicati Sed debet sic argui huic ⁊ oī hoī sor. est idem ⁊ ℔ ē sor. concludens igit sor. ꝓcludenti ⁊ oī hoī sor. est idem ⁊ tūc conceditur ꝓna ⁊ negatur maior.

Amplius ad principale argumentū oīs hō est sor. vel hoīem esse asinum ℔. a. significat. Sed nullū hoīem esse asinum ℔. a. significat semper vniformiter demstrando: igitur oīs hō est sor. ꝓna pz a disiunctiua cum opposito vnius partis ad alterā eius ptem ⁊ aīs est verum in casu igit ⁊ ꝓns: ⁊ q̄ aīs sit vex arguit ⁊ pono q̄. a. sit ℔ copulatiua hō est asinus ⁊ nullus hō ē asinus. tunc isto posito pz q̄ hoīem eē asinū ℔. a. significat q: ps coplatiue illi⁹. s. hoīez esse asinū ℔. a. significat ⁊ qcquid significat ps copulatiue significat tota copulatiua vt suppō: igitur ⁊c. ⁊ per idez argumentū pbatur q̄ nullum hoīem esse asinum ℔. a. significat q: pars illius copulatiue sic significat ⁊c. ¶ Cōfirmat ℔ sic nullū hoīez differre a sor. ppositio vera primarie significat. ⁊ qualitercunqz propositio vera primarie significat est: igitur sic est q̄ nullus hō differt a sor. ꝓna pz ⁊ aīs probatur. ⁊ sit. b. ℔ ppō deus est. tunc sic. nullū hoīem differre a sor. b. ppō vera primarie significat ⁊. b. est aliqua ppō vera igit ⁊c. maior pbanda ⁊ aīs arguitur. q: si non ponat eius oppositum vz aliquē hoīez differre a sor. b. ppō va pmarie significat. hoc est falsum. q: primarie debet esse. b. ppō significat. ⁊ q̄ ista sint ꝗdictoria pz q: vna est vlis negatiua ⁊ alias particularis affirmatiua. ¶ Secundo ad idem arguitur sic ⁊ pono q̄ sor. ⁊ oēs alij hoīes disputēt. tūc isto casu posito sor. ē oīs homo disputās igit ⁊c. ꝓna bona ⁊ aīs pbat sic: iste sor. ⁊ nihil aliū ab isto sor. ē hō disputās igit iste sor. ē oīs hō disputās: ꝓna pz q: segtur iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. ē hō disputās igr tñ sor. ē hō disputās ⁊ p ꝓns segtur ꝓuersim q̄ oē disputās ē sor. ¶ Silr si iste sor. ⁊ nihil alū ab isto sor. est hō disputans igitur nihil aliud ab isto sor. est hō disputans. ꝓna tenet a toto copulato ad alteram eius partez sine aliquo termino hñte vim cōfundendi preposito. tunc sic. nihil aliud ab isto sor. est homo disputans ⁊ iste sor. est homo: igitur iste sor. est omnis hō disputans. q̄ erat probandū. Sz iam probat antecedens principale vz iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est homo disputans. q: hoc est homo disputans demonstrando istam sor. ⁊ ℔ est iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. igitur. ꝓna pz. q: syllus expositorius ⁊ aīs est manifestum. ¶ Similiter homo disputans ē iste sor. ⁊ nihil alū

ab isto sor. igitur iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est homo disputãs: ꝓña patet per conuersionem simplicem ⁊ añs etiã de se pz resolutorie arguendo. ¶ Tertio arguit tñ sor. est homo ergo omnis hõ est sor. tenet ꝓña ⁊ añs probatur: tñ homo est sor. ergo tñ sor. ẽ hõ: ista ꝓña arguit sequitur. n. tñ homo est sor. igit nihil aliud ab homine ẽ sor. ꝓña pz ab exposita ad vnam suarum exponentium ⁊ vltra ergo nihil nõ idẽ hõini ẽ sor. ꝓña pz: q: aliud ⁊ nõ idem conuertunt tunc vltra nihil nõ idem hoi est sor. igit oẽ idẽ hoi est sor. ꝓña pz q: negatio postposita ⁊c. ⁊ vltra sequit ꝙ tñ sor. est hõ ꝙ erat ꝓbandũ.

Ad ista tria argumenta rñdetur. ¶ Ad primũ negando breuit conclusionẽ primam: ⁊ qñ dicitur ꝙ ibidem arguitur a disiunctiua ad alteram partem nego: eo ꝙ ista non sunt ꝗdictoria hoiem esse asinum. a. significat ⁊ nullum hoiem esse asinum. a. significat sunt. n. simul vera vt ꝓbauit argumentũ: sed deberet argui cum tali medio: non est ita ꝙ hoiem esse asinum. a. significat: ⁊ tunc ꝓcedetur ꝓña ⁊ negatur minor: ¶ Ad cõfirmationẽ cũ ꝓponitur nullus hoiem differre a sor. b. ppõ va ꝑmarie significat. huic dr̃ distiguẽdo istã ſz cõpositionẽ ⁊ diuisionẽ in sensu diuiso concedo cã vt argumentũ ꝓbauit: tamen ex hoc non sequit ꝙ nullus homo differat a sor. si autem sumatur in sensu composito concedo ꝓñam ⁊ nego añs: eo ꝙ tunc significat ꝙ aliqua ppõ vera vel. b. ppõ vera significat primarie nullus hominem differre a sor. qd̃ falsũ est. ¶ Ad secundũ admisso isto casu: nego ꝙ sor. est oĩs homo disputans: ⁊ tũc ad argumẽtum: iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est omnis hõ disputans ergo ⁊c. ꝓcedo ꝓñam: ⁊ nego añs: ⁊ vlterius ad eĩ probationẽ nego vtrãq ꝓñam factã: ⁊ causa est q: ly nihil continue in añte tenet infinite ⁊ in ꝓñte pure negatiue: deberet igitur sic argui hoc est homo disputans ⁊ hoc ẽ iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. igit iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est homo disputãs: ⁊ sic concedo ꝓñam ⁊ ꝓñs. ¶ Similiter ex ista ppõne hõ disputans est iste sor. ⁊ nihil aliõ ab isto sor. solũ sequit ꝙ iste sor. ⁊ ens nihil aliud a sor. est homo disputas. ¶ Aliter potest ꝓbabiliter dici ꝓcedẽdo istam iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est hõ disputans dicendo ꝙ ibidẽ ly nihil est negatio infinitans cuius virtus terminatur ad istũ terminũ aliud ab isto sor. ⁊ non transit in compositionẽ totam: ⁊ tunc negatur ista ꝓña qua infertur ꝙ tñ sor. est homo disputans: nec ibi arguitur ab exponentibus ad expositum: q: añs ẽ vna propositio de copulato extremo: sed si sic argueretur añs deberet eẽ vna copulatiua talis: iste sor. ẽ hõ disputãs ⁊ nihil aliud ab isto sor. est homo disputans: ⁊ sic conceditur ꝓña ⁊ negat antecedens pro minori. Eodẽ mõ respondetur ad aliõ negando ꝓñam: q: ly nihil in consequente tenetur mere negatiue in añte vero infinite: ⁊ vlteri⁹ cũ allegat regula dico ꝙ non recte arguitur per regulaz: deberet. n. sic argui iste sor. ⁊ nihil aliud ab isto sor. est homo disputans igitur ens nihil aliud ab isto sor. est homo disputans ⁊ isto modo conceditur consequentia ⁊ consequens.

Sed contra istam responsionẽ arguitur: ex ipsa seqt ꝙ ista sophismata sũt vera: sor. ⁊ null⁹ alius mihi rñdit ⁊ tamẽ plures sophiste mihi rñdent: ⁊ ꝙ. a. ppõ ⁊ nulla alia ab. a. ppõne ẽ ppõ ⁊ tñ. b. est ꝗdictionũ. a. similr̃ sequitur ꝙ aĩal ⁊ hõ currit ⁊ tamen animal ⁊ nihil ꝙ est homo currit. ¶ Similiter sequitur ꝙ sor. est aliud q̃ pla. ⁊ nihil aliud q̃ pla. tamen sor. non est pla. Tu es aliud q̃ asinus ⁊ nihil aliud q̃ asinus ⁊ tamen tu non es asin⁹. Huic dicitur breuiter concedo omnes istas conclusiones. ¶ Arguitur tamen contra istã vltimã: nã si sor. ẽ aliõ q̃ pla. ⁊ nihil aliõ q̃ pla. igr̃ sor. est aliõ q̃ pla. ⁊ nihil aliud q̃ pla. tenet ꝓña ab vno conuertibili ad reliquum: ⁊ consequens illius includit contradictionez eo ꝙ nullus terminus copulatus ex duobus cõtradictorijs incõplexis predicatur affirmatiue de isto termino sor. ¶ Itẽ seqtur sor. est aliud q̃ pla. ⁊ nõ aliud q̃ pla. igtur sor. est aliud ⁊ non aliud q̃ pla. ꝓñs patet eẽ falsum: ⁊ consequentia probatur: eo ꝙ cum quocunq̃ vere predicatur terminus inferior cum eodem predicatur ve terminus superior: dum modo terminus cui fit copulatio non aliter supponit: nec aliud significat cum vno q̃ cũ alio qualiter est in proposito. ¶ Item si aliud q̃ pla. ⁊ nihil aliud q̃ pla. est sor. ergo sor. est pla. probo consequentiam: q: si non signo certum suppositum pro quo verificatur ⁊ sit. b. tunc sic: ly nihil includit in se negationẽ ⁊ distributionem ⁊ ratione distributionis distribuit istum terminum aliõ q̃ pla. pro omni alio a platone ⁊ per consequẽs pro. b. ⁊ ratione negatiõis negat predicatũ ab oĩ illo ꝑ q⁹ fit distributio: igitur cum pro. b. fit distributio sequitur ꝙ a. b. negat predicatum: ⁊ si sic sequitur illud antecedens asserere. b. esse sortem ⁊. b. non esse sortem ⁊ per idẽ sor. esse pla. ⁊ sor. non esse pla. ¶ Item ista propositio ĩ mẽte nihil aliõ q̃ pla. ẽ sor. ẽ neg⁹ igit manẽte isto termio aliõ q̃ pla. sbo eiusdẽ manebit ppõ negatiua.

Ad primum dico cõcedẽdo consequentiam ⁊ consequens: non obstante ꝙ terminus copulatus ex contradictorijs in complexis predicatur affirmatiue de isto termino sor. ⁊ causa est: q: prima pars istius copulati includit in se negationem cui⁹ virtus transit ad hoc totũ pla. ⁊ non aliud q̃ pla. vnde si terminaretur ad primum terminum ipsa erit impossibilis ⁊ ideo sicut in ista sor. est aliud q̃ pla. virtus negationis ĩclise in ly aliud transit in hoc totum tñ: pla. ⁊ sic in ꝓposito. ¶ Ad secundum negatur consequentia ⁊ ad probationem cum quocunq̃ vere predicatur terminus iferior ⁊c. dico ꝙ hoc sepe fallit videlicz quãdo termin⁹ inferior includit in se negationem transeuntem in subsequens: vel quãdo terminus inferior ẽ terminus officiabilis vel quãdo terminus inferior significat aliqd in obliquo denominans significatum ipsius termini in recto denominatione extrinseca: vt non sequitur ḃ esse est scitum hic igit ḃ esse est aliquid hic: nam ly scitũ significat scientiam in obliquo denominantem hoc esse scitum denominatione extrinseca. nec tenet cum verbalibus nominibus vnde non sequitur tu es amator vini igitur tu es aliquid vini. ¶ Ad aliud nego consequentiam ⁊ pro toto argumento dico sicut prius ꝙ ly nihil ibidem non tenetur mere negatiue: sed infinite: cuius virtus terminatur ad istum terminum aliõ q̃ pla. ⁊ non transit in compositionem totam: si enim sic transiret bene sequeret inconueniens deductum. Et tũc ad argumentum quãdo arguitur quod ista propositio ni mente sor. est negatiua ꝓcedo: dico tñ ꝙ illud aggregatũ ex ipsa ⁊ isto addito non est propositio negatiua: sicut nec ista ẽ negatiua aliqd ñ asin⁹ currit ⁊ tñ ḃ ẽ simpliciter negatiua non asinus currit. In vna enim negatio tenetur negatiue ⁊ in alia negatio infinite. ¶ Ad tertium argumentum principale nego istam consequentiam: tñ homo est sor. igitur tñ sor. est homo. Et tunc ad probationem: concedo totum quousq̃ infertur ꝙ omne idem homini est sor. quam consequentiaz nego. Et tunc ad regulã dico ꝙ intelligit quãdo negatio tenetur negatiue ⁊ sequitur immediate post terminum distributum. Mõ sic non est in proposito: q: ly non idem non tenetur negatiue sed infinite solum ⁊ etiã non sequitur immediate post terminum distributum ymo ponitur inter partes subiecti vt pz. Si enim iste modus arguendi valeret per idem ⁊ iste valeret: nihil nõ asinus currit igitur omne ens asinus currit ⁊ tamen non valet vt satis patet intuenti eo ꝙ ex negatiua non solet sequi affirmatiua ⁊ sic patet responsio ad multa alia argumenta consimilia.

Amplius Arguitur ad ꝑncipale sic: si ego scio te non stare sor. est omnis homo sed ego scio te non stare ergo sor. est omnis homo: consequẽtia ⁊ minor patet: ⁊ maior sic arguitur: ego non scio te nõ stare nisi sor. sit omnis homo igitur si ego scio te nõ stare sor. est omnis homo: probatur consequentia: per consimile nam sequitur ego non scio te esse asinũ nisi tu sis capra igitur si ego scio te esse asinum tu es capra. Et antecedẽs principale probatur sic: ⁊ signetur ista ꝓpositio tu nõ stas nisi sor. sit omnis homo: tunc sic: ista propositio est falsa

primarie significãdo igitur tu nõ scis sicut ista tibi ꝑmarie significat ⁊ ista tibi primarie significat ꝙ tu non stas nisi sor. sit omnis homo igitur tu non scis te non stare nisi sor. sit omnis homo: ⁊ per idem sequitur ꝙ ego non scio te non stare nisi sortes sit omnis homo: quod erat probandum. ¶ Secundo sic: sor. est quando impossibile est aliam rem esse q̃ sor. esse igitur sor. est omnis homo patet ꝓnia: cuius antecedens sic probatur: sor. est ⁊ impossibile ẽ aliam rem esse q̃ sor. eẽ igitur ⁊c̃. ꝓnia patet ex hoc ꝙ tẽporalis ⁊ copulatiua in eisdem terminis conuertuntur ⁊ antecedens probatur: ⁊ signetur propositio impossibilis que sit alia res quam sor. isto posito ꝑ prima pars antecedentis: ⁊ minor sic probatur hoc est aliam rem esse q̃ sor. esse ⁊ hoc est impossibile igitur ⁊c̃. ans arguitur sic ꝑ est istam rem esse: demonstrãdo seipsam ⁊ ipsum esse est aliam rem esse q̃ sor. esse igitur ⁊c̃. ¶ Tertio arguitur sic ꝙ sor. est omnis homo sor. scit: ⁊ nihil scitur nisi verum: igitur sor. est omnis homo: ans sic arguitur: ꝙ sor. ẽ ab oi homine sorte scitur: ⁊ quicquid scit ab omni homine sor. omnis hõ sortes scit igitur ꝙ sor. est ois hõ sor. scit tz ꝓnia ⁊ antecedens presupponitur in casu.

Ad ista tria argumenta respondetur. ¶ Ad primum nego istam si ego scio te non stare sor. est omnis homo. Et tunc ad probationem ego non scio te non stare nisi sor. sit omnis homo igit ⁊c̃. dicitur dubitando ꝓnam: eo ꝙ illud verbum scio in ante potest determinare totum sequens vel solum primam partem: vz te non stare: si autem determinat totũ sequẽs concedo antecedens ⁊ nego ꝓnam: eo ꝙ in consequente non potest esse consimilis determinatio cum antecedens sit cathegorica de ꝑditiõato extrẽo ⁊ cõsequens conditionalis pura: ⁊ tunc ad similitudinẽ: dico ꝙ non est ad propositum cum in antecedente ibidem non possit fieri talis determinatio. Si autem ly scio determinat solum primã partem concedo consequentiam ⁊ nego antecedens. Et tunc ad probationem dico ꝙ ista consequentia non valet nisi illud verbum scio in consequente determinat totum sequens vnde si non determinaret: argumentũ nõ foret ad propositum. ¶ Ad secundum cum proponitur sor. ẽ quando impossibile est ⁊c̃. dico ꝙ ly impossibile potest teneri nominaliter vel modaliter. Si nominaliter concedo antecedens ⁊ nego consequentiam: si vero modaliter concedo consequentiã ⁊ nego antecedens ⁊ tunc ad probationem illius: impossibile est aliam rem esse q̃ sor. esse ergo ⁊c̃. nego consequentiam: q: tunc talis propositio nõ debet resolui sz officiari vz hec propositio ẽ impossibilis alia res est q̃ sor. que sic ꝑmarie significat igitur ⁊c̃. ⁊ sic arguendo concedo consequentiam ⁊ nego antecedẽs pro maiori. ¶ Ad tertiũ dicitur ꝙ ista propositio ꝙ sor. ẽ ois homo sor. scit: potest esse vniuersalis aut indefinita. Si vniuersalis concedo eam vt argumentum probauit. Si indefinita nego: ⁊ tunc ad argumentum: ꝙ sor. est ab omni homine sor. scitur igitur ⁊c̃. nego consequentiam nec arguitur ab actiua ad suam passiuam vt clare patet: põt dici ꝙ ly omnis homo potest regi ab isto verbo est ⁊ ab isto verbo scio. primo modo hec est falsa ꝙ sor. est omnis hõ sor. scit sed secundo modo est vera: plura alia argumenta possent fieri in hac mã q̃ ꝑ nunc gra brevitatis dimittũt.

¶ De quarta diuisio terminoꝝ Cap. .iiij.

Alia variatio propositiõis ex terminis propositionis habet ortum. Ideo notanda est iuxta doctrinas vniuersales loycorum precedentium particularis distinctio terminorum. Sunt enim q̃tum ad propositũ ꝑtinet quidam termini ĩmediati ⁊ quidam termini mediati. ¶ Termi ĩmediati dicunt termini simplices vel pro nomina demstratiua in singulari numero: vt ego: tu ille: ipse: iste: h: ⁊ is: ⁊ aduerbia demstrandi vt nũc: tũc: hic: ibi: ⁊ hoc verbum est presentis temporis ⁊ numeri singularis: ⁊ causa est q: quorumdã aliorum nominum ⁊ verborum pro aliquibus supponẽt'ũ possunt intrare probationẽ respectu eorũdem terminorum ⁊ non econtra sicut notius: ⁊ nõ dico sicut supius vel inferius: q: ly hoc intrat probationẽ illius termini: iste homo: ⁊ tamẽ nõ est inferius nec superius ad ly iste homo: sed bene est notius: sequitur enzi ꝑ currit ⁊ hoc est iste homo igitur iste homo currit. ¶ Ideo talis propositio est immediata: hº est: q: non potest probari per aliquod notius per sensum vel intellectum. Sed est differentia inter istos terminos immediatos eo ꝙ nomina ꝓnomina ⁊ aduerbia sic sunt immediata ꝙ nullum terminum inferiorem habent se ꝓz predicationẽ per quod possint probari: sz illud verbum sum es ẽ ẽ presentis temporis ⁊ numeri singularis sic est immediatum ꝙ nullum habet supra se terminum sed sub eo omnia alia verba continentur. In hoc vero cõueniunt ꝙ sicut non est aliud in quo possit resolui ꝑ ꝓnomẽ hoc ita nõ est aliud verbum in quo possit resolui hoc verbum sum es est.

Contra ista dicta arguitur: ⁊ primo probando ꝙ pronomina demonstratiua sunt termini mediati: ⁊ hoc sic ly hoc est terminus communis pluribus vniuoce competens igitur ly hoc est terminus mediatus: patet consequentia ⁊ antecedens probatur ⁊ assigno intentionem correspondentem huic pronomini hoc que competit sor. que sit. a. ⁊ sit. b. vna alia intentio demonstratiua que sit intentio pla. ⁊ sint sor. ⁊ pla. simillimi tunc sic quarũcunq̃ intentionum duarum omnino similium quicquid significat per vnam illarum significat per reliquaz sed. a. ⁊. b. sunt intentiones: omnino similes igit quicquid significat per. a. significat per. b. ⁊ ecõuerso sed sor. significat ꝑ. a. igit sor. significat per. b. ⁊ similiter pla. significat per idem. b. igitur. b. intẽtio demõstratiua est cõmunis pluribus: ⁊ cõsimiliter arguitur de. a. ꝙ est terminus mediatus: iste discursus ẽ bonus ⁊ maior probatur: quicquid intentio significat significat propter conuenientiam intentionis cuz re ⁊c̃. quia est similitudo: seu ymago rei: sed quecunq̃ intentiones omnino consimiles equaliter conueniunt cum omni re cum qua altera earũdem conuenit igitur quarũcunq̃ intentionum similium quicquid significat per vnaz significat per reliquam ⁊ econuerso. ¶ Secundo arguitur sic ⁊ pono: ꝙ pro quolibet instanti futuro obijciatur tibi vnus homo omnino similis sor. ita ꝙ pro nullis duobus instantib⁹ tibi obijciatur idem ⁊ sint sic similes ꝙ distinctio nõ appareat ⁊ maneat continue. a. intentio demonstratiua que est intellectio sor. in anima tua: quero tũc vtrum continue manebit. a. intentio sor. in anima tua absq̃ alia de nouo causata vel continue erit alia de nouo causata secundum nouitatẽ apparentium si primum respectu cuiuslibet istorum habebis intentionem significantem sor. ⁊ solum habebis. a. intentionem igitur. a. intentio est communis: cõsequentia tenet cum maiori: nec potest dici ꝙ respectu cuiuslibet istorum distinctam intentionem: q: si sic sit. a. intentio sor. ⁊. b. intentio pla. tũc sic. a. ⁊. b. apprehendis vel igitur vt distinctas vel vt similes si vt distinctas igitur distinctionẽ inter. a. ⁊. b. apprehendis: consequens falsum cum nõ apprehendas distinctionem rerum igitur nec intentionum nec vt similes: q: tunc similitudinem apprehendis sed similitudo apprehensa presupponit sua extrema apprehẽdi vt distincta igitur prius apprehendis illas intentiones vt distinctas.

Ad hec omnia Potest vnica responsiõe respõderi eodẽº ꝙ pronomen demonstratiuum plura significat non tamen est terminus cõmunis q: non pro quolibet quod significat potest supponere sed solum modo pro vno sicut iste terminus hoc album est terminus singularis ⁊ tamen significat plã. q: hoc album ⁊ albedinem ab illo realiter distinctam: sed pro albedine non potest supponere sic ly istius plura significat q: aliud in ista tu es frater istius ⁊ aliud in ista tu es aliquid istius ⁊ tamen non est terminus cõmunis q: non potest pro illis supponere sed precise pro vno quocunq̃ demonstrato. Et ita in proposito dicitur ꝙ taz a. q̃ z. b. significat plura non tamẽ pro illis põt supponere

sed.a.pro sor.solus modo.b.vo pro platone. ¶ Aliter re spondetur dicendo ꝙ.a.significat sor.solū modo ⁊.b.pre cise platonē: ⁊ tunc ad argumentum primus nego maio rem. Et ad probationē concedo ꝓñam cum prima parte antecedentis ⁊ nego secundam: videlicet ꝙ quecunqꝫ in tentiones omnino consimiles equaliter conueniunt cum oi re cū q̄ altera illaꝫ ꝓuēit: qm̄.a.ꝓuenit cū sor. vt simi litudo illi⁹.b.vero cū pla. vt similitudo eius vñ sicut non est possibile ꝙ.a.fiat a platone in potentia intellectiua sed a sorte solū modo ita non est possibile ꝙ sit platonis ymago aut similitudo: foret.n.impossibile vt docet experiētia sortem ⁊ platonem qualitercūqꝫ similes eandem ymaginē in speculo causare ꝫ cōsimiles ⁊ ita foret impossibile vni⁹ ymaginem aliud repræsentare sed eiusdem solum modo principiū effectiuū. ¶ Uerūtamen cōcedo ꝙ per notitiā sortis possus deuenire inotitiā platonis: ꝫ platōis notitia necio altera est a sortis similitudine vel notitia. ¶ Ad secundum argumentū dicitur vt prius admisso casu ꝙ respectu cuiuslibet istorum habebis distinctas intentiones: ⁊ tunc ad argumentū.a.⁊.b.apprehendis igitur vt distinctas aut similes: dicitur ad añs ꝙ non est necesse ipsum cōcedere in casu isto: qm̄ sicut possibile est ꝙ aliquid videas non videndo visionem istius ita est possibile ꝙ aliqd intelligam non intelligendo intentionē aut intellectionē illi⁹ quare ꝫ ꝙ non oportet si intelligo vl'apprehendo sortes ⁊ platonem ꝙ.a.⁊.b.apprehendam: concessa tñ maiori: nego consequentiam: quoniam si apprehenderem ista vt similia vel vt distincta ego apprehenderem ista esse plura consequens est contra casum ⁊ ita concedo ꝙ ista duo apprehendo sed non apprehendo ista duo quia non apprehendo ista esse duo.

Secundo Arguitur ad principale probando ꝙ hoc verbum est: est termin⁹ mediatus qm̄ oīs termin⁹ resolubilis est termin⁹ mediatus: sed ly est: ē terminus resolubilis ergo ē termin⁹ mediat⁹ patet discursus cum maiori ⁊ minorem ꝓbo per Aristo telē secundo periher. dicentes ꝙ non refert dicere hoies ambulare ⁊ hominem ambulātē. ¶ Secūdo sicut se habet ly ambulans ad ambulare ita ly ens ad eē igitur qua ratione ly ambulans includitur in ly ambulare eadem rōne ly ens i ly esse. ¶ Tertio sor.ē i domo conuertitur in ista ens in domo est sor. sed non videtur rō qr̄ ly ens additur in conuertente nisi qꝛ includitur in ly est igitur ⁊c̄. ¶ Quarto nisi ly ens includat in ly est sequitur ꝙ staret propositiones aliquas cathegorica esse sine predicato ꝓñs falsū: ex quo propositio cathegorica est illa que habet ſbꝫ predicatum ⁊ copulā ꝑncipales ꝑtes sui.

Respondetur ꝙ illud verbum est est terminus imediatus: ⁊ cū dr̄ ꝙ est terminus resolubilis: nego loquendo de resolutiōe propria quando illud quod resoluitur non capitur in eius resolutione nec probatione: dicere nāqꝫ sor.est idest sor. est ens: hec nō est resoluti ꝓpria sed hec est propria sor. currit.i.sor. est currens: qꝛ ly currit non sumitur in eius probatione nec resolutione ⁊ tunc ad primū argumentum: concedo ꝙ sic̄ non refert dicere hoies ambulare ⁊ homines ambulantes esse ⁊ ita nec hominem esse ⁊ hominem esse ens: ex hoc tamen non seqtur ꝙ si illud verbum ambulo sit resolubile ita illud verbum est. ¶ Ad secundū argumentū dicitur concedendo ꝙ ly ens includit̄ in esse: non tamen sequitur ꝙ illud verbum est sit resolubile. ¶ Ad tertium concedo ꝙ ista propositio sor.ē in domo: sic cōuertitur ens in domo est sor. ⁊ esse includit ens non tamen sequitur ꝙ sit resolubile. ¶ Ad quartum cōcedo conclusionem adductam ymo ⁊ fortiores ꝙ aliqua est propositio cathegorica: que non habet subiectum predicatum nec copulam: ⁊ tunc ad regulam allegatam dicitur ꝙ intelligitur propositionem cathegoricas habere implicite vel explicite illas partes secundus ꝙ declarabitur in secunda parte quare ⁊c̄.

Terminorum mediatorꝫ qdā sūt resolubiles vt noīa: vba: ⁊ aduerbia ⁊ participia habentia inferiora secundū predicationē: vt homo: monetur: alicubi: quibus: inferiora sunt ista: hoc currit ibi. ¶ Alij autem sunt exponibiles vt signa vniuersalia affirmatiua: dictiones exclusiue ⁊ exceptiue: incipit ⁊ desinit: omnes comparatiui ⁊ superlatiui gradus: termini modales ⁊ breuiter omnes termini ratione quorum propositiones in quibus ponuntur sunt exponibiliter assignande vt sunt talis differt aliud inq̄tum per se necessario ⁊ cōtingēter. ¶ Alij vero sunt termini officiabiles vt termini limitantes ad sensum compositum ⁊ sensum diuisum aliq ad diuersas compositiones secundum diuersas ordinationes in propositionibus: vt sunt termini significantes actus anime: sicut est scire intelligere: velle ymaginari: percipere: credere: dubitare: ⁊ similia. ¶ Juxta ß tamen est notandus ꝙ ista trimēbris diuisio no est ex opposito assignata cum contingat eundem terminū esse resolubilem exponibilem ⁊ officiabilem: vt patet de isto termino necessariū in ista propositione necessariū ē deus esse vl'necessariū est aliqd esse que potest tripliciter probari. ¶ Primo resolubilit̄ sic: hoc est deum esse ⁊ hoc est necessum: gꝰ nec̄ium est deum esse. ¶ Secundo exponit̄ sic deus est ⁊ non potest esse quin deus est igitur necessarium est deum esse. ¶ Tertio officiatur sic: talis propositio necessaria est: deus est que precise primarie significat deum esse igitur nec̄ium est deum esse. ¶ Consimili modo potest dici de isto termino contingēs: qui potest etiā resolubiliter exponibiliter ⁊ officiabiliter teneri vt cōtingēs est te esse: ꝓbatur pꝰ resolutorie sic: hoc est te eē: ⁊ hoc ē contingens igitur contingens est te esse. ¶ Secundo expositorie sic tu es ⁊ pōt eē ꝙ tu non es. ¶ Tertio officiabiliter sic talis propositio est contingens tu es que precise primarie significat te esse igitur cōtingens est te eē. ¶ Ex istis elicitur talis regula ꝙ vniuersalis propositio exposita conuertitur cum suis exponentibus sumptis simul ſꝫ propositio resolutorie vel officiabiliter probata cum suo antecedente resolutorie vel officiabiliter ipsum inferente nō conuertitur nisi gratia terminorum: verbi gratia sequitur: deus est ⁊ nō potest esse quin deus ē: gꝰ necessariū ē deum esse ⁊ econtra necessarium est deum esse igitur deus est ⁊ non potest esse quin deus est. Et sequitur hec propositio est necessaria deus est que primarie significat deū esse igitur necesse est deus esse: sed non sequitur econtra: qꝛ licet nulla propositio esset adhuc necessarium eēt deus esse. Similiter sequitur resolutorie ß currit ⁊ hoc est homo igitur homo currit sed non sequitur econtra vt patet intuenti. Et notanter dicebat̄ nisi gratia terminorum: qꝛ bene sequitur ß est ⁊ hoc est deus igitur deus est ⁊ econtra. Similiter sequitur ß lucet ⁊ hoc est sol. igitur sol lucet ⁊ econtra. ¶ Et vniuersaliter ē ß verum quando talium indefinitarum resoluentes sunt necessarie. Item officiabiliter sequitur tu scis talem propositionem aliquid est que primarie significat aliquid esse igitur tu scis aliquid esse ⁊ econtra: sequitur enim tu scis aliquid esse igitur tu scis talem propositionem aliquid est que primarie significat aliquid eē igit̄ tu scis aliqd eē. ¶ Redeundo igitur ad probationem terminorum resolubilium est sciendum ꝙ oīs terminus cōmunis pro aliquo suppositiuus ⁊ omne verbum preter verbum substātiuū ꝑsentis temporis ⁊ numeri singularis est resolubilis: omnis enim propositio in qua subijcitur huius terminus habet ꝓbari per duo pronomina demonstratiua sibi correspondentia: ⁊ ß vniuersaliter est verum: in indefinita affirmatiua in quocūqꝫ numero vel casu fuerit ⁊ cum quocunqꝫ verbo de presenti preterito ⁊ futuro: vt homo est animal sic resoluitur ß est animal ⁊ ß est homo igitur homo ē animal aliqd fuit homo sic resoluitur: ß fuit homo ⁊ hoc ē aliquid vel fuit aliquid igitur ⁊c̄. Aliquis homo curret hoc curret ⁊ hoc ē vel erit aliquis homo igitur. Album incipit esse hoc incipit esse ⁊ hoc est albus vel incipit esse albū igitur. ¶ Aliquid animal desinit esse: ß desinit esse ⁊ ß est vel desinit eē aliquod animal igitur. Ep̄s potest predicare: ß potest predicare ⁊ hꝰ est vel potest esse episcopus. Episcopus po-

videtur ab omni homine ⁊ hoc est homo igit: ab aliquo homine differt homo ab hoc differt homo ⁊ hoc est homo igitur: contradictoriorum eadem est disciplina: horum eadem est disciplina ⁊ ß sunt contradictoria: igitur: hominibus albis homines nigri fuerunt similes istis hominei nigri fuerunt similes ⁊ isti sunt homines albi vel fuerunt homines albi igitur: aliquos homines videbunt aliqui homines: istos videbunt aliqui homines. ⁊ isti sunt aliqui homines vel fuerunt aliqui homines igitur ⁊ cetera.

¶ Exempla de aduerbijs resolutorijs vt aliqualiter est: resolvitur isto modo: sic est ⁊ sic est aliqualiter igitur: aliquando eris: tunc eris ⁊ tunc est vel erit: aliquando igitur: post. a. tempus erit sor. episcopus: tñc erit sor. episcopus ⁊ tunc est. post. a. tempus vel erit post. a. tempus igitur: ante crastinam diem dormies tunc dormies ⁊ tunc est vel erit ante crastinam diem igitur: alicubi ē sol. ibi est sol. ⁊ ibi est alicubi igitur: per ß igitur patet ꝙ non est aliqua particularis vel indefinita affirmatiua que nō habeat vel habere possit duo demonstratiua sibi correspondētia

¶ Indefinita vel particularis negatiua pōt tripliciter probari. Uno modo per duo demonstratiua quemadmodū est indefinita affir^a vt hō non currit: hoc non currit ⁊ hoc est homo igitur homo non currit. Secundo modo potest probari recurrendo ad eorum contradictoria ipsa probando vel improbando quo facto statim patebit veritas indefinite vel particularis negatiue. Tertio modo potest probari per vniuersalem negatiuam sibi subalternantem: vt aliquid non currit probatur sic nihil currit igit aliquid non currit: nullum animal currit igitur animal nō currit: ⁊ per istum modum probandi patet veritas taliū indefinitarum vel particularium: vt aliquis homo qui ē asinus non est asinus: differens ab ente non est: aliqua res nolita a chymera non est nolita a chymera aliquis homo quē asinus genuit non est filius eius: ⁊ ita de infinitis que omnes probari possunt per earum subalternas vniuersales negatiuas. Et sicut dictum est de indefinita vel particulari affirmatiua vel negatiua: eodem modo est dicendū de singulari affirmatiua vel negatiua: de non subiecto demonstratiuo preter ß ꝙ non potest probari in singulari negatiua per suam subalternam cuz talem nō habeat. Ideo ista propositio iste homo albus currit debet sic probari: ß currit ⁊ ß est iste homo albus igitur ⁊c. iste homo vel asinus est asinus: hoc ē asinus ⁊ hoc est iste homo vel asinus igitur. ¶ Ex hoc sequitur ꝙ iste syllogismus non est expositorius iste homo vel asinus est asin^9 iste homo vel asinus est homo igitur homo ē asius: qr medius terminus deberet esse pro nomē demonstratiuum simplex quare nō est in proposito. ¶ Et ex alio sequitur quod ad particularem affirmatiuam aut sibi equiualentem resolutorie inferendam oz maiorem esse singularem propositionis inferende ⁊ minorem esse de subo finon mo cū priori ⁊ verbo ⁊ predicato proportionato verbo ⁊ subo propositionis principaliter inferende: sed sic nō est in proposito: qr singularis illius hō ē asinus non est aliqua talis iste homo vel asinus est asinus vt patet.

Sed forte contra Quedā supius dicta arguit ꝓbando ꝙ nō oīs idefinita affirmatiua va: hz duo demr̄atiua va ⁊ assigno istā ꝓpōnē: chymera intelligitur: tunc certū est ꝙ ipsa est vera ⁊ tamen non habet aliquaz talem demōstratiuaz veram: hoc est chymera cum ipsa sit impossibilis: ß idz patet de ista antechristū significat ly añxp̄s: que vera est ⁊ temen non habet aliquam talem veram hoc ē añxp̄s. ¶ Huic pōt multipl̄r respōderi. Pro mo modo ꝙ in talibus indefinitis in quibus verba principalia sūt verba importantia officiū vel consignificantia actum mentis non requiritur nisi solum vna demonstratiua. Ideo ꝓ veritate illius chymera intelligitur sufficit veritas illius hoc intelligitur demonstrando chymeram: similiter pro veritate hui^9 hoc significat ly añxp̄s demr̄ando añxp̄z. ¶ Secundo modo potest responderi ꝙ ista non est sua secūda demonstratua hoc est chymera sicut nec istius homo incipit eē est secūda demōstratua ß scilicet hoc ē homo sed ß hoc est homo vel incipit esse homo. Eodem modo est dicendū ꝙ scōa demr̄atiua isti^9 chy^a intelligit erit ista scilicet hoc est vel intelligitur esse chymera que est vera. Similiter secunda istius antich: istuz significat ly antichristus ē ß ē añchrist^9 vel significatur esse añxp̄s quod verū est. ¶ Tertio modo potest dici ꝙ talis demōstratiua dz dari ꝓ vnā conditionalez: vt chymera intelligitur hoc intelligitur ⁊ hoc esset chymera si esset igitur. Eodem modo dicitur ad aliam de añxp̄o. ¶ Quarto modo respondetur ⁊ melius dicendo ꝙ talia verba intelligitur opinamur signnificat supponit ⁊c. ampliat eorū subiecta ⁊ predicata pro presenti preterito ⁊ futuro vel ymaginabili. Jō ista propositio chymera intelligitur debet sic resolui ß intelligitur ⁊ hoc est vl̄ est ymaginabile esse chymera igit. Similiter ista añp̄m significat ly añp̄s debet sic resolui ß significat ly añxp̄s ⁊ hoc est añxp̄s vel erit añxp̄s igit ita ꝙ semper in secunda parte disiunctiue ponatur pars pro qua potest verificari.

Secundo arguitur Contra vnū aliō implicite cocessū videlicet ꝙ omne verbum actiuum est resolubile in suuz participium ⁊ verbum substantiuum. nam dato hoc sequitur ꝙ añxp̄s est: posito tamen ꝙ nullus añxp̄s sit. Probatur sic arguendo añxp̄s disputabit igitur añxp̄s est disputaturus tenet consequentia per concessum ⁊ ex consequente sequitur ꝙ añxp̄s est a tertio adiacente ad secundum adiacens valet consequentia. ¶ Itē arguitur ß sor. leget non potest resolui in illaz sor. erit legens igitur apparet: nec in illam sor. est lecturus: consequentia tenet ⁊ antecedens probatur: ⁊ pono ꝙ nō sit aliquis sor. sed erit ⁊ leget tunc sic: sor. leget ergo sor. erit legens ⁊ ex consequēte sequitur ꝙ sor. est: igitur a ꝓmo sor. leget ergo sor. ē ꝙ est falsum ⁊ ꝙ sequitur sor. erit legens igitur sor. est probatur: nam ista propositio sor. est lecturus infert istaz sor. erit ratione predicati futuritiue. Consignificantis igitur a pari. ista sor. erit legens infert istaz sor. est ratione predicati mere presentialiter consignificātis probatur consequētia: non sequitur sor. est iustus igitur sor. erit: nec sequitur sor. est futurus: igitur sor. erit: igitur tota causa quare ista sor. est lecturus vel aliqua consimilis. s. sor. ē futurus: sor. est predicaturus infert istam de futuro sor. erit: est qr predicatum istius consignificat per modum futuri ergo pari ratione ista sor. erit legens sumendo legēs participialiter infert istam sor. est ex quo ipsius predicatum presentialiter consignificat. ¶ Ad hoc respondetur ad primū negādo istam consequentiaz antechristus est disputaturus igitur antichristus est: ⁊ tunc ad rationē dico ꝙ a tertio adiacente ad secundum adiacens non vz argumentum cum termino distrahente qualis est iste terminus disputaturus vt inferius ostendetur. ¶ Ad secundum concedo istā consequentiam sor. leget igitur sor. erit legens: sed nego illam sor. erit legens: igitur sor. est: ⁊ cum dicitur bene sequitur sor. est lecturus igitur sor. erit ita a pari sequit̄ sor. erit legens: igitur sor. est: nego consequentiaz ⁊ ad probationem dico ꝙ prima consequentia valet non precise ex hoc qr predicatū est consignificans futuritiue: quoniam tunc ista consequentia valeret Adā fuit futurus igit̄ Adā erit sed ideo qr predicatum est futuri temporis ⁊ non limitatur per aliqd aliud sed potius distrahit ⁊ limitat verbum presentis temporis. Ideo deberet sic argui prima consequentia est bona qr predicatum est futuri temporis non limitatum sed secunde cōsequentie antecedentis predicatum est presentis temporis: et non limitatuz igitur ⁊ secunda consequentia est bona: concedo argumentuz sed nego minorē: quoniam ly legens limitatur per verbum precedens ad standum precise pro illo de quo erit verū dicere hoc est legens. Pro quo notandum ꝙ participiū presentis temporis puta legens aut aliquod tale non significat solum modo ea que nunc principaliter sunt ymo ⁊ omnia de quibus ē fuit aut erit verum dicere ꝙ illa sūt simpliciter vel talia aut talia: ⁊ ita ly futurus non solum si

gnificat ea que erũt sed omnia de quibus est fuit aũt erit verum ꝙ illa erunt: ⁊ ita de participio preteriti temporis est dicendum suo modo: huiusmodi igitur termini habẽtes latam significationem possunt per verba precedentia limitari ut antichristus erit legens vel preteritus non infert antichristum esse vel fuisse quoniam ly legens ⁊ preteritus limitatur per verba precedentia ad standum pro illo ꝙ erit solum modo ⁊ ita cum dicitur adam fuit futurus non supponit ly futurus pro illo quod iam est futurũ sed pro illo de quo aliqũ erat vera dicere ꝙ ẽ futurũ ⁊ hoc ꝓpter limitationẽ verbi ꝑteriti tẽporis vt dictũ ẽ.

Adhuc arguitur contra illam propositionez concessam aliquis homo qui est asinus non est asinus. Istam ex ipsa sequitur ꝙ aliquis homo est asinus ⁊ hoc est falsuz igitur: consequentia probatur sic: si ista ꝓpositione aliquis homo qui est asinus non est asinus sũt due compositiones quarum prima ponit ⁊ asserit hominem esse asinum sed negatio subsequens non neget compositionem precedentem igitur: adhuc post aduentum huius negationis manebit prima compositio non negata: ⁊ per cõsequens cõsequentia est bona. ¶ Item per idem debet concedi ista sor. qui est asinus non differt ab asino: ⁊ si concedatur argnitur sic: sor. qui est asinus non differt ab asino ⁊ sor. est: ⁊ asin? ẽ igit: sor. ẽ asin?: ꝓns falsum igit: ⁊ ãtecedẽs: cõsequẽtia ꝓbat a simili: seqt. n. tu non differs a platone ⁊ tu es ⁊ plato: est igit tu es pla. ita in ꝓposito.

Respondetur Ad primum negando consequentiam primam ⁊ vltimam: q: ante aduentum negationis ista propositio ẽ tota affirmatiua asserens hominem esse asinuz sed post aduentum negationis est propositio negatiua ⁊ sic non debet asserere. Vel aliter dicitur negando assumptũ ad probandum consequentiam primam: quia nihil nisi propositio asserit vel ponit aliquid esse: cum igitur ista prima cõpositio non scit propositio igitur non sic asserit. ¶ Ad secundum concedo ꝙ sor. qui est asinus non differt ab asino: ⁊ cum concluditur ꝙ sor. est asinus: nego consequentiam. Et tunc ad similitudinez dico ꝙ non est similitudo: q: ista propositio tu differs a platone bene sic exponitur: tu es ⁊ plato est ⁊ tu non es pla. sed ista propositio sor. q est asinus differt ab asino non sic exponitur sor. est ⁊ asin? est ⁊ sor. non est asinus. sed sic: sor. qui est asinus est ⁊ asinus est ⁊ sor. qui est asinus non est asinus. Ideo in consequentia prioꝛi deberet sic argui: sor. qui est asinus non differt ab asino ⁊ sor. qui est asin? est ⁊ asinus ẽ igitur ⁊c. ⁊ sic conceditur consequentia ⁊ negatur prima pars antecedentis. ¶ Vniuersalis negatiua probanda est per assumptionez sui contradictorij: quo proposito apparebit veritas ipsius vniuersalis negatiue: multe enim sunt negatiue vere que apparent false propter in consideratione suorum contradictoriorum. Ideo conceduntur tales conclusiones ꝙ nihil ⁊ chymera sunt fratres geniti de eadez matre ⁊ tamen nihil ⁊ chymera sunt homo ⁊ asinus: nihil ⁊ antichristus sunt omnia que sunt: ⁊ tamẽ nihil ⁊ antichristus differunt ab omnibus que sunt: nihil ⁊ chymera sunt plura infinita ⁊ tamen nihil ⁊ chymera sunt tantum duo. Sed hoc caueas de negatione: quia non sequitur: nihil ⁊ chymera differunt ab homine igitur nihil ⁊ chimera sunt homo: quia ex ꝓsequente sequitur ꝙ omne ens ⁊ chymera differunt ab homine: ꝙ est falsum: ⁊ cõsequẽtia patet per istã regulam negatio postposita ⁊c. ¶ Et si dicitur ꝙ ibi argnitur ab exposita ad vnam suarum exponentium respondetur negãdo ⁊ causa est quia nulla vniuersalis negatiua debet exponi sed solum probari per suum contradictoriũm vt dictum est.

¶ De expositione vniuersalis affirmatiue. Sequitur de vniuersali affirmatiua specialiter pertractandum ⁊ maxime quomõ expositorie ꝓbari debeat. Et pz iuxta regulas cõmunes ꝙ primo vniuersalis affirmatiua dz expõi ꝑ suã subalternã ⁊ vniuersalẽ negatiuam sibi conuenientem. Et notanter dico sibi conuenientem quia multipliciter contingit exponẽtes vniuersalis affirmatiue variari: vel ratione signi vel ratione subiecti simplicis vel compositi vel ratione verbi vel ratione predicati. Exemplum primi nam aliquod est signum restrictiuũ ad masculos vt quilibet: vnus: quisqz: vtrique: ⁊c. ⁊ aliquod est signuz communis generis vt ly omnis. Ideo aliter debet ista propositio probari ⁊ exponi: quilibet homo currit: ⁊ aliter ista omnis homo currit. prima enim sic exponitur aliquis homo currit ⁊ nullus ẽ homo quin ille currat igitur: vel sic homo masculus currit ⁊ nihil est homo masculus quin illud currat: secũda sic exponitur homo currit ⁊ nihil est homo quin illud currat igitur: ex quo patet ꝙ ista non sunt contraria omnis homo currit ⁊ nullus homo currit: nec ista sunt contradictoria: omnis homo currit: ⁊ aliquis homo non currit: nec ista sunt subalterna omnis homo currit ⁊ aliquis homo currit ⁊ causa est: q: ꝑ cõpulatiua est possibilis omnis homo currit ⁊ nullus homo currit supposito ꝙ nihil eẽt homo nisi vna mulier pregnans cum fetu masculo que curret. ¶ Similiter cum isto signo vtrunqz oportet proportionari ambas exponentes sue significationi: vt vtrunqz istorum currit: sic exponitur: alter istorũ currit ⁊ neuter istorum est quin ille currit igitur: vel sic alter istorum currit: ⁊ non est alter istorum quin ille currit igitur. ¶ Similiter cum istis signis q̃tuslibet: qualisibet: quõlibet: oportet aliter proportionari exponẽtes: vt q̃tuslibet homo currit: debet sic exponi: aliq̃tus homo currit: ⁊ non est aliquãtus homo quin ille currit igitur. ¶ Itez q̃talibet homo currit: exponitur sic aliq̃ta homo currit ⁊ non est aliq̃ta homo quin illa currit. Item q̃tumlibet animal currit exponitur sic: aliquantum animal currit ⁊ non est aliq̃tum animal quin illud currit igitur. Item cum isto signo qualislibet: vt qualislibet homo currit exponitur sic: aliqualis homo currit ⁊ nihil est aliqualis homo quin illud currit igitur. Similiter cũ isto signo quomodolibet vt quomõlibet homo currit exponitur sic: aliquo modo homo currit ⁊ non est aliquis modus quin isto modo homo currit igitur. Itez quotienscunqz homo currit homo mouetur exponitur sic aliquotiens homo currit quotiens ipse mouetur ⁊ non est aliquotiens homo currens quin totiens ipse mouetur ergo quotienscunqz ⁊c. ¶ Secundo variantur exponentes rõne predicatoꝛ adiectiuoꝛuz quorũ vnum est adiectiuum masculini vel semini ⁊ alteruz neutri. Ideo diuersimode exponuntur tales propositiones: omnis homo est album ⁊ omnis homo est albus: cuius oppositũ solet poni: dicendo ꝙ ãbe equaliter exponunt. Prima enim sic exponitur homo est album ⁊ nihil ẽ homo quin illud est album. Secunda sic exponitur homo ẽ albus ⁊ nihil est homo quin illud est homo albus igitur: Et sic patet ꝙ prima est vera ⁊ secunda falsa: iste. n. propositiones conuertuntur: omnis homo est albus ⁊ omnis homo est homo albus sic ⁊ iste omnis homo est vnus solus: ⁊ omnis homo ⁊ vnus solus homo. Iõ tales propositiones vniformiter exponi debẽt. ¶ Eodẽ modo ẽ dicendum de illis propositionibus omnis homo est futurum ⁊ omnis homo est futurus quarũz prima est vera ⁊ scda falsa. pria enim equiualet huic omnis homo erit. Secunda equiualet isti omnis homo erit homo masculus: que falsa est ⁊ impossibilis. Ideo illa omnis homo est futurum habet sic exponi homo est futurũ ⁊ nihil est homo vel erit homo quin illud est futurum: ꝙ verum ẽ. Secunda exponitur vz omnis homo est futurus homo est futurus: ⁊ nihil est homo vel erit homo quin illud erit homo masculus vel aliquis homo: modo hoc est falsum: q: multe mulieres erunt quarũ nulla ẽ nec erit aliqs homo. Verũtamen conceditur ꝙ quilibet homo est futurus: q: aliquis homo est futurus ⁊ nullus est homo vl erit homo quin ille ẽ futurus. ¶ Ex hijs patet istã consequentiam non valere: omnis homo fuit vel erit igit omnis homo est preteritus vel futurus: sed bene sequtur ꝙ omnis homo est preteritum vel futurum: sicut nec seqt

iste populus currit igit̃ iste populus est currens: vel iste binarius ē igit̃ iste binarius est ens: tenendo ly ens notali ter: sed bñ sequit̃ iste populus currit igit̃ iste populus ē currens vel currentia. Silr̃ iste binarius ē igit̃ iste binarius ē ens vel entia ⁊ sic de infinitis. ¶ Tertio rōne subi contigit exponentes multiplr̃ variari qñq̃ eni ē sōm simplex qñq̃ compositū. Si simplex vel in recto vel in obliquo: si in recto exponant̃ mō superius dicto: si in obliquo est alius modus tenendus: vz q̃ terminus relativus erit in eodem casu ⁊ in eodē numero in quo casu ⁊ in quo numero fuerit termin̄ recipiēs distributionē: ut cuiuslz hominis est asinus currens: exponit̃ sic: hois est asinus currens ⁊ nō ē hō quin illius asinus currit. cuiuslz hominis est oculus dexter alicuius hois est oculus dexter ⁊ nihil est hō quin illius oculus ē dexter igitur. ¶ Exemplū in dativo casu vt cuilz respōdenti ꝓcludit̃: sic exponit̃: alicui rñdenti concluditur ⁊ nihil est rñdens quin illi cōcludat̃. ¶ Exēplū in acusativo casu vt oēm hominem omnis hō videt: sic exponit̃ hominē omis hō videt: ⁊ nihil ē homo quin illud omnis homo videt igit̃ ⁊c̄. Exēplū ī ablativo casu vt ab omni hoie sor. differt exponit̃: ab homine sor. differt ⁊ nihil ē homo qui ab illo sor. differt. ¶ Universalis affirmativa in plurali numero sic exponitur vt omnes hoies currunt: homines currunt: ⁊ nulla sunt homines quin illa currunt. Omnium contradictoriorum alterum ē verum: sic exponitur aliquorum contradictoriorum alterum est verum: ⁊ nulla sunt contradictoria quin istorum alterum est verum ⁊ sic vlterius discurrendo per omnes casus pluralis numeri. ¶ Circa ꝶ est tamen aduertendū iuxta sententiam aliquorum q̃ proposita tali propositione. Cuiuslibet hominis asinus currit vel cuiuslibet hominis oculus est dexter: est simpliciter dubitāda: eo q̃ rectus sequens obliquum potest se tenere a parte predicati vel a parte subiecti si tenet se a parte predicati tunc talis propositio est vniuersalis: cuius obliqu̅ stat confuse ⁊ distributiue ⁊ rectus confuse tantum. Si autem rect̅ est pars subiecti: obliquus stat cōfuse ⁊ distributiue ⁊ rectus determinate: ⁊ tūc talis propositio non est exponibilis cū non sit vniuersalis sed resolubilis fiē ⁊ quelibet alia indefinita: vt cuiuslibet hominis asinus currit: sic resoluitur: hoc currit ⁊ hoc est cuiuslibet hominis asinus igitur: ⁊ sic patet q̃ ille conuertuntur cuiuslibet hominis asinus currit ⁊ asinus cuiuslibet hominis currit ⁊ sicut vna est ī definita ita ⁊ alia presupposito semper q̃ rectus vtrobiq̃ sit pars subiecti. ¶ Ex isto pz hanc consequentiam nō valere vel saltim dubitandam. cuislibet hominis est asinus currens igitur: cuiuslibet hominis asinus currit. Similiter cuislusbet hominis est dexter oculus igitur: cuiuslibet hois oculus est dexter. ¶ Et si dicitur q̃ quelibet singularis illius est vera igitur: Hinc dicitur q̃ ille singulares non sunt singulares illius cuiuslibet hominis oculus est dexter si ly oculus tenet se a parte subiecti sed bene si teneret se a parte predicati: vel saltez illius cuiuslibet hominis est oculus dexter. ¶ Ex his seqtur q̃ iste due cuiuslibet hominis asinus currit ⁊ cuiuslibet hominis asinus non currit: non sunt contraria sed sub contraria quorum vnius contradictorium est hoc quilibet asinus cuiuslibet hominis currit: ⁊ alterius est hoc nullus asin̅ cuiuslibet hominis currit. Similiter ista non sunt contradictoria cuiuslibet hominis asinus currit ⁊ alicuius hominis asinus non currit: ymo sūt simpliciter impertinentes nec simul stant in figura ꝶ autem omnia concednnt̃ ⁊ similia dato q̃ rect̅ teneat se a pte sbi ⁊ ñ a pte p̄dicati. ¶ Si āt teneret se a pte p̄dicati hec oia negarent̃.

Est etiam diuersitas exponendi propositionem vniuersalem de subiecto composito. s. copulato vel disiuncto: vnde proposita tali omnis homo vel asinus est asinus: aut omnis propositio vel cuius contradictoria est vera: est immediate dubitanda ⁊ distinguenda: querendo an signum vniuersale distribuat totum disiunctum aut partem primam solummodo. Si distribuit totum disiunctum tunc quelibet talis est negānda: ⁊ per istum modum exponēda: vt homo vel asinus est asinus: ⁊ nihil est homo vel asinus quin illud est asinus q̃ est falsum: q: quilibet homo est homo vel asin̅ ⁊ tamen non est asinus. Similiter omnis propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur aliq̃ ꝓpositio vel eius contradictoria est vera ⁊ nulla est propositio vel ei̅ contradictoria quin ipsa est vera: modo ꝶ est falsum: q: ꝶ homo est asinus est propositio vel eius contradictoria ⁊ tamen non est vera. ¶ Exemplū in obliquo vt ab oi homine vel ab asino differs exponitur sic: ab homine vel ab asino differs ⁊ nihil est homo vel asinus quin ab isto differs. ¶ Exēplū in plurali numero vt omnes homines vel asini currunt exponitur sic homines vel asini currunt: ⁊ nulla sunt homines vel asini quin illa currunt. Exēplū in obliquo ⁊ in plurali numero vt omniū verox̄ vel falsorum alterum est verum verorum vel falsorum alterū est verum ⁊ nulla sunt vera vel falsa quin illorum alterū est verum. Eodem modo est dicendum de propositiōe vniuersali de copulato extremo: ipsam taliter exponendo dato q̃ signum distribuat totū copulatum: vt omnis homo ⁊ asinus currunt: debz sic exponi homo ⁊ asinus currunt ⁊ nulla sūt homo ⁊ asinus quin illa currunt ⁊ sic de alijs. ¶ Ex hijs sequitur q̃ tales vniuersales sunt false ꝶ istum modum loquendi: omnia duo ⁊ tria sunt quinq̃: omnes duo homines ⁊ duo animalia sunt plura quam duo: quia omnia quatuor sunt duo: ⁊ tria ⁊ nulla quatuor sunt quinq̃ igitur non omnia duo ⁊ tertia sunt quinque: ideo ista exponens est falsa videlicet nulla sunt duo ⁊ tria quin ista sunt quinq̃: eo q̃ omnia quatuor sūt duo ⁊ tria communicātia. Sed hoc est verum q̃ omnia duo sunt aliquod que ⁊ tria sunt quinq̃ vel duo ⁊ tria cōmunicantia. ¶ Secunda āt est falsa: q: omnes 2° homines sunt 2° homines ⁊ duo aialia: ⁊ non sunt duo ⁊ 2° ⁊ nulli 2° homines sunt plura duobus: ideo nō omnes 2° homines ⁊ 2° animalia sunt plura q̃ 2°: q̃uis forte omnes 2° homines sint aliqua que ⁊ duo animalia sūt quatuor. Similiter nego illaz omnis homo ⁊ 2° homines sunt tres: sed concedo q̃ omnis homo est aliquid q̃ ⁊ duo homines sunt tres. ¶ Si aūt signum distribuit solum primam partem disiuncti vel copulati iterum queritur an totum disiunctum sit subiectum vel solum prima pars ⁊ residuū tenet se a parte predicati. Si detur primum: dicatur tūc q̃ talis propositio non est vniuersalis sed indefinita resolutorie probanda: si vero datur secunda pars conceditur talem esse vniuersalem: ⁊ aliter q̃ pri̅: exponendam: vt omnis homo vel asinus est asinus sic expōitur dato isto: homo vel asinus est asinus ⁊ nihil est homo quin illud vl̃ asinus est asinus igitur. ¶ Similiter ois propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur: propositio vel eius cōtradictoria est vera ⁊ nulla est propositio quin illa vel eius contradictoria est vera. Et sic exponende sunt tales propositiones: vere. omnis homo vel asinus est asin̅ omnis propositio vel cui̅ ꝯdictoria ē vā oia duo ⁊ tria sūt quiq̃ ois hō ⁊ duo hoies sūt tres ⁊ sil̃ia.

Contra ista dicta Argnitur probando primo q̃ ꝶ propositio omnis homo vel asinus est asinus est vera ⁊ simpliciter concedenda: nam quelibet eius singularis est vera ⁊ cuilibet supposito subiecti correspondet vna singularis igitur: consequentia cum minori patet: ⁊ maior argnitur: nā hec est vera iste homo vel asinus est asinus: ⁊ ꝶ similiter iste homo vel asinus est asinus homine vel asino demōstrato igitur ⁊c̄. ¶ Secūdo sic quelibet exponentiū est vera igitur exposita est vera: consequentia patet: ⁊ antecedens pbat̃: q: homo vl̃ asinus ē asin̅: ⁊ nihil ē homo qn illud vel asinus est asinus igitur ois hō vel asinus ē asin̅. ¶ Tertio sic omnis asinus ē asinus igitur omnis homo vel asinus est asinus: consequentia patet: a parte disiuncti ad totum disiunctum. ¶ Quarto sic nisi teneatur ibi secūdus rectus a parte predicati sequitur q̃ ille non sunt singulares. iste homo vl̃ asinus est asinus ⁊ iste ⁊c̄. q: cuiuslibet istarum subiectū supponit pro pluribus ⁊ pro eisdē

dimisim est p̃dicabilis. Iaz arguitur q̃ talis vniuersalis est falsa ⁊ simpliciter neganda. naz eius contradictoria est vera videlicet aliquid q̃ est homo vel asinus nõ est asinus: quia aliqd q̃ est homo non est asinus igitur aliquid q̃ est homo vel asinus non est asinus: consequentia tenet a parte disiuncti ad totum disiunctum. Similiter ß non est asinus demonstrando sortem: ⁊ ß est aliquid qõ est homo vel asinus. igitur ⁊c̃. Et sic patet falsitas istius vniuersalis. Secundo sua cõtraria est vera. igitur ipsa vniuersalis est falsa: consequentia tz ⁊ antecedens probatur per sua singularia. Nam quocũq̃ homine demonstrato vel asino: patet q̃ iste homo vel asinus non est asinus: ⁊ iste homo vel asinus non est asinus: ⁊ per consequens nihil q̃ est homo vel asinus est asinus: q̃ est contrarium vniuersalis date. ¶ Tertio exclusiua sua secum conuertibilis. de terminis transpositis est falsa: igitur ipsa vniuersalis falsa: consequentia tenet ⁊ antecedens probatur: nam ß est falsa tm̃ asinus est homo vel asinus ⁊ ß ē sua exclusiua igitur: ⁊ q̃ ista sit falsa: patet quia aliud ab hoīe ē homo vel asinu? puta brunellus. ¶ Quarto ista ē vniuersalis affirmatiua cuius multa supposita capiũtur sub subiecto quorum nullum capitur sub predicato: igitur ista non ē vera: consequentia tenet: quia si ipsa esset vera esset ibi dici de omni. igitur nihil contingeret capere sub subiecto de quo non dicãtur predicatum: patet per aristotelẽ primo priorũ: vbi describit dici de omni: ⁊ dici de nullo: q̃ aut multa supposita inueniantur sub subiecto de quo non dicat̃ predicatũ: probatur: nam nec de sor. nec de pla. dicitur p̃dicatum cum neuter eorum sit asinus: ⁊ de quolibet illorum dicitur subiectum. q: quilibet illorum est homo vel asinus igitur. ¶ Quinto arguitur sic omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo vel asinus est homo. igitur homo est asinus: consequens falsum. igitur aliqua premissarum ⁊ ꝓsequẽtia patet: q: syllogismus. n. dãpti. ¶ Similiter omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo est homo vel asinus igitur omnis homo est asinus consequens falsuz igit̃ aliq̃ p̃mitiuorũ nõ mino: ergo maior qõ erat probandum.

Ad ista argumenta respondetur sustinendo cõtinue responsionem priorem videlicet quãdocũq̃ tales propositiones proponuntur sine limitatione dubitande sunt. q: intellectus liber ē. ⁊ libere potest vtrũq̃ rectũ distribuẽ vel solum vnum. sicut sibi placet. ideo nescitur an vlis sit vera vel falsa cum primo proponit̃. Et tũc ad argumẽta tũ. pbãtia illam omnis homo vel asinus est asinus eē veram ⁊ simpliciter cõcedẽdã. nego. imo presupposita limitatione q̃ vterq̃ rectus distribuatur. nego istam. Et tũc ad probationem dico dubitando nunquid tales singulares sint singulares isti? vniuersalis. eo q̃ nota disiunctionis continue potest teneri diuise vel collectiue. si diuise dico q̃ tales non sunt eius singulares. sed istius omnis homo est aliqd q̃ vel asinus est asinus. Si autem teneãtur nota disiunctionis collectiue. dico tunc q̃ iste bene sũt singulares istius vniuersalis sed multe sunt false. nã demonstrando sortem est ista falsa: iste homo vel asinus est asin? quia tunc sic debet resolui: ß est asinus ⁊ ß est iste homo vel asinus igit̃. ¶ Hic est notandũ q̃ in proposito ly. vel tenetur collectiue quando cadit super totum disiunctum pro nomen demõstratiuum. ⁊ si dicitur q̃ ly: iste non potest cadere super totũ disiunctum: dicatur q̃ non est magis iõueniens q̃z q̃ ly. omnis cadat super eodem. Et si opponens non esset cõtentus de illis singularibus assignatis istas. s. ß q̃ ē homo vel asinus est asinus: ⁊ ß q̃ est homo vel asinus est asinus: ⁊ hoc q̃ est homo vel asinus est asinus: ⁊ sic vltra: quarum multe sunt false: non enim mihi verum videtur q̃ aliq̃ dicunt q̃ singulares istius vniuersalis sunt iste: iste homo est asinus: ⁊ iste asinus est asinus ⁊ sic de alijs: oportet enim in singularibus debite assignatis esse cõsimilis preiacens vniuersalis ⁊ singularium: cuius oppositum est hic: vt patet intuenti: immo si eius singulares conuertuntur nõ propter ß dicuntur singulares eiusdem vniuersalis sicut sunt: iste homo ē: ⁊ ß risibile est: p̃ma enim est singularis istius omnis homo est ⁊ non secũda. Similiter secunda est singularis istius omne risibile est ⁊ non prima: ⁊ ß est solum ratione preiacẽtiũ ⁊c̃. ¶ Ad secundum dico q̃ iste non sunt exponentes istius vniuersalis: omnis homo vel asinus est asinus: sed iste sũt ei? exponẽtes: homo vel asinus est asinus: ⁊ nihil est homo vel asinus quin illud est asinus modo certum est q̃ ista secunda exponens est falsa. ¶ Ad tertium nego consequentiam. Et ad probationem a parte disiuncti ⁊c̃. dico q̃ ibi intelligit quando disiunctum non precedit signum aliquod habens vim confũdendi qualiter non est in proposito: eo q̃ illud signum vniuersale omnis habet vim cõcedendi ⁊ distribuendi: ⁊ etiam precedit disiunctum. ¶ Ad vltimum dicendum q̃ non est inconueniẽs in oibus propositionibus in quibus subiectum est terminus composit? ex diuersis terminis cõmunibus quorum quilibet requirit distinctas singulares: ideo non mirum ē si subiecta istarum singularium supponunt pro pluribus ⁊ pro eisdem dimisim sunt predicabilia ⁊c̃.

Ad alia argumenta probãtia illam omis hõ vel asin? est asinus esse falsam: ⁊ simpliciter negãdã: dz negãdo assumptum: q̃ solum primus rectus distribuatur ⁊ secũd? teneat se a parte predicati. Et tunc ad primum argumẽtũ nego q̃ ꝗdictoriũ istius sit verũ. Et ad probationẽ dico q̃ illud nõ ē suũ cõtradictoriũ. homo vel asinus non est asinus: sed illud homo non asinus est asinus: imo nec iste equipollent non aliud q̃ ē homo vel asinus nõ est asinus ⁊ omnis homo vel asinus est asinus: quia in vna ly asinus stat determinate vel confuse tm̃ ⁊ in alia confuse ⁊ distributiue ratione dictionis precedentis includentis negationem. ¶ Et si allegetur ista regula pro contra dicitur concedendo regulam: sed ex ista non sequitur q̃ dicte propositiones equipollent sicut iste: non quilibet homo currit ⁊ aliquis homo non currit: ⁊ est ratio diuersitatis: quia in vno termini stant opposito modo ⁊ non in alia: cum ibidẽ predicatum quod est terminus compositus nullibi distribuatur: propter consimilem causam concedendo illã omis homo vel asinus non est asinus: ⁊ dico q̃ non contrariatur illi omnis homo vel asinus est asinus: nec illi equipollet: nihil q̃ est homo vel asinus ē asinus: nec sequitur iste homo vel asinus non est asinus ⁊ iste ⁊c̃. igitur nullus homo vel asinus est asinus: sed bene sequitur q̃ quilibet homo vel asinus non est asinus que conceditur sicut ⁊ alia. ¶ Ad inferendum igitur nullus homo vel asinus est asinus: oportet preponere negationem in antecedente isto modo: nec iste homo vel asinus est asinus: nec iste ⁊c̃. igitur nullus homo vel asinus est asinus: conceditur consequentia: ⁊ negatur antecedens: vnde iste non conuertuntur iste homo vel asinus non est asinus ⁊ non iste homo vel asinus est asinus propter diuersam suppositionem a parte subiecti vt patet intuenti. Et per hoc patet responsio ad secundum argumentum. ¶ Ad tertiuz dico q̃ ista exclusiua data non est exclusiua conuertibilis cuz ista vniuersali nec directe de terminis transpositis. Nam tunc qõ p̃dicaret̃ ī vniuersali foret subiectum exclusiue: sed fit ē ī ꝓposito: q: ī exclusiua solũ subiicit̃ ly asinus ⁊ in vniuersali p̃dicatur totũ ß: aliqd qõ vel asinus est asinus ideo exclusiua istius est ista tm̃ aliud qõ vel asinus est asinus est homo: ⁊ ß conceditur. ¶ Ad quartum dico q̃ non ē inconueniens aliquam esse vniuersalem affirmatiuam veram ⁊ aliquid sũmi sub subiecto de quo non dicatur predicatum explicite sumptum: sed q̃ de ipso non dicatur p̃dicatum: implicite sumptum: falsũ est ⁊ inconueniens: ⁊ ß est intentio philosophi in loco preallegato: vnde predicatum implicitum istius vniuersalis est: aliqd q̃ vel asin? est asinus: ⁊ ß dicitur de quolibet contento sub subiecto vniuersalis: per hoc ergo patet responsio ad quartuz argumentum: negando discursum istum: nec est ī darapti: quia maior extremitas non predicatur de minori extremitate. Ideo debet talis conclusio inferri videlicet aliqd

ꝙ vel asinus est homo est aliquid ꝙ uel asin⁹ ē asin⁹: ⁊ ß conceditur: eodem modo est respondendum si fieret talis syllogisin⁹ois ppō uel ei⁹ cōtradicto: ia est vā: ois ꝓpositio vel eius contradictoria est falsa. igitur falsū ē vez: negatur consequentia: sed debet concludi talis propositio vz: propō que vel eius contradictoria est falsa est propositio que vel eius contradictoria est vera. Et sic arguendo: cōcedo consequentiam: ⁊ cōsequēs. Ad confirmationem: nego ꝓnam: quia plus predicatur in minori q̄ fuerat subiectum maioris: precise enim subiiciebam li homo in maiori ⁊ in minori totum illud homo uel asinus. Propter consimilem causam negantur omnes tales consequentie: omnia duo ⁊ tria sunt quinq̄: quatuor: sunt duo et tria igitur quatuor: sit quinq̄. Similiter omnes duo homines ⁊ duo animalia sunt quatuor: sed sor. ⁊ pla. sunt duo homines: ⁊ duo animalia: igitur sortes ⁊ pla. sunt quatuor: vtrobiq̄ enim plus predicatur i minori q̄ subiiciebatur in maiori.

Non obstante ꝙ ß de obliquo ⁊ termino cōpōsito probabiliter dicta sunt: tamen mihi videtur aliter posse dici absq̄ distinctione aliqua: pretermittendo: primo ꝙ in ista omnis homo vel asinus est asinus: ly homo uel asinus est subiectum: nullus ei gramaticus dicēt ꝙ altera pars disiuncta tenēt se a parte appositi. ¶ Secundo premitto iuxta sententiā antiquorum laycorum ꝙ signum vniuersale affirmatiuū non distribuit terminum mediate sequentem siisi de paccidens ratione determinatiōis aut regiminis aut restrictionis. ¶ Dico determinatiōis propter tales omnis homo albus currit: omnis homo niger disputat: vbi adiectiua stāt distributiue. ¶ Dico secō regiminis propter istas propositiones omnis asinus hominis currit: omnis oculus dexter equi est dexter: vbi genitiuus casus supponit distributiue. ¶ Dico tertio restrictiōis propter huiusmodi propositiones oē ꝙ est homo est, risibile vbi ly homo ⁊ ly ꝙ stant confuse ⁊ distributiue. ¶ Ex predictis suppositionibus sequitur ꝙ in ista propositione: omnis homo vel asinus est asinus: subiectum est ly homo: uel asinus: ⁊ tamen non totum distribuitur: sed precise ly homo: ⁊ ly asin⁹ stat confuse tantum tam a parte subiecti q̄ a parte predicati: vnde in ista propositione: omnis homo asinus non ē li asinus stat confuse tm̄ vt patet: sed cuiuslibet virtus magis debet se extendere in propinquum q̄ in remotum ergo a fortiori in ista omnis homo vl' asinus est asinus: ly asinus in subiecto non stat confuse distributiue. Si ergo mihi proponitur ista omnis homo vel asinus est asinus: concedendo eam. Et si queritur de eius exponentibus dico ꝙ sunt tales homo vel asinus est asinus: ⁊ nihil est homo quin illud vel asinus est asinus itaq̄ semper totum ꝙ stat confuse tantum sequatur ly quin ⁊ quod distribuitur precedat. ¶ Contradictoriū istius est: non homo vel asinus est asinus: ⁊ est contradictorium per negationem prepositam: vel sic homo non vel asinus est asinus cuius ueritas vel falsitas requiratur in suo contradictorio. ¶ Singulares vo sunt iste: iste hō vel asin⁹ ē asin⁹ ⁊ iste hō vl' asin⁹: ⁊ sic de aliis. Et non est inconueniens in propositionibus singularibus subiecta pro pluribus supponere dummodo compositionem gerant. ¶ Item sequitur ꝙ in argumento sillogistico non oportet subiectum maioris nec sibi proportionabile predicari in minori implicite vel explicite: sed solum ꝙ distribuatur. Vnde ista consequentia non valet: omnis homo vel asinus est asinus: tu es homo vel asinus: igitur tu es asinus: sed debet sumi pro minori ꝙ tu es homo: ⁊ cōcludi ꝙ tu vel asinus es asinus: ⁊ si aliquando aliqua dixi vel dicam que non videantur suffragari hinc: itelligo ea quando subiectum distribuitur. ¶ Item sequitur ꝙ aliqua est propositio vniuersalis cuius subiectum non distribuitur: sed solum pars: nec hoc est contra aliquam regulam: quia licet oporteat subiectum in vniuersali affirmatiua implicite vel explicite determinari per signum vniuersale non tamen oportet distribui: quia forte signuz non ad tantum se potest extendere determinando: cum se extendit non solum ad distributionem: sed etiam ad cōfusionem que oritur a signo in distante sicut in propinquo ¶ Consimiliter dicaē de obliquis casibus: vnde licet i ista omnis asinus hominis currit rectus ⁊ obliqu⁹ distribuātur: ß non est vniformiter ⁊ vniuoce: nam rectus de per se distribuitur: obliquus autem de peraccidens: ratione recti tendentis suam distributiōem in ipsum propter regimē: tam in ista cuiuslibet hominis asinus currit distribuitur ly hominis: ⁊ non ly asinus: sed supponit confuse tantum: non obstante ꝙ sit pars subiecti: cum non se habeat, ad obliquū aliquo dictorum modorum ratione quorum de peraccidēs possit distribui. ¶ Si ergo queritē de suis expositionibus: dico ꝙ sunt iste: hominis asinus currit ⁊ non est homo quin istius asinus currit: contradictorium etiam ⁊ contrarium dantur per oppositas suppositiones. Et ita sillogistice arguendo debet sic argui: cuiuslibet hominis asinus currit: sor. est homo: igitur sor. asinus currit: ita ꝙ illud quod distribuitur in maiori ponatur in minori ⁊ non plus. ¶ Ex predictis sequitur ꝙ iste non conuertuntur cuiuslibet hominis: asinus currit ⁊ quilibet asinus hominis currit: ⁊ non sequitur iste negatiue conuertuntur. s. nullius hominis asinus currit ⁊ nullus asin⁹ hominis: sed iste contrariantur illis affirmatiuis: igitur ⁊ ille affirmatiue conuertuntur: sicut non sequitur iste due conuertuntur alicuius hominis asinus currit ⁊ asinus alicuius hominis currit: sed iste sunt sub contrarie istarum videlicet alicuius hominis nullus asinus currit ⁊ asinus alicui⁹ hois ñ currit: igitur ⁊ iste conuertuntur: data enim ꝙ omnis asinus hominis curreret: ⁊ ꝙ sor. erit homo q nullum haberet asinum ß esset vera omnis asinus hominis currit. Et hec falsa cuiuslibet hominis asinus currit. ⁊ ß similiter esset vera alicuius hominis nullus asinus currit. Et hec esset falsa asinus alicuius hominis non currit. Et sic patet ꝙ non semper conuertuntur illi termini hominis asinus et asinus hominis: cuius tamen oppositum solet supponi. ¶ Quarto contingit expositionem vniuersalis affirmatiue variari ratione uerbi: qz debet exponēs negatiua capi cum verbo ampliatiuo ⁊ aliter cum uerbo non ampliatiuo: ⁊ aliter cum verbo de presenti ⁊ aliter cum verbo de preterito vel de futuro. Vnde potest pro regula sustineri ꝙ sicut omnis vniuersalis affirmatiue cuius principale verbum. non est ampliatiuum principale verbum secunde exponentis erit verbum substantiuum de presenti. Sic omnis talis vniuersalis cuius principale verbum est ampliatiuū verbum secunde exponētis erit verbum disiunctum ex verbo substātiuo ⁊ ampliatiuo synonimo cum verbo propositionis principaliter exponende: verbi gratia: ut exponendo illam omne animal currit: patet expredictis ꝙ secunda exponens est talis nihil ē animal quod non currit: ⁊ sic de omni vniuersali de presenti affirmatiua: siue verbum substātiuum siue adiectiuū non ampliatiuum predicetur. ¶ Exempla secunde partis multa sunt. Et primo de preterito: vt omnis homo fuit: exponitur sic: homo fuit ⁊ nihil est homo vel fuit homo quin illud fuit. Exemplum de futuro vt omne animal erit exponitur sic: aliqd animal erit: ⁊ nihil est aial vl' erit animal quin illud erit igitur. Exemplum de preterito cum verbo ampliatiuo: vt omnis homo potuit currere: exponitur sic: homo potuit currere ⁊ nihil est homo vel potuit esse homo quin illud potuit currere: omne currens poterit esse sedens: sic exponitur: aliqd currēs poterit esse sedens: ⁊ nihil est currens vel poterit esse currens quin illud poterit esse sedens. Exempla cū isto verbo incipit: vt omne. a. incipit esse: exponimur sic. a. incipit esse verū: ⁊ nihil ē. a. vel icipit eē. a. quin incipit eē verum oē. a. incepeit eē falsum: sic exponitur. a. incepit eē falsum ⁊ nihil est: uel icepit eē. a. quin icepit eē falsum: oē. a. incipit eē dubium exponitur sic. a. incipit eē dubium ⁊ nihil ē. a. vel incipiet esse. a. quin illud icepit esse dubium igitur exemplum cum verbis distractiuis vel concernentibus actum mētis vt oīs res intelligit apphendit significat est

velita imaginata. ⁊ sic ꝗ alijs verbis quibuscũq; passiuis distrahentibus: nã secunda exponẽs prime erit talis. nulla est vel intelligitur res quin ista intelligit ⁊ sic de alijs. ¶ Sed ꝗ forte dubitatur qualiter debent ille exponi ois homo preteritus est: omnis homo futurus est aial in ꝗ istãti: dicit q̃ q̃libet istarũ ẽ dubitãda: eo q̃ ly preterit⁹ ⁊ ly futur⁹ possunt teneri noialiter vl̃ participialiter. Si nominaliter quelibet istarum potest: satis bene concedi: p̃ma eni sic exponit: hõ p̃terit⁹ ẽ ⁊ null⁹ ẽ hõ p̃terit⁹ q̃n illõ est: ⁊ ꝗ ẽ vez. ¶ Secũda sic exponitur: hõ futurus ẽ aial in hoc instãti ⁊ nihil est homo futurus quin illud est aial i ꝗ instanti ⁊ ꝗ similiter ẽ verum: si autem ly futurus ⁊ ly preteritus tenẽtur participialiter: tunc q̃libet est negãda: Et prima sic exponitur homo p̃terit⁹ est ⁊ nihil est vl̃ fuit homo quin illud fuit hõ maschul⁹: ⁊ ꝗ est falsum. secũda sic exponitur homo futurus erit animal in hoc instanti ⁊ nihil est vel erit hõ quin illud sit futurum animal in ꝗ instanti: iterum ꝗ est falsum. ¶ Vel potest aliter dici concedendo secundam ꝓpositionẽ eo q̃ ly futurus necessario tꝫ se a parte subiecti. si autem teneret se a parte predicati erit incongrua loquutio cum ibidem erit discordantia adiectiui cum suo substãtiuo: ly futurus. n. ẽ masculini generis: ⁊ ly animal est neutri generis. ideo ⁊c. Nota beta istã suiam eo q̃ multa poteris solueris argumenta.

¶ Incipit tractat⁹ suppositionũ

Ost predicta contingit materiam suppositionũ aliqualiter pertractare. Et primo sciendum est suppositionem ad propositum per istum modum diffiniri. ¶ Suppositio ẽ significatio terminũ non extremaliter vnitini p aliquo vel pro aliquibus i propõne. vt hõ ẽ aial. ly hõ ẽ species. Ex quo patet differẽtia inter suppõere ⁊ significare: terminus enim non supponit nisi in propositione positus: extra vero contingit ipsum infinita significare imo multotiens terminus in propositiõe aliqua significat pro quibus non supponit. sicut patet de isto termino album in ista propositione album currit q: albedinem significat pro qua tamen non supponit. ¶ Similiter iste terminus homo in ista propositione. omnis homo est animal. significat omnem hominem presentẽ preteritum ⁊ futurum. possibilem ⁊ imaginabilem pro quo vel pro quibus non supponit. solum enim supponit pro omnibus hominibus qui sunt. ut alias diffusius pertractaui. ¶ Diuiditur enim illud nomen suppositio in suppositionem in propriam. vt bibo ciffum ãglia pugnat q̃ locus nõ hꝫ sustinẽ. Et suppõnẽ ꝓpriam q̃ diuiditur i mãlẽ ac simplicem ⁊ personalem.

Suppositio materialis est significatio termini in propositione extremaliter se habentis ⁊ non extremaliter vnitini pro seipso solũmodo aut sibi consimili: sumitur hic significatio loco generis: nam omnis suppositio est significatio: ⁊ non econuerso: dicitur in propositione propter causam superi⁹ dictam: dicitur non extremaliter vnitini ad differentiaꝫ verbi aut copule principalis: dicitur pro seipso solummodo aut sibi consimili: quia si termin⁹ aliquis significat aliud a se aut suo consimili in ꝓpõne: non supponit talis termin⁹ mãliẽ sed personaliter vel simpliciter. verbi gratia in ista propositione qualitas est: ly qualitas suppõit pro se ⁊ suo simili: siue significat idem non tamen supponit mãliẽ quia significat albedinem vel nigredinem distinctam ab isto termino q̃litas ⁊ quolibet sibi consimili. Similiter in ista propositione terminus est: ly terminus supponit pro se aut sibi simili: tamen quia significat tales terminos homo animal non supponit materialiter sꝫ ꝑsonaliter: sed i ista ois est signum vniuersale subiectum supponit pro se ⁊ sibi simili ⁊ nullo sibi dissimili: vt patet. Ideo supponit terminus talis materialiter ⁊ non personaliter: ⁊ ita in omnibus tãlibus ly: homo ẽ species ly aial ẽ gen⁹ hõ ẽ noiatiui casus: ly hois est genitiui casus.

Circa istam suppositionem fatentur aliq̃ terminum materialiter supponere sine limitatione alicuius signi materialitatis ipsum precedentis: sed solum sufficit terminum prime intentionis trahi per terminum secunde intentionis ad talem suppositionem simplicem ⁊ materialem: tenendo pro fũdamẽti q̃ talia sunt subiecta qualia pmittũt eorũ p̃dicata: Ideo cõcedũt illas homo est species: animal est genus: omne animal est nomen: omnis homo non est species ⁊ tamen negant illas omnis homo est nomen: ⁊ aliquis homo ẽ species ⁊ sic de alijs.

Contra istud fũdamẽtũ talia sũt subiecta ⁊c. arguit sic: predicatũ vl̃ permittit vel saltiꝫ non impedit qualecũq; esse subiectũ suum igitur dictum falsum: consequentia tenet ⁊ antecedens similiter discurrendo per omnes terminos. ¶ Sꝫ forte dicitur q̃ non capitur ibi permittere pro non prohibere sed capitur pro detrahere. ¶ Contra ex isto sequitur q̃ ista est vera omnis homo est masculus: omne animal est homo: quia si subiecta ibi determinantur per predicata igitur solum supponunt pro his pro quibus determinautur: sed predicatum in vna non suponit nisi pro mostulis: ⁊ in alia solũ pro hominibus: iq̃it ⁊c. ¶ Item sequitur dato isto q̃ hec est vera omnis homo est species: q̃ tamen negat opi. Et q̃ illud sequatur patet: quia predicatum potest subiectum permittere stare materialiter: vel simpliciter: ⁊ si sic sequitur q̃ subiectum supponit materialiter uel simpliciter: ⁊ per consequens ipsa est vera. ¶ Secundo arguitur probando istam esse falsam homo est species sic arguendo: omnis species est accidens: homo est species: igitur homo est accidens: conclusio est falsa: igitur aliqua premissarũ non maior ergo minor. ¶ Similiter arguitur per porphyrium capitulo de specie dicẽtem q̃ de quocũq; predicatur affirmatiue sine dictiõe habente vim ꝓfũdẽdi iferi⁹ de eodẽ ceteris parib⁹ p̃dicatur superius: sed ly accidens est simpliciter superi⁹ ad ly species igitur cum ly species de ly homo p̃dicatur sequitur q̃ ly accidens de eodem debet predicari. ¶ Ex isto etiã potest argui q̃ homo non est animal sic: nulla species est animal homo est species igitur ⁊c. ¶ Item de quocũq; vere predicatur ly genus de eodem non vere predicat corpus: quia non est ⁊ erum dicere idem est genus ⁊ corpus: si igitur ista sit vera animal est genus ꝗ erit falsũ aial est corpus quod est inconueniens. ¶ Preterea homo ẽ terminus igitur homo est terminus qui est accidens: vel saltim non homo: ex quo sequitur q̃ homo est terminus qui non est homo: ⁊ cum ly terminus sit inferi⁹ ad ly aliquid sequitur q̃ homo ẽ aliqd q̃ non est homo: ⁊ sic hõ differt ab homine q̃ est impossibile. ¶ Tertio arguitur terminũ nõ posse materialiter vel simpliciter supponere sine limitatione termini vel signi materialitatis: immo q̃ nec talis terminus secunde impositionis sufficit trahẽ terminum p̃me impositionis ad talẽ suppositionẽ simplicez vel materialem: ⁊ arguitur sic: non maioris virtutis vel fortitudinis est terminus secunde intentionis q̃ aliqua negatio: cum igitur negatio non possit habere vim super terminũ precedentum ipsuꝫ confundendi: igitur a fortiori: nec terminus secunde intentionis habebit vim aliquã super terminum precedentem: ⁊ per consequens nõ trahet ad talem suppositionem: ꝓña videt patere: cum non possit poni causa diuersitatis. ¶ Similiter termin⁹ p̃me ĩtẽtionis non potest trahere terminum secũde ĩtentionis ad talem vel ad talem suppositionem. igitur nec econtra: consequentia pꝫ vl̃detur causa diuersitatis. ¶ Item terminus secunde intentionis posit⁹ a parte subiecti nõ potest trahere terminũ p̃me intentionis positum a parte p̃dicati: fm eorum opinionem. igitur a fortiori quado ponitur a pte p̃dicati termin⁹ secũde ĩtentiõis non põt trahere terminum p̃me intentiionis. positũ a parte subiecti: patet consequentia: quia rationabile est q̃ terminus maiorẽ vim habeat super terminũ sequentem q̃ precedentem: ¶ Et confirmatur: nã terminus non maiorez vim habet

a parte ꝑdicati q̃ a parte subiecti nisi inquãtũ aia ꝓ illum sic intelligit vel sic. cum igitur intellectus sit liber indifferẽter terminum concipere materialiter a parte predicati sicut a parte subiecti. igit̃ ꝛc̃. Et sic patet ꝙ qua ratiõe potest terminus a parte subiecti supponere materialiter sine tali additione propter determinationem predicati eadem ratione potest a parte predicati. sine tali addito materialiter propter limitationem subiecti. uel determinationem eiusdem. Et per cõsequẽs ꝶ ẽ bona conuersio quam ipsi negant homo est species. igitur species ẽ hõ. ¶ Itẽz arguitur sic. fautores huiusmõi opi. scripserunt sup illud porphyrij. idẽ genere specie vl̃ numero. ꝙ capit̃ ly idẽ pro idẽptitate terminorũ ꝛ nõ rerum. ex qbus elicit̃ ꝙ ly idem genere specie vel numero est terminus secũde intẽtionis. igit̃ ꝓ positionẽ limitat suum subiectuz materialiter uel simplr̃ supponere. igit̃ ista ẽ vera homo ꝛ asinus sunt idem specie: quã ipsimet negant. ꝓũa pz. quia ly hõ ꝛ ly asinus sunt idem specie. ¶ Itẽ sequitur oppositum istius regule. a tertio adiacente ad secũduz adiacens non in terminis distrahentibus est bona ꝓñtia. uel sequit̃ ꝙ chymera est. probatur. nã chymera est nomẽ ut dicit ista opi. igit̃ chymera est. tũc ista ꝓñia est bona uel non. Si ñ habetur prima pars cõclusionis: si sic hẽ secũda. ¶ Item sequũtur tales ꝓpõnes aliquid ꝙ ñ ẽ termin⁹: ẽ termin⁹ et aliquid ꝙ nonsignificat significat: aliquid ꝙ pro nullo supponit pro aliquo supponit: aliqd ꝙ nõ dr̃ dẽ: ꝛ ꝙ non uidetur videtur: chymera ẽ subiectũ: ꝛ tñ chymera nihil est: nihil est aliquid: homo non est homo: ignis profertur ab ore tuo. ¶ Itẽ sequit̃ ex ista opiniõe ꝙ fautor istiꝰ opi. est res in aiata: terminus scriptus vocalis vl̃ lapidicus: qꝛ iste terminus fautor istius opinionis est huiusmodi: ꝓñtia pz per opi. seqtur ẽt ꝙ fautor istius opi. est scriptus i lib⁹. diaboli. ꝛ ñ est scriptus in libro vite: ꝛ sic ex sibi dubio saluabitur. ¶ Itẽ sequitur ꝙ per aliquod additum ex hoie ꝛ equo suo cõponitur propositio cathegorica: ut capta tali ꝓpositõe ẽ aliquid ex hoie ꝛ equo suo: ꝓ idem sequit̃ ꝙ ex duobus rusticis cũ uno boue cũ hoc ꝙ cũ illis fiãt tres est bon⁹ syllogism⁹ i festino: sic arguẽdo. Ex nullis duob⁹ rusticis fiunt tres: sed ex illis duobus rusticis cuz vno boue fiunt tres: ergo duo rustici nõ sunt duo rustici cuz uno boue vel nõ sunt duo rustici ꝛ vnus bos: qui syllogism⁹ pz eẽ fact⁹ ex termin⁹ ꝑdictis. ¶ Propter ista ꝛ alia inconueniẽtia sequẽtia ex opinione adducta: ꝛ adducẽda asserũt alij cõcedẽdo ꝛ sustinẽdo terminũ in ꝓpositione semp̃ significatiue ꝛ ꝑsonalr̃ suimi nisi fiat casus ipositionis vel signũ materialitatis sibi iũgatur: ita ꝙ loic⁹ ex cõi vsu loq̃ndi nõ habet terminũ tenere materialiter nisi fiat sibi limitatio per arguentem: uel sciat vnum tale signũ materialis suppositionis talem terminũ determinare. qꝛ terminis ipositis autẽtice ad res significandũ nõ licet respondẽti statuere nouã significationẽ: sine ratione: vel arguentis ordinatione: ut ly homo est species ly animal est genus: ly oĩs est ly omnis ly. a. est ly. a.

Ista opinio in parte vera ẽ ꝛ mihi cõformis in multis: sed ẽ nimis stricta: qa sicut in suppositiõe mãli ꝛ simplici ostẽdã. põt aliqs terminus supponere personaliter vel simpliciter absq̃ additione alicuius signi ita in suppositione materiali videt̃ consimile esse ponẽdũ: sicut eni⁹ termini sũt: qui significant distincta significata a se: ꝛ suis similib⁹: rõne quoꝝ possunt personaliter supponere absq̃ limitatione alicuius: ita termini sunt significantes se ꝑcise uel sua similia ratione quorum pñt materialiter supponere absq̃ limitatione huius signi ly. ¶ Uerũtamẽ dicit ꝶ opi. ꝙ huiusmodi termini significãtes significata a se ꝛ suis similibus distincta solum possunt supponere materialiter absq̃ limitatione signi: sz̃ requiritur terminus secunde intẽtionis uel impositionis cõiunctus cum aliquo istoꝝ: vbi gratia: apud hanc opi. ꝶ non eẽt intelligibilis. a. ẽ. a. uel. b. sed bene ly. a. est littera. ¶ Silr̃ nõ ꝓcederet illa opi. ꝙ oĩs est: sed bene ꝙ ly oĩs est: cum signo isto: aut ꝙ omnis est signum sine limitatiõe sed cũ termino secũde itẽtionis vel ipositionis. ¶ Sed dictum istud non videtur mihi verũ quia si a potest supponere materialiter cũ termino secũde itentionis uel ipositionis: aut igitur qꝛ talis terminus limitat ly. a. ad supponendum ita. aut ꝓpter cõueniẽtiã aliquã. Primũ ẽ contra declarationem opi. ponẽtis ꝙ ꝑdicatũ non limitat subiectũ nec ecõtra: si dicitur secũdum. Contra maiorẽ cõueniẽtiam hz̃ iste terminus. a. cũ isto termino. a. q̃ cum isto termino lr̃a: si ergo ꝶ est vera suppositio ꝛ materialis. a. ẽ littera per idẽ ꝛ ꝶ. a. ẽ. a. ¶ Itẽ iste terminus hõ põt supponere ꝑsonalr̃ respectu huius verbi est de secũdo adiacente igitur ꝓ idẽ. ꝛ iste terminus. a. respectu eiusdẽ vbi: ꝓñia pz: qꝛ illud verbũ ẽ indeterminatũ ad oẽm suppõnez si ergo cõicatt illi termino hõ ꝑsonalẽ rõne sui significati distincti idiuidualit̃ ꝛ specifice ab ipso aparĩ: ꝛ illi termino a. communicabit suppositionem materialem ratione sui significati habentis omnimodã idẽptitatem cũ tali termino vel sibi consimili quare ꝛc̃.

Est igitur aliter dicendum ꝓ quo notãdũ ꝙ terminorũ qdã sũt ĩ cõplexi quidaz cõplexi. ¶ Terminorũ icõplexoꝝ qdã significãt significata nõ a se ꝛ suis silib⁹ cõdisticta: nec pñt significare alia du rãte hac lege: ut sunt sincathoremata. qdã sigstificãt ꝑcise se uel sua cõsimilia: sed distincta ab his pñt significare sm̃ hanc legẽ: sed ꝓper solã ipositionẽ nouã: ut. a. vel. b. Et huiusmõi: qdã significãt significata a se ꝛ suis consimilib⁹ distincta. ꝛ possunt significare ꝑcise se uel sua similia non qdẽ ꝓ nouã ipositionẽ. sed per limitationẽ signi ꝑcedẽtis: vt homo animal ꝛ huiusmodi. ¶ Terminoꝝ cõplexoꝝ qdam sunt significatiui ñ qescẽter ut hõ albus deũ eẽ: qdã sũt qescẽt̃ ut hõ ẽ albus deus ẽ: de ꝓmis dicãtur quãdmodũ ꝛ de icõplexis. ¶ Dico ergo ꝙ terminĩ icõplexi prio mõ sũpti pñt materialiter supponere sine signo materialitatis siue respectu vbi. de secũdo adiacẽte siue tertio. Unde dicendo: oĩs ẽ: ita suppon t ly omnis materialiter: sicut si diceretur ly omnis est: siue oĩs est signũ vle: ꝛ eque bene concedẽda est vna sicut alia. Terminĩ incõplexi sumpti. secundo modo mãliter simpliciter: ꝛ personaliter possunt supponere siue tali signo tamen semper materialiter supponunt si non adueniat nona impositio: verbi gratia: si proponeretur. a. est. a. cõcedendo eam. a. est. b. nego eam: dicendo: ꝙ in qualibet earuz: est suppositio materialis: si tamen imponetur. a. signare conuertibiliter idem ꝙ ly homo ꝛ. b. idem ꝙ ly asinus. iteruz cõcederem ꝓmã: ꝛ negarem. Secũdam non in suppositione materiali sed personali. ¶ Terminĩ vero sumpti tertio modo semper supponunt simpliciter vel personaliter nisi fiat limitatio per signum materialitatis: vt ly homo ẽ species ly animal est genus supponunt ibi: ista subiecta materialiter quẽ personaliter supponerẽt limitationibus remotis. ¶ De complexis vero primo modo sumptis cõsequenter dicam sicut de incomplexis quo ad diuersitatem suppositionis: sed quia terminĩ complexi. Secũdo modo possunt supponere: quia possunt esse extrema propositionum: ꝛ nunq̃ significando significatum a se ꝛ suis similibus cum distinctum: quia tale significãt vt sunt propositio ꝛ non pars propositionis: ideo nunq̃ possunt ꝑsonaliter supponere: sed bene materialiter: ideo sic pñt supponere absq̃ additamẽto signi materialitatis. ¶ Ad ostendendum autem predicta ¶ Sit pria suppõ termin⁹ q nõ potest nisi materialiter supponere potest. sic supponere absq̃ limitatione signi: patet quia non alia de causa additur signum nisi quia posset personaliter: aut simpliciter supponere siue isto. ¶ Secunda suppositio terminus precise se vel sua consimilia significans non potest sic precise significando personaliter supponere aut simpliciter: vt ostenda posterius sed solum materialiter. ¶ Ex quibus suppositionibus sequitur ꝙ terminĩ incomplexi sumpti primo vel secundo modo: aut etiam complexi nõ qescenter significatiui sumpti eodem modo: ꝛ complexi. secundo mõ sumpti possunt materialiter supponere absq̃ signo materialitatis. ¶ Terminĩ vero incomplexi sũpti tertio modo nõ sic possunt: quia semper debẽt stare pro

principali significato: ex quo nulla est limitatio restringēs vt patet. ¶ Ex qbus sequitur ꝙ si ꝓponat̃ ly hō est spēs dz cōcedi: ⁊ negari ista hō ē spēs: ⁊ ratio negationis apparebit ifra: ⁊ ita si ꝓponō ly hoiem ē accusatiui casus concedatur ⁊ nō respōdeatur ad istam hoiem est acc̃iti casus ꝓpter suā incōgruitatē. ¶ Ulterius notādū ꝙ licet predicti termini de quib⁹ facta ē mentio pñt mãliter suppone re sine signo nō tamē dico ꝙ non possit nec debeat eisdez apponi signū: imo apponere bonū ē: qz ꝑ appositionem istā magis declaratur: nā suppositionis materialis: vnde ita bene est cōcedēda illa: ly omnis est signum vle: sic̄ ista omnis est signū vle: ⁊ hūc modū loquēdi ⁊ limitandi habeo plurimū in meis scriptis quare ⁊c̄. ¶ Itē sequit̃ ex superius dictis ꝙ sicut B ē vera. a. ē lr̃a: oīs est signuz vniuersale: hō est aīal est propositio vera: ita B est vera: ly. a. est. a. ⁊ q̃libet istarum signum vniuersale est oīs: ꝓpō uera est oīs homo est aīal: ⁊ sic de alijs.

Contra istam opinionē: arguit̃ sic: oēs modi loquēdi sunt eo meliores quo sunt breuiores: cū B ꝙ sine dubietate cōtraria explanari possit mens loquētis: sed breuius ē dicere ꝙ dñs est nomē q̃z ꝙ ly domin⁹ est nomē: ⁊ cū hoc satis ꝯgrue pōt explanari mens loquētis sine dubietate contraria: igit̃ oppositū opi. ꝓñā pz: ⁊ minor pz ꝑ hoc ꝙ qñ p̄dicat̃ terminus sēde itentionis satis limitatur ꝑ p̄dicatuz suppositio materialis: ¶ Secūdo arguit̃ sic: iste termin⁹ homo est spēs: ⁊ iste terminus ē aliqs terminus igit̃ aliquis terminus hō ē spēs. ꝓñā pz cū minor ⁊ maior est opi: tunc vltra: aliqs terminus hō ē spēs ⁊ cū q̃libet termin⁹ sit aliqd igitur aliqd hō ē spēs: ꝓñā pz ab iferiori ad suum superi⁹ sine impedimento: tunc vltra aliqd hō ē spēs: igit̃ homo est spēs qō ē oppositū opi. ꝓñā patet qz ly hō ⁊ aliqd homo cōuertuntur. ¶ Tertio oīs idefinita affirmatiua hñs aliquam causam vitatis ē cōcedēda: sed talis idefinita hō est spēs. hēt vnā cām ueritatis. igitur cōcedēda minor ꝑbatur: ⁊ capiatur hec ꝓpō vocalis hō ē spēs: cuius subiectū ē ly homo tunc illud subiectū significat ita bene cōceptū sicut aliquā rē eē: puta sortem vel pla. sed hoc ē verū ꝙ iste cōceptus hō ē spēs igitur vez ē significatū illi⁹: ⁊ ꝑ ꝓñs ē cōcedēda: ꝓñā pz: ⁊ assūptū ꝓbatur ꝑ aristotelē p̄ pyber⁴⁰: vbi dicit ꝙ voces sūt note passionū ⁊ nō sūt note nel signa aliquoz nisi que significāt: igitur tales voces significāt passiones aie. ¶ Quarto respectu cuiuscūqz singularis ē dare vnā idefinitā: sz ista ē singularis ista dictio homo ē spēs igit̃ illius ē aliqua indefinita: sed nō uidet̃ aliqua alia q̃z ista homo est spēs: igitur ⁊c̄.

Ad ista respondetur ad p̄mū dico cōcedēdo illā cū ꝓponitur ly dñs ē nomē: ⁊ negādo illā dñs ē nomen. Et vlterius dico ꝙ cū oppōnes ꝓponit illā non explanat itētionē loquētis: ⁊ cā ē dicta p̄us: qz terminus nūquā materialiter supponit nisi determinetur ꝑ appositū vel nisi ꝓponatur termino tali signuz materialitatis. Sz cū i proposito nō seruet̃ aliqs dictoz modoz iō ñ explanat̃ mēs loq̃ntis. ¶ Doc idē argumētū posset fieri ꝗ opi. ꝓriā ꝓbādo ꝙ respectu hui⁹ vbi ē de secūdo adiacēte posset t̄min⁹ mãliter vl simpliciter supponere: qz eēt breuior modⁿ loquēdi: B āt ipsi negāt: dicēdo ꝙ i tali hō ē: ly hō nō pōt mãliter supponere: qz nō p̄dicat̃ termin⁹ secūde itentionis. Eodē mō dico ꝙ i illis: dñs ē nomē: hō ē spēs: subiecta mãliter vel simpliciter supponere nō pñt nisi eisdē addātur signa mãlitatis. ¶ Ad secūdū cū iferē ꝙ aliqs terminus hō est spēs: cōcedēdo ꝓñam ⁊ ꝓñs. Et vlteri⁹ cū cōcluditur ꝙ aliqd homo ē spēs: nego ꝓñam: ⁊ ad probationem ibidē arguitur ab inferiori ⁊c̄. hinc dicitur ꝙ ab inferiori ad suū superius terminis supponentibus materialiter vel simpliciter non valet consequentia: sicut non sequitur: ly. homo est species specialissima igitur ly. animal est spēs specialissima: sic nec etiam sequitur ly corpus ē gen⁹ subalternū igitur ly substātia ē gen⁹ subalternum. ꝓñs falsum. ¶ Aut dicitur ꝙ ab iferiori ad suū superius respectu totius extremi est bona ꝓñs: nō i proposito nō arguitur respectu totius extremi: imo solū respectu ist⁹ termini terminus: q nec ē subiectum nec predicatum ⁊ per consequēs argumētum non valet. sicut nec sequitur tu es apparens asinus: igitur tu es aliqualis asinus: ⁊ tamen ly apparens est terminus inferior ad ly aliqualis ⁊ sic de multis alijs posset dari instantia. ¶ Ad tertiū nego ꝙ ista idefinita homo ē spēs habeat aliquā causam veritatis ⁊ cum dicitur ꝙ ista significat istū cōceptū homo esse speciez: nego: imo nec iste terminus hō in voce nec in scripto significat illū cōceptū: ⁊ tūc ad aristotelē voces sunt note passionū eaz que sūt i anima: dico ꝙ sic itelligitur auctoritas ista voces ad placitū vel ex ipositiōe significāt ea q̃ passiones anime significāt mãliter ⁊ hoc ē verum. ¶ Uel aliter potest dici cōcedendo ꝙ illa homo ē species bene significat istū cōceptū homo uel intentionem illā homo eē speciez ⁊ ex hoc non sequitur ꝙ ista hēat aliquā cām vitatis: quia ad B ꝙ propositio aliqua habeat aliquaz causam veritatis: requitur ꝙ ista propositio asserat illam causam: sicut ista homo currit habet istam causam veritatis. scz. currit quā imediate asserit supposito ꝙ scz. currat: sed sic nō est i ꝓposito: qz ly ista ꝓpositō hō ē species significet illā itētionē homo esse speciez: ñ tamē asserit istā itētionē hō eē spēz sicut etiā ista ꝓpositio homo est asinus. significat hoiez eē ⁊ infinitas alias veritates: ⁊ tamē nō sequit̃ ꝙ est vera: qz talia nō significat assertiue: sed solū secundarie. ¶ Ad vltimum cum dicebatur ꝙ cuiuslibet singularis est dare unā indefinitam: dicitur negando: ⁊ hoc contingit in suppositione simplici uel materiali: in personali tamen nō erit bene possibile: nō enim bene diceretur: ꝙ ista ꝓpositio B est terminus demōstratiu⁹ esset idefinita illius singularis B dictio hoc est terminus demōstratiu⁹: verūtamē quia argumētum non multum militat pōt concedi ꝙ istius B dictio: homo est spēs ē aliqua talis indefinita uel particulariter aliqua dictio homo est species quo concesso argumentum non procedit igitur ⁊c̄.

Iterum contra istā positionē arguit̃ sic: Ex ista opi. seqt̃ ꝙ B est vera ⁊ ꝓcedēda ly bau. ē vox nō significatiua: sed ꝗ tu intellīgis istam ly. bau. est vox nō significatiua: sed intellect⁹ compositi presupponit intellectū simplicium: igitur intellīgis tam subiectum q̃z predicatum: ⁊ subiectū est ly. bau. igitur ly. bau. intellīgis: ⁊ per consequens est vox significatiua: igitur non est non significatiua cuius oppositum sumebatur. Et tunc statim sequitur ꝙ tu intelligis uocem non significatiuam vel i itelligibilem. ¶ Secundo sequit̃ ꝙ B ꝓpositio est vera ly. amo est verbum: sed ꝗ fm grammaticos: omnes dictiones sumpte materialiter sunt neutri generis: ⁊ nomina indeclinabilia: sed i ꝓposito ly amo capitur materialiter: igitur est nomē ⁊ non uerbuz. Et ꝑ B medium improbantur tales propositiones ly hominis est genitiui casus: ly hominem est accusatiui casus: ly homines est numeri pluralis: concludēdo ꝙ ly hominis nō est genitiui casus. ⁊ ly hominem non est accusatiui casus nec ly. homines pluralis numeri. ¶ Tertio arguitur sic ex ista opi. sequitur ꝙ ly de⁹ ē. ē ꝓpō vera. ꝓñā pz ⁊ falsitas ꝓñtis ꝓbat̃ sic. ly deus ē. est ibi subiectū. sz nihil ꝙ est subiectum est uez vel falsū ꝑ aristotelē i pñtis. ⁊ primo pyber⁴⁰. q dicit ꝙ in complexa ñ sūt va nec falsa. igit̃ ly de⁹ ē ñ ē ꝓpō va. cui⁹ oppositū dicit opi. ꝑ idē argumētuz posset ꝓbari ꝙ ly oīs hō ē aīal nō ē ꝓpō vera nec ē ꝓpō vlis. ¶ Ad quartū cōcedo ꝙ ly bau. ē uox ñ significatiua ⁊ ly bau. ē vox significatiua. sumēdo vocē significatiuā. vt cōiter sumit̃. put ly bau. i pria supponit ꝑ se i secūda vo pro sibi simili. Et tūc quādo infertur ꝙ tu intelligis uocē nō significatiuā uel i intelligibilem. nego consequentiaz. ¶ Sed ꝗ capta tali ꝓpōne ñ itellectū a te ē itellectū a te. tūc tu intelligis istā eē falsam. ⁊ pro aliquo supposito. sed scis ꝙ ista ñ ē falsa ꝑ aliquo supposito itellecto a te. qa de quocūqz tali affirmat̃ p̄dicatū. igit̃ itelligis istā eē falsā ꝑ aliquo ñ itellecto a te. igr̄ itelligis tale ꝙ nō est itellectū a te. ¶ Ad istud pōt dupliciter dici prio modo. qz ista ē falsa pro quolibet intellecto a me. Et cuz dī de quolibz in-

tellecto a te ve dr pdicatuz.igit p quolibet intellecto a te ē illa affirmatiua va.negat ꝓna.qz lz ō quolibz itellecto a me ve affirmetur pdicatū nō tñ subiectū . ¶ Scdo mō pōt dici q̃ scio ⁊ itelligo illā eē falsā.p aliquo nō itellecto a me.⁊ negat ꝓna igr itelligis tale q̃ ñ ē itellectū a te.sed sequit q̃ itelligis nō itellectū a te eē.verūtamen concedo q̃ itelligo nō itellectū a me.sicut enim.Si itelligo hoiez posteri⁹ per notitiā istius itelligo nō hoiem:ita hīta notitia huius intellectum a me intelligo suum oppositū signatum:vz nō itellectū a me:⁊ nō sequitur:tu itelligis nō intellectū a te igitur tu itelligis aliqd vel aliqualiter: ⁊ illud vel taliter nō ē itellectū a te. Item cōcedo illā tu itelligis aliquid q̃ nō ē itellectū a te.Si ly itelligis cadit super totum cōplexū sequēs:si tñ non cadat nisi super terminū transcendentem:negatur eadē ⁊c. ¶ Ad tertiū dico cōcedendo q̃ ly amo ē vbū:⁊ q̃ ly amo nō ē verbū put i prima ly amo supponit pro sibi simili:⁊ in secūda p seipso : nec sunt cōtradictoria:sed sub cōtraria. ¶ Silr cōcedit q̃ ly amo ē verbū adiectiuū:⁊ tñ ly amo ē nomē substātiuum prout i prima ly amo supponit p sibi simili ⁊ i secūda pro seipso. ¶ Sed ꝗ ista arguitur ex ista rōne seqtur q̃ homo ē asinus:qz sequit caput asini ē caput hois igit idē est caput hois ⁊ asini:⁊ p ꝓns hō ē asin⁹:igit pari rōne seqt vox asini ē:vox hois ē:igit hō ē asin⁹:ꝓna pz p priorē similitudinē:⁊ aīs pbat p iam dicta:⁊ pferat hō genitiuū talē.s.asini: tūc arguit sic:hoc platū ē uox hois:⁊ ß platū ē vox asini.igitur ß vox asini ē vox hois.ꝓna pz ab iferiori ad suū superi⁹ sine ipedimēto.Hoc dicit negādo illā vox asini ē vox hois.Et tūc ad pbationē nego ꝓnam:stat enim bene q̃ ß vox vel dictio asini sit vox hois.⁊ tñ nulla vox asini est vox hois.qz nulli⁹ asini uox ē vox hois.Et si allegatur regula pbās ꝓnaz negatā.s.ab iferiori ⁊c.sicut pri⁹ dicebā:dico q̃ regula nō tenet in suppōne mālī: sed solū psonali: vel significatiua. ¶ Ad vltimū rndetur sicut ꝓus q̃ ly deus est:nec ē vex:nec ē falsū:tñ ē vex ⁊ necessariū. ¶ Silr ꝓcedit q̃ ly ois hō ē aial:ē vlis:⁊ tñ ly ois hō ē aial:nō ē alicui⁹ q̃tūtatis .prima.n.est va put subiectū supponit pro seipso.secunda est vera: ⁊ tertia prout subiectum supponit pro sibi simili:quarta etiam est vera prout subiectum supponit pro seipso.

Item dubitatur iuxta vnū dictū an ad illā ppōnē de⁹ ē deus est:ē rndēdū cōcedēdo negādo uel dubitādo. ¶ Dico q̃ sic ⁊ rō ē:qz qlibet termin⁹ talis cōplexus q per seipsū est ppō pōt mālīter supponere a pte subiecti vel a pte pdicati absq̃ iuuamēto alicui⁹ signi mālitatis vel termini secunde ipositionis:secus eēt de alijs terminis simplicibus q sine iuuamēto signi mālitatis ñ pnt taliter supponere ut dictū ē. ¶ Idē ppōsita tali ppōe:de⁹ē de⁹ē:siue ly de⁹ ē sit subiectū siue sit pdicatū. Rndet:negādo illā:eo q̃ ipa tūc significat q̃ de⁹:est ß ppō deus ē: qd ē iposibile. ¶ Verūtamē ppōsita simplr ñ limitādo qd ē subiectū nl pdicatum dubitāda ē:eo q̃ ly deus ē pōt eē subiectū vel pdicatū:aut totū ß:deus ē deus pōt eē subiectū. Prio mō negat:sicut pnus. Secūdo mō cōcedat: qz ipsa tūc significat.q̃ ß ppō ē.deus ē deus:q̃ ē verū:⁊ q̃ ly deus ē de⁹ pōt eē subiectū:pz:sicut arguēdo de⁹ē dens ē vnū: igitur de⁹ē deus ē:ꝓna pz a 3° adiacēte ad secūdū adiacēs: ⁊ i antecedēte ly deus est deus ē subiectū igitur i ꝓnte pōt ēt eē:dūmō sit ppō de secūdo adiacēte. Jō replicādo iterū sicut prius:ß ppō deus est deus ē:est distinguēda: nūqd est de secūdo adiacēte vel tertio adiacente. Prio mō cōcedēda ē.Scdo mō negāda. ¶ Et ex isto seqt q̃ q̃libet illaꝝ ppōnū ē va:de⁹ē de⁹ē:null⁹ de⁹ē de⁹ ē:tenēdo q̃libz illaꝝ de secundo adiacente vt pz intuenti.Si tñ quelibet illarū tenet de.3°.adiacēte vna eēt vera ⁊ reliq̃ falsa.

Contra illud q̃ dicebat vz q̃ ppositio pōt subijci uel predicari in suppositione materiali.Arguitur sic:ex ista responsione sequuntur tales conclusiones. ¶ Prima est q̃ aliqd est ⁊ tu es asinus ⁊ tamen tu non es asinus. ¶ Secunda est ista : q̃ aliqd est pla.vel for.currit ⁊ tamen nullus for.currit ⁊ nihil est pla. ¶ Tertia conclusio est q̃ ß consequentia ē bona omnis homo est:tu es homo:igitur tu es asinus:q̃ autem omnes iste conclusiones sint impossibiles patet. vnde secunda pars prime conclusionis repugnat prime parti eo q̃ suum oppositum sequitur formaliter : sequitur enim aliqd est ⁊ tu es asinus.igitur tu es asinus.per illaz regulam cōmunem a copulatiua ad alterā ei⁹ partez. ⁊c. ¶ Consimiliter improbatur secunda conclusio . ¶ Falsitas tertie ꝓclusionis patet cum ex tali antecedente in dari formaliter sequitur q̃ tu es ⁊ non q̃ tu es asinus. ¶ Sz q̃ omnes iste conclusions sequantur ex responsione arguitur ⁊ pono pro prima conclusione q̃ scribatur vel scripatur illud complexum:⁊ tu es asinus:sic q̃ illud sit aliquid:tūc pz veritas prime conclusionis vz q̃ aliqd est ⁊ tu es asinus : ⁊ tamen tu non es asinus. ¶ Secunda cōclusio probatur.⁊ pono q̃ .a.sit ista propositio for. currit que sit aliquid:⁊ q̃ nec for.nec pla.sint in mundo : tunc patet veritas prime partis vz aliqd ē pla.uel for.currit:qz .a.ē pla.vel for.currit ⁊.a.est aliquid igitur ⁊c.consequētia patet ⁊ maior probatur.Illam.a.est for.currit per responsionem:igitur.a.est pla.uel for.currit cōsequētia tenet a parte disiuncti ad totum disiunctum. ¶ Seccunda ⁊ tertia pars conclusionis patent ex casu. ¶ Tertia conclusio patet:qz ista est vna consequentia cuius antecedens est impossibile.ß enim propositio omnis homo est tu es homo:significat q̃ omnis homo est talis propositio tu es homo q̃ est impossibile.

Ad ista respondetur iuxta secundā opinionez negando conclusionem primam:⁊ ratio est:aut quia ista propositio:aliquid ē ⁊ tu es asinus non pōt eē nisi copulatiua aut si ponitur q̃ id totū:⁊ tu es asin⁹ sit appositū illi⁹ vbi est:admittit casum:⁊ ulterius cū proponitur:ista : respōdet non intelligo illam.quia tale complexum ⁊ tu es asinus non potest ibidē supponere psonalr.vt patet nec materialiter:cum per se non possit esse propositio ⁊ sibi non additur.signum materialitatis:nec etiaz ē terminus simplex determinatus per dictionem materialitatis uel per terminum secunde intentiōis quod tamē oporteret si deberet supponere mālīter:non obstāte ß concedunt istaz ppositionē aliquid ē ly:⁊ tu es asinus. ¶ Ad secūdā conclusionem adductam respondet dubitādo istā: eo q̃ ista propositio aliqd est pla.vel for.currit:potest esse disiuncti na vel de disiuncto extremo . Si disiunctiua negat conclusionem: si vo est de disiuncto extremo concedit eam. Et ex hoc non sequitur aliquod inconueniens. ¶ Ad tertiam conclusionem respondet consimiliter dubitādo istā: eo q̃ ß totum omnis homo est tu es homo potest esse due propositiones equiualentes huic copulatiue ois hō est ⁊ tu es homo: vel potest esse simpliciter. vna ppō cathegorica. Primo modo negaret conclusionem ⁊ consequentiam factam:quia antecedēs est verus:⁊ ꝓns falsū: si autem sit solum cathegorica: concedit conclusionem ⁊ consequentiam illam:quia antecedens est impossibile: ut argumētū prius probauit. ¶ Ego autem me expediēdo dico q̃ cōclusiones ille omnes vere sunt dūmodo fundētur in suppositione materiali per alterum membrorum. Si autem continue fit mentio de sola suppositione personali:pz q̃ iste nō sunt concedende: verūtamē ē notandum q̃ in prolatōe talis ppōnis:ois hō est tu es homo posset eē tanta pūctuatio q̃ absq̃ aliqua distinctione posses eam simpliciter cōcedere:quia tunc talis punctuatio:tenet locum vnius note copulationis.Et ex alia parte etiam posset eē ita parua punctuatio q̃ absq̃ distinctione posses eam negare. Si autem non fuerit punctuatio nimis longa nec nimis brevis dubitetur propositio ut prius dictum est. ¶ Sed contra istam responsionem arguitur nam si hec propositio:omnis homo est tu es homo:est vera: ⁊ hec etiam est vera aliqd q̃ est homo non est:tu es homo igitur ⁊c.consequentia patet cum minori:qz ipa significat:q̃ aliqd q̃ est hō non est ß propositio:tu es homo q̃ verum est.⁊ maior pbatur.nā ista propositio. ois homo est tu

es homo est dne propositiones vz omnis homo est: tu es hō. quarū quelibet ē va igitur ista ppō cōposita ē due propositiōes vere ⁊ per ꝗns ē duo uera ⁊ si sic ipsa ē va qō erat pbādū. ¶ Huic dicit cōcedēdo ꝙ talia duo ꝗdictoria: sūt simul vera: nō tū sūt due ppōes vere nec duo quorū quodlibet ē vnū: ⁊ sic nō cōcluditur aliqō icōuenies. ¶ Cōsimili argumento contingit probare duo contradictoria eē sil falsa: vt captis duabus talib⁹ ppōsib⁹ aliquis hō ē chymera ē: nullus hō ē chymera ē: tunc pz ꝙ ista sūt cōtradictoria inter se cōtradicētia. Et ꝙ ista sint simul falsa pbatur: nā ista ē falsa vt satis pz aliqs hō ē chymera ē: qz ipsa significat ꝙ aliqs hō ē ista ppō chymera ē ꝙ est falsū. Et ꝙ alia sit falsa: probatur sic: nā ipsa ē due ppōnes false. ſ. nullus hō ē: ⁊ chymera ē: igit ipsa est falsa: ꝗia pz ⁊ aliꝗs similiter. Et licet ista ppositio nullus hō est chymera ē: sit falsa: nūquā tū pbabitur ꝙ sit ppō falsa imo est propositio vera. ¶ Jō ꝗuis concedas ꝙ duo cōtradictoria sint simul falsa: vel simul vera nūquā tamē habes cōcedere ꝙ duo cōtradictoria inter se cōtradicentia sint due propositiōes quarum quelibet est vera vel q̄rum quelibet est falsa quare ⁊c.

¶ De suppositione simplici.

Suppositio simplex est signatio termini ī ppōne extremaliter se habentis ⁊ maxime abstracti vel equivalentis pro distincto a se ⁊ suo cōsimili: vt hūanitas ē species aīalitas ē genus: particule huī⁹ descriptionis declarāt. ¶ Dr. n. p⁰ signatio ut teneat locum generis. ¶ Secūdo dr termini qz suppositio soli termino cōuenit. ¶ Tertio dr ī ppositiōe ea rōne q̄ in ꝓncipio: qz termini extra ppōnē nō supponit. ¶ Dr extremaliter se hētis itelligendo ꝑ ꝙ nisi termin⁹ sit subiectū: vl pdicatū aut ps subiecti aut ps pdicati nō supponit: licet sit pars ppōnis sicut magis declarabitur ī alio capitulo. ¶ Quarto dr maxime abstracti vel equalentis: qz si termin⁹ aliquis hēt oēs alias conditiones pter istam: nō supponit iste simplr: sed psonaliter: vbi gratia albedo est accīs: aut nigredo est qualitas vtrūq; istorū subiectorū supponit psonaliter Fm ꝙ declarabit: qz si sūt maxime abstracta: cū ab albedine et nigredine alia abstrahant abstracta: vt albedineitas ⁊ nigredineitas. Jō qlibz taliū terminorū maxie abstractorū supponit simpliciter qualiter cūq; ī ppositione situetur: ⁊ respectu cuiuscūq; verbi vel termini: silr si diceretur: hō ē species: nō cōcederet ista: sed bn ista: humanitas ē spēs: seu ista homo cois ē spēs: vnde ille terminus hō nō ē maxie abstractus explicite nec equalenter: sed iste termin⁹ hūanitas bene ē huiusmodi. Ille vero terminus homo cois ē maxime abstractus equalenter: lz nō explicite. Idē. n. ē homo cois ⁊ humanitas tam idēptitate q̄z formaliter. ¶ Quinto dicit pro distincto a se ⁊ suo cōsimili: quia si significaret se pcise aut sibi cōsimile nō supponeret talis terminus simplr sz materialiter vt dictū ē. ¶ Ex pdictis sequitur ꝙ suppositio simplex ē distincta a materiali ⁊ a personali cums oppositū dicunt alij: non facientes differentiam ī ter suppositionem materialem ⁊ simplicem: vnde pz ꝙ dicēdo eēntia diuina est cōicabilis ad intra: non supponit subiectū materialiter: vt patet legēdo oēs opiniones suppositionū materialium: nec ēt personaliter: qz si psonalit supponeret ⁊ hz tria suppositā: pīem: filiū: ⁊ spūm sanctū: ⁊ predicatū de subiecto vificatur ergo oporteret ꝙ ō aliquo illorū suppositorū vificaret: ꝗns ē falsū: cū nulla psōa dīna sit cōicabilis ad ītra. ¶ Idē dr de vl dato: nā ꝑ ppō est vera: homo currit: ⁊ ꝑ ē impossibilis humanitas currit: qz actiōes sūt suppositorū ⁊ nō vl̄ uz: ut vult pbus secūdo de aīa: sed non videtur quare pīa sit va: ⁊ secūda falsa: nisi sit aliqualis distinctio in modo supponēdi: dicēdo ꝙ in pīa ly homo personaliter supponit: ⁊ in secūda simpliciter qz materialiter nullus diceret. igit ⁊c. ¶ Itē sequitur modus soluēdi multa argumēta qui ignotus est multis. Si. n. argueretur pater generat ⁊ idem pr ē paternitas: igitur paternitas generat: nō vz argumētum eo ꝙ ly pater supponit in maiori personaliter: ⁊ ly paternitas in minori simpliciter. Ideo sic deberet cōcludi ergo paternitas ē illud ꝙ generat: nec sequit ꝑ albedo intenditur vel remittit sz ꝑ albedo ē albedineitas: igitur albedineitas itenditur vel remittitur: nec segtur ois hūanitas ē spēs specialissima: sed homo est humanitas: igit hō ē species spālissima: sed bene sequitur ꝙ hō cōis ē spēs specialissima: siue qdditas hois est spēs spālissima: aut hō est qdditas que est spēs spālissima. Unde pz ꝙ ꝑ nūquā ē concedēda homo est spēs cum nullus homo nec aliqua homo sit species: licet ꝑ sit concedenda: ly homo est species qz species ⁊ genera nō solū reperiuntur in rebus verum etiā ī intellectu: vt coicāt terminis. ¶ Itē sequit ꝙ theologus non haberet illam distinguere deus generat aut illam deus generatur cum ibi sit necessario suppositio personalis vt patebit: hz ergo quālibet illarū cōcedere: ⁊ quālibet illarū negare. deitas generat: deitas generatur: essentia diuina spirat essentia diuina spiratur. ¶ Itē ista ppositio ē neganda deus ē cōicabilis ad intra: cum ly deus non possit nisi personaliter supponere: ⁊ de qualibet persona diuina falsū ē ꝙ sit cōmunicabilis ad itra: sed bn conceditur ꝙ deitas seu deus cōis ē cōmunicabilis ad intra ⁊ ad istū itellectū loquūtur theologi ꝓcedētes istā: de⁹ cōmunicat siue ē cōicabilis ad intra. ¶ Itē sequitur ꝙ ꝑ est falsa de uirtute sermonis: deus est trinus ⁊ unus: naz si deus ē trinus ⁊ vnus igitur deus ē deus trin⁹. ꝗna pz. sed ꝗns ē falsum: igitur ⁊ aliꝗs: ꝙ consequēs sit falsum pbatur. nam quero qūo supponit ly deus a parte vtriusq; extremi: an simpliciter an personaliter: si simpliciter igitur deitas ē deitas trina quod est impossibile ⁊ error. Si āt supponit personaliter. ergo pro supposito diuino verificantur illa extrema: conclusio est falsa: quia nec pater est pater trinus: nec filius est filius trinus nec spūs sanctus similiter: cū ergo concedunt doc. istam propōnem: concedunt eam ad istum sensum deitas est vn⁹ deus ⁊ tres persone: ⁊ ꝑ verum est ⁊ fide tenendum. ¶ Ex prioribus dictis manifeste apparet qūo terminus simpliciter supponens supponit pro suo significato: ⁊ non pro sola intentione anime sicut dicunt aliqui ꝙ suppositio personalis est quādo termin⁹ supponit pro suo significato vl suis significatis. ⁊ suppositio simplex est quando terminus supponit pro intentione uel intentionibus anime: vnde dicūt ꝙ in ista homo est species iste terminus homo hēt suppositionem simplicem ⁊ non supponit pro suo significato. qz significatum istius termini: sunt ille homo ⁊ iste homo. ¶ Hec descriptio suppositiōis simplicis ē falsa. ꝓ. Prio qz in ista propositione essentia diuina non generat nec generatur. supponit subiectum simpliciter. quia non personaliter. nec materialiter. ut patet intuenti. ⁊ tamen non supponit pro itentione aut pro intentionibus anime: sed ꝑ ipsa essentia diuina que non recipit tales predicationes accidē tales. ¶ Scō: nā declaratio istius descriptionis implicat contradictionem. nam capio istam propositionez hō ē species. iuxta modum ipsorū. ⁊ quero an ly. homo significat aut non. non est dicendum Fm. ꝙ supponit: igit significat. ab inferiori ad suum superius. si ergo significat vel igitur istū hoīem ⁊ sic de alīs vel solū itētiōes. nō pōt dici primum quia iste terminus homo non significat aliqd. nisi ducat intellectum. in notitiam illius: sed certum ē. ꝙ iste terminus homo sic sumptus materialiter vel simpliciter iuxta modum istorum non potest ducere intellectum in notitiam alicuius hominis sed solūmodo terminorum aut itentionuz. igitur non significat aliquem hominem. ¶ Expedit ergo dicere ꝙ significat intentiones anime ⁊ ꝑ eisdem supponit ut fatetur ꝑ positio. igit supponit pro suo significato. ¶ Cōfirmatur breuiter. nā nullus terminus supponit pro aliquo nisi significet idem: cū supponere inferat significare. ⁊ non econtra. sed ꝑ istos. ly homo supponit pro intentione vel intentionibus anime igitur significat idem vel eadē. sed nihil significat aliud vel aliqua ꝙ vel que non sit suum significatum igitur supponit ꝑ suo significato ꝙ ē ꝗdictoriū huī⁹ opi.

Dicunt alii aprioribus in modico variantes: q̃ suppositio simplex est accep/tio termini vocalis vel scripti que accipitur pro intentiõe anime cui non iponitur ad significandum. ¶ Dicunt notanter vocalis vel scripti: ad denotãdũ terminũ mẽtalẽ non posse supponere simpliciter: sed bñ materialiter vel personaliter. Si enim supponit pro se vel p aliquo sibi simili in voce vl̃ in mente aut i scripto supponit materialiter. Si aũt p re extra cuius ẽ nãlis similitudo tũc supponit psonaliter. Notãter dicũt vltimo cui nõ iponitur ad significãdũ q: si terminus supponẽs p itẽtiõe aie erit ad significãdũ i positus illam intentionem tũc nõ supponeret p illa intẽtione simplr: sed psonaliter vt q̃liter ẽ intentio anime.

Contra istã descriptionẽ pcedũt argumẽta ꝗ aliã facta: tñ spãli⁹ arguo pbãdo q̃ termin⁹ mẽtal' põt simplr supponẽ: ⁊ capio hãc vocalẽ vl̃ scriptã: hõ est spẽs: ⁊ pz per istos q̃ ly homo supponit simplicit pro itentiõe aie: igitur subordinatur uel subordinabilis ẽ vni mẽtali sic supponẽti extremaliter: pz psequẽtia q: i p/positionibus subordinatis vel preordiatis expedit terminos eodem modo supponere ⁊ pro eodẽ aut pro eisdez supponere. ¶ Itẽ si ut in mente sunt genera ⁊ spẽs ita i voce uel in scripto. cum vtrobiq; detur: inferius ⁊ superius: predicatio directa: ⁊ pdicatio idirecta. igitur sicut terminus vocalis vel script⁹ põt simplicter supponere supponendo p intentõe aie: ita i mẽte põt simplr supponere supponendo econuerso pro uoce uel scripto.

Contra aliud q̃ dicebatur vz q̃ si termin⁹ esset impositus ad significandum itẽtiõem aie nõ supponeret simpliciter: sed personaliter: argnitur sic: ⁊ sumo hãc ppositionẽ vocalem vl̃ scriptam: q̃litas est gen⁹ generalissimũ: ⁊ pz q̃ dz stare simpliciter subiectum sicut in ista: substãtia ẽ gen⁹ generalissimũ pdicañti substãtie: vel i ista aial ẽ gen⁹ subalternũ: ⁊ tamẽ ly qualitas supponit pro illo q̃ imponebatur ad significandũ: iponebatur. n. ad significandũ oẽs qualitates: ⁊ oẽs aie itentiones ꝗñr: ⁊ iam supponit pro aliqua intentione aie: igitur supponit pro illo q̃ imponebatur ad significandum. ¶ Itẽ arguitur sic: ⁊ sumo istam propositõez vocalem vel scriptã homo ẽ spẽs: ⁊ arguitur sic: subiectũ istius ppõnis supponit simpliciter: ⁊ tamẽ ipõebatur ad significandũ itẽtionẽ aie igitur ois termin⁹ simplr suppo/nens impõebatur significare itẽtionẽ aie: ꝗña tenet ⁊ maior ẽ opinio eorũ: sed minor pbatur. Illã subiectũ illi⁹ p/positionis significat itẽtionẽ aie: ⁊ nõ nãliter: q: ẽ termin⁹ vocalis vel scriptus igitur ad placitũ: ⁊ ex ipõne: ꝗña tenet cũ minori: ⁊ maiorez pbo: nã illud subiectũ supponit pro itẽtione aie ꝗm ipsos igitur significat intẽtionẽ aie: tenet ꝗña ab iferiori ad suum superius affirmatiue sine impedimento. ¶ Cõfirmatur ly hõ subordinat vni itentioni mentali: igitur significat illam: cõsequẽtia tenet p pb̃uz p⁰ pyber^ᵃᵒ dicentẽ q̃ voces sunt earũ que sunt in anima passionum uote quare ⁊c̃.

Post predicta resurrexit quidaz moder nus soluz suppositionem admittens personalez asserens i suis scriptis nullam suppositionem materialẽ existere seu simpliciter dictã. ¶ Ad q̃ ostendendum tria supponit. Primum suppositu ẽst istud terminus materialiter sumptus nõ conuertitur cũ sibi simili personaliter sumpto ita q̃ subiecta horũ cõplexorum non cõuertuntur homo currit: hõ ẽ spẽs: pz quia aliud significat ly homo i vna illarum qõ nõ significat in alia: cõuertibilium vo qcqd significat vnum significat reliquũ ⁊ ecõtra. ¶ Secũdũ suppositũ ẽ illõ talis termin⁹ homo materialiter sumptus nõ ẽ spẽs: pz: q: iste terminus materialiter sũptus nõ cõuertitur cũ illo psonaliter sũpto: nec ipse materialiter sũptus: est aliqua spẽs: q: materialiter sumptus de nullo pdicatur. ¶ Tertiũ suppositũ: nulla ẽ ppositio q̃ habeat aliquam partẽ propinqnã: que nõ sit aliqua pars oionis: patet: q: illa nõ intelligeretur ab aliquo. Ex qbus cõcludit: q̃ hec nõ ẽ propositio: hõ ẽ spẽs: tẽto illo q̃ ponitur p eius subiecto materialiter q̃ sic arguit: q: pars ppinqua illius cõplexi ẽ: que nõ ẽ ps oionis: ideo illud cõplexuz nõ ẽ ppositio: pz ꝗña p tertiũ suppositionẽ: ⁊ antecedens pbatur: q: illud q̃ ponitur p subiecto puta ly homo: nõ ẽ nomen nec verbum ⁊ sic de alijs partibus orationis igitur ⁊c̃. patet cõsequẽtia ⁊ totũ añs pter primã ptẽ quã ipse probat sic: q: ly homo sbl'i ẽ cathegorema nec sinchathegorema: igitur ⁊c̃. minor pz ⁊ maior arguitur: q: nõ ẽ termin⁹ cõmunis nec discret⁹: q̃ nõ sit terminus ꝗmunis arguit sic: q: nec est gen⁹: nec spẽs nec alter terminus cõmunis ut põt deduci ex secunda suppositione. ¶ Secundo arguit sic: ille terminus hõ materialiter sumptus non conuertitur cum sibi simili personaliter sumpto: igitur cũ personaliter sumptus sibi similis sit spẽs ille terminus hõ materialiter sumptus nõ erit spẽs pro illis vz i diuiduis pro quibus est species iste terminus hõ sibi similis sũptus personaliter: nec est species pro alijs indiuiduis igit̃ iste termin⁹ hõ mãliter sumptus non ẽ species. ¶ Tertio nõ ẽ possibile aliquẽ terminum materialiter sumptum de aliquo pdicari: sed pcise eodez modo terminus est spẽs quo ipse est predicabilis de aliquo igitur ñ ẽ possibile terminũ mãliter sumptũ eẽ spẽz. ¶ Quarto illud q̃ ponitur p subiecto huius vocalis vel scripti cõplexi homo ẽ spẽs non plus significat q̃z significabat añ impositionem alicuius termini talis: sed añ impositionez illud q̃ ponitur pro subiecto illius non fuisset ps orationis igitur nec nunc. ¶ Quinto illud q̃ ponitur pro subiecto istius complexi: omnis est signum. materialiter sumptũ nõ ẽ pars orationis igitur per idem nec aliqs terminus materialiter sumptus ẽ pars: patet consequẽtia: ⁊ pbatur añs: q: demõstrato isto vocali vl̃ scripto ois qõ ponitur pro subiecto talis cõplexi: si illud eẽt nomen hoc eẽt ppter modos generales vel spãles ab ipositore datos: sed nõ habet modũ ab ipositore datũ ideo nõ est nomen: ꝗña pz ⁊ minor arguitur: q: vel ab ipositore datũ ẽ q̃ talis terminus omnis significet adiectiue solum: aut vltra ẽ: q̃ significet se. Si primũ pz q̃ nõ stat materialiter nec est subiectum: si ꝗm: sequitur q̃ ois terminus prime ipositionis eẽt equiuocus: ⁊ quilibet talis supponeret personaliter q: pro eo q̃ signat ab impositore vel ex naturali itentione. ¶ Sexto seqt̃ q̃ qlibet terminus est terminus secũde intentionis vel impositionis qa significat se vel suũ significatũ. ¶ Septio i isto cõplexo vocali oẽm ẽ signũ ly oẽz nõ ẽ pars ⁊c̃. q: si sic erit illa incongrua ⁊ per ꝗs ly oẽz erit ibi casus recti igr̃ ly oẽz habet modũ significãdi notati ꝗs ẽ falsũ q: ẽ non est ab impositore nec naturaliter. Ex his igitur cõcludit ꝗñr q̃ nulla ẽ suppositio simplex: quia si aliqua foret: sit verbi gratia in aliqua talium mentali: hõ ẽ spẽs: in qua terminus supponat pro intentiõe: ⁊ arguit q̃ ista non est propositio: quia subiectum non est pars ⁊c̃. q̃ deducitur ut prius.

Contra istam opinionẽ ⁊ precipue de suppositione simplici procedũt argumenta ⁊ exempla supius pposita: ꝗ vero vtrãq; negationẽ suppõnis mãlis: pcedũt vere sñie atq; doctrine gramaticorũ: dicunt enim q̃ dictio q̃cunq; fuerit tibi mãlis est neutri gñis ⁊ indeclinabile nomen: sed mãlitas dictionis sicut indeclinabilitas sũpta est a suppõne mãli vt patz intuenti: q: preter suppositionẽ illã non diceret̃ aliqs terminus mãliter indeclinabilr sũmi igit̃ suppõ mãlis est a grãmaticis approbata. ¶ Confirmat̃ nam dicendo ego amo petr⁹: ait grãmatic⁹ icõgrue loq̃ris: q: amo regere dz appositũ casus accusatiui: sz ly petr⁹ ẽ noiatiui casus igr̃ male: vbi pz q̃ grãmatici exquo qescẽt loquũt̃ pferũt p põnes subiecta quaꝝ non pñt psonalr supponere vt pz igitur simpliciter vel materialiter quare ⁊c̃. ¶ Itez hec opinio est contra doctrinam omnium valentium loycorũ precedentium i suppositionibus se extendentium: q̃ saltiz materialem ⁊ psonalẽ approbant ⁊ affirmant: vnde porphyrius asserens suppositionẽ materialem vel simplicez ponit affirmatiue q̃ homo est spẽs ⁊ animal est genus. Et vt videatur intentio ipsius pono totum suum textũ corñdẽtẽ predictis. Ait. n. In vno quoq; pdicamẽto sunt

quedam generalissima: ⁊ rursus alia specialissima: ⁊ iter generalissima ⁊ specialissima sũt alia: suople genera subalterna: ē aũt generalissimum quidem supra quod nullus aliud ē supra veniēs genus specialissimum autē post qd̄ ñ erit alia inferior spēs: inter generalissimum aũt ⁊ specialissimum genera ⁊ species sunt eadem: ad aliud qdē ⁊ ad aliud sumpta. Sic aũt i vno quoq; pñto manifestuz q̄ dicitur: substãtia ē qdã ⁊ ipsa genus sub hac ãt est corp⁹: sub corpore aiatum corpus: sub aiato corpore aial: sub aiali vo rõnale aial: sub hoc homo sub ꝗ vo socrates ⁊ pla. ⁊ q sũt particulares hoies. Sed hoz substãtia qdē generalissimum ē: eo q̄ genus sit solũ: homo vero specialissimum: eo q̄ species ē solum: corpus vero spēs est quidez substãtie genus uero corporis aiati: ⁊ aiatũ corp⁹ spēs q̄dem ē corporis: genus vero aialis: ⁊ aial uero spēs ē corporis aiati: genus uero aialis rõnal s. Sed rõale aial species qdem est aialis genus vero hominis: homo vo species quidem aialis rationalis non autem genus particularium hoium: sed solũ spēs: ⁊ omne q̄ ante indiuidua p̄ximũ ē: species solum erit ⁊ ñ gen⁹: ⁊ subdit quēadmodũ igit substãtia cum sit suprema eo q̄ nullũ supra eã genus generalissimũ ē sic ⁊ hõ cũ sit spēs postq̄z uero aliqua sit iferior species: ꝗ ille. ¶ Ex quib⁹ sequit q̄ q̄libet istaz est de intentione porphyrij homo est spēs: aial est genus subalternũ: substãtia est genus generalissimum: sed nõ videtur concedenda aliqua istarum nisi subiecta supponant materialiter vel simpliciter: igitur ⁊c̄. ¶ Eandem sniam ꝓfirmat aristo. i principio p̄dicamẽtoz ubi dr̄ qñ altez ō altero p̄dicatur. vt de subiecto q̄cũq; de eo q̄ predicat dñr omnia ⁊ de subiecto dñr. ut hõ ō quodã hoie p̄dicat aial vo de hoie. igitur de quodã hoie aial p̄dicatur. ubi pz q̄ ꝗ ē suppositio mãlis vel simpliciter. q: aliter nõ uidetur mod⁹ cõcedẽdi aliquã illaz. ¶ Item ꝗ opi. sibi ipsi repugnat est enim similis opinioni antiquoz negãtiũ motũ eē quos rep̄hẽdit pñus prio phisicoz dicẽs q̄ negãdo motũ esse affirmãt motũ eē: nã negãdo motũ eē mouẽt labia ⁊ mouendo labia affirmãt motum esse igitur ⁊c̄. Ita hec opi. negãdo suppositionẽ materialẽ ⁊ simpliciẽ affirmat eã i pbatiõe eni p̄me suppõnis. dicit q̄ ly hõ aliud significat in vno istoz cõplexoz ⁊ aliud i alio: vbi patet q̄ subiectũ huius antecedẽtis mãliter vl' simpl' supponit: q: nõ ē dicẽdũ q̄ personaliter: vt pz. ¶ Et si dr̄ q̄ tale assuppositũ nõ ē ꝓpositio seqtur ĩmediate q̄ iste magister: nihil concludit cum non arguat ꝓñter ꝓpositionẽ. ¶ Secũda suppositio ẽt asserit suppositionẽ mãlẽ vl' simplicẽ: ait enim talis terminus hõ materialiter sumptus nõ ē spēs: nõ enim videtur subiectũ aliter supponere q̄z materialiter vel simpliciter. ¶ Itẽ i eodẽ capitulo vl' immediate: q̄rit iste magister vtrũ sub quolibet termino stãte cõfuse ⁊ distributiue ⁊ plã supposita hñte cõtingat descẽdere copulatiue: ⁊ dicit q̄ nõ: q: i ista tu icipis scire omnẽ ꝓpositionẽ supponit distributiue ⁊ tñ ſnon licet descendere copulatiue: pz igr̄ q̄ subiectũ huius: ly ꝓpõnẽ suppõit distributiue: stat materialiter. ¶ In eodẽ capitulo regulariter põit q̄ oẽ signũ vniuersale affirmatiuũ ut ly ois qlibet ⁊c̄. non equiualẽs oroni distribuit terminũ supponẽtẽ cui ĩmediate additur nisi impediatur eius distributio: ut quilibet asinus hominis currit: tã li hois q̄z ly asin⁹ supponit cõfuse ⁊ distributiue. Cũ igitur dicit i regula eē signũ vniuersale affirmatiuũ ut ly ois qlibet ⁊c̄. ecce suppositõ materialis: ut i exẽplo: similiter cum dicit q̄ tã ly asin⁹ q̄z ly hois stat cõfuse ⁊ distributiue ut pz ituẽti. ¶ Ulteri⁹ parũ post i eodẽ capitulo dicit q̄ in ista tu es nõ homo videẽs albũ: ly uidens ⁊ ly albũ nõ supponit distributiue tenendo ly nõ ifinite: similiter in ista adã nõ est in aliquo loco: nõ supponit ly loco distributiue capiẽdo istum terminũ: nõ est infinite: pz enim clarissime in istis duobus exẽplis cũ suis declarationibus q̄ quater inseritur suppositio materialis. aliter eniz i itelligibiliter loq̄retur: ⁊ ita cõsequẽter iste magister per totum suuz libellũ asserit suppositionẽ materialẽ vt pz volẽti aduertere: duas suppositiones regulas atq; exẽpla eiusdẽ: ⁊ in p̄ncipio negat: igitur male.

Contra positionem istaz arguo vno medio tali: ex ipsa sequitur q̄ nullus terminus est species: nec aliqs terminus est genus: ꝓñs falsũ ꝗm ipsũ: ⁊ ꝓñam ꝓbo. Illã nec iste terminus hõ est spēs: nec iste terminus aial ⁊ sic de alijs: igitur ⁊c̄. ꝓñia tenet a singularibus ad vniuersalem: ⁊ añs deducitur ex suis dictis. ¶ Ad istud argumentum respõdet ꝗ magister negando primã cõsequẽtiã concedẽdo q̄ multi termini sunt spēs: sicut subiecta taliũ ꝓpositionũ: hõ currit aial currit: Et ad formam argumenti negat cõsequẽtiã. dicẽs q̄ nõ arguitur a singularibus ad vniuersalem suã: vnde verũ est inquit ipse q̄ iste terminus homo demõstrãdo subiectũ istius ꝓpositiõis: homo currit. non est spēs: lz subiectũ eius sit spēs: q: subiectũ eius non est iste terminus homo: q: nõ ē iste terminus existens homo: vñ oẽs iste sunt false dicit ipse. iste terminus homo ē spēs vel subiectũ: iste terminus aial ē predicatum in tali ꝓpositione hõ ē aial: sicut iste sunt false. iste hõ ē demõstrãdo asinum. ¶ Cõtra istã respõsionez arguo multiplr̄ Et primo sic ⁊ pono gratia argumẽti q̄ nõ sit aliqua propositio sed bene termini oẽs qui modo sunt: ⁊ propono nullus terminus est spēs: ⁊ patet q̄ est negãda qua negata arguo sic: nec iste terminus ē spēs: nec iste ⁊ sic de singulis quocũq; termino demõstrato igitur nullus terminus ē spēs: ꝓñia tenet ⁊ añs ꝓbatur: q: detur oppositũ alicuius ꝓtis vz iste termin⁹ ē spēs: ⁊ quero qd demõstras si istum terminũ hõ uel aliquẽ aliũ specificũ hẽo itẽtum: si nihil igitur falsa ē q̄libet talis affirmatiua: nec potest dici q̄ pars alicuius ꝓpõnis: q: nulla est ꝓs per positũ. ¶ Scdo arguitur sic: cũ dr̄ aliquis homo currit. licitũ est assignare certũ hominẽ dicẽdo iste currit: demõstrãdo sor. aut pla. igitur. similiter si conceditur q̄ aliqs terminus ē spēs: dz assignari certus terminus: dicẽdo: iste terminus ē species demõstrãdo istũ terminũ hõ vel aliquẽ talẽ. Similiter si dicitur q̄ aliquod ē subiectũ istius propositiõis: hõ currit oportet assignare ⁊ noiare illud. aliter sequeret q̄ aliqd̄ est subiectũ istius ꝓpositionis ⁊ tamẽ nõ est iste termin⁹ homo nec aliqs alius ab ipso nec aliquis qui non ē iste. ¶ Tertio sequitur q̄ ly homo non est inferius ad ly aial nec econtra. ⁊ ita ꝗ nõ est p̄dicatio directa nec idirecta. hõ est animal: ⁊ ꝓñr sic arguẽdo: homo currit igit aial currit non arguit ab iferiori ad suũ superius ex quo iste terminus hõ nõ est terminus superior: nec iferior ad aliquem aliũ terminum: ⁊ ita cõsequẽter sequit q̄ illi duo termini homo ⁊ risibile nõ adinuicẽ cõuertuntur: cuius oppositũ tenet porphyri⁹ ponẽs in suis vniuersalibus q̄ propriuz conuersim p̄dicatur de eo cuius est ꝓprium. ¶ Sequit etiã q̄ illi termini nõ cõuertuntur duplũ dimidij ⁊ duplũ maius minore. ⁊ maius: ⁊ min⁹ maiore ⁊ min⁹: cõsequẽtia patet ex hac opinione: ⁊ cõsequẽs ē cõtra aristotelẽ in p̄dicamẽtis capitulo relatiorũ ubi ponit q̄ relatiua dicũtur ad cõuertẽtiam ponens exẽplariter oppositũ illi⁹ qd̄ ex hac opi. deducitur: multa argumẽta ⁊ auctoritates cõtra hanc opi. pñt adduci q̄ gratia breuitatis dimittuntur: qñ hec modica sufficiũt pro ĩprobatõe ⁊ eadẽ sibi ipsi repugnans est ꝗm q̄ est ostensum. ¶ Ad deductionẽ igit huius opiniõis nego secũdã suppositionẽ: vñ sicut iste terminus homo ꝑsonaliter sũptus ē spēs ad istũ hominẽ ⁊ ad istũ ita ⁊ materialiter sũptus ē spēs ad istos terminos hoc hõ. ⁊ hoc homo. Sicut enim verũ ē q̄ iste hõ ē homo: ⁊ iste homo est homo. ita verum est dicẽ q̄ hoc hõ est ly. homo ⁊ hoc homo ē ly homo. Cum enim dicitur ly hõ ē spēs supponit subiectũ determinate pro talib⁹ hoc homo hoc hõ: ⁊ cũ dr̄ hoc hõ ē spēs supponit solũ discrete. ¶ Ex quibus pz solutio secundi ⁊ tertij argumẽti qñ arguebatur. iste terminus homo mãliter sũptus non cõuertitur cum sibi simili ꝑsonaliter sumpto. Cõcedo igitur cum personaliter sumptus sibi similis sit spēs iste terminus materialiter sumptus non erit species pro illis meti diuiduis p̄ quibus ē spēs iste terminus hõ vel similis sũptus ꝑsonaliter: cõcedẽdo ꝓñs: ⁊ ultra cum dicit nec est species pro alijs idiuiduis: igit iste terminus mãliter sũ-

ptas non ē spēs: cōcedēdo cōsequētiā ⁊ nego antecedēs: est enim species pro alijs idiuiduis ut dictū est. ¶ Tertia ratio similiter deficit in assūpto ponente q̄ non ē possibile aliquē terminū materialiter sumptum de aliquo predicari: ostēsum ē enim qūo de pluribus p̄dicatur: sicut ēt ⁊ alij termini mālīter sūpti: vñ q̄libet istax ē uera hoc .a. ē .a. hoc .a. ē .a. hoc oīs ē oīs: hoc oīs ē oīs: ⁊ sic de alijs.

¶ Preterea neganda est tertia suppositio q̄ de veritate sermonis ē falsa sumēdo ptē orationis sicut ipse sumit pro nomie verbo participio. vel huius: nā illius copulatiue oīs homo ē aīal ⁊ ecōtra. secūda pars ē ꝓpositio ⁊ oīo: ⁊ tñ multe sunt partes propinque in ipsa quarū nulla ē ps orationis. vz nomē. verbū. pticipiū. vel huius. ¶ Et ita conceditur q̄ aliqua ē pars propinqua orationis seu ꝓpositionis q̄ nō itelligitur ab aliquo nō obstātibus his gr̄a disputationis. vt nō videatur fuga ī argumēto oēs istas suppositiones admitto. admitto etiā iuxta opi. p̄mā alterius capituli q̄ ß est ꝓpositō: hō ē spēs. ⁊ q̄ subiectū supponit materialiter. Et tūc ad argumentū nego q̄ illō qō ponitur p subiecto nō sit pars orationis imo ē nomen. indeclinabiliter sumptū: ⁊ tūc ad rōnem ly homo non est cathegorema nec sincathegorema. igit̄ nō ē nomē. pz ex his que dicta sunt ī primo capitulo huius q̄ nō ualet ꝓnā. cum plures sunt termini ⁊ nomina quorum nullus est cathegorema vel sincathegorema. ¶ Ulterī ad propositionē p̄ie partis antecedentis nego q̄ ly homo non sit terminī cōis nec discretus: dictum ē enim q̄ est terminus cōmunis: ⁊ vltra cū arguitur q̄ non sit terminus cōis: q: nō genī nec spēs nec alter terminus cōis: negatur ista tertia pars: nec ipsa deducitur ex secunda suppositione cum multi sint termini cōes quorum nullus ē spēs sicut patet de terminis cōplexis ⁊ de icōplexis existētibus extra ābitū p̄dicamētorū. ¶ Ad secundā rationē seu tertiā non respōdeo: quia arguunt pro secunda suppositione. ¶ Ad quartam nego antecedēs pro ista parte videlicet q̄ illud q̄ ponitur pro subiecto huius vocalis vel scripti cōplexi hō est spēs non plus significat q̄z significet ante ipositionem nā ante ipositionem nō significasset nisi se naturaliter: sed iā significat se ⁊ qōlibet sibi consimile ad placitū nō quidē per impositionē immediate trāseuntē in istū terminū hō: sed propter quādā ipositionez cōem ponentez q̄ terminus suppones materialiter stat pro seipso aut sibi simili. ¶ Et si dicitur q̄ nulla ē ipositio qua possit materialiter supponere: dicēt illi de opi. recitata q̄ ß fuit ista impositio cōis vz: q̄ terminus secūde itētionis cōiūctus termino p̄me itētiōis trahit istū ad suppositionem mālē vel simplicez. ¶ Ego aūt dico q̄ ß ē vna ipositio cōis videlicet q̄ cuicūq̄z fuerit cōiunctum signū mālitatis suponit tale materialiter: est ⁊ alia cōis: videlicet q̄ cuicūq̄z termino non habēt significatiuum distinctum a se ⁊ suo consimili coniunctum fuerit verbum substantiuum facit ipsum materialiter supponere: sibiq̄z cōicatur in esse termini significare se ⁊ quodlibet sibi cōsimile: quoz nullū extra ꝓpositionē significaret sed seipsum simpliciter in esse entis aut obiecti nāliter uno nētis potētiā intellectiuā. ¶ Ad quintū dico q̄ subiectuz huius: oīs est signū vniuersale: materialiter supponit ⁊ ē nomē ideclinabiliter sumptū: ⁊ cā dicitur hoc ē: ergo propter modos generales aut spāles ab ipositore datos: dico q̄ ñ valz argumētū: vñ ad hoc q̄ aliqd sit nomē ñ opz q̄ sit tale p impositionē factā ab aliquo vno sed sufficeret q̄ a tota cōitate: nec requiritur q̄ ipositio cōitatis gradiat̄ supra tale nomē: sed sufficit q̄ supra aliqd rōne cui ipositionis alteri cōicet rōnem nōis sicut dictū est nunc in solutione quarte rationis: vlterius non sequitur q̄ omnis terminus p̄me ipositōis sit terminus equocus. Istā superius dictū ē q̄ propter ß q̄ se significet ⁊ alia a se diuersis rōnibus tñ q: nō pōt pro talibus supponere ideo ñ cōcluditur ipsū eē equiuocū. ¶ Ad sextū pz ex predictis q̄ nō sequit̄ qlibet: significat se atq̄z distincta a se: igitur ē terminus secūde itentionis vel ipositionis: et quis sit terminus secunde intentionis aut ipositionis dicetur immediate post solutionē septimi argumēti. ¶ Ad ipsuz igitur septimū dico q̄ ī isto vocali cōplexo: oēm ē signi: ly omnē est pars orationis ⁊ est nomē ideclinabiliter sumptū: exquo sequitur q̄ oīo ista nō est incōgrua q̄ bene sequeret̄ si ly omnez adiectiue teneretur: sed iaz nō sic tenetur imo substātiue ⁊ indeclinabiliter iuxta grāmaticorum doctrinam: ⁊ cuz dicitur: igitur ly omnem habet modū significandi nōis cōcedēdo cōsequēs. Et cū dicitur hoc non est ab impositore: nec naturaliter igitur nō hz illū modū: patet q̄ cōsequentia nō ualet: q: stat q̄ habuit a tota cōitate: non quidem per ipositionem trāseuntem in ipsum: sed ī aliō ut supra declaratum ē: ⁊ sic non ꝓcedūt argumēta q̄ huic magistro tā fortia videt̄ mirarer nimis si ß argumēta coge rēt istum vnū destruere gramatice atq̄z loyce fūdamētuz qō ī sola suppositione materiali existētiam hz: sed puto q̄ ß in risum seu apparētiā protulit ideo talis est deridenda opinio cuius disperitiam uel disparentiam ex visis manifestat eandem.

Iuxta ergo in alio capitulo quesitum quis sit terminus p̄ie aut secunde intentionis vel impositionis volo declarare premittendo descriptiones que nunc cōiter tenētur dicitur enim q̄ terminus p̄ie itētionis est terminus mētalis qui ē significatiuus rerū ñ ea rōne qua iste res sunt vlterius signa sicut ly hō ly aīal: vñ ß terminus mētalis homo significat sor. ⁊ pla. ⁊ non propter ß q̄ sor. ⁊ pla. sunt signa aliarum rerum. ¶ Terminus autē secūde itentōis dicitur terminus mētalis qui naturaliter ē significatiuus rerum ea ratione qua sunt vlterius signa: sicut sunt isti termini mentales vniuersale: genus: species: vñ ß terminus mentalis genus est signum naturale. istorum terminorum. substātia: qualitas quātitas: ea rōne qua sunt vlterius signa: vnde isti termini substātia q̄litas aut quātitas: si nō eēt vlterī signa nō signarentur p istū terminū genus. ¶ Terminus p̄ie ipositionis ⁊ terminus vocalis vel scriptus q̄ est signum alicuius ad placitū nō ea ratione qua ē vlterius signuz sicut sunt illi termini in voce vel in scripto: homo: animal: substantia: qualitas aut quātitas. ¶ Terminus aūt secūde ipositionis ē terminus rōnalis vel scriptus ad placitum significatiuus alicuius ea ratione q̄ est vlterius signuz sicut sunt illi termini in voce vel ī scripto vniuersale genus species ⁊ huius. ¶ Iste descriptiōes satis bone sunt: sed nō in toto vere: vñ iste terminus spēs significat naturā specificā extra aīam suis suppositis cōicatā vt cōicabilē q: ista ē q̄ proprie est spēs: sicut hūanitas aīneitas: vel huiusmodi: ⁊ non significat istā: ut est signū vlterius: vt patet sz ut ē cōicabilis: ⁊ tamen nō ē terminus p̄ie itētionis sed sēde igitur ⁊c̄. ¶ Idē argumētū pōt argui de tali termino species ī voce uel in scripto q̄ est terminus secūde intētionis ⁊ tamen significat humanitatem nō ea ratione qua est vlterius signū. ¶ Secūdo arguitur sic spēs intelligibilis determinata a fātasmate ē terminus mētalis p̄ie itētionis: vt pz ꝓsideratī cū sit prima intētio itellectui representās ⁊ tamen significat fātasma sub ea ratione qua ē vlterius signū igitur iste descriptiones due p̄ie nō sunt vere: consequētia tenet cū maiori ⁊ minorē probo: nā q̄ ista species significat fantasma pz: nā per illā spēm videtur in fantasmate obiectum extrinsecum relucens ibidem: sed nō potest videri relucens in aliquo nisi videatur illud in quo fit relucētia talis puta speculū ī quo obiectū p̄ncipale ⁊ adeq̄tum videtur: igitur spēs illa representat fantasma sed q̄ representet sub illa rōne vt ulterī sit signū ꝓbat̄. nā species intelligibilis non representat fantasma nisi q: obiectū adequatū in ea relucet ⁊ ut est quedā imago talis obiecti q: aliter nō representaret fātasma tale. ¶ Tertio arguitur sic illud signum omnis materialiter sumptuz significat ly omnis significatiue sumptū suple in suppositione personali sub ea ratione qua ē signū vlterius puta distributiuū vel officiale aliquo mō ⁊ tñ sic sumptus nec est terminus p̄ie itentionis nec secunde vt patet aduertēti nāz p̄ime intentionis uel secūde igit̄ ⁊c̄. ¶ Est igitur meo iudicio aliter dicendum q̄ terminus p̄ime itētionis ē conceptus simplex vnitiuus pōne cum suo obiecto adequa-

ro ⁊ ñ rõe signi cõicabilis. aut ĩ cõicabilis sic sũt illi termini homo animal. Nam ille terminus animal significat animal adequate: ⁊ non vt aliquod tale sit signum alterius aut significat cõicabile aut incõicabile: sed solum absolute significat illud absq; tali cõnotatione. Et ita dico de suis abstractis ꝙ iste terminus humanitas non significat humanitatem vt sit signum alterius siue cõmunicabilis aut incõmunicabilis ſ; absolute solũmõ. ¶ Termin⁹ secũde intentionis est cõceptus simplex vnitiu⁹ potẽtie cũ suo obiecto adequato sub rõne signi cõicabilis aut in cõicabilis. ¶ Exẽplũ primi ut nomen verbum participium naiatiuus genitius datiuus huiusmodi. Hi enim termini significãt sua adequata significata ut sint signa vlterius. ¶ Exẽplum secundi vt p̃dicatũ: vniuersale: genus: species: gen⁹ generalissimum: genus subalternum: species specialissima species subalterna: hi enim termini significant sua adequata signata ⁊ contenta subipsis per modum cõmunicabilis ß enim terminus spẽs significat speciem vz humanitatez ⁊ asinitatem ⁊ hmõi: non absolute sine aliqua ratione ſ; vltimate: ut sũt cõmunicabilia pluribus numero differentibus. Et ita li gen⁹ significat sua significata vz animalitatẽ corporeitatem: ⁊ vltra vt sunt cõicabilia pluribus differentibus specie: ⁊ cõsequenter de alijs suo modo dicat. ¶ Exemplum tertij vt indiuiduũ: singulare: suppositu; persona: ⁊ hmõi qlibet enim horum conceptum significat suũ adequatũ significatum ⁊ cõtẽtum sub ipso sub ratiõe icõicabilitatis. Si enim ly diuiduũ aut aliquis aliorum significat sor. significat istum sub ratione qua in cõmunicabilis est ãre ⁊c. ¶ Notanter dicitur ĩ qualibet descriptione suo obiecto adequato: dicitur suo quia si significaret obiectum adequatum alterius sub aliqua ratione vel qualitercũq; tollerentur predicte descriptiones: dicitur obiecto adequato propter obiectionem de specie intelligibili. que licet significat fantasma: ut est vlterius signũ non tamen significat adequate fantasma ſ; illud ꝙ relucet ĩ ipso vnde spẽs itelligibilis deriuata a fantasmate sor. licet p̃us significet fantasma quã hominem tamẽ significat adequate hominem ⁊ nõ fantasma: sicut alias declarabitur ĩ tractatu de virtute. ¶ Terminus prime impositionis est signum tam implicite q̃; explicite simplex: ad placitum significatiuum: absq; noua impositione sui adequati significati: ⁊ non sub ratione signi cõicabilis aut incõicabilis: ut ly homo ly aĩal in voce vel scripto. Dicitur primo notanter implicite vel explicite propter terminos pregnantes qui non sunt termini prime nec secũde impositionis. Dicitur secũdo ad placitũ significatiuũ ꝓpter terminos mẽtales qui non sunt termini prime nec secũde impositionis Dicitur tertio absq; nona ĩpositione presupponendo existentiam huius legis. quia adueniente alia lege aliud foret dicendum. Dicuntur vltimo alie particule ea ratione qua dicte sunt in prioribus. ¶ Terminus secũde impositionis ẽ signum tam implicite q̃; explicite simplex ad placitũ repñtatiuũ absq; noua ĩpositiõe sui adeq̃ti significati sub ratione signi cõicabilis aut in cõicabilis. Exempla posita sunt talia qualia deducta sunt in voce vel in scripto: ut ly genus ly spẽs: ⁊ huiusmodi. ¶ Sed circa predicta dubitatur cum iste terminus species ita bene significat terminos sic res extra quõ significat terminos sub rõne cõicabilitatis: cũ nõ videat cui termin⁹ cõicet cũ hoc ꝓtineat solũmõ ad nãm vlem mõ nullus termin⁹ ẽ nãl'r termin⁹ vlis: igit ⁊c. ¶ Dicit breuit ꝙ cõicabilitas repit in duplici differentia. Est.n. cõicabilitas idẽptificatõis ⁊ cõicabilitas predicatõis: ꝑma cõicabilitas cõpetit nãe vli q̃ nõ hz rõez termini. ¶ Secũda vo cõicabilitas cõpetit termio ꝏ plurib⁹ vificabili actu vel actitudie. Et isto mõ dico ꝙ iste terminus hõ cũ sit spẽs cõicat istis terminis sor. ⁊ pla. ñ qdẽ ꝓ idẽptificatiõez: q: nullus istor terminor est alius. sed ꝑ solã p̃dicationẽ cũ q̃libet istarum va ẽ sor. ẽ hõ pla. est hõ ãre ⁊c.

Suppositio personalis est significatio termini in propositiõe non maxime abstracti: nec equalentis: extremaliter se habentis ⁊ non extremliter vnitiui pro distincto a se ⁊ qtolibet sibi consimili: vt homo currit: supponit enim ly homo personaliter: particule huius descriptionis declarantur. ¶ Dicitur enim primo significatio termini in propositiõe: ea ratione qua prius. ¶ Dicitur secundo nõ maxime abstracti nec equalẽtis. q: si terminus aliquis eẽt abstractus explicite vel implicite: supponeret talis simpliciter: ⁊ nõ ꝑsonaliter: vt est ostensum in p̃cedenti capitulo. ¶ Tertio dicitur extremaliter se habentis: ut per hoc intelligam subiectum vel predicatum: aut partẽ subiecti: vel partẽ p̃dicati: vnde in hac ꝓpositione: omnis homo est animal: ly omnis homo: significat in hac propositione: omnẽ hominem a se ⁊ suo consimili distinctum: ⁊ non est termin⁹ maxime abstractus nec equivalens: nec vnitiuus extremorum: ⁊ tñ non supponit personaliter: q: non discrete: nec determinate: nec confuse tantum seu distributiue: defectus ergo sue suppositionis in ß consistit quoniã non est extremum propositionis nec pars ipsius. ¶ Quarto dicitur non extremaliter vnitiui: propter verba que licet significent ĩ ꝓpositione cũ alijs particulis iuxta dicta multorum non tamen supponãt: probatio nã si in ista: homo est animal: copula supponit ⁊ subiectum ⁊ predicatũ similiter supponunt ut ꝑz igitur tota propositio supponit. Cum igitur suppositio sit significatio termini in propositione sequitur ꝙ illa propositio ẽ pars alterius propositionis ⁊ reducam processum infinitum: licet ergo verbum virtutem habeat alteri cõmunicare suppositionem: quia tñ ista virtus non reflectitur ad seipsum ideo termini extrema existẽtia. siue partes ipsorum possunt supponere ⁊ non verbum vniuersaliter includendo omnem suppositionem. ¶ Vltimo dicitur pro distincto a se ⁊ qtolibet sibi consimili: propter causam in alio capitulo dictam. Expedit enim terminum supponentem ꝑsonaliter significare distinctum a se ⁊ qtolibet suo consimili non dico tamẽ quin possit se ⁊ quodlibet suũ simile significare: sicut ĩ ista ens est: supponit ly ens personaliter: ⁊ tamen significat se in ista propositione ⁊ q̃libet sibi consimile: nec ß impedit suppositionem personalem aut simplicem: sed bene impediret si non distinctum a se ⁊ qtolibet sibi consimili significaret: sicut hic ly ens ẽ termin⁹ transcendens. ¶ Ex predictis sequitur hanc descriptionem suppositionis personalis insufficienter procedere: videlicet suppositio personalis ẽ acceptio termini vocalis vel scripti pro illo cui ẽ impositus ad significandum: vel acceptio termini mentalis pro illo quod naturaliter proprie significat: ß descriptio deficit. Primo quia non ponitur ly in ꝓpõne. Secõo quia aliquis termin⁹ põt supponere ꝑsonaliter qui non ẽ terminus mentalis vocalis vel scriptus sed sculptus. Tertio quia in hac propositione ly ens en terminus trãscendens: supponit ly ens materialiter: ⁊ tamen suppõit pro illo pro quo imponebatur ad significãdũ: imponebatur enim ad significãdũ oia entia ⁊ ꝙñr ĩponebatur ad significandũ suũ consimile: cum ergo pro tali supponit seqtur intentum. ¶ Est ⁊ vna alia descriptio talis vz suppositio personalis est statio termini significatiue sũpti pro supposito vel suppositis inquod vel inque transit vis illius verbi a quo habet ut supponat: ß descriptio deficit: quia tunc quelibet suppositio materialis vel simplex esset suppositio personalis: patet quia quilibet terminus sic supponẽs significatiue supponit pro se aut sibi simili inquod vel inq̃ transit vis termini a quo habet ut supponat ãre ⁊c.

Suppositio personalis diuiditur in discretaz ⁊ cõmunẽ. Suppositio discreta ẽ significatio termini singularis in propositione aut termini cõmunis cum pro nomine demõstratiuo: exemplum primi ut ß currit: exemplum secundi ut iste hõ currit. ¶ Ex quo in mediate sequitur terminum singularem vel discretum pro pluribus supponere absq; aliqua repugnãtia: ut in istis: iste homo vel asinus est asinus: iste sor. ⁊ pla. currunt: nec ß est inconueniens de termino singularis numeri in terminis compositis. Item sequit ꝙ ß descriptio quã vn⁹ modern⁹ approbat est in vno superflua:

vz suppositio discreta est statio termini discreti vel termi/
ni cõmunis cum signo demõstratiuo discreto pro suppo/
sito vel suppositis in quod vel inque transit vis termini a
quo habet vt supponat: dicit enim notanter cuz signo de/
monstratiuo discreto: propter tales terminos talis tantus
⁊ huiusmodi que non faciunt ꝓpositiones singulares: vñ
ista est indefinita talis homo currit: demõstrato te albo q̃
tuis ibi subiciatur terminus cõmunis cum pro nomine
demõstratiuo: hec descriptio ẽ superflua ꝓpter istum ter
minũ discreto: ⁊ pro declaratione sui exempli est notan/
dum q̃ ly talis tãtus ⁊ huiusmõi pñt teneri triplr q̃tum
spectat ad propositũ: vz relatiue redditiue ⁊ discrete: exẽ
plum primi ut aliqualis homo currit ⁊ talis disputat. Exẽ
plum secundi ut ego sum talis qualis tu es. Exemplum
tertij vt talis homo currit: sumendo ly talis demõstrati/
ue. ¶ Prima.n. conuertibiliter significat q̃ aliqualis ho/
mo currit: ⁊ sibi similis in illa qualitate disputat. ¶ Secũ
da significat q̃ in aliqua q̃litate sum tibi similis. ¶ Ter/
tia vero significat q̃ ß ens homo qualificatũ currit: sicut
igitur ß est discreta ita ⁊ alia ⁊ non indefinita: vt dicit iste
magister. Si enim teneretur in tertia primo vel secundo
modo bene esset indefinita: sicut etiam contingit cum pro
nomine demõstratiuo substãtie: si.n. dicitur iste hõ currit
stat ly iste discrete ⁊ demõstratiue: si dr̃ iste q̃ currit dispu
tat stat ly iste redditiue ⁊ non facit propositionẽ singularẽ
sed indefinitã vel nullius quantitatis. Si vo diceretur hõ
currit ⁊ iste disputat: tenẽdo ly iste relatiue: iam non tene
tur demonstratiue ⁊ non facit propositionem singularem
sed indefinitam ut infra uidebitur.

Communis suppositio diuiditur in determi/
natam ⁊ confusaz. Suppositio
determinata est significatio termini i propositiõe sub quo
contingit descendere ad omnia eius supposita ⁊ econtra
cum debito medio: sequitur enim homo currit ⁊ isti sunt
omnes homines igit̃ iste homo currit: vel ista hõ currit:
⁊ sic de singulis: similr ecõtra seqtur: iste hõ currit: vl ista
homo currit: ⁊ sic de alijs. ⁊ isti sunt omnes hoies igitur
homo currit. Et notanter ponitur i singularibus alterna/
tis vicibus: ista homo currit: q: si non poneretur ꝓñia nõ
valẽt saltim prima. ut posito q̃ una mulier currat ⁊ nullꝰ
masculus ⁊ quilibet sederet. tũc patet q̃ ß ẽ vera hõ cur/
rit ⁊ ß silr isti sunt omnes homines demõstratis oibꝰ ho/
minibus ⁊ tñ ß est falsa. iste homo currit. uel iste hõ cur/
rit vel sic de singulis. q: ly ⁊ sic d̃ singulis non plus cõuo/
cat vel significat quo ad singularia masculini vel semini ge
neris q̃z sua copulatiua precedens. Ideo ex ista proposi/
tione aliquis homo currit cum tali medio bene sequitur
ista copulatiua. iste homo currit vel iste ⁊c̃. quia tales sũt
singulares illius. Sed ex ista homo currit cuz tali me/
dio seqtur ista copulatiua iste homo currit. uel ista homo
currit. qa tales sunt singulares istius. ⁊ non alie. sicut enim
ex ista propositõe homo currit. non seqtur q̃ aliqs homo
currit ita ex eadẽ nõ secunẽ ille singulares prozes. ¶ Et
notanter dicitur in descriptione cuz debito medio. quia si
ne medio exide finita uel pticlari nõ secuntur eius singu/
lares. vnde non sequit̃ homo est animal. igit̃ iste homo ẽ
animal vel ista homo ẽ aial. ⁊ sic de alijs. q: post mille an/
nos erit significatũ ⁊ adequatũ antecedẽtis verum ⁊ tũc
significatũ adequatum ꝓñtis erit falsuz: nec vz dicere q̃
tunc talis disiunctiua erit vera alijs hominibus demon
stratis q: ß nõ tollit bonitatẽ uel malitiã ꝓsequẽtie: vñ ß cõ
sequẽtia ẽ formalis hõ currit igitur aial currit nõ obstante
q̃ post mille annos erit antecedẽs vm ⁊ ꝓñs falsum: sed
oportet dirigere oculũ ad significatũ ꝓpõnis: ita q̃ si signi
ficatũ añtis aliquãdo ẽ verũ ⁊ tũc significatũ ꝓñtis qd̃ iaz
significat erit falsum: ꝓñia nõ vz: ⁊ sic est i ꝓposito. Simi/
liter nec ecõuerso sequitur: ut iste homo nõ ẽ aial nec iste
nec illa ⁊ sic de singulis igitur nihil q̃ est hõ ẽ aial: propter
eãdẽ cãm. Si enim ꝑma nõ valuit nec etiam secunda va/
let ex opposito ad oppositum.

Suppositio confusa diuiditur q: quedã ẽ cõ
fusa tñ ⁊ q̃daz est cõfusa ⁊ di/
stributiua. Suppositio cõfusa tñ diuiditur silr: q: q̃dã ẽ
mobilis q̃dã ĩmobilis. Suppositio cõfusa tñ mobilis ẽ si
gnificatio termini cõis i propositione sub quo nõ cõtingit
ad sua singularia descendere copulatiue nec disiunctiue sz
copulatim vel disiunctim cum debito medio: ⁊ sic sup/
ponit predicatũ i vniuersali affirmatiua: ⁊ subiectũ i exclu
siua affirmatiua. Notãdũ est q̃ nõ sequit̃: omis hõ ẽ aial ⁊
ista sunt oia aialia igitur omis hõ ẽ hoc aial vel omis hõ est ß
aial ⁊ sic de alijs. ⁊ a fortiori nõ sequit̃ copulatiue. Seqt̃
tamẽ bñ disiunctim cũ tali medio talis ꝓpositio cathego/
rica de disiuncto extremo. s. omis homo ẽ ß aial uel ß aial
⁊ sic de singulis que vera est: q: ego sum ß aial vel ß aial
⁊ sic de singulis. Et cõsimiliter ẽ aliquãdo concedendus
descẽsus copulatim ⁊ copulatiue nõ: vt nõ sequit̃: tu non
es omis homo: igitur tu non es iste homo: nec iste homo:
sed bene sequitur ista cathegorica de copulato extremo:
tu nõ es iste hõ ⁊ iste ⁊ iste ⁊ sic de alijs.

Suppositio cõfusa tñ ĩmobilis est significa
tio termini cõis stãtis cõfuse tñ
i ꝓpositione sub quo ad sua singularia nõ cõtingit descen
dere: ⁊ iste modo supponit ly denarium in ista proposi/
tione: ꝓmitto tibi denarium. vñ nõ sequitur. ꝓmitto tibi
denarium ⁊ isti sunt vel pñt eẽ oẽs denarij ergo promitti
tibi istum vl istũ ⁊ sic de alijs. Silr nõ sequit̃ ly hõ signi
ficat primo hoiem seu adequate: ⁊ isti sunt vel pñt eẽ aut
sunt imaginabiles eẽ oẽs homines igitur ly homo signifi
cat pro istũ hominẽ vel istum uel illuz: ⁊ sic de singulis:
antecedẽs ibi est verũ ⁊ ꝓñs falsum. ¶ Sed ß dubitatur
aliquãdo terminus cõis stat cõfuse tñ mobiliter ⁊ aliqñ
ĩmobiliter vt patet ex dictis qũo igitur põt cognosci quã/
do stat mobiliter ⁊ quãdo ĩmobiliter. ¶ Dico q̃ termi/
nus stãs confuse tñ p vnicũ signum hñs vtrãq; vtutẽ. s.
cõfũdẽdi distributiue ⁊ cõfuse tñ vt sunt signa vl ia affir/
matiua: ⁊ dictio exclusiua supponit confuse tñ mobiliter
Et sic supponit predicatũ propositionis vniuersalis affir/
matiue existens terminus cõis: Si uero termin? cõis stat
cõfuse tñ ꝓ secũdo signo solũmõ quoꝫ q̃libet de perse
hz uiz distributiuã: sic itez stat ꝓfuse tñ mobilit̃: vt tu dif
fers ab omi hoie: supponit ly hoie confuse tñ mobiliter: ⁊
habet descendi copulatim. ¶ Si aũt terminus cõis stet
confuse tñ per terminum vel signum solũ actũ mẽtis de
notatiuũ: sic stat cõfuse tñ mobiliter: ut iste terminus hõ
significat. hoiez ly hoeiz stat cõfuse tñ mobilr ⁊c̃. ¶ Si
ãt termin? stat cõfuse tñ per vnicũ terminũ cadẽtẽ sup cõ
plexũ aut super in cõplexum nõ se hñtẽ aliquo dictorum
modorum stat talis terminus confuse tñ ĩmobiliter: sicut
in istis: promitto tibi denarium: ly hõ significat pro ho/
minem: sor. scipit eẽ asin? necessario hõ ẽ aial ⁊ sic d̃ alijs:
suo modo: ß aũt breuiter dicta sint: q: posterius per ea q̃
dicẽtur ß magis nota fient.

Suppositio confusa distributiua diuidit̃ q:
quedã ẽ mobilis q̃dã ĩmobilis
Suppositio confusa distributiua mobilis ẽ significatio ter
mini cõis sub quo contingit descensus fieri ad oia eiꝰ sin/
gularia copulatiue cum debito medio ⁊ econtra cum
eodẽ medio: sequit̃ enim ß aial currit ⁊ ß aial currit ⁊ sic
de alijs ⁊ ista sunt oia aialia ergo oẽ aial currit ⁊ ecõuerso
sequit̃ cũ eadẽ minori q̃ dicit̃ cõstãtia singularũ vt oẽ aial
currit ⁊ ista sunt oia aialia ergo ß aial currit ⁊ ß aial currit
⁊ sic de singulis. Et sic supponit in qualibet vniuersali af/
firmatiua subiectũ: ⁊ in oi negatiua tã subiectũ q̃z p̃dica
tum: supposito q̃ predicatũ sit termin? cõis: ideo ab vni/
uersali negatiua ad singularẽ suã satis tenet cõsequẽtia sine
tali medio vel cõstantia: vnde bñ sequit̃: nullus hõ currit
igitur nec iste homo currit nec iste: ⁊ sic de alijs: sed econ
tra non sequitur nisi cum debito medio: q: sicut prius di/
ctum est staret hinc ad mille annos añs eẽ verum ⁊ ꝓñs
falsum: ideo cõcedũt̃ tales ꝓclõnes videlicet q̃ aliqs hõ
currit ⁊ tñ nec ille currit: nec ille currit ⁊ sic de alijs. Silr
iste homo currit ⁊ iste homo currit ⁊ sic de alijs ⁊ tñ ali/
quis hõ non currit. Sed tales cõclusiones sunt ĩpossibi/
les aliquis hõ currit ⁊ isti sunt omnes homines ⁊ tamen

nec iste hō currit nec iste currit: ⁊ sic de alijs. Similiter ē impossibile ꝙ iste currat ⁊ iste currat ⁊ sic ō alijs. ⁊ ꝙ isti sunt omnes hommes ⁊ tamen aliquis homo non currit: sicut ista est impossibilis oīs hō currit ⁊ isti sunt oēs homines ⁊ tamē nec iste currit: nec ille currit. ¶ Sed dubitat de ista conclusione iste homo currit ⁊ iste nō ē. ⁊ tñ aliquis homo nō currit: sed probo eam sic: nam ista consequentia nō vz: iste homo currit ⁊ iste homo currit. ⁊ sic de alijs ergo qlibet homo currit: ⁊ si non valet contradictorium consequētis stabit cum antecedente ⁊ isto modo vificabitur cōclusio: ⁊ ꝙ ista cōsequētia non valet. probo: quia vl' solum homines qui sunt demōstrantur in antecedente vl' non. Sed demōstrātur aliq q nō sūt: si demōstrātur aliq qui nō sūt: tūc semp ī tali iducticōe aīs erit falsū ⁊ ꝑīs aliquādo vuz: qd nō bene sonat. Si aūt in ātecedēte dr̄ant solū hoies q sūt: signētur omnes illi. Et sint verbi grā mille homines: ⁊ aīs sic copulatiua facta ex tot partib' p:eci se ⁊ co:rñdēter: ⁊ p:io ꝙ oēs illi hoies determinati cras currant per totum diem: ⁊ ꝙ cras generetur vn' homo qui nunq̄ curret dato ꝙ erit truncatus pedes: quo posito pz ꝙ cras erit ita sicut per illam copulatiuam significatur: nunc adequate: ⁊ tamē tūc non erit ita: sicut p consequens adequate significatur: ergo cras ista cōsequentia ñ valebit: ⁊ p ꝑīs nec iam vz: antecedēs pz q: cras erit ita ꝙ aliqs homo nō currit vt pz per casum igitur cras erit ita ꝙ non qlibet homo currit. Et licet a tali vniuersali ad suas singulares sine medio debito non valet consequētia nec econtra: aliquando tamen bene valet gratia materie ⁊ terminorum: sequitur enim omnis deus est ig̃ iste de' est ⁊ econtra: similiter sequitur omnis sol. lucet igitur iste sol lucet. oīs mūd' ē: igit̄ iste mūd' ē: q̄libet. n. istax ē bōa de materia ⁊ non de forma: q: similes illis non ualent vt argumentatū est q̄re ⁊c. ¶ Ex isto sequtur quosdaz ī hac materia male sensisse q hanc consequētiam reputāt fore bonam. s. omnis homo currit igitur iste homo currit si sit ⁊ sic de alijs: antecedens enim est possibile ⁊ ꝑīs impossibile: cum ipsam cōponatur ex multis singularibus ipossibilibus: ꝑ enim ē ipossibilis: iste hō currit si sit: ex eo ꝙ ē vna ꝑīa vl' conditionalis impossibilis: cū oppositū ꝑītis stet cū aīcedēte: ista enim bene stāt simul: iste homo ē ⁊ iste homo non currit: posito ꝙ pro tūc sederet uel nō cur reret. ¶ Ex his oībus pz quomodo vlia nō conuertunt̄ cum suis singularibus: nam stat vlia esse possibilia ⁊ sua singularia ipossibilia: ut pz de ista: omne aīal in ista domo est asinus: q̄ possibilis est: ⁊ tamē quocūq̄ animali in ista domo demonstrato est ꝑ impssibilis. ꝑ animal in ista domo est asinus: dato ꝙ in ista domo non essent nisi hoies: stat ēt vniuersalia esse necessaria ⁊ singularia contingentia ut pz de istis omne ens est: omnis homo est: omne corruptibile est. Ideo solet concedi ꝙ necessario omnis hō est ⁊ tamen omnis homo solū cōtingent ē. stat etiā vniuersalia esse ipossibilia ⁊ sua singularia possibilia. ĩmo quecūq̄ duo dāda cōpossibilia. ut pz de istis. oē aīal desinit ē: oīs hō cōrūpitur. vtrūq̄ istox ꝗdictorioꝝ ē vex. Stat etiaz duorum vniuersaliū singularia conuerti que tñ vniuersalia non cōuertūtur: ĩmo unū est necessariū ⁊ reliquū ipossibile. ut pz de istis. omne coloratū ē ⁊ omne ens est coloratū. modo quacūq̄ singulari capta vnius ipsa sequit̄ ex singulari alterius ⁊ ecōtra. sequit̄. n. hoc colo:atuz ē igit̄ ꝑ est colo:atum ⁊ econtra. ⁊ tñ patet ꝙ ista est uera ⁊ necessaria omne colo:atū ē. ⁊ ista ē falsa ⁊ ipossibilis oē ens ē colo:atum vt pz p exponentes. sed puto ꝙ ꝑ nō sit nex quia sēdē vniuersalis multa singularia sunt impossibilia q̄ non secūtur ex aliquibus singularibus antecedētis cum q̄libet talis sit possibilis vt pz: ¶ Itē stat aliquā vl'em esse falsam ⁊ ipossibilē lz q̄libet ei' singularis ē vera. Et particularē verā ⁊ necessariā cuius q̄libet singularis ē ipossibilis: vt posito ꝙ istius: oē animal ē homo q̄libet singularis falsa corrūpat solis veris remanētibus: ⁊ similiter isti animal ē homo corrūpatur: oēs singulares vere falsis manentibus. Et sic pz propositum. Et ꝑ dicūt aliq ꝙ ad veritatem vniuersalis requiritur ꝙ q̄libet singularis quam habet ⁊ quā apta nata ē hēre sit vera: sed ꝑ ē falsum: nam ista vniuersalis oīs homo ē aīal ē apta nata habere illam iste homo est animal demōstrando aīx p̄m: que falsa est ⁊ tñ ipsa vniuersalis est uera vt patet. ¶ Dico igitur alit̄ ꝙ ad veritatem vl'is requiritur ꝙ quelibet singularis sit vera manētibus p̄marijs sermonibus ip̄ius vl'is ⁊ suarū singularium: ⁊ cuz hoc ꝙ cuilibet supposito subiecti ip̄i' vniuersalis cōrñdeat vna singularis. ¶ Pro quo ē notādum ꝙ ad ꝑ ꝙ aliqua sint singularia alicuius vniuersalis opz ꝙ habeant predicata sinonima cum predicato dato ip̄ius vniuersalis ⁊ subiecta cum eius subiecto sinonima demptis signis. Et dico signa nomina relatiua ⁊ pronomina demonstratiua: Verbi gratia singularia istius vniuersalis: omnis homo est animal sunt talia: iste homo est animal: ista homo est animal: ⁊ sic de alijs: ⁊ non talia illō risibile ē aīal: iste homo est substantia aīata ⁊ sensibilis q̄ruis equipaleant. Ex quo sequitur ꝙ singularia istius: oīs homo est omnis homo: non sunt ista: iste homo ē iste homo: ⁊ ista homo est ista homo: ⁊ sic de alijs: sed ista videlicet: iste homo ē oīs hō ⁊ sic de alijs.

Suppositio confusa distributiua īmobilis ē significatio ī propositiōe distributi sub quo nō contigit ad sua cōposita copulatiue descēdere. exēplū de terminis stātibus distributiue īmobiliter ꝗm aliquos: ut non sequitur differens ab hoc ē: ⁊ differens ab hoc est ⁊ sic vltra igitur differēs ab aliquo ē: nec sequitur aliud ab isto homine ē homo. ⁊ aliud ab isto homine est homo: ⁊ sic de alijs. ergo aliud ab homine ē homo. In qualibet istarum ꝑītiax ē aīs verū ⁊ ꝑīs ipossibile. Similiter: nō sequitur: sor. ē albio: q̄ ē pla. in hoc ī stanti. ⁊ albio: q̄ erit pla. in ꝑ instanti igitur so:. est albio: q̄ erit pla. in aliquo instāti. Nec seqtur alicuius hoīs qulibet asinus currit. iste est asinus igitur alicui' hoīs iste asinus currit. quia casu possibili posito antecedēs est verum ⁊ cōsequēs ē falsum: vt posito ꝙ so:. habeat duos asinos currētes ⁊ pla. duos iacētes: tūc patet ꝙ alicuius hominis quilibet asinus currit: q: istius hominis demonstrando sortem quilibet asin' currit: ⁊ iste homo ē aliquis homo igitur ⁊c. ꝑīa pz ab inferiori ad suū superius sine impedimēto: ⁊ aīs probatur: q: istius hoīs aliqs asinus currit ⁊ istius hominis nihil est asinus qn illud currit igit̄ ⁊c. ⁊ sic patet ꝙ aīs sit uerum: ⁊ ꝑīs falsum: ꝙ consequens sit falsum: pz supposito ꝙ per ly iste demostrarē asinum pla. Cā aūt quare nulla istarum ꝑīarum valet fundatur super illā regulam p̄ncipalē ⁊ nobilissimā totius loyce: vz ꝙ quādo sunt plures termini mediati in aliqua ꝓpositiōe semp a p:ño termino dz incipi illius propositionis probatio: ita ꝙ prioris termini mediati significatio debet explicari aīq̄ posterioris termini mediati officium explicetur. verbi gratia capta tali propositione album incipit esse cuius prim' terminus ē iste terminus resolubilis albuz: ꝓbāda ē ꝓpositio resolutoie ratione istius termini albuz sic arguēdo: ꝑ incipit esse so:. ⁊ ꝑ ē uel incipit esse albuz: iō aliqui propter defectum istius cōsiderationis seipsos intricauerunt ⁊ suam sniam expresserunt minus diffuse: dicentes ꝙ ꝑ propositio album incipit esse so:. deb et sic exponi: album nūc non est so:. nec aliud ꝙ erit album iā est so:. ⁊ imediate post instās ꝑīs aliquod album erit so:. nl' sic: albū nūc est so:. ⁊ imediate ante ꝑ nullus albū fuit so:. modo certum est ꝙ expositio ista nimis itrincata est: nō obstāte ꝙ ista de īmobilitate termini distributi sint sustentabilia: tamē mihi videtur ꝙ in quolibet istox termin' distributus mobiliter distribuatur: ita ꝙ sub eo contigit descendere sed non modo dicto: prima enim consequentia non ualet: q: arguitur a pluribus determinatis ad vnam determinatam. vnde patet ꝙ ista consequentia non valet hō est iste hō ⁊ homo est iste homo: ⁊ ista homo ⁊ sic ō alijs ⁊ isti sunt oēs homines. igitur homo est omnis hō: nec ex hoc sequitur ꝙ ly homo non stat confuse ⁊ distributiue mobiliter: quia non debet suppositum variari sed semper idem demōstrari: vz homo est iste homo ⁊ idez homo est iste homo ⁊ sic de alijs. ¶ Isto modo concedi

tur consequentia: ⁊ negatur antecedens. ⁊ sta superi⁹ deberet argui: vz differens ab B ē ⁊ idem differens ab hoc est ⁊ sic de alijs ⁊ ista sunt omnia entia igitur differēs ab ente est: cōsequentia est bona sed antecedens est falsum: etiam sequitur aliud ab isto homine est homo ⁊ idē aliud ab isto homine ē homo ⁊ sic de alijs ⁊ isti sunt oēs hoies igitur aliud ab homine est homo: ꝯsequentia bona sed antecedens est falsum. ¶ Tertia cōsequētia iterum non vz q: non additur ⁊ ista erunt omnia instātia: quo addito nō erit antecedēs vex sine cōsequēte. ¶ Quarta cōsequētia similiter nō ualet: q: non arguit cū debito medio: ex quo enim ly asinus stat confuse ⁊ distributiue ⁊ non pro quolibet asino sed certi hominis qdlibet asino: oportet sumere pro medio constātiam distributionis solūmodo sic arguendo: alicuius hominis quilibet asinus currit: iste ē asinus eiusdem hois: igitur iste currit ⁊ in casu isto maior est vera ⁊ minor falsa. et cōsequētia bona. Sunt ergo aliter exēpla pro regula assignāda: dicendo ꝙ B consequētia nō ualet: tu incipis scire omnē propositionē iste sunt oēs propositiones. igitur tu incipis scire istam et istā et sic de alijs nec etiam valet qualitercūq; medium sumeretur de ptērito aut futuro. sicut infra patebit: nec sequitur necessario omnis homo est aial: isti sunt omnes homines. igitur necessario iste homo est animal: et necessario ista homo est animal et sic de alijs: cum antecedens sit uerus et ꝯns falsum. ¶ Sed B ꝑ maiori declaratione dubitatur sicut prio dubitatur de termino stāte cōfuse tm̄ ĩmobiliter. ex quo terminus distributus aliquando stat mobiliter: ⁊ aliquādo immobiliter: quomodo igitur poterit hoc regulariter cognosci. ¶ Dicendum ꝙ consideranda sunt que dicta sunt prius de terminis facientibus stare confuse tm̄. quomodo terminorum facientium stare confuse tm̄. quidaz confundunt ⁊ ĩmobilitant simul. quidam solum confundunt ⁊ non ĩmobilitant. exemplū primi vt incipit desinit. necessario. contingēter ⁊ huiusmodi. Exemplum secundi ut signa vniuersalia affirmatiua ⁊ dictiones exclusiue.

¶ Dico ergo ꝙ quādo terminus habēs viz confundendi confuse tm̄ ⁊ cum B ĩmobilitādi cōiungitur cum signo distributiuo affirmatiuo: ĩmobilitat terminū distributuz. quia signū licet absoluat euz a confusione illius que vocat confusio tm̄ nō tamen absoluit eum ab ĩmobilitate. quando autem terminus distribuitur ⁊ non per determinationem preuenientem alicuius talis termini confuse tm̄ confundentis. ⁊ habentis vim ĩmobilitāti simul. supponit talis terminus confuse distributiue mobiliter. vt oīs homo est animal. ly homo stat distributiue mobiliter. tu es fortior homine. ly homine. stat distributiue mobiliter. tu differs ab asino. li asino stat distributiue mobiliter. ⁊ ita ꝯnr in oibus illis exemplis prioribus. ⁊ alijs terminis distributiuis ⁊ non per determinationem talis termini immo mobilitātis ⁊c.

Contra unum superius dictum arguitur. uidelicet ꝙ in casu superiori alicuius hominis qlibet asinus currit ⁊ tm̄ iste asin⁹ nō currit demonstrādo asinū pla. Nam iste due propositiones conuertunt. alicuius hois qlibet asinus currit. ⁊ qlibet asinus alicuius hominis currit. sed cum ista secūda ñ stat ꝙ iste asinus non currat demōstrādo asinum platōis ergo ⁊c. ꝯsequētia pz ⁊ añs ꝓbatur vz ꝙ iste due cōuertuntur. nam in qlibet illarum ly asinus stat cōfuse ⁊ distributiue pro quolibet asino hois ⁊ cetera sūt paria. igitur conuertūtur. añs ꝓbatur sic. in illa qlibet asinus hominis currit. supponit ly asinus pro quolibet asino hominis ut patet. ⁊ ꝙ in alia sic supponat. probatur. q: ĩ ista ꝓpositione. hominis asinus currit. supponit ly asinus pro quolibz asino hominis disiunctiue igit distributus supponet pro quolibet asino hominis copulatiue. ⁊ per ꝯns in ista hois quilibet asinus currit: supponit li asinus pro quolibet asino hois copulatiue ⁊ distributiue qd erat probandum.

¶ Item sequitur istius hominis quilibet asinus currit igitur quilibet asinus currit: igitur a fortiori ille due cōuertūtur: añs probatur: quia sequitur: non quilibet asinus currit: igitur nullo mō qlibz asin⁹ currit: igt nullo mō quo isti⁹ est asinus quilibet asinus currit: ⁊ per ꝯns nō istius qlibz asinus currit: q: ex opposito sequit oppositū: sequit enim istius quilibet asinus currit: igitur isto modo qlibet asin⁹ currit demōstrādo modū quo fo. hz asinum: q: sicut B ē vera ĩ casu superiori isti⁹ hois qlibet asin⁹ currit rōne suarum exponētiū: sic ⁊ ista ē vera: isto mō qlibet asinus currit: sic exponēdo isto modo aliqs asinus currit ⁊ isto modo nihil est asinus qn illud currat: igit: ꝯnia pz: ⁊ añs, sil'. dato ꝙ per ly isto mō cōtinue demōstrat mod⁹ quo isti⁹ est asinus. Et sicut negatur ista ꝯnia: istius hois qlibet asinus currit: igit qlibet asin⁹ currit: ꝑ restrictionē factā p li istius: ⁊ cōceditur añs: eodē mō deberet negari ista ꝯnia. isto mō qlibet asinus currit: ergo qlibet asin⁹ currit: ⁊ cōcedi añs: ꝑ restrictionē factā p ly isto mō.

Ad ista argumenta respōdet: ad pmū nego ꝙ ista cōuertantur: hois qlibet asin⁹ currit: ⁊ qlibet asinus hois currit: ⁊ vlteri⁹ nego. ꝙ ĩ pma ly asin⁹ supponat copulatiue ꝑ quolibet asino hois: ⁊ tūc ad rōnē pōt rnderi: prio negando ꝯnaz: q: ad B ꝙ denotet bn̄ istū terminū distributiuū pro oī asino hois: regritur signū vl'e rectū ꝙ precedat tā ly hois. q̄z ly asinus: sic dicēdo qlibet asin⁹ hois currit. ¶ Vel aliter pōt dici negādo añs: vz ꝙ ĩ ista ꝓpōe hois asinus currit suppōat ly asin⁹ ꝑ quolibet asino hois: disiunctiue: sed bn̄ sequit ꝑ hois quolibet asino disiunctiue: sicut ēt ē ĩ ista hois qlibet asin⁹ currit nō suppōit ly asinus ꝑ quolibet asino hois nec ꝑ quolibet hois asino: sz ꝑ hominis quolibet asino: sicut etiā ⁊ in ista: qlibet hō currit: ñ supponit ly hō ꝑ oī hoie: sed bn̄ ꝑ oī hoie maschulo.

¶ Ad secūdū nego talē ꝯnam: nō qlibet asin⁹ currit igitur nullo⁹ qlibet asin⁹ currit: ⁊ stāt simul ⁊ sub ꝯrie ꝙ aliquo mō qlibet asin⁹ currit: ⁊ aliquo mō ñ qlibet asin⁹ currit sic etiā ista stāt simul aliqñ oē aial fuit ĩ archa noe ⁊ aliqñ nō oē aial fuit ĩ archa noe: ĩ aliquo istanti oīs hō fuit vel erit fo:. ⁊ ĩ aliquo istāti ñ oīs hō fuit vl'erit fo:. aliqñ aia añxpi necessario erit ⁊ aliqñ aia añxpi nō necessario erit: añ. a. cucurristi ⁊ ante. a. nō cucurristi: alicubi oīs homo est fo:. ⁊ alicubi nō oīs hō ē fo:. alicuius hois q̄libet ꝑs q̄ntitatiua ē mino: fo:. ⁊ alicuius hois nō quelibet ꝑs q̄ntitatiua ē mino: fo:. ¶ Prio quo ē notādū ꝙ qñ ē aliqd determinatū cū dictione hñte vim negatiōis cui ĩmediate añ vel post annectitur determinās sic ꝙ uerbū nō mediat dēpto determinante nō ualet cōsequētia de forma. sicut nec ab ĩferiori ad suū superius cū ĩpedimēto dictōis hñtis vim negatiōis. Et sic pz diuersitas iter tales propōnes B oīs hō ē fo:. ⁊ oīs hō ē fo:. ¶ Secūda enim ē falsa vt pz: ⁊ pma vera vt pz ꝑ exponētes: supposito ꝙ ꝑ ly B demōstret locus adequat⁹ fo:. tūc exponit sic: B hō ē fo:. ⁊ B nihil ē hō qn illud ē fo:. cōceditur etiā ꝑ eādē cām ꝙ fo:. ē oīs homo ĩ ista domo ⁊ tm̄ fo:. ñ ē oīs hō: tuū qdlz caput ē hois ⁊ tm̄ nō qlibet caput ē hois. ita eodē mō ē dicēdū ꝙ hois quilibet asinus currit ⁊ tm̄ nō qlibet asin⁹ currit. ¶ Verū tamen ē aduertēdū ꝙ ē magna dr̄a iter istas ꝓpōnes: alicuius hois qlibet asinus currit: ⁊ alicuius hois ē quilibet asinus currēs: q: in casu posito ē pma vera ⁊ secūda falsa fo:. enim nō ē quilibet asinus currēs: sicut nec tuum ē qlibet caput hominis: lz tuum qlibet caput ē hois: nec seqt fo:. ē asinus currēs ⁊ fo:. nō ē asinus qn ipse currat. igitur fo:. ē qlibet asinus currēs: sed sic dz exponi. fo:. ē asin⁹ currēs ⁊ nō ē asinus currens: quin fortis ē iste. igitur fo: ē qlibet asinus currēs: modo certū ē: ꝙ secūda exponēs ē falsa: alie enim exponētes iferūt talē fo:. qlibet asinus ē currens. Similiter ēt nō sequitur: tuū ē caput hois ⁊ tuū nō est aliqd caput qn illud ē hois. igit tuū ē quolibet caput hominis: sed bene sequitur: ꝙ tuū qdlibet caput ē hominis Ex eadē causa etiam rationabiliter cōcedūt alij ꝙ hic oīs homo sū: ⁊ in ista domo oē legēs sū: ⁊ ꝙ sū B oīs hō ⁊ sū ĩ ista domo oīs hō: sz negatur ꝙ hic sū oīs hō vl'ꝙ ĩ ista domo sū oē legens ratione diuersaz exponētiū: vñ ista ꝓpositio B oīs homo dz sic exponi: B hō sum ⁊ B nihil ē hō qn illud sum: sz ista B sū omnis homo alr hz exponi: vz B

sum homo ⁊ nihil est homo qn illud sum. Sicꝛ ista ꝓpo. ī ista domo oīs hō suꝫ sic exponit ī ista domo hō sū ⁊ in ista domo nihil ē hō qn illud sū. Sꝫ ista ꝓpo in ista domo sum oīs hō alīꝛ dꝫ exponi. vꝫ ī aliq̄ domo sū hō ⁊ nihil ē hō qn illud siꝫ ī ista domo: mō ista exponēs ē falsa. ¶ Cō sequēter negat q̄ isto mō tm̄ sum hō: demōstrādo modū discretū quo ego sū hō nec sequtur isto mō sū hō ⁊ isto mō nihil aliō a me ē hō igit isto mō tm̄ sū hō: sꝫ bene sequtur q̄ tm̄ ego sum hō isto mō ⁊ hoc ē uerū. Ista. n. ꝓpo isto mō tm̄ sū hō habet sic exponi: isto mō sū hō ⁊ nihil aliud a me isto mō ē hō ita q̄ ly isto mō determinet ly a me ⁊ nō verbū: ⁊ sic pꝫ q̄ ipsa ē falsa. ¶ Ex eadē cā etiaꝫ pōt cōcedi q̄ aliquādo oē aīal fuit in archa noe ⁊ tm̄ nūq̄ꝫ ī archa noe fuit oē aīal. Similiter aliq̄n oīs hō tu fuisti vl eris ⁊ tamē nūq̄ꝫ fuisti nec eris oīs hō: ꝟ. n. ꝓpo tunc oē aīal fuit in archa noe: exponitur sic: tūc aliqō aīal fuit ī archa noe ⁊ tunc nullum fuit aīal qn illud fuit in archa noe q̄ uerum ē: sꝫ ꝟ ꝓpo tūc ī archa noe fuit oē aīal. sic exponitur. tūc aliqō aīal fuit in archa noe vel tunc in archa noe fuit aliqō aīal ⁊ nō ē vel fuit aliqō aīal quin illud fuit tunc in archa noe q̄ est falsum. Similiter ista propositio in .a. instanti oīs homo fui: sic exponitur. In .a. hō fui. ⁊ in .a. instanti non est vel fuit hō qn illud fui. quod uerū ē casu posito. ¶ Sed ista ꝓpo in .a. instāti ero oīs homo. exponitur sic. in .a. instāti ero homo: ⁊ nihil ē vel erit hō quin illud ego ero in .a. instāti. ¶ Uerūtm̄ ꝓposita tali propōne aliq̄n fuit oē aīal in archa noe: dꝫ concedi lꝫ ly aīal non restringatur p illud aduerbiū aliquādo. qm̄ satis restringit per istū terminū archa noe. Jō dꝫ ista ꝓpositio sic exponi tunc fuit omne aīal ī archa noe. tunc fuit aliqō aīal ī archa ⁊ nō ē vel fuit aliquod aīal in archa noe qn illud tunc fuerit. Eodē modo ē dicēdū de istis. in .a. istāti tu eris oīs homo in ista domo. In .b. istāti soꝛ. fuit oīs hō ī bello mōte. ita q̄ licet termini distributi non determinētur p terminos p̄cedētes determinābit tm̄ per terminos sequētes.

¶ Et nota qō licet aliquādo tales ꝓpositiones. In .a. instati soꝛ. ē oīs homo. in .b. instāti soꝛ. fuit oīs hō concesserim casu possibili posito: ⁊ iā negem et negauerim. ꝟ dico iuxta uiā alioꝝ: qꝛ vtraq̄ꝫ via ꝓbabilis est nec argumenta vni⁹ partis concludunt rationibus alternis partis: et etiā qꝛ aliquibus magis placet vna via et aliquib⁹ alia. ¶ Est tamē notādū q̄ nomen aliqō alterū restrīgit distributuꝫ vel sibi ꝯiūctū abq̄ꝫ copula qō non restrīgē mediāte copula: sicut ꝟ alicuius hoīs q̄libet asin⁹ currit alicui⁹ hoīs ē q̄libet asinus. ī prima restringitur ly asinus et non in scōa ¶ Aduerbiū aūt aut equalēs sibi semp restringit ꝓpe se. distant āt pōt: sed non est necessarium. aliquādo oīs homo fuit soꝛ: stat ly hō distributiue restricte tm̄ p aduerbiū sed dicēdo aliquādo fuit omnis homo soꝛ. pōt determinare ly homo et pōt n̄ determinare: idē. et secūdū aliū et alium modum sumendi exponūtur ꝓpōnes. et ita dicēdū cū determinatione ablatiui casus sūpta cū ꝓpositione in. vt ī ista domo fuit oīs hō. concedo igit ī casu illā simplicit soꝛ. erit tūc oīs hō. et aliq̄n oīs hō fuit soꝛ. hāc āt aliquando soꝛ. fuit oīs hō non cōcedo nisi aliq̄n cadat sup terminū distributū. Si āt voluerit opponēs q̄ n̄ cadat rn̄deat ꝯter taliter q̄ ī exponētib⁹ termin⁹ iste distribut⁹ nō determinet p aduerbiū illud aut sibi equalēs. Et hāc determinationē volo semp intelligi in dictis meis.

¶ De suppositione respectu vbi ampliatiui.

Jcto de suppotionib⁹ in generali restat nūc de eisdē spālius pertractare et ꝟ q̄stū pertinet ad diuersitatē suppositiōis q̄ fit respectu diuersoꝛū tēpoꝛū. Jō aīq̄ꝫ ad alia procedam pono istam conclusionem q̄ terminus cōis uel discretus supponēs per se respectu verbi de presenti solum supponit pro his que sūt vel pro illo q̄ ē. Hec conclusio probatur sic. termin⁹ ex sui natura non plus determiātur ad vnū tēpus q̄ꝫ ad aliō igitur q̄ terminus supponit pro suis suppositis in tali tpe vel tali hoc habet a verbo sed nihil dat q̄ non habet et cū verbuꝫ p̄ntis tp̄ris nō īcludat futuritionē. nec p̄teritionē nec aliqō aliō ꝯsignificatū alicui⁹ termini āpliatiui igit ipꝫ n̄ limitat terminū supponere nisi solūmō p p̄nti.

Sed contra istam cōclusionē arguitur multipliciter ⁊ primo sic: si ly est restringit sic suum subiectum ad solū supponēdū pro presentibus ergo apari vbi predicatur ly currit restringit suū subiectū ad solum suponēdū pro currētib⁹. Et sic ista esset uera: omnis homo curit dato q̄ solūmō iste homo currēt: qꝛ qua rōne ista oīs hō ē aīal significat q̄ oīs hō q̄ ē vel q̄ est. ē aīal. Jta ista oīs hō currit. significat q̄ oīs hō q̄ currit vel q̄ curit. currit: qō verū ē. ¶ Secūdo arguit sic ī ista ꝓpositione oīs homo ē aīal: ly homo supponit respectu verbi mere de presenti. Et tamē nō solū supponit pro his q̄ sūt: qō arguit sic: pro qbus enim supponit subiectū in vna contrariaꝫ pro eisdem suppōit subiectū ī alia Sed in illa nullus hō ē aīal ly hō negat pro presentibus preteritis ⁊ futuris: igitur ⁊ in sua contraria assumptum patet: quia ad quecūq̄ꝫ contingit ut fiat descensus a parte subiecti pro illis supponit ly hō: sed tam ad preteritos q̄ꝫ ad futuros contingit descendere igitur ⁊ē. ¶ Tertio arguitur sic. In ista ꝓpositione oē ens q̄ pōt esse ē: suppōit ly ens q̄ potest ē: respectu istius verbi est: mere de presenti ⁊ tamen non solū supponit pro his que sunt igit conclusio falsa: cōsequētia cū maiori pꝫ ⁊ minor ꝓbatur: qa si non: tunc sequeretur q̄ iste essent concedende oē q̄ fuit ē: omne q̄ pōt eē ē: ⁊ cōsequēter iste etiā essent concedende: omne preteritum ē: omne futurū ē: omne possibile ē: quarum quelibet videtur īpossibilis: qꝛ sequit oē q̄ pōt esse ē: aīq̄ꝫ vel adā pōt esse igitur aliqs eoꝝ ē: conclusio ē falsa igitur aliqua p̄missarū non minor igitur maior. Jtē sequūtur iste cōclusiones: omnis homo qui fuit in ista domo currit. ⁊ tamen mille homines fuerunt in ista domo quorum nullus curit. Similiter sequit q̄ ista ē falsa. Chimera non est: qꝛ respectu huius verbi ē mere de presenti significat q̄ chimera que est non est: que ē falsa. Sequit etiam q̄ ꝟ ē vera qōlibet ē ens q̄ fuit qꝛ cū ly ens q̄ fuit sequitur ly est. solum supponit pro his que sunt: ⁊ sic ista esset vera: modo hoc ē falsum. quia ꝟ nō ē q̄ fuit demonstrato istanti presenti: ⁊ hoc ē aliqd q̄ ē igitur nō qōlibet ē q̄ fuit. ¶ Jtē ꝟ ē uera ens q̄ pōt eē non est ens. ⁊ hec est ꝯdictoria istius omne ens q̄ pōt esse ē igitur ista ē falsa: cōsequētia tenet ⁊ aīs ꝓbatur: qꝛ ꝟ nō ē demonstrādo anteꝛ̄m: ⁊ ꝟ ē ens q̄ pōt esse vel pōt esse ens q̄ pōt esse igr̄ ens q̄ pōt ⁊ē. ¶ Sed iam fortius arguitur ꝓcedēdo q̄ subiectū istius omne ens q̄ pōt esse ē: non solū supponit pro eo q̄ est: qꝛ in ista ꝓpositione oīs homo q̄ est erit: iste terminus: homo qui ē: distribuitur respectu verbi erit solum pro hoībus qui sunt: ⁊ non pro hominibus qui erūt ⁊ non sunt: quia aliter esset falsa: ⁊ tota causa ē quia includit in se actuꝫ uerbalē consignificātē p̄ntialiter pro p̄ntib⁹ igitur pari rōne iste terminus ens q̄ pōt eē distribut⁹ respectu huius uerbi ē distribuitur p omni ente q̄ pōt esse. tenet ꝯsa: ex eo q̄ iste terminus ens q̄ pōt eē īcludit in se hoc verbum pōt consignificans pro omnibus significatis istius termini ens q̄ pōt esse. ¶ Secundo arguitur sic. p quibuscūq̄ꝫ distribuitur iste terminus: ens q̄ ē. respectu huius verbi potest: pro omnibus illis distribuitur respectu huius verbi ē vel erit vel fuit ⁊ hoc ratione verbi inclusi: igitur per idem pro quibuscūq̄ꝫ distribuit iste terminis ens q̄ pōt eē respectu huius verbi potest: pro eisdeꝫ distribuitur respectu huius verbi ē: eo q̄ īcludit in se verbum: sed pro omni ente q̄ pōt esse distribuitur respectu verbi potest: vt pꝫ in tali omne ens q̄ pōt esse potest esse ergo pro omni tali distribuitur respectu huius verbi est. ¶ Tertio iste terminus ens q̄ est siue distribuitur respectu huius verbi est siue erit. siue fuit siue pōt: solum distribuitur pro omni ente q̄ est ⁊ hoc ratione verbi inclusi cōsignificātis solum p̄sentialiter. igitur pari rōne iste terminus ens q̄ pōt eē siue distribuitur respectu vnius siue alterius distribuitur pro omni ente q̄ potest esse eo q̄ li potest consignificat ampliatiue. ¶ Quarto cum dicitur oē q̄ pōt eē est: ly q̄ supponit respectu huius verbi potest q̄

quidem est verbum ampliatiuum: igitur supponit indifferenter pro oi pnti uel possibili ñ existēte: igr hoc vbū ē p tali non existente verificatur q nō est vex: ergo ꝓclo falsa

Ad ista argumenta respondet. Ad primū dico cuz concluditur in argumento q in illa ppositione: omnis homo currit: ly homo solū supponit pro hominibus currentibus: nego consequentiam. Et tunc ad argumentum: ly ē restrigit suum subiectum ad solum supponendū pro p̄sentibus igitur ⁊ ly currit pro currentibus: nego cōsequētiā: ⁊ causa est: quia licet qlibet verbum presentis temporis non distractū restringat suum subiectum ad solum supponendū pro presentibus: non tamē oportet q restrigat ipsum ad solum supponendum pro omni illo q consignificat: sicut pz de ß verbo currit: q simul consignificat tempus presens ratione copule incluse ⁊ cursum ratione sui participij modo sicut ly currēs q ē pdicatū non hz restringere subiectū sicut nec aliqd aliud pdicatū ita ly currit ratione eiusdē participij vel predicati nō pōt restringere subiectum: ⁊ sicut illud verbum ē hz restringere subiectū ad solū supponēdū p̄ p̄sētib⁹. ita illd vbū currit rōe ipius copule bñ pōt restrigē suū subiectum ad supponēdū p pnti ⁊ ß ꝓcedit. ¶ Ad 2m argumētū pncipaliter adductum nego q p quibuscūqz supponit subiectū in vniuersali negatiua pro eisdē supponit subiectū in vniuersali affirmatiua. ⁊ hoc propter vehementiā negatiōis: sed ecōuerso concedo q pro quibuscumqz supponit subiectum in uniuersali affirmatiua p eisdē supponit ſbuz ī vniuersali negatiua. quia affirmatio est prior negatione per aristotelem primo posteriorum: negatiua enim noscitur per affirmatiuam ⁊ non econtra.

Sed contra istā responsionem arguit multipliciter pbando q iste terminus hō ī ista: oīs homo ē aīal. non solum supponit pro oībus hoīb⁹ pnti b⁹ imo ⁊ p oi hoīe pterito futuro possibili ⁊ imaginabili. Istā iste terminus homo distributus in singulari apprehensione significat omnē hominem presentem pteritū ⁊ futurū possibilem ⁊ imaginabilē ergo quando cum alio cōponitur sic significat ⁊ pro eisdem suppōit ¶ Secundo arguitur sic ⁊ suppono q tu habeas istam propositionem in mente tua oīs hō ē aīal: cuius subiectuz sit. c. ⁊ pono q añxp̄s generabitur in. b. īstanti cum ß q ista propositio predicta cōtinue maneat in mente vsqz ad. b. instans non variata: nec intellectu tuo variato: tūc sic. c. in. b. īstāti supponet pro añxp̄o respectu huius verbi est ⁊ oī modo quo se habebit. c. in. b. instanti iaz se habet. eo q nō erit mutatio ī ipso nec intellectu igitur ⁊ iam p ātexp̄o supponit. ¶ Et confirmatur. c. iā est tāte potētie motiue ad mouēdū ipsum intellectum sicut erit in. b. instanti ⁊ econtra ⁊ ß verbum ē ē ī. b. īstāti erit tātepotētie ipeditiue seu resistitiue sic est iā ⁊ ecōtra sed ī. b. īstāti ñ erit sufficiens ad ipediēdū ipm. c. qn ipsū supponet respectu eiusdem p añchristo igitur nec iam ē sufficiēs. ¶ Tertio iste terminus añxp̄s ī ista ppōne: añxp̄s ē: supponit pro ente nō existēte in hoc īstāti respectu huius verbi ē: nec restringitur ab eodē: igit cū iste termin⁹ homo mentalis eq̄ naturaliter ē repñtatiuus añxp̄i sicut iste termin⁹ añxp̄s videtur q pari ratiōe nō restrigat qn supponat p añxp̄o. ¶ Quarto hoc verbū ē mētale nāliter cōsignificat ⁊ p oī īstāti pterito nāliter cōsignificauit. ⁊ p oī īstāti futuro nāliter cōsignabit ⁊ nō restrigitur nec restringi pōt ergo pari ratione pro oī instanti qd fuit erit ⁊ pōt eē iā cōsignificat ⁊ per ꝓñs terminus supponens respectu eiusdem debz supponere p suis suppositis ī talib⁹ tpibus: ꝓña pz: qz sic in ista propositiōe: oīs hō pōt esse aīal: ly homo īdifferēter supponit pro hominibus qui iam sunt ⁊ qui possunt esse ⁊ non sunt: per idem si ly ē cōsignificat pro omni tali īstāti pterito ⁊ futuro. ⁊ possibili terminus supponens. respectu ipius pro omni eius significato presente pterito futuro ⁊ possibili supponit. ¶ Quinto arguit sic: dato q eēt vn⁹ intellectus infinite virtutis habens vnum terminum disiūctum ex terminis discretis omnium hominum qui fuerunt ⁊ qui potuerunt esse: tunc talis terminus disiunctus supponens respectu huius verbi est indefinite affirmatiue supponet pro omni homine qui potest esse: igitur adueniente sibi distributione distribueretur copulatiue pro eisdem: sed huius vniuersalis conuertetur cū ista oīs hō ē aīal. igitur subiectuz illius omnis homo est animal suppo nit pro omni homine qui potest esse.

Ad ista argumenta respondetur: ad primū qñ dicebat q iste terminus homo distributus in simplici apprehensione significat oēm presentē preteritum ⁊ futuz ⁊c. igitur quādo cū alio componitur sic significat: cōcedo consequētiam: ⁊ ꝓñs. Et ulterius cum concluditur q p eisdem omnibus fit compositio vel q talis terminus cum alio compositus supponit pro omnibus illis: rñdeo negando cōsequētiam: non enim ē idem supponere ⁊ significare: significare enim est intellectui repræsentare ita q qcqd terminus intellectui repræsentat illd idez etiaz significat. sz quia iste terminus homo sumptus tam in simplici apprehensione q̄z qñ cum uerbo componitur: uirtuti cognitiue oēm hominem presentē pteritū ⁊ futurū: possibilē ⁊ imaginabilē repræsentat. Ideo omnes tales significat sed sec⁹ est supponere: quia supponere est significatuz aliquod respectu talis vel talis temporis virtuti cognitiue ostendere propter ß iste terminus homo in ista propositione: oīs hō est animal: supponit pro te me uel pro isto: ⁊ nō pro añxp̄o: qz hoc verbum est: de nobis vere dicitur ⁊ non de añxp̄o: propter hoc inuenta sunt uerba diuersorum temporum ut aliquādo intelligantur per terminū oīa sua supposita presentia: aliquando futura: ⁊ aliquando preterita. ¶ Ad secundū argumentum admitto casum: ⁊ tūc ad argumētum. c. in. b. instanti supponet pro añchristo respectu huius verbi est ⁊ omni modo quo se habebit. c. in. b. īstanti iā se habet igitur ⁊c. respondetur dubitando cōsequentiam: eo q ista propositio: omni modo quo se habebit. c. in. b. instanti iam se habet: potest habere duplicez itellectum: potest enim vno modo significare q oī modo quo se habebit intrinsece. c. in. b. instanti iā se hēt: vel q oī modo quo se habebit intrinsece ⁊ extrinsece iaz se habet: primo modo nego cōsequentiam: ⁊ concedo antecedens sicut non sequitur: qualitercūqz se deus habuit respectu tui añq̄z eēs iam se habet. ⁊ hoc ītrinsece: sed de⁹ talit se habuit respectu tui añq̄z eēs q tūc te ñ p̄duxit igit talit se hz iā respectu tui q te nō p̄duxit: certū ē q ꝓña nō vz. Sil ñ seqt q̄litercūqz me hēo respectu isti⁹ colūne talit me habui ⁊ ß ītrinsece. Sed pus taliter me hūi respectu hui⁹ colūne q fuit ī dextra: igitur iā taliter me hēo q ē mihi dextra: ꝓñs ē falsū: supposito q illa colūna pm fuerit mihi dextra ⁊ mō mihi sinistra sit absqz mutatione mei. Si āt ītelligatur ista propositio oī modo ⁊c. tā intrinsece q̄z extrinsece tūc cōcedo ꝓñaz ⁊ nego añs: qz pp generationē añxp̄i se habebit. c. alr q̄z mō extrinsece tm ⁊ nō ītrinsece. ¶ Ad cōfirmationē nego ꝓñaz: qz q̄uis ß vbū est ī. b. īstāti erit tāte potētie īpeditiue: sicut nūc ē: nō tm tūc ē tāte potētie īpeditiue: ut: c. nō supponat p añxp̄o sicut nūc ē: qz tūc ista ppō: oīs hō ē aīal significabit suppositaliter añxp̄m esse aīal ⁊ sic iā nō significat: ꝓsimilis enim mod⁹ arguēdi nō vz: vt nō sequit: quātecūqz potētie suz nūc tāte ero ī. b. instanti ⁊ cōtra fm. b. īstāti nō potero īpedire qn añxp̄s generabitur: igitur ⁊ iā nō possum īpedire. Certū ē q cōsequentia nō ualet. ¶ Ad tertiū argumētū dicitur q ille termin⁹ añxp̄s ī ista ppōne añxp̄s ē restringitur p verbū pnti tēporis ad supponēdū solū pro eo q ē. Ideo supponit pro añxp̄o q ē pñtialiter: ⁊ pro añxp̄o qui nō ē: ꝓñr sic arguēdo: iste termin⁹ añxp̄s supponit pro añxp̄o ⁊ añxp̄s nō ē igitur supponit p añxp̄o q nō ē. Ita q nō ē inconueniens q terminus respectu verbi de presenti supponat p eo q ē pñtialiter ⁊ consequenter vel secundarie pro eo q fuit erit uel pōt eē vt pz ī ista ppōne: tu es: cuius subiectum supponit pro eo q est erit fuit ⁊ potest esse: sic arguendo iste terminus tu supponit pro te ⁊ tu es fuisti: eris ⁊ potes eē: igit ⁊c. Et si arguit sic. Ille termin⁹ añxp̄s suppōit

pro antichristo qui est: igitur supponit pro antichristo ⁊ ille est: ⁊ per consequens antichristus est: ꝙ est falsum: prima consequentia patet per hoc: qꝛ semper nomen relatiuuꝫ habet resolui per et: ⁊ per pronomen demõstratiuum ille illa illud. ¶ Hic dicitur ꝙ scõa tenet quando dictio vel terminus habens vim confundendi terminum non precedit relatiuum: qualiter nõ est in proposito. Jõ bene negarem illaꝫ pro antichristo qui est supponit ly antichristus: qꝛ ex ipsa statim sequitur ꝙ antichristus est. Et per hoc patet responsio ad argumentum. ¶ Ad quartũ cum infertur ꝙ illud verbum est mentale pro omni instãti ꝙ fuit erit ⁊ potest esse iam consignificat respõdeo cõcedẽdo antecedens: ⁊ negando cõsequentiã. Et si q̃rtẽ q̃re illud verbum est potius consignificat presentialiter q̃ futuritiue vel preteritiue dico ꝙ illud verbuꝫ est in voce ⁊ in scripto significat presentialiter ⁊ non preteritiue vel futuritiue: qꝛ sic placuit pº instituenti: sicut ille terminus homo significat hominem ⁊ non asinum. qꝛ placuit primo instituenti sed illud verbum est in mente consignificat presentialiter ⁊ non preteritiue nec futuritiue qꝛ ratione eiusdeꝫ anima componit solum presentialiter. Alius enim actº est quo anima componit presentialiter ⁊ alius quo anima preteritiue ⁊ futuritiue. ¶ Ad vltimum argumentuꝫ respondetur admisso ꝙ esset vnus talis itellectº ⁊c. dico ꝙ tunc talis terminus disiunctus supponens respectu huiº verbi est indefinite affirmatiue. supponeret pro omni homine qui potest esse. consequenter solum. sed non presentialiter ymo solum pro his que sunt. sicut in ista propositione sor. vel plato currit subiectum supponit pro sor. vel platõe qui ẽ presentialiter. supponit tamen pro eisdeꝫ qui possunt esse secundarie. sicut etiam in ista propositiõe omnis homo est animal. subiectum solum ⁊ p̃sentialiter supponit pro his que sunt sine pro omnibus que sunt. ⁊ tamen secundarie vel consequenter supponit pro his que fuerunt erunt vel possunt esse. ex quo quilibet homo vt suppono est fuit erit vel potest esse. ¶ Ad tertium argumentum principale quando dicebatur ꝙ in illa propositione omne ens ꝙ potest esse est. subiectum non supponit pro his que sunt sed ꝓ his que possunt esse ⁊ non sũt. dicitur negando ⁊ vlterius concedo cõclusiones illas adductas. videlicet ꝙ omne ꝙ fuit ẽ omne ꝙ erit est. omne ꝙ potest esse est. Et tunc ad argumẽtum omne ꝙ potest esse est antichristus potest esse. igitur antichristus est negãdo consequentiam. eo ꝙ plus distribuitur in maiori q̃ p̃dicetur in minori. sed debet sumi talis minor añxp̃s est ens ꝙ potest esse. sicut etiam non sequitur. quicquid deus scinit adhuc ipse scit. sed te non esse ipse sciuit. igitur te nõ eẽ adhuc scit. sed oportet sumi pro minori ꝙ te non esse est aliquid ꝙ deus sciuit ⁊ sic minor erit falsa. Similiter non sequitur. omne preteritum est sed adam est preteritus. igitur adam est. omne futurum est adam est futurus. igitur adam est. eo ꝙ in maiori sumitur. ly preteritum ⁊ futuruꝫ nominaliter ⁊ in minori participialiter. ¶ Ad alias conclusiones adductas concedo primã ꝗ. n. propositio omnis homo qui fuit in ista domo currit. sic exponit̃ homo qui fuit in ista domo currit. ⁊ nõ est homo qui fuit in ista domo quin ille currat modo hoc ẽ verum posito casu possibili. ¶ Ad aliam conclusionem adductam videlicet ꝙ hec est falsa chymera non est. nego ꝙ sit falsa: ⁊ vlterius cum arguitur: ipsa significat ꝙ chymera que est non est: igitur ipsa est falsa: nego consequentiam. ꝗ enim propositio chymera que est non est est satis vera cum sit vna negatiua cuius subiectum non habeat aliquod suppositu realiter existens. ¶ Consimiliter nego tertiam conclusionem videlicet ꝙ quodlibet est ens ꝙ fuit. Et tunc ad probationem predicatuꝫ supponit solum pro presenti: igitur est vera: nego consequentiam quia lꝫ predicatum supponat solum pro presenti tamen parꝰ predicati supponit pro preterito: ratione cuius non contingit propositionem primo probari sicut cõtingẽt a parte subiecti. ideo illa est vaqõlꝫ ens ꝙ fuit est: qꝛ sic exponit̃ aliqõ ens ꝙ fuit ẽ ⁊ nullũ ens ꝙ fuit qn illõ est ꝙ vex ẽ.

Ad alia argumenta probãtis ꝙ sꝫ illiº ꝓpõnis: oẽ ens ꝙ põt eẽ ẽ: nõ supponit solũ pro p̃ntibus. ¶ Rñdeo primo concedẽdo ꝓñam: ⁊ ꝓñs: vꝫ ꝙ subm illiº supponit pro oi ente ꝙ põt eẽ vt pꝫ per exponentes vꝫ subꝫ illius supponit ꝓ ente ꝙ põt eẽ ⁊ nõ est ens ꝙ põt eẽ qn ꝓ illo subiectũ illius supponat. ¶ Sed hec rñsio nõ multũ vadit ad ꝓpositũ: qꝛ cõiter dr̃ ꝙ ly supponit ampliat ꝓ oi ꝙ est fuit erit vel põt esse. ¶ Jõ aliter rñdẽdo nego ꝓñam: ex quo inferẽ ꝙ subm illius vl̃is supponit ꝓ oi ente ꝙ potest esse: qꝛ lꝫ ille terminº: hõ qui ẽ: in illa ꝓpõne ois hõ ꝙ est erit supponat solũꝫ pro hoibus qui sunt rõne restrictionis: non tñ sequit̃ quin etiã supponat pro hoibus qui erũt ratione verbi de futuro: lꝫ non supponat pro hoibus qui erunt ⁊ non sunt: sicut etiã ĩ illa ꝓpõe: ois homo erit: subꝫ supponit solũ pro his que erunt vt pꝫ per exponẽtes: non tamen propter ꝗ sequit̃ qn ẽt supponat ꝓ his que sunt vt statim patebit in exponẽtibº. ¶ Ad scõm argumentũ dr̃ consil'r negando ꝓñaꝫ: qꝛ lꝫ iste terminus: ens ꝙ ẽ: supponat solũ pro eisdeꝫ respectu cuiuscũq̃ verbi: non tñ qualitercũq̃ supponit respectu huius supponit: respectu alterius: eo ꝙ ãpliat̃ aliter respectu vniº vbi ampliatiui ⁊ aliter respectu alteriº: vñ respectu vbi de futuro supponit pro eo ꝙ est vel erit respectu vbi de p̃terito supponit ꝓ eo ꝙ est vel fuit: ⁊ respectu huius vbi: põt: supponit ꝓ eo ꝙ ẽ vel potest esse. Et ꝙ ꝗ sint vera regre in suis exponẽtibº: ita igit̃ ꝙ ille terminº: ens ꝙ est ꝓtinne aliter ⁊ aliter supponit: eodẽ mõ dicendũ ẽ de illo termino: ens ꝙ põt esse: ⁊ qñ supponit respectu vbi de p̃terito supponit ꝓ his que sunt vel fuerũt: ⁊ sil'r respectu illiº vbi erit ꝓ his q̃ sũt vel erũt restrictiue cũ rõne vbi inclusi: ⁊ rõne illiº vbi põt supponit ꝓ eo ꝙ ẽ vel põt eẽ: ita ꝙ rõne sui non supponit sed solũ rõne vbi: ex quo seqt̃ statim ꝙ rõne vbi de p̃nti solũ supponit ꝓ his q̃ sunt vꝫ ꝓ oi ente ꝙ põt eẽ ꝙ ẽ. ¶ Ad 3m argumẽtũ dr̃ ꝓsil'r negãdo ꝓñaꝫ ꝓꝓ eãdẽ cãꝫ dictã. ¶ Ad vltimũ dr̃ ꝙ lꝫ ĩ ista ꝓpõne: oẽ ens ꝙ põt eẽ est: ly ꝙ supponat ꝓ eo ꝙ ẽ vel põt esse: non tñ ꝓ eo ꝙ põt eẽ ⁊ nõ ẽ: ⁊ sic nõ sequit̃ aliqõ incõueniẽs ⁊ lꝫ adhuc supponeret ꝓ eo ꝙ põt eẽ ⁊ nõ ẽ adhuc non sequeret̃ ꝙ ꝓpõ erit falsa: qꝛ verbũ principale vel copula principalis no hꝫ vl'r p̃dicari de pte subiecti sꝫ de toto subo. ¶ Sed forte ꝗ instat̃ probãdo ꝙ terminus supponẽs respectu vbi de p̃nti nõ ampliatiui supponit ꝓ his q̃ p̃nt esse principali'r: qꝛ ly ꝙ in illa ꝓpõne oẽ ꝙ põt esse ẽ: sic suppõit ⁊ iã ꝓcessũ ẽ. ¶ Respondetur ꝙ argumentum istud nihil concludit: qꝛ ly ꝙ supponit respectu huius verbi est de per accidens ratione totius ⁊ non de per se: modo certum est ꝙ ꝗ conclusum fuit in conclusione: cum addebatur illa dictio de per se quare ⁊c.

Non obstantibus istis que meo iudicio vã sunt ⁊ tenenda: potest tamen gratia exercitij ꝗ omnia simul cum conclusione principaliter intenta negari: dicendo ꝙ terminus qñ nõ p̃cedit dictio habens vim confundendi supponẽs respectu verbi de presenti non ampliatiui: dum non fiat restrictio per verbum alterius temporis vel nature solum supponit pro his que sunt: ex quo sequitur immediate falsitas talium propositionuꝫ: omne ꝙ fuit est: oẽ ꝙ erit est: omne ꝙ potest esse est: cum bene sequatur omne ꝙ erit est: añxp̃s erit: igit̃ añxp̃s ẽ ꝙ est falsũ.

Sed contra ista Arguitur: primo probando subiecta omnium dictarum propositionum supponere solum pro eo ꝙ est: arguitur sic: non obstante ꝙ ille terminus homo significat omnem hominem presentem preteritum ⁊ futurum possibilem ymaginabilem adhuc ipso distributo respectu huius verbi est solum distribuitur pro presentibº: ad istum intellectum ꝙ ipsa vniuersalis solum asserit pro significatis illius exñtibus: igitur pari ratione nõ obstante ꝙ iste terminº ens ꝙ põt eẽ significet oẽ ens ꝙ ẽ ⁊ põt eẽ ⁊ omne ens ꝙ potest eẽ ⁊ non est: adhuc ipso distributo respectu huius verbi est affirmatiue asserit ipsa vl̃is solu

pro significatis illi⁹ q̃ sũt igit ꝛc̃. ¶ Scdo arguit pbãdo
quãlz negata ꝑ ppõnum. Et primo sumo illã: oẽ q̃ pot eẽ
est: ꝛ arguo sic: dato q̃ distributio huius vlis cadet soluz
super ly ens ꝛ non sup totũ subiectũ: hec vlis eẽt va: ergo
a fortiori ipsa cadẽte sup subm totũ: tz ꝓna de se: ꝛ assum
ptuz pbatur: ista sequit omne ens est ens q̃ pot eẽ: igit
omne ens q̃ pot eẽ est ens ꝛ ans illius ꝓne est vera: igit
ꝛ ꝓns: ꝛ q̃ sequit pbat: naz sequit generalr: ois hõ cur
rit qui est albus: igitur ois hõ qui est alb⁹ currit. ¶ Ter
tio ꝗdictoriũ illius vlis est vera: igit vlis ẽ falsa: ꝓna tenet
ꝛ ans pbatur ꝗdictoriũ illius vlis est vna indefinita nega
tiua cui non corrndet duo demrratiua va: igit ꝛc̃. ans p
batur: q: quibuscũq̃ captis pz falsitas vni⁹ istorũ hoc nõ
est ꝛ hoc est ens q̃ pot esse. ¶ Quarto arguit sic: expo
nentes illius vlis sunt vere: igitur ipsa vlis vera: ꝓna tz ꝛ
ans pbatur. Nam eius exponẽtes sũt iste: ens q̃ pot eẽ ẽ
ꝛ non est ens q̃ potest eẽ quin illud est: quaꝝ quelz ẽ va.
¶ Silr eius exclusiua est va: igit ꝛ ipsa vlis: ans arguit
nam ista est vera tm̃ ens est q̃ pot esse: ꝛ ista est eius ex
clusiua ergo: q̃ ipsa sit eius exclusiua pz: ꝛ q̃ ipsa sit vera
probatur: exponit sic: ens est q̃ pot eẽ: ꝛ nihil non ens ẽ:
q̃ potest esse igitur ꝛc̃. q̃ ãt ipsa negatiua sit vera manife
ste patet per suum contradictorium.

Ad ista rndetur ꝛ primo ad pm dr q̃ nõ ẽ sile:
ꝛ causa est q: subiectũ hui⁹ vlis: ois hõ
est aial: est terminus non includens vbũ: ꝛ iõ ipsa vlis so
lũ asserit p significatis ipsi⁹ subi exrntibus: sz subz illi⁹ vlis
omne ens q̃ pot esse est: est termin⁹ includens vbũ alte
rius nature q̃z est verbũ principale ipsius vlis: ideo ipsa
vlis asserit p oibus significatis ipsius subi pro qbus illud
verbũ inclusum ꝓsignificat. ¶ Ad scdm dr ꝓsilr q̃ nõ est
silitudo eo q̃ iste termin⁹ ens q̃ pot esse: icludit i se vbũ
ampliatiuũ: ꝛ subijcit respectu verbi mere de prnti in alia
licet subiectũ includat in se verbũ eq̃ de prnti nõ ampliati
uũ sicut verbũ principale. ¶ Ad tertiũ dico q̃ illi ppõni:
ens q̃ potest esse non est: non corrndent duo demrratiua
vera: ista. s. hoc nõ ẽ ꝛ hoc potest eẽ ens q̃ pot eẽ. ¶ Vel
aliter potest dici q̃ nõ indiget duabus talib⁹ demrratis: sic
nec quecunq̃ alia indefinita negatiua: vt chymera nõ est:
sed ex quo negatiua est: dz pbari per suũ ꝗdictoriuz sicut
cõiter alie negatiue pbant. ¶ Ad quartũ dr q̃ ille nõ sũt
eius exponẽtes: sed iste: ens q̃ pot eẽ ẽ: ꝛ nihil pot eẽ qn
illud est: vel nihil est possibile eẽ quin illud ẽ: sed certũ est
q̃ 2ª exponẽs est falsa multa. n. prnt eẽ que nõ sũt. ¶ Silr
omne q̃ fuit est: dz sic exponi: aliqd q̃ fuit est: ꝛ non ẽ pte
ritum aliqd quin illud ẽ: ꝛ pz q̃ vlis est ipossibilis: eo q̃
minor negatiua bz ꝗdictoriũ necium: vz aliqd est pteritu
q̃ nõ ẽ. Sed ista omne q̃ fuit est: dz exponi p talẽ negati
uam non est aliquid q̃ fuit quin illõ ẽ: q̃ est verũ ꝛ sic pz
diuersitas. ¶ Silr illa oẽ q̃ erit est sic exponit aliquid q̃
erit est ꝛ nihil est futuꝝ quin illud est q̃ est falsum. ¶ Cõ
similiter dz exponi illa: oia que deus potuit facere pot fa
cere: aliquid q̃ deus potuit facere potest facere ꝛ nõ po
tuit quicq̃ facere q̃ non potest facere ꝛ patet q̃ vniuer
salis est impossibilis cum multa potuit ipse facere que iaz
non potest facere: quare ꝛc̃. ¶ Ad aliud dico q̃ illa non ẽ
eius exclusiua: sed ista: tm̃ ens q̃ est potest eẽ vel est pos
sibile: que falsa est vt pz per contradictoriuz sue negatiue
exponentis. Similiter exclusiua illius omne q̃ fuit ẽ: est
ista tm̃ ens q̃ est est preteritum. ¶ Itez exclusiua istius
omne q̃ erit est: est ista tm̃ ens q̃ est est futurum: modo
certum est q̃ cuiuslibet istaꝝ 2ª exponens est falsa. ¶ Sz
forte queritur que est vniuersalis istius tm̃ ens est q̃ pot
esse: dico q̃ illa est sua vniuersalis omne ens q̃ est q̃ pot
eẽ ẽ: q̃ ẽ vera. ¶ Silr vlis illi⁹ tm̃ ens ẽ q̃ fuit: ẽ illa: oẽ q̃
est q̃ fuit ẽ. ¶ Itẽ vlis isti⁹ tm̃ ens ẽ q̃ erit ẽ illa oẽ q̃ ẽ q̃
erit ẽ ens q̃ ẽt va ẽ vt pz p suas exponẽtes.

Secunda cõclusio declaranda est ista termi
nus supponẽs a parte subiecti respectu ver
bi ampliatiui indifferẽter supponit pro tali
q̃ ẽ vel q̃ verbum limitat: ¶ Ideo ista al
bum fuit sortes significat q̃ album q̃ ẽ vel
q̃ fuit sortes propterea talis modus arguendi est bon⁹ B
fuit sor. ꝛ hoc est vel fuit album: igitur album fuit sortes
Similiter sequitur iste est puer: ꝛ iste ẽ vel erit senex: igit
senex erit puer: vnde patet illam esse veram ꝛ eius oppo
situm falsum. s. nullus senex erit puer. Et cõsimiliter ista
est vera: aliquis puer fuit senex: ꝛ aliqua virgo fuit corru
pta ꝛ aliqua corrupta erit virgo ꝛ eorũ opposita sunt fal
sa. Et dicitur omne verbum preteriti temporis vel futuri
ampliatiuũ: ꝛ breuiter omne verbũ qõ equaliter stat ve
ꝛ affirmatiue pdicari de ẽmio supponente pro re que nõ
est sicut pro re que est: vt sunt ly potest: opinatur itelligit
demonstratur significatur ꝛ consimilia. Nlotum ẽ enim q̃
ita ve potest anxps esse lz non sit sicut si esset: ꝛ ẽt chyme
ra opinatur lz nõ sit: sequitur ergo: per regulã B potest eẽ
nigrum ꝛ B est vel potest esse album: igitur album potest
esse nigrum. Silr seqt iste pot videre ꝛ iste ẽ vel potest
esse cecus: igitur cecus potest videre. Ideo conceduntur
iste conclusiones: cecus potest videre: claudus potest cur
rere: truncatus pedes potest ambulare: ꝛ decollatus can
tare: aliquod generatuz generabitur: aliquis homo gene
randus disputauit: impossibile potest esse veruz ꝛ necium
pot esse ipose ꝛ sic de ifinitis q̃ oia intuẽti patẽt.

Contra tamen istam conclusionez arguit
multipliciter. Et primo sic
terminus ex sui natura non plus determinatur ad vnum
tempus q̃z ad aliud: igitur q̃ terminus supponat pro sup
positis in tali tẽpore vel in tali datur a verbo sed nihil dat
q̃ non habet. igitur verbum non limitat terminũ suppo
nere pro suppositis in alio tempore q̃z cuius ipsum est: ꝛ
per consequens in ista album curret supponit ly album
solum pro futuris albis ꝛ non pro presentibus. ¶ Et cõ
firmatur nam capta a propositione que per aliquod tem
pus erit falsa ꝛ continue post: illa erit vera ꝛ non erit ali
qua alia propositio nisi. a. tunc iuxta hanc conclusionem B
est vera: verum erit falsum. ¶ Sed contra verũ erit fal
sum: igitur verum erit falsum in aliquo tempore: sit. b. il
lud tempus per qd̃. a. erit falsuz: tunc arguitur sic prius:
in illa propositione verum erit falsum in. b. tempore: sup
ponit subiectum pro tempore futuro sed hoc non habet
a se: q: quodlz nomen significat penit⁹ sine tẽpore. igit ha
bet a verbo q̃ supponit pro tempore: sed non hẽt a ver
bo q̃ supponit pro aliquo tempore alio ab illo q̃ illõ ver
bum consignificat. igitur cum illõ verbum solum ꝓsignifi
cat. b. tempus sequitur q̃ solum significat pro. b. tem
pore. ꝛ per consequens. a. propositio significat q̃ illud q̃
erit verum in. b. tempore erit falsum in. b. tempore q̃ nõ
videtur verum. ¶ Secundo arguitur sic. non obstãte q̃
iste terminus hmo significat omnẽ hominem presentez
preteritum ꝛ futurum possibilẽ ymaginabilem adhuc ip
so distributo respectu huius verbi est. solum distribuitur
pro illo de cuius pronomine ipsum demonstrate est vere
actu predicabilẽ cum hoc verbo est. sed cuz eque natura
liter futuritiue significat hoc verbum erit ꝛ preteritiue b⁹
verbum fuit sicut hoc vbum est presentialiter ꝛ ecõtra.
igitur pari ratione isto termino distributo respectu huius
verbi erit vel fuit solum distribuitur pro his que erũt vl
fuerunt. ¶ Tertio sicut hoc verbum est solum consignifi
cat presentialiter ꝛ non futuritiue sic hoc verbum erit vel
fuit solum consignificat futuritiue vel preteritiue ꝛ non p
sentialiter igitur ꝛc̃. ans primum probatur. nam si hoc
verbum erit consignificat presentialiter. sequitur illam cõ
sequentiam tenere. B est. igitur B erit quocunq̃z de mon
strato: q̃ sic arguitur. naz sequitur hoc est. igitur hoc po
test esse. pro tanto q: B verbũ potest tam significat pro p
senti q̃z pro futuris. igitur si hoc verbũ erit cõsignificat i
differenter presentialiter ꝛ futuritiue videtur q̃ qua ra
tione sequitur hoc est. igitur hoc potest esse pari ratiõe se
quitur hoc est. igit hoc erit. ¶ Quarto arguitur sic ꝛ po
no q̃. a. iam sit falsum q̃ solum post hoc erit verum. tũc
per regulam sequitur hoc erit verũ ꝛ hoc est vel erit aliõ
auero. igit aliõ auero erit verũ. consequens falsum pro
batur. q: seqt aliõ auero erit veꝝ ꝛ B erit veꝝ demr ato.

a.igitur aliud ab hoc erit vex: consequens ꝫ casuꝫ ⁊ ꝓña tenet q: ly vero confundit ratione huius dictionis alid p oi futuro. ¶ Quinto arguit sic: ex ista ꝓclone sequit q ꝶ est falsa ois añxps erit: pbat: nã significat q ois añxps q est ⁊ q erit erit ſz hoc est falsum: igitur ⁊ c̃. antecedens probatur: in ista ppone: añxps erit: supponit sm̃ dis̃iũctiue pro añxpo qui ẽ vel qui erit fm ꝓclusionẽ: ſz p qbuscũq; supponit terminus disiunctiue ipso distributo p eisdẽ supponit copulatiue: igit in illa ppone omnis añxps erit supponit sub̃m pro oi añxpo qui est ⁊ q erit quare ⁊ c̃. Et q ista sit vera omnis añxps erit pz: q: suum ꝫdicto: iuꝫ est falsum vꝫ aliqs añxps non erit: ⁊ q illud sit falsum pz q: altera resoluens est falsa. ¶ Sexto assigno istã ppositionẽ Chymera erit vel Adaꝫ erit tunc arguit sic: hic supponit terminus respectu v̄bi de futuro a pte subi ⁊ tm̃ non supponit p his q̃ sũt nec p his que erũt: q: nec chymere sunt nec erunt nec aliqs adã est vel erit.

Ad ista argumenta respondetur ad primum: nego q v̄bũ ampliatiuũ non ꝓsignificet tp̃s pñs ꝓsignificat enim verbũ tp̃s pñs rõne copule pñtis tpis inclusę: ⁊ ꝓsignificat tẽpus futurꝫ rõne sui pticipij inclusi sicut ẽt illud v̄buꝫ currit ꝓsignificat pñs rõe copule ⁊ cursũ rõne sui pticipij. ¶ Vel pot aliter dici q verbũ nihil facit ad terminũ sed solus intellectus ita q terminus supponit pro isto tpe vel isto ꝶ est ex limitatione ꝓceptus prout solem̃ cõiter sic intelligere terminos. ¶ Et si querit quare magis termiñ supponẽs respectu v̄bi de p̃terito vel futuro supponit p his que sũt q̃ꝫ terminus supponẽs respectu v̄bi mere de presenti nõ ampliatiui supponit p his q̃ fuerũt vel erũt. ¶ Dico q non ẽ rõ nisi cõis vsus loquẽdi reminiscuntur enim pro pñtib̃ p̃terita ⁊ nõ eꝫ: per pñtia speram̃ futura ⁊ non econtra: q: pñtia sunt tã sensui q̃ꝫ itellectui propinquiora ut cõiter. ¶ Idẽ pz p pb̃m inde memoria ⁊ reminiscentia cũ sapia dicit p̃teritoꝝ eẽ memoriã ⁊ sciaꝫ pñtiũ ⁊ spem futuroꝝ. ¶ Ad ꝓfirmationẽ rndet ꝓsilr ꝓcedendo q vex erit falsũ in.b.tpe: ⁊ nego q v̄bũ in illa solũmõ consignificat.b. tp̃s nec cõsignificat solummodo tp̃s pro quo determinate copulat subꝫ cũ p̃dicato: vñ ꝓsignificat tẽpus indifferenter siue ideterminate respectu termini p̃cedentis respectu vero subsequẽtis determinate ꝓsignificat vtputa.b.tp̃s. ¶ Ad sc̃dm nego ꝓñam: q: lꝫ v̄bũ p̃teriti vel futuri tpis nãliter ꝓsignificet futuritine vel p̃tereitine non tm̃ obstat qn adhuc nãliter significet pñtialr. ¶ Et tũc ad argumentũ tertiũ cũ inferit ex illo q ꝶ ꝓña ẽ bona quocũq; demõstrato: ꝶ ẽ: igit ꝶ erit: nego ꝓñaꝫ: ⁊ vlteri̇ dico q ꝶ ꝓña est bona: ꝶ est: igit ꝶ pot eẽ: non pp istã cãꝫ q verbũ illud pot significet pñtialiter ſz id ẽ bona ꝓña q: oppositũ ꝫdictoriuꝫ ꝓñtis repugnat añti: ⁊ ẽt tꝫ per illud mediũ necꝫ ois hõ pot esse: ⁊ dat filitudo. Nã ꝶ ꝓña est bona: ꝶ est igit ꝶ erit: quocũq; aliato demõstrato: ⁊ tm̃ non vꝫ pp illã cãm q: illud v̄bũ est ꝓsignificet tp̃s pñs ſz lꝫ per illõ mediũ necꝫ: nullũ aliatuꝫ pot subito corrũpi. ¶ Ad q̃rtũ admisso casu nego q aliud auero erit: Et tũc ad argumẽtũ hoc erit vex ⁊ ꝶ est vel erit alid auero: igit aliud auero erit vex nego ꝓñaꝫ sed solũ sequitur p illã q aliquid qd est vl'erit alid auero erit vex: vñ ꝶ ppõ aliud auero erit verum dꝫ sic resolui hoc erit verũ ⁊ ꝶ est vel erit aliud auero q ẽ vel q erit: sed sic arguẽdo minor est falsa pro vtraq; pte disiuncti vt pz expositorie arguendo. Silr etiã non sequit ꝶ pot eẽ vex ⁊ ꝶ est alid q̃ꝫ possibile vel pot eẽ aliud q̃ꝫ pole: igit aliud q̃ꝫ pole pot esse verũ: minor.n. debẽt eẽ ista ꝶ ẽ vel pot eẽ alid q̃ꝫ pole q ẽ vl'pot esse que falsa ẽ: nec sequit tm̃ pole pot eẽ vex sed oẽ impossibile est aliud q̃ꝫ possibile: igit nullũ ipossibile pot eẽ vex: q: lꝫ oẽ ipossibile sit alidlq̃ꝫ possibile: tm̃ aliqd ipossibile pot eẽ verũ q nõ est alid q̃ꝫ possibile nec pot eẽ alid q̃ꝫ possibile. ¶ Ad qntũ cũ infert q ꝶ est falsa ois añxps erit nego ꝓñam: ⁊ vlteri̇ nego q ipsa significet q omnis añxps qui est ⁊ qui erit: imo ipsa significat 2m ꝓclonez q omnis añxps qui est vel qui erit erit. Et tunc ad argumẽtuꝫ nego ꝓñaꝫ: ſz sufficit q ille termiṅ distributus añxps supponit ꝓfuse ⁊ distributiue p añxpo qui est vel qui erit pro quo prius supponebat disiũctiue vñ in ista ppone hõ vel asinus est asinus subiectũ supponit disiunctiue p hoie vel asino ⁊ tm̃ ipsuꝫ distributũ non supponit p hoie ⁊ asino saltim p̃ncipalr sed adhuc p hoie vel asino: sed in ꝶ est dr̃ia q: sine distributione supponit pro homine vel asino disiũctiue ſz cũ distributione supponit p eodẽ copulatiue. ¶ Eodem modo dicendũ est in proposito: vnde est notandum q qm̃ dicit terminus distributus respectu verbi ampliatiui supponit copulatiue pro quolꝫ pro quo añ distributionẽ supponebat disiũctiue nõ intelligit q talis vniuersalis significat modis distributis copulatiue qbus indefinita vl'pticularis ei̇ significat disiũctiue: ſz sic itelligit q sic indefinita p disiũctiũ pot inferri ⁊ p qualꝫ eius partem: sic ex copulatiua talis pot inferri vlis ⁊ ex nulla eius parte per se. ¶ Nõ enim sequit: omne q ẽ currẽs erit hõ ergo oẽ currens est hõ: nec sequit oẽ q erit currens erit homo: igit oẽ currens erit hõ: q: casu possibili posito antecedens est vex ⁊ ꝓñs falsum sed bñ sequit: oẽ q ẽ currens ⁊ omne q erit currens erit hõ: igit omne currens erit homo ⁊ non ecõuerso: nisi cũ ꝓstãtia debita ut omne currens est hõ ꝶ est currens: igitur ꝶ erit hõ. ¶ Et silr cũ tali medio ꝶ erit currens infertur q ꝶ erit hõ: nam illa oẽ currens erit hõ: vꝫ illã: omne q est vl'q erit currens erit homo. ¶ Iõ illa est ipossibilis oẽ currens potest esse hõ: eo q illa significat q oẽ currens q est vel potest eẽ: pot eẽ homo. q ẽ ipossibile. Et si fiat talis ꝓña: omne q ẽ hõ potest esse hõ sed oẽ currens est hõ: igitur oẽ currẽs potest esse homo negat ꝓña: sicut nõ sequit: quicquid currit curet sed ois homo currit: igitur ois hõ curret: nec sequitur nihil q est generatuꝫ generabit sed omnis hõ est gñatũ: igitur nullus hõ generabitur. Et cã quare nõ vꝫ aliq̃ istarum ꝓñaꝫ est: q: in syllogismo bene regulato mior extremitas ꝓsilr respectu tpis dꝫ supponere in minori ⁊ in cõclusione ⁊ sic de maiori extremitate ⁊ medio termino taꝫ in maiori q̃ꝫ in minori: sed sic non est in aliquo illoꝝ trium vt pz intuenti. ¶ Et hac de cã non sequtur: ꝶ pot currere ⁊ hoc est dr̃ns a quiescente: igit dr̃ns a quiescente potest currere nisi ly dr̃ns sumeret notaliter. ¶ Et sic nõ seqt: hoc potest eẽ homo ⁊ hoc est omne currẽs: igitur oẽ currens potest esse homo: nec sequit qualitercũq; albũ est: album potest esse sed cõtingenter albũ est: igitur contingẽter albũ potest esse: igitur aliqualr album est qualiter album non potest eẽ. ¶ Nec sequitur contingenter albuꝫ est ⁊ non contingenter albũ potest esse: ⁊ sic patet q talis forma nõ valet: omne currẽs est homo ⁊ aliquod currẽs nõ potest esse homo: igitur nõ omne q est homo potest esse homo: sed bene sequit q non qualitercũq; potest eẽ homo iam ẽ homo. ¶ Similiter non sequit qualiscunq; es potes esse sed omne currens es. igitur omne currens potes esse: q: aliter supponit ly currens i minori ⁊ p alijs q̃ꝫ in cõclusione vt patet intuenti. ¶ Ad vltimũ argumẽtum dicunt aliqui q signata tali ppositione chymera erit subꝫ: subꝫ non supponit pro eo q est nec pro eo q erit: q: in propositione falsa nõ supponit aliqs termiṅ p suo supposito vel suis suppositis.

Contra istam opinionẽ arguitur sic: ⁊ assũgno istam propositionẽ ois homo est animal: tunc in ista propositione subiectuꝫ supponit pro omni homine confuse ⁊ distributiue ⁊ suũ cõtrarium est ergo in suo contrario supponit pro omni homine negatiue ⁊ suum contrariũ est falsum: igitur in propositione falsa supponit terminus pro aliquo. ¶ Itez ex ista sequitur q aliqua est propositio cuius subiectum supponit aliqualiter ⁊ tamen non est possibile hominẽ scire: qualiter ille supponit: vt patet de tali propositione nullus homo cogitat de antichristo: posito q sit vera. ¶ Et tunc probatur conclusio: aliquis homo scit qualiter ille terminus supponit ⁊ per consequens illa propositio ẽ falsa: igit terminus non supponit: cõsequentia pz per opi. ¶ Propter ista argumẽta dicebãt alij q in ppõne falsa termiṅ solum supponit p oibus p quib̃ ppositio falsificatur ⁊ in

propositiõe vera solũ pro his pro qb⁹ verificat. ¶ Cõtra primam partez arguit sic: nam ex illa sequit q̃ nulla vlis falsa in mundo potest verificari per exceptionem singulariuz falsaruz ꝓñs est contra cõez vsum loquendi: ⁊ ꝓña probat: q: quelz vlis falsa bẽt solum singular es falsas ⁊ non bz aliquã verã hoc pz p opi. ex quo subz nõ supponit nisi pro his p quibus ꝓpositio falsificat. ¶ Itẽ sequit q̃ subiectũ i ista ꝓpõe: ois homo currit: nõ supponit p oi hoie dato q̃ aliq̃ currant ⁊ aliqui sedeant consequens est falsum eo q̃ quocunqz demõstrato est b ꝓña bona omnis homo currit iste est homo igitur iste currit. ¶ Cõtra secundã partẽ arguit sic: nã sequit ex illa q̃ aliqua ẽ vlis falsa cuius quelz singularis ẽ va ⁊ tñ cuilz supposito subi corrñdet vna singularis: ꝓñs est incõueniẽs: ⁊ ꝓña pbat: nam capiat sicut prius illa vlis: ois hõ currit: tũc vt patet ista est falsa ⁊ tñ q̃lz eius singularis est va: pbat nã subm non supponit nisi p his p qbus ꝓpõ verificat sz ꝓpositio verificat solũ p oib⁹ currentib⁹ g⁹ solũ sbz suppõit p illis. Itez sequtur q̃ b p̃dicatio hõ ẽ aial: nõ est p̃dicatio directa nec idirecta q̃ ẽ flz: q: supi⁹ p̃dicat de suo inferiori: ⁊ ꝓña probat: q: p̃dicatũ solum supponit p his p quibus ille terminus hõ supponit: multa argumẽta posset fieri ꝓtra istas opi. q̃ p nũc grã breuitatis dimittunt.

Respondeo igit aliter ad vltimũ argumẽtum factũ q̃ in ista ꝓpõne chymera erit supponit p chymera que est vel erit. Et tũc ad argumentũ nulle chymere sunt nec erunt igitur ⁊c̃. nego ꝓñam: eo q̃ ille terminus supponit: ꝓfundit cõfuse tñ ⁊ ampliat totũ illũ terminũ cõpositũ: chymera q̃ ẽ vel erit: vnde talis ꝓña non vz: iste termin⁹ chymera q̃ ẽ significat chymerã que ẽ vel supponit p chymera que ẽ: igit chy⁹ est: cã aũt quare nõ vz illa ꝓña ẽ q: terminũ relatiuũ precedit termin⁹ hñs vim faciẽdi sophisma recte sicut nõ sequtur: iste termin⁹ hõ q̃ est significat p̃marie hoiez. Sil'r nõ sequit pmitto tibi denariũ quẽ tibi pmitto igit pmitto tibi denariũ ⁊ illũ tibi pmitto. ¶ Confirmatur b ⁊ assigno istũ ꝓceptũ chymera que ẽ ⁊ q̃ ille moueat ⁊ q̃ null⁹ diuidat: tũc ille termin⁹ significat chymerã q̃ est: q: ille ꝓceptus significat ⁊ nõ significat chymerã q̃ nõ ẽ: ⁊ q̃ non significet chymerã que nõ est: pbat: q: nullus ẽ actus diuidendi sed si significaret chymerã q̃ nõ ẽ formet aliqs act⁹ diuidẽdi: igit ꝓña pz ⁊ mino: pbat: q: cuilz negationi correspondet act⁹ diuidendi ⁊ cũ ibi eẽt negatio: igit ibi esset actus diuidendi ꝓñs ꝑ casum. ¶ Itẽ assigno istũ terminũ chymera pñs: iste termin⁹ ꝓuertit cũ illo termio: chymera que ẽ: vnde idẽ ẽ ego suz legens ⁊ sũ qui lego sed ex b q̃ ille termin⁹ significat chymerã pñtez non sequtur q̃ chymera sit: igitur nec ex hoc q̃ aliter significet chymeram que est sequitur q̃ chymera est.

Sed contra ista arguit sic: ex ista rñsione sequtur q̃ aliqd significat q̃ ñ significat: ⁊ q̃ tu itelligis ñ itellectũ a te ymo ñ itelligis ñ itelligibile: ⁊ q̃ ista seqt: pz: sumẽdo illã ꝓpõnẽ aliqd q̃ nõ significat ẽ: tũc illa ꝓpõ ẽ va igit sbz significat priarie sz ñ significat priac nisi q̃ ñ significat: igit ⁊c̃. ¶ Pro 2ª ꝓne capiat illa ꝓpõ aliqd q̃ nõ itelligit a te ⁊ tũc tu itelligis illã ꝓpõnez: igit itelligis eius subz ⁊ p ꝓñs significatũ p̃mariũ sbi sed significatum p̃mariũ subiecti ẽ aliqd q̃ nõ itelligit a te igit tu intelligis aliqd q̃ nõ intelligit a te. ¶ Per idẽ argumentũ põt pbari q̃ tu itelligis in intelligibile sumendo talẽ ꝓpõnẽ i itelligibile ẽ: sic ẽt pbat q̃ itelligis aliquã ꝓpõnẽ ẽe verã q̃ nõ itelligis esse verã: tu scis aliquã ꝓpõnẽ eẽ verã q̃ nõ scis eẽ verã: capiẽdo talẽ scitã a te aliqua ꝓpõ ẽ vera quã non scis eẽ verã. ¶ Itẽ seqt ẽt q̃ tu itelligis aliquid q̃ si itelligat ẽ chymera: ⁊ illud itelligit ⁊ tñ non est chymera: capta tali ꝓpõne aliqd q̃ si intelligit ẽ chy⁹: tũc tu intelligis istã ꝓpõnẽ ⁊ p ꝓñs ei⁹ significatuz q̃re. ¶ Ad ista posset rñderi ꝓcedẽdo oẽs ꝓclones adductas sz q: absurde aliqbus vident: negant eas tãq̃ ipossibiles p̃ter vltimã. Et vlteri⁹ dico q̃ ille termin⁹ aliqd q̃ ñ significat: nõ significat p̃marie aliqd q̃ nõ significat sz bñ aliqd q̃ significat: ⁊ ille termin⁹ aliqd q̃ nõ itelligit nõ significat priarie aliquid q̃ non intelligit sed aliqd q̃ intelligit: ymo breuiter ille termin⁹ aliqd q̃ nõ video nõ p̃ncipal'r significat aliquid q̃ nõ video nec ille termin⁹ nihil primarie significat nihil: nec ille termin⁹ nõ hõ nõ hoiez: vñ nullus termin⁹ cõpositus negatiu⁹ significat aliqd primarie b ẽ ex ꝓpõne suoꝝ terminoꝝ: nec p̃marie significat aliqd: sed illi termini significãt p̃ncipal'r lz nõ p̃marie q̃ eorũ ꝑdictoria icõplexa significãt. Et sic pz q̃ ille termin⁹ aliqd q̃ nõ itelligo solus significat aliqd q̃ itelligo: ymo oẽ ens q̃ itelligo: sicut ille terminus: nihil significat oẽ ens: ⁊ qlz talis termin⁹ ifinit⁹: vnde non seqt: illa ꝓpõ significat p̃cise aliqd q̃ nõ itelligo esse: igit pars ei⁹ significat aliqd q̃ nõ itelligis significatũ enim propositionis intelligis sed non intelligis aliquid q̃ non intelligis.

Contra istam rñsionẽ arguit sic: ex ista sequtur q̃ illi termini ꝓuertunt: aliqd q̃ significat: aliqd q̃ nõ significat: nõ intellectuz a te ⁊ intellectũ a te: hõ ⁊ non hõ: pbat eo q̃ qcqd significat vnus significat alius ⁊ eꝫ secunduz rñsionẽ ⁊ sic pz q̃ tu es hõ ⁊ tu es nõ hõ. ⁊ sic ꝑdictoria incõplexa verificãtur de eodẽ q̃ ẽ inconueniẽs ⁊ ꝓña pbat ex quo subiecta p̃dicata ⁊ copule ꝓuertũt. ¶ Itẽ seqt q̃ iste termin⁹ nõ ens sit supio: ad illũ terminũ ens ⁊ sic iste termin⁹ nõ ens erit termin⁹ trãsecẽdẽs ⁊ nõ ille termin⁹ ens: ꝓña pria pz q: ille terminus nõ ens significat oẽs illos p rñsionẽ ⁊ ẽt plus vltra: q: significat primationẽ entis. ¶ Ad primũ istoꝝ cũ infertur q̃ illi termini p̃dicti ꝓuertunt negãt ꝓñaz. ⁊ tũc ad pbationẽ qcqd significat vnus illoꝝ significat reliqu⁹ igit conuertunt negãt ꝓñaz. q: lz qcqd significat vn⁹ illoꝝ non tñ q̃litercũqz. ex eo q̃ termini positiui significãt sua significata p̃marie ⁊ affirmatiue termini vo negatiui significant eadẽ significata nõ primarie nec affirmatiue sed solũ negatiue ⁊ i hoc ẽ diuersitas. ¶ Ad secundũ negãt q̃ ille terminus nõ ens sit termin⁹ supio: ad illũ terminũ ens. ⁊ tunc qñ dr. q̃ ille termin⁹ nõ ens significat plura q̃z ens. igitur nõ ens ẽ termin⁹ supio: negãt illã ꝓñaz. sicut multotiẽs negaui ꝓsilẽs. vñ ille termin⁹ hõ alb⁹ plura significat q̃z ille terminus hõ. q: significat hoiez ⁊ albedinẽ ⁊ nõ ẽ supio: ad illũ terminũ hõ vt satis pz. ¶ Vel alit dr q̃. lz ille termin⁹ nõ ens significet qcqd ⁊c̃. tamẽ q: nõ significat q̃litercunqz significat ille termin⁹ ens ymo soluz negatiue ⁊ ille terminus ens affirmatiue seqt q̃ nõ est supio: ⁊ sic pz diuersitas. ¶ Verũtamẽ vltia ꝓclo põt satis bñ ꝓcedi fm istos. q: itelligẽdo aliqd q̃ si itelligit ẽ chymera intelligit significatũ vnu⁹ ꝓpõnis q̃ nõ ẽ termin⁹ negatiu⁹. Et si arguit sic. tu itelligis aliqd q̃ si itelligat ẽ chy⁹ ⁊ illõ itelligit per secõdaz ptẽ ꝓclonis. igit illõ est chymera. nego ꝓñam. nec arguit a ꝓditionali cũ suo añte ad ꝓñs eiusdẽ co q̃ prima ꝑs añtis nõ ẽ ꝓditionalis sed de ꝓditionato extremo. vnde nõ seqt. al. q̃ ꝓpõ significat q̃ si tu moueris tu curris sed tu moueris. igit tu curris. Sil'r nõ seqt. necio si tu es hõ tu es aial sed tu es hõ. igit necio tu es aial ⁊ sic de multis alijs que non valent vbi nota conditionis tenetur conditionatim ⁊ non conditionaliter:

Certia ꝓclo in ordine tractanda ẽ ista: termin⁹ sequens vbũ ampliatiuũ solũ supponit p tali sicut vbũ limitat. i. de cui⁹ pnoie ipsũ demonstrate ipsum vbũ p̃dicat. Jõ illa sor. fuit alb⁹ significat sor. fuit b q̃ fuit album pri⁹ ⁊ ꝓñter de futuro: vnde patet tales esse possibiles album fuit sor. quando sor. non fuit albus. cancelarius predicabit cras licet nũq̃z predicabit aliqs cancelarius. pr̃ erit qñ non ẽ suus fili⁹ nec sua filia. a. erit vex qñ nullũ vex erit. a. ⁊ sic ex cõclusiõe predicta possent elici infinite cõsimiles cõclusiones que omnes vere sũt cuilibet intelligenti.

Contra istam ꝓclonẽ arguit mltiplr ⁊ p⁹ p Arí. p⁹ elẽc. vbi dicẽ q̃ i illa. sanabat laborãs. suppõit ille ter⁹ laborãs idifferent p laborãte q̃ ẽ vel q̃ fuit. qõ nõ ẽ vex nisi termin⁹ a pte post consilr supponeret sic a pte añ. igit ꝓ⁹ falsa. ¶ Secõo arguit sic albũ erit b g⁹ b erit albuz. ꝓña pz q: ꝓuersio simplex ⁊ i antecedente ly albũ tenet ampliatiue. igitur ⁊ in

consequēte: nec vz dicere ꝙ illa album erit hoc habet sic conuerti hoc est vel erit album: quia ista est vna disiunctiua pura alia est cathegorica igitur: conuersio nulla. ¶ Tertio arguit sic: ⁊ pono ꝙ .a. sit ista propositio hoc istans ē: que sit vera: ⁊ nūq̄ post hoc erit vera ⁊ ꝙ vnū a. sit omne. a. ⁊ erit omne. a. ⁊ ꝙ. b. sit eadez propositio: ⁊ ꝙ vnum. b. sit omne. b. ⁊ erit omne. b. tunc arguit sic: omne. a. ⁊. b. vnum erit. a. ergo. b. erit vnum patet consequentia cum sit syllus indabitis: ⁊ antecedēs eit verus in isto casu igitur ⁊ cōsequēs: sed ipsuz cōsequens nō posset esse verum nisi ly verū a parte predicati tenereť ampliatiue igitur ⁊c. ¶ Cōsimiliter potest argui in alijs terminis ⁊ in eodē modo prime figure indirecte concludēdovt omne existens ß erit hoc: album erit existens hoc: igit hoc erit album. ¶ Quarto cum omnes termini sunt immediati preter vnū nō refert ipsum p̄ponere vel post ponere in ꝓpositione: sed in ista hoc fuit albuz demōstrato sor. sunt omnes termini īmediati preter ly album: igit non refert dicere hoc erit albū ⁊ albū erit hoc: ⁊ eō ß fuit albū ⁊ albū fuit hoc: ⁊ per ꝓns vtrobiq̄ ly albū stat ampliatiue ꝙ est contra dicta.

Ad ista argumenta respōdetur: ad primum dico ꝙ mod' grecoꝝ fuerat ponē subz post verbū vt pz p̄cipue in libris periher. cum dicit: est hō iustus: non ē hō iust': ⁊ istum modum loquendi habuit ī oibus suis libris: Ideo ad auctoritatē dico ꝙ greci intellexerūt talia subiecta ante verbum: sicut quādoq̄ poete nō curant ꝓpter rethoricā tales terminos preponere vel postponere: ꝙ apparet ex hoc ꝙ pbs primo periher. dicit talia esse sub contraria: est homo pulcer: non ē homo pulcer. qō non diceret nisi teneret subsequēs verbū a parte subiecti: ⁊ non negatū: qz aliter essent mere ꝓtradictoria cuz non sit verius dare ꝓdictionē cū p̄ponere negationē toti vt vulgariter allegat. ¶ Et si querit quare termin' precedens verbuz magis ampliatur cū subsequens verbū: dicit primo ꝙ difficile esset assignare causaz: nisi qz sic tradunt nobis auctores: vt Aristo. p' prioꝝ respectu huius verbi contingit: ⁊ p̄mo elencoꝝ respectu huius verbi sanabat: et secundo ꝓiher. respectu huius verbi potest: ⁊ in multis alijs locis talem cōmunē modum loquendi ponit. ¶ Aliter potest dici ꝙ terminus precedens verbum ampliatur ⁊ non sequens quia terminus precedens verbuz de per se supponit respectu huius verbi ē inclusi in verbo ampliatiuo ⁊ respectu verbi ampliatiui vel equiualētis ⁊ respectu participij eiusdez verbi ampliatiui non determinat: sicut nec aliqō subiectum a suo p̄dicato determinat. Sed terminus vō sequens non supponit respectu huius verbi est saltem de per se sed solum respectu participij a quo determinat: sic substantiuuz a suo adiectiuo: rōne cuius de terminatiōis impeditur eius ampliatio: sicut etiaz in ista propositione omnis homo est albus: subiectū supponit pro omni hoie quia non impedit per aliquid: tamen dicendo: omnis hō albus est: ly homo soluz supponit pro hoibus albis rōne determinationis illius adiectiui albus. ¶ Ad secundum nego illam ꝓnam: album erit ß igitur ß erit albū: nec ē cōuersio simplex: iō si ly erit est verbū īmediatū sicut ß verbum est: tunc illa ꝓpositio sic ꝓuertit: hoc albuz erit: ita ꝙ ly albū semp sit predicatū. Si aūt ly erit ponitur termin' mediatus sic solet poni: tunc illa ꝓpositio albū erit ß sic cōuertitur: futuꝝ ß est vel erit album: nec potest aliter conuerti in voce vel in scripto. Et si dicit ꝙ ꝓuertens est vna disiunctiua: nego: ymo nec de disiuncto extremo: sed de disiuncta copula vel verbo principali que quidem copula subordinatur vni actui anime simplici qui actus simplex. ꝓsignificat idē ꝙ illō verbū disiunctū disiūctiz ꝓsignificat. ¶ Ad tertium admisso casu nego quālibet illarum consequentiarum: nec ibidem bene concluditur idirecte in illo modo prime figure: qz sicut prius dictum est: ly erit vel ē terminus immediatus vl' mediatus: Si immediatus ergo debet concludi ista conclusio. b. veruz erit: sic ꝙ ly verum continue amplietur ⁊ sit predicatum. ¶ Eodez mō dicitur ad aliā ꝓnam ꝙ debet concludi hoc album erit: si autem ly erit est terminus mediatus: tunc debet tal' conclusio iferri: futuꝝ. b. ē vel erit v^m ⁊ in alia futurū hoc erit vel erit album. ¶ Ad vltimuz dicitur consimiliter ꝙ si ly fuit sit verbum immediatuz: nego illud allegatum vz: qñ omnes termini sunt īmediati preter vnum non refert ipsum preponere vel postponere: vnde in ista propositione hoc tñ est: demonstrando sortem: sunt omnes termini īmediati preter ly tñ: ⁊ tamen non sequitur ß tñ est igit: tñ hoc est: qz antecedens est verū ⁊ ꝓns falsum vt patet per exponentes. ¶ Si antē ly fuit sit ter' mediat' tūc sunt duo termini mediati ly album ⁊ ly fuit: ⁊ sic argumentuz non procedit ſm regulam allegatam.

Circa ista est notandum: ꝙ sicut nomen habet suppōsita ita verbum: sic ꝙ verbi de presenti est suppositum instans presens: sed verbū quodlibet de preterito vel futuro non limitatum infinita potest habere suppōsita ⁊ dico non limitatum vt sciatur: ꝙ verbum potest discretari pro aduerbiū demōstratiuū sicut terminus cōis per ꝓnomē demōstratiuū: vt tu currens tūc ex isto sequit ꝙ qñ verbuz precedit in ꝓpōne dz probari illa ꝓpō per demōstratiua instantis vel tpis: vt illa tu curres equiualet illi aliqñ vel in aliquo instāti curres: ⁊ sic ꝓbatur tunc curres ⁊ tunc est vel erit aliqñ vel in aliquo instanti igiur ⁊c.

Sed contra ista Arguit nā ex istis seqt ꝙ tales ꝓne sunt bone hoc mouet: igit mouet in aliquo instanti ista dies ē: igit in aliquo instanti. ¶ Itē non sequit tu videbis sor. ⁊ pla. ergo in aliquo instanti: sil'r non sequit sor. erit tantus sicut erit pla. igit: in aliquo instanti. ¶ Ad ista rñdet ꝓcedēdo primo duas primas ꝓnias ⁊ dico ꝙ res successiue sunt ī instanti: ⁊ non sequit ista dies est in ß instanti: igit quelibz pars cuius futura aut preterita erit in hoc instanti. ¶ Ad aliud tu videbis sor. ⁊ pla. ergo in aliquo instāti ꝓceditur cōiter ab aliquibus ꝓnia. ¶ Et si objicit ꝓ ponat ꝙ tu videbis sor. vno tpe ⁊ platonē alio tpe ita ꝙ nō ambos sil': tunc ē añs vez ⁊ ꝓns falsuz. ¶ Rñdetur ꝙ i isto casu sor. ⁊ platonē videbo sz nō videbo sor. ⁊ pla. sicut p crastinū diem ero lz non ero per crastinū dic: p quēlz punctuz. b. mouebit. a. ⁊ nō mouebit. a. per quēlz pūctū. b. ī qualz parte ꝓportionali. c. hore. d. diminuetur sz nō diminuet in qualibz parte. c. hore: ī quolz illoꝝ eris demp̄tando oia instantia eē tui: sed non eris ī quolz illoꝝ ab. a. instāti vsqz ad. b. instans eris sed non eris ab. a. instāti vsqz ad. b. instans: a p̄mo instanti tui vsqz nunc viristi sed nō viristi a p' instanti tui vsqz nunc. Jō si fiat talis ꝓnia: isti current: igit in aliquo instanti: negatur ꝓnia: sed bñ sequit in aliquo instanti vel in aliqbus instātib': ꝓpterea ꝓcedit ista ꝓclusio ꝙ. c. ⁊. d. aliqñ erunt ⁊ nec erūt in. a. nec añ. a. nec post. a. ex quo ly ante denotat tp̄s sicut instās de ß vero dicetur infra indeterminatione inceptionis ⁊ desitionis. ¶ Ad vltimā ꝓnaz adductā ꝓcedo eā. Et si ponit talis casus cōis ꝙ sor. ⁊ pla. augebuntur vniformiter sic ꝙ ꝓ quolz instaz ti isti' hore sor. erit mino: pla. vsqz ad. a. instans quod erit primū non esse sor. tunc negatur ꝙ sor. erit tantus sic erit pla. ¶ Et si objicitur contra quantācunq̄ q̄ztitatem habebit plato tantam habebit sor. ⁊ econtra: vel sor. erit q̄ztus: ⁊ plato erit q̄ztus ⁊ sor. non erit maio: q̄z erit plato: nec mino: q̄z erit plato: vel sor. erit tantus sicut tunc erit plato: quocunq̄ instanti futuro dato igitur sor. erit tantus sicut erit plato: negatur consequentia: sed ex quolibet illorum antecedentium bene sequitur ꝙ q̄ztuscunq̄ erit sor. tantus erit plato ⁊ econtra: ex quo nō sequitur ꝙ sor. erit tantus sicut erit plato. verūtamen est aduertendū ꝙ verba connotantia successionem non requirunt instans sed tē pus cum construuntur transitiue cum terminis significātibus res ita successiue acquisitas. vt non sequitur. tu diuisti totum psalterium igitur. in aliquo instanti diuisti totū psalterium. nec sequit sor. ꝓtransiit a spatiū igit ī aliquo instanti pertransiit: a spatiū: nec sequitur. a. induxit. b. latitudinem caliditatis in se igitur in aliquo instanti: nec seq-

¶ Item si proponitur aliqua talium propositionum: antichristus est futurus hō: cesar est preteritus miles: aliqs homo est mortuus vel interfectus sedens: comedens: vl dormiēs: quelibet ista est dubitanda: eo q̄ ptcipiū pōt determinare copulā precedentē presentis tpis vel terminum sequentē: primo mō est quelz ista concedenda: ⁊ secundo mō neganda: vnde primo mō ꝗ ppō antixp̄s est futurus hō: significat q̄ antixp̄s erit hō: ⁊ secundo mō significat q̄ antixp̄s ē q erit hō: quarū prima est vera ⁊ secunda falsa. ¶ Similiter ista ppō cesar est preteritus miles primo mō significat q̄ cesar fuit miles q̄ est vex: secundo significat q̄ cesar est qui fuit miles: q̄ ē falsum. Sil̄r ista propositio alquis homo est mortuus dormiens sedens vel comedens: primo mō significat q̄ aliqs homo moriebat dormiens sedens vel comedens ⁊ hoc est vex: sed scō modo significat q̄ aliqs hō est qui est mortuus dormiēs sedens vel comedens: q̄ est impossibile. ¶ Ultimo si ponuntur tales ppōnes: antixp̄s futurus est: adā preteritus est: aliquis hō mortuus est: iteruz dubitande sunt: an tale participiū determinet terminū substantiuū ipsuz precedentē vel copulā presentis tpis ipsuz sequentē: primo nego q̄libet illarū: prima enim significat q̄ antixp̄s qui ē futurus est: secunda significat q̄ adaz qui est preteritus ē: ⁊ tertia significat q̄ aliquis homo q ē mortuus est: modo certum est q̄ quelz sic significando est falsa: Si autem teneatur ptcipiū: scō mō concedunt oēs: prima eni significat q̄ antixp̄s erit: secnda significat q̄ adam fuit: ⁊ tertia significat q̄ aliquis homo moriebat: quoz quodlz ē vex. ¶ Ex quibus infero q̄ tales ppōnes sunt false noe mortuus nauigat: antixp̄s generādus ⁊ aliquis hō mortuus sedet vel comedet: quia illa verba iūcta talibus ptcipijs non constituunt vnū equiualēs alicui verbo ampliatiuo: sicut facit copula pnātis tpis.

Sed forte contra Ista instatur sic: sequitur antixp̄s corruptus est videns igit̄ antixp̄s corrūpebat videns ⁊ ecōuerso: igitur per idem sequit̄ antixp̄s gnabitur vidēs igit̄ antixp̄s generandus est videns: ista pnia ē bona añs ñ est dubitanduz ergo nec pnis. ¶ Rndet̄ sicut prius dubitādo tales pnias: antixp̄s moriebatur videns igitur: antixp̄s mortuus est videns. Nam si ptcipiū solum determinet substantiuū: negat pnia: si vero determinat copulā pnātis temporis pcedo pclonez: q: tunc equiualet isti antixp̄s videns corrūpebat posito q̄ antixp̄s corrūpebat.

Circa ista adhuc dubitat ō expōne istaz ppō nū ꝗ gnat ꝗ morit̄ vl corrūpit̄: dnt qdā q̄ ille sūt exponēde sic ppōnes deicipit ⁊ desinit vt ꝗ gnat ꝗ nunc ē ⁊ nūq̄z añ pnis istās fuit vel ꝗ nūc non ē ⁊ immediate post instans presens erit. ¶ Similiter ista hoc moritur vel corrūpit̄ exponit̄ iste mō: hoc nunc non ē ⁊ immediate ante instās presens fuit: vel hoc nunc est ⁊ immediate post instans presens non erit. ¶ Et licet iste modus exponendi sit bonus ⁊ cōmendādus tñ aliter illas expono: vñ quacūq̄z re assignata que nō indiuisibiliter vel instantanee producit̄: dico talē sic exponi: hoc generat̄: hoc nunc non est ⁊ non diu post presens istans erit: hoc moritur vel corrumpitur sic exponitur: hoc nunc est ⁊ non diu post presens instans erit: sumendo ly diu p tempore vel mozula conueniente si p ly hoc demonstret̄ indiuisibiliter productū vel de pditū deberent tales ppōnes exponi primo modo: q: talia simul fiūt ⁊ facta sunt: sicut pz de productione aie intellectiue ⁊ luminis in medio. Sil̄r quocunq̄z demōstrato ꝗ ppō hoc adnichilatur debet exponi sic: ppō de desinit: vt ꝗ nunc non ē ⁊ immediate ātē ꝗ instās presens fuit vel hoc nunc ē ⁊ immediate post instās presens non erit. Sil̄r ista ppō: iste homo est nunc primo generatus exponitur sicut illa deincipit: vt iste hō nunc est ⁊ immediate ante pnis istans non fuit. ¶ Item iste homo ē nunc primo corruptus sic exponit̄ sicut ppō de desinit vt iste homo nunc non est ⁊ immediate ante pnis instans fuit. ¶ Ex istis sequunt̄ iste pclusiones antixp̄s generabit̄ anteq̄z ipse erit generatus: sicut for. pertransibit spatiū añq̄z ipse erit pertransitū. ¶ Simil̄r adam generabatur añq̄z ipse fuit generatus: sicut tu pertransiuisti .a. spatiū anteq̄z ipsum fuit pertransitū. Similiter etiā concedit̄ q̄ antixp̄s corrūpetur añq̄z ipse erit corruptus: ⁊ adam moriebatur anteq̄z fuit mortuus. ¶ Et si querit̄ quō debēt hec resolui aliqs hō generatur: antixp̄s moritur: dico q̄ prima sic resoluitur: aliquis homo est generandus: ⁊ scda sic resoluitur antixp̄s est moriturus: non.n. dz illa aliquis hō generatur resolui aliquis homo est generās: nec illa antixp̄s moritur aliquis homo ē moriens q: per idem illa aliquis homo interficitur sic resoluitur aliqs hō est interficiens q̄ non est verum. Et si dicitur illa ppō aliqd mouet̄ resoluitur in istam aliquid est motū igitur a pari ⁊ quelz aliaruz. ¶ Respondetur negando pnam: nec ē similitudo q: possibile est aliquid ifinities motū sed non est possibile aliqd ifinities eē generatū vel corruptuz eē nisi semel quare ⁊c.

Expedit pseqnter ō suppositiōibus relatiuorum pertractare ī qua mā diuerse sunt opiquas breuius quo potero fm ordinē pertractabo: prima opinio in ista mā dicit q̄ relatiuuz connertitur cū suo añte similiter tā quo ad significationē q̄z quo ad modum supponendi: ita vz q̄ si añs supponat determinate ⁊ relatiuum supponit determinate: si añs supponit confuse tñ ⁊ relatiuum confuse tñ. Si añs copulatiue ⁊ relatiuū copulatiue: ¶ Et ista opinio cōcedit istas ppōnes aial est asin⁹ ⁊ illud est homo: homo currit ⁊ illud sedet: īmediate post hoc erit instans ⁊ illud erit īmediate post hoc: promitto tibi aliquid ⁊ illud tibi pmitto: ⁊ tamen nihil tibi promitto: aliquis homo est suus filius: ⁊ aliqua propositio ē sua cōtradictoria: prima significat q̄ aial est asinus ⁊ aial est hō: secunda significat q̄ homo currit ⁊ hō sedet: tertia significat sicut prima pars: ⁊ quarta sil̄r: quita significat q̄ aliqs homo est alicuius hoīs filius: ⁊ sexta significat q̄ aliq̄ ppō est alicui⁹ ppōnis ꝗdictoria: ⁊ sic de infinitis ⁊c.

Contra istam opi. arguit̄ sic: nam data ista opi. sequitur q̄ hoc.a. ē vna propositio vl̄is falsa ⁊ cuilz suppolito subiecti correspondet vna singularis vera: probo illaz pnam sic: ⁊ sit.b. ista copulatiua aliquis hō est ⁊ quilz homo est ille: ⁊ .a. secunda pars: tunc pz q̄ .a. est falsa: eo q̄ ē vl̄is affirmatiua cuius predicatū supponit determinate ⁊ cuius subiecto correspondent multa supposita: ⁊ q̄ cuilz supposito subiecti correspondet vna singularis vera: probat ⁊ suppono: q̄ c.d:e. sint omnes hoies. tunc sic. c. supposito correspōdet vna singularis vera ⁊ sil̄r .d. ⁊ .e. Nā ꝗ est vera aliqs hō est ⁊ .c. est ille. ⁊ .d. est ille. ⁊ .e. ē ille. ⁊ non sunt plura supposita istius subiecti .a. quare ⁊c. ¶ Cōsimiliter sequitur aliquis homo est. ⁊ .c. est ille. ⁊ .d. est ille. ⁊ .e. est ille. igit̄ aliquis homo est ⁊ quilibet est ille. probatur pnia. Nam prima pars pnātis sequitur ex prima parte añtis ⁊ secūda pars ex scda vt pz ergo tota copulatiua ex toto ⁊ añs est verum iuxta opi. ⁊ pnis falsum fm eandē igit̄ ⁊c. ¶ Secundo qua ratione cōcedit̄ ista promittitur tibi aliquid ⁊ illud tibi promittitur. concedenda est ista: oīs homo ē aial ⁊ illud est omnis hō. ex quo ly animal supponit confuse tñ. Et q̄ ipsa sit falsa arguitur. vna pars principalis ē falsa. probatur secunda pars principalis illius copulatiue est falsa igitur ⁊c. añs sic arguitur secūda pars est propositio affirmatiua in qua predicat vl̄e vl̄r sumptum supponēs pro pluribus iam existentibus ergo illa est falsa. pz consequētia iuxta pbm primo periber. dicentē q̄ nulla ē propositio affirmatiua vera in qua predicat vl̄e vl̄r sumptum. ¶ Tertio sequitur ex ista opi. q̄ si aliquis furatus est aliquam rem tu scis q̄ tu es ille. ⁊ q̄ aliquis hō est latro ⁊ tu es ille. ⁊ per pnis tu es dignus suspendi. q: q accusatur de furto dignus est suspendi. Et q̄ ille pclusiones sequāt patet ex positione. prima.n. significat q̄ si aliquis homo ē furatus aliquaz rē tu scis q̄ tu es aliqs homo. ⁊ secunda significat q̄ aliquis homo est latro ⁊ tu es aliquis homo. quod verum est. ¶ Quarto arguitur. aliquis hō est suus filius ⁊ isti sunt oēs homines ergo iste hō est suus fili⁹ vl̄

iste homo est suus filius. Et sic de alijs. pz ꝑña: qz arguit a termino stante disiunctiue cũ medio debito sumpto ad sua singularia sed ꝑns est falsuz. igitur ⁊ añs. ⁊ q̃ ꝑns sit falsũ pz per opi. nã quelz illaꝝ singularium significat q̃ iste homo est istius hois filius qd̃ est impossibile. ¶ Quinto ex ista opi. sequit q̃ aliqs homo ẽ suus filius ⁊ sor. est hõ masculus ⁊ tñ nec sor. est suus filius nec alius hõ a sor. est suus filius. que ꝓclo sic pz. posito q̃ sor. sit filius alicui⁹ hominis ⁊ nullus alius a sor. sit filius que ꝓclo est absurda audituꝰ. ¶ Ultimo ex ista opi. seqt q̃ aliq̃ ẽ ꝑticularis affirmatiua vera que non pot hre aliquas singulares illã particularẽ inferentes: que ꝓclo sic pz de ista ꝓpõne aliqd incipit esse qd̃ non incipit eẽ: quacũqz singulari data hec ẽ falsa: hoc incipit eẽ q̃ non incipit eẽ: q̃re ⁊c.

Secunda opi. ponit q̃ relatiuum idemptitatis solum supponit pro illo vel pro illis pro quo vel ꝑ quib⁹ ꝑdicatũ in ꝓpõne: in qua ponitur suuz añs: verificat de ipso añte: sic q̃ non supponit ꝑ tot quot suũ añs: qz añs non verificat ꝑ tot ꝑ quot supponit. ¶ Ex quo infert q̃ si añs relatini ꝑ nullo vificat relatiuũ ꝑ nullo suppõit: vt aial ẽ lapis ⁊ hõ ẽ illd̃. ¶ Scdo dñt q̃ relatiua idẽptitatis sube non pñt eẽ in eadẽ ꝓpõne in q̃ suum añs est extremũ principale: pñt tñ esse dũ est ꝑs extremi vt filius fratris tui vocatur illũ. ¶ Cõtra istud scdz arguit sic: nã assumptis talis ꝓpõnibus: sor. est alicui⁹ asinus ambulat: sor. nõ videt cuius asin⁹ currit: sor. ẽ cui asimilatur pla. ⁊ multis similib⁹ in qbus oibus pz añs eẽ sbz ⁊ relatiuũ ꝑtẽ ꝑdicati. ¶ Cõtra opi. relatiuoꝝ arguit sic: Nam data illa opi. sequit q̃ copulatiua ⁊ disiunctiua de partibus ꝗdicto: ijs non opponunt: vel saltim q̃ duo cõtradicto: ria inter se ꝗdicẽtia sunt fil' vera: ꝑbat nam illa est vera: aial non est lapis ⁊ asinus ẽ illud: eo q̃ ẽ vna copulatiua cuius ambe ꝑtes sunt ve: ⁊ ista fil'r est vera oẽ aial ẽ lapis vel nullus asinus est illud. ꝑ scda ꝑte: qz ex⁹ quo ista omne aial est lapis non vificat ꝑ aliquo supposito isti⁹ termini aial seqtur ꝑ opi. q̃ relatiuũ in scda ꝑte ꝑ nullo supponit: ⁊ cũ ipsa scda pars sit negatiua seqtur ipsaz eẽ verã qz ois ꝓpõ negatiua est vera cui⁹ subz ⁊ ꝑdicatũ non supponunt ꝑ eodẽ scdz opi. Arguitur tñ q̃ illud relatiuũ supponit ꝑ aliquo: nam in ista ꝓpõne: aial nõ est lapis ⁊ asin⁹ est illud: supponit ly illud ꝑ aliquo: sed ꝑ quocũqz suppositum terminus in vna ꝗdictorio ꝝ ꝑ eodẽ supponit in alia lz opposito mõ: igit in illa nullus asinus est illud supponit ꝑdicatum ꝑ aliquo: cuius oppositũ dicit ista opi. ¶ Scdo arguitur sic: ꝑ est vera ois hõ est aial q̃ est rõnale: vbi tñ ly qd̃ non supponit ꝑ quo verificat ꝓpõ sui añtis ꝑbatur nam ꝓpõ sui añtis non verificat ꝑ aliquo: ex quo est vlis cuius subm ⁊ ꝑdicatũ supponũt ꝑ multis igit ⁊c. nec pot dici q̃ ly qd̃ supponit ꝑ quolz: qz tunc eẽt magis ꝓfusum q̃ suuz añs qd̃ non vult opi. ¶ Tertio ipsi ꝓcedunt hoc sophisma ois ꝓpõ vel eius ꝗdictoria ẽ vera: ⁊ tñ ẽ relatio solũ pro ꝓpõnibus veris pro qbus ly ꝓpõ precise supponit igitur. ¶ Quarto cum dr añxps est vel ille curret vel erit: ly añxps pro nullo verificat ⁊ tñ relatiuũ pro aliquo supponit: qz tunc illa scda pars esset falsa q̃ non ẽ verum cum ipsa equaleat illi añxps erit vel curret. ¶ Quinto arguitur sic ⁊ capio illã ꝓpõnẽ chymera volat ⁊ illa nõ scribitur: si subm scde partis pro nullo supponit: igitur ꝑ nullo stat nec ꝑ aliquo capit ly illud per descriptionez suppositionis sed qñ termin⁹ pro nullo alio a se capitur stat materialiter ergo ly illud stat mãliter: ⁊ per ꝓñs illa est falsa: chymera non scribitur: qz significat q̃ ille termin⁹ nõ scribitur. ¶ Sexto arguit sic: ⁊ sit sor. in. b. domo cũ platõe ⁊ cicerone: ⁊ credas sic firmiter ꝑ totã istã horã tenendo illã in mente: aliquis hõ ẽ in. b. domo: ⁊ sor. est ille: ⁊ corrumpat sor. in medio instanti illius hore tunc pz q̃ lapsa pria medietate hore illd̃ relatiuuz capitur pro sor. ꝑ quo non verificat suum añs: igitur relatiuũ supponit pro quo non verificat suum añs. ¶ Septimo ꝑ positionẽ sequit q̃ in illa oẽ animal est asinus vel hõ est illud: ly illud solũ supponit pro aialibus asinis: ⁊ sic ipsa est falsa: ⁊ illa vera aliquod aial non est asinus ⁊ nihil q̃ ẽ homo est illud: q̃ ẽ falsum: secunda enĩ significat per eos q̃ nihil q̃ ẽ homo ẽ illud aial q̃ nõ est asinus: que falsa est: qz omnis hõ ẽ aial qd̃ non est asinus. ¶ Ultimo arguit sic: si relatiuũ supponit pro quocũqz pro quo vificat ꝓpõ sui añtis sequitur q̃ illa est falsa aliquis hõ est ⁊ tu es ille: qz tunc ly ille supponeret pro quolibz hoie pro quo añtis propositio verificatur quod non vult ista opi.

Tertia opinio ponit q̃ relatiuũ nõ simplr conuertitur cum suo añte sz prout habuerit respectũ ad subm vel ad predicatũ: verbi gratia in ista ꝓpõne: homo est animal ⁊ illud ẽ asinus: ly illud non ꝓuertitur cum illo termino aial sed cũ illo termio animal homo ⁊ sic refertur ad suũ añs in comparatione ad subiectũ: ⁊ aliqñ in cõparatione ad predicatũ: vt ꝗ aial est homo ⁊ illud est asinus: refert ly illud ad ly aial in comparatione ad istuz terminũ homo: q̃ ẽ predicatũ. ¶ Ista opi. negat tales copulatiuas aial est homo ⁊ illud ẽ asin⁹: homo currit ⁊ ille sedet: aliquis hõ est latro ⁊ ego sũ ille: immediate post ꝗ erit istans ⁊ illud imediate post ꝗ erit: omnis hõ est aial ⁊ illud ẽ rationale: ꝑmitto tibi denariũ ⁊ illum tibi ꝑmitto: ꝑmitto tibi denariũ ⁊ illum tibi nõ ꝑmitto. Nam prima significat q̃ aial ẽ homo ⁊ illd̃ aial q̃ est homo ẽ asin⁹: Scda significat q̃ homo currit ⁊ q̃ hõ currens sedet: Tertia significat q̃ aliquis hõ ẽ latro ⁊ q̃ ego sum ille homo qui ẽ latro: Quarta significat q̃ immediate post hoc erit instans ⁊ aliqd̃ instans imediate post hoc erit. Quinta significat q̃ ois homo est aial ⁊ illud aial qd̃ est ois hõ est rationale ⁊ sic de alijs: Deinde ista opi. concedit istas ꝓpõnes aliquis homo ẽ ⁊ quilz hõ est ille: aliquod aial rationale est ⁊ qdlibz animal rõnale est illud. ¶ Item iuxta istam viam non vz hec argumentũ aliqd animal q̃ ẽ asinus ẽ ⁊ homo non est illud: igitur aliqd aial est ⁊ homo non est illud.

Contra istam opi. arguit sic: naz data ista opinione sequit q̃ deus est ⁊ nullus deus est: ꝑbatur: q̃ de⁹ est satis pz: ⁊ q̃ nullus deus ẽ: probatur: hec ꝓpõ nullus deus est: ẽ vera ⁊ ꝗ primarie ⁊ assertiue significat q̃ null⁹ deus ẽ ergo null⁹ de⁹ est: pz ꝓña ⁊ añs ꝑbatur: ⁊ sit ꝗ negatiua. a. ⁊. b. eiu⁹ contradictorium: tunc sic: ꝗ. a. ẽ verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc ẽ verũ demonstrando. a. ista consequentia ẽ bona ⁊ añs est verum: igitur ⁊ consequẽs est verum: ⁊ q̃ ista ꝓña sit bona probatur: nam sequit: ꝗ est verum vel eius contradictoriũ est verum: igitur hoc ẽ vex vel eius vi ꝗdictoriũ est vex: ⁊ ꝑ ꝓñs ꝗ ẽ vex: ⁊ añs illius consequẽtie ꝑbat vz hoc ẽ vex vel eius ꝗdictoriũ est vex: qz illius ꝗdictoriũ est verum: igitur hoc est verum: vel eius contradictorium est verum: pz ꝓña a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam. ¶ Secundo sequitur ex ista opi. q̃ ꝗ ẽ falsa: aial est lapis vel tu es illud que tamen sic potest probari vel ꝗ est lapis vel tu es illud demñando semꝑ te ⁊ hoc ẽ aial: igitur aial est lapis vel tu es illud: ⁊ añs pro prima ꝑte ꝑbatur: ꝗ ẽ lapis vel tu es hoc: igitur ꝗ est lapis vel tu es illud pz ꝓña nã gñaliter sequitur copulatiue: igitur per idem ⁊ disiunctiue. ¶ Tertio sequitur istam hõ ẽ asinus esse veram si sua ꝗdictoria ẽ vera: quaz tamen oẽs negant. Et q̃ ipsa sequitur ꝑbatur sic. ꝗ est va si huius veri contradictoriũ ẽ verum. igitur ꝗ ẽ vera si sua contradictoria ẽ vera. pz ꝓña iuxta opi. ¶ Quarto sequit data veritate illius copulatiue. aliquis homo ẽ ⁊ quilibet homo est ille. q̃ aliqua ꝓpõ vniuersalis ẽ vera ⁊ vere copulabilis alicui particulari affirmatiue ⁊ nulli eius singulari est vere copulabilis. pz qz quelz talis est falsa. iste hõ ẽ ⁊ quilibet homo ẽ ille. quocunqz homine demonstrato. ¶ Quinto sequitur ex ista opi. qd̃ sequebatur ex prima. q̃ aliquis homo ẽ suus filius ⁊ nullus est filius nisi sor. ⁊ tamen nullus sor. est suus filius. que conclusio pz intuẽti. Similiter sequitur q̃ aliqua propositio est sua contradictoria ⁊ tamen nulla ꝓpõ vera est sua contradictoria nec aliqua propositio falsa est sua contradictoria. prima pars illius conclusionis pz: ⁊ secunda probatur. qz si aliqua ꝓpositio vera est sua contradictoria. igitur aliqua ꝓpõ vera

¶ Item si proponitur aliqua talium propositionum: antichristus est futurus hō: cesar est preteritus miles: aliqs homo est mortuus vel interfectus sedens: comedens: vl dormiēs: quelibet ista est dubitanda: eo q̄ ptcipiū pōt determinare copulā precedentē presentis tpis vel terminum sequentē: primo mō est quelz ista concedenda: ⁊ secundo mō neganda: vnde primo mō ꝶ ppō antixp̄s est futurus hō: significat q̄ antixp̄s erit hō: ⁊ secundo mō significat q̄ antixp̄s ē q̄ erit hō: quarū prima est vera ⁊ secunda falsa. ¶ Similiter ista ppō cesar est preteritus miles primo mō significat q̄ cesar fuit miles q̄ est vex: secundo significat q̄ cesar est qui fuit miles: q̄ ē falsum. Sil̄r ista propositio alquis homo est mortuus dormiens sedens vel comedens: primo mō significat q̄ aliqs homo moriebat dormiens sedens vel comedens ⁊ hoc est vex: sed scdo modo significat q̄ aliqs hō est qui est mortuus dormiēs sedens vel comedens: q̄ est impossibile. ¶ Vltimo si ponuntur tales ppōnes: antixp̄s futurus est: adā preteritus est: aliquis hō mortuus est: iteruz dubitande sunt: an tale participiū determinet terminū substantiuū ipsuz precedentē vel copulā presentis tpis ipsuz sequentē: primo nego q̄libet illarū: prima enim significat q̄ antixp̄s qui ē futurus est: secunda significat q̄ adaz qui est preteritus ē: ⁊ tertia significat q̄ aliquis homo q̄ ē mortuus est: modo certum est q̄ quelz sic significando est falsa: Si autem teneatur ptcipiū: scdo mō concedunt oēs: prima eni significat q̄ antixp̄s erit: secnda significat q̄ adam fuit: ⁊ tertia significat q̄ aliquis homo moriebat: quoz quodlz ē vex. ¶ Ex quibus infero q̄ tales ppōnes sunt false noe mortuus nauigat: antixp̄s generādus ⁊ aliquis hō mortuus nō sedet vel comedet: quia illa verba iūcta talibus ptcipijs non constituunt vnū equiualēs alicui verbo ampliatiuo: sicut facit copula pñtis tpis.

Sed forte contra Ista instatur sic: sequitur antixp̄s corruptus est videns igit antixp̄s corrūpebat videns ⁊ ecōuerso: igitur per idem sequit antixp̄s gnabitur videns igit antixp̄s generandus est videns: ista ꝓnia ē bona aīs ñ est dubitanduz ergo nec ꝓnis. ¶ Rndet sicut prius dubitādo tales ꝓnias: antixp̄s moriebatur videns igitur: antixp̄s mortuus est videns. Iam si ptcipiū solum determinet substantiuū: negat ꝓnia: si vero determinat copulā pñtis temporis ꝓcedo ꝓclonez: q: tunc equiualet isti antixp̄s videns corrūpebat posito q̄ antixp̄s corrūpebat.

Circa ista adhuc dubitat ō expōne istaz ppō nū ꝶ gnat ꝶ morit vl corrūpit: dñt qdā q̄ ille sūt exponēde sic ppōnes deicipit ⁊ desinit vt ꝶ gnat ꝶ nunc ē ⁊ nūqz aī pñs istās fuit vel ꝶ nūc non ē ⁊ īmediate post instans presens erit. ¶ Similiter ista hoc moritur vel corrūpit exponit iste mō: hoc nunc non ē ⁊ immediate ante instās presens fuit: vel hoc nunc est ⁊ īmediate post instans presens non erit. ¶ Et licet iste modus exponendi sit bonus ⁊ cōmendādus tñ aliter illas expono: vñ quacūqz re assignata que nō indiuisibiliter vel instantanee producit: dico talē sic exponi: hoc generat: hoc nunc non est ⁊ non diu post presens istans erit: hoc moritur vel corrumpitur sic exponitur: hoc nunc est ⁊ non diu post presens instans erit: sumendo ly diu p tempore vel mozula conueniente si p ly hoc demonstret indiuisibiliter productū vel de pditū deberent tales ppōnes exponi primo modo: q: talia simul fiūt ⁊ facta sunt: sicut pz de productione aie intellectiue ⁊ luminis in medio. Sil̄r quocunqz demōstrato ꝶ ppō hoc adnichilatur debet exponi sic: ppō de desinit: vt ꝶ nunc non ē ⁊ īmediate ātē ꝶ instās presens fuit vel hoc nunc ē ⁊ imediate post instās presens non erit. Sil̄r ista ppō: iste homo est nunc primo generatus exponitur sicut illa deincipit: vt iste hō nunc est ⁊ imediate ante pñs istans non fuit. ¶ Item iste homo ē nunc primo corruptus sic exponit sicut ppō de desinit vt iste homo nunc non est ⁊ imediate ante pñs instans fuit. ¶ Ex istis sequunt iste ꝓclusiones antixp̄s generabit anteqz ipse erit generatus: sicut sor. pertransibit spatiū aīqz ipse erit pertransitū. ¶ Simil̄r adam generabatur aīqz ipse fuit generatus: sicut tu pertransiuisti .a. spatiū anteqz ipsum fuit pertransitū. Similiter etiā concedit q̄ antixp̄s corrūpetur aīqz ipse erit corruptus: ⁊ adam moriebatur anteqz fuit mortuus. ¶ Et si querit qūo debēt hec resolui aliqs hō generatur: antixp̄s moritur: dico q̄ prima sic resoluitur: aliquis homo est generandus: ⁊ scda sic resoluitur antixp̄s est moriturus: non.n. dz illa aliquis hō generatur resolui aliquis homo est generās: nec illa antixp̄s moritur aliquis homo ē moriens q: per idem illa aliquis homo interficitur sic resoluitur aliqs hō est interficiens q̄ non est verum. Et si dicitur illa ppō aliqd mouet resoluitur in istam aliquid est motū igitur a pari ⁊ quelz aliaruz. ¶ Respondetur negando ꝓnam: nec ē similitudo q: possibile est aliquid ifinities motū sed non est possibile aliqd ifinities eē generatū vel corruptuz eē nisi semel quare ⁊c.

Expedit ꝓsequēter ō suppositiōibus relatiuorum pertractare ī qua mā diuerse sunt opi. quas breuius quo potero ꝓm ordinē pertractabo: prima opinio in ista mā dicit q̄ relatiuuz conuertitur cū suo aīte similiter tā quo ad significationē q̄z quo ad modum supponendi: ita vz q̄ si aīs supponat determinate ⁊ relatiuum supponit determinate: si aīs supponit confuse tñ ⁊ relatiuum confuse tñ. Si aīs copulatiue ⁊ relatiuū copulatiue: ¶ Et ista opinio cōcedit istas ppōnes aīal est asin⁹ ⁊ illud est homo: homo currit ⁊ illud sedet: īmediate post hoc erit instans ⁊ illud erit īmediate post hoc: promitto tibi aliquid ⁊ illud tibi pmitto: ⁊ tamen nihil tibi promitto: aliquis homo est suus filius: ⁊ aliqua propositio ē sua cōtradictoria: prima significat q̄ aīal est asinus ⁊ aīal est hō: secunda significat q̄ homo currit ⁊ hō sedet: tertia significat sicut prima pars: ⁊ quarta sil̄r: quīta significat q̄ aliqs homo est alicuius hoīs filius: ⁊ sexta significat q̄ aliq̄ ppō est alicui⁹ ppōnis ꝓdictioria: ⁊ sic de infinitis ⁊c.

Contra istam opi. arguit sic: nam data ista opi. sequitur q̄ hoc.a. ē vna propositio vl̄is falsa ⁊ cuilz supposito subiecti correspondet vna singularis vera: probo illaz ꝓnam sic: ⁊ sit.b. ista copulatiua aliquis hō est ⁊ quilz homo est ille: ⁊ .a. secunda pars: tunc pz q̄ .a. est falsa: eo q̄ ē vl̄is affirmatiua cuius predicatū supponit determinate ⁊ cuius subiecto correspondent multa supposita: ⁊ q̄ cuilz supposito subiecti correspondet vna singularis vera: probat ⁊ suppono: q̄ c.d:e. sint omnes hoies. tunc sic. c. supposito correspōdet vna singularis vera ⁊ sil̄r. d. ⁊. e. Iā ꝶ est vera aliqs hō est ⁊. c. est ille. ⁊. d. est ille. ⁊. e. ē ille. ⁊ non sunt plura supposita istius subiecti. a. quare ⁊c. ¶ Cōsimiliter sequitur aliquis homo est. ⁊. c. est ille. ⁊. d. est ille. ⁊. e. est ille. igit aliquis homo est ⁊ quilibet est ille. probatur ꝓnia. Iam prima pars ꝓnis sequitur ex prima parte aīs ⁊ secūda pars ex scda vt pz ergo tota copulatiua ex toto ⁊ aīs est verum iuxta opi. ⁊ ꝓnis falsum ꝓm eandē igit ⁊c. ¶ Secundo qua ratione cōcedit ista promittitur tibi aliquid ⁊ illud tibi promittitur. concedenda est ista: oīs homo ē aīal ⁊ illud est omnis hō. ex quo ly animal supponit confuse tñ. Et q̄ ipsa sit falsa arguitur. vna pars principalis ē falsa. probatur secunda pars principalis illius copulatiue est falsa igitur ⁊c. aīs sic arguitur secūda pars est propositio affirmatiua in qua predicat vl̄e vl̄r sumptum supponēs pro pluribus iam existentibus ergo illa est falsa. pz consequētia iuxta pbm primo periher. dicentē q̄ nulla ē propositio affirmatiua vera in qua predicat vl̄e vl̄r sumptum. ¶ Tertio sequitur ex ista opi. q̄ si aliquis furatus est aliquam rem tu scis q̄ tu es ille. ⁊ q̄ aliquis hō est latro ⁊ tu es ille. ⁊ per ꝓnis tu es dignus suspendi. q: q accusatur de furto dignus est suspendi. Et q̄ ille ꝓclusiones sequāt patet ex positione. prima.n. significat q̄ si aliquis homo ē furatus aliquaz rē tu scis q̄ tu es aliqs homo. ⁊ secunda significat q̄ aliquis homo est latro ⁊ tu es aliquis homo. quod verum est. ¶ Quarto arguitur. aliquis hō est suus filius ⁊ isti sunt oēs homines ergo iste hō est suus fili⁹ vl̄

iste homo est suus filius. Et sic de alijs. pz ꝓña: qz arguit a termino stante disiunctiue cũ medio debito sumpto ad sua singularia sed ꝓñs est falsuz. igitur ⁊ añs. ⁊ q̃ ꝓñs sit falsũ pz per opi. nã quelz illaꝝ singularũ significat q̃ iste homo est istius hois filius qd̃ est impossibile. ¶ Quinto ex ista opi. sequit q̃ aliqs homo ē suus filius ⁊ soz. est hõ masculus ⁊ tñ nec soz. est suus filius nec alius hõ a soz. est suus filius. que ꝓclo sic pz. posito q̃ soz. sit filius alicui⁹ hominis ⁊ nullus alius a soz. sit filius que ꝓclo est absurda auditui. ¶ Ultimo ex ista opi. seqt q̃ aliq̃ ē particularis affirmatiua vera que non pot hr̃e aliquas singulares illã particularē inferentes: que ꝓclo sic pz de ista ꝓpõne aliqd incipit esse qd̃ non incipit eē: quacũqz singulari data hec ē falsa: hoc incipit eē q̃ non incipit eē: q̃re ⁊c.

Secunda opi. ponit q̃ relatiuum idemptitatis solum supponit pro illo vel pro illis pro quo vel p quib⁹ p̃dicatũ in ꝓpõne: in qua ponitur tuuz añs: verificat de ipso añte: sic q̃ non supponit p tot quot suũ añs: qz añs non verificat p tot p quot supponit. ¶ Ex quo inferit q̃ si añs relatiui p nullo vificat relatiuũ p nullo suppõit: vt aial ē lapis ⁊ hõ ē illd. ¶ Scdo dñt q̃ relatiua idẽptitatis sube non pñt eē in eadẽ ꝓpõne in q̃ suum añs est extremũ principale: pñt tñ esse dũ est ps extremi vt filius fratris tui vocatur illũ. ¶ Cõtra istud scdz arguit sic: nã assumptis talis ꝓpõnibus: soz. est alicui⁹ asinus ambulat: soz. nõ videt cuius asin⁹ currit: soz. ē cui asimilatur pla. ⁊ multis similib⁹ in qbus oibus pz añs eē sbz ⁊ relatiuũ ptẽ p̃dicati. ¶ Cõtra opi. relatiuoꝝ arguit sic: Nam data illa opi. sequit q̃ copulatiua ⁊ disiunctiua de partibus ꝗdicto: ijs non opponunt: vel saltim q̃ duo cõtradictoria inter se ꝗdicẽtia sunt sil' vera: ꝓbat nam illa est vera: aial non est lapis ⁊ asinus ē illud: eo q̃ ē vna copulatiua cuius ambe ptes sunt ve: ⁊ ista sil'r est vera oē aial ē lapis vel nullus asinus est illud. p scda pte: qz ex quo ista omne aial est lapis non vificat p aliquo supposito isti⁹ termini aial seqtur p opi. q̃ relatiuũ in scda pte p nullo supponit: ⁊ cũ ipsa scda pars sit negatiua seqtur ipsaz eē verã qz ois ꝓpõ negatiua est vera cui⁹ subz ⁊ p̃dicatũ non supponunt p eodẽ scdz opi. Arguitur tñ q̃ illud relatiuũ sup ponit p aliquo: nam in ista ꝓpõne: aial nõ est lapis ⁊ asin⁹ est illud: supponit ly illud p aliquo: sed p quocũqz suppo nit terminus in vna ꝗdictoriaꝝ p eodẽ supponit in alia lz opposito mõ: igit in illa nullus asinus est illud supponit p̃ dicatum p aliquo: cuius oppositũ dicit ista opi. ¶ Scdo arguitur sic: b̃ est vera ois hõ est aial q̃ est rõnale: vbi tñ ly qd̃ non supponit p quo verificat ꝓpõ sui añtis ꝓbatur nam ꝓpõ sui añtis non verificat p aliquo: ex quo est vl'is cuius subm ⁊ p̃dicatũ supponũt p multis igit ⁊c. nec pot dici q̃ ly qd̃ supponit p quolz: qz tunc eēt magis ꝓfusum q̃z suuz añs qd̃ non vult opi. ¶ Tertio ipsi ꝓcedunt hoc sophisma oꝗs ꝓpõ vel eius ꝗdictoria ē vera: ⁊ tñ ē relatio solũ pro ꝓpõnibus veris pro qbus ly ꝓpõ precise suppo nit igitur. ¶ Quarto cum dr̃ añxp̃s est vel ille curret vel erit: ly añxp̃s pro nullo verificat ⁊ tñ relatiuũ pro aliquo supponit: qz tunc illa scda pars esset falsa q̃ non ē verum cum ipsa equaleat illi añxp̃s erit vel curret. ¶ Quinto arguitur sic ⁊ capio illã ꝓpõnẽ chymera volat ⁊ illa nõ scribitur: si subm scde partis pro nullo supponit: igitur p nullo stat nec p aliquo capit ly illud per descriptionez suppositionis sed qñ termin⁹ pro nullo alio a se capitur stat materialiter ergo ly illud stat mãliter: ⁊ per ꝓñs illa est falsa: chymera non scribitur: qz significat q̃ ille termin⁹ nõ scribitur. ¶ Sexto arguit sic: ⁊ sit soz. in. b. domo cũ platõe ⁊ cicerone: ⁊ credas sic firmiter p totã istã horã tenendo illã in mente: aliquis hõ ē in. b. domo: ⁊ soz. est ille: ⁊ corumpat soz. in medio instanti illius hore tunc pz q̃ lapsa pria medietate hore illd̃ relatiuuz capitur pro soz. p quo non verificat suum añs: igitur relatiuũ supponit pro quo non verificat suum añs. ¶ Septimo p positionẽ sequit q̃ in illa oē animal est asinus vel hõ est illud: ly illud solũ supponit pro aialibus asinis: ⁊ sic ipsa est falsa: ⁊ illa vera aliquod aial non est asinus ⁊ nihil q̃ ē homo est illud: q̃ ē falsum: secunda enĩ significat per eos q̃ nihil q̃ ē homo ē illud aial q̃ nõ est asinus: que falsa est: qz omnis hõ ē aial qd̃ non est asinus. ¶ Ultimo arguit sic: si relatiuũ suppo nit pro quocũqz pro quo vificat ꝓpõ sui añtis sequitur q̃ illa est falsa aliquis hõ est ⁊ tu es ille: qz tunc ly ille suppo neret pro quolibz hoie pro quo añtis propositio verifica tur quod non vult ista opi.

Tertia opinio ponit q̃ relatiuũ nõ simpl'r conuertitur cum suo añte sz prout habuerit respectũ ad subm vel ad predicatũ: verbi gratia in ista ꝓpõne: homo est animal ⁊ illud ē asinus: ly illud non conuertitur cum illo termino aial sed cũ illo termino animal homo ⁊ sic refertur ad suũ añs in compatione ad subiectũ: ⁊ aliqñ in cõparatione ad predicatũ: vt b̃ aial est homo ⁊ illud est asinus: refert ly illud ad ly aial in comparatione ad istuz terminũ homo: q̃ ē predicatũ. ¶ Ista opi. negat tales copulatiuas aial est homo ⁊ illud ē asin⁹: homo currit ⁊ ille sedet: aliquis hõ est latro ⁊ ego sũ ille: immediate post b̃ erit istans ⁊ illud imediate post b̃ erit: omnis hõ est aial ⁊ illud ē rationale: pmitto tibi denariũ ⁊ illum tibi pmitto: pmitto tibi denariũ ⁊ illum tibi nõ p mitto. Nam prima significat q̃ aial ē homo ⁊ illd̃ aial q̃ est homo ē asin⁹: Scda significat q̃ homo currit ⁊ q̃ hõ currens sedet: Tertia significat q̃ aliquis hõ ē latro ⁊ q̃ ego sum ille homo qui ē latro: Quarta significat q̃ immediate post hoc erit instans ⁊ aliqd̃ instans imediate post hoc erit. Quinta significat q̃ ois homo est aial ⁊ illud aial qd̃ est ois hõ est rationale ⁊ sic de alijs: Deinde ista opi. concedit istas ꝓpõnes aliquis homo ē ⁊ quilz hõ est ille: aliquod aial rationale est ⁊ qdlibz animal rõnale est illud. ¶ Item iuxta istam viam non vz hoc argumentũ aliqd animal q̃ ē asinus ē ⁊ homo non est illud: igitur aliqd̃ aial est ⁊ homo non est illud.

Contra istam opi. arguit sic: naz data ista opinione sequit q̃ deus est ⁊ nullus deus est: ꝓbatur: q̃ de⁹ est satis pz: ⁊ q̃ nullus deus ē: probatur: hec ꝓpõ nullus deus est: ē vera ⁊ b̃ primarie ⁊ assertiue significat q̃ null⁹ deus ē ergo null⁹ de⁹ est: pz ꝓña ⁊ añs ꝓbatur: ⁊ sit b̃ negatiua. a. ⁊. b. eiu⁹ contradictorium: tunc sic: b̃. a. ē verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc ē verũ demonstrando. a. ista consequentia ē bona ⁊ añs est verum: igitur ⁊ consequẽs est verum: ⁊ q̃ ista ꝓña sit bona probatur: nam sequit: b̃ est verum vel eius contradictoriũ est verum: igitur hoc ē vex vel eius vi ꝗdictoriũ est vex: ⁊ p ꝓñs b̃ ē vex: ⁊ añs illius consequẽtie ꝓbat vz hoc ē vex vel eius ꝗdictoriũ est vex: qz illius ꝗdictoriũ est verum: igitur hoc est verum: vel eius contradictorium est verum: pz ꝓña a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam. ¶ Secundo sequitur ex ista opi. q̃ b̃ ē falsa: aial est lapis vel tu es illud que tamen sic potest probari vel b̃ est lapis vel tu es illud demstrando semp te ⁊ hoc ē aial: igitur aial est lapis vel tu es illud: ⁊ añs pro prima pte ꝓbatur: b̃ ē lapis vel tu es hoc: igitur b̃ est lapis vel tu es illud pz ꝓña nã gñaliter sequitur copulatiue: igitur per idem ⁊ disiunctiue. ¶ Tertio sequitur istam hõ ē asinus esse veram si sua ꝗdictoria ē vera: quaz tamen oēs negant. Et q̃ ipsa sequitur ꝓbatur sic. b̃ est va si huius veri contradictoriũ ē verum. igitur b̃ ē vera si sua contradictoria ē vera. pz ꝓña iuxta opi. ¶ Quarto sequit data veritate illius copulatiue. aliquis homo ē ⁊ quilibet homo est ille. q̃ aliqua ꝓpõ vniuersalis ē vera ⁊ vere copulabilis alicui particulari affirmatiue ⁊ nulli eius singulari est vere copulabilis. pz qz quelz talis est falsa. iste hõ ē ⁊ quilibet homo ē ille. quocunqz homine demonstrato. ¶ Quinto sequitur ex ista opi. qd̃ sequebatur ex prima. q̃ aliquis homo ē suus filius ⁊ nullus est filius nisi soz. ⁊ tamen nullus soz. est suus filius. que conclusio pz intuẽti. Similiter sequitur q̃ aliqua propositio est sua contradictoria ⁊ tamen nulla ꝓpõ vera est sua contradictoria nec aliqua propositio falsa est sua contradictoria. prima pars illius conclusionis pz: ⁊ secunda probatur. qz si aliqua ꝓpositio vera est sua contradictoria. igitur aliqua ꝓpõ vera

est veri contradictoriū: igitur duo ꝯdictoria sūt simul vera sed q̃ ista conclusio non sit vera arguitur sic: omnis ꝓpositio est vera vel falsa: nulla ꝓpō vera vel falsa ē sua ꝯdictoria: igitur nulla ꝓpō ē sua ꝯdictoria: ꝓñia p̃z incelarēt sumpta minori pro maiori. Et q̃ ille ꝛclusiones sequant̄ aliqs homo est suus filius: aliqua ꝓpō est sua ꝯdictoria: p̃z per opi. ponentē q̃ loco relatiui licitum est ponere suū añs cū tali respectu ponit̄ ergo loco relatiui suuz añs cū tali respectu ⁊ sequitur ꝛclo. ¶ Sexto ex ista opi. seqtur q̃ hec est falsa oīs homo est aliqd̄ compositū ex oībus suis ꝑtibus: cuius oppositū pōit hec opi. i illo sophisimate oīs homo ē totum inq̃titate. Et q̃ ꝶ sequatur arguit̄ sic: nam sequit̄ omnis homo est aliqd̄ compositū ex oībus suis ꝑtibus: igitur oīs homo est aliqd̄ compositū ex oībus partibus alicuius hoīs: vel oīs homo est aliqd̄ compositū ex oīb⁹ partibus alicuius cōpositi: s̃z vtrūq̃ est falsū ergo ⁊ añs: cōsequentia. n. arguitur: q: iste terminus suis est termin⁹ relatiu⁹ nec pōt ibi aliqd referre nisi illū terminū: ꝓpositū: vel istum terminū: hō: sed siue refert vnū illorum terminorum siue reliquuz: sequit̄ illa ꝓñia sit bona. ¶ Ad istud argumentū forte rñdetur negando illaz ꝓñam: dicēdo q̃ solum sequitur q̃ oīs homo est aliqd̄ compositū ex alicuius hoīs oībus partibus vel q̃ oīs homo est aliqd̄ compositū ex alicuius ꝓpositi oībus ꝑtibus: ita q̃ semp̃ in tali consequente precedat ille terminus alicuius istū terminū omnibus. ¶ Sed hec rñsio repugnat sibi ipsi: ipsa enim ponit q̃ relatiuū pōt stare magis confuse q̃z suuz añs loco cuius relatiui licitū est ponere añs cū tali respectu supponens eodem mō: vnde dñt q̃ in illa aliqs homo est ⁊ quilibet hō est ille relatiuum supponit confuse tantum ⁊ significat q̃ aliquis hō est ⁊ quilz homo est: aliqs hō. Similiter i illa aliqs hō ē ⁊ tuñ es ille: suppōit relatiuū ꝓfuse ⁊ distributiue: ⁊ significat q̃ aliquis homo est ⁊ tu nō es aliquis homo: Eodem mō dico in ꝓposito: ly suis in ista propositione oīs hō est aliqd̄ compositum ex oībus suis partibus supponit ꝓfuse ⁊ distributiue rōne signi vl'is g⁰ loco eiusdē licitum est ponere suuz añs supponēs eodem modo confuse ⁊ distributiue ⁊ nō ꝓfuse añ vel determinate cuius oppositū ponit rñsio. ¶ Septimo arguitur q̃ relatiuū non pōt supponere magis ꝓfuse q̃z suū añs: nam relatiuū ex sui nā non plus determinat ad vnā suppōnez q̃z ad aliā: ita q̃ indifferenter pōt supponere discrete determiate ꝓfuse tm̄ vel ꝓfuse ⁊ distributiue ⁊ aliqñ suppo nit: ergo suppōnez talem hz a suo añte: sed cum nihil dat qd̄ non hz: igitur relatiuuz non pōt supponere magis cōfuse q̃z suum añs: consequentia p̃z: eo q̃ antecedens non dat maiorez suppōnem q̃z habeat.

Sequitur quarta opi. q̃ ponit q̃ relatiuuz significat illud qd̄ significat suuz añs verūtamen discretius seu minus ꝓfuse pront est relatum ad suū añs vel saltiz nō supponit magis ꝓfuse q̃z suū añs. Iñā nō stat añs supponē determiate ⁊ relatiuū ad ipsum relatum ꝓfuse tm̄ ymo qñcūq̃ añs stat determinate ⁊ relatiuū supponit determinate: ñl'r quādo añs supponit cōfuse tm̄ relatiuū supponit determiate ⁊ si añs copulatine suū relatiuuz copulatine: primum p̃z iuxta opinionem in ista ꝓpōne aliquis hō est ⁊ quilibz hō est ille. Iam i ista propositione: ly ille supponit pro quolz hoīe determiate: ⁊ ideo illa copulatiua negatur aliquis hō est ⁊ quilibz hō est ille: nam ipsa significat q̃ aliquis homo est ⁊ ille est qlz homo. ¶ Secundū p̃z: nam ista opi. negat tales copulatiuas: oīs homo est animal ⁊ illud est rōnale: ꝓmitto tibi aliquid ⁊ illud tibi ꝓmitto. Iam ꝓma significat q̃ omnis homo est aīal ⁊ illud animal q̃ est oīs homō est rōnale. ¶ Secūda significat apud eosdē q̃ ꝓmitto tibi aliquid ⁊ aliquid q̃ tibi ꝓmitto tibi ꝓmitto. ¶ Ulterius negat ista opi. istas ꝓpōnes: aliquis hō currit ⁊ tu es ille ⁊ ego sum ille: aliquis hō currit ⁊ tu nō es ille ⁊ ego non suz ille: supposito q̃ tu ⁊ ego sum⁹ oēs hoīes currentes. ¶ Ista opinio cōcedit istas ꝛclones: oīa cōpossibilia istoꝝ sunt ⁊ illa nec sunt finita nec infinita: scōa oēs hoīes similes currunt ⁊ tamen nullus istoꝝ mouet: infinite sunt ꝑtes ſo:. equales non cōicantes ⁊ tm̄ nulla illaꝝ est pars ſo:. ¶ Pro p⁹ conclusione assigno illa quatuor cōtradictoria contingētia: tu curris tu non curris: rex sedet nullus rex sedet: tunc p̃z q̃ aliqua cōpossibilia istoꝝ sunt ⁊ nulla sunt compossibilia istoꝝ qn illa sūt qñ illa sūt: igr ⁊c. ⁊ scōa ꝑs ꝓbat̄: q: nulla sunt oīa compossibilia istoꝝ: igitur illa nec sunt finita nec infinita. ¶ Pro scōa ꝛcl'one ponatur q̃ sex hoīes sint oēs hoīes ⁊ q̃ illi currant ⁊ q̃ duo sint albi duo nigri ⁊ duo medio colore colorati: tunc p̃z prima pars ꝛcl'onis p casū ⁊ scōa sic arguitur: nulli sunt oēs hoīes similes: igit̄ nullⁿ illoꝝ mouetur: ꝓñia p̃z ⁊ añs probat̄: q: non duo sunt homines similes nec tres nec sic de singulis. ¶ Tertia ꝛcl'o ꝓbat̄ pro prima parte. Iñaz due sunt partes sortis equales non cōicantes ⁊ tres ⁊ quatuor ⁊ sic in ifinitū igit̄ ⁊c. ¶ Secunda pars concl'onis probatur: q: nulle sunt partes ſo:. infinite non cōmunicantes. ¶ Ulterius concedit ista opi. istas conclusiones promitto tibi denariū quē tibi non promitto: necessario aliqd erit q̃ non necio erit: Iam incipit aliqua pars istius linee esse pertrāsita que per tps post hoc erit pertranseūda: prima cōclusio probat̄ ⁊ ponitur q̃ non sunt plures denarij q̃z. a. ⁊. b. ⁊ q̃ iam ꝓmittam tibi denarium non limitando. a. nec. b. tunc arguitur sic promitto tibi denariuz aut g⁰ denariū quem tibi promitto aut denariū quē tibi nō ꝓmitto: sed nō promitto tibi denarium quem tibi promitto: q: nullum tibi promito: igitur promitto tibi denarium quem tibi non ꝓmitto. ¶ Scōa ⁊ 3ª ꝛcl'ones patēt ꝑ eaꝝ exponētes.

Contra istam opinionem arguitur: primo verbaliter sic: nam data ista opi. sequitur q̃ relatiuū in hac propositione aliquod animal est ⁊ homo est illud supponit discretius q̃z suum antecedens vt opi. fatetur: sed probo q̃ nō: antecedens illⁿ relatiui non supponit discrete: igitur relatiuū non supponit discretius q̃z suum antecedens: consequentia patet q: ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis: antecedens patet de se. ¶ Secundo supposito q̃ quilibet homo videat seipsum ⁊ non alium: tunc tm̄ iste ſo:. videt se ⁊ aliud q̃z iste ſo:. videt se: igitur cum ista opi. stat contradictio: antecedens sic arguitur: tantū ille ſo:. videt illum sortem: igitur tm̄ ſo:. videt se: patet consequentia ab vno conuertibili ad vnum cōuertibile: igitur ⁊c. ⁊ alia ꝑs probatur q: plato videt se vt suppono ⁊ plato est aliq̃ q̃z ſo:. igitur aliud q̃z ſo:. est. ¶ Secundo arguitur istaz esse veram: omnis homo est animal ⁊ illud est rationale: q: ille homo est animal ⁊ illud est rationale: ⁊ iste homo est animal ⁊ illud est rationale ⁊ sic de alijs: igitur omnis homo est animal ⁊ illud est rationale: patet consequentia q: iuxta istaz opinionē sequitur iste homo est ⁊ tu nō es ille: ⁊ iste homo est ⁊ tu non es ille ⁊ sic de alijs: igitur quilibz homo est ⁊ tu non es ille. ¶ Quarto ex ista opi. sequitur q̃ aliqua propositio est vera: si sua cōtradictoria est vera: qd̄ probo esse impossibile: sequitur enim aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: ⁊ omnis propositio que est vera est propositio vera: igitur propositio vā est vera si sua contradictoria est vera: consequens impossibile ⁊ consequentia patet cum reducatur in syllogisimū. ¶ Quinto arguitur contra illud qd̄ dicebatur: q̃ quādo antecedens relatiui supponit confuse tm̄ relatiuuz supponit determinate. Iñaz ex ista sequitur q̃ ꝶ est falsa: omnis homo est animal qd̄ est rōnale: q: ex ipsa sequitur q̃ omnis homo est animal ⁊ illud est rationale: modo hoc ē falsum: eo q̃ ista propositio significat q̃ omnis homo est animal ⁊ illud animal q̃ est omnis homo est rationale: s̃z q̃ illa sit vera omnis homo est animal qd̄ est rationale: probo: q: iste homo est animal q̃ est rationale ⁊ iste ⁊ ista ⁊ sic de alijs: igitur ⁊c. cōsequentia patet a singularibus ad vniuersalem. Similiter homo est animal q̃ est rationale ⁊ nihil est homo quin illud est animal q̃ est rationale: igitur omnis homo est animal qd̄ est rationale: consequentia patet ab exponentibus ad expositam: ⁊ antecedens ē verum: igitur ⁊ consequens. ¶ Item tm̄ animal q̃ ē rationale est homo: igitur omnis hō est animal q̃ ē rōnale:

consequentia patet ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis transpositis ⁊ antecedens est verum. ergo ⁊ cõsequens. ꝙ antecedens sit verum probo. qꝛ animal ꝙ est rationale est homo ⁊ nihil non animal ꝙ est rationale est homo igitur ⁊c. patet consequentia ab exponentibus ad expositum. ¶ Similiter contradictorium illius est falsum. igitur ipsa ē va. antecedens patet. eo ꝙ illud est falsum aliquid ꝙ ē homo non ē animal ꝙ ē rõnale. ¶ Sexto arguitur iterum in eodem. Iam data illa responsiõe sequitur ꝙ non semper termin⁹ supponens respectu verbi de presenti non ampliatiui supponit pro eo ꝙ est. cui⁹ oppositum ipsi dicunt ⁊ etiã improbatũ est superius consequentia probatur. ⁊ capio illam propositionem antichristus est. ⁊ quero vtrum subiectum supponit pro eo ꝙ ē vel non. Si non habet intentum. si sic ⁊ cum subiectum non superponat nisi pro antichristo: igitur supponit pro antichristo qui est ⁊ per cõsequens supponit pro antichristo ⁊ ille est. patet consequentia per responsionem ex quo ibidẽ supponit relatiuũ discrete vel determinate. ¶ Jtem sequitur ꝙ iste terminus chymera que est. non significat chymeram que est. sicut etiã hec ē falsa. promitto tibi denarium quem tibi promitto. qꝛ sicut ex ista sequitur ꝙ aliquem denarium tibi promitto ita ex illa sequitur ꝙ chymera est. sed probo ꝙ hoc sit falsum. ⁊ capio illam propositionem chymera que ē. est. tunc tu intelligis illam ergo intelligis subiectum ⁊ per consequens intelligis significatum subiecti sed subiectum significat chymeram que est. igitur tu intelligis chymeram que est: ⁊ tamen non sequitur ꝙ chymera est. ¶ Septimo arguitur principaliter contra istam propositionem concessam: omnia compossibilia istorum sunt ⁊ illa nec sunt finita nec infinita. Iã per responsionem ipsa est vna copulatiua cuius quelibet pars est vera. igitur quicquid stat in veritate cuꝫ vna istarum stat cum alia sed cum ista omnia compossibilia istorum sunt. stat ꝙ aliqua compossibilia istorum sunt. ergo ista eadem stat cum ista ⁊ illa nec sunt finita nec infinita. ꝙ est impossibile ⁊ contra opinionẽ. ⁊ sic patet ꝙ hec opinio non est isto modo vera.

Opinio quarta ponit ꝙ relatiuum relatũ ad suuꝫ ãs respcũ alicui⁹ actus ꝛpetẽtis cuiꝫ supposito antecedẽtis suppo nit eque confuse sicut suum antecedens. vt patet i ista. homo qui est risibilis currit. homo qui est animal disputat. sed quando relatiuum refertur ad suum antecedens respectu alicuius actus competentis aliquibus suppositis antecedentis ⁊ non oĩbus: tunc relatiuum supponit min⁹ confuse q̃ suum antecedens: vt patet in ista homo qui est albus currit. ¶ Et vlterius ista opinio ponit ꝙ omnis propositio ypothetica cuius extremum 2ᵉ partis capit suppositionẽ ab extremo prime partis cathegorice est verificabilis vel inferibilis verbi gꝛa: aliquis homo est ⁊ tu es ille: sic habet inferri vel verificari: iste homo est ⁊ tu es ille ⁊ iste homo est aliquis homo: igitur aliquis homo ē ⁊ tu es ille. ¶ Similiter aliquis homo est ⁊ tu non es ille: sic probatur: iste homo est ⁊ tu non es ille ⁊ iste homo ē aliquis homo: igitur aliquis hõ est ⁊ tu non es ille. ¶ Jsta opinio concedit multas mirabiles conclusiones ⁊ auditui absurdas: prima est ꝙ aliqua copulatiua mentalis est va cuius vna ps principalis ē falsa ꝓbat ⁊ capiatur illa propositio: Aliquod animal est ⁊ si tu es illõ tu es asin⁹: que sit. a. tunc. a. est vna copulatiua vera cuius altera pars pn cipalis est falsa: antecedens probatur ⁊ primo pro prima parte sic: hoc animal est: ⁊ si tu es illõ: tu es asinus ⁊ hoc animal est aliquod animal: igitur aliqõ animal ē ⁊ si tu es illud tu es asinus: ⁊ per ly hoc demonstro asinuꝫ: tunc pꝫ consequentia per opi. qꝛ dicit opi. ꝙ quelꝫ talis est cathegorice inferribilis. Et ꝙ scõa pars illius copulatiue principalis sit falsa arguitur. Iam ipsa est vna ꝛditionalis denominata ali. si: cuius antecedens est verum ⁊ consequẽs falsum igitur ⁊c. Et ꝙ antecedens istius sit verum probatur: qꝛ in ista aliquod animal est ⁊ tu es illud est verꝫ sꝫ ꝓpter interpositionẽ illius coniunctionis si: non mutatur significatio alicuius termini nec suppositio: igit adhuc ē illa propositio vera ⁊ ꝓns illius conditionalis falsum vt patꝫ igitur ⁊c. ¶ Secunda conclusio quam ista opinio concedit est ꝙ aliqua disiunctiua mentalis est falsa: ⁊ tamen altera pars principalis ē vera: probatur cõclusio de illa: nullum aial est vl non si tu es illud tu es asinus: Et ꝙ ista disiunctiua sit falsa probatur: qꝛ suum contradictoriũ est verum vt patet de copulatiua accepta: ⁊ probatum est: ⁊ tamen scõa pars eius principalis est vera: probatur: secũda pars illius copulatiue est falsa vt probatum est: ⁊ scõa pars illius disiunctiue est contradicens illi parti: igitur ista pars est vera. ¶ Tertia conclusio quam ista opinio concedit est: ꝙ aliqua copulatiua significans precise iuxta cõpositionem terminorum est falsa ⁊ tamen nulla ei⁹ pars principalis est falsa: ꝓbatur de ista copulatiua aliquis homo est ⁊ tu es ille ⁊ ego sum ille tunc illa copulatiua ē falsa qꝛ quocunꝫ demonstrato est illud falsum ꝙ tu es ille: ⁊ ego sum ille ⁊ tamen quelibet eius pars principalis ē vera vt patet de prima secunda ⁊ tertia. ¶ Quarta conclusio est ista ꝙ aliqua disiunctiua significans precise iuxta compositionem suorum terminorum est vera ⁊ tamẽ nulla eius pars principalis est vera vt patet de ista disiunctiua: nullus homo est animal ego non sum ille vel tu nõ es ille ⁊c. ¶ Quinta conclusio est ista: ꝙ aliqua est ꝓnsa ĩ qua arguitur a disiunctiua ad alteram eius partem cum contradictorio vnius partis est non bona: vt patet de ista nullus homo est vel ego non sum ille vel tu non es ille ⁊ aliquis homo est: igitur ego non sum ille vel tu non es ille. ¶ Sexta conclusio arguendo a tota copulatiua ad alterã eius partem non vꝫ consequentia vt patet de ista aliquod animal est ⁊ si tu es illud tu es asinus: ergo si tu es illud tu es asinus: cum antecedens sit verum vt per argumentum est ⁊ ꝓns falsuꝫ. ¶ Septima conclusio est ꝙ aliquae singulares sunt quarum vna est affirmatiua de presenti ⁊ de recto: ⁊ alia est mere negatiua de presenti ⁊ de recto: quarum subiecta conuertuntur totaliter ⁊ predicata: ⁊ copule deducto sincathegoremate preter actum diuidendi: ⁊ tamen ille propositiones sunt simul vere vt patet de istis aliquis homo est ⁊ tu es ille: aliquis homo ē ⁊ tu nõ es ille: sumptis secundis partib⁹ earũdem. Sed qꝛ tales conclusiones regulis Ari. sunt contrarie ideo cõclusiones non sunt tenende nec opi. verũtamen ille tres vltime possunt rationabiliter sustineri.

Contra tamen alias quatuor cõclusiones contingit arguere prio pro bando ꝙ si alicuius copulatiue altera pars ē falsa: ꝙ tota copulatiua est falsa. Iã quandocũqꝫ duo significata sic se habent ꝙ vnum est verum ⁊ reliquũ falsum ex his duobus potest componi vnum significatum falsum: cum igitur ista copulatiua: aliquod animal est ⁊ si tu es illõ tu es asinus: habeat duas propositiones quaruꝫ significata vnũ est verum ⁊ reliquum falsum per rationem: igitur ex his duobus potest componi vnum significatum falsum: ponatur ergo ⁊ tunc arguitur sic: illud significatum compositũ est falsum: sꝫ illõ ē significatũ pmariũ illi⁹ copulatiue aliqõ aial ē ⁊ si tu es illud tu es asinus: igit significatũ primariũ illi⁹ ē falsũ: ⁊ per cõsequens illa propositio est falsa cuius oppositum ponit responsio. ¶ Consimile argumẽtum potest fieri contra aliam conclusionem ponentem ꝙ aliqua copulatiua est falsa cuius nulla pars principalis est falsa: dicendo ꝙ ex duobus significatis veris componitur vnum significatum verum ꝙ non distinguitur realiter significato illi⁹ copulatiue. ¶ Et per ista argumenta consequenter impugnãtur alie due conclusiones de disiunctiuis. ¶ Jtem arguo probando ꝙ secunda pars illius copulatiue est vera aliquod animal ē ⁊ si tu es illud tu es asinus. ¶ Iam ista conditionalis foꝛet bona si tu es animal tu es homo: si ly animal staret determinate: per opi. qꝛ tunc ille modus arguẽdi eẽt bonus si tu es hoc animal tu es homo sꝫ si tu es hoc animal tu es animal: igitur si tu es animal tu es homo: cum igitur secunda pars illius copulatiue, sit vna conditionalis cuius relatiuum stat deter-

minate per opi. ergo ipsa est ita vera sic esset ista si tu es animal tu es asinus: dato q̃ ly animal staret determinate in ordine ad cõditionalem. ¶ Item arguo q̃ non põt eẽ talis propositio mentalis cuius extremum capit suppositionem ab extremo alterius propositiõis q; si sic: sit ergo illa: tu es ille: tunc quero vtruz ly ille sit predicatũ vel nõ. Si non est predicatum: ergo talis nõ est propositio mentalis. Si autem sit predicatum ergo est intentio vel terminus compositus ex intentione ⁊ aliquo actu: consequens est manifeste falsum: ⁊ consequentia probatur: q; propositio mentalis componitur ex intentionibus cum actu aĩe componendi vel diuidẽdi: vel saltim ex terminis compositis consignificantib̃ intentionẽ ⁊ actuz: vt sor. est oĩs homo: punctus est indiuisibilis: adhuc si concederetur q̃ illud relatiuum in mente potest esse intentio vel terminus compositus: tunc statim sequitur q̃ non capit suppositionem ab extremo alicuius alterius propositionis cuius oppositum dicit hec opinio.

Reprobatis his opinionibus relatiuorum restat nunc opi. veram ⁊ probabilẽ pertractare pro quo est primo sciendum q̃ qõdam ẽ relatiuũ subẽ qõdam accidẽtis: relatiuũ accidentis est sicut tant̃ talis ⁊c. ¶ Relatiuorum idẽptitatis subẽ qdã sunt relatiua idẽptitatis q̃dã diuersitatis: relatiua diuersitatis sunt sicut aliud ⁊c. ¶ Relatiuorum idẽptitatis quedam sunt reciproca vt se suus. Et quedam non reciproca vt iste ille qui que qõ. ¶ Relatiuorum reciprocorũ quedam dicunt relatiua reciproca nõ possessiua sicut ꝗ relatiuum reciprocũ se: quedam dicunt relatiua reciproca possessiua vt suus sua suum. ¶ His p̃ suppositis descendo ad regulas relatiuorũ. Prima regula ẽ q̃ relatiua accidentium ⁊ relatiua diuersitatis non habẽt eandem suppositionem quã habent sua aficedentia ymo variantur eorum modi supponendi secõm varietatez syncathegorematum eis prepositorum vt corum est niger ⁊ quilibet ethiops est talis: relatiuũ supponit confuse tm̃ ⁊ suum antecedens. s. niger supponit determinate. ¶ Secunda regula est ista q̃ relatiuum idẽptitatis subẽ relatuz ad suum antecedens in eadem cathegorica sui antecedentis semper supponit eodez modo sicut suum antecedẽs: vt omnis homo qui currit disputat: relatiuum supponit cõfuse ⁊ distributiue: omnis homo est animal q̃ est rationale: promitto tibi denarium quẽ tibi nõ promitto: vtrobiq̃ relatiuum stat confuse tm̃: homo qui currit moueẽ; iste homo qui sedet disputat: in prima supponit relatiuum determinate ⁊ in secunda discrete. Et sic ẽ de his ita dico de alijs: vt omnis homo videt se stat confuse ⁊ distributiue aliquis homo diligit filium suum ly suum stat determinate: filius illius sortis vocauit illum: ly illum stat discrete ⁊ sic de consimilibus infinitis. ¶ Ex isto sequitur veritas talium propositionum: omnis homo est animal qõ est rationale: tu differs ab animali q̃ est asiñ: promitto tibi denarium quem tibi non promitto ⁊ promitto tibi denariũ quem tibi promitto: veritas primarum duarum patet p̃ suas exponentes: alie due etiam patent supposito q̃ p̃mittatur denarius nullum certum limitando: vnde sicut non est inconueniens q̃ necio animal ẽ homo ⁊ necessario animal nõ est homo: ex quo ly necessario cadit super totum cõplexum sequens sic nõ est inconueniens q̃ p̃mitto tibi denariuz quẽ tibi promitto ⁊ promitto tibi denariuz quẽ tibi non promitto ex quo ly promitto determinat totum subsequens faciens ipsum stare confuse tm̃: vbi tamen ly promitto caderet solum super ly denarium ⁊ non super relatiuum vel concederẽ q̃ promitto tibi denarium quem tibi non promitto ⁊ alteram negarẽ.

Contra istam regulam arguitur sic. Illaz data regula sequitur hãc cõsequentiaz fore bonã: omnis homo qui est alb̃ currit igitur omnis homo currit: probat̃ nam in illa omnis homo currit fit distributio indifferenter pro omni homine albo ⁊ nigro: cum igitur relatiuum debet referri ad suum antecedens ⁊ eodem modo supponere vt dicit responsio: ergo non obstante relatione supponit in illa omnis homo qui est albus currit ly homo tam pro nigris quam albis. ¶ Secundo arguitur sic: si fieret restrictio per relatiuuz tunc equaliter esset illa vera omnis homo currit qui ẽ albus: q̃uis non omnis cureret: nec omnis homo esset albus: sicut alia: quod tamen non est verum. ¶ Tertio arguitur sic nomen relatiuum habet resolui in coniunctionẽ copulatiuam ⁊ pnomen relatiuum: ergo illa omnis homo qui ẽ albus currit significat tm̃ sicut illa omnis homo ⁊ ille homo est albus currit ⁊ illa vz illam omnis homo currit ⁊ ille homo est albus: ex qua sequitur q̃ omnis homo currit qui est albus: ex qua sequitur q̃ omnis homo currit: igitur ⁊c. ¶ Quarto illa non est vniuersalis: q; relatiuum ad solum vnum suppositum refertur: ⁊ per cõsequens subiectum illius habet tantuz vnum suppositũ: antecedens probatur: q; diuersa demõratio per eundem terminum facit diuersitatem propositionis: igitur per idẽ simili ratione ⁊ diuersa relatio: ergo si fiat ĩ illa propositione diuersa relatio illius termini qui ad diuersa supposita: sequitur q̃ omnis homo q̃ est albus currit erit diuerse p̃ positiones ⁊ non vna tm̃. ¶ Quinto arguitur sic: dicẽdo iste homo ⁊ iste homo ⁊ sic de singulis omnes demonstrando qui sunt albi: currunt: implicatur omnem hominem esse animal album ⁊ omnem hominem currere: sz in illa: omnis homo qui est albus currit: fit relatio solum respectu singularium: ergo si relatiõe facta ad singulares implicatur qõlibet suppositum illius termini esse hominem album ⁊ currere: sic etiaz significabit illa: omnis homo qui est albus currit facta relatione ad illum terminuz cõmunem. ¶ Sexto arguitur sic: si omnis homo qui est albus currit: ⁊ sor. est homo: igitur sor. qui est albus currit: consequens falsum: casu possibili posito ergo ⁊ antecedens: nõ minor igit̃ maior quocũq̃ casu posito. ¶ Modo arguitur contra illam propositionez concessam p̃mitto tibi denarium quem tibi promitto. Nam illo casu posito ego non promitto tibi istum denarium quem tibi promitto nec istum ⁊ sic de alijs: ergo non promitto tibi denarium quem tibi promitto: cõsequentia patet q; arguit̃ ab omnibus singularibus alicuius termini stantis confuse ⁊ distributiue ad eundem. ¶ Item si promitto tibi denarium quem tibi promitto: igitur promitto tibi denariũ ⁊ illum tibi promitto: ⁊ per consequens aliquez denariuz tibi promitto qõ est contra casum: p̃ma pz: q; illud relatiuum quem hz resolui per ⁊: ⁊ illud.

Ad ista respondetur ad primũ posito casu communi q̃ omnes homines albi currant ⁊ quidam nigri sedeant ⁊ quidam currant: concedo illam omnis hõ qui est albus currit: esto q̃ masculi sint albi: ⁊ nego consequẽtiam cum infertur: igitur omnis homo currit: ⁊ cõcedo q̃ in illa: omnis homo currit: stat ly homo pro quolibet homine indifferenter: ⁊ concedo tunc q̃ sic referendo ly qui ad illum terminum significabit illa ꝓpositio: q̃ omnis homo sit albus ⁊ q̃ omnis homo currit: ⁊ sic esset falsa. Sed inconcessa dico q̃ distributio non cadit solum super ly homo pro quolibet supposito talis termi homo: sz cadit super ly homo qui est albus proquolibet pro quo verum est q̃ ille est homo qui est albus: consimiliter sicut ẽ de illa: omnis homo albus currit.

Sed contra tũc ibi significaret q̃ omnis homo qui omnis homo albus ẽ albus currit: qõ falsum est: q; tunc aliquis esset omnis homo albus. ¶ Et confirmatur per hoc: naz illa aliquis hõ qui est albus currit: significat q̃ aliquis homo qui aliquis homo albus est albus: currit: ergo consequenter vniformiter significabit vniuersalis. ¶ Item cuz dicitur omnis homo albus qui est albus currit: refertur ly qui pro quolibet homine albo: Similiter hic omnis homo currens qui est albus currit pro omni homine currente: cuz ergo ly hõ nõ determinetur per aliquod tale appositum precedens relatiuum sequitur q̃ erit relatio simplex ad illũ terminũ indifferenter pro quolibet homine. ¶ Ad p̃mũ

istorum dico ꝙ licet referatur ly qui pro quolz homine albo non tamen sic confuse vt si antecedens illius sic distributum ponatur loco relatiui ceteris paribus manebit equalentia i vitate vel falsitate sed refertur ad ly homo pro omnibus hominibus albis distincte vel sigillatim sicut hº relatiuum se refertur i illa omnis homo videt se: que non valet illam omnis homo videt omnem hominez: nec illa aliquis homo videt aliquez hominem: equalz huic aliqs homo videt se: iõ ꝓfirmatio illius argumenti solum tenet de materia ⁊ non de forma. ¶ Unde est notandũ ꝙ q̃ꝫ uis relatiuum supponat in illa omnis homo videt se confuse ⁊ distributiue sicut suum antecedens non tamen licitum est ponere loco relatiui suuz antecedens: cum distributiõe: ⁊ causa est q: q̃ꝫtũcunqꝫ relatiuuz supponit confuse ⁊ distributiue adhuc eius suppositio depẽdet a suppositione sui antecedentis: ⁊ ideo variata suppositione aãtis variatur suppositio relatiui ideo non sequitur: omnis hõ videt se ergo omnis homo videt omnez hominez sed debet sigillatim vel diuisim intelligi relatio iste homo videt se ⁊ ille. ¶ Ex quo infertur illam consequentiam nõ valere: tm̃ sor. videt se ergo omnis videns se est sor. vel ergo nihil qõ non est sor. ẽ videns se: q: aliter refertur ly se in vniuersali exclusiua: ⁊ exponẽte: vnde illa tm̃ sor. videt se: debet sic exponi. Sor. videt se ⁊ nihil non sor. vidz sor. Et vniuersalis sibi correspondens debet esse illa: omne videns sor. est sor. ⁊ illius omne videns se est sor. est ꝗ exclusiua: tm̃ sor. est aliquid ꝙ videt se. Ex quo patz dato ꝙ nullus videat se nisi ille sor. ⁊ ꝙ omnis homo videat sor. illa tm̃ ille sor. videt se est falsa q: non tm̃ ille sor. videt illuz sor. igitur non tm̃ iste sor. videt se: probatur consequentia: nam ex opposito sequitur: tm̃ iste sor. vidz se ergo tm̃ iste sor. videt istum sor. patet consequentia: eo ꝙ subiecta convertuntur ⁊ copule convertuntur ⁊ predicata. ¶ Similiter probatur ꝙ relatiuum supponit discrete pro isto homine vt pz eo ꝙ refertur ad illum terminuz discretũ iste sor. supponẽs discrete. Similiter iste propositiones ꝓvertuntur iste videt se ⁊ iste videt istum: ergo vr̃ ꝙ eadẽ addita ea que resultabunt erunt convertibilia. ¶ Ad aliõ nego consequentiaz: pro quo est notanduz ꝙ quando antecedens relatiui solum habet illa supposita que habet terminus respectu cui⁹ fit relatio tunc refertur relatiuuz pro quolibet qõ esset suppositum antecedentis positi per se: vt omnis homo qui est risibilis est animal: omnis homo qui est mortalis est rationale: sed quando antecedens hẽt plura supposita de se q̃ꝫ terminus respectu cuius referẽ: tunc non pro omnibus illis fit relatio qualiter ẽ in proposito ⁊ sic patet solutio. ¶ Ad secundũ argumentuz principale factũ: negatur consequentia: q: restrictio termini solũ denotatur per imediataz appositionez determinantis ad determinatũ. Non enim est idem omnis homo albus ẽ ⁊ omnis homo est albus: nec idem est omnis propositio est vera cuius contradictoriuz est falsum ⁊ omnis propositio cuius contradictoriũ est falsum est vera: omnis propositio est vera que precise significat sicut est ⁊ omnis propositio que precise significat sicut est est vera: nec est idez omnes proportiones sunt equales quaruz denominationes sunt equales ⁊ omnes proportiones quaruz denominationes sunt equales sunt equales. Et sic nec est equipollens dicere: omnis homo qui ẽ albus currit: ⁊ omnis hõ currit qui est albus: sequitur. n. omnis homo currit qui ẽ albus sed omnis homo niger est homo: igitur omnis homo niger currit qui est albus: consequens est impossibile ⁊ contra casum. ¶ Ad tertium dico ꝙ regula non tz vniuersaliter: sed solum qñ nulla dictio habens vim confundendi precedit relatiuum: sed in proposito precedit ly omz relatiuuz. assumptuz patet in talibus: omnis homo ẽ animal qõ est rationale: tu non differs ab asino qui est pater tuus: imediate post hoc erit istans ꝙ imediate post hoc erit in infinitum mota est aliqua pars que est in corpore sor. ⁊ sic de consimilibus infinitis in quibus relatiuum nõ habet resolui per ⁊ ⁊ ille illa illud. ¶ Ad quartum negatur ꝙ diuersa relatio quo ad diuersa supposita in eadem propositione facit diuersitatem eiusdem propositionis: ꝛ tamen diuersa relatio in diuersis propositionibus ceteris paribus faciat aliqñ non solum diuersitatez propositionũ sed quo ad veritatem vel falsitatem: ⁊ sic dico consimiliter ꝙ in eadem propositione bene potest esse diuersa demonstratio vt cuz dicitur tu es ꝗ ⁊ ꝗ: vbi per primum ꝗ demonstro lignum ⁊ per secundũ lapidem. ¶ Ideo cuz relatiuum refertur suum antecedens respectu ꝑdicati cõpetentis cuilibet supposito antecedentis refertur pro quolibet eius supposito: vt ꝗ omnis homo qui est risibilis ẽ rationalis. ¶ Ad quintum concedo illud qõ concluditur in fine q: dico ꝙ in illa omnis homo qui est albus currit: non fit relatio pro quolibet eius supposito vel singulari talis termini homo: sed pro quolz homine albo vt dictũ est. Ideo illa omnis homo qui est albus currit nõ tot habet singulares sicut illa omnis homo currit qui est albº: q: nulla talis. s. iste homo qui est albus currit: est singularis: igit̃ omnis homo qui est albus currit nisi per eiº subiectum solum demõstretur homo albus: sicut nulla talis hº coloratum est: est singularis illius vlis omne coloratuz est nisi per eius subiectum demonstretur coloratũ. ¶ Ad sextum nego consequentiaz. Et si dicitur ꝙ ibi arguitur a termino stante confuse ⁊ distributiue ad suum inferiº cuz debito medio igitur ⁊c. respondetur primo negando consequentiam: quia sub termino stante confuse ⁊ distributiue imobilr non contingit descendere: modo certuz ẽ ꝙ ille terminus homo stat confuse ⁊ distributiue imobilr: cum sit pars subiecti: sicut non sequitur istius quelz pars est pars asini sz ista ꝑs tua est pars: igitur istius ista pars tua est pars asini: sicut etiam non sequitur: omnis homo habens equum equitat illuz: iste est equus: igitur omnis homo habens istum equuz equitat illuz. ¶ Aliter potest dici negando ꝙ a termino stante ꝓfuse ⁊ distributiue mobilr adhuc: ad qõlibz suum inferius cum debito medio fit bona consequentia: sed opz ꝙ ꝑ tunc supponat ꝑ quolibet suo inferiori qualiter nõ est in proposito eo ꝙ ille terminus homo restringitur ꝑ illud adiectiuum albº ad supponendum copulatiue solũ pro hominibus albis. ¶ Vlm̃ non sequitur quilz homo currit ista mulier est homo: igit̃ ista mulier currit: vt pz intuenti: ⁊ tamen certuz est ꝙ arguitur a termino stante copulatiue ad suum inferius: sed ideo non vz argumentum q: pro tali suo inferiori nõ supponit sed solum pro hominibus masculis. ¶ Tertio dicit̃ ⁊ melius ꝙ non arguitur a superiori ad suum inferiº q: ly homo restrictus per ly albus non est terminus superior: nisi ad terminos significãtes humana supposita alba i masculio genẽ q̃re. ¶ Modo rñdet̃ ad alia duo argumenta facta ꝗ illam propositionẽ concessam: promitto tibi denaris quẽ tibi ꝑmitto. ¶ Ad primũ argumẽtũ nego consequentiam: eo ꝙ arguitur respectu scõi termini sicut non sequitur: non omnis homo est animal nec omnis homo est hoc aĩal nec sic de singulis ⁊ ista sunt oĩa animalia: igitur non omnis homo est animal. Similiter non sequitur iste terminus homo non significat primarie istuz hominem nec illum nec illum nec sic de singulis ⁊ isti sunt omnes homines: ergo iste terminus homo nõ significat primarie hominem pz. n. ꝙ in qualz istarum antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ¶ Ad aliud nego consequentiam: causa autez quare negatur: dicta est superius quando relatiuum precedit terminus habens vim confundendi: tunc relatiuum non habet resolui: sed sic ẽ in ꝑposito eo ꝙ illud verbum promitto habet vim confundi confuse tm̃ terminum immediate sequentem se: ⁊ ita complexum sicut incomplexum ⁊c.

Tertia regula est ista relatiuum idemptiꝑptatis subẽ ypothetice relatum ad suum antecedens supponens cõfuse tm̃ nõ supponit eodem modo sicut suum antecedens sed precise determinate: habendo respectuz ad totam compositionem sui antecedentis: vt omnis homo est animal ⁊ illud est rationale: illud relatiuum: illud: stat determinate habendo respectum ad totã compositionem sui aãtis. Et isto mõ

patet falsitas talium ppōnuz. omnis homo est aial ⁊ qō/libet risibile est illud: omnis homo est aial ⁊ ego sū illud: omnis hō est aial ⁊ illō est rōnale: pria. n. significat q̄ oīs homo est aial ⁊ qōlibet risibile ē aial q̄ est omnis homo: Scda significat q̄ oīs hō est animal ⁊ ego sum aial q̄ est omnis hō: Tertia significat q̄ oīs hō ē aial ⁊ illō aial qō est oīs hō est rōnale: mō certum q̄ quelz istax sic significando est falsa. Sequtur ēt falsitas aliquax ppōnū: vz ego idigeo oculo ad videndū ⁊ illo indigeo: ad videndum requiritur oculus ⁊ ille requirit ad videndum: ad eqtandum requirit equus ⁊ ille requirit ad equitādū: promitto tibi denarium ⁊ illū tibi pmitto. Prima enī significat q̄ ego indigeo oculo ad videndū ⁊ aliquo oculo quo indigeo ad videndū indigeo ad videndū. ¶ Scda significat q̄ ad videndū requirit oculus ⁊ aliqs oculus q̄ reqritur ad videndū requirit ad videndū. ¶ Tertia significat eodē mō ⁊ sic. ¶ Quarta: mō certū ē q̄ quelz illax ē falsa sic significando: presupposito p̄ prima q̄ haberē duos bonos oculos: ⁊ pro vltima q̄ promitterem tibi denarium nullum denarium promittendo.

Sed forte ōtra ista dicta arguit sic: Prio p/bando illam oīs hō est aial ⁊ illud est rōnale ⁊ arguit sic: iste hō ē aial ⁊ illud est rationale ⁊ ista: ⁊ sic ō singulis ⁊ isti sunt oēs hoīes: igit oīs hō ē aial ⁊ illud est rōnale: ōnia pz eo q̄ aīs est vna copulatina ex cuius prima pte sequtur prima ps ōntis ⁊ ex scda scda vel saltiz ē eadē: ergo ōnia bona. Scdo arguit pbādo q̄ si ad videndū requirit oculus q̄ ille requirit ad videndū. Illaz hec ōnia est bona: ad videndū reqrit oculus: q̄ ocul⁹ reqritur ad videndū: sed hec ōnia ouertit cū conditionali negata ergo ⁊c. ¶ Et q̄ illa ōnia sit bona pz per ouersionē simplicē. ¶ Tertio arguit pbando q̄ si promitto tibi denariuz illū tibi pmitto: nā si pmitto tibi denariū aliquē denarium tibi pmitto igit ⁊c. ⁊ aīs pbatur ⁊ ponat sic pri⁹ q̄ ego nullū denariū tibi promittēdo pmittā tibi denariuz ⁊ postea soluā tibi denariū tūc arguit sic ego soluā tibi denarium: igit soluo tibi denariū quē promisi vel denariuz quem non pmisi: si soluo denariū quē pmisi: ⁊ soluz mō soluo tibi. a. denariū: igit. a. denariū tibi pmisi: ⁊ per ōnis aliquē denariū tibi pmisi qō erat pbādū. Si aūt soluo denarium quē non pmisi tunc arguit sic: ego pmisi tibi vnū denariū quē adhuc nō solui nec soluebam nec aliquo mō satisfeci pro illo: igitur adhuc teneor soluere vel satisfacere pro denario pmisso: ergo soluto vno denario hēo soluere aliuz ⁊ eadē rōne 3ᵐ ⁊ sic deinceps: qō non videt verū. ¶ Itē soluto vno denario vex ē q̄ solui debitū ⁊ satisfeci pro debito: q: amplius non teneor soluē aliqd ceteris paribus ⁊ nihil soluo nisi aliquē denariū: ergo aliqs denari⁹ erat debitus ⁊ non nisi q: fuit tibi pmissus: igitur aliquez denarium tibi promisi.

Ad ista respondetur Ad primū negando ōnam eo q̄ ibidem arguit a pluribus suppōnibus determinatis ad vnā determinatā: sicut nō seqt aliqs hō ē ⁊ tu es ille: ⁊ aliquis hō est ⁊ ego suz ille: igitur aliqs hō est ⁊ ego suz ille ⁊ tu es ille: certū ē q̄ ñ vz ōnia: sz oportēt sic argui: aliquis hō est ⁊ tu es ille ⁊ idē aliquis hō est ⁊ ego sum ille igit ⁊c. ocedit ōnia: ⁊ negat aīs. Itē ī pposito debēt sic argui: iste hō est aial ⁊ illud aial q̄ est oīs hō est rōnale ⁊ sic de alijs igitur ⁊c. ⁊ sic arguendo ocedit ōnia: ⁊ negat aīs. Et tunc ad argumentū quelz singularis scde pte ōntis antecedentis est eadez cū scda pte ōntis: dicit negādo: eo q̄ in aīte supponit relatiuū discrete respectu vnius ōpōnis ⁊ in ōnte stat determinate respectu alterius cōpositionis. Et si ponit q̄ ille ptes sint eedez pposita ōnia illa: negabo eādem. Et si arguit sic: aīs ⁊ ōnis conuertunt: igitur ōnia bona: concedo q̄ illa ōnia est bona: hoc non obstante quā docunqz pponit est neganda. Et si arguit sic: illa ōnia ē bona ⁊ aīs est ocedendū a te ergo ⁊ ōnis. ¶ Huic rndetur primo ocedendo q̄ ōnis est ocedendū a me: ⁊ si vlterius arguitur: ōnis ē ocedendū a te ⁊ tu negas ipsuz: ergo male rndes: rndet ocedendo ōniaz: ⁊ negando mino: ē: nec est inconueniens in tali casu negare actuz ppium. ¶ Vel aliter dr ocedendo illā ōniam: illa ōnia est bona ⁊ aīs ē cōcedēdū a te igit ⁊ ōnis: ⁊ negando aīs: si dr q̄ p pte: dico q̄ pponant ptes diuisiue ⁊ statim videbit p qua pte. Ex his pz q̄ in casu isto hēo ocedere illā esse verā: omnis hō est aial ⁊ illud est rōnale: ⁊ ōtinue eā negare cū pponit: ⁊ causa est: q: aliud est ocedere ppōnē esse verā ⁊ aliud est concedere ppōnē. ¶ Ad hoc. n. q̄ ppō sit digna concedi reqrit q̄ apud coez modū loquendi ipsox disputantiuz significet ipsa ipsi rnsali primarie vex vl q̄ sibi sil'is vel alia obligeē vel q̄ ipsa vel tal' alia apud cōez modū loquēd disputantiū fuisset va. Concedere aūt ppōnē esse verā: est concedere ipsaz primarie significare vex qual' ē in pposito igit ⁊c. ¶ Ad scdz argumentū cū arguebat ad videndum reqrit oculus: igit oculus requirit ad videndū nego ōnam: nec est ouersio simplex: cū ibidez non fit de subo predicatū ⁊ econtra manente eadē suppōne: sic ergo dz conuerti: ad videndū reqrit oculus: aliqd ad qō requirit oculus est videre. Sil'r illa ad equitādū reqrit equus sic conuertit: aliqd ad qō requirit equus est eqtare: verū tamen iuxta istud pōt ocedi q̄ non ad hoc q̄ tu vides reqritur oculus tuus: q: non reqritur oculus tuus: pbat q: non opz esse oculū tuū. Itē quero quid dicit ly reqritur vel dicit necitatez vel vtilitatē. Si necessitatē hr ppositū: Si vtilitatē suppposito q̄ tu non videas: pz q̄ ad hoc q̄ tu videas nō est vtilis oculus tuus ex eo q̄ te videre nō ē. Itez si ad te videē reqritur oculus tuus pari rōne ad chymeraz videre requirit oculus chymere: qō est falsū. Itē tota rō cogens est ista si tu vides tu vides p oculū tuum: igitur ad ō q̄ tu videas requirit oculus tuus sz ista rō nō valet: eo q̄ aīs est vna ōditionalis mere necia ⁊ ōnis categorica affirmatiua non necia: non obstātibus istis concesso q̄ ad hoc q̄ tu vides reqritur oculus: argumēta nō sunt multū insolubilia. ¶ Ad tertiū principale dr q̄ insoluendo aliquē denariū soluo denariū quē non pmisi: ⁊ vlterius cū inferē q̄ adhuc ego teneor soluere denariū promissuz: nego ōnam: ⁊ cā est q: insolnēdo aliquē denariuz satisfaci p illa pmissione lz non soluerim denariū quē pmisi q: nullū pmisi. ¶ Ad scdm dico q̄ non soluo debitū: q: nihil est tibi debitū: nec soluo denariū quē teneor soluere: q: nullus est talis quē teneor soluere. Et si arguit sic q: satisfacio p illa pmissiōe soluendo aliquē denariuz: igit tibi debere ē aliqs denari⁹ ex illa pmissiōe: dr negādo ōniaz: ex hac pmissione tibi debeē denari⁹: nulli⁹ tñ denarius tibi debeē ex hac pmissiōe: Et iō ocedo q̄ iā teneor tibi ī aliq⁹ debito: ⁊ tñ nūqz solua illō q: nihil ē nec erit illō: tñ satisfaciā tibi solnēdo tibi ñ debitū: q: aliquē denariū ⁊c.

Quarta regula principalis est ista. Relatiuū idemptita is sbe ypothetice relatum ad suum antecedens supponens discrete vel determinate supponit eodem modo: habendo respectum ad totam compositionez. ¶ Ideo conceditur quelibet illaruz: aliquis homo est ⁊ tu es ille ⁊ aliquis hō est ⁊ tu non es ille: prima enīz significat q̄ aliquis homo est ⁊ tu es aliquis homo: sed secunda significat q̄ aliquis homo est ⁊ tu aliquis homo non es: quarum quelibet ē vera. Ex isto sequitur falsitas talium propositionum asinus est animal ⁊ tu es illud: aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille: aliquis homo est ⁊ sor. ē ille: ⁊ plato ē ille: prima enim significat q̄ asinus est animal ⁊ tu es animal q̄ est asinus. Scda significat q̄ aliquis homo est qui est: quilz hō. Tertia significat q̄ tu es aliquis homo q̄ est sor. ⁊ plato: modo certum est q̄ quelibet istarum est falsa sic significando: vnde prime due partes sunt vere ⁊ tertia in illo loco est falsa. quia non solum refertur ad ly aliquis homo respectu prime compositionis solum sed respectu vtriusqz precedētis. Et si 3ª poneretur loco scde illa esset vera. ⁊ secunda posita loco 3ᵉ esset falsa. ¶ Ex quo pz q̄ aliqua propositio est falsa: ⁊ postea erit vera per solam mutationem factam in se.

Contra predicta arguitur primo probādo illā ppositionē

aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille. Illam hec est falsa aliquis homo est ⁊ nullus homo est ille: ⁊ non pro/ prima parte ergo pro secunda: sed ipsa secunda pars ē cō traria scōe parti istius copulatiue aliquis homo est ⁊ qlz homo est ille: ergo ipsa est vera: consequentia patz eo ꝙ duo contraria in naturali materia non possunt eē simul fal sa: tunc arguitur sic: illa est vera: quilibet homo est ille: Et prima pars est vera: ergo tota copulatiua vera. ¶ Scōo arguitur sic: illa aliquis homo est ⁊ quilibet homo ē ille: ē vna copulatiua cuius prima pars est vera ⁊ quelibet sin/ gularis scōe partis est vera cum prima parte: igitur ⁊c. consequentia patet ⁊ antecedens probatur: nā quacunqz singulari capta illius vniuersalis est ꝶ vera: aliquis homo est ⁊ iste est ille. ¶ Tertio suppono ꝙ sor. pla. cicero sint omnes homines: tūc sic: aliquis homo est ⁊ sor. est ille ⁊ plato est ille ⁊ cicero est ille: igitur aliquis homo est ⁊ qui libet homo est ille: cōsequentia tz ⁊ antecedens probat: ⁊ sit prima singularis. a. scōa. b. ⁊ tertia. c. ⁊ prima ps co/ pulatiue. d. sed ⁊. a. partes patent: ⁊ ꝙ. b. est vex ⁊ simi/ liter. c. probatur: dato ꝙ ipsam. b. imediate sequeret pri mam partem huius copulatiue antecedentis: ipsuz eēt ve rum: sed qualitercūqz tunc significaret iaz significat ⁊ eē: igitur a pari iam est vera. ¶ Quarto arguitur ꝗ istā pro/ positionem concessam: aliquis homo est ⁊ tu non es ille: Illam data veritate illius sequuntur duo cōtradictoria eē simul vera ⁊ simul falsa: probatur. Illam eadem ratione qua illa conceditur deberet etiam concedi ista: aliquis hō currit ⁊ sor. non est ille: supposito ꝙ sor. ⁊ pla. currant: ⁊ tunc proponitur eius contradictorium nullus homo cur/ rit vel sor. est ille: ⁊ patet ꝙ scōa pars est vera eo ꝙ ipsa si gnificat ꝙ sor. est aliquis homo qui currit. ¶ Et si dicat ꝙ nō sic significat: sed sic: sor. est aliquis homo qui nō cur/ rit: adhuc redit eadem difficultas ponendo ꝙ pla. currit ⁊ sor. non. ¶ Quinto arguitur probādo illam aliquis ho est ⁊ sor. est ille ⁊ pla. est ille: ⁊ sit. a. copulatiua predicta: c. secunda pars. d. tertia ⁊ sit. b. alia copulatiua cuius se/ cunda pars sit. d. ⁊ tertia. c. tunc sic: quelibet pars. a. ē vā ergo. a. est verum: antecedens sic probatur: q: si nō inste/ tur ergo pro. d. Contra secunda pars. b. est vera. d. est se cunda pars. b. igitur ⁊c. ¶ Similiter si. d. sumptuz i. a. non sit verum: ergo suum contradictoriū est verum sed idem est contradictorium. d. sumpti in. b. ergo duo con/ tradictoria sunt simul vera. ¶ Confirmatur ꝶ sic: ⁊ pono ꝙ proferatur ꝶ aliquis homo est ⁊ dicat sor. sor. est ille: ⁊ plato est ille in eodem instanti: quo posito. patet ꝙ prima pars est vera ⁊ similiter quelz alia: q: non est ratio qꝶ di cta a sor. esset vera ⁊ non alia vel econtra: ⁊ sic patet veri tas istius propositionis negate aliquis homo est ⁊ sor. est ille ⁊ plato est ille.

Ad ista argumenta respondet. Ad primum negan do ꝙ aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille: ⁊ tunc ad probationem dico: ꝙ secunda pars illius aliquis homo ē ⁊ nullus homo est ille est falsa: non tamen dico ꝙ contra riaret secunde pti alterius copulatiue: cum vtrūqz predi/ catum stet determinate lz quelibet illarum sit vniuersalis: prima enim significat ꝙ aliquis homo est qui est quilibet homo ⁊ secunda significat ꝙ aliquis homo est qui nō est aliquis homo. ¶ Sed forte arguitur probando illaz ali/ quis homo est ⁊ nullus homo est ille. Illam ipsa est vna copulatiua cuius prima pars est vera ⁊ secunda est vna vniuersalis cuius quelibet singularis est vera cum prima parte: ergo ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: an tecedens sic probatur nam quacunqz singulari scōe par/ tis capta verum est ꝙ aliquis homo est ⁊ ille non est ille: igitur ⁊c. ¶ Ad istud dicitur ꝙ quelibet singularis secun de partis potest capi cum prima parte collectiue vel diui siue. Si collectiue certum est ꝙ multe singulares sunt fal se vel saltim vna: q: tunc valebit illam aliquis homo est ⁊ ille non est ille ⁊ ille nō ē ille ⁊ sic de alijs q̄ falsa est. Si vo dimisiue: dicitur tunc: negando illaz consequentiam: que/ libet singularis illius vniuersalis est vera cum prima pte: igitur ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: ⁊ causa est q: relatiuum in illa vniuersali refertur ad suum antece dens collectiue. ¶ Uel potest aliter dici ꝙ si capiant diui siue non sūt singulares scōe ptis: q: mutatur relatio: ⁊ tūc vz illam aliquis homo est ⁊ iste non ē ille ⁊ aliquis homo est ⁊ iste non est ille ⁊ sic de alijs modo certum est ꝙ que libet istarum est vera. Et per hoc pz responsio ad secun/ dum argumentum principale. ¶ Ad tertium argumen/ tum respondeo sicut prius negando illam aliquis homo est ⁊ sor. est ille ⁊c. ¶ Et vlterius concedo ꝙ. a. est verū ⁊. b. est falsum. Et tunc ad argumentū si. b. esset loco. a. b. esset verum sed qualitercūqz tunc significeret illa signi/ ficat ⁊ eē igitur. ¶ Rñdeo negando minorez: eo ꝙ si. b. esset loco. a. tunc significaret ꝙ pla. esset aliquis homo: sz iam significat ꝙ pla. est aliquis homo qui est sor. quorum primū est verum ⁊ reliquū est falsum. ¶ Similiter si. c. singularis eēt loco. a. ipsa significaret ꝙ cicero est aliquis homo sed iam quarto loco posita significat ꝙ cicero ē ali/ quis homo qui est sor. ⁊ pla. ⁊ sic patet diuersitas. ¶ Ad quartum nego illam consequentiam ex q̄ infertur ꝙ duo contradictoria sunt simul vera. Et dico ꝙ secunda ps dis/ iunctiue significat ꝙ sor. est omnis homo q̄ currit: ⁊ rō ē: q: secunda pars illius copulatiue aliquis homo currit ⁊ sor. nō est ille: significat ꝙ sor. aliquis homo qui currit nō est: cum ly ille stat determinate: q: refertur ad terminuz stantem determinate: ergo oppositum suum ꝙ est secun da pars illius disiunctiue significat sicut dictum est: eo ꝙ in contradictorijs termini debēt supponere opposito⁹ pu to tñ ꝙ in huiusmodi copulatiuis ⁊ disiunctiuis modo af firmatiuis includentibus relationem propter dependen/ tiam ad precedens non debeat dari contradictorium nisi per negationem prepositam ⁊ non ratione illius probare sed ratione oppositi affirmatiui. aliter duo cōtradictoria essēt simul falsa: vz quilibet homo est animal ⁊ illud ē ra/ tionale aliquis homo non ē animal vel illud non ē rōnale: copulatiua est falsa vt pz: ⁊ disiunctiua sil'r: naz prima ps est falsa: ⁊ scōa conuertitur cum illa oē aial qō non ē aliqs homo non est rōnale: qō verū falsum ē quare ⁊c. ¶ Ad quintuz rñdeo ꝙ. d. ē vex ⁊. d. ē falsū: ⁊ dico ꝙ lz. d. ipsi⁹ a. sit in voce sil'is. d. ipsius. b. nullo mō ꝓuertunt nec qō contradicit vni ꝗ dicit alteri pp diuersitatez relationis: nec due ptes illax ꝗ dicunt aliqs hō est ⁊ ego suz ille: aliquis hō est ⁊ ego non suz ille. ¶ Et si dicat ꝗ scōa significat ꝙ tu non es ille qui est aliqs hō: negatur: q: ly ille non ꝓfun dit vtute negationis pp dependentiā quā hz a suo ante sed sufficit ꝙ talis singularis sit vera tu aliqs homo qui ē non es. ¶ Ad ꝓfirmationē admitto casum: ⁊ dico ꝙ neu tra ppōnuz prolataz a sorte. vel platone est vera vel falsa nisi ꝶz relationē vl' respectū quē hnt ad aliā ppōnez: vñ si fiat copulatiua ex illis cum illa tertia ppōne aliqs hō ē: al'r refertur ly ille prime ppōnis q̄ vltime vnde sicut diceba tur prius si ppō dicta a sorte fuerit vltima ipsa est falsa ⁊ alia dicta a pla. vera: si aūt eē ppō dicta a sor. erit vā ⁊ di/ cta a platone erit falsa quare ⁊c.

Quinta regula principalis est ista: si aīs relatiui ydēptitatis sube ypothetice relati supponit mobil'r affirmatiue relatiuum supponit ēt mobil'r sigillatim ⁊ diuisim in cōpatiōe ad cō positionē vt qlz homo est ⁊ ille est sor. qlz hō est ⁊ ille est vnus solus homo: dato ꝙ quilz hō sit sor. prima data est vera: sed hec est falsa quilz hō est ⁊ sor. est ille: prima enī significat ꝙ quilz hō est ⁊ quilz hō qui est: est sor. sed scōa significat ꝙ sor. est quilz homo qui est. ¶ Similiter illa ē falsa: tm̄ lapis ē animal vel sor. est illud: ⁊ illa ē vera lapis non est aial nec sor. est illud: prima enī significat ꝙ tm̄ la/ pis est aial vel sor. est oē aial lapis. scōa significat ꝙ lapis non est aial ⁊ ꝙ sor. oē aial lapis nō est: pria est falsa vt pz ⁊ secunda vera q: sor. non aliquod animal lapis est. Sil'r est vera lapis animal non est ⁊ sor. non est illud: Secūda enim pars significat ꝙ sor. animal non lapis non est ⁊ ꝶ ē verum: q: ipse sor. pla. non lapis non est. ¶ Ex his appa ret falsitas talium propositionum quocunqz casu posito:

omnia composibilia istorum sunt ⁊ illa nec sũt finita nec in finita: omnes homines similes currunt ⁊ nullus illorum monetur: infinite sunt partes sor. equales non communicantes: ⁊ nulla illarum est pars sor. prima enĩ significat ꝙ omnia cõpossibilia istoꝝ sunt que nec sunt finita nec infinita. ¶ Secunda significat ꝙ omnes homines similes currunt quorum nullus monetur: ⁊ tertia significat ꝙ ifinite sunt ptes sor. equales non cõmunicantes que nõ sũt ptes sor. vel quaꝝ nulla est pars sor. modo certum est ꝙ quelibet illarum est falsa sic significando.

Contra istam regulaꝫ arguit sic: Ex ipsa sequitur ꝙ ꝗ est falsa tu nõ es animal vel tu non es illud: q: per regulã scõa ps significat ꝙ tu oẽ aĩal qõ tu es nõ es. etiaꝫ seqtur ꝙ tu es animal ⁊ tu non es illud: q: per regulam: scõa significat ꝙ aĩal non es modo hoc vĩ verum. ¶ Secundo arguitur probãdo illam quilꝫ homo est ⁊ vnus solus hõ est ille: quaꝫ negat opinio. ¶ Iam iste hõ est ⁊ vnus solus est ille ⁊ iste hõ est ⁊ vnus solus hõ est ille: igit ⁊c. ¶ Tertio arguit ꝙ ĩ finite sunt partes sor. equales non cõicantes ⁊c. naꝫ nulle sunt ifinite partes sor. eq̃les non cõicantes: igit nulla illaꝝ est pars sor. Sil'r sint quatuor hoies oẽs hoies quoꝝ duo primi sũt nigri ⁊ alij duo albi: tunc pꝫ ꝙ nulli sunt oẽs homines similes ⁊ per ꝓñs nullus illoꝝ monet: quare ⁊c. ¶ Quarto arguit ꝓbando illã oia cõpossibilia istorũ sunt ⁊ illa nec sunt finita nec infinita: ⁊ assigno ista q̃tuor ꝗdictoria ꝓtingentia rex sedet: nullus rex sedet: tu curris tu non curris: quo posito pꝫ ꝙ oia compossibilia istorum sunt: ⁊ ꝙ illa non sunt finita nec infinita: arguitur. Iaꝫ numerus compositus ex illis quatuor ꝓpõnibus nõ est finitus nec infinitus ergo ⁊c. ꝓña pꝫ: ⁊ añs probatur. Iaꝫ si aliquis numerus sit cuius oẽs vnitates non sunt finite nec infinite ille numerus nec est finitus nec infinitus: sed iste numer⁹ datus ẽ huiusmõi igitur ⁊c. ꝓsequentia cũ maiori patꝫ: ⁊ minor arguitur sic: ⁊ sit .a. numerus datus: tunc sic nulle due vnitates .a. sũt oẽs vnitates .a. nec aliquę tres nec aliquę quatuor sunt omnes vnitates .a. ⁊ sic in infinitũ: ergo nulle vnitates sũt omnes vnitates ipsius .a. igit vt pri⁹ .a. est numerus q nec ẽ finitus nec infinitus: assumptũ ꝓbat ꝫ.ꝙ nulle due vnitates sũt ipsi⁹ .a. nec tres nec q̃tuor: p^m de se patet: q: quibuscũq; duab⁹ vnitatibus captis ille nõ sunt oẽs vnitates .a. eo ꝙ tres vnitates ẽt sunt vnitates oẽs vnitates .a. Similiter nulle tres vnitates sũt oẽs vnitates .a. q: quecunq; tres dẽtur adhuc sunt alie tres q̃ ille que sunt vnitates ipsius .a. q: illaꝝ triũ vnitatũ quecũq; dent amoneatur vna vnitas ⁊ ponat quarta vnitas ⁊ sequitur ꝙ ille tres vnitates tunc assignate erunt vnitates ipsius .a. sicut prius fuerunt alie tres assignate. Et ꝙ nulle quatuor vnitates sũt vnitates istius numeri .a. pꝫ: q: nec iste q̃tuor que sunt .a. numer⁹ nec aliquę que non sunt .a. sicut est satis notũ. Et ꝙ iste quatuor vnitates non sunt vnitates .a. patet: quia iste non sunt aliqua nec aliquid ipsi⁹ .a. sed sunt totus numerus .a.

Ad ista respondetur Ad primum negando conclusionẽ scõa .n. pars significat ꝙ tu oẽ aĩal qõ non ẽ non es ꝙ est verꝝ: ẽt nego scõam ꝓclusionẽ q: lꝫ ly illõ stet determinate supponit tm̃ in cõparatione ad aliud extremuꝫ .s. subm ita ꝙ scõa pars ibideꝫ significat ꝙ tu illud aĩal ꝙ tu es non es. ¶ Ad scõm principale nego illã quilibet hõ est ⁊ vnus solus hõ ẽ ille: Et tũc ad ꝓbationẽ nego ꝓñaꝫ: q: arguit a pluribus suppositionib⁹ determinatis vel discretis ad vnam determinataꝫ respectu termini stantis cõfuse ⁊ distributiue. Sed sic deberet argui. Iste hõ est ⁊ vnus solus hõ est ille ⁊ iste hõ est ⁊ idem vnus solus hõ est ille demŕato priori ⁊ sic de singulis: ergo quilꝫ hõ ẽ ⁊ vnus solus homo est ille: ꝓceditur ꝓña ⁊ negatur quelꝫ singularis añtis preter primã. ¶ Ad tertiũ nego sic prius illas ꝓpõnes: infinite sunt ptes ⁊c. oia cõpossibilia istoruꝫ sunt ⁊c. Et tunc ad ꝓbationẽ negat ꝓña: q: ly illaꝝ nõ refertur ad ly ptes stantẽ mobiliter cũ illo syncathegorema te infinite: sed sigillatim ad singularia: iõ significat ꝙ illarũ partiũ est ps sor. demŕato quocũq; supposito illi⁹ termini ptes distributi. Et ꝗsil'r dicitur ad aliud negando ꝗsequẽtiam ⁊c. ¶ Ad quartum respondeo ꝓcedendo illam oia ꝓpossibilia istoꝝ sũt si ly oia tenẽt diuisiue vbivo teneret collectiue negarẽ ipsã: eo ꝙ ipsa tũc significaret ꝙ aliq̃ sũt oia cõpossibilia istoꝝ ꝙ falsũ ẽ. ¶ Concedo ergo eaꝫ si ly omnia tenetur diuisiue: ⁊ vlterius nego ꝙ illa nec sint finita nec infinita: ymo sunt finita. Et vlterius nego ꝙ .a. numerus non sit finitus nec infinitus. Et tunc ad probationem nego consequentiam hanc: si aliquis sit numerus cuius non omnes vnitates sunt. finite nec infinite: iste numerus non est finitus nec infinitus: ymo concedo ꝙ nullius: q: nullius talis numeri sunt aliquę omnes vnitates: sicut probabat argumentum factum. ¶ Et si arguitur ꝙ sic: q: quecunq; sunt vnitates alicuius numeri iste sunt finite vel infinite: igitur omnes vnitates a numeri sũt finite vel infinite: ⁊ si sic ergo aliquę sunt omnes vnitates tal'numeri. ¶ Huic dicitur distinguendo antecedens huius consequentie: eo ꝙ iste terminus omnes potest teneri collectiue ⁊ est sensus que sunt omnes vnitates huius numeri sunt finite vel infinite: ⁊ iste sensus implicat ꝙ aliquę sunt omnes vnitates illius numeri .a. ⁊ hoc est falsuꝫ quecunq; dentur: ⁊ sic tenet consequentia facta: omnes vnitates illius numeri sunt finite vel infinite: igitur aliquę sunt omnes vnitates illius numeri: sed antecedens est falsum sicut ⁊ consequens: sed tenendo illum terminũ omnes diuisiue: est iste sensus omnes vnitates istius numeri sunt finite vel infinite idest q̃cunq; sunt vnitates illi⁹ numeri ille sunt finite vel infinite ⁊ tunc est sensus verus: ⁊ non valet illa cõsequentia prius facta sic accipiendo illum terminum omnis. Ex eodem potest cõcedi ꝙ nulle sũt omnes vnitates pauciores illis quatuor q: non due nec tres nec quatuor vt argumentum prius probauit: ⁊ non sequitur tantum due vel tres vnitates sunt pauciores illis quatuor: ergo aliquę sunt omnes pauciores illis quatuor sicut non sequitur tm̃ duo istorum sunt compossibilia: istoruꝫ: igitur aliqua sunt omnia compossibilia istorum: q: licꝫ sint tm̃ duo compossibilia istorum tamen nulla duo sunt omnia compossibilia istorum quare ⁊c.

Sexta regula principaliter intenta est ista: cuiuslibet propositiõis ypothetice cuius extremum vnius partis capit suppositionem ab extremo alterius partis potissima probatio est illatio cathegorica: vt aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille: sic inferibilis est: iste homo est ⁊ quilibet homo est ille: ⁊ iste est aliquis homo ergo aliquis homo est: ⁊ quilibꝫ homo est ille. ¶ Similiter illa aliquis homo est ⁊ sor. nõ est ille: sic probatur iste homo est demonstrato pla. ⁊ sor. nõ est ille ⁊ iste aliquis homo: igitur aliquis homo est ⁊ sor. non est ille. ¶ Ex ista regula sequitur veritas talium propositionuꝫ aliquis homo est ⁊ si sor. est ille: sor. est plato: aliquod animal ẽ ⁊ si tu es illud tu es asinus. Aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: prima sic probatur: iste homo est demonstrato platone: ⁊ si sortes est ille sortes est plato ⁊ iste est aliquis homo: igitur aliquis homo est: ⁊ si sortes est ille sortes est plato. ¶ Secunda sic probatur: hoc animal est domonstrando asinuꝫ ⁊ si tu es illud tu es asinus ⁊ hoc animal est aliquod animal: ergo aliquod animal est ⁊ si tu es illud tu es asinus. ¶ Tertia sic probatur ista propositio est vera quacunq; demonstrata si sua contradictoria est vera ⁊ ista est aliqua propositio: igitur aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: maior probatur: nam ista propositio ẽ vera quacunq; demonstrata si istius propositionis vere contradictorium est verum: igitur ista propositio est vera: si sua contradictoria est vera: consequentia patet eo ꝙ quandocunq; relatiuum refertur ad aliquod antecedens suppõnẽs discrete conuertitur cuꝫ termino composito ex antecedente ⁊ altero extremo.

Contra istam regulam ⁊ duas priores propositiones concessas arguitur sic. Iam data regula

sequitur ꝙ aliqua copulatiua significās precise iuxta compositionem suarum partium principalium est vera cuius altera pars principalis est falsa. ⁊ consequenter sequuntur omnes conclusiones reprobate in proxia opi. igit ⁊c. maior probatur. nā ista ꝓpositio ē va p respōsionē aliqd̄ animal est ⁊ si tu es illud tu es asinus. Et ꝙ secūda pars principalis ē falsa probatur. Nam ipsa ē vna cōditionalis cuius antecedēs ē vex ⁊ cōsequēs ipossibile ergo ipsa est falsa. ꝓ̄ a pz ⁊ antecedēs ꝓbatur: ꝙ cōsequēs sit falsū pz ⁊ ꝙ aīs sit verum. vz tu es illud. ꝓbo. quia aliquod animal ē ⁊ tu es illud ergo tu es illud. cōsequētia bona ⁊ aīs ē verū ergo ⁊ ꝓ̄s. ¶ Secundo arguitur sic aliquod animal est ⁊ si tu es illud tu es asinus sed aliquod aīal ē ⁊ tu es illud. igitur tu es asinus: ꝓ̄s falsum igitur ⁊ aīs non minor igitur maior. ⁊ cōsequentia patet. qr arguitur a cōditionali cum suo antecedēte ad cōsequēs eiusdē. ¶ Tertio aliquod animal ē et si tu es illud tu es asinus. igitur aliqd animal ē ⁊ tu es illud: igitur tu es asinus. patet consequentia. qr arguitur a copulatiua ad copulatiuā cui⁹ pria pars copulatiue cōsequētis seqtur ex prima pte copulatiue aītis ⁊ secunda ex secūda: ex quo propositio rationalis ⁊ conditionalis facte de eisdem antecedentibus ⁊ consequentibus conuertuntur. ⁊ antecedens est verū igitur et consequēs: et consequens ē vna copulatiua cuius secunda pars principalis est falsa igitur ⁊c. ¶ Quarto arguitur sic qua ratione cōceditur ꝙ aliquis homo ē ⁊ si tu es ille tu es plato: eadē rōne debet concedi ꝙ aliquis homo ē ⁊ si tu es ille tu es antichristus. Sed ꝗ ē falsum. eo ꝙ illa copulatiua propositio: ē vna copulatiua cuius secūda pars ē falsa vt patet. Similiter dz cōcedi ꝙ aliquis homo ē q si est pater iste homo ē pater. quocūqz dato. Sed ꝗ ē falsuz eo ꝙ possibile ē antecedēs eē verum. s. aliquis hō est q est pater absqz ꝗ ꝙ consequens ē verum. qr aliter sequēret ꝙ idem esset pater ⁊ suus filius qd̄ est impossibile. Etiaz prius qz tu fuisti ꝗ conditionalis non valuit significando p̄cise sicut mō. s. aliqs homo ē: qui si est pater tu es pater ⁊ tā ista ē bona: ergo non omnis mala conditiōalis ē ipossibilis. Et ꝙ ista iā sit vera arguitur: quia tu es qui si es pater tu es pater: ⁊ tu es aliquis homo igitur ⁊c. pz consequentia per rōnem. ¶ Quinto arguitur ꝗ istam propositionem concessam illa ꝓpositio ē vera si sua cōtradictoria est vera: ⁊ sit. a. illa homo ē asin⁹ demōstrata per ly ista: tūc a propositio est vera si sua contradictoria ē vera: sed sua cōtradictoria ē uera: igitur a ꝓpositio ē vera: ꝓ̄s est falsum ⁊ consequentia patet: qr arguitur a conditionali cū suo antecedente ad consequens eiusdem: ⁊ minor probatur sic aliqua propositio ē ⁊ sua contradictoria est vera: igitur sua contradictoria est vera: consequētia patet a copulatiua ad alteram eius partez ⁊ aīs ē verum vt patet ergo ⁊ ꝓ̄s. ¶ Sexto nulla ꝓpositio est vera si sua contradictoria ē vera igitur falsum est. ꝙ aliqua propositio ē vera si sua cōtradictoria est vera. ꝓ̄a patet ⁊ aīs probatur: nec ista propositio ē va si sua cōtradictoria est va: nec ista nec illa igit ⁊c.

Ad ista respondetur Ad primā nego cōclusiōez adductam: ⁊ concedo secundam partem istius copulatiue: aliquod animal est ⁊ si tu es illud: tu es asinus: ⁊ nego antecedēs illius. s. tu es illud: Et tunc ad ꝓbationē ꝓcedo istā copulatiuam ⁊ q̄libet eius partem aliquod animal ē ⁊ tu es illud: non tamē dico: ꝙ secūda pars istius copulatiue sit antecedens illius conditionalis nec secum conuertibilis: licet in uoce ī scripto sit similis: quia in illa copulatiua: ly illud refertur ad istū terminū aīal p alio supposito: q̄ in illa cōditionali: referē enim in illa copulatiua p te ⁊ ī cōditionali pro asino. Et ideo sicut diuersa demōstratio facit propositiones multum similes in voce esse imptinētes sic eodē modo ⁊ relatio. ¶ Ad secūdū cū arguebat aliqd̄ aīal ē ⁊ si tu es illud tu es asin⁹: sz aliqd̄ aīal ē ⁊ tu es illud igitur ⁊c. nego consequentiam Et tūc ad ꝓbationez dico primo ꝙ in maiori illud nō ē aīs cōditionalis aliqd̄ aīal ē ⁊ tu es illud: sed solū tu es illud: quia talis maior non est conditionalis sed copulatiua: sed sic deberet argui: aliqd̄ animal ē ⁊ si tu es illud tu es asinus: sed tu es illud igr aliquod animal ē ⁊ tu es asinus: cōsequētia ē bona sed minor negat vt prius: vbi tñ ī minori ī pori cōsequētia referret relatiuū pro eodē pro quo ī maiori ꝓ̄a eēt satis bona: sed qr mutat relatio ideo mutat aīs ꝓditionalis q̄re ⁊c. ¶ Ad tertiū nego ꝓ̄az. Et ad ꝓbationē cōcedo ꝙ rōnalis ꝓpositio ⁊ cōditiōalis ꝙuertūtur de cōsiliib⁹ aīntecedētib⁹ ⁊ ꝓ̄ntibus: sed sic nō ē ī ꝓposito pp distinctionē ⁊ diuersitatem relationis: vñ sicut ꝑus dicebat ī ista ꝓpōne aliquod aīal ē: ⁊ si tu es illud. tu es asinus refertur ly illud ad istū terminū aīal p asino: sz ī ista ꝓpōne: aliqd̄ aīal ē et tu es illud: igitur tu es asin⁹ refertur ly illud ad istum terminum aīal p te quare ē magna diuersitas. ¶ Ad quartū cū ifertur ꝙ ꝗ ē cōcedēda: aliqs hō ē ⁊ si tu es ille tu es antichristus ita bene sicut ⁊ alia: nego consequentiam: qr ī ista propositione: aliqs hō ē ⁊ si tu es ille tu es plato: refertur illud relatiuum ille ad istum terminum aliqs homo p suo supposito quod tu non es: sed in illa propositione aliquis homo est: ⁊ si tu es ille tu es antichristus: referē ly ille ad ly aliquis homo pro nullo supposito quod est antichristus: eo ꝙ ille terminus antichristus non est suppositum istius termini homo: licet aliquando erit: modo notū est ꝙ relato vel demonstrato quocūqz homine qui nō est antichristus talis conditionalis non valet: si ille homo ē pater ille antichristus est pater vel si tu es ille tu es antichristus. Ideo conditionalis que fuit secunda pars copulatiue illate fuit falsa. ob quā causam negabatur. ¶ Ad aliud quando dicitur ꝙ hec etiam est concedenda: aliquis homo est qui si est pater ille homo est pater: quocūqz demonstrato: respondetur negando ꝙ hec sit simpliciter cōcedenda cum proponitur: immo proposita tali propositione debet queri an per subiectum consequentis in conditionali demonstretur homo qui est vel non. Si sic bene conceditur. Si autem ille homo non sit tunc nego ꝙ aliquis homo est qui si est pater ille est pater: verbi gratia de antichristo qui nundum fuit generatus. ¶ Ad quintum concedo ꝙ aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera. Et vlterius nego antecedens istius ꝓditionalis tāquā ipossibile. scilicet sua contradictoria ē vera. Et tunc ad argumentum respondeo sicut prius concedendo illā copulatiuā aliqua ꝓpositio ē ⁊ sua contradictoria ē vera: sed secūda pars istius copulatiue non est eadem cum antecedente illius conditionalis propter diuersam relationem vt dictum est. ¶ Ad vltimum concedo sicut pri⁹ ꝙ aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: sicut concedo ꝙ aliquod animal monetur si homo currit licet nullū animal moueatur. Et vlterius concedo ꝙ nulla propositio est vera: si sua contradictoria est vera: ⁊ quālibet eius singularem quia antecedens istius conditionalis est impossibile ⁊ sic ista nō contradicūt. Aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: ⁊ nulla propositio est vera si sua contradictoria est vera: sicut nec ista ꝓtradicunt pater est si tuī pater ē ⁊ nullus pater ē. si tuī pater ē. Similiter ista non contradicunt a propositio est vera si sua contradictoria est vera. Et a propositio non est vera si sua contradictoria est vera: sicut nec ista: homo aīal currit si homo currit ⁊ homo aīal nō currit. si hō currit. Per ꝗ pz q̄re tales sūt cōcedēde aliq̄ ꝓpō ē va: ⁊ si illaz scires sic significādo eēs asin⁹. Similiter aliq̄ substātia ē ⁊ si tu es illa tu es lapis: aliquod contradictorium est verum suum contradictorium est verum: ⁊ non sequitur aliquod contradictoriū ē verū si suū cōtradictoriū est verum ergo aliquod cōtradictoriū est ꝙ si suū ē verū est verū: sicut nō sequitur ātichristus ē coloratus si antichristus ē alb⁹: igitur antixp̄s ē qui si ē albus ē coloratus. Similiter etiam nō sequitur: nullū cōtradictoriū ē verū si suum cōtradictoriuz ē verum ergo nullum contradictorium est quod si suum contradictorium est verum est verum: sicut non sequitur nullus pater est animal si tantum pater est aīal ergo null⁹ pater est qui si tantum pater est homo est animal. In qualibet enim istarum antecedēs ē vex ⁊ ꝓ̄s falsum. Et hec de suppositionibus sufficiant.

¶ De terminis cõfundentibus.

NOtis significationibus ⁊ suppositiõibus terminorũ nunc de terminis vim confundẽdi habentibus ẽ vlterius prosequẽdũ. Et prio de hoc vbo differt qõ cõiter dicit exponi p positionem extremorũ ⁊ negationẽ vni? a reliquo ita ꝙ dicitur habere tres exponentes. Duas affirmatiuas in quibus subiectũ ⁊ pdicatũ propositionis exponende vel saltim termini sinonimi subijciũtur vbo substãtiuo pdicãte fm adiacẽs: ⁊ tertiam negatiuã in qua vnus talium terminorũ remouetur a reliquo: vt tu differs ab asino: exponitur: tu es ⁊ asinus ẽ ⁊ tu nõ es asinus: In .a. instanti tu differebas ab asino: exponitur sic: in .a. instanti tu fuisti ⁊ in .a. instanti asinus fuit ⁊ in .a. instanti tu nõ fuisti asinus igitur in .a. instanti tu differebas ab asino. In .b. istanti tu differes ab asino exponitur sic. In .b. instanti tu eris ⁊ in .b. instanti asinus erit ⁊ in .b. instanti tu non eris asinus igitur ⁊c̃. ita ꝙ quelibet trium exponentium istorũ terminorum differt aliud ⁊ non idem ⁊ verba sint confortmis temporis verbo propositionis principaliter exponẽde. ¶ Ex istis sequuntur aliquae conclusiones prima ẽ: ꝙ sor. differt ab omni homine: ⁊ tamen ipse non differt ab aliquo homine prima pars conclusionis patet per exponentes: quoniam sor. est. vt suppono ⁊ omnis homo est ⁊ sor. non est omnis homo: ergo sor. differt ab omni homine. Secunda pars conclusionis patet: quia si non: detur ꝙ sor. differt ab aliquo homine: ⁊ sequitur ꝙ sor. non est aliquis homo: per illam regulam ab exposita ad quãlibet suarum exponentium est consequentia bona: ⁊ sicut conceditur ꝶ conclusio: ita cõceditur ꝙ qõlꝫ differt a quo libet ⁊ tñ nihil differt ab aliquo.

Contra istam conclusionem arguitur probando ꝙ sor. non differt ab omni homine: quia sicut sequitur: sor. differt ab asino ergo inter sortem ⁊ asinum est differentia: ita sequitur a pari sor. differt ab omni homine igitur inter sor. ⁊ omnem hominem est differentia: consequens est falsum eo ꝙ inter sortem ⁊ sor. non est differentia. Secundo arguitur sic Sor. differt ab omni homine: igitur sor. differt ab omni homine a quo ipse differt vel differt ab omni homine a quo ipse nõ differt. Si dicat ꝙ ipse differt ab omni homine a quo ipse non differt. Contra a nullo sor. differt a quo ipse non differt: ergo ipse non differt ab omni homine a quo ipse non differt. Similiter si sor. differt ab omni hoie a quo ipse non differt ⁊ ipse est quilibet homo a quo ipse non differt. igitur sor. differt a se ipso: quod est impossibile. Ideo si concedit ꝙ sor. differt ab omni homine a quo ipse differt. Contra ergo sortes differt ab omni homine: ⁊ ab omni homine differt: quia sequitur sor. differt ab oĩ homine a quo ipse differt: ergo differt ab omni homine: ⁊ ab isto differt. Et vltra igitur a quolibet homine differt ꝙ est falsum. ¶ Item si iste homo demonstrato sorte differt ab omni homine: igitur omnis homo a quo ipse differt est: ⁊ vltra igitur omnis homo est a quo ipse differt. Prima consequentia patet: quia ad exponentes antecedentis sequuntur exponentes consequentis: ⁊ secũda cõsequẽtia probatur: quia quelibet singularis consequentis convertitur cum aliqua singulari añtis: ⁊ econtra ⁊ cuilibet supposito subiecti correspondet vna singularis g° ⁊c̃. antecedens sic probatur quia sequit formaliter. Iste homo a quo iste homo differt est: igitur iste homo ẽ a quo iste homo differt ⁊ econtra. ¶ Et ꝙ illud consequens sit falsuꝫ vꝫ omnis homo est a quo iste homo differt: patet: quia sequitur: omnis homo ẽ a quo iste homo differt iste homo est homo demonstrato sor. igitur iste homo est a quo ipse differt: consequẽs impossibile. Similiter homo non est a quo iste homo differt igitur ⁊c̃. antecedens patet: quia sortes non est a quo ipse differt ⁊ sortes est homo: igitur ⁊c̃.

Ad ista respondetur Ad primũ nego consequẽtiam: quia per tale medium inter me ⁊ asinum vel inter sortem ⁊ asinum est differentia non probatur ista sortes differt ab asino: sed per eius exponentes: ideo similitudo non valet. ¶ Vel aliter potest dici: ꝙ sicut ly homine in antecedente stat determinate ita deberet stare in cõsequẽte. Sed ꝶ est falsum: quia in ista propositione inter sortes ⁊ omnem hominem est differentia supponit ly homines ꝓfuse ⁊ distributiue. Ideo debẽt sic argui si opponẽs oio vellet. Sor. differt ab oĩ hoie ergo iter sortẽ ⁊ hoies ẽ differentia ita ꝙ ly hominem supponit eodem modo sicut prius. ¶ Ad secundum concedo ꝙ sor. differt ab oĩ hoie a quo ipse differt: ⁊ vlterius cum infertur ꝙ ipse differt ab omni homine ⁊ ab isto differt: nego cõsequãtiaꝫ: quia relatiuũ nõ hꝫ resolui ex quo ipsum pcedit dictio habens vim confundẽdi. ¶ Sed contra sor. differt ab aliquo homine a quo ipse non differt: ⁊ qua ratione differt ab vno a quo ipse non differt eadem ratione differt a quolibet a quo ipse non differt: igitur ipse differt ab omni homine a quo ipse non differt: consequentia patet ⁊ assumptuꝫ arguitur: quia sor. differt ab aliquo a quo nihil differt: probatur ipse differt ab aliquo a quo non differt aliquid igit ⁊c̃. assumptum probatur: sor. est. ⁊ aliquid a quo non differt aliquid est. ⁊ sortes non est aliquid a quo non differt aliqd igitur ⁊c̃. consequentia cum prima ⁊ tertia exponentib? patet ⁊ secunda probatur: quia si aliquid a quo differt aliquid est sit ille sortes. Contra a sor. differt aliquid igit sor. non est aliquid: consequentia patet ab exposita ad alteraꝫ exponentium. ¶ Ad istud nego ꝙ sor. differt ab aliquo a quo non differt: nego similiter ꝙ sor. differet ab aliquo a quo non differet. Et vlterius cõceditur ꝙ a sor. differt aliquid: ⁊ nego illam consequentiam ergo sor. non est aliqd nec hic arguit ab exposita ad vnam suarum exponẽtium quia ista propositio a sor. differt aliquid: debet sic exponi sor. ẽ ⁊ aliquid est ⁊ sor. aliquid nõ est. Et si arguitur a sorte differt aliquid ipse est aliquid ergo ipse a se differt: negatur consequentia: quia ly aliquid non confunditur mobiliter: eo ꝙ ly differt non habet vim mobilitandi nisi terminum a se rectũ a parte post. Sed sic nõ ẽ I proposito quia ly aliquid requiritur a parte ante ⁊ non a parte post ¶ Ad tertium principale cum infertur ꝙ omnis homo a quo sor. differt est: concedo consequentiam ⁊ consequãs ⁊ vlterius nego illam consequentiam: igitur omnis homo est a quo sortes differt. Et ad probationem quelibet singularis consequentis convertitur cum aliqua singulari antecedentis ⁊ econtra igitur ⁊c̃. nego consequentiam: oporteret enim ꝙ non plures singulares haberet vna ꝗ alia. Et ꝙ cuilibet supposito subiecti corresponderet vna singularis. sed sic non est in proposito: eo ꝙ plures sũt singulares consequentis ꝗ añtis: nulla enĩ est singularis antecedentis in qua non demonstratur. homo differens a sor. Sꝫ icõseqnte demõstratur oĩs homo differẽs a sor. ⁊ non differens a sor. ⁊c̃. ¶ Sed contra istam respõsiõeꝫ arguitur probando illã oĩs hõ est a quo sor. differt: qr tñ ens a quo sortes differt est homo igitur ⁊c̃. pꝫ consequtia ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis trãspositis ⁊ añs sic arguitur: ens a quo sor. differt est homo: ⁊ nihil aliud ꝗ ens a quo sortes differt est homo igitur ⁊c̃. patet consequentia ab exponẽtibus ad expositum: ⁊ maior patet ⁊ minor probatur sic: nihil aliud ꝗ ens ẽ homo igit nihil aliõ ꝗ ens a quo sortes differt ẽ homo: pꝫ ꝓma qr arguit a superiori ad suũ inferius cũ negatiõe ppposita. ¶ Ad istud respondetur negando illam minorem nihil aliud ꝗ ens a quo sor. differt est homo qr ipse est homo ⁊ ipse est aliud ꝗ ens a quo ipse differt: ⁊ ad probationeꝫ nego consequentiam: ⁊ dico qõ licet arguatur a superiori ad suum inferius negatione precedente non tamen negatione precedente ⁊ distribuẽte superius ⁊ iferius: eo ꝙ illi termini ens ⁊ ens a quo sortes differt stant immobiliter virtute duorum signorum precedentium. scilicet nihil ⁊ quã. Et si dicitur ꝙ sunt tria signa precedentia ergo mobilitant terminum immediate sequentem. Nego consequentiam: ⁊ causa est: quia non qõlibet illorum signorum sicut ly aliud posset de perse mobilitare termi-

mm in recto sed solum ī obliquo. Jō ī pposito ly aliud ñ
ſignat nec īpedit iſta ſigna ad mobilitādū vl'īmobilitādū.

Secūda cōcluſio eſt iſta: q̃ nihil qd ē homo differt ab homine: ⁊ nullus ab omni homine differt homo: prima pars cōcluſionis patet: quia ſi aliquid quod ē homo differt ab homine ſit illud plato: ⁊ ſequitur q̃ pla. non eſt homo. Secūda pars cōcluſionis probatur expoſitorie ſic: ab homine differt homo: ⁊ nihil eſt hō quin ab illo differt homo ergo ⁊c. cōſequentia pz ⁊ maior probatur: quia a ſorte differt homo ergo. antecedens ſic: a ſor. differt pla. ⁊ pla. eſt aliquis homo ergo a ſorte differt homo: pz conſequentia ab inferiori ad ſuum ſuperius ſine impedimēto: ſicut probatur iſta maior ꝓñr pōt ꝓbari minor alia.

Contra primā partem concluſionis arguitur ſic: plato differt ab homine ⁊ plato ē aliqd qd ē homo: ergo aliquid quod ē hō differt ab homine: conſequētia patet ⁊ maior probatur. Nam pla. differt ab iſto hoīe. Et ab iſto ⁊ ſic de alijs. Et iſti ſunt omnes homines: igitur plato differt ab homine: conſequentia patet q: arguitur ſub iſto termino homine ſtante confuſe ⁊ diſtributiue cum debito medio: ⁊ añs probatur: q: plato eſt: ⁊ iſte homo ⁊ iſte ⁊ ſic vltra ſunt: ſed plato non eſt iſte homo: ⁊ iſte ⁊ iſte: ⁊ ſic ultra igitur ⁊c. ¶ Et confirmatur: pla. differt a ſuperiori a ſe: ſed homo ē ſuperius ad platonem: ergo plato differt ab homine: patet conſequentia a termino ſtāte cōfuſe ⁊ diſtributiue ⁊c. prima pars antecedentis patet per ſuas exponētes: ⁊ ſecunda probatur: q: ly homo ſignificat omnia que ſignificat ly pla. ⁊ aliqua vltra. ¶ Secundo arguitur ſic: aliud ab homine eſt homo: ergo homo eſt aliud ab homie: cōſequentia patet ⁊ antecedens probatur: q: aliō ab iſto homine eſt homo ⁊ aliud ab iſta homine eſt homo ⁊ ſic de alijs ⁊ iſti ſunt omnes homines: ergo aliō ab homine eſt homo: conſequentia pz: q: ly homine ſtat confuſe ⁊ diſtributiue ⁊ per conſequēs contingit deſcendere ad oīa ſua ſuppoſita copulatiue. ¶ Tertio arguitur ſic: tu es nō hō igitur tu differs ab homine: ꝓſequētia patet ⁊ añs probat non homo vere ⁊ affirmatiue p̄dicatur de te ſed quicqd vere ⁊ affirmatiue predicatur de te verū ē q̃ tu es illud igitur tu es non homo: conſequentia cum minori patet: et maior arguitur. Iſte terminus homo vere ⁊ affirmatiue predicatur de te ſed iſte terminus hō eſt non hō q̃ ⁊c. ¶ Confirmatur tu es homo igitur tu es non homo patz ꝓñia quia arguitur ab inferiori ad ſuū ſuperius: probatur aliquid eſt ſuperius ad ly homo: ſed nihil niſi non homo igitur ⁊c. ¶ Quarto arguitur ſic: tu non es: ergo tu ñ es homo: conſequentia patet ⁊ antecedens probatur: q: non poſſibile eſt te eſſe. ergo tu non es: añs probatur: quia ſi poſſibile eſt te eſſe vel ergo eque poſſibile ē te eſſe ſicut tu es vel magis vel minus: ſi minus poſſibile eſt te eē q̃ tu es igitur gradus latitudinis poſſibilitatis ſub quo poſſibile ē te eſſe plus diſtat a non gradu latitudinis poſſibilitatis q̃ gradus latitudinis entitatis ſub quo iſte homo ē diſtat a non gradu latitudinis entitatis: ⁊ ſi ſic ſtat totā latitudinē entitatis tui corrūpi non corrupta tota latitudine poſſibilitatis. Et ſi ſic ſequitur q̃ ſtat te poſſe eē poſt tui corruptionē quod ē ipoſſibile nāliter. Si autē dicatur q̃ magis poſſibile ē iſtum eſſe vel te eſſe q̃ tu es: ergo potētia tui ad eē ē maior q̃ tuum eē: tunc ſic: ⁊ ſit potētia eē tui. a. tunc q̄ro vtrum potētia. a. ad eſſe ſit maior q̃ tuuz eē vel'nō. Si dicis q̃ ſic: ergo potētia ad eē ē maior ſuo eē ⁊ nihil ē maior ſeipſo ergo potentia ad eſſe diſtinguitur a tuo eſſe. Et ſi ſic patet proceſſus in infinitū in iſtis potentijs q̃ nō eſt verum ¶ Si dicis q̃ potētia. a. ad eſſe ſit eadē cum tui eē: tunc ſic nihil eſt maius ſeipſo: ſed potentia ipſius ad eſſe eſt eadē cum tuo eſſe igitur potētia. a. ad eſſe non eſt maior tuo eē. Et ſi ſic non magis poſſibile. Si ergo conceditur q̃ eque poſſibile ē te eſſe ſicut tu es: cōtra ī infinitū poſſibile eſt te eſſe ⁊ ſolum ſub gradu finito eſt tuū eē igitur ⁊c. cōſequētia patet: ⁊ maior probatur ſic: eque poſſibile ē te eē ſicut te produci ad eſſe ſuppoſito q̃ tu incipias eſſe ſed in infinitum poſſibile eſt te pduci ad eſſe ergo in infinitū poſſibile eſt te eē: pz ꝓñia: ⁊ añs probatur: eque poſſibile ē te produci ſicut poſſibile ē aliqd pducere te. ſed ī infinitū poſſibile ē pducere te: igitur ⁊c. pz ꝓñia cuz maiori ⁊ minor probatur: q̃ta potentia aliqd pōt producere te tuū poſſibile ē aliqd pducere te: ſed infinita potentia aliquid pōt producere te: quia nō tanta quin in duplo maior igitur ⁊ c.

Contra ſecūdam partem concluſionis arguit ſic. Si ab hoīe differt homo ſit ergo q̃ a te. ¶ Contra a te differt homo igitur tu es non idem homini: pz cōſequētia a ſimili: quia bene ſequit a te differt plato igitur tu es non idem plato. ¶ Secundo ſi a te differt homo igitur tibi eſt idem non homo: ꝓñia pz q: differt aliud: ⁊ non idem: conuertuntur tunc ultra tibi eſt nō idē homo igitur tibi non eſt idē hō: conſequētia pz per iſtā regulam ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiuā d̄ p̄dicato finito.

Ad iſta argumenta rñdetur. ¶ Ad primuz nego q̃ plato differt ab homine. ⁊ ad pbationē nego conſequentiam. quia ſub termino ſtante confuſe ⁊ diſtributiue non contingit deſcendere copulatim ſed copulatiue ſic arguendo: plato differt ab iſto hoīe: ⁊ differt ab iſto homine ⁊c. ergo plato differt ab homine: conſequētia bona ⁊ antecedens eſt falſum. ¶ Ad cōfirmationē nego tam maiorem q̃ minor: c. licet enim ly homo ſit ſuperius ad ly pla. nihil tamen eſt ſuperius ad platonem: cuius oppoſitum implicat maior ⁊ intendit minor: ſuperioritas enim non eſt niſi inter terminos: ſicut nec conuerſio niſi inter propoſitiōes ſi tamē ſuperioritas caperet large non ſemper pro ſuperioritate terminorum tunc poſſet concedi maior ⁊ continue negari minor. ¶ Ad ſecūdū nego q̃ aliud ab homie eſt homo. Et ad pbationē nego cōſequētiā: ⁊ tūc quādo dicitur q̃ arguitur ſub termino ſtante cōfuſe ⁊ diſtributiue igitur ⁊c. nego conſequētiā: oporteret enim q̃ talis termin' ſtaret cōfuſe ⁊ diſtributiue mobiliter ſic q̃ nullus terminus probabilis ipſum precederet qualiter non ē in propoſito: ſicut non ſequitur: differens ab iſto ente eſt: et differens ab iſto ente ē ⁊c. ergo differēs ab ente ē: añs eſt verū ⁊ ꝓñs falſum: Ideo dico q̃ nulla illarum ppoſitionū ē ſic pbāda. ſed reſolueda. vt hoc ē hō ⁊ hoc eſt aliud ab hoie. ergo aliud ab homine eſt hō: ꝓñia ē bona ſed minor eſt falſa. Sil'r ⁊ alia dz ſic pbari. vt hoc ē ⁊ hoc ē differens ab ente igitur differens ab ente ē. ꝓñia bona. ſed minor eſt falſa. melius tñ diceretur q̃ ly homine ſtat diſtributiue mobiliter. ſed non bene deſcendit niſi arguit continue reſpectu eiuſdē ſuppoſiti. vz aliō ab iſto hoie eſt hō ⁊ idem aliud ab iſto hoie ē hō ⁊ ſic de alijs ſed añs ē falſū vt pz ituēti. ¶ Nota q̃ nō ualet iſta conſequentia. hoc eſt demonſtrando vnum binarium ⁊ ens eſt ⁊ hoc nō ē ens igitur hoc eſt differens ab ente ſed ſolum ſequitur q̃ ſi ē differens vel differentia ab ente. ¶ Ad ſi enim q̃ ꝓñia foret bona oporteret ſumere talē minorē vl' maiorē ſi ē aliqd: qd ē falſū. demōſtrato illo binario. ¶ Ad tertiū nego q̃ ſū nō hō. Et ad pbationē nego minorē. eo q̃ nihil p̄dicat de me. p̄dicatio. n. ſolū mō fit iter terminos. ſz aliq negāt ēt maiorē tenēdo ly nō infinite. Ego āt cōcedo maiorez quia negatio preponita toti propoſitioni non poteſt infinite teneri ſed ſemp mere negatiue. Illa enim ppoſitio nō hō vē ⁊ affirmatiue p̄dicat d̄ te eqpollet huic nihil q̃ eſt hō vere ⁊ affirmatiue p̄dicat de te. ⁊ hoc ē verum. ¶ Ad confirmationem nego conſequentiam. Et ad eius probationem nego q̃ ibi arguitur ab inferiori ad ſuum ſuperius: Unde licet non homo ſit ſuperius ad iſtum terminū homo: ⁊ etiam aliquid non homo ſit ſuperius ad ly homo: quia ly animal: non tamen ly non homo eſt ſuperius ad iſtum terminum homo. Et ſi arguitur cōtra: omnia que ſignificat ly homo: ſignificat ly non homo ⁊ non econtra: ergo ly non homo eſt ſuperius ad ly homo: dicitur negando conſequentiam: oportet enim addere q̃ iſte terminus non homo ſignificet vere ⁊ affirmatiue quicquid ſignificat iſte terminus homo qualiter non eſt in propoſito.

¶ Ad quartum dicitur ꝙ eque possibile est te esse sicut tu es: ⁊ ulterius negat ꝙ in infinitum possibile est te esse: et similiter negatur ꝙ in infinitum possibile est te produci. Et ad probationem quando arguitur: eque possibile est te produci sicut aliquid potest producere te: nego: supposito ꝙ ly sicut confundat: vnde in infinitum possibile ē aliqd producere te. ¶ Ad argumenta facta contra secundā partem conclusionis respondeo primo. ad primum dicēdum ꝙ ibi non est similitudo. ¶ Ad aliud dicitur concedendo ꝓñtiam ⁊ ꝓñs. nam sicut differt non confundit rectum sic nec ly non idem sed solum obliquum ⁊ vlterius negatur consequentia secunda: nec arguitur ab affirmatiua de predicato infinito: eo ꝙ hoc totum non idem homini non est terminus infinitus.

Tertia conclusio est ista omnis homo differt ab omni homine qui est ⁊ qui fuit ⁊ qui erit ⁊ qui potest esse ⁊ tñ a nullo homine differt omnis homo: prima pars huius cōclusionis patet: quia quocūqꝫ homine demonstrato verū est ꝙ ipse est ⁊ omnis homo qui est ⁊ qui fuit ⁊ qui erit ⁊ qui potest esse: ⁊ ipse non est omnis homo qui est qui fuit qui erit ⁊ qui potest esse igitur ⁊c̄. Secunda pars cōclusionis patet: eo ꝙ quilibet homo est homo ⁊ nullꝰ istorum differt a se.

Contra primam partem conclusionis arguitur sic: tu es oīs homo: igitur tu non differs ab omni homine: consequentia patet ⁊ antecedens probatur: tu es quilibet vel differens a quolibet: sed omnis homo est aliquid. vel differēs a quolibet. ergo tu es omnis homo: consequentia patet a superiori ad suum inferius distributiue ⁊ cuꝫ debito medio: ⁊ minor patet: sed maior probatur: qa tu es differēs a quolibet igitur tu es qōlibet vel differens a quolibet: consequentia patet a parte disiuncti ad totū disiūctum.

Contra secūdam partem conclusionis arguitur sic. sortes differt a seipso ⁊ non est maior ratio de sorte quam de quolibet alio. ergo omnis homo differt a se. ⁊ per consequens ab omni homine differt omnis homo. consequentia patet ⁊ maior ꝓbatur: ⁊ pono ꝙ. a. sit sortes ⁊ .b. pla: tunc arguitur sic. omne aliud .a.b. quod non est .a. differt ab .a. sed omne .a. est aliud .a.b. quod non est .a. ergo omne .a. differt ab .a. patet consequentia. ⁊ syllogismus i barbara ⁊ antecedens probatur pro vtraqꝫ sui parte: primo pro maiori sic. maior est vna vniuersalis cuius quelibet singularis est vera ⁊ cuilibet supposito subiecti correspondet vna singularis igitur ⁊c̄. alias sic. ß aliud .a.b. qō non est .a. differt ab .a. ⁊ hoc aliud .a.b. ꝙ nō est .a. differt ab .a. ⁊ sic de alijs. Similiter omne tale ꝙ non est hoc .a. differt ab hoc .a. sed omne aliud .a.b. quod nō est hoc .a. est tale ꝙ non est ß .a. ergo omne aliud .a.b. ꝙ non est ß .a. differt ab hoc .a. ⁊ sic maior est vera: ⁊ minor principalis probatur videlicet ꝙ omne .a. est aliud .a.b. quod non est .a. quia omne .a. est: ⁊ omne .b. ꝙ non est .a. est ⁊ nullum .a. est .b. ꝙ non est .a. ⁊c̄. ¶ Secundo arguitur sic: vtrūqꝫ istorum demonstrando .a. ⁊ .b. si ipsum est .b. differt ab .a. sed .a. est alterum istorum si ipsum est .b. ergo .a differt ab .a. patet consequentia: eo ꝙ arguitur a termino stante confuse ⁊ distributiue ad suum inferius cum sufficienti medio: ⁊ maior probatur hoc istorum si ipsum est .b. differt ab .a. demonstrando .a. Et hoc istorum demōstrando .b. si ipsum est .b. differt ab .a. ⁊ nō sunt plura istorum: ergo consequētia patet: ⁊ maior probatur. scilꝫ hoc istorum si ipsum est .b. ipsum differt ab .a. igitur ⁊c̄. quia si hoc istorum est .b. ipsum differt ab .a. patet consequentia ab vno conuertibili ad suum conuertibile ⁊ antecedēs est verum: quia est vna conditionalis cuius antecedens ē impossibile. ¶ Tertio arguitur sic: ab aliquo vero differt omne verum: igitur apari ab aliquo homine differt oīs homo: consequentia patet ⁊ antecedens probatur: veruꝫ differt a vero: igitur ⁊c̄. antecedens sic: veruꝫ differt a vero quod non potest differre a vero: igitur verum differt a vero: consequentia patet ⁊ antecedens probatur. Et sit .a. ista propositio tu es homo. tunc .a. differt a vero ꝙ nō potest differre a vero. igitur verum differt a vero. consequentia patet ⁊ antecedens probatur. a. est. ⁊ verum ꝙ non potest differre a vero. est. Sed .a. non est verū ꝙ nō potest differre a vero: ergo differt a vero ꝙ non potest differre a vero: consequentia patet cum pria exponāte: ⁊ secunda etiam patet: quia deum esse est verum quod non potest differre a vero: tertia etiam patet: qꝛ si non det oppositum: ꝙ. a. est verum quod non potest differre a vero sed ß non: quia .a. quod iam est verum potest esse falsum ergo potest differre a vero. ¶ Quarto arguitur probando ꝙ a te differt omnis homo: quia tu es ⁊ omnis homo est. ⁊ tu non es omnis: igitur a te differt oīs hō: cōsequentia patet: qꝛ arguitur ab exponentibus ad expositum ⁊ aīs est verum: igitur ⁊ consequens. ¶ Similiter differens ab omni homine es tu: ergo a te differt omnis homo: consequentia patet per conuersionem simplicē. ¶ Similiter tibi est non idem omnis homo ergo ⁊c̄. consequētia patet ⁊ antecedens probatur: tibi non est idem omnis homo ⁊ tu es ⁊ omnis homo est igitur tibi est non idem omnis homo: consequentia patet. a. negatiua de predicato finito ad affirmatiuam de predicato infinito cum debito medio. ¶ Quinto arguitur sic: Aliqua duo differunt q̄ sunt eadem igitur ⁊c̄. probatur conclusio: ⁊ pono ꝙ. a. sit numerus pro rebus numeratis ex sorte ⁊ platone: ⁊ sit .b. idem numerus: tunc patet ꝙ. a. ⁊ .b. sunt eadem: quia quecūqꝫ sunt. a. ipsa sunt. b ⁊ econtra. Et ex alio etiā: qꝛ .a. ē .b. ⁊ econtra: ⁊ ꝙ. a. ⁊ .b. differunt probatur sic: ß differunt demonstrando sor. ⁊ pla. ⁊ ß sunt. a. ⁊ .b. ergo. a. ⁊ .b. differunt. Similiter signato sor. ⁊ pla. patet ꝙ isti differunt ⁊ nullus istorum differt ab altero ⁊ quilibet istorū ē alter illorꝫ: ergo aliqs illorꝫ differt a se.

Ad ista argumenta rñdet. ¶ Ad primū ꝗ ꝓmā ptē conclusionis nego ꝙ tu es qōlibet: vel differens a quolibet: si signum a parte predicati cadit supra totū seqnēs: ⁊ tunc ad ꝓbationē nego cōsequētiam. ⁊ dico ꝙ a parte disiuncti ad totum disiunctū nō valet consequentia quando terminus hñs vim confundendi precedit ipsum: sicut etiā nec a toto copulato ad alteram partē ē bona consequentia. quando talis dictio precedit totum. Ideo conceditur ꝙ tu differs a te ⁊ ame: quia tu es: ⁊ tu ⁊ ego sumus: ⁊ tu non es tu ⁊ ego: ergo tu differs a te ⁊ ame. Et sicut nō sequitur: tu non es homo ⁊ asinus: igitur tu nō es homo sic non sequitur tu differs ab homine ⁊ ab asino. igitur tu differs ab homīe: nec sequitur: tu differs ab istis ergo isti differūt a te: nec sequitur. a. differt a te ergo tu differs ab .a. posito ꝙ ly. a. conuertatur cum ly homo: nec sequitur tu differs ab. a. igitur. a. differt a te: supposito ꝙ. a. cōuertatur cum ly. omnis homo. Et consimiliter non sequitur: tu non es asinus igitur tu non es homo vel asinꝰ. Et etiā non sequitur: tu differs ab asino: ergo tu differs ab homīe vel ab asino: quia antecedens est verum ⁊ conseqns falsum: vt patet per exponentes. Ideo conceditur ista conclusio ꝙ sor. differēs a viro ⁊ muliere nō differt a viro vl a muliere: sicut sor. differens ab asino vel chymera nō differt ab asino ⁊ chymera: quelibet particula pꝫ per exponentes posito ꝙ sor. sit.

Ad argumenta facta contra secundā ptē conclusionis respondet ¶ Ad primū admisso casu concedo consequētiā. ⁊ nego maiorem: vꝫ omne aliud .a.b. ꝙ nō est .a. differt ab .a. qa significat ꝙ omne aliud .a.b. ꝙ .b. non est .a. differt ab .a. qō patet esse falsum. Et ꝙ ista ꝓpositio sic significat certū est qꝛ relatiuum refertur ad ly .b. ⁊ ad nihil aliud: cū ibidem non sit aliquod aliud antecedens explicitum: nec aliquod relatum ita propinquū sicut ly .b. ⁊ tunc ad primaꝫ probationem istius maioris: nego ꝙ quelibet singularis istiꝰ vniuersalis est vera: qa demonstrando .a. falsum est ꝙ hoc aliud ab .b. quod non est .a. differt ab .a. quia debet sic resolui: hoc: demonstrando .a. differt ab. a. ⁊ hoc

est aliud.a.b.ꝙ non est.a.ergo ⁊c̃.sed maior est falsa.
¶Ulterius ad aliam probationem istius maioris conce/
do consequentiam:⁊ maiorẽ: sed nego minorem : vide/
licet ꝙ omne aliud.a b.ꝙ non est hoc .a. est tale ꝙ non
est hoc .a .quia.a.est aliud.a b.ꝙ non est hoc.a . ⁊ ta/
men.a . non est tale ꝙ non est hoc . a . vt patet .
¶Ad secundum concedo consequentiam:⁊ nego maio/
rem:videlicet ꝙ vtrunq; illorum demonstratis.a.⁊.b.si
ipsum est:b. differt ab.a. Et ad probationem nego ꝙ q̃/
libet eius singularis sit uera. vnde demonstrando.a.ẽ ista
falsa: hoc istorum: si ipsum est .b. differt ab.a.quia de/
bet sic resolui hoc differt ab.a.⁊ hoc est hoc istorum si
ipsum est.b.igitur ⁊c̃.Et tunc maior est falsa.Et ad pro/
bationem istius singularis quando dicebatur si hoc istor
est.b.hoc differt ab.a.ergo hoc istorum si ipsum est .b.
differt ab.a. nego consequentiam:eo ꝙ antecedens est
vna conditionalis nihil ponens:⁊ consequens est vna ca/
tegorica de ꝑditionato extremo aliqd ponẽs ex quo ipa
est affirmatiua.¶Ad tertium nego ꝙ .a. differt avo .⁊
ad probationem.a.differt avero ꝙ non potest differre a
vero igitur.a. differt avero: nego consequentiam : eo ꝙ
arguitur ab inferiori ad suum superius cum distributiõe
sicut non sequitur:tu differs ab animali quod est asinus
ergo tu differs ab animali: vel aliter posset dici negando
illam .a. differt avero quod non potest differre avero .
Et viterius negatur secunda exponens: videlicet ꝙ ve/
rum ꝙ non potest differre auero est.⁊ tunc ad probatio/
nem nego ꝙ deum esse est verum ꝙ non potest differre
auero:eo ꝙ ly verum ibi sumitur nominaliter ratione re
latini ⁊ per consequens sumitur pro propositiõe vera. iõ
ista propositio significat:ꝙ deum esse est una propositio
vera que non potest differre auero.quod est falsuz : quia
deum esse non est propositio.¶Ad quartum nego:ꝙ a
te differt omnis homo . Et ad eius probationem nego
consequentiam:nec sic debet exponi.sed isto modo:tu es
⁊ omnis homo est:⁊ tu omnis homo non es igitur ⁊c̃.
Sed tertia exponens est falsa vt patet.¶Ad aliam con/
firmationem nego iterum consequentiam:nec debite cõ/
uertitur illa a te differt omnis homo:sed sic debet con/
uerti:aliquid a quo differt omnis homo es tu quod fal/
sum est.¶Ad aliam confirmationem nego illam tibi est
non idem omnis homo:⁊ tunc ad probationem nego cõ
sequentiam:nec arguitur a negatiua de ꝑdicato finito ⁊c̃.
quia in ista tibi est non idem omnis homo ly non.non ca/
dit super ly omnis homo:sed solum super ly.idem:ideo
illa propositio non est de predicato infinito.¶Ueruntа/
men melius responderetur dubitando illam:tibi est non
idem omnis homo:querendo vtrum negatio cadit sup
totum sequens vel solum super ly idem:si secundo mo/
do respondeatur sicut prius:si primo modo concedo ꝙ
tibi est non idẽ omnis homo.Et ex hoc non sequitur po/
stea ꝙ a te differt omnis homo quia arguitur a termino
stante determinate vel confuse tantum ad eundem stan/
tem confuse ⁊ distributiue.¶Ad vltimum argumentuz
concedo conclusionem adductam:quia habendo respe/
ctum istorum collectiue ad ipsamet . ipsa sunt eadem si/
cut sortes ⁊ plato sunt idem sibijpsis. Sed habendo re/
spectum ad istorum vnum sigillatim ad alium:⁊ diuisim:
sic conceditur ꝙ differunt.sed non a se sed vnus ab altero
⁊ concederem totum esse suas partes:conceditur ꝙ.a.⁊
b.sunt idem ⁊ tamen differunt:dato ꝙ.a.esset vna me/
dietas ⁊.b.alia.Et nõ sequitur.a.⁊.b.differũt ergo.a.dif
fert: a b. sicut non sequitur:homo ⁊ animal differũt igitẽ
homo differt ab animali: verũtamen proposito consequẽ
te:dubitandum est.an ly.a.capiatur collectiue ⁊.b.simili
ter:si sic negatur illa:⁊ ista exponens.a.non est.b.quia si/
gnificat ꝙ illi duo.simul non sunt illi duo simul. Si autez
capiatur tam.a.q̃z.b.diuisiue.iterum negatur idem con/
sequens:⁊ eius exponens.a.non est.b.quia tunc signifi/
cat ꝙ isti diuisiue sumpti non sũt isti diuisiue sumpti: et ꝙ
neuter illorum est aliquis illorum.¶Si vero .a. capiat
diuisiue ⁊.b.collectiue vel econtra cõceditur ꝙ.a. differt
a.b.quia ista exponẽs.a.non est.b.tũc significat ꝙ vterq;
illorum demõstratis sor.⁊ pla.nõ est illi duo simul:⁊ ecõ
tra. Sed capiendo.a.collectiue ⁊ .b. diuisiue valet illam
illi duo simul non sunt alter illorum.Et consimiliter respõ
dendum est ad illam.a. differt a se: vel isti duo differũt a
se.¶Ad aliud quando dicebatur signato sorte ⁊ plato
ne isti differunt ⁊ nullus istorum differt ab altero: dicitur
hoc dubitando nam si ly alterum sumatur absolute con/
clusio est satis possibilis:⁊ ex hoc non sequitur ꝙ aliquis
istorum differt a se:si vero ly.alteruz sumatur relatiue ne
gatur conclusio.¶Similiter respondendum est ad istaz
consequentiam: vnum istorum currit:⁊ alterum istorum
currit:ergo vterq; illorum currit:dubitando vtrum ly al
terũ sumatur relatiue uel absolute:relatiue cõcedo ꝑmaz.
sed absolute nego quare ⁊c̃.

Quarta cõclusio est ista. Sortes dif/
fert differebat ⁊ dif/
ferret ab asino ⁊ tamen nõ ab omni asino sor.differret vel
differebat:prima pars huius patet ꝓm quãlibet eius par
ticulam:primo enim patet ꝙ sor.differt ab asino per suas
exponentes:patet secundo ꝙ ipse differebat ab asino . vt
in medio instanti hesterne diei ut patet . Tertio ꝙ ipse
differet ab asino .quia in medio instanti crastine diei.
¶Secunda pars conclusionis patet:quia si ab omni asi/
no sortes differret ⁊ differebat ergo:non est vl'fuit vl'erit
asinus quando ab isto sor.differret vel differebat:conse/
quens falsum:quia ab asino qui mille annis fuit vel erit
sor.non differret nec differebat ⁊ sic pz conclusio.

Contra primam partem istius conclu/
sionis arguitur sic. Nã
si sor.differt ab asino:ergo per idez differt a chymera cõ/
sequentia patet:quia tota ratio quare sor. differt ab asino
est quia sor.est non idem asino:sed equaliter sortes est nõ
idem chymere quia non est idem chymere:ergo sor.dif/
fert a chymera consequens est falsum ergo ⁊ antecedens
⁊ ꝙ consequens sit falsum patet:quia chymera non est:
modo differentia non cadit nisi inter entia.¶Secundo si
homo differt ab asino ergo differt ab asino genere vel spe
cie vel non genere vt patet:⁊ ꝙ non specie probo:quia si
homo differt ab asino specie:ista est species demonstran/
do speciem bouinaz:igitur homo differt ab asino.ista spe
cie:consequens est falsum:⁊ consequentia patet:quia ar/
guitur a termino stante confuse ⁊ distributiue ad suum i/
ferius cum debito medio: Similiter probatur ꝙ sor.non
differt a brunello numero:qa si sortes differt a brunello
numero:⁊ iste est numerus demonstrando numerum
duarum caprarum ergo sor.differt a brunello isto nume/
ro.¶Tertio arguitur sic. Si sor.differt ab asino hoc est
quia sor.est ⁊ asinus est ⁊ sor.non est asinus. Sz ꝙ ly dif
fert non sic exponitur patet:per porphyrium qui dicit ꝙ
sor.senex differt a semetipso puero ⁊ sor.mouens differt
a seipso quiescente:⁊ sic sor.differt a se ꝙ non potest po/
ni si ly differt debet exponi modo predicto.¶Quarto ar
guitur sic si sor . differet ab asino:⁊.b.asinus erit asinus:si
gnato.b. asino generando post mille annos : ergo sortes
differt ab asino:consequens falsum supposito ꝙ sor.⁊ .b.
asinus nũq̃ simul erunt:⁊ consequentia patet:quia argui
tur a termino stante confuse ⁊ distributiue ad suum infe/
rius cum debito medio. Similiter sequitur ꝙ sor. diffe/
ret ab antichristo:⁊ per consequens a qualibet re futura
consequentia probatur:quia tota ratio quare ponitur ꝙ
sor.differet ab asino est:quia sor.erit ⁊ asinus erit ⁊ sortes
non erit asinus eodem modo probatur ꝙ sortes differet
ab antichristo quia sortes erit ⁊ antichristus erit: ⁊ sortes
nunquam erit antichristus:igitur ⁊c̃.¶Quinto arguitur
ꝙ ly differt non habet exponi nec habet vim confunden/
di confuse ⁊ distributiue:quia si sic pari ratione ⁊ talis
termini distribuentes vel priuatiui interficere vel destrue
re vel spoliari obliuisci:⁊ sic sequitur ꝙ iste sunt conce/
dende:tu priuaris omni bono vel omni denario quem
tu habuisti:posito ꝙ vno precise priuareris.Et ꝙ lucifer
est sine omni pena:⁊ beata virgo caret omni filio: ⁊ non

omni gaudio. Et qui interficeret te interficeret omnem hominem: sed non occideret aliquem hominez: ⁊ sic facilius est destruere quicquid est in mundo quã pulicez vel muscam: nec hominis habentis duos oculos erueres nisi vtrumqꝫ: ⁊ sic cuiuscũqꝫ veri fueris oblitus statim oblitus es cuiuslibet propositionis quã sciuisti. ⁊ sic si perderes vnum denarium perderes omne bonum quod haberes. Et si quis spoliat aliquem de quadrante spoliat ipꝫ de omnibus eius bonis. ⁊ sic vltra.

Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: aliud ab asino erit sor. igitur ab omni asino sor. differt: consequentia patet ab vno conuertibili ad reliquũ: patet quia sicut in vna distribuitur ly asinus pro eo ꝙ est vel erit ita etiam in alia: ⁊ antecedens probatur: videlicet ꝙ aliud ab asino erit sor. q: ß erit sor. demonstrando sortem. ⁊ hoc ẽ vel erit aliud ab asino ergo aliud ab asino erit sor. consequentia patet resolutorie ⁊ maior similiter: minorem vo ponit conclusio. ¶ Ad ista respondetur ad primum concedo ꝙ sor. differt ab asino ⁊ sor. ẽ non idem asino: sed ß non est ratio principalis sed ratio exponentium. Et cuz infertur ꝙ per idem sor. est non idem chymere dicitur dubitando ut prius an ly. non cadat solum super ly. idez vel super totum: primo modo nego consequentiaz. sed oportet assumere ꝙ chymera est. Secundo modo concedo ꝙ sortes est non idem chymere ẽt ex hoc non sequitur ꝙ sortes differt a chymera quia ly differt non cõuertitur cũ ly non idez: nisi quando ly non solum negat ly. idem qualiter non est in proposito. ¶ Ad secundum dico ꝙ sortes differt ab asino specie ⁊ numero: ⁊ tunc ad improbatiõez nego consequentiam: quia huiusmõi dictões habẽtes viz confundendi non confundunt terminos nisi cum quibus construuntur a parte post mediãte prepositione. a. vel ab quia ergo ly specie vel numero non construitur cum ly. differt illo modo. Ideo non stat confuse ⁊ distributiue: ⁊ non sequitur: sortes differt a platone in campo: bellus mons est campus ergo sor. differt a platone i bello mõte. Sicut etiã non sequitur: sortes est longior platone per tibiaz: sed tibia tua est tibia: igitur sortes est longior platone per tibiam tuam: ⁊ sic de alijs. ¶ Ad tertium argumẽtum potest dici ꝙ quando per ly differt notatur respect? inter diuersa accidentia vnius ⁊ eiusdem aliter exponitur quã quando fit respectus inter duo indiuidua. Ideo forte porphyrius sic exposuisset primum scilicet qui fuit puer ẽ. ⁊ ille qui est uel qui erit senex est. ⁊ sortes non est senex sub ratione qua fuit puer. Et sic posset dici ꝙ sortes musicus differt a platone logico. quia non ratione qua sortes est musicus sortes est logicus. Et sic debet intelligi dictum porphyrij. ¶ Uel aliter potest dici ꝙ illa logica porphyrij est neganda de vi vocis. quia est contra. cõem modum loquendi nunc approbatum. sed per illa dicta solum intelligit ꝙ illi termini puer ⁊ senex. monens ⁊ gescens: ⁊ huiusmõi sunt differentie per accidentia ⁊ nõ specifice respectu sortis quod verum est. Et hoc certe satis concordat eius processui. ¶ Ad quartum nego istam cosequentiam. sortes differet ab asino. b. erit asinus igitur ⁊c̃. ⁊ tunc ad probationem nego consequentiam. qa arguitur respectu termini stantis mobiliter qui quidem terminus non supponit pro quodlibet asino futuro ratione aduerbij determinantis ⁊ restringentis ipsum. inclusi in ly differet: ratione cuius ly differet non distribuit nisi pro asinis qui erunt cum sorte. Ideo debuit sic probari. b. erit asinus tecuz. que est falsa in casu isto quare ⁊c̃. Et tunc ad aliud argumentum nego ꝙ sortes differet ab antichristo. ¶ Et ad probationem eius dico. Uno modo ꝙ nulla talis propositio est exponenda. sed resoluenda ratione verbi de futuro per demonstratiua instantis temporis. vt tu differes ab asino. sic resoluitur. In. a. instanti vel. b. instanti tu differes ab asino qua resoluta statim exponitur. Ideo ista sor. differet ab antichristo: sic dz resolui tunc vno instanti dato tu differes ab antichristo que falsa est: quia sic debet exponi: tunc tu eris ⁊ tunc antichristus erit: ⁊ tunc tu non eris antichristus: ergo ⁊ sic exponenda minor est falsa. ¶ Alio modo dicitur ꝙ non bene summi secunda exponens que dz esse ista: antichristus erit quando tu eris que falsa est vt suppono: vnde quãadmodum ly differt non distribuit secũdũ extremũ differentie nisi in comparatione ad primum: ⁊ pro suppositis solũmodo simultatem habentibus cum significato primi: ita non vnit extrema duorum nisi inuicem simultatem habentia quia ergo tu ⁊ antichristus non simul eritis propterea ß est falsa tu differes seu aliud eris ab antichristo. ¶ Ad quartum de adductis conclusionibus dico: ꝙ nõ oportet ois illas concedere: quia quedam sunt ibi dictiones quas sine negatiõe stat intelligi. ¶ Et si explicetur earum concept hoc non est principaliter. sed forte ex consequenti: sicut sit ille interficere: destruere: spoliari: obliuisci: ⁊ sic de alijs. vnde concedo ꝙ si priuaris isto denario ꝙ priuaris denario. Et si interficis illum hominem interficis hominez: ⁊ non omnem hominem. Et sic consequenter nego conclusiones illas adductas cum talibus terminis: verũtamen non sequitur careo isto denario: ergo careo aliquo denario sed bene sequitur ꝙ aliquo denario careo. Similiter concedi potest ꝙ lucifer est sine oi pena: ⁊ non est sine aliqua pena: nec beata virgo sine aliquo filio vel gaudio. ¶ Juxta ß potest concedi ꝙ ista consequentia non valet facio te non esse ⁊ tu es aliquis homo ergo facio aliquem hominem non esse. Sed bene sequitur ꝙ aliquem homiz facio non esse: quia ly facio est terminus confusiuus cum ponitur respectu complexi: sicut in proposito q̃re est differentia inter istum terminum ⁊ alios qui non proprie determinant complexum sicut incomplexum. ¶ Improprie eniz dicitur curro miliare esse: percutio animal esse: ledo sor. Et si istetur cum ly videre vel audire: dico ꝙ improprie dicitur video sor. currere. Audio sor. loqui: q: non significat aliter q̃z ꝙ video sor. currẽtẽ. Audio vocẽ sortis loquentis. Sed sic non significat propositio cum ly facio: ꝙ non sequitur facio te currere: ergo facio te currentem: facio te audire: igitur facio te audientẽ ⁊ sic de alijs. ¶ Ad argumentum factum contra secundam partem conclusionis respondetur negando ꝙ aliud ab asino erit sor. significat enim ꝙ aliud ab asino qui est vel qui erit: erit sor. quod falsum est. Et tunc ad probationem nego consequentiam: sed taliter est inferenda: ß erit sor. ⁊ ß est vel erit aliud ab asino qui est asinus vel qui erit asinus. igitur aliud ab asino erit sor. Et sic arguendo conceditur consequentia ⁊ negatur minor. Causa autem quare prima consequentia non valet alias dicebatur: sed iterum replicatur: quia quandocũqꝫ terminus subiect? distribuitur respectu verbi de preterito vel de futuro tunc distribuitur pro quocũqꝫ tempore cõnotato per verbum: ergo sic dicẽdo ois homo erit: pro omni homine futuro in aliquo tempore fit distributio: sicut patet per exponentes. ¶ Ideo sic dicendo aliud ab asino erit sor. stat ille terminus asin? distributiue pro omni quod est vel erit asinus ⁊ per consequens est propositio falsa: quia nec illud ꝙ est aliud ab illo ꝙ est asinus vel ꝙ erit asinus erit sor. nec illud ꝙ erit aliud ab illo ꝙ ẽ asinus vel ꝙ erit asinus erit sor. ¶ Juxta ß concedit ista conclusio: ꝙ sor. differet ab albo ⁊ tamen nec differens ab albo vnq̃z erit sor. nec differens ab albo potest esse sor. posito ꝙ aliquando erit ita ꝙ sor. differt ab albo tunc patet pria pars ⁊ secunda pars pz posito ꝙ sor. postmodũ erit albus. Nã si differẽs ab albo erit sor. tũc differẽs ab illo qõ est vel qõ erit album erit sor. qõ ẽ q̃ casuz. Et per idem si differens ab albo potest esse sor. tunc differens ab illo ꝙ potest esse albuz potest esse sortes: ꝙ est contra casum. ¶ Ex quo patet ꝙ non sequitur vt prius illud ꝙ est differens ab albo erit sor. ⁊ illud ꝙ erit differens ab albo erit sor. igitur differens ab albo erit sortes: nec sequitur illud ꝙ potest esse differens ab albo potest esse sor. igitur differens ab albo põt esse sor. sed tales erũt propositiones inferentes hoc potest esse sor. ⁊ hoc est vel potest esse differens ab illo ꝙ est album vel potest eẽ album ergo differens ab albo potest esse sor. ¶ Et si argua

tur sicut prius: B est differens ab albo ⁊ B erit sor. igit' differens ab albo erit sor. certum est ꝙ mutatur suppositio istius termini album in antecedente ⁊ in consequente. Jō non sequitur: sed bene sequitur ꝙ illud ꝙ est differens ab albo erit sor. hec ãt oia dicta sunt tenẽdo ly differẽs participialiter: qꝛ si teneretur nominaliter negaretur cõclusio: et concederetur ꝙ differens ab albo erit sor. ⁊ differẽs ab albo potest esse sor. qꝛ tales tũc significant ꝙ illud ꝙ differt ab albo erit sor. ⁊ illud ꝙ differt ab albo põt esse sor. Et B ẽ verũ ĩ casu superius posito. Jō proposita tali ꝓña differens ab albo erit sor. igitur aliud ab albo erit sor. dubitãda est consequentia. Utrũ ly differens ĩ antecedẽte sumatur participialiter vel nominaliter si participialiter cõcedatur consequẽtia si nominaliter negatur. Et nota ꝙ non sequitur sor. ẽ aliud ab albo igitur sor. erit aliud q̃ album: quia idẽ ẽ dicẽ sor. erit aliõ q̃ albũ: ⁊ sor. erit aliõ q̃ albũ erit: cũ oꝛo sit trũcata ⁊ isto mõ ẽ supplẽda. Sz cũ vbis ꝗ pñti ñ refert: ut idẽ ẽ dicere sor. ẽ aliud ab albo. ⁊ aliõ q̃ albuz nel q̃ est albũ: possibile tm̃ ẽ ꝙ sortes erit aliud q̃ albũ posito ꝙ nũc sit niger ⁊ erit per totam vitam suã: quo posito concedo ꝙ oẽ album erit aliud q̃ nunc est sor. ⁊ erit aliud q̃ sor. ⁊ tamen infinitoꝛuz alboꝛum nullus erit aliud a sor. qꝛ post coꝛꝛuptionẽ sortis infinita alba erũt quoꝝ nullum erit aliud a sorte. qꝛ sor. tunc non erit: vnde in isto casu sor. est aliud q̃ album erit: q̃ tũcũq̃ remotũ ab hoc instãti: ⁊ ego sum aliud q̃ erit asinus qui mille annis generabitur postq̃ desiero eẽ: prima enim propositio sic exponit: sor. est ⁊ album q̃ tũcũq̃ remotũ ab hoc ĩstãti erit ⁊ sor. nõ ẽ aliqd albũ q̃ tũcũq̃ remotũ ab hoc ĩstãti. ¶ Secũda sic exponitur. Ego sum ⁊ asinus q̃ mille annis generabitur postq̃ desiero eẽ erit: ⁊ ego non sum talis asin⁹ ⁊c. Et ñ mirum ꝙ iste aliter exponũtur q̃ alie quia iste sũt de terminis cõpositis non determinatis ab ista dictione aliud in obliquo. Jdeo nego ꝙ sum aliud a tali asino qui post mille annis generabitur quare ⁊c.

¶ De dictionis exclusiuis.

Onsequẽter sequitur ĩ hoc capitulo de dictionibus exclusiuis tractãdũ q̃ sunt: tantũ: solꝰ: solũ: solũmodo: tãtũmodo: ⁊ precise: ratiõe quarum propositio in qua ponitur aliqua earũdẽ si nõ fuerit ĩpedimẽtũ p̃cedẽs per duas ꝓpositiones est exponenda: sive fuerit affirmatiua sive negatiua: dũmodo nota exclusionis non negetur: pro quo est notãdũ ꝙ quecũq̃ exclusiua rõne termini exclusiui exponẽda exponi debet. Sm exigẽtiam ordinis termini exclusiui. Aliter enim est exponẽda propositio exclusiua p̃mi ordinis. Aliter secũdi ordinis uel tertij uel quarti ordinis. ꝓpositio enim exclusiua primi ordinis ẽ illa ĩ qua nota exclusiõis determinat sibi ĩplicite vel explicite tã subiectũ q̃ predicatum ꝓpõnis exclusiue: ut tm̃ homo currit: tm̃ homo non currit. ¶ Propositio exclusiua secundi ordinis ẽ illa in qua nota exclusiõis determinat ĩplicite vl' explicite totum predicatũ cũ copula: ut iste homo tm̃ currit hoc tm̃ nõ curit. ¶ Propositio tertij ordinis vocatur illa in qua dictio exclusiua solũ determinat predicatũ: ut tu es tm̃ homo. ¶ Propositio exclusiua quarti ordinis ẽ illa in qua dictio exclusiua determinat solum partẽ predicati aut subiecti ut ego video tm̃ sor. a ꝓpositio significat precise sicut est. ¶ Propositio exclusiua quinti ordinis ẽ illa ĩ qua dictio exclusiua finaliter subsequitur: ut tu es tãtũmõ aut precise. ⁊ licet sint quinq̃ ordines uel plures quo ad situm non tm̃ quo ad exponẽtes vt patebit: de omnibus istis successiue ẽ dicẽdũ. Sed prima de exclusiuis affirmatiuis p̃mi secũdi ⁊ tertij ordinis: vnde generaliter loquẽdo quelibet exclusiua affirmatiua p̃mi ordinis debet exponi per eius p̃iacentem ⁊ vniuersalẽ negatiuã de subiecto contradictorio subiecti p̃iacẽtis: ceteris nõ mutatis: ut ista tm̃ hõ currit: debet sic exponi: homo currit: ⁊ nihil non homo currit: prima enim exponens ẽ preiacẽs exclusiue q̃re cuiuslibet exclusiue p̃iacens vocatur totum quod remanet dẽpto termino exclusiuo: ¶ Secũda eius exponẽs habz istũ terminũ ĩfinitatũ: non homo: pro suo subiecto: ⁊ iste opponitur huic termino: hõ q̃ subiicitur in preiacente: ⁊ virtute negatiõis p̃cedẽtis ẽ ꝓpositio negatiua: cum preiacens sit affirmatiua. Et notanter dicitur ꝙ talis exclusiua propositio expõi debet per secundam exponẽtẽ: rõne infinitationis ⁊ non ratione alietatis: quia non sequitur q̃titas: continua est q̃titas ⁊ nihil aliud q̃ q̃titas continua ẽ q̃titas ergo tm̃ q̃titas continua ẽ q̃titas: ꝓñs falsuz: ⁊ antecedens pz pro minori. qꝛ q̃titas discreta non ẽ aliud. Jō minor deberet esse talis nulla non q̃titas continua ẽ q̃titas: que est falsa. Similiter nõ sequitur. a. instans erit instans ⁊ nihil aliud q̃. a. instans erit instans. Sz debet sumi pro minori ꝙ nullum non. a. istans erit instans: q̃ falsa est. Similiter non sequitur sor. curret ⁊ nihil aliud a sor. curret. ergo tm̃ sor. curret: supposito ꝙ sor. curret ⁊ nihil qd̃ erit tpe sor. curret: sed generentur noui homines post coꝛꝛuptionẽ sor. qui current. ¶ Isto posito pz ꝙ ꝓñs ẽ falsum ⁊ añs est verum pro maiori vt pz: ⁊ etiã pro minori quia suũ cõtradictoriũm est falsum: vz aliud a sor. curret: quia quocũq̃z demonstrato qd̃ curret iste non erit aliud a sor. Jdeo deberet sumi talis minor. nihil nõ sor. curret que falsa est in isto casu. ¶ Similiter posito ꝙ. a. ꝓpositio incipiat eẽ ⁊ desinat esse per positionez de p̃senti. ⁊ . b. ꝓpositio incipiat esse per remotionem de p̃senti ⁊ ꝙ nulla propositio incipiat esse nisi. a. vel. b. Isto posito pz ꝙ B est falsum tm̃. a. incipit esse propositio ⁊ tamẽ nihil aliud q̃. a. incipit eẽ ꝓpositio: qa nõ. b. cũ ipsũ nõ sit: nec icipiat eẽ aliud ab. a. iõ deberet sumi talis minor nihil non a incipit eẽ ꝓpositio: ⁊ hoc est falsũ: isto casu posito. Itẽ nõ sequitur ista chymera significatur per istum terminũ chymera ⁊ nihil aliud q̃ ista chymera significatur p istum terminũ chymera igitur tm̃ chymera significatur per istũ terminũ chymera que falsa est. Ex his patet impossibilitas talium propositionũ: tm̃ quatuor hoies currũt tm̃ octo ĩdiuidua fuerunt in archa noe: tm̃ decez sunt genera generalissima tantuz quinq̃z sunt p̃dicabilia: tm̃ quatuor sunt elementa: tm̃ uel precise per horam durasti: prima enim sic exponitur: quatuor homines currunt ⁊ nulla nõ quatuor hoies currunt. Secunda sic exponitur: octo indiuidua fuerunt ĩ archa noe ⁊ nulla non octo indiuidua fuerũt ĩ archa noe. Tertia sic exponitur decem sunt genera generalissima ⁊ nulla ñ decẽ sũt genera generalissima. Quarta sic exponit̃ quinq̃z sunt predicabilia: ⁊ nulla non quinq̃z sunt predicabilia. Quinta sic exponitur. quatuoꝛ sunt elementa ⁊ nulla non quatuor sunt elementa. Sexta sic exponitur: p horam durasti. In omnibus enim patet contradictio: eo ꝙ sumpta quacũq̃z preiacente cum sua negatiua ex his sequitur contradictoriũm alterius partis: sequitur enim quatuoꝛ homines currunt ergo duo currunt: ⁊ vltra ergo aliqua nõ quatuoꝛ homines currunt: quod est oppositũ alterius exponentis: ⁊ consequentia patet per hoc medium ꝙ omnes duo homines sunt aliqua uel aliqui que nõ sũt quatuoꝛ homines. Similiter sequitur: per horam durasti: ergo per medietatem hoꝛe durasti: ⁊ vltra ergo non per horam durasti quod est oppositum exponentis negatiue: ⁊ consequentia patet: quia quelibet medietas hoꝛe est non hoꝛa. ¶ Sed quis obiiceret dicendo ꝙ iste ẽ modus loquendi pꝶoꝛum ⁊ theologoꝛum concedentiuz ꝙ tantuz. quinq̃z sunt vniuersalia: ⁊ ꝙ tantum octo animalia fuerunt in archa noe. ¶ Dicitur ꝙ de virtute sermonis falsum dicunt: tamen debent intelligi ad bonum intellectum. ¶ Pro quo notandum ꝙ ista dictio tantum exclusiue tẽta põt habẽ duplicẽ modũ significãdi. Primus modus insequitur infinitationem seu alietatem vt dictũ est. Secundus modus insequitur pluralitatem. Prim⁹ modus est principalis. Secundus modus ẽ collateralis. Ideo ista dictio tm̃ absolute sumpta sine determinatione semp̃ consignificat pro modo: sũpta vo cum determinatione limitante ad secũdũ modũ. Tertio modo consignificat: ⁊ gratia pluralitatis exponitur: verbi gratia numeraliter tm̃ qnq̃z sũt vniuersalia: quinq̃z sũt vlia ⁊ ñ plã. Isto mõ intellexerunt doctoꝛes p̃ncipaliter nominati. Juxta B frustratur logica cõis ponens qd̃ quando dictio exclusiua

addítur termino significanti numerum pōt exponi gratia alietatis vel gratia pluralitatis. Nam si sic esset sequeretur q̄ aliqua esset exclusiua nullo mō exponenda: probat ⁊ capio istam exclusiuā: tm̄ quatuor homines currūt: tūc ista non habet exponi gratia pluralitatis: nec gratia alietatis: ergo nullo mō est exponenda: a fis pz q: non sequitur fm sic exponentes: tm̄ quatuor homines currunt ergo quatuor hoies currunt ⁊ nulla alia q̄z quatuor hoies currunt: cum antecedēs sit possibile ipsū exponēdo gratia pluralitatis ⁊ cōsequēs impossibile: igitur tales exponentes non exponūt expositum: ⁊ per cōsequēs non sūt eius exponētes. ¶ Sil' nō sequitur fm istos quatuor hoies currunt ⁊ nō plures q̄z q̄tuor hoies currūt igr̄ tm̄ q̄tuor homines currunt q: stat a fis eē possibile ⁊ p̄ fis ipossibile ipsum exponendo gratia alietatis: ⁊ per p̄ fis exponentes tales nō cōuertuntur cuz exposito: ⁊ si sic nō sunt eius exponentes. ¶ Sed hic forte dicitur q̄ exclusiua talis non conuertitur cum aliqua illarum copulatiuarum: sed bene cum vna disiunctiua cōposita ex his: vz cum ista: quatuor homines currunt ⁊ non plures q̄z quatuor homines currunt: vel quatuor hoies currunt: ⁊ nulla alia q̄z quatuor hoies currunt. ¶ Sed ꝗ etiam non est verum primo⁰ q: ꝓpositio exponēda nō dicitur expōi p disiunctiuā sed per copulatiuam propter differentiā quā loyci faciunt inter ꝓpositionem exponendā ⁊ ꝓpositionē habētē cās veritatis q̄re vna sufficit p verificatione illius. sed sic non est de ꝓpositione exponibili imo requiritur veritas vtriusq̄z exponentis. ¶ Itē arguitur sic tm̄ quatuor hoies currūt ergo q̄tuor hoies currunt ⁊ nulla alia q̄z quatuor homines currunt: si negatur cōsequētia vl' dubitatur: ꝗ ibi arguit ab exposita ad unā suarū exponentium ergo cōsequētia bona: vel opz dicere q̄ neutra pars illius disiunctiue ē exponens illius exclusiue: sed tota disiunctiua. Et sic sequit per idem q̄ quelibet exclusiua negatiua habet exponi per vnā disiunctiuā qō non est verum: eo q̄ nulla talis negatiua habet exponi sed solum habet cās vitatis. ¶ Itez notandum q̄ in hac materia diuersimode sum loquutus aliquando enim sustinui q̄ exclusiua de termino numerali non est exponenda sed habet cās veritatis: ita q̄ ꝗ tātuz quatuor homines currunt non infert aliquam illarum copulatiuarum: q̄tuor hoies currunt: ⁊ nulli non quatuor homines currunt: quatuor homines currunt ⁊ non plures quā quatuor hoies currunt sed infertur ex qualibet illarum ⁊ ita dicebam de illa tātum vnum est. Aliquādo ēt sustinui q̄ exclusiua affirmatiua de termino nō numerali exponitur per infinitationem sed exclusiua de termino numerali exponitur per pluralitatem ⁊ non per infinitatōez nunc vero sustineo q̄ quelibet solum per infinitationem habet exponi: quecūq̄z sit illa: sed qualitercūq̄z dicat modi cōis appet discrepātia. ¶ Ex isto g⁰ vltio sustinēdo sequtur ipossibilitas talium ꝓpositionum tm̄ sor. mouet: tm̄ sor. tangit platonē: tm̄ sor. ē albū vl' nigrum uel medio colore coloratum. tm̄ pater ē uel mater est. Nam si tm̄ sor. mouet. ergo ꝑs sor. mouetur ⁊ cū pars sortis quecūq̄z detur sit aliquid non sortes: ergo aliquid non sortes mouetur: ⁊ per consequēs non tm̄ sor. mouet: q̄ ē oppositū prime exclusiue. Similiter si sor. tangit platonem ergo aliqua eius pars que nō ē sor. tangit platonē: ⁊ per cōseqns nō tm̄ sor. tangit platonem qō ē oppositū scōe exclusiue. ¶ Item si sor. ē albus vel niger ergo aliqua eius pars ē alba uel nigra ⁊ per p̄ fis non tm̄ sor. ē albū uel nigrū: qō est oppositum: tertie exclusiue: p̄ fis pz q: quelibet ꝑs sor. est aliquid nō sor. ¶ Item si pater est filius vel filia est q̄ vel que non est pater: igitur aliquid non pater ē: ⁊ per cōsequēs nō tm̄ pater ē qō ē oppositū q̄rte exclusiue. Et nota quare ego dico: tm̄ sor. ē albū uel nigrū: ⁊ nō: tm̄ sor. est albus uel niger: q: supposito q̄ sor. eēt alb⁹ ⁊ nullus alius homo ab eo sed q̄libet talis eēt niger. tunc hec esset vera. tm̄ sor. est albus vl' niger: vt pz ꝗ exponētes: q: sor. ē alb⁹ vel niger ⁊ nihil aliud a sor. est sor. albus uel niger: sed ꝗ falsa esset. tm̄ sor. est album vel nigrum quia aliud a sor. ē album vel nigrum: vz plato vel cicero: vnde ꝗ ꝓpositio tm̄ sor. est albus. non debet sic exponi. sor. est albus ⁊ nihil nō sor. ē albū: sed nihil non sor. ē sor. albus. q̄ p̄cise pro eodē debēt termini supponere in exposita ⁊ ī exponētib⁹ Modo in ista tm̄ sor. est albus. ly albus precise supponit pro sorte: q: ē adiectiuū istius termini sortes. sed in illa nihil non sor. est album. ly albū supponit pro alio a sorte. et alterius est adiectiuum uel saltim substātine tenet: iō nō est illius exponens. Illa enim cōuertuntur tm̄ sor. ē alb⁹. ⁊ tm̄ sor. ē sor. albus: tm̄ sor. ē niger ⁊ tm̄ sor. est sor. niger. Alij tm̄ dicūt q̄ tales propositiōes tm̄ sor. mouet: tm̄ sor. fecit illum actum ⁊c. possunt exponi ratione totius compositionis limitate gratia materie vel gratia forme: vnde prima debet sic exponi gratia mātie: sor. mouetur ⁊ nihil aliō a sor. vel ꝑte sortis mouetur: q̄ non formaliter includit contradictionem vel repugnātiā. Secunda sic exponitur gratia materie. sor. fecit istū actū ⁊ nullum aliud individuū speciei humane fecit istum actum. q̄ est possibile cum hoc q̄ deus fecit illum actum. Sed videtur mihi q̄ iste modus est nimis ad placitū ⁊ contra rationē: q: fm istum modum quelibet exclusiua ipossibilis posset uerificari continue inueniendo nouas ⁊ nouas exponentes. ¶ Itez potest ꝑ regula substineri q̄ q̄libet huiusmōi exclusiua affirmatiua de presenti cuius predicati significatuz primarium non poterit in eē significato primario subiecti nisi insit alicui quod non sit significatū huius: talis est impossibilis ut pz de talibus: tm̄ sor. est albū: solū deus intelligitur: solū omnis homo est animal. Et vniuersaliter q̄libet talis de subiecto supponente pro multis respectu predicati cōiozis. vt ꝗ solum deus ē aliquid. solum homo est animal. Et ratio patet ex hoc q̄ scōa exponēs negatiua repugnat prime exponenti: affirmatiue.

Propositio exclusiua secūdi ordinis habebit duas exponētes quarū vna erit preiacens eiusdem ⁊ secunda erit vna singularis negatiua de recto uel obliquo contradicto: io predicati preiacentis: ut tu tm̄ curris: sic exponitur tu curris ⁊ tu non es nō currens. Iste asinus tm̄ est hominis: sic exponitur iste asinus est hoīs. ⁊ iste asinus non est non hominis. Sequit ex isto modo exponendi veritas talium propositionum vel saltem possibilitas: sortes precise est albus vel niger: pla. precise moueiur: prima enim sic exponitur: sor. ē alb⁹ uel niger ⁊ non est non albus vel niger: secunda sic exponitur plato mouetur ⁊ ipse non est non motus. Similiter etiam hec est possibilis: isti quatuor homines precise currunt: q: sic exponenda: isti quatuor homines currūt. Isti quatuor homines non sunt non currentes: uel non currētia q̄ est satis possibile. Similiter ista est vera. Ista octo animalia precise fuerunt in archa noe tempore diluuij. ꝗ ista est falsa. Ista octo animalia solūmō fuerunt in archa noe tempore diluuij. prima enim sic exponit ista octo animalia fuerunt in archa noe tempore diluuij: ⁊ non fuerunt ꝗ in archa noe tempore diluuij ⁊ hoc est verum. Secūda sic exponitur ista octo animalia fuerunt in archa noe ⁊ ipsa non fuerunt non in archa noe: ⁊ ꝗ ē falsum q: ipsa fuerūt non in archa noe: ⁊ hoc ante diluuium. ¶ Circa istud est notandum q̄ si subiuz talis exclusiue fuerit terminus mediatus iuxta dicta in primo tractatu propositio probari debet iuxta exigentiam talis termini: ut illa propositio: omis homo tantū currit debet exponi ut uniuersalis affirmatiua: ut ista hō tm̄ currit dz resolui ut indefinita affirmatiua

Propositio exclusiua affirmatiua tertij ordinis exponit sic exclusiua affirmatiua secundi ordinis. Ita q̄ ꝗ tu es tm̄ homo. exponitur sic. tu es homo ⁊ non es non homo. tu es precise currens. tu es currens ⁊ non es non currens. Iste asinus est precise hominis. iste asinus est hominis. ⁊ non est nō hominis. Tu es precise vidēs hominē. tu es vidēs hominē. ⁊ nō es non vidēs hoīem. ¶ A propositio est precise sicut ē significans. a. ē sicut est significans: ⁊ non ē non sicut est significans. ¶ Ex quibus cum precedentibus sequit q̄ ab exclusiua tertij ordinis ad exclusiuam secundi ordinis tenet consequentia: ⁊ econuerso. vnde bene sequitur

tu es tñ homo ergo tu tñ es homo. ⁊ econtra. Et sequitur tu es tñ videns hominem: igitur tu tñ vides hoiem ⁊ ecõtra. ¶ Item sequitur ꝙ quelibet propositio affirmatiua conuertitur cum ipsa dictione exclusiua addita predicato. vnde non sequitur. Iste asinus est sortis igitur iste asinus est tñ sor. probatur ⁊ pono ꝙ brunellus demonstratus in añcedẽte sit sortis ⁊ platonis: ita ꝙ sit ambobus cõis. Isto posito añcedẽs est verum ut pz. ⁊ ꝓñs falsum ꝙ arguo sic. Iam si iste asinus est precise sortis. ergo iste asinus non ē nõ sortis: ꝓña tenet ab exposita ad alterã exponentem. sed ꝓsequens ē falsũ: quia iste asinus est non sortis. ē enim platonis: sed oīs plato est non sor. igitur ⁊ c̃. ¶ Sed hic obijcitur dupliciter: primo ꝙ ℔ ē cõtra regulam. secũdo quia seqt̃ iste asinus ē non sor. igitur nõ ē sor. qd̃ ē cõtra casum. ¶ Dicitur ad primum ꝙ regula intelligitur in terminis rectis qualiter non est in proposito.

¶ Ad secundum nego ꝓsequẽtiam: nec semp ab affirmatiua de p̃dicato ĩfinito ad negatiuã de p̃dicato finito ē bonum argumentum: sicut apparebit in secunda parte cum presens declarabitur difficultas.

Propositio exclusiua quarti ordinis est per duas propositiones exponibiliter probãda: quarum prima ē p̃iacẽs eiusdem et. Secũda ē vna singularis negatiua cuius pars predicati infinitat̃ quã ĩ exposita determinat dictio exclusiua: ut. a. propositio ē significans precise sicut est: sic exponitur: a significat sicut ē ⁊. a. non signicat non sicut est: tu vides solũmodo hominem sic exponitur. tu vides hominem. ⁊ tu nõ es videns non hominem. Ita ꝙ vniuersaliter teneat̃ ĩ materia exclusiuarum negationem ĩfinitantẽ terminũ ĩfinitare solũmodo quã in exposita determinat dictio exclusiua. Ex isto modo exponẽdi sequitur primo. ꝙ ℔ homo est aĩal ñ significat precise sicut ē: qm̃ detur oppositũ: illa significat sicut p̃cise ē: ergo nõ significat nõ sicut ē cõsequẽtia tz. ꝓñs ē falsum: q: ista significat non sicut ē: ex quo falsum significat. Secundo seqt̃ ꝙ ℔ hõ ē asinus non significat p̃cise aliter q̃ z est: qm̃ detur oppositũ. illa significat p̃cise aliter q̃ z ē ergo ipsa non significat non aliter q̃ z est: consequens ē falsum: q: suum contradictorium est verum videlicet illa significat non aliter q̃ z est: q: significat hominem esse ⁊ hominem esse est non aliter q̃ z est. Tertio sequitur ꝙ nulla propositio mundi significat precise sicut est: nec aliqua significat precise aliter q̃ z est: qm̃ quelibet propositio falsa significat ĩfinitas veritates ⁊ quelibet vera ĩfinitas falsitates ¶ Exclusiua affirmatiua qnti ordinis prio secũdo ⁊ tertio ⁊ quarto modo p̃ot exponi ꝓm cõueniẽtiam inter opponentem ⁊ respondentem. Ita ꝙ ℔: tu es animal solũmodo p̃ot cõuerti cuz illa tãtũmodo tu es animal: aut cum illa: tu es solũmodo aĩal: prio modo ē falsa: ⁊ secũdo modo est vera: nec hoc est incõueniẽter dictum: qm̃ sic ĩ hac propositione homo est aĩal necessario: ly necessario potest determinare totam ꝓpositionem cõsignificãdo ꝙ necessario homo est aĩal: aut p̃dicatum solũmodo denotando ꝙ homo est necessario animal. Ita in proposito dictio exclusiua finaliter situata cuinscũq ordinis propositionem exclusiuã p̃ot denoiare. ¶ Ex quo sequitur ꝙ dubium est an ℔: hõ est animal tantũmõ: sit alicuius q̃titatis si nãq ex clusiua primi ordinis est nullĩ q̃titatis existit. Si vero cũ exclusiua secũdi vel tertij ordinis conuertitur: tũc alicuius q̃titatis ē. ¶ Ex his modis exponendi sequitur veritas quarũdã propositionum prima ē ꝙ solus sor. ē albꝰ quo plato est albior ⁊ tamẽ nõ solus sor. est albꝰ ꝓbatur ⁊ pono ꝙ nihil sit album nisi sor. ⁊ plato q sit albior sor. tũc pz propositio per suas exponẽtes: q: sor. ē albus quo plato est albior. ⁊ nihil non sortes est sortes albus quo plato est albior ⁊ si arguatur sic: solus sortes est albus quo plato ē albior: igitur solus sor. est albus ⁊ isto plato est albior. negatur cõsequẽtia: nec hic debet resolui nomen ralatiuum propter precedentiam termini exclusiui determinantis.

¶ Secunda propositio ē ista. Solis tribus sola duo sunt pauciora: ⁊ tamẽ non solis tribus duo sunt pauciora: prima pars patet. quia tribus sola duo sunt pauciora: ergo solis tribus sola duo sunt pauciora: ꝓña pz ab exponentib̃ ad expositam. secũda pars patet: q: si solis tribus duo sunt pauciora: igitur nullis non tribus duo sunt pauciora. ꝓñs est falsum: q: q̃tuor duobus sunt pauciora: ⁊ ista quatuor sunt aliqua non tria: igitur aliquibus non tribus duo sunt pauciora: qd̃ ē oppositũ ipsius ꝓñtis. ¶ Et si dicitur ꝙ p̃iacens istius solis tribus sola duo sunt pauciora est ℔: solis tribus duo sunt pauciora: negatur. quia p̃iacens exclusiue non debet denominari a secũda nota exclusionis sed a prima. Ideo bene cõcedo ꝙ illius p̃iacẽs ē ℔ tribus sola duo sunt pauciora: ⁊ hoc est verũ. ¶ Tertia propositio est ista: non solum genitiuum p̃cedit solus noiatiuus: probatur aliquẽ nõ genitiuum precedit solus noiatius: ergo: cõsequentia tenet ab vna causa veritatis ad propositionez habentem illam: añs ꝓbatur: q: ℔ demonstrando datiuum precedit solus nominatiuus ⁊ ℔ ē aliquod non genitiuũ ergo: añs ꝓbatur q: hoc demonstrando ipsum datiuum precedit nominatiuus: ⁊ hoc non est non precedẽs nominatiuus igitur: ꝓña tenet ab exponentibus ad expositum ⁊ maior: minor vero q: suũ ꝑdictoriũ est falsum.

¶ Ulterius pro exponentib̃ exclusiue negatiue primi ordinis ē notãdũ ꝙ p̃ima exponẽs erit p̃iacẽs negatiua ⁊ secũda erit vniuersalis affirmatiua de subiecto aggregato ex trãscẽdente ⁊ termino opposito subiecto p̃iacẽtis: ut illa tñ homo non currit. dz sic exponi: homo non currit ⁊ qd̃libet nõ homo currit. Et hinc ē ꝙ loyci antiquitus vocarunt exclusiuas negatiuas non mere negatiuas sed negatiuas p̃regnãtes affirmationes. Et ꝙ sicut exclusiua affirmatiua predicatum attribuitur subiecto ⁊ remouetur a quocũq opposito subiecti: sic ĩ exclusiua negatiua p̃dicatum remouetur a subiecto ⁊ attribuitur cuicũq opposito subiecti. Iam sic dicẽdo. Tñ hõ currit denotatur cursus in esse homini ⁊ remoueri a quocũq qd̃ ē nõ hõ. Ex hoc patet ꝙ quelibet exclusiua negatiua cuius totale p̃dicatũ nõ ē trãscẽdẽs ⁊ subiectũ ē terminus positiuus ē ĩ possibilis: sicut q̃libet talis cuius p̃dicatũ ē trãscẽdẽs ⁊ primariũ significatũ subiecti nõ p̃ot eẽ. ē necessaria vel vera. Exẽplũ prime partis ℔ sunt ĩpossibilia. tñ homo nõ currit: tñ chymera nõ videt. Sed ℔ sunt necessaria tñ chymera nõ est: tantũ corruptũ nõ ē c̃: vt pz ex suis exponẽtib̃. Silr ℔ ē vera tñ q̃tuor chymere nõ sũt: q: sic exponitur q̃tuor chymere nõ sũt ⁊ oĩa nõ q̃tuor chymere sunt ꝙ vez ē: ℔ et ē vera. tñ chymera nõ p̃ot eẽ: quia chymera non potest eẽ: ⁊ qd̃libet nõ chymera potest eẽ: vñ exponentes talẽ negatiuam per illũ terminum aliud dicunt omnẽ talẽ eẽ ĩpossibilẽ: imo dicũt ꝙ ĩpossibile ē ꝙ tñ non ens nõ sit. Sed ℔ nõ ē rationabilr dictũ: q: q̃libet negatiua cuius significatũ p̃mariũ subiecti nõ ē: dicit̃ eẽ vã: sicut et q̃libet ꝓpositio affirmatiua cui̇ꝰ significatũ p̃mariũ subiecti nõ ē: dr̃ falsa. Ex isto sequitur falsitas illius ꝓpõnis: tñ isto mõ nõ es asinus quo nõ esses asinus si nõ aliq̃liter eẽt. Exponitur enĩz sic: isto mõ nõ es asinus quo nõ esses si nõ aliqualr eẽt. ⁊ oĩ mõ non isto mõ es asinus quo non eẽs asinus. si non aliqualiter eẽt. Et pz ꝙ ista secũda exponens ē falsa. Ista cõclusio ē cõcedenda: tñ ista chymera ñ ē. ⁊ tñ ĩfinite alie: ⁊ ĩfinite plures chymere q̃ z ista nõ sunt cũ iuxta exponẽtes p̃dictas q̃libet istax ē necessaria.

Ex predictis patet quodãmõ qũo dicẽdus est de exclusiuis negatiuis secũdi ordinis: vt ista sor. tñ nõ ē aĩal: dz sic exponi: sor. non est a ĩal ⁊ sor. ē qd̃cũq nõ aĩal: plato tñ nõ currit: exponit̃ sic: plato nõ currit ⁊ plato ē qd̃cũq nõ currẽs: vñ sicut in exclusiua affirmatiua secũdi ordinis cuius exclusio p̃cedit verbũ stat p̃dicatũ ceteris paribus ĩmobiliter: sic ĩ negatiua tali stabit p̃dicatũ mobiliter: vt si sor. tñ ñ ē albũ ⁊ plato nõ ē albũ. igit̃ sor. ē plato. Et si sor. nõ ē aĩal ⁊ plato ē aĩal tũc pla. ē nõ sor. ¶ Similiter ĩ a ꝓpositio. Ego solũmõ ñ pcutio sortẽ sic exponit̃. Ego nõ pcutio sortẽ. ⁊ ego pcutio qd̃cũq qd̃ nõ ē sor. Silr. a. ꝓpositio p̃cise nõ significat sicut ē: sic exponit̃. A ꝓpõ nõ significat sicut ē: ⁊. a. ꝓpõ significat qd̃cũq vl q̃litercũq ñ sicut ē. ¶ Sed hoc ē notãdũ ꝙ exclusiua negatiua secũdi ordinis cui̇ꝰ significatũ p̃ri

mariũ nõ ẽ exponẽdũ ẽ sicut exclusiua negatiua primi ordinis: ut antixps tñ non currit: nõ sic exponitur antixpus non currit ⁊ antichristus est qdcũq; non currẽs: sed sic exponitur: antichristus non currit ⁊ qdlibet nõ ãtixps currit Similiter tñ chymera non est: sic exponitur. Chymera non est. ⁊ qdlibet non chymera ẽ: verũtamẽ iste ꝓpositiones omnes possunt negari ⁊ exponi sicut pores. Et si tũc arguitur ꝙ aliqua negatiua est falsa cuius primariũ significatum nõ ẽ: dicitur ꝙ non ẽ incõueniens ĩ propositionib⁹ pregnantibus affirmationes: qualiter ẽ ĩ proposito.

Propositio exclusiua negatiua tertij aut q̃rti ordinis nõ est exponẽda sed ꝓbanda ꝑ suũ ꝗdictoriũ: vñ ad ꝓbãdũ illã. Sortes nõ percutit precise sor. debet sumi ista sor. ꝑcutit precise sor. Uel põt ꝓbari ꝑ suas cãs veritatis que dãt ꝑ partes contradictorias exponẽtiũ affirmatiue exclusiue tertij ordinis sub disiunctione: ideo talis negatiua conuertitur cũ vna disiunctiua facta ꝗ partibus oppositis ꝑtiũ copulatiue affirmatiue exponẽtis exclusiuã affirmatiuã: vñ ꝓ veritate isti⁹ sor. non ꝑcutit ꝑcise sor. sufficit ꝙ sor. non ꝑcutit sor. vel ẽ ꝑcutiẽs non sor. q̃libet enim istax ꝑtiũ sufficit iferre illã exclusiuã negatiuã: ⁊ non econtra: sequit enim sor. non percutit sortẽ: ergo sor. non percutit precise sor. sed ecõtra non vz. sor. ñ ꝑcutit ꝑcise sor. ergo ñ ꝑcutit sor. ut supposito ꝙ ipe ꝑcutiat se ⁊ platonẽ: ãtecedẽs ẽ verũ: ⁊ ꝗñs falsũ. Similiter etiã sequitur sor. ẽ percutiens non sor. igitur sor. non ꝑcutit ꝑcise sortẽ: q: oppositum consequentis repugnat añ cedẽti. Ista enim duo repugnant sortes ꝑcutit precise sor. ⁊ sor. ẽ percutiẽs nõ sortẽ: cũ ex ista sequatur oppositũ alterius ꝑtis. Sed ecõtra non sequitur. Sor. non est percutiens precise sor. igitur sor. ẽ ꝑcutiẽs non sortem cuz ex negatiua non sequitur affirmatiua.

Exclusiua negatiua opposita exclusiue affirmatiue primi ordinis ẽ similiter dupliter probanda vel per suum cõtradictoriũ assignãdũ vt prius dicebatur vel per vnã disiunctiuã factã ex partibus oppositis exponentiũ exclusiue affirmatiue. vnde ista ꝓpositio: nõ tñ homo currit conuertitur cũ ista disiunctiua nihil ꝙ est homo currit vel aliquid nõ homo currit cuius quelibet pars est ĩsufficiens iferre illam exclusiuam negatiuã ⁊ non econtra. Sequtur. n. nihil qd̃ est homo currit ergo nõ tantũ hõ currit: q: oppositũ cõsequentis repugnat antecedẽti: sed ecõtra nõ vz: vt non sequitur: nõ tãtuz hõ currit igitur nihil qd̃ ẽ homo currit: supposito qd̃ boies ⁊ asini currãt. ¶ Similiter sequitur aliqd nõ hõ currit. igit non tantum homo currit: ⁊ tamen econtra non vz: q: ex negatiua nõ sequitur affirmatiua: supposito enim ꝙ nihil curreret: añs eẽt verũ ⁊ ꝗñs falsum.

Consimiliter dico de exclusiua negatiua opposita exclusiue negatiue. secundi ordinis ꝙ habet dupliciter probari: vel ꝑ suũ contradictoriũ vel per cãs veritatis illius que sunt ꝑtes opposite ꝑtiũ exponẽtiũ affirmatiuã: ut ista tu nõ tñ curris: habet duas tales causas veritatis: tu non curris vel tu es nõ currẽs quarũ q̃libet põt iferre exclusiuã illã negatiuam ⁊ non econtra.

Exclusiua opposita exclusiue negatiue primi ordinis habet consimiliter duplicit probari vel per suum contradictoriũ vel per suas causas veritatis: vnde ad probandum vel improbandum illam nõ tñ homo non currit sũmatur statim suũ oppositum: vz tñ homo non currit: ex quo statim apparebit veritas vel falsitas illius non tãtũ homo non currit: vel per suas causas veritatis que sunt: omnis homo currit: vel aliqd ñ homo nõ currit: quarũ quelibet vt prius põt eẽ añs illi⁹ in consequentia bona ⁊ non econtra. sequitur enim oĩs homo currit ergo non tñ homo non currit: q: oppositũ cõsequẽtis repugnat añcedẽti. Ista. n. sibi repugnãt oĩs hõ currit ⁊ tñ hõ nõ currit: q: ex vna ꝑte copulatiue sequtur formalr oppositus alterius ꝑtis. Similiter sequiter aliqd nõ homo non currit ergo nõ tñ hõ nõ currit: eo ꝙ oppositum ꝗñtis repugnat añti: vt pz ꝑ eius exponẽtes: eꝗ aũt nõ vz aliqua istax ꝗñax vt pz intuenti.

Dicendum est consimiliter de exclusiua opposita exclusiue negatiue secundi ordinis ꝙ hz dupliciter ꝓbari vl per suũ ꝗdictoriũ: vel ꝑ vnã disiunctiuaam factã ex partibus oppositis partiũ exponẽtiũ exclusiuã negatiuã secũdi ordinis. Ideo illa ꝓpositio sor. non tñ non currit: habet talẽ disiunctiuã secũ conuertibilẽ. sor. currit vel sor. non est qdcũq; nõ currẽs: cui⁹ quelibet pars infert illã exclusiuã ⁊ non econtra: ⁊ hoc innuit vna regula logicalis ponẽs ꝙ a propositione hñte plures causas veritatis ad vnam illarũ non vz ꝗña. Sed arguendo a qualibet illarum causax ad propositionẽ hñtem illam cãm ẽ bona cõsequẽtia: vt sepius ⁊ sepius ẽ expressũ. Et hoc ẽ rõnabiliter dictũ. q: quelibet talis conuertitur cũ vna disiunctiua que non infert aliquã eius ꝑtẽ formalr sed a qualibz ifertur: nisi forte ꝗñs eẽt necessariũ vl eẽt cõsequẽs ad quãlibet ꝑtẽ disiunctiue. Sequitur. n. tu curris vel de⁹ ẽ ergo de⁹ ẽ. Silr seqt tu curris: q: vl hõ ẽ asin⁹ ergo tu curris ꝗñs seqt ex qualibz ꝑte disiũctiue. Et ita ꝗ alijs exclusiuis negatiuis suo modo dicat. Ex his ergo pz qd in materia exclusiuarum sit dicẽduz ⁊c.

¶ De regulis exclusiuarũ.

Nunc de quibusdam regulis pertinentib⁹ ad materiam exclusiuax restat tractare. Et primo presuppono ꝙ cuiuslibet exclusiue tam affirmatiue q̃z negatiue primi ordinis subiectum super quo cadit exclusio stat cõfuse tñ si non aliunde fuerit distributũ. Et cuiuslibet talis exclusiue ꝑdicatũ stat cõfuse ⁊ distributiue subducto quolibet ꝑ bibẽte. vnde bene sequitur tñ sor. ẽ aĩal plato ẽ aĩal ergo pla. ẽ sor. isto ꝓsupposito pono quasdã regulas exclusiuax quibus earũdẽ notitia aliqualiter declaratur. ¶ Prãa regula ẽ ista. Ab exclusiua affirmatiua primi ordinis ad suum vniuersale de terminis transpositis ⁊ ĩterminis rectis est ꝗñia formalis. ꝓbatur. ¶ Nã ĩ omni exclusiua affirmatiua ꝑdicatũ stat cõfuse ⁊ distributiue: ⁊ subiectũ confuse tñ: subducto quocũq; ĩpedimẽto ergo ꝑ exclusiuã affirmatiuã denotat ĩherẽtia cuiuscũq; rei significate ꝑ ꝑdicatũ rei significate ꝑ subiectũ. Et talis inherentia denotatur ꝑ vniuersalẽ affirmatiuã ꝗ terminis trãspositis, ergo ipsa exclusiua ⁊ ipa vlis ꝗuertũtur ⁊ ꝑ ꝗñs regula ꝗa ⁊c.

Contra istam regulã arguitur multiplicit. Et primo sic: nã data regula sequitur ꝙ ista ꝗña est bona demonstrãdo. a. veruz ⁊ b. falsũ: tñ verũ ẽ alterũ istorum qd̃ ẽ vex: ergo vtrũq; istorum qd̃ ẽ verũ est verũ. Et ꝙ ista ꝗña nõ valeat ꝓbo: antecedẽs est verũ ⁊ ꝗñs falsum. igit ꝗña nõ valet. Q. d̃ antecedẽs sit vex ꝓbo ꝑ suas exponẽtes q: verũ ẽ alterum istox ꝙ ẽ verũ ⁊ nullũ nõ verũ est altex istox quod ẽ vex ergo tñ verũ est alterũ istorum qd̃ ẽ verũ: ꝗña patet ab exponentibus ad expositum: ⁊ minor patet quia suuz oppositum ẽ falsũ. Et ꝙ ꝗñs prime cõsequẽtie sit falsũ ꝓbo: sequitur. n. vtrũq; istorum quod est verum ẽ verum: ergo vtrũq; istox ẽ verũ: ꝗñs falsum igitur ⁊ añs. Et ꝗña ꝓbatur. ¶ Nã quelibet singularis añtis infert singularez aliquã cõsequẽtis ⁊ ecõtra. Et cuilibet supposito subiecti correspõdet. vna singularis. Et tot ꝑcise sũt singulares ꝗñtis quot sunt añcedẽtis: ergo cõsequẽtia bona: añs ꝓbat ꝓ prima ꝑte: q: demõstrato. a ista ꝗsequẽtia ẽ bona: hoc istorum quod ẽ verũ ẽ verũ ergo ꝗ istorũ est vex. Similiter demonstrato. b. etiã sequitur: hoc istox ⁊c. ⁊ non sũt plures singulares añtis ⁊ ꝗñtis q̃z. a. ⁊. b. ergo ⁊c. añs ꝓbatur: q: si dicat ꝙ añs nõ habet nisi vnã singular ẽ. s. a.

¶ Contra tunc sequitur ꝙ hoc signũ: vtrũq; posset distribuere pro vno solo: qd̃ videtur icõueniẽs in alijs exẽplis

¶ Secũdo arguitur sic. ista cõsequẽtia nõ vz: tñ verum ⁊ hoc falsũ ꝗdicũt demonstrata illa de⁹ nõ ẽ: ergo omnia contradicẽtia sunt vex ⁊ hoc falsũ. igit regula falsa. Et ꝙ illa cõsequẽtia nõ vz. ꝓbo. q: añs ẽ vex ⁊ ꝗñs falsũ. igit: ꝙ ꝗñs sit falsũ pz. ⁊ ꝙ añs sit vex. ꝓbo. q: vex ⁊ hoc falsum cõtradicunt ⁊ nullum non verum ⁊ hoc falsum ꝗdicunt ergo tñ verum ⁊ hoc falsum contradicunt: pz cõse-

quētia ⁊ maior similiter: ⁊ minor probatur: qr si non det oppositum uidelicet ꝙ aliqd non uerum ⁊ hoc falsuz cōtradicunt. ⁊ seqtur statim ꝙ falsum: ⁊ hoc falsum contradicunt ꝙ ē impossibile. ¶ Tertio arguitur sic. ⁊ suppono ꝙ sor. uideat platonē ⁊ plato etiam seipsum ⁊ nihil aliud uideat platonē. isto posito. ꝶ ꝑña nō ualet. tm̄ sor. qui differt a platone uidet platonem ergo omne uidens platonem ē sor. qui differt a platone: ⁊ ꝶ arguitur per regulam ergo ⁊c. Et ꝙ ista cōsequētia non ualeat ꝓbo. qr añs est uerum ⁊ ꝑñs falsum. ergo. ꝙ ꝑñs sit falsum pz. ⁊ ꝙ antecedens sit uerum. probo. qr sor. qui differt a platone uidet platonem ⁊ nihil nō sortes q differt a platone uidet platonem. igitur tm̄ sor. qui differt a platone uidet platonez: consequentia patet cum maiori. ⁊ minor probat. qa si non detur ergo. qd aliqd non sor. qui differt a platone uideat platonē. ⁊ sit plato. tūc arguitur sic. plato non sor. q differt a platone uidet platonem. ergo sor. non pla. q differt a platone uidet platonez: ꝑñs impossibile: eo ꝙ implicat platonē differre a platone: ⁊ ꝑña probat: qr plato nō sor. ⁊ sor. nō plato cōuertūtur. qr bene sequitur plato nō sor. est: igit sor. nō plato ē. ¶ Quarto arguit sic. ista ꝓsequentia nō valet. tm̄ ꝓpositio vera cuius cōtradictoriū est falsum: ē ꝓpō. ergo oīs propositio ē va cui ꝯdictoriū est falsum: ⁊ ꝶ arguitur ꝑ regulam igit ⁊c. Et ꝙ illa cōsequentia nō valet: ꝓbo. qr ꝑñs ē falsum vt pz ⁊ añs ē verū: ꝙ probo sic. ꝓpositio vera cuius ꝯdictoriū ē falsū ē ꝓpositio ⁊ nulla ꝓpō nō ꝓpō va cuius cōtradictoriū ē falsum ē ꝓpositio: igit tm̄ ꝓpositio va ⁊c. ꝑña pz cū maiori ⁊ minor arguit sic. qr si nō det ergo ꝙ aliqua ꝓpositio nō propositio va cuius cōtradictoriū ē falsū ē ꝓpositio. Et sit ista hō est asinus q̄ sit. a. tūc arguitur sic. a ē ꝓpositio nō va cuius cōtradictorium ē falsū: igitur a est ꝓpositio falsa cuius contradictoriū ē falsū. ꝑña pz qr nō vex ⁊ falsum cōuertunt ⁊ ꝑñs ē falsum vt pz igitur ⁊ añs qd erat probandum. ¶ Quinto arguitur sic. ꝶ ꝓsequētia nō valet: tm̄ homo videt asinum ergo omnis asinus videt hominē: ⁊ ꝶ arguit per regulā igit ⁊c. ꝙ illa ꝑña nō valeat: ꝓbo qr añs ē verū ⁊ ꝑñs falsū: posito ꝙ qlibet hō videat asinū: ⁊ ꝙ qlibet asinus sit cecus pz ⁊c. ¶ Sexto arguitur sic. ꝶ cōsequētia nō valet: tm̄. a. erit verū ergo oē verum erit. a. ⁊ ꝶ arguitur ꝑ regulā igitur ⁊c. Et ꝙ illa ꝑña non valeat ꝓbo. ⁊ pono ꝙ. a. sit illa ꝓpositio: deus ē: que sit ⁊ erit oīs propositio va q̄ post istās ꝑñs nunqz erit. a. isto posito pz ꝙ tm̄. a. erit verum: qr tantum illa ꝓpositio deus ē erit vera ⁊ ipsa ē. a. igitur ⁊c. Et ꝙ cōsequēs sit falsū ꝓbo: qr sequitur omne verū erit. a. ſz ꝶ ꝓpositio deꝰ ē: ē oē verum ⁊ erit omne verū igitur ipsa erit. a. ꝙ ē ꝯ casum. ¶ Septio arguitur sic. non sequitur tm̄ hoc desinit eē verum. ergo oē verū desinit eē hoc. Et ꝶ arguitur per regulā. igit ⁊c. Et ꝙ illa ꝑña nō valeat ꝓbo: ⁊ pono ꝙ. a. ꝓpō nō sit sed añ hoc fuerit va ⁊ ꝙ quelibet propositio que nunc ē vera fuerit vera ⁊ erit vera: isto posito pz ꝙ añs ē verum ⁊ ꝙ ꝑñs sit falsū. probo: sequit omne vex desinit esse hoc igit omne verū iā ē hoc vel prius fuit hoc demōstrato. a. consequēs ꝯ casū. ¶ Octauo arguitur sic. ista cōsequētia ñ vz tm̄ hoiez eē hoiez ē uerū. ergo oē vex ē hoiez eē hoiem ⁊ ꝶ arguitur ꝑ regulā igitur ⁊c. ꝙ illa ꝑña ñ valeat: ꝓbat qr ꝑñs ē falsū vt pz ⁊ añs ē verū qd probo sic: qr ꝶ ꝓpō ē vera: tm̄ homo est homo que ꝑmarie significat tm̄ hominē eē hoiez: igit tm̄ hoiez eē hoiez ē vex. pz ꝑña ab officiātibus ad offitiatum.

Ad hec omnia respondetur. ¶ Ad primum concedo illā ꝑñaz: tātū vex ē altex istox qd ē verū igit vtrūqz istox qd ē verū est verū: ⁊ cōcedo cōsequēs: ⁊ tūc ad ī pbationē quādo īfertur qd vtrūqz istox ē vex: nego ꝑñaz: ⁊ dico ꝙ antecedens non habet tot singulares quot habet ꝑñs: imo subiectum antecedentis solū distribuitur ꝑ. a. ⁊ subiectū consequētis pro. a. ⁊ pro. b. ⁊ quando dicitur ꝙ ē ꝯ naturam illius signi. vtrūqz vt distribuat pro vno solo vt pz in alijs exēplis vz vtrūqz illox currit: vtrūqz illorum est verū. ¶ Dicitur qd non est inconueniens vbi terminus cōmunis distributus restringitur ꝑ aliqd ad determinabile: illd enim determinabile: qd ē verū: restringit illum terminū alterum illorum ꝙ non potest supponere nisi pro illo qd est verū. Ideo non est distributio nisi pro. a: solummō. ſz vbi non ē talis determinatio vt in exēplis alijs ibi necessario distribuit pro duobus. In alijs enim vniuersalibus ē restrictio subiecti ꝑ huiusmōi determiabile: vt ī talib⁹. oīs homo qui est albus currit: nullus homo qui ē niger currit ⁊ sic de alijs. ¶ Ad secundum cōcedo ꝑñaz ⁊ nego antecedēs videlicet ꝙ tm̄ veruz ⁊ hoc falsum ꝯdicūt. Et ad probationem uerum ⁊ hoc falsum contradicunt ⁊ nihil non uerum ⁊ hoc falsum cōtradicūt igit ⁊c. nego cōsequētiā: nec arguitur ab exponētibus ad expositū: ⁊ causa est: qr qñ dictio exclusiua additur alicui termino pluralis numeri uel equalenti respectu uerbi pluralis numeri: tunc signum uniuersale distribuens debet eē pluralis numeri. Ideo tales debent esse secunda exponens nulla non uerū ⁊ hoc falsum ꝯducūt q̄ falsa est: qr rex sedet ⁊ nullus rex sedet ꝯdicūt q̄ nō sūt uex ⁊ hoc falsū demōstrata. illa deꝰ non ē. ¶ Contra istā responsionez arguitur sic. Si aliqua non uerū ⁊ hoc falsum contradicunt. Sint ergo. a. ⁊. b. assignata: tunc arguitur sic. a. ⁊. b. ⁊ hoc falsū cōtradicūt ergo uni duo ꝯdicūt igitur nō tātū unum uni opponitur ꝙ est ꝯ ꝓbm in libro ꝓhier^ae. Itē tātum uerum contradicit huic falso: ergo tantum unum uerum ⁊ hoc falsum contradicunt: qd erat probandum. ¶ Ad istud respondetur ꝙ aliqua non uerum ⁊ hoc falsum contradicunt: ⁊ dico ꝙ illa sunt. a. ⁊. b. nego tamen ꝙ. a. ⁊. b. ⁊ hoc falsum cōtradicūt. qr illa propositio aliqua non uerum ⁊ hoc falsū contradicūt. non sic debet resolui. a. ⁊. b. ⁊ hoc falsū contradicunt ⁊. a. ⁊. b. sunt aliqua non uerum: ex quo totum hoc est subiectum aliqua nō uerū ⁊ hoc falsum. in quo negat totum hoc. uerum ⁊ hoc falsum ꝑ negationē infinitātem: sed sic deberet resolui. a. ⁊. b. contradicunt ⁊. a. ⁊. b. sunt aliqua non uerum ⁊ hoc falsum ergo aliqua non uex ⁊ hoc falsum cōtradicunt: ⁊ sic arguendo concedo consequentiam antecedens ⁊ cōsequens. ¶ Ad aliam formaz nego consequentiam: quia in antecedēte cadit exclusio solum super ly uerum ⁊ in cōsequēte cadit sup ly uerum et hoc falsum: ⁊ sic patet diuersitas. ¶ Ad tertium argumētum principale concedo consequentiam: ⁊ nego ꝙ tātum sor. qui differt a platone uidet platonem: ⁊ ulterius concedo ꝙ plato non sor. qui differt a platone uidet platonez Et tunc ad argumentum quādo infertur ꝙ sor. non plato qui differt a platone uidet platonem: nego consequētiam. eo ꝙ in añte relatiuum refertur ad ly sor. ⁊ in consequente ad ly plato. Et tunc ad probationem dico: ꝙ licet plato nō sor. ⁊ sor. non plato conuertantur: non tamen plato nō sortes qui differt a platone ⁊ sor. nō plato qui differt a platone conuertuntur: propter diuersitatem relationis vt dictum est. ¶ Uel aliter potest dici negando simpliciter ꝙ plato non sor. ⁊ sor. non plato conuertuntur: quia non sequtur: plato non sor. est igitur sor. non plato est: antecedēs. n. esset verum ⁊ consequens falsum supposito ꝙ sor. nō eēt ⁊ sic procedit argumentum. ¶ Ad quartum argumentū concedo consequentiam ⁊ nego antecedēs videlicet ꝙ tātum verum cui falsum contradicit est propositio: ⁊ concedo ꝙ. a. ē propositio non uera cui falsum contradicit. Et tunc ad argumentum cum infertur ꝙ. a. ē propositio falsa cui falsum contradicit: nego consequentiam. Et ad probationem non verum ⁊ falsum conuertuntur. ¶ Respōdeo ꝙ ly non verum ⁊ falsum conuertuntur tamen propositio non vera cuius contradictorium est falsum ⁊ propositio falsa cuius contradictorium est falsum non conuertuntur: ⁊ causa est: quia cum dico. a. est propositio nō vera cuius contradictorium est falsum: illa negatio cadit sup totum sequens: ⁊ significat ꝙ. a. non est propositio vera cuius contradictorium est falsum: quod verū ē: quia suū oppositum est falsum. s. a. est propositio vera cuius contradictorium est falsum. Sed cum dico ꝙ. a. est propositio falsa: cuius contradictorium est falsum. ly falsum non cadit sup aliqd sequēs: vnde ly falsum: ⁊ ly non verum

conuertuntur quando negatio terminatur ad ly verũ : vt sic arguendo hominem esse asinum est non uerum igitur hominem esse asinum est falsum. ¶ Ad quintum nego illam cõsequẽt.ã:tm̃ homo videt asinũ ergo omnis asinus videt hominem:nec arguitur per regulam:quia non arguitur de terminis transpositis:sed sic deberet argui.ergo omne videns asinum est homo quod verum ẽ in casu illo. ¶ Ad quintum dico negando consequentiam : q: ly erit vel est terminus mediatus vel imediatus. Si mediatus debet sic argui.tantũ.a.erit verum quo omne verũ est vel erit.a.si ly erit est uerbũ imediatum oportet sic argui ergo omne verũ.a.erit qõ verũ ẽ. ¶ Ad septimũ respondetur consimiliter negãdo cõsequẽtiã:q: nõ arguitur de terminis trãspositis:sed sic deberet argui.tm̃ hoc desinit esse uerũ ergo omne desinens esse uerum est vel desinit esse hoc. ¶ Ad vltimũ dico distinguendo de ly verũ eo ꝙ põt teneri in sensu composito vel in sensu diuiso:prio modo nego consequẽtiã:nec arguit ꝑ regulam:quia añs tunc non est exclusiua ꝛ ꝓpositio ꝏ excluso subiecto. Si ãt ly verum teneatur in sensu diuiso concedo consequentiã: ⁊ nego añs:q: aliquid nõ hominẽ eẽ hominẽ ẽ verum:q: deum esse. Et tunc ad probationem nego consequentiam q: sumendo ly verum in sensu diuiso ꝓpositio non est officiãda:sed exponenda sed deberet concludi ergo verum ẽ tm̃ hoiez eẽ hoiez. ¶ Forte adhuc aliqs dubitaret oñdẽdo ꝙ hec regula nõ est uniuersaliter vera:q: non sequit: tm̃ ens necessario ẽ ens ergo omne ens necessario est ens cõsequens est falsũ vt pz et añs est uerum:q: sue exponẽtes sunt uere:uidelicet ens necessario est ens:⁊ nihil non ens necessario est ens:q: suũ contradictoriũ implicat ꝏ/ dictionez. ¶ Itẽ non sequitur tm̃ substãtia cõtingenter ẽ substantia.igit oĩs substantia cõtingenter ẽ substãtia ꝓñs enim est falsum ut patet:quia deus non contingẽter ẽ substatia ĩmo nec celum intelligentie ⁊ huiusmodi. Et ꝙ añs sit uerũ pz exponendo ut prius. ¶ Respondetur quod ñ determinate noiatis exclusiuis assignãt uniuersales : qm̃ ly cõtingenter ⁊ necessario aduerbialiter sumpta determinare nõ debẽt in uniuersali nisi terminũ quẽ ĩ exclusiua determinant.q: ergo in exclusiua predicatũ determinãt. Ita ⁊ in uniuersali terminũ eundem in subiecto precise. Ideo huius exclusiue tm̃ ens necessario est ens.est ꝗ uniuersalis:omne necessario ens est ens:que uera est: ⁊ similiter huius:tm̃ substãtia cõtingẽter ẽ substãtia. ẽ hec uniuersalis correspondẽs:omne cõtingenter substãtia ẽ substantia que uera est sicut exclusiua.

Secunda regula principalis est ista ab uniuersali de subiecto stãte mobiliter ad exclusiuam affirmatiuã in terminis trãspositis affirmatiue ⁊ in terminis rectis ẽ consequentia formalis:ꝗ regula probatur sicut prima: ponitur ĩ regula ꝙ subiectum talis uniuersalis stet mobiliter propter ponentes exceptiuã:quia non sequitur:omnis homo preter for. currit:ergo tm̃ currens est homo preter for.cũ añs sit exceptiua propria.⁊ cõsequẽs exceptiua in propria:ponitur etiã affirmatiue:quia ab uniuersali negatiua ad nullaz exclusiuã tenet cõsequẽtia.nisi forte gratia materie:aut q: antecedens eẽt impossibile uel consequens necessarium: ponitur etiam in regula ly in terminis rectis.ad denotandũ ꝙ ab vli affirmatiua ad exclusiuã affirmatiuã ĩ terminis obliquis non ualet consequentia:ut sic arguendo : cuiuslibet hominis est caput igitur.tm̃ caput est hominis:pz ꝙ añs est uerum ⁊ cõsequẽs falsum.

Contra istã regulã arguit sic. Ex ista regula sequitur ꝙ ista consequentia foret bona:qualiscũq; homo currit igit: tm̃ currens est aliqualis homo. Et ꝙ ista non ualet probo ⁊ pono ꝙ sint sex homines albi ⁊ sex nigri quorum tres albi ⁊ tres nigri currant ⁊ alij quiescant. Isto posito patet ꝙ consequens est falsum.quia aliquid non currens est aliqualis homo per casum. Et ꝙ añs sit uerum probo : qa aliqualis homo currit ⁊ non est aliqualis homo quin talis currat igitur qualiscũq; homo currit:cõsequẽtia patet cum maiori ⁊ minor arguitur:q: suũ oppositum ẽ falsuz: scilicet aliqualis homo ⁊ talis non currit:quia in isto casu quocũq; homine demonstrato ueruz est talis currit:licz adhuc non curreret. ¶ Secundo arguitur sic. Ista consequentia non ualet:omnis homo currit:omnis homo albus ẽ for.igitur tm̃ for.ẽ homo ⁊ omnis albus : ⁊ hic arguitur per regulam.igitur ⁊c̃. Et ꝙ consequẽtia nõ ualet probo.⁊ pono ꝙ for.sit omnis homo albus. Isto posito pz ꝙ añs ẽ uerum ⁊ consequens falsum: ꝙ consequens sit falsum probo.q: sequitur tm̃ for.est homo : ⁊ omnis homo asinus igitur tantum for.est homo.consequens falsum ⁊ consequentia probatur a toto copulato ad alteram eius partem. Et ꝙ añs sit uerum probo.quia hõ ⁊ oĩs homo albus ẽ for.⁊ nihil est homo ⁊ omnis homo albus quin illud ẽ for.igitur:omnis homo ⁊ omnis homo alb? est for.pz consequentia ab exponentibus ad expositum ⁊ antecedens est uerum similiter vt patet. ¶ Tertio arguitur sic:ꝗ consequentia non ualet:omne ens cui falsum cõtradicit est uerum igitur:tantum uerum ẽ ens cui falsũ ꝏdicit:⁊ ꝗ arguitur per regulã igitur ⁊c̃. Et ꝙ illa ꝓña non ualeat ꝑbo.q: añs ẽ uerũ ut pz ⁊ ꝓñs ẽ falsũ:probo:quia sequitur tm̃ nez est ens cui falsum cõtradicit.igitur tm̃ uerum ẽ cui falsum contradicit:pz cõsequẽtia:eo ꝙ ly ẽ ens ⁊ ly est cõuertuntur:⁊ consequẽs ẽ falsũ : probatur aliqd non uerum ẽ cui falsũ cõtradicit igitur.añs sic:aliquid non uerum ẽ ⁊ cuilibet uero falsum cõtradicit igitur ⁊c̃. Sil' aliquid nõ uerum cui falsum contradicit ẽ ergo aliquid nõ uerum est cui falsum contradicit. ¶ Quarto arguitur sic hec consequẽtia nõ ualet:oẽs hoĩes sil'es quorũ unus est for.sunt tres.ergo tm̃ tres sunt hoĩes similes quorum un? est for.⁊ arguitur ꝑ regulam igitur ⁊c̃. Et ꝙ ꝓña nõ ualeat ꝑbo:⁊ pono ꝙ for.⁊ plato ⁊ cicero sint omnes hoĩes albi ⁊ similes sed sint m'lti alij nigri ⁊ similes.scz.a.b.c.d. quo posito:patet ꝙ antecedens est uerum. Et ꝙ ꝓseqns sit falsum probo.quia aliq nõ tres sunt homines similes quorum unus ẽ sortes:probo:q:.a.b.c.d. sunt homines similes:⁊.a.b.c.d.sunt aliq non tres quorum unus ẽ for. ergo aliq nõ tres quoz unus ẽ for.sunt hoĩes sil'es:⁊ ꝑ cõsequẽs aliqui nõ tres sũt hoĩes sil'es quoz unus est for. ¶ Quinto nõ seqtur oẽs apostoli dei sunt duodeciz igitur tãtũ .12. sunt apl'i dei:⁊ ꝗ arguitur ꝑ regulaz ergo ⁊c̃. ꝙ illa cõsequẽtia nõ ualet.ꝑbo.q: añs ẽ uerũ ⁊ ꝓñs falsum: ⁊ ꝙ añs sit uerũ pz.q: aliqua q̃ sũt oẽs apostoli dei sũt.12. Et ꝙ ꝓñs sit falsum probo:q: aliqua non.12.sunt apostoli dei.igitur nõ tãtũ.12.sunt apostoli dei cõsequẽtia pz ⁊ añs probatur:q: duo apostoli sũt apostoli dei ⁊ ipsi sunt aliq̃ nõ.12.ergo. ¶ Sexto ista cõsequẽtia non ualet:qlibet for. q est.ẽ for.ergo tãtũ for.ẽ qui est:for . probo:q: añs ẽ uez ut patet supposito ꝙ for.sit ⁊ ꝓñs ẽ falsũ.ꝑbo.q: aliqd ñ for.ẽ.qui for.ẽ.igit nõ tm̃ for.ẽ qui for.ẽ.ꝓña pz ⁊ añs ꝑbatur:q: ꝗ ẽ demonstrãdo platonẽ ⁊ ꝗ est aliqd non for. qui for.ẽ ergo. ¶ Septimo arguitur sic.nõ sequitur : oĩs ꝓpositio significat sicut ẽ ergo ꝑcise sicut ẽ significat aliq̃ ꝓpositio.ꝑbo.q: añs ẽ verũ ⁊ ꝓñs falsũ:ꝙ añs sit uerum probo:quia q̃libet propositio significat qcquid sequit ad eam:sed cuz ex qualibet propositione sequuntur infinita uera quorum qõlibet est sicut est igitur. Et ꝙ ꝓñs sit falsum ꝑbo:quia sicut nõ ẽ significat aliqua ꝓpositio igit ñ ꝑcise sicut ẽ significat aliqua ꝓpõ:ꝓsequẽtia pz ⁊ añs ꝑbat. q: sicut nõ ẽ significat hec.homo ẽ asin? ⁊ ꝗ ẽ aliq̃ ꝓpõ ⁊c̃. ¶ Octauo arguitur sic.hec cõsequentia non ualet.quilibz homo est unus solus homo igitur tm̃ unius solus hõ est homo:quia antecedens est uerum ⁊ ꝓñs falsum.probo. quia aliquid non unus solus homo est hõ:probo:quia ꝗ mulier est homo.⁊ ꝗ mulier est aliquid non unus solus homo igitur ⁊c̃.

Ad hec omnia respõdetur. ¶ Ad primũ dubitatur ab aliqb? illa: q̃liscũq; hõ currit:an distributio ĩportata ꝑ ly qualiscunq; ferratur in ly homo stans mobiliter uel terminetur in ly qualitate ĩportata:primo modo cõcedunt ꝓñam ⁊ negãt añs:q: tunc eqpollet illi omnis homo aliqua qualitate de

nominatus currit: que falsa est. Et tunc ad probationem illius añtis negãt cõsequentiam: q: ille non sunt eius exponentes: sed iste aliqualis homo currit ⁊ non est aliqualis homo quin ille currit: quod negatur in casu posito. Si ãt distributio terminetur in ly qualitate tunc negant principalem cõsequentiam ⁊ concedunt antecedens: quia tũc equipollet isti omni qualitate denominatus homo: currit. Et fm istum intellectum exponentes date inferunt illud antecedens: ⁊ tunc exclusiua vniuersalis erit ista: tm̃ qualitas qua denominatur homo currẽs est aliqua qualitas ⁊ hoc est verum. ¶ Mihi tamen videtur fm ꝙ alias ostẽdam ꝙ non teneatur nisi primo modo. Ideo debet sic exponi. Aliqualis homo currit: ⁊ non est aliqualis homo qn ille currit: que falsa est. ¶ Ad secundum dubitatur iteruꝫ illa. omnis homo ⁊ omnis homo albus est sor. eo ꝙ pria distributio potest cadere solum super ly homo vel super totum illud: homo ⁊ omnis homo: primo modo concedo consequentiam ⁊ nego antecedens. Et ad probationẽ dico ꝙ ille non sunt eius exponentes: sed iste: homo ⁊ ois homo albus est sor. ⁊ nihil est homo quin illud ⁊ omnis homo albus est sor. quod falsum est. Si autem distributio cadit super totum compositũ concedo ite rum consequentiam ⁊ consequens. Et ad probationem nego consequentiam. Et cum dicitur a toto copulato ad alteram eiꝰ partem tenet consequentia: verum est si copulatum non precederet signum habens vim confundendi: sed in proposito precedit ly tm̃. ¶ Ad tertium concedo ꝯsequentiã ⁊ consequens. Et tunc ad argumentum: tm̃ verum ẽ ens cui falsum contradicit. igitur tm̃ verum est cui falsum cõtradicit. nego consequentiam. ⁊ dico ꝙ non contingit semper arguere a ly est ens ad ly est: ⁊ hoc accidit quando relatiuum subsequitur quod refertur in vna ad ly ens ⁊ in alia ad alium terminũ: qualiter est in proposito: q: in vna refertur ad ly ens tanq̃ ad suum proximum antecedens ⁊ in alia ad ly verum quare magne diuersitatis ẽ. ¶ Ad quartum concedo illam consequentiam: omnes homies similes quorum vnus est sor. sunt tres. ergo tm̃ tres sunt homines similes quorum vnus est sor. Et tunc ad ip: probationem nego ꝙ aliqui non tres sunt homines sil̃es quorũ vnus est sor. Et tunc ad probationem nego vltimam consequentiam: quia in antecedente relatiuum refertur ad ly tres ⁊ in consequente ad ly homines similes. ¶ Ad quintum dubito illam consequentiam: an ly omnes teneꝯ collectiue vel diuisiue. Si diuisiue concedo consequentiam: ⁊ nego antecedens: ⁊ tunc ad probationem antecedentis nego consequentiam. Si autem ly omnes tenetur collectiue nego consequentiam: ⁊ hoc fuit satis exclusum in regula: cum dicebatur ꝙ subiectum vniuersalis debet stare mobiliter qualiter non est in proposito: quia subiectum stat imobiliter cum sub eo non contingat descendere quare ⁊c. Signum. n. affirmatiuum tm̃ collectiue sumptum habet vim ĩmobilitandi quare ⁊c. ¶ Ad sextum dico ꝙ non arguitur per regulam sed sic debẽt argui quilibet q est sor. est sor. ergo tãtum sor. est sor. qui est. ¶ Ad septimum dico consimiliter negando consequentiam: nec arguitur per regulam: quia non arguitur de terminis transpositis. sed sic deberet argui: omnis propositio significat sicut est: ergo precise significãs sicut est. est aliqua propositio: ⁊ hoc est verum. vt patet per exponentes. ⁊ sic non procedit argumentum. ¶ Ad vltimum nego consequentiam: sed bene sequitur tm̃ vnus homo est homo masculus vel tm̃ vnus homo est aliquis homo: quia sicut restrĩgitur ly homo in antecedente pro masculo solum ita deberet restringi ĩ ꝯñte si ꝯña dꝫ tenere ꝑ regulã q̃re ⁊c.

Tertia regula est ista: ab exclusiua ad quãlibet suarum exponentium est consequentia formalis.

Contra hec consequentia non valet: tm̃ non ois homo est homo igitur non omnis homo est homo. Et ꝶ arguitur per regulaꝫ ergo: ꝙ illa consequentia non valeat. probo: quia antecedens ẽ verum ⁊ consequens falsum. ergo consequentia non valet: ꝙ atecedens sit verum. probo: quia omnis homo est non omnis homo. ergo tm̃ non omnis homo est homo patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam ⁊c. ⁊ ꝙ consequens sit falsum. probo: quia suum oppositum est verum: videlicet omnis homo est homo. Sed ꝙ ibi arguatur per regulam probo. quia ab exclusiua ad suum preiacens est consequentia bona. Sed illa non omnis homo est homo est preiacens illius tãtũ non omnis homo ẽ homo igitur ⁊c. Et ꝙ sit preiacens illius patet: quia preiacens exclusiue dicitur esse illud totum ꝙ remanet dẽpto signo exclusiuo sed sic ẽ in proposito igitur ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic. ꝶ consequentia non valet. tm̃ animal ẽ hõ ergo nihil non animal est homo: ⁊ ꝶ arguitur per regulã ergo: ꝙ illa consequentia non valeat. probo: quia antecedens est veruꝫ vt patet: ⁊ consequens falsum: probo: qa sequitur nihil non animal est homo igitur omne ens animal est homo: patet consequentia per illam regulam negatio post posita facit equipollere suo cõtrario: ⁊ cõseq̃ns est falsum vt patet igitur ⁊ añs. ¶ Tertio arguit̃ sic: hec consequentia non valet: tm̃ verum vel falsum est propositio ergo nihil non verum vel falsum est propositio: ⁊ hic arguitur per regulam ergo ⁊c. ꝙ consequentia nõ valeat probo: quia antecedens est verum ⁊ consequens falsum ergo: ꝙ antecedens est verum. probo: quia omnis ꝯpositio est vera vel falsa. Et ꝙ consequens sit falsum: probo: quia aliquid non verum vel falsum: est propositio: probatur aliquid non verum est propositio igitur aliquid nõ verum vel falsum est propositio: patet consequentia a parte disiuncti ad totum disiunctum. ¶ Quarto ex regula sequitur ꝙ hec consequentia sit bona. tantuꝫ. a. desinit esse verum: ergo nihil non. a. desinit esse verum ⁊ ꝙ non valeat probo. Et pono ꝙ. a. desinat esse verum per positionem de presenti ⁊. b. desinat eẽ verum. ⁊ desinat esse ꝑ remotionem de presenti: isto posito pꝫ ꝙ ꝯñs ẽ falsũ. quia aliqd non. a. desinit esse verũ: ꝓbatur. b. desinit eẽ verũ. ⁊. b. ẽ aliquid non. a. vel desinit esse aliquid non. a. ergo. Et ꝙ antecedens sit verum probo: quia omne desinens eẽ verum est. a. ergo tantum. a. desinit esse verum: patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam ergo ⁊c. ¶ Quinto ista consequentia non valet: tantũ homo ẽ animal igitur homo est animal: ⁊ nihil non homo est animal ⁊ ꝶ arguitur per regulam ergo: ⁊ ꝙ non valet ꝓbo: ⁊ pono ꝙ exclusio solum terminetur ad ly homo: isto posito patet ꝙ illa consequentia non valet quia antecedens ẽ verum ⁊ consequens falsum: patet: ⁊ ꝙ añs sit ueruꝫ ꝓbo. quia aliquid tm̃ homo est animal. Similiter aliquod animal tantum homo est.

Ad hec omnia respondeꝯ. ¶ Ad primuꝫ nego consequentiam: nec arguitur ab exclusiua ad suum preiacens: quia in exclusiua ly non tenetur infinite ⁊ in consequente tenetur negatiue. Et vlterius cum dicitur ꝙ preiacens exclusiue est illud q ꝗ remanet dẽpta dictione exclusiua concedo. Ideo dico ꝙ ly non omnis homo est homo: est preiacens exclusiue: ⁊ ly non omnis homo est homo. non est preiacẽs exclusiue: primum patet quando ly non tenetur infinite. ⁊ secundum patet quando tenetur negatiue. Et si queritur quomodo ergo debet argui ab illa exclusiua ad suum ꝑiacens. dico ꝙ hoc non est possibile sed bene possibile ẽ ꝙ arguatur ab vna exclusiua ad vnam propositionem conuertibilem cum preiacente eiusdem sic arguendo tm̃ non omnis homo est homo. ergo aliquid non omnis homo ẽ homo: vbi ly non equaliter tenetur infinite inconsequente sicut ⁊ in antecedente. ¶ Ad secundum concedo conseq̃ntiam ⁊ consequens: Et ad probationem consequentis nego consequantiam. Et tunc ad regulam equipollentiaruꝫ dico ꝙ regula intelligitur quando negatio imediate sequitur terminum distributum. ſ. subiectuꝫ vniuersalis. et ꝙ etiam teneatur negatiue ⁊ non infinite: sed sic non est in ꝑ posito: primo q: negatio tenetur infinite. secundo q: nõ sequitur imediate subiectuꝫ: imo ponitur inter partes subiecti. ¶ Ad tertiũ cõcedo ꝯñtiã ⁊ cõsequẽs ⁊ nego ꝙ ali-

quid non verum uel falsum est propositio. Et tunc ad p/ bationem aliquid non verum est propositio ergo aliquid non verum vel falsum est propositio: nego consequentiã: sicut non sequitur. Non homo est asinus igitur non ho/ mo vel asinus est asinus. Similiter etiam non sequit: omis homo est hõ. ergo omnis hamo vel asinus est homo da to q distributio distribuat totum disiunctum. Tunc ad p bartonem dico q regula intelligitur: quando dictio habẽs vim confundendi non precedit disiunctum modo in pro/ posito illa negatio non: precedit disiunctum. ¶ Ad quar/ tum dicitur concedo consequentiam ⁊ nego antecedens in casu illo. Et tunc ad probationem antecedentis: omne desinens esse verum est. a. igitur tantum. a. desinit eẽ ver nego consequentiam: quia subiectum antecedentis nõ stat ampliative sicut subiectum consequentis. quia in antece/ dente subiectum supponit respectu huius verbi est non ampliativi ⁊ in consequente supponit subiectum respectu huius verbi desinit ampliativi. ¶ Ad vltimum concedo consequentiam. Et ad ip̃robationem admitto casuz: ⁊ di co q illa consequentia non valet: quia antecedes est verũ ⁊ ꝯsequens falsum. nec arguitur per regulam: quia ante/ cedens in illo casu non est exclusiua: sed vna propositio de exclusio extremo. Et si arguit sic. antecedens est veruz ⁊ qualitercũq; iam significat prius significabat ⁊ iam est ve rum. igitur prius fuit verum. Sed prius illa cõsequentia erat bona ergo et iam. ¶ Respondeo notando q quali/ tercũq; iam significat prius significabat saltiz primarie: q: iam significat q. aliquod animal est tantum homo qõ est verum: et prius significabat ⁊ asserrebat q omne animal est homo qõ falsum est. ¶ Aliter potest dici non admittẽ do suppositionem. Et si arguitur sic: in ista propositiõe ani mal est tantum homo: exclusio soluz terminatur ad illum terminum homo. Sed qualitercũq; potest terminari apte predicati potest terminari a parte subiecti: negatur. Et si arguat sic exclusio a pte predicati est quidaz modus itel ligendi quẽ itellectus facit ad placitũ sed quãcũq; moduz intelligẽdi potest intellectus facere a parte predicati circa istum terminum homo consimilem omnino potest face/ re a parte subiecti circa eundem terminuz ergo intellect? potest facere exclusionem solum terminari a parte subie/ cti ad illum terminum homo. ¶ Hic dicitur negando cõ sequentiam. Istam dato isto modo arguendi improbare/ tur ista omnis homo est animal ⁊ probaretur ista: nulluz animal est homo: quod est falsum.

Quarta regula est ista. Ab exponentib? exclusiue collectiue sum ptis ad ip̃az exclusiuã ẽ consequẽtia bona ⁊ formalis. Se quitur enim formaliter: homo currit. ⁊ nihil non hõ cur/ rit ergo tantum hõ currit.

Contra istam regulam arguitur sic. Ex ista regula sequitur q hec conse/ quẽtia est bona. Exclusum est exclusum ⁊ nihil non exclu sum est exclusum. ergo tm̃ exclusum ẽ exclusum. Et qõ ista nõ valeat. probo. ⁊ pono q aliquid sit exclusum. Isto posito patet veritas antecedentis. Et q consequens sit fal sum. probo: quia in omni exclusiua vera ⁊ affirmatiua pre dicatum vere dicitur de subiecto ⁊ negatur ab opposito subiecti. Sed in ista exclusiua predicatuz dicitur de oppo sito subiecti igitur ⁊c̃. consequentia patet ⁊ maior est regu la. ⁊ minor probatur: q: oppositum subiecti est exclusum igitur. predicatum dicitur de opposito subiecti. ¶ Secũ/ do arguitur sic. hec consequentia non valet. Sor. currit ⁊ nihil non sor. currit igitur: tantum sor. curret: ⁊ ꝯ arguitur per regulam: igitur ⁊ q non valeat. probo. ⁊ pono q sor tes curret ⁊ q nihil q erit tempore sortis curret ⁊ q post corruptionem ei? generentur noua aialia que currẽt. Isto posito patet q consequens est falsum: quia sua vniuersa/ lis est falsa videlicet omne futurum currens est vel erit sor. Et q ãtecedẽs sit verum: probo. prima pars patet ⁊ secunda probatur. quia nihil aliud a sor. curret igit̃ nihil ñ sor. curret: consequentia probatur: quia sequitur nihil aliõ a sorte curret. ergo nihil non idem sorti curret: consequen tia patet: quia aliud ⁊ non idem conuertuntur. tunc vltra nihil non idem sor. curret igitur nihil non sor. curret. conse quentia patet quia oppositum consequentis repugnat an tecedenti. ¶ Tertio arguit sic ꝯ consequentia nõ valet tu credis q aliquis homo decipitur: ⁊ tu non es non credẽs q aliquis homo decipitur: igitur. tu credis precise q ali/ quis homo decipitur: probo ⁊ pono q tu credas q aliqs homo decipitur. ⁊ cum hoc ita sit q nullus alius a te de/ cipiatur. Isto posito patet veritas antecedentis. ⁊ q con/ sequẽs sit falsuz. probo. quia sequitur tu credis precise q aliquis homo decipitur igitur. aliquis homo decipitur. cõ sequens falsum igitur ⁊ antecedens. consequentia patet: quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. Et q consequens sit falsum probatur: quia nullus homo de cipitur: probatur: nullus homo alius a te decipitur p ca/ sum: ⁊ tu non deciperis ergo. maiorem probo: q: quali/ tercũq; credis ita est: probatur tu solum credis q aliquis homo decipitur vt suppono ⁊ ita est q aliquis homo de cipitur per concessum igitur. qualitercũq; ⁊c̃. ¶ Quarto ex regula sequitur q ista consequentia sit bona. Sortes vi det filium suum ⁊ nihil nõ sor. videt filium suum: igit̃ tm̃ sortes videt filium suum. Et q non valeat. probo. ⁊ po/ no q sortes videat filium suum quẽ nemo videat nisi ipse ⁊ q plato videat filium suum quem nemo videat nisi ipe Isto posito pz q añs ẽ verum: prima pars patet: ⁊ secun da probatur: quia nihil non sor. videt filium sor. igitur ni/ hil non sor. videt filium suum: consequẽtia patet q: ly suũ refertur ad ly sor. stãtez discrete. Et q consequens sit fal/ sum probo: quia sequitur tm̃ sor. videt filiuz suum igitur omne videns filium suum: est sor. consequẽtia pz ⁊ conse quẽs ẽ falsuz pro platone: ergo ⁊ antecedens. ¶ Quinto arguitur sic. Ista consequentia non valet. Sicut est credit quilibet istorum ⁊ non sicut non est credit quilibet istoruz ergo precise sicut est credit quilibet istorum. ⁊ ꝯ arguitur per regulam igitur. ⁊c̃. Et q consequentia nõ valeat pro/ bo: ⁊ pono q sor. sit quilibet homo ⁊ plato vna mulier credat sor. solum q deus est ⁊ plato q homo est asinus. Isto posito patet q antecedens est verum tam pro mino ri q̃z pro maiori. Et q consequens sit falsum. probo: quia ab altero istorum creditur sicut non est: ergo non precise sicut est credit quilibet istorum: consequentia patet ⁊ ante cedens probatur ab altero istorum creditur q homo est asinus: igitur ab altero istorum creditur sicut non est: con/ sequẽtia pz ⁊ añs pbat: a platone credit q homo ẽ asin? ⁊ plato ẽ alterum istorum ergo.

Ad ista respondetur ¶ Ad primũ concedo cõse/ quentiam ⁊ consequens. Et tunc ad improbationẽ nego illam consequentiam: oppositũ subiecti est exclusũ ergo. predicatũ vere dicitur de opposito subiecti: q: ly exclusuz vere dicat de ly opposito subiecti nõ tamen vere dicitur de ly exclusum: per idem enim ip̃robaretur hec tm̃ ens est ens que vera ⁊ necessaria est. vnde non sequitur oppo situm subiecti: est exclusum: sed oppositum subiecti: ẽ nõ exclusum ergo. non exclusum est exclusũ. sumẽdo minorẽ materialiter sed bene sequitur igitur. ly non exclusum est exclusum. ¶ Ad secundum admisso illo casu cõcedo con sequentiam ⁊ nego añs pro minori. Et ad probationem nego consequentiam: ⁊ tunc quando arguitur. nihil aliud a sorte curret ergo. nihil non idem sorti curret. dubito con sequentiam: eo q ly non potest cadere super ly. idem pre cise vel super ly idem sorti. primo modo concedo conse/ quentiam ⁊ antecedens. Et vlterius postea non sequitur q nihil non sortes curret: nec oppositum consequentis re pugnat antecedenti. Secundo modo nego consequentiã ⁊ cum dicitur q aliud ⁊ non idem conuertuntur verum est quando negatio terminatur in ly idem. ¶ Ad tertium admisso illo casu concedo consequentiam ⁊ consequens. Et vlterius cum infertur q aliquis homo decipitur con/ cedo: ⁊ concedo similiter q tu deciperis: ⁊ nego q qua/ litercũq; credis: ita est: ⁊ tunc ad probationem tu credis q aliquis homo decipitur ⁊ ita est q aliquis hõ decipi/

tur igitur: nego consequentiam sed oporteret addere i minori ꝙ ille homo quem credis decipi decipitur quod est falsum in illo casu. quia tu nõ credis teipsum decipi ſz alium a te. vnde nõ sequitur: tu credis precise ꝙ aliquis homo currit ⁊ ita est ꝙ aliquis homo currit igitur qualiter cũq; credis ita ē: vt posito ꝙ sortes currat ⁊ plato sedeat credis tu platonem currere. Isto posito patet ꝙ antecedens est verum ⁊ consequens falsum: quia tu deciperis. Ideo deberet sic argui. Tu precise credis ꝙ aliquis homo currit ⁊ ita est ꝙ ille homo currit quem credis currere ergo: consequentia est bona. sed minor est falsa: quia tu credis platonem currere ⁊ non currit. ¶ Ad quartuz cõcedo consequentiam ⁊ consequens in illo casu. Et ad probationem dico ꝙ illa non est eius vniuersalis: quia in exclusiua refertur relatiuuz ad ly sor. ⁊ in vniuersali ad ly videns: vniuersalis ergo illius exclusiue tantum sortes videt filium suum est ista omne videns filium sortis est sor. que vera est. ¶ Ad vltimum admisso isto casu concedo consequentiam ⁊ consequens. Et tunc ad improbationez ab altero istorum creditur sicut non est: dubito istam propositionem: eo ꝙ ly alterum potest esse masculini vel neutri generis: primo modo concedo consequentiam: ⁊ nego antecedens. Et tunc ad probationem nego illam consequentiam a platone creditur sicut non est ⁊ plato est alterum illorum ergo: propter mutationem suppositionis: quia in antecedente tenetur ly alterum in neutro genere. ⁊ in consequente in masculino genere. Si autem ly altero tenetur in neutro genere. nego consequentiam inqua infertur ꝙ non precise sicut est credit quilibet illorum: ex quo in consequente ly alter inclusus in ly quilibet supponit solum pro masculo ⁊ pro masculino genere tenetur quare ⁊c.

¶ De dictionibus exceptiuis.

DE dictionibus exceptiuis restat consequenter dicendũ: cuiusmõi sũt isti termini ⁊ sibi equiualentes preter: preterq̃: ⁊ nisi. quorũ quilibet cathegoricam exceptiuam potest facere. Et differunt in hoc: quia duo primi excipiunt indifferenter a distributione affirmatiua ⁊ negatiua: sed tertius non excipit proprie nisi a distributione negatiua. Unde congrue dicitur omnis homo preter vel preterquam sortes currit: ⁊ nullus homo preter vel preterq̃ sortes currit. Similiter cõgrue dicitur: nullus homo nisi sortes currit. sed incongrue dicitur omnis homo nisi sorter currit. ¶ In omni exceptiua quinq; requiruntur. Primo preiacens exceptiue. Secundo id a quo fit exceptio. Tertio dictio excipiens. Quarto pars excepta. Quinto illud respectu cuius fit exceptio. Preiacens exceptiue dicitur esse illud ꝙ remanet dempta dictione exceptiua cum parte extra capta: vt preiacens illius. Omnis homo preter sor. currit: est ℏ: omnis homo currit. Terminus a quo fit exceptio est subiectum preiacentis vel sibi equiualens: vt ly homo. Dictio excipiens est dictio exceptiua vt ly preter. Pars extra capta est casuale dictionis exceptiue. ut ly sortes. Et illud respectu cuius fit exceptio est predicatum vel equiualens preiacentis: vt ly currens. ¶ Insuper est notandũ ꝙ ille terminus nisi quandoq; tenetur exceptiue quandoq; conditionaliter: exceptiue vt in exemplis predictis: conditionaliter quando coniungit propositiones. Et tunc exponitur per cõditiõales duas: vt impossibile est sor. videre nisi habeat oculum: primo significat: ꝙ impossibile est sortem videre si non habeat oculum. Secundo significat ꝙ si sor. habet oculum possibile est videre ipsum. Et sic exponendo ly impossibile notat modificationem solum terminari in ly sortem videre. Et sic est talis neganda. Si vero inferatur modificatio ĩ vtrãq; compositionez conceditur illa. Impossibile est sortez videre nisi habeat oculum. Et tũc sic exponitur. Impossibile est sor. videre si non est possibile vel si sit impossibile ꝙ sortes habeat oculum: ⁊ si sit possibile ꝙ sortes habeat oculum possibile est sine non est ĩpossibile ꝙ sortes videat. Sed illa dictio preter aliquãdo tenetur exceptiue proprie ⁊ aliquando improprie. Improprie triplicitr tenetur: videlicet negatiue: additiue: ⁊ subtractiue: negatiue: vt sortes preter platonem currit: ⁊ hoc est sortes currit ⁊ plato non currit cum eo: vel sic dicendo sortes potest leuare. a. lapidem preter alterius auxilium vbi capiatur ly preter pro sine. Additiue tenetur cum dicitur sortes debet soluere decem libras preter expensas: vl' cum dicitur ille famulus recepit a domino suo annuatim centum soldos preter vestes: vbi ly preter connotat ad dictionem. Sed subtractiue tenetur cum dicitur. Sortes debet soluere decem libras preter hoc ꝙ soluit: vel decez preter quinq; sunt quinq;. vbi ly preter denotat subtractionem. Et est sensus si a decẽ remoueat quq; remanerent quiq;. ¶ Ad hoc autem ꝙ ly preter teneatur exceptiue proprie quãtuor requiruntur. Primo ꝙ illud a quo fit exceptio sit terminus cõmunis supponens confuse et distributiue. Secundo requiritur ꝙ pars extra capta sit terminus inferior ad eundem terminum a quo fit exceptio. Tertio requiritur ꝙ idem terminus verificet de parte extra capta. Et quarto requiritur ꝙ nõ tot excipiantur quot supponuntur. ¶ Ex primo sequitur ꝙ iste sunt ĩproprie aliquis homo preter platonẽ currit: aliquod animal preter brunellum disputat. ¶ Ex secũdo sequitur ꝙ iste sunt improprie: omnis homo preter omnem hominem currit: omnis homo preter animal currit: omnis homo p̃ter risibile currit: omnis homo preter brunellum currit. ideo non sequitur omne animal preter brunellum currit sed omnis homo est animal igitur omnis homo preter brunellum currit. ¶ Ex tertio sequitur ꝙ iste sunt improprie omnis homo preter antichristũ est animal: nulla chymera preter istam chymeram currit. ¶ Ex quarto ⁊ vltimo sequitur ꝙ iste sunt improprie omnis sol preter istũ solem lucet: nullus sol. preter istũ solẽ lucet.

Jam pro exponentibus exceptiue ē notandum: ꝙ quecũq; exceptiua propria ratione termini exceptiui exponenda exponi debet ſm exigentiam termini exceptiui. Aliter enim expõitur propositio exceptiua p̃mi ordinis ⁊ aliter exceptiua secundi ordinis.

Propositio enim exceptiua primi ordinis ē illa in qua termin? a quo fit exceptio ⁊ pars extra capta ponuntur in eadem parte orationis vt omnis homo preter sor. currit: nihil nisi de? scit omnia. Preter sor. nemo currit. nemo preter sortem currit: nec refert si pars extra capta precedit terminũ a quo fit exceptio vel subsequitur imediate dũmodo ponantur in eadem parte propositionis.

Propositio exceptiua secundi ordinis dicit̃ esse illa in qua terminus a quo fit exceptio ⁊ pars extra capta non ponuntur ex eadẽ parte propositionis: immo inter ea mediat copula principalis vt omnis homo currit preter sor. nemo scit omnia nisi sor. De his oĩbus successiue descendendo dicam. Et primo de exceptiua affirmatiua primi ordinis vnde generaliter loquendo quelibet exceptiua affirmatiua primi ordinis per tres propositiones est exponenda quarum. Prima debet esse negatiua in qua illud respectu cuius fit exceptio negatur a parte extra capta. Secunda debet ē vna affirmatiua in qua terminus a quo fit exceptio affirmatur de parte extra capta. Tertia erit preiacens exceptiue addendo illi a quo fit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia. Ista propositio: omnis homo preter sortem currit exponitur sic: sor. non currit ⁊ sortes est homo ⁊ omnis homo non sortes currit. Similiter illa tu uides omnem hominem preter sor. Exponitur sic. tu non uides sor. ⁊ sor. est homo ⁊ tu vides omnem hominem nõ sor. ¶ Unde est notandum ꝙ negatio infinitans terminũ extra captum infinitabit in comparatione ad uerbum ut sic dicendo: omnis homo non albus currit: infinitabitur ille terminus non albus pro omni homine qui est vl' qui erit

albus:ita ꝙ sequitur omnis homo non albus curret ergo omnis homo qui est vel qui erit non alb⁹ curret. Et si ois propositio non vera potest esse falsa:tunc omnis propositio que potest esse non vera potest esse falsa ⁊ sic de alijs. Notanter dico ꝙ propositio exceptiua primi ordinis debet habere tres exponentes:quia si non haberet nisi duas sequeretur ꝙ aliqua esset consequentia formalis que aliquando non valebit sic significãdo:probo: ⁊ capio istaꝫ exceptiuam propriaꝫ omnis homo preter sor. currit. supponendo ꝙ sortes sit non currens ⁊ omnis homo nõ sortes currat:deinde si sibi sufficiunt due exponentes assigno istas que a valentioribus dãtur:sortes nõ currit ⁊ omnis homo non sor. currit:tunc arguitur sic. Iste sunt exponentes sufficientes illius exceptiue date ⁊ cum ab exponentibus oib⁹ ad expositũ sit ꝑ̃ formal'. seqt̃ ꝙ ista ē ꝑ̃ formalis. Sortes non currit ⁊ omnis hõ non sortes currit ergo omnis homo preter sor. currit: ⁊ tamen certum est ꝙ aliquando non valebit. scilicet post corruptionem sortis: quia tunc exceptiua illa non erit propria cum pars extra capta non erit suppositum singulare illius termini homo quia qua ratione illa tunc esset propria eadem ratione et ista omnis homo preter antichristum est animal est modo propria: ⁊ sic aliqua est exceptiua propria que non repugnat suo preiacenti ꝙ est inconueniens in hac materia. Et ꝙ illud sequitur patet:ꝙ ß est huiusmodi omnis homo preter antichristum est animal:ut patet per exponentes: videlicet antichristus non est animal ⁊ omnis homo non antichristus est animal. ⁊ sic ipsa est vera ⁊ etiam ei⁹ preiacens est vera videlicet omnis homo est animal ergo propositum. ¶ Sed ß dicunt quidaꝫ ꝙ ß omnis homo preter sotes currit sic exponitur. Sortes non currit ⁊ ois homo alius a sorte currit. Et sic ratione illius termini alius non sequitur inconueniens deductum. ¶ Sed contra ex ista responsione sequitur ꝙ aliqua exceptiua est falsa cuius quelibet exponens est uera:probo ⁊ pono ꝙ nulla mulier currat. nec sortes masculus: ⁊ ꝙ quilibet alius masculus currat. Isto posito patet ꝙ hec est falsa:omnis homo preter sorteꝫ currit:quia nulla mulier currit: ⁊ ois mulier est homo non sor. ⁊ tamen quelibet exponens est vera:prima est vera vt patet. Secunda similiter:quia alius a sor. currit. ⁊ non est homo alius a sorte quin ille currat. ¶ Forte propter illud argumentum dicitur ꝙ illa secunda exponens non sufficienter datur:sed talis debet esse:omnis homo aliud a sorte currit: vel omnis homo differens a sorte currit. Et sic non seqtur illud icõueniẽs.

Contra istam responsionem arguitur sic: per idem sequitur ꝙ ß:nihil preter sor. currit ⁊ quecũq; exceptiua debet exponi consimiliter ratione alietatis vel differentie: vt sortes currit et nihil aliud a sor. currit. ¶ Sed contra ex ista sequitur ꝙ ß consequẽtia est bona sortes curret ⁊ nihil aliud a sorte curret. ergo nihil ꝑter sor. curret. Et ꝙ nõ valeat probatur: ⁊ pono sicut alias posui ꝙ sor. curret ⁊ nihil qõ erit tẽpore sortis curret:sed ꝙ post corruptionẽ sor. alia aialia q̃ erũt currẽt isto posito:pz veritas añtis. Et ꝙ consequẽs sit falsum:probo:quia sequitur nihil preter sorteꝫ curret igitur tantum sortes curret:consequens est falsum:quia non oia currentia erunt sortes:ergo ⁊ antecedẽs. ¶ Similiter ex ista responsione sequitur ꝙ nullum instans preter illud instans erit demõstrato vno instanti futuro:quod est manifeste falsum. Et ꝙ ß sequitur patet: quia hoc instans erit ⁊ nullum istans aliud ab hoc erit quod verum est vt patet intuenti ¶ Sed forte dicitur ꝙ licet expositio talis non teneat cum verbo de preterito vel de futuro tamen bene tenet cum verbo de presenti.

Contra istam responsionem adhuc arguitur: ⁊ pono ꝙ. a. desinat eẽ ⁊ desinat esse verum per remotionem de presenti. ⁊ ꝙ. b. incipiat esse ⁊ desinat esse verum per positionem de presenti. Et ꝙ nulla propositio incipiat vel desinat esse vera nisi. a. vel. b. Isto posito ista consequentia non valet. a. desinit esse verum: ⁊ nihil aliud ab. a. desinit esse verum. ergo nihil preter. a. desinit esse verum. Et ꝙ non valeat patet:quia antecedens est verum:ex quo. b. non est nec desinit esse aliud ab. a. Et ꝙ consequens sit falsum patet: quia sua exclusiua est falsa tantum. a. desinit esse verum: ex quo non omne quod desinit esse verum est vel desinit esse. a. Exponendo exceptiuam primi ordinis vt prius dicebatur sequitur impossibilitas talium propositionum. omnis homo preter sortem ⁊ platonem currit:omnis homo preter istos duos homines est ĩ anglia:omne animal preter omnem hominem currit. Et ꝙ quelibet illarum sit impossibilis. probo:quia sequitur omnis homo preter sortem ⁊ platonem currit:ergo omnis homo non sortes ⁊ plato currit: ⁊ sortes ⁊ plato est homo:patet consequẽtia ab exceptiua affirmatiua ad duas suarum exponentium. Tunc vltra omnis homo non sor. ⁊ plato currit: ⁊ sortes ⁊ plato est homo igitur sortes est homo non sortes ⁊ plato: ⁊ per consequens ipse currit cuius oppositum ponit prima exponens. Eodeꝫ modo potest argui de platone ꝙ ipse currit. ¶ Impossibilitas secunde propositionis consimiliter probatur:quia sequitur:omnis homo p̃ter istos duos est in anglia:igitur isti non sunt in anglia et omnis homo non isti duo est in anglia ⁊ cum quilibet istorum sit homo non isti duo: sequitur ꝙ quilibet istorum est in anglia ꝙ repugnat prime exponenti. Consimiliter improbatur tertia propositio: sequitur enim omne animal preter omnem hominem currit. ergo omne animal non omnis homo currit. Tunc vltra omne animal non omnis homo currit. Sed omnis homo est homo non omnis homo. ergo omnis homo currit:cuius oppositum ponit imediate prima exponens exceptiue:

Propositio exceptiua affirmatiua secundi ordinis est cõsimiliter per tres propositiones exponenda quarum prime due sũt sinonime cuꝫ prioribus: ⁊ tertia est preiacens exceptiue: addẽdo illi termino respectu cuius fit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia: hec propositio omnis homo currit preter sortem sic exponitur. sortes non currit: ⁊ sortes est homo: ⁊ omnis homo est currens non sortes. Ex quo patet ꝙ ipsa est impossibilis:quia ex vna exponẽtium:sequitur formaliter contradictorium alterius:sequitur enim omnis homo est currens non sortes sed sortes est homo per secundam exponentem:igitur sortes ē currens non sortes:quod repugnat prime ⁊ secunde exponenti:probatur:quia sequitur sortes est currens non sortes: Igitur sortes ē currẽs ⁊ sortes ē ñ sortes quare ⁊c̃.

Propositio exceptiua negatiua primi ordinis est etiam per tres exponentes exponenda quarum prima est uera affirmatiua in qua illud respectu cuius fit exceptio affirmatur de parte extra capta. Secunda est vna propositio affirmatiua in qua oppositum termini extra capti affirmatur de illo a quo fit exceptio vel saltem est vna propositio de secundo adiacente in qua hoc verbum predicatur de termino aggregato ex illo a quo fit exceptio ⁊ opposito termini extra capti. Tertia exponens debet esse preiacens exceptiue addendo termino a quo fit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia: hec nullus homo preter sorteꝫ currit: sic exponitur: sortes currit ⁊ aliquis homo non sortes est: ⁊ nullus homo non currit. Ex quo patet statim ꝙ hec est im propria ⁊ falsa. Nullus sol preter istum solem lucet:eo ꝙ secunda exponens est falsa. videlicet aliquis sol non iste sol est:quia iste sol est omnis sol: vnde non sequitur:nihil preter istum solem lucet ergo nullus sol preter istum solem lucet. Sed oporteret sumi in minori ꝙ aliquis sol non iste sol. est vel aliquis sol non est non iste sol quod est falsum. ¶ Item non debeo tibi nisi in vno denario exponitur sic ego debeo tibi in vno denario ⁊ aliquis non vnus denarius est ⁊ ego nõ debeo tibi in aliquo non vno denario. igitur ⁊c̃. Et isto modo posset concedi ꝙ debeo tibi in uiginti denarijs: et

tum en non teneo: tibi nisi in vno denario. Item sortes nõ fecit platoni nisi bene: exponitur sic. Sortes fecit platoni bene ⁊ aliquid non bene vel non bonum est: ⁊ sortes non fecit platoni aliquid non bene vel sortes non fecit platoni aliquo modo quo modo non fuit bene. ¶ Sed bene caneas vt in principio dicebatur quando fit exceptio ratione expositionis conditionalis quia tunc non est seruãdus consimilis modus exponendi: ymo solet exponi cuz conditionalibus quax vna est ex opposito añtis ad oppositũ consequẽtis alterius: vt ℔ sor. decipitur nisi ipe decipiatur exponitur sic: si sortes non decipitur sortes decipitur ⁊ si sortes decipitur sortes non decipitur. ¶ Similiter tu male respondes nisi sit ita ꝙ male respondes: exponitur sic. Si sit ita ꝙ male respondes: non male respondes: ⁊ si non sit ita ꝙ male respondes male respondes. ¶ Similiter non dabo tibi denarium nisi venias ad me: exponitur sic. Si venias ad me dabo tibi denarium: ⁊ si non venias non dabo tibi denarium: sic tamen ꝙ ly si non sumitur ita stricte pro nota consequentie: quia sic omnes tales condictionales essent impossibiles. Si bene me doces dabo tibi tantum: ⁊ si non bene me doces non dabo tibi tantum: sed ponitur talis conditio quasi restrictio dicti: verũtamen quamlibet talium posses negare tanq̃ impossibilem dicendo ꝙ quelibet illarum est vna conditionalis falsa ⁊c̃. In talibus enim ab inferiori ad suum superius cum dictione exceptiua non tenet formaliter consequentia. Unde non sequitur: non habebis denarium nisi dicas illam deus est ⁊ ipsa est vera: igitur non habebis denarium nisi dicas verum. Ex prioribus sequitur impossibilitas talium propositionum. Ego non dedi tibi nisi quatuor denarios. Ego non video nisi tres homines In archa noe non fuerunt nisi octo animalia. In mensa christi non fuerunt nisi duodecim apostoli. Ego non durani nisi per istam horam. Ego non pertransibo nisi istud spatium. ¶ Prima enim sic exponitur. Ego dedi tibi quatuor denarios ⁊ aliqua vel aliquid non quatuor denarij sunt vel fuerũt ⁊ ego non dedi tibi nõ q̃tuor dẽarios q̃ repugnat p̃me exponẽti: quia sequit̃ non dedi tibi non quatuor denarios: igitur non dedi tibi vnum denarium: ⁊ per consequens non dedi tibi quatuor denarios. Et sicut improbatur illa prima ita improbatur quelibet aliarum. ¶ Verumtamen posito ꝙ sortes sit sophista geometra musicus ⁊ sic de alijs artibus concedo ꝙ sor. non est nisi sophista quia sortes est sophista ⁊ aliquid non sophista est: ⁊ sortes non est aliquid non sophista: ⁊ hoc est verum licet adhuc sortes sit musicus geometra: ⁊ sic de alijs: qz ipse sophista non differt a se ipso musico nisi forte diceretur ꝙ ratione differt: quia alia est ratio quare ipse ẽ sophista ⁊ alia est ratio qr̃ ipse est musicus ⁊c̃.

Propositio exceptiua negatiua secũdi ordinis habet consimiliter exponi per tres exponentes quarz due dicte sunt in expositione negatiue primi ordinis. Sed tertia exponẽs debet esse preiacens eiusdez addendo illi respectu cuius fit exceptio oppositum termini extra capti: verbi gratia nullus homo currit nisi sortes: sic exponitur. Sortes currit ⁊ aliquis homo non sortes est: ⁊ nullus homo est currens non sortes. Similiter nihil scit omnia nisi deus exponitur consimiliter: deus scit omnia ⁊ aliquid non deus est: ⁊ nihil scit omnia quod nõ est deus ⁊ sic de alijs.

¶ De regulis quibusdam pertinentibus ad propositiones exceptinas.

Isis cuiuscũqz exceptiue tam affirmatiue quam negatiue modis probandi ⁊ exponendi. Restat consequenter: regulas in hac materia particulariter tractare. Et antequam aliqua earum ponatur. Primo sciendus quomodo termini exceptiue supponunt: pro quo tr Primo est sciendum ꝙ cuiuslibet exceptiue aggregatum ex termino a quo fit exceptio ⁊ opposito termini extra capti supponit mobiliter in comparatione ad totum predicatum. Unde sequitur omnis homo preter sortem currit iste est homo non sortes: ergo ille currit. Et sic de alijs. Similiter nullus homo preter sortem currit. Iste est homo non sortes: ergo iste non currit: Et sic de alijs. ¶ Quo ad suppositionem termini extra capti potest regulariter obseruari ꝙ cuiuslibet exceptiue pars extra capta capax non aliunde confusa in comparatione ad terminum respectu cuius fit exceptio stat confuse tantum: vt patet hic: nullum animal preter hominem currit: non enim sequitur ex hoc copulatiue nec disiunctiue ꝙ nullum animal preter sortem currit: vel nullum animal preter platonem currit. Et addo illum terminuz capax quia quandoqz est terminus extracaptus terminus discretus qui non est capax talis confusionis vt hic: omnis homo preter illum currit. Et addo similiter illum terminum: non aliunde cõfusa: quia ratione signi additi ⁊ quandoqz gratia mãe stat terminus extracaptus mobiliter vt patet in istis exemplis. Sequitur enim nullum animal preter omnem hominem currit plato est homo: igitur plato currit: sequitur similiter nulluz animal preter hominem est animal rationale sortes est homo. igitur sortes est animal rationale. ¶ Quo ad suppositionem termini respectu cuius fit exceptio est notandum: ꝙ cuiuslibet exceptiue talis terminus capax non aliunde prohibitus: supponit mobiliter vel in comparatione ad terminum extra captum: vel ad infinitum eiusdem: verbi gratia. In exceptiua affirmatiua supponit terminus a quo fit exceptio mobiliter in comparatione ad infinitum termini extra capti: vt si omnis homo preter sortem currit ⁊ hoc est currens: igitur hoc est non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit mobiliter in comparatione ad terminum extra captum: vt si nullum animal preter sortem currit: ⁊ hoc animal currit: igitur hoc animal est sortes: verũtamen in vniuersali affirmatiua predicatum stat confuse tñ in comparatione ad totum aggregatum ex subiecto preiacentis ⁊ opposito termini extra capti: vt omnis homo preter sortem currit: supponit ly currens confuse tantum in comparatione ad ly homo non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit predicatum confuse ⁊ distributiue in comparatione ad idem aggregatum: vt nullus homo preter sortem currit hac notatione premissa sit. ¶ Hec regula prima: ꝙ omnis propositio vniuersalis in parte vera ⁊ in parte falsa potest verificari per exceptionem partis false vel partium falsarum: vt si hec est falsa omnis homo currit pro sorte poterit verificari talis: omnis homo preter sortem currit. Et si hec falsa: nihil currit: soluz pro sorte verificabitur talis nihil preter sortem currit. Et si talis vniuersalis fuerit falsa pro multis singularibus debet fieri exceptio talium falsorum singularium per disiunctionem vel per terminum partitiuum: quia nimis longum foret numerare singularia falsa: vt patet in istis omnis homo preter sortem vel platonez est philosophus: vel omnis homo preter aliqõ istorum demonstrando mulieres est masculus: vel omnis res intellecta preter illaz que nõ potest esse est possibilis.

Cõtra istam regulam Arguitur sic. Nulla propositio est in sua parte: igitur nulla propositio est i sua parte vera vel falsa. Et si dicitur ꝙ non dicitur in sua parte sed in parte: contra quecunqz vel cuiuscunqz sit illa ps notum est ꝙ illa non est eadem propositio vera vel falsa: nec potest poni ꝙ propositio vniuersalis sit vera in vna sua singulari ⁊ in alia falsa: quia vniuersalis nullo modo est in sua singulari. Similiter etiam aliqua talis propositio est impossibilis: igitur non potest verificari per exceptionem. ¶ Secundo nam data regula sequitur hec conclusio. omnes homines qui sunt rome preter sortem: Vides ⁊ tamen non vides aliquem hominem:

nec aliquos homines: probo ⁊ pono ꝙ rome sunt decẽ ⁊ nouẽ mulieres ⁊ non plẽs quas vides: ⁊ ꝙ inter eas sit sortes masculus quem non vides: ⁊ nullus alius sit rome masculus nisi sortes. Isto posito hec vniuersalis omnes homines qui sunt rome vides est falsa ⁊ hoc solum pro sorte: ergo potest verificari per exceptionem: sed non aliter q̃ sic: omnes homines qui sũt rome preter sortem vides ergo prima pars conclusionis vera ⁊ secunda similr est vera vt patet i casu. ¶ Tertio sequitur hec cõclusio ꝙ nihil preter sor. desinit esse album ⁊ viginti sunt boies albi ⁊ tñ imediate post hoc instãs presens nõ erũt aliqui homines albi: hec pclo sic pbat: ⁊ pono ꝙ decẽ ⁊ nouẽ mulieres sũt albe inter quas sit sor. albus ⁊ ꝙ ñ sint plura animalia alba q̃ ista assignata: ymo nec aliqua alia entia ⁊ ꝙ sor. desinat esse albus ⁊ nulla mulier desinat eẽ alba. Isto posito hec propositio vniuersalis est falsa: nihil desinit esse album: solum modo pro sor. ergo potest verificari per exceptionem sor. sic dicendo sor. desinit eẽ albũ: ⁊ sic habet prima pars conclusionis. Secunda etiam patet ex casu: presupposito ꝙ masculinum genus concipiat femininum in numero plurali: vt cõiter gramatici dicũt. Tertia pars etiam patet: qꝛ imediate post hoc nõ erit aliquis homo albus ergo non imediate post hoc erunt aliqui homines albi.

Ad ista argumenta rñdetur. ¶ Ad primuꝫ dico ꝙ verbaliter concludit verum: qꝛ non est possibile aliquam propositionem esse mixtim verã ⁊ falsam: sed talis est ei⁹ intellectus ꝙ quandocunq̃ est vniuersalis aliqua habens aliquas singulares veras ⁊ aliquas falsas: ex similib⁹ terminis potest fieri exceptiua vera excipiendo illa singularia falsa: non quidem vlis fiat vera: nec ꝙ eius significatum fiat verum sed vna exceptiua sibi correspondens ⁊ sic intelligendo regulaꝫ: argumentuꝫ non procedit. ¶ Ad secundum dicitur breuiter negando consequentiam: ⁊ tũc admisso casu dico ꝙ ꝶ vniuersalis: omnes homines q̃ sũt rome vides: non ẽ in parte vera ⁊ in parte falsa: eo ꝙ nulla eius singularis est vera: quibuscunq̃ enim demonstratis falsum est ꝙ istos qui sunt rome vides: modo vniuersalis simpliciter falsa in qualibet eius singulari non potest verificari per exceptiuam. Ex ista enim exceptiua omnes homines qui sunt in anglia vel rome preter sortem vides sequitur imediate ꝙ aliquos homines vides cuius oppositum ponit secunda pars conclusionis. ¶ Ad tertium cõcedo pclonẽ adductã. ¶ Sed contra primã partem conclusionis arguitur sic: viginti homines desinunt esse albi: ergo falsum est ꝙ nihil preter sor. desinit esse album: consequentia patet ⁊ antecedens probatur: qꝛ viginti homines nunc sunt albi ⁊ non imediate post hoc erunt viginti homines albi igitur ⁊c. consequentia patet ab exponentibus ad expositum. ¶ Huic dicitur negando consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum: qꝛ hec propositio viginti homines desinunt esse albi nõ est exponibilis sed probabilis per suũ singulare vꝫ iste vel ista desinit esse album ⁊ sic vltra vsq̃ ad viginti. Consimiliter respondendum foret si poneretur ꝙ .x. homines videres ⁊ non plures ⁊ ꝙ imediate post hoc tu videbis nouẽ ⁊ nõ plures: tunc isto posito concedẽtur ꝙ solum vnuꝫ hominem desinis videre ⁊ negaretur ꝙ decem desinis videre vel ꝙ .x. desinunt videri a te. Et si argueretur vt prius expositorie negaretur consequentia. ¶ Ad hoc enim ꝙ decem desinas videre requiritur ꝙ qõlibet illoruꝫ desinas videre ꝙ falsum esset in casu illo.

Secunda regula principalis est ista ꝙ omnis exceptiua ꝓpria repugnat sue preiacenti vt omnis homo preter sortẽ currit: ⁊ omnis homo currit. Et causa est quia ex tali exceptiua sequitur oppositum preiacentis formalr. n. sequtur: omnis homo preter sortem currit: ergo sor. non currit: ⁊ sor. est homo: ⁊ per consequens nõ omnis homo currit. Et patet qꝛ duo repugnantia possunt esse simul falsa: vt omne animal preter hominem est rationale ⁊ omne animal est rationale recte: sicut duo contraria sunt simul falsa: vt omne aial est hõ nullũ aial est hõ.

Cõtra istam regulam arguitur multipliciter: ⁊ primo sic: hec propositio ẽ vera tu differs ab omni homine preterquã a te: ⁊ ꝶ etiam est vera tu differs ab omni homine quaruꝫ vna est preiacens ⁊ alia exceptiua ergo ⁊c. ꝙ hec sit vera. Tu differs ab omni homine patet per suas exponentes. Et ꝙ hec sit vera tu differs ab omni homine preterq̃ a te: probo qꝛ tu non differs a te ⁊ tu es homo ⁊ tu differs ab omni homine nõ tu ergo ⁊c. patet consequentia ab exponentibus ad expositũ. ¶ Secundo arguitur sic hec propositio est vera: tu non differs nisi ab asino: ⁊ ꝶ etiam est vera: tu non differs ab aliquo: igitur ⁊c. ꝙ preiacens sit vera patet: qꝛ suum oppositum est falsuꝫ. Et ꝙ exceptiua sit vera probo: qꝛ tu differs ab asino ⁊ aliquid non asinus est: ⁊ tu non differs ab aliquo non asino ergo non differs nisi ab asino pꝫ consequẽtia ⁊ antecedens est veruꝫ: igitur ⁊ consequens. ¶ Tertio arguitur sic ⁊ pono ꝙ cras non videbis sor. sed bene omnẽ alium hominꝫ a sorte: ⁊ ꝙ post cras videbis sor. ⁊ quoscunq̃ alios homines. Isto posito hec propositio est vera tu videbis omnes homines per casum. Et hec similiter ẽ vera tu videbis omnes homines preter sortem: ergo exceptiua ⁊ suum preiacens nõ repugnat. Et ꝙ illa sit vera tu videbis omnes homines probo: quia post cras tu videbis omnes homines igitur ⁊c. ⁊ ꝙ tu videbis omnes homines preter sortem probo: quia cras videbis omnes homines preter sortem igitur ⁊c. consequẽtia patet ⁊ antecedens probatur: quia cras non videbis sortem ⁊ cras sor. erit ⁊ cras tu videbis omnes homines non sor. ergo consequentia patet ab exponentibus ab expositum ⁊ antecedens est verum igitur ⁊ consequens. ¶ Quarto arguitur sic ⁊ pono ꝙ nulla propositio sit aliquid: tunc arguitur sic hec propositio est vera: nihil scitur nisi verum: vt patet. Et hec similiter est vera: nihil scitur: quia solum modo propositio scitur que nihil ẽ vt ponit casus. Similiter hec est vera: ex veris non sequitur nisi veruꝫ per communes regulas. Et similiter hec est vera. Ex veris non sequitur aliquid: quia ex veris non sequitur nisi propositio que non est aliqd: ergo exceptiua ⁊ suum preiacens repugnat ex quo sunt simul vera. ¶ Quinto arguitur sic: ⁊ pono ꝙ sortes ⁊ plato ⁊ cicero sunt omnes homines: ⁊ ꝙ plato excipiatur ab aliquo actu sic ꝙ sedeat ⁊ non disputet: ⁊ excipiatur cicero solum ab actu sedendi: sic ꝙ disputet ⁊ non sedeat: ⁊ pono etiam ꝙ sortes non excipiatur ab aliquo actu sic ꝙ sedeat ⁊ disputet simul: q⁹ posito patet ꝙ hec est vera: omnis homo preter sortem excipitur. Et hec similiter est vera omnis homo excipitur: igit ⁊c. ꝙ preiacens sit vera probo quia omnis homo non sortes excipitur per casum: ⁊ ꝙ sortes excipitur probo: quia sortes ẽ pars extracapta igitur excipit.

Ad hec respondetur Ad ꝑmum concedo illã tu differs ab omni homine preterq̃ a te. Et concedo illã similiter tu differs ab omni homine. Et si arguitur consequenter ꝙ exceptiua ⁊ suum preiacens non simul repugnant: concedo conclusionem de exceptiua impropria: ꝫ de exceptiua propria nego: vnde illa propositio: tu differs ab omni homine preterq̃ a te: est impropria: quia ps extra capta nõ excipit a termino stante ꝓfuse ⁊ distributiue mobilr qõ tñ oportet si exceptiua deberet eẽ ꝓpria patet enim ꝙ ly homine stat confuse tñ vel determinate ratione duorum signorum precedentium. ¶ Ad secundum respondeo negando illam: Tu nõ differs nisi ab asino: Et ad eius probationem nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum. sed tertia exponens debet esse ista a nullo non asino differs: qõ falsuꝫ est: qꝛ capra differs ⁊ capra est aliquid non asinus. ¶ Vel aliter potest responderi concedendo illam ⁊ suum preiacens ⁊

ex hoc nihil sequitur contra regulaꝝ: q: talis exceptiua est in propria: eo ꝙ ille terminus aliquo subintellecto nõ stat mobiliter vt prius dicebatur. ¶ Ad tertiũ concedo quãlibet illaruꝝ: Tu videbis omnes homines: ⁊ videbis omnes homines preter sortem. Et si ex hoc infertur ꝙ exceptiua ⁊ suum preiacens sunt simul vera: nego consequentiam: q: illa tu videbis omnes homines: non est preiacẽs illius exceptiue sed illa: cras tu videbis omnes homines ꝙ falsum est: ⁊ causa est q: ista exceptiua tu videbis omnes homines preter sor. non habet immediate exponi ꝯ resolui in duo demõstratiua instantis vel temporis sic arguendo. Cras tu videbis omnes homines ⁊ cras est vel erit aliquando ergo ⁊c. ¶ Ad quartum admisso casu concedo ꝙ nihil scitur nisi verum: ⁊ ꝙ ex veris non sequit̃ nisi verum: ⁊ concedo similiter earum preiacẽtia: sed non cõcedo ꝙ ille sint exceptiue proprie: p⁹ q: pars extracapta non est terminus inferior ad terminũ a quo fit exceptio: quia ly verum sumitur nominalr ibidem ⁊ pro propositione vera: ⁊ dum sic sumitur non est terminus inferior nec superior ad illum terminũ aliquid. ¶ Vel alr dr̃ ꝙ ly verum sit terminus inferior ad ly aliquid tm̃ q: de ipso non verificatur ly aliquid dum⁹ sumatur ꝑ propositione vera. Ideo exceptiua illa est improprie sicut ista: omis suba preter chymeram est: q: ly chymera sit terminus inferior ad ly suba: tamen quia ly suba de eodem non verificatur ideo exceptiua est improprie. ¶ Ad vltimum pro respondetur negando illam tanq̃ ipossibilem omnis homo preter sor. excipitur: ⁊ nego similiter casuꝝ: q: claudit opposita: q: si sor. non excipitur: igitur agit quicquid agit plato ⁊ cicero: ex quo a nullo actu excipitur per casum: ⁊ per cõsequens stat iacet ⁊ ambulat qd̃ ẽ impossibile. Verũtamen admisso casu gratia disputatiõis nego ꝙ omnis homo excipiatur. Et quãdo dicitur omnis homo nõ sor. excipitur: cõcedo: sed nego ꝙ sor. excipitur. Et quãdo arguitur ꝑs extracapta excipitur ꝯ sor. ẽ pars extra capta: igitur excipitur: concedo consequentiam ⁊ nego minorẽ: licet enim ly sor. sit pars extra capta ⁊ excipitur non tamẽ sor. est pars extra capta ex quo pars extra capta non ẽ nisi termin⁹ excepr ꝑ dictionẽ exceptiuã ãre ⁊c.

Tertia regula principalis est ista. Ab exceptiua ꝑpria affirmatiua vl negatiua ad exclusiuam affirmatiuam vel negatiuam aptius assignandam ẽ consequentia formalis: hec regula pz: quia exponentes exclusiue affirmatiue vel negatiue sunt due exponentium exceptiue affirmatiue vel negatiue vt patet intuenti.

Sed contra istam regulaꝝ arguit̃ sic: Ista consequentia non valet: omnis homo preter sor. currit: ergo tm̃ sor. nõ currit: ⁊ ß arguitur per regulam ergo. Et ꝙ consequẽtia nõ valeat ꝓbo: ⁊ pono ꝙ nihil currat nisi homo ⁊ ꝙ sor. non currat sed omnis homo differens a sor. currat. Isto posito patet ꝙ antecedens est verum per suas exponentes. Et ꝙ consequens sit falsum probo: q: sequitur tantũ sor. non currit ergo qlibet nõ sor. currit: q: arguitur ab exposita ad vnam suarum exponentium: ⁊ consequens est falsum ⁊ contra casum igitur. ¶ Secundo arguitur sic ß consequentia non valet: omne ens preter subam est accidens: igitur tm̃ suba nõ est accidens: ergo: antecedens ꝑ bo: q: antecedens est verum vt patet per exponentes ⁊ consequens est falsum: probatur: q: sequitur tm̃ suba non est accidens: igitur tm̃ aliquid non est accidens: consequẽtia patet: q: arguitur ab inferiori ad suum superius dictione exclusiua addita ſbis: q: bene sequitur tm̃ hõ nõ currit igitur tm̃ animal non currit ⁊ sic de alijs: modo ꝓsequẽs est falsum ergo ⁊ antecedens. Et ꝙ consequens sit falsuꝝ patet: q: sequitur tm̃ aliquid non est accidens: igitur qd̃libet non aliquid est accidens: consequens includit contradictionẽ ⁊ consequẽtia pz ab exposita ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic: q: ab exceptiua negatiua ad suam exclusiuã affirmatiuam non valet consequentia: q: non sequitur: nullus homo preter sor. currit: igitur tm̃ sor. currit: posito ꝙ sor. currat ⁊ multi asini ⁊ ꝙ nullus homo alius a sorte currit. Isto posito antecedens est verum per exponẽtes ⁊ consequens falsum: q: sequitur: tm̃ sor. currit ergo nihil qd̃ non est sor. currit: qd̃ est contra casum: q: aliquis asin⁹ currit qui est aliquid non sor. ¶ Quarto arguitur sic: Ista consequentia non valet: nullum animal est qd̃lꝫ istorũ preter sor. demonstratis omnibus hominibus: igit̃ tm̃ sor. ẽ qd̃lꝫ istorum ⁊ ß arguitur per regulam igitur ⁊c. Qd̃ cõsequentia non valeat probo: q: consequens est falsum: vt patet ⁊ antecedens verum: probo: q: nec hoc animal ẽ ꝙ libet istorum preter sor: nec hoc animal nec h⁹ nec sic de singulis: igitur nullum animal est qd̃libet istorum preter sor. sil̃r suum contradictorium est falsũ videlicet aliqd̃ aĩal est qd̃lꝫ istoꝝ preter sor. igitur ipsa exceptiua vera. ¶ Ad primum dicitur negando consequentiaꝝ: nec arguitur ab exceptiua ad suam exclusiuam sibi correspondentem sed debet talis inferri exclusiua. de specie humana tantũ sor. non currit: ⁊ hoc est veruꝝ in illo casu: q: de specie humana sor. non currit ⁊ de specie humana quodlibet non sor. currit. Causa autem quare datur talis exclusiua est quia precise pro tot debet fieri exclusio in exclusiua pro quot fit exceptio in exceptiua sed sic non est in proposito: q: in exceptiua ista excipitur a non cursu. Omnis homo non sor. sed in exclusiua excluditur a non cursu qd̃lꝫ nõ sor. ¶ Ad secundum dicitur concedo consequentiam ⁊ consequẽs: Et ad improbationem consequentis nego consequentiã: Et tunc ad regulam dico ꝙ debet intelligi solum in linea predicamentali ⁊ non extra. Ita ꝙ arguendo ab iferiori ad suum superius in terminis transcendentibus non valꝫ ꝓsequẽtia ⁊ h⁹ negatiue: affirmatiue semper valet: sequitur enim tantum homo currit: igitur tantum aliquid currit. ¶ Ad tertium dicitur negando consequentiam nec arguitur per regulaꝝ. q: pro pluribus fit exclusio a parte exclusiue quam fiat exceptio a parte exceptiue. Sed talis debet inferri exclusiua tantum sortes est aliquis homo currens: vel tantũ sor. est homo masculus currẽs. ¶ Ad quartum dubito consequentiam: eo ꝙ in antecedente ly sor. potest excipi ab illo termino ens istoruꝝ vel ab illo termino animal: primo modo nego consequentiam: nec arguitur ab exceptiua ad exclusiuam: eo ꝙ antecedens non est vna exceptiua sed vniuersalis negatiua simpliciter de inesse que per sua singularia vel per suum contradictoriũ hꝫ probari. Secundo modo concedo consequentiam: ⁊ nego antecedens: q: statim sequitur nullum animal ẽ qd̃libet istorum preter sortem: igitur sor. est qd̃libet istorum quod est impossibile. Et tunc ad probationeꝝ dico ꝙ nulla talis exceptiua est per suas singulares probabilis: quia terminus sub quo descenditur stat confuse ⁊ distributiue immobilr: modo sub tali termino non contingit descendere. Ulterius ad aliam probationem dicitur ꝙ nõ recte datur contradictoriuꝝ illius exceptiue: eo ꝙ talis propositio assignata est vna ĩdefinita: modo exceptiue proprie nõ contradictoriantur indefinitis vel particularibus quãadmodum ⁊ alie propositiones de inesse. Ideo cõtradictorium exceptiue debet dari per negationem prepositam toti: vt contradictorium illius omnis homo preter sortes currit ẽ hoc. Nõ omnis homo preter sor. currit qd̃ non significat ꝙ aliquis homo preter sortem non currit: ꝯ significat ꝙ non est ita ꝙ omnis homo preter sor. currit. Eodem modo est dicendum in proposito ꝙ contradictoriuꝝ illius: nullum animal est qd̃libet illorum preter sor. nõ est contradictorium datum sed illud non nullum animal est quodlibet istorum preter sor. qd̃ quidem nulli particulari vel indefinite equipollet.

Quarta regula est ista ꝙ ab exclusiua affirmatiua vl negatiua ad exceptiuaꝝ affirmatiuã vel negatiuam sibi correspondentem cum debito medio est bona consequentia. Sequitur enim tantum homo currit ⁊ homo est aliquid: ergo nihil preter hominem currit. Similiter sequitur: tantum sor. non currit ⁊ sor. ẽ aliqd: igit̃ oẽ ens ꝑter sor. currit. Et notanter dico cum debito medio: q: nõ seqt̃ tm̃ iste sol ẽ

aliquis sol lucens ergo nullus sol preter istũ solem lucet: Antecedens est verũ vt pz ⁊ ꝓñs ip̃rop̃riũ ⁊ falsũ eo ꝙ statim segtur ꝙ aliqs sol nõ iste sol est qõ ē falsũ. Sicr nõ segtur tm̃ chymera nõ est ergo oē ens p̃ter chymeraz ē: q: añs est vez vt pz per eius exponẽtes ⁊ ꝓñs falsuz: q: statim sequit ꝙ chymera sit aliqd: qõ est falsũ. Jn pa eni ꝓña debet sũmi p medio ꝙ aliqs sol non iste sol est. Et in secũda ꝙ chymera est aliqd: ⁊ si sic fieret ꝓcederet q̃lz illarum consequentiarum ⁊ negaretur vtraq; mlor. ¶ Et si queritur quomõ dz vniuersaliter inueniri tale medium dico ꝙ semper sumenda est p̃ro medio secunda exponẽs exceptiue inferrẽde: ⁊ sic arguẽdo ꝓña sp erit bona.

Contra istam regulam arguitur sic ⁊ pono ꝙ .a. sit illa deus est: ⁊ .b. illa hõ est animal: tunc sequitur per regulam ꝙ hec consequentia est bona tm̃ .a istorũ est verum qõ non est .b. demonstratis .a. ⁊ .b. per ly istorum: ⁊ .a. istorum est aliquid ergo nihil preter .a. istorum est verum qõ non est .b. Et ꝙ non valeat probo: q: antecedens est verum ⁊ consequens falsum: ꝙ antecedens ē verum probo: q: omne verum qõ non est .b. est .a. ergo tantum .a. est verum qõ non est .b. patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam. Et ꝙ consequens sit falsũ probo: q: sequitur nihil preter .a. istorum est verũ ꝙ nõ est .b. igitur nihil non .a. istorum est verum quod non est .b. ⁊ consequens est falsum: q: aliquid non .a. istorum est verum qõ non est .b. probo: q: .b. istorum est verũ ⁊ .b. est aliquid non .a. ꝙ non est .b. ergo aliquid non .a. istorũ est verum qõ non est .b. ¶ Tertio arguitur sic non sequitur tm̃ hominis est asinus ⁊ homo est aliquid: igitur nihil preter hominem est asinus: cum antecedens sit possibile ⁊ consequens impossibile quia ex ipsis sequitur ꝙ homo est asinus: nec etiam potest dici ꝙ ex eodem antecedente sequatur ꝙ nullius rei preter hominem est asinus: q: adhuc sequitur idem inconueniens. ¶ Tertio arguitur sic: ista cõsequentia non valet: tm̃ sor. curret ⁊ sor. erit aliqd: ergo nihil preter sortem curret ⁊ ß arguitur per regulaz: igitur ⁊ c̃. Et ꝙ illa consequentia non valeat probo: ⁊ pono ꝙ per totum istum annum vsqz ad .b. instans current multa animalia ⁊ ꝙ post .b. istãs nõ curret nisi sor. ⁊ ß bene scies: isto posito consequens est falsum vt patet. Et ꝙ antecedens sit verũ probo: q: tu scies ꝙ tm̃ sor. .s. curret: igit tm̃ sor. curret: ꝓña pz: q: nihil scit nisi verũ si ergo tu scis ꝙ tm̃ sor. curret: igitur verum est ꝙ tm̃ sor. curret: antecedens patet: q: post .b. instãs tu scies ꝙ tm̃ sor. curret. ¶ Quarto arguitur sic: Ex regula sequitur ꝙ illa consequentia est bona tm̃ vnus solus homo est homo ⁊ vnus solus homo est aliquid: igitur nihil preter vnum solũ hominem est homo. Et ꝙ non valeat probo: q: consequẽs est falsum vt patet ex quo mulier est homo ⁊ ipsa est aliquid non vnus solus homo. Et ꝙ antecedens sit verum probo: q: omnis homo est vnus solus homo: igitur tm̃ vnus solus homo est homo: consequentia patet ⁊ antecedens probatur: q: si nõ omnis homo esset vnus solus homo sequerentur multe conclusiones. ¶ Prima est ꝙ tu vides omnem hominem quez plato videt: ⁊ plato videt omnem hominem existentem in illa domo ⁊ tamẽ tu nõ vides nisi medietatem hominuz existentium in illa domo probatur consequentia: ⁊ pono ꝙ in illa domo sint viginti homines quorum decem sint mulieres quas non videas ⁊ decez masculi quos videas videat tamen plato omnes illos viginti illo posito patet conclusio. ¶ Secũda conclusio est ista ꝙ tu non es amicus cuiuslz hominis existentis in illa ciuitate ⁊ tamẽ maxime diligis quẽlibet hominem existentem in illa ciuitate ⁊ a quolz eorum maxime amaris: hec conclusio patet supposito ꝙ tu sis amicus cuiuslz masculi existentis in illa ciuitate a quorum quolibet maxime diligaris ⁊ ꝙ tu sis inimicus cuiuslibet mulieris existentis in eadem ciuitate aquaruz qualibet maxime odiaris isto posito patet conclusio. ¶ Tertia conclusio est ista ꝙ impossibile est aliquem hominem scire .a. propositionem sic significando ⁊ tamen omnis homo scit illam: vt posito ꝙ nullus homo sit ⁊ ꝙ aliqua mulier sciat illã que sit omnis homo: Et sic patet secunda pars conclusionis: prima pars cõclusionis etiam pz eo ꝙ implicat contradictionem aliquem hominem scire illaz: q: sequitur iste homo scit illam ergo aliquis homo est. Et vlterius sequitur ipse scit illã: igit nullus hõ ē: q: nihil scit nisi verũ.

Ad hec omnia respondetur. ¶ Ad p̃mũ concedo consequentiaz: ⁊ consequens in casu illo. Et tunc ad ip̃probationem consequentis nego ꝙ aliquid non .a. istorum est verum qõ nõ est .b. Et tunc ad probationem .b. illorum est verũ ⁊ .b. est aliquid non .a. ꝙ non est .b. igitur aliquid non .a. istorũ est verum qõ non est .b. nego consequentiam: quia in antecedente refertur relatiuum ad ly .a. sed in consequente ad ly verum. Ex illo enim antecedente sequitur solum ꝙ aliquid non .a. illorum ꝙ non est .b. est verum: ⁊ ß conceditur. Et tunc negatur illa exclusiua: tm̃ .a. istorum ꝙ nõ est .b. est verum: cuius vniuersalis est hec. Omne verum est .a. illorum ꝙ non est .b. que falsa ē. Similiter dicẽdũ est respectu taliũ tm̃ tres sunt propositiões vere quarum nulla est .a. posito ꝙ soluz essent quatuor propositiones vere quarum vna esset .a. Consimiliter respondetur ad illam tm̃ tres sunt homines hic intus quorum nullus est sor. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ non sequitur aliquod illorum consequentium: q: sicut in exclusiua subiectũ fuit terminꝰ obliquꝰ ita debet ĩ exceptiua ꝑs extra capta iõ tal exceptiua debẽt inferri nullꝰ rei nisi hois ē asinꝰ. Et si ponẽs oimode vellet habere vnã exceptiuã denominatã aliquã vel preterq̃: resoluatur tunc exclusiua de subiecto obliquo in exclusiuã de subiecto recto. Et per illum modum inuenietur exceptiua denominata aliquã: verbi gratia: hec propositio: tm̃ hominis est asinus: debet sic resolui tm̃ homo habet asinum: cuius exceptiua erit ß nihil p̃ter hominem habet asinum. Et fm istum modũ loquendi potest concedi ꝙ ab exclusiua ad suam vniuersatem ⁊ econtra in terminis obliquis est bona consequentia: quod quidem alias erat exclusum in vna regula exclusiuarum: vnde idem est dicere cuiuslibet hominis asinus currit ⁊ omnis homo habet asinum currentem. Jdeo cũ illa vniuersali cuiuslibet hominis asinus currit conuertitur illa exclusiua tantum habens asinum currentem est homo: ⁊ illa exceptiua nihil preter habens asinum currentem ē homo: cum illa etiam vniuersali: quorũlibet contradictoriorum alteruz est verum conuertitur illa exclusiua tantum habens alteram partem veram est par contradictorioꝝ: ⁊ illa exceptiua nihil nisi habens alteram ꝑtem veram est par contradictoriorum: ß enim vniuersalis omne par cõtradictoriorum habet alteram partem veram conuertit cum illa vniuersali: quorumlz contradictoriorum alteruz est verum: hec etiam vniuersalis. Cuilz homini assimilatur asinus vel obedit bestia: conuertitur cum ista: omnis homo habet similitudinem ad asinũ sibi similez: vel habet bestiam obedientem: ⁊ per consequens talis erit exclusiua: tantum habens similitudinem ad asinuz sibi similem vel habens bestiam obedientem est homo. Et talis sua exceptiua nihil nisi habens similitudinem ad asinum sibi similem vel bestitiam obedientem est homo: ß etiã: omnem hominem videt asinus habet talem omnis homo videtur ab asino. Jtem omnem hominez preter sor. videtur: conuertitur cum illa omnis homo potest videri a sor. Et pz ꝙ ß erit exclusiua secum conuertibilis: tantuz qõ potest videri a sor. potest esse homo. Et ß sua exceptiua nihil nisi ꝙ potest videri a sor. potest eē homo. ß etiã: ab omni asino differt homo conuertitur cum illa; omnis asinus ab homine differt. Cui equiualet ß: tantum ab homine differens est asinus. Et hoc nihil nisi ab homine differens est asinus: hec etiam: omni bruto vtitur homo: cõuertitur cum illa: omne brutum est vsum ab homine: ⁊ patet exclusiua ⁊ exceptiua eiusdez ⁊ sic de ceteris qbuscunqz. ¶ Ad tertiũ p̃ricipale concedo ꝓñaz: ⁊ nego añs in casu illo. Et tunc ad ꝓbationẽ concedo ꝙ tu scies ꝙ tm̃ homo curit: ⁊ ex hoc non sequitur ꝙ tm̃ homo currit. Et

si dicitur: ꝙ nihil scitur nisi verum: concedo: sed iaz tu nō scis ꝙ tuꝰ homo currit vel curret sed bene scies: Ideo iā non est verum ꝙ tuꝰ homo currit: sed bene verum erit ꝙ tuꝰ homo curret. ¶ Ad quartum concedo cōsequentiā: Et vlterius nego ꝙ omnis homo sit vnus solus homo. Et tunc ad probationem concedo omnes cōclusiones ad ductas preter primā pro tertia parte: vz tu non vides nisi medietatē hominū existentium in illa domo. q: tunc sequ tur ꝙ tu non vides aliquid nec aliqua que non sūt medie tas hominū existentium in illa domo qd̄ est falsum: q: tu vides duos homines qui sunt aliqua que nō sunt medie/ tas hominū existentium in illa domo. Si tamē poneret pro tertia parte conclusionis ꝙ tu non vides tot homines quot plato videt vel vides pauciores q̄z plato vel vides decē ⁊ nō plures quā decē: ꝓcederet ꝓclō: ymo iuxta hᵒ ꝓcedit ꝙ mille hoies currūt q ñ ꝑñt moueri supposito ꝙ mille mulieres currant. Concedit similiter ꝙ hō dānabit qui nūq̄z erit dato ꝙ vna mulier dānabitur ⁊ sic de alijs.

¶ De reduplicatiuis.

Postq̄z dictum est de exclusiuis ⁊ exceptiuis restat consequenter dicere de dictionibus re duplicatiuis que sunt inq̄tuz de q̄to: prout: ꝑm ꝙ hoc: ⁊ eis equiualentibus ratione qua rum propositio aliqua dicitur reduplicatiua: licet non semper. Unde ꝗ dictio inq̄tum vel sibi consimilis potest dupliciter teneri negatiue vel positi ue: quando tenetur negatiue: tunc dicit negationez cause inherentie predicati vel subiecti. Et sic ad veritatē talis ꝓ positionis requiritur ꝙ predicatum insit subo ⁊ ꝙ non sit aliqua causa media inter predicatum ⁊ subiectum ratiōe cuius predicatum inest subo. Et illo modo hec est vā: hō inq̄tum homo est homo: vel homo inq̄tum homo est animal rationale: q: homo est animal rationale ⁊ huiᵗ nō est aliqua causa. Et ꝙ ꝗ dictio possit teneri negatiue: pz: quia per pb̄m primo priorum per se ⁊ inq̄tum sunt idē: sed per se quandoq̄z tenetur negatiue: q: dicit negationez cause per linconiensē p̄mo posterioꝝ. Et sic hec est vera homo per se est homo: q: huius homo est homo: nō est aliqua causa. Si vero hec dictio inq̄tum positiue teneat hᵒ potest esse dupliciter: specificatiue vel reduplicatiue: quando tenetur specificatiue tunc determinat id cui addi tur ad certum modū vel rationem concipiendi vel consi derādi: vt pz cum dicitur: ens inq̄tū mobile est subiectū lib. physicorum. Similiter cum dicitur ens inq̄tum ens est subiectū libri metaphisice. In istis enī tenetur ly inq̄ tum specificatiue: q: deterterminat ⁊ specificat id cui ad/ ditur ad certum modum concipiendi vel considerandi: eadem enim res potest multis modis ꝓsiderari vel ꝑz ꝙ suba ē vel ꝑz ꝙ ē mobile ⁊ sic de alijs: qñ. n. ly inq̄tū vel sibi equiualens tenet reduplicatiue adhuc ꝓtigit durpl'r vel gr̄a ꝓcomitantie vel gr̄a cāe gratia ꝓcomitantie: solet cōiter dici ꝙ ꝓpō in qua ponitur habet quatuor exponē tes quaꝝ vna est in qua predicatū principale de subo pri/ cipali predicat: scēa in qua terminus super quē cadit re/ duplicatio predicat de subo principali: tertia in q̄ p̄dicatū principale de termino reduplicato vl'r predicat: quarta ē vna cōditionalis ab illo super quem cadit reduplicatio ad predicatum principale. Et hoc intelligitur in reduplicati/ ua affirmatiua vnde ad veritatē istius: sor. inq̄tuz homo est risibilis reqrit ꝙ sor. sit risibilis quo ad p̄mū: ꝙ sit hō quo ad scēm: ꝙ oīs hō sit risibilis quo ad tertium: ⁊ ꝙ si aliquid est homo illud sit risibile quo ad quartū. Sil'r dr̄ de reduplicatiua negatiua gr̄a cōcomitantie: q: ipsa req/ rit quatuor propōnes ipsam exponentes quaꝝ vna est in qua predicatū principale negatur ā subo principali: scēa ē in qua predicatuz principale negat ab illo super qd̄ cadit reduplicatio vl'r: tertia est in qua terminus reduplicatᵗ af firmatur de subo principali: ⁊ quarta est vna conditiona/ lis in qua ab illo super qd̄ cadit reduplicatio sequit nega/ tio predicati principalis verbi gr̄a. ¶ Ad veritatez istius homo inq̄tū risibilis non est asinus reqrit ꝙ hō nō sit asi nus: ⁊ ꝙ nullū risibile est asinᵗ: ⁊ ꝙ hō sit risibilis: ⁊ si aliquid est risibile ipsū non est asinus. Si aūt ꝗ reduplicatiua affirmatiua reduplicatio fiat gr̄a cause preter dictas qua/ tuor exponentes reqritur 5ª vz ꝙ termio sup quo cadit reduplicatio insit p̄dicatū principale. Et ꝙ iste terminᵗ sit causa predicati: vt hō inq̄tum habet aiam intellectiuā est susceptibilis discipline: preter quatuor dictas habet istam quia hō hz animā intellectiuā est susceptibilis discipline vl' anima intellectiua est cā discipline. ¶ Quando vero redu plicatio in negatiua tenetur gr̄a cāe. Iterū dz habere vnā quintā exponentē preter quatuor predictas: vt ista: hō in/ q̄tum rationalis non est capra vz rationale est causa q̄re homo non est capra. Et sic cōiter dicit de quibuscunq̄z. ¶ Et ꝗz ꝗ sunt bene dicta tamē q: peccatū ē fieri per plura ꝙ potest fieri ꝑ pauciora. Ideo q: tot exponētes frustra ponuntur dico ꝙ omnis reduplicatiua potest per duas propōnes sufficienter exponi: ⁊ anteq̄z regulam ponam primo suppono ꝙ ī ꝓpōne reduplicatiua quatuor reqrū tur. s. preiacens reduplicatiue subiectum preiacentis pre/ dicatum preiacentis: ⁊ illud super pno cadit reduplicatio preiacens reduplicatiue dicitur totum illud qd̄ remanet dempta dictione reduplicatiua cum termino super quo cadit reduplicatio. Sicut sor. inq̄tum homo est risibilis: sor. est risibilis est preiacens ⁊ ly homo est terminus sup quo cadit reduplicatio. Similiter dicēdo sor. est homo in q̄tum est animal: ly sor. est homo est preiacens ⁊ ly aīal est terminus reduplicatus. Similiter dicendo: inq̄tum sor. est homo sor. est risibilis: ly homo ē terminus super quo cadit reduplicatio ⁊ residuum preiacens reduplica/ tiue. Isto notato vel est reduplicatiua negatiua vel affir/ matiua. Si affirmatiua dico ꝙ quelz talis exponenda est per vnam copulatiuā cuius prima pars est affirmatio re duplicati de subiecto principali. s. preiacentis: ⁊ scēa ē vna conditionalis facta a reduplicato ad predicatuz p̄iacētis in comparatione ad terminū transcendentem. Et hoc qua/ litercunq̄z termini sumantur in reduplicatiua sumant in exponentibus: vt omnis homo inq̄tum corpus est sub/ stantia sic exponitur: omnis homo est corpus ⁊ si aliquid est corpus illud est suba. ¶ Sz si ly inq̄tuz connotat cau sam tunc loco conditionalis potest poni talis: vt corpus ī/ q̄tum ignis est calefactiūu: sic exponitur. Corpus ē ignis ⁊ quia corpus est ignis est calefactiūu. Uel breuius dici/ tur ꝙ quando capit causaliter equiualet simplici causali: ex quo patet illam esse falsam. Omne corpus inq̄tuz est ignis est calefactiuū: sicut illa omne animal inq̄tum ē ru/ diale est asinus: vel inq̄tum risibile est homo: vt pz per eiᵗ exponentes: Si autem reduplicatiua fuerit negatiua vel negatio non preponitur immediate dictioni redupli/ catiue vel imediate proponitur. Si vero negatio non pre ponitur dictioni reduplicatiue vel ponitur ante reduplica tiuam vel post. Si antē: ⁊ non cadit super reduplicatiuaz ponatur reduplicatio a parte predicati: vt homo non est asinus inq̄tum est rationalis exponitur sic illa: homo inq̄ tum est rationalis non est asinus: que exponi debet ꝑ vnā copulatiuam cuius prima pars est remotio predicati pre iacentis a subiecto eiusdem ⁊ per conditionalem antece/ dentis affirmatiue reduplicati de subiecto. ⁊ consequētis negatiue p̄dicati de eodē subo: vt homo non ē asinus ⁊ si aliquid est rationale illud non est asinus. Et cōsimiliter ex ponitur oīs reduplicatiua negatiua ī q̄ negatio non cadit super reduplicationez. Si tamen in talibus nullus homo est asinus inq̄tum est capra negatio non cadat in totuz ex ponenda est vt dictum est. Si autem cadit in totum ⁊ su per reduplicationē non habet exponi sed soluz habet cau sas veritatis que sunt contradictorie exponentium redu/ plicatiue sibi opposite. Ex his clare patet ꝙ tales quatuᵒ/ or exponentes superfluūt: q: sequitur tu es homo ⁊ si ali quid est homo ipsum est animal: igit tu es animal ⁊ om/ nis homo est animal. Ideo certum est ꝙ due istarum su perfluunt q̄tum ad illam expositionem multe etiaz sunt reduplicatiue in quibus non sunt tales quatuor exponen/ tes assignande: vt patet de talibus inq̄tum deus est: non idē sit'ē ⁊ nō ē: inq̄tū deᵗ vult me eē ego sū ⁊ sic de alijs.

¶ Circa hoc est notandũ ꝙ in huiusmodi propositionib⁹ in quibus dictio reduplicatiua totaliter precedit non ē seruandus ꝓsimilis modus exponēdi vtrobiq̃: ymo quelibet talis est exponenda per vnam copulatiuam cuius prima pars est affirmatio vl negatio reduplicati ad subiectũ preiacentis. Et secunda est vna conditionalis ab illo super qõ cadit reduplicatio ad predicatũ principale ī comparatione ad subiectum preiacentis: verbi gratia ista inq̃tum sor est homo sor. ē risibilis sic exponitur. Sor. ē homo ⁊ si sor. est homo sor. est risibilis. Similiter ista inq̃tus de⁹ est non simul idem est ⁊ non est: sic exponitur: deus est ⁊ si deus est non simul idem est ⁊ non ē. Similiter illa. In q̃tum deus vult me esse ego sum: sic exponitur: deus vult me esse: ⁊ si deus vult me esse ego sum. Item ꝗ propositio inq̃tum sor. est homo sor. non est asinus sic exponitur: sor. est homo ⁊ si sor. est homo sor. non est asinus. Similiter ꝗ inq̃tũ tu non moueris tu non curris exponitur sic: tu non moueris ⁊ si tu nõ moueris tu non curris. ¶ Hic tamen aliqui dicunt ⁊ probabiliter quãdo talis reduplicatio inq̃tum vel sibi consimilis preponitur toti propositioni tunc tenet rationaliter vel conditionaliter soluz: ita ꝙ non habet duas exponentes sed solum vnam conditionalem cum qua conuertitur vt sic dicendo: inq̃tum pater est filius est: inq̃tum homo currit risibile currit: prima enim conuertitur cum hac conditionali. Si pater ē filius est: secunda etiam conuertitur cum ista: si homo currit risibile currit. Ex his ergo duabus responsionibus eligge sicut placet tibi quelz enī illarũ satis ꝓbabilis ē.

Contra tamen quedam superius dicta arguitur. Nam per illa seqt ꝙ ꝗ esset ꝓcedenda aliqua inq̃tum conueniunt differunt q: aliqua conueniũt ⁊ si aliqua conueniunt ipsa differunt: sed hoc est falsum: q: tunc que magis conuenirent magis different ꝙ est falsum: q: impossibile est ꝙ aliqua conueniunt generaliter ⁊ differant generaliter ⁊ etiam specifice vel numeraliter. ¶ Secundo sequitur per dictas exponẽtes ꝙ talis esset vera ysocheles fm ꝙ ysocheles hz tres angulos equales duobus rectis: q: omnis ysocheles ē ⁊ si aliquid est ysocheles illud habet tres angulos. ¶ Cõfirmatur q: sicut se habet ly homo ad sensibile sic ly ysocheles ad habere tres angulos equales duobus rectis: ergo sicut est verum ꝙ homo inq̃tum est homo est sensibilis sic ysocheles inq̃tuz ysocheles habet tres angulos equales duobus rectis. Cuius tamẽ oppositum dicit philosophus ī prio posteriorum ⁊ si sic positio nulla. ¶ Tertio sequitur ꝙ hec propositio est vera Sor. inq̃tum hõ ē risibilis: q: sor. est homo ⁊ si aliquid est homo illud est risibile. ¶ Sed contra: sequitur sor. inq̃tum homo est risibilis. Sed omnis homo est animal: igitur sor. inq̃tũ aial est risibile: consequens est falsum: eo ꝙ statim sequitur si aliquid est animal illud est risibile qõ est impossibile ⁊ cõsequentia probatur q: ibi arguitur ab inferiori ad suuz superius sine impedimento. ¶ Quarto sequitur ꝙ duo cõtradictoria inter se contradicentia sunt simul falsa: probat quia vtraq̃ illarum est falsa: Sor. inq̃tum est aliquod album est homo. Et sor. inq̃tum est aliquod albũ nõ ē homo: vt patet per exponentes prius dictas: q: sor. esse album non infert sor. esse hominem nec infert sor. non esse hominem. ¶ Quinto sequitur ꝙ hec est vera omnis homo inq̃tum est animal est suba animata sensibilis: q: omnis homo est animal ⁊ si aliquid est animal illud est suba animata sensibilis. Sed contra sequitur omnis suba animata sensibilis est alba omnis homo inq̃tum est animal est suba animata sensibilis ergo omnis homo inq̃tuz est animal est albus: consequens est falsum: patet per exponentes: igitur aliqua premissarum ⁊ nõ maior vt suppono: igitur: ⁊ conseqeuntia patet q: est syllogismus in prio modo prime figure.

Ad ista respondetur Ad primum cõcedo ꝙ aliqua inq̃tum conueniunt differunt: q: omnis ratio illatiua ꝙ aliqua conueniunt est ratio ꝓclusiua ꝙ illa differunt: q: qualitercũq̃ infertur ꝙ illa cõueniunt ꝓcludit ꝙ illa sunt multa ⁊ per cõsequens dꝛia ⁊ diuersa sed negatur talis consequentia cum concluditur ꝙ quecunq̃ magis conuenirent magis different. ¶ Ad secũm argumentũ dicit ꝙ Ari. nõ capit ibi ly inq̃tũ vl ly secũz ꝙ: reduplicatiue sed prout connotat passionem conuertibilem ⁊ immediatam. Ideo fm illum intellectum negaretur etiam illa homo inq̃tum homo est sensibilis: sed concederetur ista homo inq̃tum homo est risibilis vel homo inq̃tum homo est animal rationale ⁊c̄. sed iam pz ex dictis ꝙ reduplicatio non sic sumitur in proposito. ¶ Ad tertiuz respondeo cõcedendo illam: sor. inq̃tum homo est risibilis. Et tũc ad improbationem nego ꝓnam: lz arguatur ab inferiori ad suum superius q: fm aliquos arguit cuz distributione ꝓcedente q: ly inq̃tuz ⁊ quelz alia dictio reduplicatiua habet confundere terminum se sequentem confuse ⁊ distributiue sicut etiam nota conditionis. Ideo sicut ab iferiori ad suum superius cum nota conditionis non valet consequentia sic etiam nec cum dictione reduplicatiua que includit condictionez valet consequentia: sicut nõ sequitur: asinus si est homo est risibilis ⁊ asinus est animal: igit asinus si est animal est risibilis: vel sic: hoc est ens vel homo si antichristus est: demonstrando antichristum: ⁊ hoc nõ est ens vel homo ergo ens non est ens vel homo non est homo si antichristus est. Similiter non sequitur: homo inq̃tum risibile est animal ⁊ omne risibile est album: igitur homo inq̃tuz albus est animal: ꝓnis ē falsum sicut illa homo est risibilis inq̃tuz est animal: q: sic debet exponi hõ est risibilis vel homo est animal ⁊ si aliquid est animal illud est risibile. Ego autem dico ꝙ ly inq̃tum cõfundit cõfuse tm̃ sicut nota conditionis fm ꝙ in secda parte determinabitur ⁊ sicut nota condictionis ĩmobilitat ita ⁊ dictio reduplicatiua: quare ab inferiori ad suũ superius non valet argumentũ licet affirmatiue ⁊ sine distributione arguatur ⁊c̄. ¶ Ad quartum dicitur ꝙ illa non sunt cõtradictoria: ⁊ causa: ē q: si in vno cõtradictorio⁹ reduplicatio affirmatur opz ꝙ negatur in alio: q: reduplicatio ē ꝓncipale ⁊ formale ꝓpõnis in qua ponit: sicut etiam sunt dictiones exclusiue ⁊ exceptiue in alijs de in ec̄. Et iõ sicut in exclusiuis ⁊ exceptiuis non manet eadẽ nota affirmata in vtraq̃ contradictoria⁹ ita est in reduplicatiuis ꝙ ꝗdictio attẽdit maxime penes hoc ꝙ nota in vna affirmetur ⁊ in altera negetur ⁊ hoc nõ precise: q: opz etiã verbũ principaliter gari ⁊ ꝙ subiectũ ⁊ predicatum preiacentis opposito mõ supponat. Iõ pro toto dico ꝙ ꝗdictoriũ in reduplicatiuis debet dari per negationem preposita⁹ toti. ¶ Ex his pz ꝙ ista non sunt ꝗdictoria. Omis hõ inq̃tum aial est risibile ⁊ aliqd qõ est hõ inq̃tũ aial non est risibilis: q: vtraq̃ est falsa: nec ista ēt aial inq̃tum risibile est homo ⁊ aial nõ inq̃tum risibile est homo: q: vtraq̃ est vera vt pz: sed ista contradicunt aial inq̃tuz homo est risibile ⁊ non animal inq̃tum hõ est risibilis. ¶ Ad vltimuz dico concedendo illam. omnis homo inq̃tum est animal est suba sensibile. Et tunc ad ꝓbationẽ nego ꝓnam: q: plus ꝓdicat ī minori q̃z subijciat in maiori: In maiori enī subijcit ly suba aiata sensibilis ⁊ in minori predicat totũ illud inq̃tũ aial ē suba aiata sensibilis. Et rõ est q: ꝓ pbm prio ꝓ⁹ reduplicatio semp tz se a pte predicati. Iõ ꝗ ꝓna est bona. Omis homo inq̃tũ est aial est sensibilis omis risibile est hõ ergo omis risibile inq̃tum est aial est sensibilis: vñ intellect⁹ maioris est iste: omis hõ est sensibilis inq̃tũ ē aial: ita ꝙ semp ī argumẽto iuxta ponat ꝓdicato ꝓiacẽtis dictio reduplicatiua cũ illo termino sup quo cadit. Et ꝓ istũ modũ poterit syllogizari in reduplicatiuis quẽadmodũ ⁊ in alijs simplicibus de in ec̄. Itẽ in 2ª fiª nõ sequit: omis hõ inq̃tũ aial est aiatus: nullũ albũ est aiatũ: igit omis albũ inq̃tũ aial nõ est hõ. Sim̃r nec seqtur nullũ albũ est sensibile omis hõ inq̃tuz est animal est sensibilis: igr omis homo inq̃tum aial non ē albus. Ratio aũt qr neutra vz est: q: continue plus predicat in minori q̃z ꝓdicet ī maiori vt pz ex dictis. Sz bñ seqt null⁹ cleric⁹ inq̃tũ cleric⁹ dꝛt a layco. Omis gramatic⁹ inq̃tũ gramatic⁹ dꝛt a loyco: igr null⁹ gramatic⁹ ē cleric⁹.

Item in tertia figura non sequitur. Aliquod grãmaticũ ẽ homo omne grãmaticũ inq̃tũ ẽ aĩal ẽ sensibile: igit aliqd̃ sensibile inq̃tũ est aĩal est hõ. Et rõ ẽ: q: in ꝛcl'one maior extremitas non precise predicat de minori. In maiori.n. maior extremitas est ly hõ ⁊ in ꝛcl'one predicatur totum illud homo inq̃tum est animal. Ideo in ꝓposito non põt aliter concludi q̃ idirecte dicendo ergo hõ inquantũ ẽ animal est sensibilis. Sed bene sequitur omnis homo inq̃tum animal est sensibilis omnis homo inq̃tuz animal est suba: igitur aliqua suba inq̃tum animal est sensibilis: cui' ratio est quia ad preiacentem minoris cum eadez maiori sequitur eadem conclusio. Sequitur enim omnis homo inq̃tuz animal est sensibilis omnis homo est suba: igitur aliqua suba inq̃tũ aĩal est sensibilis. Et sic pz qualr ẽ syllogizandũ ĩ reduplicatiuis. ¶ Jaz de suppõnibus reduplicatiuis est dicenduz. Circa q̃ est notandũ q̃ subiectuz in re duplicatiua eodem modo supponit sicut supponit ĩ sua preiacente: eãdem enim suppositionem habet subiectuz in ista animal inq̃tum est homo est risibile ⁊ in ista aĩal ẽ risibile. Illud autem super quod cadit reduplicatio dicit stare confuse tm̃ ⁊ ꝓ m alios supponit confuse ⁊ distributiue: q: sub eo contingit descendere ad qõlz suum per se inferius. Ideo bene sequit' so:. inq̃tuz aĩal ẽ sensibile: so:. est homo: igitur so:. inq̃tum homo est sensibilis. Et ꝶ est intentio philosophi primo priorum qui dicit q̃ si iustitia ẽ bonum inq̃tum bonum tunc iustitia est omne bonuz: ꝶ est si bonum inq̃tum bonum est iustitia omne bonum ẽ iustitia. Item predicatũ preiacentis supponit confuse tm̃: quia infertur ex quolz per se inferiori ⁊ non infert sua inferiora copulatiue nec disiunctiue: Sequitur.n. so:. inq̃tũ risibilis est homo ergo so:. inq̃tum risibilis est animal: non tamen sequitur so:. inquantũ suba animata sensibilis est animal ⁊ ista sunt omnia animalia: igitur so:. inq̃tum suba animata sensibilis est hoc animal: vel so:. iq̃tũ suba aĩata sensibilis ẽ ꝶ aĩal quocũq̃ demõstrato ⁊ sic de singulis.

¶ De dictione sicut.

Stenso ĩ parte de differt: aliõ: nõ idẽ: de exclusiuis: exceptiuis: ⁊ r̃duplicatiuis. Restat p̃ter de alijs dictionib' vim confundendi habentibus pertractare. Et primo de hac dictione sicut que cum suo redditiuo precedente deducto quocunq̃ impedimento terminum imediate sequentẽ compabiliter rectum confundit confuse ⁊ distributiue in compatione ad predicatũ ꝓpositionis dependentie: vt so:. est ita fortis sic̃ aliquis homo mundi ly homo stat confuse distributiue: ponitur.n. primo que cum suo redditiuo: q: tam ly sicut q̃ suũ redditiuum ita de per se terminum immediate sequentem faciunt stare cõfuse tm̃: vt tu es fortis sicut aliquis hõ: ly homo stat confuse tm̃: ⁊ non confuse ⁊ distributiue: quia sibi non additur ly ita qõ est suum redditiuũ. Similr dicendo ita fortis ẽ aliquis homo sicut aliquis leo ly homo stat confuse tm̃: ratione de ly ita: ⁊ ly leo stat confuse ⁊ distributiue ratione illaꝝ duarum dictionum precedentiuz .s. ita sicut. Additur etiam ly precedente: q: si ly sicut precederet suum redditiuum ambo simul non possunt facere aliquem terminum stare confuse ⁊ distributiue: vt sic dicendo: sicut aliquis leo velociter currit. Ita aliquis homo velociter ambulat: vbi patet q̃ taz ly leo q̃ ly homo stat confuse tm̃. Similiter dicendo: Sicut cito corrumpetur aliquis homo. Ita cito generabitur aliquod compositum: tam ly homo q̃ ly compositum stat confuse tm̃: nõ obstante q̃ ly homo precedat ly sicut cum suo redditiuo quia suum redditiuum subsequitur ly sicut. Dicitur etiaz sine impedimento: q: si negatio vel aliquod huiusmodi p̃cedit t̃minũ cõparatũ non oporteret talem stare mobiliter sed imobiliter vt sic dicendo so:. nõ est ita bonus sicut aliquis homo. So:. ẽ ita fortis sicut omnis homo: vbi pz q̃ vtrobiq̃ ly homo stat determinate vel confuse tantũ. Iterum additur illa particula terminum imediate sequẽtem comparabilr rectuz: q: ly sicut cuz suo redditiuo nõ confundit mobiliter terminum rectum ratione condictionis vel similitudinis: verbi gratia vt ego percutiaz te ita fortiter sicut vnum asinum: ly vnum asinum non stat confuse ⁊ distributiue sed confuse tm̃: q: non sequitur: ego percutiaz te ita fortiter sicut vnum asinum: sed brunellus est vel erit asinus percussus: igitur percutiaz te ita fortiter sic̃ brunellum. Unde ista propositio: ego percutiã te ita fortiter sicut vnum asinum significat q̃ ego percutiã te ita fortiter sicut si esses vnus asinus vel sicut ego percuterẽ vnũ asinum vbi pz q̃ ly vnum asinum nõ stat confuse ⁊ distributiue. ¶ Ultimo additur illa particula in comparatione ad predicatũ propositionis dependentie q: non sequitur: tu es ita albus sicut aliquis homo sed so:. est aliquis homo: igitur tu es ita albus sicut so:. antecedens eni est verum ⁊ consequens falsum: supposito q̃ nõ sint plures albi q̃ tu ⁊ plato qui estis equaliter albi ⁊ sit so:. niger: ⁊ pz q̃ non sequitur: sed oporteret arguere cũ predicato propositionis dependentie: vt tu es ita albus sicut aliquis homo sed so:. est aliquis homo albus: igitur tu es ita albus sicut sortes. Similiter etiam non sequitur: tu curris ita bene sicut aliquis homo sed plato est aliquis homo: ergo tu curris ita bene sicut plato: sed oporteret sumere in minori q̃ plato est aliquis homo currens bene ita ergo patz q̃ in illa tu es ita albus sicut aliquis homo ly homo stat confuse ⁊ distributiue solum pro homine albo. Et nota q̃ propositionem dependentie voco propositionem implicite vel explicite sequentem ly sicut: vnde licet quandoq̃ dicatur so:. est ita bonus sicut plato: aut hominem docẽ est ita meritoriũ sicut orare in predictis ⁊ ꝓsimilibus sic oportet supplere: so:. est ita bonus sicut plato est bonus: homine m docere est ita meritorium sicut hominem orare est meritorium. Ex hoc sequitur q̃ vbicũq̃ ponitur ly sicut comparabiliter due propositiones sunt formãde aut subintelligẽde quarũ vna vocatur propositio redditiui .s. illa ĩ qua expresse ponitur vel subintelligitur ly ita: altera vero in q̃ ponitur ly sicut vocat ꝓpõ dependentie.

Sed forte contra istã r̃ñsionem superiorẽ arguit'. Nã si ista tu es ita albus sicut aliquis homo: stat ly homo mobiliter solum pro hominibus albis per idez in illa tu differs ab homine: supponit ly homo solum mobiliter pro hominibus a quibus tu differs. Et sic ad concludendum ex illa q̃ tu differs a te: oportet sumere tale mediũ tu es homo a quo tu differs. ¶ Respondeo q̃ non sequitur: sed diuersitas est: q: ly differt non exponitur per attributionẽ sui vtriq̃ extremorum ⁊ negationem vnius ab altero sicut ẽ depositiuo gradu. Sed per attributionem eẽ vtriq̃ vt alias tactum fuit. Ideo in illa tu differs ab homine distribuitur ly homine pro omni cui conuenit attributum: positiuus ergo gradus comparabiliter captus .s. cum ly sicut ⁊ suo redditiuo ita exponitur per attributionem istr̃ vtriq̃ comparatorum: ⁊ negationem sui comparatiui a scõdo comparatorum respectu primi: vbi grã: so:. currit ita velociter sicut plato: ly so:. dicitur primum comparatorũ ⁊ ly pla. scõm: ⁊ sic exponitur so:. currit velociter ⁊ plato currit velociter: ⁊ non pla. currit velocius so:. Silr tu es ita fortis sicut aliqd̃ animal sic exponitur tu es fortis ⁊ aliquod aĩal est forte ⁊ nullũ aĩal est fortius te: que est falsa. Ideo exposita est falsa. Sed illa est vera: tu es ita sapiẽs sicut omnis hõ mũdi: q: sic exponitur tu es sapiens ⁊ aliquis homo est sapiens ⁊ non oĩs homo mundi est sapiẽtior te: qõ verum est: cum sit eius ꝗdictoriũ falsum vt pz intuenti. Et sic tu es ita fortis sicut quilz hõ: ⁊ silr ita debilis sicut oĩs homo: sed nõ es ita fortis sicut aliquis homo nec ita debilis sicut aliqs homo. Nec seqtur tu es ita fortis sicut iste homo ⁊ iste est aliquis hõ: igitur tu es ita fortis sicut aliquis hõ: arguitur enim ab inferiori ad suuz superius distributione preposita. Imo nec seqtur tu es fortis sicut aliquis homo: igit' tu es ita fortis sicut aliqs hõ: arguitur enim a termino stante confuse tantũ ad eundem stantẽ confuse ⁊ distributiue. Etiam non seqtur: tu es ita fortis sicut omne aĩal equus est aĩal: igitur tu es ita fortis sicut equus: q: ly animal stat immobiliter sub quo nõ con-

tingit taliter descendere: his sic notatis ⁊ cum eisdem pre supposito ꝙ ly tantus ⁊ quantus hñt eandē nām quā habent ly ita ⁊ sicut: pono aliquas ꝓclōnes.

Prima conclusio est ꝙ q̄tuscūq̄ fuit sor. tantus fuit plato ⁊ econtra: ⁊ tñ sor non fuit tantus q̄tus fuit pla. probat: ⁊ pono ꝙ tam sor. q̄ pla. continue p totā istam horā preteritam fuissent augmentati ita tamen ꝙ sor. continue añ hoc fuisset maior platone ⁊ nunc primo ipsi sint equales. Isto posito pz prima ps conclusionis: q: si sor. ⁊ pla. nūc non forent sed nunc primo forent corrupti ⁊ cuz hoc pri fuissent augmentati sicut iam ponit de eis tunc q̄tuscūq̄ fuisset plato tantus fuisset sor. ⁊ econtra. Sed tunc plato non fuisset maior q̄ iam fuit nec tunc sor. fuisset minor q̄ iam fuit: igitur nunc verum est ꝙ q̄tuscunq̄ fuit sor. tantus fuit plato ⁊ econtra. ¶ Secunda pars conclusionis probatur q: si sor. fuit tantus sicut pla. fuit: ergo in aliquo instanti fuit ipse tantus quantus pla. fuit: consequens est falsum: eo ꝙ quocūq̄ instāti dato i quo sor. fuit magn⁹ post illud instans fuit pla. maior: vt pz ex casu: ⁊ consequentia probatur: q: illa propositio sor. fuit tantus q̄tus fuit pla. conuertitur cum ista sor. in aliquo instanti fuit tantus q̄tus fuit plato q: ipsa p suā vificatiōe reqrit instās.

Contra istam conclusionē arguitur sic. Et primo contra primā partez: quia si q̄tuscunq̄ fuit sor. tantus fuit pla. ⁊ econtra: igitur quantus fuit sor. tantus fuit plato ⁊ eē: consequētia patz ab vniuersali ad suam subalternā. Tunc vltra q̄tus fuit sortes tantus fuit plato ergo tantus fuit pla. q̄tus fuit sortes: consequentia videtur tenere: q: quasi ab eodē ad idē: ⁊ consequens est falsum ergo ⁊c. ꝙ consequens sit falsuz probatur: q: si tantus fuit pla. q̄tus fuit sor. igit in aliquo instanti: consequentia pz per priorem responsionē ⁊ consequens est falsum vt prius probatum est. q: quocunq̄ instanti dato falsum est ꝙ in in illo instanti tantus fuit plato: q̄tus fuit sor. quia post illud instās sor. fuit continue augmentatus. ¶ Contra scōam partē conclusionis arguitur sic ⁊ sit. c. hora preterita in qua sor. ⁊ pla. fuerūt augmentati tunc arguitur sic. In. c. tempore sor. fuit tantus q̄tus fuit pla. igitur sor. fuit tantus q̄tus fuit pla. consequentia patet ⁊ antecedens probatur. q: quācunq̄ q̄titatē hūit sor. in. c. tempore tantā habuit pla. in eodem tempore ⁊ econtra ergo in. c. tēpore sor. fuit tantus quantus fuit pla. ¶ Scōo arguit sic. Sor. fuit aliq̄tus ⁊ pla. fuit aliq̄tus ⁊ non maior fuit pla. q̄ fuit sor. nec econtra ergo sor. fuit tantus q̄tus fuit plato cōsequentia patet ab exponentib⁹ ad expositam ⁊ totuz antecedens est verū vt patz intuēti igitur ⁊ cōsequens. ¶ Tertio arguitur sic. Si sor. nō fuit tantus quantus fuit pla. ⁊ quilz eorum fuit aliq̄tus: ergo sor fuit maior q̄ fuit plato vl' minor q̄ fuit pla. ꝓsequens falsum: q: in nullo instanti fuit sor. maior q̄ fuit plato nec minor q̄ fuit pla. ⁊ consequentia pz a simili: q: si sor. non est tantus q̄tus est plato ⁊ quilz illorū est aliq̄tus opz ꝙ sor. sit maior q̄ est pla. vel minor: Si ergo vz talis forma de presenti opz ꝙ valeat de preterito.

Ad ista argumenta respondet. Ad primum contra primā partem conclusionis nego scōam ꝓñam deforma: quia in ꝓsimili mā non sequitur: vt q̄tus est aliqs homo tantus est pla. ergo plato est tantus q̄tus est aliquis hō: arguitur enī a termino stante confuse tñ ad eundē stantē confuse ⁊ distributiue: vnde sicut in ista propositione. Sic fortis est aliquis hō ita fortis est sor. ly aliquis hō stat confuse tñ. Ita etiā in illa q̄tus est aliquis hō tantus est pla. ly aliquis homo: stat cōfuse tñ rōne de ly q̄tus: ex quo ipsum non precedit ly tantus: verūtñ ꝓcedo ꝙ tātus fuit plato q̄tus fuit sor. q: aliquantus fuit pla. ⁊ aliquant⁹ fuit sor. ⁊ non maior fuit sor. q̄ pla. fuit nec ecōuerso. Et tunc ad improbationē cum infert: ꝙ in aliquo istanti tant⁹ fuit plato quantus fuit sor. nego ꝓñam: nec hoc posuit prima responsio: nisi tempus signatum p verbū preteriti temporis staret determinate: vbi vo stat confuse tñ debet inferri ppō in qua ly aliquo instanti stet eodē modo: Ideo bene sequitur. Tātus fuit pla. q̄tus fuit sor. ergo tantus fuit plato in aliquo instanti q̄tus fuit sor. vbi ly aliquo instanti stat confuse tñ sicut ly fuit. Et si queritur i quo instāti non detur illud. Ad primū argumentū ꝗ secundā partez conclusionis rñdetur admittendo casum ⁊ negādo ꝙ i. c. tempore sor. fuit tantus q̄tus fuit plato: q: ex ipsa sequit vt prius ꝙ in. c. tpe sor. in aliquo instanti fuit tantus q̄tus fuit pla. qd̄ est falsum: Et tunc ad pbationē q̄cūq̄ q̄titatem habuit sor. in. c. tpe hūit pla. i eodē tpe: ergo in. c. tpe ⁊c. nego ꝓñam: sed solum sequitur ꝙ in. c. tpe q̄tuscunq̄ fuit sor tantus fuit pla. ⁊ econtra vel tantus fuit sor. q̄tus fuit plato ⁊ econtra. ¶ Ad scōm nego ꝓñam: nec arguit ab exponentib⁹ ad expositū: q: illa ppō sor. fuit tātus q̄tus fuit pla. non debet exponi sed resolui respectu huius verbi fuit per duo demonstratiua instantis vel tēporis: vt tūc sor. fuit tantus q̄tus fuit plato ⁊ tunc fuit aliqñ: igit aliqñ sor. fuit tantus q̄tus fuit plato: ex quo sequit ꝙ sor. fuit tantus q̄tus fuit plato. Vel sic in. a. instāti sor. fuit ⁊c. ⁊. a. instans fuit aliquod istās: igitur in aliquo instanti sor. fuit tantus q̄tus fuit pla. modo certū est ꝙ quelz illarum est falsa: tunc sor fuit tant⁹ q̄tus pla. fuit vel i. a. instāti ⁊c. vt clare pz per suas exponētes. ¶ Ad tertiū nego ꝓñam: Et tunc ad similitudinē: dico ꝙ similitudo non valet: pro quia ꝓm aliquos verbum pñtis tpis non pōt confundi sicut nec aliquis terminus discretus q: non hēt nisi vnicuz suppositū. s. instans presens: secus est de vbo preteriti vel futuri temporis: q: hz infinita supposita q: infinita instātia ideo bene capax est confusionis rōne cuius talis ꝓñam non valet. Et ex alio ēt q: arguēdo cū verbis de pñti supponitur p añs aliquē eē maximū graduz q̄titatis per quez de presenti sor. est magnus. Et aliquē esse maximū gradum per quē plato est magnus de pñti. Sed arguēdo cū verbis de preterito vel futuro nō supponit in aliquo añte ꝙ aliquis maxim⁹ gradus q̄titatis fuit per quē sor. fuit vel erit tantus quātus est vel fuit pla. ⁊c. Sed adhuc arguit contra illam ppōnem cōcessam yz: tantus fuit pla. q̄tus fuit sor. q: sor. fuit continue maior platone per casum: igit plato minor continue fuit sor. Et si sic: igit non tantus fuit plato q̄tus fuit sor. q: si tantus fuit plato q̄tus fuit sor. ⁊ sor. ⁊ plato continue simul fuerunt vt suppono: ergo sor. ⁊ plato fuerunt equales qd̄ est falsū ⁊ contra casum. Ité seqt multas propōnes esse veras que cōiter negant vz. Ita cito erit instans sicut erit instans. Ita modica ē aliqua pars tui sicut est aliqua pars tui. Ita magnus erit sor. i aliquo instanti sicut ipse erit in aliquo instanti. Ita velociter mouebit sor. in aliquo instanti sicut mouebit in aliquo instanti: posito ꝙ ipse remittet motū suū vniformiter quousq̄ non mouebitur. ¶ Ad ista dicit: Ad primū concedo ꝙ per totā istam horaz sor. fuit maior platone ⁊ plato minor sor. Et ex hoc non seqtur: ꝙ non tantus fuit pla. q̄tus fuit sor. Sed solum seqtur ꝙ pla. non fuit tantus q̄tus fuit sor. Et vlterius qñ arguit: ꝙ si tantus fuit plato ⁊c. igitur fuerunt equales: nego ꝓñam: q: añs non hz verificari pro aliquo certo istanti sicut ⁊ ꝓñs ex quo ly fuit i antecedente stat confuse tñ ⁊ ly fuerunt in ꝓñte determinate vt pz. ¶ Ad alias ꝓclusiones adductas cōcedo eas q: nulla illarum debet resolui sed exponi: ex quo ly ita terminū imediate se sequentē confundit confuse tñ. Ideo concedo ꝙ ita cito erit instans sicut erit instans: q: cito erit instans ⁊ nō prius erit instans q̄ erit instans: nego tamē ꝙ aliqd̄ instans erit ita cito sicut erit istās. Cōcedo silr ꝙ ita diu viues sic viues ⁊ tñ nō viues ita diu sic viues

Secunda conclusio est ista: Impossibile est ꝙ pla. currat ita velociter vniformiter precise sic imediate post a. curret sor. Et hc casu possibili posito probat ⁊ pono ꝙ sor. currat vniformiter vsq̄ ad instans ⁊ ꝙ cōtinue p vnā horam post. a. velocitet motum suuz. Isto posito probatur conclusio: q: si possibile est ꝙ plato currat ita velociter precise ⁊c. ponatur cū primo casu ⁊ arguit sic: plato nūc currit ita velociter sicut imediate post. a. sor. curret ergo

immediate post.a.curret ita velociter pcise sicut nunc currit plato:igitur sor.aliquando post.a. curret ita velociter precise sicut nunc facit plato sit ergo qꝑ in.b.instãti post.a. sor.curret ita velociter sicut nunc currit plato tunc arguit sic. In.b.instanti sor.currit ita velociter sic nunc currit plato precise: ⁊ per totum tempus mediũ inter.a.⁊.b.curret sor.tardius q̃z in.b.ergo non imediate post.a. curret sor.ita velociter sicut nũc currit plato: consequentia patet: quia totum tempus inter.a.⁊.b.erit post.a.antequã sor. curret ita velociter sicut nunc currit plato. Et sic pz qꝑ conclusio est vera in isto casu ⁊c.

Contra istam ōclusionē arguit sic. Possibile ē qꝑ plato currat velocius q̃z imediate post.a.currat sor.⁊ possibile est qꝑ plato currat tardius q̃z imediate post.a.currat sor.igitur ꝑ idez possibile est qꝑ plato currat ita velociter precise sicut imediate post.a.currit sor. ¶ Secundo sic:⁊ pono qꝑ pla.velocitet cursum suũ post.a.sicut sor.⁊ precise equaliter ⁊ ꝑ idem tempus: Et tunc arguitur sic. Immediate post.a. sor.⁊ plato eque velociter mouebunt q: cōtinue post.a. current eque velociter: vt positum est:igitur plato imme diate post .a. curret ita velociter sicut immediate post.a. curret:sor.⁊ per ꝓsequēs possibile est qꝑ pla.currat ita velociter aliqñ sicut imediate post.a.curret sor. igitur possibile ē qꝑ pla.currat ita velociter sicut imediate post.a.curret sor. ¶ Tertio arguitur sic pla.imediate post.a.curret eque velociter cum motu quo immediate post .a. curret sor.igitur plato post.a.curret eque velociter sicut sortes imediate post.a.⁊ per ꝓñs pone ē qꝑ pla. curret eque velociter ⁊c.primũ añs probo sic : q: sor.⁊ plato current eque velociter precise ⁊ per idem tēpus post.a.vt positũ est:sit igit.b.totus motus quo sor. mouebit post.a.⁊.c. totus motus quo plato mouebitur post.a.tunc.b. ⁊.c. motus continue erunt eque veloces vt notũ est: igit cuz sor.imediate post.a.mouebit.b. motu q erit equalis cũ .c.motu quo imediate post.a. mouebit pla. sequit qꝑ imediate post.a.pla.curret vel mouebit eq̃ velociter motu sic mot⁹ quo imediate post.a.mouebit sor.

Ad ista respōdetur cōcedendo cōclusiōez vt pus Et tunc ad improbationē nego ꝓñam: primi argumenti: ⁊ causa ē:q: nullus erit pm⁹ gradus velocitatis quo sor. mouebitur imediate post.a. nec aliqs talis ē assignãdus. ¶ Ad secm cum arguitur:imediate post.a.sor.⁊ pla.eq̃ velociter mouebunt ergo pla.imediate post.a. ⁊c.nego ꝓñam:⁊ concedo qꝑ plato imediate post.a. mouebit velocius q̃z imediate post.a.mouebit sor.⁊ sil'r qꝑ sor.imediate post.a.mouebit velocius q̃z imediate post.a.mouebitur pla.ymo sor.imediate post.a.mouebit velocius q̃z ipse imediate post.a.mouebit:q: sor. aliqñ mouebit velocius q̃z ipsemet imediate post.a.mouebit:⁊ iã nõ mouetur velocius q̃z ipse imediate post.a.mouebit:igit aliquando incipiet sor.veloci⁹ moueri q̃z ipsemet post.a.mouebitur ⁊ ī vno instãti post.a.incipiet sor. moueri veloci⁹ q̃z ipsemet immediate post.a.mouebit: nec in aliquo instanti ante.a.incipiet sor.ergo ⁊c.in.a.instanti incipiet sor. velocius moueri q̃z ipsemet imediate post.a. mouebit. Et si arguitur sic: Sor.imediate post.a. velocius mouebitur q̃z ipsemet imediate post.a.⁊c.igit aliqñ post.a.sortes mouebit veloci⁹ q̃z ipsemet mouebit: ꝓña nõ vz:q: nullum est nec erit primũ instãs in quo sor.mouebit post .a. Etiam non sequit:sor.imediate post.a.veloci⁹ mouebitur q̃z imediate post.a.mouebit pla.igit pla.imediate post.a.mouebit tardius q̃z imediate post.a. mouebitur sor.ymo cum prio añte posito vz sor.⁊ pla.imediate post .a.eque velociter monebunt sequit directe oppositũ: qꝫ consequentia non vz. ¶ Ad tertiã formã dico qꝑ hec ꝓña non valet:plato imediate post.a.mouebit motu eque veloci cum motu quo imediate p⁹.a.mouebit sor.ergo plato imediate post.a.mouebit eque velociter sicut imediate post.a.mouebit sor. Et cã est ista:q: lz totus mot⁹ quo immediate post.a.mouebit pla.sit equalis cum toto motu quo sor.imediate post.a.mouebit tamẽ in nullo instãti post.a.erit ita sicut significatur ꝑ istã ꝓpōnē: mot⁹ quo plato mouet ē pcise eq̃ velox:sic imediate p⁹.a.fuit mot⁹ sortis:ex quo nõ ē assignand⁹ aliqs mot⁹ qui imediate p⁹.a. fuit vel erit mot⁹ sor. Et sic pz solutio q̃re ⁊c.

Tertia conclusio est ista: Sor.iam non est ita albus sicut erit pla.in aliquo illoꝝ:⁊ erit albio: q̃z erit pla.in aliquo illorũ ⁊ tamen non erit albus precise sicut erit pla.i aliquo illoꝝ: probatur ꝓclo ⁊ pono qꝑ intẽdat albedo sor. vnifo:miter vsq̃z ad finez hore future sit qꝑ intendat ēt equalr i platõe per primã horã cuius finis sit primũ instans non ec sui sic intendat albedo sor.per eandẽ horã. Isto posito pz pma ⁊ secunda pars cōclusionis:⁊ tertia pbat: q: si sortes erit ita albus precise sicut erit plato in aliquo illoruz demptis instantib⁹ prime hore ergo per tps vel per istans erit sor. ita albus sicut erit plato in aliquo illoꝝ. Non per tps vt pz inductiue de quocũq̃z tpe in quo sor.erit albus. Nec i aliquo instanti post erit sor.ita albus precise sicut pla.erit albus in aliquo illoꝝ:q: in quolz instanti post erit sor.albior quã erit pla.in aliquo illorũ. Similiter si sor.erit ita alb⁹ pcise sicut erit pla.in aliquo illoꝝ:ergo in aliquo instanti erit ipse ita albus precise sicut erit plato in aliquo illoꝝ: ꝓñs falsum:q: quocunq̃z instanti dato in illo nõ erit sor. ita albus precise sicut ⁊ plato in aliquo illoꝝ q: ante illud istans erit plato minus albus q̃z tunc erit sor.⁊ post illud istans erit magis albus q̃z tunc erit sortes dato qꝑ detur instans prime hore quare ⁊c.

Sed contra istam tertiã particulã arguo sic:⁊ signo primum instans nõ esse platonis tũc lz aia recedat de corpe stat tamen qꝑ non corrũpat albebo sed maneat tota acquisita in cadauere qꝑ fuit corpus platonis. Et arguit sic hoc cadauer est precise ita albũ sicut sor.⁊ illã albedinẽ acquisiuit plato in istis:igitur sor.est precise ita albus sicut fuit plato in aliquo istoꝝ. ¶ Secundo arguit sic ⁊ signo totũ tps per qõ sor.nõ erit albior q̃z erit plato in aliquo illoꝝ:⁊ totum tempus per qõ erit albior q̃z erit plato in aliquo illorum:sit primũ.b.fz.d. ⁊ instãs copulans illa duo tpa.c. tunc pz qꝑ in.c.instanti erit sor.albus ⁊ pla. in quolz illorũ erit albus ⁊ in.c.instanti non erit sor. albior q̃z erit plato ī aliquo illoꝝ:nec minus alb⁹:ergo ⁊c.tũc sor.erit pcise ita albus sicut erit plato in aliquo illorũ:qꝑ aũt sor.in.c.instãti non erit minus alb⁹ q̃z erit plato in aliquo illoꝝ:pz: q: tũc .b.non est totũ tps per qõ sor.erit minus albus q̃z plato erit albus in aliquo illorũ:qõ est contra positum. Et qꝑ ēt tunc non erit sor.albior q̃z erit plato in aliquo illorum:probatur:q: si sic ergo per aliquã latitudinẽ albedinis erit sortes albior ⁊c.⁊ per consequens ante illud instans per medietatẽ illius latitudinis illi⁹ albedinis erit sor.albior q̃z erit plato in aliquo illorum. Et si sic ergo.d.non est totum tẽpus per qõ sor.erit albior q̃z erit plato in aliquo illoꝝ qõ est contra positum. ¶ Ad primum respondetur negãdo consequentiam in qua infertur qꝑ sor.est precise ita albus sicut fuit plato in aliquo istorum:sed solum sequitur qꝑ sortes iam est ita albus sicut fuit plato in istis. Ex quo non sequitur ipsum esse ita album sicut fuit plato ī aliquo illoꝝ. Sicut non sequitur:tu differs ab istis: ergo tu differs ab aliquo istorum:sed bene sequitur qꝑ tu differs a quolibet eorum. Ex isto sequitur qꝑ si plato viueret pro illo instanti qõ erit primum instans sui nõ esse:ipse foret albior q̃z ipse fuit in aliquo istorum:⁊ tamen per nihil foret albior. Sic enī mõ illud cadauer albius q̃z fuit plato in aliquo illoruz ⁊ etiam sor.per nihil : tamẽ est albior:nec sequitur sor.est iam albior q̃z fuit plato ergo albedo sor.per aliquid excedit omnem albedinem quã vnq̃z habuit plato. Sed bene sequitur qꝑ omnem albedinem quam vnq̃z habuit pla to excedit albedo quã habet sor.per aliquid. qõ tamẽ nõ est dandum q: ly aliquid stat confuse trñ. ¶ Ad secundũ dicitur qꝑ in.c.sor.erit albior q̃z erit plato in aliquo illoruz: q: plato in quolibet illorum erit minus albus q̃z erit sor. in.c. Et vltra neganda est consequentia cum infertur : qꝑ

per aliquã latitudinez albedinis erit sor.albior in.c.instãti quã erit plato in aliquo illorũ. Sed bene sequitur vt pri⁹ qp in.c.instanti erit sor.albior per aliquid q̃z plato erit alb⁹ in aliquo illorum per nihil tamen vt dictum ē. Juxta illud conceditur qp imediate ante.c.fuit sor. minus albus q̃z imediate ante.c.fuit plato ⁊ econuerso plato imediate añ .c.fuit minus albus q̃z imediate ante.c.fuit sor. vel q̃z fuit ipsemet. Et non sequitur igit̃ imediate ante.c.fuit vn⁹ eorum magis alb⁹ q̃z imediate añ.c.fuit alter eorũ. Assum ptum probatur: In quolibet instanti ante.c.fuit sor.min⁹ albus quã imediate ante.c.fuit plato ⁊ econuerso: igit̃ imediate ante.c. fuit sor.minus albus q̃z immediate ante .c.fuit plato vel q̃z ipsemet imediate ante.c. fuit: ꝯz enim de presenti valeat talis modus arguendi sum min⁹ albus te: igitur tu es magis albus me: non tamen ꝯz generaliter de preterito vel futuro: vt non sequitur tu eris albior q̃z ego ero: igitur ego ero minus albus q̃z tu eris: quare aut non valet pz intuenti casum principalem cuz hoc qp tales propõnes p sui verificatiõe reqrũt instãs.

Quarta conclusio est ista: ita cito põt esse antichrist⁹ corruptus sic̃ ipsemet generabitur ⁊ tamẽ non potest ita cito esse corruptus sicut ipsemet generabitur. ¶ Prima ps cõclusionis probat̃ q: antichristus potest corrũpi ⁊ ipsemet generabitur: ꝯz non pri⁹ psemet generabitur q̃z ipse poterit corrũpi: q: in quolz instanti in quo generabitur poterit corrumpi. Secunda pars probatur: q: si antichristus poterit ita cito corrũpi sicut generabit̃: ergo possibile ē qp ipse ita cito corrũpetur sicut generabitur: consequens impossibile ⁊ consequentia probatur: q: in antecedẽte ly põt est primus terminis probabilis cadẽs super totũ sequẽs: sed non potest aliter probari q̃z per sensum compositum exquo illi equipalet igitur ⁊c̃. ¶ Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si ita cito antichristus potest eẽ corruptus sicut illemet generabitur ponatur ergo qp ipse ita cito corrumpetur sicut generabitur ⁊ sequitur ꝗdictio. ¶ Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: ⁊ sit.a.gratia exempli instans in quo antichristus primo generabitur: tunc sic in.b.instanti antichristus poterit corrũpi sed in.b.instanti antichristus primo generabitur ⁊ non prius: igitur antichristus potest ita cito eẽ corruptus sicut ipsemet generabitur. ¶ Secundo pono qp plato etiã primo generabitur in.b.instanti: tunc arguo sic: antichrist⁹ potest eẽ ita cito corruptus sicut plato generabitur ergo per idem ipse potest ita cito corrumpi sicut generabitur: consequẽtia patet: eo qp plato ⁊ antichristus eque cito primo generabuntur: sed antecedens probatur: naz possibile est qp antichristus ita cito corrumpatur sicut plato generabit̃ ⁊ econtra igitur ⁊c̃. ¶ Ad primum contra primam partẽ conclusionis rrespondeo negando casum cum ponitur qp antichristus ita cito corrũpetur sicut ipsemet generabitur. Et ratio est ista: q: prima pars conclusiõis est de sensu diuiso que non habet probari respectu illius verbi potest ꝯz exponi: eo qp ly potest non est prim⁹ terminus: sed ly ita ratione cuius ⁊ ly sicut propositio habet probari. Unde cõiter conceditur qp aliqõ eternum potest non eẽ ⁊ tamẽ si ponatur qp aliqõ eternum non erit: negabitur casus: q: ratione de ly potest non habet propositio probari sed resolui ratione de ly eternũ cũ sit primus termin⁹ mediat⁹ i propõne a quo incipit ppõnis pbatio.

Ad argumenta contra secundam partẽ conclusionis. ¶ Ad primum nego illam consequentiã: Antichristus generabitur primo in.a.instanti ⁊ in.a.instãti potest eẽ corruptus: igit̃ antichristus potest esse ita cito corruptus sicut ipsemet generabitur: sed bene sequitur qp antichristus potest eẽ corruptus in.a.instanti ⁊ in illo ipsemet generabitur: vel sequitur qp ita cito potest antichristus esse corruptus sic̃ ipsemet generabitur. Et si arguitur sic: antichristus potest corrũpi in.a.instanti ⁊ idem est.a.⁊ instans in quo generabit̃ antichristus: igitur antichristus potest corrumpi in.a. instanti in quo generabitur: consequentia non valet: sicut nõ seqt̃ sor. põt currere i bello mõte ⁊ id qõ ē currẽs i bello monte est pla. posito qp plato solũ currit i bello monte: igr̃ sor potest esse plato. ¶ Ad aliud admisso casu nego ꝗsequentiam: qm̃ in illo casu possibile est qp antichristus erit corruptus ita cito vel citius q̃z plato generabitur. Sed impossibile est quocunqz casu posito qp antichristus ita cito corrũpetur sicut ipsemet generabitur eo qp claudit contradictionem. Ex his correlarie segtur qp sor. non potest ita cito desinere moueri sicut mouebitur: ⁊ tm̃ ita cito põt ipse desinere moueri sicut mouebitur: posito qp iam incipiat moueri: q: imediate post hoc potest ipse desinere moueri ⁊ non priusq̃z imediate post hoc ipsemet mouebit̃ igit̃ ⁊c̃. Similiter sortes potest desinere moueri ⁊ ipse mouebitur: sed non prius ipse mouebitur q̃z ipse potest desinere moueri ⁊c̃. Unde q̃z nis sor. possit ita cito desinere moueri sicut mouebitur in.b.instanti: ⁊ possit ita cito moueri sicut mouebitur in.c.instanti ⁊ sic de quibuscunqz instantibus futuris: non tamen sequitur: qp sor. potest ita cito desinere moueri sicut mouebitur in aliquo instanti futuro. Sed bene sequitur vt prius qp ita cito potest ipse desinere moueri sicut mouebitur in aliquo instãti futuro ex quo ly mouebitur stat confuse tm̃ ratione de ly sicut precedentem suum redditiuum. Item consimiliter negatur qp sor. potest ita cito desinere moueri sicut ipse potest desinere moueri vel qp antichristus potest ita cito generari sicut potest generari: negatur etiã qp tu potes ita diu viuere sicut potes esse: vel qp potes ita cito tangere punctum vltra.b.sic̃ .b. Sed conceditur qp ita cito potest sor. desinere moueri sicut ipse potest moueri ⁊ qp ita cito antichristus potest generari sic̃ poterit generari. Concedit̃ etiã qp ita diu potes viuere sicut potes esse ⁊ ita cito potes tangere punctũ vltra.b.sicut.b. Et sic de consimilibus infinitis qu ax quelz est vera vt patet ex suis exponentibus.

¶ De comparatiuis.

Sicut ly sicut cum suo redditiuo terminum ꝗfundit mobiliter. Sic ⁊ comparatiu⁹ vim habet cõfundendi terminũ imediate sequẽtem in comparatione ad predicatum pme vel secunde preiacentis deducto quocunqz impedimento. Et hoc siue construatur cuz ablatiuo ex natura comparationis siue cum recto vel alio casu mediãte ly q̃z subsequẽte: vt tu es fortior homine ly homine stat confuse ⁊ distributiue. Similiter dicendo tu es fortior q̃z homo ly homo stat ẽt mobiliter. Similiter ista sor. citius diuidet vnam lineã quã superficiẽ: ly superficiem stat confuse ⁊ distributiue mobiliter: dicitur enim primo terminum imediate se sequentẽ q: super terminũ precedentem non hz comparatiuus gradus vim confundendi vt hoc sor. ē fortior: ly homine supponit determinate. Ideo hec consequentia non valet: aliquo hoc sum fortior: igitur suz fortior aliquo homine: q: arguitur a termino stante determinate ad terminũ stantẽ confuse ⁊ distributiue. Secundo ponitur in comparatione ad predicatum pme vel secunde preiacentis: q: non sequitur: tu es albior asino: brunellus ē asinus: igitur tu es albior brunello: dato qp brunellus sit niger: q: ly asino: solum distribuitur pro asino albo. Sed bene sequitur tu es albior asino brunellus ē asinus albus: igitur tu es albior brunello: Similiter non segtur: leo currit velocius aliquo homine: tu es aliquis homo: ergo leo currit veloci⁹te: sed oz sumi pro minori: qp tu es aliqus homo velociter currens: q: ly homo stat confuse ⁊ distributiue soluz pro homine velociter currente. ¶ Eodem modo debet argui cum ly q̃: q: non sequitur: tu melius legis q̃z aliquis sociorũz tuorũ sed plato est socius tuus: ergo tu melius legis q̃z pla. Sz oportet sumi in minori qp plato est socius tuus legens. Et si queritur que est illa prima ⁊ secunda preiacens: dico qp est prima ⁊ secunda exponens compatini gradus: vt statim in sequentibus dicetur. ¶ Tertio dicit̃ deducto quocunqz impedimento q: compatiuus gradus potest p negationem impediri ⁊ per signũ habens eandem vim cõfundendi mobiliter ne ipsum terminuz imediate se sequẽ

tem confundit; confuse ⁊ distributiue: verbi gratia tu non es fortior homine: ly homie stat determiate vl' ꝯfuse tm̃. Similiter sic dicendo. Tu es fortio: omni homine: ly homine consimiliter stat imobiliter. Ideo non sequitur: tu es fortior omni homine plato ē homo fortis: igitur tu es fortior platone: q: arguitur a superiori ad suum inferius sine distributione suporis de suo inferiori. ¶ Quarto addit ly ablatiuo q: si terminũ comparatiuum imediate subsequeretur terminus rectus ipsum non distribueret: eo ꝯ ase non regeretur: propterea i ista propositione: fortius ē aliqd̃ animal q̃ plato ly aliqd̃ animal stat determinate vel confuse tantum. Et sic ꝶ cõsequentia non vz fortius est aliqd animal q̃ plato brunellus est aliqd animal forte: igitur brunellus est fortior q̃ plato. ¶ Quinto ãnectitur ex natura comparationis q: comparatiuus gradus terminum a se rectum ex natura excessus vel alicuius alterius non confundit mobiliter: verbi gratia vt fortes est longior platone vno brachio ly vno brachio stat ibi confuse tm̃ vel determinate ⁊ non confuse ⁊ distributiue mobiliter. Ideo non sequitur tu es longior platone vno brachio sed brachiuz fo:. est brachium longum: igitur tu es longior platone brachio fo:. Similiter non sequitur tu es maior fo:. per tibiam sed tibia platonis ē tibia magna: igr̃ tu es maior forte per tibiam platonis. Etiã non sequitur: Tu es propinquior asino q̃ fo:. sed brunellus est asinus igitur tu es ꝓpinquior brunello q̃ fo:. tenẽdo ly asino in datiuo casu. In omnibus enim huiusmodi cõsequentijs ꝑ casu possibili posito ꝯ antecedens est verum ⁊ consequens falsuz. ¶ Ultimo additur ly q̃ subsequente: quia ly q̃ ex se non habet vim confundendi mobiliter ſz soluz in comparatione ad ly magis vel minus expressum vl' in comparatiuo subintellectum. ¶ Modo in proposito dico sicut prius dicebaz de ly sicut ⁊ suo redditiuo: q: ly q̃ cum suo comparatiuo vel magis aut minus simul cõfundit ⁊ distribuit subsequente ly q̃: si autem precederet cõfunderet terminum confuse tantum vt q̃ fortis est aliqs homo fortior est fo:. vbi patet ꝯ ly aliquis homo stat cõfuse tantum. Similiter si diceretur: magis fortis est aliqs homo q̃ aliquis asinus: ly homo stat confuse tantum ratione de ly magis: ⁊ ly asinus stat confuse ⁊ distributiue ratione illorum duorum terminorum magis q̃. ¶ Itez si ly q̃ precederet ly magis vel minus simul non possent confundere mobiliter terminum: vt quam fortis est aliquis asinus magis fortis est aliquis homo: vbi patet ꝯ tam ly asinus q̃ ly homo stat confuse tantum: ly asinus ratione de ly q̃ ⁊ ly homo ratione de ly magis. Verũtamen si ly q̃ non teneretur ꝓparabiliter non haberet vim confundendi mobiliter nec imobiliter nisi in comparatione termini cum quo conuerteretur. Et hoc est: q: quandoqz tenetur pure negatiue: vt bonum est sperare in domino q̃ sperare in principibus: vbi patet ꝯ ly principib̃ stat confuse ⁊ distributiue: q: illa propositio equipalz huic bonum est sperare in domino ⁊ non in principibus: quãdoqz tenetur ly q̃ similitudinarie cuius redditiuum tunc est ly tã: vt sic dicendo: q̃ bene legit aliquis homo taz bene legit aliqua mulier: vbi patet ꝯ taz ly homo q̃ ly mulier stat determinate ⁊c̃.

Hiis ergo notãtis restat terminũ cõparatiuum exponere. Exponit̃ igitur per atrributionẽ sui positiui vtroqz extremorum vel comparatorum: ⁊ negationem sui positiui comparabiliter sumpti a secundo comparatorum respectu primi: precedente ly ita vtraqz extremoruz: vt fo:. est fortior platone: sic exponit̃: fo:. est fortis ⁊ plato ē fortis ⁊ non ita fortis est plato sicut fo:. Ideo hec ē vera musca est fortior omni animali: q: sic exponitur musca est fortis ⁊ omne aial est forte ⁊ non ita forte ē oē aial sicꝯ musca. Ideo animal qd̃ est debilius musca est fortius omni animali. Sed falsum est ꝯ tu es sapiẽtior aliquo homine vel q̃ aliquis homo: q: sic exponitur: tu es sapiens ⁊ aliquis homo est sapiens ⁊ nõ ita sapiens est aliquis homo sicut tu qd falsum est: vnde patet ꝯ non es maior nec minor nec eque magnus sicut .a. ⁊ tamen .a. est equalis tibi: ⁊ .a. est maior te: ⁊ .a. est minor te: posito ꝯ ly .a. conuertat̃ cum ly aliquis homo: ⁊ .c. conuertatur cuz ly omnis homo conceditur ꝯ tu es maior ⁊ minor ⁊ ita magnꝰ lic̃ .a. sed nulluz .a. est equale nec maius nec minus te. Ex istis patet ꝯ nulla propositio ē verior illa deus nõ ē: nec aliqd est minus q̃ primum celum nec aliquid maius q̃ anima tua: nec aliquid albius corno nec peior deo: nec potiꝰ velles expendere denarium q̃ decapitari: nec aliquis plus clamat q̃ qui tacet: nec aliquis magis peccauit q̃ christꝰ: omnes iste conclusiones tenẽt per hoc ꝯ comparatiuus presupponit suum positiuum in propositione affirmatiua q: in negatiua non presupponit. Ideo quelibet illaruz negatiuarum propositionũ est vera: q: cuiuslibet contradictorium est falsum vt patet intuenti: ponitur etiã in regula precedẽte ly ita ꝓm extremorum: q: hec propositio .a. est maius q̃ aliquod istorum demonstrando per ly illoz q̃ta illius .a. proportionabilia: dato infinito ꝓm ymaginationem vt pedale bipedale ⁊c̃. non debet sic exponi: a. est magnum ⁊ qd̃libet istorum est magnum ⁊ nullum istorum est ita magnũ sicut .a. que est falsa: ymo ita magnũ ē aliquod istorum sicut .a. q: infinitũ magnum est aliqd̃ istorum ⁊ non maius est .a. Unde est notandum ꝯ vbi finita comparantur non ē differentia ꝓponere vel postponẽ ly ita secundo extremorum sed solum vbi infinita comparantur. Idem enim est dicere: nullus homo est ita fortis sicut plato: ⁊ non ita fortis est aliquis homo sicut plato: ſz non est idem dicere nulla pars q̃titatiua tui est ita magna sicut est aliqua pars q̃titatiua tui: ⁊ non ita magna est aliqua pars q̃titatiua tui sicut est aliqua. Prima enim ē vera ⁊ secunda falsa: q: ita magna est aliqua pars q̃titatiua sicut est aliqua pars q̃titatiua tui. Et si queritur que est illa non detur q: ly pars q̃titatiua stat confuse tantum: Jõ hec propositio est falsa maior est aliqua pars q̃titatiua tui q̃ est aliqua pars q̃titatiua tui: q: tertia exponẽs debet eẽ illa non ita magna est aliqua pars q̃titatiua tui ⁊c̃. que est falsa vt dictum est. Etiam sequitur ista conclusio ꝓm viaz cõmunem ꝯ fo:. iam non est albus ⁊ per totam istaz horam vniformiter albefiet ab aliquo agente extrinseco ⁊ tamen non prius habebit gradum medium q̃ aliquẽ gradum vltra medium: probatur ⁊ pono ꝯ fo:. nõ sit albꝰ: sed ꝯ in eo inducatur tota latitudo albedinis per partem ante partem ab aliquo agente extrinseco. Isto posito patet prima pars conclusionis ⁊ secunda probatur: q: ita cito habebit fo:. gradum vltra medium sicut gradum medium q: si nõ: signo instans pro quo habebit graduz medium pro quo non habebit gradum vltra mediuz. Et arguitur sic: tũc habebit gradum mediuz igitur per aliquaz partem: signetur ergo illa pars: tunc per primam partez illius partis intensior gradus inducetur q̃ per secundaz: quia omne agens nãle fortius agit in partẽ propinquã q̃ remotam ergo in priori instanti per illam medietatem iducetur gradus intensior: ⁊ per consequens tũc habebit gradum vltra medium: ideo debet concedi ꝯ quandocunqz habebit gradum medium habebit gradum vltra medium: ⁊ negari ꝯ prius habebit gradum medium q̃ aliquem gradum vltra mediũ: ymo ita cito habebit gradum vltra medium sicut medium ⁊c̃. Et non mireris ꝯ inuenieriz ꝯ multi sunt gradus medij eiusdem latitudinis: quia vbicunqz est vnus gradus medius ibi sunt infiniti: quia esto ꝯ gradus vt quatuor sit medius gradus: tunc vbicunqz est vna albedo vt q̃tuor ibi sunt infinite: ex quo ipsum subiectum est in infinitum diuisibile. Et si arguitur sic: nullus gradus vltra medium eque cito iducetur sicut gradus medius: igitur non ita cito habebit gradum vltra medium sicut medium vel prius habebit graduz mediũ q̃ vltra medium. ¶ Respondetur negando q̃libet illarum consequentiarum: sed oportet sumi pro antecedente ꝯ non ita cito inducetur gradus vltra medium sicut medium vt prius est probatum. Et si proponitur nunquid

prius erit inductus gradus medius: dicitur ꝙ non: ymo nec for. habebit gradum vltra medium ita cito sicut habebit medium: qz tunc oportebit signare illum quare ⁊c: ponendo tamen instantia indiuisibilia in tempore vt gradus indiuisibiles in latitudine: sicut in tempore datur vnicum instans medium ita in latitudine vnicus gradus quare tūc conceditur: ꝙ for. prius habebit gradum medium q̃z aliquem vltra mediū: qz in medio instanti hore habebit gradum medium ⁊ pro tunc nullum habebit vltra medium: sed tunc incipiet per remotionem de presenti habere aliquem vltra medium hec tamen materia non est tractanda hic. Nunc sequntur conclusiones principaliores in hac materia pertinentes.

Prima est ꝙ in infinitum minor te est aliqua pars tua ⁊ tamen non i infinitum maior aliqua parte tua es: prima pars conclusionis patet: qz plusq̃z in duplo minor te est aliqua pars tua ⁊ plusq̃z i triplo minor te est aliqua pars tua ⁊ sic in infinitum ergo: secunda pars patet. qz non es maior aliqua parte tua: quia si non stet oppositū ⁊ statim sequtur ꝙ es maior corpe tuo: quod est falsum. ¶ Contra primam partem conclusionis arguitur sic: non in infinitum minor te est ista pars tua nec in infinitum minor te est ista pars tua quacūq̃z demonstrata: igitur non in infinitum minor te ē aliqua ps tua. ¶ Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: nam si tu non es maior aliqua parte tua ⁊ tu es magnus ⁊ quelibz pars tua est magna: igitur tu es equalis alicui parti tue: quod est contra illud commune principium omne totum est maius sua parte. ¶ Ad ista respondetur. Ad ꝑmum negando consequentiam: qz arguitur respectu secūdi termini: sicut non sequitur: nec omnis homo est hoc animal: nec omnis homo est hoc animal ⁊ sic de singulis: igit̄ nō omnis homo ē animal: certum ē ꝙ consequentia non vz. ¶ Ad secundū concedo ꝙ sum equalis alicui parti mee: quia toti corpori quod est altera pars compositi. Et tunc ad textum: omne totum est maius sua parte: Dico ꝙ sic intelligitur: omne totum sua parte est maius: vel aliter distinguo de parte: qz aliqua est qualitatiua ⁊ aliqua q̃ztitatiua: qualitatiua est tota materia propinqua quaz immediate actuat forma: pars quantitatiua est illa que est maior toto inuās ad compositionē totius. Modo textus intelligit̄ ꝙ omne totuz est maius sua parte q̃ztitatiua. ¶ Contra istā secundam responsionem arguitur: si tu es maior tua parte q̃ztitatiua: igitur tu es maior illa ⁊ illa ⁊ sic de singulis: ⁊ per consequens tu es maior q̃z omnes tue partes qd̄ ē falsum: secundo si tu es maior aliqua parte q̃ztitatiua tui: eadem ratione sequitur ꝙ si tu fuisses continue augmentatus vsqz ad hoc istans presens ꝙ tu fuisses maior q̃z aliqua pars q̃ztitatiua tui: quia tu fuisti magnus ⁊ quelibet pars q̃ztitatiua tui fuit magna ⁊ non ita magna fuit aliqua pars q̃ztitatiua tui sicut tu fuisti: ergo tu fuisti maior ⁊c. ¶ Sed contra q̃ztūcunqz q̃ztitatem tu habuisti tantaz habuit aliqua pars q̃ztitatiua tui: igit̄ tu non fuisti maior ⁊c. antecedens sic: quia si non datur aliquā q̃ztitatem quā habuisti ⁊ tamen non tantam habuit ps tua: ⁊ sit illa. a. tunc tu es maior q̃z. a. q̃ztitas: ergo inter q̃ztitatem tui ⁊ a. cadunt infinite alie q̃ztitates quarum quelibet est maior minori ⁊ minor q̃z est q̃ztitas tui: ⁊ omnem q̃ztitatem citra q̃ztitatem tui habet aliqua pars tui: igitur a fortiori. a. q̃ztitatem que tantum distat habuit aliqua pars tui. ¶ Tertio arguitur sic: omne ꝙ est maius alio excedit illō per aliquem excessum. Si ergo tu es maior aliqua parte q̃ztitatiua tui sequitur ꝙ per aliquem excessuz es maior aliqua parte tui: quo dato notetur ille excessus ⁊ notet̄ totū residuū ab illo tūc signo totū residuū cū medietate excessus: ⁊ seqt̄ ꝙ nō ꝑ totū illū excessū ē maior illa sed ꝑ medietē excessus. ¶ Ad primū dicitur negando primā ꝓsequētiam: quia arguitur copulatim vbi deberet argui copulatine cum debito medio: Ideo hec consequentia est bona tu es maior aliqua parte q̃ztitatiua tui sed hec est pars q̃ztitatiua tui: igitur tu es maior illa ⁊ sic de singulis consimiliter arguendo. ¶ Ad secundum nego consequentiam cū infertur i casu illo ꝙ tu fuisti maior q̃z aliqua pars q̃ztitatiua tui. Et tunc ad probationem istius consequentis nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum cum non debeat exponi sed resolui ratione hui̇ verbi fuit quod est primus terminus mediatus in propositione illa. Ideo debet sic argui tunc demōstrato. a. vel. b. instanti tu fuisti maior q̃z aliqua pars q̃ztitatiua tua: igitur tu fuisti maior q̃z aliqua pars q̃ztitatiua tui: consequentia est bona: sed antecedens est falsum: quia vna eius exponens est falsa: videlicet: nō ita magna fuit aliqua pars tua: sicut tu fuisti in. a. vel. b. instanti: quia multe fuerunt partes ꝑ. a. vel. b. instans quarum quelibet fuit maior q̃z tu fuisti in. a. vel. b. instanti: verū tamen bene conceditur: ꝙ maior tu fuisti q̃z fuit aliqua pars tua vt patet per exponētes. Et quando arguitur ꝙ non: quia omnem q̃ztitatem quā tu habuisti habuit aliqua pars tui: ergo non maior tu fuisti ⁊c. negatur consequentia: quia totum antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ¶ Ad tertium sophistice conceditur ꝙ per aliquem excessum tu es maior quam aliqua pars quantitatiua tui: quia per te ipsum excedis omnem partem quātitatiuam tui. Sed hec responsio verbalis est quia omne excedens ē diuisibile in excessum: ⁊ illud quo exceditur: qualiter non tūc esset. Similiter per idem sequeretur ꝙ bipedale excederet pedale per bipedale: ⁊ sic tanto excessu excederet totum suam medietatem sicut suam tertiam vel quartam vel milesimam qd̄ non videtur veruz. ¶ Secundo potest responderi ⁊ bene: ꝙ per nullum excessum es maior aliqua parte quātitatiua tui: sicut argumentum clare probauit. Et tunc dico ꝙ illa consequentia non valet omne qd̄ est altero maius excedit illud per aliquem excessum: sed tu es maior aliqua parte quātitatiua tui: igitur per aliquem excessum ⁊c. sicut non sequitur omni numero finito numerus finitus est maior per aliquem excessum: ergo per aliquem excessum aliquis numerus finitus est maior omni numero finito. ¶ Tertio potest subtiliter responderi ꝙ sumendo ly per vt connotat excessum diuisibilē negatur ꝙ omne ꝙ est maius alio excedit illud per aliquem excessum. Et sic ego excedo quālibet partem quātitatiuam mei solum per indiuisibile: sicut vltimum instans hore excedit omnia instantia intrinseca per se: vel sicut illa hora erit posterius quolibet instanti intrinseco per indiuisibile scilicet finē: ⁊ sicut a linea quacunqz sui parte non determinata ad. b. finem est longior solum per. b. finē.

Sed contra istam responsionem arguitur sic: ⁊ signetur. a. linea preter. b. tunc sic: illa est terminata: quia finita sit ergo. c. terminus eius: tunc sic. c. terminat. a. ⁊. b. terminat. a. in eodem extremo: igitur nihil mediat inter. b. ⁊. c. ⁊ per consequens. b. ⁊. c. sunt immediata puncta in eadem linea: quod est falsum. Secundo sequitur ꝙ locus est maior locato ꝙ est contra Aristotelē quarto physicorum. Et consequentia patet cum superficies que est locus sit extra superficiem conuexam locati: sicut. b. vltra quēlibet punctuz intrinsecum. a. Tertio si. a. linea sit maior cum. b. q̃z preter. b. igitur in aliqua proportione ē maior quod est falsum. Similiter addito ipsi. b. alio puncto. d. erit adhuc maior. a. b. ⁊. a. b. maior. a. c. ⁊ sic non q̃ztum additum quāto faceret ipsum maius. Et sic diuisibile componeretur ex indiuisibilibus: ⁊ ex tribus punctis posset vna linea componi que omnia sunt manifeste falsa. ¶ Ad primum respondetur ꝙ est impossibile assignare. a. sine. b. ⁊ si dicatur contra. a. ⁊. b. sunt distincta: igit̄ sic assignare vnum sine alio: dico ꝙ licet sequatur in naturalibus non tamen sequitur in mathematicis quia impossibile est. b. non esse nisi etiam infinita puncta a linee desinant esse: ergo si aliqua pars linee desinat sequitur totam. a. lineam desinere esse ⁊ sic de superficie respectu corporis. ¶ Ad secundum dico de loco ꝙ locus qui est superficies ⁊ superficies corporis bene possunt esse immedia-

te cum sint diuersorum corporum qualiter tamen nõ potest esse de superficie eiusdem corporis ⁊ consequẽter de punctis respectu linee. ¶ Ad tertium respõdeo negãdo quãlibet illarum consequentiarum pro quibus omnibus dico ꝙ sicut impossibile est punctum extremalem corrumpi nisi corrumpantur partes linee vt dictum est. Ita etiam impossibile est addi punctum nisi addantur infinite partes lineales. Ideo additur diuisibile ⁊ indiuisibile precise: quare sequitur ꝙ diuisibile non componitur ex indiuisibilibus ⁊ sic argumentũ non ꝓcedit.

Secunda conclusio est ista: pla. erit albior q̃ sortes ⁊ tamen pla. nũquã erit albior sorte: probatur ⁊ pono ꝙ sortes ⁊ plato ĩ principio istius hore sint equales ⁊ ꝙ manebunt equales per totam istam horam ⁊ continue augmententur equaliter sic ꝙ sortes in vltimo instanti istius hore corrumpetur platone manente. Isto posito patz prima pars conclusionis: quia instãti corruptionis sortis plato erit maior q̃z vnquã erit sortes ex quo sortes nunq̃z habebit tantam quãtitatem quãtam habebit plato pro illo instanti: secunda pars etiã conclusionis patet: quia ad hoc ꝙ plato erit maior sor. requiritur ꝙ in aliquo instanti plato erit maior sorte sed hoc est falsum: quia non ante vltimum instans nec in vltimo instanti: igitur nunq̃z: ꝙ non ante vltimum instans patet: quia continue ante vltimum instans sortes ⁊ plato erunt equales: nec etiam in vltimo instanti: quia tunc sortes non erit. Ideo licet plato habebit maiorem quãtitatem q̃z habebit sor. non propter hoc sequitur ꝙ erit maior illo: quia non acquiret maiorem quãtitatem q̃z sor. Unde posito cum toto casu ꝙ vterq̃z si remaneret in fine foret tripedalis quãtitatis: tũc dico ꝙ sortes acquiret tripedalẽ quãtitatez ante vltimum instans: ⁊ similiter plato: verũtamẽ neutro tirpedalis quãtitas: erit acquisita ante vltimum instans. Et sic cõceditur ꝙ vterq̃z acquiret tripedalez quãtitatem anteq̃z ipsa erit acquisita: quia vterq̃z illorum acquiret tripedalez quantitatem ante vltimum instans sed ipsa nunq̃z erit acquisita ante vltimũ instans sed primo in vltimo instanti. ¶ Sed contra ista dicta arguitur sic: primo probando ꝙ neuter illorum acquiret quãtitatem tripedalem ante finem illius hore: quia non ante medium instans nec in medio instanti: nec post medium instans acquiret aliquis illorum tripedalem q̃z titatem: igitur nunquam: vnde simus ĩ medio instanti ⁊ arguitur sic: Ista quantitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum ⁊ iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur adhuc remanet acquirenda: consequens falsum. ¶ Secundo arguitur sic ꝙ sortes acquiret aliquam quãtitãtem que nunquam erit acquisita: quia sortes acquiret tripedalez quãtitatez que nunquã erit acquisita: quia ipse nunquã erit tripedalis quãtitatis. ¶ Ad ꝑmum respõdeo concedendo ꝙ aliquis illorum ymo vterq̃z illorum acquiret tripedalez quãtitatem ante finem illius hore: nõ tamẽ in aliquo instanti nec in aliqua parte illius hore sed in tota hora acquiret tripedalez quãtitatem ⁊ in parte hore partem illius tripedalis quãtitatis: quia idez est dicere acquiret ⁊ complete acquiret: ideo quia non complete acquiret aliquis illorum illam quãtitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istius hore. Ideo neuter illorum acquiret illam quãtitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istiꝰ hore: sed adequate in tota hora. ¶ Et quando arguit ꝙ nec in medio instanti: nec ante nec post: ergo nunquã: negatur consequentia. Sed esto ꝙ simus in medio instanti nego illam consequentiam ista quãtitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum ⁊ iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur remanet acquirenda: sicut non sequitur: isti duo homines fuerunt videndi a te ⁊ adhuc non sunt visi a te: igitur adhuc remanent videndi a te posito ꝙ vnꝰ sit visus a te ⁊ alius non. ¶ Ad secundum dico ꝙ tripedalis quãtitas quam sor. acquiret ante finem illius hore erit acquisita non sorti sed eius cadaueri quia illud cadauer in fine erit tripedalis quantitatis. Et ideo ille sortes acquiret tripedalem quantitatem non sibi sed eius cadauer: iplato vero acquiret tripedalẽ quãtitatez sibi: quia manebit pro fine. Et sic conceditur ꝙ sortes acquiret aliquam quãtitatem quam nunquam habebit: sed non acquiret aliquam quãtitatem sibi quin illam habebit: ⁊ sic acquiret aliquaz quãtitatem quam non acquiret sibi. ¶ Sed ꝗ dicunt quidam ꝙ sor. habebit tripedalem quãtitatem ante finẽ sz tñ in nullo instanti: sicut acquiret illã ⁊ in nullo instãti. ¶ Cõtra istam responsionem arguitur sic: ⁊ signo illaz tripedalem quãtitatem que erit ante finez illius hore ⁊ tamen in nullo instanti: ⁊ signo totum tempus anteq̃z erit ⁊ totum tempus per qõ erit ⁊ instans copulans illa duo tempora simul: tunc illud instans vel erit ante finẽ hore vel in fine. Si primo modo habetur propositum ꝙ illa erit in aliquo instanti ante finem. Si in fine habet iterum propositum scilicet ꝙ illa non erit ante finem. ¶ Item signo vnuz corpus ꝙ successiue generabitur qõ erit. b. ⁊ ꝙ illud erit cõplete generatum in fine istius hore: tunc per responsionẽ. b. erit ante finem illius hore: quo dato sequitur ꝙ. b. corpus incipiet esse ⁊ tamen in nullo instanti ꝙ est manifeste falsum. ¶ Item sequitur ꝙ aliqua duo simul erunt ⁊ tamen in nullo instanti: quia sortes ⁊ illa tripedalis quãtitas erunt ante finem illius hore: ⁊ tamen nunq̃z simul erunt ante finem illius hore: quia nunquã ante finez illius hore erit sor. tripedalis quãtitatis. ¶ Item sequitur ista cõclusio: ꝙ aliqua fuerunt immediata que in nullo instanti fuerunt immediata: posito ꝙ sortes ⁊ plato distarent ⁊ appropinquabunt per totam illam horam quousq̃z se tangant: tunc simus in vltimo instanti: ⁊ sequitur ꝙ sortes ⁊ plato fuerunt immediati ⁊ tamen ĩ nullo instanti. Ideo dicitur omnino sicut prius ꝙ plato acquiret ante finem maximã quãtitatem quam ipse habebit: sed sortes nunquam acqret maximam quãtitatem quam ipse habebit: quia nulla erit maxima quam ipse habebit: quoniã ipse habebit omnem q̃z titatem citra tripedalem cuz tripedalis q̃z titas erit minima quam non habebit.

Tertia conclusio est ista Sortes in infinitum erit albior quaz plato incipit esse albus ⁊ tamen solum modo per finituz ipse erit albior q̃z plato incipit esse albus: probatur conclusio ⁊ pono ꝙ sortes ⁊ plato nunc primo incipiant esse albi ⁊ sit neuter eorum albus: ⁊ intendantur eorum albedines equaliter ceteris paribus: isto posito patet prima pars conclusionis: quia sortes plus q̃z in duplo erit albior quã plato incipit esse albus ⁊ plus q̃z in triplo erit albior quã plato incipit esse albus ⁊ sic deinceps: igitur sortes in infinitum erit albior q̃z plato incipit esse albus. ¶ Secunda pars etiam patet: quia sortes per finitum erit albior q̃z plato incipit esse albus ⁊ per nullum alium gradum q̃z per gradum finitum erit ipse albior q̃z plato incipit esse albus: igitur solum modo per finitum erit ipse albior q̃z plato incipit esse albus. ¶ Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si in infinitum erit sortes albior q̃z plato incipit esse albus: ⁊ plato incipit esse albus: ergo sortes in infinitum erit albus: consequens falsum: quia solũ modo finite erit albus cum nunquã gradum infinitum albedinis habebit vel acqret. ¶ Secũdo arguitur sic: Si sortes in infinitum erit albior q̃z plato incipit esse albus: igitur plato in infinitum incipit esse minus albus q̃z tunc erit sortes: ⁊ si sic: igitur cum plato nunc non sit albus ipse immediate post hoc erit in infinitum minus albus q̃z erit sortes qõ est impossibile. ¶ Tertio arguitur sic gradu finito plato incipit esse albus: sed solum modo gradu finito sor. erit albus: igitur sortes non in infinitum erit albior q̃z plato incipit esse albus: consequentia patet cum minori maior probatur: quia plato incipit esse albus gradu finito: igitur eodez gradu ipse incipit esse albus. ¶ Et cõfirmatur: quia sequitur: sortes erit albior q̃z plato incipit esse albus: ergo sortes aliquo gradu erit albus: ⁊ aliquo gradu plato incipit eẽ albus: consequẽtia ꝑz a simili: quoniam bene sequitur: sortes est albior platone: igitur sortes

aliquo gradu est albus ⁊ plato similiter aliquo gradu est albus quare ⁊c. ¶ Quarto arguitur sic: Sor. non erit albio: q̃ plato incipit esse albus: ergo nõ ĩ infinitum erit albio: ⁊c. antecedens sic: quoniam si sor. erit albio: q̃ plato incipit esse albus ⁊ iam non est albio: q̃ plato incipit eẽ albus: igitur incipit vel incipiet esse albio: q̃ plato incipit esse albus: consequens est falsum: igitur ⁊ antecedens nõ mino: igitur maior. Et q̃ consequens sit falsum probat: primo q̃ sor. non incipit esse albio: q̃ plato incipit esse albus: quia sortes ⁊ plato incipiunt equaliter esse albi vt patet ex casu: igitur sortes incipit esse precise ita albus sicut plato incipit esse albus. Et vltra igitur sortes non incipit esse albio: q̃ plato incipit esse albus. Q.ŏ autem sortes nũq̃ incipiet esse albio: q̃ plato incipit esse albus probatur: q: si sic: sit ergo q̃ in .a. instanti post hoc instãs. Et arguo sic: sor. ⁊ plato erunt eque albi in .a. instanti: ⁊ plato erit albio: in .a. q̃ nunc incipit esse albus vt patet ex casu: q: continue intenditur albedo in platone: igitur sortes erit albio: in .a. q̃ plato icipit esse albus. Et vltra igitur ante .a. erit sor. albio: q̃ plato incipit esse albus: igitur in .a. nõ incipiet esse sor. albio: q̃ plato incipit esse albus qõ erat probandum. ¶ Contra secundam partez conclusionis arguitur sic: Non est dare maximum excessum per quem sortes erit albio: q̃ plato incipit esse albus: igitur non per solum finitum sor. erit albio: quam plato incipit esse albus: consequentia patet: ⁊ antecedens probatur: quia quocunq̃ excessu dato quo sor. erit albio: q̃ plato incipit esse albus non p illũ pcise erit sor. albio: q̃ pla. incipit eẽ albꝰ.

Ad hec argumenta respondeꝯ. Ad primum concedo q̃ in infinitum erit sor. albio: q̃ plato icipit esse albus. Et vlterius nego consequentiam illaz q̃ inferꝯ q̃ sor. erit in infinitum albus. Et causa est: q̃ nullus erit primus nec remississimus gradus albedinis in platone per quez sine medio albedo in platone comparabitur albedini que erit in sorte. ¶ Et si arguitur probando illam consequentiaz: quia comparatiuum presupponit suum positiuũ. ¶ Dicitur concedendo: propterea bene sequitur sor. in infinitũ erit albio: q̃ plato incipit esse albus: igitur sor. erit albus: quia comparatiuum sumptum cum determinatiõe non presupponit suum positiuum cum eadẽ determinatiõe ⁊ maxime quia non fit comparatio inter aliquos certos gradus albedinis. ¶ Ad secundũ dicitur negando consequẽtiam primam. Sed seqꝯ q̃ in infinitum incipit plato esse minus albus q̃ erit sor. ⁊ hoc est verum: quia plusq̃ in duplo minus albus incipit esse plato q̃ erit sor. ⁊ plus q̃ in triplo minus albus incipit esse plato q̃ erit sor. ⁊ sic in infinitum quare ⁊c. ¶ Ad tertiuz nego q̃ gradu finito plato incipit esse albus: sed bene concedo q̃ incipit esse albꝰ: gradu finito ex quo non sequitur q̃ aliquo gradu plato incipit esse albus: q: arguitur a termino stante confuse tantum ad eundem stantem determinate. Et tunc ad confirmationem nego consequentiam: Et tunc ad similitudinẽ non valet similitudo: q: in vna fit comparatio respectu alicuius certi gradus albedinis ⁊ in alia non. Et ex alio ꝯ q: in prima consequentia arguitur cuz terminis compositis ⁊ in scõa cum terminis simplicibus. ¶ Ad quartuz dico q̃ sor. incipit esse albio: q̃ plato incipit esse albus. Et tunc ad argumentum: sor. ⁊ plato incipiunt esse equaliter albi: igitur sor. incipit esse precise ita albus sicut plato incipit eẽ albus: nego consequentiam: q: sor. imediate post hoc nõ erit precise ita albus sicut plato icipit esse albus: ymo erit albio: q̃ plato incipit esse albus: Et si arguitur sic: sor. incipit esse albio: q̃ plato incipit esse albus: ergo plato incipit esse minus albus q̃ sor. incipit esse albus: negatur cõsequentia: q: plato incipit esse albio: q̃ sor. incipit esse albus: ymo vterq̃ illorum incipit esse albio: q̃ ipsemet incipit esse albus: hec omnia patent per illud argumentum per qõ probatur q̃ sor. est albio: q̃ plato icipit esse albꝰ. ¶ Ad argumentum contra secundam partem conclusionis respondeo concedendo q̃ solum per finitum sor. erit albio: q̃ plato incipit esse albus: sed nõ est dare maximũ excessum: q: sub nullo gradu plato immediate post hoc erit albus. Ideo per nihil precise vel adequate erit sortes albio: q̃ plato incipit esse albus: sed de presenti est impossibile q̃ sor. est albio: platone ⁊ per nihil adequate: ⁊ causa est: quia si aliquis illorum est albus: est albus sub aliquo certo gradu: sed non sic est de immediate post hoc. Unde licet immediate post hoc erit albus sub aliquo gradu sub nullo tamen gradu immediate post hoc erit albus ⁊ sicut est de illo comparatiuo sic est de quocunq̃ alio nam omne totum est maius sua parte q̃titatiua: ⁊ tamen nõ est dare maximam proportionem qua est maius sua parte q̃titatiua: quia omne totum in infinitum sua parte est maius vt patet per exponentes. Nam aliquod totum in infinitum sua parte est maius ⁊ nullum est totum quin illud in infinitum sua parte est maius: quia si non detur oppositum: q̃ aliquod est totum q̃ non in infinitum aliqua sua parte est maius: ⁊ sit illud .a. contra .a. plusq̃ ĩ duplo aliqua sua parte est maiꝰ: ⁊ plusq̃ in triplo aliqua sua parte est maius: ⁊ sic in infinitum: igitur .a. in infinitũ sua parte est maius: consequentia pz ⁊ antecedens similiter pro qualibet sui parte vt patet intuenti.

Quarta conclusio est ista: In infinitũ citiꝰ erit aliqua ps pertransita q̃ ipsum .a. ⁊ tamen nõ ĩ infinitum tardiꝰ erit .a. pertransitum q̃ aliqua eius pars: hec conclusio probatur: ⁊ pono q̃ sor. incipiat pertransire .a. vel partem .a. sic q̃ in fine huius hore future erit .a. pmo pertransitũ Isto posito patet prima pars conclusionis: q: plusq̃ in duplo citius erit aliqua pars pertransita q̃ totum .a. ⁊ plusq̃ in triplo citius ⁊ sic in infinitum: igitur in infinituz citius erit aliqua pars pertransita q̃ totum .a. consequentia patet ⁊ antecedens similiter pro qualibet parte: quia immediate post hoc erit aliqua pars .a. pertransita: ⁊ non immediate post hoc erit .a. pertransituz sed in fine hore erit primo pertransitum. ¶ Secunda pars conclusionis probatur sic: quia si in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̃ aliqua eius pars ⁊ cum aliqualiter tarde erit aliqua eius pars pertransita ergo in infinitum tarde erit .a. pertransituz quod est falsum: quia tardius pertransietur aliud ab .a. qõ erit pertransitum in secunda hora futura. Similiter si non sit ita: sequitur q̃ non prius erit prima pars proportionalis .a. pertransita q̃ secunda: cõsequens est manifeste falsũ: ⁊ consequentia probatur: q: si in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̃ secunda pars eius proportionalis ⁊ similiter q̃ prima ⁊ per consequens non tardius erit secunda pars proportionalis ptransita q̃ prima qõ erat probandum. Et iuxta hoc conceditur q̃ in infinitum tardius mouetur aliquis punctus in celo q̃ ipsum celum: ⁊ tamẽ nõ in infinitum velocius mouetur celum q̃ aliquis eius punctus: quia omni velocitate qua mouetur ipsum celũ mouetur aliquis eius punctus. Et omni tarditate qua mouetur aliquis eius punctus mouetur ipsum celum: non tamen ita tarde mouetur ipsum celum sicut aliquis eius punctus: quia ifinita tarditate mouetur aliquis eius punctus: ideo ista consequentia non valet: omni tarditate qua mouetur aliquis punctus celi mouetur ipsum celum: sed infinita tarditate mouetur eius punctus: igitur infinita tarditate mouetur ipsum celum. ¶ Contra primam partez istius conclusionis arguitur sic: Immediate post hoc erit .a. pertransitum: igitur non tardius erit aliqua pars .a. pertransita q̃ ipsum .a. consequentia patet: ⁊ antecedens probatur: q: imediate post hoc erunt infinite partes .a. ptransite ergo imediate post hoc erunt omnes partes .a. pertransite. Et si sic imediate post hoc erit .a. pertransitum: consequentia prima patet: quia non plures q̃ infinite sunt omnes partes .a. Et secunda consequentia similiter patet: q: ipsum .a. non distinguitur a suis partibus collectiue sumptis.

Contra secundam partem conclusionis arguiꝯ sic: q̃z

pars a.erit pertrãsita sed a.nunq̃ erit pertrãsitũ.igit ꝛc.
consequentia patet cum maiori ꝛ minor probatur. Maz
sor.nunq̃ pertransibit a.ergo a.nunq̃ erit pertransitum
a sorte.consequentia pz ꝛ antecedens ꝓbatur: qꝛ sor.nõ
pertransibit a.ante b.instans sit b.instans vltimuz istius
hore future nec in b.instanti nec post b.instans igit nun-
q̃.Q: autẽ non pertransibit a.ante b.instans pz qꝛ in nul
lo instanti nec in b.nec post b.qa tunc erit pertransitum.
¶Secundo arguit sic: In nullo instanti istius hore erit
ita ꝙ sor.pertransit a.spatiũ ergo sor.non pertransibit a.
spatium cõsequentia ꝓbatur:qꝛ si sor.pertransibit aliqõ
spatium oportet ꝙ aliquando sit ita ꝙ ipse pertransit il
lud spatium:eo ꝙ propositio vera ꝛ affirmatiua de futu
ro relinquit sibi vnam veram de presenti: vt pz a simili.
Sequitur enim sor.curret:igitur aliquãdo erit ita ꝙ sor.
curret.Sed ꝙ in nullo instanti erit ita ꝙ sor.pertrãsibit
a.spatiuz probatur:qꝛ non est possibile ꝙ aliquod quod
successiue fiet fiat instanti.Cum igitur a.spatium succes
siue pertranseatur.igitur non est possibile ꝙ a. spatium
pertranseatur in instanti.quare ꝛc.

Ad argumentum contra primaz partẽ conclusionis respon
deo negando ꝙ imediate post hoc erit a.pertrãsituz.Et
tunc ad probationẽ nego illam ꝓñaz: imediate post hoc
erunt infinite partes a.pertransite.igitur imediate post
hoc erunt oẽs partes a pertransite:qꝛ licet oẽs partes a.
nõ sunt plures q̃ infinite tñ q̃libz pars a.est infinite par
tes que nõ sunt oẽs partes a.nec ipm a. Ideo qꝛ imedia
te post hoc erit aliqua pars pertrãsita erunt infinite par
tes transite ꝛ nõ oẽs partes a.cum istud sit impossibile.
¶Aliter tamẽ solet rñderi negando ꝙ immediate post
hoc erunt infinite partes a.pertrãsite:qꝛ in nullo ꝛtinuo
sunt infinite partes ꝑm istam opinionẽ:sed bene in quo-
libet continuo sunt ifinite partes ꝓportionales ꝛ ex hoc
dicit ista opinio non sequitur ꝙ ifinite partes sunt in cõ
tinuo:qꝛ arguitur ab inferiori ad suũ superi⁹ cũ distribu
tione.Q: aũt in nullo cõtinuo sunt infinite partes argui
tur sic:qꝛ in nullo continuo sunt plures q̃ due partes:er
go in nullo continuo sunt infinite partes. ꝓña pz ex signi
ficatione terminoꝝ ꝛ antecedẽs ꝓbat sic:qꝛ in nullo cõ-
tinuo sunt plures partes quã due medietates. ꝓbatur.
Mã due medietates sunt q̃tuor q̃rte octo octaue:ꝛ sic in
infinitũ:qꝛ totũ est sue partes sz nullius ꝛtinui sunt plẽs
partes q̃ quattuor q̃rte octo octaue:ꝛ sic infinitum.igi-
tur ꝛc.¶Et lz hec opio posset ꝓbabiliter sustineri tñ qꝛ
est contra cõem modũ loquẽdi sustineo rñsionem ꝑorez:
concedendo sicut prius ꝙ imediate post hoc erunt infini
te partes a.pertrãsite ꝛ ꝙ in quolibz ꝛtinuo sunt infinite
partes:Et tunc ad arg⁹.In nullo ꝛtinuo sunt plures q̃
due partes ergo in nullo continuo sunt ifinite partes.re
pondeo distinguẽdo añs ꝓpter duplicẽ sensuz.põt enim
significare ꝑmo ꝙ nulla magnitudo est tot partes quin
tot sint due partes:vel ꝙ in nulla magnitudine icludun
tur tot partes:qn ẽt tot icludant in duab⁹ partib⁹.¶Se
cundo põt significare ꝙ in nulla magnitudine est maior
numerus partiũ dualitate ita ꝙ nulla talis magnitudo
vl ꝛtinuũ habeat in se alias partes ꝑter illas duas. scõ
mõ cõcedo ꝓñam:ꝛ nego añs:qꝛ falsuz est vt cuilz pz. Sz
ꝑmo mõ nego ꝓñam:qꝛ hec ꝓpõ infinite sũt partes in cõ
tinuo significat ꝙ non est tantus numerus partiũ in con
tinuo quin adhuc sit maior illo qõ veruz est.Et tunc ad
ꝓbationẽ ꝓñe nego argumentũ:qꝛ si ille modus arguen
di valeret posset argui ꝙ in ꝛtinuo nõ sunt infinite par-
tes ꝓportionales qõ est ꝗ opinionẽ. ꝓbat. In nulla ma-
gnitudine sunt plures q̃ due partes ꝓportionales.ergo
in nulla magnitudine sũt plẽs q̃ due partes ꝓportiona-
les:ꝓña tz per opinionẽ ꝛ añs sil ꝓbat:qꝛ due partes ꝓ-
portionales sunt due medietates ꝛ quattuor q̃rte ꝛ octo
octaue ꝛ sic in infinitum:sed nullius cõtinui sunt plures
partes ꝓportionales q̃ due medietates ꝛ q̃tuor quarte
ꝛ octo octaue.igitur ꝛc. ¶Ulterius vt ꝙ hec dicta opi-
nio dicat repugnatia ꝓcedendo ꝙ in magnitudine sunt
infinite partes ꝓportionales ꝛ non infinite partes. Maz
ez negatiue in oibus termis valz ꝓsimilis ꝓña a suprori
ad suuz inferius.sequtur.n.nõ sunt infinita aialia.igit nõ
sunt infiniti homines nõ sunt infinita q̃ta.igitur nõ sũt
infinita bicubita vel tricubita:nõ sunt infinite q̃litates.q̃
non sunt infiniti colores:ꝛ nullibi reperit instãtia. igitur
ita in ꝓposito sequtur:nõ sunt infinite partes ergo nõ sũt
infinite partes ꝓportionales:ꝛ per ꝓñs ex opposito seqt
sunt ifinite ptes ꝓportionales.igitur infinite partes. Et
tunc qñ dr ꝙ ibidem arguit ab inferiori ad suũ superi⁹
cũ distributione:negatur:eo ꝙ ille terminus partes tam
in añte q̃ in ꝓñte stat confuse tñ:ꝛ nõ distributiue: qꝛ ly
ifinitũ terminũ in se inclusuz confundit ꝛ distribuit ꝛ ter
minũ explicitũ imediate se sequentẽ cõfundit ꝓfuse tñ:
mõ nõ est incõueniens ꝙ ab inferiori ad suũ superi⁹ stãs
confuse tñ valeat ꝓña. Sequtur enim formalr oꝰ hõ est
animal.igit oꝰ hõ ẽ sub a.Et sic pz solutio. ¶Ad p̃m ar
gumẽtũ ꝗ scõaz partẽ ꝓnis rñdeo negãdo ꝙ sor. nõ per-
transibit a.Et tunc ad argumẽtũ dico ꝙ pertransibit a.
ante b.lz in nullo instãti. Et hoc cõiter est vez in actio-
nibus quaꝝ effect⁹ successiue fiunt ꝛ non in aliquo instã
ti complete:vnde nõ opz ꝙ si tu pertrãsibis aliqõ spatiũ
ꝙ aliquo instãti pertrãsibis illud:vel si tu diuides aliqõ
corp⁹ ꝙ in aliquo instanti diuides illud:imo nec sequtur:
tu numerabis aliquẽ numez.igr nũerabis illũ in aliquo
instãti.Sz bñ sequtur tu tanges hoc vel illud.igit in aliq̃
instãti.Sil sequtur:tu videbis illuz vel audies illuz q̃ in
aliquo instanti videbis vel audies illum:qꝛ tu nõ potes
tangere audire vel videre illuz:nisi sic facias in aliq̃ in-
stãti.q̃re ꝛc.¶Ad z⁹ arg⁹ qñ dr ꝙ in nullo instanti illi⁹
hore erit ita ꝙ sor.pertrãsibit a.spatiũ.igit ꝛc. rñdet ꝑm
diuersitas opiniões quaꝝ quelibz vt mihi videt ꝓbabi-
lis est. Prima.n.ponit ꝙ in quolibz instãti isti⁹ hore erit
ita ꝙ sor.pertrãsit a.spatiũ qꝛ idẽ est dicere sor.pertrãsit
a.spatiuz ꝛ sor.est in pertrãseundo a.spatiũ. Et iõ si sor.
pertrãsibit aliqõ spatiũ ipse pro quolz instãti pertrãsibit
illud:qꝛ in quolibz instanti erit in pertranseundo illud ꝛ
sic infinities pertrãsibit:qꝛ infinities erit in pertranseun
do:vlterius cõcedit illa opinio:ꝙ hoc spatiũ nunq̃ erit
pertransitũ ante vltimũ instãs totius pertrãsitionis. Iõ
cõcedit ꝙ infinities pertrãsibit sor.illud spatiũ ꝛ tñ se-
mel erit pertrãsitũ puta in vltimo instãti. Tertiũ qõ dicẽ
illa opinio ẽ ꝙ nihil pertrãsibit aliqõ spatiũ nisi ꝛtinua-
bit quousqz erit ꝓpletũ ꝑm se ꝛ quãlibz eius partẽ.

Contra istam opiñ. Arguitur sic: ꝛ po
natur vt prius ꝙ
sor.pertrãsibit a.spatiũ adequate in ista hora ꝛ simus in
medio instãti isto posito sequunt plures ꝓclones.

Prima conclusio est ꝙ sortes infinities
pertransibit a.spatiũ:
ꝛ tamen potest esse ꝙ ipse nunquam pertransibit illud
spatium.prima pars.patet.quia infinities fuit in pertrã
seundo illud spatium.Et secunda pars patet ꝙ ipse po
test cessare iam a motu non pertranseundo aliquid ista⁹
spatij ꝛc. ¶Secunda conclusio est ista ꝙ sor.infinities
pertransiuit a.spatium:ꝛ tamẽ illud nunquam fuit per-
trãsitum:patet quia illud nunq̃ erit pertransitum ante
vltimum instans.¶Tertia conclusio est ista ꝙ a.ꝛ b.mo
uebuntur ꝛ a.in centuplo velocius b.ꝛ illud qõ in centu
plo tardius mouebitur in centuplo plus pertrãsibit:po-
natur ꝙ a.mouebitur in cẽtuplo velocius b super lineã
in centuplo minorem in ista hora.¶Quarta cõclusio est
ista ꝙ sor.subito pertransibit totum suum spatium ꝛ q̃
cito pertrãsibit aliquam eius partem pertrãsibit totuz:
patet:quia subito erit in pertrãseundo totum suum spa
tium ꝛ q̃ cito pertrãsibit aliquam eius partẽ erit in per-
trãseundo totuz. ¶Quita cõclusio est ista ꝙ sortes ꝛ pla
to cõtinue per totam istam horam eque velociter moue
buntur ꝛ continue erit ita ꝙ maximum pertransitum a
sorte est equale maximo pertransito a platone: ꝛ tamen

continue per eandem horam erit ita q̃ sortes pertransiuit in centuplo plusq̃ plato:ponatur q̃ sor.⁊ plato eque velociter mouebuntur per totam istam horam ⁊ q̃ sortes mouebitur super lineã centupedalez illã pertrãseundo in quãto tempore sufficit. Et q̃ plato mouebitur super lineã pedalem quã pertransiuit adequate in ista hora:quo posito sequitur conclusio. ¶ Serta conclusio est ista:q̃ aliquod agens imediate post inducet totaz latitudinẽ albedinis a non gradu vsqz ad gradũ summũ:⁊ hꝰ in instanti ⁊ tamen nullus graduz albedinis immediate post hoc habebit:immo per totuz annũ non habebit gradum summũ:vt posito q̃ aliquod agens inducet totam latitudinẽ albedinis a non gradu vsqz ad gradnz sũmũ in isto anno:tunc sequitur conclusio. Et licet he conclusiones absurde videantur:tamen omnes cõcederet opinio predicta. ¶ Secũda opinio ponit q̃ impossibile est sortẽ pertrãsire aliquid de presenti:sed bene concedit q̃ sor.pertransibit ⁊ pertransiuit aliquid. Et tũc concedit q̃ sortes pertransit:sed non pertransit aliquid: imo pertransit ⁊ nihil pertransit: Sortes profert sed non profert aliquã vocez:imo nihil profert: loquitur ⁊ nihil loquit: dicit ⁊ nihil dicit. Et sic sapiẽtissimus homo mundi nescit quid dicit vel quid loquatur: licet loquatur cuz magna deliberatione. Et similiter ꝛcedit q̃ tu nescis qd dicis.respõdes.⁊ nihil loqueris:omnes iste cõclusiones sunt concedende ꝑm istã viam:quia ad oẽs tales actus requiritur tempus:quia nõ possum pertransire aliquod spatiũ vel proferre aliquã vocem in vno instanti. ¶ Secundum q̃ dicit ista opinio est q̃ sortes numquam pertransibit nisi quando complete pertransibit illud: vnde idem est dicere pertransibit ⁊ complete pertransibit. Et si arguitur probando q̃ possibile est sortem pertransire aliquod spatium:quia sortes potest pertransire aliquod spatiuz. Et etiaz possibile est sortez pertransire aliquod spatiuz.respondetur negando vtrãqz illarum consequẽtiarum:quia arguitur a sensu diuiso vero ad sensum cõpositum falsuz. ¶ Tertia opinio precedentibus contraria ponit q̃ sortes pertransit hoc spatium: sed non pertransit illud in hoc instanti:quia nihil potest pertransire in instanti sed in tempore.

Contra istam opiñ. Arguitur sic. Istaz illa data sequitur q̃ nihil mouetur in instanti:⁊ q̃ motus non est in instanti:imo nec tempus. Et per consequens nullum successiuum quod est falsum:quia successiua sunt res aut diuisibiles aut indiuisibiles:si indiuisibiles igit̃ ita vere sunt in instanti:sicut puncta vel anima intellectiua. Si diuisibiles aut extense aut multiplicate. Si extense igitur ita vere sunt in instanti sicut albedo ⁊ nigredo. Si multiplicate igitur ita vere sunt in instãti sicut anima intellectiua. ¶ Ad illud respondetur concedendo q̃ nihil mouetur in instanti:sed negat̃ q̃ motus non est in instanti nec tempus:q̃ sicut mobile est in instanti:ita motus ⁊ tẽpus: quia motus est mobile quod mouetur: ⁊ tẽpus est p̃mus mobile q̃ mouetur ꝑm prius ⁊ posterius. Ideo concedit̃ q̃ motus est in instanti:⁊ tempus est in instanti:ſz negatur q̃ motus est motus in instanti:vel q̃ tempus sit tẽpus in instanti. Unde ista propositio motus est in instanti significat q̃ mobile q̃ mouetur est in instanti. Et ista tempus est in instanti signat q̃ primuz mobile quod mouetur ꝑm prius ⁊ posterius mouetur in instãti:modo certum est q̃ sic significando quelibet illaruz est vera:sed ꝑ propositio motus est motus in instanti significat q̃ mobile q̃ mouetur est mobile q̃ mouetur in instanti quod falsum est. Et similiter hec propositio tempus est tempꝰ in instanti significat q̃ primũ mobile quod mouetur ꝑm prius ⁊ posterius mouetur ꝑz prius ⁊ posterius in instanti quod est impossibile ꝑm istam viam. Et si arguitur q̃ in illa propositione motus est motus in instanti:predicatur idem de seipso:negatur:quia subiectuz est precise ly motus ⁊ predicatum est ly motus in instanti. Ideo licet negetur q̃ motus est motus in instanti:tamen bene concedit̃ q̃ motus est motus:⁊ q̃ tempus est tempus:nec ex hoc sequitur aliquod inconueniens. ¶ Quarta opinio his precedentibus contraria ponit q̃ impossibile est sortem pertransire vel moueri:immo hec propositio est falsa ⁊ ipossibilis motus est:sed quelibet illarũ est necessaria motus fuit:motus erit:aliqd mouebat̃ aliqd mouebit̃. Isti enĩ sustinent q̃ motus distinguit̃ a re mobili.

Contra istam opionem. Arguit̃ sic. Istaz vt videtur ipsa destruit totũ processuz Aristo.qui in oibus suis libris presupponit motuz esse: dicit enim in tertio physicoruz q̃ motus est de numero continuorum: ex quo sequitur q̃ motus est:tanquã a tertio adiacente ad secunduz adiacens. Item in primo celi habet q̃ motus celi est perpetuus ⁊ sempiternus.ergo motus est. Itez in primo physicorũ improbat Aristoteles antiquos negantes motum esse. Item motus est sensibile commune per Aristo.secundo de anima.ergo motus est.

Ad ista respondetur q̃ Aristoteles p totuz processuz suum nihil aliud intendit nisi q̃ continue ante hoc fuit motus ⁊ continue post hoc erit motus. Et q̃ hoc sit de intentione eius patet:quia in quarto physicorum.dicit. omnem motum fieri in tempore:modo differentie temporis sunt preteritum ⁊ futuruz que non sunt:sed preteritum fuit ⁊ futurum erit. Et quando dicitur q̃ motus est de numero continuoruz dicitur q̃ ipsa de virtute sermonis est falsa:ſz ponitur pro ista: immediate ante hoc motus continue fuit: ⁊ immediate post hoc motus continue erit. ¶ Ad secundum dicitur q̃ philosophus non ponit illam veram in sensu proprio:sed pro illa in quolibet tempore preterito motus celi fuit ⁊ in quolibet tempore futuro motus celi erit. ¶ Vel dicitur q̃ ista consequentia non valet:motus celi est continuus ⁊ sempiternus.igitur motus celi est:quia arguitur a tertio adiacẽte ad secundum adiacens cum termino distrahente videlicet continuus ⁊ sempiternus. ¶ Ad tertium dicitur q̃ Aristote.non redarguit antiquos:quia negabant motum esse:sed quia negabant motum fuisse in entibus:et etiam posse moueri in futurum: Ideo posuerunt vnum ens in mobile:non tamen negantes motuz sed mobilitatem. ¶ Ad quartum dico q̃ philosophus non intendit q̃ motus sit aliqua res que sit sensibile cõmune vel que sit sensibilis a pluribus sensibus: sed intendit q̃ ille terminus motus continue ante hoc signauit plura sensibilia diuersorum sensuum ⁊ continue post hoc sic significabit. ¶ Vel potest dici q̃ hec consequentia non valet motus est sensibile cõmune.igitur motus est:quia arguitur a tertio adiacente ad secundum adiacens cum termino desinente in bile qui est terminus distractiuus ⁊c. ¶ Quinta opinio his omnibus contraria ponit q̃ motus est:⁊ nihil est. dicit enim q̃ quidam sunt termini qui in eorum conceptu diffinitiuo nullam complexionẽ verbalez includunt:vt ly homo ⁊ ly animal. Et qui sunt termini simplices: Importantes in eorum conceptu diffinitiuo complexa vera vel falsa:vt ly tẽpus ⁊ ly motus. Cũ igitur dicit̃ motus est:tantũ valet sicut est aliquid q̃ mouetur:tẽpus est.i.est aliquid q̃ durat. Et si queratur qd est q̃ aliquid mouetur vel q̃ aliquid durat respõdetur, est:sed nihil est. Et eodẽ modo est respondẽduz cũ queritur quid est motus vel tempus:q̃ motus est ⁊ nihil est: tẽpus est ⁊ nihil est. Unde nõ sequitur motus est.igitur motus est ens:q̃ in antecedente sumitur ly est impersonaliter ⁊ in ꝛsequẽte personaliter:⁊ hinc est q̃ hmõi indeterminate vere non requirunt duo demõstratiua verain earũ ꝓbatione. Si enim diceretur hoc est ⁊ hoc est motus vel tempus:statim sequeretur q̃ motus vel tempus esset aliquid quod est contra istam opinionẽ.

Contra tamen istam positionem arguitur sic. Se

quitur primo q̃ aliqua est indefinita affirmatiua vera de presenti cuius subiectum pro nullo supponit: vt patz in istis motus est ⁊ tempus est ⁊c. ¶ Secundo sequitur q̃ aliqua est indefinita vera cui⁹ quelibet singularis est falsa. Et vniuersalis falsa cuius quelibet singularis est vera. probatur. nam ista indefinita est vera motus est: ⁊ tamen quelibz talis est falsa: iste motus est: quia per ly iste non potest demonstrari nisi aliquid. Cuz igitur motus non sit aliquid. ergo quelibet talis est falsa. Et cõsequẽter sequitur alia pars cõclusionis: q̃ hec vniuersalis est falsa: nullus motus est: ⁊ tamẽ quelibet talis est vera nõ iste motus est: quia suum contradictorium est falsum vt nunc proxime est probatum. ¶ Tertio arguitur sic quicquid est: est substantia vel accidens; sed motus est. ergo est substantia vel accidens: et per consequens motus est aliquid. ¶ Quarto sic. si tali termino motus correspondet q̃ aliquid mouetur: ⁊ illi termino tempus correspondet q̃ aliquid durat: sequitur q̃ illa incõplexa ẽnt ꝛa vel falsa qõ est ꝛtra Aristo. in p̃dicamẽtis ⁊ perhiermenias: ⁊ cõsequentia probatur: qz q̃ aliquid mouetur est verũ vel falsuz: ⁊ q̃ aliqd durat est verum vel falsuz. ¶ Ad primũ dico concedendo conclusionez. Nam quelibet illarũ est vera. Sor. ⁊ plato currunt vel populus currit: ⁊ tamẽ neutrius subiectũ pro aliquo supponit. ¶ Ad secunduz dicitur consimiliter concedendo conclusionẽ. ¶ Ad tertium negatur consequentia: sed oportet addere in predicato minoris illũ terminuz aliqd qui est pars subiecti maioris ⁊ si sic fiat: concedit̃ consequentia ⁊ negatur minor. ¶ Ad quartum nego consequentiam. Sicut non sequitur ille terminus significat verũ. igitur ille terminus est verus: ly homo supponit pro homine. igit̃ ly homo est homo. ly album significat albedinem. igitur ly albũ est albedo. dico q̃ licet huic termino motus vel tempus correspondeat conceptus complexus: non tamẽ conuertitur cum illo. Ideo licet cõceditur q̃ mobile est verum vel falsum: aut moueri est verum vel falsum: non propter hoc debz concedi q̃ motus est verus vel falsus: quia isti termino motus nõ correspondet aliquis vnus conceptus adequate: sed plures ⁊ hoc complexe. Ideo quando capitur cuz alijs terminis q̃z cum hoc verbo est secundo adiacente aliter significat: quia tunc sibi correspondet diuersus conceptus cõplexus. quare ⁊c. ¶ Secta opinio preceteris probabiliter in primis duabus opinionibus fundata ponit q̃ possibile est aliquez hominẽ pertransire aliquod spatium de presenti: imo in casu superiori conceditur q̃ in quolibz instanti istius hore erit ita q̃ sor. pertransit a. spatiuz: sed negatur q̃ in aliquo instanti istius hore pertransibit sor. a. spatiũ: vel in aliqua parte eiusdẽ hore: sed pertransibit totũ spatiũ adequate in tota hora: ⁊ partẽ spatij in parte hore: vnde in hac materia est consimiliter imaginandũ sicut de tempore. dicimus enim q̃ ꝗ hora erit ⁊ in nullo instanti eius erit in aliqua eius parte: sed tamẽ in quolibz instanti eius est ita q̃ ista hora est. Similr dicimus q̃ hec hora fuit ⁊ in nullo eius instanti: nec in aliqua eius parte: ꝛz bene in quolibet eius instanti fuit ita q̃ ista hora est: consimiliter dico posito q̃ sor. eẽt in medio pertransitionis q̃ ipse pertrãsit a. spatium: ⁊ imediate ante hoc fuit ita q̃ ipse pertrãsit a. spatiuz: ⁊ tamen nunq̃z ante hoc ipse pertransiuit a. spatiũ: nec vnq̃z post hoc pertrãsibit illud. Ideo negatur talis consequẽtia: sor. in hoc instanti pertransit a. spatiũ: ⁊ imediate ante presens instans cõsimiliter mouebatur: igitur immediate ante presens instans sor. pertransiuit a. spatiũ. sed bene sequitur q̃ imediate ante presens instans fuit ita q̃ sort. pertransit a. spatium. Consimiliter respondeatur si fiat argumẽtuz de futuro. Similiter nõ valet illa consequentia. Sor. non pertransit a. spatiuz: ⁊ pertransibit a. spatiũ. igitur incipit: vel incipiet pertransire a. spatiũ: quia affirmatiua. de futuro non habet verificari pro instanti sicut consequẽs cuius verbũ principale est ly: ly incipit vel incipiet: sed ex illo antecedente bene sequitur q̃ incipit eẽ ita vel incipiet esse ita q̃ sor. pertransit a. spatiuz. Et hoc conceditur pro prima parte: qz nunc non est ita q̃ sor. pertransit a spatium: ⁊ immediate post hoc erit: ita qõ sor. pertransit a. spatium. Ideo cõsequenter respondendo concedo istam conclusionez: qõ sor. non incipit nec incipiet nec desinit nec desinet pertrãsire a. spatium. Et tamen in quolibet instanti istius hore erit: ita qõ ipse incipit ⁊ desinit pertransire a. spatium prima pars patet ex prioribus dictis. ⁊ secũda probatur: quia in quolibz instãti istius hore erit ita qõ sortes pertransit a. spatium: ⁊ immediate ante hoc non pertransiuit a. spatium: nec immediate post hoc pertransibit a. spatiuz. Et si queratur si ergo sor. pertransibit a. spatiuz: in quo instanti vel in qua parte dicat̃ qõ in nullo instanti: nec in aliqua parte: sed in tota hora totuz spatiuz: ⁊ in parte hore partem spatij: quia sor. nunq̃z pertransibit illud spatiũ nisi quãdo complete pertransibit illud. vnde idem est dicere pertransibit ⁊ cõplete pertransibit. ¶ Secundũ qõ dicit ista opinio est qõ successiua sunt prius in fieri q̃z in facto esse: vt si carpẽtarius faciet domuz prius erit in fieri q̃z erit complete facta: ꝛz subita eque cito fit in fieri sicut in facto esse: sicut inductio luminis: quia eq̃ cito sol. agit lumen sic̃ lumẽ est actũ. Silr nõ prius inducitur anima intellectiua q̃z ipsa est inducta. Unde dato qõ homo posset facere operationez subitam non citius faceret illã q̃z illa esset facta: quia pro eodem instanti faceret illã ⁊ eadem esset facta: sed de actionibus successiuis est contrariuz. sor. enim prius dealbabit illum q̃z ille erit dealbatus: ⁊ prius diuidet hoc corpus q̃z hoc erit diuisum: ⁊ sic consequens conceditur in casu primo de sorte qõ ipse pertransibit a. spatium anteq̃z ipsum erit pertransituz: quia pertransibit illud ante finem illius hore. ⁊ erit a. pertransitum solũmodo in vltimo instãti. ¶ Et si arguitur sic nec per tempus: nec per instans pertransibit sor. illud spatiũ anteq̃z ipsuz erit pertransitũ. igit̃ non pertransibit illud anteq̃z erit pertransitum. negatur consequentia: sicut nõ sequitur: nec per tẽpus: nec per instãs erunt duo instantia futura ergo nunq̃z erunt duo instantia futura: tamẽ cũ toto hoc ꝛceditur: qõ omne qõ erit: erit per tempus ⁊ per instans. ¶ Tertiuz quod dicit ista opinio est: qõ ad hoc qõ sor. pertransibit aliquod spatiũ oportet qõ illud spatium manebit pro fine ⁊ sortes similiter: ita qõ si sortes vel illud spatiũ corrumpetur in fine tunc sor. non pertransibit illud spatiuz: imo non est dare maximũ qõ sor. pertrãsibit in tali casu: quia quelibz punctum pertransibit preter vltimuz. Ideo iurta hoc concedicur ista conclusio qõ sortes ⁊ plato omnino ꝛsimiliter mouebuntur per totã illam horã: ⁊ tamen sortes pertrãsibit suam lineam ⁊ plato nõ: ponatur qõ omnia sint paria p̃ter hoc qõ plato non manebit pro fine: imo sor. pertransibit plusq̃z plato: ⁊ tamẽ in nulla proportione plus: quia non est dare maximuz qõ pertransibit plato ex quo pertransibit quelibet punctum preter vltimum. Et si dicatur qõ ad pertransitionem illius linee non requiritur pertransitio vltimi puncti: dicitur qõ verũ est: sed requiritur qõ plato pro aliquo instãti erit ad vltimũ punctũ. ¶ Alie conclusiones in hac materia pertinẽtes sunt iste. ¶ Prima sortes erit maior platone: ⁊ tñ non erit maior q̃z plato. ꝓbatur. ⁊ pono qõ sortes sit bipedalis q̃titatis ⁊ plato pedalis ⁊ vniformiter acqret vterq̃z illoꝝ ab illa hora tripedalẽ q̃titatẽ: sic qõ vltimũ instans istius hore sit p̃mũ instãs nõ esse sortis tunc pz qõ pro quolibz instãti istius hore est maior platone ⁊ nõ erit maior q̃z erit plato. ¶ Secũda ꝛclusio est ista aliquãdo erit ita qõ plato est maior q̃z sortes: ⁊ tñ plato nunq̃z erit maior q̃z est sor. ponatur qõ sortes sit quadripedalis q̃titatis ⁊ plato bipedalis deperdat sortes vniformiter i ista hora bipedalẽ q̃titatẽ: ⁊ ecõuerso. tantã acqret pla. isto posito pz prima pars conclusionis; quia quando plato erit quadrupedalis q̃titatis tunc erit ita qõ ipse est maior q̃z est sor. quia tunc sortes erit bipedalis quãtitatis. ¶ Secunda

pars ꝛclusionis etiã patz:quia plato nunq̃ erit maioris quantitatis q̃ quadripedalis ⁊ tante q̃titatis est sortes mõ. ¶ Tertia cõclusio est ista per totã istã horã erit ita q̃ sor.est maior q̃ ipse ꝑius fuit:⁊ tamẽ sortes nunq̃ erit maior q̃ ipe ꝑius fuit.ponit q̃ iã sit ꝑmũ instans esse sor.qui in illa hora vniformiter augmtat ad tripedalẽ q̃titatẽ. Isto posito pz ꝑma pars ꝛclusiõis discurrẽdo per oia instantia isti⁹ hore. Et scõa pars ẽt pz:qr sor.nõ ꝑius fuit.iõ nõ erit maior q̃ ꝑius fuit. ¶ Quarta ꝛclo est ista.sor.erit maior q̃ est vel fuit pla.⁊ ista nũq̃ erit ita q̃ sor.est maior q̃ est vel fuit pla.ponit q̃ plato sit pedalis q̃titatis ⁊ nũq̃ fuit maioris. Sit sor.iaz semipedalis:⁊ augmentẽtur ambo ad bipedalẽ q̃titatẽ exclusiue sic q̃ vltimũ instans hore sit ꝑmũ instãs nõ eẽ eorr posito pz ꝛclo. ¶ Quita cõclusio est ista.quolibz maiori b.⁊ quolibet minori b.hoc a. est minus:⁊ tamen a.est equale b.⁊ arguitur sic.quolibet maiori b.hoc a.est minus sed qõlibet maius a.⁊ quolibz minori b.est maius b.igitur quolibet maiori b.⁊ quolibz minori b.hoc a.est minus.ꝛña tenet in barbara cuz maiori ⁊ minor similiter:dato q̃ illud totũ a.⁊ quolibet minori b.regatur a cõparatiuo ꝑcedente. ¶ Aliter ꝓbatur conclusio sic a.est minus quolibet maiori b.⁊ quolibz minori b.igitur ⁊c. ꝛña pz ⁊ antecedẽs ꝓbat:qr a.est paruum ⁊ qõlibet maius b.⁊ qõlibet minus b.est paruũ:sed nõ ita paruũ est qõlibz maius b.⁊ qõlibet minus b.sicut a.igitur a.est minus quolibet maiori b.⁊ quolibet minori b.cõsequentia patet:qr arguitur ab exponentibus ad expositum:⁊ tertia exponens pz:qr suuz contradictoriuz est falsuz:valz ita paruũ est:est quodlibz maius b.⁊ qõlibet minus b.sicut a. ¶ Sexta ꝛclusio est ista hoc c.est minus hoc a.⁊ tñ q̃tũ est hoc b.⁊ tũ c.est sub duplũ ad qõlibet illorr ꝓbat:⁊ pono scõam partẽ ꝛclusionis:tũc arguo ꝑmã sic:hoc.est paruũ ⁊ hoc a.⁊ tñ q̃tũ est hoc b.est paruũ ⁊ hoc b.est paruuz ⁊ hoc b.est paruũ:sed nõ ita paruũ est hoc a.⁊ tñ q̃tũ est hoc b.sicut hoc c.ergo hoc c.est minus hoc a. Et tñ q̃tũ est hoc b.ꝛña pz ab exponẽtib⁹ ad expositũ:⁊ tertia exponẽs est manifeste vera:qr suuz contradictoriũ repugnat casui:videlicet ita paruũ est hoc a. ⁊ tantũ q̃tum est hoc b.quare ⁊c.

¶ De gradu superlatiuo.

Nunc de vltimo termino cõparationis q̃ superlatiu⁹ gradus dr q̃tũ ad ei⁹ ꝛfusionẽ expositionẽq̃ partiũ restat gradatiz ꝛgrere. ꝑ quo ꝑmo notatur q̃ quilibet termin⁹ superlatiuus cuiuslibet termini cõis imediate sequẽtis cõparabilr sumpti deducto quocũq̃ ꝓpediměto est mobilr ꝛfusiu⁹ in ordine ad suũ gradũ positiuũ.dr.n.ꝑmo imediate subsequẽtis ad denotandũ q̃ terminũ ꝑcedẽtẽ nullo mõ mobilr ꝛfundit talis gradus superlatiu⁹:vt boiuz sortes est fortissim⁹: vbi pz q̃ ly bominũ supponit determiate:imobilr q̃propter nõ sequtur: boiuz sor.est fortissimus isti sunt boies fortes. igit istorũ sor.est fortissimus:qr arguit a superiori ad suuz inferius imobiliter ⁊ sine distributiõe. Ideo ꝑ forma nõ valz:bominũ sor.est fortissimus igr sor.est fortissim⁹ boiuz:qr arguit a termino stãte determinate ad eundẽ stantẽ cõfuse ⁊ distributiue. Ponit scõo ꝛparabilr sumpti:qr superlatiuus gradus qñz tenet ꝛparabilr qñ ꝛstruit cuz genitiuo pluralis nũeri:vt sortes est fortissim⁹ boium qñq̃z nõ. Et hoc qñ cõstruit cuz recto vt sor.est doctissim⁹ homo. Et isto mõ nõ bz exponi:nisi sortes est valde doctus homo. Et sic ly homo nõ ꝛfunditur mobiliter per ly doctissimus sz determinate ⁊ imobiliter supponit. Iõ nõ sequitur sortes est doctissimus homo:iste est homo doct⁹.igit sor.est doctior isto vel ita doct⁹. Additur tertio deducto quocũq̃z ꝓpediměto:qr superlatiu⁹ gradus per signũ ꝛsimilis vtutz põt notabilr ꝓpediri ne terminũ imediate sequẽtẽ mobilr ꝛfundat:vt tu nõ es optimus boiuz: vel fortissimus oiuz boium.vbi pz q̃ ly boium vtrobiq̃z stat determinate vel cõfuse tñ. Et hoc ꝓpter ꝓpedimětũ negatiõis in vna illarr:⁊ signi vlis affirmatiui in altera eadẽ. Iõ nõ sequitur:tu es optimus omniũ hominũ. Isti sunt homines boni igitur tu es optimus istorr. Et hoc propter causam superius dictã. Vltimo annectitur in ordine ad suũ positiuũ gradũ: qr talis superlatiu⁹ gradus non confundit terminũ imediate se sequẽtẽ pro quolibz ei⁹ supposito:sed solũ pro illis que positiu⁹ denotat.vñ in ista propositione. Sortes est doctissimus boium non supponit ly boium pro quolibz boie sed solũ pro hominib⁹ doctis. Ideo non sequtur sor.est doctissimũ aialium. Isti sunt aialia igitur sor.est doctissimũ istorr:Iz arguit a termino stante confuse ⁊ distributiue ad suũ inferius cũ debito medio:oportet enim q̃ pro tali inferiori terminus superior mobiliter supponat:qualiter non est in ꝓposito. ꝓpterea bene sequitur tu es optimus hominũ. Isti sunt homines boni.igitur tu es optimus istorr. Similiter sequitur tu es fortissimus istorum. Iste est fortis istorũ:igitur tu es fortior isto vel eque fortis precise. Non eni possuz inferre q̃ tu es fortissimus istius quia superlatiuus non congrue construitur cum genitiuo singularis numeri vt omnes testantur grãmatici.quare ⁊c.

Jam de expositiõe superlatiui gradus est dicendũ:pro quo est notãdũ q̃ q̃cũq̃z ꝓpõ rõne termini suplatiui gradus exponenda põt duplr exponi:vno mõ per suas ꝑiacẽtes ⁊ negatiuã de positiuo gradu. Alio mõ per suas ꝑiacẽtes ⁊ negatiuã de ꝛparatiuo gradu. ꝑ mõ exponit illa sic:sor.est fortissim⁹ hominuz sor.est fortis ⁊ boies sunt fortes: ⁊ nemo est ita fortis sicut sortes. ꝛ mõ exponitur sic:sortes est fortis ⁊ boies sunt fortes ⁊ nemo est fortior sorte. Et isto mõ exponendo staret duos eẽ fortissimos vel debilissimos imo q̃ sor.esset fortissimus istorr ⁊ debilissimus istorr:posito q̃ sor.⁊ pla. eẽnt oẽs boies q̃ essent eque fortes. verũtamẽ hoc nõ cõcederent multi dicẽdo q̃ tertia exponẽs cũ alijs nõ sufficiẽter exponit expositũ. Sz deberet illa exponi sic.sor.est fortissimus istorũ.sor.est fortis ⁊ isti sunt fortes ⁊ nullus istorr est fortior sor.sed aliquis debilior quod non staret cum cõclusione priori. Et licet hoc sit bene dictum tamẽ quia hoc foret nimis lõgum opus ⁊ iuuenibus tediosuz redeo ad primum modũ exponendi dimittendo illã particulam tertie exponenti anneram. Cõcederem enizz dato q̃ nõ essent aliqui termini preter decem genera generalissima q̃ qõlibet eorum est generalissimũ illorum:⁊ tamen falsum esset:quod aliquod illorum esset minus generale q̃ hoc vel illud quocũq̃z demonstrato. Etiam cõcederẽ q̃ cuiuslibz ternarij in quo sunt tres binarij quilibet illorum binariorum esset maximus numerus eorũ secundo mõ exponendo ⁊ tamen falsum esset q̃ aliquo binario esset aliquis numerus binarius minor q̃ tamẽ oporteret si talis particula tertie exponẽtij coniungi deberet. Et sic patet q̃ in casu est concedendum:q̃ sortes est primus istorum:⁊ vltimus istorum:nec hoc est inconueniens. Ex his patet q̃ non sequitur. Sortes est doctissimus hominũ.igitur sor.est doctissimus omnium hominum:quia ex consequente sequitur q̃ oẽs homines sunt docti q̃ non sequitur ex antecedente: quia huius propositionis sor.est doctissimus omnium hominum. Secunda exponens que est eius preiacens est ꝑ: omnes homines sunt docti. Sed istius propositionis. Sor.est doctissimus hominuz non est secunda exponens illa omnes homines sunt docti:nõ obstãte q̃ ly hominũ supponat mobiliter:qr illa non est secunda preiacens: sz illa homines sunt docti. Ideo est secunda exponens.

Jurta istum secundum modum exponendi solet cõmuniter cõcedi talis cõclusio qr aliqd est maximũ istorr:q̃ nõ est maximũ istorũ vt supposito q̃ a.eẽt pedale b.bipedale.⁊ c.tripedale:qr b est maximũ istorr qõ nõ est maximũ istorum.probatur. nam b.est magnum istorum q̃ non est maximum istorũ: ⁊ nullum istorum q̃ non est maximum istorum est maius b.igitur ⁊c. consequentia patet ab exponentibus ad expositum ⁊ maior similiter per casum:⁊ minor etiam quia

sum contradictorium est falsum: videlicet aliquid istorum
q̃ non est maximum istorum est maius.b. Non obstan-
te ista probatione nego illam conclusionem tãquã impos-
sibilem. Nam data illa sequitur cõtradictio: probatur: qa
ꝫ vera est. Nihil est maximum istorum: quod non ē ma
ximum istorum. Et ꝫ est sua contradictoria aliquid ē ma-
ximum istorum q̃ non est maximum istorum: igitur si ista
est vera oportet q̃ duo contradictoria sint simul vera: qõ
autem illa sint contradictoria patet: ⁊ q̃ illa negatiua sit ve
ra. probatur. Nam omne maximum istorum: est maxi-
mum istorum: igitur nihil est maximum istorum q̃ non ē
maximum istorum: consequentia patet: quia arguitur ab
exposita ad vnam suarum exponentium: ⁊ antecedens ē
manifestum: eo q̃ est vna uniuersalis in qua idem predi-
catur de seipso: ⁊ eiusdem primarium significatum est ali
quid vel aliqualiter a parte rei. Et tunc ad argumentum
q̃ videtur concludere illã cõclusionem: nego q̃.b. ē ma-
ximum istorum q̃ non est maximum istorum. Et tũc ad
probationem nego consequentiam: nec ibidem arguitur
ab exponentibus ad expositum propter mutationem re-
latiui ⁊ diuersitatem sue suppositionis: quia in anteceden-
te refertur relatiuũ ad ly ens istorum stans confuse ⁊ di-
stributiue: ⁊ in consequente ad ly.b. determinate suppo-
nens: modo oporteret q̃ tam in antecedente q̃ in conse-
quente idem referetur. Ideo deberet sic argui .b.ē ma-
gnũ istorum q̃ non est maximum istorum: ⁊ nullus isto-
rum est maius.b.q̃ non est maximum istorum. igitur: sic
q̃ ly quod referatur ad ly.b. Et sic arguendo conceditur
consequentia: ⁊ negatur antecedens pro minori: imo ali-
quid est maius.b.q̃ non est maximum istorũ: quia.c pro
batur. Nam.c.est magnum ⁊.b.q̃ non est maximũ isto
rum est magnum: ⁊.b.q̃ non est maximum istorum non
est ita magnum sicut .c. igitur.c.est maius.b.q̃ non est
maximum: consequentia patet ab exponentibus ad expo
situm: ⁊ quelibet pars antecedentis patet ex casu. ¶ Vel
aliter potest dici q̃ ꝫ propositio.b.est maximum istorum
q̃ non est maximum istorum requirit alias preiacẽtes q̃
predictas ⁊ alias exponentes. Exponitur enim sic: qõ.b.
non est maximum istorum est magnum: ⁊ ista sunt ma-
gna: ⁊ nullum istorum est ita magnum. Vel maius .b.q̃
non est maximum istorum: ita q̃ semper ly quod in expo
nentibus referatur ad ly.b. sicut in exposita quare ⁊c. Sꝫ
forte incidentaliter queritur in isto casu vtꝫ binarius .a.b.
sit minor binario.b.c. Et videtur q̃ sic: quia res numera-
te que sunt.a.b.sunt minores q̃ res numerate que sunt
.b.c. ⁊ ille res numerate sunt ille numerus binarius vel il
li numeri binarij: igitur vnus illorum binariorum est alte-
ro minor. ¶ Respondetur negando q̃ aliquis numerus
illorum binariorũ sit altero maior: vel minor: quia idem
est dicere. Iste numerus est minor isto: ⁊ iste est minor.
numerus q̃ iste. Et causa est: quia hoc adiectiuũ minor:
debet addici suo subiecto explicito si quod fuerit ⁊ non ĩ-
plicito: sed iam in proposito habet suum subiectum satis
explicitum. Ideo illa consequentia facta nõ valet. Ille res
numerate sunt minores ⁊ ille res numerate sũt ille nume
rus: igitur ille numerus est minor illo: quia illa propositio
ille res numerate sunt minores significat q̃ ille res nume
rate sunt minores res: sed cum dicitur q̃ ille numerus ē
minor denotatur q̃ ille numerus ē minor numer⁹ q̃ ē fal
sum. Et sic pꝫ q̃ nulla talis ꝓñia valet. Iste faber ē bonus
iste faber est bõ: igit̃ iste bõ ē bonus: q: nõ solũ arguit̃ ab
iseriori ad suũ superius a pte subiecti imo ẽt a pte p̃dicati
cũ illo adiectiuo bonus. Aliter enim significat ly bon⁹ cum
ly faber: ⁊ aliter cũ ly homo. Iõ peccãt multi dicentes q̃
iste faber ē bonus: sed nõ ē bon⁹ faber: dato q̃ ipse sit bo-
nus bõ ⁊ malus faber. Vel q̃ iste faber est bonus faber
sed iste faber non ē bonus. Similiter errãt tales: dicendo
q̃ iste pr̃ ē tuus: sed nõ ē pater tuus: dato q̃ hẽres vnum
canẽ q eẽt pater sui filij. Similiter etiam est hec conclusio
ipossibilis q̃ nasus canis sit tuus ⁊ nõ sit nasus tuus: q: si-
ne dubio idẽ ē dicere. Iste pater est tuus ⁊ iste pater ē pr̃
tuus: nasus canis ē tuus: ⁊ nasus canis ē nasus tuus. Iste
faber ē bonus: ⁊ iste faber ē bonus faber: gramatic⁹.n.di
ceret q̃ ñ eẽt ꝓgruũ iste faber ē bon⁹ nisi ly bon⁹ referat̃
ad ly faber. Et consimiliter est dicendum in alijs ꝓpterea
sicut negatur illa nasus canis ē nasus tuus. negat̃ etiã illa
nasus canis ē tuus: ex quo cõsimilr̃ significãt: sed bene ꝓce
do q̃ nasus canis ē tuum: q: ē res tua dato q̃ hẽres vnũ
canẽ. Silr̃ dicitur cõcedo q̃ ille pr̃ ē tuũ: ſz non ē tuus: et
q̃ malus faber ē bonũ: sed non ē bonus: q: malus faber
nõ ē bon⁹ faber: licet sit bonus homo. Ita cõsimiliter ē in
ꝓposito dicendũ. q̃ licet numerus.a.b. sit minor q̃z nũe-
rus.b.c.non tm̃ ē minor. q: non ē minor numerus. sed be
ne minores res. Ideo consequẽter respondeo concedẽdo
istaꝫ conclusionem. tres vnitates sunt. duo binarij. ⁊ duo
binarij sunt tres vnitates. ⁊ tamen nulla tria sunt duo nec
econtra saltim actu distincta. ꝫ cõclusio pꝫ in casu p̃ori. Etiã
conceditur q̃ quilibet illorũ binariorum ē maximus nu-
merus illoꝝ ⁊ tm̃ nulli tres binarij. vel duo sunt magni nu
meri illoꝝ. tenẽdo ly illi collectiue. q: illi tres binarij nõ sũt
illoꝝ. sed sũt ille tres vnitates. imo sicut nulli binarij sunt
omnes binarij illorũ. ita nec aliq binarij sũt oẽs pauciores
illorum. nõ eni tres vt patet. q: illi nõ sunt illoꝝ sed oẽs illi
nec etiam duo sunt omnes pauciores illorũ. quia qua ra-
tione assignarentur illi duo.a.b. ⁊.b.c. eadem ratione pos
sent assignari alij duo videlicet.b.c. ⁊.c.a. qui non sũt alij.
imo si.a.b. ⁊.b c. essẽt oẽs pauciores illorũ tũc .a.b. ⁊.b.
.c. essent.b.c. ⁊.c.a. quod est falsum ⁊ consequentia patꝫ
q: .b.c. ⁊.c.a. sunt aliq pauciores illorũ trium binariorũ.

Vltis his de modo exponendi superlatiuum gradũ dũ cõstruitur cũ genitiuo plu
ralis numeri. Iam videndũ ē qualiter exponitur dũ con
struitur cũ relatione ĩplicite vel explicite. tã affirmatiue q̃
negatiue vt.a.est maximũ pondus q̃ for.potest portare.
a.ē minimum pondus q̃ ipse non põt portare.a.ē maxi-
mum q̃ nõ põt for. videre.a.ē minimũ q̃ tu potes vide-
re. prima sic exponitur.a. pondus for. põt portare ⁊ nul-
lum maius.a.põt ipse portare. Secũda sic exponit̃.a.põ
dus for. nõ põt portare. nec aliquod tm̃: sed quolibet mi-
nori aliqõ maius minus.a.põt ipse portare. Tertia expo
nitur sic.a.non potes videre nec aliquod tm̃. ſz quolibet
maiori aliqõ minus. mai⁹.a.potes videre. Quarta sic ex
ponitur.a.potes videre ⁊ nullum minus.a.potes vide-
re. notãter in expositione minimi q̃ non dicitur quolibet
minori aliqõ maius. minus.a.põt for. portare. vel quoli-
bet minori.a.aliquod maius põt ipse portare. Nõ enim
debet dici primum. quia datur minimũ pondus q̃ for. ñ
põt portare. ⁊ tm̃ nõ qõlibet minus illo potest for. porta-
re. quia forte sunt multa minora.a. iuxta cẽtrũ terre que
for. ñ põt portare. Etiã multe sunt partes celi miores .a.
quas tm̃ ipse for. nõ põt portare. Nec etiam valet dicere
q̃ quodlibet minus.a. uel tantum potest fortes portare.
quia hoc non sufficit ad inferendum minimum quod non
quia datur minima materia sub qua non potest manere
forma hominis propter nimiam magnitudinem ⁊ tamẽ
non sub quacunq̃ materia minori illa uel tanta potest
manere forma hominis: quia non sub materia grani mi-
lij nec tanta. ¶ Nec etiam in expositione minimi q̃ non
debet sumi talis pro secunda exponente: quolibet mino-
ri aliquod maius potest fortes portare: quia tunc seque-
retur q̃ minimum q̃ non: esset maximum q̃ non quod
manifeste ĩplicat falsũ. Et ꝓñia pbat̃: q: dato q̃.a.eẽt ma
ximũ nõ p se uisibile: pbat̃ q̃ est minimũ nõ p se uisibile
q: .a.ñ est per se uisibile: ſz quolibet minori aliqõ mai⁹ ē p
se uisibile: probatur: nam quodlibet maius.a.est per se ui
sibile in casu isto ergo quolibet minori .a. aliquod maius
est per se uisibile: patet consequentia q̃ quodlibet maius
.a.est maius quocũq̃z minori.a. Et sicut dicitur de mini-
mo q̃ non: eodem modo est dicendum de maximo qõ
non: videlicet q̃ eius secunda exponens non debet eẽ ista
quodlibet maius uel tantum: nec etiam quolibet maiori
aliquod minus q̃ non detur: prima exponens ostenditur

quia certum est: ꝙ aliqua est minima materia in qua non potest manere forma hominis propter suam paruitatem: ⁊ tamen non in quacũq; materia maiori nec tanta potest ipsa manere: quia non in materia celi: nec tanta. Similiter aliquis est intentissimus gradus qui non est in .a. latitudine: dato ꝙ .a. esset media latitudo totius latitudinis albedinis ⁊ tamen non quilibet gradus intensio: illo est in .a. latitudine: quia non gradus summus: nec infiniti iuxta propinqui. Non datur etiam alia exponens. videlicet qdlibet maiori aliquid minus: q: aliter sequeretur: ut pri ꝙ maximum ꝙ non esset minimum ꝙ nõ: quod vtrũq; est falsum saltim vliter ⁊ respectu vnius ⁊ eiusdem: quia satis verisimile est ꝙ idem gradus est intentissimus qui non est in una latitudine ⁊ remississimus qui non est ĩ alia. ⁊ consequentia probatur: nam dato ꝙ .a. esset minimum pondus quod sortes non sufficit portare: probatur ꝙ .a. ẽ maximum pondus ꝙ ipse nõ sufficit portare: quia .a. põdus sortes non sufficit portare propter suam grauitatem ⁊ quolibet maiori .a. aliquod min⁹ potest ipse portare: igitur .a. est maximum pondus ꝙ ipse non sufficit portare: patet consequentia: scdm istum modũ exponendi: ⁊ minor probatur: nam quodlibet minus .a. vel tantum sortes potest portare igitur quolibet maiori .a. aliquod min⁹ potest ipse portare: patet consequentia: quia quicquid est minus .a. est minus quocũq; maiori .a. Et sic patet ꝙ isti modi exponendi non tenent. ¶ Dicitur etiam in exponentibus negatiuis. nec tantũ: ad denotandum ꝙ si hoc non potest portare sed quodlibet minus illo: uel tantũ ꝙ nõ propter hoc illud debet dici minimum ꝙ non: quia aliqua est pars celi quã non possum portare: sed bene quodlibet minus illa uel tantum ⁊ tamen illa non est minimũ ꝙ non possum portare. qa licet non possum portare illã possum tamen portare tantum ⁊ hoc sufficit. Similiꝗ aliquid est ꝙ non possũ videre ⁊ quodlibet maius illo vel tantum possum videre: ⁊ tamen illud non debet dici maximum ꝙ non possum videre. Aliqua enim est portio terre vel primi mobilis quã naturaliter non possum videre: vt patet et quodlibet maius illo vel tantum possũ videre: ⁊ tamẽ non propter hoc talis parua portio debet dici maximum ꝙ non possum videre: quia tantum possum videre non obstante ꝙ illam non viderem hec omnia clare patent subtiliter intuenti. Sicut ergo exponunꝫ propositiones de maximo ⁊ minimo tam affirmatiue q̃ negatiue consimiliter possunt ⁊ alie exponi de gradu superlatiuo: vt .a. est intensissimus gradus qui est in ista latitudine .a. est remississimus gradus qui est in ista latitudine .a. est intentissimus gradus qui non est in ista latitudine .a. ẽ remississim⁹ grad⁹ q ñ est in ista latitudine. Prima sic exponitur .a. gradus intensus est in ista latitudine ⁊ nullus ĩtensior isto est in ista latitudine. Secunda sic exponitur .a. gradus remissus est in ista latitudine: ⁊ nullus gradus remissior isto est in ista latitudine. Tertia sic exponitur .a. est gradus intensus qui non est in ista latitudine ⁊ quolibet gradu ĩtensori aliquis remissior: ĩtensior .a. est in ista latitudine. Quarta sic exponitur .a. est gradus remissus qui nõ est ĩ ista latitudine ⁊ quolibet remissiori aliquis ĩtensior remissior .a. est in ista latitudine.

Correspondenter exponitur primũ ⁊ vltimum tam affirmatiue q̃ negatiue: ut hoc est primum instans esse tui exponitur sic: hoc est istãs eẽ tui ⁊ nullũ istãs ãte hoc fuit instans esse tui. Hoc fuit primum instans esse tui exponitur sic: hoc fuit instans esse tui ⁊ nullum istãs ante hoc fuit instans esse tui. ¶ Item hoc erit primũ instans eẽ tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui ⁊ nullum istãs post hoc erit istans esse tui. Similiter hoc est primum instans in quo tu curris ⁊ in nullo instanti ante hoc currebas vel nullum fuit instans ante hoc in quo currebas. Ex isto sequitur ꝙ hec consequentia non valet in hoc instanti incipis currere ⁊ in hoc instanti curris: igitur ß instans est p̃mum instans tui cursus: quia possibile est ꝙ incipias currere ⁊ curras ⁊ infinities inceperis currere: sed non ẽ possibile ꝙ infinita sint vel fuerint instantia. prima tui cursus: dato adhuc ꝙ detur primũ instãs tui cursus. Similiter sequitur ꝙ non est dabile primum instans hominis vl'alicuius rei permanentis: quia si est dabile detur ergo: ⁊ sequitur statim ꝙ in nullo instanti ante hoc fuit hoc vel aliqua res permanẽs ꝙ est impossibile: cum hoc tamen bene conceditur ꝙ datur primum instans istius hominis vel istius rei permanentis: quia in hoc instanti est ista res que nunc primo generatur ⁊ nunquã ante hoc fuit. Ideo hoc instans presens est primum instans istius rei: ⁊ p̃ consequens alicuius rei. hoc est primum instans esse: non tamen est primum instans alicuius rei. Ideo negatur ß cõsequentia: alicuius rei hoc est primum instans esse: ergo nullum fuit instans ãnte hoc in quo aliqua res fuit: quia antecedens non habet exponi sed resolui ratione primi termini: vt istius rei hoc est instans primum esse ⁊ ß res est aliqua res: igitur alicuius rei hoc est primum instans esse. Et sic arguendo conceditur tam antecedens q̃ conseq̃ns Item sequitur ß conclusio ꝙ idem est primum instãs eẽ sor. quod est primum instans esse platonis ⁊ tamen primum instans esse sor. non est primum instans esse platonis: probatur ⁊ pono ꝙ plato incipia esse: ⁊ non sor. ⁊ ꝙ ipse sit ⁊ prius incepit esse. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia hoc instans presens est primum instãs esse sortis quod est primum esse platonis. probatur. Istũ hoc instans presens est instans esse sortis quod est primũ instans esse platonis: ⁊ nullum instans ante hoc fuit istãs esse sortis quod fuit primũ instans esse platonis: igitꝫ ⁊c. consequentia patet ab exponentibus ad expositum: ⁊ maior est casus: ⁊ minor patet: quia suum contradictorium est falsum: videlicet ꝙ aliquod instans: ante hoc fuit istãs esse sortis quod fuit primum instans esse platonis: q: plato prius non fuit vt ponit casus. Secunda pars conclusionis patet quia si primum instans esse sortis esset primum instans esse platonis: tunc primum instans sortis eẽt ꝙ est falsum ⁊ contra casum: quia sortes iã non incipit eẽ ꝫ plato. Et sic consequenter sequitur: ꝙ nihil quod est primũ instans esse platonis est primũ instans esse sortis ⁊ tamẽ aliquid est primum instans esse sor. quod est primum instans esse platonis prima pars patet: quia nullum instans esse platonis est primum instans esse sor. ex quo sor. iam non incipit esse. Secunda pars etiam patet ex dictis. Vltimum in quo sic: aliter exponitur: ut hoc est vltimũ istãs esse tui: exponitur sic: hoc est instans esse tui: ⁊ nullum instans post hoc erit instãs esse tui: hoc fuit vltimũ instans esse tui. sic exponitur: hoc fuit instans esse tui. ⁊ nullum instans post hoc fuit instans esse tui. Item hoc erit vltimũ instans esse tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui ⁊ nullum instans post hoc erit instans esse tui. ¶ Ex isto sequitur ꝙ nullius rei animate est dandum vltimum instans esse: quia si sic: sit .a. respectu sortis: tunc sic: sor. iam viuit: igitur est excessus caliditatis ⁊ humiditatis super frigiditatem ⁊ siccitatem qui cum non sit indiuisibilis opꝫ ꝙ sit diuisibilis ⁊ cum in quolibet tali possit vita existere ⁊ ille excessus successiue corrumpetur: igitur post hoc sortes viuet: igitur non est vltimum instans esse sortis quod erat probandum. Sed rei in animate que ad cuiuscũq; partis corruptionem corrumpitur est bene dare vltimum instans sui esse: vt posito ꝙ approximetur huic ligno ignis iam p̃mo dominans: patet ꝙ iste ignis iam non agit: igitur hoc lignum iam est ⁊ ĩmediate post hoc ille ignis aget: igitur ĩmediate post hoc corrumpet aliquam partem isti⁹ ligni ergo nunquã post hoc illud lignum erit. Et per conseq̃ns hoc est vltimum instans sui. Et licet alicuius rei inanimate detur vltimum instans esse non tamen datur vltimum instans esse alicuius rei inanimate: quia aliter sequeretur ꝙ nunq̃ post hoc erit aliqua res inanimata quod est falsũ Primum in quo non sic exponitur: vt hoc est primum instans non esse tui: hoc est instans non eẽ tui. ⁊ ñ ĩmediate ante hoc fuit aliquod instans non esse tui: igitur hoc ẽ pri

mum instans non esse tui: ⁊ infra de alijs de futuro. Hoc erit primum instans non esse tui: exponitur sic: hoc erit instans non esse tui: ⁊ non immediate ante hoc erit aliquod instans non esse tui. igitur ⁊c. ⁊ infra consimiliter est dicendum in alijs de futuro. ¶ Item hoc fuit primum instans non esse tui. Exponitur sic: hoc fuit instans non esse tui et non immediate ante hoc fuit aliquod instans non esse tui. igitur fuit hoc primum instans: non esse tui: eodem modo dicitur in alijs de preterito. Ex isto sequitur ꝙ cuiuslibet rei animate est dandum primus non eē: quia ex quo quelibet talis debet desinere esse ⁊ corruptibilis est ⁊ non datur vltimum esse eiusdem: oportet ꝙ ipsius detur primū non esse: non tamen dico ꝙ detur primum non esse hominis vel alicuius rei permanentis: quia hoc est falsum. Sequitur enim hoc est primum instans: non esse hominis. igitur hoc est instans non esse hominis: ⁊ per consequens homo non est: quod est impossibile. Item sequitur ista conclusio. Idem erit primum non esse mei ꝙ erit primū non esse tui ⁊ tamen non quandocūq; tu desines esse ego desinam esse nec econtra. imo primum non esse mei non erit primum non esse tui: nec econtra: probatur ista conclusio supposito ꝙ in. a. instanti futuro tu desines esse ⁊ ego prius: tunc isto posito patet prima pars conclusionis: quia. a. erit primum non esse mei quod erit primum non esse tui: probatur. a. erit instans non esse mei quod erit primum instans non esse tui: ⁊ non immediate ante. a. erit instans non esse mei qd̄ erit primus non esse tui. igitur ⁊c. consequentia patet: quia arguitur ab exponentibus ad expositum. Et prima pars antecedentis est casus: ⁊ secunda pars similiter patet: quia suum contradictorium ē falsum. videlicet immediate ante. a. erit istans non esse mei qd̄ erit primum non esse tui: imo ante quodlibet instans post. a. erit. a. instans non esse mei ⁊ primum non esse tui.

¶ Secunda pars conclusionis quo ad vtranq; partem sufficienter. patet ex casu. Vltimum in quo non exponitur sic: ut hoc est vltimum instans non esse tui: hoc est instans non esse tui: ⁊ non immediate post hoc erit instans non esse tui. Hoc fuit vltimum instans non esse tui. exponitur sic. hoc fuit instans non esse tui ⁊ non immediate post hoc fuit instans non esse tui. ¶ Itē hoc erit vltimum instans non esse tui: exponitur sic. hoc erit instans non esse tui: ⁊ non immediate post hoc erit instans non esse tui. Similiter hoc pōt esse vltimum instans non esse tui: exponitur sic: hoc potest esse instans non esse tui ⁊ non immediate post hoc: hoc potest esse instans non esse tui. Ex isto sequitur ꝙ vltimum in quo non equipollet ly icipit exposito per remotionem de presenti ⁊ positionē de futuro. Sed primum in quo sic eidem equipollet exposito per positionez de p̄senti ⁊ remotionem de preterito: ut prius dicebatur. Similiter primum. in quo non equivalet ly desinit exposito per remotionem de presenti ⁊ positionem de preterito. Sed vltimum in quo sic eidem equivalet exposito p̄ positionem de presenti ⁊ remotionem de futuro. ¶ Ex quo sequitur ꝙ aliquod est primum non esse mei cursus vel vltimum non esse illuminationis istius medij: ⁊ tamen p̄ prius fuit primum non esse mei cursus. vel vltimum non esse illuminationis istius medij: sicut stat ꝙ iam desinam currere: ⁊ prius similiter: vel ꝙ iam incipiam illuminare illud medium ⁊ etiam prius: sed sic non est de alijs terminis primum in quo sic vel vltimum in quo sic: quia licet bis vel ter possum incipere currere vel desinere moueri: non tamen totiens potest dari primum instans mei cursus vel vltimum instans mei motus: sed solum semel: vt ex suis exponentibus potest patere. Et licet hoc sit probabiliter dictum ⁊ meo iuditio magis verum. potest tamen alia via probabiliter sustineri dicendo ꝙ. Primum in quo sic equivalet in expositione ly incipit exposito per positionem de presenti ⁊ remotionem de preterito. Et vltimum in quo sic equivalet ly desinit exposito per positionem de presenti ⁊ remotionem de futuro. Et sic primum in quo isto modo exponitur: vt hoc est primum instans esse tui: hoc est instans esse tui. ⁊ non immediate ante hoc fuit istās eē tui. ¶ Itez hoc erit primum instans in quo curres sic exponitur: hoc erit instans in quo curres ⁊ non immediate ante hoc erit instans in quo curres. Vltimum in quo sic: exponitur sic: vt hoc est vltimum instans esse tui: hoc est instans esse tui ⁊ non immediate post hoc erit instans esse tui. Hoc fuit vltimum instans esse tui: exponitur sic: hoc fuit instans esse tui ⁊ non immediate post hoc fuit istans esse tui: ⁊ sic de alijs est consimiliter dicendū quare ⁊c. ¶ Ex isto sequitur quasi vt prius: ꝙ aliquod erit instans esse mei ⁊ tamen per prius fuit aliō primus instans esse mei vel vltimū illuminationis illius medij: licet aliqō fuerit vel sit prius q̄ illud erit. ¶ Et notanter dico prius quā illud erit ⁊ non prius illo: quia nullum instans potest esse prius vel posterius alio. Aliter enim duo instātia possent esse simul: imo ꝙ ero maior vel minor antichristo licet nunquā simul erimus que omnia manifeste implicāt falsum. Sequitur enim hoc erit prius maius vel minus illo: igitur ista duo simul erunt. Et vniuersaliter tale procedit argumentum vbi non est limitatio temporis ⁊ precipue in successiuis. vbi autem suppositum temporis per ly fuit: vel erit limitatur: argumentum non procedit: ut licet instans: presens non sit vel erit prius futuro: est tamen vel erit prius q̄ futurum erit. Similiter licet nō eris maior vel minor antichristo eris tamen maior vel minor quā antichristus erit. Et hoc sufficit ⁊c.

¶ De maximo ⁊ minimo.

Etenta expositione maximi vel minimi primi vel vltimi tam affirmatiuorum quā negatiuorū. Restat aliqua ad eandem materiam pertinentia consequenter inquirere. Primo enim inquiretur quid requiritur ad hoc ꝙ diuisio per affirmationem maximi ⁊ negationem minimi. vel econtra sit bene data. Secundo per regulas ostendetur que pars diuisionis fuerit assignanda. Tertio contra predicta fient argumenta ⁊ soluentur: Quantum ad primum ponende sunt quedam regule.

Prima est ista quod ad inferendū diuisiones per maximū ꝙ sic vel minimum ꝙ non requiritur veritas duorum sub contrariorum. Ita ꝙ non stat huiusmōi diuisionē esse veram ⁊ alterum subcontrariorum esse falsum. Sequitur enim est dare maximum ꝙ sortes sufficit portare vel minimum ꝙ non. igitur aliquod pondus sortes sufficit portare ⁊ aliquod non. Similiter sequitur datur minimum ꝙ sortes sufficit videre vel maximum ꝙ non: ergo aliquod visibile sortes sufficit videre ⁊ aliquod non. Sed si ista sub contraria non sint simul nera diuisio verificari non potest: ut si sortes esset tante potētie ꝙ omne pondus sufficeret portare: vel ita debilis ꝙ nullum pondus posset portare tunc talis diuisio non haberet locum: quia si diuisio de aliquo debet verificari opꝫ ꝙ de illo sua sub contraria verificentur.

Secunda regula est ista. Ad hoc ꝙ copulatiua facta ex duabus sub ꝛriis iferat disiunctiuā ex affirmatiōe maximi ⁊ negatiōe minimi reqrit ꝙ illō respectu cuius fit diuisio p̄ minori verificet ī affirmatiua q̄ in negatiua respectu termini signantis ascensum: verbi gratia: sequit aliquod pondus sortes sufficit portare ⁊ aliquod non nec tantuz igitur est dare maximum. hoc est grauissimum pondus ꝙ ipse sufficit portare vel minimum ꝙ non: ⁊ ꝙ illud respectu cuius fit diuisio verificetur pro minori in affirmatiua quā in negatiua patet: quia potentia sortis eo ipso ꝙ potest in aliquid potest in quolibet minus vel equale: sed nō ī quolibet maiori nec tanto: licet in aliquo maiori possit: terminī vero significantes assensum sunt tales: nec tantum: nec ita forte: nec ita intensum: ⁊ sic de alijs. Et ꝙ diuisio sit bona arguitur sic. Et signo vnum lapidem quem sor. sufficit

portare ⁊ crescat ille lapis quousq; sor. non sufficiet ipsuz portare tunc sor. aliquando erit insufficiens ad portanduz illum lapidem ⁊ iam non est insufficiens igitur incipit vel incipiet esse insufficiens portare illum. Tunc noto illud instans: ⁊ quero nunquid sor. tunc erit sufficiens portare illum vel non: si tunc erit sufficiens ⁊ nunq̃ post: igitur tunc illud erit maximum q̃ sor. sufficit portare: si tunc non erit sufficiens ⁊ continue ante. igitur tunc idem erit minimuz q̃ sor. non sufficiet portare ⁊ per consequens diuisio ē bona. Item sequitur sub aliqua quãtitate poterit homo esse ⁊ sub aliqua non nec ita magna. igitur est dare maximaz q̃titatem sub qua poterit homo esse vel minimam sub qua non. Iterum in hac diuisione patet q̃ illud respectu cuius fit diuisio pro minori verificatur in affirmatiua q̃ in negatiua. Et q̃ diuisio sit bona probatur. Et assigno vnaz quantitatem sub qua potest homo esse: ⁊ crescat hec q̃titas quousq; sub ea non poterit esse homo: tunc ista duo contraria erũt successiue vera sub ista quãtitate potest hõ esse ⁊ sub ista non poterit homo esse: tunc instanti medio istorum temporum vel sub ista q̃titate poterit homo esse vel non: si sic ⁊ nunquã post: igitur illa erit maxima quãtitas sub qua pro tunc poterit homo esse: si non ⁊ imediate ante poterit ergo illa quãtitas tunc erit minima sub qua non poterit esse homo ⁊ sic patet diuisio. Item sequitur per aliquam distantiam potest. a. apparere pedalis q̃titatis ⁊ per aliquaz non: nec ⁊ ita magnam igitur est dare maximam distantiam per quam. a. potest apparere pedalis q̃titatis vel minimam per quam non potest: q̃ diuisio sit bona arguitur sic. assignado vnum q̃ appareat pedalis quãtitatis ⁊ remoueatur a visu quousq; appareat minoris quãtitatis tunc signetur instans in quo desinet apparere pedalis quãtitatis. ⁊ quero nũquid tunc non apparebit sed imediate ante: vel tunc apparebit ⁊ non imediate post: ⁊ signetur distantia: ⁊ statim sequitur diuisio.

¶ Item sequitur per aliquod tempus poteris esse ⁊ p̃ aliquod: nõ nec per tantum: ergo est dare maximuz tempus per quod poteris esse vel minimum per q̃ non. Similiter sequitur aliqua q̃titas est ĩ me ⁊ aliqua non nec tãta: igitur est dare maximam q̃titatem que est in me vel minimam que non est in me. Etiam sequitur aliquis gradus est in ista latitudine ⁊ aliquis non nec ita intensus igit̃ est dare intensissimum gradum qui est in ista latitudine vl̃ remississimũ qui non. Cõsimiles infinite possent fieri diuisiones que omnes tenent per hoc q̃ illud respectu cuius fit diuisio pro minori verificatur sub contraria in affirmatiua quã in negatiua ⁊c̃.

Tertia regula est ista. Ad hoc q̃ huius copulatiua facta ex duob? sub contrarijs inferat disiunctiuam per affirmationem minimi ⁊ negationem maximi requiritur q̃ illud respectu cuius fit diuisio pro maiori verificetur in affirmatiua q̃ negatiua termini significantis descensuz: quales sunt: nec ita modicum: nec ita debile: nec ita remissum. Et sic de alijs verbi gratia sequitur aliquod visibile sortes sufficit videre ⁊ aliquid non nec ita paruum: igitur est dare maximũ visibile quod sor. non sufficit videre vel minimuz q̃ sic: ⁊ q̃ illud respectu cuius fit diuisio pro maiori verificet̃ ĩ affirmatiua q̃ in negatiua patet: q: si sor. sufficit videre aliquod visibile qõlibet maius illo sufficit videre vel tm̃ sed non qõlibet minus illo: ꝫ bene aliquid minus possit videre: quod aũt diuisio sit bona arguitur sic: ponendo q̃. a. sit vnum coloratum quod ratione sue paruitatis non sufficiat monere visũ sor. ⁊ crescat quousq; sufficiat videri ab eo tunc vel est dare primum instans ĩ quo erit sufficiens vt a sorte videatur vel vltimum in quo non. Si primum ergo tunc. a. erit sufficiens: vt a sorte videatur: ⁊ non imediate ante: ⁊ p̃ consequens. a. tunc erit minimum visibile a sor. eo q̃ rõne sue paruitatis nũq̃ ante sufficiet videri. Si detur vltimum instans in quo non ⁊c̃. igitur tunc. a. ñ erit sufficiens vt videatur a sorte sed imediate post ⁊ per cõsequens. a. tunc erit maximum non visibile a sorte cũ ratione sue paruitatis tunc non erit visibile ſz imediate post

¶ Item sequitur sub aliqua q̃titate põt esse forma hois ⁊ sub aliqua nõ: nec ita parua igitur est dare maximã q̃titatem sub qua non potest esse forma hominis vel minimam sub qua põt: q̃ ꝶ diuisio sit bene data: probo: ⁊ pono q̃. a. sit vna q̃titas sub qua possit esse forma hominis ⁊ diuidatur quousq; non possit sub ea eẽ forma hominis: tunc sic: Ista duo contradictoria erũt successiue vera in. a. q̃titate potest esse forma hominis ⁊ in. a. q̃titate nõ põt esse forma hominis. Et quero instanti medio q̃ sit nunc vtrum in tanta quãtitate possit esse forma hominis vl̃ nõ Si sic igitur illa est minima quãtitas sub qua potest esse forma hominis: cum nunq̃ post hoc in tali quantitate poterit esse forma hominis. Si autem dicitur q̃ instanti medio non poterit esse forma hominis cum imediate ante possit esse sequitur q̃ ista est maxima in qua non vt apparet.

¶ Itẽ sequitur ab aliquo agente potest. b. passum pati ⁊ ab aliquo non nec ita debili: ergo est dare fortissimuz agens a quo. b. passum pati non potest vel debilissimum a quo potest.

¶ Item sequit̃ aliqs gradus ē ĩ ista latitudine ⁊ aliquis non nec ita remissus igitur est dare intensissimum gradum qui nom est in ista latitudine vel remississimum qui sic.

¶ Simil̃r etiam sequitur: aliqua potentia sufficit portare. a. graue per tempus ⁊ aliqua non nec ita debilis. ergo est dare maximam potentiam que non sufficit portare. a. graue per tempus vel minimam que sufficit: omnes iste consequentie ⁊ consimiles tenẽt per hoc q̃ illud respectu cuius fit diuisio pro maiori verificatur in affirmatiua sub contraria q̃ in negatiua.

Quarta regula est ista. Si illud respectu cuius fit diuisio ĩ aliqua sub contrariarum verificetur pro infinito vel pro aliquo non respiciente determinatum terminum non sequitur aliqua predictarum diuisionum. Ideo non sequitur per aliquod tempus potest antichristus esse futurus ⁊ p̃ aliquod non nec tantũ. ergo est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus vt minimuz q̃ non. Aut maximum q̃ non vel minimum q̃ sic: antecedens enim est verum ⁊ consequens falsum: q̃ antecedẽs sit verum patet: quia per qõcũq; tempus finitum antichristus potest esse futurus: igitur prima pars vera est a secũda verificatur pro tempore infinito. Sed q̃ consequens sit falsum probatur: nam non est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus: quia illud vel est finitum vel infinitum. Non finitum quia quocũq; tempore finito dato per maius tempus antichristus potest esse futurus. Nec etiam per infinitum quia hoc implicat: sequitur enim hoc erit: igitur in aliquo instanti ⁊ p̃ consequens in tempore finito ⁊ non ifinito: nec etiã ē dare minimum tempus per quod antichristus non potest esse futurus: quia si sic illud esset finitum vel infinitum: non finitum: vt probatum est: nec etiam infinitum: quia temp̃ infinitum non est paruum.

¶ Alia diuisio etiam dari non potest: quia si daretur maximuz tempus per qõ antichristus non potest esse futurus: illud esset finitũ vel infinituz non finitum: quia quocũq; dato per illud potest ipse eẽ futurus: nec etiam infinitum quia per maius illo non potest ipse eẽ futurus. Similiter non datur minimum tempus per q̃ ipse potest esse futurus: quia illud nõ ē finitũ vt probatum est: nec etiam infinitum: quia quocũq; dato p̃ minus illo potest ipse esse futurus: dicebatur ĩ regula q̃ illud respectu cuius fit diuisio non debet verificari de aliquo non respiciente determinatũ terminũ si diuisio debet seqni: q: nõ sequitur: aliqua pars q̃titatiua est ĩ me ⁊ aliqua non est in me nec tanta: igitur datur maxima p̃s q̃titatiua que est in me: vl̃ minima que nõ: Aut maxima que non vel minima que sic: añs enim est verum ⁊ consequens falsum q̃ aũt antecedens sit verum patet ⁊ q̃ añs sit falsum: probatur. Non enim datur primo maxima p̃s q̃titatiua q̃ est in me: q: quacũq; data adhuc maior illa est in me: nec datur minima que nõ ē ĩ me: q: illa ē maior me

vel minor. Si maior igitur per aliquē excessū diuisibilem ⁊ per ꝓñs nō quacūqꝫ minori data datur maior minor illa que ē in me. Si minor ergo illa vel tanta est in me. ⁊ per consequens non est minima que nō est in me. Non datur etiam maxima pars q̄ꝫtitatiua que non est in me: q: si sic illa est minor me ⁊ per consequens ipsa vel tanta est ī me Similiter nec datur minima pars q̄ꝫtitatiua que est ī me q: quacūqꝫ data minor illa ē ī me. Per ꝶ media patet ꝙ ista consequentia non valet. Aliqs gradus inclusiuus est ī ista latitudine ⁊ aliquis non nec tantus: assignata mediate remissio latitudinis caliditatis igitur ē dare ītensissimum gradum inclusiuū qui est in ista latitudine vel remississimū qui non. Aut remississimū qui sic uel intensissimum q nō Similiter nec sequitur aliqua pars istius corporis ē alba ⁊ aliqua nō nec tanta: ergo datur maxima pars istius corporis que est alba vel minia que non. Aut minima q̄ sic vel maxima que non: supposito ꝙ esset aliquod corp⁹ cuius tertia vel quarta pars esset alba ⁊ residue nigre: pz ergo ꝙ nulla istarum ꝓñtiaꝝ valet: ⁊ hoc ē quia illud respectu cuius fit diuisio verificatur de aliquo non respiciēte de terminatū terminū. In prima enim ponitur ly pars q̄ꝫtitatiua: que verificatur pro parte q̄ꝫtitatiua q̄ nō respicit de terminatum terminū: eo ꝙ exclusiue terminatur ⁊ nō inclusiue: quocūqꝫ enim termino dato potest probari ꝙ illa pars q̄ꝫtitatiua non determinat sibi illum. Eodē modo ēt dicitur in alijs: quia in secunda diuisione verificatur terminus pro aliquo non respiciēte determinatum terminū vt patet de illo termino gradus īclusiuus: nulla.n. latitudo p gradum inclusiuū terminatur: etiā in tertio argumēto fit diuisio respectu rei uel termini non respicientis determinatum terminū. Iste enim terminus albū nō dicitur respicere determinatū terminū q: nullus ē gradus: siue nulla ē pars in casu predicto ꝓpter q̄ꝫ ista propositio sit pro vera. hoc est albū: siue pp q̄ꝫ tale dicatur album: ꝶ oia patēt subtiliter intuenti quare ⁊c. Verūtamē aliquādo tenet consimilis ꝓñia gr̄a mäe. vnde dato ꝙ esset aliqd̄ corpus cuius vna medietas esset alba ⁊ alia nigra: sequitur bene aliqua pars istius corporis ē alba. ⁊ aliqua nō nec tāta igit̄ est dare maximam partez istius que est alba vel minimā que non: Aut minimam que sic vel maximā que nō. Sz in isto casu añs est falsū pro secunda parte: quia quacunqꝫ pte data que nō ē alba adhuc tāta ē alba. Itē dato ꝙ. a. esset tota latitudo caliditatis ꝶ ꝓñia est bona: aliquis gradus inclusiuus ē in ista latitudine ⁊ aliquis non nec tantus igit̄ est dare itensissimū gradum q est in ista latitudine vel remississimum qui nō: aut ecōtra: sed ī isto casu añs ē falsuz pro secūda parte: si tm̄ in sub cōtraria negatiua: poneretur terminus significās ascensum vel descēsum nulla talis cōsequētia valeret. Non enim sequitur: aliqua pars isti⁹ corporis est alba ⁊ aliqua non ergo ē dare maximā ptē istius corporis que est alba vel minimā que nō. aut ecōtra: nec etiam sequitur. Aliqs gradus īclusiuus ē ī. a. latitudine et aliquis nō igitur datur itensissim⁹ gradus qui ē in. a. latitudine uel remississimus q nō. Aut ecōtra. Certū ē enim ꝙ neutra istaꝝ ꝓñarum valet: q: antecedēs ē verū ⁊ ꝓseq̄us falsuz: imo nec ī alijs terminis valet huiusmodi mod⁹ arguendi. Non enim sequitur: hoc pondus non possū portare ⁊ quodlibet minus illo vel tantum possum portare: igitur hoc est minimum pondus ꝙ ego non possum portare: antecedens enim est uerum ⁊ consequens falsum casu possibili posito: nam dato ꝙ esset vnum pondus ī centro terre ꝙ naturaliter non possem tangere: nec mouere sed bene tantum vl̄ equale. Jō oportet ꝙ illi negatiue addatur terminus significās ascensum vel descensum: propterea bene sequitur istud pondus non possum portare: nec tm̄ ⁊ q̄libet minus vel tātū possū portare. igitur hoc est minimuz qd̄ non possum portare: sed in isto casu añs est falsum. Similiter sequitur hoc non possuz videre nec tm̄ ⁊ q̄libet maius vel equale possum videre: igitur hoc est maximum ꝙ non possum videre ubi āt demereť terminus signans ascensum vel descensum non ualeret illa consequentia nec aliqua sibi similis. quare requiritur ⁊c.

Ostenso in parte qualiter assignanda ē talis diuisio restat nūc inquirere que suarum partium est potius sustinenda ponendo ut prius quasdam regulas directiuas. ¶ Prima regula est ista. Cuiuslibet disiunctiue per affirmationem maximi ⁊ negationem minimi vel per negationem maximi ⁊ affirmationem minimi mediāte termino cōi nō distributo respectu rei mutabilis eligenda est pars negatiua: verbi gratia primo respectu disiunctiue per affirmationem maximi: ⁊ negationem minimi. Nam si queritur vl̄ est dare maximū hoc est grauissimum pondus quod sor. sufficit portare vel minimum ꝙ non. respondetur ꝙ minimum ꝙ non: ⁊ hoc est illud pondus ꝙ est equalis potentie cum sorte: quia illud ipse non potest portare sed q̄libet minus vel tm̄. quia per aliquem excessuz excedit potentia sortis q̄libet tale minus. Et cum quilibet excessus sufficiat ad modum vt suppono ergo ⁊c. Sed ꝙ non sit dare maximum ꝙ sor. sufficit portare. probatur: q: si sic: sit illud. a. Et arguitur sic: sor. sufficit portare. a. ergo p aliquem excessum excedit potentia sortis resistētiam. a. poneris: consequentia patet quia ex proportiōe equalitatis ñ prouenit actio. Et ultra arguitur sic. p aliquem excessum excedit potentia sortis resistētiam ipsius. a. ⁊ non per excessum īdiuisibilē: igitur per excessum diuisibilem. ¶ Capiatur ergo ille excessus. Et arguitur sic. per medietatem isti⁹ excessus: pōt sor. portare. a. igitur p alterā medietatez cum residuo potest sor. portare maius. a. ⁊ per ꝓñs. a. nō est maximum igitur ⁊c. Et nota ꝙ in proposito non loq̄t de potētia loicali sed de potentia naturali que capitur pro sufficientia ⁊ prout est in secunda specie qualitatis. ¶ Itē arguit̄ sic: si sor. sufficit portare. a. ponatur ꝙ ipse portet illud per vnam horam: tūc sic difficilius est sor. portare. a. per vnam horam q̄ꝫ per medietatem hore sed. a. sufficit portare per totam horam. igitur sufficit portare maius. a p medietatem hore. Et per ꝓñs. a. non est maximuz. Et ꝙ difficilius sit sortem ferre. a. per vnam horam q̄ꝫ p medietatē pz. q: sor. ē potētie debilis ⁊ continue debilitat̄ ⁊ fatigatur importando. Itē sic. Sor. continue debilitatur importando. a. ⁊ idem. a. erit continue equalis granitatis. sicut in principio. igitur si posterius quando erit debilior sufficiet portare. a. in principio quādo erit fortior sufficiet portare maius. a. Et per cōsequēs. a. non est maximum ⁊c. Et sicut arguitur de. a. potest argui de quocūqꝫ pondere quod ipse sufficit portare. ¶ Secūdo ostēditur regula de disiunctiua facta per affirmationem minimi ⁊ negationem maximi. Nam cum queritur si est dare maximū ꝙ sor. non potest videre vel minimum ꝙ sic. ¶ Respondetur ꝙ est dare maximum ꝙ non: quia ponatur ꝙ. a. sit vnuz coloratum ꝙ ratione sue paruitatis non sufficiat mouere visum ⁊ crescat quousqꝫ sufficiat videri a sor. tunc vel est dare primum instans in quo. a. erit sufficiēs. vt videat̄. a. sorte vel vltimum in quo non: non enim potest dari p̄mū ergo vltimū ī quo ñ: ī quo. a. nō ē sufficiēs ut p se videat̄ sed īmediate post. Et per consequens in illo instanti q̄libet maius. a. vel tm̄ erit sufficiēs vt p se videatur a sorte. ⁊ si sic: tūc. a. erit maximū nō per se visibile a sor. Et ꝙ non sit dare primū istās in quo. a. erit sufficiēs vt p se uideatur a sor. pbatur: q: si sic. tūc ī illo īstāti. a. erit sufficiēs ut per se videat̄ a sor. ⁊ nūqꝫ ante ergo tūc nulluz minus. a. erit sufficiens vt per se videat̄ a sor. ⁊ p ꝓñs tunc. a. erit minimum per se visibile a sorte: quod ē falsū probatur. q: si. a. videtur ī aliqua distātia: igitur aliqd̄ min⁹. a. poterit videri ī minori distantia q̄ꝫ. a. Et p. ꝓñs. a. nō ē minimū. Item si. a. videt̄ cū aliquibus circūstātijs. igitur cuz melioribus circūstantijs poterit. a. videri: sz sorte pro isto dicit̄ ꝙ si. a videtur opz ꝙ omnes circūstātie sint optime: requiritur enim optimus visus mediū rarissimum optime lucidum obiectū optime coloratū: ⁊ sic de ceteris circūstātijs requisitis ad visū. ¶ Sed cōtra si. a. videt̄ cū istis circūstātijs quod ē ipossibile naturaliter. a. videretur ita debiliter sicut potest videri: ꝓñs falsū: vt videtur. ¶ Itē pono ꝙ. a. videatur: cū illis circūstātijs ⁊ signo. b. coloratum insensi-

biliter maius.a.quod similiter sensibiliter videatur : tunc .b.non videtur melius sensibiliter q̃ tam.a.videt. Igit p idē.a.potest remitti vel minorari ⁊ tñ nō videri sensibili ter peius q̃ tā ⁊ si sit.a.non ē minimum visibile a sorte. ¶ Itē ostēditur p̄ma diuisio pro parte negatiua. Nā si q̄ritur vtrum sit dare maximā distātiā p quā.a.potest apparere pedalis quātitatis vel minimā p quā non. Respōdetur q̄ ē dare minimā per quam nō:quia per illā nō potest appere a pedalis q̄titatis: sz p quācūq̄ minorē vl'tātaz citra certā:ut posito q̄.a.appareat pedalis q̄titatis ⁊ remoueat.a.visu quousq̄ appareat mīoris q̄titatis tūc ē dicēdū q̄ ī illo īstāti i quo īcipiet ñ apparere pedalis quātitatis non apparebit pedalis q̄titatis sed īmediate ante ⁊ per p̄ñs distātia tunc assignata erit minima per quā.a.tūc non poterit apparere:qa p illā non poterit apparere pedalis q̄titatis sed quacūq̄ minori data datur maior minor illa certa assignata p quā.a.poterit apparere pedal' q̄titatis. Et q̄ non sit dare maximam distantiam per quaz .a.pōt apparere pedalis q̄titatis.probatur: qa si sic. videatur.a.in fine illius distātie: ⁊ ponat vnuz equale ipsi .a.in distantia insensibilitater longiori: ⁊ sit.b.tunc.a. ⁊ .b. appent sz ñ appent i eq̄lia:igit appent eq̄lia vz pedalis q̄titatis:ergo si.a. ponētur in loco.b.⁊ econtra adhuc apparerēt equalia.s. pedalis q̄titatis : igitur ista nō ē maxīa distantia ⁊c. ¶ Sed hic forte respondetur.dicendo:q̄ in casu.a.⁊.b.non apparent equalia.⁊.b. apparet sensibiliter minus.a.quia licet excessus illius distantie per quā.b. apparet sit insensibilis tamen iste excessus additus toti residuo est satis sensibilis. ¶ Sed cōtra si propter distantiā insensibilitater maiorez .b.apparet sensibiliter minus.a. ergo si.b.poneretur in fine illius distātie citra.a: ⁊ isensibiliter minueretur:sequit q̄.b.apparet sensibiliter minus .a.imo q̄ q̄tūcūq̄ maius iuxta poneretur ipsi.a. q̄ idez apparēt sēsibiliter maius.a.⁊ q̄ q̄tūcūq̄ modicū .a. appropiquaret versus oculū q̄ appareret sensibiliter maiꝰ: ß omnia sunt falsa ⁊ cōtra experientiā: ⁊ cōsequētia patet q: respōsio dicit q̄ īsensibilis excessus additꝰ sensibili causat diuersitatem sensibilem. ¶ Itē signo in puncto vnum īsensibiliter maius.a.ita q̄ iā appareāt equalia: ⁊ sint ī pūcto illius distantie: ⁊ āmoueātur equaliter a virtute visiua p totā illā distātiā: ⁊ sit illud.b.tūc in fine.a.⁊.b.apparebunt equalia vl'non:si tūc apparebūt equalia.ergo per aliquā distātiam vlterius poterūt apparere equalia: probatur cōsequētia:q: nō obstāte remotiōe facta ad oia alia pūcta semper apparuerūt eq̄lia igit si adhuc remouerēt ad pūcta vlteriora apparerent equalia. Sz hec argumēta nō cōcludūt posset eni rōnabiliter negari q̄libet cōsequentiarum factarum dicēdo q̄ cā quare.a.⁊.b. plus distātia apparebunt inequalia ē:q:.a.vltra pūctum finalē apparebit sensibiliter minus q̄ in illo sed non.b. Et cōsimilit pōt dici.ad alia prius deducta q̄ sicut datur maxima distātia per quā potest apparere pedalis q̄titatis:ita dat aliqua remotio que non sufficit ad causādum tātā diuersitatē respectu vnius vel plurium. Sed quelibet maior illa sufficit Et per hoc p̄nt oia ista argumēta solui. Nō obstante ista responsione. ¶ Iam naturali ratione arguitur q̄ nō ē dare maximā distātiam:q: tūc eēt dare optimū lumē: optimam virtutē visiuā:optimum obiectū possibile : optias circūstātias que dari possent ꝛ̄ naturā.igitur nō ē tenenda pars affirmatiua diuisionis. ¶ Iterū ostēditur q̄ scōe diuisionis pars negatiua est sustinēda:nā si queritur vtrum sit dare fortissimū agens a quo.b.passum pati nō pōt vel debilissimum a quo sic. respondetur q̄ est dare fortissimum a quo non ⁊c.q: signetur aliqd agens.a.cuius potētia sit equalis resistētie.b.passi. Et arguit sic: Ab.a.agente.b.passum pati nō pōt sed a qnolibet fortiori.a.b.passū pati pōt.ergo ⁊c.cōsequētia tenet ab exponētibus ad expositiuz ⁊ ab ñs p prima parte patet quia a ꝓportione eq̄litatis nō prouenit motus. Secunda pars probatur per hoc q̄ quelibet potētia maior.a.excedit resistētiam.b.per aliquē excessum diuisibilē. Sed oīs potētia excedēs.b. resistētiā p excessum diuisibilem.sufficit agere in.b. cuz oīs excessus sufficiat ad motū igitur q̄libet potētia q̄ est maior .a.vel tāta sufficit agere in.b.resistētiam. Sed qcqd sufficit agere in.b.ab ipso idē.b.pati pōt igitur ⁊c. q̄ non sit dare minimum vel debilissimū a quo.b.passum pati pōt probat:q: si sic sit illud.a.⁊ arguit sic:ab.a.agente .b.pati pōt.igitur p aliquē excessum excedit potentia.a. agentis resistentiam.b.passi :sed nō p excessuz īdiuisibilē quia indiuisibile additum diuisibili non faciet illud maius ergo per excessum diuisibilē:capiatur tūc ille excessus ⁊ diuidatur ī duas medietates tūc dēpta vna medietate ab agēte .b.pati potest:sed illa parte dēpta ē.a. minus ⁊ debilius q̄ prius fuit:ergo.a.prius non fuit minimum vel debilissimum a quo.b. pati potest:cōsequentia cum minori patet:⁊ maior probat:q: illa medietate dēpta.potētia.a.excedit resistentiam.b.per excessum diuisibilē sed quacūq̄ potētia mundi data que excedit resistētiam alicuius passi ab illa potentia potest illud passū pati.ergo adhuc illa pte .a.dempta ab.a.b.pati potest. ¶ Tertio ostēditur q̄ p̄me diuisionis sustinenda est pars negatiua vt si queritur nūquid ē dare maximū tēp? per quod tu potes eē vl'minimum per qd̄ non:respondetur q̄ minimū p qd̄ nō: qa capio totū tempus incipiens ab hoc īstāti ⁊ terminās ad primū non posse esse tui:quod sit.c.Et arguitur sic .c.est paruuz tempus per qd̄ tu non potes esse nec p tm̄ ⁊ quocūq̄ tempore assignato minori.c.per illud vl'per tātū potes esse igitur.c.ē minimū p qd̄ tu nō potes esse:cōsequētia cum minori patet ⁊ maior ꝓbatur. Nā sequitur per:c tempus poteris esse:igitur per qd̄libet īstās .c. tēporis poteris eē:ergo p p̄mū ñ posse esse tui q̄ iplicat contradictionez.⁊ q̄ non sit dare maximū tēpus per qd̄ tu potes esse probatur:q: si sic sit illud.b.⁊ arguitur sic.p totuz.b. tēpus poteris eē ⁊ p p̄ñs p vltimū īstans.b.tēporis poteris esse:⁊ si sic vltra illud īstans poteris eē:cōsequentia patet:nullius rei aīate datur vltimū īstans:tunc sic:vltra illud īstans poteris esse per maius tempus q̄ per.b.et per p̄ñs.b.nō est maximū. Itez tertio ostēditur q̄ secunde diuisionis eligenda est ps negatiua: vt si q̄ritur vtrum sit dare intēsiuū gradū vltra gradū mediū quem habz .a. vel remissiuū quem nō: respōdetur q̄ ē dare remissiuuz quē nō : vt posito.q̄.c.sit gradus ad quē terminatur.a.in extremo ītensiori tunc vt pz.c.gradum intensū vltra gradum medium non habet.a.⁊ quēlibet remissiorē.c. gradu vel ita remissiuuz vltra gradū mediū habet.a.igit .c. ē remissiuꝰ gradus vltra gradū mediū quē hz.a. Et q̄ ñ sit dare intensissimum gradum vltra gradū mediuz quē habet.a. ꝓbatur:q: si sic:sit illud.b. Et arguitur q̄ nō: qa inter.b.gradum ⁊ gradū ad quē terminatur.a. in extremum intensius cadit latitudo media ⁊ in illa sunt infiniti gradus quorum quilibet est intensior .b. ⁊ omnes illos habet.a.igitur.b.nō est intēsissimus gradus quē habz .a.

Ultimo demõstratur q̃ secũde diuisionis pars negatiua est elligenda. vt si queritur vtrũ sit dare maximã potẽtiã que nõ sufficit portare p.c. tẽs a graue vel minimam que sufficiat. ¶ Respondetur q̃ est dare maximam q̃ nõ sufficit. Et ꝗ ẽ illa potẽtia que ẽ equalis potẽtie cũ resistẽtia .a. grauis. ⁊ ecõtra: q: ista potẽtia non sufficit portare .a. graue per tempus cũ a proportione equalitatis non proueniat motus: sed qualibet maiori data datur minor maior ista que sufficit ex quo quilibet excessus sufficit ad motum. igitur ⁊c. ¶ Et q̃ nõ sit dare minimã potẽtiã q̃ sufficit per se portare .a. graue per tẽpus. probatur: q: si sic: sit illa potẽtia .b. ⁊ arguitur sic. .b. est minima potẽtia que sufficit portare .a. graue per tempus. igitur .a. graue est maximum q̃ .b. potentia sufficit portare: consequens est falsũ vt superius est probatuz ⁊ consequentia probatur: quia oppositũ ꝓse quẽtis formaliter repugnat antecedenti. Ista enim duo formaliter repugnant. .b. ẽ minima potẽtia que ñ sufficit portare .a. ⁊ .a. ẽ maximum quod .b. potẽtia sufficit portare: q: sequitur .a. nõ ẽ maximũ ⁊ .b. sufficit portare .a. igitur sufficit portare maius .a. ⁊ per cõsequẽs minus .b. sufficit portare .a. ⁊ si sic .b. potentia non ẽ minima que sufficit portare .a. q̃ erat probandum. Et ꝗ p̃ intelligentia huius regule dicta sufficiãt.

Secunda regula principalis ẽ ista. Cuiuscũq; diuisionis facta mediãte termio distribuente hñte supposita finita respectu rei mutabilis sustinẽda ẽ pars negatiua: ꝗ regula declaratur primo in disiunctiua facta per affirmationẽ maximi ⁊ negatione minimi: vnde si queritur: si est dare maximum pondus: qõ quilibet homo põt portare vel minimum qõ non: eligẽda ẽ pars negatiua. ſ. minimũ qõ nõ. Et cã istius est. q: cũ huiusmõi termin? solũ finita supposita habeat: opz q̃ aliquid illorum sit vltimũ ⁊ minime potentie inter oia residua: ex quo sequtur q̃ idẽ ẽ termin? isti? ⁊ totius distributionis respectu omniũ distributoꝝ: vnde si for. sit debilissim? hominum. quicqd fuerit minimuz q̃ for. non sufficit portare erit minimũ q̃ nõ qlibet hõ sufficit portare: q: qõ for. nõ sufficit ferre nõ qlibet hõ sufficit ferre: ⁊ qcqd sufficit ferre qlibet homo sufficit ferre. ¶ Jõ datur minimũ qõ for. nõ sufficit ferre datur etiã minimũ q̃ ñõ qlibet hõ sufficit ferre: ⁊ hoc ẽ illud qõ potẽtie fortis ẽ equale: dato q̃ for. sit debilissim? hoium: q: illud non qlibet homo sufficit ferre: ⁊ qõlibet minus vel tantũ qlibet homo sufficit ferre: igitur ⁊c. cõsequẽtia pz ⁊ maior pbatur. Nã illud for. nõ sufficit ferre: igit illud non qlibet homo sufficit ferre: minor etiã patet: q: qõlibet minus vltãtũ for. sufficit ferre: igitur etiã tm̃ qlibet homo sufficit ferre cõsequẽtia pz: p̃ hoc q̃ for. i casu isto quolibet alio hoie est debilior. ¶ Hoc idẽ iterũ declaratur ĩ disiunctiua facta p̃ affirmationẽ minimi ⁊ negationẽ maximi: vñ si queritur an sit dare maximã potẽtiam actiuã a qua nõ q̃libet resistẽtia potest pati vel minimã a qua sic. ¶ Respõdẽdũ q̃ ẽ dare maximam a qua nõ ⁊c. Causa ãt quare ẽ: q: ꝗ fit q̃stio de termino cõi distributo hñte finita supposita: quoꝝ qõlibet suppositorũ ẽ potẽtia passiua. ex quo qõlibet talũ est alicuius resistentis inter que reperiuntur debilissimum ⁊ maximum resistẽs qõ terminat potentiam passiuã totius distributionis q: a quo fortissimũ nõ põt pati nõ qõlibet aliorum potest pati: cum fortissimum sit de numero aliorum ergo illa potẽtia actiua que est equalis potẽtie maxime resistiue ẽ maximũ a quo nõ qõlibet illoꝝ põt pati: q: ab ipo nõ qõlibet illorũ nõ põt pati: q: fortissimũ iter illa ab ipso nõ põt pati. Sed a quolibet maiori uel tãto potest pati. Et notandum quare in hac secũda regula ⁊ ẽt ĩ prima ponatur respectu rei mutabilis. ponitur enim ad denotandũ q̃ si fieret diuisio respectu rei ĩmutabilis nõ esset sustinenda pars negatiua sed affirmatiua: res mutabilis ĩ proposito dicitur eẽ illa que eo q̃ potest in aliquid potest in maiori ⁊ minori. Jdeo cũ queritur vel est dare maximũ põdus q̃ for. sufficit portare vel minimum quod non: sustinetur pars negatiua: quia diuisio fit mediante termino distributo ⁊ respectu rei mutabilis: q: eo ipso q̃ for. sufficit portare aliquod põdus maius ⁊ minus illo sufficit portare. Et si per aliquod tempus sufficit uiuere per maius et per minus sufficit viuere. Jdeo si queritur vtrum sit dare maximum tempus vel minimum per q̃ non poteris viuere sustineatur pars negatiua: q: fit respectu rei mutabilis. Simliter eo ipso q̃ per aliquam distantiam potest apparere pedalis q̃ztitatis p̃ maiorem ⁊ minorẽ potest sic apparere. ¶ Jdeo si queritur nũquid datur maxima vel minima distantia per quã .a. non potest apparere pedalis q̃ztitatitis tenẽda est pars negatiua: q: fit respectu rei mutabilis. Jtem in multis casibus dictis eo ipso q̃ .a. latitudo habet aliquẽ gradũ maiorẽ ⁊ minorẽ habet. Jõ si queritur vtrum sit dare in tali casu ĩtensissimũ q̃ ẽ ĩ illa latitudine vl remississimũ q̃ ñ: teneat p̃s negatiua: q: fit respectu rei mutabilis ⁊ hoc dato q̃ illa latitudo terminet ad duos gradus qui non sint in illa: hoc etiã declaratur in disiunctiua q̃ fit per affirmationem minimi ⁊ negationem maximi: vñ quia potentia visiua eo ipso q̃ põt in aliquid videre min? ⁊ maius potest videre. Jdeo si queritur vtrum sit dare maximum qõ for. non sufficit videre vel minimum q̃ sic sustineatur pars negatiua: quia fit respectu rei mutabilis. Similiter eo ipso q̃ aliquid potest ab aliquo pati a maiori vel minori põt illud pati. Jdeo cũ queritur. ¶ Utrum sit dare fortissimum agens a quo .b. passum non põt pati vel minimuz a quo põt: eligatur pars negatiua: q: fit respectu rei mutabilis. ¶ Silr in casu priori: q: si aliqs gradus ẽ in .a. latitudine maior ⁊ minor illo est in .a. latitudine Jdeo si queritur si est dare intensissimum gradum qui non in illa vel remississimum qui sic: sustineatur pars negatiua q: fit respectu rei mutabilis. Jtem eo ipso q̃ aliq̃ potentia sufficit ferre .a. graue maior ⁊ minor illa sufficit. Jdeo si queritur vtrum sit dare maximam potentiam q̃ non sufficit ferre .a. vel minimam que sufficit: elligatur p̃s negatiua: quia fit respectu rei mutabilis hoc idem debet dici quando fit diuisio mediante termino distributo hñte solum finita supposita. vnde eoipso q̃ aliquod pondus qlibet homo potest portare maius ⁊ minus illo potest portare. Jdeo in diuisiõe sustineatur pars negatiua. ¶ Silr eo ipso q̃ quelibet virtus visiua sufficit aliquid videre maius ⁊ minus illo sufficit videre. Jdeo si queritur vtruz sit dare minimuz q̃ quelibet virtus visiua sufficit uidere vl maximum quod non: teneatur pars negatiua: ex quo diuisio fit respectu rei mutabilis. Et fit etiam diuisio aliquãdo respectu rei ĩmutabilis: vtputa quando illud respectu cuius fit diuisio nõ eo ipso q̃ de aliquo verificatur de maiori ⁊ minori illo verificatur: vnde quia non eo ipso q̃ aliqua pars est in me maior ⁊ minor illa est in me. Jdeo si q̃ritur vtrum sit dare maximam partem que est in me vel minimam que non: sustineatur affirmatiua: ⁊ illa pars est altera pars compositi que est in me: qua nulla maior est ĩ me. Similiter quia aliquis gradus est in .a. latitudine et non maior illo est nec ita intensus: assignata tota latitudine caliditatis que fit .a. Jdeo cum queritur nunquid datur ĩtensissimus gradus vel remississimus qui non sustineatur pars affirmatiua ⁊ ille gradus est gradus summus. Similiter si terminaretur ad aliquem gradum qui esset ĩ illo fm suꝑextremum remississim? q: talis grad? esset in illo ⁊ non minor. Jdeo si queratur an daretur intensissimum qui non esset in illa latitudine: vel remississimus qui sit: teneret pars affirmatiua: quia fit respectu rei ĩmutabilis. ¶ Aliquãdo fit etiam respectu rei ĩmutabilis. vtputa cuz limitatione temporis vel gradus vel alicuius alterius: vt limitando ad aliquem certũ gradum uelocitatis ĩ aliquo certo medio non esset elligenda pars negatiua sed potius affirmatiua: vt si fieret talis diuisio: vel est dare maximuz pondus q̃ for. potest leuare .a. gradu velocitatis in .b. medio vel minimum quod nõ: sustinenda est pars affirmatiua: quia licet adhuc maius potest leuare non tamẽ a gradu velocitatis in .b. medio: q̃uis forte posset ipsum leuare a gradu velocitatis ĩ medio rariori ⁊ hoc supposito q̃ for. fm vltimum sue potentie agat: ⁊ q̃ sua potentia aliunde nõ augeatur nec diminuatur. ¶ Jtem si queritur vel

est dare maximam potentiam a qua hic lapis non potest leuari a gradu velocitatis in.b. medio vel minimaz a qua potest: elligenda est pars affirmatiua: quia ab ista potētia pōt leuari cū istis limitationib⁹ ⁊ a nulla minori cum eisdē circunstantijs quare ⁊c.

Tertia regula principalis est ista: tam prime q̄ secunde diuisionis ex affirmatione maximi: ⁊ negatione minimi vel econtra mediante termino distributo habente supposita infinita sustinenda est pars affirmatiua: vt si queritur an sit dare maximum graue q̄ q̄libet fortius sorte sufficit portare vl' minimum quod non. Respondetur q̄ maximum q̄ sic: qz capiatur aliquod graue quod sit equale potētie sortis: q̄ fit.a.tunc.a.sufficit q̄libet fortius sorte portare ⁊ nullu maius.a.sufficit quodlibet fortius sorte portare: igitur .a. est maximum ⁊c.consequentia cum maiori patet: ⁊ minorem probo: quia si non: detur aliquod maius q̄ q̄libet fortius sorte sufficiat portare: ⁊ sit illud.b. Capio ulterius aliquod fortius sorte quod sit plato: cuius potētia sufficit portare.b. ⁊ arguitur sic. inter gradum correspondentem potentie sortis ⁊ gradum correspondentem potentie platonis cadit latitudo media i cuius medietate remissiori plures sunt gradus quorum cuilibet correspōdet potentia aliqua fortior sor. que non sufficit portare.b. igit̄.b. non q̄libet fortius sorte sufficit portare ⁊c.

Sed contra hoc solet sic argui: q̄libet fortius sorte excedit resistentiam .a. per excessum diuisibilem capiatur tunc ille excessus: ⁊ diuidatur in duas medietates: ⁊ addatur.a. granitati tm̄ sicut est medietas illius: tunc certū est q̄ q̄libet forti⁹ sorte sufficit portare.a. ⁊ ipsum est maius q̄ fuit prius. igit̄ prius non fuit maximum.

Ad istud respondet̄ cōcedēdo q̄ q̄libet forti⁹ sorte excedit resistentiam.a. per excessum diuisibilem. Et cum dicitur capiatur ille excessus: nego casum quia talis non est dandus: eo q̄ ille terminꝰ excessus ibidem a parte predicati stat confuse tantum ⁊ nullo modo sub eo contingit descendere copulatiue nec disiunctiue. Et q̄ nō sit dare minimum q̄ nō q̄libet forti⁹ sorte sufficit portare. probatur: quia si sic: sit illud .b. tunc .b.ē maior vel mior vel eq̄lis potētie sor. si mior vl' eq̄lis: g⁹ q̄libet forti⁹ sor. suffic̄.b. portare: pz ꝓña: qz qlibet excessus sufficit ad motum. Si.b. sit maior potentia sortis arguitur sic. b.ē minimum q̄ nō q̄libet fortius sor. sufficit portare: ergo.b.ē paruū q̄ nō q̄libet fortius sor. sufficit portare: ⁊ quolibet minori dato datur maius minus .b. q̄ q̄libet fortius sor. sufficit portare. Sed hoc ē falsum probat̄. ⁊ assigno.d. potētiā minorez.b. ⁊ maiorē potētia sor. tūc certū ē q̄ iter.d. potētiā ⁊.b. potētiā sūt īfinite potētie q̄rū nulla nō quodlibet forti⁹ sor. sufficit portare: igit̄ nō quocūqz minori dato datur maius minus.b. q̄ q̄libet fortius sorte sufficit portare: ꝓña pz ⁊ aīs probat̄: qa inter.d. potētiā ⁊ potentiā sor. sunt infinita fortiora sorte quoꝝ vnū sufficit agere ī aliquā potētiā inter.d. ⁊.b. qz a proportione inequalitatis nō prouenit actio. igitur ⁊c.

Secundo ostenditur regula sic: ⁊ pono. q̄.a. sit vna latitudo incipiens a non gradu ⁊ terminata ad gradum vt octo. ⁊ sit.b. gradus medius istius latitudinis ⁊ .c. excessus quo.b. excedit precise gradū subduplum ad.b. Isto posito: si queritur vtrum sit dare maximum excessū quo quilibet gradus ītensior.b. excedit gradum subduplū ad .b. vel minimum quod nō. Respondet̄ q̄ ē dare maximum quod sic. qz.c. est magnus excessus quo quilibet gradus ītensior.b. excedit gradum subduplum ad.b. ⁊ nullus excessus ē maior.c. quo qlibet gradus intensior.b. excedit gradum subduplum ad.c. igitur.c. ē maximus excessus quo sic: ꝓña cū maiori patet: ⁊ minor probatur: qz si aliquis excessus sit maior.c. quo quilibet gradus ⁊c. sit ille excessus.d. tunc inter gradū terminātē.d. excessum in extremo intēsiori ⁊.b. gradū cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet excedit gradū subduplū ad.b. ⁊ nō excessum.d. igitur.d. excessus nō ē maior .c. quo quilibet gradus ītensior.b. excedit gradū subduplum ad.b. q̄ nō sit dare minimum excessum quo non quilibet gradus intensior.b. excedit gradū subduplu ad .b. probatur quia si sic. sit ille excessus.d. tunc vel.d. excessus terminatur ad gradum intensiorem vel remissiorem vel ad.b. gradū p̄cise. Si ad gradū remissiorem vel ad.b gradum: tunc sic.c. excessu.b. gradus excedit gradū subduplu ad.b. igitur a multo fortiori.c. excessu quilibz gradus intensior.b. excedit gradum subduplū ad.b. Et vltra. igitur.d. non est mins qui non ⁊c. Si.d. excessus terminatur ad gradum intensiorē.b. sit ille.f. tunc iter.b. gradum ⁊.f. cadit latitudo media ī cuius medietate ītensiori sunt infiniti gradus excedentes aliquo excessu gradū subduplum ad.b. quo excessu non excedunt aliqui gradus ītēsiores.b. ī medietate remissiori. igitur nō quolibet excessu minori.d. dat̄ maior excessus minor.d. quo qlibet gradus ītensior.b. excedit gradum subduplum ad.b. ⁊ per ꝓns.d. non est ille minimus excessus quo nō ⁊c. Item tertio declaratur regula sic. Et pono q̄.b. sit vna q̄ntitas q̄ ab aliquo mobili poterit pertransiri in hac hora mouēdo continue.a. gradu velocitatis: tūc isto posito si queriť vtr̄ sit dare maximam quātitatē que potest pertransiri ī hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu vl' minimam q̄ntitatem que non. Respōdetur q̄ ē dare maximam que sic: qz.b. ē magna q̄ntitas que pōt ptransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu et nulla est q̄ntitas maior.b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intēsiori a gradu: igitur.b. ē maxima q̄ntitas que poterit ⁊c. ꝓña cū maiori pz: ⁊ minor probatur: quia si non detur oppositum: ⁊ sit illa q̄ntitas.f. tunc arguitur sic. f. q̄ntitas nō poterit ptransiri in hac hora quocūqz gradu velocitatis intensiori.a. gradu ergo.f. nō ē q̄ntitas maior.b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori.a. gradu. ꝓña pz ⁊ aīs probatur. Et signo aliquē gradū quo.f. q̄ntitas precise poterit ptransiri in hac hora. ⁊ sit ille gradus.c. tūc sic. iter.c. gradum ⁊.a. cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet ē ītensior.a. ⁊ remissior.c. ⁊ nullorum potest.f. q̄ntitas pertrāsiri ergo: antecedēs pbādū consequentia patet ⁊ minor arguitur sic. c. gradu velocitatis precise poterit.f. q̄ntitas in hac hora pertrāsiri: igit̄ nullo gradu remissiori poterit.f. in hac hora pertransiri. sed q̄libet gradus inter.c. ⁊.a. est remissior.c. igitur nullo illorū poterit.f. q̄ntitas in hac hora pertransiri que fuit minor. p banda. Et q̄ non sit dare minorē q̄ntitatem que non poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori.a. gradu potest pbari ex supradictis ⁊c. Ultimo ostenditur idem in disiunctiua facta per affirmationē minimi: ⁊ negationem maximi: vt si queritur vel est dare maximam potentiam actiuā a qua non quelibet resistētia minor ⁊ debilior.a. resistētia potest pati vel minimaz a q̄ sic. elligenda est pars affirmatiua: videlicet q̄ est dare minimam potentiam actiuam a qua quelibet resistētia minor vel debilior.a. potest pati: ⁊ talis est que est equalis ipsi.a probatur: ⁊ sit ista resistentia assignata.a. ⁊ potentia actiua sibi equalis.b. tunc arguitur sic. a. potentia.b. quelibet resistētia debilior potest pati cuz quilibet excessus sufficit ad motum: ⁊ a nulla minori potētia.b. quelibet resistētia debilior.a. potest pati: igitur.b. est minima potentia ⁊c. cōsequentia patet ⁊ minorem probo: quia si ab aliqua potētia minori.b. quelibet resistētia debilior.a. potest pati sit ergo illa potentia minor.b. potentia .c. ⁊ excessus quo.b. excedit.c. sit.f. tūc si ab ipso.c. quelibet resistētia minor.a. potest pati: igitur ab ipo.c. talis resistētia quā.a. excedit p medietatem excessus.f. potest pati: quod est falsum: quia tūc maius a minori pateretur q̄ est falsum. Et sic patet veritas regule.

Quarta regula est ista. Cuiuslibet disiunctiue ex affirmatiōe maximi ⁊ negatione minimi vel econtra respectu rei īmutabilis similiter sustinēda est pars affirmatiua. Et causa ē q̄ cū sub aliquo termino oporteat huiusmōi diuisionē com

neri ⁊ res ipsa respectu cuius fit diuisio ĩmutabilis fuerit sequitur semper idem saltem quo ad sui generalitatẽ. verbi gratia. vt si queritur. vel est dare maximam distantiã que vniformiter poterit pertransiri in hora. a gradu velocitatis vniformi vel minimam que non. ¶ Ista diuisio fit respectu rei ĩmutabilis q̃tum ad propositum pertinet: quia limitatur ad certum ex parte temporis: quelibet nãq; hora cuicũq; hore est equalis. Et etiam limitatur ista diuisio ad certum ex parte gradus: nam. a. gradꝰ vt gradus est: est ĩdiuisibilis nullam ꝓticipãs difformitatẽ vl' mutabilitatẽ: qua propter sequitur ꝙ non plus potest pertransiri in vna hora isto certo gradu vniformi q̃ ĩ quacũq; alia eodem gradu vniformi: ergo q̃tum ad hoc in variabiliter ⁊ ĩmutabiliter se habet ⁊ per consequens sustinenda est pars affirmatiua: videlicet ꝙ est dare maximam distantiam que poterit ⁊c̃. probatur ⁊ accipio aliquam distantiam que ab aliquo motu poterit pertransiri in tota hora mouendo continue a gradu velocitatis q̃ sit. b. Et arguitur sic. b. est magna q̃titas seu distãtia que vniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis vniformi ⁊ nulla est distantia maior. b. que vniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis vniformi. ergo. b. est maxima q̃titas ⁊c̃. consequentia cũ maiori patet: ⁊ minor probatur: quia si non detur oppositum: ꝙ aliqua est maior distantia que vniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis vniformi Et sit illa distantia. c. ⁊ arguitur sic. c. est distantia que vniformiter poterit ⁊c̃. ⁊. c. est maior. b. igitur. b. non est maxima distantia que vniformiter ⁊c̃. quod est contra casum ⁊ consequentia patet: vel aliter sequitur ꝙ aliquod mobile continue mouẽdo eodem gradu velocitatis duo inequalia in eodem tempore precise posset vniformiter pertransire quod videtur impossibile. Et ꝙ non sit dare minimam distantiam que vniformiter non poterit pertransiri etiã probatur: q: si sic: sit illa distãtia. c. ⁊ arguitur sic. c. est minima distantia que vniformiter non poterit ꝓtransiri in hora a gradu velocitatis vniformi: igitur. c. est parua distantia que vniformiter non poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis vniformi: ⁊ quacunq; minori data dat' maior minor. c. que vniformiter poterit ⁊c̃. sed probo ꝙ non: supposito vt prius ꝙ. b. sit vna distantia que poterit pertransiri in tota hora a gradu velocitatis vniformi tunc. c. est maior. b. igitur per aliquam q̃titatem diuisibilem: sed quacũq; data in illa sunt infinite q̃titates vel distantie quarum nulla cum. b. poterit vniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis vniformi. quia quelibet talis est maior. b. igitur. c. non est minima que non ⁊c̃. ¶ Consimiliter potest respõderi ad quecũq; consimilia sustinendo partem diuisionis affirmatiuam: vt aliqua est maxima caliditas vniformiter difformis a gradu caliditatis vniformi equalis vel minima: que non. Aliqua est maxima distantia quã sortes pertransiet in hora intendendo motum suum vniformiter ab. a. igitur ad. b. sine. a. quiete ad. a. gradum vel minimam que nõ data tota latitudine intensionis motus. a. non gradu vsq; ad gradum: vt octo: qui fit. b. ⁊ gradus medius. a. ¶ Simiiter in eodem casu conceditur ꝙ est dare maximam distantiam quã sor. pertransiret in hora mouendo vniformiter sub medio gradu: inter. a. ⁊. b. sine inter. a. ⁊ non gradum ex quo totus ille motus gradui suo medio correspondet. In omnibus istis secure sustinenda est pars affirmatiua.

Contra istam regulam arguit sic Est dare minimam distantiam que non poterit pertransiri in minori tempore q̃ ĩ hora a gradu velocitatis vniformi ⁊ nõ est dare maximam que sic: ⁊ ß fit diuisio respectu rei ĩmutabilis: quia fit limitatio respectu gradus. igitur regula insufficiens: consequentia patet ⁊ maiorem probo: ⁊ pono ꝙ a gradu velocitatis vniformi poterit pedalis distãtia vniformiter pertransiri in hora adequate ⁊ nulla maior: tunc patet ꝙ pedalis distantia est minima distantia q̃ non poterit pertransiri in minori tempore q̃ in hora. a gradu velocitatis vniformi: quia pedalis distantia non poterit pertransiri in minori tempore q̃ in hora a gradu velocitatis vniformi: nec aliqua tanta distantia sed quelibet distantia minor pedali distantia vel sibi equalis in minori tempore q̃ in hora poterit pertransiri a gradu velocitatis vniformi. Et ꝙ non sit dare maximam distantiam que poterit pertransiri in minori tempore q̃ in hora a gradu velocitatis vniformi ꝓbatur: quia si sic: sit illa distantia. b. quero ergo aut. b. est pedalis distantia aut maior. aut minor: non potest dici primum: nec secũdũ: ex eo ꝙ nulla pedalis distantia potest pertransiri ĩ minori tempore q̃ in hora a gradu velocitatis vniformi iuxta casum: nec potest dici ꝙ sit minor pedali distantia ꝙ sic arguitur: omnis distantia minor pedali poterit pertransiri in minori tempore q̃ in hora a gradu velocitatis vniformi: sed aliqua distantia maior. b. est minor pedali ⁊ quelibet talis potest ꝓtransiri in minori tempore q̃ in gradu velocitatis vniformi: igitur. b. non fuit maxima distantia ⁊c̃. ¶ Item cum queritur si datur maxima resistẽtia vniformiter difformis terminata ad non gradum quã. a. potentia sufficit pertransire vel minima quã nõ: supposito ꝙ. a. sit potentia ĩmutabilis vt octo: patet ꝙ sit danda pars negatiua ⁊ est illa resistentia vniformiter difformis incipiens a non gradu ⁊ terminata ad gradum. a. potẽtie. Unde illam. a. potentia non sufficit pertransire: sed quãlibet minorem vel tãtam.

Ad istas rationes respõdetur. ¶ Ad primam cõcedo ꝙ est dare minimam distantiam que non poterit vniformiter pertransiri in minori tempore q̃ in hora. a. gradu velocitatis vniformi: sed ß diuisio non fit respectu rei ĩmutabilis simpliciter: quia non limitatur ad aliquod certum tẽpus: licet. a. gradus fuerit secũdũ se ĩmutabilis ⁊ vniformis: q̃titas enim temporis fuit mutabilis ad plus ⁊ ad minus ꝙ sufficit ad hoc ꝙ fuerit diuisio respectu rei mutabilis. ¶ Ad secundam respondetur consimiliter tenendo partem negatiuam diuisionis nec ibi fit diuisio respectu rei ĩmutabilis simpliciter: quia licet. a. potentia sit ĩmutabilis quo ad se: non tamen quo ad tempus: eo ipso. n. ꝙ aliquam resistentiam vniformiter difformẽ terminatam ad non gradum. a. potentia sufficit pertransire in aliquo tempore minorem illa sufficit pertransire in minori tempore ⁊ maiorem in maiori tempore. Ideo q̃tum ad hoc est diuisio respectu rei mutabilis. ¶ Ad hoc enim ꝙ esset diuisio respectu rei ĩmutabilis oporteret ꝙ illud respectu cuius fit diuisio: eo ipso ꝙ posset in aliquo non posset in maiori vel ĩ minori cum circunstantijs diuisionis. Iõ non datur maxima distantia que vniformiter poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis vniformi: quia non eoipso ꝙ aliqua distantia poterit vniformiter pertransiri ĩ hora a gradu velocitatis vniformi maior illa poterit vniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis vniformi: Sed bene datur minima distantia que nõ poterit vniformiter pertransiri a gradu velocitatis vniformi: qa hic res respectu cuius fit diuisio est mutabilis. eo ipso enim ꝙ aliqua distantia poterit vniformiter a gradu velocitatis ꝓtransiri maior illa ⁊ minor poterit in diuersis temporib⁹. Et hoc contingit: quia ibidem non fit limitatio temporis. Eodem modo est dicendum si non esset limitatio ex parte gradus: licet ex parte temporis: ꝙ ibidem non esset diuisio respectu rei ĩmutabilis simpliciter oportet enim ꝙ res ĩmutabiliter se habeat respectu totius diuisionis ⁊ nõ partis vt superius est ostensum.

¶ De obiectõib⁹ ꝗ dicta ⁊ mõis solũdi argumẽta.

Contra quedam superius dicta contingit arguere: ⁊ argumenta tacta dissoluere vt ĩ initio fuit promissum. ¶ Arguitur enĩ primo contra secundam regulaꝝ primi articuli. In qua exprimitur ꝙ verificato illo respectu cuius fit diuisio de minori in affirmatiua q̃ in negatiua sequitur disiunctiua per affirmationem maximi ⁊ negationem minimi: ponatur enim ꝙ sortes sit po-

tētie ut quatuor. ⁊ fit .a. resistentia vniformiter difformis incipiens a non gradu ⁊ terminata ad gradum ut octo: tunc aliquam partem ipsius .a. resistentie vniformiter difformis sufficit sor. diuidere ⁊ aliquam non: ⁊ tamen non ē dare maximā ptē .a. resistētie vniformiter difformis quā sor. sufficit diuidere uel minimam q̄ nō: q̄ non detur primum patet: quia quacūq̄ parte data .a. resistentie q̄ sor. sufficit diuidere maiorem illa sufficit ipse diuidere: qa nō ē possibile q̄ ita bene applicetur sicut potest applicari. Et q̄ non sit dare minimam partem ipsius .a. resistentie uniformiter difformis quā sor. non sufficit diuidere: probatur: quia si sic: sit .b. aut terminatur citra potentiam sortis uel ultra. Non primo modo quia omnem resistentiam uniformiter difformem terminatam citra potentiam sortis sortes. sufficit diuidere nec secundo mō: nec tertio modo cum medietas intensior .b. vel quecūq̄ pars terminata ad potentiam sortis sit minor .b. quā tamen sor. sufficit diuidere. ¶ Secundo arguit̄ sic. ⁊ pono q̄ .a. sit vna magnitudo cuius vna medietas rarefiat ꝓ̄m se totam: ⁊ alia condēpsetur: supponendo q̄ illud dicatur rarefieri cuius plusq̄ medietas ꝓ̄m se totam rarefit. Isto posito patet q̄ aliqua pars .a. rarefit ⁊ aliqua non: ⁊ tamen non est dare maximam partem que rarefit: nec minimam que nō. Q: non detur maxima pars que rarefit. probatur: quia si sic: sit illa .b. tunc sic: a. est maior .b. ergo per aliquam quātitatem est .a. maior .b. tunc accipio illam quātitatem mediam inter .a ⁊ .b. ⁊ totam medietatem .a. que rarefit: et fit .c. tunc patet q̄ .c. est pars q̄titatiua que rarefit. ⁊ .c. ē maior .b. igitur .b. non est maxima. ¶ Tertio arguitur sic per aliquod tempus tu sufficis uiuere: ⁊ per aliquod nō. nec per aliquod ita magnum: ⁊ tamen non est dare maximum tempus per q̄ tu sufficis viuere vel minimuz per q̄ non: q̄ non sit dare maximum pz: quia non est possibile q̄ omnia que possunt promouere ad vitā tui eque bene applicabuntur sicut possunt applicari: nec est dare minimum tempus per q̄ non: quia si sic: sit illud .b. Contra per qōlibet instans .b. temporis sufficis viuere: igitur per ipsum .b. tempus tu sufficis viuere. ¶ Quarto arguitur sic. In aliquo instanti futuro tu poteris esse ⁊ in aliquo nō Et tñ non est dare primum instans in quo tu poteris esse nec vltimum in quo non: q̄ non sit dare primum: probo. quia si sic: sit illud .b. tunc arguitur sic. Inter .b. instans ⁊ ī stans presens cadit tempus medium: ⁊ ī illo tempore sūt infinita instantia. in quorum quolibet poteris esse ex quo ī mediate post hoc eris: igitur .b. instans non est primum ī stans in quo tu poteris esse: vt patet ex quo tu es. ¶ Quī tō pono q̄: a. punctus distet a. b. puncto fixo sic q̄ .a. punctus nō sufficit moueri versus .b. d. gradu velocitatis: nec ita intenso sed omni gradu citra .d. tunc sic. In aliquo instanti futuro .a. punctus sufficiet tangere .b. ⁊ in aliquo nō nec ante illud ⁊ tamen non est dare primum istans ī quo .a. sufficit tangere .b. nec vltimum in quo non qō arguitur sic. quia si sit dare primum: sit igitur .e. tunc sic. e. erit primum instans in quo .a. punctus sufficit tangere .b. ponit̄ igitur q̄ .a. in .e. tanget .b. tunc sic. a. in .e. tanget .b. ⁊ nō aī .e. sufficit tangere .b. igitur .a. ita velociter mouebitur versus .b. sicut suffic̄ moueri versus .b. consequens est falsum vt patet quia non est dare maximam velocitatem citra .d. Nec etiā est dare vltimum in quo non: q: si sic: sit illud .e. tunc sic. e. est ultimum instans: in quo .a. non sufficit tangere .b. igitur in .e. instanti .a. non sufficit tangere .b. sed imediate post .e. instans. ¶ Contra imediate post .e. istās .a. sufficit tangere aliquem punctum ultra .b. ⁊ imediate post .e. instans .a. sufficiet tangere .b. igitur .a. ita cito sufficiet tangere aliquem punctum vltra .b. sicut sufficiet tangere .b. consequens falsum: quia omne distans ab aliquo qō sufficit tangere citius sufficit tangere propiquius q̄ remotius. Confirmatur si .a. punctus imediate post .e. istās sufficit tangere .b. ⁊ non est possibile q̄ .a. punctus imediate post .e. instans contingat .b. igitur .a. punctus citius sufficit tangere .b. q̄ est possibile ipsum tangere .b. consequēs impossibile. ¶ Vltimo arguitur sic. Aliquod pondus sortes sufficit portare: ⁊ aliquod non ⁊ tamen non est dare maximum pōdus quod ipse sufficit portare. nec minimū quod non: probo. Nam sortes qōlibet pondus vel tantū potest portare: ergo non est dare maximum: nec minimū quod non: consequentia patet: ⁊ antecedens probatur: qr sor. qōlibet pondus. vel tantum potest portare cum iuuamento: igitur qōlibet tale potest portare: patet consequentia: quia portare cum iuuamento est portare eo q̄ tale de sensui ponderis resistit ne descendat.

Ad hec respondetur ¶ Ad primū admittēdo casū. Et vlteri⁹ dr̄ q̄ illa resistētia q̄ ē a ñ gradu vsq̄ ad gradū vt q̄tuor: ē minima ps ipsi⁹ .a. quā sor. ñ sufficiē diuidē quia illā sortes non sufficit diuidere: nec aliquā partem tātam .a. sed quālibet partem ipsius .a. minorem vel sibi eq̄lem sor. sufficit diuidere: per hoc patet: q̄ illa consequentia non valet: nullam partem terminatam ad potentiam sortis sufficit ipse diuidere quarum quelibet est minor .b. ergo .b. non est minima que non: negatur consequentia: sed oportet addere ī antecedente terminū significātē assensum: ꝫ enim nullam talem partem terminatā sufficiat sor. diuidere sufficit q̄ equalem. ¶ Ad secundum dicitur q̄ concludit verum sed non contra regulam: quia illa consequentia non valet: aliqua pars .a. rarefit: ⁊ aliqua non: ergo est dare maximam partem que rarefit uel minimam que non: primo quia illud respectu cuius fit diuisio nō respicit determinatum terminum: quia nulla est pars rarefacta illius corporis propter quā hoc dicatur: primo rarefactum recte: sicut prius dicebatur de corpore albo cuius vna medietas est alba: ⁊ alia nigra. ¶ Secundo negatur consequentia: quia illud respectu cuius fit diuisio non verificatur de minori in affirmatiua sub contraria q̄ in negatiua: quacūq̄ enim parte data que non rarefit tanta rarefit: vt patet inspicienti casum. ¶ Tertio negatur consequētia: quia sub contrarie negatiue non annectitur termin⁹ significans assensū. Ideo debet ssimi p antecedente aliqua pars .a. rarefit ⁊ aliqua nō nec tanta: modo in isto casu bene sequitur diuisio sed antecedens est falsum. Similiter non sequitur: aliqua est resistentia diffo:mis cuius aliquaz partem sufficit .a. diuidere: ⁊ aliquam non: igitur aliqua ē maxima resistētia diffo:mis cuius aliquam partem sufficit .a. diuidere vel minima cuius nullam. sed oportet addere in antecedente: nec alicuius tante vel maioris resistētie sufficit .a. aliquam partem diuidere quod est falsum q̄ cūq̄ mundi data. ¶ Ad tertium respondetur q̄ ē assignare minimum tempus per q̄ tu non sufficis viuere. Et vlterius admittitur q̄ sit .b. Et negatur q̄ pro quolibet instanti .b. temporis tu sufficis uiuere: sed conceditur q̄ pro quolibet instanti intrinseco sufficis viuere: non tamen sufficis viuere pro quolibet instanti .b. temporis intrinseco: quia tunc sufficeres uiuere per .b. tempus: imo nec pro quolibet tempore minori .b. sufficis uiuere: quia per medietatem .b. temporis terminatam ad ipsum .b. non sufficis viuere: nec ex hoc sequitur q̄ .b. non est minimū tempus per quod non sufficis viuere: quia non pro quolibet minori .b. sufficis uiuere. quia hoc non requiritur: sed sufficit q̄ quolibet minori dato datur maius: min⁹ .b. p quo sufficis viuere. ¶ Ad quartum dicitur q̄ argumentum concludit verum sed non contra regulam: quia in antecedente non ponitur aliquis terminus significās assensum vel descensum. Si autem in minori adderetur: nec in aliquo instanti ante illud bene sequeretur q̄ esset dare primum vel vltimum in quo non ⁊c̄. sed antecedens eēt falsum vt patet. Si vero adderetur in minori nec in aliquo istanti post sequeretur q̄ esset dare primum instans ī quo non vel vltimum in quo sic. Et sic arguendo concederetur consequentia: ⁊ consequens pro prima parte: videlicet q̄ est dare primum instans in quo non poteris esse vt viuere. Certum est enim q̄ quilibet homo habet vnam certam piodum quā non potest preterire: ⁊ illius vltimū instans est primum instans in quo talis non potest eē nec durare: sed in quolibet instanti citra illud instans potest ta

lis esse vel durare ꝛc. ¶ Ad quintum admitto casum ꝛ concedo ꝙ est dare vltimum instans in quo .a. punctus non sufficit tangere.b. Et vlterius admittitur ꝙ ille sit.e. Et tunc ad argumentum.e.erit vltimum instans in quo .a.non poterit tangere.b.vel non sufficit tangere.b.igit̃ i mediate post.e.instans.a.sufficiet tangere.b. conceditur consequentia ꝛ consequens. Et tunc ad ip̃robationem i mediate post.e.instans.a.sufficiet tangere.b. ꝛ aliquem punctum vltra.b.igitur ita cito.a.sufficiet tangere aliquẽ punctum vltra.b.sicut.b.conceditur consequentia ꝛ consequens:ut patet ex suis exponentibus:quia sortes sufficiet tangere.b.ꝛ aliquem punctum ultra .b. ꝛ non post .b.ꝫ aliquem punctum ultra.b. Sed negatur ꝙ.a.sufficiet tangere aliquez pũctũ ultra.b.ita cito.b.sicut: q: quocunqꝫ dato illum posterius tanget.uel saltim non tanget. Ad cõfirmationez nego consequentiam:sicut non sequitur:imediate post hoc tu eris:ꝛ non est possibile ꝙ imediate post hoc tu sis:igitur tu citius eris ꝫ est possibile te esse certum est ꝙ consequentia non valet. ¶ Ad vltimuz argumentum solet responderi ꝙ dato ꝙ sortes ꝛ plato ferant unum lapidem quem neuter illorum de perse sufficit ferre ꝙ illi ferunt illum lapidem ꝛ neuter illorum fert illum lapidem:imo uterqꝫ illorum fert:ꝛ nihil fert. Et p hoc respondetur ad argumentũ negando ꝙ qõlibet põdus sor.potest portare licet cum alio potest portare.

Contra istam responsionem arguitur sic sequitur.isti ferunt lapidẽ igitur isti sunt ferentes lapidem ꝛ per consequens quilibet eorum est ferens lapidem. Similiter quilibet eorum resistit descensui lapidis:ergo quilibet eorum portat lapidẽ. Item sequitur ꝙ difficilius est sortem ferre nihil ferendo ꝫ ferre vnum pondus mille librarũ: ꝓbat̃ posito ꝙ sor. ꝛ plato ferant simul aliquid quod neuter illorum sufficeret ferre ꝛ quilibet illorum sufficiat per se ferre pondus mille librarum tunc per responsionem nullus illoruz fert aliquid. ꝛ tamen difficultatem maiorem faciunt ut suppono ꝫ si vterqꝫ illorum ferret vnum pondus mille librarz. ¶ Item sequitur ꝙ fortissimus homo mundi difficultatem maiorem faceret inferendo granum milij: ꝫ vnus puer duorum dierum importando fabam. Esto ꝙ ille homo portet vnum granum milij per se vna cum hoc inuet ad portandum vnum magnum pondus apponendo totum nixum. Et ꝙ puer portet satis leuiter fabam. Isto posito patet conclusio ꝙ ille homo non fert aliquod grauе pondus per illam responsionem. ¶ Ideo ad argumẽtum aliter respondeo:ꝙ ferre vel portare dupliciter dicitur:aut de perse aut de peraccidens:ferre per se est ferre sine iuuamento preter medium aereum aqueum vel terreum. Et isto modo equus fert hominem. Et sic loquendo de ferre vel portare concedo ꝙ est dare minimum ꝙ sortes non sufficit ferre. Et sic sumitur ferre vbiqꝫ in isto tractatu. ¶ Sed ferre per accidens est ferre cum iuuamento. Et isto modo concedo ꝙ sortes qõlibet pondus vel tantum sufficit ferre:imo vna musca sufficit tm̃ portare sicut fortissim? equus:quia musca potest iuuare ad portandum ꝛ quãtumcunqꝫ modicum iuuet satis est pro cõclusione.

Sed forte contra istam conclusionez reducuntur multe conclusiones:scilicet ꝙ sor.fert aliquid quod ipse non sufficit ferre:ꝛ ꝙ sor.sufficit ferre quicquid omnes homines viuentes sufficiunt ferre:ꝛ ꝙ ipse sufficit portare tantum ꝫtum vnus homo in centuplo fortior eo:imo ipse sufficit trahere vnam nauez quã vix centum homines sufficiunt monere.

Ad istas conclusiones respondetur loquendo de ferre ꝛ trahere de peraccidens concedo omnes p̃ter primam:quia quicquid sor.fert illud sufficit ferre sine sit de per se siue de peraccidens. Sed bene concedo ꝙ sortes fert aliquid quod ipse de per se non sufficit ferre:ꝛ hoc est verum.

Cõtra secundam regulam secundi articuli arguitur in qua ponitur ꝙ verificato illo respectu cuius sit diuisio pro maiori in affirmatiua ꝫ in negatiua sequitur disiunctiua per affirmationem minimi ꝛ negationem maximi. ¶ Contra hoc arguitur sic. Aliquod visibile sufficit sortes videre ꝛ aliquod non nec tantum. Et tamen non est dare maximum non per se visibile a sor.nec minimum ꝙ sic:ꝙ non detur minimum ꝙ sic probatum est in prima regula secundi articuli ꝛ ꝙ non detur maximum ꝙ non probatur quia si sic sit illud.a.tunc arguitur sic.a.est maximum nõ per se vtsibile a sor.igitur quodlibet maius.a.est per se visibile a sor.consequens falsum cum multa sint non colorata vel opaca sicut terra in spera sua que non possunt videri. ¶ Secundo sic.a.est visibile quia.a.potest uideri quia potest augeri. ¶ Tertio sic ꝛ signo vnum insensibiliter maius.a.tunc illud insensibiliter maius.a.non causabit intentionem sensibiliter fortiorem ꝫ causabit.a. ergo qua ratione illud insensibiliter maius.a.videbitur et.a.videbitur. ¶ Quarto sic intendatur.a. insensibiliter non tamen ad gradum illius iuxta positi:tunc.a.ꝛ illud iuxta posituz apparebunt eque visibilia:ergo sub eodem gradu apparebunt:ergo per tantam latitudinez potest.a.remiti manens continue per se visibile sicut idem iuxta positum:sed illud iuxta positum potest remiti ad gradum maximi nõ per se visibilis a sor.manens visibile ergo.a.potest remiti ad gradum vlteriorem manendo per se uisibile.ꝛ si sic .a.non est maximum ꝛc.patet consequentia per hoc: qa .a.minus distat a gradu maximi non per se uisibilis ꝫ illud iuxta posituz. ¶ Quinto arguitur sic illud insensibiliter maius.a.est uisibile a sorte: igitur eius medietas est uisibilis a sorte in illa distantia:sed.a.est maius quacunqꝫ tali medietate:igitur per idem.a.est uisibile a sor. consequentia prima patet:quia eo ipso ꝙ aliquid apparet illud apparet esse diuisibile in duas medietates cum nihil possit apparere indiuisibile.

Ad ista argumenta respondetur cõcedẽdo ꝙ ẽ dare maximũ non per se uisibile a sorte. Et tunc ad primuz argumentum nego consequentiam:quia illa propositio.a est maximum non per se a sorte uisibile non exponitur sic .a.non est per se uisibile a sor.sed quolibet maius.a.est uisibile a sor.sed sic.a.non est per se uisibile a sor.sed quolibet maiori dato datur min? mai?.a.qõ est per se uisibile a sor. ¶ Ad secundum potest triplicier responderi. primo ꝙ argumentum uerbaliter concludit:ꝛ non ad bonum intellectum:hec enim propositio in proposito.a.ẽ maximũ non per se uisibile a sorte significat ꝙ .a. est maximũ non per se uisibile a sorte cum istis circũstantijs iam habitis. Et sic etiam significant sue exponentes:hec enim .a. non est per se uisibile a sorte significat ꝙ.a.non est per se uisibile a sorte cum istis circunstantijs:ꝛ affirmatiua significat ꝙ quolibet maiori dato datur minus maius.a.cum melioribus circũstatijs quod est per se uisibile a sorte. ¶ Aliter respondetur negando illam consequentiam .a. potest uideri per se a sorte:igitur.a.est uisibile per se a sorte:quia in proposito uisibile sumitur pro eo ꝙ est sufficiens ut uideatur:ꝛ sic non sumitur pro posse uideri:unde sicut non sequitur:hoc potest per se uideri.igitur hoc est sufficiens:ut per se uideatur. Ita nec sequitur hoc potest per se uideri:igitur hoc est per se uisibile:imo etiam non sequitur hoc non potest per se uideri:ergo hoc non est uisibile: sicut non sequitur:iste homo nõ potest ridere:ergo iste homo non est risibilis:posito enim ꝙ homo esset ualde prope mortem tunc ipse non posset ridere:ꝛ tamen esset risibilis:q: homo. ¶ Tertio potest responderi in casu isto ꝓcedẽdo consequentiaz ꝛ negando antecedens uidelicet ꝙ.a. potest per se uideri a sorte. Et tunc ad argumentum .a.potest augeri.ergo ꝛ uideri:negatur consequentia: et dicitur ꝙ.a.est unum tale.ꝙ si augeretur tantũ deperderet de colore uel de alia dispositiõe ꝑtinente ad uisum qõ continue remaneret eque i uisibile sicut iam. Ideo sic re-

spondendo concedo ꝙ.a.est maximum ꝙ non: potest ꝑ se videri a forte: ⁊ tamen min⁹ illo potest per se videri ab eodem: quia multa sunt minora que possunt augeri ad tãtam q̃ntitatem uel maiorem non deperdendo aliquid de suis dispositionibus pertinentibus ad visum. imo potius meliorando. Et ꝑm istum modum loquẽdi dicitur ꝙ est dare minimum lapidem quem fortes non sufficit ferre: ⁊ tamen maiorem illo ipse sufficit ferre non tamen cum eisdem circũstantijs: sed forte quia maior lapis est leuior uel minus grauis quare ⁊c̃. ¶ Ad tertium admisso casu nego consequentiam: quia ex negatiua non sequitur affirmatiua: concedo enim ꝙ illud iuxta positum non causabit intentionem sensibiliter fortiorem q̃ causabit.a.quia suum oppositum est falsum: uidelicet. illud iuxta positum causabit intentionem sensibiliter fortiorem q̃ causabit.a. quod est falsum quia implicat ꝙ.a.causabit intentionem sensibiliter fortem quod est falsum: uerumtamen dicitur ꝙ illõ iuxta positum causabit intentionem sensibiliter fortẽ: quia licet excessus illius ad.a.sit insensibilis; tamen ille excessus additus toti residuo est satis sensibilis: ⁊ sic causat intentionem satis sensibilem vbi.a.non causat aliquã. ¶ Ad q̃rtum dicitur ꝙ in illo casu non est verum q: sub eodem vl eisdem gradibus appareant illa duo sed sub diuersis q̃uis appareat ꝙ sub eisdem appareant illa duo. vnus enim gradus ẽ intensior alio q̃uis insensibiliter. ¶ Adhuc dato ꝙ.a.⁊.b.in isto casu appareant eque insensibilia vel sub eodem gradu non sequitur ꝙ.a.posset remitti per tantã latitudinem vltra istum gradum sub quo.a.apparet continue manendo visibile per se sicut poterit.b.remitti continue manendo per se visibile. ¶ Ad vltimum nego consequentiam secundam: quia medietas illius iuxta positi: imo quelibet eius pars est uisibilis peraccidens ad visionem totius sed.a.non est visibile per se nec per accidens. Si enim quelibet pars vel aliqua medietas illi⁹ iuxta positi per se videretur bene sequeretur ꝙ.a.similiter per se uidẽtur. Sed forte in casu isto nulla pars illius iuxta positi ꝑ se videtur. Et vt hoc melius intelligatur est notandum ꝙ duplex est videre per se ⁊ per accidens: videre aliquid per se est videre idem per intentionem propriam ⁊ distinctam: videre per accidens est videre per intentionem alienam: sicut videndo hominem per intentionem hominis video per accidens singulas eius partes mihi obiectas. Et isto modo concedo ꝙ nihil est ita modicũ quin minus illo possim videre: imo uidendo digitum meum video ita modicum sicut est aliqua pars mei: vt ꝑz per eius exponentes: quia video modicum ⁊ aliqua pars mei est modica: ⁊ non minor est aliqua pars mea q̃ illud quod ego video igitur ⁊c̃. Similiter concedo ꝙ ego video ita modicum sicut possum videre: Quia modicum video ⁊ modicum possum videre: ⁊ non minus possum videre q̃ est illud ꝙ ego video: quia infinitum modicum ego video: igitur ⁊c̃. Conceditur tamen ꝙ nihil est nec potest ẽ ita modicum sicut possum videre.

Contra istam responsionem arguitur sic. Ex illa sequitur ꝙ ad ita magnam distantiam potest videre vnum granum frumenti sicut vnum maximum montem: supposito ꝙ cumulus frumenti sit tantus sicut magnus mons ⁊ ꝙ ipsum videres: imo posito ꝙ.a.sit vnum visibile quadratum quod elongabitur a visu tuo quousq̃ apparebit circulare sicut pluries est expertum: sequitur ꝙ tandiu videbis nullam eius partem ⁊ quelibet eius angulum sicut ipsum totum consequens est falsum: probatur: nam si continue videbis illos angulos sicut totum: ergo illi anguli continue apparebunt sicut totum.a. Sed quandocũq̃ illi anguli apparebunt.a.apparebit quadratum ⁊ continue illi anguli apparebunt: igitur continue.a.apparebit quadratum quod ẽ contra casum ⁊ experientiam. ¶ Secundo arguitur sic: Isti anguli continue apparebunt: ergo continue apparebunt apparere: ⁊ si sic: igitur continue distincte iudicabis de illis: ⁊ per consequens.a.nunq̃ apparebit circulare. ¶ Tertio sic: nulla pars potest videri ad maiorem distãtiam q̃ ipsa potest multiplicare intentionem suam sed nõ quelibet pars illius anguli potest multiplicare intentionem suam ad tantam distantiam sicut iste angulus: ergo non continue quelibet pars istius anguli multiplicabit intentionem suam. Et per consequens non continue videbitur q̃libet pars illius anguli obiecta. ¶ Quarto ponatur.a. iuxta vnum illorum angulorum quod non videatur in tanta distantia: tunc sic: non quelibet pars illius anguli est tãtum potens ad multiplicandum intentionem suam sicut.a. igitur si.a.non sufficit videri a multo fortiori: nec quelibet ꝑs illius anguli. ¶ Quinto sequitur ꝙ visus tuus sit infinite virtutis: quia visus tuus potest infinitum modicum percipere ad quãcũq̃ distantiam.

Ad ista argumenta rñdetur. ¶ Ad primum concedo illas conclusiones loquendo de videre peraccidens. Et tunc ad i probationẽ: scõe conclusionis nego illud antecedens. videlicet ꝙ quandocũq̃ illi anguli apparebunt .a.apparebit quadratum. vnde pro toto argumento concedo ꝙ continue videbo illud quadratum ⁊ continue videbo illos quattuor angulos ⁊ continue illi anguli apparebunt mihi anguli. Similiter illud quadratum continue apparebit sed non continue apparebit quadratum: quia illud aliquãdo apparebit circulare. Et sic illud quadratum apparebit quando non apparebit quadratum. Item conceditur ꝙ aliquando disparebit quadratum: ꝫ quadratum non disparebit. Et ꝙ aliquando disparebunt illi anguli sed illi anguli non disparebunt: imo isti ãguli apparebunt quando disparebunt anguli. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ non sequitur: isti anguli apparebunt: igitur apparebunt apparere: quia isti anguli apparebunt quando illud quadratum non apparebit habere angulos: vnde apparere: apparere est in tãtũ apparere ꝙ ipsum poterit distingui a quocunq̃ alio iuxta posito. Et hoc est verũ de illis angulis. ¶ Sed forte arguitur sic: tu vides illos angulos: igitur tu percipis te videre illos angulos: ⁊ per consequens illi apparent apparere: consequentia pria patet: quia sensus cõmunis indicat de actibus sensuum iuxta illud eodem sensu sentio ⁊ sentio me sentire.

Ad istud respondetur negando consequentiam illam. Tu vides illos angulos. ergo tu percipis te uidere illos angulos. Et tunc ad probationem sensus cõmunis iudicat dẽ actibus sensuum: concedo quando obiectum est per se sensibile sed non oportet quando est sensibile de per accidens. ¶ Ad tertium conceditur ꝙ quelibet pars illius anguli q̃tumcũq̃ modica sufficit multiplicare intentionem suam de per accidens. Unde est notandum ꝙ corpus agens intentionem suam requirit medium ⁊ distantiam proportionatam ad hoc ꝙ distincte percipiatur. Et ideo aliquando pars corporis videtur sub intentione propria quando est in distantia propinqua: ⁊ aliquando non: sed sub intentione totius quando est nimis magna distantia: verbi gratia: quando facies hominis est propinqua tunc nasus videtur per intentionẽ propriam: oculus similiter per intentionem propriam: os mentum frons ⁊ similia. Sed quando facies est indistantia remota tunc tales partes videntur per intentionem totius faciei confuse. Et sic dico ꝙ cum illi anguli fuerint tãtum remoti q: disparebunt anguli tunc videbuntur isti ꝑ intentionem totius quadrati confuse tamen: quia singule partes obiecte coagunt vnam intentionem que confuse repræsentat omnes illas. ¶ Aliter potest dici ꝙ omne corpus quod agit intentionem siue sit prope siue remote solum agit vnam intentionem que repræsentat se ⁊ singulas partes per quã aliqua pars videtur distincte ⁊ aliqua cõfuse: ⁊ sic intentio oculi est intentio nasi: ⁊ ad eundem pũctum est intentio nasi frontis ⁊ oculi: ⁊ ad omnem pũctum potest videri oculus nasus frons ⁊c̃. ⁊ tamen vbicũq̃ video oculum non video nosum nec vbi video nasum video frontem ⁊c̃. ¶ Ad quartum dicitur ꝙ.a.non agit intentionem suam vsq̃ ad oculum: sed bene quelibet pars illius anguli agit. idest coagit vsq̃ ad oculum: quia

intentio totius est intentio confusa illius anguli: non tamẽ propter hoc sequitur ꝙ quelibet pars illi⁹ anguli fit eque potẽs sicut .a. licet adhuc quelibet pars illius anguli agat intentionem propriam vsqꝫ ad oculum per quam potest videri: quia per illam non videtur distincte: quia illa non monet distincte virtutem visiuam: sed bene mouet cum alijs: ⁊ sic de peraccidens. ¶ Ad vltimum negatur consequentia: argumentum enim bene valeret loquendo de percipere per se sed loquendo de percipere per accidens non valet consequentia. Et per hoc patet responsio ad vnam auctoritatem cõmẽtatoris positam in primo de celo cõmento quinquagesimo sexto vbi ponit cõmentator: ꝙ virtus visiua non potest pati a quocunqꝫ: dicit enim ꝙ potentia passiua terminatur per minimum a quo potest pati: hoc intelligitur: sic ꝙ non a quocunqꝫ potest potentia passiua pati distincte ⁊ per se indistincte aũt ⁊ de per accidens non est inconueniens nec oppositũ voluit cõmẽtator: ⁊ sic patet responsio ⁊c̃.

Iam contra quasdam regulas secundi articuli contingit arguere ponitur ĩ prima regula ꝙ si fiat diuisio mediãte termino distributo respectu rei mutabilis eligenda est pars negatiua.

Cõtra et pono ꝙ .a. sit vnum sũme calidum: ⁊ .b. vnum sũme frigidum: tunc aliquam frigiditatem sufficit .a. corrumpere in .b. ⁊ non maiorem: igitur est dare maximam frigiditatem quam .a. sufficit corrumpere in .b. consequens est contra regulam cum sit pars diuisionis affirmatiua: consequentia patet ab exponentibus ad expositum: ⁊ antecedens probatur: quia ponit̃ .a. ⁊ .b. in vacuo deductis quibusqꝫ alijs inuamentis ⁊ impedimentis extrinsecis certum est ꝙ .a. corrumpet medietatem latitudinis frigiditatis in .b. ⁊ non maiorem: igitur medietas totius latitudinis est maxima ⁊c̃. ¶ Secundo arguitur sic: ⁊ signo aliquam resistentiam vniformiter difformem cuius aliquam partem sufficit sortes diuidere ⁊ aliquam non: tunc alicui puncto illius resistentie correspondet resistentia maior potentia sortis ⁊ alicui puncto correspondet resistentia minor: igitur alicui puncto illius resistentie correspondet resistentia equalis potentie sortis. Et si sic videtur ꝙ sortes illam partem totam terminatam ad illum punctum sufficit diuidere: ⁊ non vltra ⁊ per consequens illa resistentia terminata ad illum punctum est maxima quã sortes sufficit diuidere quod est contra regulam ponentem partem negatiuam sustineri. ¶ Tertio diuidat sortes continue quousqꝫ cesset omnino propter impotentiam ⁊ detur punctus ille ad quem cessabit: ⁊ sequitur ꝙ totum citra illum punctum tunc erit diuisum ab eo: ⁊ vlterius non sufficit diuidere: igitur illud ꝙ tunc erit diuisum ab eo erit maximum ꝙ ipse sufficiet diuidere: quia si plus ipse sufficeret diuidere non staret diuisio plus ibi q̃ vltra. Consimiliter posset probari ꝙ esset dare maximum spatium ꝙ sortes sufficeret pertransire: ponendo ꝙ sortes incipiat moueri super aliquod spatium cuius potentia continue debilitetur ex pertransitione istius spatij tunc certum est ꝙ tota potentia sua debilitabitur vsqꝫ ad aliquem gradum: quo finito signo illum punctum illius spatij vbi sortes desinit moueri: tunc totum spatium ꝙ sortes pertransiet vsqꝫ ad illum punctum est maximum: ꝙ sortes sufficiebat pertrãsire: q: illud sufficiebat ⁊ nullum maius cum sua potentia in hoc deperdita sit vsqꝫ ad non gradum ꝙ amplius moueri non potest nec vlterius valeat pertransire. ¶ Quarto sit .a. potentia debilitabilis: vt .6. ⁊ sit .b. resistentia difformis cuius vna medietas vniformis sit gradu: vt quatuor: ⁊ alia sit vniformis gradu vt octo tunc est dare maximam partem .b. medij quã sufficit .a. pertransire: ⁊ tamen ex regula sequitur ꝙ sit dare minimam partem .b. medij: vel resistentie quam .a. non sufficit diuidere vel pertransire. ¶ Item quinto aliquis oculus sufficit pati ab .a. obiecto ⁊ aliquis non nec ita resistens ⁊ tamen non est dare debilissimũ oculũ. qui ab obiecto non sufficit pati: q: nullus est debilissimus qui non: probatur quia si sic tunc ille non sufficeret: sed aliquis debilior ꝙ est falsum.

Ad ista argumenta rñdetur. ¶ Ad primum concedo ꝙ est dare maximam latitudinem frigiditatis in .b. quã sufficit .a. corrumpere: nec est hoc contra predictam regulam: imo formaliter sequitur ex quarta eiusdem articuli: quia ꝗ diuisio est respectu rei non mutabilis. quia non eo ipso ꝙ aliquam frigiditatem in .b. sufficit .a. corrũpere maiorem illa sufficit .a. corrumpere qd̃ tamen oportet si debẽt esse diuisio q̃tum ad propositum pertinet respectu rei mutabilis certum est enim: quod sicut .a. ⁊ .b. in principio sunt equalia sic continue erunt equalia et nullum illorum erit intensius alio seu remissius vt patet ĩtuenti. ¶ Ad secundum dicitur admittendo casum: ⁊ concedo ꝙ illa resistentia que est a nõ gradu vsqꝫ ad graduꝫ correspondentem potentie sortis ꝙ est minima pars ipi⁹ .a. quã nõ sufficit diuidere. Et vlterius concedo ꝙ alicui puncto illius resistentie correspondet potentia equalis potentie sortis: ⁊ ꝙ ille punctus est propinquissimus in ipso medio sic resistente ad q̃ sor. non sufficit diuidere: quia ad illum sor. non sufficit diuidere nec in aliquem ita remotum in eodem medio sed ad omnem propinquiorem illius medij. Et vlterius dicitur ꝙ sor. non sufficit diuidere vsqꝫ ad illum punctum sine ly vsqꝫ teneatur exclusiue vel inclusiue. Potest tamen concedi ꝙ vsqꝫ ad illum punctũ sor. sufficit diuidere tenendo ly vsqꝫ exclusiue: quia tunc propositio habet probari ratione ly vsqꝫ ⁊ non ratione illius verbi sufficit. ¶ Ad tertium respondetur admittendo casum ⁊ dico qd̃ licet illa pars in cuius extremo cessabit diuidere sit maxima pars q̃ sor. diuidet: non tamen est maxima pars quã sor. sufficit diuidere: ⁊ causa est qa non tam modicum debilitabitur sor. quin minus poterit debilitari. Eodem modo est dicendum ad aliud de pertransitione. ¶ Ad quartum respondeo admittendo casuꝫ in quo concedo ꝙ est dare maximam partem .b. medij quã sortes sufficit pertransire vl' diuidere: sed hoc nõ procedit contra regulam: quia ꝗ fit diuisio respectu rei ĩmutabilis: vt patet: quia in casu isto non eo ipso ꝙ aliquam partem .b. medij sufficit sor. diuidere maioreꝫ illã sufficit ipe diuidere quod tamen oportet si debẽt esse diuisio respectu rei mutabilis. ¶ Ad vltimum argumentum dicitur vocando oculum debiliorem qui est minus resistens ꝙ ẽ dare debilissimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: quia ille non potest nec aliquis ita resistens: sed quilibet debilior .i. minus resistens. Si tamen sumitur oculus debilior pro magis resistente. Et oculus fortior pro min⁹ resistente dicitur ꝙ est dare fortissimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: ⁊ sic sumendo oculum proprie sumitur: dicimus enim ꝙ oculus melius dispositus ⁊ fortior ad videndum minus resistit ⁊ citius patitur a sẽsibili: vt patet per experientiam ideo in tali diuisione datur fortissimus occulus qui non potest ⁊c̃.

Amplius arguitur contra istam regulam. Istam ẽ dare maximum pondus. ꝙ sortes sufficit portare: ergo regula falsa: consequentia tenet ⁊ antecedens probatur: quia si est dare minimum ꝙ non: sit illud .a. tunc sic: vel granitas .a. est maior potentia sortis uel minor vel equalis: non maior: quia tunc non quodlibet minus illo uel tantum sortes posset portare: quia infinita sunt grania intermedia: quorum quodlibet est minus .a. ⁊ maius potentia sortis. ⁊ nullum illorum sufficit portare: ergo illud non est minimum ꝙ sortes non sufficit portare: nec etiam potentia .a. est minor potentia sortis: quia bene posset portare .a. oportet ergo ꝙ sit equalis. Sed contra: potentia portatiua sortis est tanta sicut potẽtia descensiua ipsius .a ergo qua ratione .a. sufficit descendere ⁊ sor. sufficit illud portare ⁊ impedire ne descendat. ¶ Secundo aliqua est potentia qua sor. est potentior ad impedieudum ne descẽdat ipsam supportando q̃ sit ipsa ad descendenduꝫ: ⁊ ali

qua est potentia que magis sufficit descendere quã sortes sufficit ad impediendum ne ipsa descendat: igitur aliqua ē potentia que equaliter sufficit precise descendere sicut sor. sufficit ipsam impedire: ⁊ per consequens talis est maxima potentia quã sor. sufficit portare vel impedire. ¶ Tertio sor. sufficit portare tantum q̃tum ipse sufficit portare ergo est dare maximum graue quod sor. sufficit portare: consequentia patet: quia si non: stet oppositum consequẽtis cum antecedente: videlicet ꝙ non est dare maximum graue quod sor. sufficit portare: ⁊ tamen sor. sufficit portare tm̃ q̃tum ipse sufficit portare: ponitur igitur hoc ⁊ sit totum ꝙ ipse portat. b. tunc aut sufficit portare grauius .b. vel non: si non ⁊ ipse portat. b. igitur. b. est maximum quod ipse sufficit portare. Si sufficit per se portare maius .b. ⁊ non portat maius. b. ergo non portat tantum quantum sufficit ipse portare cuius oppositum est positum: antecedens principale probatur: quia si sor. non sufficit portare tm̃ q̃tuꝫ ipse sufficit portare: igitur per idem ipse nõ est ita sufficiens sicut est sufficiens: nec ita fortis sicut ipsemet est fortis quod est falsum. ¶ Quarto potentia sortis non est minor potentia. a. licet continue post hoc erit ipsa minor: ergo pari ratione ipsa non est sufficiens ad portandum. a. licet imediate post instans quod est presens erit ipsa insufficiens ad idem. a. portandum. ¶ Quinto pono ꝙ sor. ante instans presens fuit maioris potentie ipso. a. ⁊ ꝙ continue ante instan presens augmentabatur. a. velocius sor. ⁊ similiter imediate post hoc: ⁊ ꝙ iam sint equalis potentie: tunc sic sortes est fortior q̃ ipse vnq̃ fuit: ergo sor. sufficit portare mains q̃ ipse vnq̃ ante: ⁊ sortes cõtinue ante instans presens sufficiebat portare. a. ⁊ in nulla proportione. a est mains q̃ fuit: ergo sor. sufficit portare. a ꝙ̃ia pria pz a sil̃: quia bũ seqt̃. sor. ē fortior q̃ aliquis istoꝝ ergo suffic̃ portare mai⁹ q̃ aliqs istoꝝ: g⁰ p idẽ si sor. ē fortior q̃ ipse prius fuit ipse sufficit plus portare quã vnquã ante sufficiebat. ¶ Vltimo arguitur sic: ⁊ ponatur. a. sup collum sor. tunc. a. incipit descendere: ergo. a. descendet ĩ finita tarditate: probo consequentiam: quia nihil potest tardius descendere. q̃. a. descendet: ⁊. a. descendet ⁊ infinita tarditate potest aliquid descendere: igitur. a. descendet: ĩ finita tarditate. Et ꝙ nihil poterit tardius descendere q̃ .a. descendet. probatur non mains. a. quia illud velocius descendet: nec minus. a. quia illud non descendet nec etiã equale: vt patet.

Ad ista argumenta respondetur cõcedẽdo qõ ē dare minimum pondus vel graue qõ sor. non sufficit portare. Et ꝙ est dare maximam potentiam que non sufficit portare. a. graue per tempus: que quidem potentia ē debilitabilis: quia respectu potentie indebilitabilis datur maximum graue quod talis potentia sufficit portare: vnde si sor. esset potentie debilitabilis daretur maximum quod ipse sufficeret portare per se ⁊ per tempus: ideo supposito ꝙ. b. esset potentia indebilitabilis equalis. a. tunc. b. sufficeret portare. a. ⁊ sor non: ⁊ tamen ille due potẽtie ẽnt equales. Et iuxta hoc conceditur ꝙ. b. potentia est in duplo minor. a. ⁊ tamen. b. sufficit ferre difficultatem maiorem extensiue hoc est diuturniorem ⁊ durantem per mains tempus q̃. a. ⁊ tamen non intensiue: quia difficultas intensiua semper attenditur penes potẽtiã naturaliter agẽtem fin vltimum sui. Ita ꝙ maior potentia agens fz vltimum sui sufficit intensiue agere maiorem difficultatem q̃ minor. ¶ Similiter si sint due potentie equales siue sint debilitabiles siue non semper sufficiunt producere eq̃les difficultates intensiue non tamen extensiue: quia potẽtia indebilitabilis per mains tempus habet facere suam difficultatem q̃ potentia debilitabilis: difficilius enim portare. a. per vnam horam q̃ per medietatem hore: hoc intelligitur extensiue sed intensiue non: quia quecunqꝫ potẽtia sufficit portare. a. per medietatem hore sufficit portare .a. per horam si non debilitaretur. Ideo intensiue taꝫ difficile est portare. a. per medietatem hore sicut per totam horam non tamen extensiue. ¶ Ad primum dicitur concedẽdo ꝙ potẽtia sortis ē tanta sicut potentia motiua ipsi⁹ .a. Et ad argumentum nego consequentiam. Et causa ē: quia licet potentia sortis nunc sit tanta ipsa tamen nunq̃ post hoc erit tanta: eo ꝙ naturaliter debilitatur qualiter ñ faciet potentia motiua ipsius. a. indescendendo. Et si arguitur sic: aliqua potentia sufficit portare. a. ⁊ nulla maior requiritur q̃ potentia sortis: ergo potentia sortis sufficit: negatur consequentia: quia licet nulla maior reqrit̃: reqrit̃ tamen aliqua maior. Et ꝙ nulla maior requiritur patet: quia si sic signetur illa: tunc inter illam ⁊ sortem sunt infinite potentie quarum quelibet sufficit portare. a. ergo illa non requiritur. ¶ Ad secundum conceditur ꝙ potentia sortis non est ita potens ad impediendum. a. ne descendat sicut. a. ad descendendum. Et tunc ad argumentum nego antecedens pro secunda parte: eo ꝙ implicat contradictionem implicat enim ꝙ aliqua potentia sufficit deprimere sor. ⁊ ꝙ sor. sufficit per se portare ipsam quod ñ est possibile. ¶ Ad tertium nego ꝙ sortes sufficit tantum portare q̃tum ipse sufficit portare. Et ad probationem nego consequentiam: cum toto illo antecedente stat ꝙ sortes est ita fortis sicut est fortis ⁊ ita sufficiens sicut est sufficiens. Et vlterius non solum conceditur ꝙ sortes non sufficit portare tantũ q̃tum ipse sufficit portare: ĩmo nec sufficit portare maius q̃ ipse sufficit portare nec minus. Et si arguitur sic: sor. sufficit portare aliquantum: ⁊ ipse non sufficit portare tm̃ q̃tum ipse sufficit portare: igitur sor. sufficit portare mains q̃ ipse sufficit portare: negatur consequentia. nec arguitur ab exponentibus ad expositum: eo ꝙ negatiua exponens deberet esse ista. Sor. non tantum sufficit portare q̃tum ipse sufficit portare que est falsa: ꝙ suum contradictorium est veruꝫ: videlicet sor. sufficit portare tantũ q̃tum ipse sufficit portare: vt patet ex suis exponentibus. Exponitur eniꝫ sic: sor. sufficit portare aliquãtum ⁊ ipse non mains sufficit portare quã sufficit portare: modo patet ꝙ quelibet istarum est vera. ¶ Ad quartum concedo ꝙ potentia sor non est minor potentia. a. ꝙ imediate post instans quod est presens erit minor. a. nec potentia sor. est insufficiens ad portandum. a. quia immediate post instans presens erit insufficiens: negatur tamen ꝙ potentia sor. est minus sufficiens propter hoc ꝙ ipsa in portando continue naturaliter debilitatur: quia potentia sor. non est sufficiens: nec sequitur hui⁹ potentia continue erit insufficiens ad hui⁹ operationem ⁊ ipsa est. igitur ipsa est insufficiens ad eandem operationem: nec illa est causa propter quã sor. erit insufficiens: quia continue post hoc erit ipse insufficiens: sed ħ est causa quia potentia sortis est ita debilis ꝙ non sufficit per se sufferre tantam passionem ab. a. per tempus portãdo sicut. a. naturaliter est actiuꝫ cum istis circunstantijs. ¶ Ad quintum admitto casum. Et ad argumentum quando arguitur: fortior est sor. quã vnq̃ fuit. Ideo sufficit portare mains q̃ prius sufficiebat negatur consequentia. Et similiter negatur illa consequentia. Sor. est magis sufficiens ad per se portandum q̃ ipse prius fuit ergo sor. est sufficiens ad per se portandum mains quã prius fuit. Et causa est: quia quãuis sortes est fortior q̃ ipse prius fuit non tamen in aliqua propositiõe fortior. Et vlterius ad argumentum illa consequentia est bona. sor. est fortior quã aliquis istorum: ergo sufficit plus portare ergo per idem ⁊ alia: negatur consequentia: nec est similitudo: quia ista est in terminis simplicibus. alia vero in terminis compositis. ¶ Similiter sequitur: sor. est fortior q̃ aliquis istorum: igitur in aliqua proportione sed non sequitur: sor. est fortior q̃ prius fuit: igitur in aliqua proportione. Et ex alio etiam: quia est dare maximũ gradum fortitudinis tam sortis q̃ cuiuslibet istorum: nõ tamen est dare maximum ꝙ sor. sufficit portare. Iuxta hoc conceditur: ꝙ sicut sor. non sufficit portare tantum quãtum ipse sufficit portare. Ita non sufficit portare tm̃ q̃tum ipse sufficiebat portare: quia si sic: ponatur ergo ꝙ portet tãtũ q̃tum ipse sufficiebat portare: ⁊ sit illud. b. tũc .b. ē mai⁹. a. vl' min⁹ vl' equale. Si mai⁹ vl' eq̃le ergo iã ñ suffic̃ portaꝫ. a. si min⁹: igr̃ i aliq̃ ꝓportõe dĩsibili: ⁊ p ꝓ̃ns

maius illo portauit: ⁊ si sic illud .b. non est tantum q̃tum ipse sor. sufficiebat portare ⁊c. Unde sicut non ē dare maximũ qd̃ sor. sufficit portare. Ita nõ est dare nec fuit dare maximũ q̃ ipse prius sufficiebat portare.

Sed cõtra istã rãsionẽ arguit̃ sic: sor. sufficit portar̃ aliq̃tũ ⁊ imediate ante instans qd̃ est presens sufficiebat portare aliqnãtũ ⁊ sor. imediate ante instans presens non sufficiebat portare tm̃ q̃tum ipse sufficit portare: igitur sor. sufficit portare maius q̃ vnq̃ sufficiebat: ⁊ per consequens sufficit tantũ portare ⁊c. ꝓña pz ab exponentibus ad expositũ. ¶ Itẽ immediate post hoc sufficiet plus portare q̃ nunc sufficit: supposito q̃ cõtinue fortificabitur ergo tã sufficit plus portare q̃ imediate ante hoc sufficiebat: q: cõsimiliter sicut imediate post hoc erit sor. fortior q̃ iam est ita iam est fortior q̃ imediate ante hoc fuit. In alijs terminis bene vz consimilis modus arguendi supposito q̃ .a. continue recedat .a.b. puncto: tunc imediate post hoc plus distabit q̃ iam distat ita iam plus distat q̃ imediate ante hoc distabat ⁊c. ¶ Item arguitur sic Sor. prius sufficiebat portare .a. ⁊ nullũ maius .a. prius sufficiciebat portare: ergo .a. fuit maximũ q̃ ipse sufficiebat portare.

Ad ista respõdetur ¶ Ad primũ negando primo tertiam partez antecedentis vz q̃ imediate ante hoc sor. non sufficiebat portare tantum q̃tum ipse sufficit portare ymo imediate ante hoc ipse sufficiebat portare tm̃ q̃tum ipse sufficit portare: non tamen in aliquo instanti sed i quolibet tẽpore terminato ad hoc instans presens. ¶ Et si ponatur q̃ ipse portauerit tm̃ q̃tuz ipse sufficit portare admittatur casus. Et tunc si querit̃ vtrum illud sit maius .a. minus vel equale non detur illud q̃ ipse imediate ante hoc portauit cum tanta vel tanta grauitate. Alio mõ potest negari ꝓña: nec arguitur ab exponẽtibus ad expositum eo q̃ scõa exponens deberet esse ista. Non imediate ante hoc sor. tm̃ sufficiebat portare q̃tũ ipse sufficit portare: ymo ante hoc tm̃ sufficiebat portare q̃tũ suffic̃ portare: q: ante hoc sufficiebat portare aliquantũ ⁊ iam suffic̃ portare aliquantũ ⁊ nõ maiꝰ suffic̃ tã portare q̃ prius sufficiebat vt manifeste patet. ¶ Ad secunduz nego q̃ sortes sufficit plus portare q̃ prius sufficiebat: ⁊ concedo q̃ imediate post hoc sufficiet plus portare q̃ modo sufficit: ⁊ ex hoc non sequitur q̃ iam sufficit plus portare q̃ prius sufficiebat: Et ad similitudinem de distantia dico q̃ non ē similitudo: q: respectu potentie non est dare maximum: sed respectu distantie semper est dare maximum: sicut si .a. distat a.b. tunc est dare inter illa maximam distantiam: sed sic non est de potentia portatiua sor. q: non ē dare maximuz q̃ sor. sufficit portare sed minimũ qd̃ nõ ⁊c. ¶ Ad tertium nego ãs pro scõa parte: vz q̃ nullũ maius .a. sufficiebat prius sor. portare: q: continue quãdo ille portauit .a. vel sufficit portare .a. tunc suffic̃it portare ipse maius .a. q: tunc non fuit maximum qd̃ pro eodem instãti sufficiebat portare: sed bene conceditur q̃ sor. nunq̃ sufficiebat portare maiꝰ q̃ fuit .a. Et si arguitur sic: Sor. sufficiebat portare .a. ⁊ non sufficiebat portare maius q̃ fuit .a. igitur .a. fuit maximum pondus q̃ ipse sufficiebat portare: negatur ꝓña: nec sequitur sor. sufficiebat portare maius .a. ⁊ sor. est ita fortis sicut fuit ⁊ fortior: igit̃ adhuc sufficiet portare maius .a. Etiã non sequitur sor. sufficit portare maius .a. ⁊ ipse non sufficit portare maius q̃ fuit .a. ergo ipse sufficit portare maius q̃ est .a. sicut non sequitur: pater tuus fuit maior te ⁊ non fuit maior q̃ tu fuisti supposito q̃ iã sis ⁊ fueris maior eo ergo pater tuus fuit maior q̃ tu es. ¶ Ad quintũ ⁊ vltimuz principale concedo in illo casu q̃ .a. continue descendet intendendo motum suum: a. non gradu: sed nego q̃ .a. descendat infinita tarditate. Et tunc ad argumentum nego consequentiaz: sed non plus sequitur nisi q̃ infinita tarditate .a. descendet: sicut in multis exemplis pz: in infinitum tarde mouebitur aliquis punctus in celo ⁊ tamen nullus punctꝰ in celo mouebitur in ifinitum tarde. Et in corpore quod rarefit vno eius extremo quiescente infinituz tarde mouebitur aliqs punctus illius ⁊ tamen nullus punctus illius mouebitur in infinitum tarde. Ita in proposito infinitum tarde descẽdet .a. sed .a. non descendet in infinitum tarde: nec infinita tarditate. Item nego q̃ .a. descendet in aliquo instanti ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: q: quocunq̃ instãti dato in quo tarde descendet per prius descendet tarde. ¶ Sed bene concedo q̃ .a. ita tarde descendet in aliquo instanti sicut descendet in aliquo instanti: q: in aliquo instãti tarde descendet ⁊ non tardius descendet in aliquo instãti q̃ descendet in aliquo instanti. Similiter concedo q̃ .a. ita tarde descendet sicut descendet in aliquo instanti: ⁊ ẽt mouebitur ita tarde sicut mouebitur in aliquo instanti: nõ tamen requiritur q̃ .a. in aliquo instanti sic facit: q: neutra illarum propositionum pro sui verificatione requirit instans: eo q̃ cuiuslibet earum verbum principale est verbum adiectiuũ de terminis ꝓpositis sed negatur q̃ .a. tardius descendet q̃ descendet in aliquo instanti: q: vna eiꝰ exponens est falsa vz non ita tarde .a. descendet sicut descendet in aliquo instanti.

Cõtra istam responsionem arguit̃ sic .A. in nulla proportione nec per tempus nec per instans descendet ita tarde sicut descẽdet in aliquo instanti: igit̃ .a. non descẽdet ita tarde ⁊c. ¶ Secundo si .a. descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti ⁊ iam non sic descendit ergo incipit vel incipiet: consequens falsum: q: quocunq̃ instanti ante illud tardiꝰ descendet. ¶ Tertio si .a. descendet ita tarde sicut descẽdet in aliquo instanti ⁊ infinita tarditate .a. descendet: igitur .a. descẽdet ifinita tarditate i aliquo instãti.

Ad ista respõdetur ¶ Ad primuz nego cõsequentiam: sicut sequitur in nulla proportione nec per tempus nec per instans erunt duo instantia: igitur nunq̃ erũt duo instantia. ¶ Ad secundum nego ꝓñam: q: ibi non fit comparatio respectu alicuius certi actus: dato enim q̃ .a. remittet motum suum vsq̃ ad non gradum adequate i ista hora tunc est ãs verum ⁊ ꝓñs falsum: sicut clare pz: verũtamen lz illa ꝓña non valeat: concedo tm̃ ꝓñs vz q̃ .a. incipit ita tarde moueri vel descendere sicut mouebit̃ vel descendet in aliquo instãti: q: imediate post hoc descẽdet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: vnde qñ .a. intẽdit motum suum .a. non gradu incipiendo: tunc concedendũ est q̃ incipit vel incipiet ita tarde moueri sicut mouebitur in aliquo instanti: sed tm̃ non desinit nec desinet moueri ita tarde sicut mouebitur in aliquo instanti: ⁊ qñ .a. remittit motum suum vsq̃ ad non gradum tunc desinit vel desinet ita tarde moueri sicut mouebitur in aliqno instanti sed non incipit nec incipiet sic moueri. ¶ Ad tertiũ dico q̃ nõ sequitur q̃ .a. descendet infinita tarditate in aliquo instãti: sicut posito q̃ aliq̃ linea rarefieret giratiue ĩ infinitũ tũc nõ seqt̃ illa linea ita magna erit sicut erit aliq̃ eiꝰ ps sed infi^{m} magna erit aliq̃ eiꝰ ps: ergo illa linea erit infi^{m} magna.

Amplius contra istã regulã arguitur sic: p aliquam distantiã põt .a. apparere pedalis quãtitatis ⁊ p aliquã non: ⁊ tamen non est dare minimam distantiã per quam .a. non potest appere pedalis quãtitatis: igitur regula falsa docẽs ptẽ negatiuã sustineri: ꝓña pz ⁊ ãs silr̃ pro prima pte. Sed regulaz probo: q: si non: detur ergo minima distantia per quã .a. nõ potest apparere pedalis q̃titatis que sit .b. tunc arguit̃ sic. b. est minima distantia per quã .a. non põt appere pedalis q̃titatis ergo p .b. distãtiã .a. nõ põt appere pedalis q̃titatis: sed per quacunq̃ distantiam mino: cm .b. vel tantam: cõsequens est falsuz eo q̃ aliqua est ita modica distantia q̃ p illaz .a. non potest videri: quia visibile potest esse ita propinquuz oculo q̃ non posset videri secundum illud philosophi sensibile positum supra sensuũ non sentitur. ¶ Secundo ponatur .a. in fine .b. distantie ⁊ iuxta ipsum .d. insensibiliter maius tũc sequitur q̃ .d. apparet pedalis quãtitatis: ⁊ .a. apparet sensibiliter minus .b. ¶ Sed contra quantumcunque .a. appropinquaret citra finem .b.

distãtie apparet pedalis q̃ztitatis: sed iam nõ apparet sensibiliter minus q̃z in quocunqz puncto citra.b. igit̃ ⁊ i.b. apparet pedalis q̃ztitatis. ¶ Tertio q̃z uis.a. remouere ⁊ vltra finem.b. distantie nõ apparet sensibiliter minus q̃z apparet in fine: ergo per idẽ si appropinquaret non apparet sensibilr maius sed si appropiquaret apperet pedalis q̃ztitatis: igitur ⁊ in fine. ¶ Quarto.a.in fine.b.distantie non apperet in aliqua ꝓportione plus distare q̃z in aliquo puncto sed in quolibet puncto citra appareret pedalis quãtitatis igitur ⁊ in fine.

Ad ista argumenta rñdetur. ¶ Ad primũ nego consequentiã: in qua inferr̃ ꝙ ꝑ quãcũqz distantiaz minorem distantia.b.potest.a.apparere pedalis q̃ztitatis: sed bene sequitur ꝙ quacũqz minori data datur maior minor.b.ꝑ quã.a.potest apparere pedalis. Et hoc est verum: hec.n. est secunda exponens ⁊ non alia. ¶ Potest tamen aliter responderi sophistice negando ꝙ aliqua est ita modica distantia ꝙ per illam nec sibi equalẽ.a.potest appere: ymo omne ꝙ apparet per infinitum modicã distantiaz appet: quia solum apparet per totã distantiam que est inter nos ⁊ ipsum ⁊ per q̃libet partem illius distãtie. ¶ Ad secũz dicitur ꝙ.a.⁊.d.in fine illius distantie apparent in equalia: q:.a. apparet sensibiliter minoris q̃ztitatis q̃z pedalis. Et quando arguitur ꝙ non: q: q̃ztũcunqz modicuz.a.appropinquaret appareret pedalis q̃ztitatis: hoc negat̃. Similiter negatur ꝙ in quolibet puncto citra apparebit pedalis q̃ztitatis: q: hoc est impossibile: ſz concedo ꝙ in quolibet instanti citra.b.põt apparere pedalis q̃ztitatis: nõ tñ est possibile ꝙ in quolibet instãnti citra.b.a. appareat pedalis q̃ztitatis: q: non est possibile ĩ aliquo instanti citra apparebit cum ita bonis circũstantijs sicut potest apparere: verbi gratia quilz habet vnã certam periodũ vltra q̃z nõ potest viuere nec per illã potest durare: nec pro quolibet instanti illius sed bñ pro quolz instãti intrinseco potest durare: non tñ est possibile ꝙ pro quolibet instenti intrinsico duret q: nõ est possibile ꝙ habeat ita bonam ꝓseruatiuaz vite sue sicut põt habere ⁊ sic est in proposito: q: lz.a.appropinquaret versus oculum non ꝑ hoc apparet pedalis q̃ztitatis: sed forte valde sensibilr appropinquaret afiq̃z apperet pedalis q̃ztitatis: ⁊ hoc ꝓm circũstantias debiliores vel fortiores appositas. Et ꝓm istum modũ rñdendi solunntur oia alia argumẽta facta ⁊c. ¶ Ad ista argumẽta potest aliter responderi tenendo ly potest non ita loyce sed pro quadam sufficientia nãli: primum ẽ solutũ. ¶ Ad secundum admitto casum: ⁊ concedo ꝙ in fine.b.distantie.d.apparet pedalis q̃ztitatis: ⁊ a minoris. Et tũc ad argumentum q̃ztũcunqz.a.appropinquaret versus oculuz citra.b.finem distantie apparet pedalis q̃ztitatis: concedo sed iam non apparet sensibiliter minus q̃z in quocũqz pũcto citra.b.ergo in.b.a.appet pedalis q̃ztitatis cõcedo cõsequentiã: ⁊ nego minorẽ: vz ꝙ iã non apparet.a.sensibilr minus q̃z in quocũqz puncto citra.b.q: lz excessus.b.non ad quẽcũqz punctum sit sensibilis tñ ille excessus additus alicui puncto citra.b.cãt diuersitatem sensibilẽ. ¶ Ad 2m nego ꝓñam: q: in tali casu assignatur remotio que sufficit causare diuersitatem ⁊ que non sufficit causare diuersitatẽ remotio enĩ.b. distãtie ab oculo cãt diuersitatẽ ⁊ quecũqz maior ꝙ.a.non appareat pedalis q̃ztitatis: sed nõ q̃cunqz remotio minor sufficit causare diuersitatẽ ꝙ.a. non appareat pedalis q̃ztitatis: nec per quãcunqz remotionem maiorem requiritur ꝙ.a.appareat minoris q̃ztitatis q̃z ĩ fine .b.distantie: datur enim minima remotio per quã.a.non potest apparere pedalis q̃ztitatis sed non datur maxima remotio ꝑ quã.a.potest apparere tante vel tãte q̃ztitatis. ¶ Ad tertium nego ꝙ.a.in fine.b.distantie non apparet plus distare q̃z in aliquo puncto citra: q: in quolibet puncto citra apparet.a.pedalis q̃ztitatis sed nõ in fine.b. distãtie. Et tunc ad argumentum In nulla proportione apparet.a.in fine.b.distantie plus distare q̃z in aliquo puncto citra: sed in quolibet pũcto citra apparet pedalis q̃ztitatis igitur ⁊c. negatur ꝓña: q: lz in nulla ꝓportione apparet.a. plus distare ⁊c. tñ apparet plus distare in aliq̃ ꝓportione sicut licet in nulla proportione sum maior q̃z prius fui vel ero: sum tamen maior q̃z prius fui vel ero in aliq̃ proportione ⁊ sic pz solutio istoꝝ argumẽtoꝝ.

Contra secundaz regulaz scõi articuli Volo arguere amplius: q: omnia argumenta facta ꝗ primã regulaz possũt reduci cõtra secundã regulã que ponit ꝙ si diuisio fiat respectu termini nũerralr distributi solũ ꝑ suppositis finitis ĩ ꝑs negatiua eligenda ⁊ affirmatiua negãda.

Cõtra tertiam regulam secundi articuli que ponit ꝙ distributo termino respectu cuius fit diuisio ꝑ infinitis suppositis est sustinenda ꝑs affirmatiua diuisionis. ¶ Cõtra hoc arguit̃ sic: Aliqõ pondus qõlibet fortius forte sufficit portare ⁊ aliqõ non ⁊ tamen non est dare maximuz pondus quod qõlibet fortius for. sufficit portare: igitur regula falsa: consequentia cum maiori pz ⁊ minor probat̃: q: si aliquod ẽ maximuz pondus qõ qõlibet fortius for. sufficit portare: igitur aliqõ est maximum pondus ꝙ aliqõ fortius forte sufficit portare: ꝓñs est falsum ⁊ ꝗ dicta: ⁊ ꝓña pz: q: arguitur a termino stante mobilr ad eundẽ stantẽ ĩmobilr. Similiter si aliqõ est maximum pondus qõ quodlz fortius forte sufficit portare ⁊ plato est fortior forte vt suppono: igitur aliquid est maximũ pondus ꝙ plato sufficit portare consequens est iterum falsum vt prius est probatum ⁊ consequentia tenet: q: arguitur a termino stante ꝓfuse ⁊ distributiue ad suum inferius cuz debito medio. ¶ Tertio arguitur sic: ⁊ pono ꝙ.b.sit vna resistẽtia vniformiter difformis cuius q̃libet partem sufficit.a. diuidere. Et sit .c.alia resistentia cuius non quãlibet partem sufficit.a.diuidere tunc sic. Aliqua est resistentia cui? quãlibet partem sufficit.a.diuidere. Et aliqua est resistentia cuius non q̃lz partem sufficit.a.diuidere nec tantam: ⁊ tñ nulla ẽ maxima resistentia cuius quãlz partez sufficit.a.diuidere: ꝓbat̃ q: si aliqua sit maxima: sit illa.b. Et arguitur sic.b.est maxima resistentia cuius quãlibet partem sufficit.a. diuidere ergo.b.est maxima resistentia quã for. vel.a. sufficit diuidere: consequens falsum vt prius est probatum: ⁊ consequentia patet: q:.b.resistentie quãlibet partem sufficit.a. diuidere sed.b.est maxima resistentia cuius q̃libet partẽ sufficit.a.diuidere: igitur.b.est maxima resistentia quam sufficit diuidere. ¶ Tertio arguitur sic: Et signo.a. quantitas que ab aliquo mobili poterit pertransiri adequate in hac hora monstrãdo continue.b.gradu velocitatis. Isto posito sequitur ex regula ꝙ.a.q̃ztitas est maxima q̃ztitas que poterit ꝑtransiri in hora quolibet gradu intensiori.b. gradu. ¶ Sed ꝗ Nam si.a.q̃ztitas poterit pertransiri in hora quolibet gradu intensiori.b.gradu ergo poterit correspondere alicui gradui ĩtensiori.b.gradu in minori tpe q̃z in hora ⁊ per consequẽs pertrãsitio illius.a. quãtitatis poterit correspodere alicui gradui intensiori.b. in minori tempore q̃z in hora consequens falsum: q: si poterit: ponatur ergo ꝙ pertransitio.a. q̃ztitatis correspondebit alicui intensiori gradui.b.gradu in minori tempore q̃z in hora: modo hoc non est ponendum q: nullus est gradus intensior.b.cui illa pertransitio correspondebit in minori tẽpore q̃z in hora.

Ad ista argumenta rñdetur. ¶ Ad primũ nego ꝓñam in q̃ iferr̃ ꝙ ẽ dare maximũ põd? ꝙ aliqõ forti? for. sufficit portare. Et tũc ad ꝓbationẽ dico ꝙ nõ ſp a termio stante mobilr ad eũdẽ terminũ stantẽ ĩmobilr ẽ bonũ argumẽtuz: ⁊ ꝗ ꝓtingit qñ talis termin? in ꝓpõne est scõdarie ꝓbabilis qualr est ĩ ista ꝓpõne ꝑdicta: dz.n.eadẽ propositio ꝑ bari primo ratione primi termini qui est superlatiuus gradus. Eodem modo dicitur ad aliõ negando cõsequentiã quia ratione secundi termini non contingit propositionem probari. ¶ Ad secundum respondetur cõcedendo ꝙ.b. est maxima resistẽtia cuius q̃libet partez sufficit.a.diuidere ⁊ tunc ad improbationẽ nego ꝓñam: sicut non sequit: quãlibet partem.b.resistentie sufficit.a.diuidere: ergo to

tum.a.resistentiaz sufficit.a.diuidere vel.a.sufficit diuidere quālibet partem.b.resistentie:qz dato ꝙ.a. sufficiat diuidere totam resistentiam precise terminataz ad.f.gradū resistētie exclusiue pz ꝙ q̄libet partem illius.b. resistētie sufficit.a.diuidere qz nulla est pars citra.f.quin illaz sufficiat.a.diuidere ⁊ tñ.a.non sufficit diuidere quālibet partem illius resistentie:qz si sic tunc sufficeret diuidere ad.f.gradum inclusiue:qz in nulla proportione est illa tota resistentia maior q̄ aliqua pars:sed tamē qualibet eius parte data est tota resistentia illa maior: ideo quālibet sufficit.a. diuidere ⁊ non sufficit quālibet diuidere: cuz resistentia correspondens.f.gradui sit equalis potentie.a. ¶ Ad tertiū concedo ꝙ.a.est maxima q̄titas que poterit pertransiri ī hora quolz gradu intensiori.b.gradu. Et tunc ad improbationem concedo ꝙ pertransitio.a.q̄titatis correspōdebit alicui gradui intensiori.b.gradu nullo tamē gradui intensiori .b. gradu correspondebit illa pertransitio : in prima propositione ly gradui stat confuse tantum.

¶ De isto termino totus.

T autem prora cum posteriorsbus clarius intelligātur memorie restat reducere quorūdam terminorum notitiam q quādoqz cathegorematice quandoqz syncathegorematice: tenēt vt sunt hij totus tota totuz sp ⁊ ab eteno quibus annectitur infinitus infinita infinitum : de quibus omnibus a primo incipiendo est successiue dicendū. Sumitur ly totum syncathegorematice quādo toti propositioni preponitur principalem copulaz sue enunciationis determinando ⁊ tunc huic orationi cōplexe omne q̄tum conuertibiliter equipollet ly totus vel tota cum ly quelibet pars q̄titatiua vel integralis conuertitur : verbi gratia totus sortes est aliquid hominis conuertitur in istaz quelibet pars q̄titatiua sor.est aliquid hominis : tota hec propositio est vera equipollet huic quelibet pars q̄titatiua huius propositionis est vera totum istud lignum comburitur equiualet isti:omne q̄tum istius ligni comburit: vel vt prius quelibet pars integralis istius ligni comburitur. Non.n. volo dicere ꝙ ly totum toti propositioni prepositus possit indifferenter sūmi cathegorematice vel syncathegorematice sicut nec ly omnis vel omne:nullus vel nullum cum toti propositioni .preponitur. Nullus.n.diceret ꝙ hec propositio:omnis homo est animal esset dubitabilis vel distinguēda:⁊ ꝙ posset esse vera vel falsa sic significando indefinita vel vniuersalis ⁊c. ymo cum preponitur sine quacunqz distinctione conceditur:⁊ hoc non omnis homo:homo est animal continue negatur. ¶ Eodem modo dico ad hmōi propositiones determinatas p ly totus tota totum ꝙ cum proponuntur sine distinctione aliqua respondetur. ¶ Existo infero primo veritatem talium propositionum. Totus sortes est minor sor. Totus sor.est pars sor. Totus sortes est aliquid hominis. Tota a propositio est dictio vel sillaba:sit.a.illa homo ē. Totus sortes aliqua sui parte ē minor. Totus sor.aliqua sui parte est maius. Totus sor.alicui sui parti ē equalis: ⁊ sic de infinitis quarum quelibet est vera vt patet per sua cōuertibilia prius nominata. ¶ Secundo infero falsitates taliū propositionum. Totum qd̄ est in mūdo est in oculo tuo vel in bursa tua. Tota disiūctiua est vera cuius altera ps est vera. Totus sor.est homo vel animal. Totum subtz propositionis vniuersalis distribuitur. Totum subiectuz propositionis exclusiue stat confuse tñ. Totum predicatum vniuersalis affirmatiue vel indefinite affirmatiue stat confuse tñ vel determinate. ¶ Hec oia sunt falsa vt pz: Prima significat ꝙ omne q̄tum quod est in mundo est in oculo tuo vel in bursa tua quod est falsum: quia nec ceium nec anglia nec aliquis homo ē in oculo tuo nec ī bursa tua: Secunda significat ꝙ quelibet pars disiunctiue est vera cuius altera pars est vera quod iterum est falsum: quia ß tu es asinus est pars disiunctiue ⁊ tamen ipsa non est vera cuius altera est vera. Negatur etiam ꝙ tota disiunctiua cuius altera pars est vera est vera:quia non quelibet pars disiunctiue cuius altera pars est vera est vera: quia ß tu es asinus est pars disiunctiue cuius altera pars est vera ⁊ tamen ipsa est falsa: Tertia propositio significat ꝙ quelibet pars q̄titatiua sortis est homo vel animal qd̄ iterum est falsum:quia tam pes q̄ manus est pars q̄titatiua sortis ⁊ tamen nō est homo nec animal: Quarta propositio consimiliter est falsa:quia non quelibet pars q̄titatiua subiecti propositionis vniuersalis distribuitur vt sunt littere vel syllabe que non distribuuntur Et sic patz quid ad alias duas est dicendum.

Contra quedam dicta arguitur ⁊ ꝑmo probando hanc ēē falsaz totus sortes est pars sortis:quia sequitur totus sortes est pars sortis sed omnis sor.est homo ergo totus homo est pars sor.consequentia bona qz arguitur ab inferiori ad suus superius affirmatiue ⁊ cōsequens est falsum: igitur ⁊ antecedens nō minor igitur maior:: ꝙ antecedens sit falsum patet:quia non quelibet pars q̄titatiua hominis est pars sortis multe ymo infinite sunt partes q̄titatiue platonis que non sunt partes sortis. ¶ Secundo arguit probando illam esse falsam:totus sor.est minor sorte: qz non quelibet pars q̄titatiua sor.est minor sor. ergo non totus sor.est minor sor.patet consequentia ⁊ antecedens probatur:nam materia sor.que est altera pars compositi est ps q̄titatiua:quia longa lata ⁊ profunda concurrēs ad compositionē corporis q̄ti ⁊ tamen non est minor sor.igit ⁊c. ¶ Tertio probatur hanc esse veram totus sor.est sor.homo vel animal:nam aliqua pars sor.est sor. Et non ē maior ratio de vna q̄ de qualibet:igitur queliqet pars sor.ē sor.patet consequentia ⁊ antecedens probatur:pro maiori parte non pars sor.potest esse sor.sed nulla pars sor.potest esse aliud q̄ iam est ergo ⁊ iam est sor.antecedens pz in casu cōmuni signando totum residuum sor.preter digitum qui desinat esse pars sor.per positionem de presenti tunc noto illud residuum a digito per.a.⁊ arguo sic: immediate post hoc.a.erit sor.⁊.a.est pars sor. igitur pars sor. erit sor.antecedens sic ꝓbat.a.est ꝓpositus ex materia residua a digito ⁊ anima intellectiua est sor.immediate post hoc erit compositum ex illa materia ⁊ illa forma igit ⁊c. In eodem casu potest probari ꝙ pars sor.est sor.quia.a. est sor.⁊.a.est pars sor.igitur pars.a.sor.ē sor.consequētia patet ⁊ maior probatur. Nam.a.est homo ꝙ est compositum ex corpore ⁊ anima intellectiua ⁊ non alius homo q̄ sortes igitur ⁊c.

Ad hec omnia respōdetur. ¶ Ad primū nego consequentiam:quia licet arguit cuz medio affirmatiue arguitur tamē cum distributione precedente superius:eo ꝙ ille termin⁹ homo stat in consequente confuse ⁊ distributiue non in recto sed in obliquo: vnde obseruande sunt hee regule que obseruantur in alijs signis distributiuis. ¶ Prima est ꝙ ab inferiori ad suum superius distributuz per ly totum nō valet argumentum: vnde non sequitur totus sor.est aliquid sor.igitur totus homo vel totuz animal ē aliquid sor. quia tunc oportet concedere ꝙ quelibet pars asini vel equi ēt aliquid sor.quod est falsum. ¶ Secunda regula a superiori distributo per ly totum ad suum inferius cum debito medio est bonum argumentum: sequitur enim totus homo non est albus ⁊ sor.est ergo totus sor.non est alb⁹. Similiter sequitur totus homo est niger ⁊ plato est : igit totus plato est niger. ¶ Tertia regula ab inferiori ad suū superius non distributum per ly totum cum debito medio est bonum argumentum:conceditur enīz non totus sor.cognoscitur a me ⁊ sor.est igitur non totus homo cognoscitur a me. Non totum.a. lignum videtur a te ⁊.a. lignum est vnum lignum:igitur non totum lignum videtur a te Existo sequitur. ¶ Quarta regula ꝙ a superiori non distributo per ly totum ad suum inferius non valet argumentum: vnde non sequitur:non totus homo ē minor sorte ⁊ sortes est homo : igitur non totus sor. est minor sorte patet ꝙ in casu antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ¶ Ad secundum argumentum nego ꝙ non quelibet pars quantitatiua sortis est minor sorte.

Et etiam nego ꝙ materia que est altera pars compositi ꝛ pars q̃ titatiua: vt hmõi responsio intelligatur est notandum ꝙ in sor. est duplex pars. s. qualitatiua que est altera pars compositi vt pz tota illa materia cuz qua componit anima. Et q̃ titatiua que est minor toto minorez continẽs materiam q̃ totum: que cum alia q̃ titate constituit aliqd totum q̃ tum: quarum nulla est in potentia ad aliam: Ex hoc patet ꝙ materia sor. vel eius corpus nõ dicitur pars q̃ titatiua vel integralis: qr perfectibilis est per animam ꝛ in potentia respectu eiusdem non obstante ꝙ ambo cõstituant corpus habens q̃ titatem. Cõsimiliter potest dici de materia eq ꝙ est q̃ ta non tamen ps q̃ titatiua vel integralis: cum non sit minor toto ymo actuatur per formã ꝛ est ipotentia respectu eiusdẽ sed precise vocatur pars qualitatiua vel essentialis quare ꝛc̃. ¶ Ad tertium argumentum diuersi subtiliter respõdẽt dicit eni primo vna respõsio ad casum distinguendo quid intelligis per totum residuum preter digitum: vel vnum compositum ex residuo a digito ꝛ anima itellectiua ꝛ sic casus est impossibilis: qr anima componit cuz materia ꝛ cũ nulla eius pte. ¶ Vel intelligis solum materiam residuam a digito non connumerando animam intellectiuam: ꝛ tunc dicit ꝙ sor. nũq̃ erit illa materia: ꝛ per consequens nec illud residuũ a digito. ¶ Verũtamen bene ꝓceditur ꝙ sor. imediate post hoc erit compositus ex illa materia residua ꝛ illa anima ꝛ tamen iam sic nõ est compositus. Et lz illa imediate post hoc componit cum alia materia q̃ iam componat tamen manebit idem compositum qr varietas materie non variat compositum: ymo si per ymaginationem illa anima componeretur cum arbore adhuc illud compositum eẽt idez homo qui nũc ẽ sor. Lz hec responsio sit subtilis ipa tamen ponit duo que non sunt physice dicta. Primo. n. ponit ꝙ anima intellectiua componit cum tota materia ꝛ cum nulla eius parte.

Contra quelibet pars dicte materie vnit ergo quelibet talis actuatur per formam: ergo forma informat ꝛ actuat q̃libet partem ꝛ per consequens cum qualibet tali ꝓponit. ¶ Secundo dicit B responsio q̃tũcunq̃ varietur materia hominis dummõ maneat eadem aia intellectiua semper est idẽ homo. Sed probo ꝙ non: qr data ista responsione sequuntur due conclusiones impossibiles: prima est ꝙ idem homo potest seipsum generare: probatur. Illaz ex quo materia nõ est de esse hominis ponatur ꝙ sor. generet ꝛ perducat fetum qui remaneat in vtero vsq̃ ad istans infusionis anime: tunc volo ꝙ deus corrumpat sor. ꝛ infundat animam eius illi corpori. Isto posito patet ꝙ illud generatuz est sor. ꝛ illud ꝙ generat est sor. ex quo ad ydemptitatem numeralem sor. non requiritur nisi ydemptitas anime ꝛ non materie. ¶ Secunda conclusio ẽ ista sequens ex hac responsione: ꝙ idem homo transibit parisius vsq̃ romam ꝛ ibidẽ obuiabit sibiipsi ꝛ cuz seipso pugnabit demum reuertetur ad angliaz ꝛ dicet amicis quo sepeliuit seipsum rome: hec conclusio statim sequitur: supposito per ymaginationem ꝙ eadẽ anima actuaret duas materias vnam rome ꝛ aliam parisius quare ꝛc̃. ¶ Secunda responsio dicit ꝙ sor. est pars sor. sed non idez sor. est pars suiipsius sed vnius alterius sortis: ita ꝙ sortes est vnum ens per se compositum ex multis quorum quodlibet est sor. ꝛ qõlibet illorum est pars vnius sor. qui sic ẽ sortes ꝙ nõ est pars alterius sortis. Ita ꝙ i isto casu. a. est sor. ꝛ pars sor. ymo infinita sunt in composito ex. a. ꝛ digito quorum quodlibet est sor. ꝛ pars sor. Et si ex hoc arguitur ꝙ ly sor. sit terminus cõmunis: quia vnica impositione significat plures homines ꝛ de eisdem predicatur: negãt consequentiam: dicunt enim ꝙ ad hoc ꝙ aliqs terminus sit cõis requiritur ꝙ significet plura quoꝝ vnũ nõ est ps alterius qualr non ẽ in ꝓposito.

Contra istam responsionem arguitur sic: ꝛ sit. b. compositum ex. a. ꝛ digito quero ergo si. a. ꝛ. b. sunt eiusdem speciei specialissime vel non. Si non ꝛ. b. sit homo: igitur. a. nõ est homo: nec sor. consequenter: si sunt eiusdem speciei specialissime igitur sunt indiuidua ꝛ supposita speciei humane ꝛ prime subẽ: ꝛ per consequens tam. a. q̃. b. est hoc aliquid: quia proprium est prime substantie esse hoc aliquid. Et si sic sequitur consequenter ꝙ neutrum illorum est pars alterius. ¶ Secundo sequitur ꝙ non cõior ẽ ille terminus animal q̃ ille terminus homo: quia vter q̃ illorum habet infinita supposita: ymo sequitur ꝙ quelibet istarum est impossibilis: omnis homo currit: omnis homo disputat: omnis homo loquitur vel comedit aut bibit: qr non est possibile ꝙ infiniti homines faciant eundem actum ymo. a. in casu isto nihil agit qr actiones sunt suppositorum ꝛ non partũ. ¶ Tertio sequitur ꝙ sub illo termino hõ vel aial stante confuse ꝛ distributiue non cõtingit descendere ad omnia eius singularia patet qr infinita sunt singularia illorum sed non contingit descendere ad infinita ergo. ¶ Quarto ex ista positione sequitur ꝙ quacunq̃ addictione facta ad sortem resultat alius sor. ꝛ alius homo: consequentia patet tenenti positionem: ꝛ consequens est falsum: quia tunc sequeretur ꝙ nunq̃ fuisses baptizatus: nec prius vidisses me nec vnq̃ comedisti nec bibisti: nec aliquam actionem fecisti: quia nunq̃ fuisti dato ꝙ iam incipias esse. c. per addictionem factam nunc primo. ¶ Quinto sequitur ꝙ in qualibet die generantur infiniti homines ymo ꝙ non cõtingeret eundem hominem bis disputare vel respondere: iniuriari vel ambulare ꝛ sic in arte obligatoria habes cõcedere ꝛ negare vel dubitare quicquid tibi placet ꝛ negare te concessisse vel dubitasse idem: ymo ꝙ tu non es obligatus nec aliquid est tibi positum ꝛ a te admissum q̃ omnia sunt falsa ꝛ contra rationem vt patet ꝛ consequentia probatur: qr in quolibet instanti cuilibet homini est aliqua nona particula primo addita. ¶ Vltimo arguitur cõtra fundamentum opi. dicentis ꝙ infiniti sunt homines i sorte quorum quilibet est sor. ꝛ tamẽ ly sor. non est terminus cõmunis. Et capio istam propositionem: quilz istorũ est sor. demonstratis illis infinitis hominibus in sorte: tũc quero si ly sor. a parte predicati supponit confuse tm̃ vel discrete: si cõfuse tm̃: igitur est terminus cõmunis: quod negat positio. Si discrete igitur stat pro. b. vel. a. aut aliqua alia parte. Si pro. b. igitur quilibet istorum est. b. sed. a. est aliquis illorum igitur. a. est. b. ꝛ per consequẽs non distinguitur. a. a b. qõ est oppositum opi. Si autem dicatur ꝙ ly sor. stat ibi pro. a. vel aliqua alia parte arguat vt prius deducendo opi. hanc ad contradictionem. ¶ Tertia responsio que vera est dicit ꝙ sor. non est pars sor. nec. a. in casu isto est sor. vel homo: qr ad hoc ꝙ aliquid dicatur homo non sufficit ꝙ sit compositum ex corpore ꝛ anima intellectiua sed cum hoc requiritur ꝙ sit aliquid per se vnum non existens pars alicuius: modo sic non est de. a. cum ipsum non sit per se vnum. ¶ Iuxta hoc concedatur ista conclusio: ꝙ. a. ꝛ. b. erunt cras sed non erunt cras. a. ꝛ. b. sed precise. a. supposito ꝙ totum residuuz preter digitum sor. sit. a. ꝛ digitus. b. qui cras erit abscisus. Itez non sequitur. a. ꝛ. b. erunt sor. sed. a. ꝛ. b. non sunt sor. igitur sor. nõ est sor. supposito ꝙ sor. sit. a. cui imediate post hoc adueniet sibi pars. b. sicut non sequitur aliquid albuz erit sor. ꝛ nullum album est sor. igitur sortes non est sor. ꝛ sic de alijs multis ꝛc̃.

Contra istam responsionem arguitur sic. ¶ Istam data illa sequit ꝙ hec diffinitio non esset bona: animal est substantia animata sensibilis sed oporteret dicere animal est substantia animata sensibilis non existens pars alicuius alterius ꝙ sit per se vnum: ꝛ sic sequitur illum terminũ animal est connotatiuũ postq̃ i eius diffõne ponit terminus alterius predicamenti. s. ille terminus ps. ¶ Secõdo sic. a. ẽ ꝓpositũ ex corpe ꝛ aia itellectiua: igit. a. ẽ subẽa aiata sensitiua: igit. a. est in p̃dicamẽto subẽ ꝛ p ꝓns sub aliq̃ spẽ sz nõ vt sub q̃ spẽ nisi sub spẽ aialis vel hominis: igitur. a. est homo vel animal quod negat positio. ¶ Tertio si digitus esset abscisus ab. a. a. esset sortes sed eque bene componitur anima intellectiua cum materia nunc sicut tunc faceret: ergo

qua rōne .a. esset tūc sor. ⁊ iā ē sor. homo vl' aīal quare ⁊c.

Ad hec argumēta respondet. ¶ Ad primum dico ꝙ ꝑ non est diffinitio aīalis: suba aīata sensibilis: q: certum ē ꝙ planta non est aīal ⁊ tm̄ est suba aīata sensibilis: que potest sentiri tangi ⁊ palpari: ymo nec ista suba animata sensitiua quia .a. est suba animata sensitiua ⁊ tamen non est animal: cum non sit suppositū aliqd̄: nec propter hoc volo ꝙ hec sit diffō aīalis: substātia aīata sensibilis vel sensitiua nō existens pars alicuius alterius ⁊c. q: tunc sequeret inconueniens deductū. Sz diffō aīalis ē suba aīata total' sensitiua intelligdēo ꝑ subaz totalē vnā subam hoc aliqd ī attu: ⁊ ꝑ hoc pz: ꝙ .a. non est aīal cuz non sit substātia totalis sz partialis ī ipso sor. ⁊c. ¶ Et si iterum fiet qō de illo termino totalis ꝙ esset terminus alterius p̄dicamenti puta relationis qualitatis vel alicuius alterius: dicet tunc ꝙ ꝑ ē diffō animalis: suba aīata hoc aliquid sensitiua. Et tūc cessabūt argumenta cum qōnib̄: non .n. est sic de aīali sicut de aere vl' aqua: quelz .n. pars aeris est aer ⁊ q̄libet pars aque est aqua sed non quelz pars hois vel aīalis ē hō vel aīal. ¶ Concedit igitur ꝙ aliquid est cōpositū ex corpe ⁊ aīa intellectiua qd̄ non ē hō nec aīal. ¶ Ad sēdm nego ꝓnāz: inqua infert ꝙ .a. ē in p̄dicamēto sube: nō .n. omnis suba sensitiua aīata est in p̄dicamento sube: sed p̄cise suba hoc aliquid aīa sensitiua: mō .a. non est hoc aliqd: nisi forte diceret ꝙ .a. esset in p̄dicamento sube ⁊ in spē humana vel animal per reductionē: sicut mā ⁊ forma dīr esse in eadē specie cum cōposito. Hec ex hoc sequit ꝙ ly hō debeat verificari de ly .a. sicut de .b. q: spēs non verificat nisi de suis suppositis iō verificat de .b. ⁊ non de .a. q: .b. est suppositum cū sit suba prima: ⁊ non .a. ⁊ sic pz solutio. ¶ Ad tertium rndet ꝓcedendo ꝙ digito abscisso .a. esset sor. sed qd̄ dicitur eadez rōne ⁊c. nego similitudinē: q: digito abscisso .a. esset aliqd per se vnū sed digito non abscisso .a. non esset aliquid ꝑ se vnū mō ad hoc ꝙ aliqd fit sor. reqrit ꝙ fit hoc aliqd: sicut requirit ad hoc ꝙ fit hō vel aīal: qr̄ ⁊c. ¶ Ultima rnsio que inter ceteras supius nominatas pulchrior ⁊ magis sophistica esse dignoscit ponit ꝙ iā .a. ī casu illo est tam sor. q̄z .b. ⁊ non est pars .b. sicut nec ꝑs sor. non obstante q̄cūq̄z significatiōe: nulla enī significatio mūdi potest facere ꝙ idem a seipso distinguatur. cum ponitur enim ꝙ .a. sit manus sortis ⁊ .b. residuū ⁊ .c. totuz cōpositum ex .a. ⁊ .b. admittitur lz casus sit icongruus ⁊ impropie ponitur. Impropie .n. dicitur ꝙ .c. ꝓponit ex .a. ⁊ .b. sicut impropie dicit ꝙ idē componit ex se: ⁊ ꝙ sor. est sor. ⁊ non manus: verūtamen admitto casum ⁊ concedo ꝙ .b. est .c. ⁊ sor. ⁊ nego ꝙ .b. est pars .c. Et si ponatur ꝙ sor. sit octopedalis q̄ntitatis precise ⁊ manus gratia argumenti pedalis solum: concedit ꝙ .b. est octo pedalis q̄ntitatis ⁊ etiā septē pedalis q̄ntitatis nego tm̄ ꝙ .b. solū est septez pedalis q̄ntitatis: q: dico ꝙ .b. est tm̄ sicut .c. nō obstante assignatione tua. Et hoc est pulchrius dicere q̄z cōcedere ꝙ in vno hoīe sunt infiniti hoīes ⁊ solum vna anima intellectiua: ⁊ qui emeret vnum equū pro decez solidis emeret infinitos pro eadem pecunia que oīa sunt absurda ⁊c. Item si abscideret .a. a .c. ita ꝙ imediate post ꝑ non erit .a. pars sor. cōcederet ꝙ .c. imediate post ꝑ erit: quia sor. imediate post hoc erit sed .c. est sor. igitur ⁊c. negatur tamē ꝙ .c. imediate post hoc erit .c. sicut negatur ꝙ sor. imediate post hoc habebit digitum .c. enim imediate post hoc non erit residuum cū manu. ¶ Similiter si sor. non haberet digitum qui esset .a. ⁊ sibi adueniret digitus qui simul cum .a. esset .b. ꝓcederet ꝙ .a. erit .b. q: sor. erit .b. sed .a. est sor. igitur ⁊c. nego tamen ꝙ .a. erit .a. quādo erit .b. quia quando .a. ⁊ .b. habebit digitum sed pro tunc non erit non habens digitum ergo pro tunc non erit .a. ex quo .a. nihil aliud est q̄z sor. non habens digituz. Itē post aduentum digiti nego ꝙ .a. fit .b. q: sor. sine digito non est sor. cum digito: q: sor. sine digito non est: concedo tamen ꝙ .b. fuit .a. q: sor. cuz digito fuit sor. sine digito: ⁊ nego ꝙ .a. vel .b. fuit .b. ⁊ .a. q: in nullo instanti fuit sor. cuz digito ⁊ sine digito: concedo tamen ꝙ .b. .a. ⁊ .b. fuit: quia sor. sine digito ⁊ cum digito fuit. Et sic de multis alijs que sequuntur sustinendo hanc opi. que preceteris subtilior vt verūtm̄. Tertia ē vior ⁊ leui⁹ substētabilis ⁊c.

Dicto de illo termino totum syncathegorematice tento Jaz dicatur de eodem dum cathegorematice sumitur. ¶ Tenetur enīz cathegorematice dum copulaz principalez sue propositionis determinare non pōt ⁊ contingit quando copule ponit vel eidē ītrocluse ⁊ restricte p̄pōit: ⁊ tūc alicui istoꝝ: aliquis: aliqua: aliquod: aut ens equipollet iuxta inherentiam termini cui adiungitur. Unde hec propositio sor. est totus homo: significat ꝙ sor. ē aliquis homo. Aliqua oratio ⁊ tota propositio convertitur cum ista aliqua oratio est aliqua propositio. Item aliquis terminus est totum nomen substantiuum: equipollet huic aliquis terminus ē aliquod nomen substantiuum. Itē hec propositio. In oculo tuo est totum quod est ī mundo significat ꝙ in oculo ē aliquod vel ens qd̄ est in mundo. ¶ Consimiliter sumitur quando copule introclusē ⁊ restricte per terminum precedentem preponitur vt sic dicendo. Aliquis totus sor. ē homo significat ꝙ aliqd̄ ens homo ē sor. Vel aliquis q ē aliquis sor. est homo ⁊ sic de alijs. Et aliqua tota copulatiua est vera. Aliquid totum substantiuuz est nomen. Et aliquod totum quod est in mundo est in manu tua. Si tamen non sic introcluderetur dū copule preponitur sed ipsam determinaret non cathegorematice sed syncathegorematice teneret habendo equipollentiam superius traditam vt sic dicendo. Sor. tota sui parte est maior. Vel ī oculo tuo totum ꝙ est in mundo videt: vel sic sorte totus sortes est minor. In qualibet istarum totus tota totū syncathegorematice tenetur ⁊ quelibet illarum preter sēdaz est vera. Prima enim significat ꝙ sor. qualibet sui parte q̄ntitatiua est maior quod verum ē. Secunda significat ꝙ in oculo tuo omne q̄ntum ꝙ est in mundo videtur qd̄ est falsum. Et tertia significat ꝙ sor. quelibet pars q̄ntitatiua ē minor quod iterum verum est. Verumtamen si dicereter sic: sortes aliqua tota sui parte ē maior vel in oculo aliquod ꝙ est in mundo videtur. Aut sic Sorte aliquis totus sor. est minor. ¶ In qualibet istarum ly totum cathegorematice tenetur propter sui reclusionem ⁊ sue virtutis ⁊ potentie lymitationē ex additione alterius termini p̄cedentis: ⁊ quelibet illaruz preter tertiam est vera: vt patet dato ꝙ vnus sortes sit omnis sortes. ¶ Ex his infero tales esse veras. In oculo tuo est totum ꝙ est in mundo. In manu mea est tota pecunia mūdi. In mente mea est tota sapientia scientia ⁊ prudentia huius mundi vel diuina. Prima enim significat ꝙ ī oculo tuo est aliquid ꝙ est in mundo ꝙ veruz est: quia ibi est pupilla vel notitia aliqua aut species in oculo causata. Secunda significat ꝙ in manu mea est aliqua pecunia mundi quod iterum verū est: dato ꝙ in manu habeam soldum vel denarium. Tertia significat ꝙ in mente mea est aliqua sapientia ⁊ scientia ⁊ prudentia huius mundi vel diuina: quod iterum verū est vt apparet quare ⁊c. ¶ Et si ex his concluditur ꝙ in oculo tuo totum est ꝙ est in mundo ⁊ ꝙ in mundo ⁊ ꝙ ī manu tua tota pecunia mundi est vel ꝙ in anima mea tota sapientia ⁊ scientia vel prudentia mūdi est: negatur cōsequentia: quia in antecedente ly totum tenetur cathegorematice ⁊ in consequente syncathegorematice. Similiter si sic argueretur nihil ꝙ est in oculo tuo ⁊ extra oculū tuum sed in oculo tuo est totum ꝙ est in mundo: igitur nihil est extra oculum tuum: ⁊ per consequens oculus tu⁹ est totus mundus: cum non sit syllogismus in modo nec in figura debet enim sumi pro minori totum quod est in mundo est in oculo tuo ⁊ tunc concederetur consequentia ⁊ negaretur minor.

Contra quedam dicta arguitur ꝓbando ꝙ ly totus tota totum ita syncathegorematice potest stare a parte predicati sicut a parte subiecti ⁊ ita cathegorematice a parte subiecti sicut a parte predicati. Et capio istam propositionem aliquis totus sor. est sor. hec est vna particularis ergo sibi

correspondet vna indefinita sed non alia q̃ ista totus sor. est sor. igitur hec est sua indefinita sed illa particularis ē va per prius dicta: igitur ⁊ ß indefinita: sed ipsa non pōt esse vera sumendo ly totus synca^cc^: igit sumendo cathegorematice. ¶ Secō arguitur sic: sequit quelz tota copulatiua est vaſ ergo tota copulatiua est vera: pz ꝓña ab vli ad suam indefinitam sed añs est vex in casu ergo ⁊ ꝓñs: sed non: nisi teneatur ly totuz cathegorematice q: synca^cc^ cōsequens est impossibile ergo ⁊c̄. ¶ Tertio fic se hñt alia distributiua a parte p̄dicati sic ⁊ ly totus cū non possit dari causa diuersitatis sed aliqua signa distributiua a parte p̄dicati sumunt synca^cc^: igitur ⁊c̄. mino: pz: q: eque bene distribuunt a parte predicati sicut a parte subiecti dicēdo tu es omnis hō Tu es non asinus tam ly hō q̃z ly asinus stāt confuse ⁊ distributiue. ¶ Quarto arguit sic: ly totus ta. tum. non est nisi actus anime quē aia facit ad placitum sed eque libera est aia a parte subiecti sicut a pte predicati ⁊ econtra ergo ita bene pōt facere aia ly totuz stare cathegorematice a parte subiecti sicut a pte predicati ⁊ ita syncathe^cc^ a pte predicati sicut a pte subi qd̄ est oppositū positionis ⁊c̄. vel si non det cā diuersitatis.

Ad hec argumenta rñde t. ¶ Ad primuz dico q̃ illi particulari assignate nō correspondet talis indefinita sz hoc ens totus sor. est sor. nullus. n. diceret q̃ ß omnis hō est homo esset indefinita: ⁊ tamen probaret si argumentatio prior teneret sumendo hanc particularem aliqd oīs homo est homo: vel aliquis omnis homo est homo: dicēdo q̃ non posset assignari aliqua ĩdefinita nisi ß oīs homo est homo: dico ergo q̃ quandocūq̃z inter signum particulare ⁊ substantiuū mediat signum distributiuū assignāda est indefinita per terminū transcendentē prepositū vt ens omnis homo ē animal: ens quilibet asinus currit: ⁊ sic de alijs ꝓñter. ¶ Ad secundum argumentū respondetur eodem modo q̃ non arguit ab vli ad suam indefinitā. Et si queritur de indefinita assignetur vt prius. ¶ Ad tertium nego q̃ alia distributiua teneantur synca^cc^ a parte predicati. Et tunc ad argumentū: distribuūt mobiliter a parte predicati: ergo tenent syncathegorematice: nego ꝓñam: vnde pro toto dico q̃ in illa propositione tu es omnis homo: ly omnis distribuit eque bñ sic a parte subiecti nō tenetur tamen synca^cc^ sicut a parte subiecti: q: dū preponitur subiecto determinat copulā principalem: ⁊ non sic fac a parte predicati: voco. n. signum distributiuū synca^cc^ teneri quando determinat copulā principalez ⁊ cathegorematice quando non determinat eandē. Ideo nō sequit ly omnis est hic syncathegorema: igitur ly oīs tenetur syncathegorematice sed opz addere in añte determinās verbum principale ⁊c̄. ¶ Ad quartum nego ꝓñam: per idē eniz probarē q̃ in ista ꝓpositione: omnis homo est aial ly oīs posset stare ita cathegorematice sicut synca^cc^ ex quo tale signuz est actus anime. Et sic ꝓpositio esset falsa: q: ly animal staret determinate ⁊ significaret q̃ aliqd animal ē omnis homo: qd est falsum: ymo quilz haberet dubitare illam cuz ꝓponeret: querendo an ly omnis teneretur cathegorematice vel synca^cc^ qd est contra oēm moduz loquēdi tam modernox q̃z antiquox. ¶ Item sequeret q̃ duo contradictoria essent simul falsa yz omnis hō est aial ⁊ non oīs homo est animal: ymo simul vera yt tu es hō ⁊ tu non homo posito q̃ ly non caderet supra predicatū: ipsa enim tunc significaret q̃ tu homo non es q̃ est verū. Item sequeretur q̃ in ista ꝓpōne: oīs hō ē aial: ly hō posset stare confuse ly aial ꝓfuse ⁊ distributiue ex quo ly oīs est actus anime ⁊ ita potens est ipsa aia a parte subiecti sicut a parte predicati: dico ergo q̃ quando aia ponit terminum distributiuū a parte predicati nō potest facere quin cathegorematice teneatur: q: non potest per ipsuz copulā determinare precedentē. Sed qñ ipsū p̄ponit toti ꝓpōni non potest facere quin cadat sup verbū principale. Ideo non pōt facere quin syncathegorematice teneat: aia. n. in hoc est libera facere signum distributiuū stare cathegorematice aut syncathegorematice q: pōt ipsum p̄ponere vl postponere sicut placet sibi: sed post positionē eiusdez ipsa non est libera facē ipsum taliter vel taliter teneri vt pz i ex emplo. Illam aia potest facere q̃ ly homo sit ita predicatum sicut subiectum ⁊ econtra anteq̃z ipsum cum altero componat sed post compositionē eiusdem non est sic libera. Anima enim non posset facere q̃ in hac propositione homo est animal ly homo esset predicatum ⁊ ly animal subiectum Et sic patet solutio ad illud.

¶ De semper ⁊ eternum.

Secundus terminus qui quādoq̃z cathegorematice quandoq̃z syncathegorematice tenetur est ly semper. Sumit. n. cathegorematice duz verbū principale determinare non pōt. Et hoc plurimū cōtingit qñ a pte predicati collocat vt aliquis hō fuit semp. Syncathegorematice tenet qñ in copulā principalē suaz virtutez emittit: vt semper fuit homo: semper fuit aliqd instans sine cathegorematice sine syncathegorematice teneatur ꝓtinue huic cōplexo: omni tpe: formaliter eqpollet. Cum. n. dicit aliquis hō fuit semp dz intelligi q̃ aliqs hō fuit omni tpe. Et cum dr semp fuit instans denotat q̃ oī tempore fuit instās. Ex quo ifero q̃ ly semp terminū cōfundibilē subsequētē ꝓfundit cōfuse tm̄. Sicut. n. in ista oī tempore fuit hō ly hō supponit ꝓfuse tm̄: ita ⁊ ĩ ista semp fuit hō vel semp erit hō vr ꝓsilr stare. Preterea nō seqt semper fuit aliquis hō: vel semp erit aliqs hō: igit aliqs hō semp fuit vel aliqs hō semp erit: q: arguit a termino stante ꝓfuse tm̄ ad eundē stantē determiate respectu eiusdem syncathegorematis ꝓfundentis. Verūtamē pōt cōcedi q̃ aliqs hō semp fuit ⁊ aliqs hō erit sp: q: xp̄s fuit sp ⁊ erit sp ⁊ ipse est hō igit ⁊c̄. Illō tm̄ ꝓcedo q̃ aliqs hō sp fuit hō q: nulli alius a xp̄o sp fuit hō: vt pz. Illec ēt xp̄s: cum ipse non fuit hō in primo instāti mūdi: sed bñ ꝓcedo q̃ ipse sp erit hō. Et sic de alijs hō sp erit hō ymo iste hō demr̄ato xp̄o pōt non eē hō ⁊ pōt non eē xp̄s sed ipse hō vel ipse xp̄s non pōt nō eē: cū ipse sit de^o^. Itē cuz ꝓponit semp fuit hō vel sp erit hō: ꝓcedat vtraq̃z illax pp necessitatē huius: hō est. Sz si ꝓponeret aliq̃ istax sp fuit aliqs hō ⁊ sp erit aliqs hō: dubitat q̃libet illax: q: ß est ꝓtingēs aliqs hō est: stat enī q̃ ĩ aliquo instāti p̄terito nō fuit aliqs masculus ⁊ q̃ in aliquo tpe futuro non erit aliqs hō: sufficit enī p ꝓseruatione spēi humanevna mulier pregnās cū fetu masculino. Et sic ꝓcedit ß sp fuit hō ita ꝓcedit quelz istarū semp fuit instās: sp fuit tp̄s: semp fuit aliq̃ hora vel aliqua dies: ⁊ sic de alijs: q: cuiuslibet istax veritas pz p̄ pter conuertibilem assignatam.

Contra quedam dicta arguit: Et prio q̃ non sp aliqd instās fuit. Illā aliqñ aliqd istās nō fuit ergo: añs ꝓbat. In prio instāti mūdi aliqd instās ñ fuit. sz p^m^ istās mūdi fuit aliqñ ergo ⁊c̄. ꝓña pz cū minori ⁊ maior ꝓbat. Illā in p^o^ instāti mūdi hoc instās pñs nō fu t ⁊ ß istās pñs est aliqd instās vel fuit aliqd instās igit ⁊c̄. ¶ Secō arguit ꝓbādo q̃ aliquis hō non xp̄s sp fuit. Illā ista duo sp fuerūt demr̄atis xp̄o ⁊ sor. ergo vtrūq̃z illox sp fuit sz sor. ē aliqs illox: igit sor. sp fuit: pz ꝓña cū minori supposita vitate eiusdez: añs patet: q: suū oppositū ē falsū vz ista nō sp fuerūt: q: seqt: ista nō sp fuerūt: igit vtrūq̃z illox nō sp fuit: ⁊ p ꝓñs neutruz illox sp fuit qd ē falsū: q: xp̄s sp fuit. ¶ Tertio pono q̃. a. ꝓuertat cū isto disiūcto sor. vel de^o^: q^o^ posito vtrūq̃z illox sp fuit: demr̄atis xp̄o ⁊. a. Si negat. ꝝ. xp̄s sp fuit ⁊ .a. sp fuit ⁊ nō sūt plura illox q̃z xp̄s ⁊. a. ergo vtrūq̃z illorū sp fuit ꝓña pz cū maiori ⁊ 3ª pte sz minor ꝓbat. Illā deus sp fuit sed de^o^ ē. a. igit. a. sp fuit: minor ꝓbat: nā de^o^ ē sor. vel de^o^: ergo de^o^ ē. a. pz ꝓña ab vno cōuertibili ad reliquū sbta. n. ꝓuertunt ⁊ copule silr vt pz ⁊ p̄dicata cōuertunt p̄ positū. ¶ Quarto ꝓbo q̃ aliqs hō non xp̄s sp erit hō: vz sor. Illā ista sp erūt: ⁊ ista sūt sor. igit sor. sp erit ⁊ nō nisi hō: igit sor. sp erit hō: maior pz p ß q̃ vtrūq̃z illorum sp erit: demonstratis materia ⁊ forma que sunt sor. Similiter iste binarius semp erit demonstratis eisdez ⁊ iste binari^o^ est sor. igit ⁊c̄. maior pz. Illā pria vnitas ipsius

binarij semp̃ erit pura materia ⁊ secũda vnitas istius binarij semper erit pura forma: igitur ⁊ iste binarius cum ipe non sit nisi sue vnitates quare ⁊c̃.

Ad ista argumenta respõdet ¶ Ad primum concedo ista duo semp̃ aliqd̃ instans fuit ⁊ aliqñ aliqd̃ instans non fuit: sed non sunt inuicem ꝓtradictoria: qꝛ ĩ neutra illarum stat ille termin⁹ instans cum sit terminus cõis cõfuse ⁊ distributiue ymo sunt ꝓpõnes sibi inuicẽ impertinentes. Sed iste due sunt ꝗdictorie semp̃ aliqd̃ instãs fuit ⁊ aliqñ non aliqd̃ instans fuit quaꝝ secũda est falsa vt pz. Item iste non sunt contrarie: semp̃ aliqd̃ instans erit ⁊ semp̃ aliqd̃ ĩstans non erit cũ quelibet illaꝝ sit vera. Sed iste sunt contrarie semp̃ aliqd̃ instãs erit ⁊ semp̃ non aliqd̃ instãs erit: quaꝝ secunda est falsa vt pz per suã equiualentem. Item iste non sunt ꝗdictorie semp̃ aliqd̃ instans non erit ⁊ aliqñ aliqd̃ instans erit: cũ quelibet illaꝝ sit vera ⁊ hoc cõtingit quia ille terminus instãs nullibi stat confuse ⁊ distributiue. Sed iste bñ sunt ꝗdictorie semp̃ aliqd̃ instans nõ erit ⁊ aliqñ omne instans erit: quaꝝ secũda est falsa vt pz. Item iste non sũt ꝗdictorie: aliqñ oẽ instans non erit ⁊ semp̃ oẽ instans erit: cum quelꝛ illaꝝ sit falsa. Et defectus est: qꝛ ly instans vtrobiqꝫ stat ꝓfuse ⁊ distributiue. Sꝛ iste bñ sunt contradictorie aliqñ oẽ instans nõ erit ⁊ semp̃ aliqd̃ instãs erit quaꝝ secũda est vera vt pz ⁊ prima est falsa: qꝛ ipsa significat ꝙ aliqñ nullum instans erit qd̃ est falsũ q̃re ⁊c̃. ¶ Ad secꝛ nego ꝙ aliqs hõ nõ xp̃s semp̃ fuit. Et tunc ad argumentum nego ꝙ ista duo semp̃ fuerũt demõstratis sorte ⁊ christo: Et nego similiter istam. Ista duo non semp̃ fuerunt: non tñ nego duo contradictoria sed bene duo opposita: cum ex vno illoꝝ sequit̃ oppositũ alterius. Sequitur enim ista duo nõ semp̃ fuerunt ergo alteꝝ eoꝝ nõ sp̃ fuit ⁊ per ꝓñs non ista duo semp̃ fuerunt qd̃ est oppositũ alterius partis. Silr ex illis duobus sequunt̃ duo instantia contraria Ex affirmatiua.n. sequit̃ ꝙ vtrũqꝫ illorũ semp̃ fuit ⁊ ex negatiua sequitur ꝙ vtrũqꝫ illoꝝ non semp̃ fuit: que sunt opposita contraria: non ergo dꝛ taliter assignari contradictoriũ per negationẽ post positam sed preposita ꝛ vꝛ non ista semper fuerunt que vera est: lꝛ.n. ille termin⁹ ista sit terminus discretus hꝛ tamẽ plura supposita cuꝛ sit terminus pluralis numeri. Ideo in huiusmodi ꝗdictionibus opꝛ negationẽ preponere toti. ¶ Ad tertiũ argumẽtum admisso casu nego quãlꝛ illaꝝ ꝓpõnuꝛ: vtrũqꝫ illorũ semper fuit. a. semp̃ fuit: ⁊ deus est. a. Et tũc ad argumẽtum istius vltime cuꝛ arguit̃: deus est deus vel sor. ergo deus est. a. nego ꝓñam: ⁊ nego ꝙ arguat̃ ab vno conuertibili ad reliquũ. Et tunc cũ arguit̃ sb̃ta copule ⁊ p̃dicata conuertunt̃ ⁊ supponũt precise pro eisdẽ ⁊ propositiões sunt consimilis qualitatis ⁊ q̃titatis ergo ꝓuertunt̃: cõcedit̃ ꝓña: ⁊ nego añs. Et si queritur pro qua pte: non dicatur pro qua quouscꝫ proposite non fuerũt oẽs successiue: quarum oẽs sunt concedende preter vltimaꝛ quia repugnat cõcessis cũ opposito bene negati. Sequitur enim nõ subꝗ copule ⁊ predicata conuertunt̃ nec supponunt precise pro eisdem nec ille ꝓpõnes sunt consimilis q̃titatis ⁊ q̃litatis sed subiecta copule ⁊ predicata conuertuntur ⁊ supponunt precise pro eisdem: igitur non sunt consimilis qualitatis ⁊ q̃titatis ⁊c̃. Si tamẽ cum casu poneret̃ ꝙ ille cõuerterent̃ adhuc negarẽ consequentiã predictam. Et tũc ad argumentũ: ibi arguitur ab vno cõuertibili ad reliquũ igitur ꝓña est bona: concedo. Et tunc vltra consequentia est bona ⁊ añs est ꝓcedendũ a te: igitur ⁊ cõsequens: cõceditur cõsequentia: ⁊ negatur totum añs: ⁊ cuꝛ ꝓponit̃ mino: negatur: qꝛ repugnat vni ꝓcesso cum opposito bene negati: sequitur.n. illa ꝓña non est bona vel illud antecedens non est concedendũ a te sed illa consequentia ẽ bona per ꝓcessuꝛ: ergo illud añs non est concedendum a te quod ẽ oppositũ minoꝛis. Multis alijs modis posset responderi quos seruo quouscꝫ materiã obligatoriã ꝑtractauero. ¶ Ad quartũ argumentũ potest multipliciter responderi primo negando ꝙ sor. semp̃ erit. Et tunc ad argumenta: Ista duo semper erunt demõstratis prioribus ⁊ ista sunt sor. igitur ⁊c̃. dubitatur eseqntia: eo ꝙ ly ista in añte potest teneri collectiue vel diuisiue tã ĩ maiori q̃ ĩ minori vl ĩ maiori collectiue ⁊ ĩ minori diuisiue: aut eꝫ: pꝰ ꝓcedo ꝓñam ⁊ nego maiorẽ vꝛ ista duo sp̃ erũt: significat .n. ꝙ illd̃ ꝙ est ista duo semp̃ erũt ꝙ est falsum. Secũdo mõ concedo ꝓñam cũ maiori ⁊ nego minorẽ: vꝛ ista duo sunt sor. ipsa.n. significat ꝙ vtrũqꝫ illorum est sor. ꝙ ẽ falsum. Si vero teneatur ly ista in maiori diuisiue ⁊ in minori collectiue: nego cõsequentiã nec est syllogismus demõstratiuus cum medius terminus non equaliter teneat̃ tã in maiori q̃ in minori qd̃ tamen oporteret. Consil'r respõdetur ad confirmationẽ cum dicitur: iste binarius semper erit ⁊ iste binarius est iste sor. igitur ⁊c̃. dubitando ꝓñaꝛ: eo ꝙ ly binarius potest stare collectiue vel diuisiue nõ obstãte ꝙ sit numeri singularis: supponit.n. pro pluribus respectu termini demõstratiui. Si.n. ly binarius stat collectiue nego istaꝛ. Iste binarius semper erit: qꝛ significat ꝙ illud qd̃ est iste binarius semp̃ erit qd̃ est falsum. Si autem stat diuisiue concedo illam: ⁊ nego istam: iste binarius est ille sor. cum ipsa tunc significet ꝙ quelꝛ vnitas istius binarij est sor. qd̃ est manifeste falsuꝛ: Verũtamen proprie loquẽdo de numero dꝛ hec simpliciter negari. Iste numerus est sor. qꝛ numerus vltra duas res presupponit ipas esse separatas Ideo mã ⁊ forma dum sunt in coniuncto non proprie dicunt̃ numerus: ⁊ sic nõ est possibile ꝙ numerus sit aliqua res simpliciter sed bene forte aliqd̃ vnũ vnitate aggregationis. ¶ Alia responsio pulchrioꝛ ⁊ magis sophistica concedit ꝙ sor. semper erit: sꝛ non semper erit sor. ⁊ quilibet homo semper erit sed non quilibet hõ semper erit homo. Et sic concedit̃ ꝙ post separationem anime. a. corpe sor. erit sed tunc non erit sor. nec hõ: ymo quando sor. corrũpetur vel mouetur tunc non desinet eẽ: sed bene desinet esse hõ: vnde corruptio vel mors nõ est desinitio sed separatio aliquoꝝ. Ideo concedo ꝙ duo incorruptibilia possunt corrũpi hoc est adinuicem separi: sꝛ non possunt sic corrũpi ꝙ ambo desinant esse: anima.n. ⁊ corpus sunt incorruptibilia ⁊ vnũ corruptibile ꝙ põt corrumpi per separationẽ aie a corpe ⁊c̃.

Quecunqꝫ dicta sũt de illo termio semp̃ pñt ꝓuenienter applicari alijs terminis. Tertio declarandis vꝛ ab eterno eternaliter ⁊ ĩ eternuꝛ: preter hoc ꝙ qlibet istoꝝ aduerbialiter sumpt⁹ huic complexo ante omne tempus finitũ vel post oẽ tempus finitum: Iuxta inherentiã termini cui apponit̃ formaliter equiualet: vt cum dicit̃ ab eterno tu fuisti debet ĩtelligi ꝙ ante omne tempus finitũ fuisti. Silr in eternum ⁊ eternaliter eris significat ꝙ post oẽ tempus finitum eris. Ita ꝙ quando tale aduerbium additur verbo preteriti temporis resoluitur in hoc complexũ ante omne tempus finitũ: ⁊ cum verbo futuri temporis annectit̃ resoluit̃ in alterũ complexũ vꝛ post qd̃libet tempus finitum. Et notanter dicitur aduerbialiter sumptus qꝛ cum dicitur tu fuisti ab eterno: debet hec propositio dubitari an ly ab eterno teneatur aduerbialiter vel nominaliter. Si aduerbialr negatur propositio: qꝛ tu non fuisti ante omne tempus finitum. Si nominaliter: conceditur: qꝛ tũc significat ꝙ tu fuisti ab aliquo quod est eternum: qd̃ est verum: qꝛ fuisti adeo qui est eternus. ¶ Additur etiam complexo ꝓuertibili ly finituꝛ ad ostendendum ꝙ non est sufficiens equipollentia: ante omne tempus: quilibet enĩ cõcedit ꝙ deꝰ eternaliter fuit ⁊ ꝙ mundus in eternum erit: ⁊ tamẽ deꝰ non ante fuit omne tempus: quia non fuit ante tempus infinitum quod fuit aliquod tempus: nec etiam mundus post omne tempus erit: quia non erit post tempus eternum: sed deus bene ab eterno fuit: hoc est ante omne tẽpus finitum fuit: quia ante aliquod tempus finitum fuit: ⁊ non est nec fuit aliquod tempus finitum quin ante illud deus fuit. Similiter mundus post omne tempus finituꝛ erit: quia post aliquod tempus finitum erit ⁊ non est vel erit aliquod tempus finitum quin post illud erit ergo ⁊c̃. verumtamen ego non concedo ꝙ deus fuit ab eterno: qꝛ deus non fuit ante omne tempus finitum. Sequitur

enim deus fuit ante omne tps finitũ: igit ĩ aliqto instãti: quo assignato per.a.arguit sic. In.a.instanti deus fuit ante omne tempus finitũ ergo nullum fuit tempus finitus qn ante illud deus fuit in.a.instanti ꝓñs ẽ falsum q: quocũq; instanti dato ifinita fuerunt tpa finita ante illud: in quibus deus non fuit in.a.instanti cũ illa non fuerunt in.a.instãti: nec.a.instans fuit in illis. Silr etiã ego nego ꝙ mundus erit eternalr: q: quocunq; instãti dato in illo non erit post quodlibet tps finitum vt pz sicut prius oporteret enim ꝙ tale instans foret post omne tempus finitum ꝙ non ẽ bene possibile quare ꝛc.

Circa predicta occurrit vnum dubiũ de quãtitate hax ppositionũ semp fuit homo: ab eterno fuit deus eternaliter mũdus erit: ꝛ sic de ꝓsimilibus. ¶ Ad ꝙ rñdendus premitto ꝙ terminorũ qdã sũt cathegorematici qdã syncathegorematici: ꝛ qdam qui nec sunt cathegorematici nec syncathegorematici sz termini pgnãtes: termini cathegorematici sũt simplices intentiones mentales vel termini in voce aut in scripto illis subordinati: vt ly homo: ly aĩal: ly asinus: ꝛ sic de alijs. Termini syncathegorematici sunt actꝰ simplices anime vel termini in voce aut in scripto illis subordinati: vt omis: nullus: quilibet: vterq: alter: aliquis: ꝛ sic de alijs. ¶ Termini pregnantes sunt duplices qdã cõpositi qdaz simplices. Compositi sunt illi q cõponunt ex termino cathegorematico ꝛ syncathegorematico: vt aliquis hõ: omis homo: alter illorũ: vterq; illorum: ꝛ sic de alijs. Sed termini pregnantes simplices sunt illi qui non sic componuntur sed bñ subordinantur vni termino mentali composito ex termino cathegorematico ꝛ syncathegorematico: vt ly semp: ab eterno: alteri: vbiq; alicubi: totꝰ ꝛ infinitũ: aliquid ꝛ nihil: pz enĩ ꝙ quilz istorũ est terminus simplex sicut ly hõ vel ly aĩal: ꝛ tñ subordinat vni termino mẽtali composito: ly semp subordinat huic omi tpe ly ab eterno huic ante vl post omẽ tẽpus finitũ: ly aliqñ huic aliquo tpe: vbiq; in omi loco: alicubi in aliquo loco: totꝰ quelz ps q̃titatiua. Infinitũ non tñ quin maius: aliqd aliqd̃ ens: nihil nullũ ens. Modo q: nullus talis terminꝰ cõpositus dr cathegorematicus aut syncathegorematicus: q: non vr ĩ̃re magis cathegorematicus q̃ syncathegorematicus vl ecõtra. Ideo tales termini simplices istis subordinati non dicuntur cathegorematici vel syncathegorematici sed precise termini pregnãtes: per hoc ergo põt quicũq; leuiter respondere ad dubiũ dicendo ꝙ nulla illax ppõnũ ẽ q̃ta q̃titate loycali: ß enĩz sp fuit hõ: non vr ꝙ sit vlis: cũ ibi non subijciat terminus aliqs cathegorematicus determinãtus per signũ vle. Subijcit.n. precise ly semp qui nõ ẽ terminus cathegorematicus nec syncathegorematicꝰ vt sepius est dictũ: nec ẽt ẽ indefinita vt pz cũ ibi nõ subijciat terminus cathegorematicus ꝛ per ꝓñs nec pticularis nec singularis. Et eodẽ mõ rñdeo ad oẽs alias in qbꝰ subijcit aliquis p̃dictorũ terminorũ pregnantiũ vel sibi equalentiũ. Nec obstat ꝙ tales sint de inesse vel cathegorice: quia dico ꝙ non quelz cathegorica est alicuius q̃titatis: cathegorice enĩz pregnantes: vtputa exclusiue ꝛ exceptiue nõ sũt alicuius q̃titatis nec alie non pgnãtes in qbus subijcit terminus pgnans vt sunt p̃dicte. Silr ẽt non sequit: Cuiuslz istarum mentalis corrñdens est alicuius q̃titatis: igitur ꝛ iste vocales vel scripte: q: mentales hñt req̃sita ad q̃titatem ppõnis que non hñt hee supius p̃dicte: per idẽ.n. pbarem ꝙ ß hõ est: in voce vel ĩ scripto est de 3° adiac ẽte: quia sua mentalis cui imediate subordinat est de 3° adiacente vz hõ est ens. Et sic pbarem ꝙ q̃libet in voce vel in scripto est de 3° adiacente. Non.n. est possibile ꝙ aliqua sit ppõ mentalis de scõo adiacente precise. Ex his infero istam ꝛclonem ꝙ in ꝗdictorijs de inesse non regritur similitudo extremorũ: pz. Nam ista sunt ꝗdictoria aliquid est: ꝛ nihil est: ꝛ tñ subiecta non sunt similia. Silr ista sunt cõtradictoria semper fuit hõ aliqñ non fuit homo vbiq; est deus. Alicubi nõ est deus: ꝛ tñ ſbta nõ sunt sinonima verum est tamen: ꝙ si contradictoria illa essent q̃ta q̃titate sophistica oporteret extrema eẽ sinonima vt patet ĩ istis: omnis homo est animal: hõ non est animal ꝛ sic de alijs.

Sed forte Contra predicta posset inferri hec ꝛclusio ĩpossibilis qõ oẽ adiectiuũ substantiue tentũ esset terminꝰ pregnans ꝛ non cathegorematicus nec syncathegorematicus: ꝛ sic hec ppõ: albũ est: non eẽt alicuius q̃titatis. Et per idẽ nec aliqua istarũ: omne albũ est: nullum albũ ẽ que non videnẽ vera: ymo sequeret ꝙ ꝑ maiorẽ pte termini de p̃dicamẽto q̃titatis aut q̃litatis nõ eẽnt cathegorematici sicut sunt illi albũ: nigrum: coloratum: q̃tuz bicubitũ: tricubitũ: ꝛ sic de aliis. Et ꝓña patet: q: quilibet illorũ terminorũ subordinat vni termino mentali: ly albuz.n. subordinat huic: alba res ly q̃tũ huic: q̃ta res: aliq̃le: aliq̃lis res ꝛ sic de alijs.

Ad istud respondetur ꝙ ex dictis meis ñ sequuntur illa inconuenientia. Non.n. dico ꝙ nullus terminus qui ꝓuertit cum termino cõposito ex cathegorematico ꝛ syncathegorematico ẽ cathegorematicus. Modo in pposito verũ est ꝙ qõlz tale adiectiuũ cõuertit cũ vno termino cõposito: ꝛ eidẽ vel cõsimili subordinat: sed nõ imediate: vñ iste terminus albũ subordinat imediate vni termino mentali qui est intentio simplex imediate representans intellectui quodcũq; albũ ad extra. Et sicut est de ly album ita ꝛ de alijs quapp argumentũ non pcedit. Cõcedo enĩ ꝙ ß albuz: est: est indefinita: ꝛ ß: oẽ albuz est: est vlis ꝛ ß similiter: hoc est est singularis non obstãte ꝙ ly hoc conuertat ꝛ subordinet vni termino mentali cõposito ex cathegoremate ꝛ syncathegoremate: vz ista res. Et hoc contingit: q: non imediate subordinat illi sed vni termino simplici mentali significãte singulariter hoc q̃re ꝛc.

¶ De isto termino infinitum.

Am de illo termino infinitũ qui qñq; cathegorematice qñq; sycathegorematice tenet restat ingrere. Tenet enĩ cathegorematice vt supius dixi quando suuz principale verbum determinare non potest. Et hoc contingit quando copule postponitur vel eidem restrictiue preponit vt hoc corpus est infinitum: aliquod infinitum est hoc corpus ꝛ sic de alijs. Syncathegorematice tenet quando suũ verbũ principale determinat: vt infinituz est aliqd̃ corpus aliquo hoie: ĩ infinituz maior est plato ꝛ plato ĩ infinituz maior est aliquo hoie ꝛ sic de singulis. Sed sine cathegorematice vel syncathegorematice teneat eodem mõ semp exponit: vtputa per aliq̃tũ ꝛ finituz quin maius vel per aliqd̃ ꝛ finita qn plura ita ꝙ cõiter ĩ numero singulari exponit per aliq̃tũ ꝛ finitum quin maius: ꝛ ĩ numero plurali per aliqd̃ ꝛ finita qn plura. Exempluz in numero singulari: vt infinitus numerꝰ est in isto corpore. Aliq̃tus numerus est in isto corpe ꝛ non est aliq̃tus numerus quin maior illo est in isto corpe ergo infinitus numerus est in isto corpe. Item infinita linea est in isto mundo: aliq̃ta linea est in mundo ꝛ non est linea finita qn maior illa est in mundo igit ꝛc. Item infinite magnũ est aliquod corpus exponitur sic: aliq̃tum magnum est aliqd̃ corpus ꝛ non est aliq̃tum magnum finitum quin maius illo est aliqd̃ corpus igitur ꝛc. Exemplum in obliquis casibus: vt istius corporis ĩfinita q̃titas est pars: exponitur sic istius corporis aliquãta q̃titas est pars ꝛ nõ est aliq̃ta q̃titas finita quin illius corpis ẽ maior illa est ps igit ꝛc. Exemplũ in numero plurali vt infiniti hoies fuerunt exponitur sic: aliq hoies fuerunt ꝛ non sunt vel fuerunt homines finiti qn plures illis fuerunt igit ꝛc. Item infinite hore fuerunt exponitur sic: aliquot hore erũt ꝛ nõ sũt vel erunt finite hore qn plures q̃z ille erunt igit ꝛc. Item infinita instantia pñt esse: aliquot instantia pñt esse ꝛ nõ sunt vel possunt esse instantia finita quin plura q̃z illa possũt eẽ igitur ꝛc. Exemplũ in obliquis casibus vt istius hois infinite partes sunt: istius hois aliquot partes sũt: nõ sũt partes finite qn istius hois plures illis sũt igit ꝛc. Itẽ infinita corpora tangit sor. exponitur sic. Aliquot corpa tangit sor. ꝛ non sunt finita corpora qn plura illis tangit sor. igit ꝛc. Et sic est per opposita dicendũ cũ alijs casibus: Verũtã

est aduertendum ꝙ si fiat compositio infinitationis cum compatiuo vel superlatiuo opꝛ huic termino finitum addere illum terminum gradum specificando positiuum compatiui in genitiuo casu: vt in infinitum soꝛ. est soꝛtioꝛ platone. Exponitur sic: soꝛ. est soꝛtioꝛ platone: ⁊ non ē gradus fortitudinis finitus quo soꝛ. nō fit soꝛtioꝛ platone vel quin ille soꝛ. fit soꝛtioꝛ platone igitur ⁊c. ¶ Item in infinitum maioꝛ est linea curua q̃ꝫ linea recta exponitur sic: maioꝛ est linea curua q̃ꝫ linea recta ⁊ non est gradus magnitudinis finit⁹ quo nō fit maioꝛ linea curua q̃ꝫ linea recta ⁊c. ¶ Similiter exponitur ly infinitum tentuꝫ cathegoꝛematice: vt hoc coꝛpus est infinitum: hoc coꝛpus est aliquantū ⁊ non est aliq̃ꝫtum finitum quin maius illo sit hoc coꝛpus igitur ⁊c. Item. a. numerus est infinitus numerus: exponitur sic. a. nūerus est aliquātus numerus ⁊ non est aliq̃ꝫ tus nūerus qn maioꝛ illo sit. a. nūer⁹ igit, ⁊c.

Ex his infero Istaꝫ conclusionez ꝙ sicut infinita sunt finita: Ita finita sunt infinita: pꝛ prima pars: eo ꝙ aliquot sunt finita ⁊ non sunt aliquot finita quin plura illis sūt finita igit ⁊c. ¶ Secunda pars probatur: Illam due medietates. a. coꝛporis sunt finita ⁊ eedez sunt infinita ergo finita sunt infinita: maioꝛ probatur: Illaꝫ ille due medietates sunt aliquot ⁊ non sunt aliquot finita quin ille due medietates sunt pluꝛes vel plura igitur ⁊c. ¶ Primū coꝛrelariū: Sicut infinitum tempus est elapsum ita aliqd̄ tempus elapsuꝫ est vel fuit infinitum: prima pars pꝛ: Illam aliquātum tempus est elapsum: ⁊ non est vel fuit tempus finitum quin maius illo est elapsum igitur ⁊c. scda pꝛ: Illam hoc tempus est vel fuit infinitum demrato tempoꝛe eterno ⁊ infinito preterito ⁊ hoc tempus est vel fuit aliqd̄ tempus igitur ⁊c. maioꝛ probatur: naꝫ hoc tempus est vel fuit aliq̃ꝫ tum ⁊ non est vel fuit tempus aliquātum finitum qn illo fuerit vel fit maius hoc tempus igitur ⁊c. ¶ Secunduꝫ coꝛrelariū: Sicut infiniti fuerunt vel erunt homines. Ita homines fuerunt vel erunt ifiniti: prima pars patet: eo ꝙ aliquot erunt vel fuerunt homines ⁊ non sunt erunt vel fuerunt homines finiti quin plures illis fuerunt vel erunt homes igitur ⁊c. scda pars etiā patet: q: isti fuerūt vel erūt infiniti demrātis omnib⁹ hominibus qui fuerunt vel qui erunt: probatur. Illam isti erunt vel fuerunt aliquot ⁊ nō erunt vel fuerunt aliqnot finiti quin plures illis homines erunt vel fuerunt igitur ⁊c. ¶ Tertium coꝛrelarium In finitus numerus est in. a. continuo ⁊ in. a. continuo est infinitus numerus: prima pars patet vt prius. Et secunda similiter: q: in. a. continuo est aliquātus numerus ⁊ non est numerus finitus quin maioꝛ illo est in. a. cōtinuo: ymo cōceditur ꝙ aliquis numerus est infinitus: q: iste numerus est infinitus demrato numero composito ex oibus partibus vel numeris istius continui: q: iste numerus est aliq̃ꝫ tus ⁊ non est aliq̃ꝫtus numerus finitus quin iste numer⁹ sit maioꝛ illo igitur ⁊c. Et sic consequenter conceditur ꝙ infinite partes sunt in continuo ⁊ alique partes in cōtinuo sūt infinite: q: ille: q̃ sūt oēs ptes illi⁹ ꝓtinui.

Secunda conclusio Infinitum tps fuit tps finituꝫ: ⁊ tamen nullum tps finitū fuit tempus ifinitū: pria pars patet: Illam tēpus fuit tps finitū: ⁊ non est vel fuit tēpus finitum qn maius illo fuerit tps finitum igit ⁊c. secunda pars pꝛ: q: quocūqꝫ tpe dato finito maius illo fuit aliqd̄ tempus finitum Ideo nullū tale fuit infinituꝫ. Ex isto potest concedi sil'r ꝙ infinitus numerus est numerus finit⁹ ⁊ tamen nullus numerus finit⁹ est numerus ifinit⁹. Sil'r infinita instantia erunt vel fuerunt finita ⁊ tñ nulla instātia finita erūt vl' fuerūt ifinita q̃ oia patēt exp̄missis ⁊c.

Contra quedam dicta arguitur. Et primo ꝗ illā ppōnē ꝓcessam: Infinitus numerus ē nūerus finitus. Illā aliqs numerus est numerus finitus ⁊ non maioꝛ illo est numer⁹ finitus: igitur non ifinitus numer⁹ est numerus finit⁹: pꝛ ꝓna ⁊ añs pbat. Illā aliqs numerus ē nūerus finit⁹ ⁊ nō maioꝛ numero finito ē numerus finitus ergo ⁊c. pꝛ ꝓna eo ꝙ loco relatiui licitum est ponere suum añs. ¶ Et cōo precise numerus finitus est numer⁹ finitus: igit non infinitus numerus ē finitus: consequentia videtur bona ⁊ antecedens patet ex positione sic: numerus finitus ē finitus ⁊ nihil non numerus finitus est numerus finitus g⁰ ⁊c. ¶ Tertio nullus infinit⁹ nūerus ē finitus: igit nō infinit⁹ numerus ē finit⁹: pꝛ ꝓna a sil': sequtur. n. bñ: nullus asinus currit: igitur non asinus currit. Et ex alio: q: si infinit⁹ numerus est finitus: igit numerus finitus est infinitus patꝛ ꝓna cū sit ꝓuersio simplex. ¶ Quarto sequt: Infinit⁹ numerus est finitus: igit maioꝛ q̃ꝫ numerus binari⁹ trinari⁹ vel q̃ternarius ⁊ sic in infinitū ē nūerus finitus: ꝓna ē bona ⁊ ꝓns est falsū ergo ⁊ añs: ꝙ ꝓns sit falsū pꝛ: q: quocunqꝫ nūero finito dato ille non ē maioꝛ q̃ꝫ numerus binarius trinarius vel q̃ternarius ⁊ sic i infinitū sil'r ille ē maioꝛ ⁊c. ergo nullus numerus binari⁹ trinarius vel sic i infinitum est ita magnus sicut nūerus finitus datus qd̄ ē falsum vt pꝛ intuēti. ¶ Quinto sequtur ista ꝓclō ꝙ aliqs numerus erit ifinitus ⁊ tñ qñcunqꝫ erit erit solū mō finitus: probat: posito ꝙ soꝛ. i ipa pte ꝓportiōali nūeraret biariū ⁊ i scda eūdē binariū cū alio binario addito ⁊ sic i infinitū ⁊ ꝙ i fine hoꝛe nihil nūerabit: tūc pꝛ ꝙ soꝛ. nūerabit nūeꝛ ifinitū: q: nūerabit aliquātuꝫ nūeꝛ ⁊ ñ ē vel erit aliquāt⁹ nūer⁹ qn maioꝛ ē illo nūerabit: igit ⁊c. ⁊ p ꝓns ille nūer⁹ erit infinitus. Et ꝙ ille qñcūqꝫ erit erit solū mō finit⁹: probatur: q: qñcunqꝫ soꝛ. nūerabit: nūerabit ꝑ aliquo instanti sed ꝑ nullo īstāti nūerabit numeꝛ ifinitū: igit ille numer⁹ nunq̃ꝫ erit infinit⁹ ⁊ erit ergo ꝓtinue erit finit⁹.

Ad hec argumēta rñdet concedēdo vt prius ꝙ infinitus numer⁹ est finitus. Et tūc ad argumentū nego illā ꝑpositionē: aliqs nūerus ē finitus ⁊ nō maioꝛ illo est finit⁹. Et tunc ad ꝑbationē nego ꝓnam: nec loco relatiui licituꝫ ē ponere suū añs dūmō añs i eodē loco al'r supponat q̃ꝫ relatiuū: ḃ. n. ppō aliqs numer⁹ est finitus ⁊ maioꝛ illo est finitus significat ꝙ aliqs numer⁹ ē finit⁹ quo maioꝛ est numerus finitus: qd̄ vez est: ⁊ nō significat ꝙ aliqs nūerus est finitus ⁊ maioꝛ nūero finito ē nūerus finitus q̃liter aūt relatiuū supponat pꝛ in capl'o de relatiuis ⁊c. ¶ Ad scdꝫ concedo ista duo: p̄cise nūerus finitus ē finitus: ⁊ ifinitus numerus est finitus: ex quo ly ifinit⁹ stat ibi syncathegoꝛematice ⁊ nō nisi ꝑ nūero finito q̃re ⁊c. ¶ Ad tertiū nego ꝓnam: q: in añte nota ifinitationis tenet cathegoꝛematice ⁊ i ꝓnte syncathegoꝛematice. Et tūc ad sil'itudinē: dico ꝙ non est similitudo: eo ꝙ asinus nunq̃ꝫ mutat significationē nec tenet interdū cathe⁽⁽ interdū syncathe⁽⁽: sicut ly infinitū: nec illa est debita ꝓuersio: ḃ. n. ppō infinit⁹ nūerus ē finitus dꝫ sic cōuerti: nūerus finitus est aliq̃ꝫ tus nūerus. Sil'r ifinita sūt finita sic ꝓuertit finita sūt aliquot vel finita sunt aliq̃ entia qr̄ ⁊c. ¶ Ad q̃rtū nego ꝓnaꝫ: eo ꝙ in ꝓnte nota disiunctiōis ꝓtinue collectiue tenet. Sed bñ cōcedo istam ꝓnaꝫ: Infinitus nūerus ē finitus ergo maioꝛ q̃ꝫ binarius est finitus vel maioꝛ quā trinarius ē finitus ⁊ sic in infi^m: ita ꝙ descēdat disiūctiue aut copulatiue ⁊ disiūctiꝫ. ¶ Ad vltimū nego ꝓclōnē adductā: Et tūc admisso casu concedo ꝙ soꝛ. nūerabit numeꝛ infinitū: ⁊ ꝙ nūerus infinitus numerabit a soꝛ. ⁊ ꝙ qñcunqꝫ soꝛ. nūerabit numerabit ꝑ aliquo instāti non tñ iste numerus ifinitus numerabitur a soꝛ. ꝑ aliquo instāti: ſz in toto tpe terminato vsq̃ꝫ ad vltimū instans hoꝛe: ⁊ ꝙ iste nūerus erit ⁊ tñ ꝑ nullo instanti nec in aliq̃ pte ꝓportionali: sed erit in tota ista hoꝛa ⁊ in q̃lz pte terminata ad vltimū instās: ⁊ nō sequt: nūquā erit ita ꝙ ille nūerus est ifinitus: igit ille numerus nunq̃ꝫ erit infinitus sicut non sequt: nunq̃ꝫ erit ita ꝙ duo instantia sunt: igit duo instantia nunq̃ꝫ erunt: sicut ēt nō sequt: nūq̃ꝫ erit ita in ista hoꝛa ꝙ infinite ptes ꝓportionales sūt ꝑtransite: igit non infinite ptes ꝓportionales in ista hoꝛa erūt ꝑtransite. Ita dico ꝙ ille numerus erit ⁊ nō in aliquo instāti nec in aliq̃ pte illius hoꝛe nō terminata ad vltimū instās: Et sic sequt ꝙ est dare maximū nūeꝛ: istū vꝫ quē soꝛ. numerabit in hac hoꝛa. ¶ Ex his patet falsitas hui⁹ ppōnis qñcunqꝫ ille numer⁹ erit ille erit finitus: ꝙ ipossibile est ꝙ

numerus infinitus erit finitus vel econtra: q: numer⁹ nõ
potest augeri vel diminui. Non obstãte hoc concedo istã
cõclusionẽ: Infinitũ erit aliqd̃ corp⁹ ⁊ tñ qñcũq; ipsũ erit
ip̃z erit p̃cise finitũ supposito ꝙ aliqd̃ corp⁹ crescat sic ꝙ in
p⁹ pte ꝓportionali erit p̃cise pedales ĩ scda bipedale in ter
tia tripedale ⁊ sic in infinitũ: ita tñ ꝙ illud corpus nec aliq̃
eius vnitas erit p fine: tunc pz ꝙ infinitũ erit hoc corpus:
quia aliquantũ erit hoc corp⁹ ⁊ nõ est vel erit q̃ztũ finituz
quin maius illo erit hoc corpus ⁊ tñ qñcunq; hoc corpus
erit ipsum erit p̃cise finitũ: q: nũq̃z erit nisi in aliquo instãti
sed in qnocũq; instanti erit p̃cise finitũ igit̃ ⁊c̃. Et nõ seqt̃
.a. corpus habebit infinitas ptes equales nõ cõicantes er
go. a. corpus erit infinitũ: q: ad hoc ꝙ. a. corp⁹ erit infinitũ
requirit̃ ꝙ in aliquo instãti erit infinitũ: sz ad hoc ꝙ. a. ha-
bebit infinitas ptes equales non cõicantes nõ reqrit̃ ꝙ in
aliquo instanti. ¶ Unde est dñia de numero ⁊ de corpe:
quia bñ seqtur hoc corp⁹ erit: igit̃ in aliquo instãti: sed nõ
seqt̃ iste nũerus erit igit̃ in aliquo instãti: q: ĩ nullo instãti
erit ita ꝙ oẽs vnitates isti⁹ nũeri sũt sic in quolz instãti erit
ita ꝙ oẽs partes corporis sunt.

Contra istam rñsionẽ arguit̃ sic: seqtur in-
finita sunt talia vel talia: igit̃
talia vel talia sunt infinita. Silr infinite vnitates sunt illi⁹ nu
meri ergo illius numeri sunt infinite vnitates: ergo pldez
seqtur infinitũ erit. a. corpus ergo. a. corp⁹ erit infinitum.
¶ Hnic dr̃ negãdo ꝓñaz ⁊ silitudinẽ: aliqñ. n. hmõi ꝓñe
sunt bone gr̃a mãe ⁊ aliqñ non: ymo nũq̃z de forma: vñ
non seqt̃. Infinite sũt ptes sor. eq̃les nõ cõicãtes: igit̃ aliq̃
partes sor. eq̃les nõ cõicãtes sũt ifinite. Infinita sũt corpa
equalia non cõicantia ergo corpora equalia non cõmuni-
cantia sunt infinita. Similiter non sequitur. Infinita tardi
tate mouetur aliquid ergo aliquid mouetur infinita tar-
ditate: ymo nec cũ ly oẽs sicut nõ seqt̃: oẽs hoies similes
sunt hoies: igit̃ hoies sũt oẽs hoies sil'es: ⁊ tñ bene seqt̃:
oẽs hoies sunt aliq hoies ergo aliq hoies sunt oẽs hoies.
Silr ẽt seqtur: infinitũ magnũ est aliqd: igit̃ aliqd est ĩ infi
nitum magnũ. Infinita sunt ista: igit̃ ista sunt infinita. Iste
consequentie non sũt bone nisi de mã: q: nõ ẽ possibile ꝙ
añs vex̃ sit fine ꝓñte nõ tñ sunt bone de forma: q: alie nõ
valẽt. Concedebat̃ enĩ prius ꝙ infinitus numer⁹ est finit⁹
⁊ tñ nullus nunerus finitus est infinit⁹. Infinite sũt vnita
tes alicuius numeri finiti ⁊ tñ nullius numeri finiti sunt in
finite vnitates ⁊ sic de alijs qr̃ ⁊c̃.

Sed contra illud ꝙ dicebat̃ ꝙ sor. nũerabit
numex̃ infinitũ arguit̃ sic. Mã si
sor. posset sic numerare numex̃ infinitũ vt dictũ est ponat̃
ꝙ in prima pte ꝓportionali isti⁹ hore numerabit vnã vni-
tatem: ⁊ in scda vnã tñ quã non nũerabit ⁊ sic in infinitũ:
tunc illo posito seqtur p̃ p̃dicta ꝙ sor. numerabit numerũ
infinitũ. Sed ⁊ pono ꝙ in fine istius hore sor. icipiet nu
merare ⁊ ꝙ numerabit p totã horã primã diuisaz ĩ ptes
proportionales minores versus principiũ sz eundẽ ordi-
nem sm quẽ iaz incipit ⁊ eundẽ numex̃: tunc finus ĩ fine
illius hore Et seqtur ꝙ sor. ĩmediate post hoc numerabit
numex̃ infinitũ Et p ꝓñs non nũerabit sm eundẽ ordinẽ
sm quẽ prius incepit: q: esto ꝙ prius numerasset sm talẽ
ordinẽ. a. b. c. seqnit̃ ꝙ ĩmediate post ꝗ nũerabit. a. b. c. ⁊
infinitas alias: igit̃ nõ pri⁹. a. q̃z. b. vel. b. q̃z. c. ⁊ p ꝓñs nõ
habebit ordinẽ priorẽ qd̃ est ꝗ casuz.

Ad istud respõdetur admittẽdo
primũ casũ
⁊ non scdz: q: ĩcludit ꝗdictionẽ vt argumentũ deducit: sz
ponat̃ ꝙ sor. nũeret ordine retrogrado ad ꝗ ꝙ nũeranit:
admittit̃ casus: ⁊ tunc nõ seqtur plus nisi ꝙ sor. ĩmediate
post hoc nũerabit infinitas vnitates ⁊ nullã illaz post hoc
numerabit: sicut si aliqs punct⁹ icipiat moueri sup aliquã
lineã tunc ĩmediate post ꝗ ptrãsibit infinitas ptes ꝓportio
nales ⁊ tñ nulla erit pria quã ptrãsibit. Silr si aliqd inci-
piat intẽdere motũ a nõ gradu tũc ĩmediate post ꝗ moue
bitur infinitis gradib⁹ ⁊ tñ null⁹ erit prim⁹ quo mouebit:
eodẽ mõ est dicendũ de nũero: vñ dato ꝙ sor. in pria pte
proportionali numerabit. a. tñ; ĩ scda. b. tñ ⁊ in tertia. c.
tantũ ⁊ in q̃rta ite. a. ⁊ sic circulariter ĩ infinitũ: dico ꝙ in
secunda hora diuisa vt prius nõ põt sor. incipere numera-
re easdem vnitates sm eundẽ ordinẽ sm quẽ prius: ita ꝙ
per prius. a. q̃z. b. vel. b. q̃z. c. nec ẽt ordie retrogrado: ita
ꝙ per prius. c. q̃z. b. vel. b. q̃z. a. sed bñ põt incipe nume-
rare sm eundẽ ordinẽ sm quẽ iã definit numerare. Et si
iam nõ definit numerare p prius. a. q̃z. b. vel. b. q̃z. c. Ita
iam non incipit numerare prius vnũ q̃z reliquũ: q: imme
diate post hoc numerabit infinities tã. a. q̃z. b. q̃z. c. põt tñ
concedi ꝙ sor. incipit nũerare sz talẽ ordinẽ. c. b. a. ad istũ
intellectũ ꝙ ĩ nulla pte ꝓportionali numerabit. b. qn in p-
xima p̃cedẽte numerabit. c. ⁊ ĩ prima subsequẽte nume-
rabit. a. sic posito ꝙ sor. in p̃ma pte ꝓportionali moueat ⁊
in scda qescat ⁊ in tertia moueat ⁊ ĩ quarta qescat ⁊ sic de
ceteris. Et vlteri⁹ ꝙ in scda hora diuisa vt prius sor. ꝙsilr
incipiet moueri ⁊ qescere: vt pri⁹ definet sic facere: ⁊ sim⁹
in p̃ncipio 2ᵉ hore: tũc seqt̃ ꝙ sor. nõ prius mouebit̃ q̃z qe
scet nec pri⁹ qescet q̃z mouebit̃ sz ĩmediate post ꝗ infinities
mouebit̃ ⁊ infinities qescet qr̃ ⁊c̃.

Preterea Arguit̃ ꝗ vnũ aliud dictũ vz ꝙ infi
nite ptes sunt ĩ ꝓtinuo. Mã est dare
vltimã ptẽ ꝓportionalẽ ĩ ꝓtinuo ergo nõ ifinite ptes sũt in
continuo: ꝓñia pz ⁊ añs ꝓbat̃. Et pono ꝙ sor. ⁊ pla. mo-
ueant̃ sup vnũ spatiũ: ita ꝙ plato p̃cedat sor. semp in vna
parte ꝓportionali: sic ꝙ qñ sor. ptransierit primã ptẽ ꝓpor
portionalẽ plato ptransibit scdaz ⁊ sic vlteri⁹ in infinitũ: tũc
vel sor. ⁊ pla. eque cito ptrãsiẽt istũ spatiũ vel pla. citi⁹ sor.
Si primũ sequit̃ ꝓclũ ista ꝙ aliq̃ duo mobilia sic se hñt ꝙ
vnũ p̃cedit reliquũ p totũ vnũ tps ⁊ tñ vnũ nõ erit citi⁹ in
fine q̃z reliquũ qd̃ non vr̃ vex̃. Si dabit̃ scdz ꝙ vnũ citi⁹
in fine erit q̃z reliquũ ⁊ nõ nisi p vnã ptẽ ꝓportionalẽ ergo
illa erit vltima igit̃ ⁊c̃. ¶ Scdo arguit̃ sic: ⁊ signo ptes p
portiõales vt prius. Et a pte posteriori volo ꝙ aliqd̃ mo
bile debeat ptransire: tunc certũ est ꝙ facilius ẽ ptransire
vnã ptẽ ꝓportionalez q̃z duas ⁊ facilius duas q̃z infinitas
ergo aliqua ps ꝓportionalis prio ptrãsiet ab isto ⁊ illa nõ
potest poni nisi vltima q: si nõ eẽt vltima aliq̃ ptransietur
ante illã igit̃ ⁊c̃. ¶ Tertio seqt̃ ꝙ infinita pedalia sũt ĩ q̃z
titate bipedali qd̃ ẽ falsuz: q: duo pedalia faciunt aliq̃z tam
extensionẽ ⁊ q̃tuor pedalia in duplo maiorẽ q̃z titatẽ: igit̃ ĩ
finita pedalia faciunt in infinitũ magnã q̃z titatẽ ⁊ sic q̃cũq;
quãtitas bipedalis eẽt magnitudo infinita qd̃ ẽ ĩpossibile:
ymo seqtur ꝙ in duobus miliaribus eẽnt infinita miliaria
⁊ sic qcunq; ptransiret duo miliaria ptrãsiret infinita mi-
liaria. Etiã seqtur ꝙ celũ nõ distat a terra nisi p duo milia
ria q: nõ distat p plura q̃z p infinita sz infinita miliaria sũt
in duobus miliaribus igit̃ ⁊c̃. ¶ Quarto seqt̃ ꝙ ifinitus
numerus est in ꝓtinuo: qd̃ est falsũ: q: ille numerus velẽ
ille oẽs ptes ꝓtinui vel distinguit̃ ab eisdẽ: Non põt dici
primũ q: numerus ponit̃ in p̃dicamento q̃ztitatis ⁊ ptes
in predicamẽto relationis. Modo vnũ predicamentũ de
alio verificari nõ dz: nec põt dici scdm: q: tũc sequerẽt ꝙ
deus non posset creare duo qn crearet infinita ꝓñs falsuz
⁊ ꝓñia ꝓbat̃: q: si de⁹ crearet duo p̃ncta crearet illa: ⁊ dua
litatẽ distictã ⁊ p ꝓñs trinariũ ⁊ ite. q̃ternariũ: q: illa duo
p̃ncta dualitatẽ ⁊ trinarium realiter ꝓdistincta ⁊ sic ĩ infin.

Ad hec argumenta rñdetur. ¶ Ad
p̃mũ nego ꝙ sit
dare vltimã partem ꝓportionalẽ in ꝓtinuo. Et ad ꝓbatio
nem admitto casũ: ⁊ dico ꝙ vnũ non erit citius in fine q̃z
reliquũ. Mã ꝗ pla. in p̃ma pte ꝓportionali ptranseat p̃mã
partẽ tñ sor. ĩ scda pte ꝓportionali ptrãsiet scdaz ptẽ ꝓpor
tionalẽ qñ pla. ptransiet tertiã minorẽ iõ sor. ꝓtinue post p̃
mã ptẽ ꝓportionalẽ mouebit̃ veloti⁹ platone. Et sic pz ꝙ
non est incõueniens ꝙ aliq̃ duo sic se hẽant ꝙ vnũ ꝓtinue
precedet aliud ⁊ tñ in fine spatij vnũ ita cito veniet ad ter
minũ sicut reliquũ. ¶ Ad scdm dico ꝙ nõ est facili⁹ ptran
sire vnã ptẽ q̃z duas vel infinitas in casu illo: ymo qcunq;
potest vnã ptransire põt infinitas ptransire ⁊ immediate
post hoc nõ solũ vnã sed infinitas ptransibit nõ tñ dico ꝙ
aliqua est vel erit pria quã ĩmediate post hoc ptransibit:
q: nullã ĩmediate post hoc ptransibit. ¶ Ad 3ᵐ ꝓcedo ꝙ

in quãtitate bipedali sũt infinita pedalia eque longa lata ⁊ profunda. Et tunc ad argumentũ duo pedalia faciũt aliquã extensionẽ ꝓcedo: ergo quatuor faciunt in duplo maiorem: ꝓcedo: si fuerit nõ cõicantia sed in ꝓposito sũt cõicantia quare nõ ꝓcedit argumẽtũ. Et filr ꝓcedo ꝙ ĩ duobus miliaribus sunt infinita miliaria ⁊ nullus põt ptrãsire duo miliaria qn ptranseat infinita: non tñ in cõicabilia vel totaliter se excludẽtia sed cõicabilia quoꝝ vnũ ꝓcedit ptez alterius. Et sic ꝓñter pz ꝙ celũ non distat a terra per duo miliaria: q: distãtia illa non attendit penes multitudinem miliariorꝝ cõicantiũ sed penes multitudinẽ miliariorꝝ non cõmunicantiũ vnde lz ꝙ ĩfinita miliaria distet villa exonia rum alondonijs ⁊ ꝙ infinita distet celũ nõ tñ obstat qn celum magis distet a terra q̃ exonia a londonijs: q: ꝙ plura miliaria nõ cõicantia lz non ꝙ plura miliaria simplr: q: vtrũq; illoꝝ a suo termino ꝙ infinita simplr distat q̃re ⁊c̃.

¶ Ad quartũ rñdeo ꝙ triplr sumit numerus: Uno mõ numerus numerãs ⁊ ille est aia vel intellectus: Secũdo modo quo numeram⁹: ⁊ ille ẽ intẽtio vel termin⁹ mẽtalis vt duo tres q̃tuor: ⁊ sic de alijs ꝙ quos numeram⁹: Tertio numerus est ille res quas numeramus: Et iste iteruz dupliciter sumit large ⁊ stricte: sumit stricte numer⁹ solũ per quãdã multitudinẽ quorũdã discretorꝝ adinuicẽ separatorꝝ. Et sic dico ꝙ nullus numer⁹ ẽ in cõtinuo: nec aliqs numer⁹ est ille ꝙtes ꝓtinui: sed nũerus isto mõ est res numerate separate adiuicẽ ꝙse subsistẽtes: vt duo denarij: duo boies: duo anguli: ⁊ sic de alijs. ¶ Nũerus large sumit p:o q̃cũq; multitudine: sine sit multitudo discretorꝝ vl nõ separatorꝝ: Et isto mõ ꝓcedo ꝙ ifinitus nũerus ẽ in ꝓtinuo: quia nũerus nõ distinguit a partib⁹ continui: Et licet numerus sit in ꝑdicamẽto q̃titatis ⁊ ꝙtes in ꝑdicamẽto relationis nõ obstat qn qlz eorꝝ vificari posset de quolz eorũ. Idẽ.n.ẽ bõ ⁊ albũ ⁊ tñ bõ ponit in ꝑdicamẽto sube ⁊ albuz in ꝑdicamẽto q̃litatis. Ita filr idẽ est nũerus ĩ ꝓtinuo ⁊ ꝙtes eiusdẽ: lz talia in distinctis reponant predicamẽtis vbi tñ nũerus sumat stricte dicat sicut pri⁹: ꝙ nõ ẽ ꝙtes ꝓtinui: ymo nihil ẽ: nec ſba nec accñs. Et si arguit sic: oĩs quãtitas ẽ aliqd: oĩs nũerus ẽ q̃titas q: ꝓtinua vel discreta: igit oĩs nũerus est aliqd: negat maior: non.n. opz terminuz trãscendentẽ de quolz ꝑdicamento in quolz nũero verificari: lz.n. non oĩs q̃titas sit aliqd tñ oĩs q̃titas ẽ aliquid vl aliq̃: qõ sufficit. Etiã nõ sequit: nũerus ẽ igit nũer⁹ est ens: q: verbũ nõ semp dz resolui in suz es ẽ ⁊ in suuz participiũ cuiuscũq; nũeri. Sequtur.n. bñ: nũerus ẽ igitur numerus est ens vel entia: filr non sequit. Iste nũerus cõponit demfato nũero duorꝝ boiuz: igit iste nũerus ẽ cõpositũ: sed bñ sequtur ꝙ ẽ cõpositũ vel cõposita. Itẽ nõ sequit: Iste nũerus ẽ: igit iste nũerus ẽ suba vel accñs: substantie vel accñtia: q: capio nũerꝝ ex ãgulo ⁊ albedine: tũc patet ꝙ iste nũerus est ⁊ tñ nõ est suba nec accñs: q: nihil est: cũ sit duo totalia ꝙ se subsistẽtia: nec ẽt est sube vel accidentia cũ albedo nõ sit suba nec angulus sit accñs: ꝓcedo tamẽ ꝙ ille nũerus datus est suba ⁊ accñs: cuz sit illa duo quorꝝ vnũ est suba ⁊ reliquũ accñs. Et si arguit sic: oẽ ꝙ est est suba vel accñs sed iste nũerus est: igit iste nũerus ẽ suba vel accñs: nego ꝓñaz: nec ẽ argumentũ in darij: quia plus subijcit in maiori q̃ ꝑdicet in minori deberet.n. sumi ꝙ minori iste nũer⁹ ẽ aliqd qõ ẽ ⁊ negatũ.

Sed forte arguit ꝓbãdo ꝙ q̃litercũq; sumatur nũerus distinguit a reb⁹ nũeratis vel nũerabilib⁹. Mã oĩs nũerus est q̃titas sz duo anguli non sũt q̃titas ergo duo anguli nõ sunt nũerus ⁊ sũt res nũerate q: duo: igit nũer⁹ distinguit a reb⁹ nũeratis. ¶ Scõo signo tres boies ⁊ hoc instãs pñs: tũc pz ꝙ iste numerus desinit eẽ: q: iste nũerus iã est ⁊ nũq̃ post hoc erit: ⁊ tñ iste res nũerate nõ desinunt eẽ: q: ꝑcise vna illaꝝ desinit eẽ: puta hoc ens. ¶ Tertio sequitur ꝙ numerus par ⁊ nũerus ĩpar sunt eiusdẽ spẽi spãlissime ꝙ ꝓbat: accipio duos boies ⁊ alios tres tũc patz ꝙ isti duo ⁊ illi tres sunt eiusdẽ spẽi spãlissime ⁊ illi duo sunt nũerus par ⁊ alij tres sunt nũerus ĩpar. ¶ Ymo sequit ꝙ duo nũeri pares distinguũt gñe: q: sũmo duos boies ⁊ duas albedies tũc patet ꝙ illi duo boies ⁊ due albedines distinguũt gñe ⁊ tamen nõ sunt duo nũeri pares. ¶ Quarto sequit ꝙ aliqd sit deus ⁊ dyabol⁹: creator ⁊ creatura: bõ ⁊ afin⁹: ꝓbat: Nam dualitas cõposita ex deo ⁊ dyabolo est deus ⁊ sic de alijs: ymo sequit ꝙ numerus par est numerus ĩpar: q: due medietates alicuius ꝓtinui sunt nũer⁹ par ⁊ ille eedẽ sunt numerus ĩpar: q: sunt tres ꝙtes equales eiusdẽ continui: dato ꝙ sic diuidatur: ymo sequtur ꝙ numerus finit⁹ est numerus infinitus: quia infinite partes eiusdem continui quare ⁊c̃.

Ad hec argumẽta respondet. ¶ Ad ꝓmũ nego ꝙ duo anguli nõ sint q̃titas: ymo sũt q̃titas discreta: lz.n. nõ sint quãtitas put ly q̃titas dicit extensionẽ sunt tñ q̃titas put ly q̃titas dicit multitudinẽ: diuidit.n. ly q̃titas in quãtitatem continuã ⁊ q̃titatẽ discretã: vt hr̃ in ꝑdicamentis ⁊c̃. ¶ Ad scõm dico ꝙ illi termini iste numerus: ⁊ iste res: possunt teneri collectiue vel diuisiue. Si diuisiue nego ꝙ iste numerus desinat eẽ vel ꝙ iste res desinãt esse. Et tũc ad argumentũ: Iste numer⁹ nunc ẽ: ⁊ non ĩmediate post hoc iste numerus erit igit ⁊c̃. nego ꝓñam: nec arguit ab exponẽtibus ad expositũ: q: ꝓpõ illa non hz exponi sz resolui ꝙ demfatiua pluralis nũeri in qbus ly ista tenet diuisiue sic dicendo. Ista desinunt eẽ ⁊ ista sunt iste nũerus: igitur iste numerus desinit eẽ: sed negat maior: q: ex ipa sequitur ꝙ qõlz istorꝝ desinãt esse qõ est falsum. Et si arguitur sic. Ista nunc sunt ⁊ ista ĩmediate post hoc nõ erũt igitur ista desinunt esse negat ꝓña: q: illa ꝓpõ non hz exponi: cũ ly desinit sit scõs terminus ꝓbabilis: sed hz ꝓbari per numerꝝ singularẽ respectu termini demfatiui pluralis numeri qui est primus terminus a quo ꝓpõ capit suã denominationẽ. Si vero ly iste vtrobiq; tenet collectiue concedo ꝙ iste numerus desinit esse: ⁊ ꝙ ista desinũt eẽ: quia tunc quelibet illaꝝ hz exponi: Et ex hoc concedo ꝙ continue mundus desinit eẽ: ⁊ nouus mundus incipit eẽ: accipiendo mundũ ꝙ isto toto aggregato excorruptibilib⁹ ⁊ incorruptibilibus. Si aũt accipereẽ mundus pro eẽntialiorib⁹ ⁊ principaliorib⁹ sine qbus res nulla põt existere vt celũ: intelligentie: elementa: spẽs: gña: ⁊ alia hmõi: dicerem ꝙ iste mundus eternalr erit ⁊ ab eterno fuit ⁊ nõ potest incipe esse: nec desinere esse. ¶ Ad tertiũ ꝓcedo ꝙ numerus par ⁊ nũerus ĩpar sunt eiusdẽ spẽi spãlissime absolute ĩ cãu illo ꝓnotatiue: ita ꝙ illi duo nũeri vt boies sũt sunt ĩ predicamento sube ⁊ sub ista spẽ bõ: sz vt nũeri sũt sunt in ꝑdicamẽto q̃titatis sub isto gñe q̃titas discreta: ⁊ diuersaꝝ spẽꝝ spãlissimaꝝ vt numerus par ⁊ nũer⁹ ĩpar. Et ꝓsilr dico ꝓcedẽdo in casu priori ꝙ duo nũeri pares distinguunt gñe absoluto sz nõ ꝓnotatiuo: ita ꝙ illi duo numeri vt boies ⁊ albedines distinguunt gñe sed vt numeri pares sunt in ꝑdicamẽto q̃titatis: ⁊ sub ista spẽ nũerus par ⁊ sic sunt eiusdẽ spẽi spãlissime quare ⁊c̃. ¶ Ad quartum nego ꝙ aliqd sit deus ⁊ dyabolus ⁊ sic de alijs: sed bene ꝓcedo ꝙ aliqs numerus ẽ de⁹ ⁊ dyabolus: ex quo non sequit ꝙ aliqd sit deus ⁊ dyabolus: q: numerus ꝓprie sumendo nihil est: vt dictũ ẽ supra: vñ non sequit de⁹ ⁊ dyabolus tñ pñt q̃tuz deus põt: igit aliqd ꝙ nõ ẽ deus est ita potens sicut deus: q: de⁹ ⁊ dyabolus nõ sunt aliqd: sz aliqua: ymo ille numer⁹ datus ẽ oĩpotens ⁊ tñ nõ ẽ deus. Nec ex hoc sequit ꝙ aliqd nõ deus sit oĩpotens. Ille enim numerus ẽ oĩpotens nõ rõne cuiuslz ꝙtis sed ꝑcise ratiõe vnius: sicut aggregatũ ex aia ⁊ corꝑe ĩtelligit ⁊ non rõne corꝑis sed ꝑcise rõne aie. ¶ Ad aliud in eodẽ ꝓcedo ꝙ numerus par ẽ ĩpar sumẽdo numerꝝ large ꝙ reb⁹ ꝓiũctis nõ ãt si accipet ꝙ reb⁹ separatis. Certũ ẽ.n. q: duo sũt tria: ymo vnitas ẽ numerus: q: illud vnũ ꝓtinuũ ẽ nũerus binari⁹: quia due medietates: nũerus trinari⁹: q: tres tertie: nũerus q̃ternari⁹: q: q̃tuor quarte ⁊ sic in ifinitũ. Et ꝙ ß pz ꝙ non ẽ miꝝ si nũerus finit⁹ ẽ nũerus ĩfinitus: q: in quocũq; continuo sunt due medietates q̃ sũt nũerus finit⁹: ⁊ ĩ eodez sunt infinite ꝙtes que sunt numerus infinitus ⁊ ille infinite partes sunt ille due medietates: igitur numerus finitus est numerus infinitus: qõ ꝓro certo est concedendus.

Preterea Arguitur ꝗ vnũ aliud dictuꝫ: ꝓbando ꝙ nulle ꝑtes ĩ ꝯtinuo sunt ifinite: dicit.n. ibidẽ ꝙ si infinite ꝑtes sunt in ꝯtinuo in ꝯtinuo sũt infinite ꝑtes: ⁊ ĩ eodẽ ꝯtinuo alique ꝑtes sunt infinite: ⁊ ꝙ numerus finitus ē infinitus ⁊ sic de multis alijs. ¶ Sz ꝗ nulle ꝑtes sunt oēs ꝑtes ꝯtinui: igit nulle ꝑtes sunt ifinite: ꝯñia ꝑz ⁊ afis ꝓbat: q: si alique ꝑtes sunt oēs ꝑtes alicui continui sunt ergo ille due medietates: ⁊ seqt ꝙ ille medietates sũt oēs ꝑtes eiusdẽ q̃titatis illi ꝯtinui qd ē falsũ: quia tunc seqtur ꝙ ille medietates sũt duo medietates totius ⁊ due medietates medietatis ⁊ sic de alijs qd ē flm. ¶ Scdo arguit sic: Mã si alique ꝑtes eēnt oēs ꝑtes continui: igit aliq̃ entia eēnt sil̃r oia entia possibilia: ⁊ sic aliqua entia eēnt que non ꝑñt ꝓduci: q: ista nõ ē possibilis deꝰ ꝓduxit oia entia. ¶ Tertio arguit ꝓbãdo ꝙ nullus numerus est ifinitus: q: ois numerus ē nũerus par vel nũerus impar: sed nullus numerus infinitus ē numerus par vel numerus ipar: q: istius non dat vltia vnitas: igit nullus numerus est infinitus. Et ex alio q: ois numerus ē binarius trinarius quaternarius vel sic in infinitũ ſz nullus numerus est infinitus hmõi ⁊c. ¶ Quarto si aliqs numer est infinitus in rex nã seqtur ꝙ aliqs numerus q nõ ē numeratus: ⁊ ꝑ ꝯñs non ē numerus: vel sic iste numerus ē infinitus sed iste numerus ē magnitudo: igit magnitudo est infinita qd est falsũ. Sil̃r Ari. in 3° phyficoꝝ ⁊ ĩ de celo ⁊ mundo negat numex ifinitũ ergo talis nõ ē ponẽd. ¶ Quinto seqtur ꝙ aliq̃ ē tota multitudo diuisibiliũ illius continui: ⁊ si sic accipio oia illa diuisibilia ⁊ q̃ro si sunt diuisibilia vel non. Si nõ: ⁊ illud ꝯtinuũ cõponit ex illis ergo continuuz cõponit ex diuisibilibus qd ē falsum: si illa oia sunt diuisibilia vel ergo in seipsa vel in alia. Si in alia: igit sunt accepta oia diuisibilia illius qd est ꝗ casuz: nec ēt in seipsa: cum nulluz sit diuisibile illius ꝯtinui ĩ quo oia alia diuisibilia diuidant. ¶ Proter hec argumẽta sunt moti q̃dam ꝯcedere ꝙ infinite ꝑtes sunt in ꝯtinuo sed nulle ꝑtes in ꝯtinuo sunt infinite ꝑtes: ⁊ ꝙ infinitus numerus est sed nullus numerus ē infinitus: q: non ē possibile ꝙ demonstrent infinita: cum.n. dicit: ista sunt: per ly ista nõ ꝑñt demonstrari nisi finita. ¶ Sed ꝗ ego possuz demñare quecunq; possuz intelligere infinita: igit possuz demñare infinita: ꝑz ꝯñia ⁊ minorẽ ꝓbo: ⁊ capio istã ꝓpõnẽ finita sunt ĩ finita: ipsi intelligunt istã ꝓpõnẽ: q: dñt illam eē falsã ergo intelligunt extrema: igit ĩtelligunt ꝑdicatuz: ⁊ ꝑ ꝯñs intelligunt significatuz primariũ ꝑdicati: sed ꝑdicatuz significat primarie infinita: igit intelligunt infinita: ⁊ hoc idẽ possuz intelligere ⁊ ꝑ ꝯñs demñare. Sil̃r ipsi ꝯcedunt ꝙ oēs ꝑtes continui sunt: sed nulle sunt omnes partes continui: Et ꝙ omnes partes proportionales continui vel temporis sunt sed nulle sunt ille.

Contra hoc Arguit sic: deus videt omnes partes ꝯtinui ⁊ oē futuꝝ ⁊ oia possibilia igit aliq̃ sunt illa. Sil̃r totuz est sue ꝑtes vt vult ꝓbs prio physicoꝝ sed non ꝑõt eē sue ꝑtes nisi ille sint oēs partes igit ⁊c. Ex his inferũt isti regulariter ꝙ nulla ꝓpo affirmatiua vbi ponit ly infinita a ꝑte ꝑdicati est ꝯcedẽda siue sit ĩ recto siue ĩ obliquo: q: sp ibidẽ tenet cathe⁽ᶜᶜ⁾ ⁊c. Sed ꝗ aliqua sunt infinita: q: deus est aliq̃ infinita cũ ipse sit tres res q̃ꝝ q̃lz ē finita. Sil̃r istud ꝑs eternũ ꝑteritũ ē infi^{m} ⁊ istõ adfutuꝝ ē ifinitũ g° ista duo sũt infi^{a}: qd ē ꝯtra ñsionẽ. Et si negat ꝙ illõ ꝑs ꝑteritũ sit vel fuerit infi^{m} ꝓbatur infinitũ fuit illõ: igit illud fuit infinitũ: ꝯñia ꝑz cuz nõ sit dñia ꝓponere vel postponẽ terminũ demñatiuum ⁊c. ¶ Rñdeo igit aliter ꝯcedendo vt prius ꝙ in cõtinuo sũt infinite partes: ⁊ ꝙ alique ꝑtes sunt oēs ꝑtes ꝯtinui: volendo ꝙ ly continui regatur ex nã idẽptitatis ⁊ non ex nã possessionis: ⁊ tunc idẽ est ꝙ alique partes sũt oēs partes que sunt continuũ: qd est vex. Et ad argumentũ in ꝗ: iuz concedo ꝙ due medietates sunt oēs partes eiusdẽ q̃titatis illius continui ad sensum prior: q: due medietates sũt omnes partes que quidez sunt eadẽ q̃titas ⁊ idem continuum. Ideo cuz inferit ꝙ ille due medietates sunt due medietates medietatis: nego ꝯñaz: q: ly oēs nõ stat ibidẽ diuisiue sed collectiue vt in proposito presuppono. Verũ tamen de forma nõ seqtur: oēs partes eiusdẽ q̃titatis sũt partes continui ergo alique ꝑtes continui sunt oēs partes eiusdem q̃titatis: sicut non seqtur: oēs hoies ipares sunt aliqui hoies ergo aliqui hoies sunt oēs hoies ipares: supposito ꝙ nõ essent plures q̃ quatuor hoies: scr. pla: tuli: ⁊ cicero: tunc ꝑz veritas añtis: sumendo ly oēs diuisiue ⁊ ꝯñs est falsum: q: illi quatuor hoies non sunt oēs hoies ipares: q: non sunt ipares. Mec ēt primi tres sunt oēs homines impares: q: in illo numero q̃ternario sunt plures ternarij quoꝝ vnus non ē reliquus. Et sic non vr q̃ reviꝰ illoꝝ ternarioꝝ eēt oēs hoies ⁊ non alius: ⁊ si qlibet ternarius est illi oēs hoies ipares sequit ꝙ vnus trinari ē aliꝰ: quod est ipossibile. ¶ Sil̃r si illoꝝ q̃tuor hoiuz duo eēnt similes in albedine ⁊ duo in nigredine oēs hoies similes essent ⁊ tñ nulli oēs hoies essent sil̃es: q: nõ ꝑmi duo: nec alij duo: nec illi quatuor: cũ non sint sil̃es ymo dissimiles. Sil̃r assignatis istis ꝗ dictorijs ꝯtigentib: scr. currit nullꝰ scr. currit: pla. currit: nullꝰ pla. currit: oia ꝯpossibilia istoꝝ sunt: ⁊ oia incõpossibilia istoꝝ sunt: ⁊ nulla sunt oia cõpossibilia istoꝝ: nec aliqua sunt oia incõpossibilia istoꝝ: nõ illa quatuor: cum non sint icõpossibilia. nec istoꝝ: nec tria: nec aliqua duo vt ꝑz intuenti. ¶ Ad scdm ꝯcedo ꝙ aliq̃ entia sunt oia entia possibilia demñatis oibus entibus ĩ mũdo existentibus. Mazz ipsa sunt entia possibilia ⁊ non sũt entia possibilia nisi ipsa vel aliq̃ eoꝝ: ⁊ ꝗ multa que nõ sunt sint possibilia nulla tñ entia q̃ nõ sũt sunt entia possibilia: q: nõ sequitur: ista sunt possibilia: igit ista sunt entia possibilia: q: in prima ly possibilia stat ampliatiue ꝓp inherentiã quam ꝑz ad copulã ꝑñtis ꝑpis ⁊ in ꝯñte stat noialiter ꝓp mediationez illius termini entia inter ipsuz ⁊ copulã principale. Ex quo ꝑz ꝙ non seqtur antixꝝs ē possibilis: igit antixꝝs est ens possibile vel hõ possibilis. Chymera ē ymaginabilis vel opinabilis: igit chymera ē ens ymaginabile vel opinabile: arguit.n. in q̃lz istaꝝ a termino ampliatiuo ad eundem ampliatũ vt supius ē dictuz: ⁊ clarius ꝑz ĩ capto de ampliationib. Itẽ concedo ꝙ aliqua entia sunt q̃ non possunt ꝓduci sumendo ꝓduci ꝓ de nouo fieri: q: nihil ꝙ est ꝑõt de nouo fieri saltim nãl̃r: sed oē ꝙ est gñatuz ꝑõt ꝓduci ymo continue ꝓducit sumendo ꝓduci ꝓ conseruari: q: oē tale in suo esse conseruat. Et sic ꝯcedo ꝙ deus produxit oia entia: q: ꝓduxit aliqua que sunt oia entia vel que aliqñ fuerunt oia entia collectiue vt prius. ¶ Ex his statim sequitur ꝙ aliq̃ est tota multitudo oium ꝑtium cõtinui ⁊ oium partiuz ꝓportionaliũ eiusdẽ ꝯtinuij ⁊ aliq̃ est tota multitudo oiuz punctoꝝ in ꝯtinuo ⁊ oiuz instantiuz temporis ⁊ sic aliq̃ instantia sunt oia instantia: ⁊ aliq̃ puncta sunt oia puncta: ⁊ hoies sunt oēs hoies futuri possibiles ⁊ ymaginabiles quare ⁊c. ¶ Ad tertiũ ꝑõt rñderi ꝓ negando ꝙ ois numerus sit numerus par vel numerus impar: sed bñ ois numerus finitus est numerus par vel numerus ipar. Sed melius rñdendo nego ꝙ nullus numerus infinitus sit numerus par vel numerus ipar: quia numerus infinitus ꝯtinui resultans ex infinitis ꝑtibus est numerꝰ par: q: due medietates ⁊ q̃tuor quarte ⁊ numerus ipar: q: tres tertie ⁊ qnte qnte: ex quo ꝑz ꝙ talis numerus infinitus est numerus binarius trinarius quaternarius ⁊ sic in infinitũ. ¶ Ad quartuz dico ꝙ non ē inconueniens ꝙ sit aliqs numerus qui non sit numeratus Vñ si deus crearet duos hoies in hoc instanti ille numerꝰ eēt numeratus. Si.n. per aliquã potẽtiaz nõ numeraret nec numerasset aliqs intellectus per aliquã partez istius hore preterite non minus fuissent in ista hora duo hoies: tres: quatuor: centuz ⁊ mille: qui nõ fuissent numerati ĩ illa hora: ⁊ sic aliqs numerus fuisset numeratus: verũtamen cõcedo ꝙ ille numerus infinitus continui est numerus numeratus: q: est binarius numeratꝰ: puta ille due medietates ⁊ trinarius numeratus vz tres tertie ⁊ sic de alijs: licet forte talis numerus sub ratione infiniti nõ sit numeratus nec numerabilis saltim a creatura. ¶ Ex isto patet ꝙ non sequit: iste numerus ē infinitus: Et iste numerus est magnitudo igitur magnitudo ē infinita ĩ singulari nũero:

sed ben e in plurali concedo consequentiam ⁊ consequēs: quia illa magnitudo est infinite ptes. Nec Arist. negauit numer̄ infinitū large sumendo sed p̄cise stricte pro illo qd̄ componit̄ ex infinitis discretis ⁊ sine dubio talis numer⁹ est ipossibilis nāliter. ¶ Ad quintū ꝓcedo ꝙ aliq̄ est tota multitudo ꝓinuz diuisibilū.a.ꝓtinui: ⁊ acceptis illis oibus dico ꝙ sunt diuisibilia in seipsa ⁊ i alia a se. In seipsa pro: quia sunt diuisibilia in duas medietates q̄ sunt oia diuisibilia.a.ꝓtinui. Et iā sic i alia a se q: i duas medietates quarum quelz est alia ab.a.cōtinuo: qd̄ est oia illa diuisibilia. Ideo non segtur: nullū ē diuisibile illius ꝓtinui in quo diuidantur oia illa diuisibilia ergo non oia diuisibilia sunt in seipsa diuisibilia ⁊c. Et hoc sufficit in materia de infinito.

¶ De isto termino immediate.

Qlia materia inceptionis ⁊ definitionis hui⁹ termini ĩmediate notitiā includit Jō de eodē est primitus ptractandū: notando pmio ꝙ ille terminus ĩmediate duplr sumit̄ noialiter ⁊ aduerbialiter. ¶ Exponit̄ noialiter: qn̄ cum aliquo istoꝝ aduerbioꝝ tpis ante vel post inherentiaz nō bz. Et tūc subordinat̄ huic disiuncto ꝓtinua: vl ꝓtigua: vn̄ hec ppō ĩmediati sunt isti: eqpollet huic ꝓtinui vel ꝓtigui sunt isti: ĩmediate sunt iste: ꝓtigue vel ꝓtinue sūt iste. Immediata sunt ista: ꝓtigua vel ꝓtinua sunt ista: ꝓpterea ꝓcedit ꝙ ĩmediate sunt ptes in ꝓtinuo: q: ꝓtinue sunt ptes incontinuo: ⁊ ĩmediata sunt elemēta q: ꝓtigua sūt elemēta ⁊ sic de alijs. ¶ Aduerbialr exponit̄ ⁊ sumitur ly ĩmediate qn̄ huic aduerbio ante vel post annectit̄ cū inherentia determinationis eiusdē: ⁊ vni istoꝝ: ante qdlz tp̄s: vel post qdlz tēp⁹ subordinat̄: sz ꝙ aliqd̄ illoꝝ determinat. Si.n.determinat ly ante subordinat̄ huic post qdlz tp̄s: Et si annectit̄ alteri aduerbio post: eqpollet huic an̄ qdlz tempus: verbi gr̄a cum dr: ĩmediate ante hoc tu fuisti: signatur ꝙ post qdlz tēpus ante hoc tu fuisti ⁊ cū dr ĩmediate ante hoc tu eris: denotat̄ ꝙ ante qdlz instans post ꝶ tu eris. ¶ Ex quo segtur ꝙ ly ĩmediate terminū sequētē se ꝓfundibilez ꝓfundit ꝓfuse trn̄: vt ĩmediate post ꝶ erit ĩstans ⁊ ĩmediate ante hoc fuit tp̄s: taz ly instans q̄z ly tp̄s stat ꝓfuse trn̄: qd̄ pōt apparere ĩ suis equalentib⁹: videlz ante qdlz tp̄s instās post hoc erit instās: ⁊ post qdlz tēp⁹ ante hoc fuit tp̄s: q: signū vl'e affirmatiuū terminū sequētem mediate cōfundit ꝓfuse trn̄ qr̄ ⁊c. Et notāter dico aduerbialiter exponit̄: q: posset sumi aduerbialr nō exponitur: vt si nō determinaret aliqd̄ illoꝝ aduerbioꝝ sed p̄cise subordinaret̄ huic sine medio: vt sor. ĩmediate ē corā pla. deus est ĩmediate supra primā intelligentiā ⁊ oez actionē naturalē ĩmediate agit ⁊ sic de alijs. Sed nec isto mō nec noialiter sumit̄ in ꝓposito sz p̄cise exponit̄ vt dicebat̄ ꝓ⁹. ¶ Exponit̄.n. ꝓpō denoiata ab eo per suā preiacentē ⁊ vlem negatiuā sibi ꝓuenientē vt si ante.b. instans sor. fuit ⁊ non fuit instans ante.b.qn inter illud ⁊.b.sor. fuit tūc sequitur ꝙ ĩmediate ante.b.sor. fuit. Et si post.b.sor. erit ⁊ nullū erit instans post.b.qn inter illud ⁊.b.sor. erit segtur tunc ꝙ ĩmediate post.b.sor. erit. Et notāter addo ĩ negatiua exponente illū terminū: inter illud: q: non segt̄: an̄.b. tu fuisti albus ⁊ nullū fuit instās an.b.qn post illd̄ fuisti albus: igit̄ ĩmediate ante.b.tu fuisti albus: q: casu possibili posito an̄s est verꝝ ⁊ ꝓn̄s falsum: vt posito ꝙ ĩ.b. instanti tu fuisti niger: ⁊ per duos ānos ĩmediatos an̄ ⁊ post: ⁊ ꝙ fueris albus ante illū annū ĩmediatū.b. ⁊ post aliū annū ĩmediatū.b. tunc pz ꝙ ante.b. fuisti albus per casuz ⁊ nullum fuit instans ante.b.qn post illud fuisti albus: q: post .b. fuisti albus: igit̄ a fortiori post qdlibz instās ante.b.tu fuisti alb⁹: Et ꝙ ꝓn̄s sit falsum pz: q: ĩmediate ante.b. fuisti niger ymo in nullo instanti illius anni fuisti albus quare sequit̄ ꝙ nō ĩmediate ante.b.tu fuisti albus. ¶ Itē nō sequitur: post.b.eris albus ⁊ nullū erit instās post.b.quin ante illud eris albus: igit̄ ĩmediate post.b.eris albus: q: pono ꝙ in.b.instanti eris niger ⁊ in anno primo ante ⁊ in anno primo post: sed ꝙ cras eris alb⁹: ⁊ post.b. similiter in capite duoꝝ vel triuz ānoꝝ: tūc pz vitas an̄tis: post.b. eris albus: q: cras eris albus: ⁊ cras eris ante qdcūq̄ ĩstans quod erit post.b. ergo: similiter ante.b. eris albus: igitur ante qdcunq̄ instans post hoc.b. eris albus: ⁊ per consequens nullū erit instans post.b.qn ante illud tu eris albus: Et ꝙ ꝓn̄s sit falsum non opz arguere: q: ĩmediate post.b. tu eris niger ⁊ nullo mō albus vt p̄suppono cuz casu ⁊c. Ideo sic loquēdo dz addi ꝙ nullū est instās post .b. quin inter illud ⁊.b. eris albus nec aliqd̄ fuit instās an̄ .b.qn inter illud ⁊.b. fuisti albus. Et isto mō ꝓcederetur quelibet illaꝝ ꝓn̄aꝝ: sed ꝓtinue negaret̄ exponēs negatiua quia per casum repugnat. Silr nō sequit̄ in.c. instāti sor. non curret ⁊ nullū erit instans post.c.qn ante illd̄ sor. curret: igitur ĩmediate post.c. sor. curret. Nam casu possibili posito an̄s est verum ⁊ ꝓn̄s falsū: dato ꝙ in.c. instāti sor. non curret nec post.c. sed bene aliqn̄ ante.c. tunc pz ꝙ in .c. instanti sor. non curret per casum: ⁊ nulluz erit instans post.c.qn ante illud sor. curret: q: ante.c. sor. curret q⁹ an̄ qdcunq̄ instans post.c. ⁊ per ꝓn̄s nullū erit instans post .c. quin ante illud sor. curret. Et ꝙ ꝓn̄s sit falsum satis pz ex casu: Silr non segtur: In.c. instanti tu non currebas ⁊ nullum fuit instans ante.c.qn post illud currebas: igitur ĩmediate ante.c. currebas: supposito ꝙ in.c. instanti nō cucurristi nec ante.c. sz bene aliqn̄ post.c. deberet ergo sic argui. In.c. instanti tu non currebas ⁊ nullū fuit instans an̄ .c. quin inter illud ⁊.c. currebas ergo ĩmediate an̄.c. currebas: ꝓn̄a est bona sed exponens negatiua est falsa. ⁊ repugnans casui. Etiam in prima ꝓn̄a deberet sic argui. In .c. instanti sor. non curret ⁊ nullū erit instans post.c. quin inter illud ⁊.c. sor. curret. igitur ĩmediate post.c. sor. curret. ꝓn̄a est bona sed minor est neganda. q: repugnat posito. ¶ Et si diceret̄ ꝓ. sequit̄ bene de p̄senti: ĩ hoc istanti presenti tu non curris ⁊ nullū erit instans post hoc instans quin ante illud tu curres. igitur ĩmediate post hoc instans tu curres. igitur idem sequitur de futuro vel detur causa diuersitatis. ¶ Respondeo ꝙ necista de presenti ē bona. quia supposito ꝙ per ly hoc demonstret̄ .c. instās futurꝝ in casu priori. an̄s est verum ⁊ ꝓn̄s falsuz. Certū est.n. ꝙ tu non curris in hoc instanti. q: hoc instans non ē. demonstrato.c. nec tu curris vt suppono cum casu. ⁊ nulluz erit instans post hoc qn ante illud curres pz vt prius. ꝙ consequens sit falsum satis pz supponendo ꝙ non curres vsqz ad vnū annum. Et lz sequatur in hoc instāti tu nō curris ⁊ hoc instans est. ⁊ nullū erit instans post hoc qn ante illd̄ curres igitur ĩmediate post hoc curres. Non tamē sequitur in.c. instanti tu non curres ⁊ .c. instans erit ⁊ nullū erit instans post.c. quin ante illud curres igit̄ ĩmediate post ꝶ curres. ¶ Nec sequitur in.b. instanti tu non currebas ⁊ .b. instas fuit ⁊ nullū fuit instans ante.b.qn post illud currebas. igitur ĩmediate ante.b. currebas. Quare antē non valet aliqua istaꝝ ꝓn̄aꝝ pz in casibus prioribus. Et si queritur quare vz illa de presenti cuz tali medio ⁊ non illa de preterito vel de futuro. dico ꝙ diuersitas est illa. q: ex illo antecedente de presenti sequitur ꝙ post hoc instās tu curres Et ex illo ante de preterito vel futuro non sequit̄ ꝙ post.c. curres vel ante.b. currebas quare ⁊c. per hoc potes ꝓsequenter ꝓcludere ꝙ ista ꝓn̄a non vz. Immediate post hoc tu eris igitur ante oia instantia futura tu eris. q: possum demonstrare vnum instans futurū p ly ꝶ ꝙ erit post duos vel tres ānos vltra istās p̄n̄s ĩ q⁰ p⁰ ĩcipies ēē. Sed bn̄ sequit̄ ĩmediate post hoc tu eris igit̄ ante oia instantia futura. post hoc tu eris. deinfando semper idem instans. Silr non sequitur. ĩmediate ante hoc sor. fuit igit̄ post qdlz instans preteritum sor. fuit. supposito ꝙ per ly hoc demonstretur vnum instans preteritum per vnum annum ante instans qd̄ est presens In quo desinebas ēē. sed bene sequitur ĩmediate ante hoc sor. fuit ergo post qdlibet instans preteritum ante hoc sor. fuit. Non.n. potest poni antecedens ⁊ deponi consequens in eodem instāti. Item bene sequitur Immediate post instans qd̄ est presens eris albus. igitur ante omne instans futurꝝ eris alb⁹. Et etiam sequitur. ĩmediate ante instans qd̄ ē presens fuisti albus. igitur post qdlibet instans preteritum fuisti alb⁹. Non.y. potest hic fieri supra de illo termino instās ꝙ est

presens: sicut fiebat de illo termino hoc quare ꝛc. Silr sequitur: ante omnia instantia futura eris albus Igit immediate post instans qd est pns eris albus: post qdlz instãs preteritum fuisti albus: igitur immediate ante instans ꝙ est presens fuisti albus: ꝛ sic de multis alijs de quibus ꝓ nũc erit longum dicere.

Sed precipue arguo ip̃robando istaz cõsequentiã. Istã casu possibili posito añs est ꝓcedendum ꝛ ꝓns negandum: igit cõsequentia non vz: probatur: ꝛ capio horam elapsam diuidendo illam in ptes ꝓportionales ꝓportionalitate dupla minores versus hoc instans pns: ꝛ ꝙ in qualz parte proportionali pari fueris albus ꝛ i qualz impari fueris niger vz in prima tertia quinta ꝛ sic in infinitum: albus vero i secunda quarta: sexta: ꝛ sic vltra: ꝛ i hoc instãti rube⁹. Isto posito pz veritas istius: post qdlz instans preteritũ tu fuisti albus: ꝛ ꝙ hec sit falsa: immediate ante instans ꝙ est pns fuisti albus ꝓbo: q: immediate ante hoc tu non fuisti albus ergo non immediate ante hoc fuisti albus: pz ꝓna: ꝛ añs ꝓbatur: immediate ante hoc fuisti niger sed in nullo instanti in quo fuisti niger fuisti albus: igitur immediate ante hoc non fuisti albus. Et ex alio: q: si immediate ante hoc fuisti niger ꝛ non simul fuisti albus ꝛ niger: igitur non immediate ante hoc fuisti albus: pz quelz istarum ꝓnax: cũ qualz minori: sed maior ꝓbatur: immediate ante hoc fuit aliqua pars impar sed qñcunqz fuit aliqua pars impar tu fuisti niger: igr immediate ante hoc fuisti niger pz ꝓna cũ minori sz maior probatur: nam ante fuit aliqua pars impar ꝛ non fuit instans ante hoc quin inter illud ꝛ hoc instans pns fuit aliq̃ pars impar: igitur immediate ante hoc fuit aliq̃ ps ipar pz ꝓna ab exponentibus ad expositũ.

Ad istud argumentũ solet cõmuniter responderi ꝓcedendo ꝓnam predictã: ꝛ negando ꝙ hec sit falsa in casu illo: immediate ante hoc tu fuisti alb⁹. Et tunc ad argumentũ ꝓceditur ꝙ immediate ante hoc tu non fuisti albus: ꝛ ex hoc nõ sequitur ꝙ non immediate ante hoc fuisti albus: q: ista immediate ante hoc fuisti albus ꝛ nõ immediate ante hoc fuisti albus sunt duo ꝗdictoria. Et ß immediate ante hoc fuisti albus ꝛ immediate ante hoc non fuisti albus sunt quasi duo sub ꝗria potentia stare simul. ¶ Sed hec responsio non placet mihi: q: vt mihi videt includit repugnantiam: ꝛ hz concedere ꝗria ꝛ ꝗdictoria: omnes enim consentiunt in hoc ꝙ ille terminus immediate ante ß: equipollet huic: post qdlz instãs ãte hoc Arguo ergo sic. Immediate ante instans ꝙ est presens tu non fuisti alb⁹ ergo post qdlz instans ante instans quod est pns tu nõ fuisti albus pz ꝓna ab vno conuertibili ad reliquũ. Et tũc vltra: post qdlz instans ante instans qd est presens tu non fuisti albus ergo post nullum instans ante instans ꝙ est instans presens tu fuisti albus qd est ꝗ casum: pz ꝓna: q: negatio postposita facit equipollẽ suo ꝗrio. Et vltra post nullũ instans ante instans presens tu fuisti albus: igitur nõ immediate ante instans presens fuisti albus qd est consequens negatum: ꝛ ꝓna probanda. ¶ Dico ergo aliter ad argumentum concedendo in casu illo ꝙ immediate ante hoc tu fuisti albus ꝛ nego ꝙ immediate ante hoc tu nõ fuisti alb⁹. Sunt.n. ꝓpõnes immediate añtes ad contraria. Et tũc ad argumentũ immediate ante hoc fuisti niger ꝛ i nullo instãti in quo fuisti albus fuisti niger: vel nõ simul ꝛ semel fuisti albus ꝛ niger: igitur immediate ante hoc non fuisti albus: nego ꝓnam sed bene sequitur ꝙ immediate ante ß tu fuisti non albus: ꝙ concedo: ꝛ immediate ante hoc fuisti non niger: q: immediate ante hoc fuisti albus ꝛ immedieate añ hoc fuisti niger: non tamen concedo ꝙ immediate ante hoc fuisti albus ꝛ niger: q: in nullo instanti fuisti albus ꝛ niger. ¶ Et si arguitur sic immediate ante hoc tu fuisti non alb⁹: igitur immediate ante hoc tu non fuisti albus: nego ꝓnam: nec arguitur ab affirmatiua de p̃dicato infinito ad negatiuam de predicato finito: q: ille terminus nõ albus nõ est predicatũ sed ly preteritus non albus qd quidem non est terminus infinitus vt patet. ¶ Per hoc potest apparere qualiter sit respondendum ad illud argumentum ꝛ consimile de futuro: vt si poneret ꝙ sor. esset rubeus ꝛ i qlz parte ꝓportionali pari erit albus in ista hora ꝛ in qualibet impari niger: diuidendo horam in ptes ꝓportionales minores versus hoc instans pns vt prius: tunc pz ꝙ immediate post hoc sor. erit albus ꝛ immediate post hoc ipse erit niger ꝛ non per prius albus q̃z niger vel econtra: q: immediate post hoc infinities erit albus ꝛ immediate post hoc infinities erit niger ꝛ sic non prius niger q̃z albus vel ecõtra: sed immediate post hoc erit non alb⁹ ꝛ immediate post ß erit non niger Et sic ꝓnter ẽ dõz vt pri⁹ qr̃ ꝛc.

Consequenter respondendo ꝓcedo istaz conclusionẽ: videlicet duo contradictoria inter se ꝗdicentia immediate post hoc erunt vera ꝛ eadem immediate post hoc erunt falsa: sumendo vnam lineam diuisaz in partes ꝓportionales versus vnũ extremum: ꝛ ꝙ.a. sit nomen cõe cuilz parti ipari ꝛ.b. nomen cõe cuilz parti pari: ꝛ incipiat.d. punctus moueri p̃ transeundo illam lineam in extremo vbi partes minores terminantur. Tunc capio illa duo contradictoria.d. tãgit .a. ꝛ.d. non tangit.a. immediate post hoc erunt ista vera: q: immediate post hoc erit verum ꝙ.d. tangit.a. q: immediate post hoc erit aliqua pars ꝓportionalis impar ꝛ immediate post hoc erit verum ꝙ.d. non tãgit.a. q: immediate post hoc erit ita ꝙ.d. tanget.b. ꝛ quando tanget.b. non tãget .a. igitur immediate post hoc erit hoc verum ꝙ.d. non tanget.a. ꝛ per consequens immediate post hoc vtrũq̃z illorũ erit verum: Et ꝙ illa immediate post hoc erunt falsa: probatur. Istam qñcunque erit ita ꝙ.d. tangit.b. non erit ita ꝙ.d. tangit.a. sed immediate post hoc erit ita ꝙ.d. tangit .b. q: immediate post hoc infinite partes impares erunt: igitur immediate post hoc erit ita ꝙ .d. non tangit.a. ꝛ per consequens ß tunc erit falsa .d. tangit.a. Silr quandocunqz hec erit vera.d. tangit.a. hec erit falsa.d. non tangit.a. sed immediate post hoc hec erit vera.d. tangit.a. vt ꝓbatum ẽ: igit immediate post hoc erit falsa.d. non tangit.a. Et si sic sequitur ꝙ vtrũq̃z istoꝝ immediate post hoc erit falsum qd erat probandum: non tamen dico ꝙ immediate post hoc erit vtrũq̃z istorum falsum vel immediate post ß erit vtrunqz istoꝝ verum: q: in nullo instanti erit vtrunqz istorum falsum nec in aliquo instanti erit vtrũq̃z istorũ verum ꝛc. ¶ Caueas igitur bene de prepositione vel postpositione signi huic verbo erit.

Contra istam conclusionẽ arguit sic: quecunqz immediate post ß erunt illa simul erunt sed duo contradictoria inter se contradicẽtia immediate post hoc erunt vera: igitur illa simul erunt vera: consequens ẽ falsum igitur ꝛ añs: non maior igitur minor. ¶ Secundo immediate post hoc hec erit vera.d. tãgit.a. ꝛ immediate post hoc hec erit vera.d. non tangit.a. igitur immediate post hoc vtrũq̃z istorum erit verum: quo dato assigno illam vlem: vtrũq̃z istorum ẽ verum: tunc immediate post hoc vtraqz singlaris erit vera vz hoc istoꝝ verum: igitur immediate post hoc illa vniuersalis erit vera igitur in aliquo instanti duo contradictoria sunt simul vera: quod ẽ falsum ꝛ negatum. ¶ Ad primum respondetur negando ꝙ quecunqz immediate post hoc erunt illa simul erunt: q: immediate post hoc erunt duo instantia que nõ simul erunt: ꝛ infinite partes proportionales que nõ simul erunt: Sed quia hec respõsio forte nõ ẽ sufficiẽs cũ possit dici ꝙ verum est ꝙ immediate post hoc multa erunt q̃ non simul erunt sed nulla immediate post hoc erunt que non simul erunt. Ideo nego consequentiam cum non sit syllogismus in modo nec in figura. Si tamen sic argueretur: quecunqz immediate post hoc erunt illa simul erunt: sed illa duo contradictoria immediate post hoc erunt: igitur simul erunt: concedo consequentiam ꝛ consequens. ¶ Ad secundum dico ꝙ q̃z uis vtraqz singularis illius vniuersalis immediate post hoc erit vera tamen illa vniuersalis nũq̃z erit vera: q: ad hoc ꝙ illa vniuersalis erit vera requiritur ꝙ pro aliquo instanti: qd non requiritur ad hoc ꝙ ille singulares erunt vere: sed sufficit ꝙ erunt vere pro aliqbus

instantibus. Et ex illo concedo illam conclusionem: ꝙ aliqua est ꝓña bona cuius vtraq; premissarum post hoc erit vera ⁊ ꝓñs vel ꝓclo nunq; erit vera: sicut illa ꝓña ē bona: hoc istoꝝ ē verum ⁊ hoc istorum est verum demptis illis ꝗ dictorijs ergo vtrūq; istorum ē verum: pz ꝙ ꝓñs nunq; erit verum ⁊ tamen quelz premissarū imediate post B erit vera. Nō tamen dico ꝙ illud añs imediate post hoc erit verum: q: illa copulatiua nunquā erit vera sicut nec illud antecedens. Et si arguitur sic: Iste due singulares erunt vere: igitur ita erit sicut iste significabunt: negatur ꝓña: q: in nullo instanti erit ita sicut iste significabūt. Sed bñ seqt ꝙ sicut iste significabunt ita erit: q: sicut ista significabit ita erit: ⁊ sicut ista significabit ita erit: ymo sic iste significabūt ita erit in aliquo instanti erit ita ⁊ tamen in nullo instanti sic iste significabunt: q: in affirmatiua ly aliquo instanti stat cōfuse tñ ⁊ per ꝓñs non ē dandum illud. Si tamen arguitur ꝙ ille due ꝓpōnes erunt vere qñ erunt false: dicit ꝙ ly quādo pōt sumi pro tempore vel instanti. Si pro tempore concedo conclusionē: Si pro instanti nego eandem: quia significat ꝙ ille due singulares erunt vere pro instāti pro quo erunt false: qd ē falsum Ideo non sequitur: iste due erunt vere: igitur in aliquo instanti erunt vere: sic nō sequitur: duo instantia erunt: ergo in aliquo instanti duo instantia erunt: sicut etiam non sequitur: quelz pars illi⁹ copulatiue Rex sedet ⁊ nullus rex sedet erit vera ergo ista copulatiua erit vera vt deductū ē ⁊c.

Ex istis infero istam conclusionem imediate post hoc qdlz istorum erit futurum demptis omnibus instantibus que erūt ⁊ tamen imediate post hoc erit aliqd istorum preteritum: q: post hoc erit aliqd istorum preteritū ⁊ nullum erit instās post hoc quin inter illud ⁊ hoc erit aliqd istorum preteritum ⁊c. Prima pars ꝓbat pz: q: post hoc qdlz istorum erit futurum puta in tempore eterno terminato ad hoc instans presens ⁊ nullum erit instans post hoc quin inter illud ⁊ hoc qdlz istorum erit futurum igitur ⁊c. pz consequentia ab exponentibus ad expositum. Et lz concedam illam: imediate post hoc qdlz istorum erit futurum nō tñ concedo ꝙ imediate post hoc erit qdlz illorum futurum: quia in nullo instanti erit qdlz istorum futurum. Nec etiā concedo ꝙ imediate post hoc erit ita ꝙ qdlz istorum ē futurum: q: nunq; post hoc erit hec vlis vera qdlz istoꝝ ē futurum: lz ipsa iam sit vera. Nec sequit: illa vlis imediate post hoc erit falsa ergo aliq eius singularis imediate post hoc erit falsa: q: quacunq; data arguit sic: imediate post hoc hoc istorum erit futurum que significabit primarie ꝙ hoc istoꝝ erit futurum ergo imediate post hoc illa erit vera ⁊ non falsa: q: illud instans qd demptatur p sbtz illius vlis nunc ē futurum ⁊ imediate post hoc erit futuꝝ. Verūtamen bene concedo ꝙ imediate post hoc aliq singularis illi⁹ erit falsa: q: imediate post hoc erit aliqd illoꝝ preteritum: Et si dicitur que singularis erit illa: nō detur: quia ly aliqua singularis stat confuse tñ ⁊ non determinate: ratione istius termini imediate: ymo concedo ꝙ imediate post hoc erit aliqua singularis istius vlis falsa que p magnum tempus post hoc erit vera. Et imediate post B erit aliqua singularis istius vlis falsa que imediate post B erit vera. Cuiuslz istarum veritas expositorie arguēdo pz.

Et si argueretur sic: imediate post B⁰ quelz singularis istius vlis erit vera ⁊ imediate post hoc erit aliqua falsa: igitur simul erit aliqua vera ⁊ falsa: negatur ꝓña: etiam si argueretur sic: imediate post hoc quelibet singularis isti⁹ vniuersalis erit vera: igitur nō desinit aliqua esse vera: cōcedatur ꝓña: ⁊ ꝓñs: q: eius contradictoriū ē falsum: vz iaz desinit aliqua esse vera: q: tunc sequeret ꝙ iam non esset aliqua vera: vel ꝙ imediate post hoc non erit aliqua vera: quorum vtrūq; est falsum. Ymo posito ꝙ illa vlis habeat omnes singulares quas apta nata est habere qd nō credo esse possibile: dicitur ꝙ sicut non desinit aliqua singularis illius esse vera sic nec vnq; desinit aliqua singularis illius esse vera: ꝙ pz per exponentes sui cōtradictorij: ⁊ est recte sicut dr: ꝙ aliqd instans icipit ⁊ desinit ē puta instans presens ⁊ tamen non incipit nec incepit nec icipiet aliquod instans esse: nec etiam desinit aliqd instans ē nec desinet nec desinebat: q: quelz istarum ē nēcia aliqd istās est: qdlz instans ē. Unde non sequitur imediate post B non erit hoc instans ⁊ imediate post hoc non erit hoc instans ⁊ sic de singulis ergo imediate post hoc non erit aliquod instans: sicut non sequit: ego nō promitto tibi istuz denariū nec promitto tibi istum nec sic de singulis: igitur non promitto tibi denariū: arguitur .n. vtrobiq; ab inferiori ad suum superius negatione preposita. Concedo igitur istam ꝓclonem ꝙ hec ē nēcia omne instans ē ⁊ tamē imediate post hoc quelz singularis illius vlis erit falsa: ymo imediate post hoc infinite singulares illius erunt false: non tamen ex his sequitur ꝙ illa vlis erit vera qñ quelz singularis illius erit falsa: sumendo qñ pro instanti: ymo conceditur ꝓñter ꝙ imediate post B infinita instantia erunt quorum qdlz erit futurum per tempus post hoc ⁊ quorum nullum imediate post hoc erit. Ideo dicitur ꝙ illa vlis perfecta nunquā habebit nisi vnam singularem pro isto iustāti pro quo erit vera: q: sicut iam non habet nisi vnam singularem. s. pro hoc instanti Ita pro nullo instanti habebit nisi vnam singularem: ⁊ qñcūq; illa vniuersalis erit vera: pro illo instanti habebit vnam singularez veram que erit pro tunc quelz sua singularis. Et sic non sequit ꝙ illa vniuersalis erit vera quando quelibet eius singularis erit falsa: nisi sumeretur aliquando pro tempore qd nō deberet sumi ⁊ si sic sumeretur non esset inconueniens conclusio.

Concedunturn .n. illo modo mirabiliores vz ꝙ tu fuisti rome quando fuisti londonis ⁊ tamen roma a londonijs distat ⁊ distauit per mille milliaria ymo tu non potuisti transire ab vno illorum locorum ad reliquū in vno mēse: Etiam sequit ꝙ tu fortissime comedisti cucuristi ⁊ disputasti quando fuisti mortuus: ⁊ ꝙ tu fuisti quando deꝰ creauit mundū: ⁊ sic de multis alijs infinitis: Et nota qdlicet concedam ꝙ hec vlis omne instans ē imediate post hoc: erit vera non tamen concedo ꝙ hec erit vera imediate post hoc: q: nihil erit imediate post hoc: nec pōt esse: sine illud sit deus celum: vel qdcunq; volueris: q: si aliqd erit imediate post hoc: ipsum erit ante omnia instantia futura ⁊ ante qdlz istans futurum ꝙ implicat ꝗdictionez q: statim sequitur ꝙ idem erit anteq; ipsum erit q: nihil erit anteq; aliqd instans erit: si ergo aliqd erit añ omne instās futuꝝ seqt ꝙ illd erit anteq; ipsum erit. Item sequit hoc erit ergo in aliquo instanti hoc erit. Sed illud instans non erit ante omnia instantia futura: igitur hoc non erit añ oia instantia futura. Sed forte arguitur ꝙ celum erit imediate post hoc q: celum erit sine medio post hoc ergo celum erit imediate post hoc: pz consequentia ⁊ antecedens probatur: celum erit sine hoc medio post hoc ⁊ idem celum erit sine hoc medio ⁊ sic de singulis: igitur celum erit sine medio post hoc: pz consequentia ⁊ antecedens similiter: quia celum continue erit in aliquo instanti inter qd instās ⁊ hoc instans ē dare tempus mediuz sine quo medio aliquando celum erit. Ad istud respondetur negando ꝙ celum erit sine medio post hoc: q: in nullo istanti erit sine medio post hoc. Et tunc ad probationem nego consequētiam: sicut non sequitur: tu eris non in hoc instāti ⁊ tu eris non in hoc instanti ⁊ sic de singulis: igitur tu eris non i aliquo instanti. Verūtamen bene concedo ꝙ celum sine medio post hoc erit: sicut ipsum imediate post hoc erit: ⁊ ꝙ imediate post hoc sine medio erit post hoc: ⁊ imediate post hoc erit cum medio post hoc: ⁊ tamen non sequitur ꝙ celum simul cum medio ⁊ sine medio erit: sicut nō sequitur: imediate post hoc celum in duobus instantibus erit igitur simul erit in duobus instantibus. Sed bene sequitur imediate post hoc celum erit in duobus instantibus igitur simul erit in duobus instantibus: q: sequitur imediate post hoc erit in duobus instantibus igitur erit in duobus instantibus: igitur in aliquo instanti erit ⁊ in duobus instantibus: ⁊ per consequens simul erit in illis: ita ꝙ celum sine medio erit post hoc ⁊ idem cum medio erit post hoc. Nec illa sunt cōtradictoria vel opposita: sicut nec

ista: sine denario viuam ⁊ cum denario viuaz: sine instãti erit tempus ⁊ cum instanti erit tempus: Certuz est.n.ꝙ quelibet illaruz ē affirmatiua ergo non sunt ꝓradictoria. ¶ Preterea non sequitur nunq̃z post hoc erit ita ꝙ celũ sine medio ē post hoc: igitur non imediate post hoc celuz sine medio erit post hoc. Etiam non sequitur: celum sine medio erit post hoc igitur celum nõ cum medio erit post hoc: sicut nõ sequitur: tu sine denario eris igitur tu nõ habebis denarium: vt posito ꝙ aliquando habebis denariũ ⁊ aliquando non: pz veritas añtis cum falsitate ꝓsequentis: Et sic̄ nego istam ꝓñam: celum sine medio post ß erit igitur celum erit sine medio post hoc celuz imediate post erit igitur celum erit imediate post hoc ita nego istaz deus in quolibet instanti futuro erit: igitur deus erit ī quolz instanti futuro: qz in nullo instanti deus erit in quolz instãti futuro: cum nunq̃z post hoc erit instans futurum: verba enim in hmõi ꝓpõnibus de preterito ⁊ futuro debent limitari ⁊ resolui ad certũ instans. Si.n. post hoc erit qõlz instans futuꝫ opz ꝙ in illo instanti vel in illo qõ nõ ē vex: vnde non sequitur: deus erit in aliquo instãti futuro ⁊ nõ erit aliqõ instans futuꝫ quin deus erit ī illo igitur deꝰ erit in quolz instanti futuro: qz arguitur respectu secundi termini: Vbi deberet argui respectu primi: Etiã nego ꝙ deus erit instans exñs in quolz instanti futuro vel ꝙ deꝰ erit deus in quolz instanti futuro: qz statim seqtur ꝙ deus in aliquo instanti erit deꝰ in quolz instanti futuro: quo dato p .a. sequitur ꝙ nullũ instans futuꝫ qn in illo deus erit deꝰ ī .a. instanti: qõ est falsum: qz non quecũq̃z instantia erũt in .a. instanti quocũq̃z dato quare ⁊c̄.

Conceduntur Itez conclusiones imediate post hoc erit aliqua pars pertransita que nõ imediate post hoc erit ꝑtransita: Sor. inmediate post hoc acquiret aliquẽ graduz latitudinis.b. albedinis ⁊ quilz gradus latitudinis.b.albedinis per tp̃s post hoc erit acqrendus a sor. imediate post hoc eris in aliquo instanti ⁊ tamen in nullo instanti imediate post hoc eris: ymo non imediate post hoc eris in hoc instãti nec in hoc: quocũq̃z demñato. Hee oẽs conclusiones patẽt per expositionẽ huius termini imediate: Istõ sequitur tu eris ante finez hore ⁊ eris ante mediũ instans hore ⁊ ante medium prime medietatis Et sic quocũq̃z instanti dato ante illud eris igitur eris ante qõlz instans futuꝫ. ¶ Nec seqtur tu eris ante finem ⁊ eris in duplo citius ⁊ eris in quadruplo citius ⁊ sic in infinitum: igitur eris in ifinitum cito vel imediate post hoc: sed ex illis antecedẽtibus sequitur ꝙ in quolz instanti futuro prius eris ⁊ in ifinitum cito eris ⁊ imediate post hoc eris. ¶ Sed ß dubitatur posito ꝙ a. incipiat pertransire.b. spatium vel eius partez in extremo vbi terminant̃ minores partes ꝓportionales vtruz imediate post hoc pertransibit aliquam partem ⁊ duplaz ad illam ⁊ triplam ad illam ⁊ sic ī infinitũ. ¶ Ad ꝙ dr̃ ꝙ non: qz vna exponens ē falsa: vz post hoc pertransibit aliquam partem ⁊ duplã ad illam ⁊ sic in infinituz: qz ly aliquam partez stat determinate ⁊ vbi assignaretur illa per .c. hec esset falsa: post hoc.a. ꝑtrãsibit.c. partem ⁊ duplã ad illam Et sic in infinituz. Intelligendo de ꝑtibus nõ cõmunib̃: qz de partibus cõibus non ē difficultas: Sed bene concedo ꝙ.a. imediate post hoc pertransibit aliquam partem ⁊ duplam ad illã ⁊ imediate post hoc ꝑtransibit aliquam ꝑtem ⁊ triplã ad illam ⁊ sic copulatiue ī ifinitũ: sicut imediate post hoc erunt copulatiue vere: aliqua ꝑs est ꝑtransita ⁊ dupla ad illã: aliqua ꝑs ē ꝑtransita ⁊ tripla ad illam ⁊ sic in infinitum: nunquam tamen erit hec cathegorica de copulato extremo vera: aliqua ꝑs ē pertransita ⁊ dupla ad illam ⁊ tripla ⁊ sic in infinitum recte: sicut dicitur ꝙ aliquis homo ē ⁊ ego sum ille aliquis homo est ⁊ tu es ille aliquis homo ē ⁊ petrus ē ille: sed cõtinue negatur aliquis homo ē ⁊ ego suz ille ⁊ tu es ille ⁊ petrus ē ille ⁊ sic de aliis. ¶ Forte contra istam responsionem arguitur sic: Si imediate post hoc erit aliqua pars ꝑtransita ⁊ dupla ad illam: igitur in infinitum cito erit aliqua ꝑs pertransita ⁊ dupla ad illam. Sed ꝓtra: non citius q̃z nũc erit aliqua pars ꝑtransita ⁊ nunc certe cito: qz nunc: ergo non in infinitum cito erit aliqua pars ꝑtransita: consequentia patet: qz ex opposito consequentis sequitur oppositu antecedentis. Sequitur.n. in infinitum cito erit aliqua ꝑs pertransita ergo hoc finito citius quocunq̃z finito cito demonstrato erit aliqua ꝑs pertrãsita. ¶ Ad istud rñdetur concedendo: ꝙ in infinitum cito erit aliqua pars pertransita: Et tunc ad argumentum: negatur consequentia ꝓia: ex opposito ꝓsequentis ad oppositum antecedentis: quia dico ꝙ ly cito non distribuitur pro cito nunc sed pro futuro in compatione ad nunc. Ideo non sequitur: non nunc erit aliqua pars pertransita ⁊ nũc ē cito igitur nõ cito erit aliqua pars pertransita. Illa.n. stant simul velut sub ꝓia: cito erit aliqua pars pertransita ⁊ cito nõ erit aliqua pars pertransita: sicut ēt ista: aliquãdo tu eris ⁊ aliquãdo tu nõ eris. Est enim ly cito ita terminus cõmunis sicut ⁊ ly aliquando quare ⁊c̄.

Contra modum exponendi huius termini imediate arguit̃ primo sic: hec consequentia non valet: post hoc instãs qõ est presens sor. albus curret ⁊ non erit instans post instãs presens quin inter illud ⁊ hoc sor. albꝰ curret: igit̃ imediate post instãs qõ ē pñs sor. albꝰ currit igr̃ expõ insufficiẽs: Et ꝙ nõ vz probo: posito ꝙ imediate post ß sor. niger curret ⁊ ꝙ erit albꝰ post istũ annũ: Isto posito pz vitas añtis: Et ꝙ ꝓñs sit falsuz pbat̃: qz nõ imediate post ß erit ita ꝙ sor. albus currit cũ non erit albꝰ vsq̃z ad vnũ annũ vt presuppono cũ cãu ergo ⁊c̄. ¶ Secõo arguit̃ sic: ista ꝓña nõ valet: post.a. instans tu eris albꝰ ⁊ nullũ erit instans post .a. qn inter illõ ⁊ .a. tu eris albꝰ ergo imediate post .a. eris albus: ⁊ per ꝓñs expõ insufficiẽs. Et ꝙ illa ꝓña nõ valeat probo. Istã casu possibili posito añs ē vex ⁊ ꝓñs falsũ igr̃: añs pbat̃: ⁊ pono ꝙ tu incipias eẽ albus ꝑ remotionẽ de presenti ⁊ eris albus ꝑ totã horã futurã deinde assigno.a. instans ꝑ mille annos ꝑteritũ: isto posito pz falsitas ꝓñtis: Et ꝙ añs sit vex pbo: ⁊ prio ꝑ pria exponẽte. Istã ī medio instãti istius hore future tu eris albꝰ ⁊ tũc erit post.a. instans: qz illud mediũ instans erit postq̃z .a. fuit igit̃ post .a. instans tu eris albus: ⁊ ꝙ nullũ erit instãs post.a. quin inter illud ⁊ .a. tu eris albꝰ: eodẽ mõ pz: ꝙ iter qõlz istãs futuꝫ ⁊ hoc instans pñs tu eris abus sed qõlibet instans futurum erit post.a. instans ergo.

Ad ista argumẽta rñdet̃. ¶ Ad ꝑmũ cõcedo ꝓñaz factã: ⁊ tunc admisso casu ꝓcedo añs ⁊ ꝓñs. Et tunc ad ī pbationem nego ꝓñaz illã: Istõ imediate post ß erit ita ꝙ sor. albus currit: igit̃ nõ imediate post ß sor. albꝰ curret. Sẽ non seqtur: nũq̃z post ß erit ita ꝙ nullũ sũme albũ ē sor. igitur nullũ sũme albũ erit sor. ponẽdo ꝙ sor. sit nũc sũme albꝰ: ⁊ nũq̃z post ß erit sũme albꝰ. Et si dr̃ ꝙ hec est de futuro vera: imediate post ß sor. albus curret: igit̃ sibi corrñdet vna de pñti va ⁊ non alia q̃z ista imediate post erit ita ꝙ sor. albꝰ currit igit̃ ⁊c̄. ¶ Hic dr̃ ꝙ tale allegatũ ē falsũ: vz ꝙ cuilz ve de futuro corrñdet vna va de pñti: qz ß est vera de futuro omis hõ moriet̃ ⁊ nulla talis vnq̃z erit va: omis hõ morit̃. Et ß silr ē va Alia añxpi ꝓtingẽter erit ⁊ tñ hec nunq̃z erit va Alia añxpi ꝓtingẽter ē: duoꝫ ꝗdictoriorꝫ inter se ꝗdicentiũ vtrunq̃z erit vexꝫ ⁊ tñ nunq̃z erit vexꝫ duoꝫ ꝗdictoriorꝫ iter se ꝗdicentiũ vtrũq̃z ē vexꝫ: Ita ꝓsilr stat in casu supiori ꝙ imediate post ß sor. albꝰ curret ⁊ tñ nõ imediate post ß erit ita ꝙ sor. albꝰ currit: ymo cõcedit̃ ꝙ imediate post ß sor. albꝰ curret ⁊ nũquã post ß erit ita ꝙ sor. albꝰ curret: supposito ꝙ sor. sit albꝰ ⁊ nũq̃z post hoc erit albꝰ: vel ꝙ ipse nũq̃z erit albꝰ qñ curret: nec curret qñ erit albꝰ: verũtñ si opponẽs omo vellet hr̃e vnã de pñti correspõdentẽ illi de futuro: dicat ꝙ ß imediate post erit ita ꝙ hoc currit demñando illõ ꝑ quo iã supponit ꝓbtz vz futurũ albũ: sic̄ ⁊ isti albũ erit nigꝫ corrñdens nõ ē ß albũ ē nigrũ: sz ß hoc ē nigꝫ: ⁊ isti sedẽs erit currẽs erit ß correspõdens: hoc ē currens: ⁊ sic de ifinitis. ¶ Ad secõz argmentũ põt vno mõ rñderi ꝓcedendo ꝓñam ⁊ negando añcedẽs pro prima pte: Et tunc ad argumentuz negatur

q̃ medium instans erit post.a.sicut non sequitur;tu eris prius q̃ antixp̃s erit.igitur tu eris prius antixp̃o.¶ Pro quo ē notandum q̃ terminus supponēs respectu alicui⁹ verbi a parte post supponit p̃ illo qd̄ verbum limitat nisi abunde fiat restrictio verbi vl̄ termini subadditi. Ita q̃ seqt̄:tu es añ añxp̃m g⁰ añxp̃s ē.Tu es post adaz .igitur adam est.Tu eris post.a.istans igit̄.a.istans erit. tu fuisti añ:b.istans.igitur.b.istans fuit.Sicut enim sequit̄.tu es homo.igitur tu es homo qui est.tu fuisti animal ergo fuisti animal quod fuit.Tu eris corpus ergo tu eris corpus quod erit. Ita etiam sequitur:tu es ante añxp̃z ergo tu es ante añxp̃m qui est.Tu es post adā ergo tu es post adam qui est.Tu eris post.a.istans igitur tu eris post .a. istans quod erit.tu fuisti ante.b.istans.igitur tu fuisti añ .b.istans quod fuit.Est enim dicendum ī hac materia de ante ⊓ post sicut dicitur de prius ⊓ posterius.Ita qd̄ bñ sequitur.tu es prius isto.ergo hoc ē.tu fuisti prius vel posterius isto:igitur hoc fuit.tu eris prius vel posterius isto igitur hoc erit.Et notanter dixi nisi aliunde fiat restrictio alterius verbi .qr nō sequitur. tu es postq̃z adam fuit. igitur adam ē.Tu es añquā añxp̃s erit.ergo añxp̃s est.Tu eris prius vel postq̃z.a.fuit igitur.a.erit.Tu fuisti añ vel postq̃z añxp̃s erit.igitur antixp̃s fuit:sicut non sequitur.B instans pñs est prius q̃z erit hoc quocūqz futuro demonstrato:igitur hoc istans futurum est.Et sic de alijs. Ita ē ergo q̃ ego cōcedo ī casu prior.q̃ illud medium instans erit postq̃z.a.fuit sed nego q̃ erit post.a.Consimiliter est respondendum si fieret consimile argumentū de p̃terito. ¶Ex quo sequitur q̃ B propositio ē falsa immediate ante hoc tu fuisti vel immediate post hoc tu eris demonstrato ī stanti presenti:quia B est falsa. Ante hoc fuisti: vel post tu eris cū nullum instans fuerit ante hoc vel erit post hoc. Sed bene concedo q̃ immediate post hoc istans quod est presens tu fuisti ⊓ immediate post hoc instans quod est tu eris propter restrictionem factam ratione cuius ly B supponit precise pro eo q̃ ē.Et ly hanc responsionem sepius ī disputatione sustentauerim ipsam tñ hic non sustineo licet vera sit quia repugnat cōi modo loquendi ⊓ pluribus in hoc capitulo.imo in toto libro determinatur.¶ Aliter respondeo negando vt prius q̃ medium instans hore future erit post.a.quia volo in proposito q̃ terminus supponēs respectu alicuius verbi ⊓ horum terminorum ante vel post supponat p̃ illo q̃ ē vel q̃ vbū limitat tā a parte post q̃z a parte ante. Ita q̃ B propositio tu fuisti ante antixp̃m significat q̃ tu fuisti ante antixp̃m qui ē vel qui fuit. Tu eris post adā significat q̃ tu eris post adā q̃ ē vl̄ q̃ erit Ex quo ergo pz q̃ illa ppō ē falsa. Ad ediū istās hore future erit post.a.cū ipsū.a.nō sit nec erit sz ē p̃teritū p̃ casuz

Sed adhuc instatur proponendo istam immediate post.a.qd̄ fuit tu eris albus ⊓ ut apparet ipsa ē falsa ⊓ tamen exponētes sunt vere:videlicet post.a.qd̄ fuit tu eris albus ⊓ nullum erit instans post.a.q̃ fuit quin inter illud ⊓.a.q̃ fuit eris albus: quia nō pōt hoc dici q̃ ly.a.supponat pro eo q̃ ē vel erit propter restrictionem vbi de preterito.¶ Ad istud respondetur cōcedēdo illā immediate post.a.q̃ fuit tu eris albus.Unde dico q̃ si immediate post istans q̃ ē pñs tu eris albus immediate post quodlibet istās preteritū vel qd̄ fuit tu eris albus.Et si immediate añ instās qd̄ ē pñs tu currebas immediate añ quodlibet instans q̃ erit tu currebas et sic de alijs non est inconueniens sustinendo expositionem assignatā quare ⊓c̄:¶ Verūtñ si tibi placēt sustiere q̃ terminus supponēs respectu horum aduerbiorum ante vel post idifferēter supponūt pro quolibet tpe:posses cōcedē istā immediate post.a.eris albus:⊓ etiā istā medium instās hore future erit post.a.absqz alia restrictione:B enim propositio dato isto mō loquēdi immediate post.a.tu eris alb⁹ significat q̃ immediate post.a.q̃ ē erit vel fuit eris alb⁹ qd̄ est verum.Et hec sllr:mediū istās hore future erit post .a.significat q̃ medium istās hore future erit post.a.q̃ ē erit vel fuit qd̄ verū ē.Et lz ī huiusmōi aduerbijs ponaz talē suppositionē nō tñ ī qbuscūqz alijs terminis. dicendo enim hoc erit album subiectum supponit pro eo q̃ est vl̄ erit ⊓ predicatum precise pro eo q̃ erit ⊓c̄. ¶ Multi.n. nescientes has responsiones timuerunt istud secunduz argumentum ⊓ negauerūt has exponētes ⊓ alias dederūt longas ⊓ brigosas iuuenibus inutiles quas nunc dimitto gratia breuitatis ⊓c̄. ¶De incipit ⊓ desinit.

Am de istis verbis incipit ⊓ desinit restat dicendum.Et primo de ipsorū modo supponēdi dicitur.n.cōiter ⊓ quasi ab omnibus q̃ huiusmodi verba terminū se sequētē confundibilem deducto ipedimēto confundūt confuse tantū: verbi gratia.Tu incipis et homo vel desinis eē aīal:tam ly homo q̃z ly aīal stat cōfuse tantū:qr sub neutro illorū cōtingit descendere copulatiue vel disiunctiue.

Contra istam responsionem arguitur sic: illud verbū differt:terminū confundibilem imediate se sequētē cōfundit confuse ⊓ distributiue sz eque bene ēcludit negationē ly īcipit vel desinit sicut illud verbuz differt:igitur eque bene cōfundit cōfuse ⊓ distributiue:maior pz ī ista propositione.Tu differs ab homine: vbi ly hoīe stat confuse ⊓ distributiue. et minor etiā patet.qr sicut huic verbo differt correspondet exponens negatiua. Ita ⊓ huic verbo incipit ⊓ desinit. ¶Secundo arguitur sic.Semp arguendo ab inferiori ad suum superius non distributū affirmatiue semper est bonum argumentū.Sed B cōsequentia non valet.hoc incipit esse album.igitur hoc incipit esse coloratum. ergo:B arguitur distributiue ⊓ p̃ cōsequēs ly albū vel ly coloratū stat confuse ⊓ distributiue:maior patet sigillatim discurrendo.Sequitur enim omnis homo est homo:igitur oīs homo ē aīal vel substātia:oīs homo currit:igitur oīs homo mouet promitto tibi denarium:igitur promitto tibi aliquid ly homo significat hoīez: igr̄ ly hō significat animal ⊓ sic de alijs.Ita q̃ nō obstāte q̃ superius stet cōfuse tñ adhuc valet ꝓña.Si ergo ly coloratū staret cōfuse tñ per idē ꝓña foret bona q̃ nō ē verū vt pz ituēti.¶ Tertio sequit q̃ a supiori distributo ad suū iferi⁹ cū debito medio nō vz argumētū.qd̄ tñ oēs negāt ponēdo ꝗdictorā regulā:⊓ ꝓñam pbo:qr ista ꝓña nō vz hoc īcipit eē albū: ⊓ oē albū ē:g⁰ B īcipit eē coloratū:g⁰ ex opposito ꝓñtis ipi⁹ cuz minori nō seqt̄ oppositū maioris sic arguēdo.hoc īcipit eē aliqd̄ coloratū ⊓ oē albū ē:igit̄ hoc nō īcipit eē albū.Et q̃ B arguitur distributiue pz:qr cū dicit̄ hoc īcipit eē albū vl̄ coloratū vtrūqz illorū stat cōfuse tñ p̃ istā rñsionē:g⁰ p̃ negationē p̃positā stabit qd̄libet eorū cōfuse ⊓ distributiue.

Ad primū argumētū solet duplr rñderi ꝓtinue negādo p̃mā ꝓñam.Et rō p̃ma ē:qr illud verbū differt exponit̄ p̃ vba eiusdē ⊓ uel cōsimilis tpis ⊓ sic nō exponitur ly īcipit vel desinit:imo sēp altera exponētiū ē de p̃terito vel futuro.⊓ ipsa exponibilia sūt de presenti:iō pp istā rōnē dī q̃ ī hac ppōne tu īcipis scire aliquā ppositionē.ly ppōnē stat cōfuse tñ ⊓ nō distributiue.¶ Cōtra istā rñsionē arguit̄ sic.Istā seqt̄ q̃ ī ista ppōne.In.a.istāti tu īcepisti scire aliquā ppōnē:qr ly ppōnē stat cōfuse ⊓ distributiue q̃ ē ꝗ eos:⊓ ꝓña pbatur qr illa ppō nō exponit̄ nisi p̃ vba cōsimilis tpis:puta per duas exponētes quarū quelibet ē de preterito sicut expositū.ut ī.a.istāti scuisti aliquā ppōnē ⊓ ñ imediate añ. a. scuisti aliquā vel ī.a.istāti nō scuisti aliquā ppōnē ⊓ imediate post.a.scuisti illā. Idē argumētū pōt fieri de futuro vt ī.b.istāti tu desines eē hō vl̄ aīal ⊓c̄. ¶ Scdo seqt̄ q̃ ī hac ppōne:necessario hō ē aīal q̃ ly hō stat ꝓfuse ⊓ distributiue:qr illa ppō exponibilis ē ⊓ ñ p̃ vba alteri⁹ tpis ab exposito:ut hō ē aīal ⊓ ñ pōt eē qn hō ē aīal.imo seqt̄ q̃ ī ista. Tātū hō currit.qr ly hō stat mobiliter ex quo illa propositio expōibilis ē ⊓ nō nisi p̃ verba ꝓsilis tpis cū expost tovt pz cuilibz exponēti eā. ¶ Alia rñsio q̃ adhuc ē sustētabilis rñdet q̃ aliq̃ sūt termini expōibiles vel includentes negationem quoruz actus principaliter cadūt sup terminū assignatum ⊓ non principaliter sup cōplexū:cuiusmōi sūt signa vl̄a:⊓ B vbū differt:q̃ termini nō reqrūt generalē ī suis exponentibus verbum ampliatiuum vel verbum

alterius temporis q̃ ē verbum expositi: ⁊ tales termini generaliter mobilitant. ¶ Alij sunt termini quorum actus ꝑncipaliter cadunt super cõplexũ ⁊ ñ super vnũ terminũ solũ q ēt reqrũt generaliter ĩ suis exponẽtibus vbũ ãpliatiuũ cuiusmodi sunt tales necessarium de necessitate. Incipit ⁊ desinit: ⁊ hui⁹: qui q̃uis ĩmobilitãt ñ tñ mobilitant: Et per hoc pz respõsio ad argumẽtũ. ¶ Cõtra istam rñsionẽ arguitur primo: ꝓbãdo q̃ signa vlia ⁊ hoc verbum differt vel ipsorũ actus ita bñ ⁊ principaliter cadũt sup cõplexo sicut ly icipit vel desinit. vnde ĩ ista ꝓpõe oĩs hõ q ē albus currit: determinat ly oĩs terminũ cõplexũ q ē cõpositio verbalis ⁊ principaliter: quia nõ est dicendũ q̃ ꝑncipaliter determinẽt ly homo ꝑncipalius enĩ determinat totũ q̃ aliquã ei⁹ ptẽ: q: totũ cõfũdit mobiliter ⁊ q̃libet ei⁹ ptẽ ꝑcise ĩmobiliter: idẽ apparet de hoc vbo differt: sic dicẽdo tu differs ab animali cõ ē asin⁹: vbi pz q̃ ly differs determinat totã cõpositionẽ vbalẽ subsequẽtẽ eo q̃ ipsam mobilitat ⁊ nullã ei⁹ ptẽ. Et ex alio qa ei⁹ actus cadit ꝑncipaliter super cõplexũ vt tu nõ es aĩal q̃ ē asinus ⁊ sic de alijs. ¶ Secũdo sequitur q̃ ĩ illa ꝓpõne. Tu differebas ab animali q̃ ē asinus q̃ ly differebas nõ cõfundit cõfuse ⁊ distributiue mobiliter qõ ipsi negãt ⁊ ꝓñam ꝓbo: q: ly differebas determinat cõplexũ ⁊ ĩ suis exponẽtibus generaliter reqrit vbũ ampliatiuũ vt pz ĩ suis exponẽtib⁹: quia cõtinue reqrit verbũ substãtiuũ de preterito. vt pz intuẽti: ĩmo ēt requirit vbum alterius temporis ĩ exponẽtibus q̃ sit vbum principale expositi. puta illud vbũ ē in secunda ⁊ tertia exponẽte: vt aĩal q̃ ē asinus fuit ⁊ tu nõ fuisti aĩal q̃ ē asinus. ¶ Tertio seqtur ex illa respõsiõe q̃ ly necessario cõfũdit mobilr qõ ipsi negãt: ꝓbo ⁊ capio illam ꝓpõnẽ tu potes esse necessario homo pz q̃ ly necessario determinet ꝑcise terminũ ĩcõplexũ: ⁊ nõ exponitur nisi p vba cõsimilis tpis cũ exposito: igit ⁊c̃. minorẽ ꝓbo: quia sic exponitur: tu potes esse hõ ⁊ nõ põt esse qn tu potes eẽ homo: igitur ⁊c̃. Et similiter dicitur q̃ requiritur etiam q̃ ĩ suis exponẽtib⁹ nõ sit vbũ ampliatiuũ hoc est falsũ: qa tũc sequeretur q̃ ĩ ista ꝓpositione: oĩs hõ põt eẽ q̃ ly hõ nõ staret mobiliter qõ ipsi negãt ⁊ cõsequẽtia pz: q: suaꝝ exponẽtiũ vba ꝑncipalia sũt vba ampliatiua. ¶ Quarto sequitur q̃ ĩ ista ꝓpositione. A te differt homo: ly hõ stat cõfuse ⁊ distributiue qõ ē falsũ: ꝓbo ꝓñam: q: ly differt ē terminus exponibilis determinãs terminũ incõplexũ: ⁊ exponitur p verba cõsimilis tpis absq̃ vbo ampliatiuo: igitur ⁊c̃. patet consequentia cũ toto aãte preter hoc q̃ ly differt determinet illũ terminũ hõ: qõ ꝓbatur sic: Iaz ly homo stat cõfuse tñ ⁊ nõ nisi rõne huius vbi differt. igitur ⁊c̃. Silr negatio ĩ tertia exponẽte negat illũ terminuz homo: igit ly differt ĩ exposito determinat eundem: patz consequentia: ⁊ antecedens similiter. Iã in ista propositione tu homo non es: negatur ly homo ab illo termio tu cũ non sit predicatum negatiue propositionis: igitur illa negatio negat illum terminum homo qõ erat probandum. ¶ Quinto sequitur q̃ subiecta harũ ꝓpõnum nõ stãt mobiliter: videlicet omne q̃ fuit est. omne q̃ erit ē: omne q̃ potest esse est: data falsitate eaꝝ: quod tñ ipsi negant: ⁊ cõsequentiam probo: in qualibet istarum signum vniuersale determinat cõplexum ⁊ exponitur p verba ampliatiua alterius temporis q̃ expositi. igitur ⁊c̃. pz cõsequẽtia cũ maiori ⁊ minor ꝓbatur. Iã data falsitate istius omne q̃ fuit est: exponitur sic: aliquid quod fuit est ⁊ nihil fuit quin illud est. Similiter ꝑ omne q̃ erit est: exponitur sic: aliquod q̃ erit est ⁊ nihil erit quin illud est. Et alia similiter: omne q̃ potest esse est exponitur sic. aliquid q̃ potest esse est: ⁊ nihil potest esse quin illud est. Et sic patet q̃ q̃libet illarum data eius falsitate exponitur p alia verba saltiz principalia q̃ sit verbũ principale expositi. Propter hec ⁊ alia multa argumenta que possent fieri dicit vnus valẽs ⁊ subtilis loycus q̃ ĩ hac propositione. Tu icipis scire aliquã ꝓpositionẽ: ly ꝓpõnẽ stat cõfuse ⁊ distributiue mobiliter: ñ tñ pro omni ꝓpositione: sed pro omni propositione quã nunc primo scis vl quã nũc vltimo nõ scis. Ita q̃ nõ sequitur. Tu icipis scire aliquã ꝓpositionẽ ista ē vel icipit esse propositio: igitur tu icipis scire istã: sed bene sequit tu incipis scire aliquã propositionem ista est propositio quam nunc primo scis: ergo incipis scire istam. Similiter sequit tu incipis scire aliquã propositionem ista est propositio vl incipit esse propositio quã nũc vltimo non scis: igitur tu incipis scire istam. Eodem modo dicit de ly desinit q̃ mobilitat pro eo q̃ nũc. vltimo est: vel nũc primo non ē. Ita q̃ bene sequitur: tu desinis scire aliquã propositionem: ista est propositio quam nunc vltimo scis: igitur desinis scire istam. Etiam sequitur eadem conclusio cũ tali medio istã propositionem nunc primo non scis ⁊c̃. ¶ Et licet hec responsio subtilis sit ⁊ probabilis non tamen videtur sufficiens quia per idem deberet concedi q̃ illi termini necessario: ⁊ contingenter confundunt mobiliter terminum immediate sequentem: quod tamen hec responsio negat: et consequentia probatur eo q̃ predicti termini ita bene exponuntur ⁊ negationem includunt sicut hoc verbum differt vel aliquod aliud. ¶ Secundo sequitur q̃ hec est tu bene concedenda omne aĩal ē homo sicut hec omnis homo est animal: dicẽdo q̃ ly animal stat confuse ⁊ distributiue precise pro suppositis predicati. Sed ad istud secundum argumentum respondet iste valens dando causam diuersitatis: eo q̃ animal distribuitur respectu temporis presentis ⁊ respectu eiusdem cadit negatio in negatiua exponente. Sed in ista propositione tu incipis scire aliquam propositionem ⁊ in qualibet simili distribuitur ly propositionem respectu temporis presentis ⁊ negatio cadit sup verbo preteriti temporis quare hec responsio non tollit difficultatem. sumendo quãlibet illarum in tali tempore q̃ non varientur verba quo ad tempus in exposita et exponentibus sic dicẽdo: omne animal fuit homo vel erit asinus. Tu incepisti scire aliquam propositionem vel desines scire aliquam propositionem ⁊c̃. per hoc ergo patz q̃ ly incipit non cõfundit mobiliter sicut nec ly necessario vel contingenter sed potius recurrendum est ad viam cõmunem: dicendo vt prius q̃ huiusmodi verba. Incipit ⁊ desinit confundunt terminum subsequentem cõfuse tantum. Et tunc ad argumenta in principio facta respondet ad primum nego consequentiam: sed oporteret addere ĩ minori q̃ illud verbum incipit esset ita exponibile sicut ꝑ verbum differt quod est falsum. vt postea patebit. Certum est enim q̃ termini officiales ⁊ dictiones alie multe ita bene includũt negatõez sicut hoc verbũ differt ⁊ tamẽ non confundunt mobiliter sicut ipsum. ¶ Sed quia posset fieri questio de isto termino necessario vel contingenter assignando minorem postulatam. Ideo aliter respondeo negando consequentiam: vt prius: ⁊ ratio est. Iam quidam sunt termini exponibiles non officiales: nec modales non potentes facere sensum compositum nec sensũ diuisũ: vt sũt signa vlia affirmatiua: dictiones exclusiue note alietatis vel differentie. ⁊ termini graduum comparabiliter sumptorum. hi enim termini terminũ cõmunez se sequentẽ confundunt confuse ⁊ distributiue nisi adderetur impedimentum prohibens. Sunt etiam alij termini qui sunt termini modales vel officiabiles facientes sensum compositum ⁊ sensum diuisum. vt sunt termini concernentes actum mentis necessario: ⁊ contingenter: ⁊ hec verba. Incipit ⁊ desinit. Hi enim termini ex sui naturali impositione habẽt q̃ terminum immediate sequentem confundunt confuse tantum: per hoc ergo patet q̃ consequentia illa non valet: hoc verbum differt confundit cõfuse tantum. sed eque bene includit negationem ly incipit sicut ly differt. igitur eque bene confundit mobiliter. oporteret enim q̃ esset consimilis nature vel consimilis officij quod non est verum. ¶ Et si quereretur quare huiusmodi termini exponibiles confundunt mobiliter ⁊ non termini officiales cum eque bene includunt negationem. ¶ Ad istam questionem non est aliter respondendum q̃ si quereretur quare tales vel tales termini sunt officiabiles vel modales ⁊ non exponibiles. aut quare ly homo significat primo hominem ⁊ non asinum. diceretur enim q̃ sic placuit primo instituenti ita debet dici in proposito.

Ad secundum argumentum dicitur ꝙ nõ semper affirmatiue ab inferiori ad suum superius non distributum est bonum argumentum. Et hoc quanda arguitur cum termino officiabili vel modali precedente. sicut ß. Tu incipis esse albꝰ ergo incipis esse coloratus. Alibi etiam non sequitur. ut ß ly homo significat primo hominem. igitur significat prio aial. Et per hoc patet responsio ad tertiũ argumẽtũ. concedendo ꝙ non semp a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio est bonum argumentum. Et ß cũ termino officiabili vnde non sequitur. ly homo non significat primo animal. igitur non significat primo hominẽ nec etiam sequit ly omne aial significat prio oẽ aial. ⁊ oĩs homo est. igitur significat primo oẽz hominẽ. ⁊ sic ꝯ alijs que non valent. Unde cum nota cõdictõis nõ sequitur. vt si homo currit risibile currit: igitur si animal currit risibile currit: cũ añs sit necessarium ⁊ ꝑns ipossibile manifeste ituenti. Et nõ solũ ñ tenet hoc ĩ terminis officiabilibꝰ imo etiam nõ sequitur ĩ terminis exponibilibꝰ: vnde non sequit sor. incipit tũ hõ ẽ risibilis: igitur sor. iquãtũ animal ẽ risibile: cũ antecedẽs sit verũ ⁊ ꝑns falsũ rõne alterius exponẽtis false: vz si aliquid ẽ aial illud ẽ risibile qõ falsũ ẽ ⁊ ipossibile ⁊c. ¶ Et si queritur quõ ly icipit ⁊ desinit facit sensum compositũ ⁊ sensũ diuisũ dico ꝙ aliqõ illorum facit sensum diuisum qñ ꝑsonaliter sumitur determinans partẽ dicti ⁊ nõ totũ: vt tu icipis currere vel oĩs homo incipit esse: tenetur ãt ĩ sensu cõposito quando ĩpersonaliter sumitur vel totũ dictum determinat: vt incipit esse ꝙ oẽ ĩstans est: vel incipit omnis homo currere.

Ex his infero duas cõclusiones: prima est ꝙ a ꝓpõne de hoc verbo icipit in sensu diuiso ad propositionẽ de hoc vbo desinit in eodem sensu subiecto cõsimili ⁊ determinabili opposito ẽ bonũ argumẽtũ: sicut sequitur: oĩs homo incipit eẽ: igitur oĩs homo desinit nõ esse: nullus hõ icipit eẽ albus: igitur nullus hõ desinit nõ eẽ albus: ⁊ sic de alijs consilibus.

¶ Secũda cõclusio. A ꝓpositione de hoc verbo icipit in sensu cõposito ad propositionẽ de hoc verbo desinit ĩ eodem sensu cũ dicto opposito est bonũ argumẽtũ ⁊ econtra: vbi gratia sequtur: iã icipit eẽ ꝙ hoc ẽ: igitur iã desinit esse ꝙ hoc nõ ẽ ⁊ ecõtra. Similiter iã icipit esse ꝙ hoc nõ currit: ergo iã desinit esse ꝙ hoc currit. ⁊ ecõtra. Jã icipit eẽ ꝙ nulla chymera ẽ: igitur iã desinit eẽ ꝙ aliqua chymera ẽ. Jã icipit eẽ ꝙ oĩs homo est: igitur iã desinit eẽ ꝙ hõ nõ est: icipit oĩs fenix currere: igitur desinit fenix non currere. Et sic vlr de alijs: tenet aũt ista cõclusio ꝑ illã regulã cuiuslibet ꝯdictõis alterũ ẽ verũ: ió ad iceptionẽ vnius sequitur desinitio alterius quare ⁊c. Ex prioribus dictis pz ꝙ nõ sequit: tu incipis scire illam propositionem ⁊ illa est aliqua ꝓpositio: igit tu incipis scire aliquã ꝓpositionẽ: sed bene sequitur ꝙ aliquã ꝓpositionẽ incipis scire. Hec sequtur tu incipis scire omnẽ propositionẽ: igitur incipis scire aliquã ꝓpositionem. Similiter non sequitur tu incipis scire oẽm ꝓpositionem. a. est propositio: igitur tu incipis scire. a. Item cum hoc verbo desinit nõ sequitur. Tu desinis scire decem ꝓpositiones. igit desinis scire plures quã quinq: sed bñ sequit decẽ desinis videre: igit plures quã quinq desinis videre: q̃re aũt iste ꝓsequẽtie nõ valeãt patebit ĩ capitulo subsequẽte in quo illorũ verborũ icipit ⁊ desinit assignabuntur cause veritatis.

¶ De incipit ⁊ desinit.

Hã modo ꝓbandi propositiones illoꝝ vboꝝ incipit ⁊ desinit diuersi diuersas sententias notant: dicũt quidã ꝙ nullus terminꝰ cõnotans indiuisibilitatẽ dz ĩgredi expõnes vl ꝓbatões illoꝝ: sicut ly istãs vel immediate q: nihil eis cõrñdet ĩ re: sed loco taliũ ponẽda sũt noia ꝑ diuisibilibꝰ supponẽtia: ut ly tps: cito nũc: vel statim: sic dicendo: sor. nũc ẽ ⁊ nup ante nũc nõ fuit: igitur sor. icipit eẽ. Similiter pla. nũc ẽ ⁊ stati post nũc nõ erit: igit pla. desinit eẽ. Et si q̃ritur penes qd attẽditur lõgitudo tpis ĩportati ꝑ ly nuper statim: vel cito: debẽt rñdere ꝙ ꝓm exigẽtiã ꝓiodi v el factionis. Hã dicũt ꝙ ly cito multo maiꝰ ĩportat tẽpus ĩ expõne illiꝰ ꝓpõnis ß ciuitas icipit eẽ q̃z illius ß domꝰ icipit eẽ: Sicr maius tps cõnotat ly statiz ĩ illa. Ille equꝰ incipit eẽ: q̃z ĩ illa musca desinit esse. Et colorant põnẽ ex mõ loquẽdi: dicimus enim hec ciuitas icipit destrui lz per annũ nõ destruetur: ⁊ dicimꝰ illũ hoĩem icipere moueri: licet ꝑ horã post hoc viuet. Et ꝑ illũ modũ loquẽdi ordinabãt diuersa aduerbia diuersimode tẽpus cõnotare. q̃re ⁊c.

Cõtra istam viam arguitur sic: primo probãdo ꝙ istans ĩ diuisibile ẽ. Hã totũ tps eternũ a pte añ ⁊ a pte post ẽ continuũ cũ tps, sit de nũero ꝓtinuoꝝ ꝑ aristotelẽ ĩ ꝑdicamẽtis ergo ptes eius copulãtur ad vnũ terminũ cõem: pz ꝓña per aristotelẽ ibidẽ: q̃ro ergo de illo termino cõi vtr sit diuisibile vel idiuisibile. Si idiuisibile hẽo ꝓpositũ cũ ñ possit eẽ nisi istans. Si dicitur ꝙ ẽ diuisibile sequtur ĩmediate ꝙ illud tps nõ ẽ cõtinuũ eo ꝙ ptes ille nõ sũt ĩmediate: imo valde mediate ꝑ terminum diuisibilẽ. ¶ Secũdo arguit sic. si ly ẽ ĩ illa. Hoc ẽ. nõ significaret istans sz tps diuisibile sequtur talẽ ꝓñam nõ valere: hoc ẽ albũ: igit hoc nõ ẽ nigr ⁊ sic oppositũ cõsequẽtis stabit cũ añte vz hoc ẽ albũ ⁊ ß est nigrum. Sed tũc arguitur sic. hoc est nigrum. ergo ß nõ est albũ pz ꝓña: q: nigrũ ⁊ nõ albũ cõuertũtur. Et tũc vltra hoc ẽ nõ albũ. igit hoc nõ ẽ albũ: pz ꝓña ab affirmatiua de predicato ĩfinito ad negatiuã de ꝑdicato finito. Et sic cõcludit vitas hay hoc ẽ albũ ⁊ hoc nõ ẽ albũ. ¶ Tertio sequt ꝙ hoc vbũ ẽ: ẽ terminꝰ cõis qõ ẽ falsũ: cũ sit vbuz supmũ qõ nõ põt ꝓbari ꝑ aliqõ suũ superius. Et ꝙ illud sequat ꝓbo. Hã ipse bz ĩfinita supposita: igit ẽ terminus cõis. pz ꝓña ⁊ añs similr. Hã ipsũ supponit ꝑ quolibet tempore pñti ꝑ eos sed ĩfinita sũt tẽpora pñtia q: quocũq dato illud ẽ diuisibile in ĩfinita tẽpora: igit ⁊c. ¶ Quarto sequitur ista cõclusio: ꝙ iã ẽ filius natus cuiꝰ mater iã ẽ virgo: q: ꝑ illos ly iam denotat diuisibile. sit ergo annus ille cuius iã sit vltia hora in qua sit filius alicuius mulieris natus q̃ mulier fuit isto ãno vgo ⁊ sequitur propositum.

¶ Quinto arguit sic respectu diuersorũz põt idẽ tps tenere cito ⁊ nõ cito. vt respectu medici ⁊ patientis tempꝰ curationis. ergo ⁊ respectu diuersorum stat ꝙ a non deceptis credant illa cõtradictoria: illa sanitas incipit esse illa sanitas nõ icipit eẽ: q: respectu medici stat credi: illas exponẽtes eẽ veras. ß sanitas nunc nõ ẽ ⁊ nup post hoc erit. et similiter respectu patiẽtis stat credi illas eẽ veras. ß sanitas nunc nõ ẽ nec statim post hoc erit. Ex qua sequtur ꝙ sanitas nõ icipit esse. ergo cõclusio. ¶ Sexto sequitur ꝙ in medio istius horẽ sor. incipiet currere. lz ꝑ totã horã curret. Et similiter ꝙ sor. incipiet currere ⁊ pla. icipit currere ⁊ neuter illoꝝ currit. ⁊ quãdo sor. curret plato sedebit. immo sequitur ꝙ nõ ẽ possibile ꝙ sor. icipiat currere nisi ĩfinities icipiat currere ⁊ ĩfinities icepit currere et infinities icipiet currere. Et ꝓñr sequit ꝙ qcunq icepit eẽ homo ĩfinities icepit eẽ homo ⁊ ꝑ ꝓñs bis ter quater. Et sic vltra icepit eẽ hõ. ⁊ bis fuit homo qõ ipsimet negãt ĩ multis locis. dicẽdo ꝙ ly bis dicit iterruptionem tpis ⁊ ß bis fuit homo significat ꝙ aliqñ tu fuisti ⁊ postea nõ fuisti hõ. Et itez secundario post nõ esse fuisti hõ ꝙ ẽ falsũ. q: qõ semel ẽ corruptum amplius regenerari non põt per pßum in secundo de generatione. ¶ Septimo sequitur ꝙ tu icipis esse ⁊ desinis esse supposito ꝙ ꝑcise ꝑ horã vtristi ⁊ ꝑcise per horã viues. q: nunc tu es ⁊ nuper ante nunc non fuisti. igitur incipis esse. Similiter tu nunc es. ⁊ cito post nunc non eris. ergo desinis esse. Et si ipsi concedẽt conclusionem. Arguitur tunc sic. Tu desinis esse. igitur datur primum non esse tui ⁊ vltimum esse tui. pz consequentia eo ꝙ ly desinit ⁊ hoc disiunctum primum non esse vel vltimum esse conuertantur. Si datur primum non esse tui igitur tu non es ab exposita ad vnam suarum exponentium consequens contra casum. ex quo etiam sequitur ꝙ tu non incipis esse quod est contra alteram partem ꝓclusiõis. Si ãt dicit ꝙ dat vltimuz eẽ tui. igr alicui rei primanẽtis viuẽtis dat vltimũ eẽ qõ ipsimet reputãt ꝑ icõuenicti. Multe alie ꝓclusiões absurde sequuntur ex hac opi. que

omnes tenent propter diuisionem tpis ipportati p ly nup
statim vel cito in eorum exponentibus. quare ꝛc.

Secunda opinio ponit ꝙ qlibet predictorum verborum dupliciter exponitur. Iam hoc verbum incipit vno modo exponitur per positionem de presenti ꝛ remotionem d̄ preterito: ut sor. incipit esse: exponitur sic. sor. nunc est ꝛ sor. immediate ante hoc non fuit. Secūdo modo exponitur per remotionem de presenti ꝛ positionem de futuro. vt sor. incipit eē albus: sor. nūc non est albus ꝛ immediate post hoc erit albus. Ita similiter propositio in qua ponitur hoc verbum desinit dupliciter exponit. vno modo p negatiuam de presenti ꝛ affirmatiuā de preterito: vt sor. desinit esse: sor. nunc nō ē ꝛ immediate ante hoc fuit. Secūdo modo exponitur per affirmatiuam de presenti ꝛ negatiuā de futuro: vt sor. desinit esse. i. sor. nunc est ꝛ immediate post hoc sortes non erit.

Contra istum modū exponēdi arguitur sic: non sequitur: sor. nunc ē ꝛ immediate ante hoc sor. non fuit. igit sor. incipit esse: ꝛ per consequens antecedēs non exponit consequens. primo modo. Et ꝙ ꝓnia non valet. probo. ꝛ pono ꝙ tu sis ꝛ fueris per centum annos precise ꝛ demonstro p ly hoc instans initiatiuū illorū centū annorū: tunc pz vitas ānitis cū falsitate ꝓnitis. Sz forte dicit ꝙ requirit demōstratio pnitis ꝛ nō preteriti ad hoc ꝙ expositio sit bona. ¶ Sz certe adhuc ꝗ responsio non est sufficiens: qz volo demōstrare precise instans presens: ꝛ patet statim ꝙ ꝓsequentia non valet: quia crastina die antecedens erit verū ꝛ consequens falsum. qz crastina die erit ita ꝙ sor. nunc ē ꝛ immediate ante hoc non fuit demōstrādo instans quod est presens: supposito ꝙ sor. in hoc istanti incipiat eē. Et si dicitur ꝙ oportet ꝙ cras demōstretur instans pro quo ꝗ verificabitur sor. nūc est. apparet ꝙ hoc non sit verū: qa tunc esset aliud antecedens et nō istud qd̄ modo ē. propter aliā ꝛ aliam demōstrationē. Ad hoc. n. ꝙ propositio antecedētis vel cōsequētis remaneat eadem requiritur p manentia sue significationis. ꝛ vbi oppositum fieret ñ remaneret idē antecedens vel consequens. Forte dicerent isti aliter ꝙ ꝗ ꝓpositio. Sor. incipit esse. exponitur sic. primo modo. Sor. in hoc instanti ꝙ ē presens ē. ꝛ immediate ānꝗ istās ꝙ ē pnis ñ fuit ꝛ sic de alijs correspōdēter: sz certe adhuc hoc non sufficit. quia non sequitur. sortes incipit eē. igitur sor. in hoc instanti ꝙ est presens ē ꝛ immediate ān istās ꝙ ē presēs nō fuit: qz ānis ē verū ꝛ ꝓnis falsū: supposito ꝙ sor. incipiat eē p remotionē de presenti ꝛ positionē de futuro. Et si dicitur ꝙ hoc ē ipossibile: dicatur ꝙ nō: quia hoc deus potest facere. Et si non sufficit ꝗ respōsio assumatur hec ꝓpō. Iā incipit esse aliqd istius hore demōstrādo horā futurā ꝛ pz ꝙ nō sequit: iā incipit eē aliqd isti⁹ hore: igit iā ē aliqd isti⁹ hore ꝛ immediate ān hoc istās: ꝙ ē p̄sens nō fuit aliqd isti⁹ hore. qz ānis ē verū ꝛ ꝓnis falsū pro prima parte. ¶ Secūdo arguitur cōtra aliū modū exponendi eiusdē verbi. Iā nō sequitur. Sor. nūc nō ē albus ꝛ immediate post hoc erit alb⁹. ergo sor. incipit eē albus: ꝛ p ꝓnis ānis nō exponit ꝓnis secūdo mō. Et ꝙ ꝓnia nō valet: pz supposito ꝙ p ly hoc demōstretur istās post mille annos i quo icipies esse albus ꝛ nō ān. Etiā nō sequitur: tu incipis eē albus: igitur tu nūc nō es alb⁹ ꝛ immediate post hoc istās qd̄ ē pnis eris albus: supposito ꝙ iā icipias esse albus: ꝛ cras sil'r incipias eē albus: Isto posito pz ꝙ cōsequētia nō valet: qz cras erit ānis verū ꝛ suū ꝓnis falsum: qz cras nō erit ita ꝙ hoc istās ꝙ ē p̄sens ē vel erit. demōstrādo idē ꝙ iam demōstratur: ergo cras erit hec falsa: immediate post hoc instans ꝙ est presens eris albus eodez modo demonstrato. Et sicut arguitur de ista dictōe icipit Ita pōt arguiri de ista dictione desinit. ¶ Adhuc forte dicerēt isti alii. ꝙ p̄dicta verba nō exponūt p tales copulatiuas sz p vnā ꝓpōnē disiunctiuā cui⁹ ille copulatiue sunt ptes pncipales: vbi gra. Sor. icipit eē alb⁹ exponit sic: sor. in hoc istāti ē alb⁹: ꝛ immediate ān hoc nō fuit alb⁹ vel sor. in hoc istāti nō ē alb⁹ ꝛ immediate post hoc erit alb⁹. Similit sor. desinit eē alb⁹ exponit sic: sor. in ꝗ istāti nō ē alb⁹ ꝛ immediate ante hoc fuit albus: vel sor. in hoc istāti ē albus ꝛ immediate post hoc erit albus ꝛc. ¶ Contra: ista cōsequētia nō valet. sor. incipit esse albus: igitur sor. in hoc instāti ē albus ꝛ immediate ān hoc nō fuit albus vel sor. in hoc istāti ñ ē albus ꝛ immediate post hoc istās erit alb⁹: qz oppositū ꝓnitis stat cum ante: hec. n. stāt simul: sor. icipit eē alb⁹ ꝛ tñ nō ē in hoc istāti albus nec fuit ante hoc istās alb⁹ nec erit post ꝗ istās albus: vt posito ꝙ sor. incipiat eē alb⁹. Et demōstro p ly hoc istās pteritū p mille ānos āte qd̄ sor. ñ fuit: tunc pz ꝙ sor. incipit esse p casum ꝛ tamen sor. non est in hoc istāti: qz hoc istās nō ē: nec fuit ān hoc istās p casū: nec erit post hoc istās: qz hoc istās nō ē: nec erit: imo etiā nō seqt. Tu incipis esse alb⁹: igitur tu es alb⁹ i hoc istāti ꝙ ē pnis ꝛ immediate ān hoc nō fuisti alb⁹ vl nō es albus i istanti ꝙ est pnis ꝛ immediate post hoc eris alb⁹: qz crastina die erit antecedēs verū ꝛ cōsequēs falsū: supposito ꝙ cras icipies eē albus: nō enī erit cras verū ꝙ tu es albus in hoc instāti ꝙ ē pnis vel immediate post hoc eris albus demonstrato istāti ꝙ ē modo: cū nūqz ipm istās erit. ¶ Itē cū hoc vbo desinit nō sequitur: tu desinis eē albus: igitur tu non es albus i hoc istāti: ꝛ immediate ān hoc fuisti albus vel tu es albus i hoc istāti ꝛ immediate post hoc nō eris alb⁹: qz oppositum ꝓnitis stant cum antecedente: hec enim stāt sil'. Tu desinis esse albus: ꝛ tamen non es alb⁹ in hoc instanti nec fuisti albus ān hoc istās: nec eris alb⁹ post hoc instās: suppono enim ꝙ tu desinas eē albus ꝛ ꝙ per ly hoc demonstretur instans futuꝝ per mille annos post qd̄ tu non eris tunc patet ꝙ tu desinis esse albus p casum: ꝛ tamē tu nō es in hoc instanti: qz hoc istās nō ē: nec fuisti āte hoc istās qz hoc istās nō ē. nec fuit: nec eris post hoc istās per casū. Et si dicitur ꝙ opz demonstrari istās p̄sens adhuc nō valet argumentū: qz cras erit antecedēs verū ꝛ ꝓsequēs falsum: supposito ꝙ non sis nec fueris albus: tunc patet ꝙ cras erit ānis verum ꝛ ꝓnis falsū: quia cras non erit ita ꝙ tu es alb⁹ i hoc istāti nec erit ita ꝙ tu fuisti albus ān hoc istās demōstrādo semp istās qd̄ ē presens ēre ꝛc.

Propter hec et alia argumenta pz quosdaz alios non bene dixisse ꝙ ly incipit exponitur vno modo sic: sor. incipit esse. sor. nunc non est: ꝛ immediate ante instans p̄sens non fuit. Et secundo modo sic: sor. nunc non est ꝛ immediate post instans presens erit. Similiter sor. desinit eē. Primo modo sic exponitur: sor. nūc non est. ꝛ immediate ān instans pnis fuit. Et secūdo modo sic: sor. nunc est ꝛ immediate post istās pnis non erit. non obstāte ꝙ nō fiat determinatio p demōstrationē. Sūmo enīz hanc ꝓpositōz tu icipis eē albus: ꝛ quero nūquid exponitur primo vl secundo modo. Si primo modo. ¶ Cōtra ista cōsequētia nō valet: tu icipis eē albus: igitur tu nunc es albus ꝛ immediate ante presens instans non fuisti albus ꝛ per consequens non exponitur ly incipit primo modo. Et ꝙ cōsequētia ñ valeat pz supposito ꝙ tu incipias esse alb⁹ per remotiōz de presenti. Si āt dicitur ꝙ exponitur secūdo modo. Cōtra: ista ꝓnia nō valet. Tu icipis eē albus. igit tu nō es albus ꝛ immediate post instās pnis tu eris albus. Et si sic nō exponitur. Secūdo mō: ꝛ ꝙ illa ꝓnia nō valet pz supposito ꝙ tu icipias eē alb⁹ p positionē de presenti. Sz forte ꝗ diceretur sicut quidā dicunt ꝙ casus est impossibilis dicēdo ꝙ si aliquid ē albū prius fuit album. sicut si aliquid mouetur prius mouebatur. Contra hoc arguitur sic. qñcūq; aliquis hō incipit esse ꝛ ille est aliquo colore colorat⁹ ꝛ aliquando albus aliquādo niger vel aliquo alio colore: ponatur: igitur ꝙ tu incipias eē ꝛ sis albus tunc patet ꝙ tu es albus ꝛ nunqz fuisti albus: quia nunqz fuisti ergo pz possibilitas casus. Item arguitur eod ē modo ꝙ aliquid mouetur ꝙ nūquā mouebat in eodē casu: qz tu moueris vt suppono ꝛ nūqz mouebaris. quia non fuisti. igitur ꝛc. Et si dicitur negando ꝙ mouearis. sed bene immediate post hoc moueberis: pono igitur aliter ꝙ sit vna mulier pregnans cum fetu aliquo in quo non sit adhuc itroducta ānima intellectiua. sz itroducet i medio istāti isti⁹ hore ꝛ moueat

hec mulier cum fetu per totam istam horam: simus ergo in medio instãti. Et sequit q̃ ꝗ mulier mouet. ⁊ puer vel puella eius que vel qui nunq̃ mouebat: mouet: q̃ nunq̃ ante hoc fuit cum nunc primo sit introducta anima intellectiua. Et si dicitur qd tunc ad auctoritatez aristo. ponentis in. 4°. ⁊. 6°. phisicorũ: q̃ omne q̃ mouetur prius mouebatur ⁊ omnẽ motũ p̃cessit motus. Nunc dicit q̃ sic intelligitur omne qd̃ per se mouetur vel cuiuslibet qd̃ per se mouetur prius mouebatur. Et tũc in isto casu dicitur q̃ puer ille non mouetur per se. sz per accidẽs ad motum mulieris. Et si p̃ aliquã potentiam adhuc moueret per se sufficit q̃ aliquid eius prius mouebat. vz altera ps compositi vel aliquid aliud quod est pars ei⁹ ⁊c̃. ¶ Vlterius ostendetur q̃ alie exponẽtes de desinit non sũt bene date. q̃ capio hanc propositionem. hoc desinit esse: de monstrato ligno. Et quero an exponatur primo vel secũdo modo. Si secũdo modo. contra ista cõsequentia non valet: hoc desinit esse: igitur hoc est ⁊ imediate post p̃sens instans non erit: q̃ suppono q̃ hoc desinat esse p̃ remotionem de presenti: quo supposito patet veritas antecedentis cum falsitate consequentis. Et ideo ipsum consequens non exponit antecedens. Si vero dicitur q̃ exponit prio modo. ¶ Contra: ista consequentia non valet: hoc desinit esse: igitur hoc non est ⁊ imediate ante instans quod ẽ presens fuit: q̃ nolo q̃ hoc desinat esse per positionem de p̃senti ⁊ remotionem de futuro. Et si dicitur q̃ hoc non est possibile quia tunc alicuius rei permanentis daretur vltimum instans esse. ¶ Contra hoc arguitur sic. Et pono q̃ huic ligno sit applicatus ignis iam primo dominans tunc patet q̃ iste ignis iam non agit: igitur hoc lignũ est: ⁊ iste ignis imediate post hoc aget: igitur illud lignum imediate post hoc non erit: ꝓbo consequentiam. quia sequitur iste ignis imediate post hoc aget: igit̃ iste ignis imediate post hoc corrũpet aliquã ptẽ istius ligni: ergo imediate post ꝗ illud lignum non erit: patet cõsequentia quia ad cuiuscũq̃ rei ianimate partis corruptionem sequitur corruptio toti⁹ Et tũc ad auctoritatem aristotelis dico cõcedẽdo q̃ rei permanentis inanimate datur vltimum esse. Sed nullius rei animate datur vltimum esse simpliciter. Et sic intelligit Aristoteles ⁊c̃.

Alia opinio ponit q̃ hec verba incipit ⁊ desinit exponũtur per disiunctiuas ex copulatiuis compositas: vnde hec hoc icipit esse: exponitur sic: hoc est ⁊ imediate ante hoc non fuit ita q̃ hoc est vel hoc nũc nõ est ⁊ imediate post hoc erit ita q̃ hoc erit Sed hec: hoc desinit esse exponitur sic: hoc nũc nõ ẽ ⁊ imediate ante hoc fuit ita q̃ hoc ẽ vel hoc nũc est ⁊ nõ imediate post hoc erit ita: q̃ ꝗ ẽ. Et notãter ponit ꝗ opio hos terminos. erit ita: fuit ita: adiũctos orationibus de p̃senti: non ratione istius propositionis. hoc incipit esse vl ꝗ desinit esse: sed ratione alterius vbi terminus cõmunis sequitur hoc verbum incipit vel desinit: vt hoc incipit esse album vel verum. Illã posito q̃. a. sit verum ⁊ q̃ continue ante hoc fuit falsũ tũc nũq̃ ante hoc fuit ita q̃ hoc est verũ: tamẽ. a. fuit verum: quãdocũq̃ fuit: quia hoc fuit verum ⁊ hoc est. a. igitur. a. fuit verum: maior probatur: nã verũ fuit hoc: igitur hoc fuit verum. Et sic pz q̃ . a. icipit esse verũ non obstãte q̃. a. imediate ãte hoc fuit verũ ⁊ iã est verũ. Sed nõ imediate ante hoc fuit. ita q̃ hoc est verum. q̃ simul cum illa de presenti sufficit pro veritate huius. a. incipit esse verum.

Contra istam viam possunt deduci argumenta facta ꝯ aliã opi. sed p̃cise ꝯ eã arguo iferendo plures cõclusiones. Prima est q̃ oẽ q̃ incipit esse incipit eẽ: ⁊ tñ aliquid incipit esse qd̃ nõ icipit eẽ: probatur ⁊ pono q̃ tu incipias eẽ p̃ remotionẽ de presenti: quo posito patet pria pars conclusionis p̃ suas singulares exponentes ⁊ exclusiuã secum conuertibilem: sed secũda pars probatur. Illam tu incipis esse qui non icipis esse: ⁊ tu es aliquid: igitur aliqd icipit eẽ qd̃ nõ icipit: pz ꝓna: ⁊ maior ꝓbat: q̃ tu nõ es q̃ nõ icipis esse ⁊ imediate post hoc erit ita q̃ tu es q̃ nõ icipis eẽ. igitur tu icipis eẽ qui nõ incipis eẽ: ꝓna pz per opi. ⁊ maior patet similiter: q̃ suũ ꝯdictorium est falsũ: videlicet tu es qui non incipis eẽ. Includit enim te esse ⁊ nõ incipere esse quorum quodlibet est contra casum. minor ꝓbatur: sic arguendo. Tu es. ⁊ tu non incipis eẽ: igitur tu es qui non incipis esse: ꝓna pz: eo q̃ ly qui nõ determinatus p̃ signũ p̃cedẽs nõ resoluitur ĩ. et. ⁊ ille. tũc sic: illa ꝓna ẽ bona ⁊ imediate post hoc erit ita sicut significatur p̃ añs igit̃ imediate post hoc erit ita sicut significat p̃ ꝓns. Et sicut deducitur ꝗ cõclusio posset ⁊ ꝗ similiter deduci: oẽ q̃ desinit eẽ: desinit eẽ: ⁊ tñ aliqd desinit eẽ q̃ nõ desinit esse. ꝓbat: ⁊ pono q̃ tu desinas eẽ p̃ remotionez de presenti. Isto posito patet prima pars. Et secunda probat. q̃ tu desinis eẽ q̃ nõ desinis esse ⁊ tu es aliqd igitur ⁊c̃. maior probat. q̃ tu nũc nõ es q̃ nõ desinis ⁊ imediate añ ꝗ fuit ita q̃ tu es q̃ nõ desinis eẽ. igit̃ ⁊c̃. maior pz: q̃ suũ oppositũ est falsũ: vz tu es q̃ nõ desinis eẽ. Includit. n. te esse et te non desinere eẽ q̃ sũt cõtra casuz. Secũda ps añtis ꝓbatur sicut prius p̃ vnã copulatiuã factã ex illis terminis. quare ⁊c̃. ¶ Secũda cõclusio ẽ ista. Tu icipis eẽ postq̃z tu fuisti p̃ mille annos ⁊ tñ tu nõ icipis eẽ: nec fuisti p̃ mille annos: ꝗ conclusio probatur: ⁊ pono q̃ tu nõ fueris p̃ mille annos: sed imediate post hoc erit ita q̃ tu fuisti per mille ãnos. Isto posito pz. Secũda ps conclusiõis: ⁊ maiorem ꝓbo. Illã tu non es postq̃z tu fuisti p̃ mille ãnos: ⁊ imediate post hoc erit ita q̃ tu es postq̃z fuisti per mille annos: igit̃ ⁊c̃. pz cõsequẽtia p̃ opi. ⁊ minor ẽ casus: sz maior probatur. q̃ suũ cõtradictoriũ est falsum vz tu es postq̃z tu fuisti per mille annos q̃ ẽ cõtra casum. ¶ Ex eadez cõclusione sequitur. Tertia cõclusio q̃ tu icipis eẽ homo qui diu fuit ⁊ tamẽ nũq̃z fuisti homo: ꝓbo: ⁊ pono q̃ tu incipias esse per positionẽ de presenti. Isto posito pz secũda pars: sed primã probo sic: tu nũc nõ es homo qui diu fuit ⁊ imediate post hoc erit ita q̃ tu es homo q̃ pri⁹ diu fuit: igitur tu incipis eẽ homo q̃ diu fuit. patet consequentia per opi. ⁊ maior patet: q̃ suũ oppositũ ẽ falsum. vz tu es homo q̃ diu fuit: ⁊ minor etiã pz: q̃ cõtinue post hoc erit ita q̃ tu es p̃teritus ⁊c̃. ¶ Quarta cõclusio est ista: tu desinis esse in instanti in quo es ⁊ tamen tu non es: probo ⁊ pono q̃ tu desinas esse p̃ remotionẽ de presenti tunc pz secunda pars conclusionis. Sed primã probo: q̃ tu non es in instanti in quo es: ⁊ imediate añ hoc fuit ita q̃ tu es in instanti in quo es: igitur ⁊c̃. pz cõsequẽtia per opi. ⁊ minor sil̃r p̃ casum: maior vo pz q̃ suũ ꝯdictoriũ est falsum Ex eodem etiam sequitur q̃ tu desinis esse quando comedis vel bibis ⁊ tamen tu nõ comedis nec bibis. Tu incipis esse in instanti in quo arguis vel respondes ⁊ tamen tu non arguis nec respondes: imo nec loqueris: pro prima ponitur q̃ tu non sis: sed imediate ante hoc fuisti comedens vel bibens. pro secunda ponitur q̃ tu non sis sed immediate post hoc eris arguens vel respondẽs. ¶ Quinta conclusio sequens ex his est ista: tu incipis esse qui nũc es qui immediate ante hoc fuisti ⁊ qui immediate post hoc eris ⁊ tamen tu non es nec fuisti. Isto conclusio probatur ⁊ pono q̃ tu incipias esse per remotionem de presenti: quo posito: patet secunda pars. Et primam probo: nam tu non es qui nunc es qui immediate ante hoc fuisti ⁊ qui immediate post hoc eris: ⁊ immediate post hoc erit ita q̃ tu es qui nunc es qui immediate ante hoc fuisti ⁊ qui immediate post hoc eris igitur ⁊c̃. patet consequẽtia per opinio. ⁊ quelibet premissarum per prius dicta. Ex eadem conclusione sequitur etiam q̃ tu desinis esse anteq̃z sortes desinit esse ⁊ tamen tu ⁊ sor. simul desinitis esse: probo: ⁊ pono scdam partẽ p̃ casũ p̃ remotõez de p̃senti. quo posito patet q̃ tu desinis esse: antequã sor. desinet esse: quia tu non es anteq̃z sor. desinet esse ⁊ immediate ante hoc fuit ita q̃ tu es anteq̃z sor. desinet esse: igit̃ ⁊c̃. patet consequentia per opinio. ⁊ antecedens similiter per prius dicta. Similiter sortes nunc non est antequã tu desinis esse ⁊ immediate ante hoc fuit ita q̃ sortes nũc est anteq̃z tu desines esse. igitur sortes desinet esse antequã tu desines esse. patet consequentia cum antecedẽte vt prius

Item sequitur ꝙ tu incipis esse postq̃ incepisti esse ⁊ tamẽ nũq̃ incepisti esse. Tu desinis esse anteq̃ tu desines eẽ ⁊ tamen nũq̃ desines esse. Tu desinis esse qui eris et tamen nũq̃ eris. Tu incipis pugnare cum sorte qui est ⁊ fuit fortior te: valentior te: ⁊ pulchrior te: ⁊ tamen nullus vestrum est nec fuit ⁊ sic de infinitis alijs que pias aures offendunt ⁊ rationi repugnant quas nunc dimitto gratia brevitatis. ¶ Iusta istas conclusiones adduco tale argumentum. ⁊ pono ꝙ sor. incipiat dividere vnum corpus vel partem eius ⁊ ꝙ ipse dividet per totam istã horã. Ita ꝙ in vltimo istanti hoc corpus erit primo divisum: tũc assigno supficiez imediatã agẽti per. a. ⁊ vltimam ex alio latere per. b. tũc pz ꝙ sor. icipit dividere. a. supficiem ⁊ tamẽ iã non dividit. a. supficiem nec imediate aĩ hoc fuit ita ꝙ dividit. a. supficiẽ: nec imediate post hoc erit ita ꝙ dividit. a. superficiẽ: q: continue post hoc erit ita ꝙ. a. superficies est divisa: imo ⁊ infinite post. a. sunt divise: quare patz ꝙ ly incipit: nõ recte exponitur per illas exponentes. Similiter simus in fine hore ⁊ sequitur ꝙ sor. desinit dividere. b. superficiem ⁊ tamẽ iã non dividit. b. superficiem. nec imediate post hoc erit ita ꝙ dividit. b. superficiem: q: iam est divisa: nec imediate ante hoc fuit ita ꝙ sor. dividit. a. superficiem: quia continue ante hoc fuit ita ꝙ sor. dividit. b. superficiẽ: ãre pz ꝙ exponentes iste non exponunt expositum. Item solet cõiter concedi ꝙ sperieuz incipiendo super planum incipit esse super duo puncta. vel tria illius plani: ⁊ ꝙ tu incipis esse in duobus instantibus. imo icipis pertransire infinitas partes proportiõales: q̃ oia essent falsa ꝑ illum modum exponendi: vt ergo ß inconvenientia non sequantur placeat cuilibet hanc opinionem dimittere quare ⁊c.

¶ De incipit ⁊ desinit.

Propositio ergo respectu huius verbi. Incipit vel desinit exponi non habet: sed hz causas veritatis quarum quelibet propositionẽ de incipit vel desinit potest inferre: ⁊ disiunctiua ex eisdem cum ipsa propositione convertitur: vnde ß propositio. hoc incipit esse: hz duas cãs veritatis: quarum vna est copulatiua duarum demonstrativarum vnius de presenti affirmative ⁊ reliqua de ꝑterito negative cum determinatione huius dictionis imediate: vt hoc nunc est ⁊ hoc immediate ante instans ꝙ est presens non fuit. Secunda causa veritatis eiusdem ẽ vna copulativa talium duarum vnius de presenti negative ⁊ alterius de futuro affirmative cum consimili determinatione: vt hoc nunc non est ⁊ hoc imediate post instans ꝙ est presens erit. Similiter ß propositio hoc desinit eẽ hẽt duas copulativas causas veritatis quarum vna componitur ex duabus cathegoricis: vna de presenti negativa: et alia de preterito affirmativa: cũ hac determinatione imediate: vt ß nunc non ẽ ⁊ hoc imediate ante instans ꝙ ẽ ꝑsens fuit. Secunda causa veritatis ipsius est vna copulativa composita ex duabus talibus: quarum vna est affirmativa de presenti ⁊ reliqua negativa de futuro cum simili determinatione: vt hoc nũc est ⁊ hoc imediate post instans ꝙ est presens non erit. ¶ Vel si tibi placet potes dare causas veritatis cum ꝑoribus cõuertibiles breviores: vt si hoc nunc ẽ ⁊ imediate ante nunc non fuit hoc incipit esse, ⁊ si tu nõ es albus ⁊ imediate post nũc eris albus: tu icipis eẽ albus. Eodẽ modo dico ꝺ ly desinit ꝙ si tu nõ es homo ⁊ imediate ante nũc fuisti ꝙ tu desinis eẽ homo: ⁊ si es homo ⁊ immediate post nunc non eris homo tu desinis esse homo: ⁊ sic consequenter dicendum ẽ in omnibus alijs si adhuc infinita ꝓponerenẽ. Et non credatur ꝙ hic recipiatur ly nũc prout cõuertitur cuz ly hoc instans presens: sed sumitur pro vno termino cõi convertibili cum hoc termino instans presens vel instans ꝙ ẽ ꝑsens: vñ quandocũq̃ tu eris: erit ita ꝙ tu es nũc: sicut erit ita ꝙ tu es ĩ istanti presenti licet tunc non erit ita ꝙ tu es in hoc instanti quod est presens: vel in hoc instanti presenti. ¶ Et sicut probantur iste hoc incipit esse vel hoc desinit esse. Ita debent alie probari sive sint in terminis compositis sive in terminis simplicibus sive cum verbo substantivo sive cum verbo adiectivo: vt tu incipis vel desinis eẽ albus. Tu incipis vel desinis esse tantus sicut fuit plato. Tu incipis vel desinis videre aliquem hominem vel scire aliquã propositionem. Incipit esse omnis homo: incipit esse omne ꝙ est. ⁊ sic de alijs ⁊c. ¶ Ex quib̃ potest clare videri quare dico ꝙ huiusmodi. Verba incipit ⁊ desinit non hñt exponentes: sed causas veritatis cũ ex nulla istax hoc incipit eẽ: hoc desinit esse: sequatur aliqua suarũ copulativarum: vt probatum est in capitulo precedente. ¶ Nec potest dici ꝙ disiunctiua facta ex illis copulativis sit exponens alicuius illorum. ¶ Primo quia exponere pertinet ad copulativam ⁊ non ad disiunctivam: vt patet in omnibus alijs terminis exponibilibus: puta exclusivis exceptivis: reduplicativis: universalib̃ affirmativis: ⁊ terminis graduum. ac etiam notis alietatum vel differentie. nũq̃ enim aliquis bene diceret ꝙ hec trũ homo currit exponeretur per disiunctivam secum convertibilem cõpositam ex suis causis veritatis. ¶ Secundo omnis exponens alicuius requirit veritatem omniũ suax ꝑtiũ ut patz in copulativa exponẽte exclusivã: in copulativa exponente universalem affirmativam: ⁊ sic de alijs: sed certum ẽ ꝙ cõmuniter in disiunctiva predicta partes adinvicem repugnant cum nũq̃ sit possibile ambas copulativas simul esse veras: igitur illa disiunctiva non exponit propositionẽ de incipit vel desinit. Tertio ab exposita ad quãlibet partem sue exponentis est bonum argumentum ut patet in omnibus dictis superius. Sed a propositione inceptiõis vel definitionis ad aliquam illarum partium non est bonum argumentum: vt deductum est superius: ergo illa disiunctiva non exponit propositionem de incipit ⁊ desinit. ¶ Nec oportet dicere ꝙ propositio de incipit vel desinit non habet nisi vnam exponentem puta illam disiunctivam sed alie propositiones de dictionibus exclusivis. ⁊ reduplicativis: ⁊ sic de alijs habent plures exponentes sed certe hoc est falsum: quia nulla propositio exponibilis in toto mundo habet nisi vnam exponentem: vnde hecũ tum homo currit habet istam copulativam pro exponente. homo currit: ⁊ nihil non homo currit: cum neutra illarum cathegoricarum sit exponens illius: quia a nulla illarum ad ipsum expositum est bona consequentia. Et si ego vel alius diceret ꝙ ille sunt exponentes illius male diceret nisi ad istum intellectum ꝙ ille due exponunt illam exclusivam ex quo non sequitur postea ꝙ ille sunt exponentes: sed vna exponens. Similiter a nulla parte exponentis ad expositum est bonum argumentum: sed iam a quilibet parte illius disiunctive ad propositionem de incipit vel desinit est bonum argumentum: igitur ⁊c. Sed ẽ advertendum ꝙ propositio inceptionis ⁊ definitionis de ꝑterito vel futuro non probatur sicut de presenti: requiruntur enim omnes cause veritatis ĩ eodẽ tpe cũ exposito. vñ ß prepositio in. a. istanti tu icepisti esse hõ. hz has cãs veritatis ĩ. a. instãti tu fuisti hõ ⁊ imediate ante. a. istãs nõ fuisti homo: vel in. a. istãti nõ fuisti hõ ⁊ imediate post. a. instans fuisti homo. Item hec propositio in. b. instanti tu incipies eẽ albus hz has cãs veritatis in. b. instanti tu eris albus ⁊ imediate ante. b. instans non eris albus: vel in. b. instanti tu non eris albus ⁊ immediate post. b. instans tu eris albus. Eodem modo dico de hoc verbo desinit: causse veritatis illius. In. c. instanti tu desinebas currere. sunt iste. In. c. instanti tu non cucurristi ⁊ imediate ante. c. instans tu cucurristi: vel in. c. instanti tu cucurristi ⁊ immediate post. c. instans tu non cucurristi. Similiter in. d. instanti tu desines moveri habet has veritates. In. d. instanti non moveberis ⁊ immediate ante. d. instans moveberis vel. d. instanti moveberis ⁊ immediate post. d. instans non moveberis. ¶ Et si queritur quare in huiusmodi propositionibus continue ponis instantaneam determinationem dico ꝙ propter istã causam: quia si nõ poneretur non haberent propositiones vitates: sz resolventes: vt ille propositiones tu incepisti esse: tu incipies esse. Tu desijsti esse. Tu desines esse non habent veritates:

sed habet resolui p demostratiua istatis vel temporis. vt tunc aut i.a.istati vel i.b.istanti incepisti ee:icipies ee:desinebas ee:vel desines ee. Et sic ꝓnr e i oibus alijs obserna du quas nuc dimit to gra breuitatis. Juxta huc modu ex ponendi adduco regulas coes me iceptionis ⁊ desinitois correspondetes:primo supponedo qꝫ omne qꝫ incipit vel desinit esse aliquale ipsum in aliquo instanti icipit vel desinit ee tale. Et similiter de p eterito ⁊ de futuro:hec suppositio potest reduci ex superius diccis.

Isto supposito sit hec. ¶ Prima regula:qualecuq; erit aliquid quale ipsum iam non est ipsum incipit vel incipiet esse tale. ¶ Secunda regula qualecuq; e vel fuit aliquid quale ipsum aliquando non fuit ipsum incipit vel incepit esse tale. ¶ Tertia regula qualecuq; e aliquid quale ipsum aliquando no erit ipsum desinit vel desinet ee tale. ¶ Quarta regula qualecuq; aliquid non est quale ipsu aliquando fuit ipsum desinit uel desinebat ee tale. ¶ Prima regula probatur:⁊ pono qꝫ tu non sis albus:sed eris albus : tuc ꝓ vtrum imediate post istas qꝫ e pns eris albus vl no Si sic:sequitur qꝫ iam incipis ee albus p vna cam veritatis. Si non.signo ergo totum illud tempus p qꝫ non eris albus:⁊ totum tepus p quod eris albus:⁊ notuz e qꝫ illa duo tepora copulantur ad istas mediu qd sit.a. Et iteru quero an in.a.eris albus vel no:si sic. Et cu imediate ante .a.non fuisti sequitur qꝫ in.a:istanti incipies ee albus. Si dicatur qꝫ in.a.instanti tu non eris albus ⁊ tamen imediate post.a.eris albus seqt iteruz per aliam causam vitatis qꝫ in.a.instanti incipies esse albus. Et sicut ia pbat illa regula potest ⁊ quelibet aliarum probari.

Contra primam regulam arguitur sic: tu eris tantus sicut erit plato ⁊ iam non es tantus:sicut erit pla.⁊ tn tu no icipis nec incipies ee tatus qtus erit plato.igit regula falsa:cosequentia pz ⁊ ans probatur. Et pono qꝫ tu fis pedalis qtitatis ⁊ plato bipedalis ⁊ qꝫ vterq; vestrum vniformiter augmetetur per totam istam horam ita qꝫ tripedalis qtitas sit minima qua neuter vestruz hebit. Et qꝫ vltimu istas istius hore sit primu no esse tam tui qz platonis:quo posito arguitur sic. Tu hebis tata qtitate qta hebit plato ⁊ non maiorem ⁊ ecotra:igitur tu eris tatus sicut erit plato:consequetia patet ⁊ antecedens probatur.oem qtitate citra tripedale tu hebis ⁊ no maiore ⁊ tatam precise habebit plato:igitur ⁊ee. Secuda pars:scz qꝫ tu no es tatus sic erit plato:q; tu es pcise pedalis qtitatis ⁊ plato bipedalis ⁊ crescet sine diminuet. Tertia ps pbat.vz qꝫ tu non incipis nec incipies ee tantus sicut erit plato:qꝫ tu non icipis patet:q; tu nuc no es tatus sicut erit plato nec imediate post hoc eris tantus sicut erit plato. Et qꝫ tu no icipies probat:q; si sic: vel ergo in.a.vel post.a vel an.a.dato qꝫ a.sit vltimu istas hore:no in.a.nec post.a.q; tuc null vestru erit. Nec etia an.a.q; si sic.sit igitur qꝫ in.b. Et tuc arguitur sic. In.b.tu icipies ee tantus sicut erit plato:igit in .b.tu eris tantus sicut erit plato. vel imediate post.b.eris tatus sicut erit plato:patet cosequetia sed ꝓns e falsum: p bat:na qꝫ i.b.tu no eris tatus sicut erit pla.pz:q; pla. erit maior post.b.qz tu eris i.b. Et qꝫ no imediate post.b. tu eris tantus sicut erit plato:probatur:q; aliquod erit istas post. b.inter quod ⁊.b.tu non eris tantus sicut erit plato q; signo. c.iter.a.⁊.b.⁊ sequit qꝫ pla. erit maio: post .c. qz tu eris an.c. Et p coseques iter.c.⁊.b.tu no eris tat sicut erit pla. ¶ Secudo arguit sic. Ista ꝓna no valet. Tu ptrasibis.a.spatiu ⁊ ia no ptrasis.a.spatiu:igitur icipis vl incipies pertrasire.a.spatium:⁊ per ꝓns e regula falsa. et qꝫ ꝓna n vz. pbo:⁊ pono qꝫ ia no ptraseas.a.spatiu.sz p trasibis ipm adequate in tota hora futura. Isto posito pz vitas ans. Et qꝫ ꝓns sit falsu: pbo. Ista tu no icipis ptrasire a spatiu ut pz:q; no imediate post hoc ptrasibis ipsuz imo adequate i hac hora:nec icipies ptrasire ipsu:q; non i ultimo:nec post:nec an:qꝫ no post pz:nec i vltimo:quia tuc tu no ptrasibis ipm:imo erit tuc p trasitu: nec imediate an ptrasibis ipm:q; no imediate an ptrasibis primam medietate:nec secuda scde nec sic de alijs. Ex quo ꝓnr sequit qꝫ an.a tu no icipies ptrasire.a.spatiu:q; i nullo ista ti ptrasibis illud:sed totu i tota hora ⁊ pte i parte hore.

¶ Tertio arguit ꝑ eade regula sic creas istu anxpm aliquado erit ⁊ tn creas anxpm no icipit nec icipiet ee.igitur regula falsa:pz ꝓna ⁊ ans silr p pria pte:q; suu ꝑdicto:tu e falsu. vz oe creans anxpm e:ex quo anxps no e nec deus creat ipsum vt suppono. ¶ Secunda pars etia patet: eo de aliqn creabit anxpz g° creas anxpz aliqn erit qre ⁊ee.

Ad hec respondendo pmitto qdam regulas declaratiuas aliarum superius positax: quaru prima est ista. Ex copulatiua duaru demostratiuaru vnius de pseti negatiue. Et alterius de futuro affirmatiue regrtis istas p sui vificatione.seqt iceptio de pseti vel de futuro: ita qꝫ sequitur tu eris albus ⁊ ia no es albus:igitur icipis vel incipies esse albus:quia affirmatiua illa de futuro requirit instans pro sui verificatione:sequitur enim tu eris albus:igitur in aliquo instanti tu eris alb. ¶ Secuda regula e ista. Ex copulatiua facta ex duabus demonstratiuis vna de presenti vel de pterito affirmatiua requirente istas pro sui verificatione ⁊ altera de pterito negatiua sequtur iceptio de presenti: vel preterito.ita qꝫ sequitur: tu es vel fuisti aliquatus ⁊ aliquado no fuisti aliquatus: igitur i cipis vel icepisti ee aliquatus:⁊ hoc q; affirmatiua de presenti vel preterito requirit istas pro sui vicatione. Seqtur eni tu es vel fuisti aliquatus.igitur in aliquo instanti es vl fuisti tantus. ¶ Tertia regula est. Ex copulatiua duaruz demostratiuax vni de preseti negatiue ⁊ alterius de pterito affirmatiue requirtis istas p sui vificatione seqt desinitio vel de psenti vel de preterito. Ita qꝫ sequit.tu cucurristi ⁊ iam no curris.igit desinis vel desinebas currere. Et hoc e q; affirmatiua de presenti pro sui vificatione reqrit istas.seqt.n.tu cucurristi.igit i aliquo istati cucurristi. ¶ Quarta regula. Ex copulatiua cui ptes pncipales sut due demostratiue vna de futuro negatiua ⁊ alia de psenti vel futuro affirmatiua regrtes istas p sui verificatione sequit desinitio de presenti vel futuro. Ita qꝫ sequitur tu aliquado no moueberis ⁊ ia moueris.igit desinis vel desines moueri.B.a.ia e imediatu huic istati vel erit imediatu eide.⁊ aliqnado no erit imediatu.igit desinit vel desinet ee imediatu eide. Et hoc cotingit q; affirmatiue ille n possunt verificari nisi p istati. Sequit.n. Tu moueris vel moueberis.igitur i aliquo instanti: Similit sequit .a. est vel erit imediatu huic istanti igit i aliquo istanti e vel erit imediatu. Et sic de alijs.his ergo pmissis respodeo.

¶ Ad primu argumetu negando ꝓnaz p illa pte tu eris tant sicut erit plato.eo qꝫ reqrit istans p sui verificatione Sequit.n.tu eris tantus sicut erit plato.igitur i aliquo instanti. Modo B est falsu eo qꝫ i nullo istanti tu eris tantus sicut erit pla. vt argumetu deducebat. Et tuc ad pbatione.nego illam ꝓnam.tu hebis tantaz qtitate qtam hebit plato ⁊ no maiorem ⁊ ecotra. igitur tu eris tant sicut erit plato.q; ans no requirit istans p sui vificatione sz ꝓns bn requirit instans. Ex illo.n.ante seqtur.pcise qꝫ qtus cuqz tu eris tantus erit plato.vel qtus tu eris tantus erit plato. Ex quo postea non sequitur qꝫ tu eris tantus sicut erit plato.eo qꝫ ly eris in antecedente stat confuse tantum ⁊ in consequente determinate. Similiter nego qꝫ tu ⁊ plato eritis equales.eo qꝫ in nullo instanti.ex quo sequitur qꝫ no imediate ante finem hore tu eris tantus sicut imediate ante finem hore erit plato.quia ante finem hore tu non eris tantus sicut imediate ante finem hore erit plato. Item cocedo qꝫ quandocuqz tu eris.tu eris minor qz erit plato imediate ante finem hore. Et quandocunqz plato erit ipse erit minor qua tu eris imediate ante finem hore.⁊ tamen ipse nunqz erit minor te sed continue maior.patet ergo qꝫ ista consequentia est bona. Tu eris tantus sicut erit plato.⁊ iam non es tantus sicut erit plato. igitur incipis vel incipies esse tantus sicut erit plato.

Etiam sequitur.sortes erit ita albus sicut erit plato.⁊ iaz non est ita albus sicut erit plato: ergo incipit vel inci-

piet eē ita albus sicut erit plato. Etiaz sequitur: tu eris ita bonus sicut erit plato ante .a. vel post .a. ⁊ iam non es ita bonus: igitur incipis vel incipies esse ita bonus sicut erit plato ante .a. vel post .a. Similiter sequitur: tu eris per totam .a. horam ⁊ iam non es per totam .a. horam: igitur incipis vel incipies eē per totam .a. horam. Etiam sequitur tu eris ab .a. vsqz ad .b. ⁊ iam non es ab .a. vsqz ad .b. ergo incipis vel incipies esse ab .a. vsqz ad .b. Et sic cōsequēter ī omnibus alijs talis de futuro requirit instans pro sui verificatione. Sicut cōtingit in oibus p̄dictis cōsequētijs. Et sicut dico de futuro respectu huius verbi incipit eodē modo potest dici de preterito respectu eiusdez: vnde nō sequitur: sor. est tantus vel fuit tantus sicut fuit plato: ⁊ aliquando non fuit tantus sicut fuit plato: igitur incipit vel incipiet esse tantus sicut fuit plato. Similiter sequitur cuz ꝑ verbo desinit: vt tu non es ita sanus: sicut tu fuisti. ⁊ fuisti ita sanus sicut fuisti: igitur desinis vel desinebas esse ita sanus sicut fuisti. Etiam de futuro sequit: tu es vel eris rome per totam hanc diem ⁊ aliquādo non eris rome per totam hanc die: igitur desinis vel desines eē rome per totā hanc diem. Et sic de alijs consimilibus infinitis. ¶ Ad secundum argumētum nego consequentiam illā. Tu pertransibis .a. spatium ⁊ iam non pertransis illud: igitur incipis: vel incipies pertransire .a. spatium. Et hoc contingit: quia illa affirmativa de futuro non requirit instās pro sui verificatione sed tēpus respicit limitatum. vnde nō sequitur. Tu pertransibis .a. spatium: igit in aliquo instanti pertransibis illud: sed bene sequitur ꝙ in aliquo tempore Similiter non sequit: sor. sciet .a. ⁊ .b. propositiones ⁊ iā nō scit .a. ⁊ .b. propositiones: igitur incipit vel incipiet scire .a. ⁊ .b. propositiones: supposito ꝙ sor. sciat .a. ⁊ .b. propositiones successiue quas nūqz simul sciet nec simul erūt Isto posito pz ꝙ illa ꝛsequētia non valet. Et causa est qa ista de futuro. sor. sciet .a. ⁊ .b. non requirit instās pro sui verificatione: vnde non sequit sor. sciet .a. ⁊ .b. igit in aliquo instanti sciet .a. ⁊ .b. Etiā non sequitur. Tu facies .b. domum ⁊ iam non facis eam: igit incipis vel incipies facere eam. Tu cantabis missam: ⁊ iam non cantas eā: igitur incipis vel incipies cantare ipsam. Sor. induet se tunicam ⁊ iā non induit eandem igitur incipit vel incipiet ⁊c. Et causa ē q: iste de futuro nullo modo sūt verificabiles pro instanti sed tempus respiciunt limitatū. Vbi tamē affirmatiua illa nō sit verificabilis pro instanti ⁊ cum hoc nō respiciat limitatum tempus bene sequitur inceptio: vt sequitur: tu pertransibis aliquā partem .b. spatij: ⁊ iam non pertransis aliquam eiusdem: igitur incipis vel incipies pertransire aliquā partem .b. spatij. Etiā sequitur de preterito. Tu diuidebas aliquā partē .a. linee ⁊ nō eternaliter diuidebas eam: ergo incipis vel incepisti diuidere eaz. Itē cum hoc verbo desinit sequitur: tu facies aliquā partē .a. domus ⁊ aliquādo non facies eam: igitur desinis vel desines facere aliquā partem .a. domus. Etiam sequitur tu iam non intendis aliquem motū ⁊ aliquando intendebas aliquem motum: igitur desinis: vel desinebas intendere aliquem motū. Et hoc cōiter contingit vbi tales affirmatiue cum hoc ꝙ non requirunt instans pro sui verificatione nec etiam respiciunt limitatum tempus. vbi tamen fieret oppositum consequentia non valeret: vnde non sequitur: tu non intendis aliquem motuz ab .a. vsqz ad .b. ⁊ aliquando intendes vel aliquādo intēdebas aliquē motū ab .a. vsqz ad .b. ergo incipis vel incipies: desinis vel desines intendere aliquem motum ab .a. vsqz ab .b. Et sic de alijs vbi affirmatiua illa respicit limitatum tempus: ⁊ non est verificabilis pro instanti.

Et vt solutio istius primi ⁊ secundi argumenti melius intelligatur pono tres regulas quibus apparebit que sunt propositiōes pro instanti verificabiles ⁊ que non. ¶ Pria regula ē ista quelibet propositio de presenti cuiuscūqz verbi respectu cuiuscūqz appositi vl de preterito aut de futuro. Primo termino probabili carente apposito: est pro instanti verificabilis: ita ꝙ sequitur: tu es vel curris: igitur in aliquo instanti es vel curris. Tu es tantus sicut tu fuisti vel sic erit plato: igitur in aliquo instanti ⁊c. Etiā sequitur: tu pertransis vel diuidis aliquam lineam: ergo in aliquo instanti pertransis vel diuidis illam ⁊ sic de alijs quibuscūqz. Idem sequitur de preterito vel futuro cuiuscūqz verbi carente apposito. Sequitur enim tu eris vel curres: igitur in aliquo instanti tu eris vel curres: tu pertransibis: numerabis vel diuides: ergo in aliquo instanti tu pertransibis numerabis vel diuides. Similiter sequitur de preterito. tu currebas vel sedebas: igitur in aliquo instanti: tu pertransiuisti numerasti vel diuidebas: igitur in aliquo instanti sic fecisti. Et sic de infinitis consimilibus. Et dicitur primo termino probabili: quia non sequit: omis homo currit vel currebat: igitur in aliquo instanti ⁊c.

Secunda regula ē ista: q̄libz ppō de preterito vl futuro vbo substātiuo primo termio pbabili: respectu cuiuscūqz appositi: est pro instanti verificabilis nisi determinetur per terminum significātē fluxum: ita ꝙ sequitur sicut prius dicebat tu eris albus vel fuisti niger: ergo in aliquo instanti: similiter sequitur: tu eris tantus sicut erit plato: vel tu fuisti ita albus sicut tu fuisti: igitur in aliquo instanti. Et sic consequenter sequitur respectu cuiuscūqz appositi siue fuerit terminus compositus siue terminus simplex. ¶ Et notanē dicitur primo termino probabili: quia vbi verbum substantiuum precederet alius terminus p̄us probabilis non sequeretur verificatio pro istāti. Vnde non sequitur: omis homo erit albus: vel omnis homo fuit albus: ergo in aliquo instanti omnis homo erit albus vl omnis homo fuit albus. Similiter non sequitur: Iste numerus uel iste populus erit: igitur in aliquo instanti. iste numerus vl iste populus erit: vnde assignatis duobus instantibus futuris pz ꝙ iste numerus erit: quia ista duo erunt: ⁊ tamen in nullo instanti: iste numerus erit: qz ī nullo istāti duo ista erūt Sil'r assignata ꝛgregatiōe hoium existētiū ⁊ aduenientiū. vsqz ad mille ānos ī hac ciuitate pz ꝙ iste ppl's erit: quia ista erunt ⁊ tñ in nullo instāti iste ppl's erit: qz ī nullo istāti ista duo erunt: hec enim propositio iste numerus erit nō habet probari respectu huius verbi erit: sed respectu huius termini iste numerus: resolutorie sic: ista erunt ⁊ ista sunt vel erunt iste numerus: igitur iste numerus erit. Et tunc quelibet pars antecedentis est probanda per suum singulare: vt hoc erit ⁊ hoc erit ista: igitur ista erūt: q: non sequitur: ista erunt: igitur ī aliquo instanti ista erūt cuz verbum futuri tempo:is non sit primus terminus probabilis: sed ly ista pluralis numeri. Et sicut dico de isto termino numerus ita dico de illo termino populus: ⁊ de quocūqz termino de quo non verificatur ly aliquid in singulari: sed in plurali: vt domus acerrus lapidū vel lignorum. ⁊ sic de alijs. Addebatur vltimo in regula: nisi terminet per terminū significātē fluxum: q: nō sequitur: hec hora vel ꝗ dies erit: ergo in aliquo instāti ꝗ hora vel ꝗ dies erit Etiam non sequitur. Iste motus vel ꝗ diuisio erit. igitur in aliquo instanti: hec pertransitio. vel hec ascensio erit. igitur in aliquo instanti. ⁊ sic in alijs terminis habentibus fluxum pro significato. Et voco terminū significare fluxum qui significat duationem aliquā cuius partes non possūt esse simul. que quidem duratio non est nisi fluxus. ⁊ accidens fundatum in suo subiecto. vbi tamen qs vellet sustinere motum esse rem mobilem diuisionem eē rem diuisam vel diuidendam. tempus primum mobile. pertransitionem esse rem pertransitam vel pertransiendaz. non oporteret ponere illam particulam in regula: quia tūc bñ sequeretur hec hora erit: ergo in aliquo instāti ꝗ hora erit sicut sequitur primum mobile erit: igitur in aliquo instanti primum mobile erit. Etiam sequitur iste mot' erit. igit in aliquo instanti iste motus erit. sicut sequitur hoc mobile erit. igitur in aliquo instanti hoc mobile erit. Et sic consequenter in alijs que nō oportet explicare. sz ab his exēpla sumantur.

Tertia regula est ista ꝓpositio de verbo adiectiuo apposito preteriti

vel futuri temporis non exponibili: officiabili: vel habẽte causas veritatis: non ē pro instanti verificabilis: nisi forte gratia materie: vz quãdo actus vbi respectu appositi põt p instãti pcedere. Sequitur. n. bene: tu tãges sortẽ. igit ī aliquo istãti: tu videbis platonẽ: ergo ī aliquo istãti. Currres ī mõte bello. igit ī aliquo istãti. Sed non sequitur tu tanges sor. ⁊ platonem: igitur in aliquo instanti tanges illos: tu videbis sor. ⁊ platonem: ergo in aliquo istãti videbis illos. Tu curres moneberis vl ambulabis ab hic vsq romã: igitur ī aliquo istãti. Etiã non sequitur. Tu p trãsibis. a. spatium. igitur ī aliquo istãti: tu diuidebas a lineam. igitur in aliquo istãti. diuidebas illã: Similiter non sequitur tu numerasti vel numerabis. a. numerus vl ptẽ eius. igitur ī aliquo istãti. Et sic discurrẽdo p alia vba adiectiua: nõ valet. huiusmodi forme nisi forte gratia materie: vt dicebatur. dico enim m regula apposito: quia vbi ñ haberet appositũ ⁊ esset primus terminus probabilis pro ini verificatione requireret istãs vt dicebatur ī prima regula. ¶ Et dicit nõ exponibili: officiabili: vel hñte cãs veritatis ē pro istãti verificabilis. Sequit enim tu differs vel differebas a sorte ⁊ a platone: ergo ī aliquo istãti differs vel differebas ab eis. Et hoc: qr ly differs ē terminus exponibilis. Similiter sequit: tu icipies vel desines scire. a. ⁊. b. ppõnes ergo ī aliquo istãti: tu icepisti vl desinebas videre sor. ⁊ platonẽ: igitur ī aliquo istanti. Etiã sequit tu potuisti vel poteras esse in duobus istantibus. igitur ī aliquo instãti. Et cõsequẽter ī alijs cũ quocũq apposito. Et hoc est qr ly incipit ⁊ desinit sũt verba habẽtia causas veritatis ⁊ ly possum potes põt ē verbũ officiabile. Et si dr non sequit tu dubitabis vel scies. a. ⁊. b. ppõnes: igitur ī aliquo istãti ⁊ tamen ly dubitabis ⁊ scies sũt verba officiabilia. ¶ Respõdeo cõcedẽdo cõsequẽtiã factaz sed nego q illa sunt ℔ officiabilia: imo debent describi vel probari p copulatiuã qr cadũt super icõplexũ: sed quãdo cadũt sup cõplexũ tunc ℔ sũt officiabilia. vt ℔: tu scis. a ppositionez esse veram. Ideo bene sequitur: tu scies vel dubitabis. a. ⁊. b. ppõnes esse veras: igitur ī aliquo istãti ⁊c. Juxta p̃dicta pz q ℔ cõsequẽtia nõ valet. tu scies. a. ⁊. b. ppositiones: igitur eris scies. a. ⁊. b. ppositiones vel aliquãdo erit ita q tu scis. a. ⁊. b. ppositiones: qr añs nõ requirit instãs ⁊ consequens sic. Similiter non sequitur: tu tanges vel videbis sor. ⁊ platonẽ: igitur tu eris tãgẽs: vl videns: sor. ⁊ plato. vel aliquando erit ita q tu tãgis vel vides sor: ⁊ platonem. Verũtamẽ bene sequitur ī singulari numero siue copulato vel equiualente. Sequitur enim tu ptrãsibis. a. spatium: igitur tu eris ptrãsiẽs. a. spatiũ. Et aliquãdo erit ita q tu pertransis. a. spatiũ: nõ obstãte q cõsequens requirat istans ⁊ añs nõ: eo ipso. n. q tu ptrãsibis aliqd̃ spatiũ in aliquo tempore in quolibet instanti illius temporis erit ita q tu pertransis illud ⁊ es ptransiens illud: ppterea non sequitur. In quolibet istanti istius hore tu eris ptransiens. a. spatium: igitur in quolibet istanti istius hore tu pertrasibis. a. spatiũ. Istud enim consequens significat q in quolibet instanti istius hore adequate ⁊ cõplete pertrãsibis. a. spatiũ qd̃ ē ipossibile. Silr etiã seqt: tu diuides a. lineã: igitur tu eris diuidẽs. a. lineã. vl aliquãdo erit ita q tu diuidis. a. lineã: ⁊ tñ nõ seqt in quolibet istãti isti⁹ hore tu eris diuidẽs. a. lineã: ergo ī quolibet istanti istius hore tu diuides. a. lineam quare autem dictum est. Sed nõ sequitur tu numerabis numerum infinituz: igitur tu eris numerans numerum infinitum: vel aliquando erit ita q tu numeras numerum infinitum. Et hoc quia ly numerabis determinat terminũ equalentem vni de copulato vel de plari cũ nõ possit de illo termino aliquid ī singulari verificari sumendo numerum ppie. Similr non sequit pp eãdẽ cãm: tu videbis istũ ppl'm: igitur tu eris videns istũ populũ. Vel aliquãdo erit, ita q tu vides istũ populũ supposito q successiue videbis illos hoies ⁊ non simul. ¶ Et si arguit pbãdo illã ꝓñam. Tu nũerabis numerum ifinitũ. igitur tu eris numerãs numerũ ifinitum: quia oē vbum adiectiuum dz resolui in sum es est: ⁊ ī suũ participium. dico q verũ ē ī ppositione verificabili pro ī stanti sed ī ppositione non verificabili pro instanti non oz. ¶ Et si iterum queritur quomodo cõuertitur ℔ tu numerabis numerũ infinitũ dico q sic. Aliquid quod numerabit numerum infinitũ ē vel erit tu. Et si dicitur q non fit de p̃dicato subiectũ: dico q ℔ tu numerabis numerum ifinitũ nõ habet p̃dicatũ explicitũ: sz suũ predicatũ subintellectum ē istud aliquid q nũerabit numerũ ifinitũ q recte ponit p subiecto ī cõuertẽte ẽre ⁊c. ¶ Ad tertiũ argumẽtũ principale qñ arguebat q nõ sequit. creãs istũ añxp̃z iã nõ ē ⁊ creãs istũ añxp̃m aliqñ erit. igit creãs istũ añxp̃m icipit vel icipiet esse. cõcedo q nõ sequit: sed nõ concludit cõtra illã. primo qr non dicit regula q qualecũq erit aliqd̃ quale ip̃m iam nõ ē q icipit vel incipiet esse tale. Jõ lz non sequatur cõsequẽs illatũ: tamen bene sequitur: igit creans istũ antixp̃m icipit vel incipiet eē creans illũ añxp̃z ita q ille terminus tale stat pro oi denominatione. ¶ Secũdo quia oporteret q copulatiua illa fieret ex demõstratiuis: sed iam ī proposito fit ex indefinitis: sed bene sequeretur hoc nũc nõ ē demõstrãdo deũ creãtẽ añxp̃m ⁊ hoc aliquãdo erit. igitur hoc incipit vel incipiet eē: cõsequentia ē bona: sed maior ē falsa: imo si argueretur cũ termino discreto composito nõ valeret argumẽtũ: vñ nõ sequitur: ℔ creans añxp̃m iã nõ ē: ⁊ hoc creãs antixp̃m aliquãdo erit igitur hoc creãs añxp̃m icipit vel icipiet eē. Sicut nõ seqt ℔ homo nũc nõ ē ⁊ ℔ hõ aliqñ erit: igit ℔ hõ icipit vel incipiet eē: ponatur q secũda psona dina iã nõ fit hõ sed aliqñ erit homo: pz q ℔ hõ iã nõ ē demõstrãdo ipsũ verbuz qr suũ oppositũ ē falsum: hic hõ ē: cũ nõ sit hõ p casũ ⁊ aliqñ erit hõ p positũ ⁊ tñ hic homo non icipit nec icipiet eē: qr nullus deus incipit nec incipiet esse: sed hic homo est vel erit deus. igit ⁊c. Silr non sequit hoc albũ iã nõ ē sor. ⁊ hoc album aliqñ erit sor. igit hoc albũ icipit vel icipiet eē sor. vt posito q sor. iam nõ sit albus sed aliquãdo erit alb⁹ ⁊ q ipe sit vl fuerit p lõgũ tempus: isto posito pz veritas añtis. Et q cõsequẽs sit falsũ. probo: qr sequit. hoc albuz icipit uel icipiet eē sor. igitur aliqd icipit uel icipiet esse sor. ꝓña tenet ab inferiori ad suum superius sine impedimento p̃cedẽte: ⁊ ꝓñs ē falsum: qr nec sor. nec aliõ a sor. icipit uel icipiet eē sor. Unde ē notandũ q ex copulatiua p̃dicta non sequitur iceptio uel desinitio nisi ppositio habeat p̃bari ratione inceptionis uel desinitionis. hec enim ppositio: album incipit eē sor. uel homo: nõ sequitur ex aliqua tali copulatiua qr nõ habet exponi nec hẽt causas ueritatis. sz resolui sic. uidelicet hoc icipit eē sor. uel hõ ⁊ hoc ē album uel icipit eē album. igitur album icipit eē sor. ¶ Propterea maledicunt qdam sic exponẽdo illaz: albuz nunc nõ ē sor. ⁊ album qd̃ nõ p̃us fuit sor. imediate post hoc erit sor. qr non sequitur: album icipit eē sor. igit album nunc ñ ē sor. ⁊ album q nõ p̃us fuit sortes imediate post hoc erit sor. ⁊ ideo cõsequẽs nõ exponit antecedẽs. qd̃ nõ sequit pz. quia pono q sor. nunc primo sit. ⁊ sit oē album. isto posito antecedens est uerum: album incipit esse sor. quia hoc incipit esse sor. ⁊ hoc est album uel incipit eē album. igit ⁊c. Et q consequẽs sit falsum. pz quia oē album ē sor. p casum. Similiter ecõtra non sequitur ut sic arguẽdo. album nunc non ē sor. ⁊ album q nõ p̃ius fuit sor. imediate post erit sor. igitur album icipit eē sor. posito q sor. sit ⁊ icipiet eē albus post unum annum. isto posito patet ueritas antecedentis. uidelicet album nunc non ē sor. quia suum oppositum ē falsum. omne album nunc ē sor. ⁊ album q ñ prius fuit sor. imediate post hoc erit sor. probatur hoc immediate post hoc erit sor. demonstrando sor. ⁊ hoc ē album q non prius fuit sor. uel erit album quod non prius fuit sor. ergo: patet consequentia. cum sit sillogismus expositorius. Et q consequens sit falsum patet. qualitercunq resoluatur: cum nihil q ē albuz icipit eē sor. nec aliquid qd̃ incipit esse album incipit esse sor. ut suppono ⁊c. ¶ Aliter dicit unus alius ualens docto: q ℔ propositio. album icipit esse sor. exponitur per unam talem disiũctiuam. aliqd̃ album est sor. ⁊ nullum album prius fuit sor. uel nullũ album est sor. nec aliquid qd̃ erit albũ est sor. ⁊ inmediate post in ans presens sor. erit aliquod album. Et sicut ex-

ponitur illa ita ⁊ quelibet consimilis ubi supponit terminus accidentalis respectu uerbi substantiui.

Contra istum modũ exponẽdi arguitur sic Et pono ꝙ sor. nũc prio sit ⁊ icipiat eẽ albꝰ p remotionẽ de pñti. Isto posito ß ẽ uera album incipit esse sor. quia hoc incipit esse sor. demonstrando sor. ⁊ hoc est album uel incipit esse album. igitur ⁊c. ⁊ ꝙ illa disiunctiua sit falsa patet. pro qualibet copulatiua cuius una pars ẽ falsa. hec enim ẽ falsa: aliqd̃ albũ ẽ sor. quia contra casũ. igitur prima copulatiua falsa. Et ß similiter ẽ falsa nec aliquid ꝙ erit albũ ẽ sor. ergo secũda copulatiua ẽ falsa. ⁊ p cõsequẽs tota disiũctiua falsa. ¶ Itẽ ß ẽ vã aliquod album icipit eẽ. album icipit eẽ homo. supposito ꝙ sor. nunc primo sit homo ⁊ nunc primo sit albus: ⁊ tamẽ ß disiunctiua ẽ falsa aliquod album nunc ẽ hõ ⁊ nullum album prius fuit hõ: uel nullum album ẽ hõ nec aliqd qd̃ erit album ẽ homo: ⁊ imediate post hoc erit homo aliqd̃ album. q: q̃libet copulatiua ẽ falsa ut pz intuenti. ¶ Dicatur ergo ut prius ꝙ talis propositio nõ habet exponi nec causas ueritatis sed resolui ⁊ licet hec consequentia sit bona. nullus hõ currit. ⁊ imediate post hoc aliquis hõ curret. igitur aliquis hõ icipit currere nõ tamẽ pria est bona/ q; ñ tz nisi gra materie ⁊ ñ gratia forme. Similiter ista p positio. Motus icipit eẽ sic pbatur. hoc incipit eẽ ⁊ hoc ẽ motus uel incipit eẽ motus. hõ desinit eẽ: hoc desinit eẽ ⁊ hoc est homo uel desinit eẽ hõ. ita ꝙ ß vbum icipit ul'desinit. dz põi in secunda resoluẽte. ¶ Ex his ifero ꝙ aliqd̃ albũ icipit eẽ sor. quãdo fuit ita ꝙ nullũ albũ icipit eẽ sortes. pbatur: ⁊ pono ꝙ sor. pmo fuerit in. a. istanti añ hoc instans p cẽtum annos ⁊ nũq̃ fuerit albus: sed nũc prio sit albus. Isto posito arguitur sic. aliqd̃ album incipit esse sor. i. a. istãti ⁊ i. a. istãti fuit ita ꝙ nullũ albũ icipit eẽ sor. ergo prima pars pz. Nam hoc icepit eẽ sor. in. a. istanti demonstrando sor. ⁊ hoc ẽ albũ vel icipit eẽ albũ. igitur ⁊c. Secũda pars etiã pz. eo ꝙ i. a. instanti hec fuit falsa aliqd̃ albũ icipit eẽ sor. qualitercũq̃ resoluatur. Cauẽdũ tamen ẽ qñ ille terminus albũ ponitur añ pncipale vbũ ⁊ qñ ponitur post. q: magna est diuersitas. vñ debes concedere ꝙ añ hoc instãs aliquod albũ fuit sor. sed ante hoc instans sor. nõ fuit aliqd̃ albũ. Similiter i. a. istãti aliqd̃ albũ incepit eẽ sor. sed in. a. instanti non incepit eẽ sor. aliquod albũ. Item sequit ex predictis ꝙ sor. albus curret ⁊ sor. albus iam non currit ⁊ tamen sor. albus non incipit nec incipiet currere. ponatur ꝙ sor. currat cucurrerit ⁊ curret per tẽpus terminatũ ad hoc istans: ⁊ non sit nec fuerit albꝰ sed erit albus post vnum annuz. Isto posito patet conclusio. Nam sor. albus curret q: hoc curret ⁊ hoc ẽ vel erit sor. albus igitur. ⁊ ꝙ sor. albꝰ iã nõ currit. q: nõ ẽ albus. Et ꝙ sor. albus nõ icipit nec icipiet currere pz. quia suũ oppositũ ẽ falsũ qualitercũq̃ resoluatur. Et si ex isto concludit ß cõclusio ꝙ aliquis homo albus curret qui modo nõ currit ⁊ tñ non icipit nec icipiet currere negẽt cõclusio: q: secunda ps nõ stat cũ resoluẽtibus prime. Nec enim propositio aliquis hõ albus curret q nõ currit: sic resoluitur: hoc curret quod modo nõ currit: ⁊ hoc est vel erit aliqs homo albus. igit ⁊c. Et iã pz ꝙ illa nõ stant simul: ß curret qd̃ modo nõ currit. ⁊ tamẽ nõ icipit nec icipiet currere. Unde i isto casu cõceditur. ꝙ sor. albus curret: ⁊ sor. albus nõ currit. ⁊ negatur ꝙ sor. albus curret q modo nõ currit. vel ꝙ sor. albus curret vel ille nõ currit volendo ꝙ hec copulatiua cathegorice pbetur. ¶ In eodẽ casu infero istã cõclusionem. Sor. albus non icipit: nec icipiet currere. Et idem sor. albus non icepit currere: ⁊ tñ sor. albꝰ icipit icepit vel icipiet currere: pbat pma pz: hoc nõ icipit nec icipiet currere. Demõstrãdo sortẽ: pz per casuz ⁊ hoc est uel incipit aut icipiet eẽ sor. albus p casum. igr̃ sor. albus non icipit nec incipiet currere: pz consequẽtia a resoluentibus ad resolutum. Secũda pars probatur. Sor. albus non incepit currere quia suum oppositũ est falsum vz sor. albus incepit currere: quia nec aliquid qd̃ est sor. albꝰ icepit currere nec aliqd qd̃ icepit eẽ sor. albꝰ icepit currere: vt pz p positũ. ¶ Tertia pars probatur vz sor. albꝰ icipit incepit vel incipiet currere. q: hoc incipit incepit vel incipiet currere demonstrando sor. pz. ⁊ hoc est sor. albꝰ vel icipit incepit aut icipiet eẽ sor. albus ergo ⁊c. pz ꝙ ia cum sit sillogismus expositorius. ¶ Ex eadẽ ꝛclusiõe sequitur ß alia tu incipis currere ⁊ incipis sedere ⁊ tamẽ tu nõ icipis currere ⁊ sedere. ß cõclusio pz. supposito ꝙ tu non curras: sed imediate post hoc curres: ⁊ ꝙ nunc sedeas et nũq̃ ante hoc sedisti nec vnq̃ post hoc sedebis. Isto posito patet ꝙ tu incipis currere: quia nunc non curris ⁊ imediate post nũc curres. similiter tu icipis sedere: quia nunc sedes ⁊ imediate añ nunc non sedebas. Et ꝙ tu nõ incipis sedere ⁊ currere: patet q: tu nunc non sedes ⁊ curres nec imediate ante nunc hoc sedebas ⁊ currebas nec imediate post nunc sedebis ⁊ curres ⁊c. Et si negatur illa cõclusio cum suo casu proponatur ista. Incipit esse instans presens ⁊ icipit esse instans futurũ ⁊ tamẽ non incipit esse instans presens ⁊ instãs futuꝝ. ⁊ probatur hoc. sicut pcedens. Et si ex hoc infertur ꝙ nõ incipit esse instans presẽs vel instans futuꝝ. negetur cõsequẽtia: quia nunc ẽ instans presens vel instans futurum. ⁊ imediate añ nunc non fuit instans presens vel instans futurum: ergo incipit eẽ istans presens vel instans futurum quare ⁊c.

Due regule alie de incipit ⁊ desinit sunt ponende. ¶ Prima ẽ a quacunq̃ causa iceptionis vel definitionis ad propositionem eiusdẽ est bonum argumẽtũ. Ita ꝙ sequitur tu nunc es ⁊ imediate ante nunc non fuisti: igitur incipis eẽ. Itẽ sequitur tu es ⁊ imediate post nũc non eris: igitur desinis eẽ. Similiter tu nunc nõ es ⁊ imediate ante nũc fuisti: igitur desinis esse. ⁊ sic consequenter de alijs. ¶ Secunda regula ẽ ista A propositione iceptionis vel definitionis ad ꝓdisiunctiuã ex suis causis veritatis ẽ bonũ argumentum: Ita ꝙ sequitur: tu icipis eẽ albus: igitur nunc es albus ⁊ imediate añ nũc nõ fuisti albus: vel nũc nõ es albus. ⁊ imediate post nũc eris albus. Etiã sequit. tu desinis currere. igit nũc ñ curris ⁊ imediate añ nũc currebas vl'nũc curris ⁊ imediate post nũc ñ curres. Et sic ꝛñr ẽ i alijs dicendum.

Cõtra primam regulam arguitur sic. Et pono ꝙ sor. nunc primo sit ⁊ sit pedalis quãtitatis pcise ⁊ incipiat augmẽtari. Ita ꝙ augmentabitur per totam hanc horam quousq̃ erit q̃drupedalis q̃ztitatis. Isto posito ß cõsequẽtia nõ valet: ß pedale nũc est sor. ⁊ hoc pedale imediate ante nũc nõ fuit sor. igit hoc pedale icipit eẽ sor. ⁊ tamen arguitur per regulam. igit regula falsa. ꝙ illa ꝛñia nõ valet probo. Nã antecedẽs ẽ vez vt pz per casuz ⁊ ꝛñs falsum: igitur ꝙ ꝛñs sit falsum probat: aliud q̃z hoc pedale incipit eẽ sor. igitur hoc pedale nõ icipit eẽ sor. patet consequẽtia ⁊ añs probatur: plusq̃z pedale icipit eẽ sor. ⁊ omne plus q̃z pedale est aliõ q̃z hoc pedale igitur aliud q̃z hoc pedale icipit eẽ sor. patet consequentia cum minori ⁊ maior probatur. hoc incipit eẽ sor. demonstrando ipsum ⁊ hoc est plusq̃z pedale vel incipit eẽ plusq̃z pedale igitur plusq̃z pedale incipit eẽ sor. pz consequentia cũ minori ⁊ maior pbatur ratõe partis secunde: quia hoc demonstrando sor. nõ est plusq̃z pedale ⁊ imediate post nunc erit plusq̃z pedale. igitur ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic. Ista consequentia nõ vz. A nũc non est sor. ⁊ imediate post nũc erit sor. igitur. a. icipit esse sor. Et ß arguitur p regulam ergo regula falsa. ꝙ illa consequentia non valet probo. Et pono cũ priori casu ꝙ sor. prius fuerit ⁊ qñcũq̃z ipse erit alicuius q̃ztitatis inter pedale ⁊ bipedale ꝙ ipse erit. a. Et quãdocũq̃z ipse erit alicui q̃ztitatis inter bipedale ⁊ tripedale ꝙ erit. b. ita ꝙ in instãti in quo ipse erit bipedale nõ erit a. nec. b. Isto posito pz ꝙ. a. nõ est. sor. q: sor. non est maioris q̃ztitatis q̃z pedalis ⁊ imediate post nunc. a. erit sor. q: imediate post nũc sor. erit alicuius q̃ztitatis inter pedale ⁊ bipedale. Et ꝙ. a. nõ icipit esse sor. pz quia nec sor. nec aliud a sor. Ex quo etiaz possum concludere ꝙ. a. non est sor. ⁊ imediate añ nunc fuit sor. ⁊ tamen. a. non desinit esse sor. supposito ꝙ simus in illo instanti in quo erit bipedalis. Certum est enim ꝙ. a. nunc non est sor. q: ipse non est iter bipedale ⁊ pedale

& Imediate aſi nũc.a.fuit ſor.q: imediate aſi nũc ſor. fuit iter pedale & bipedale. Et ſicut dicitur de.a.ita pōt dici ō .b.quare &c. ¶ Tertio arguitur ſic. Et ponat ꝙ ſor.ſciat decem propoſitiones & nō plures. Et ꝙ vna ꝓpoſitio ſit omnis propoſitio quã ipſe deſinit ſcire: ita ꝙ nullas duas ipſe deſinat ſcire: tũc ſic: ſor.ſcit decẽ ꝓpōnes & inmediate poſt nũc nō ſciet decem ꝓpoſitiones. igit ipſe deſinit ſcire x. ꝓpōes: iſta ꝓnia ẽ bōa iuxta primã regulã, ꝓnis ẽ falſum ergo & aſis qō ẽ ō caſũ. Et qō ꝓnis ſit falſũ. pbo. vna ꝓpō ẽ oīs ꝓpō quã ſor.deſinit ſcire. ergo ſor. non deſinit ſcire decẽ ꝓpōnes. pz ꝓnia ituenti & aſis ſimiliter. ¶ Secundo cōfirmatur ſic. nullas duas ꝓpoſitiōes ſor.deſinit ſcire. igitur decẽ ſor.nō deſinit ſcire: & p cōſequẽs ipe nō deſinit ſcire decẽ ꝓpōnes: ꝓnia pz: & aſis ſimiliter. ¶ Tertio cōfirmatur. Si ſor.deſinit ſcire decẽ ꝓpōnes & ſor .nihil deſinit ſcire niſi ꝙ ab eo deſinit ſciri . igitur decẽ ꝓpoſitiones deſinũt ſciri a ſor. ꝓſequẽs falſũ & cōtra caſum. q: dato cō ſequẽte ſeqtur per idẽ ꝙ oīa que ſunt ī mũdo deſinũt eſſe & incipiũt eẽ qō vr falſum. ¶ Quarto cōfirmatur. ſi ſor. deſinit ſcire decẽ ꝓpōnes ſeqt ꝙ ſor.deſinit ſcire plres q̃z plato. dato caſu priori ꝙ plato ad oīa ſe hēat reſpectu ſex ſicut ſor.decẽ. ſed arguit ꝙ non: q: ſor.ſcit plra. q̃z plato & ī mediate poſt nũc ſciet plura q̃z plato. igitur ſor. non deſinit ſcire plra. q̃z pla. ¶ Quinto confirmatur. Nam ſi ſic. ſequit ꝙ qua rōne ſor.deſinit ſcire decẽ propōnes ꝙ ipe deſinit ſcire quãlibet ꝓpōnẽ quã ipſe ſcit &c. & tamẽ nō deſinit ſcire aliquã quã ipſe ſcit.

Ad hec omnia ſigillatiz reſpōdeo. ¶ Ad primũ dico ꝙ hec ꝓnia de forma nō valet. hoc pedale nũc ẽ ſor. Et hoc pedale ime diate ante nũc non fuit. ſor. igitur hoc pedale icipit eẽ ſor. eo ꝙ arguitur reſpectu ſecũdi termini & nō primi: quare ſequitur ꝙ nō arguit a cã vitatis ad ꝓpoſitionẽ hntẽ illaz cãm. ſed nō obſtãte hoc concedo ꝓnam & ꝓnis. Et tunc ad ip̃robationẽ cōſequẽtis nego ꝙ aliud q̃z pedale icipit eẽ ſor. Et tũc ad argumẽtũ: plus q̃z pedale icipit eẽ ſor. et omne plus q̃z pedale eſt aliud a ſor. igitur aliud a ſor. incipit eſſe ſor. nego ꝓnam ſicut non ſeqtur albũ icipit eẽ ſor. & omne albũ ẽ aliud a ſor. igit aliud a ſor. icipit eẽ ſor. ponat ꝙ ſor.nũc p̃mo ſit & ꝙ ipſe icipiat eẽ albus p remotionez de pñti. quo poſito aſis ẽ vex ſine ꝓnte: ſz debẽt ſumi pro mino: i: oẽ albũ icipit eẽ aliud a ſor. qō ẽ falſũ ī caſu iſto. ita conſimiliter debẽt arguiri ſuperius: pluſq̃z pedale incipit eẽ ſor. & omne pluſq̃z pedale icipit eẽ aliud a ſor. igitur &c. Et iſto modo cōcedit cōſequẽtia & negatur minor. q: ſeqtur omne pluſq̃z pedale icipit eẽ aliud a ſor. ſed ſor. ẽ pluſq̃z pedale. Vel icipit eſſe plus q̃z pedale. igit ſor. incipit eẽ aliud a ſor. ꝙ eſt falſum. ¶ Ad ſecũdũ nego illã ꝓnam .a. nō ẽ ſor. & imediate poſt nunc. a. erit ſor. ergo. a. incipit eẽ ſor. nec arguit ab vna cã vitatis ad ꝓpōnẽ hntẽ illã: qa B propō. a. incipit eſſe ſor. nō hz ꝓbari reſpectu de ly incipit ſed rōne de ly. a. reſolutorie nō obſtãte ꝙ ſit terminus ſingularis quia eſt terminus cōnotatiuus ſicut iſte termi nus ſor. albus vel q̃z tus. deberet ergo ſic argui: primo B incipit eẽ ſor. & hoc ẽ. a. vel incipit eẽ. a. ergo &c. Et tũc cō ceditur ꝓnia & negat maior ſiue demōſtret ſor. ſiue aliō a ſor. Verũtamẽ bene concedo ꝙ ſor. incipit eẽ. a. q: nũc eſt .a. & imediate poſt hoc erit. a. ſz B nō ſeqt exp̃ori aſite. q: dato ꝙ ſor. erit. a: p̃ciſe poſt bipedale & nō aſi pz ꝙ. a. nō ẽ ſor. & imediate poſt nũc. a. erit ſor. q: imediate poſt nũc ſor. erit ſor. q ẽ vl erit. a. & tñ ſor. nō icipit eẽ. a. q: nō icipit eſſe maioris q̃z titatis q̃z bipedalis ſed in hoc caſu concedit ꝙ ſor. incipiet eẽ. a. & hoc in illo iſtanti in qno erit primo bi pedalis q̃z titatis. ¶ Et ſi arguitur ſic: qualecũq̃z erit aliqd quale ipſũ iã non eſt ipſum incipit vel incipiet eſſe tale ſed .a. non eſt ſor. & erit ſor. & non incipiet eſſe ſor. igitur. a. in cipit eſſe ſor. negatur conſequentia: ſed ſolum ſequitur ꝙ ſor. icipit eſſe. a. qō verum eſt. Et ſi iterum concluditur ꝙ aliquid erit ſor. ꝙ iam non ẽ ſor. & tamẽ non generatur nec generabitur. q: .a. ẽ huiuſmodi: quia non icipit nec icipiet eſſe ſor. & cum nihil generetur vel generabitur: niſi ꝙ inci pit vel incipiet eſſe. ſequitur propoſitum. Nunc dicitur ne gando cōcluſionẽ: q: non ſequitur. a. erit ſor. & iam non ẽ ſor. igitur aliqd erit ſor. quod iam nō ẽ ſor. ſicut nō ſequit: albũ erit ſor. & iam nullũ albũ ẽ ſor. igit aliqd erit ſor. qō iã nō ẽ ſor. q: ī antecedẽte ponitur terminus denomiatiu & cōnotatiuus & in conſequente preciſe terminus ſubſtan tialis. Ideo deberet cōcludi preciſe terminus eiuſdez p̃ dicamenti. vz aliqualis erit ſor. qualis iam non eſt. Ita in propoſito ſequitur. a. erit ſor. & nullum. a. iam eſt ſor. igit aliquantus erit ſor. quantus iam non eſt: eo ꝙ ly. a. in ca ſu iſto ponitur in predicamento q̃ztitatis. vbi vero cōno taret qualitatez ſequeretur terminus ī predicamẽto quali tatis: vt exẽplificatũ ẽ de ly albũ. Similiter non ſequit .a. erit ſor. & nullum. a. ẽ ſor. igitur. a. erit ſor. quod modo nō eſt ſor: quia ly quod iterum eſt terminus ſubſtantialis. ſed bene ſequit ꝙ erit aliquãtũ q̃z tũ nō ẽ ſor. ſimiliter non ſeq tur. albũ erit ſor. & nullũ albũ iã ẽ ſor. ergo album erit ſor. quod non eſt ſor. ſed bene ſequitur ꝙ ſor. erit aliqualis q̃ lis iam non eſt. hec. n. propoſitio. a. erit ſor. qō nō eſt ſor. ẽ falſa vt patet per ſuas reſoluentes. ¶ Ex his ergo pz in ſufficientia alterius argumenti vz. a. nunc non eſt ſor. & in mediate ante nunc. a. fuit ſor. ergo. a. deſinit eſſe ſor. ſz bñ concedo ꝙ ſor. deſinit eſſe. a. & incipit eſſe. b. licet hoc non ſequat ex aſite illo ut prius eſt oſtenſum. ¶ Ad tertium principale admiſſo pro qualibet eius particula caſu. Iz hoc alij negauerunt pro illa particula. nullas duas ſor. deſinit ſcire: concedo ꝙ ſor. deſinit ſcire decẽ ꝓpoſitiones. Et ne go illam conſequentiam: vna propoſitio eſt oīs ꝓpō quã ſor. deſinit ſcire. igitur ſor. non deſinit ſcire decẽ. ſed bñ ſe quitur ꝙ nullas decem ſor. deſinit ſcire. ĩmo nullas duas nec aliquas tres ſor. deſinit ſcire. vnde B ꝓpoſitio decẽ p̃ poſitiones ſor. deſinit ſcire non habet exponi nec cauſas veritatis ſed habet probari per nũerũ ſingularẽ: vt iſtã p poſitionem ſor. deſinit ſcire & iſtam deſinit ſcire & ſic ſigil latim vſq̃z ad decem. ¶ Ex iſto concludo concluſionez ꝙ ſi decem propoſitiones ſor. deſinit ſcire duas & tres ipſe deſinit ſcire & tñ deſinit ſcire decem ꝓpōnes: & nō deſinit ſcire duas: prima pars patet cum illa ſit vna conditiona lis in qua arguitur affirmatiue ab inferiori ad ſuum ſupe rius ſine impedimento p̃cedente. Et ſecunda pars etiam patet ꝙ tu deſinis ſcire decem propoſitiones patet ex di ctis. Et ꝙ tu non deſinis ſcire duas patet. quia nũc ſcis du as & imediate poſt nunc ſcies duas. igitur &c. ¶ Ad ſecũ dam ꝓfirmationẽ cōcedo ꝙ nullas duas ꝓpōnes ſor. de ſinit ſcire nec decem ipſe deſinit ſcire: & ex hoc non ſequit ꝙ nō deſinit ſcire decẽ. vnde iſta cōſequẽtia non valet de cem propoſitiones ſor. nunc ſcit & decẽ propoſitiōes ſor. imediate poſt hoc non ſciet ergo decem propoſitōes ſor. deſinit ſcire: nec arguitur ab exponentibus ad expoſitum nec a cauſa veritatis ad propoſitionem habentem illam cauſã cum ꝓnis non habeat probari ratione illi verbi de finit ſed ratione illius termini decem vt dictum eſt. Con cedo ergo ꝙ ſor. deſinit ſcire plures propoſitiones q̃z no uem & tamẽ nō plures q̃z duas ipſe deſinit ſcire. pria ps patet. quia ſor. ſcit nunc plures q̃z nouez & imediate poſt nunc non ſciet plures q̃z nouem: quia preciſe nouem: ſe cunda pars etiã patet eo ꝙ nullas duas propoſitiōes nec aliquas tres ſor. deſinit ſcire. ideo non plures q̃z duas ipe deſinit ſcire. ¶ Ad tertiã cōfirmationem nego illam con ſequentiam: Sor. deſinit ſcire decẽ ꝓpoſitiones & ſor. ni hil deſinit ſcire niſi ꝙ ab eo deſinit ſciri. igitur decem pro poſitiones deſinunt ſciri a ſorte. Sed bene ſequitur ꝙ a ſor. deſinunt ſciri decem propoſitiones: quia a ſor. ſciunt decem propoſitiones & imediate poſt nunc a ſor. non ſciẽ tur decem propoſitiones. vnde paſſiua iſtius ſor . deſinit ſcire decem propoſitiones non aſſignatur iſta. decem pro poſitiones deſinunt ſciri a ſor. propter mutationem ſup poſitionis illius termini decem. ſed iſta a ſor. deſinunt ſci ri decem propoſitiones: vbi non mutatur ſuppoſitio re ſpectu illius termini decem. ¶ Ex his infero iſtam con cluſionem: decem propoſitiones ſor. deſinit ſcire & tamẽ ab ipſo non deſinunt ſciri decem propoſitiones: probatur & pono ꝙ ſor. ſciat viginti propoſitiones quarum decem

ipse desinat scire: quo posito prima pars est casus: ⁊ secũ/
da patet: quia a sor. sciuntur decem propositiones ⁊ ime
diate post nunc a sor. sciẽtur decem propositiones: ergo a
sor. non desinunt sciri decem propositiones. ¶ Ad quar/
tam confirmationem cum infertur ꝙ sor. desinit scire plã
q̃ plato: nego argumentũ. imo nec plato desinit scire pan
ciora q̃ sor. ⁊ non sequitur sor. desinit scire decem ⁊ pla.
desinit scire sex: igitur sor. desinit scire plã q̃ plato ⁊ plato
desinit scire pauciora q̃ sor. Nec sequitur ꝙ plura q̃ pla
to sor. desinit scire vel ꝙ pauciora q̃ sor. plato desinat sci/
re: quia vnam precise sor. desinit scire ⁊ vnam precise pla
to desinit scire. Ideo non plura vel pauciora alter illorum
desinit scire. Conclusio sequens ex ista decem propositio/
nes sor. desinit scire ⁊ precise sex plato desinit scire ⁊ ta/
mẽ plato desinit scire plures q̃ sor. pbat ⁊ pono ꝙ sor.
sciat decẽ ꝓpositiones quax quãlibet desinat ipse scire. Et
sciat plato. 12. quaruz sex ipse desinat scire. Isto posito pz
prima pars conclusionis ex casu. Et secunda probat: qa
plato scit plures propositiones q̃ sor. ⁊ immediate post
nunc non sciet plures propositiones q̃ sor. quia tunc nul/
lam sciet: igitur pla. desinit scire plures propositiones q̃
sor. ¶ Ad quintam confirmationem cuz arguitur sor. de
fiit scire decẽ ꝓpositiones. ergo ipse desinit scire quãlibet
quã ipse scit: nego cõseqntiã. vnde posito ꝙ sor. ñ sciat ali/
quã ꝓpositionẽ ⁊ immediate ante hoc sciuit decem: pz ꝙ an
tecedens ẽ vex ⁊ ꝓñs falsum. verũtñ cõcedo in casu isto
ꝙ sor. desinit scire omnem ꝓpositionẽ quã scit. q: sor. nũc
scit oẽm ꝓpositionez quã scit ⁊ immediate post nũc nõ sciet
omnem propositionem quã scit: q: nunc scit decẽ ⁊ inme
diate post nũc non sciet nisi nouẽ. Et vlterius cum infert
ꝙ sor. non desinit scire aliquã ꝓpositionẽ quã scit: cõcedo
cõclusionẽ. q: sor. nũc scit aliquã ꝓpositionẽ quã scit ⁊ ime
diate post nunc sciet aliquã ꝓpositionẽ quã scit. ¶ Ex isto
ifero aliquas cõclusiones: prima ẽ ista. tu desinis scire oẽz
ꝓpositionem ⁊ tamen nullã ꝓpositionẽ tu desinis scire. p
batur. ⁊ pono ꝙ ante nunc nõ fuerint nisi nouẽ ꝓpositões
quas omnes sciuisti immediate ante hoc. ⁊ iam scias ⁊ scies
⁊ ꝙ iam primo fit vna alia quã nõ scis nec scies: isto posi/
to pz ꝙ tu desinis scire omnẽ ꝓpositionem. q: nunc non
scis omnẽ ꝓpositionẽ ⁊ immediate ante nũc sciuisti oẽm pro
positionẽ. Et ꝙ nullã desinis scire pz: q: nõ aliquã illarum
nouẽ per casum: nec istam que nunc primo ẽ: q: nunc nõ
scis eam nec scies eã per casum. igit ⁊c. Ex qua cõclusiõe
etiã correlarie sequitur ꝙ tu icipis scire omnez propositio
nem ⁊ tñ nullã icipis scire vt posito ꝙ immediate ante hoc
precise fuerũt decẽ ꝓpõnes quax nouẽ semp sciuisti ⁊ sci
as ⁊ decimã nõ sciuisti q̃ iã desinat eẽ p remotionẽ de pre
senti. Isto posito pz ꝙ icipis scire oẽz ꝓpõnẽ: q: nũc scis
oẽm ꝓpõnẽ ⁊ immediate añ nũc nõ sciuisti oẽm ꝓpõnẽ: qa
nõ illã deciaz. Et ꝙ nullã icipis scire patet: q: nõ aliquã il
larum nouẽ: vt pz per casum: nec aliam decimã cũ nunq̃
sciuisti nec scis nec scies eam vt suppono. igitur ⁊c. ¶ Se
cunda conclusio est ista. Tu desinis scire decẽ ꝓpositiões
⁊ tamen nullã ꝓpõnẽ desinis scire: pbat cõclusio. ⁊ diui/
do horã pterita i ptes ꝓportionales minores vsus hoc in
stãs pñs i quo nõ scias aliquã ꝓpositionem. Et ꝙ i prima
pte ꝓportionali sciuisti decem propõnes q̃s desinebas sci
re i primo istãti. secũde ptis ꝓportionalis. In qua parte
iterũ sciuisti alias decẽ distinctas a ꝑmis ꝓm quãlibet vni/
tatẽ quas desinebas scire i primo istãti tertie ptis ꝓportio
nalis. Et sic ꝓñr fuerit p oẽs ptes ꝓportionales. Isto po/
sito pz ꝙ desinis scire decẽ ꝓpõnes: q: nũc nõ scis decem
ꝓpõnes: ⁊ immediate añ nũc sciebas decẽ propõnes. ⁊ ꝙ
nullã tu desinis scire: pbat. q: nullã quã sciuisti i ꝑma pte
ꝓportionali. Nec aliquã quã sciuisti in secũda. ⁊ sic dein/
ceps: igit nullã simplr. ¶ Ex ista cõclusiõe ꝓsimiliter seq
tur ꝙ tu icipis scire decẽ ꝓpõnes ⁊ tamẽ nullã ꝓpõnẽ tu
incipis scire. B cõclusio patet dato ꝙ p omnia fiat i hora fu
tura sicut factum ẽ in hora pterita diuidendo horã futurã
in ptes ꝓportionales minores versus hoc instãs pñs ⁊c.
Etiã sequitur i eodẽ casu ꝙ tu desinis scire aliquã ꝓpõnez
⁊ icipis scire aliquã ꝓpõnẽ ⁊ tñ nullã ꝓpõnẽ incipis scire:
nec aliquã ꝓpõnẽ desinis scire: sicut incipit aliqd instãs fu
turum eẽ ⁊ desinit eẽ aliquod istans pteritũ ⁊ tñ nullũ in/
stãs futux icipit eẽ nec aliqd istãs pteritũ, desinit eẽ sed in/
stãs pñs ẽ illud qd icipit eẽ ⁊ desinit esse:

Cõtra secũdam regulã q̃ fuit ꝙ ꝓpõ de icipit ⁊ desinit ifert dis/
iunctiuã cõpositã ex suis causis veritatis arguitur sic. Nõ
sequitur. añxps icipit esse: igitur añxps nũc est ⁊ immediate
añ nunc non fuit vel añxps nunc nõ est ⁊ immediate post
nunc erit. Et B arguitur p regulã: igit regula falsa: ꝙ con/
sequẽtia nõ valet. pbo. q: añs ẽ vex ⁊ ꝓñs falsũ. igitur: ꝙ
cõsequẽs fit falsũ pz: supposito ꝙ añxps non erit vsq̃ ad
mille annos. Et ꝙ añs sit verũ probo. Nã oẽ ꝙ nõ ẽ inci
pit eẽ. Sed antixps ñ est: igit añxps icipit eẽ. pz cõseqntia
i darij cũ minori ⁊ maior pbatur: Nã aliquid qd nõ ẽ in/
cipit eẽ ⁊ nihil ẽ qd nõ ẽ quin illud incipiat eẽ: ergo: maior
patet supposito ꝙ aliquid icipiat eẽ p remotionẽ de presẽ
ti: ⁊ minor patet: quia suum oppositũ ẽ falsũ aliquid est ꝙ
nõ ẽ ꝙ nõ icipit eẽ q: statim sequitur ꝙ aliquid est ⁊ qd il
lud nõ ẽ qd est falsũ. ¶ Secundo arguitur sic: nõ sequit.
a. incipit eẽ verũ quod nõ incipit eẽ vex. igit. a. ẽ veruz et
immediate ante nũc. a. nõ fuit verũ: vel. a. nũc nõ ẽ verum
⁊ immediate post nũc erit verum ⁊ sic regula ẽ falsa: ꝙ con
sequẽtia nõ valet probo. Et pono ꝙ B ꝓpositio deus ẽ sit
fuerit ⁊ erit vera ⁊ nũc primo fit. a. ita ꝙ nũq̃ añ hoc fuit
aliqua ꝓpõ. a. Isto posito pz ꝙ añs ẽ verũ ⁊ cõsequẽs fal
sum. ꝙ añs sit verũ. pbo: nã. a. incipit eẽ verũ puta deus
est ⁊ illud verũ nõ incipit eẽ: q: ẽ fuit: ⁊ erit: igit ⁊c. Et ꝙ
. a. icipit eẽ verũ: pbo: q: a. nũc ẽ verũ ⁊ immediate añ nũc
. a. nõ fuit aliqd verũ. q: nihil fuit. a. igit ⁊c. Et ꝙ ꝓñs sit
falsum probatur: q: a. ẽ vex ⁊ immediate añ nũc. a. fuit ve
rum. q: immediate ante nũc illud ꝙ ẽ. a. vel fuit. a. fuit vex
⁊ immediate post nunc. a. erit verum quia illud ꝙ est. a: vl
erit. a. erit vex: ergo consequens falsuz. ¶ Tertio arguit
sic. ista consequentia non valet. iste numerus desinit eẽ. er
go iste numerus nunc nõ ẽ ⁊ immediate añ nũc fuit: vel iste
numerus nũc ẽ ⁊ immediate post nunc non erit ⁊ per ꝓñs
regula falsa. Et ꝙ consequentia non valet probo. Et po/
no ꝙ sor. desinat esse per remotionem de presenti: ⁊ de/
monstro ipsum ⁊ hoc instãs per ly iste numerus: isto po
sito patet ꝙ antecedens est verum: quia ista desinunt esse
⁊ ista sunt vel desinunt esse iste numerus. ergo iste nume
rus desinit esse. Et ꝙ ista desinunt esse patet: quia hoc de
finit esse demonstrando sor. ⁊ hoc desinit esse demõstran
do hoc instans. igitur ⁊c. Sed ꝙ consequens sit falsum.
probatur. quia ista non sunt nec immediate ante hoc fuerũt
nec immediate post hoc erunt ergo ⁊c.

Ad hec respondetur Ad primum
nego ꝙ anti/
christus incipit esse. Et tunc ad argumentum: nego illam
consequentiam. omne ꝙ non est incipit esse: sed antichri/
stus non est. igitur ⁊c. Nec est sillogismus in darij: q: non
predicatur in minori subiectum maioris nec cõsimile. Ta
lis enim deberet esse altera premissarum antichristus est
ꝙ non est vel incipit esse quod non est: quorum quodlibz
est falsum. vnde in alijs terminis non sequitur: vt omne
ꝙ erit est: sed antichristus erit. igitur añxps ẽ. sed debet su
mi pro minori antichristus ẽ aliquid quod erit. quod ẽ fal
sum. Non obstante isto nego ꝙ omne ꝙ non est icipit eẽ.
⁊ etiam ꝙ nihil est ꝙ non est quin illud incipit esse: immo
aliquid est ꝙ non est ꝙ non incipit esse: quia hoc instans ẽ
qd non est qd non incipit esse ⁊ hoc instans est aliquid. igi
tur. maior probatur: hoc instans est: ⁊ hoc instans non est
ꝙ non incipit esse: igitur hoc instans est ꝙ non est ꝙ non i
cipit esse. consequentia patet quia loco relatiui licitum est
ponere suum antecedens discrete supponens antecedẽs
patet pro prima parte: ⁊ pro secunda similiter. quia suuz
oppositum est falsum. vz hoc instans est ꝙ non incipit eẽ.
Et vlterius cum arguitur aliquid est ꝙ non est ꝙ non in/
cipit esse. igitur aliquid est ꝙ non est. nego argumentum:
sicut non sequitur. Tu es non homo qui non es hõ. igit
tu es non homo. eo ꝙ ly non in antecedente cadit sup to/

tum complexum sequens ⁊ inconsequente precise super incomplexum quare ⁊c̄. vnde in ista propositione aliquid est quod non ē qd̄ non īcipit eē cadit prima negatio super totum sequens propterea ipsa est vera: vbi tamen nō negaret ipsum complexum ipsa esset falsa. quia significaret ꝙ aliquid est ⁊ illud non est ⁊ illud non incipit eē qd̄ est īpossibile. Et isto modo ista non eēnt contradictoria. nihil est ꝙ non est quin illud incipit esse. ⁊ aliquid est ꝙ non est ꝙ non incipit esse: sed essent propositiones impertinētes. ¶ Ad secundum argumentum respōdetur ꝙ de forma argumentum non valet: quia arguitur respectu secundi termini: verūtamē nego antecedens: ꝙ .a. incipit esse verum qd̄ non īcipit esse verum: ⁊ nego ꝙ .a. incipit eē verum. Similiter .n. nulla talis deus est incipit eē vera. sed oē .a. est illa deus est vel incipit esse illa: igitur nullum .a. incipit eē verū. Et tūc ad argumētū .a. nūc ē verū ⁊ īmediate añ nūc nō fuit .a. verū. ergo .a. incipit eē verū: nego argumētū: nec añs ē causa veritatis cōsequētis: qr ly .a. ī negatiua ꝓpositione dz p̄cedere ly fuit sicut p̄cessit ly īcipit sic dicēdo: īmediate ante nūc .a. nō fuit verū qd̄ falsum est: qr īmediate ante nūc fuit ß vera deus ē que ē vel fuit .a. vnde magna est differentia preponere ⁊ postponere. Nego enim in casu isto ꝙ .a. incipit eē uer: sed ꝓcedo ꝙ īcipit .a. esse verum. qr nunc .a. ē verū ⁊ īmediate añ nūc ñ fuit .a. verum: qr īmediate ante nūc nihil fuit .a. ¶ Similiter cōcedo ꝙ īcipit .a. eē verum ꝙ non incipit esse verum: qr nūc .a. ē uerū qd̄ non incipit esse verum ⁊ īmediate ante nunc non fuit .a. verum ꝙ non incipit eē verum: qr īmediate ante nunc non fuit aliquod .a. ¶ Etiam cōceditur ꝙ īcipit eē omne ꝙ est ⁊ desinit esse omne ꝙ est: ⁊ tamē nō omne qd̄ est incipit eē: nec omne qd̄ ē desinit esse. īmo in casu isto tu incipis scire .a. ⁊ .b. propositiones ⁊ desinis scire illas: ⁊ tamē illas nec incipis nec desinis scire: vt posito ꝙ tu scias .a. ⁊ .b. propositiones ⁊ nūq̄z āte hoc sciuisti .b. sed continue .a. ⁊ ꝙ nūq̄z post .a. scies .a. sed continue .b. Isto posito pz ꝙ tu incipis scire .a. ⁊ .b. ꝓpositiones: quia nunc scis illas ⁊ īmediate ante nunc non sciuisti illas. Similiter tu desinis scire illas qr nunc scis illas ⁊ nūq̄z post nunc scies illas. Et ꝙ .a. ⁊ .b. propositiones non īcipis nec desinis scire. patet qr .a. non īcipis scire nec .b. desinis scire igitur ⁊c̄. ¶ Cōceditur etiā ꝙ .a. ꝓpositio īcipit scirī a soꝛ. ⁊ ab alio a soꝛ. ⁊ tamen tñ soꝛ. incipit scire .a. vt posita secūda parte pro casu cum hoc ꝙ plato sciat continue sciuit ⁊ continue sciet .a. Isto posito pz secūda pars: qr casus: ⁊ prima probatur .a. scitur a soꝛ. ⁊ ab alio a soꝛ. ⁊ īmediate ante nūc nō sciebatur a soꝛ. ⁊ ab alio a soꝛ. igitur ⁊c̄. Et sic infinite possunt poni conclusiones in quibus apparet differētia īter p̄ponere ⁊ postponere ⁊c̄. ¶ Ad tertium argumentum nego consequentiam: nec arguitur contra regulam: quia hec propositio: iste numerus desinit esse: non habet causas veritatis sed est resolubilis per demōstratiua singularis vel pluralis. Si .n. capiatur ille terminus numerus stricte pro vnitatibus segregatis adinuicem vt sumitur in argumento debet resolui per demōstratiua pluralis numeri: vt ista desinūt esse ⁊ ista sunt iste numerus vel desinit esse numerus: igitur iste numerus desinit esse. Si autem sumeretur ly numerus large pro vnitatib⁹ continuis vel non separatis dico ꝙ debet resolui per demonstratiua singularis numeri: vt ista desinunt esse homo demonstratis materia ⁊ forma hoc desinit esse homo ⁊ hoc est ista vel desinit eē ista. ¶ Sed forte arguitur ꝙ ß ē falsa Iste numerus desinit eē: quia sequitur: iste numerus desinit esse: igitur ista desinunt eē. Et vltra igitur vtrūq̄z istoꝝ desinit: consequens falsū: qr nullū istoꝝ desinit: qr nec soꝛ. istorum desinit: nec hoc instans istoꝝ desinit eē: qr ista non sunt nec fuerūt nec erūt. Ideo nec soꝛ. nec hoc instans est istorum vel desinit eē istorum. ¶ Ad istud respondeē concedendo primā ꝓnam: ⁊ negando secūdā: vnde concedo ꝙ ista desinunt eē ⁊ tamen nullum istorum desinit eē: sicut concedo: ꝙ soꝛ. vel plato est. ⁊ tamen nullus istorum est: supposito ꝙ soꝛ. sit ⁊ plato non sit. Similiter ista fuerunt vel erunt demonstratis duobus instantibus preteritis vel futuris: ⁊ tamen nullum istorum fuit nec aliquod illorum erit. Et sic de alijs infinitis.

Jam in hac materia sunt quedam conclusiones ponende. Et subito erit finis ¶ Prima est. Tu incipis scire .a. ꝓpositionem ⁊ tñ non incipis scire ꝓpositionem veram: nec ꝓpositionem falsam probatur: ⁊ pono ꝙ tu incipias scire .a. ꝓpositionem ⁊ ꝙ multe sint propositiones quas scis sciuisti ⁊ scies: quo posito patet prima pars ⁊ tertia ⁊ secunda similiter: quia tu non scis ꝓpositionē verā ⁊ īmediate ante nunc sciuisti ⁊ īmediate post nunc scies. ergo ñ īcipis scire ꝓpōnē verā.

Secunda conclusio soꝛ. incipit scire tres propositiones: ⁊ non incipit scire aliquā nec aliquas. īmo solus vnā incipit scire: posito ꝙ soꝛ. nunc solū sciat tres propositiōes quarum primam īcipiat scire ⁊ duas alias continue sciuit ⁊ continue sciet ⁊ patet conclusio. Tñ si soꝛ. īcipit scire vnā soꝛ. īcipit scire aliquā: ⁊ si incipit scire duas incipit scire aliquas. Sed hoc non sequitur de vlteriori termino numerali: quia stat ꝙ continue añ hoc sciuit duas ⁊ cōtinue post hoc sciet duas ⁊ nunc sciat tres. Ideo non si incipit scire tres incipit scire aliquas ⁊ multo magis de alijs terminis numeralibus.

Tertia conclusio soꝛ. incipit solum scire duas ꝓpositiones et tamen īcipit scire mille: posito ꝙ nūc primo sciat duas ⁊ īmediate post hoc sciet mille cum illis: ⁊ pz conclusio: īmo mille ꝓpositiones soꝛ. desinit scire ⁊ mille incipit scire. ⁊ tamen soꝛ. īcipit scire. p̄cise vnam ⁊ desinit scire precise vnā: vt posito ꝙ soꝛ. nūc nō sciat aliquā propositionem ⁊ īmediate añ hoc sciuit mille ⁊ īmmediate post hoc sciet mille. Isto posito patet conclusio ⁊c̄.

Quarta conclusio ꝑ totā istā horam erit ita ꝙ soꝛ. īcipit esse maior q̄z ipse p̄us fuit. Et tamē soꝛ. nūq̄z incipiet esse maior q̄z ipse p̄us fuit: ponat ꝙ soꝛ. sit pedalis q̄titatis et cōtinue tāte q̄titatis fuerit p̄cise ⁊ īcipiat augmētari ita ꝙ augmētabitur ꝑ totā istā horā vsq̄z ad tripedalē q̄titatez: Isto posito patet prima pars conclusionis sic arguendo: soꝛ. nunc est maior q̄z ipse prius fuit ⁊ nūq̄z ante nunc fuit maior q̄z ipse prius fuit: ergo ipse incipit eē maior q̄z ipse prius fuit. Ista consequentia est bona. Et per totam istam horam erit antecedens verum: igitur per totam istā horam erit consequens verum: ꝙ est prima pars conclusionis: Secunda pars probatur. Nam in quolibet instanti istius horе soꝛ. erit maior q̄z ipse prius fuit: ergo in nullo īstanti ipse incipiet eē maior q̄z ipse prius fuit: patet consequentia. quia ex opposito sequitur oppositum: sequit .n. in aliquo instanti soꝛ. incipiet esse maior q̄z ipse prius fuit: ergo in illo instanti ipse non erit maior q̄z ipse fuit vel īmediate añ illō īstās ipse ñ erit maior q̄z ipe p̄us fuit. Et si sic nō ī quolibz īstāti ipe erit maior q̄z ipe p̄us fuit ⁊c̄.

Quinta conclusio Soꝛ. incipiet eē maior q̄z ē pla. ⁊ tñ nūquā erit ita ꝙ soꝛ. īcipit eē maior q̄z ē plato: ponat ꝙ soꝛ. sit pedalis q̄titatis: ⁊ pla. bipedalis ⁊ augmētetur taliter per hanc horam ꝙ plato semp vno pedali sit maior soꝛ. sit soꝛ. in fine horе tripedalis q̄titatis ⁊ plato quadripedalis: isto posito patet ꝙ soꝛ. incipiet eē maior q̄z nunc est plato. videlicet in illo instanti in quo erit primo bipedalis q̄titatis: quia in illo non erit maior quā nunc est plato ⁊ īmediate post illud erit maior q̄z nūc est plato: ergo ⁊c̄. Secūda pars ꝓclusiōis arguit sic. sequit soꝛ. nō est maior q̄z est plato ⁊ īmediate añ nūc nō fuit maior q̄z ē pla. ⁊ īmediate post nūc nō erit maior q̄z ē plato: igit soꝛ. ñ īcipit eē maior q̄z ē plato. Ista ꝓsequētia ē bona ⁊ ꝑ totā istā horā erit antecedens verum: igitur per totam istam horam erit cōsequens verum: quod est secunda pars ꝓclusiōis.

Sexta conclusio est ista. omne ꝙ īcipit eē incipit incipere esse ⁊ tamen .a. īcipit eē verum ⁊ nō incipit incipere eē verum. Prima pars conclusionis probatur: quia si aliquid īcipit

esse illud incipit esse per positionem de presenti vel per remotionem. Si per positionē hoc incipit icipere eē: q: hoc icipit eē ⁊ imediate añ ß nō icepit eē: q: nō ē possibile ꝙ aliqd bis iceperit eē. si per remotionē de presenti iterū vt prius: q: hoc nūc icipit esse ⁊ nūq̄ ante hoc incepit eē q: regeneratio ē ipossibilis. Secūda pars cōclusionis pbat. ⁊ signo horā preteritam dinisam in partes ꝓportionales minores versus hoc instans ꝑsens. ⁊ ꝙ. a. nunc non sit verum. sed ꝙ fuit verum in qualibet parte ꝓportionali pari ⁊ in qualibet ipari fuit falsum. Et sicut dico de hora preterita ita volo ꝙ fiat in hora futura. Isto posito patet ꝙ. a. incipit esse verum ⁊ tamen non incipit incipere esse verū: q: imediate ante hoc incepit esse verum: ⁊ imediate post hoc incipiet esse verum. quia imediate añ hoc fuit istās inter partem precedētem iparē ⁊ partem parem subsequēte in quo. a. incipit esse verum. Et sic consimiliter imediate post nunc erit. quare ⁊c.

Septima conclusio est ista. A nūc ē falsuz ⁊ pōt eē verum ⁊ tamen non potest incipere esse verum. probat: ⁊ pono ꝙ antichristus nūq̄z erit: ſz bene poterit esse: ⁊ ꝙ. a. convertatur cum isto termino: antichristum fore: tunc pz ꝙ. a. falsū. q: antichristum fore est falsum: ⁊ .a. potest esse verum: q: antichristum fore potest esse verum. ⁊ tñ .a. nō pōt incipere esse verum: quia si. a. pōt icipere eē verū: ponatur ꝙ incipiat esse ver. Et si queritur vtruz. a. incipit esse verum per positionem de presenti: vel per remotionem. Non per positionem de presenti: quia si est verum ab eterno. a. fuit verum: eo ipso enim ꝙ verum ē antichristum fore eternaliter fuit verū añ ēpm fore nec ēt per remotionē de presenti: quia si. a. nō eēt verū. a. nunq̄z erit verum: quia si antichristum fore non est verum nec vnq̄z fore erit verum. Et sic apparet ꝙ. a. non potest incipe esse verum.

Octaua cōclusio sicut propositio vera de preterito icipit vel icipiet esse falsa signando vt prius. Ita propositio falsa de futuro icipit vel icipiet eē vā sic significādo: ß ꝛclusio probatur. Et pono ꝙ sor. ⁊ plato sint pedalis q̄ntitatis. Et sic continue fuerint ⁊ augmentētur ꝑ totā hāc horam futurā pla. velocius sor. ita ꝙ in fine pla. erit tripedalis ⁊ sor. precise bipedalis: ⁊ nūq̄z amplius augmētetur nec diminuatur: ſz pla. incipiat nūc diminui ⁊ diminuetur vsq̄z ad eq̄litatem sor. ⁊ sic cōtinue postmodū remanebit: Isto posito capio istam ꝓpōnē de ꝑterito sor. fuit tātus sicut fuit pla. pz ꝙ ista ē vera ⁊ cōtinue ꝑ totam istā horā erit falsa: igitur ipsa incipit vel icipiet eē falsa. Et sic hētur ꝑma ꝑs cōclusiōis. Et secūda pars pz: de hac ꝓpositione sor. erit tantus sicut erit pla. ß enim est falsa vt patet: q: sor. erit precise bipedalis q̄ntitatis ⁊ pla. tripedalis q̄ntitatis. Et erit vā post q̄z venerit ad equalitatē: ergo icipit vel icipiet eē vā: ſz nō icipit igitur icipiet. Et hoc in illo istanti ī quo prio pla. erit bipedalis q̄ntitatis: q: tūc illa ꝓpō erit vera ⁊ nūq̄z āte: ergo cōclusio. ¶ Ex isto ifero duo correlaria. Primū ꝙ aliqua ē ꝓpositio vā de preterito ⁊ aliqua de futuro quarū nulla habet habuit vel habebit de presenti correspōdētez verā. probatur. ⁊ pono ꝙ pla. desinat eē ꝑ remotionē de presenti q fuit pedalis q̄ntitatis ⁊ corrūpetur ī vltio instanti istius hore in quo cicero prio erit: ⁊ erit pedalis q̄ntitatis precise. Isto posito sūmo hāc de preterito. pla. fuit tantus q̄ntus ē sor. q̄ est vera vt patet: ⁊ tñ nō habet nec habuit nec habebit aliquā de presenti verā: q: ß. pla. est tantus sicut ē sor. non est vera: nec fuit vera: nec erit vera: q: sor. et pla. non sunt nec fuerunt nec erunt. Similiter ß de futuro est vera Cicero erit tantus quātus est sor. Et ß de presenti Cicero est tantus sicut est sor. non est nec fuit nec erit vera: propter causam priorem. Secūdum correlarium. Aliqua ē ꝓpositio vera de presenti que non habuit aliquam de futuro verā: nec aliquā de preterito verā. pbat. ⁊ pono ꝙ sor. ⁊ pla. sint precise pedalis q̄ntitatis. Et ꝙ continue ꝑ hanc horā ꝑteritam pla. fuerit maior q̄z pedalis q̄ntitatis ⁊ sic continue erit: sed ꝙ sor. sit ⁊ continue fuerit ⁊ continue erit precise pedalis q̄ntitatis isto posito patet veritas huiꝰ de presenti sor. est tantus sicut ē pla. Et tñ ß de futuro continue fuit falsa: sor. erit tantus sicut ē pla. Et ß de preterito ꝓtinue erit falsa. Sor. fuit tantus sicut ē plato quare patet veritas correlarij. ¶ Et notandū ꝙ huiusmodi conclusiones non verificantur solum in terminis compositis: imo etiam in terminis simplicibus: hec enim propositio est vera de preterito: omnis homo fuit: dato ꝙ nihil ꝙ est homo nunc primo sit: ⁊ tamen ipsa incipiet esse falsa in instanti in quo incipiet esse ꝙ aliquis homo primo est. ¶ Sitr ß est falsa: omnis homo curret: dato ꝙ ꝑ istū annum non omnis homo curret: et ipsa tamen incipiet eē vera supposito ꝙ omnes homines qui erunt post hūc annum current. ¶ Item ß est vera: omnis homo cucurrit: Et ß similiter omnis homo curret. Et tamen hec non est vera de presenti nec fuit vera nec erit vera: omnis homo currit. supposito ꝙ omnes homines cucurrerint ⁊ currāt successiue ita ꝙ nunq̄z simul. ¶ Item hec de presenti ē vera: omnis homo est albus ⁊ tamen hec nunq̄z fuit vera omnis homo fuit albus: dato ꝙ multi homines fuerunt ⁊ erunt nigri per totam vitam eorum. ¶ Iterum si iste conclusiones non placent in terminis distributis pñt verificari in terminis non mobilitatis: hec enim de preterito ē vera. Anima ade contingenter fuit. Et ß de futuro. Anima antichristi contingenter erit: ⁊ tamen nūq̄z fuit nec erit aliqua talis vera. Anima ade contingenter est vel anima antichristi contingenter est. Similiter ß de presenti ē vera Aia tua necessario ē: supposito ꝙ iaz prio fis ⁊ tñ ß nūq̄z fuit vera. Anima tua necessario erit: nec ß vnq̄z erit vera anima tua necessario fuit quare ⁊c.

Nona cōclusio Iam incipit esse instans ꝙ post hoc incipiet eē. probatur: iam non est instans ꝙ post hoc incipiet esse ⁊ imediate post nunc erit instans quod post hoc incipiet esse. igitur ⁊c. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsum ⁊ minor. probatur. post hoc erit instans ꝙ post hoc incipiet esse ⁊ nullum erit instans post nūc quod inter illud ⁊ nunc erit instans quod post hoc incipiet eē. igitur imediate post nunc erit instās ꝙ post hoc incipiet esse patet cōsequētia ab exponētib⁹ ad expositum: ⁊ maior similiter: sed minor probatur: q: si aliquod erit instans post nunc inter quod ⁊ nunc nullum instans post hoc incipiet eē: sit illud. a. ⁊ arguitur sic. Inter. a. ⁊ nūc cadit temp⁹ medium: igitur imediate posteriori aliquod instans icipiet eē ⁊ sic inter. a. ⁊ hoc instans aliquod instans icipiet esse. Et sicut dicitur de. a. ita potest sic argui de quocūq̄z instāti ꝑ pinquo instanti presen i nisi forte quis uellet ponere instātia imediata ⁊ continuū cōponi ex dinisibilib⁹. ¶ Ex ista conclusione sequūtur tria correlaria. Primum est: iam incipit esse aliqua pars esse pertransita que per temp⁹ post hoc fm se totā erit pertranseunda: probatur: ⁊ suppono ꝙ aliquod mobile incipiat pertransire aliquod certū spatium de presenti: tunc arguitur sic. Iam nulla pars ē pertransire que per tempus post hoc fz se totam erit ptranseunda ⁊ imediate post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fm se totam erit pertranseūda igitur ⁊c. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsuz: ⁊ minor probatur: q: post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fm se totam erit pertranseunda ⁊ nullum instans post nūc erit quod inter illud ⁊ nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fz se totā erit pertrāseunda: igitur ⁊c. pz cōsequentia ab exponentibus ad expositum: ⁊ maior est manifesta: sed minor probatur: quia si aliquod erit instās iter quod ⁊ nunc non erit aliqua pars pertransita que ꝑ tempus post hoc fm se totam erit pertranseunda: fignet: igitur illud instans ⁊ sit. a. Et arguitur sic. Inter. a. ⁊ nūc cadit medium: igitur imediate posteriori ⁊ aliqua pars pertrāsita que per tempus post hoc erit pertranseunda puta per primam partem temporis. a. ⁊. b. quare ⁊c. ¶ Secūdū correlarium iam incipit aliquis punctus moueri ꝙ tempus post hoc quiescet: probatur ⁊ suppono ꝙ aliqs

corpus incipiat rarefieri p partem aliq̃ ptem p remotionem de presenti: quo posito arguitur sic. Jam nõ movet aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: ⁊ immediate post nũc movebitur aliquis pũctus q per tempus post hoc quiescet: igitur ⁊c̃. pz ꝓna cũ maiori: qz suũ oppositum est falsum: ⁊ minor probatur. Nã post hoc nũc movebitur aliqs punctus q per tempus post hoc qescet ⁊ nullus erit istãs post nũc qn iter illud ⁊ nũc movebitur aliquis pũctus qui per tẽpus post hoc quiescet: igitur ⁊c̃. pz cõsequentia cũ maiori ⁊ minori vt prius. ¶ Tertium correlarium iã incipit aliqua pars assimilari: que nõ desinit eẽ dissimilis assimilanti: pbatur: ⁊ suppono ꝙ aliquis ignis incipiat agere in aquam p partem aliq̃ partẽ p remotionẽ de pẽsenti: ut prius. isto posito arguitur sic. Jam non ẽ aliqua pars assimilata q̃ nõ desinit eẽ dissimilis assimilanti ⁊ immediate post nũc erit aliqua pars assimilata que nõ desinit eẽ dissimilis assimilanti. igitur ⁊c̃. pz ꝓsequẽtia cũ maiori quia suũ oppositũ ẽ falsũ. Et minor pbat: nã post nũc erit aliqua ps assimilata que nõ desinit esse dissimilis assimilanti. Et nullum erit istãs post nũc qn iter illud ⁊ nunc erit aliq̃ pars assimilata q̃ nõ desinit eẽ dissimilis assimilãti igit ⁊c̃. patet ꝓseqntia cũ maiori ⁊ minor pbat: qz si aliquod erit istãs post nũc iter qõ ⁊ nũc nõ erit aliq̃ ps assimilata q̃ nõ desinit eẽ dissimlis assimilãti. signet illõ istãs ⁊ sit. a. tfic sic. Inter. a. ⁊ nũc cadit tẽpus mediũ: ergo in posteriori pte erit aliqua ps assimilata q̃ nõ desinit eẽ dissimilis assimilanti: qz illa q̃cũq̃ data i pte posteriori ẽ dissimilis assimilanti ⁊ immediate post nũc erit dissimilis assimilanti. igit nõ desinit eẽ dissimilis assimilanti. Et sicut arguitur de. a. posset argui de quocũq̃ alio istanti. Et sic inveniet ꝙ nullum erit istãs post nũc quin inter illud ⁊ nũc erit assimilata aliqua pars que non desinit esse dissimilis assimilanti quare ⁊c̃.

Decima et vltima cõclusio est ista. sor. incipit infinite tarde moveri ⁊ tamen ipse incipit velocius moveri q̃ ipsemet icipit moveri: pbatur ⁊ pono ꝙ sor. icipiat moveri a non gradu latitudinis motus per remotionem de pẽsenti: quo posito patet prima pars conclusionis: quia sor. nunc nõ infinite tarde movetur cum nõ moveatur: ⁊ immediate post nunc infinite tarde movebitur: quia in quolibet tempore terminato ad hoc instans quod est presens. probatur. naz quocũq̃ assignato in illo sor. movebitur aliqualiter tarde. Et tunc non movebitur aliquo gradu tarditatis finito qn tardior illo per prius vel in illo movebitur: igitur ⁊c̃. Et secunda pars etiam probatur. Nam sor. nunc nõ movet velocius q̃ ipsemet incipit moveri ⁊ immediate post nunc movebitur velocius q̃ ipse icipit moveri: igitur ⁊c̃. pz cõsequentia cum maiori: quia suum contradictorium est falsum. Et minor probatur: nam post nunc sor. velocius movebitur q̃ iam incipit moveri. Et nullum erit instãs post nunc quin inter illud ⁊ nũc sor. velocius movebitur q̃ iã incipit moveri. igitur ⁊c̃. pz consequentia ab exponentib? ad expositum. ⁊ maior patet: sed minor probatur: qz si aliquod erit instans post nunc inter quod ⁊ nunc sor. non velocius movebitur q̃ iam incipit moveri sit illud. a. ⁊ arguitur sic. Inter nunc ⁊. a. cadit tempus medium. igitur in posteriori pte velocius movebitur q̃ iam incipit moveri ex quo infinite tarde incipit moveri. Et sicut arguitur ꝏ. a. ita arguitur de quolibet alio instanti. Et si ex ista cõclusione aliqs vellet concludere ꝙ per idem sor. icipit tardi? moveri quã ipse iam incipit moveri. negatur consequentia: eo ꝙ sor. non imediate post nunc movebitur tardi? q̃ ipse incipit moveri quia ipse incipit infinite tarde moveri. Et in quolibet tempore terminato ad hoc instans presens infinite tarde movebitur quare ⁊c̃. Ex ista conclusione sequuntur tria correlaria. Primum est vterq̃ istorũ demõstratis sorte ⁊ platone incipit in infinitum tarde moveri ⁊ tamen sor. incipit in infinitum velocius moveri q̃ plato: ⁊ econtra: probatur: ⁊ pono ꝙ quilibet eorum incipiat moveri vt prius a non gradu latitudinis motus. Isto posito pz prima pars correlarij in superiori conclusione. sed secũda pars probatur. Nam sor. non movetur in infinitum velocius q̃ plato incipit moveri ⁊ imediate post nunc movebitur in infinitum velocius q̃ plato incipit moveri igitur ⁊c̃. patet consequentia cum maiori propter suum oppositum. Et minor probatur. Nam sor. in infinitum velocius movebitur q̃ iam plato incipit moveri. igitur ⁊c̃. pz consequtia ⁊ minor probatur: quia si non: detur ergo. ꝙ aliquod erit instans post nunc inter qõ ⁊ nunc sor. nõ movebitur in infinitum velocius q̃ plato incipit moveri ⁊ sit illud. a. Et arguitur sic. Inter. a. ⁊ nunc cadit tempus medium: ergo in parte posteriori illius temporis sor. in infinitum velocius movebitur: q̃ plato incipit moveri: probatur: quia sor. tunc aliqualiter velocius movebitur q̃ pla. incipit moveri ⁊ plato non icipit moveri aliquo gradu velocitatis finito quin tunc sor. movebitur in duplo veloci? i triplo in quadruplo ⁊ sic in infinitum q̃re ⁊c̃. Et sicut arguitur de sor. ita potest econtrario argui de platone ⁊c̃. ¶ Secundum correlarium iam incipit quilibet istorũ pũctorum moveri in infinitum velociter quorum quilibet incipit in infinitum tarde moveri: probatur ⁊ dinido horam futurã in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Jn cuius qualibet parte pari intendent. a. ⁊. b. puncta in infinitum motus suos ⁊ in qualibet parte impari: remittent vsq̃ ad non gradum. Isto posito patz prima pars conclusionis: quia nunc non quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movetur: ⁊ immediate post nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movebitur. igitur ⁊c̃. patet consequentia cum maiori ⁊ minor probatur. Nam post nunc quilibet istorũ pũctorum in infinitũ velociter movebitur: quia i qualibz pte pari. Et nullũ erit istãs post nũc quin inter illud ⁊ nũc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movebit igitur ⁊c̃. patet consequentia cum maiori ⁊ minor similr. quia nullum erit instans post nunc quin inter illud ⁊ nunc erunt infinite partes proportionales pares ⁊ in qualibet illarum in infinitum velociter movebitur per casum: igitur ⁊c̃. Et sicut probatur ꝏ prima pars correspondenter potest secunda probari suo modo ex quo in qualibet parte impari quilibet illorum punctorum in infinitum tarde movebitur: vt ponit casus. ¶ Tertium correlarium ẽ illud. A punctus incipit i ifinitum tarde moveri: ⁊ icipit in infinitum velociter moveri ⁊ tamen incipit quiescere. probatur: ⁊ signo vt prius horam futuram diuisam in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Cuius prima pars proportionalis erit. a. ⁊ secunda. b. ⁊ tertia. c. ⁊ quarta. a. quinta. b. sexta. c. ⁊ sic circulariter in finitũ: ita ꝙ. a. punctus semper in. a. intendet motum suũ in infinitum ⁊ in. b. remittet motum vsq̃ ad non gradum ⁊ in. c. omnino quiescet. Isto posito patet prima pars correlarij: quia. a. punctus non movetur in infinitum tarde ⁊ imediate post nunc movebitur in ifinitum tarde: quia immediate post nunc movebitur in. b. Et sic sunt alie particule probande quarũ probationẽ põt qlibet priori sñia sumere. Et licet in huiusmodi correlario concedaz ꝙ. a. pũctus incipit in infinitum velociter moveri: non tamen concedo ꝙ. a. punctus in infinitum velociter incipit moveri quia. a. punctus in casu illo non aliqualiter incipit moveri. Si enim aliqualiter inciperet moveri oporteret ꝙ sic vel sic inciperet moveri ⁊ per consequẽs ꝙ aliquo gradu velocitatis inciperet moveri. quod nõ est bene possibile ⁊c̃. Et non sequitur hoc in infinitum velociter non movetur. Et hoc in infinitum velociter imediate post nunc movebitur. igitur hoc in infinitum velociter incipit moveri: qz arguitur respectu secundi termini. Sed forte bene sequitur ꝙ hoc incipit in infinitum velociter moveri. Similiter cõcedo ꝙ sor. incipit infinite tarde moveri: ⁊ incipit velocius moveri q̃ ipse incipit moveri. Sed non infinite tarde incipit moveri. nec velocius incipit moveri q̃ ipse incipiat moveri: quia nullo gradu velociter nec aliquo gradu tarditatis incipit moveri. Et sic consequenter dicatur in alijs correlarijs ⁊ conclusionibus his similibus quare ⁊c̃. Verũtamen posset probabiliter negari ꝙ sor. incipit veloci?

moueri q̃z ipsemet incipit moueri: quia ipse nõ mouebit̃ velocius q̃z ipse incipit moueri. Si enim ipse mouebitur velocius q̃z ipsemet ĩcipit moueri. sequitur ꝙ ipse aliqualiter velociter incipit moueri quod est falsum: quia nec sic velocit̃ nec sicũ illo gradu velocitatis ĩcipit ipe moueri. et ꝓsia patet quia cõparatiuus presupponit suũ positiuũ ⁊c̃.
Eodẽ modo posset negari primum correlarium pro scõda parte videlicet ꝙ sor. incipit in infinitum velocius moueri q̃z plato incipit moueri: quia dato opposito sequitur vt prius ꝙ aliqualiter uelociter plato ĩcipit moueri ꝙ ẽ falsũ. Sed retẽta pori snia procedo ut pus que ß dicuntur negari. Et ulterius nõ sequitur: sor. mouebitur uelocius q̃z ipe met incipit moueri: igit̃ sor. aliqualiter uelociter ĩcipit moueri. Et cũ dicitur: ꝙ cõparatiuũ dz p̃supponere suũ positiuũ. dico ꝙ uer ẽ: sz mõ dicto: nõ ideo bene sequitur ex illo antecedente ꝙ sor. incipit moueri aliqualiter uelociter quod uerum est. Et sic consequenter dicatur ad omnia cõ similia ubi fit comparatio respectu inceptionis uel desinitionis quã quidem debet subsequi positiuum ⁊ nõ precedere. Et hoc de incipit ⁊ desinit dicta sufficiãt ꝑ presenti.

¶ De terminis officiabilibus.

Consequẽter de terminis officiabilib⁹ a qbus sensus cõpositus ⁊ sensus diuisus originẽ sumit sequitur ptractare. Primo quo ẽ notandũ. Primo ꝙ terminorũ officiabiliũ quidã sunt nomina: ut possibile: et impossibile: necessarium ⁊ contingẽs uer ⁊ falsum: quidã sunt uerba ut scio dubito: credo: imagino: opinor: hesito: volo: nolo: pcipio ĩtelligo: extimo: pmitto: apparet: significat: põt: ⁊ ꝓtigit: ⁊ sic de alijs ĩfinitis. Quidã sũt participia: vt scitum: dubitatum: creditum: imaginatum: opinatum: hesitatum: volitũ: nolitum: preceptum: itellectum. ⁊ sic de alijs participijs dictorum verborum. Et quidã sunt aduerbia vt possibiliter: ĩpossibiliter: necessario: ⁊ cõtingẽter: vere: ⁊ falsequor terminorũ. Quidã hñt officiari vt nosa p̃dicta ṽba. ⁊ participia. Quidã describi: vt ṽba ⁊ participia. Et qdã exponi vt aduerbia superius posita.

Propositio descriptibilis: ergo ẽ illa in qua aliquod predictorum verborũ vel participiorum existens primum probabile ĩ ꝓpositione ñ incomplexum determinat: vñ ß propositio. Ego scio .a. propositionem sic describitur: ⁊ probatur. Ego scio significatum primarium a ꝓpõnis qõ scio p̃marie significari per .a. igitur scio .a. ꝓpositionem. Et notãter addo ly primarie: qr non sequitur: scio significatuz primarium .a. qõ scio significari per .a. ergo scio .a. quia ponatur ꝙ .a. sit ista propositio deus est quã credã firmiter ⁊ sine hesitatione esse falsã: ⁊ cum hoc ꝙ ego firmiter sciã deum esse: ⁊ sciã illud significari per .a. sed credam hoc secundarie: isto posito patet ꝙ ego scio significatũ primarium .a. quia scio deum esse: ⁊ illud significatum scio etiam significari ab .a. per casum ⁊ tamen non scio .a. propositionem: quia credo firmiter ipsam esse falsam. Dico etiam significatuz primarium .a. ⁊ non ita esse sicut .a. primarie significat: qr ego scio istã ꝓpõnẽ. Nulla chymera ẽ: ⁊ suũ significatum primariũ. Et tamen non scio eẽ sicut illa p̃marie significat: qr nullam chymeram esse non est. cum nõ sit aliquid: aliq̃liter vel aliqua. Etiã dico significatum primarium ⁊ nõ q̃litercũqz: quia ego scio istam propositionem homo ẽ animal ⁊ suum significatum primarium non tamen scio qualitercũqz illa propositio significat: eo ꝙ ipsa significat hoiez esse asinum: bouem: ⁊ capram ⁊ infinitas alias impossibilitates quorum nullum est scitum a me cum quodlibet tale sit impossibile. Item ß propositio. Tu dubitas a propositionem sic describitur. Tu dubitas ꝙ credis esse significatum primarium .a. quod significatum scis vel credis .a. primarie significare: ergo tu dubitas .a. Et notanter dico tu dubitas quod credis esse significatuz primarium .a. qr stat ꝙ tu dubites .a. non dubitando suuz significatum primarium: vt posito ꝙ .a. sit ß deus est quã credas firmiter significare primarie regem sedere ꝙ sit tibi dubiuz. Isto posito patet ꝙ dubitas .a. quia proposito .a. respõdes dubito: ⁊ tamen non dubitas significatum primarium .a. immo scis illud: quia scis deum esse. quod est significatũ primarium .a. Dixi etiam scis vel credis ⁊ non scis precise: qr ĩ cãu illo tu dubitas .a. ꝓpositionez ⁊ illud qõ credis eẽ suum significatum ⁊ tamen non scis illud significatũ p̃marie significari ab .a. sed bñ scis vel credis sic significare ⁊c̃. Ubi tamen velles ꝙ descriptio non connertẽtur cum descripto. nec requireretur veritas descriptionum pro veritate descripti posses hanc tu dubitas .a. sic probare: tu dubitas signicatum primarium .a. ꝙ scio .a. significare p̃marie. ¶ Sed quia in proposito mihi uidetur cõuenientius ꝙ descriptio connertatur cum descripto ⁊ ad hoc ꝙ descripta sit vera descriptiones sint vere. Ideo posui modo dicto. Item ß propositio tu credis .a. propositionem: sic probatur: tu credis quod credis esse significatum primariuz .a. ꝙ significatum scis vel credis significari primarie ab .a. ergo tu credis .a. ¶ Et notanter dico: tu credis ꝙ credis esse significatum primarium .a. ⁊ non tu credis significatum primarium .a. quia stat ꝙ tu credas .a. ⁊ tamen non credas eius significatum primarium. vt posito ꝙ tu credas hãc esse veram homo est asinus credendo ꝙ ipsa significat primarie deum esse. Isto posito patet ꝙ tu credis .a. ⁊ tamen non credis significatum primarium .a. qr non credis hominem esse asinum quod est significatum primarium .a. Item ß propositio tu intelligis .a. propositionem sic describitur: tu intelligis significatum primariuz .a. propositionis quod significatum intelligis primarie significari per .a. igitur ⁊c̃. Unde si .a. significaret primarie aliquod significatum quod quidez significatum non itelligeres vel non intelligeres significari per .a. non intelligeres .a. significari: verbi gratia: posito ꝙ ñ itelligẽs regẽ sedere sz itelligeres hãc. Rex sedet q̃ sit .a. significare deuz esse vel qõcũqz aliud tunc dico ꝙ non intelligeres .a. quia non intelligeres regem sedere quod est significatum primarium. Similiter dato ꝙ intelligeres regem sedere et non intelligeres illud significari per .a. tunc non intelligeres .a. ĩmo si intelligeres regem sedere intelligendo ipsuz significari ab .a. ⁊ non primarie adhuc non intelligeres .a. ¶ Item tu intelligis antichristum sic describitur. Iste terminus antichristus intelligitur a te quem intelligis primarie significare antichristum: igitur ⁊c̃. ¶ Et notanter dico iste terminus antichristus intelligitur a te: ⁊ non dico: tu intelligis istum terminum antichristus: quia rusticus intelligit antichristum ⁊ tamen non intelligit istum terminum a tichristus: quia forte non intelligit illũ terminum significare vel esse significabilem sed bene concedo ꝙ illum terminum intelligit: quia illam speciem vel intentionem intelligit que est vnus terminus. Ideo illuz terminum intelligit quare ⁊c̃. Item tu imaginaris .a. propositionem sic describitur: tu imaginaris illud ꝙ imaginaris esse significatum primarium .a. propositionis quod significatũ imaginaris a primarie significare ⁊c̃. ¶ Et notãter dico tu imaginaris illud quod imaginaris ⁊c̃. ⁊ nõ solum illud: imaginaris significatum primariuz .a. quia stat ꝙ imaginaris .a. ⁊ non significatum eius primariũ: vt posito ꝙ imagineris istam propositionem: homo est asinus significare primarie hominem esse animal ⁊ non imagineris ipsam hominem esse asinum significare. Isto posito patet ꝙ imaginaris .a. ⁊ tamen non imaginaris eius significatum primarium: sed bene imaginaris illud qõ imaginaris ⁊c̃. Eodem modo dicatur de hoc verbo opinor.

¶ Ab his ergo potest homo exempluz sumere qualiter alias propositiones de alijs verbis officiabilib⁹ describere debeat: vt pmitto tibi denarium. idest ꝑ scripturã vel sermonem pmitto tibi ius alicuius denarij p̃tis preteriti futuri possibilis vel imaginabilis: quia pmitto non confundit pro presenti determinato: sed etiam pro possibili vel imaginabili preterito vel futuro. Similiter si ß apparet mihi apparentia sensuali: hoc videtur a me: sentit̃ a me vl tãgit̃ a me. Et si ß appet mihi appentia itellectuali sufficit ꝙ hoc itelligat̃ a me. Et si ille termin⁹ hõ significat hominem requiritur ꝙ intellectui repreſentet vel manifes

ste boiem Et sic de alijs infinitis quorũ declarationes ⁊ descriptiões declarare foret nimis longũ: quecũq; ergo dicta sunt de verbis his officiabilibus pñt i suis pticipijs cõfirmari vt a me ẽ scita.a.ppõ: vl'ego sũ sciẽs.a. ppõnẽ. A te est dubitanda.a. ppõ vel tu es dubitãs.a. ppõnẽ ⁊ sic de infinitis. ¶ Ex his pz q̃ ista ꝓña non vz. Appet tibi hoc ergo hoc appet tibi: dato q̃ ly appet non sit ampliatiuum: qꝛ ad hoc q̃ hoc appeat tibi reqrit illud esse: sed ad hoc q̃ appeat tibi hoc non reqrit illud eẽ sed solũ intentio repñtans illud. Si tñ qs vellet sustinere q̃ ly appet sit ampliatiũ ꝓcederet ꝓña: dicendo q̃ lz hoc nõ sit: adhuc apparet per intentionẽ ipsũ significantẽ. Etiã nõ seqt. A.l.scio ergo scio.a.supposito q̃ sciaz hanc ppõnẽ deus est que sit .a.quã non sciam eẽ.a.pz q̃ hoc scio ⁊ hoc est.a.igitur.a. scio ⁊ tñ non scio.a.qꝛ non scio significatũ ꝑmariũ.a. significari p.a.ymo nõ intelligo.a.dato q̃ vnũ.a.sit oẽ.a. ⁊ tñ .a.intelligo. Et non seqtur non intelligo.a.⁊.a.est igit.a. non intelligit a me: sed seqtur q̃ nõ intelligit a me.a.silr ẽt nõ seqt. Aliquẽ equũ volo igit volo aliquẽ equũ: vt posito q̃ nollẽ aliquem equuz: ⁊ q̃ vnus sit a longe quez credã esse vnum bouem quem libenter haberem. Isto posito patet q̃ aliquem equum volo qꝛ hoc volo Et hoc est aliquis equus igitur aliquẽ equum volo: ⁊ tñ nolo aliquem equum per casum. Item non seqtur: forꝛ.pcipio igit percipio forꝛ.supposito q̃ credã nõ eẽ aliquẽ forꝛ.in mũdo ⁊ q̃ forꝛ.tangat vel percutiat me. Isto posito pz q̃ nõ percipio forꝛ.sz forꝛ.percipio: qꝛ hoc percipio ⁊ hoc erit forꝛ.igit ⁊c. Etiam non sequitur: ly asinus hominem significat: igitur significat hominẽ: vt posito q̃ forꝛ.appareat asinus non.n. ly asinus significat hominem cuz non sit cõceptus proprij hominis nec superiꝛ ant inferiꝛ ad conceptum proprij hominis: ⁊ tamen ly asinus hominem significat qꝛ hoc significat demonstrando forꝛ.⁊ hoc est homo igitur boiem significat. Et sic ꝓñter in alijs dicatur.

Propositio de modo exponibilis est illa in qua aliqõ predictoꝛ aduerbiorum necessario ꝓtingenter possibiliter ⁊ ipossibiliter vẽ ⁊ false exñs primũ probabile in ppõne verbum principale determinat. Ut nẽcio omnis hõ est aial: exponitur sic: ois homo est aial ⁊ non põt esse quin ois hõ est aial. Tu necessario es expõit sic: Tu es ⁊ tu nõ potes nõ eẽ: Tu necessario fuisti exponit sic tu fuisti ⁊ ñ potuit eẽ qn tu fuisti. Sed hec: tu nẽcio fuisti exponit sic: tu fuisti ⁊ tu non potuisti non fuisse. Ita q̃ illa que est de sensu composito exponatur p illam que est de sensu cõposito ⁊ per verbũ ipersonaliter sumptũ Et illa que ẽ de sensu diuiso exponat per ppõnem de sensu diuiso ⁊ per verbũ psonaliter sumptum. Itez de futuro: vt nẽcio aliqõ instans erit exponit sic: aliqõ instans erit ⁊ nõ poterit esse qn aliqõ instãs erit. Sed hec hoc instans nẽcio erit exponit sic: hoc instãs erit ⁊ hoc instans non poterit non esse. ¶ Silr de possibili vt necessario põt eẽ aliqs hõ exponit sic: põt esse aliqs hõ ⁊ nõ põt esse quin põt esse aliqs hõ igit ⁊c. Hoc necessario potest eẽ exponit sic: hoc põt esse ⁊ hoc non põt nõ posse esse igitur. Consilr dicatur de pterito ⁊ futuro ⁊c. De cõtingenti vo est aliter dicendũ: vt ꝓtingenter tu es exponit sic: tu es ⁊ põt esse q̃ tu ñ es. Tu ꝓtingenter es: exponit sic: tu es ⁊ potes nõ eẽ. Et sic ꝓñter de pterito ⁊ futuro: modo opposito ad ly nẽcio dicat de possibiliter. Ut possibiliter tu es: exponit sic: tu es ⁊ nõ ipossibile est te eẽ: Tu possibiliter es tu es ⁊ te non ipossibile est eẽ. Et sic ꝓñter de preterito ⁊ futuro dicat suo mõ. Itẽ de ipossibili: Ut impossibiliter tu es asinus exponit sic: tu es asinus ⁊ non potest eẽ q̃ tu es asinus. Tu ipossibiliter es asinus: exponitur sic: tu es asinus ⁊ tu nõ potes eẽ asinus. Item vere nulla chymera est exponit sic. Nulla chymera ẽ: ⁊ nõ est falsuz nullaz chymerã esse. Tu vere es exponit sic: tu es ⁊ te non falsuz est eẽ: Et ꝓsilr de pterito ⁊ futuro. ¶ Itẽ false tu curris: exponit sic: tu curris ⁊ non est vez te currere. Tu false curris exponit sic: tu curris ⁊ te non vez ẽ currere ⁊ ita de preterito ⁊ futuro. ¶ Ex his ergo seqt bas esse falsas. Impossibiliter tu es asinus: false tu es asinus propter alterã exponentẽ falsaz. Et non seqtur te esse asinum est falsũ vel possibile: igit false vel possibilr tu es asinus: qꝛ añs ẽ officiciabile cuius quelz officiabilis ẽ vã ⁊ ꝓñs est exponibile cuius altera exponens ẽ falsa: vz tu es asinus. Nego silr: q̃ possibilr tu es episcopus vel papa: posito q̃ non sis eps nec papa. Et non seqt: te eẽ eps nec papaz est possibile: igit possibilr tu es eps vel papa Et ꝗ propter cãm priorẽ. ¶ Iuxta prꝛ dicta pz ẽt q̃ non seqt: omnis hõ est aial ⁊ non põt eẽ qn ois hõ est aial ergo ois homo nẽcio est aial: qꝛ arguitur respectu scõi termini vbi deberet argui respectu ꝑmi. Si.n.ly nẽcio foret terminꝰ primus satis eẽt bonũ argumentũ. Iõ ex illis exponẽtibꝰ bene seqtur q̃ nẽcio ois hõ est aial: ⁊ q̃ nẽcio hõ est aial: non tñ seqtur q̃ hõ nẽcio sit aial: qꝛ nec ille nec ille nec sic de alijs. Hec.n. ppõ: hõ nẽcio est aial: hz sic resolui: hoc nececessario ẽ aial ⁊ hoc ẽ hõ igit hõ nẽcio ẽ aial.. ¶ Hec resolutio tñ quibusdã nõ placet: dicẽdo q̃ terminꝰ supponens respectu huius termini nẽcio supponit p eo q̃ ẽ vel potest esse: qꝛ nẽcio ⁊ non põt non eẽ ꝓuertunt: igit sicut terminus supponẽs respectu huius vbi põt supponit pro eo q̃ est vel põt eẽ Ita vr respectu huius termini nẽcio. ¶ Secundo in illa albũ possibile est eẽ nigrũ: supponit ly album disiunctiue p albo qõ est vel põt esse: Igit ⁊ p idẽ in illa hõ nẽcio est aial Et sic fm istã ymaginationẽ concedunt hij hanc ppõnẽ. Creans nẽcio est deus: supposito q̃ nullus deus creet: qꝛ ly creans supponit p creante qõ est vel põt eẽ ⁊ sic dz resolui hoc nẽcio est deus ⁊ hoc est vr potest esse creans igit ⁊c. ¶ Sz iã pbat hec: reãs nẽcio est deus Isto casu posito: creantẽ ipossibile est nõ eẽ deũ: igitur creans nẽcio est deus: ꝓña tz in scõo pyher. in fine modaliũ vbi pbs vult q̃ ad ipossibile non: sequat necesse esse: Ita q̃ bñ seqtur: impossibile est forꝛ.non eẽ: igit nẽcẽ est forꝛ.eẽ. ⁊ añs pbat: hoc ipossibile est nõ eẽ demstando ipsum deum ⁊ hoc est creans vel potest esse creans ergo creantem impossibile est non eẽ deum: consequentia patet a resoluentibus ad resolutum.

Contra istam responsionẽ arguitur sic: Et quero ex quo ly creans supponit pro eo q̃ ẽ vel põt eẽ: rõne cuius: nõ rõne verbi qꝛ verbum est pñtis tpis precise ⁊ alteri nõ põt dare qõ nõ habet: igitur rõne huius aduerbij nẽcio Et tunc arguitur sic: qñcũq; aliqs terminus facit supponere anteriozez terminũ disiunctiue opz q̃ vno illoꝝ modoꝝ faciat supponere post se: sicut verbũ pteriti tpis facit añ se supponere p eo q̃ est vel fuit ⁊ post se p eo q̃ fuit. Et vbũ futuri tpis faccit supponere añ se pro eo q̃ est vel erit ⁊ post se pro eo q̃ erit ergo si ly nẽcio facit supponere terminũ ante se pro eo q̃ est vel põt esse post se dz cum dz facere supponere pro eo q̃ põt eẽ: Et sic hec ppõ erit vera in casu priori deus nẽcio est creãs: qõ negat hec opi. ¶ Et ꝓfirmat: Istam hec respõsio dicit q̃ ideo ly nẽcio ampliat ante se: quia conuertitur cũ ly non põt non esse qõ ampliat añ se: ergo per idem ly nẽcio facit terminũ sequentẽ supponere pro eo q̃ potest eẽ: qꝛ ly non potest non esse hoc facit ⁊ sic iterum hec erit vera deus necessario est creans: qꝛ significabit q̃ deus nẽcio est illud q̃ põt eẽ creans. ¶ Itẽ p idẽ sequitur q̃ in ista album contingenter est nigrum ly albũ supponit pro eo q̃ est vel põt eẽ albuz: qꝛ ly contingenter conuertitur cum ly potest non esse ⁊ per ꝓñs ipsa est vae quia significat illud qõ est albũ vel põt eẽ album contingẽter erit nigꝝ. ¶ Et sic ex hac rñsione sequunt q̃z plura absurda: Seqt.n.q̃ fautoꝛes istius opiniõis latrones ⁊ suspensi nẽcio fuerunt: qꝛ ipsi nẽcio fuerunt ⁊ ipsi sũt fuerũt vel potuerunt esse suspensi ⁊ latrones: igit pz ꝓña p opi. Itez sequitur q̃ sciens me currere necessario est deus: lz sedeam. Et sciens me sedere necessario est deus. Sciens antichꝛistum viuere nẽcio est deus ⁊ tamen sciens añ rpz mortuum vel interfectum aut generandũ nẽcio ẽ deꝰ. Et sic sciens te esse necessario est deus. Et sciens te non esse necessario est deus. Similiter seqtur q̃ diligens te nẽcio est deus: Et odiẽs te necessario ẽ deus: damnãs scũz petrum Beatam virginẽ ⁊ animã Xpi nẽcio est deus: ⁊ sal

nans pilatū iudā ⁊ luciferū necio ē deus: Et sic corrūpēs
solem ⁊ celos ⁊ totū mundū necio est deus: ⁊ tñ de⁹ nihil
corrūpit. Etiaz sequtur q̃ sciens se ꝓducere ad extra necio
est deus: Et sciens se non ꝓducere ad extra necio ē deus:
Et sic ciens duo ꝗdictoria iter se ꝗdicentia necio ē deus:
Et q̃ currens necio fuit sor. qui nunq̃z currebat currit vl
curret que oia videnē falsa. Itē ipsi nullā ponunt dñiaz in
ter sensus illaz ꝓpōnuz sciens celū non moueri necio pōt
esse deus: ⁊ sciens celū nō moueri necio est deus: Et per
idē ille non different: Añxp̄s necio erit ⁊ añxp̄s necio pōt
fore: qd̄ est manifeste falsuz. Etiā ipsi bñt ꝓcedere q̃ tp̄s
in quo eris episcopus vel papa necio erit: ⁊ tu nunq̃z eris
episcopus nec papa qd̄ nō vr̄ bñ possibile. ¶ Sed iā pro
bo illam ꝓñam: Creans necio est deus igitur creās ē de⁹:
Illaz sicut ly necio ens est terminus iferior ad ly ens: Ita
videtur q̃ ly necio est sit inferius ad ly ē: igit̄ sicut illa ꝓña
est bona. Creās est necio ens igit̄ ens ergo ⁊ ista ē bona:
creans nec o est ergo creans ē ⁊ ꝓñter ß erit bona. Creās
necessario est deus ergo creans est deus tanq̃z ab iferiori
ad suum supius affirmatiue ⁊ sine ipedimēto p̄cedente.
¶ Secundo arguit̄ sic: sicut ly necius ē inferius ad ly ve
rum: ⁊ ly ipossibile ad ly falsuz: sic pari rōne ly necio sum
ptum aduerbialr̄ erit inferius ad ly vere sumptū aduer
bialiter. Et sic per regulā illā ab inferiori ⁊c̄. assignatā: hec
ꝓña est bona. Creans necio est deus igit̄ creans vere est
deus: ex quo statim sequt̄ q̃ creans ē deus. ¶ Tertio ne
cessariū ⁊ ineuitabile ꝓuertunt̄: igit̄ pari rōne necio ⁊ in
euitabiliter ꝓuertūt̄: ergo sicut hec ꝓña ē bona: ß ē necius
ergo hoc est in euitabile Ita sequtur hoc necio est igit̄ hoc
in euitabiliter est: ⁊ p̄ ꝓñs sequtur creans necio est deus er
go creans in euitabilr̄ est deus: ex quo imediate sequtur q̃
creans est deus. ¶ Quarto sequtur creans necio est deus
ergo creans necio modo est deus: pz ꝓña ab inferiori ad
suum supius ⁊c̄. Et vltra creans aliquo mō est deus igit̄
creans est deus: ꝓña pz q: oppositū ꝓñtis repugnat añti.
¶ Rñdeo ergo aliter negādo illā: Creans necio est deus
supposito q̃ nullus deus creet: q: subiectū non supponit
nisi p̄ creante qd̄ est: Ideo dz sic resolui: ß necio est de⁹ ⁊
hoc est creans qd̄ falsū est: ⁊ casui repugnās: nō tñ nego
quin supponat p̄ creāte qd̄ potest eē: eoipso. n. q̃ aliquis
terminus supponit p̄ eo q̃ est supponit p̄ eo q̃ pōt eē: lz
hoc sit scdārie ⁊ ex ꝓñti: non tñ seqt̄ q̃ respectu talis me
dij hoc ē vel pōt eē creans ꝓtigat illā ꝓbari.

Ad primum ergo argumentuz nego q̃ ille due eqpollent: Creans necessa
rio deus est: ⁊ creans non pōt non eē deus: ex quo prīa ē
mere affirmatiua ⁊ scda mere negatiua: q: vna sola nega
tio cadit sup̄ copulā principalē: ipsi. n. met negarent ista m
ꝓñam: Chymera non pōt nō eē igit̄ chymera necio ē: q:
añs est vex cuz sit negatiua cuius subiectū p̄ nullo suppo
nit p̄m eos: ⁊ ꝓñs est falsuz vt cuilz pz. ¶ Et lz ēt ille due
conuertunt̄ non tñ seqtur q̃ eque ample debeat stare sub
stantiuū in vtraq̃z certū est. n. q̃ iste due ꝓuertunt̄ hō ē ⁊
homo erit ens qd̄ est: ⁊ tñ nō eque ample supponit ly hō
vtrobiq̃z. ¶ Ad scdm cū arguit̄ ly albū in illa: albū possi
bile est esse nigrū supponit disiunctiue ergo ⁊ in alia: nego
ꝓñam: q: ly necio est terminus exponibilis ⁊ ly possibile
non: ꝓpterea in ista albū possibilr̄ est nigrū ly albū nō sup
nit disiūctiue q: ly possibiliter est termin⁹ exponibilis sicut
ly necessario aduerbialiter sumptus. ¶ Ad aliud quo in
tenditur probari ß: creans necessario est deus nego illam
consequentiā: creantē impossibile est non esse deuz: igitur
creans necessario est deus: sicut non seqtur: albū possibile
est esse nigrū ergo albū possibiliter est nigruz: Et tunc ad
philosophū di o q̃ ipse non voluit q̃ ad impossibile non:
tentū in sensu diuiso sequat̄ neče eē: sed voluit q̃ ad ipole
nō de sensu ꝓposito sequat̄ necesse eē Jō bñ seqt̄ ipole ē
creantē nō eē deū ergo neče ē creantē eē deū.

Circa necessarii notitiam est notandū q̃ ly necessario pōt dupl̄r
sumi nominaliter ⁊ aduerbialiter: quando sumitur nomi
naliter sic est datiui vl ablatiui casus ⁊ resolubilis vt necio
tu es demonstrando deum: q: propter ipsum es ⁊ hoc
necium igitur necio es. Propterea cum ꝓponit necessa
rio tu curris vel aia xp̄i necessario erit: non dz aliq̃ istarum
inmediate concedi vel negari sed distingui an ly necessa
rio noialiter vel aduerbialiter sumatur. ¶ Aduerbialr̄ ne
getur quelz illarum p̄ vnam exponentē falsam. Sz cō
cedatur vtraq̃z noialiter sumendo p̄ cuiuslz veritatez re
soluentis. ¶ Loquendo ergo noialiter soluz concedo q̃
anima añxp̄i necessario erit que p̄cise ꝓtingenter erit: ⁊ q̃
sor. necessario disputauit ⁊ disputabit ⁊ tñ precise ꝓtingē
ter ipe disputabit ymo ꝓcedo q̃ qualitercūq̃z eris precise
taliter fuisti ⁊ tamen necessario eris ⁊ precise contingēter
fuisti ⁊ econtra. Etiaz cōcedo q̃ qualitercūq̃z deus ꝓduc
sor. precise taliter ꝓducit ad extra ⁊ tñ necessario producit
sor. ⁊ precise ꝓtingenter producit ad extra ⁊ eē. ¶ Mul
te his consimiles possent inferri ꝓclones quas omnes cō
cederem noialiter tenendo ly necio sed aduerbialiter solū
omnes negarem. ¶ Sumendo ergo ly necio aduerbia
liter sicut cōiter sumitur pono quasdā ꝓclones. Pria est
necessario aliquid erit qd̄ contingenter erit ⁊ tñ necessario
aliquid erit q̃ non ꝓtingenter erit: prima pars probatur:
aliquid erit ⁊ contingenter erit ⁊ non potest esse qn aliqd
erit ⁊ ꝓtigēter erit igit̄ aliqd erit q̃ ꝓtingēter erit g⁹ necio
erit q̃ ꝓtingēter eritpz ꝓña ab exponētibus ad expositū:
scda p̄s conclusionis ꝓbatur: nam aliqd erit q̃ non cōtin
genter erit ⁊ non pōt esse quin aliqd erit qd̄ non ꝓtingen
ter erit igit̄ necio aliqd erit q̃ non ꝓtingenter erit: pz ꝓña
vt prius. Unde non seqtur necio aliqd erit q̃ contingēter
erit igitur aliqd necio erit qd̄ contingenter erit. Arguit̄. n.
a sensu ꝓposito vero ad sensū diuisū falsū.

Secūda conclusio est ista de⁹ necio pōt ꝓducere sor.
⁊ iste sor. erit omnis sor. ⁊ tñ precise ꝓtingenter deus pōt
producere istū sor. ista ꝓclo pz: q: pono q̃ iste sor. erit ois
sor. lz adhuc poterit eē aliqs sor. qui nō erit nec poterit eē
iste: isto posito pz. Scda p̄s conclusiōis: sed prima ꝓbat̄:
deus potest producere sor. ⁊ deus nō pōt non posse pro
ducere sor. igitur de⁹ necessario potest ꝓducere sor. patet
consequentia ab exponentibus ad expositū: ⁊ maior: simi
liter sed minor probatur: q: suum ꝗdictorium est falsū vz
deus potest non posse producere sor. hec. n. est impossibi
lis deus non potest producere sor. Tertia pars cōclonis
probatur: Illam contingenter deus potest producē istuz
sor. ergo p̄cise contingēter: pz ꝓña: q: si ꝓtingēter de⁹ pōt
producere hūc sor. non necio pōt ꝓducere illū: q: exponē
tes necitatis ⁊ ꝓtingētie adinuicē repugnāt: sed añs ꝓbat̄:
deus pōt ꝓducere hūc sor. ⁊ pōt esse q̃ non pōt ꝓducere
hunc sor. igit̄ ꝓtingēter de⁹ pōt ꝓducere hūc sor. ꝓña pz vt
prius cū maiori ⁊ minor ꝓbat̄: nā hec ꝓpō est pollis: de⁹
nō pōt ꝓducere hūc sor. q̃ sic p̄marie significat igit̄ ⁊c̄. pz
ꝓña cū minori ⁊ maior ꝓbat̄: seqtur iste sor. ē corrupt⁹ igī
iste sor. non pōt eē: pz ꝓña: q: qd̄ ē corruptū amplius ge
nerari non pōt per viā nāe: tūc sic. Illa ꝓña est bona ⁊
antecedens est possibile ⁊ ꝓñs Et tunc vltra: Iste sor. nō
potest esse igit̄ deus non pōt ꝓducere illū semp̄ capiēdo
producere pro generari: illa ꝓña est bona ⁊ anteced ēs ite
rum est possibile igitur ⁊ ꝓsequens ⁊c̄.

Tertia cōclusio est ista: Aia añxp̄i necio
erit ⁊ tñ ꝓtigēter aia eius
dez añxp̄i erit: ꝓbat̄ ⁊ pono q̃ añxp̄s sit: tūc pz q̃ aia an
tixp̄i necio erit: q: ß necio erit demñando illā aiaz ⁊ ß ē aia
añxp̄i igit̄ ⁊c̄. maior pz: q: ß erit ⁊ ß nō poterit nō eē. Se
cunda p̄s ꝓclonis ꝓbatur: Illā aia añxp̄i erit ⁊ pōt esse q̃
aia añxp̄i nūq̃z erit ergo ꝓtigenter aia añxp̄i erit: pz ꝓña p
regulā pri⁹ datā ⁊ mior ꝓbat̄ seqt̄ añxp̄s nō erit ergo aia
añxp̄i nō erit: ista ꝓña ē bona ⁊ añs ē pole igit̄ ⁊ ꝓñs sed
cōsequens signi. ficat primarie aiam añxp̄i non fore ergo
possibile ē q̃ an ma antichristi non erit in casu eodem ⁊c̄.

Quarta cōclusio est ista: tu scis necio
deum esse: ⁊ tamen
contingenter scis deum eē: prima p̄s probatur: Illaz hec
propositio est scita a te necio deus est que primarie signifi

est deum eē: igitur tu scis nēcio deū esse: pz ꝓña ab officiā tibus ad officiatū: Secunda ps ꝛclonis ꝓbatur: q: tu scis deum esse ⁊ pōt esse ꝙ tu non scis deū eē: q: pōt eē ꝙ tu non scias ergo ꝓtingenter deum scis eē. ¶ Ex eodē etiaz sequitur ꝙ nēcio deus scit te fuisse ⁊ tñ ipse scit te solū cōtingēter fuisse: prima ps pz: q: deus scit te fuisse ⁊ nō pōt esse quin sciat te fuisse: secunda pars sil'r pz: ꝓmā ꝗ ꝓpō est scita a deo solum Tu ꝓtingenter fuisti que primarie significat solum te contingenter fuisse Igit deus scit solū te cōtingenter fuisse. Sequtur ēt ꝙ necesse est te fuisse ⁊ tñ contingenter tu fuisti: ꝓma pars pz: q: hec est nēcia tu fuisti significādo primarie ꝙ tu fuisti: Sēda pars ꝓbat: ꝓmā tu fuisti ⁊ potuit esse ꝙ tu non fuisti: q: aliqñ tu non fuisti: igitur ꝓtingēter tu fuisti: Et sic de multis alijs que leuiter sequi possent. ¶ Concedit .n. ꝙ necesse est deū eē causaz istius demōrando animaz aīrpi ⁊ tamen deus non necessario erit causa illius: ymo contingenter erit causa eius: ꝗ enim ꝓpō est nēcia deus est causa istius sic significādo primarie Ideo necesse erit deum eē cām illius: sed q: deus erit causa illius ⁊ poterit non eē causa illius Ideo ipse deꝰ erit contingenter cā illius: verūtamē non sequitur necesse erit deum esse cām istius ⁊ omne ꝙ erit hoc erit aia antichristi: igitur necesse erit deum eē cām anime aīrpi: q: ꝗ propositio nunqz erit nēcia deus erit causa aīe aīrpi: sz tñ sequitur ꝙ aīe aīrpi necesse erit deum eē causam: ex quo postea non sequitur ꝙ aīe aīrpi nēcio deus erit cā: qa in aīte ly necesse tenetur officiabil'r ⁊ in ꝓñte exponibl'r non tñ ab his icipere deberet ꝓpōnis ꝓbatio sz a pⁿ termio.

Quinta conclusio est ista Aliquid futuruz aliqual'r erit non qualiter illud futuꝝ poterit eē: probatur hoc aliqual'r erit non qualiter hoc poterit eē demōrando animaz aīrpi ⁊ hoc est vel erit aliqd futurum igitur ⁊c. pz cōsequentia cum minori sed maior ꝓbatur: q: hoc contingenter erit ⁊ non contingenter poterit esse ergo hoc aliqual'r erit nō q̄liter hoc poterit eē: pz ꝓña cum maiori sed minor ꝓbatur: quia si ꝓtingenter hoc poterit eē ergo poterit eē ꝙ hoc nō poterit esse: ꝓñs falsum: q: nunqz erit possibile ꝙ hoc non poterit eē: non .n. anteqz hoc erit: q: tunc hoc poterit esse: nec postqz erit q: tunc hoc nēcio erit ⁊ poterit eē. ¶ Et si ex hoc arguitur ꝙ hoc aliqualiter erit qualiter hoc nō poterit esse: negatur ꝓña: sicut non sequitur: nō ꝓtingenter ꝗ poterit eē ergo contingenter ꝗ non poterit eē: añs ē verum ⁊ ꝓñs falsum: q: ex ipso sequitur ꝙ hoc non poterit esse qd est falsum. Et ꝙ illud sequat pz ab exposita ad vnam suarum exponentiū. Et si ex hoc concludit ꝙ duo cōtradictoria sunt simul falsa: vz ꝓtingenter hoc poterit eē ⁊ cōtingenter hoc non poterit eē: nego ꝓñam: q: illa duo non sunt contradictoria cum nullibi modus negatur sicut nec ista tñ homo est animal ⁊ tñ homo non est animal: quia quelibet illarum impossibilis ē.

Sexta cōclusio est ista: Aliqualiter homo est non qualiter aliquis homo est ⁊ tñ qualitercūqz aliquis homo ē taliter aliquis homo est: probatur prima ps. Omnis nēcio omnis homo est ⁊ non nēcio aliquis homo est igit ⁊c. maior ꝓbatur: q: omnis hō est ⁊ non pōt eē qn oīs hō est: Et minor ꝓbatur. Omnis ꝓtingenter aliquis hō est igit nō nēcio: patet ꝓña: q: ꝓtingenter ⁊ nēcio opponunt: ⁊ añs pz: q: aliquis homo est ⁊ pōt eē ꝙ nullus hō est: ꝛz .n. ad exñtiā speciei hūane requrat hō non tñ requrit aliqs hō. ¶ Sēda pars ꝛclonis de se pz q: pcise ꝓtingenter aliquis hō est ⁊ taliter aliquis homo est igitur.

Contra istam conclusionē arguit sic qualitercūqz oīs hō est taliter aliqua hō est: igitur per idē qualitercūqz oīs hō ē tal'r aliqs homo est ⁊c. ¶ Sēdo nēcio aliqs hō est igit cōclo falsa: consequentia patz ⁊ antecedens probatur: aliquis homo nēcio est igitur nēcio aliqs hō est: patet ꝓña eo ꝙ minꝰ vr possibile añs qz ꝓñs: sed añs ꝓbatur: hoc nēcio est demōstrando deuz qui est xps ⁊ hoc est aliqs hō igit aliqs hō necessario est: pz ꝓña q: est syllus expositoriꝰ ⁊ maior sil'r sed minor ꝓbat: oīs deus nēcio ē hoc est deꝰ demōrando quod prius ergo hoc necessario est.

Ad primum cōcedo ꝙ qualitercūqz oīs hō est taliter aliq hō est: q: necessario aliqua hō est. non tñ sequtur qualitercūqz oīs hō est taliter aliquis hō est: q: precise ꝓtingenter aliqs hō est: propterea ꝓcedit ꝙ aliqual'r aliquis hō est non qual'r aliqua homo est ⁊ eē: verūtamē non sequtur: nēcio aliqua hō est sed hec hō est oīs hō: ponat: ergo nēcio ꝗ hō est: sicut nō sequit: tu icipis scire aliquā ꝓpōnez ꝗ ꝓpō ē oīs ꝓpō vel icipit eē oīs ꝓpō gⁿ tu icipis scire istā. Etiā nō sequit: possibile ē sor. esse oēm hoiem sed plato est oīs hō vel possibile ē platonem eē oēm hoiem: igit possibile est sor. eē pla. vel eē: ⁊ sic in alijs vbi arguit respectu sēdi termini. ¶ Ad sēdz argumentū nego ꝙ nēcio aliqs hō est: sed bñ concedo ꝙ aliquis hō nēcio ē: ymo ꝓcedo ꝙ iste hō nēcio ē: dmōrato xpo: ⁊ tñ precise ꝓtingenter iste hō ē: sic xpsē: ⁊ tñ ꝓtingēter xps ē ymo xps nēcio fuit añqz i carnaret ⁊ añqz mūdus fieret ⁊ tñ postqz mūdꝰ fuit ⁊ postqz ipse fuit i carnatus precise ꝓtingēter xps fuit. Sil'r ēt xps nēcio erit ꝛz nō nēcio xps erit: q: poterit hūanitatē dimittere ⁊ xps nēcio poterit esse ⁊ tamē poterit eē ꝙ xps nunqz erit. Nō igit mirū si aliqs hō nēcio est fuit vel erit ⁊ tñ solū ꝓtingenter ille hō est fuit vel erit. Etiā non sequtur: ꝓtingenter ille hō est ⁊ oē qd est ille hō est deus igit ꝓtingenter deus ē: sicut non sequitur: nēcio deus filius est ⁊ oē ꝙ est deus filiꝰ est christus vel aliqs hō: igit nēcio xps vel aliqs hō est. Et ꝗ ꝓtingit q: arguit respectu sēdi termini vbi deberet arguī respectu primi. Concedat ergo hec conclusio: Aliquis hō aliqual'r est fuit vel erit non qual'r ille hō est fuit vel erit: que pz ex prioribꝰ dictis verūtamē ille hō qualitercunqz ē fuit vel erit taliter ipse est fuit vel erit sicut .n. xps nēcio est fuit vel erit sic nēcio ipse est fuit vel erit: non tñ nēcio ipse christus est fuit vel erit. ¶ Tñ posito ꝙ iā nō sit aliqs xps sed aliqñ erit aliqs xps: concedo ꝙ xps nēcio erit q est: sz nego ꝙ xps nēcio erit .q xps est. Sil'r i casu isto ꝓcedo ꝙ xps nēcio erit ⁊ nēcio ipse erit: nō tñ nēcio ipse xps erit: sic sil'r concedo ꝙ xps qualitercūqz erit tal'r ipse erit sed non taliter ipse xps erit. ¶ Et si ꝗ hⁿ arguit dicēdo ꝙ añs supponens determinate vel discrete licitū est ponere loco relatiui dico ꝙ nō: q: dato ꝙ sor. sit non albus ⁊ erit albꝰ ꝗ ē vera sor. albus erit ⁊ ipse est ⁊ tamen hec est falsa: sor. albus est: hec similiter sor. albus q est vel qui erit est: vt pz per suas resoluentes quare ⁊c.

Septima conclusio est q̄litercunqz deus producit sor. taliter ipsū scio posse ꝓducere sor. ⁊ tñ aliqual'r deꝰ ꝓducit sor. non qual'r deus pōt ꝓducere sor. ꝗ ꝛclo ꝓbat: ⁊ pono ꝙ deus ꝓducat aliquē sor. tūc pz ꝓma ps ꝛclonis. Nā pcise ꝓtigent deꝰ ꝓduc sor. ⁊ ꝓtīgēter scio ipsū posse ꝓducē sor. gⁿ ⁊c. pz ꝓña ⁊ añs ꝓbat nam ꝓtīgēter deꝰ ꝓducit sor. ⁊ ñ qual'r qz ꝓtingēter deꝰ ꝓduc sor. igit ⁊c. pz ꝓña cuz minori ⁊ maior ꝓbat: q: deus ꝓducit sor. ⁊ pōt esse ꝙ nō ꝓducit sor. igit ⁊c. pz ꝓña ab exponētibꝰ ad expositū. Et ꝙ ꝓtīgēter scio deū posse ꝓducē sor. ꝓbat nā scio deū ꝓducē sor. ⁊ pōt eē ꝙ nō sciaz ꝓducē sor. q: pōt eē ꝙ nō sim igit ⁊c. pz ꝓña vt prius. ¶ Sēda ps cōclonis ꝓbat: Nam ꝓtingēter deus ꝓducit sor. ⁊ non ꝓtingēter deꝰ pōt ꝓducere sor. igit aliq̄l'r deus ꝓducit sor. nō qual'r ipe pōt producere sor. pz ꝓña cū maiori sed minor ꝓbat: q: nēcio deus pōt ꝓducere sor. igit non ꝓtingenter: añs ꝓbat: deꝰ pōt ꝓducere sor. ⁊ non pōt eē qn pōt ꝓducere sor. igit necessario ⁊c. pz consequentia vt prius.

Contra istam cōclusionē arguit ꝓbādo ꝙ sibi ipsi repugnat. Nā si contingenter scio deū posse ꝓducere sor. ⁊ oē ꝙ scit est verum: igitur verum est ꝙ ꝓtingēter deus pōt ꝓducere sor. ⁊ ꝗ ꝓñs deus ꝓtingēter pōt ꝓducere sor. qd est oppositū vnⁿ partis ꝛclonis. ¶ Sēdo q̄litercūqz deus pōt producere tal'r ꝓducit sz nēcio deꝰ pōt ꝓducē sor. igit nēcio ꝓduc sor. qd itez ꝛclōni repugnat. ¶ Tertio deꝰ pōt ꝓtīgēter ꝓducē sor. igit ipe ꝓtīgent pt ꝓducē sor. pz ꝓña ⁊ añs ꝓbat. nā ꝗ

est possibilis Contingenter deus producit for. que primarie significat contingenter deū posse pducere for. igit de⁹ pōt ꝓtingēter pducē for. pz ꝓna ab officiātib⁹ ad officiatā.

Ad primum respondeo negando ꝓsequentiam primam sed bene seqt q̄ scio deuz posse producere for. Scio.n. hanc ppōnē deus potest producere for. ⁊ non istam contingenter deus pōt producere for. deberet.n. sic argui: omne qd̄ scitur est verum sed tu scis vel ego scio qd̄ contingenter deus pōt pducere for. igitur verum est q̄ cōtingenter deus pōt pducere for. ꝓna est bona: sed mior est falsa. Alibi ēt non seqt: vt tm̄ tres homines scis currere ⁊ nihil scitur nisi verum: igitur verum est q̄ tm̄ tres homines currunt: satis pz q̄ argumentum non vz: Sed deberet sic argui Tu scis tm̄ tres homines currere ⁊ nihil scitur nisi verꝝ: igit bona ꝓsequentia sed maior est falsa posito q̄ quatuor hoies currāt quorum tres solum scias currere: q̄ tunc hec nō est scita a te tantū tres hoies currunt. ¶ Ad secundū nego ꝓnam: cum non sit in modo nec ī figura hec.n. est vera: qualiter cunqz deus potest producere taliter producit: q̄ precise nēcio deus potest producere cum non contingenter: ⁊ ēt nēcio producit: q̄ producit ⁊ non potest esse quin pducat tam nāliter q̄z theologice: q̄ non potest eē quin producat ad intra gnando ⁊ spirando: sz sic deberet argui: qualiter cunqz deus potest producere for. taliter producit for. sed nēcio deus potest producere for. ergo nēcio producit for. consequētia est bona sed maior est falsa: q̄ necessario de⁹ potest producere for. ⁊ solum contingenter ipsum producit: Ideo non qualitercūqz ⁊c. ¶ Ad tertium nego iterū illam ꝓnam: deus potest contingenter producere for. igit deus contingenter potest producere for. q̄ ans est officiabile cuius quelibet officians est vera: Et ratio q̄: ly potest est primus terminus probabilis ⁊ ꝓns est exponibile cuius vna exponens est falsa. Ista de cā cōcedo q̄ tu potes scire necessario deū eē ⁊ tamen non necessario potes scire deum esse sed precise contingenter: q̄ postq̄z non eris nō poteris scire deum eē: q̄ non poteris eē: Et hoc nāliter loquendo q̄ p dei potentiā fozet alr dōz.

Octaua conclusio est ista: q̄litercūqz deus nouit te fuisse taliter nouit anxpm fore: ⁊ tamē aliqualr nouit te fuisse non qualiter nouit nec cognoscere potuit anxpm fore: ista conclusio probatur quo ad pmā ptē q̄: precise cōtingēter deus nouit te fuisse: q̄ nouit te fuisse ⁊ potuit esse qd̄ non nouit te fuisse ⁊ talr nouit anxpz fore: q̄ ꝓtingēter vt pz iō q̄litercūqz de⁹ nouit te fuisse talr nouit anxpz fore. ¶ Secūda ps ꝓclonis pbat: q̄ contingenter nouit te de⁹ fuisse vt probatuz est ⁊ necessario nouit ⁊ cognoscere potuit antichristum fore: igitur aliqualiter nouit te fuisse non qualiter nouit anxpm fore pz consequentia ⁊ minor probatur: quia deus nouit ⁊ cognoscere potuit anxpm fore ⁊ non potuit esse qn deus nouit ⁊ cognoscere potuit anxpz fore igitur ⁊c. patet consequentia ab exponentibus ad expositum ⁊ premisse patent intuenti. ¶ Ex ista cōclusione etiā sequitur q̄ deus aliqualiter producit hoc instans non qualiter producit nec producere potest: q̄ cōtingenter producit hoc instans ⁊ non cōtingenter producit vel producere pōt ergo mior pz: q̄ de⁹ pducit ⁊ pōt pducere ⁊ non potest esse quin producat ⁊ pōt pducere igit nēcio ⁊ nō ꝓtingenter pducit ⁊ pōt pducere qr ⁊c.

Contra conclusionem arguit sic: Maz si cōtingenter deus nouit te fuisse ⁊ tu fuisti te fuisse: igit contingenter deus nouit te: consequens falsum: q̄ necessario deus nouit te: probatur: ⁊ facio istā ꝓnam: tu fuisti ymaginabilis igitur deus nouit te: ꝓna est bona ⁊ ans ē necessarium igitur ⁊ consequens: q̄ ans sit necessarium patet: quia necessario fuisti ymaginabilis fuisti enim ymaginabilis ⁊ non potuit esse quin fuisti ymaginabilis ⁊ illa propositio sic primarie significat ergo ⁊c. ¶ Secundo contingēter deus potuit cognoscere istum antichristum fore ⁊ iste antichristus est omnis anxps ergo cōtingenter de⁹ potuit cognoscere antichristum fore: patet ꝓsequentia cū minori ⁊ maior probatur: q̄ deus potuit cognoscere istū anxpm fore ⁊ potuit esse q̄ non potuit cognoscere istum antichristum fore patet consequentia ⁊ antecedens similiter: quia iste anxps potuit esse ⁊ potuit esse corruptus. ¶ Tertio contra correlariuz arguitur sic: sequitur non contingenter deus producit: igitur contingenter deus non producit: pz ꝓna ab vno subalterno ad reliquū. Et tunc vltra Cōtingēter deus nō pducit de⁹ nō pducit q̄ ē falsū.

Ad primum dicitur negando consequentiā illam: Contingenter deus nouit te fuisse ⁊ tu fuisti te fuisse igitur ⁊c. q̄ ly nouit in ante cadit super complexum ⁊ in consequente cadit super incomplexum: sicut non sequitur: possum facere te currere sed te currere est tu: igitur possum facere te: cōcedo ergo q̄ deus nēcio te nouit ⁊ tamen precise cōtingenter nouit te esse fore vel fuisse: vnde non sequitur: deus necessario nouit anxpm sed omnis antichristus erit: igitur deus necessario nouit anxpm fore vel antichristum fore deus necessario nouit: tam in sensu composito q̄z in sensu diuiso: sz bene sequitur q̄ aliqd̄ ens qd̄ erit anxpm fore deus necessario nouit: concedo.n. q̄ anxpm futuruz deus necessario nouit: sed non necessario nouit anxpm futurum. Et q̄ hoc instans presens preteritum vel futurum deus nēcio cognoscit ⁊ tamen precise contingenter deus cognoscit ꝗ instans pns preteritū vel futurū Et sic de infinitis aliis cōclusionibus quas omnes ex his ꝓcludere poteris. ¶ Ad secundum argumentum nego consequentiam: q̄ arguit respectu secundi termini verūtamē loquendo sm potentiam dei ⁊ non nāliter posset negari q̄ deus contingenter potuit producere istum antichristum fore: q̄ deus producere potuit istum antichristum infinities ⁊ infinities generare vel recreare ipsum: loquendo tamen naturaliter concedo istam propositionem: ⁊ nego q̄ contingenter deus possit producere antichristum fore: q̄ infiniti possunt esse homines quorum quilibet potest esse antichristus futur⁹ potēs a deo produci: hec.n. propositio antichristus potest esse ē nēcia sed hec iste antichristus potest esse est precise contingens: loquendo vt prius sm viam nāe ⁊c. ¶ Ad tertium argumentum nego illam consequentiam: non cōtingenter deus producit: igitur contingenter deus non pducit: nec arguitur ab vno subalterno ad reliquum: q̄ illa non se habent in figura. Et si omnino vellet opponens q̄ illa essent subalterna dicas q̄ nō semper ab vno subalterno ad reliquum est bonum argumentum: ⁊ hoc arguendo a subalterno inferiori ad subalternum superius: q̄ nō sequitur: aliquis homo non currit ergo nullus homo currit: sed bene econtra: Ita dicatur ī proposito: q̄ ibi arguitur a subalterno inferiori ad subalternuz superius: hec.n. non contingenter deus producit est subalternum inferi⁹: Et hec contingenter deus non producit est subalternum superi⁹ propterea bene sequitur: Contingenter deus nō producit ergo non contingenter deus producit: q̄ sequitur: contingenter deus non producit ergo deus non producit ab exposita ad vnam suarum exponentium Et vltra deus non producit: igitur non contingenter deus producit: pz consequentia: q̄ oppositū consequētis repugnat antecedenti: ⁊ etiam: q̄ arguitur a causa vītatis ad ppositionem habentem illam causam. Alibi etiam non seqtur: vt non tm̄ homo currit igitur tm̄ homo nō currit: sed bn̄ econtra: tanq̄z a subalterno superiori ad subalternum inferius per illud mediuz quo probabatur prima ꝓsequētia. ¶ Sed ꝗ forte quereret aliquis exponentes harum negatiuarum de modo aduerbiali affirmato vt necessario deus non producit contingenter deus non producit ⁊ sic de alijs. ¶ Dico q̄ pª sic exponit de⁹ nō pducit ⁊ nō pōt esse qn de⁹ non pducit: vel non pōt eē qn deus nō pducit: vel non pōt eē q̄ deus pducit: aut ī possibile ē deū pducē propter volētes sp alterā exponentiū eē affimatiuā. Silr in sensu diuiso vt de⁹ nēcio nō pducit sic exponit de⁹ nō pducit ⁊ de⁹ nō pōt pducē vel deū ipsle ē pducē. Itē contingēter deus non pducit ⁊ pōt esse q̄ deus pducit Et sic

conseqnter de possibili ⁊ impossibili dicatur suo modo.

¶ De propositione officiabili.

Propositio officiabilis est illa in qua modus verbalis vel participialis exrís primũ pbabile in ppõne cõplexũ determinat: vt possibile est te scire.a.sic officiatur ⁊ pbat: hec ppõ ē possibilis: tu scis.a.que primarie significat te scire.a.ergo possibile ē te scire.a.Et ꝯsilr pbant ⁊ officiãt iste Te possibile est scire.a.Tu potes scire.a.Te scire:a. est possibile: tenẽdo ly possibile ī sensu cõposito: Et ꝗ cõtingit quia ꝯtinue modus ē pmus terminus pbabilis ī ppositione. Itẽ īpossibile ē hoc eē albũ sic officiatur: ꝗ ppõ est īpossibilis hoc est albũ: que pmarie significat ꝗ eē albũ consilr pbãt iste hoc īpossibile est eē albũ vel hoc eē albũ est īpossibile tenendo ly īpossibile in sensu cõposito Q: nõ dico rõne istius hoc eē albũ est īpossibile: q: ꝯtinue hz eodem mõ pbari: Sed rõne istius albũ eē nigrũ ē īpossibile que nõ ē officiãda sed resoluẽda si modus tenereẽt ī sensu diuiso: q: tunc ly albũ eẽt prim? terminus pbabilis. Item contingens est te currere sic pbat: hec ppõ est ꝯtingẽs tu curris que primarie significat te currere igit ⁊c. Eodem mõ dico de alijs Contingens ē ꝙ tu curris Te ꝯtingens est currere. Te currere est ꝯtingẽs. Hec.n. vltia qualiter cunq; sumat hz pbari vt pria. Si.n. in sensu cõposito sumitur equalet huic ꝯtingens est te currere: ⁊ sic pbat vt prima. Si sumit in sensu diuiso eqpollet huic te ꝯtingẽs ē currere Et sic itez pbat vt prius qr ⁊c. Itẽ necesse ē deũ esse sic officiat hec ppõ est nẽcia deus est que primarie significat deũ eē igitur ⁊c. Et ꝯsilr pbant iste deũ eē est necessariũ vel necesse: hoc necesse est eē ⁊ sic de aliis. ¶ Vbi modus dictũ infinitũ vel verbũ determinat: q: vbi determinaret dictũ non infinitiui modi eẽt aliter rndendus. Vt nẽcium est ꝙ nihil añ hoc fuit: eo ꝙ ly ꝙ põt teneri relatiue vel ꝯiũctiue. Si ꝯiunctiue pbetur officiabilr vt pri?. Si relatiue resoluat eo ꝙ ly nẽcium tunc tenet noialr ⁊ non modalr. Et significat ꝙ nẽcium est illud ꝙ nihil ante hoc fuit: qõ ꝯcedendũ est: posito ꝙ hec ppõ deus ē nunc primo fit: tunc pz ꝙ hec est va: nẽciũ est ꝙ nihil añ ꝗ fuit quia hoc est qõ nihil ante hoc fuit ⁊ hoc est nẽcium ergo nẽcium est qõ nihil añ hoc fuit. ¶ Et si querit qr nõ officiatur illa qñ tenetur ly ꝙ relatiue sicut qñ tenet ꝯiunctiue. Dicit ꝙ ꝗ est cã: q: qñ ly ꝙ tenet relatiue tunc ly necessarium non cadit nec determinat cõplexũ: sed qñ ly ꝙ tenetur ꝯiunctiue bñ determinat cõplexũ. Propterea dico ꝙ hec: nẽciuz est deũ eē non põt nisi officiabilr pbari: Et ꝗ silr nẽcium est ꝙ nihil ante hoc fuit: tenẽdo ly ꝙ cõiunctiue: Et tunc non seqtur: hoc est qõ nihil ante ꝗ fuit ⁊ hoc est nẽcium ergo nẽcium est ꝙ nihil ante hoc fuit. Sz bene seqtur ꝙ aliqõ nẽciuz ē ꝙ nihil ante hoc fuit vel sua ī definita ens nẽciuz est ꝙ nihil ante hoc fuit. ¶ Consilr dicatur ī alijs: vt possibile est ꝙ tu es. Cõtingẽs ē ꝙ ꝗ instãs est īpossibile ē ꝙ hoc est. Necesse ē ꝙ deus est. Aliqñ nõ potest ly ꝙ teneri nisi coniunctiue vt contingens est ꝙ tu curris. Possibile est ꝙ tu es hõ. Necium est ꝙ deus est infinitus. Impossibile est ꝙ hõ est aĩal ⁊ sic in oĩbus alijs vbi ex additione isti? termini illud ad suũ relatiuũ relatiue tentum seqtur ppõ incõgrua. Hec.n. ppõ est incongrua contingens est illud ꝙ tu curris: Iõ in illa ꝯtingens est ꝙ tu curris ly ꝙ non põt teneri nisi ꝯiunctiue: quapp cuz ponitur absq; aliq̃ distinctione officiari dz ⁊ nõ alr pbet. Silr iste ppõnes sunt cõgrue. Possibile est illud ꝙ tu es homo. Necium est illud ꝙ deus est infinitus. Possibile est illud ꝙ hõ est aĩal. Propterea in oĩbus his supradcis propositionibus ly ꝙ non põt nisi ꝯiunctiue teneri ⁊ officiabilr pbari. Sed q: iste sunt ꝯgrue. Necium est illõ ꝙ deus pducit agit vel facit. Impossibile est illud ꝙ tu dicis loqueris vel disputas. Possibile ē illud ꝙ tu moueris tãgis diuidis vel ptransis. Contingens est illud ꝙ tu numeras audis credis vel scis. Propterea in oĩbus istis est respondendũ cũ distinctione prima: vz Necium est ꝙ deus pducit agit vel facit. Impossibile est ꝙ tu dicis loqueris vel disputas. Possibile est ꝙ tu moueris tangis diuidis vel ptransis. Et contingens est ꝙ tu nũeras audis credis vel scis Et sic de infinitis alijs Ad quarũz quãlibet respõdendum est cuz distinctione isti? termini qõ ⁊ ꝗ ꝙ opponens te limittauerit rndebis vt declaratũ est supra. ¶ Itẽ hec ppõ Tu scis.a.eē vez sic officiat: hec ppõ scitur a te .a.est vez que pmarie significat.a.eē vez. Et hec silr.a. esse verum est scitum tenendo modũ ī sensu composito. ¶ Silr tu intelligis hoiem eē asinuz: sic probat: hec ppõ intelligit a te homo ē asinus que primar e significat hoiez esse asinuz Et sic de alijs. Juxta corrnd itiã verboz vt tu ymaginaris sor.eē. Tu opinaris chymerã eē. Tu pcipis sor.currere. Tu vis sor.currere. Tu dubitas regẽ sedẽ. Tu credis añxpz fore ⁊ sic de alijs. Prima sic officiatur hec ppõ ymaginatur a te sor.est: quã ymaginaris significare pmarie sor.eē: igitur tu ymagiaris sor.eē. ¶ Quare autem sic officio eam est q: non seqtur: hec ppõ ymaginatur a te que primarie significat sor. eē ergo tu ymaginaris sor.eē. Nam posito ꝙ nõ ymagineris sor.eē: sed ymagineris deuz eē qõ ymagineris significare primarie p illã sor.est: tunc pz ꝙ tu ymaginaris illam sor. est que priarie significat sor.eē ⁊ tamen tu non ymaginaris sor.eē. ¶ Cõsimiliter probetur scõa: vz tu opinaris chymerã eē. Tertia ppõ sic officiatur: hanc ppõnez percipis sor.currit quã percipis significare primarie sor.currere ergo tu percipis sor.currere. ¶ Vnde non seqtur: hanc ppõnẽ pcipis sor. currit que pmarie significat sor.currere: igitur pcipis sor. currere: q: posito ꝙ non pcipias sor.currere sed te eē qõ credas firmiter significari primarie p hanc sor.currit: quo posito pz ꝙ añs est verum ⁊ ꝯsequens falsum. ¶ Quarta sic probatur: hanc ppõnez tu vis sor. est quã vis pmarie significare sor.eē ergo tu vis sor.eē. Et hoc dico pro tãto quia stat ꝙ tu velis illã ppõnem que iam significat primarie sor.eē ⁊ tamen ꝙ tu non velis sor. eē: sed deum eē vel vnuz aliõ significatum. ¶ Quinta ppõ sic officiatur: vt he propositio dubitatur a te Rex sedet quã credis pmarie significare regem sedere: igitur tu dubitas regẽ sedere. ¶ Et notanter addo quã credis ⁊c. quia non seqnitur tu dubitas illam Rex sedet que primarie sic significat igitur tu dubitas regem sedere: vt posito ꝙ scias regem sedere ⁊ dubites papam stare qõ credas primarie significari per illaz Rex sedet: isto posito antecedens est vez ⁊ consequens falsuz vt pz Consimili mõ dicatur de credo. ¶ Consimiliter dicatur qñ propositio denoiatur a modo participiali: vt a me scitum est.a.eē verum: sic probatur: hec propositio est scita a me.a.est verum: que primarie significat.a.eē verum: creditum vel dubitatuz ē a me.a.eē verum sic officiatur hec propositio est credita vel dubitata a me.a.est verum que sic primarie significat igitur ⁊c. Et sic consequenter dicatur ad omnes alias vbi mod? tenetur ī sensu composito sine preponatur sine postponat. Aut in sensu diuiso existens primum probabile in propositione sine mediet vel postponatur. ¶ Est tamen aduertendum ꝙ aliter officiatur propositio de modo verbali ⁊ aliter illa de modo participiali vbi verbum ⁊ participiuz consimile tempus non connotant. ¶ Hec enim propositio tu scis.a.esse verum debet officiari per suum propriũ verbum vel aliud secum conuertibile vt.a.scitur a te esse verum vel tu scis.a. esse verum. Non enim facio differentiam inter preponere ⁊ postponere ly.a. ex quo officiantes cum officiata non conuertuntur: sed hec: scituz ē a te.a.esse verum: sic officiatur: hec propositio est scita a te.a.est verum que sic primarie significat. ¶ Ex quibus non sequitur ꝙ tu scis.a.esse verum sed bene sequitur ꝙ scitum a te est.a.esse verum vel.a.esse verum est scitum a te ī sensu composito. ¶ Item hec.a.esse verum est tibi dubium in sensu composito officiatur sic illa.a. esse verum dubitas. Sed hoc.a.eē vez est dubitatum a te: sic officiatur hec propositio.a. esse verum est dubitata a te: quam pro illo instanti credis vel credidisti illã primarie significare.a.esse verum igitur ⁊c. ¶ Similiter antichristum fore est creditum.a. te sic officiatur: hec popositio Antichristus erit est credita a te: quam pro illo instanti:

credis vel credisti ipsam significare primarie antiqm fo re ⁊c. Et si ꝓsilr in alijs dicatur: Causa autē quare hmōi particule ponunt ex dictis pōt manifestari qr ⁊c. Ex his patet falsitas istius ppōnis hoiem esse aial ē impossibile. Si.n.sumit in sensu cōposito ipsa est falsa vt pz: q: falsuz est q̄ hec ppō sit impossibilis hō ē aial: vel q̄ ipossibile sit hoiem esse aial: si autem sumitur in sensu diuiso sic probatur hoc esse aial: est impossibile ⁊ hoc ē hō vel pōt eē hō: igitur hoiem esse aial est impossibile: ꝓna est bona sz maior est falsa: q: pbatur sicut illa de sensu cōposito: hec ppō est impossibilis hoc est aial ⁊c. Iste.n.due ꝓuertunt: hō esse aial est ipossibile: ⁊ hoc ipossibile est esse animal qua litercūq̄ sumat ly impossibile. Unde ista ꝓna nō vz hoc esse asinum ē impossibile ⁊ oīs asinus est animal: igit hoc esse animal est impossibile: q: arguitur respectu secūdi termini sine ly impossibile sumatur in sensu composito sine ī sensu diuiso est primus terminus pbabilis in ppōne. Illō enim plus sequitur ibi q̄z hic hoc ipossibile est eē asinum: ⁊ oīs asinus est animal: igitur hoc ipossibile est eē aial: q: arguitur respectu secundi termini. ¶ Si.n. modus ille arguendi valeret sequerent iste ꝓclones: deum eē est necessarium ⁊ tñ deum eē est ipossibile: Hoiem eē hominez ē impossibile ⁊ tamen hoiez eē hoiez est possibile: Te currere est contingens ⁊ tñ te currere est impossibile sumendo semper modum in sensu diuiso. ¶ Prima pbatur q̄ deum eē est nēciū pz: ⁊ q̄ deū eē sit ipolē arguit: deū eē ens ē ipossibile igr deū eē ē ipolē ꝓna pz ⁊ ans pbat: deū esse hoc ens demōstrando lapidem est ipossibile ⁊ hoc ens est ens vel pōt eē ens: igitur deum eē ens est impossibile: patet consequentia sm illum modum arguendi. ¶ Secunda conclusio probatur ꝓsilr q̄ hominem esse hominē est possibile: ⁊ q̄ hominē eē hominē sit impossibile: pbatur: q: hoc eē hominem est impossibile demōstrando te ⁊ ß est homo vel pōt eē homo igitur ⁊c. pz consequentia cuz minori ⁊ maior probatur: q: hoc esse me est ipossibile demonstrando te ⁊ ego sum hō vel possuz eē homo: igitur hoc eē hominem est impossibile: pz consequentia sm istū modum arguendi. ¶ Tertia conclusio similiter probat: Iam q̄ te currere sit contingens probatur sz q̄ te currere sit impossibile probatur. q: te eē currēs est impossibile ergo: antecedens probatur te eē hoc currens demōstrando asinum est impossibile ⁊ hoc currens ē vel potest eē currens igitur te eē currens est impossibile pz iterū ꝓna sm illum modum arguendi. Non igitur sustineatur ille modus nec conclusiones predicte sed sigillatim ppōsite negētur sine sumantur in sensu cōposito sine ī sensu diuiso: hec enim in sensu composito te currere est contingēs equalet huic contingens est te currere In sensu diuiso equipollet isti te contingens est currere. ¶ Et si arguitur pbādo illā consequentiā: hoiem esse asinum est ipossibile: igitur hominem esse aial est impossibile q: arguitur ab inferiori ad suum superius affirmatiue ⁊ sine Impedimēto pcedēte. ¶ Rndetur q̄ arguitur cū Impedimento precedēte puta cū modo qui modus lz non precedat in voce vel ī scripto tñ procedit in significatione ⁊ in sua mentalicui correspondet ⁊ in ordine probandi illam ppōnez hominem eē animal est impossibile. Sumendo.n. ly impossibile in sensu composito ē prim? terminus probabilis sed in sensu diuiso est secūdus: cuius probatio non differt ab alia de sensu cōposito: Unde contingens est te currere ⁊ te contingens est currere equaliter pbatur.

Iam restat soluz declarare descriptionē propositionis officiabilis vbi dr q̄ ppositio officiabilis est illa in qua modus noialis vbalis vl participialis exns pmū pbabile ī ppōne ꝓplexū deteriat. ¶ Dicitur.n. primo modus noialis vbalis vl pticipialis ad denotandū q̄ ppō noiata a mō aduerbiali officiabilis non est: sed exponibilis: vt dicebat in caplo precedente: sicut sunt ille: nēcio deus est: vel ꝓtingēter tu curris tu possibiliter es episcopus vel possibiliter asinus. ¶ Dicitur ēt primū pbabile in ppōne: q: vbi modū precederet alit terminus prius pbabilis ppō ista officiabilis non eēt sic sunt iste: omnis homo scit.a. propositionem esse veram: Sor. albuz: plato sit currere: duo ḋictoria iter se ḋicentia pōt esse vera Et sic de alijs: vbi pz q̄ pria ppō vlis ē ⁊ exponibilis: Seda ē idefinita ⁊ resolubilis: Tertia indefinita ⁊ probanda p sua singularia. Etiam dr cōplexū q: si modi complexū determinaret ⁊ eēt primus termin? pbabilis propositio illa non eēt officiabilis sed descriptibilis: vt dicebatur in primo caplo pcedēte sicut sunt iste Tu scis.a. Tu dubitas.a. Tu credis.a. ⁊ sic de alijs. Et non credat cum dico cōplexū q̄ ego intelligā oēm terminū cōplexū aut quācūq̄ ꝓpōnē verbalē q: tunc hmōi ppōnes essent officiande: tu scis.a. ppōnē vaz vel falsaz: Dubitas.b. propositionē que est vel q̄ erit aut fuit: qd est falsū: ymo pōse descibende sunt: sed p cōplexū itelligo dictū cathegoricuz vel ypotheticū: vt tu scis.a. eē vex vel q̄.a. est vex.a. dubitas eē vex: ß etiaz eē vex est dictū cathegoricū. Silr tu scis.a. eē vex ⁊.b. eē falsū: vel tu scis q̄.a. est vex ⁊ q̄.b. est falsum ⁊ sic de alijs. Non ēt volo q̄ ly cōplexū dicat mihi precise cōplexū explicitū ymo ēt iplicitū q: tunc hec propō nō eēt officiabilis: Tu potes eē: qd est falsū q: illd verbū pōt determinat cōplexuz iplicitū vz eē ens: qd ē dictum cathegoricum.

Contra ista dicta arguit sic: ab officianda ad suas officiātes non vz ꝓna collectiue nec diuisiue: igit officiabilis ppō non recte pbat per officiantes datas: pz ꝓna: ⁊ ans sic: q: nō seqtur: possibile est te currere ergo ß ppō ē possibilis: Tu curris: Tu scis deū eē ergo ß ppō scit a te de ē: Et sic de alijs. ¶ Sēdo si dicta officiatio eēt bñ data sequeret ista ꝓclō: q̄ polē est te scire.a. ⁊ ipossibile est te scire.a. q: ß ppō ē polis: Tu scis.a. q̄ pmarie significat te scire.a. ergo possibile ē te scire.a. Silr hec ppō est impossibilis tu scis.a. que pmarie significat te scire.a. ergo impossibile est te scire.a. Et sic de alijs. ¶ Tertio seqtur q̄ polē est sor. currere si polē est sor. currere ⁊ ipossibile est sor. currere si polē est sor. currere: primū pz q: si polē ē sor. currere polē ē sor. currere secundū etiaz pz: q: hec ppō est ipossibilis: Sor. curritsi possibile est sor. currere. ¶ Ad primū rndet q̄ lz ab officiandis ad officiantes non sit ꝓna bona: nō tñ obstat quin officiantes sint bene date. Et in hoc est dria inter ppōnez exponibilē descriptibilē resolubilem ⁊ officiabilem: q: propositio exponibilis cū suis exponentibus conuertitur: propositio descriptibilis cū suis descriptionibus conuertitur Sed ppositio resolubilis non ꝓuertitur cum suis resolutibus: q: non seqtur: homo currit igit homo currit ⁊ hoc est homo: sed bene econtra. Ita silr ppō officiabilis non ꝓuertitur cum suis officiātib? ppterea si ab officiantib? ad officiatum est bona ꝓna non opz q̄ econtra sit bonum argumentū Et sic pz solutio argumenti: Si tñ quis q̄reret quid requiritur ad hoc q̄ necesse est deum eē non debet respōderi q̄ requirit q̄ illa ppō sit nēcia deus est ⁊ lz bñ sequat ß ppō est nēcia deus ē q̄ primarie significat deū ē ergo necesse ē deū eē. Non tñ vitas antis reqritur p vita te ꝓntis: sicut lz sequat: hoc currit ⁊ hoc est hō igitur hō currit: nō tñ ad hoc q̄ hō currat reqrit q̄ hoc currat ⁊ q̄ hoc sit hō. Ita ad hoc q̄ necesse est deū eē nō regritur q̄ illa ppō sit nēcia deus est sic significando primarie. Cum ergo queritur qd reqritur ad hoc q̄ necesse est deū eē: requiritur q̄ deus sit ⁊ q̄ non possit eē quin deus est. Necesse est q̄ tu fuisti reqritur q̄ tu fuisti ⁊ q̄ nō possit eē q̄ tu fuisti. Et ꝓsilr de futuro: Itē ipolē ē te eē asinū reqrit q̄ tu non sis asinus nec possis eē asinus: Itez quid reqrit ad hoc q̄ te eē sit verum: requiritur q̄ tu sis: quid reqrit ad hoc q̄ te currere sit falsū reqrit q̄ tu non curras: sz cū dicitur quō probatur ß te eē est verum: dicatur q̄ sic: hec ppositio est vera tu es que primarie significat te eē: ⁊ hec te currere est falsum probatur sic hec ppō est falsa tu curris que primarie significat te currere. Itez si queritur qd requiritur ad hoc q̄ possibile est te currere: dicatur q̄ requiritur q̄ hec propositio vel sibi synonima tu curris possit esse vera significando primarie te currere. Similiter ad hoc q̄ contingens est te esse requiritur q̄ hec ppositio

Tu es vel sibi synonima possit esse contingens/sic significando primarie ꝙ tu es. ¶ Itē ad hoc ꝙ sciā deum eē requiritur ꝙ hanc ꝓpōnem scia deus est quā sciam significare primarie deū eē: nō tñ requirit ꝙ sciā illā ꝓpōnē deus est: q: rusticus scit deuz eē vel hoiem esse aial ⁊ tamē non scit illam ꝓpōnē deus est nec scit illā ꝓpōnē hō est aial sed bene aliquam illaꝝ ꝓpōnū scit. Sed ad hoc ꝙ dubitēt regem sedere requritur ꝙ hec sit mihi dubia rex sedet quā credam firmiter significare regē sedere. Etiam ad hoc ꝙ credam aĩxp̄m fore requirit ꝙ hanc credā aĩxp̄s erit quā credaz primarie significare aĩxp̄m fore: Et ad hoc ꝙ ego ymaginor chymerā esse requirit ꝙ han' ꝓpōnē ymaginor Chymera est: quā ymaginor primarie significare chymeram esse Et sic de alijs oĩbus est dōm. ¶ Ad scōm argumentū nego ꝙ ipossē ē te scire.a. sed bñ concedo ꝙ ipossē te sciri ab.a. ⁊ ipossē est.a. scir̄ te: B ēt possē ē ꝙ te sciat.a. Ettūc ad argumētū: hec ꝓpō est ipossibilis te scit.a. q̄ primarie significat te scire.a. ergo ipossibile ē te scir̄.a. concedo ꝗsequentiā ⁊ nego minorē: q: hec ꝓpō te scit.a. non significat primarie te scire.a. ꝫ.a. scire te: sicut hec ꝓpō: petrum videt Johānes: non significat p̄marie petrū videre Johannē sed significat primarie Johannē videre petruz: nullus.n. diceret ꝙ scio petrū amare Johannez ⁊ tamen petrus nemmē amat: qd̄ tamen seqr̄: dato ꝙ illa ꝓpō petrum amat Johannes significat primarie petrum amare Johannē non ergo sic significat primarie sed Johannem amare petr̄: posset tñ distingui eo ꝙ dicta illaꝝ posset correspondere huic tu scis.a. vel te scit.a. ¶ Primo mō negatur ꝙ ipossibile ē te scire.a. sed Secō mō ꝗceditur: Et sic fm istam distinctionē Iste eēnt possibiles: Impossibile ē aliquē hoiem scire aliquā ꝓpōnē: videre aliqd̄ lumen vel lapidem: diligere vel sentire aliqd̄ in aiatuz corporeū: Et ꝙ possibile est te videre oēm hoiem quez nō vides ⁊ tamen ipossibile est te videre aliquē hoiem quē non vides: patet prima: q: hec est possibilis te videt oĩs hō quē non vides sic significando primarie. Et B est ipossibilis tu vides aliquē hoiez quē nō vides sic significādo p̄marie ⁊c. Et isto mō possibile est te decipe hoiem quem non decipis: ymo scis te videre palpare ⁊ sentire aliquem hoiem quem non vides palpas nec sentis. Et sic verum est muscam vincere hoiem: ⁊ falsum est deum posse producere antichristum vel corrūpere muscam: hec.n. est vera muscam vincit humo que significat primarie muscaz vincere hominem sequitur ꝙ verum est muscam vincere hoiez: Et sic ꝗnter in alijs pro maiori ergo securitate sustineatur prior responsio ⁊ negetur secōa cū suis ꝗclonibus subsequentibus quare ⁊c. ¶ Ad tertium concedo ꝙ possibile ē for. currere si possibile est for.currere Et nego ꝙ impossibile est for.currere si possibile est for.currere. Et tunc ad argumentum hec ꝓpō ē ipossibilis for.currit si possibile ē for. currere que p̄marie sic significat igit ⁊c. nego ꝗnaz: eo ꝙ illa ꝓpō impossibile est for.currere si possibile est for.currere non est officianda: q: ly ipossibile non cadit sup totuz sequens puta super notaz conditionis qd̄ tñ oporteret vñ modus nunqu determinat copulationē disiunctionē vel conditionem nisi note talium partes fuerint dicti cathegorici vel ypothetici modū subsequētis: verbi grā si ego dicerem ipossibile est te currere ⁊ tu disputas: hec ꝓpō officianda non ē: q: modus non cadit sup notaz copulationis cum ipsa non sit pars dicti cathegorici nec ypothetici. Est enim pars huius Impossibile est te currere ⁊ tu disputas vel huius te currere ⁊ tu disputas quoꝝ nullus vt liquet est dictuz cathegoricū vel ypotheticum. Eodez mō dico de ista ipossibile ē for.currere si possibile ē for. currere ꝙ non est officianda: q: modus non cadit sup notam conditionis cum ipsa non sit pars dicti cathegorici vel ypothetici vt pz intuenti. ¶ Ubi tñ fieret pars talis dicti ꝗsequētia esset bona propterea bene sequitur illa condictionalis est ipossibilis for. currit si possē ē for.currē sic p̄marie significando ergo impossibile est ꝙ for.currit si impossibile est for.currē. ¶ Uel aliter dicatur ꝙ hec propō for. currit si possibile est for.currere nō significat primarie for.currere si possibile est for.currere sed significat primarie ꝙ si possibile est for.currere: for.currit Ita ꝙ ab aĩte incipiatur significatum primarium illius condictiōalis. Concedentes illam: impossibile est for.currere si possibile est for.currere habent etiam ꝗcedere ꝙ ipossibile est te esse fratrez si tu es sacerdos. Et ꝙ tu scis regez sedere si rex sedet ⁊ tñ rex sedet ⁊ non scis ipsum sedere. Et ꝙ necesse ē for.currere si for.currit ⁊ tñ for.currit ⁊ solum contingens ē ipsū currere Et sic de alijs infinitis que non sunt vere nisi quis vellet concedere tales esse cathegoricas for. currit si possibile est for.currere tu es frater si tu es sacerdos: Rex sedet si rex sedet: Et sic de alijs vbi nota ꝗdictiōis postpōit ꝙ posset satis rōnabilr̄ sustineri qr̄ ⁊c.

Sed contra istam responsionē arguitur sic. ¶ Ex ipa sequitur ꝙ B ꝓpō nō ē officianda: tu potes esse hō q: ly potes non cadit super illū terminū hō cum non sit pars dicti cathegorici vel ypothetici: q: eē hō non est dictū cathegoricum nec ypotheticū: sed bñ eē hoiez vel ꝙ ē hō. ¶ Ad istud rñdetur ꝙ illa ꝓpō tu potes eē hō ē officiāda ⁊ modus cadit super ly homo non obstante ꝙ ly homo non sit pars alicuius dicti formaliter q: bene est pars alicuius dicti equipollenter vnde iste due ꝓpōnes conuertuntur tu potes esse homo: ⁊ te possibile est eē hominem: vbi pz ꝙ ly possibile cadit super ly hominem qui est pars dicti. Et si ex hoc infertur ꝙ hec propositio est vera aĩxp̄s potest esse homo qui est q: sue officiantes sunt vere: vz hec propositio est possibilis aĩxp̄s est homo qui est sic primarie significando. ¶ Huic dr̄ conclusionē concedēdo ⁊ multas alias subsequentes vz ꝙ aĩxp̄s qui est pōt eē homo: currere: vel disputare: q: hoc potest eē homo: currē vel disputare ⁊ hoc erit vel pōt eē aĩxp̄s qui est igitur ⁊c. patet ꝗna a resoluentibus ad resolutū ⁊ mino: etiam est vera: quia possibile est ꝙ aĩxp̄s sit hō qui est. Et etiaz q: illa ꝓpositio est possilis aĩxp̄s est hō qui est sic significando primarie: Concedit ēt ꝙ deus sciet aĩxp̄z fore qui est ⁊ qui fuit: q: B ꝓpō scietur adeo aĩxp̄s erit hō qui est ⁊ q fuit: quā sciet sic primarie significare igit ⁊c. ymo hoc pōt esse quādo ē ⁊ postq̄z fuit: ⁊ tamē hoc nō est nec erit nec fuit: quia demostro per ly hoc aliqd ꝙ non ē nec erit nec fuit: sed bene potest eē: quo posito pz secōa pars: sed prima ꝓ probat: q: hec ꝓpō est possibilis hoc est qñ est ⁊ postq̄z fuit que sic primarie significat igitur ⁊c. Similiter etiā cōcedo ꝙ aĩxp̄s poterit esse in instanti p̄senti ⁊ in instanti ꝙ est presens ⁊ tamen aĩxp̄s non est nec vnq̄z erit: ymo antichristus poterit esse oĩs homo qui est ⁊ qui fuit per totam horam preteritam ⁊ qui erit per totam horam futuram ⁊ tamen nunq̄z erit ita ꝙ aĩxp̄s est omnis hō. Etiaz concedo ꝙ possum tibi dare equū quem habui a rege ⁊ tamen non habeo aliquē equuz nec habebo aliquē equūz a rege: Et sic de infinitis quaꝝ quelz conceditur iuxta illū modum probandi superius notatū Et lz iste ꝗclones sūt contra cōem modū loquēdi intueant bñ ⁊ videbit ꝙ ita possibiles sunt sicut iste: pōt eē ꝙ aĩxp̄s sit hō qui ē: possibile est ꝙ aĩxp̄s sit omnis homo: possibile est ꝙ tu hēas equum quem habui a rege ⁊ sic de alijs que concedunt esse possibiles que si essent contra cōmunem modum loquēdi viderent ita ipossē sicut ⁊ alie de sensu diuiso.

Contra istas conclones arguit sic: p idē sequit ꝙ aĩxp̄s erit hō q erit: ⁊ ꝙ adā fuit hō qui est: ⁊ aliquando erit hec vera aĩxp̄s est hō qui est: sic significando p̄marie: ⁊ aliqñ fuit B vera: Adaz est homo qui est: sic significādo primarie. ¶ Secō do arguitur sic: sequit aĩxp̄s potest esse hō q ē igit aĩxp̄s potest esse hō ⁊ ille est: ex quo seqtur ꝙ aĩxp̄s est: qd̄ est falsum. Et prima ꝗna patet: q: ly qui habet resolui per ⁊ ⁊ ille vnde bene sequitur aĩxp̄s erit qui est: igitur aĩxp̄s erit ⁊ ille est ⁊c. ¶ Ad primum dicitur negando ꝗnam: quia hec propositio antichristus potest eē homo qui est: est officiabilis ⁊ non ille assignate de preterito vel de futuro sed resolubil es quousque deueniatur ad relatiuum: quod quidem relatiuū habet tunc resolui per ⁊: ⁊ illud.

¶ Ad secundum argumentum nego consequentiam: Et tunc ad ꝓbationē dico ꝙ illud relatiuū qui non hz resoluī dum mō suppōat respectu termini modalis: vnde ꝑ illō argumentū ꝓbarē ꝙ hec est falsa: possibile est ꝙ añxp̄s sit homo qui est: inferendo illā possibile ē ꝙ añxp̄s sit hō ⁊ ille est: vnde sicut nō sequtur. a. termin⁹ significat chymeram que est ergo. a. termin⁹ significat chymeraz ⁊ illō ē: sic non sequtur: añxp̄s pōt esse hō qui est igit añxp̄s potest esse hō ⁊ ille est. Et hoc q: arguit cuz termino officiabili. Et si ex his concluderes ꝙ sensus cōpositus ꝙuertit cuz sensu diuiso: dico ꝙ vez est qñ vtrobiqz modus ē primū ꝓbabile. Ita ꝙ bene sequtur possibile est hoc eē hoiem qui est: igit hoc pōt esse hō qui ē ⁊ eō. Sed qñ mod⁹ nō vtrobiqz est p̄mus terminus tunc sensus cōposit⁹ nō conuertit cū sensu diuiso: vñ non sequtur: duo instantia pñt eē ergo possibile ē duo instantia eē. Nec sequtur possibile est omnez hoiem esse sor. igitur oīs hō pōt esse sor. Et sic de multis alijs: verūtamē si tibi hec nō placeret doctria posses hñe modum rñdendi ad priores ꝛclusiōes adductas quālibet illaz negando: dicēdo ꝙ sequtur: añxp̄s pōt eē hō qui est ergo añxp̄s pōt esse hō ⁊ ille est: Sed non sequtur: hec ꝓpō est possibilis añxp̄s ē hō qui est q̄ primarie sic significat ergo añxp̄s pōt esse hō qui ē: sed bñ seqt ergo potest esse ꝙ añxp̄s sit hō qui ē: vel possibile est añxp̄m esse hoiem qui ē. ¶ Et si queritur quare sequtur añxp̄s pōt esse hō q ē: igit añxp̄s pōt eē hō ⁊ ille ē; ⁊ nō sequtur pōt eē ꝙ antixp̄s sit hō qui est: igit pōt esse ꝙ añxp̄s sit hō ⁊ ille ē. ¶ Huic dr ꝙ hec est cā: q: in p̄ma vbi ly pōt ꝑsonaliter sumit non cadit sup ly q: q: non determinat nisi qd ab eo regitur. Cum igit p̄cise illud cōplexū eē ab eo regat: igit non determinat nisi illud. Sed in scda ꝓpōne ly pōt iꝑsonaliter sumptū determinat totū subsequēs: q: totuz regitur ab eo: ió vna est bona ꝓña ⁊ alia non. Silr dicat de ly possibile ⁊ ipossibile ꝙ tātū determināt q̄tū a suo vbo regitur ꝓpterea in ista possibile ē añxp̄m esse hoiem q ē: ly possibile determinat totū dictum subsequens: q: totuz illud regitur ab illo verbo est: ⁊ hoc q: iꝑsonalr sumit. Sed in ista añxp̄m possibile est esse hoiem qui est: ly impossibile solū determinat ly hoiem esse: q: illud solum regitur ab illo vbo ē cum ꝑsonaliter sumat: Et ꝓnter ī alijs modis dicatur. ¶ Et si queritur qūo dz probari illa añxp̄s potest esse hō qui est: dico ꝙ dz incipi a relatiuo: q: ē primus terminus ꝓbabilis ex quo modus ipsuz non determinat: sic vz: ꝙ añxp̄s pōt esse hō ⁊ ille est: quo facto officietur tunc illa añxp̄s pōt esse homo. ¶ Et si itez queritur quare relatiuū est magis p̄mus termin⁹ ꝓbabilis q̄z modus dicat ꝙ hoc ideo est: q: ꝓpō nūq̄z habet officiari nisi modus totum subsequēs determinet: q: ergo non determinat totū sequēs Jō dz incipi a relatiuo vt ꝓpō de mō officiari possit: Et sic ꝑz qd ī hac mā ē dōz.

Juxta responsionē primā ponā quasdaz ꝛclōnes modis officiabilibus ꝑtinentes qbus clare appebit qualr sit respondendū ad ꝓpōnes ꝓpositas officiabiliter ꝓbandas Et primo de modis nolalibus vel equalentibus. ¶ Prima est tu non potes eē maior q̄z iam es ⁊ tñ tu eris maior q̄z iam es ꝓbat: q: pono ꝙ tu eris maior q̄z iaz es tūc ꝑz secunda ꝑs. Et pria ꝓbat: q: hec ꝓpō nō ē possibilis: Tu es maior q̄z iā es ⁊ illa sic p̄marie significat ergo tu potes esse maior q̄z iam es: ex quo sequtur ꝙ deus non pōt ꝓducere perfectiores hoies q̄z iā ꝓducit: ⁊ generare aliquem hominē quē iam non generat: ⁊ tñ deus ꝓducet ꝑfectiores hoies q̄z iam ꝓducit ⁊ generare aliquē hoiem quem iam non gñat. Et ꝓsilr dicit ꝙ tu non potes scire plura q̄z scis vel esse alicubi q̄z tu es vel aliter loqui q̄z tu loqueris Et sic de infinitis.

Secunda conclusio necesse est. a. eē ⁊ impossile ē. a. esse ⁊ tñ vnum. a. est oē. a. ꝓbatur ⁊ pono ꝙ. a. conuertatur cum isto termino deus: tunc ꝑz ꝙ possibile est. a. eē quia possibile est deum esse: Et ꝙ impossibile est. a. eē ꝓbatur: q: hec ꝓpō est impossibilis. a. sunt que primarie significat. a. esse igitur ⁊ c̄. Et si dicitur ꝙ illa duo sunt opposita negetur eo ꝙ dictuz vnius est singularis numeri ⁊ reliquū pluralis. ¶ Verūtamē cū ꝓponunt tales ꝓpositiones querat quid est. a. quo habito: querat vtruz ly. a. teneat in nūero plurali vel in nūero singulari. Si ī nūero plurali vtiqz cōcedat ꝑ Impossē. a. eē. Et neget ꝑ posse est. a. eē. Si in nūero singlari neget ꝑ ⁊ cōcedat scda si vna ī nūero singlari ⁊ reliq̄ in plurali ꝓcedāt vtreqz.

Tertia conclusio necesse ē ꝙ deus ē ⁊ tamē possibile est ꝙ deus non est: prima ꝓbat: q: necesse ē deū esse. Et scda ꝓbatur: Nā ꝑ est ꝙ deus non ē demstando te ⁊ hoc ē possibile igitur possibile ꝙ deus non est. Et consimilter arguitur ꝙ necesse est ꝙ tu non es. Et si ex hoc arguitur ꝙ necesse est te non eē. ¶ Rñdeatur dubitando ꝓñam: vtr ly ꝙ in añte teneatur relatiue vel coniunctiue. Si relatiue ꝓña non vz: Si cōiunctiue tunc est bona: sed añs tunc est falsum: ꝓpterea cū ꝓponunt iste: possibile est ꝙ deus nō est: Necesse ē ꝙ tu nō es: distinguatur de ly ꝙ sicut superius est demonstratum ⁊ c̄.

Quarta conclusio necesse est aliquaz propositionez esse veram quā non necesse est esse veram: ꝓbat: nam hec propositio est necia Aliqua ꝓpō est vera quā non necesse est esse veram ⁊ ipsa sic primarie significat igit ⁊ c̄. Ex eodem sequtur ꝙ necesse ē aliquā ꝓpōnē eē verā que potest esse falsa: sic significando ⁊ ꝙ necesse est hominem esse q vel que potest non esse.

Quinta conclusio ē possibile ē ꝙ vnū istorum sit verum ⁊ reliquuz est vez: demstatis duobus ꝗdictorijs ⁊ tamē impossibile ē ꝙ vnū illoz sit vez ⁊ ꝙ reliquū sit verū: ꝑz prima pars: eo ꝙ ē vna copulatiua cuius vtraqz pars est vera supposito ꝙ hec sit vera rex sedet: Et secūda ꝓbat: Nam hec ꝓpō est īpossibilis vnū istoz ē vez ⁊ reliquuz est verum que p̄iarie significat ꝙ vnū istoz ē vez ⁊ ꝙ reliquū est vez igitur īpossibile ē ꝙ vnū istoz est verum ⁊ reliquum sit vez. ¶ Ex eodem sequtur ꝙ possibile ē. a. eē ⁊. a. non est ⁊ tñ īpossibile est. a. eē ⁊ ꝙ. a. non ē: pria. n. ē copulatiue ꝓbabilis: ⁊ scda officiabilr.

Sexta conclusio possibile ē chymeraz esse ⁊ deū nō eē ⁊ tñ impossibile ē chymerā esse. ¶ Secunda ꝑs per se ꝑz: ⁊ prima probat: hec ꝓpō est possibilis chymerā esse ⁊ deū non sunt que primarie sic significat igit ⁊ c̄. ¶ Et si arguit sic: hec ꝓpō ē impossibilis Chymera ē ⁊ deus non est primarie significans chymerā esse ⁊ deū non esse ergo ipossibile est chymerā eē ⁊ deū non eē. ¶ Huic dr ꝓcedēdo istam aliam illatā: non tñ concedo opposita: q: ꝓcedo vnā tenendo dictū cathegoricū: ⁊ concedo reliquaz tenēdo dictum ypotheticū. Ideo si tibi ꝓponeret: possibile ē chymeram esse ⁊ deū non eē: deberes illaz distinguere nūqd dictum istius eēt cathegoricū vel ypotheticū: Si cathegoricum concedat illa: Si ypotheticū neget eadem: Et cō similiter dicat ad aliam Impossibile ē chymerā eē ꝓcedēdo eā in dicto ypothetico ⁊ negando eadez in dicto cathegorico. ¶ Ex eadē conclusione sequtur ꝙ necesse ē hoiem esse asinum ⁊ deuz non esse: q: hec propositio est necessaria hominem esse asinum ⁊ deus non sunt: que primarie significat hominem esse asinum ⁊ deum non esse igit ⁊ c̄. Et sic ꝓsequenter cōcedit ꝙ īpossibile ē te nō eē ⁊ añxp̄z fore: q: hec ꝓpō est impossibilis te non esse ⁊ añxp̄s erunt que primarie significat te non esse ⁊ antixp̄m fore. Etiam ꝙ contingens est te esse ⁊ deum esse q: hec propositio est ꝓtingēs te esse ⁊ deū sūt sic p̄marie significādo ⁊ sic de infinitis quaz q̄lz ē va in dicto cathegorico sz nō ypothetico: ¶ Conclusiones scie sunt iste: Prima est tu scis sor. correspondere ꝙ tu es asinus vel platonem scire ꝑ. a. demonstrando illaz deus est ⁊ tamen nec sor. credit ꝙ homo est asinus nec plato scit ꝑ. a. demonstrando idem: ꝓbat ⁊ pono ꝙ sor. credat platonē scire hoc. a. quo posito arguit sic sor. credit platonem scire ꝑ. a. igitur sor. credit ꝙ hō est

asinus vel platonem scire hoc.a. patet consequentia a pte disiuncti ad totum tunc sic illa ꝓñia est bona ⁊ añs est vex igitur ⁊ ꝓñs si ergo ꝓñs est verũ pono cum toto casu ꝙ tu scias illud ⁊ ꝙ plato non sciat B.a. tũc arguitur sic: hec propositio est scita a te so:.credit ꝙ hõ est asinus vl'platonem scire B.a.que primarie significat so:. credere ꝙ hõ ẽ asinus vl'platonẽ scire B.a.igit tu scis so:.credere ꝙ tu es asinus vel platonẽ scire B.a.ꝙ est ꝑma ps ꝓclusionis. Secundã ptẽ ꝓclusionis pono in casu qꝫ ⁊c.

Secunda conclusio qcqd necesse ẽ non esse scitum scis ⁊ qcqd necesse est non esse scitũ non scis ꝓbat ⁊ pono ꝙ nullũ nẽcium sit scitum tunc capio illã ꝓpõnẽ qcqd necesse est non est scitum que cũ sit vera scias eã sic primarie significãdo ⁊ arguit sic hec ꝓpõ est scita a te qcqd necesse est non est scitum que primarie significat qcqd necesse est non esse scitum: igit qcqd necesse est nõ eẽ scitũ scis: patet consequentia ab officiantibus ad officiatũ. Scõa ps ꝓclusionis probat: nam B ꝙ necesse est non eẽ scitum non scis demõstrando illam hõ est asinus ⁊ B ꝙ necesse est non eẽ scitum non scis demõstando illaz nullus deus est ⁊ sic de singulis continue demõstando nẽcio nõ scita: igit qcqd neẽe ẽ non esse scitum non scis pz ꝓñia a singularibus ad vl'ez sufficienter enumeratis ⁊ sic pz tota ꝓclõ que possibilis ẽ tenendo primam ptem in sensu cõposito ⁊ reliquũ in sensu diviso: ipsa tñ ipossibilis fo:et sub eodẽ sensu.

Tertia conclusio so:.tñ duas cathegoricas scit esse veras ⁊ plato mille ꝓpõnes scit eẽ veras ⁊ tñ so:.scit in duplo plures ꝓpõnes eẽ veras q̃ plato scit eẽ vas: ꝓbat ⁊ pono ꝙ plato sciat mille ꝓpõnes eẽ veras ⁊ so:.sciat solũ duas.s. a.b.sit.a.illa deus est ⁊.b.illa in duplo plures ꝓpõnes sũt vere q̃ plato scit esse veras: isto posito pz prima ps ꝓclusionis ⁊ scõa ꝓbatur: nam hec ꝓpõ est scita a so:.plures ꝓpositiones sunt vere q̃ plato scit eẽ veras que primarie significat plures ꝓpõnes eẽ veras q̃ plato scit eẽ veras: igꝫ so:.scit in duplo plures propositiones esse veras q̃ plato scit esse veras que est scõa ps ꝓclusionis.

Quarta cõclusio tu scis hoc sciri a te ꝙ dubitas non sciri a te demonstrãdo illam chymera est ⁊ tñ nec B scitur a te nec B dubitas sciri a te. Istius ꝓclusionis scõa pars de se est manifesta: sed prima ꝓbat ⁊ capio hanc ꝓpõnem hoc scit a te ꝙ dubitas ⁊ cum ipsa sit falsa tu non scis illã que primarie significat B sciri a te ꝙ dubitas: igit hoc sciri a te ꝙ dubitas non scit a te: ista ꝓñia est bona ⁊ añs est verus: igitur ⁊ ꝓñs si ergo ꝓñs ẽ vex pono ꝙ scias illud ⁊ arguo sic tu scis illaz propõnẽ B sciri a te ꝙ dubitas nõ scit a te q̃ primarie significat hoc sciri a te ꝙ dubitas nõ scit a te igit tu scis hoc sciri a te ꝙ tu dubitas hoc nõ sciri a te que est prima pars conclusionis ⁊ consequentia pz per regulam supius allegatã.

Quinta cõclusio tu scis verum esse falsum ⁊ nẽcium eẽ impossibile ⁊ tñ nullum verũ est falsum nec aliqõ nẽcium ẽ impossibile: scõa ps pz: sed prima ꝓbat hec ꝓpõ est scita a te verum ẽ falsum ⁊ nẽcium est ipossibile q̃ primarie scis significare vex eẽ falsum ⁊ nẽcium eẽ ipossibile: igit tu scis verum eẽ falsum ⁊ nẽcium eẽ ipossibile. ¶ Ex eodẽ etiam sequit ꝙ tu scis hoiem eẽ asinũ ⁊ deũ non eẽ: q: hec ꝓpõ est scita a te hominem eẽ asinũ ⁊ deus non sunt q̃ sic primarie significat ⁊ sic de multis alijs quax quelz est va in dicto cathegorico sed non in ypothetico.

Sexta cõlusio est ista tu scis regez sedere vel nullũ regẽ sedere ⁊ tñ tu non scis nullũ regẽ sedere: nec scis aliquẽ regẽ sedẽ: istꝰ conclusionis scõa ps pz dato ꝙ vtrũq; illox sit tibi dubiũ rex sedet ⁊ nullus rex sedet ꝙ credat sic primarie significare: ⁊ prima ps ꝓbat: q: hec ꝓpõ est scita a te rex sedet vl' nullus rex sedet q̃ scis sic primarie significare: igit tu scis regẽ sedere vel nullũ regez sedere ⁊ si ex hoc infert ꝙ tu scis regez sedere vel scis nullũ regẽ sedere tanq̃ a ꝓpõne de disiuncto extremo ad propositionẽ disiunctiuam: huic dicitur ꝙ non semp est illud allegatũ vex ⁊ B qñ disiũctũ determinat per terminũ modalẽ: Uñ non sequit nẽcio rex sedet vel nullus rex sedet: igitur nẽcio rex sedet vel nẽcio nullus rex sedet etiã non sequit illud disiunctũ hõ vel al nꝰ significat primarie hoiez vel asinũ: illud disiũctũ significat primarie hoiem vel significat primarie asinũ ⁊ sic de multis alijs: ymo ẽt nõ sequit tu scis regẽ sedere vel nullũ regẽ sedere sed tu non scis regẽ sedere: igit tu scis nullũ regẽ sedere: nec arguit a disiunctiua cuz ꝓdictorio vnius ptis ad alteram ptẽ sed arguit ab vna de disiuncto extremo q̃ cũ opposito vniꝰ ptis non infert reliquã vbi fit determinatio modi sup disiunctũ ⁊ ꝓñ in alijs dicat: Et sic dicta de scire sufficiant in pñti. ¶ Conclusiões credulitatis sũt iste: pª est tu credis ꝙ ipossibile ẽ te credẽ ⁊ tñ qcqd credis potest te credere. ¶ Scõa ps est manifesta sed pria ꝓbat ⁊ pono ꝙ tu credas hãc ꝓpõnẽ hõ est asinus tũc sũmo hãc propositionẽ ꝙ ipotest tu credis que cũ sit va credas tu eam ⁊ suum significatũ ꝑmariũ ꝙ credas ꝑmarie significari ab illa: tũc arguit sic tu credis hanc ꝓpõnẽ ꝙ ipotest ẽ tu credis q̃ credis primarie significare ꝙ ipotest te credere: igit tu credis ꝙ ipossibile est te credẽ q̃ ẽ pria pars conclusiõis. Ex eadẽ ꝓclone sequit qcqd credit a so:.eẽ creditur a te ⁊ tñ credit a so:.eẽ ꝙ non credit a te: ponat ꝙ so:.credat multas ꝓpõnes quas nõ credas eẽ: ſz solũ credas istã qcqd credit a so:.est: tũc pz ꝑma ps q: tu credis hanc ꝓpõnẽ qcqd credit a so:.ẽ q̃ credis ꝑmarie sic significare igit ⁊c. Et scõa pars etiã pz q: aliquas ꝓpõnes esse credit so:.quas tu non credis: igit aliqd credit a so:.eẽ ꝙ non credit a te. ¶ Scõa ꝓclõ tu credis hoc.a.significare primarie deũ eẽ qñ credis hoc.a.significare priarie ꝙ hõ est asinus: ꝓbat ⁊ pono ꝙ.a.sit illa deus est q̃ significet ꝑmarie deũ eẽ sed credis ipsũ.a.significare ꝑmarie hoiem esse asinũ isto posito pz vitas huiꝰ hoc.a.significat priarie deum eẽ qñ credis hoc.a.significare primarie ꝙ hõ ẽ asinus si ergo ipsa est vera credas tu eaz ⁊ ipsaz primarie significare sic termini ꝑcedẽtes tũc arguit sic tu credis istaz propositionẽ hoc.a.significat ꝑmarie deũ eẽ qñ credis hª .a.primarie significare ꝙ homo est asinus q̃ credis primarie significare ꝙ hoc.a. significat primarie deum esse quãdo credis hª.a.significare priarie ꝙ homo ẽ asinus: igit tu credis hoc.a.ꝑmarie significare deuz eẽ qñ credis hoc.a.significare ꝑmarie ꝙ hõ ẽ asinus. ¶ Et si ex hoc arguit ꝙ qñ credis hoc.a.significare ꝑmarie ꝙ hõ ẽ asinus credis hoc.a.significare ꝑmarie deũ eẽ: negat ꝓñia: q: arguit a sensu cõposito vo ad sensũ diuisũ falsũ vbi modus non vtrobiq; ẽ ꝑmus terminꝰ. ¶ Ex eadẽ ꝓclone sequit ꝙ tu credis ꝙ hõ ẽ asinꝰ qñ nõ decipis ⁊ ꝙ ab aliquo creditur deũ nõ eẽ qñ nullꝰ decipit ⁊ tu credis te nõ eẽ qñ credis ꝑcise sicut ẽ ⁊ ꝙ ego credo duo ꝓdictoria eẽ sil' va qñ credo eadẽ eẽ simul falsa: ymo credis hoiez eẽ asinũ qñ ñ credis hoiez eẽ asinũ ⁊ sic de ifinitis q̃x q̃lz vificat vt ꝑª. ¶ Tertia ꝓclõ so:.solũ credit vex eẽ vex: ⁊ plato solum credit vex eẽ vex ⁊ tñ so:.decipit ⁊ plato nõ decipit: ꝓbatur ⁊ pono ꝙ so:. solũ credat hanc eẽ verã deus est q̃ credat hanc hõ est aial ⁊ ꝙ plato credat illã deꝰ ẽ eẽ verã non credẽdo illã eẽ aliqd aliud: isto posito pz ꝙ so: solum credit vex eẽ vex q: so:. solũ credit istud vex deus ẽ esse illud vex hõ est aial: igit solũ credit vex eẽ vex pz ꝓñia eo ꝙ arguit ab iferiori ad suũ supius sine ipedimẽto eo ꝙ ly solũ ipedit nec ly credit: sequit .n.bñ solus iste hõ currit igꝫ solũ hõ currit sil'r sequit tu credis so:. eẽ hoiem igit credis hoiem eẽ hoiem ⁊ sic pz pria ps ꝓclõnis: ⁊ ꝙ plato solũ credit vex eẽ vex pz q: plato solũ credit B vex deꝰ ẽ eẽ B vex deꝰ ẽ: ⁊ ꝙ so:.decipit: pz q: credit falsũ eo ꝙ credit illã deus ẽ eẽ illã hõ est aial ꝙ ẽ falsũ ⁊ ꝙ pla.nõ decipit patet q: solũ credit vex vt ꝑdictũ ẽ. ¶ Ex eodẽ sequit ꝙ tu solũ mõ credis hoiez eẽ hoiez ⁊ plato solus mõ credit hoiem eẽ hoiez ⁊ tñ tu decipis ⁊ plato nõ decipit pz supposito ꝙ tu solũ credis so:.eẽ platonẽ ⁊ plato solũ credat so:.eẽ so:. ¶ Quarta ꝓclõ ocm ꝓpõnẽ q̃ credis esse verã aliquis hõ credit eẽ verã ⁊ tñ tu credis aliquã ꝓpõnẽ esse

veram q̃z nullus homo credit esse veram probatur ⁊ assi
gno hanc ꝓpõnẽ aliq̃ ꝓpõ est va q̃z nullus hõ credit eẽ ve
ram: que cũ sit va ponat q̃ credas ipsã ⁊ suũ significatuz
primariũ q̃ credas p̃marie significari p eaz: isto posito pz
prima ps ꝛclonis p suas exponẽtes: ⁊ scõa ps ꝓbat: hec
propõ credit a te aliq̃ ꝓpõ est vera q̃z nullus hõ credit eẽ
verã q̃ p̃marie significat aliquam ꝓpõnẽ eẽ verã q̃z null⁹
hõ credit eẽ verã: igit tu credis aliquã ꝓpõnẽ eẽ veraz q̃z
nullus hõ credit eẽ verã ⁊ si ex ꝝ infert q̃ aliquã ꝓpõnez
credis eẽ verã q̃z nullus hõ credit eẽ veram negat ꝓña qꝛ
arguit a sensu cõposito vo ad sensũ diuisũ falsũ ⁊ a termi
no stante ꝛfuse tñ ad eundẽ stantẽ determinate. ¶ Etiaz
non sequtur tu credis aliquã ꝓpõnẽ eẽ veraz q̃z solũ mõ ali
quis hõ credit eẽ verã: igit falsũ est q̃ tu credis aliquã ꝓ
positionẽ esse verã q̃z nullus hõ credit eẽ verã: ista.n. stãt
simul aliq̃ ꝓpõ est va q̃z nullus hõ credit eẽ verã ⁊ aliqua
propõ est vera q̃z solũ mõ aliqs hõ credit eẽ verã Jõ nõ
mirũ si qualz illaꝫ credis cũ quelz illaꝫ sit va. ¶ Verũtñ
si arguit tu credis aliquã ꝓpõnẽ eẽ verã q̃z nullus hõ cre
dit eẽ verã: igit tu credis aliquã ꝓpõnẽ eẽ verã ⁊ iã null⁹
homo credit eẽ verã: ꝛcedat ꝓña qꝛ sequt aliq̃ ꝓpõ ẽ va q̃z
nullus hõ credit eẽ verã: igit aliq̃ ꝓpõ est va ⁊ illã nullus
homo scit esse verã ꝓña bona qꝛ relatiuũ non impeditum
habet resolui ⁊ p modũ demõstratiuũ tũc sic illa ꝓña ẽ bona
credita a te eẽ bona ⁊ añs ẽ creditũ a te igit ⁊ ꝓñs. ¶ Ex
ista ꝛclone sequt q̃ ego credo aliqd eẽ q̃ nõ credo eẽ ⁊ q̃
tu credis multa eẽ q̃ ipossibile ẽ te credere eẽ: ymo soꝛ.cre
dit eẽ q̃ non credit nec ymaginat nec itelligit esse ⁊ sic de
multis alijs que oia sequunt ex illa ꝛclone va. ¶ Quinta
conclusio oi mõ quo credis eẽ: credis esse ⁊ tñ aliquo mõ
credis eẽ quo mõ nõ credis esse ꝓbat p̃ma ps p suas ex
ponẽtes qꝛ aliquo mõ quo mõ credis eẽ credis eẽ ⁊ nõ ẽ
mod⁹ qũo credis eẽ qn illo mõ credis eẽ igit. ⁊c̃. ¶ Se
cunda ps ꝓbat ⁊ capio ꝓpõnẽ istã: est qũo non credis eẽ
ipsa vera: ponat ergo q̃ scias ipsã ⁊ suũ significatũ prima
riuz q̃ credas p̃marie significari p illaz quo posito sequt q̃
tu credis eẽ qũo nõ credis eẽ ⁊ cũ oẽ q̃ credit aliquo mõ
credat sequt q̃ si tu credis eẽ qũo nõ credis esse q̃ aliquo
mõ credis eẽ qũo non credis eẽ sine ille modus fuerit ne
cessarius sine cõtingẽs. ¶ Et si ex hoc ꝛcludit q̃ duo ꝗdi
ctoria sunt sil' va: negat dicẽdo q̃ illa nõ sunt ꝗdictoria oi
modo quo credis eẽ credis eẽ ⁊ aliquo mõ credis eẽ qũo
non credis eẽ qꝛ q̃lz illaꝫ ẽ affirmatiua sed ꝗdictoriũ affir
matiue vlis est illud nõ oi mõ quo credis eẽ credis eẽ q̃
huic equipollet aliq⁹ mõ quo credis eẽ ñ credis eẽ qõ falsũ
est: verũtamẽ: ꝝ eẽt falsa aliquo mõ credis eẽ qũo nõ cre
dis eẽ si ly aliquo mõ eẽt añs relatiui subsequẽtis sz iã in p
posito nolo q̃ sit sunz añs sed p̃cise vnus termin⁹ noialis
carens relatiuo determinãs totũ subsequẽs sicut qñ dr̃ ali
quo mõ tu es hõ vel aliquo mõ ois hõ ẽ aial ⁊c̃. ¶ Et si
querit q̃ est añs illi⁹ relatiui dico q̃ nõ hz añs explicitũ sz
implicitũ: ꝓpterea ꝝ ꝓpõ aliquo mõ credis eẽ qũo nõ cre
dis eẽ equalet isti aliquo mõ tu credis aliquo mõ eẽ qũo
non credis eẽ q̃ vez ẽ. ¶ Ex ista ꝛcldne sequt q̃ tu credis
aliquo mõ deũ eẽ quo ñ credis ipz eẽ ⁊ q̃ credet aliquo
modo eẽ qũo nõ credet eẽ sicut iã credit eẽ q̃ non credit
esse ymo credet eẽ sic nõ credit nec credebat nec credet
esse ⁊ sic de alijs ifinitis sequẽtibus ex illa ꝛ⁰ne. ¶ Sexta
conclusio qualitercũq̃z tu credis eẽ talr credis eẽ ⁊ tñ ali
qualiter credis eẽ nõ qualr credis eẽ. ꝓria ps pz p expo
nentes nã aliqualr credis eẽ ⁊ talr credis eẽ ⁊ nõ aliquali
ter credis eẽ qñ taliter credis eẽ igit ⁊c̃. ¶ Et scõa ps p
batur ⁊ assũmo hanc ꝓpõnẽ: ẽ non qualr credis eẽ q̃ cuz
sit vera ponat q̃ credas ipsã ⁊ suũ significatũ p̃mariuz q̃
credis p̃marie significari p illaz quo posito sequt q̃ tu cre
dis eẽ nõ qualr credis eẽ: si ergo credis eẽ ñ q̃lr credis eẽ
patet ꝓña qꝛ oẽ q̃ credit nẽcio vel ꝛtingẽter credit ⁊ tũc
vltra nẽcio vel ꝛtingẽter credis eẽ nõ qualr credis eẽ: igit
aliqualr credis eẽ ñ qualr credis eẽ: pz ꝓña ab iferiori ad
suũ supius sine ipedimẽto. ⁊ si ex his itez ifert q̃ duo ꝗ
dictoria sunt sil' va negat ꝓña qꝛ illa duo nõ sũt ꝗdictoria
qualitercũq̃z credis eẽ talr credis eẽ ⁊ aliqualr credis esse
non qualiter credis esse ex quo quelibet illarum est affir
matiua sed ꝗdictoriũ affirmatiue dat p negationẽ ꝓpositã
toti aliqualr qualr credis eẽ nõ credis esse q̃ est falsum.
¶ Debet.n. dici ad ꝓñs sicut in illa ꝛclone q̃ ꝝ esset falsa
aliqualr credis eẽ nõ qualr credis eẽ si ly aliqualr eẽt añs
relatiui sed nõ est añs relatiui ymo vn⁹ termin⁹ aduerbial
non hñs relatiuũ cadens sup totũ subsequẽs recte: sicut ꝝ
aliqualr deus ẽ vel tu sedes: vñ ipsius relatiui añs explici
tum nõ est sz inclusuz. Jõ hec ꝓpõ aliqualr credis eẽ non
qualr credis eẽ equalet isti aliqualr credis aliqualiter esse
non qualr credis eẽ q̃ vez est. ¶ Ex ista ꝛclone sequt q̃
tu credis aliqualr eẽ qualr nõ põt credere eẽ ⁊ q̃ credis
te credere qualr nullus hõ mũdi põt credere ⁊ q̃ soꝛ. vl'
plato credit aliqualr deũ eẽ qualr nullus illoꝫ credit eẽ ⁊
sic de infinitis. ¶ Conclusiões significationis sũt iste p̃ria ẽ
tñ.a. eẽ vez significat p.a. ⁊ non tñ.a. eẽ vez significat
per.a. ꝓbat: ⁊ pono q̃.a. sit illa copulatiua tñ.a. ẽ vez ⁊
non tñ.a. est vez tũc qcqd significat ps copulatiue: igitur
tantũ.a. eẽ vez significat tota copulatiua. Silr nõ tñ.a. eẽ
verum significat alia ps copulatiue: igit nõ tñ.a. eẽ verũ
significat tota copulatiua que ẽ.a. ¶ Ex eodẽ sequt q̃ oẽm
hominẽ currere hoc.a. significat ⁊ tñ hoiez nõ currere h⁰
.a. significat vt posito q̃.a. sit hec copulatiua ois hõ currit
⁊ hõ non currit. ¶ Silr regẽ sedere hoc.a. significat ⁊ tñ
nullũ regẽ sedere hoc.a. significat dato q̃.a. sit illa ꝓpõ co
pulatiua rex sedet ⁊ nullus rex sedet. ¶ Verũtamẽ non
concedit in isto casu q̃ regẽ sedere illa ꝓpõ p̃riarie signifi
cat: nec q̃ nullũ regẽ sedere illa ꝓpõ p̃marie significat i sen
su cõposito: sed.a. ꝓpõ significat p̃marie regẽ sedẽ ⁊ null
lum regez sedere ex quo nõ sequt postea q̃.a. ꝓpõ signifi
cet p̃rimarie regẽ sedẽ qꝛ a toto copulato ad alterã ptẽ cũ
termino officiabili p⁰ termino ꝓbabili nõ vz argumentũ:
posset tñ ꝛcedi q̃ nullũ regẽ sedere significat p̃rimarie.a.
ꝓpõ in sensu diuiso qꝛ nec illũ regẽ sedere significat p̃ria⁹
.a. ꝓpõ nec illũ nec illũ nec sic de singulis. ¶ Ymo ꝛcedi
tur in alio casu q̃ regẽ sedere p̃marie significat.a. ꝓpõ ⁊
tamẽ nullũ regẽ sedẽ significat p̃riarie.a. ꝓpõ vt posito q̃
.a. sit illa rex sedet tũc regẽ sedere significat p̃riarie.a. ꝓpo
quia.a. ꝓpõ significat p̃riarie regẽ sedere ⁊ q̃ nullũ regez
sedere significat p̃marie.a. ꝓpõ pz qꝛ nec illũ regẽ sedere
significat p̃riarie.a. ꝓpõ nec illũ nec illũ nec sic de singulis
⁊ sic pz q̃ ꝛclo ẽ possibilis tenẽdo in vna ly significat i sen
su cõposito ⁊ i alia in sensu diuiso vbi tñ vtrobiqz eẽt sen
sus cõpositus vl' diuisus negaret ꝛclo. ¶ Scõa ꝛ⁰ qcqd
scitur a soꝛ. eẽ vez significat p.a. ⁊ aliqd scit a soꝛ. eẽ verũ
q̃ nõ significat p.a. ꝓbat ⁊ pono q̃ soꝛ. sciat verum eẽ q̃
deus ẽ ⁊ q̃ celũ mouet ⁊ sit.a. alla ꝓpõ qcqd scit a soꝛ. eẽt
verũ q̃ significet p̃marie q̃ qcqd scit a soꝛ. ẽ vez tũc pz q̃
quicqd scit a soꝛ. eẽ vez significat p.a. qꝛ.a. significat qcqd
scitur a soꝛ. eẽ vez ⁊ q̃ aliqd scit a soꝛ. eẽ vez q̃ nõ signifi
catur p.a. pz deũ eẽ ⁊ celũ moueri scit a soꝛ. eẽ vez ⁊ illõ
non significat p.a. igit ⁊c̃. ⁊ sic pz politas ꝛclonis ptim i
sensu cõposito ⁊ ptim in sensu diuiso. ¶ Sed in sensu cõ
posito ꝛcedo q̃ aliq̃ ꝓpõ cathegorica significat hoiez esse
animal ⁊ hoiez eẽ asinũ qꝛ ꝝ ꝓpõ hõ ẽ aial significat hoiez
esse aial pz ⁊ ẽt significat hoiez eẽ asinũ qꝛ substãtiuũ signi
ficat hoiez ⁊ copula eẽ ⁊ p̃dicatũ asinũ ⁊ tota ꝓpõ signifi
cat iuxta cõpõnez suoꝫ terminoꝫ: igit tota ꝓpõ significat
hoiem eẽ asinũ lz ꝝ fit ex ꝓñti ⁊ scõarie qꝛ solũ p̃marie si
gnificat hoiez eẽ aial. ¶ Ex isto sequt q̃ hoiez eẽ aial signi
ficat p̃ma^c.a. ꝓpõ ⁊ tñ.a. ꝓpõ ñ significat p̃ma^c hoiez eẽ
animal vt capta tali ꝓpõne hoc ẽ aial q̃ sit.a. tũc pz q̃ ꝝ eẽ
animul significat p̃marie.a. ꝓpõ ⁊ hoc est hõ vt suppono
igitur hoiez esse aial significat p̃rimarie .a. propõ ⁊ tñ.a.
ꝓpõ ñ significat p̃ma^c hoiez eẽ aial sz scõarie sic ista hõ ẽ
hõ significat p̃riarie hoiez eẽ hoiez ⁊ scõarie hoiez eẽ aial
hoiem eẽ corp⁹: hoiez eẽ subam ⁊ sic de alijs sz vsus infe
rius significat hoiez eẽ soꝛ. hoiez eẽ platonẽ cesarẽ añrpm
⁊ sic de alijs ifinitis scõarie ⁊ ꝓñter. ¶ Tertia ꝛ⁰ sic aliq̃
propõ va significat p̃marie chymerã eẽ ⁊ deuz non eẽ sic
aliqua ꝓpõ falsa significat p̃marie deũ eẽ ⁊ hoiez eẽ aial p
batur p̃ria ps ꝛclonis ⁊ recipio hãc ꝓpõnẽ chymerã eẽ ⁊

deus non sunt patet q̃ ipsa est vera ⁊ non significat p̃mari/ rie nisi chymerã esse ⁊ deũ nõ eẽ igit ⁊c. sed̃a ps ꝛcl'onis probat de tali deũ eẽ ⁊ hõ sunt aial ⁊ pz q̃ illa est falsa si/ gnificando p̃marie deũ eẽ ⁊ hoiem eẽ aial ⁊ sic pz possibi litas ꝛcl'onis in dicto cathegorico ⁊ nõ ypothetico. ¶ Ex ista ꝛcl'one segt q̃ chymerã eẽ ⁊ deũ nõ eẽ est falsũ ⁊.a. ꝓpõ significat p̃marie chymerã esse ⁊ deũ nõ eẽ: ⁊ tñ.a. ꝓpõ non ẽ falsa sed nẽcia ꝓbat ⁊ assigno vt prius hãc ꝓ/ positionẽ chymerã eẽ ⁊ de⁹ nõ sunt pz q̃ ꝗ nẽcia ⁊ q̃ ipsa significat priarie chymerã eẽ ⁊ deũ si eẽ lz chymeram ⁊ deuz non eẽ sit falsũ ꝓbat q: hec ꝓpõ ẽ falsa chymera ẽ ⁊ deus non ẽ que priarie significat chymerã eẽ ⁊ deũ nõ eẽ q̃ est falsũ. ¶ Sed forte ex isto ꝛcluderet aliqs q̃ aliq̃ est propõ va cuius significatũ primariũ est falsũ. ¶ Huic dr negãdo ꝛ⁰nẽ illã seq q: istõ significatũ chymerã eẽ ⁊ deũ non esse põt sumi cathegorice vel ypothetice: si cathegori ce sic est vex ⁊ ẽ significatũ primariũ illius chymerã eẽ ⁊ deus nõ sunt: si aũt ypothetice sumit sic ẽ falsũ ⁊ ẽ significatum p̃mariũ illius copulatiue chymera ẽ ⁊ deus non ẽ. ¶ Sequit etiã ex priori ꝛcl'one q̃ deũ eẽ ⁊ hoiez eẽ aial est vex ⁊.a. ꝓpõ significat priarie deũ eẽ ⁊ hoiem eẽ aial ⁊ tñ.a. ꝓpõ est falsa: pz istud correlariũ de tali deũ esse ⁊ hõ sunt aial pz q̃ ipsa ẽ falsa significãdo priarie deũ esse ⁊ hoiem eẽ aial ⁊ q̃ deũ eẽ ⁊ hominem eẽ aial sit vex pz q: hec copulatiua est va de⁹ ẽ ⁊ hõ ẽ aial significãdo priarie deũ esse ⁊ hoiez eẽ aial. ¶ Uerũtamẽ cũ ꝓponunt tales conclusiones queras de dictis qualr tenent nunqd cathe gorice vel ypothetice. li Hec.n. va ẽ deũ esse ⁊ hoiem esse aial est vex ꝛcedendo dcm̃ copulatine sz cathegorice ẽ fal sa silr: cũ dr.a. ꝓpõ significat priarie deũ eẽ ⁊ hoiez eẽ aial tenendo dcm̃ cathegorice est va ⁊ ypothetice ẽ falsa ⁊ sic ꝛñter ĩ alijs ẽ dõz. ¶ Iuxta p̃dicta sequũt alia correlaria vz aial esse hoiez ẽ ipoſe ⁊ hec ꝓpõ aial est hõ primarie significat aial eẽ hoiez ⁊ tñ ipsa non est ipossibilis sz nẽcia. Et q̃ hoiem eẽ hoiez est ꝛtingẽs ⁊ hec ꝓpõ hõ est hõ si/ gnificat primarie hoiez eẽ hoiez ⁊ tñ ipe nõ ẽ ꝛtigens sed nẽcia. Ubi tñ ꝛcluderet q̃ aliq̃ ꝓpõ est nẽcia cuius signifi catum primariũ est ipoſe ⁊ aliq̃ est nẽcia cuius significatũ est ꝛtingens: negarẽ ꝛñam: q: dato q̃ ꝗ aial ẽ hõ sit.a. cõ/ cedo q̃ aial eẽ hoiem est significatũ primariũ .a. ⁊ aial eẽ hoiez nõ est significatũ primariũ.a. ymo nullũ aial eẽ ho minez est significatũ primariũ.a. sicut aial esse hoiem ẽ i/ possibile ⁊ aial esse hoiem est nẽcium: sumẽdo primaz in sensu diuiso ⁊ reliquã in sensu ꝛposito. Utñ ad ꝓbandũ q̃ hec est ipoſis aial est hõ dz sic argui ipossibile est aial esse hoiem Et hec ꝓpõ aial est hõ sic primarie significat ergo ipsa est ipossibilis. ¶ Uel sic aial esse hoiem est ipossibile in sensu cõposito ⁊ hec ꝓpõ aial est hõ sic primarie signifi cat igit ⁊c. Si.n. argueret aial eẽ hoiem ẽ ipossibile ⁊.a. propõ sic primarie significat igit.a. ꝓpõ est ipossibilis di/ stinguat añs nũqd sumat in sensu cõposito aut i sensu di/ uiso In sensu cõposito ꝛcedat ꝛñia ⁊ neget maior. Sz in sensu diuiso neget ꝛñia: Et ꝛsilr dicat ad aliã formam vz hominẽ esse hoiez est ꝛtingẽs ⁊ illa ꝓpõ hõ est hõ signifi cat primarie hoiem esse hoiem: igit ipsa est ꝛtingens di/ stingue añs fz cõpositionẽ ⁊ diuisionẽ qr ⁊c.

Quarta cõclusio qualitercũq̃.a. signi ficat eẽ taliter ipsũ.a. significat eẽ: ⁊ tñ.a. significat eẽ q̃liter nullũ.a. significat eẽ: probat hec ꝛcl'o: pria ps de se est manifesta p̃ suas expo nentes: sed sẽda probat ⁊ assigno hanc ꝓpõnẽ. Est qualr nullum.a. significat: que sit.a. Tunc sic.a. est ꝓpõ ergo si/ gnificat primarie se⁹ non vr q̃d debeat significare priarie nisi esse qualr nullũ.a. significat esse: igit.a. significat eẽ q̃li ter nullũ.a. significat esse. Ex isto ẽt segtur q̃ aliqd signifi/ cat q̃ non significat: q: ille terminus: q̃ nõ significat signifi cat q̃ non significat ⁊ ille terminus ẽ aliqd igit ⁊c. ¶ Et si arguit sic Aliqd significat q̃ nõ significat: igit aliqd signi ficat ⁊ illud non significat. li Huic dr supposito q̃ relatiuz non referat ad ly aliqd Sed ad aliud añs inclusuz: argu/ mentũ non vz: q: relatiuũ resolui nõ hz p̃cedente termio officiabili primo termino ꝓbabili. Sz si ly aliqd explicitũ esset antecedens relatiui deberet negari q̃ aliqd significat quod non significat. Sequitur etiam q̃.a. significat qua/ liter non significat dato q̃ ille terminus qualiter non signi/ ficat sit.a. ⁊ q̃.b. significat sicut non significat nec põt signi ficare supposito q̃.b. sit illud copulatũ sicut non significat nec põt significare. Et sic ꝛcedit q̃.a. scit significare q̃ nõ scitur significar nec credit nec ymaginat nec itelligit signi ficare: Et sic de infinitis ⁊c.

Quinta cõclusio Aliqua ꝓpõ va signifi cat primarie nullũ ho minem esse asinũ ⁊ hoiem esse asinũ. Et aliq̃ ꝓpõ falsa si/ gnificat primarie nullũ hoiem esse asinũ ⁊ hoiem esse asi nũ: probat: ꝗ ꝛcl'o: ⁊ assigno istas duas ꝓpõnes null⁹ hõ est asinus ⁊ hoiem esse asinũ: nullus hõ est asin⁹ ⁊ hõ est asinus: pz q̃ prima est va ⁊ sẽda est falsa ⁊ tñ quelz illaꝝ significat nullũ hoiem esse asinũ ⁊ hoiem esse asinũ: nõ tñ idez est significatũ vtriusq̃z. Significatũ.n. prime ẽ nẽciuz ⁊ significatũ sẽde est ipossibile: lz.n. appeant eadẽ signifi/ cata non tñ sunt: q: vnũ est significatũ cathegoricũ ⁊ reli/ quuz est significatũ ypothetic̃ũ. ¶ Ex ista ꝛcl'one segt q̃ .a. ⁊.b. sunt due ꝓpõnes quaꝝ vna est vera ⁊ reliq̃ ẽ falsa quaꝝ quelz significat primarie te nõ esse hoiem ⁊ te esse animal probat: ⁊ pono q̃ tu nõ sis ⁊ capio has ꝓpõnes. Tu non es hõ ⁊ te esse aial tu nõ es hõ ⁊ tu es aial quaꝝ prima sit.a. ⁊ reliq̃.b. Isto posito pz ꝛcl'o. ¶ Segt ẽt q̃ .a. ⁊.b. sunt due ꝓpõnes quaꝝ quelz significat q̃ poſe est te non esse ⁊ te esse ⁊ tñ.a. est ꝓpõ falsa ⁊ ipossibilis ⁊.b. propositio va: probat: ⁊ pono q̃.a. sit ista propõ: poſe ẽ te non esse ⁊ te esse. Et sit.b. illa possibile est te non esse ⁊ tu es Isto posito pz possibilitas ꝛcl'onis ⁊c.

Sexta conclusio precise deũ esse signifi cat.a. ꝓpõ ⁊ tñ aliõ q̃z deum esse significat.a. propõ: probat: ⁊ capio istã propo sitionem: p̃cise deus est que sit.a. Tunc pz q̃ p̃cise deum esse significat.a. q:.a. significat p̃cise deũ esse: Et q̃ aliõ q̃z deum esse significet.a. pz: q:.a. significat hoiez esse qõ est aliud q̃z deũ esse. ¶ Põt etiã probari ꝗ ꝛcl'o in casu illo: supposito q̃.a. sit illa copulatiua p̃cise deus est ⁊ hõ ẽ aial verũtñ cũ proponit illa p̃cise deũ esse significat.a. nõ dz i/ mediate ꝛcedi vel negari sed distingui nunqd sit exclusiua exponibilis aut officiabilis respectu huius vbi significat p̃ mo mõ ꝛcl'o est falsa ⁊ sẽdo mõ est va. Et ad istũ sensuz probo possibilitatez eiusdez. ¶ Ex ista distinctiõe segt q̃ p̃cise deũ esse significat priarie.a. propõ ⁊ tñ.a. propõ nõ significat primarie p̃cise deũ esse: probat ⁊ assigno q̃.a. sit hec deus est. Tunc pz q̃ p̃cise deũ esse significat.a. pria ⁊ nihil aliud q̃z deũ esse significat.a. primarie. Et q̃ nõ si/ gnificat p̃marie p̃cise deũ esse: pz: q: hec propõ p̃cise de⁹ est significat illud primarie igit non alia. ¶ Põt etiã ꝛce di q̃ p̃cise deũ esse significat.a. propõ primarie ⁊ tñ deuz esse non significat.a. propõ primarie: probat supposito q̃ .a. sit illa p̃cise deus est ⁊ q̃ ꝗ propõ: p̃cise deũ esse signi/ ficat.a. propõ primarie: nõ sit exponibilis sed officiabilis. ¶ Sequit etiã ex dictis q̃ p̃cise deũ esse significat propõ vera primarie: ⁊ p̃cise deũ esse significat propõ falsa pria/ rie: probat: nã p̃cise deũ esse significat ꝗ propõ de⁹ ẽ pria rie ⁊ ipsa est propõ va igit ⁊c. añs probat: q: deũ esse si/ gnificat illa deus est primarie ⁊ nihil aliud q̃z deuz esse si/ gnificat illa deus est priarie igit ⁊c. Et q̃ p̃cise deũ esse si/ gnificet primarie propõ falsa pz de ista: p̃cise de⁹ est: que est falsa Et sic pz possibilitas cõcl'onis tenendo ly p̃cise in vno loco exclusiue ⁊ in alio de exclusio extremo qr ⁊c. q̃/ cũq̃z igit dicta sũt de scire credẽ ⁊ alijs modis noialibus possunt huic mõ significat applicari ⁊ nõ solũ isti sed etiaz omnibus alijs noiatis supius: vt dubitare percipere ymagi nari velle nolle fm q̃ scieris subtiliter perscrutari.

¶ De sensu composito ⁊ diuiso.

E sensu cõposito ⁊ sensu diuiso q̃ ortũ trahit a terminis officiabilibus vt supius dicebat se quitur ꝓtractandũ. ¶ Pro quo est notandũ q̃ oẽs illi modi supius explicati puta noialis verbalis ꝓticipialis ⁊ aduerbialis sensuz cõ/

positionis ⁊ diuisionis exprimere possunt sed qualiter est difficultas. Dicunt quidam ꝙ vniuersaliter quandocũq; modus simpliciter precedit orationem infinitiuam vel finaliter subsequitur eandẽ: sensus compositus firmiter nominatur vt possibile ẽ sor. currere sor. currere ẽ possibile: Sed quando mediat dictuz sensus diuisus vocat vt sor. possibile est currere. ¶ Alij dicunt ꝙ quando modꝰ simpliciter precedit est sensus compositus vt prius sed quando mediat vel finaliter subsequitur est sensus diuisus: vt .a. scio esse verum ⁊ .a. esse verum est scitum a me. Et sic consequenter in alijs: Et licet isti modi dicendi sint probabiles non tamen sunt in toto veri: q: nõ vr̃ ratio quare quãdo modus simpliciter post ponitur quin possit teneri in sensu composito sicut in sensu diuiso ⁊ eꝫ cum indifferẽter possit eẽ prius aut scõs terminus probabilis. ¶ Dico ergo aliter tenendo mediuz ꝛ̃ꝛ ꝙ quandocũq; modus simpliciter precedit dictum cathegoricũ vel ypotheticuz facit sensum compositum. Et quando mediat verbuz dicti ⁊ primũ extremuz tenetur in sensu diuiso: Sed quando finaliter subsequitur idem põt indifferenter summi in sensu composito ⁊ sensu diuiso. Exemplum primi vt possibile est sor. currere vel scio. a. esse verꝝ. Exemplum secũdi vt sor. impossibile est currere: vel. a. dubito esse verum. Exemplum tertij vt creantẽ eẽ deum est nẽcium. vel. a. esse verum est creditum a te. Dico ꝙ quelibet istarum ⁊ consimiliũ cum proponitur est distinguenda ꝑm compositionem ⁊ diuisionem nisi in vtroque sensu fuerit vera. Hec. n. propositio creantem eẽ deum est necessariuz potest sumi in sensu composito vel in sensu diuiso. In sensu composito est falsa q: tunc equipollet huic necessariuz est creantẽ esse deum: ⁊ officiabilis: sicut illa vz ppõ est nẽcia creans est deus sic primarie significãdo qõ falsum est. Si autem sumatur in sensu diuiso ppõ vera est ⁊ non habet officiari sed resolui respectu illius termini creantem recte sicut ista. Creantez necesse est eẽ deum: vz hoc eẽ deum ẽ necessarium ⁊ hoc est creans ergo creantẽ eẽ deum ẽ necessarium ⁊ hec hoc eẽ deũ ẽ nẽcium non habet vlterius resolui respectu illius termini deum sed officiari respectu modi non obstante ꝙ sit in sensu diuiso: q: modus ẽ prius terminus sic̃ recte ꝑ hoc nẽce est eẽ deum. Ita ꝙ nolo cõcedere ꝙ deum eẽ creantẽ est nẽcium siue sumat i sensu composito siue diuiso. In sensu composito pz ꝙ est falsa Et in sensu diuiso silr: q: dz officiari ĩmediate facta resolutione primi termini vz illius termini deũ: vñ dicendo hoc esse creans est nẽcium dico ꝙ ppõ illa officiabilis est: licet modus teneatur in sensu diuiso q: ĩmediate subordinatur vni tali mentali hoc nẽciuz est eẽ creans que falsa ẽ ⁊ officiabilis. Ex quo ly nẽciuz est primus terminus. Est ergo pro toto notandũ ꝙ quando talis modus finaliter subsequitur ⁊ tenetur in sensu diuiso: si verbum infinitiui modi terminus mediatus precedit ab ipso incipiatur ꝓbatio ꝓpositionis. Si aũt fuerit terminus ĩmediatus a modo incipiatur ꝓbatio ꝓpõnis ꝑ officiantes non obstante ꝙ ipsũ precesserit terminus mediatus existens post verbuz vbi gratia dicendo: hoc eẽ creans est nẽciuz illa ppõ officiabilis est sicut illa cui equipollet hoc nẽciuz esse ẽ creãs. Sed dicendo hoc creans eẽ est nẽcium ꝓ ppõ illa est resolubilis respectu istius termini creans sicut illa hoc creans necesse est esse Ita ergo ꝙ si dicerem deum esse creantẽ ẽ nẽciuz primus terminus probabilis ẽ ly deũ ⁊ scõs ẽ ly nẽciuz. Sed si dicerem deum creantẽ esse est nẽcium primꝰ terminus est ly deum ⁊ secundus ly creantẽ dato adhuc ꝙ sit appositum verbi infinitiui. ¶ Ex his igitur pz ĩpossibilitas istarum aĩal esse aĩal ẽ ĩpossibile: hoiez esse hominez est impossibile: sor. currere scis ⁊ eandẽ currere non scis: tam in sensu diuiso q̃z in sensu composito. Sed iste sunt satis possibiles aĩal esse hominem est impossibile animal eẽ ẽ ĩpossẽ: hoiez hoiezẽe ẽ ĩpossẽ sor. currẽtẽ eẽ scis ⁊ sor. currentẽ eẽ nõ scis: q: ponat ꝙ sor. ⁊ pla. currãt ⁊ ꝑ scias: tũc patet ꝙ sor. currentẽ esse scis ⁊ ipsum currentẽ eẽ nõ scis: quia sor. platonẽ esse non scis qui plato est currens: Silr concedo ꝙ deum creantem esse est nẽcium: in sensu diuiso: Et nego ꝙ deũ creantẽ esse sit nẽciuz q̃litercũq; sumatur. Similiter posito ꝙ ꝑ sit vera Rex sedet ⁊ lateat te: concedo in sensu diuiso ꝙ hoc verum eẽ scis q: hoc eẽ scis ⁊ hoc est verꝝ igitur ⁊c̃. sed nego ꝙ hoc eẽ verꝝ scis. Silr posito ꝙ illa deus est sit. a. ⁊ lateat te: tunc concedo ꝙ illã deus ẽ eẽ. a. scis: ⁊ eandẽ. a. esse scis sed nego ꝙ illam esse .a. scio vel scis. Et sic ad oẽs alias est dicendũ hec. n. ppõ hoc esse. a. scis: equipalet isti hoc scis eẽ. a. si sumitur ĩ sensu diuiso Et ꝑ hoc. a. esse scis equipollet isti in eodem sensu hoc. a. scis esse. Etiam ista albũ esse nigrum ẽ possibile in sensu composito equipalet isti possibile est album eẽ nigrum: sed in sensu diuiso album possibile est esse nigrꝝ ⁊ hoc album nigrũ esse est possibile equipollẽt isti albũ nigrũ possibile est esse. ¶ Ex quo pz ꝙ in casu sor. album esse ẽ scitum a te ⁊ tamen sor. esse albũ est tibi dubium vel non scitum a te. Et sic de alijs infinitis quare ⁊c̃. Verũtamen est notandum ꝙ huiusmodi verba: ꝓtest ⁊ contigit non hãt huiusmodi distinctionẽ: quandocũq; .n. personaliter sumuntur faciunt sensum diuisuz: vt aĩrꝗs põt esse: aut sor. cõtingit currere. Sed qñ impersonaliter sumunt tunc faciunt sensum compositum: vt potest esse ꝙ aĩrꝗs sit vel currat: Contingit hominez currere aut contingit ꝙ sor. legit vel disputat ⁊c̃. quecũq; igitur dicta sunt de terminis officiabilibus potest etiã in terminis modalib⁹ exponibilibus confirmari Ita ꝙ quando modus preponit facit sensum compositum vt necessario omnis hõ est aĩal quando mediat inter subiectũ ⁊ predicatũ facit sensuz diuisum: vt omnis homo necessario est aĩal: sed quando finaliter subsequitur potest indifferenter sumi in sensu composito vel diuiso: vt omnis homo ẽ aĩal necessario. Si. n. sumitur in sensu composito propositio exponibilis est respectu hui⁹ termini nẽcio q̃ licet sit vltimus terminus in propositione quꝰ ad situz: est tñ primus quo ad probationẽ: quia tunc subordinatur ĩmediate vni tali termino mentali necessario omnis homo est animal que vera est. Si autẽ sumitur modus ille i sensu diuiso propositio falsa est: quia habet probari respectu signi vlis ⁊ equipollet isti: omnis homo necessario est aĩal: que sic exponitur homo nẽcio ẽ animal ⁊ nihil est homo quin illud nẽcio est animal quod falsum est: sumendo ly nẽcio modaliter ⁊ nõ noĩaliter Et sic consequenter in alijs modis dicatur vt possibiliter ⁊ ĩpossibiliter contingenter vere ⁊ false.

Ex ista sentẽtia infero istã conclusionẽ ꝙ a sensu composito ad sensum diuisum cum termino officiabili frequenter fallit argumentum: vnde non sequitur: nẽcio omnis homo ẽ animal igitur omnis homo nẽcio est aĩal: Possibile ẽ ꝙ omne animal qõ est in ista domo sit asinus: igitur omne aĩal ꝙ est in ista domo potest esse asinus: Impossibile ẽ albũ esse nigrum: igitur album ĩpossibile est esse nigrum. Contingenter creans est deus igitur creãs cõtingenter ẽ deꝰ. Contingens est animam pauli esse igitur animaz pauli cõtingens est esse Et sic de multis alijs vbi pz ꝙ antecedẽs de facto vel de possibili est verum ⁊ suum consequẽs falsum: significando continue primarie vt prius. Simliter a sensu diuiso ad sensum compositu̇z non vz talis forma arguendi: vnde non sequitur omnem hominem possibile ẽ mori igitur possibile est omnem hominez mori. Utrũq; illorum contradictoriorꝝ rex sedet ⁊ nullus rex sedet põt esse verum igitur possibile est ꝙ vtrũq; illoruz contradictoriorum sit verum: Album possibile est esse nigrũ: igitꝫ possibibile est album eẽ nigrum: Verum potest eẽ falsuz igitur potest eẽ ꝙ verum sit falsum. Sedentem contigit currere ergo contingit ꝙ sedens currat. Creãs necessario est deus igitur necessario creans est deus: Animam tuaz necesse est eẽ igitur necesse est eẽ animam tuam: Et sic de alijs infinitis vbi pz ꝙ antecedens potest eẽ veruz sine cõsequente significando vt prius: pz ergo ꝙ non sequit: tu scis sor. currere igitur sor. scis currere: vt posito ꝙ multi homines currant ⁊ scias bene ꝙ sor. currit inter illos sed nescias quis illorum est sor. tunc pz ꝙ tu scis sor. currere: quia hec ꝓpõ est scita a te sor. currit quam scis sic ꝑmarie

significare vt suppono igitur ⁊c̄. Et ꝙ nullus so:.scis cur/
rere p:obatur:supposito ꝙ quēlibet illo:um hominū cre
das sedere:stat.n.bene ꝙ scias aliquem hominem curre
re ⁊ ꝙ nullum hominem scias currere: ymo ꝙ quēlibet
illo:um credas sedere. Etiam econtra nō sequitur: vt so:.
scis currere ergo scis so:.currere posito ꝙ so:.currat ante
te quez bene videas currere nescias tamen ꝙ ipse sit so:.
tunc patet ꝙ non scis so:.currere sed ꝙ tu so:.scis currere
p:obatur:q: hoc scis currē ⁊ hoc est so:.igitur so:.scis cur
rere Et si ex illo antecedente inferretur ꝙ tu scis so:.cur/
rere negetur consequentia:quia arguitur respectu secun/
di termini resolubiliter vbi deberet argui respectu p:imi
officiabiliter. Sed ad inferendum illud ꝓsequens de sen/
su composito op:ortet ꝙ quelibet p:emissarum sit de sen/
su cōposito:sic arguendo tu scis hoc currere ⁊ scis ꝙ hoc
est so:.igitur scis so:.currere. ¶ Sed adhuc hoc non suf/
ficit:in alijs terminis q: non sequitur: tu dubitas hoc esse
verum ⁊ scis ꝙ hoc est.a.igitur tu dubitas.a.esse verum:
posito ꝙ quelibet illarum sit.a.deus ē ⁊ rex sedet:quarū
p:ia sit scita ⁊ scōa tibi dubia:quaꝝ quālz scias eē.a. Isto
posito patet ꝙ tu dubitas hoc esse verum rex sedet ⁊ etiam
scis hoc esse.a.per casum ⁊ tamen non dubitas.a.eē verꝝ
ymo scis.a.esse verum:q: hec p:opositio est scita a te.a.ē
verum sic p:imarie significando. In alijs terminis etiam
non sequitur: vt tu dubitas so:.currere ⁊ scis so:.esse ho/
minem ergo dubitas hominem currere: vt posito ꝙ scias
hominem currere Et sit so:.a longe quem scias eē homi
nem ⁊ dubites ipsum currere isto posito patet ꝙ antece/
dens est verum ⁊ consequens falsum. Econtra etiam nō
sequitur: vt tu dubitas hominem currere ⁊ scis ꝙ iste est
homo igitur dubitas hoc currē: vt posito ꝙ so:.sit co:ā te
quē scias ñ currē ⁊ scias eē hoiez ſz lateat nūqd hō currit.
Similiter non sequitur:tu dubitas.a.esse verum ⁊ scis ꝙ
hoc est.a.igitur tu dubitas hoc esse verum posito ꝙ ß ho
mo est asinus sit.a.quam scias esse.a. ⁊ scias non eē vaz.
Et ꝙ hec ℞ex sedet sit.a.que sit tibi dubia: Isto posito
patet ꝙ tu dubitas.a.esse veram: q: hec p:opositio ē tibi
dubia.a.est verꝝ sic p:imarie significando igitur ⁊c̄. Et ꝙ
tu scis hoc esse.a. demonstrando istam homo est asinus
patet ⁊ ꝙ tu non dubitas hoc esse verum est manifestū q:
tu scis hoc esse falsum per casum ⁊c̄. ¶ Concludendo ta
men p:opositionem de sensu composito ex duabus pre/
missis de sensu composito vel sensu conuertibili cum sen
su composito quarum vna p:emissarum ē cum hoc ver/
bo scio ⁊ alia cum verbo principali p:opositionis conclu/
dende addendo dictionem exclusiuam huic verbo scio te
net generaliter consequentia: exceptis verbis denotanti/
bus volitionē aut nolitionem. Ita ꝙ bene sequitur: dubi
to hoc eē verum ⁊ scio ꝙ tm̄ hoc est .a. ergo dubito hoc
.a.esse verum: Tu dubitas hoc currere ⁊ scis ꝙ tm̄ hoc
est homo ergo dubitas hominem currere. Similiter eō
tu dubitas.a.esse verū ⁊ scis ꝙ tm̄ hoc est.a.igitur tu du
bitas hoc esse verum: Tu dubitas hominem currere ⁊
scis ꝙ tm̄ hoc ē homo igitur tu dubitas hoc currere. Sz
non sequitur: volo videre papaz ⁊ scio ꝙ tm̄ ille est papa
igitur volo videre illuz:nec econtra: vt posito ꝙ maxime
desiderares videre papā in suis pontificalibus:cū hoc ꝙ
videas illum qui est papa quē nullo modo velles vide/
re:isto posito patet ꝙ antecedens est veruz ⁊ consequēs
falsum: ⁊ ꝙ econtra non valet p:obatur: posito ꝙ velles
videre papam ⁊ ꝙ ipse sit co:am te molestando te rome
cuius nolles ipsum videre quare ⁊c̄. Item non sequitur
volo percutere illum ⁊ scio ꝙ tantum ille est sacerdos igi
tur volo percutere sacerdotem nec econtra: Sicut non se
quitur volo percutere te ⁊ scio ꝙ tantum tu es in ecclesia
igitur volo percutere te in ecclesia. Nec sequitur: iste la/
tro vult furari ⁊ scit p:ecise ꝙ omnis fur est suspendend⁹
igitur latro vult esse suspendendus: Sicut non sequit̄ iste
vult adulterari ⁊ scit ꝙ p:ecise adulter est in peccato mo:/
tali ergo iste vult esse in peccato mo:tali: Et sic consequē/
ter in alijs est dicendum. Stat enim ꝙ sciam consequen
tiam esse bonaz ⁊ velim esse sicut p:imarie significat per
antecedens licet nolim esse sicut adequate significatur per
consequens: q: stat ꝙ consequentia sit bona scita a me esse
bona ⁊ ꝙ velim illam non valere vnde ista ꝓsequentia est
bona scita a te esse bona. ¶ Iste mo:ietur in peccato mo:
tali igitur damnabitur: ⁊ vis añs ⁊ nō vis ꝓñs q: nō vis il
lam consequentiam esse bonam. ¶ Similiter sequitur tu
percutis istum ⁊ iste est sacerdos igitur tu percutis sacer
dotem illa consequentia est bona scita a te esse bona ⁊ an/
tecedens est volitum a te ⁊ non consequens: q: tu nō vis
illam consequentiam esse bonam. ¶ Ubi tamen aliq̄ con
sequentia esset bona volita a te esse bona ⁊ antecedens eēt
volitum a te op:oteret consequens eiusdem esse volitum
a te quare ⁊c̄. Item in p:incipali p:opposito non sequitur:
so:.p:cipio loqui ergo p:cipio so:.loqui: vt posito ꝙ so:.
loquat̄ mihi ⁊ p:cipiā,eius loquelam credā tamē ꝙ ipe
non sit so:.q loquitur:isto posito patet ꝙ antecedēs est ve
rum ⁊ consequens falsum. ¶ Nec etiam sequitur econ/
tra tu p:cipis so:.loqui ergo so:.p:cipis loqui: ponen/
do ꝙ so:.sit inter multos hoies cuius vocē bene noscas ⁊
loquatur te audiente ita ꝙ nescias quis illo:uz est so:. isto
posito patet ꝙ consequentia non valet. ¶ Similiter non
seqtur:so:tem volo eē in fouea ergo volo so:. esse ī fouea
posito ꝙ maxime diligam so:. veniat mihi tñ sic dispos/
tus ꝙ nesciā ipsū eē so:.⁊ talr̄ malefaciat mihi ꝙ vellē ipz
malefactorē eē ī fouea.nec seqt̄ eō volo so:.eē ī fouea igit̄
so:.volo eē in fouea posito ꝙ vellem ipsum eē in fouea ,p
pter aliquod maleficium ꝙ mihi fecit,veniat tamē me ne
sciente ipsum esse so:.⁊ placeat mihi in tantū ꝙ nullo mo
do velim ipsum esse in fouea isto posito patet veritas an
tecedentis cum veritate consequentis. Etiam non sequit̄
volo tibi dare equum meum igitur equum meum volo
tibi dare: vt posito ꝙ bñ fecisses mihi sic ꝙ vellē te remu
nerare cum vno equo solum valoris decem ducatoruz ⁊
non cum meliori: ⁊ ꝙ credam me talem habere sed ha/
beam vnum p:ecise viginti ducatorum quem nullo mo/
do vellem dare tibi isto posito patet intuenti consequentiā
non valere. Nec etiam econtra sequitur: vt equum meū
volo tibi dare ergo volo tibi dare equum meū: posito ꝙ
nollem tibi dare aliquem equum sed vnum canem ⁊ ꝙ
habeā p:ecise vnum equum q sit a remotis quē credam
esse vnum canem quem tibi p:omitto credendo ꝙ sit ca/
nis:isto posito patet ꝙ equum meum volo tibi dare quia
hunc volo tibi dare ⁊ ß est equus meus ⁊ tamen nolo ti/
bi dare equum meum vt patet ex casu ⁊c̄. Item non seq
quitur intelligo aliquem esse punctuz mediū illius co:po
ris ergo aliquem punctum intelligo eē mediuz istius co:
poris assignato vno co:pore sperico. Nec sequitur hoiem
ymagino: esse asinum igitur ymagino: hominem esse asi
num. Nec cum tali verbo apparet. Unde non sequitur
albū apparet esse nigrū mihi igitur apparet albū eē mihi
nigrum. Nec sequitur homo apparet mihi asinus: ergo
apparet mihi ꝙ homo sit asinus. Uñ posito ꝙ so: obijcia
tur tibi quem credas esse asinum habes cōcedere ꝙ so:.
apparet tibi asinus ⁊ ꝙ homo apparet tibi asinus: sed nō
apparet tibi ꝙ so:. sit asinus nec tibi apparet ꝙ homo est
asinus: ymo so:.apparet tibi aliud a so:. ⁊ apparet tibi ali
ud ab homine:sed non apparet tibi aliud a se. Similiter
so:.qui est homo apparet tibi asinus ⁊ tamen so:.non ap
paret asinus qui est homo:sed so:.apparet tibi asinus q ē
asinus. Nam hec p:opositio apparet tibi vera sic signifi/
cando p:imarie hoc est asinus qui ē asinus. Similiter so:.
apparet tibi illud qō est ⁊ ipse est homo ⁊ tamen non ap
paret homo: ymo so:.est illud ꝙ apparet ⁊ ipse apparet
asinus ⁊ tamen non est asinus. Naz so:. est animal quod
ipse apparet ergo ipse est qō ipse apparet patet consequē
tia ⁊ antecedens p:obatur:quia so:. est animal ⁊ animal
ipse apparet igitur so:.est illud qō ipse apparet. ¶ Con/
cedo ergo ꝙ omne qō apparet est illud ꝙ apparet ⁊ so:.
apparet asinus ⁊ tamen so:. non ē asinus quare ⁊c̄. Et si
dicitur quomodo ergo so:.apparet asinus per intentionē
suam vel intentionem asini dico ꝙ vtroq̄ modo:q: inten
tio vel similitudo sua non est similitudo hominis ſz homi

nis est similitudo: quia ly intentio vel similitudo illa hoīez repræsentet ⁊ hominē significet nō tamen repræsentat nec significat hominem sicut stat ꝙ sor. cognoscam ⁊ tamen non cognoscam sor. Et si arguitur sic sor. apparet soluz sicut est ⁊ sor. est homo igitur sor. apparet homo: negatur consequentia: sed oportet ꝙ sumatur i minori apparet eidem ꝙ sor. est homo ⁊c.

Juxta dicta solet dubitari persuadendo aliqua duo eidez apparere equalia ⁊ inequalia sic: ponat a rēotis. a. b. c. ⁊ sit a. insensibiliter maius. b. sic ꝙ appareat tibi. a. ⁊. b. esse equalia sit etiam. b. insensibiliter maius. c. ita ꝙ. b. ⁊. c. appareant etiā tibi eqlia sed sit excessus. a. super. c. sensibilis sic ꝙ bene sentias. a. esse maius. c. Isto posito patet ꝙ. a. non appet tibi eqle. c. sed pbatur ꝙ sic. Et facio istaz consequentiaz hoc. a. est equale huic. b. ⁊ hoc. b. ē equale huic. c. igitur hoc. a. ē equale huic. c. ista cōsequentia apparet tibi bona: qz bene scis ꝙ illa est bona ⁊ antecedens apparet tibi verum ergo ⁊ consequens. ¶ Secundo arguitur sic: Et pono cū casu ꝙ. a. appareat tibi precise pedale Et arguitur sic. a. pedale est equale. b. ergo. b. est pedale: ista consequentia ē bona que apparet tibi bona ⁊ antecedens apparet tibi verū per casum ergo consequens: tunc facio istam aliam consequentiam. b. pedale est equale. c. igitur. c. est pedale: ista consequentia apparet tibi bona ⁊ antecedens apparet tibi verum ergo ⁊ consequens: tunc sic. c. apparet tibi pedale ⁊. a. apparet tibi pedale igitur. a. ⁊. c. apparent tibi equalia qd̄ erat probandum. ¶ Ad primum respondetur negando ꝙ antecedens illius ꝓsequētie apparet mihi verū: quia licet vtraqz pars illius antecedētis apparet mihi vera non tamen apparet mihi ꝙ vtraqz pars istius sit vera. Et sic non sequitur: vtraqz pars istius copulatiue apparet mihi vera igitur illa copulatiua apparet mihi vera: nec sequitur apparet mihi ꝙ prima pars est vera ⁊ appet mihi ꝙ secunda pars est vera igitur apparet mihi ꝙ vtraqz ps est vera: vel ꝙ iste due partes sunt vere: sed bene sequit ꝙ vtraqz pars illius apparet mihi vera ⁊ ꝙ ille due apparent mihi vere: sicut licet qd̄lz creditum a me credo eē verum non tamen credo qd̄lz creditum a me esse verum: sed credo aliquod creditum a me esse falsum. ¶ Ad secūdum dicitur ꝓcedēdo ꝙ. c. apparet mihi pedale ⁊ vlteriꝰ non sequit. c. apparet mihi pedale ⁊. a. apparet mihi pedale igitur. a. ⁊. c. apparent mihi equalia: qz licet vtrunqz istorum apparet mihi pedale non tm̄ apparet mihi vtrūqz illorum esse pedale: nec apparet mihi ꝙ illa sint pedalia: licet illa appareāt mihi pedalia: sicut etiam vtrūqz istorum credo esse verum demonstratis duobus contradictoriis contingentibus ⁊ tamen non credo vtrūqz illorum eē verum ymo credo alterum illorum esse falsum.

Contra istam responsionem arguitur sic: apparet tibi ꝙ. c. est pedale per concessum: ⁊ appet tibi ꝙ. c. est minus q̄z pedale qz p casum minus q̄z. a. qd̄ apparet tibi pedale ergo apparet tibi ꝙ. c. est minus seipso qd̄ est impossibile. Sequitur. n. c. est pedale ⁊. c. est minus q̄z. a. ꝙ est pedale ⁊ oīa pedalia sunt equalia vt suppono igitur. c. est minus seipso. Ista consequentia est bona ⁊ apparet tibi bona ⁊ antecedens apparet tibi verum igitur ⁊ consequens ꝙ erat probandum. ¶ Hoc respondetur negando ꝙ. c. apparet mihi minus q̄z pedale: licet. n. appareat mihi minus. a. non tamen apparet minus q̄z pedale. Et tunc ad argumentum nego ꝙ antecedens apparet mihi verum: qz lz appareat mihi ꝙ. c. est pedale ⁊ appareat mihi ꝙ. c. ē minus q̄z. a. non tamen apparet mihi. c. esse pedale ⁊. c. esse minus q̄z. a. qz hec propositio non apparet mihi vera. c. est pedale ⁊. c. est minus q̄z. a. Unde i alijs terminis est satis pole qz vtrunqz istorum appareat mihi verum: ⁊ tamen ꝙ non appareat mihi vtrūqz istorum esse verum: demonstratis duobus contradictoriis. Et ꝙ vtrūqz istorum credaz eē. a. ⁊ tamen non credaz vtrūqz istorum esse. a. posito ꝙ. a. sit vna illarum deus est vel homo est asinus ⁊ hoc scias sz lateat te que illarum est. a. Similiter etiam est possibile ꝙ vtrunqz istorum apparet mihi sor. ⁊ tamen non apparet mihi ꝙ vtrūqz istorum est sor. vt posito ꝙ veniat aī me sor. ⁊ plato omnino similes in tantum ꝙ non possim perpendere nec cognoscere quis eorum est sor. ¶ Consequēter est dicendum in casu consimili pro parte qua solet poni hec conclusio: ꝙ aliqua duo apparent sūme alba alicui quorum alterum altero apparet albius eidem: ponendo ꝙ. a. sit sūme album ⁊ iuxta ponatur sibi. b. remisse albūque sit a remotis ⁊ appareant tibi per totam illam horaz. a. ⁊. b. eē sūme alba: intendatur tamen. b. per totam illaz horam te percipipiente sic ꝙ pro quolibet instanti appareat tibi ꝙ. b. sit albius q̄z prius apparuit: qz satis possibile est ꝙ in quolz instanti. b. apparebit tibi sūme albū ⁊ ꝙ pro eodem instanti appareat tibi ꝙ. b. sit albius q̄z priꝰ apparuit: qz volo ꝙ in quolibet instanti obliuiscaris qualiter prius tibi apparuit. b. ymo credas ꝙ nunquā apparuit tibi sūme album sed continue remisse album: isto posito simus in medio instanti. Et arguitur ꝙ. b. appet tibi albius q̄z. a. quia. b. apparet albius q̄z prius apparuit ⁊ in principio apparuit summe album ergo. b. apparet albius summe albo: probo consequentiam: qz sequitur. b. est albiꝰ q̄z prius fuit ⁊ prius fuit sūme album ergo. b. est albiꝰ sūme albo: Ista consequentia ē bona ⁊ apparet tibi bona ⁊ antecedens apparet tibi verum ergo ⁊ consequens. ¶ Secundo sic ⁊ facio tibi istam consequentiam. a. ⁊. b. in principio fuerūt equaliter alba: ⁊. b. est albius q̄z prius fuit ⁊. a. precise eque albuz igitur. b. est albius. a. Ista cōsequētia est bona ⁊ apparet tibi bona ⁊ antecedens apparet tibi verum igitur ⁊ consequens.

Ad ista respondent quidam negando casum dicendo ꝙ sequitur. b. apparet albius q̄z prius apparuit ⁊. b. prius apparuit sūme album ergo. b. apparet albiꝰ sūme albo sz si ponitur ꝙ. b. appareat albius q̄z prius bene admittunt casum. Sed qz casus satis possibilis est vt probaui: ideo admitto casum: ⁊ nego conclusionem propositū: ⁊ secundaz similiter. b. apparet albius sūme albo ⁊. b. apparet albius. a. Et tunc ad argumentū. b. apparet albiꝰ q̄z prius apparuit ⁊ prius apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: nego consequentiam: sicut non sequitur. b. apparet albius q̄z prius fuit ⁊ prius fuit vel apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: sz bene sequitur cum minori de presenti vt. b. appet albiꝰ q̄z prius apparuit ⁊. b. apparet prius apparuisse sūme albū igitur. b. apparet albius sūme albo: sed minor est falsa: qz. b. non apparet mihi prius apparuisse sūme album: sed iam apparet mihi ꝙ ipsum apparuerit remisse albuz: Et tunc ad argumentuz. b. est albius q̄z prius fuit ⁊ priꝰ fuit sūme album igitur. b. est albius sūme albo: cōcedo ꝙ illa consequentia est bona ⁊ apparet mihi bona ⁊ antecedēs non apparet mihi verum: maior apparet mihi vera: sed minor non apparet mihi vera vz. b. prius fuit sūme albū: quia iam apparet mihi ꝙ. b. prius non fuit sūme album: ymo apparet iaz mihi ꝙ prius fui deceptus credendo. a. esse sūme album: Eodez modo respondetur ad secundū argumentum: dicendo ꝙ consequētia facta est bona ⁊ apparens mihi bona sed nego ꝙ totuz antecedens apparet mihi verum: qz illa ps nō apparet mihi vera. s. a. ⁊. b. in principio fuerunt equaliter alba: qz iam apparet mihi ꝙ. a. ⁊. b. in principio non fuerunt eque alba: qz appet mihi iam ꝙ in principio fui deceptus credēdo illa duo eē equaliter alba. ¶ Uerūtamen est notanduz ꝙ ponendo ly apparet non esse ampliatiuū non sequitur: apparet mihi ꝙ hoc sit albius q̄z prius apparuit: igitur hoc apparet mihi albius q̄z prius apparuit: dato enim ꝙ illud non esset: antecedens esset verum sine consequente: qz si aliquid apparet illud est: qz si apparet aut videtur aut auditur aut tangitur aut sentitur. Ex quorum quolibet sequitur ꝙ hoc ē: propterea ad inferendum tale consequens patet ꝙ oportet assumere talez in sensu diuiso hoc apparet mihi prius apparuisse album Et tunc argumētum erit satis formale. ¶ Cauenduz est enim de sensu composito ⁊ sensu diuiso

respectu huius verbi apparet: vt non sequtur: apparet mi/ bi q̃ sor. currat ergo sor. appet mihi currere q: q̃ uis sor. non sit in rerum natura potest apparere tibi q̃ ipe currat: sed tunc ipse non apparet tibi currere volendo tamen su/ stinere sicut credo eē sustinendum q̃ ly apparet ē amplia tiuum: ⁊ non sequitur hoc apparet ergo hoc est: cōcedat hec consequentia. apparet mihi q̃ hoc currit ergo hoc ap paret mihi currere: q: in alijs modis non refert preponere vel postponere terminum demonstratiuū ergo nec in isto: Et sic sequitur q̃ hec cōsequentia sit bona: appet mi/ bi q̃ hoc sit albius q̃ prius fuit vel apparuit igit ß appet albius q̃ prius fuit vel apparuit q̃re ⁊c.

Contra quedam superius dicta arguit Et primo ꝓbando q̃ album esse nigrū est possibile in sensu composito: Illā q̃le cunq̃ potest esse nigrum illud esse nigrum est possibile sz album potest esse nigrum ergo album esse nigrum ē possibile: patet consequentia q: est syll'us in tertio mō prime figure ⁊ antecedens est verum vt patet ergo ⁊ ꝓsequēs. ¶ Secundo album esse nigrum potest eē verū ergo possibile est album eē nigrum eē verum. Et tūc arguitur sic: album esse nigrum est verum igitur album est nigrū: cō/ sequentia bona ⁊ antecedēs est possibile ergo ⁊ ꝓsequēs. ¶ Tertio album esse nigrum ab aiali scitur igitur possibi le est album eē nigruz: pz ꝓnia: q: nihil scitur nisi possibile: antecedens probatur: album eē nigrum aial scit: igit albū esse nigrum ab aiali scitur: pz cōsequentia ab actiua ad suā passiuam: antecedens probatur: album esse aial nigrum scit igitur album esse aial nigrum scit: pz ꝓnia eo q̃ non re fert preponere vel postponere adiectiuum suo substanti/ uo Idē. n. ē dicere albū aial currit ⁊ aial albū currit.

Ad ista respondetur ¶ Ad pmuz nego q̃ albū esse nigrum sit possibile in sensu composito Et tunc ad ar gumentum: dubito ꝓnam factam nunquid maior teneat in sensu diuiso vel composito. Si in sensu diuiso nego con sequentiam: q: ex modali de sensu diuiso ⁊ alia de inesse si ne modo non sequitur conclusio de sensu composito: quia nunq̃ sic arguendo in conclusione maior extremitas pre/ dicatur de minori: nec econtra vt pz intuenti: q: cum dicit qualecunq̃ potest eē nigrum illud eē nigrum est possibile non est credendum q̃ ly possibile in sensu diuiso sit predi catum sed illud precise esse nigrum: sicut in ista cui equina let qualecūq̃ potest esse nigrum illud possibile est esse ni/ grum: volendo ergo concludere conclusionez in qua ma ior extremitas predicatur de minori debet inferri q̃ albū possibile est eē nigrum: vel album esse nigrum est possibi le in sensu diuiso: ⁊ non in sensu composito: q: tunc subtm est tota oratio infinitiua ⁊ predicatū ly possibile. Et sic ma ior extremitas non predicatur de minori in cōclusiōe nec econtra. Si autem quis vellet q̃ maior illa teneretur ī sen su composito negarem maiorez: q: hec vlis non est possi/ bilis sic significando: qualecūq̃ potest eē nigrum illud est nigrum: nec etiam ꝓnia est bona de forma: q: non sequit: omnem hoiem esse aial ē nēcium in sensu composito sor. est homo igitur sor. esse aial est necessarium. ¶ Et si dī q̃ est syllogismus ī darij negatur: q: oporteret q̃ maior eēt vlis ⁊ pcld esset singularis particularis vel indefinita. Et q̃ illud q̃ subijcitur in maiori predicetur in minori ⁊ q̃ maior extremitas predicetur de minori in conclusione: quorum nullum reperitur in syllogismo isto: primo ma/ ior non est vniuersalis: quia exponibilis non est: nec conclu sio est particularis indefinita vel singularis: q: resolubilis non est nec ibi subijcitur terminus discretus. ¶ Nec etiā illud q̃ subijcitur in maiori predicatur in minori: q: in ista omnem hoiem esse animal est nēcium subtm est ly oēm hominem esse animal ⁊ in minori ē precise ly homo pre/ dicatum. Et q̃ maior extremitas non p̄dicatur de minori in conclusione etiam patet: q: ly nēciuz est maior extremi tas ⁊ ly sor. minor ⁊ subiectū conclusionis ē totū illud sor. esse animal. ¶ Ubi tm modus in predicto argumento te/ neret in sensu diuiso ꝓnia foret bona: ⁊ syll'us in tertio mō prime figure: q: oia eēnt requisita: primo maior eēt vlis sicut ista omnem hominem necesse est esse animal: cuius subiectum eēt ly hominē ⁊ predicatuz ly omne animal: ⁊ conclusio eēt indefinita vel singularis sicut ista sor. necesse est esse aial: ⁊ illud q̃ subijcitur in maiori predicatur ī mi nori: ⁊ maior extremitas predicatur de minori vt clare pz intuenti: verūtamen concessa illa ꝓnia debet negari maior videlicet oēm hominē eē animal est nēcium sicut negatur ista omnem hominem necesse est esse animal: q: quelibet exponens est falsa.

Sed hic oritur vnuz dubium nunquid propositio modalis sit ali cuius quātitatis Et dī q̃ quedam modalis est alicui⁹ q̃ti tatis ⁊ quedam nullius: propositio modalis dī alicui⁹ q̃ti tatis in qua subijcitur terminus non determinatus a mō nisi aliud euenerit Impedimentū: siue propositio illa fue rit in sensu composito siue in sensu diuiso: vnde hec propo sitio omnis homo scit. a. propositionē esse veram est vlis non obstante q̃ sit in sensu composito q: subijcitur termi/ nus non determinatus per modum. Similiter illa hoiez possibile est currere est idefinita. Et hec est pticularis Ali quem hoiem impossibile est eē asinum: ⁊ ß est singularis te possibile est currere: vel tu scis. a. esse verum: Et ß silr. a. scitur a te esse verum: Et hoc cōtingit q: nullibi mod⁹ subiectum determinat. Et notanter dixi nisi aliud euene/ rit impedimentū propter exclusiuas ⁊ exceptiuas primi ordinis que non sunt alicuius q̃titatis in quibus subijciū/ tur termini super quos non cadit mod⁹: vt tm̄ homo scit deum eē: vl'tm̄ album possibile est eē nigrum: vel omnis homo preter sor. scit. a. esse veruz Et sic de alijs. ¶ Pro positio modalis que nullius ē q̃titatis est illa in qua subtz per modum determinatur vel ipsemet subijcitur: vnde nulla istarum est alicuius q̃titatis: hominem esse animal est necessarium. a. esse verum est scitum a te: hominez eē asinum est impossibile. b. esse falsum dubitatur a te in sen su composito: q: suba harum per modum determinant vt patet. Similiter iste non sunt alicuius q̃titatis possibile est sor. currere: impossibile est hoiem esse asinum: necesse est deum esse: contingens est te currere: verum est te eē. falsum est hominem esse asinum: scitum est a te. a. esse ve rum: dubium est tibi regem sedere: creditur a te papam esse rome ymaginatur a te chymeram eē: Et sic de alijs vbi modus subijcitur: per hoc pz q̃ illa ꝓnia nō valet hic subijcitur terminus cōis vel discretus sine signo precedē/ te ergo ꝓpō illa est singularis vel indefinita: vt pz de illis: hominem currere est contingens: hoc eē est verum: qua ruz nulla ē alicui⁹ q̃titatis vt dictū ē. Et in vna subijcit ter minus cōis puta hominem currere ⁊ in alia terminus di scretus vz hoc esse: Sed ad concludendū q̃. a. vel. b. sit ī definita vel singularis opz sua subiecta per signa non de/ terminari. ¶ Et si dicitur ꝓtra: ī ista omne possibile ē ens esse: subijcitur modus ⁊ tamen illa est alicuius quātitatis. ¶ Huic dicitur q̃ non subijcitur aliquis modus: sed vn⁹ terminus cōmunis nominaliter sumptus. Et si iteruz ar/ guitur q̃ hec est alicuius q̃titatis: possibile est ens esse: q: hec est vlis omne possibile est ens esse igitur sibi correspō det aliqua indefinita vel preiacens ⁊ non alia q̃ illa possi/ le est ens esse ergo ipsa ē indefinita. ¶ Huic dicitur q̃ illa non est sua indefinita sed ista ens possibile est ens eē: ⁊ ß ē sua particularis: aliqd̄ possibile est ens eē: vnde illius vlis non bene potest dari preiacens distinctum a sua vlī sed lo co istius datur vnum conuertibile sicut alias dicebam de ista tm̄ non homo currit. Et sicut dicitur de his ꝓpōnib⁹ denominatis a mō officiabili Ita potest dici de alijs deno minatis a mō exponibili: q̃ dum modus determinat sub iectum propositionis ille non sunt alicuius q̃titatis: vt ne/ cessario deus est asinus: contingenter tu currís Et sic de alijs. Sed quando modus super subiectum non cadit bñ sunt alicuius q̃titatis deducto alio Impedimento vt pri⁹ dicebatur sicut sunt iste: omnis homo necessario est aial: asinus cōtingenter currit. aliquis homo possibiliter disputat: tu ipossibiliter es asinus. Et sic consequenter de vere

ꝛ false: vbi patet ꝙ prima est vniuersalis: Secꝯa indefinita: Tertia pticularis Et q̃rta singlaris. ¶ Ad 2m argumẽtũ cum arguitur: album esse nigrum potest esse verum ergo possibile est album esse nigrum esse verum nego consequentiam: quia arguitur a sensu diuiso vero ad sensum compositum falsum: ꝙ antecedens sit in sensu diuiso probatur. Nam hec est vna oratio indefinita: album esse nigrum esse verum istius cathegorice: album esse nigrum est verum: ergo per adictionem modi inter suppositum verbi infinitiui ꝛ ipsum verbum infinitiuum resultabit ꝓpositio in sensu diuiso: patet consequentia per superius dicta. Et si sic illa propositio est in sensu diuiso: album esse nigrum potest esse verum. Et ꝙ illa sit vera probatur. Nã hoc esse nigrum potest esse verum: demonstrato te. Et hoc est album vel potest esse album igitur ꝛc̃. maior probatur: quia hec propositio est possibilis hoc esse nigrum est verum que primarie sic significat ꝛc̃. Vel sic hoc esse hoc potest esse verum ꝛ hoc est nigrum vel potest esse nigrum igitur hoc esse nigrum potest esse verum. ¶ Consimiliter dicatur ad istam: sor. esse platonem credo esse verum: concedo eam: supposito ꝙ sor. sit coram me quem credam esse platonem: quia hoc esse platonem credo esse verum ꝛ hoc est sortes igitur ꝛc̃. sed non credo sortẽ esse platonem esse verum. ¶ Similiter conceditur ꝙ album esse nigrum scio esse possibile: quia hoc esse nigrum scio eẽ possibile demonstrando te ꝛ tu es aliquod album vel scio te posse esse aliquod album igitur ꝛc̃. maior probat. Nã hoc esse hoc scio esse possibile ꝛ hoc est nigrum: vel scio posse esse nigrum igitur hoc esse nigrum scio esse possibile: patet consequentia ꝛ maior probatur: hec propositio ẽ scita a me hoc esse hoc est possibile que primarie significat hoc esse hoc eẽ possibile ergo ꝛc̃. Vnde est idem hoc esse hoc scio esse possibile ꝛ scio B eẽ B eẽ possibile: sed non est idem: album esse nigrum scio esse possibile ꝛ scio albũ esse nigrum esse possibile: quia prima est vera vt probatum est ꝛ secunda falsa tenendo ly possibile in sensu composito respectu sui dicti: quia tunc habet officiari sic: hec propositio est scita a te album esse nigrum est possibile quã scis sic primarie significare: modo prima pars est falsa: ſz tenendo ly possibile in sensu diuisionis respectu sui dicti: concedo ꝙ scio album eẽ nigrum esse possibile: quia sequitur hoc esse nigrum est possibile demostrato te ꝛ hoc est album vel potest esse album ergo album esse nigrum est possibile consequentia bona scita a te esse bona antecedẽs est scitum a te ergo ꝛ consequens ꝙ quidem consequens scis primarie significare album esse nigrum esse possibile: qꝰ tu scis vel ego scio album esse nigrum esse possibile. Et si proponeretur ista: tu scis possibile esse album eẽ nigrum: debet negari: quia tunc ly possibile nessario tenetur in sensu composito respectu sui dicti: etiam concedo ꝙ album esse nigrum te scire est possibile tenendo in sensu diuiso ly possibile: sed nego ꝙ te scire album esse nigrũ sit possibile qualitercunqꝫ sũmatur ly possibile. Si enim sumitur i sensu composito propositio falsa ẽ: quia conuertitur cum ista: possibile est te scire album esse nigrum: si sumitur in sensu diuiso iterum est falsa: quia equipollet isti te possibile est scire album esse nigrum que falsa est: vt patet. Et sic consequenter in alijs dicatur vbi ponuntur duo modi quorũ vnus per alium determinatur.

Sed iam arguitur contra illam propositionem concessam album esse nigrum scio esse possibile: quia sequitur album esse nigrum scio esse possibile: ergo album esse nigrum scit aliquis esse possibile: Et vltra ergo album eẽ nigrum est sciens aliquis esse possibile ex quo sequitur ꝙ album esse nigrum est: quod est falsum: ꝛ consequentia patet: a 3° adiacente ad secundum adiacens. ¶ Secundo resoluentes illius sunt false ergo ipa est falsa antecedẽs probatur. Nam illa propositio sic resoluitur hoc eẽ nigrũ scio esse possibile: ꝛ hoc est album ergo album eẽ nigrum scio esse possibile. Et maior iterum sic officiatur hoc esse hoc scio esse possibile ꝛ hoc est nigrum: modo certum ẽ ꝙ illa duo repugnant hoc est album ꝛ hoc est nigrum: ꝛ ꝙ continuo bene detur secunda resoluens probatur: quia ly scio non est verbum ampliatiuum igitur secũda resoluẽs non debet esse per aliquod disiunctum alicuius verbi ampliatiui: vnde dicendo album scio currere sic resoluit: hoc scio currere ꝛ hoc est album quare ꝛc̃.

Ad primum respondetur negando ꝓsequẽtiam vltimã. Et cum dicitur ꝙ arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens concedo sed non ad suum secundum adiacens. Vnde cum dicitur album esse nigrum scit aliquis homo esse possibile: nõ est credendum ꝙ ly album esse nigrum sit suppositum vel appositum istius verbi scit vel copule inclusse nec ab illo regatur sed regitur ab illo verbo infinitiui modi esse: distracto per ly possibile: qui est terminus ampliatiuus: vnde licet illud verbum scit regat post se illud totum album esse nigrum esse possibile: non tamen regit ly album eẽ nigrũ. Ita igitur ꝙ ly album esse nigrum stat ampliatiue i antecedente ꝛ non in consequente: Ideo consequentia non valet: nec arguitur fm regulaz. Sed si quis peteret que est preiacens respectu istius album esse nigrum scit aliqs homo esse possibile: Dico ꝙ est illud aliquis homo est: rõne suppositi: sed ratione appositi est illud: album esse nigruz sciens esse possibile est: vnde solemus ꝓcedere ꝙ antichristum scio esse possibilem ꝛ chymeram scio esse ymaginabilem vel credo esse intelligibilem. Ex quibus non sequitur ꝙ antichristus vel chymera est: nec arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens Sz deberet inferri ꝙ ego sum: ꝛ antichristum sciens esse possibile est: aut chymerã credens esse impossibilem intelligibilem est: ita ꝙ non arguatur a magis ãplo ad minus si possibile est fieri. Per hoc patet responsio.

Ad secũdum argumentũ ꝙ illa ꝓpõ albũ eẽ nigr scio esse pos̃ nõ resoluitur mõ dicto sed sic: hoc esse nigruz scio esse possibile ꝛ hoc est album vel scio posse esse album. Et tunc ad argumetum ly scio non est terminus ampliatiuus cõcedo: igitur secunda resoluens non debet esse per aliquod disiunctum: nego consequentiam: quia ly album esse nigruz stat ampliatiue licet non respectu istius verbi scio. Ideo secunda resoluens debet esse per disiunctum: ꝛ tunc ad similitudinem: dico ꝙ non est similitudo quia in vna subiectum stat ampliatiue ꝛ in secunda non. Certum est enim ꝙ hec propositio antichristum scio esse futurum: non sic resoluitur: hoc scio esse futurum ꝛ hoc est antichristus: quia ly antichristum ampliatur per ly futurum cum sit suppositus sui verbi infinitiui. Sed sic resoluitur hoc scio esse futurum ꝛ hoc est antichristus vel erit antichristus. Similiter adam scio vel credo esse preteritum sic resoluitur hoc scio vel credo esse preteritum ꝛ hoc est vel fuit adam. Et consimiliter in alijs dicatur suo modo: vt chymeram scio esse ymaginabilem: vacuum credo esse intelligibile: corpus infinitũ percipio esse inopinabile q̃re ꝛc̃.

Ad tertium argumentum principale quando arguebatur: album esse nigrum ab animali scitur: igitur possibile est album esse nigrum: concedo consequentiam: ꝛ nego antecedens. Et tunc ad argumentum: album esse nigrum animal scit album esse nigrum ab animali scitur: huic dicitur igitur dubitando istam consequentiam: eo ꝙ ly nigrum in antecedente potest esse adiectiuum illius termini animal: vel appositum istius verbi infinitiui esse: primo modo cõcedo ꝙ album esse nigruz animal scit: quia equipollet isti album esse animal nigrum scit: que iterum equiualet isti: animal esse scit animal nigrum: quod verum est. Et quãdo ex isto concluditur ꝙ album esse nigrum ab animali scitur: nego consequentiam: nec arguitur ab actiua ad suã passiuam: sed hec est sua passiua album eẽ a nigro animali scitur: que vera est sicut actiua. Si autem quis vellet ꝙ ly nigrum esset appositum verbi infinitiui: ꝛ ab eodem regeret negarẽ istã albũ esse nigr aĩal scit: q: tunc eqpollet isti q̃ est sua passiua albuz eẽ nigr ab aĩali scit q̃ falsa ẽ.

¶ Ex his sequuntur iste conclusiones. Album esse nigrũ animal scit ⁊ tamen album esse nigrum a nullo animali scitur: album esse nigrum animal scit ⁊ tamen album esse nigrum nullum animal scit: Sor. esse album animal scit et tamen sor. esse album nullum animal scit: imo nullus sor. est albus. Et sic conceditur ꝙ uerum esse falsum credẽs credit ⁊ tamen nihil credit verum esse falsum: nec verũ esse falsum creditur ab aliquo. Et sic de alijs infinitis seqn tibus ex illa responsione que omnia possunt concedi vel negari secundum punctuationem diuersam vt cuilibet patet satis.

In ista materia de sensu composito ⁊ sensu diuiso solent conclusiones proponi. ¶ Prima est. a. scis esse verum et tamen nullum verum scis eẽ. a. probatur ⁊ pono ꝙ hec deus est sit omnis propositio que sit. a. te latẽte q̃ scias eẽ necessariam. Isto posito patet ꝙ. a. scis esse verum: quia hoc scis eẽ verum demonstrando illam deus est: ⁊ illa est. a. ergo. a. scis eẽ verum: patet consequentia quia est syllogismus expositorius ⁊ etiam quia ex opposito conclusionis cum vna premissarum sequitur oppositum alterius premisse. Sequitur enim nullum. a. scis eẽ verum ꝗ deest: ẽ. a. igitur illam non scis eẽ veram: quod est contra positum. ¶ Secunda pars conclusionis probatur: nihil scis eẽ. a. igitur nullum verum scis eẽ. a. patet consequentia. et antecedens probatur: nec. a. scis eẽ. a. nec aliud ab. a. scis eẽ. a. igitur ⁊c. ꝙ. a. non scis eẽ. a. probatur: hanc deus est non scis eẽ. a. ⁊ ꝗ est omne. a. ergo nullum. a. scis eẽ. a. patet consequentia ⁊ maior est casus: nec etiam aliud ab. a. scis eẽ. a. quia nihil aliud ab. a. est. a. quare ⁊c. ¶ Ex ista conclusione sequitur istud correlarium ꝙ. a. scis eẽ idem sibiipsi. Et tamen nullum. a. scis eẽ idem sibiipsi. a. prima pars patet: quia illam deus est scis eẽ idem sibiipsi ⁊ illa ẽ. a. ergo. Et secunda pars de se patet: quia nihil scis eẽ. a. vt probatum est. Et si arguitur sic. a. scis eẽ hoc igitur hoc scis eẽ. a. negatur consequentia: nec est conuersio simplex. sed bene sequitur in conuersiõe simplici quod scis eẽ hoc est. a. Similiter non sequitur. a. nõ scis eẽ idem alicui alteri ab. a. ergo. a. scis eẽ idem sibiipsi. a. licet enim. a. scio esse idem sibiipsi. a. vel alteri ab. a. non tamen scio. a. eẽ idem sibiipsi. a. nec ipsum. a. scio eẽ idem alteri ab. a. quia hec propositio non est scita a me ꝗ ẽ idem sibiipsi. a. nec ista est scita a me: hoc scio eẽ idem alteri ab. a. demonstrando semp illam deus est: quia quelibet illarum est falsa. Sed hec propositio bene est scita a me hoc est idem sibiipsi. a. vl alteri ab. a. cum ipsa sit necessaria. Unde bene scio hoc eẽ verũ vl hoc eẽ verum demonstratis illis rex sedet ⁊ nullus rex sedet ⁊ tamen non scio primum esse verum: nec scio scõd eẽ verum. Ita in proposito quare ⁊c.

Secunda cõclusio Tu scis. a. eẽ verũ ⁊ tamen nullum. a. scis eẽ verũ: probatur: ⁊ pono ꝙ. a. sit vnum illorum rex sedet: ⁊ nullus rex sedet ⁊ hoc bene scias quorum qd libet sit tibi dubium: tunc patet ꝙ scis. a. eẽ verum: qr scis vnum illorum eẽ verum. Et ꝙ nullum. a. scis eẽ verum probatur: qr nullum illorum scis esse verum. omne. a. est alterum illorum vt suppono: ergo nullum. a. scis eẽ verũ consequentia patet ⁊ antecedens est casus. Ex ista conclusione sequitur ꝙ tu scis aliquam propositionem esse verã ⁊ tamen quelibet propositio est tibi dubia. probatur: supposito ꝙ ille due: rex sedet ⁊ nullus rex sedet sint omnes propositiones: tunc patet ꝙ tu scis aliquam propotionem esse veram: quia hec propositio est scita a te aliqua propositio est vera quã scis primarie significare aliquam propositionem eẽ veram: igitur ⁊c. ¶ Et ꝙ quelibet propositio sit tibi dubia patet: quia prima est tibi dubia ⁊ secunda similiter vt patet. Sequit. n. ꝙ. a. est tibi dubium: ⁊ tamen tu non dubitas an verum sit sicut. a. primarie significat. ¶ Prima pars patet: quia quelibet illarum est tibi dubia: ⁊ altera illarum est. a. ergo. a. est tibi dubium. ¶ Secunda pars probatur. Illam ꝗ propositio non est tibi dubia: sed scita a te: verum est sicut. a. primarie significat: ga hec propositio ẽ scita a te vnũ est sicut vnũ istorũ significat.

Tertia conclusio vtrũq; istorum credit sor. eẽ verum ⁊ tamẽ sor. non credit ista eẽ vera: probatur posito ꝙ sint due propositiones. a. ⁊. b. quarum quãlibet credat sor. eẽ veram cum hoc ꝙ credat se decipi: ita ꝙ credat ꝙ aliquod creditorum ab eo sit falsum sed vtrumq; illorum credat ipse eẽ verum sicut est possibile ꝙ sciant bene ꝙ non est nisi vnus sor. ĩ mundo ⁊ ꝙ accedant ad me duo homines quorum quilibet apparet sor. propter ꝙ quẽlibet eorum credam eẽ sor. Isto posito patet ꝙ quẽlibet istorũ credo esse sor. ⁊ tamen non credo istos duos esse sor. quia bene scio ꝙ esset inpossibile. Consimiliter potest dici ꝙ alq̃ sunt quorum quodlibet credo esse verum ⁊ tamen non credo illa esse vera. Sed bene concedo ꝙ si aliqua sunt quorũ qd libet credo esse verum ꝙ illa credo esse vera. Et non sequitur: non credo illa esse vera: ergo non illa credo eẽ vera: arguitur enim a sensu composito ad sensum diuisum: sicut non sequitur: non credo contradictoria inter se cõtradicentia esse simul vera: igitur contradictoria inter se contradicentia non credo simul esse vera: stat enim ꝙ duas propositiones que sunt contradictorie credam esse veras ⁊ tamen ꝙ non credam illas esse contradictorias sicut plurimum habet experientia ⁊c.

Quarta cõclusio Sor. credit. a. eẽ verũ: ⁊ plato credit. b. esse verum ⁊ tamen sor. ⁊ plato non credunt. a. ⁊. b. esse vera: probatur supposito ꝙ sor. credat. a. propositionem esse veram ⁊ non. b. ⁊ plato credat. b. propositiom eẽ veram ⁊ non. a. patet prima pars ex casu. Et secunda probatur: quia dato opposito sequeretur ꝙ aliqui scirent sic esse vl sic eẽ: quod nullꝰ sciret sic eẽ: qd ñ videt possibile. ꝗ arguit sic sequtur sor. credit. a. ⁊ plato credit. b. igitur sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. igitur per idem sequitur sor. credit. a. esse verum ⁊ plato credit. b. esse verum igitur sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. esse vera: vel detur causa diuersitatis. ¶ Illud nic dicit ꝙ hec ẽ causa diuersitatis: quia ĩ ista propositione sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. esse vera subijcitur terminus copulatus respectu verbi adiectiui determinantis compositionem verbalem ⁊ complexum cathegoricũ propterea terminus ille copulatus diuisiue supponere debet: ex cuius propositione debet sequi propositio vniuersalis singularis numeri: nullo alio moto preter subiectum. Ita ꝙ sequitur sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. esse uera: igitur vterq; eorum credit. a. ⁊. b. esse vera. Sed in ista propositione sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. subijcitur terminus copulatus respectu verbi adiectiui non determinantis dictum cathegoricum nec ypotheticum: propterea copulatum illud dicitur stare collectiue: ⁊ propositio sua inferibilis est per unam copulatiuam ĩ qua pars copulati de parte copulati verificatur: sic arguendo: sor. credit. a. ⁊ plato credit. b. igitur sor. ⁊ plato credunt. a. ⁊. b. propter eandẽ causam bene sequitur. Sor. scit tres artes liberales ⁊ plato quatuor: igitur sor. ⁊ plato sciunt septem artes liberales. Sed non sequitur: sor. scit tres artes liberales esse ueras ⁊ plato sic quatuor esse ueras: igitur sor. ⁊ plato sciunt septem artes liberales esse ueras: quia ex isto consequente sequitur ꝙ uterq; illorũ scit aliquas artes esse ueras. Cõcludo ergo ꝙ si aliqui sciunt uel credunt sic esse vl sic ñ oꝝ quẽlibet eorum scire uel credere sic uel sic. Sed si aliqui sciunt uel credunt sic esse uel sic esse oportet ꝙ quilibet eorum sciat uel credat sic esse vl sic esse quare ⁊c. Et licet nõ sequatur multe sunt propositiones quarum quelibet scit uel creditur esse uera: igitur creduntur ille propositiones esse uere: tamen bene sequitur ꝙ ille propositiones credũtur esse uere: hoc patet in casu prioi: quia. a. ⁊. b. sint multe propositiones quarum quelibet scitur uel creditur esse uera: qr. a. scitur uel creditur esse uera. ⁊. b. similiter non tamen creduntur. a. ⁊. b. esse uere: quia a nullo nec ab aliquibus: ꝙ non ab aliquo: patet: quia non a sorte nec a platone nec etiam ab ipsis duobus: quia tunc oporteret ut dictum est ꝙ quilibet illorum sciret uel crederet

illas esse veras quod est contra casum: sed bene concedo
q̃.a.⁊.b.sciuntur vel creduntur esse vere: quia vtraq̃ il/
larum scitur vel creditur esse vera: vt patet per casuz ⁊c̃.
¶ Et si ex hoc concluditur q̃.a.⁊.b.sciuntur vel credun/
tur ab aliquo vel aliquibus esse vere: negatur consequen/
tia: quia tunc oporteret q̃ quelibet illarum sciretur vel cre
deretur ab aliquo vel aliquibus esse vera quod est falsuz.
¶ Sz sequitur bene ex illo antecedente q̃.a.⁊.b.ab aliquo
vel aliquibus sciuntur vel creduntur esse vere: qz.a.ab ali
quo scitur vel creditur esse vera.⁊.b. similiter ab aliquo
scitur vel creditur esse vera. ¶ Ex his sequitur ista con/
clusio corrolarie: q̃ multi sciunt multas propositiones q̃s
nec quarum aliquam possunt ipsi scire esse in rerum natu/
ra posito q̃ sor.sciat.a.quod non possit sciri a platone esse
in rerum natura: ⁊ plato sciat.b.quod nõ possit sciri.a.sor.
esse in rerum natura: isto posito patet prima pars conclu/
sionis. ¶ Et secunda probatur: et q̃ nullam illarum pos/
sint ipsi scire esse in rerum natura patet quia nec.a.nec.b.
per casum: nec etiam aliquas propositiones possũt ipsi sci
re esse in rerum natura: quia non.a.⁊.b. Si enim.a.⁊.b.
possent ipsi scire esse ⁊c̃.oporteret q̃ quãlibet illarum pos
sent ipsi scire esse ⁊c̃.quod est falsum. verũtamen bene cõ
cedo q̃ aliquas propositiones sor.⁊ plato possunt scire eẽ
in rerum natura: ⁊ q̃.a.⁊.b.ipsi possunt scire esse: quia.a.
ab vno,⁊.b.a reliquo: quare ⁊c̃.

Quinta conclusio hec ꝓpositio est ti/
bi dubia hoc est ho
mo: tamen tu non dubitas hoc esse hominem: quod est si
gnificatum primarium eiusdem: probatur ⁊ pono q̃ hec
propositio hoc est homo significet primarie hoc esse ho/
minem te demonstrato: sed credas tu ipsam primarie si/
gnificare hoc esse hominem demonstrato papa: quod sit
tibi dubium: sed bene scias te esse hominem: tunc patz q̃
illa propositio est tibi dubia: quia statim proposita illa du/
bitares ipsam que significat primarie hoc esse hominem
te demonstrato quod non est tibi dubium sed scitum a te
per casum. ¶ Item conceditur in isto casu q̃ hec propo/
sitio hoc est homo est tibi dubia quã credis primarie signi
ficare hoc eẽ hominem ⁊ tamen tu non dubitas hoc esse
hominem: scis enim hoc esse hominem te demonstrato:
⁊ credis illam propositionem significare primarie hoc eẽ
hominem demonstrato papa: propterea bene cõcedo q̃
hoc scis esse hominem ⁊ hoc dubitas esse hominem di/
uersis demonstratis. ¶ Item sequitur ex ista conclusiõe
q̃ hec propositio est scita a te homo est asinus ⁊ tamen tu
non scis hominem esse asinum: probatur ⁊ pono q̃ scias
illas conuerti deus est ⁊ homo est asinus isto posito pro/
pono tibi tu scis istam deus est: ⁊ cum hoc sit verum ⁊ ĩ
pertinens debet concedi: deinde propono non repugnat
istam sciri: homo est asinus. Ista est vera ⁊ impertinens:
ergo debet concedi. Ulterius propono hec est scita a te:
homo est asinus: ⁊ sequitur hoc debere concedi: quia se/
quens exposito.cum concessis: sequitur enim tu scis illas
conuerti ⁊ vna est scita a te ⁊ non repugnat alteram sciri:
ergo altera est scita a te. Et sic patet prima pars: ⁊ secun/
da etiam est manifesta: quia nullum impossibile scitur: sed
homo est asinus est impossibile: igitur illud nõ scit. ¶ Et
si arguitur sic. Tu scis illam homo est asinus que signi/
ficat primarie hominem esse asinum: ergo tu scis hominẽ
esse asinum.quod negasti. ¶ Respondetur negando mi/
norem: quia repugnat duobus concessis: sequitur enizz tu
scis illam propositionem ⁊ non scis hominem esse asinuz
ergo illa non significat primarie hominem esse asinum: si/
cut sequitur: hec est vera homo est asinus ⁊ nullꝰ hõ ẽ asi/
nus: ergo ipsa nõ significat p̃marie hoiez eẽ asinũ q̃re ⁊c̃.

Sexta conclusio Aliqua est propositio
quã scis esse possibilez
⁊ tamen impossibile est te scire eam sic primarie significã
do.probatur.⁊ capio hanc propositionem.tu nõ es. signi
ficando primarie q̃ tu non es.patet q̃ scis ipsam esse pos/
sibilem.quia scis bene q̃ suum contradictorium non ẽ ne/
cessarium. Tu es sed precise contingens. Et q̃ tu nõ pos/
sis scire illam patet.quia si sic vel igitur quando eris vel
quando non eris.non quando eris.quia tunc cõtinue erit
falsa. Nec quando non eris.quia tunc nihil scies nec scire
poteris. ¶ Conceditur etiam q̃ aliqua propositio est pos
sibilis quã ipossibile est aliquem hominem scire sic signifi
cando primarie.patet de ista propositione.nullus homo
est.que possibilis est ⁊ tamen nullus homo potest scire il/
lam sic significando primarie.quia si aliquis homo sciret
eam sic significando tunc aliquis homo esset.⁊ per conse/
quens illa esset falsa nullus homo ẽ. Et si sic nullus homo
sciret eam. ¶ Item sequitur q̃ aliqua propositio est pos/
sibilis que non potest sciri ab aliquo sic primarie significã/
do.patet de istis.nulla propositio negatiua est: illa propo
sitio non est.se demonstrata.hoc est falsum se demõstra/
to.omnis propositio est falsa.⁊ sic de multis alijs propo/
sitionibus se falsificãtibꝰ. Si enizz sciret ꝶ nulla propositio
est negatiua sic significando primarie nulla esset proposi/
tio negatiua ⁊ sic ipsa non esset negatiua q̃ est impossibile
Similiter concedo q̃ aliqua propositio est vera ⁊ tamen
si tu scires ipsam sic significando primarie ipsa esset falsa.
probatur ⁊ capio illam propositionem. Tu non scis illam
propositionem.se ipsa demonstrata.que sit in centro ter/
re quã non uideas nec de ipsa consideres. Et sequitur cõ
clusio. Consimiliter etiam aliqua propositio est vera ⁊ ta/
men si aliquis homo videret ipsam ipsa esset falsa.vt pa/
tet de ista nullus homo videt hanc propositionem seipsa
demonstrata. Etiam aliqua propositio est vera que si intel
ligeretur statim efficeretur falsa ut patet de ista. Nihil in/
telligit nisi seipsa demonstrata quare ⁊c̃.

Septima cõclusio Aliqua propositio
est vera q̃ nõ põt
credi a te sic significando primarie.probatur ⁊ capiatur ꝶ
propositio.hoc quod est album credis eẽ nigrũ. demon/
strando aliquod album q̃ de facto ctedis eẽ nigrum. Et
sit illa.a.tunc patet q̃.a.propositio sit vera sic significando
primarie. Et q̃ tu non potes credere.a.sic significãdo ꝓ/
batur.quia si non.ponatur ergo q̃ credas.a. Et arguitur
sic.hoc q̃ est album credis esse nigrum igitur hoc est al/
bum. Ista consequentia est bona credita a te eẽ bona ⁊ an
tecedens est creditum a te.igitur ⁊ consequens. Tunc sic
Tu credis hoc eẽ album.igitur tu non credis hoc eẽ nigr
⁊ per consequens hoc q̃ est album non credis eẽ nigruz.
q̃ posito repugnat. ¶ Similiter sequitur hoc qõ est albũ
credis eẽ nigrum: igit hoc credis eẽ nigrum: ista conseq̃n
tia est bona ⁊ antecedens est verum.igitur ⁊ consequẽs.
Tunc sic: hoc credis eẽ nigrum: igitur tu credis hoc esse
nigrum. Et vltra tu credis hoc eẽ nigrum ⁊ credis hoc eẽ
album: igitur tu credis album eẽ nigrum: patet consequẽ
tia: sed consequens est mẽ impossibile: ergo illud ex quo
sequitur: quare ⁊c̃. ¶ Ex ista conclusione sequitur corre/
larie q̃ aliqua propositio est vera que a nullo homine po
test credi sic significando primarie: probatur ⁊ capiatur ꝶ
propositio que sit.a.hoc q̃ est albuz omnis homo credit
eẽ nigr: demonstrando aliqõ albũ qõ ẽ in rei ueritate ab
oĩ homine creditu eẽ nigruz .tũc pz q̃.a. ꝓpõ ẽ va: ⁊ q̃
.a.nõ põt credi ab aliquo hoie sic significãdo: ꝓbat: q: si
nõ: si tigitur q̃.a.sor. Et arguit sic: hoc qõ ẽ albũ omis hõ
credit eẽ nigrum: ergo hoc ẽ album. Ista ꝓna ẽ bona cre/
dita a sorte eẽ bona: ⁊ aĩs ẽ creditũ ab eo.igit ⁊ ꝓns.tũc
sic.sor.credit illud consequens ⁊ scit illud primarie signifi
care hoc esse album.igitur sor.credit hoc eẽ album. Et si
sic hoc q̃ est album sor.non credit esse nigr. Et sor.est ali
quis homo.igitur hoc q̃ est album aliquis homo nõ cre
dit esse nigrum quod est oppositum casus. Item argui/
tur ut prius.hoc q̃ est album sor.credit esse nigrum.igi/
tur hoc credit sor.esse nigrum. Et vltra.igitur sortes cre/
dit hoc esse nigrum ⁊ sor.credit hoc esse album per con/
cessum.igitur sor.credit album eẽ nigrum quod est falsuz
⁊ impossibile. quare ⁊c̃.

Octaua cõclusio uterq̃ istorum potest
scire.a.propositionez
⁊ tamen idem.a.non potest sciri ab aliquo eorum: pro/

batur ⁊ assigno hanc propositionem. Neuter istorum est que sit.a.tunc pz ꝙ uterq; istorum demõstratis sor.et platone potest scire.a.propositionem.quia sor.potest scire.a.propositionem.⁊ plato similiter:⁊ tam sortes q̃z plato est aliquis illorum.igitur ⁊c̃.consequentia patet:⁊ añs ꝓbat pro maiori.sequit̃ isti nõ sũt:igit̃ neuter eorꝝ ẽ. Ista ꝓña ẽ bona scita tam a sor.quã a platone esse bona ⁊ a quolibet eorum potest sciri antecedens:ergo a quolibet eorũz potest sciri consequens quod est prima pars conclusionis:et secunda probatur:q: si.a.potest sciri ab aliquo istorũz ponatur igitur ꝙ sciatur ab aliquo istorum. Et arguitur sic. A scitur ab aliquo istorum:igitur isti sunt:ergo uterq; eorꝝ est ⁊ per consequens.a.non est uerum:neuter istorum ẽ. Ideo.a.non scitur ab aliquo illorum:quia nihil scitur nisi uerum. ¶ Et si arguitur sic.a.potest sciri ab isto demonstrato sor.⁊ idem.a.potest sciri ab isto demonstrato platone:igitur.a.potest sciri ab istis:negatur consequentia. Sz bene sequitur ꝙ.a.ab istis bene potest sciri:sicut non sequitur:tu potes scire hoc:demonstrãdo regem sedere ⁊ potes scire hoc demonstrando:nullum regem sedere:igitur potes scire ista:sed bene sequit̃ ꝙ ista tu potes scire. Imo de presenti non tenet talis consequentia unde non sequit̃. Tu credis hoc esse hominem ⁊ credis hoc esse hominez igitur credis ista esse homines:probatur ⁊ sint sor.⁊ plato remotis sic ꝙ credas ꝙ sint duo hoies ⁊ unus canis:pz casus:quia possibile est ꝙ distincte uideas facies sor.⁊ platonis ⁊ cum hoc indistincte pedem sortis. Ita ꝙ credas hoc demonstrando pedez sor.esse caput canis:tunc i isto casu si proponeretur tibi ista ß sunt duo homines ⁊ unus canis demonstrando ut prius concederes: admisso ergo isto casu apparet antecedens:⁊ disparet consequens: qa non credis illa esse homines.sed homines ⁊ unum canez ¶ Et si arguit̃:ista credis esse homines:ergo credis ista esse homines:quia non refert preponere uel postponere terminum demonstratiuuz. Huic dicitur negãdo ꝓmaz consequentiam. Et ad probationem dico ꝙ non refert ꝑponere vel postponere terminum demonstratiuum singularis numeri. Unde non sequitur ista credo esse vera demonstratis duobus contradictorijs:igitur credo ista eẽ vera demonstratis eidem. Ista credo esse sor. demõstratis duobus hominibus omnino similibus:igitur credo illa esse sor. Ista apparent esse pedalia:ergo apparet ꝙ ista sint pedalia: demonstratis duobus quorum vnum sit pedale insensibiliter maius alio:ut superius dicebatur. Similiter in singulari numero non sequitur:cum determinabili:ut hoc album scio esse sor.igitur scio hoc albuz eẽ sor. hoc.a.scio esse verum:ergo scio hoc.a.esse verum. Et sic de alijs:imo ñ seq̃:ß istorꝝ scio eẽ uerꝝ.igr̃ scio ß istorꝝ esse uerꝝ:posito ꝙ credã ꝙ hec de?ẽ sit oĩs ꝓpositio:quã sciaz esse veram:tunc patet ꝙ hoc istorum scio esse verum: qa hoc scio esse verum.s.deus est:⁊ hoc est istorum: q: de numero istorum deus est ⁊ homo est asinus: igitur hoc istorum scio esse verum:⁊ tamen nescio hoc istorum esse verum:quia nescio ista esse:imo credo ipsa non esse: quia credo illam deus est esse omnem propositionem. ¶ Aliquando tamen cum determinabili iserit sensus diuisus sensum compositum:⁊ hoc determinabili existente palã conuertibili cum predicato dicti aut superius ad idem. Sequitur enim hunc hominem scio esse hominez:ergo scio hũc hominem esse hominem:hoc animal scio esse animal: igitur animal hoc scio esse animal.hoc album scio esse albuz igitur scio hoc album esse album:⁊ sic consequenter vbi determinabile palam conuertitur cuz predicato dicti ⁊c̃. Etiam sequitur hoc animal scio esse hominem:igitur scio hoc animal esse hominem.hoc coloratum scio esse albuz igitur scio hoc coloratum esse album. Et sic de singulis. ¶ Notanter adiungo illum terminum palam: quia vbi non sciretur determinabile conuerti cum predicato dicti aut esse superius ad idem non oporteret talem cõcedi cõsequentiam: dato enim ꝙ non scires ly risibile conuerti cũ illo termino homo:non habes concedere illam consequẽtiam:hoc risibile scis esse hominem:ergo scis hoc risibile esse hominem:tunc staret veritas antecedentis cum falsitate consequentis supposito ꝙ non scires istum esse risibilem:sed bene scires istum esse hominem. Ubi tamen scires illa duo conuerti tunc sequitur satis bene:hoc risibile scis esse hominem:ergo scis hoc risibile esse hominem. Consimiliter dico de termino superiori ꝙ non infert se in sensu composito nisi palam fuerit superius. Si enim non scires ꝙ ille terminus coloratum esset superius ad ly album non haberes concedere illam consequentiam: hoc coloratũ:scio esse album:ergo scio hoc coloratũ esse albũ quia in casu possibili antecedens est verum ⁊ consequens falsum: vt posito ꝙ scias hoc esse album demõstrato vno lapide ⁊ non scias hoc esse coloratum:quod satis possibile est dato ꝙ magister tuus cui firmissime crederes diceret tibi scias ꝙ nullum album est coloratum: sed precise calidum vel frigidum tunc in casu isto antecedens est verum ⁊ consequens falsũ. vbi tamen non tibi placeret exẽplum istud:potes et aliud presentare. vnde non sequitur hoc imutatiuum scis esse coloratum:igitur scis hoc imutatiuum esse coloratum supposito ꝙ scias hoc esse coloratum ⁊ non scias ipsum esse imutatiuum:sicut patet de rustico. Isto posito antecedens est verum:quia hoc scis eẽ coloratum ⁊ hoc est hoc imutatiuuz:ergo hoc imutatiuũ scis esse coloratum:⁊ tamen tu non scis hoc imutatiuum esse coloratum:quia non scis hoc esse imutatiuum ut patet per casum. Quare autem huiusmodi consequentie nõ ualent est quia illa determinabilia non sunt palam superiora ad dictorum predicata.ubi tamen essent palam supiora habes concedere illas consequentias:quia nũq̃ posses ponere antecedens ⁊ deponere ꝓñs quare ⁊c̃.

Nona cõclusio Aliqua est ꝓpositio quaz scis esse veram: ⁊ tamen illa non est scita a te:sed tibi dubia: ꝓbatur:⁊ pono ꝙ hãc propositionem.a.est.b.que sit.a. scias conuerti cum vno illorum contradictoriorum tibi dubiorum. Rex sedet ⁊ nullus rex sedet. Isto posito patet ꝙ.a.propositionez scis esse veram:quia scis ipsaz conuerti cum vero. Sequitur enim.a.conuertitur cum vero:ergo.a.est verum. Ista cõsequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedẽs est scitũ a te:igitur ⁊ consequens:sed consequens primarie significat.a.esse verum:igitur tu scis.a.esse veruz quod erat ꝓbandum. Et ꝙ.a.non est scituz a te:sed tibi dubiũ: ꝓbat nullum illorum contradictoriorum est scitum a te:sed qõlibet tibi dubium:omne.a.scis conuerti cum altero illorũ ergo nullum.a.est scitum a te sed tibi dubium. Similiter tu non scis significatum primarium.a.igitur tu non scis.a. patet consequentia:⁊ antecedens probatur. Tu non scis significatum primarium alicuius illorũ contradictoriorum sed tu scis bene ꝙ significatum vnius illarum est significatum.a.vel conuertitur cum significato.a.igitur ⁊c̃. patet consequentia cum minori:⁊ maior probatur. Nam tu nõ scis regem sedere:nec scis nullum regem sedere ⁊ scis bene ꝙ nullum est significatum primarium illarum nisi regem sedere vel nullum regem sedere:igitur tu nõ scis aliquod significatum primarium illarum.

Cõtra istam conclusionem arguitur sic. Sequitur tu scis.a.esse verum. igitur tu scis significatum primarium.a.esse verum ⁊ illud scis significari per.a. Et vltra tu scis significatuz primariũ .a.esse verum ⁊ illud scis esse significatum.a.igitur aliqõ significatum primarium verum scis significari per .a. ergo tu scis.a.patet consequentia quia scire.a.est scire suum primarium significatum verum ⁊ illud sciri significari per .a. ¶ Ad istud respondetur negando consequentiam primam:quia sciendo.a.esse uerum nullum significatum primarium.a.scio esse verum.sed bene scio primarium significatum.a.esse verum:quia scio illu ꝰ conuerti cum uno ſz bene sequitur scio.a.esse uerum:igitur scio significatuz primarium.a.esse uerum ⁊ scio illud significari per .a. quia hec ꝓpõ ẽ scita a me significatũ primariũ.a.ẽ uerꝝ. Et si dr̃ ex qº scis illõ significatũ priariũ significari p.a.dez gº illõ significatum:huic dicitur ꝙ non oportet dare illud signifi-

catum primarium ex quo ly illud stat confuse tantuz: Cõcedo enim q̃ scio alterum illorum significatorum esse verum demonstrando regem sedere ⁊ nullum regem sedere ⁊ scio q̃ illud significatur per vnam illarũ Rex sedet ⁊ nullus rex sedet: ⁊ tamen si petitur qd̃ est illud non est singulariter satisfaciendũ petitioni pp cãm dicã ⁊c̃.

Forte adhuc dubitatur inducendo experiẽtiam: videmus enim cõmuniter q̃ si aliqua propositio scitur esse vera q̃ illa scitur: sicut patet de illis deus est: homo est animal: nullus homo est asinus: nulla chymera est: Adaz fuit vel antichristus erit Et sic de alijs. Ac etiam si sua significata sciuntur esse vã ⁊ illa sciuntur: eoipso enĩ q̃ deũ esse scio eẽ vex: scio deũ eẽ: si scio nullã chymerã eẽ eẽ vex scio nullã chymerã eẽ. Et si scitur antichristum fore vel fuisse: Et sic de alijs vt patet quare ergo si scio. a esse verum non scio. a. ⁊ si scio significatum primarium. a. esse verum non scio significatum primarium. a.

Ad istud respondetur q̃ est magna causa: Ratio. n. quare scio istam deus ẽ: est: q: scio suum significatum primariũ qd̃ scio significari per illam: q: deuz eẽ ⁊ illud scio significari per illam deus est Et sic de alijs: ſz nõ scio. a. q: non scio suum significatum primariuz vt probatuz ẽ nec aliqd̃ significatum primarium scio significari per illam: vnde hec propositio nulla chymera est scitur a me: ⁊ scio ipsam esse veram: q: scio suum significatuz primarium ⁊ scio suum significatum primarium esse vex: ymo suum significatum primariũ scio esse verum. Si ergo eẽt aliqua propositio cuius significatum primariũ scirẽ eẽ verum illa propositio sciretur a me dato q̃ scirẽ illã sic significare primarie: sed non sufficeret q̃ scirẽ suum significatum primariũ: ⁊ q̃ scirẽ illud significari ab illa sicut pz de .a. qd̃ scio esse verum ⁊ tamen non scio ipsum: q: nõ scio suum significatum primarium nec aliqd̃ significatum primarium scio significari per illaz sicut nec aliqd̃ significatuz primariũ scio esse verum illorum contradictoriox nec aliquod tale scio significari per illa ⁊c̃.

Vltima cõclusio est ista: Si iste rex sedet ⁊ tu credis firmiter absq̃ hesitatiõe q̃ iste rex sedet tu scis q̃ rex sedet: pz conclusio sumendo scire cõiter: q: scire cõiter non ẽ aliũd q̃ firmiter credere absq̃ hesitatione cuz hoc q̃ ita sit ex pte rei: propterea cõcedo q̃ tu scis q̃ aĩxp̃s erit: ⁊ q̃ dies iudicij erit: ⁊ q̃ xp̃s fuit incarnatus ⁊ passus pro redẽptiõe humani generis: q: hec omnia firmissime credis absq̃ aliqua hesitatione ⁊ sicut credis ita est ex parte rei ⁊c̃. Sed non sequitur rex sedet ⁊ tu credis firmiter absq̃ hesitatione q̃ rex sedet igitur tu scis q̃ rex sedet: q: ponatur q̃ rex anglie sedeat quem credas non sedere ⁊ q̃ rex scotie non sedeat quem firmissime credas sedere Isto posito pz antecedens esse verum ⁊ consequens esse falsum. Nam tu deciperis precise credendo regem sedere ⁊ vnum regez precise credis sedere: igitur tu nõ scis regẽ sedere. ¶ Verũtamen si rex sedet ⁊ credis firmiter sine hesitatiõe eundem regẽ sedere tu scis regẽ sedere q̃re ⁊c̃.

Contra istam descriptionem arguitur sic: naz data ipsa sequitur q̃ aliquis in casu dubitat se scire sic eẽ vel sic eẽ qd̃ est impossibile: Et consequentia probatur: ⁊ pono q̃ tu credas sine hesitatione q̃ iste rex qui sit omnis rex sedeat. Isto posito propono tibi Iste rex sedet. Et cum ipsa sit dubia tibi ⁊ impertinens sequitur q̃ est a te dubitãda: deinde propono: tu scis q̃ iste rex sedet ⁊ videtur q̃ sit a te dubitanda quia non est concedenda cum sit falsa non sequẽs ex aliquo cõcesso nec concessis nec ex opposito bene negati nec oppositis bene negatorum nec etiam neganda: quia sequitur ex posito ⁊ vna propositiõe tibi dubia ergo videtur q̃ sit dubitanda ⁊ per consequens bene respondẽdo habes dubitare eam Et si sic sequitur conclusio probanda vz q̃ aliquis in casu dubitat se scire sic esse vel sic esse. Et q̃ illa tu tu scis illum regem sedere sequatur ex vna propositione tibi dubia ⁊ posito probatur: q: sequit̃ tu credis firmiter sine hesitatione q̃ iste rex sedet ⁊ ita est q̃ iste rex sedet ergo tu scis q̃ iste rex sedet pz ꝓñia p p̃dicta ⁊c̃.

Ad istud potest multipliciter responderi p̃mo admittẽdo positionẽ ⁊ cũ ꝓponit̃: iste rex sedet: dr̃ concedendo: non q: verum sed quia creditũ a me absq̃ hesitatione: vnde bene sequitur. Tu firmiter credis absq̃ hesitatione q̃ iste rex sedet ergo q̃ ille rex sedet est a te concedendum q: si firmiter credis absque hesitatione q̃ iste rex sedet tunc istum regem sedere est a te concedendum negandum vel dubitandum: non negandum nec dubitandum. quia credo firmiter istum regem sedere esse verum: ergo sequitur q̃ illud est a te concedẽdum: dato enim pro vero ⁊ non proposito q̃ antichristus nunquam erit proposita tibi ista antichristus erit concedes eam: non q: veram vel scitam a te sed q: creditaz: q: firmiter credis q̃ antichrist⁹ erit. ¶ Similiter dato q̃ veniret vnus qui non esset rex quem firmiter crederes esse regem ⁊ ita diceretur ab omnibus q̃ esset rex: tunc proposito tibi: iste est rex concedes ipsam: non quia veram vel scitam a te sed quia creditam. Et tunc ad argumentuz quo probatur hanc esse dubitandaz a me: Iste rex sedet quia illa est mihi dubia ⁊ impertinens ergo ⁊c̃. Dicitur negando consequentiam: sed debet sic argui Ista est dubia significãdo primarie ⁊ impertinẽs: igitur illa ẽ a te dubitanda: ꝓcedo ꝓñaz: ⁊ nego primã partẽ añtis: q: repugnat casui: Ista enim duo repugnãt: Tu credis firmiter absq̃ hesitatiõe q̃ iste rex sedet ⁊ tu dubitas illaz iste rex sedet sic significãdo priarie q̃ iste rex sedet. ¶ Forte ꝑ diceret̃ q̃ illa duo ñ repugnãt: q: stat satis bñ q̃ tu dubites illã ⁊ q̃ illa sic significet priarie q̃ iste rex sedet: ⁊ tñ q̃ tu credas firmit̃ r̃gẽ sedẽ ⁊ vt posito q̃ tu credas firmit̃ istũ regẽ: dubites papã eẽ quã credas priarie significari per illam: Iste rex sedet: Isto posito pz q̃ illa nõ repugnant ꝑ enim est tibi dubia iste rex sedet: que primarie significat istum regem sedere non obstante q̃ credas ipsam aliud significare primarie Et tamen credis firmiter istum regẽ sedere per positũ. ¶ Ideo dico q̃ licet illa non repugnãt tamen ista bene repugnãt hec est tibi dubia ⁊ impertinẽs Iste rex sedet quam credis primarie significare istum regem sedere ⁊ tu credis firmiter istum regez sedere: quia ex prima parte sequitur q̃ tu dubitas istum regem q̃ repugnat scd̃e parti. ¶ Ad inferendum ergo q̃ hec est a te dubitãda debet sic argui: Illa est tibi dubia ⁊ impertinẽs Iste rex sedet quaz scis ⁊ credis primarie significare istũ regem sedere: igitur illa est a te dubitanda: consequentia est bona sed antecedens est negandum: quia repugnans vt ostensum est: Ex isto sequitur q̃ non valet hec forma. ¶ Hec propositio est falsa ⁊ impertinens ergo est a te neganda: posito q̃ credas firmiter absq̃ hesitatione q̃ hoc est asinus demonstrato sorte remotis Tũc proposita tibi ista iste est asinus est a te concedenda: quia credita firmiter absq̃ hesitatione ⁊ tamen ipsa est falsa ⁊ impertinẽs. Si tamen ipsa esset falsa ⁊ impertinens quam scires esse falsam ⁊ impertinentem sciendo ipsam primarie significare q̃ hoc est asinus tunc ipsa esset a te neganda sed iam in proposito antecedens repugnat casui. ¶ Item non sequitur: Ista propositio est vera ⁊ impertinens igitur a te est concedẽda: posito q̃ crederes absq̃ hesitatione q̃ ego nõ sum homo Tunc proposita tibi ista Ego sum homo: est a te neganda: quia suum contradictorium est creditum firmiter absq̃ hesitatione ⁊ tamen illa est vera ⁊ impertinens vt patet: vbi tamen illa esset vera ⁊ impertinẽs quã scires esse veram ⁊ impertinentem sciendo ipsaz primarie significare q̃ ego sum homo tunc ipsa esset a te concedenda: sed iam in proposito antecedens est repugnans quare ⁊c̃. patet: igitur responsio ad illud argumentum: cuz ponitur q̃ tu credas firmiter absq̃ hesitatione q̃ iste rex sedet admittitur Et cum proponitur iste rex sedet concedatur: quia creditum deinde cum proponitur: tu scis q̃ iste rex sedet ꝓcedat̃: q: sequit̃ ex posito ⁊ vno ꝓcesso. Si tñ imediate post positũ ꝓpõeret̃ ista Tu scis q̃ iste ẽ rex

negarem ipsam: q: falsa ⁊ impertinens quã scio esse falsã sic significando primarie ꝙ tu scis istum regem sedere: ⁊ sciendo ipsam sic primarie significare: deinde supponere illa ille rex sedet deberet negari: q: repugnat posito ⁊ opposito bene negati. Sequitur enim credis firmiter absq; besitatione ꝙ iste rex sedet ⁊ non scis ꝙ iste rex sedet: igit iste rex non sedet: patet consequentia: quia ex opposito cõclusionis cum maiori sequitur oppositum minoris. Sequitur enim iste rex sedet ⁊ tu credis firmiter absq; besitatione ꝙ iste rex sedet: ergo tu scis ꝙ iste rex sedet semp̃ vniformiter demõndo: pz ꝓñia p̃ prius dicta.

Secunda responsio Ad argumentum principale ẽ admittendo positum ⁊ concedendo idem. Et cuz proponitur: Iste rex sedet dicitur dubitando: q: dubia ⁊ impertinens: deide cum proponitur: Tu scis ꝙ iste rex sedet: debet negari: non q: falsa ⁊ impertinens: q: sequitur ex posito ⁊ vna propositione tibi dubia: sed q: falsum non sequens ex aliquo concesso vel concessis: opposito bene negati vel oppositis bene negatorum: nec ex aliquo a te dubitando: vel bene dubitato: vnde non sequitur: illa propositio sequitur ex casu ⁊ vna propositione tibi dubia: igitur illa non ẽ a te neganda: vt posito ꝙ omnis rex currat ⁊ ꝙ sit hic coram te vnus homo quem nũquã vidisti quez bene scias non currere. Isto posito propono tibi illam: Iste est rex demonstrato isto quem iam vides. Et cum illa sit tibi dubia ⁊ impertinens debet dubitari: deide propono iste currit: debet negari q: scis ipsum non currere per casum: illa ergo propositio est a te neganda: Iste currit: ⁊ tamen sequitur exposito ⁊ vna propositione tibi dubia: sequitur enim omnis rex currit iste est rex ergo iste currit: ymo ego concedo ꝙ aliqua propositio est a te neganda q̃ sequitur exposito ⁊ vna propositiõe scita a te: vt posita illa tu es rome ⁊ proposita ista Ego sum rome est a te negãda q: falsa ⁊ impertinens ⁊ tamen sequit̃ ex posito ⁊ vna propositione scita a me: sequitur. n. tu es rome ⁊ ego suz tecum igitur ego sum rome.

Contra istam responsionem arguitur sic: sequitur tu credis firmiter absq; besitatione ꝙ iste rex sedet ⁊ iste rex sedet: ergo tu scis ꝙ iste rex sedet. Ista ꝓsequẽtia ẽ bona scita a te eẽ bona ⁊ antecedens est tibi dubium: igitur consequens non ẽ a te negandum: patet consequentia ⁊ antecedens probatur: Illa est vna copulatiua cuius vna pars est concedenda ⁊ reliqua dubia: igitur tota copulatiua est dubia: dz ꝙ illa consequentia non valet. Ista consequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est tibi dubium: ergo consequens non est a te negandum: q: depono tibi istã rex est: qua deposita facio istam consequentiam Rex sedet ergo rex est: Ista consequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est tibi dubium ⁊ tamen consequens est a te negandum: q: depositum igitur ⁊c̃. Non tamen dico ꝙ p̃posita mihi illa Rex sedet deberem ipsã dubitare: ymo negare: quia antecedit ad depositum. Sed si proponitur illa est tibi dubia conceditur: q: vera ⁊ impertinens deposito vt patet ituenti. Verũtamẽ nego ꝙ illa copulatiua sit mihi dubia: quia bene scio alteram partem esse falsz: videlicet tu credis firmiter absq; besitatiõe ꝙ iste rex sedet: lz enim ꝙ ista sit mihi posita ⁊ a me concedenda ipsa tamen est falsa quam scio esse falsam sicut ante positionem sciebam: vñ posita mihi ista: omnis rex currit iste est rex demonstrato vno quem nunq̃z vidisti quem scias nõ currere patet ꝙ illa copulatiua est a me neganda: quia ex ipsa sequitur vnum a me negandum vz iste currit: ⁊ tamẽ vna pars illius est concedenda a me ⁊ reliqua mihi dubia ⁊ dubitanda a me: vz iste est rex ⁊c̃. Etiam non sequitur hec est vna copulatiua cuius quelibet pars principalis est mihi dubia ⁊ nulla alteri repugnat nec est in cõpossibilis ergo ipa ẽ mihi dubia pz in casu priori de ista copulatiua omnis rex currit ⁊ iste est rex: certum est ꝙ quelibet pars est mihi dubia ⁊c̃. ⁊ tamen ipsa nõ est mihi dubia: quia scio ipsam esse falsam eo ꝙ scio ex ipsa sequi falsum: vz iste currit: ymo nullo posito casu quelibet pars illius est a me dubitanda quarum nulla alteri repugnat: nec est incompossibilis ⁊ tamen illa copulatiua non est a me dubitanda sed neganda: quia ex ipsa scio sequi aliquod negandum a me videlicet iste currit. Sed si fuerit aliqua copulatiua cuius nulla pars repugnat alteri nec eidem est incompossibilis quam non scio esse falsam nec ex ipsa sequi aliquod falsum ⁊ quelibet pars est mihi dubia vel solum vna: illa ẽ mihi dubia. Et si quelibet pars fuerit a me dubitanda vel solum vna cuz illis circũstantijs ex qua nõ scio sequi aliquod negandum a me: illa est a me dubitanda sicut patet de istis: rex sedet ⁊ papa dormit: rex sedet ⁊ homo est animal: quarum quelibet est mihi dubia ⁊ a me dubitanda iuxta dicta. Ex quibus patet ꝙ illa copulatiua tu credis firmiter absq; besitatione ꝙ iste rex sedet ⁊ iste rex sedet non est mihi dubia: quia scio alteraz partem esse falsam: nec est a me dubitanda: quia falsa nõ sequens ex aliquo cõcesso nec concessis opposito bene negati nec oppositis bene negatorum nec ex aliquo bene dubitato vel dubitando vt patet intuenti. Sed de his copulatiuis clarius dicet̃ i materia ypotheticarũ vbi tangã qd̃ requirit̃ ad ꝟ ꝙ copulatiua sit dubia vel dubitãda.

Tertia responsio negat de virtute sermonis illam descriptionem scientie: dicendo ꝙ scire est per certas causas p̃positionis veritatez apprehendere vt patet primo posteriorum. Et licet philosophus diffiniat scientiam maxime proprie dictam non tamen obstat quin illa diffinitio sit bona de scientia cõmuniter dicta. Et tunc ad casum posituz: admittitur. Et cum proponitur illa: Iste rex sedet: non est respondendum concedendo negando nec dubitãdo: nõ dobitando nec negando: quia credo firmiter ꝙ iste rex sedet: ⁊ ꝙ illa propositio sit vera nec etiam concedendo: qa nullam euidentiam nec causam habeo quare ipsam deberem concedere cum sit falsa ⁊ impertinẽs relinquitur ergo ꝙ est credenda. Consimiliter ad aliam respondetur videlicet: Tu scis ꝙ iste rex sedet: non concedendo nec negando ipsam nec dubitando sed credendo: non soluz quãdo proponitur in tertio loco: ymo etiam in secundo inmediate postpositum: non enim concedendo nec dubitando vt patet nec etiam negando: quia nullam euidentiam habeo ꝙ non sciam sic esse: per casum: nec sum oblitus: in oppositum: igitur debeo credere illam: nam sicut sine besitatione credo istum regem sedere sic sine besitatione credo me scire istum regem sedere: ⁊ cum sic credo sine besitatione non est aliqua euidentia quare deberem illaz negare cum proponitur in isto casu ⁊c̃. rex sedet vl' tu credis regem sedere ⁊ sic debet responderi potius credo ꝙ sic: vel stat cũ casu: aut ego nescio: vñ patet alias dari posse responsiones q̃z concessiones ⁊ negationes. Et si cõtra hanc responsionem aliquod fieret argumentuz respõdeatur ꝟm modum prime responsionis quam inter ceteras reputo meliorem.

Quarta responsio admittit casum. Et cum proponitur illa: iste rex sedet: dubitatur: ⁊ etiam illa: tu scis ꝙ iste rex sedet: vbicunq; ⁊ quãdocunq; proponitur: quia si in illo casu: iste rex sedeat: illa est concedenda: si non sedeat neganda: ⁊ cum nõ sequitur ex casu ꝙ iste rex sedeat: nec sequitur oppositu: patet igitur ꝙ illa est mihi dubia: iste rex sedet: ⁊ per consequẽs: alia: scio ꝙ iste rex sedet ab illa dependens est mihi dubia.

Contra istam conclusionem arguitur: probando ꝙ impossibile est aliquem dubitare se scire sic esse vel sic esse: quia si non: ponatur igitur ꝙ tu dubites te scire. a. propositionem: ⁊ ꝙ tu scias. a. propositionem: tunc arguitur sic: tu scis. a. propositionem ergo percipis. a. propositionem: patet consequentia: quia non videtur ꝙ quis sciret aliquid nisi perciperet illud. Et vltra tu percipis. a. p̃põnẽ: igitur percipis te percipere illam. Probo ꝓñam: q: per quascũq; euidẽtias percipis sic esse per easdem euidentias: percipis te

percipere sic esse: fm illam propositionem philosophi q̃ eodem sensu sentio ⁊ sentio me sentire ergo eisdem euidẽtijs percipio ⁊ percipio me percipere: q: percipere ẽ sentire: tunc vltra tu percipis te percipere .a. propositionez ergo scis te scire illam: patet consequentia per predicta ex quo consequenter sequitur q̃ tu nõ dubitas te scire illaz: quod est oppositum conclusionis concesse. ¶ Similiter arguitur ex alia pte q̃ si tu dubitas te scire .a. propositionẽ tu non scis .a. propositionem qõ est ꝯ casum: probat: sequitur: tu dubitas te scire .a. propositionem ergo consideras an scias .a. propositionem ⁊ non percipis te scire .a. ꝓpositionem: pz ꝓnia ab vno ꝓuertibili ad reliquuz: tunc vltra: tu non percipis te scire .a. ꝓpõnem: igit non pcipis te pcipere .a. ꝓpõnẽ. Tũc vltra tu nõ pcipis te pcipe .a. ꝓpõz igitur non percipis .a. propõnem: pz ꝓnia: q: ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis vt probatum est: tunc vltra. Tu non percipis .a. propositionem ⁊ consideras an scias illam per assumptum prius: igitur tu non scis .a. propositionem igitur. a primo ad vltimum: si tu dubitas te scire .a. propositionem tu non scis .a. propositionem qõ est contra casum. Et ista consequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est scitum a te ergo ⁊ consequens ergo tu scis te non scire .a. propositionez ⁊ p̃ consequens tu non dubitas te scire .a. propositionẽ q̃ iterum est oppositum conclusionis concesse. ¶ Secõ arguitur sic: Sequitur: tu dubitas te scire .a. igitur consideras an scias .a. ⁊ non scis te scire .a. ⁊ tu es igitur tu nescis te scire .a. Tunc sic: tu nescis te scire .a. ⁊ ꝯsideras an scias .a. ergo per aliquam euidentiam ad oppositum mouentem nescis te scire .a. igitur per illaz euidentiam credis te non scire .a. vel igitur q: credis te non sufficienter considerare vel q: .a. apparet tibi falsum: Sed nõ primo modo: quia iam sufficienter consideras vt probatum est ergo .a. apparet tibi falsum ⁊ per consequens nõ scis .a. quod est oppositum casus ⁊ responsionis.

Ad ista respondendo Cõcedo cũ responsione illa q̃ possibile est q̃ tu dubites te scire .a. propositionem. ¶ Ad quod probandum arguo sic: Et pono q̃ tu scias istam propositionem triangulus habet tres angulos equales duobus rectis: que sit .a. quam scias optime demonstrare de qua consideras an scias ⁊ an scias ipsam demonstrare: Et dum tu sic cõsideras circa .a. Veniat magister tuus cui plus credis q̃z tibi ipi qui asserat te nõ scire .a. nec ipsum scire demonstrare ꝯ asserat falsum. Isto posito patet q̃ tu scis .a. sicut prius scinisti ⁊ tamen nõ scis te te scire .a. sed dubitas te scire .a. vnde ꝓposita ista Tu scis .a. diceres nescio vel dubito si scio .a. pri? credidi me scire .a. sed iam credo me non scire .a. patet ergo q̃ non sequitu: Tu scis .a. igitur tu scis te scire .a. q: in isto casu scis demonstrare .a. ⁊ dubitas demonstrationem tuam esse sufficientem. ¶ Secundo posito q̃ .a. sit altera illarum deus est ⁊ homo est asinus ⁊ lateat te tũc si proponeretur istis de opi. contraria. Tu scis .a. dubitarent: q: sequitur fm eos tu scis illam propositionem deus est ⁊ illa est .a. igitur tu scis .a. consequentia est bona scita ab eis esse bona ⁊ antecedens est dubitãdum ab eis ergo consequens non est ab eis negandum: nec etiam concedendum: q: stat q̃ .a. sit illa homo est asinus igitur dubitandũ ⁊ per consequẽs sequitur q̃ ipsi dubitant se scire .a. ¶ Tertio arguitur sic: scire .a. est prius q̃z scire se scire .a. sicut intelligere hoc vel illud est prius q̃z intelligere se intelligere hoc vel illud: per prius enim intelligo hominem q̃z intelligam me intelligere hominem sicut per prius video q̃z videaz me videre. Si ergo scire .a. est prius q̃z scire se scire .a. ⁊ omne prius stat esse sine suo posteriori ergo stat te scire .a. ⁊ nõ scire te scire .a. ¶ Quarto arguitur sic: sequitur tu scis istam propositionem deus est: igitur deus est de?: q: ꝓnis est necessarium ⁊ antecedens est contingens. Sed omne necessarium stat sciri absq̃z aliquo contingenti: igitur stat me scire consequens illius ꝓnitie non sciendo antecedens: ⁊ sic sequitur de possibili q̃ scio illam propositionem ⁊ non scio me scire illaz. ¶ Quinto si queritur a te: quot propositiones scis potes conuenienter respondere: nescio: maximi numerum illarum: ⁊ nescio quot scio: q: possibile ẽ q̃ scias centum propositiones ⁊ tamen nescias te scire illas: quia si tibi proponerem. Tu scis centum propositiones: dubitares: vel diceres nescio me scire centum: ⁊ consequenter etiam est possibile q̃ tu scias .a. propositionem ⁊ nescis ymo dubites te scire illam: Et sic patet q̃ non est impossibile. Ymo verum q̃ quis dubitat se scire sic esse vel sic esse: ⁊ scit .a. vel .b. propositionem ⁊ tamen nõ scit se scire illam quare ⁊c.

Jam ad argumenta in oppositũ respondetur admittendo q̃ possibile est q̃ tu dubites te scire .a. propositionem: ⁊ cum ponitur cum eodem q̃ scias .a. admitto. Et tunc ad argumentum: tu scis .a. propositionez ergo tu percipis .a. nego consequentiam q: ad hoc q̃ sciam .a. nõ requiritur q̃ pcipiam .a. nec considerez in actu de .a. quia sic quandocunq̃z cessarem cogitare de propositione scita a me statim desinerem scire illam ⁊ consequenter quantũcunq̃z bene sciret aliquis demonstrare omnes conclusiones euclidis ipse non sciret illas nisi actu cogitaret de omnibus illis que omnia sunt falsa: nõ ergo sequitur: scio illa propositionem: igitur scio me scire illaz vel cõsidero nunquid scio illam: quia stat me scire illam: vt probaui ⁊ non scire me scire illam. Considerando adhuc vtrum scio illam: Ymo stat q̃ sciam aliquam propositionẽ ⁊ tamen q̃ non credam me scire illam: nec sciam me scire illam: nec dubitem me scire illam: nec considerem me scire illam: vt patet de homine dormiente ⁊ de eodem vigilante posito q̃ nulli propositioni scite aduertat. ¶ Dato adhuc q̃ sequatur. Tu scis igitur tu percipis .a. dicendo q̃ non sequitur. Tu percipis .a. igitur actu consideras de .a. negatur alia cõsequentia. Tu percipis .a. ergo percipis te percipere .a. Sicut non sequitur: tu vides .a. igitur vides te videre .a. Tu intelligis hoc vel illud igitur intelligis te intelligere hoc vel illud. Anima enim per prius intelligit obiectum extra q̃z intelligat se intelligere: quia per prius est actus rectus anime q̃z reflexus: non ergo mirum si percipis .a. propositionem ⁊ non percipis te percipere illam. Et tunc ad argumentum: per quascunq̃z euidentias percipio aliquid per easdem euidentias percipio me percipere illud: nego hoc: quia diuerse ꝓpositiones diuersas euidentias requirunt ad hoc vt pcipiantur: vel sciãtur: ymo sicut propositiones diuerse specie differunt Ita requirit euidentias specie differentes: quia ergo .a. propositio dato q̃ sit illa deus est vel triãgulus habet tres angulos: differt ab ista specie ego percipio .a. igitur ad hoc q̃ percipiãtur vel sciantur requiruntur euidentie distincte specie. Jõ percipio .a. ⁊ percipio me percipere .a. ⁊ per alias euidẽtias percipio .a. ⁊ per alias percipio me percipere .a. Et tunc ad argumentum: Eodez sensu sentio ⁊ sentio me sentire concedo: quia eadem anima sentio ⁊ sentio me sentire: eodem sensu cõmuni video ⁊ video me videẽ. ¶ Nõ tamen concedo q̃ per quascunq̃z euidentias sentio vel video q̃ per easdem sentio me sentire ⁊ video me videre. Certum est enim q̃ per speciem obiecti extra sentio ⁊ video ⁊ tamẽ per illam non sentio me sentire nec video me videre sed per vnam aliam causatam a sensu exterioi ad sensum cõmunem. ¶ Admisso tamen q̃ per quascunq̃z euidentias percipio per easdem percipio me percipere. ¶ Adhuc non valet illa cõsequentia. percipio .a. ergo percipio me percipere .a. quia per easdem euidentias anima per prius fertur in actum rectum quam reflexuz: modo percipere .a. est actus rectus ꝯ percipere se percipere .a. est actus reflexus. Et licet concedam q̃ eadem euidentia percipio ⁊ percipio me percipere: non tamen oportet q̃ quandocunq̃z percipio percipiam me percipere: sicut anima eodem sensu sentit ⁊ sentit se sentire non tamẽ quãdocũq̃z sentit sentit se sentire per hoc patet responsio. Ad aliud argumentum concedendo omnes ꝓsequẽtias: quo usq̃z dicitur tu non percipis te pcipere ergo tu nõ pcipis

dicendo ꝙ consequentia non valet nec ex opposito conse/ quentis sequitur oppositum antecedẽtis vt imediate p/ bam. ¶ Ad secũdũ argumentũ pŏt similr leuiter rñderi cõcedẽdo illas ꝓñas. Tu dubitas te scire.a.igitur conside ras an scias.a.⁊ non scis te scire.a.⁊ tu es.igit nescis te sci re.a.igitur p aliquam euidentiam monentem ad oppoſi/ tum nescis te scire.a.igit p illam euidentiam credis te nõ scire.a.concedo omnes istas consequentias. Et cum in/ fertur ergo credis te non sufficienter considerare: vel.a. apparet tibi falsum. Dico ꝙ vtrunq; istorum est com/ possibile omnibus concessis. Nã sicut dubito me scire .a. Ita possibile est cum eodem ꝙ credam me non sufficien ter considerare de.a. Et non sequitur tu sufficienter consi/ deras de.a.igitur credis te sufficienter considerare de .a. sicut patuit in primo argumento quo ponebatur ꝙ tu sci/ res.a.⁊ ipsum optime demonstrare: sed postea assentien do magistro tuo crederes te nõ scire.a.tunc patet ꝙ suffi cienter tu consideras circa.a.⁊ tamen credis te non suffi/ cienter considerare: ex quo etiaz sequitur ꝙ tu scis.a.⁊ ta/ men apparet tibi falsum ponendo ꝙ scias .a. ⁊ magister tuus dicat tibi ꝙ.a.esset falsum cui firmissime credas: tũc patet ꝙ tu scis.a.⁊ tamen.a.apparet tibi falsum: quia cre dis firmiter.a.esse falsum.quare patet argumẽta illa mo/ dicum obuiare prioribus dictis. ¶ Ex his consequenter innitur harum possibilitas: tu dubitas te credere sic esse vel sic esse.tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse. posi/ to nempe casu ꝙ imediate ante hoc instans quod est pre sens vidisti sortem quem firmiter credidisti esse sor.⁊ be/ ne scias ꝙ vnus sor.⁊ omnis sor.⁊ ꝙ iam objiciatur tibi. Sor.⁊ plato omnino similes ⁊ ita dispositi ꝙ inter eos ñ videas distinctionem. Isto posito quocunq; illorum de/ monstrato ⁊ proposita tibi ista. Tu credidisti istum esse sor.patet ꝙ ß est a te dubitanda: quia sequitur tu credidi/ sti illum esse sor.quem prius vidisti vt suppono cum ca/ su: ergo dubitas ꝙ credidisti istum esse sor. Et sicut argui tur de preterito potest argui de presenti. ponendo cum casu ꝙ credas illum esse sor.quem prius vidisti tunc pro/ posita ista. Tu credis istum esse sor.quocũq; illorum de/ mõstrato ẽ a te dubitanda per argumentum primuz. Cõ similiter declaratur possibilitas alterius partis: videlicet ꝙ in casu tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse: ponen do ꝙ.a.⁊.b.propositiones sciantur a te .⁊.c. dubitetur a te non existentibus alijs ab istis ꝗ aliqua istarum. Et sic transponantur quod nescias que sit.a.que.b. aut que.c. Iaz casus est possibilis: quia stat cum illo casu ꝙ nescias que illarum sit.a.vel.b.vel.c. cum stat.a.sciri a te ⁊ te ne scire ꝙ.a.scitur a te: vt posito ꝙ sit.a.illa deus est ⁊ lateat te: non tamen sequitur: lateat te.a.sciri a te.igitur tu dubi/ tas.a.sciri a te: quia multa latent te: de quibus non consi/ deras.isto posito patet cum proponitur hec: tu dubitas hoc quocũq; demonstrato illorum.a.b.c.quod est a te du bitanda: non enim est a te concedenda: quia stat ꝙ per ly hoc demonstretur.a.nec etiaz neganda: quia forte demõ stretur.c.sequitur: ergo ꝙ est a te dubitanda.

Contra ista dicta arguitur. Primo cõ tra illud quod dici/ tur ꝙ possibile est ꝙ tu dubitas te credere sic esse vel sic esse: quia sequitur dubitas te credere sic esse: igit tu suffi/ cienter consideras an credis sic esse vel non: patet conse/ quentia. Iam ex eo ꝙ tu dubitas tu consideras. Et sequi tur vltra tu dubitas te credere sic esse ⁊ consideras suffi/ cienter an credis sic esse vel non: igitur tu non credis sic eẽ patet consequentia. Iam ex opposito conclusionis cum minori sequitur oppositum alterius premisse: sequitur eni tu credis sic esse ⁊ consideras sufficienter an credis sic esse vel non: igitur percipis te credere sic esse ⁊ per conseqns non dubitas te credere sic esse. ¶ Secundo arguitur ꝙ non est possibile ꝙ tu dubitas te dubitare hoc: quocunq; demonstrato: quia sequitur: tu dubitas an dubitas hoc: igitur consideras an dubitas hoc: ⁊ non percipis te dubi/ tare hoc: ergo non percipis aliquam dubitationem quaz habes de hoc ergo nulla hesitatio huius te mouet: q: si aliqua sit hesitatio ipsa mouet. Aliter enim non diceretur hesitatio: ergo nulla est tibi hesitatio de hoc: ergo non du/ bitas hoc. Ille omnes consequentie sunt scite esse bone: ⁊ formales ⁊ scis omnia antecedentia. igitur scis vltimuz consequẽs quod scis primarie significare te dubitare hoc ergo non dubitas te non dubitare: ⁊ per consequens tu non dubitas te dubitare hoc ꝙ est oppositum primi. Et ista vltima consequentia tenet: quia ex opposito sequitur oppositum: vt sequitur: tu dubitas te dubitare .a. igitur dubitas te non dubitare.a.probo consequentiaz: quia scis illa esse contradicentia tu dubitas.a.tu non dubitas .a.⁊ dubitas primum: igitur ⁊ secundum.

Ad ista respondetur ¶ Ad primuz concedo totũ quousq; fit illa consequentia: tu dubitas te credere sic esse ⁊ consideras sufficienter: an credis sic esse vel non: igitur tu non credis sic esse: nego consequentiam: quia in primo casu: tu consideras sufficienter: an iste est sor. vno illorum demonstrato. Et dubitas te credere ipsum esse sor.q: du bitas an ille sit homo quem prius vidisti: ⁊ tamen tu cre/ dis istum esse sor.dato cum casu ꝙ iste sit ille quem prius vidisti: quia sequitur iste est ille quem prius vidisti: ergo credis istum esse sor.consequentia est bona antecedens to tum stat cum casu: ergo ⁊ consequens: ꝙ consequentia sit bona patet: quia oppositum consequentis cum antecedẽ/ te casui repugnat: videlicet tu non credis istum esse sor. ⁊ iste est ille quem prius vidisti quia ponebatur ꝙ continue crederes illum esse sor.quem prius vidisti ⁊c. Et tunc ad argumentum nego ꝙ ex opposito sequitur oppositum. vnde non sequitur: tu credis sic esse ⁊ consideras sufficien ter an credis sic esse: igitur percipis te credere sic esse: ne/ go consequentiam: quia dico ꝙ stat i casu illo ꝙ credo hoc esse sor.⁊ tamen non percipio me credere hoc esse sor. si/ cut superius dicebatur: ꝙ stat me scire.a. vel.b.⁊ conside rare sufficienter: an sciam vel non ⁊ tamen non percipere me scire: quia licet sufficienter considerem dubito tamen an sufficienter considero. ¶ Ad secundum argumentum respondetur concedendo totũ quousq; dicitur: tu non p/ cipis aliquam dubitationem quã habes de hoc: igitur nul la hesitatio hui⁹ mouet te: quia in casu secundo dubito hoc demonstrato.c.⁊ per consequens hesitationez habeo de ipso.c.ex quo considero ⁊ tamen non percipio aliquã du/ bitationem quã habeo de hoc: quia non percipio me du/ bitare hoc: eo ꝙ non percipio hoc esse.c.sed.a.vel.b. vel .c.⁊ nullum illorum diuisim. ¶ Vlterius etiam non se/ quitur: nulla hesitatio hui⁹ te mouet: nec aliqua est tibi he/ sitatio de hoc igitur non dubitas hoc: quia stat me dubita re.a.vel.b.non considerare an dubito.a.vel.b. imo non habere considerationem circa.a.nec circa.b.quia sicut stat ꝙ sciam.a.⁊ non considerem de.a.ita stat ꝙ dubitem .a. ⁊ non considerem de.a.modo eo ipso ꝙ non haberem consideationem de.a.nulla hesitatio ipsius.a.me moue/ ret ⁊ tamen dubitarem.a. Non ergo sequitur dubito vel credo.a.ergo scio me dubitare vel credere.a.quia cuz to to antecedente stat ꝙ non scio nec dubito nec credo me dubitare aut credere.a.quia cum ipso antecedente stat ꝙ non considerem an dubito vel credo .a. ¶ Ex his se/ quitur ꝙ termini quos quidam solent habere notos me diante hoc dubito possunt verificari de aliqua re sicut sunt isti: scitum a te: tibi dubium: creditum: propositio fal/ sa.propositio negatiua.⁊ hoc dubito esse scitum a me.hoc dubito esse mihi dubium.hoc dubito esse creditum a me hoc dubito esse propositionem affirmatiuam.hoc dubito esse propositionem negatiuam. Mirabile esset ꝙ statim cum mihi proponitur aliqua propositio scirem ipsam esse affirmatiuam vel scirem ipsam esse negatiuã. possent enim mihi proponi propositiones hebraice vel grece.⁊ non sci rem an aliqua illarum esset affirmatiua vel negatiua. quia nescirem copulam principalem affirmari vel negari cum non cognoscerem terminos illius: affirmationes nec nega tiones. Et ß de sensu composito ⁊ diuiso sic minime de/ clarata dicta sufficiant.

¶ De scire ⁊ dubitare.

Quia i tractatu precedẽte pluries tãgebat ꝯ indecisede scientia ⁊ dubitatiõe necessitate ⁊ cõtingentia. Ideo de eisdẽ ꝯ clarius tradendo sciam duo dubia in pñti volo perquirere. primum est vtrum scitum ab aliquo fit tibi dubiũ vel nõ scitum eidem. ¶ Secũdũ ẽ vtrum ens aliqd̃ futurũ contingẽs de necessitate eueniet: ⁊ pducet. ¶ Pro probatione pmi dubij arguitur sic. Scitũ a te est tibi dubium: igitur questio falsa: patet consequentia ⁊ antecedens probatur: quod sciebatur a te ẽ tibi dubiũ. igit̃ scitum a te est tibi dubium: pꝯ pñia ab vno convertibili ad reliquum. Et etiã in alijs bene sequitur: quod fuit ẽ plato ergo preteritus est plato. quod amabat ẽ sor. igitur amatus ẽ sortes. aliꝯ probatur: hec est tibi dubia papa ẽ rome ⁊ hec sciebatur a te vel fuit scita a te: igitur quod sciebatur a te vel ẽ scitũ a te ẽ tibi dubium: quod erat probãdum. ¶ Secũdo arguitur sic: ⁊ pono q̃ scias. a. eẽ alteram illarum deus est ⁊ hõ ẽ asinus ⁊ q̃ vnũ. a. ẽ oẽ. a. ⁊ lateat te que illarum ẽ a sed bene scias q̃ illa ẽ necessaria deus ẽ et reliqua impossibilis homo ẽ asinus. isto posito: ppono tibi. a. Si cõcedis: cõtra ex tibi dubio. tu cõcedis ipossibile non obligatus igitur male respondes: aliꝯ patet: q: ex tibi dubio. a. est illa homo est asinus. Si negas. a. contra ex tibi dubio tu negas necessarium: igitur male respondes: probatur: quia ex tibi dubio. a. est illa deus est. Si dubitas. a. tũc arguitur sic: tu dubitas. a. ⁊ bene respondes: igit̃. a. ẽ tibi dubiũ: ꝯ ex tibi dubio. a. est scitum a te. ergo ex tibi dubio. a. scitur a te ⁊ dubitatur a te ⁊ per cõsequẽs que stio nõ est simpliciter negãda. Et q̃ ex tibi dubio. a. ẽ scitũ a te probatur: q: ex tibi dubio. a. est illa deꝰ est quare ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic: ⁊ suppono cum toto casu priori q̃ omnis propositio de qua consideras quã nõ scis esse veram nec scis esse primam sit tibi dubia: isto supposito arguitur sic: cum casu stat q̃. a. est scitum a te ex casu sequit̃ q̃. a. est tibi dubium: sed quicquid stat cũ casu stat cũ quolibet sequente ex casu: igit̃ ista stant simul. a. est scitum. a. ⁊ idem. a. est tibi dubium: pꝯ cõsequẽtia: ⁊ antecedẽs probatur: primo pro prima parte quia sequit̃: ꝯ est scituꝯ a te demonstrãdo illam deus est ⁊ illa est. a. igitur. a. est scituꝯ a te cõsequentia bona ⁊ antecedẽs stat cum casu: igit̃ ⁊ cõsequẽs. Et q̃ ex casu sequitur q̃. a. ẽ tibi dubium probat nã oĩs propositio de qua tu cõsideras quã nõ scis eẽ verum nec scis esse falsam est tibi dubia. Sed. a. est propositio quã nõ scis esse verã nec scis eẽ falsam. ergo. a. est tibi dubia: pꝯ pñia cũ maiori: q: suppositũ ⁊ minor seqtur ex casu:: q: ex casu seqt̃ q̃ tu nõ scis. a. esse verum: nec scis. a. esse falsum q̃ est illius minoris illatiuꝯ.

Ad hec respondetur ¶ Ad pmuꝯ dico q̃ pbat intentum de virtute sermonis sed non ad bonuꝯ itellectũ q: gramatici nõ hñt pticipiũ pñtis tpis ĩ passiua significatione: iõ sumũt participium preteriti tpis large ⁊ sit tã significatiũ pñtis tpis q̃ꝯ preteriti: ppterea ly scitũ cõmuniter saltem cum iungitur subiectiue verbo pñtis tpis convertitur cũ illo cõlpexo: illud quod scitur. Et quãdo coniũgitur vbo preteriti tpis: significat illud q̃ sciebatur. Sed quia ꝯ ẽ voluntarie dictum q: similis equipollẽtia in alijs nõ reperitur ut amatus ẽ sor. percussus est ioãnes. iõ cuꝯ proponitur scitũ a te est tibi dubium dꝯ concedi si hec cõcessa fuerit quod sciebatur a te est tibi dubium. Et si ex ꝯ cõcluditur q̃ omne scitum ẽ. ⁊ scitum non est: q̃ sunt contradictoria q: tñ ens est scitum: ergo omne scitum est. Et etiam q̃ scitum non est quia hoc nõ est demonstrando illam. Adam est: ⁊ hoc est scitum quia sciebatur: igitur scitum non est. ¶ Ad istud respõdetur cõcedẽdo illã oẽ scitũ est: quia aliquod scitũ ẽ ⁊ nõ ẽ aliquod scitũ qn illud est. Et non sequitur: aliqd ẽ scitũ q̃ non est: ergo non omne scituꝯ est: quia ly scitum in antecedẽte ampliatiue supponit ⁊ nõ sic in consequente: quia noialiter sumitur. Sed bñ sequit̃ aliquid est aliqd scitũ q̃ nõ ẽ. igitur nõ oẽ scitũ ẽ: sed nego antecedens: quia includit contradictionem: per hoc patet q̃ non sequitur hoc nõ est ⁊ hoc est scitum: igitur scitũ nõ ẽ: ppter rationem priorem ampliationis: sed bene sequit̃ hoc non est ⁊ hoc est aliquod scitum: igit̃ scitum nõ est ꝯ aliꝯ est impossibile. ¶ Ex isto sequitur q̃ scitũ ẽ oẽ scituꝯ est: ⁊ aliquid est scitum ⁊ illud non est: sicut omne coloratum est ⁊ aliquid est coloratum quod non est. Istũq̃ tamen probabitur q̃ omne scitum vel coloratum est ⁊ aliquid est ens scitũ vel ens coloratum quod non est: de hac mã nolo multum loqui quia ipsam plenius declarabo in materia pñtiarum: verũtamen vt ĩ processu huius qõnis nõ cõtingat difficultatem fieri de hoc termino scitum volo ipsum semper sumere prout convertitur cuꝯ illo termino quod scitur. Et sic cõsequẽter negabo illam scituꝯ a me est mihi dubium sicut illam qõ scitur a me ẽ mihi dubium quare ⁊c. ¶ Ad secũdũ argumẽtum multiplices inuenire sponsiones: prima autẽ negat casum duplici de cã: primo q: casus sibijpsi repugnat: ista. n. duo repugnãt. Tu scis. a. eẽ alteram illarum ⁊ latet te que illarum est. a. q: ex secunda pte sequit̃ q̃ latet te que illaruꝯ est altera illaꝯ: que repugnat prime pti casus ⁊ toti casui. ¶ Secũdo negetur casus: quia non ẽ possibile. a. eẽ aliquã ppositionẽ sicut nõ est possibile hoĩem eẽ ppositionẽ: quia. a. est littera vocalis ⁊ nõ est possibile aliquã litteram vocalem eẽ propositionem quare ⁊c. Prima ratio non valet. quia per idem deberet negari talis casus: vt posito q̃ ꝯ essent duo hoies ⁊ scires bene q̃ vnus illorum esset sor. sed lateret te qs illorum esset sor. quia tunc secunda pars significaret q̃ latet te quis illorum est alter illorum. nec etiaꝯ secũda ratio valet: quia ꝯ nullum a. quod est littera possit esse propositio tamen bene possibile est q̃. a. sit ppositio: sicut licet nullus sor. qui est homo possit esse asinus tñ bene possibile ẽ q̃ sor. sit asinus. Et si dicitur q̃ non est similitudo q: sor. ẽ nomen proprium ⁊ non. a. huic dicit̃ q̃ sicut ly sor. ẽ nomen proprium competẽs aĩalibus sic. a. b. c. ⁊ alia sunt nomia ppria propositionũ. Et sicut ly sor. vl' plato cõpetere pũt homini vel asino: sic ly. a. potest convenire propositioni ⁊ propositioni ⁊ littere vocali: sed non idẽ. a. quia nõ ẽ possibile q̃. a. propositio sit. a. littera: sicut non ẽ possibile q̃ sor. homo sit sor. asinus sed sicut possibile est q̃ sor. sit homo ⁊ q̃ sor. sit asinus sic possibile est q̃. a. sit ppositio ⁊ q̃. a. sit littera: posito ergo q̃ vnum. a. sit omne. a. ⁊ q̃. a. sit propositio debet admitti casus ⁊ tunc dicere q̃ omne. a. ẽ propositio: ⁊ negare q̃. a. sit littera: quia semper sequitur. a. ẽ littera: ergo. a. non est propositio sicut sequitur sor. ẽ hõ igitur sor. non est asinus sor. n. vnum. a. est omne. a. ⁊ illõ. a. est propositio: igitur nullũ. a. ẽ littera: sicut sequitur: vnus sor. est omnis sor. ⁊ ille est homo: igitur nullus sor. est asinus: vbi tamen poneretur q̃. a. esset propositio ⁊ ppone retur. a. est littera concederem quia verum ⁊ ĩ ptibus: et ⁊ tunc negarem q̃ vnum. a. esset omne. a. sed concederẽ q̃ plura. a. essent: sicut posito q̃ vnus asinus esset sor. admitterem ⁊ cõcederẽ illam: sor. est homo: ⁊ negarem q̃ vnus sor. esset omnis sor. tãq̃ꝯ repugnãs ⁊ cõcederẽ tãq̃ꝯ sequẽs q̃ plures sunt sor. Et sic p omnia dicatur de ly. a. sicut dicitur de ly sor. Et si dicitur. vnde habet q̃ ly. a. sit nomen proprium competens propositionibus dico q̃ habeo. a. cõi modo loquendi. q tã sufficiens ẽ constituere ppria nomina sicut est aliquis primus instituens: vnde non dubito q̃ nunq̃ꝯ aliquis primus instituens nomina propa statuit q̃ ly sor. posset asino competere: ⁊ tamen dicimus q̃ potest esse nomen proprium asini: quod aliunde nõ habemus nisi a cõi modo loquendi qui continue admittit ⁊ concedit q̃ sor. est asinus vel bos ⁊ q̃. a. vel. b. est oratio vel propositio quare ⁊c. ¶ Secunda responsio ponit q̃ cum dicitur scias. a. esse alteram illarum potest intelligi q̃ scias illum terminum. a. significare convertibiliter cũ illo illo termino altera istarum: ⁊ tũc non est difficultas respõdendi: quia potest concedi ⁊ negari. a. sicut conceditur et negatur altera illarũ ⁊ cõcederem. a. esse verum ⁊. a. esse falsum sicut conceditur alteram illarum esse veram ⁊ alteram illarum esse falsam: vel potest intelligi q̃ scias illoꝯ terminum. a. convertiꝯ: quertiꝯ cũ illo termino alterũ illorũ

cui imponitur talis terminus.a.ad significandum ⁊ tunc debet responderi sicut cõiter solet responderi. ¶ Sz certe ꝑ responsio est superflua qꝛ si ponerẽ ꝙ soꝛ.esset vnus istoꝛum nõ deberet itelligi ꝙ ly soꝛ.cõuertat cum illo termino: vnus istoꝝ:nec ꝙ cõuertatur cũ tali termino vnus istoꝝ cui talis terminus soꝛ.imponitur ad significandũ: qa potest esse ꝙ soꝛ.sit vnus istoꝛum ⁊ tñ ꝙ ly soꝛ.nõ cõnertatur cum aliquo termino. Ita ĩ proposito apparet dicendum ꝙ stat te scire.a.eẽ alteram illaruz ⁊ nõ itelligere ꝙ .a.cõuertat cũ illo termino altera illarũ:nec cũ illo termino altera illaꝝ cui ille terminus.a.ĩponit ad significãdũ.

Respondeo ergo alꝛ admittẽdo positũ simpliciter sicut ꝟba sonãt. Et tunc cum proponitur.a.non rñdeatur cõcedẽdo:negãdo : nec dubitando:sed quereret que esset illa que eẽt.a. Si enim aliquã illarum scirem eẽ.a.⁊ proponeretur .a. concederẽ vel negarẽ.a.sed iam in proposito nullã illaꝝ scio eẽ.a. sed bene scio alterã illarum esse.a.⁊ non scio verum esse.a.⁊ nec scio falsuz eẽ.a. Et si arguitur sic vtrũq; istoꝝ ẽ a te cõcedẽdũ:negandũ:vel dubitãdũ. sed.a.ẽ alterũ illoꝛuz:igit .a.ẽ a te cõcedẽdũ negandũ vel dubitãdũ:cõcedo ꝓntiaz. ⁊ cõsequens:sed adhuc tu nõ proposuisti mihi.a. nũquaz eni proponeres inihi.a.nisi proponeres illã deus ẽ vl illã homo ẽ asinus. Cum ergo dicis ꝓpono tibi.a.nõ ẽ respõdendũ affirmatiue nec negatiue ⁊c̃. sed dicatur semp̃ opponenti ꝙ proponat.a.quia adhuc non est proposituz .a. sed ille terminus.a.vbi tamen opponens ĩportunus esset ⁊ ꝛõno vellet responsum ad hoc:ꝙ tibi propõit posses respondere:cõcedẽdo: vel negando.a.fm tuum lubitum:sz nũq; dubitando:qꝛ nullum.a.est a te dubitandum : sz bene cõcedẽdũ vel negãdum. Si enim.a.est necessariuz.a. ẽ ate concedẽdũ:si ãt ĩpossibile negandũ: vnde ista consequẽtia non valet ex tibi dubio.a. est impossibile: igit̃ concedendo .a. male respondes: quia cum toto ante stat ꝙ .a.sit illa deus est. Et tũc cõcesso.a.pz ꝙ bene respõdeo. Similiter non sequitur ex tibi dubio.a.est necessariuz: igitur negando.a.male respondes:nego iterum ꝓnam:cum toto ante stat ꝙ.a.sit illa homo ẽ asinus ⁊ tunc negando.a bene responderez:sed bene sequit̃ ex tibi dubio. a.ẽ impossibile:ergo concedẽdo.a.ex tibi dubio male respõdes concedo cõsequentiam ⁊ ꝓns. Et si dicitur:quare ergo respondes si ex tibi dubio male respondes: dicit̃ ꝙ non libenter respondidisses quousq; ꝓposuisses mihi.a. sed iaz importunitas tua cogit me respondere:⁊ per hunc modum respõdẽdi non poterit habere opponẽs intentuz suũ non enim debet responderi sicut quidam respõdent. Dicendo ꝙ nõ intelligant.a.qꝛ hoc repugnat posito:sequitur enim tu itelligis q̃libet illoꝛum.a.ẽ:est alterũ illoꝛũ:igit̃ ĩtelligis.a.sed potius deberet dici ꝙ non itelligitur propositum ab opponẽte. Et si dicitur ꝙ proponit.a.negetur : qa non proponit aliquã illaꝝ sicut prio dicebatur quare ⁊c̃.

¶ Ad tertium argumẽtũ respondetur negãdo suppositionẽ propositam:non enim opz ꝙ si aliqua ꝓpositio quaz nõ scis esse verã:nec scis esse falsam:ꝙ illa sit tibi dubia: vt posito ꝙ tu credas absq; hesitatione sicut in rei veritate credis ꝙ antixp̃s erit ⁊ cum pono ꝙ nullus antichꝛistus erit. Isto posito patet ꝙ hec ꝓpositio antichꝛistus erit est vna ꝓpositio quã non scis esse veram:quia ipsa nõ ẽ vera sed falsa:nec scis esse falsam:quia credis ipsam esse veraz nec etiam est tibi dubia.quia firmiter credis absq; hesitatione ꝙ antichꝛistus erit: imo ꝓposita tibi ista antixp̃s erit concederes ipam credendo:ꝙ eẽt articulus fidei q̃re ⁊c̃. Verũtamẽ quia admissio vel cõcessio suppõnis nõ arguit intentum.iõ admitto vel cõcedo illã tãquã possibilem. Et tũc ad argumentum:concedo ꝙ cum casu stat ꝙ.a.est scitum a te:⁊ nego ꝙ ex casu sequitur ꝙ.a.est mihi dubiuz. imo oppositum:qꝛ seqt̃ nullum illoꝛum est tibi dubium omne.a.est alterum illoꝛum:igitur nullum.a.est tibi dubium. Et tunc ad argumentum:omnis propositio de qua tu consideras quã non scis esse veram:nec scis esse falsam est tibi dubia:sed.a.est propositio quã non scis esse veraz nec scis esse falsam:ergo.a.est tibi dubia concedo conseq̃ntiam:⁊ nego minoꝛem:quia vtraq; illarum est propositio quam scio esse verã vel quã scio esse falsam. Sed omne.a est alterum illoꝛum per casum:igitur.a.scio esse verũ vel scio esse falsum. Et tunc ad argumẽtum:tu nõ scis.a. esse verum:nec scis.a.esse falsum:igitur nullum.a.scis eẽ verum: vel addẽdo.a.scis eẽ scis eẽ falsum:nego consequentiã:quia arguitur a sensu composito vero ad sensum diuisum falsum. Et si arguitur probando ꝙ illa disiunctiua nõ est concedenda:sed dubitanda.a.scio esse verũ vel.a.scio esse verum uel.a.scio esse falsum:quia illa est vna disiunctiua cuius quelibet pars est dubitanda a te ⁊ nulla alteri repugnat:igitur tota disiunctiua ẽ dubitanda:nego consequentiam:sed oportet addere in antecedente ꝙ non scio ipsam esse verã qõ ẽ falsum:qꝛ si.a.ẽ illa deus est:pz ꝙ.a scio esse uerum vel.a.scio esse falsum:pro prima parte . si autẽ.a.est illa homo est asinus:adhuc.a.scio esse uerũ uel .a.scio eẽ falsum:pro secunda parte:unde in alijs termis ẽ consimilis rñsio. Dato ꝙ hic essent duo:⁊ scirem alteruz illoꝛum eẽ soꝛ.pz ꝙ ꝑ disiunctiua est concedenda:soꝛ. scio esse istum uel soꝛ.scio esse istũ:⁊ tamẽ q̃libet ꝑs eẽt a me dubitãda:sicut istius soꝛ.est iste uel soꝛ.est iste quelibet ꝑs esset a me dubitanda ⁊ tamen ipsa disiunctiua esset cõcedenda:quia scio ipsam esse ueram uel sequi ex casu ut patet intuenti. Similiter ista copulatiua est neganda:nullum .a.scio esse uerum:nec aliquod.a.scio esse falsum:quia repugnat casui. Et quelibet ꝑs diuisiue proposita est dubitanda. ¶ Ex his posset quis elicere qualiter est respondẽdum in isto casu:ut.a. est uerum dubito:a. est falsuz: dubito:a.est contingens nego:a. est possibile dubito:a.ẽ necessarium dubito:a. est ĩpossibile.dubito. Tu scis .a. esse uerum nego:tu scis.a.esse falsum nego.a.ẽ tibi dubiũ nego.a.ẽ scitum a te dubito:tu scis ꝙ.a.est scitum a te nego tu dubitas.a.sciri a te concedo:tu scis.a.esse tibi dubium nego:a.scis eẽ scitũ a te dubito. Tu dubitas.a.eẽ uex ꝛcedo.a.dubito eẽ veruz nego.a.dubito nego. Tu dubitas .a.nego:uex scis eẽ.a.nego.a.scis eẽ aliqd ꝛce°:tu scis.a. eẽ.a.ꝛcedo.a.scis eẽ.a.ne°:a.scit̃ eẽ.a.vl aliõ ab .a.ꝛce°: quia utrũq; illoꝛum scio eẽ.a.uel aliud ab.a. A.scis eẽ aliõ ab.a.nego:quia nullum illoꝛuz scio esse aliud ab.a. A. scis esse uerum uel falsum concedo: Tu scis.a.eẽ necessariuz uel ĩpossibile cõcedo. A scis eẽ possibile uel contingens dubito. Tu scis.a.eẽ ĩpossibile uel contingens dubito . Tu scis.a.eẽ possibile uel contingens nego:tu scis.a.esse contingens uel ĩpossibile nego. Et sic de infinitis alijs quaꝝ q̃dã sunt cõcedẽde quedã negande ⁊ quedã dubitande volenti bene inspicere: vbi tamẽ ponereẽt ꝙ eẽt illa deus ẽ ⁊ lateret me: foꝛet aliter respondendum:ut tu scis.a.negatur quia licet sciam significatũ ꝑmariũ.a.non tamen scio illud significari per.a. Tu dubitas.a.nego:quia non dubito significatum ꝑmarium.a: A.est scitũ a te concedo:quia hoc est scitum a te demonstrando illã deus est:⁊ illa ẽ.a.ꝑ casum. A.scis esse uerum concedo:qꝛ ꝑ scio esse uex demõstrando prioꝛem ⁊ illa est.a: A.scis esse falsum:nego:qꝛ illam que ẽ.a.non scio eẽ falsam. Tu scis.a.esse uerũ nego qꝛ ꝑ nõ ẽ scita a me.a.est uerum. A.scis esse scitum a te cõcedo:quia hoc ꝙ est.a.scio eẽ scitum a me. Et sic conseq̃nter in alijs dicatur. ¶ Si tamen poneretur ꝙ scirẽ .a. esse hoc:demonstrando illam deus est quã crederẽ nõ eẽ propositionem ⁊ ꝓponeretur mihi tu scis.a.eẽ propositionẽ negatur:qꝛ credo.a.non esse propositionẽ:aliquã propositionem scis esse.a.cõcedo.quia hoc scio esse.a.⁊ ꝑ est propositio demonstrando illam deus est. A.scis eẽ uerum. nego: A.dubitas eẽ necariũ possibile vl ĩpossibile: nego:qꝛ ꝙ illõ est.a.credo non eẽ ꝓpositionẽ ⁊ per ꝛsequẽs nõ uerum non falsum non necessarium nec ĩpossibile:uerũ scis eẽ.a.concedo:quia illud ꝙ est uerum scio eẽ.a. falsum et ĩpossibile scis eẽ.a.nego. Et sic de singulis. ¶ Item si ponetur ꝙ.a.eẽt illa homo est asinus ⁊ lateret me concederem ꝙ.a.scio esse falsum. A.scio eẽ ĩpossibile ⁊ negarẽ ꝙ scio.a.eẽ falsum uel scio.a.eẽ impossibile. A.scis esse nescitum a te:concedo.tu scis.a.eẽ nescitum a te nego:ex hac scis sequi quodlibet concedo. A.scis sibiipsi repugnare cõ

cedo:tu scis.a.iferre quodlibet uel sibiipsi repugnare: ne go:quia non scio.a.eē ipossibile.¶ Itē si poneretur:q̃ tu scires.a.eē alteram illarum deus est ⁊ homo est animal: ⁊ nescires que illarum eēt.a.Tunc si ꝓponetur.a. scis eē uerum cōcedit:tu scis.a.eē uex cōcedit:q: tu scis utrūq̃ illorum esse uerum ⁊ scis alterum illorum eē uex: uerum scis esse.a.negatur.quia nullū illox scis eē.a.A.est scitum a te conceditur:quia vtraq̃ illarum est scita a me .A. scis esse.a.negatur.A.scis esse idem sibiipsi conceditur. Tu scis.a.sequi ex quolibet:conceditur:quia scio vtrāq̃ illarū sequi ex quolibet:quia quālibet illarum scio esse necessariā quare ⁊c.¶ Item si ponitur q̃ scias.a.esse alteram illax deus est ⁊ tu es:admitto.Et si proponitur.Tu scis. a. eē falsum vel ipossibile nego.Tu scis.a.eē verum concedo. Tu scis.a.eē possibile concedo.Tu scis.a.esse necessariū nego.Tu scis.a.eē cōtigens.nego.Tu scis.a. eē necessarium vel contingens concedo.A. scis eē necessarium dubito.A.scis esse cōtingēs dubito.A.scis sequi ex quolibet dubito.Tu scis.a.inferri ex quolibet nego.Et sic ꝓnr i q̃ buscūq̃ alijs dicatur:quare ⁊c.

Amplius ad principale arguitur sic.Aliqua ꝓpositio scitur a te ⁊ eadē ē tibi dubia: igitur scitu a te ē tibi dubium:patet cōsequētia:⁊ añs arguitur :.hec propositio nullus papa est rex sedet scitur a te:quia ipsa significat cōuertibiliter q̃ nullus papa ē ꝑ propositio rex sedet q̃ vera est ⁊ scita a te.Et q̃ ipsa sit tibi dubia:ꝓbatur:nā ipsa ē duo tibi dubia.igitur ipsa ē aliqua tibi dubia:⁊ per consequens ipsa est tibi dubia:patet consequentia ⁊ antecedēs primū similiter.quia ipsa ē ꝑ duo dubia:nullus papa est:rex sedet.quare ⁊c.¶ Secundo arguitur sic:⁊ pono q̃ scias.a.q̃ ē omne.a.eē alterā illarum deus est ⁊ rex sedet ⁊ lateat te que illax ē.a.⁊ vnā scias eē necessariam.s.deus est ⁊ reliquā tibi dubiaz videlicet rex sedet.Isto posito arguitur sic.cū casu stat q̃.a. est scitum a te:⁊ cum casu stat q̃.a.est tibi dubiū:sed quecūq̃ stant cum casu sunt cōpossibilia inter se:ergo ista sunt cōpossibilia:a.est scitum a te ⁊ idē.a.ē tibi dubium: pz cōsequētia: ⁊ antecedens probatur:pro qualibet parte.Nā q̃ cuz casu stet q̃.a.est scitum a te patet:quia cum casu stat q̃.a.sit illa deus est.Etiā cū casu stat q̃.a.ē tibi dubium:quia cuz casu stat q̃.a.sit illa rex sedet.Alia pars etiam pz vz:quecūq̃ stant cum casu sunt cōpossibilia inter se: quia casus ē possibilis:ergo quecūq̃ stāt cum casu sunt cōpossibilia casui. Sed quecunq̃ sunt compossibilia: vni tertio illa inter se sunt compossibilia ergo illa sunt compossibilia.a. est scitum a te ⁊ est tibi dubium quod erat probandum .

¶ Tertio arguitur sic.hec propositio hoc est verum scitur a te ⁊ eadem est tibi dubia:ergo questio falsa:añs ꝓbatur : ⁊ pono q̃ tu scias.a.q̃ ē oē.a.eē vnū istox ꝗdictorū tibi dubiorum. Rex sedet ⁊ nullus rex sedet ⁊ lateat te q̃ istarum ē.a.sicut lateat te.que istarū ē vera : deinde capio hāc ꝓnaz.a.ē verum igit hoc ē verū:scias tu q̃ ly ꝑ solum demōstratur.a.tunc sic: illa ꝓna est bona scita a te eē bona ⁊ añs ē scitum a te:ergo ⁊ consequens:patet consequentia ⁊ maior probatur:Tu scis antecedens ⁊ consequens illius conuerti:quia tu scis subiecta conuerti: ⁊ copulas ⁊ predicata ⁊ scis cetera esse paria ergo ⁊c. Et q̃ eadem est tibi dubia probatur :Siue demonstretur illa rex sedet seu demonstretur illa nullus rex sedet patet hanc esse tibi dubiam hoc est verum:licet enim demonstretur.a.adhuc demōstratur vna illarum eo q̃ oē.a.ē altera illarum.quare ⁊c.

Ad hec respondetur.¶ Ad primum nego illam consequentiam.Aliqua propō scitur a te: ⁊ eadem est tibi dubia:ergo scitum a te est tibi dubium: sed bene sequitur q̃ scitū a te ē tibi dubium vel tibi dubia q: cū dico.a.ꝓpositio ē tibi dubia ly dubia pōt eē pluralis numeri ⁊ neutri generis vel numeri singularis ⁊ adiectiuum illius termini ꝓpositio:ꝑmo mō cōcedo q̃ aliq̃ propositio ē mihi dubia q̃ scitur a me vt argutū ē:sed secūdo modo nego: quia tunc equipollet isti . Aliqua propositio est propositio mihi dubia que scitur a me quod est falsuz. Ideo ad inferendum q̃ scitum a me est mihi dubium pz sumi pro antecedente:quia aliqua propositio scitur a me ⁊ eadem est propositio mihi dubia. Modo certuz est q̃ ly illa propositio nullus papa est rex sedet fit mihi dubia non tamen est propositio mihi dubia ⁊c.¶ Ex isto sequitur q̃ propositio scita a me est nescita:quia illa nullus papa est papa est scitur a me ⁊ est nescita a me:q: ipsa ē duo nescita a me.Et si dicitur q̃ vnum oppositorum predicatur de alio:negatur q: ille terminus nescita in plurali nūero non opponit huic termino scita in singulari numero.

¶ Cōceditur ēt q̃ aliqua ē ꝓpositio quā scio eē falsā ⁊ eadem scitur a me esse vera:quia hanc propositionem deē deus ē.scio eē falsam cū ipsa sit ipossibilis:⁊ ꝑ bñ pcipio.⁊ q̃ ipsa scitur a me eē vera probatur:q: scitur a me eē duo va.igit scitur a me esse vera:nō tamen scitur a me eē propositio vera:q: bene scio q̃ est ꝓpositio ipossibilis. ¶ Ex quo etiam sequitur in eodē casu q̃ aliqua est ꝓpositio quā scio esse ipossibilē.⁊ tamen illa scitur a me esse vera ⁊ necessaria:patet vt prius.Et sic de multis alijs de quib' alias clarius dicam.¶ Ad secundum admitto casum ⁊ concedo illas:cum casu stat q̃.a.est scitum a te:cum casu stat q̃.a.est tibi dubium ⁊ nego q̃ quecunq̃ stent cum casu sint compossibilia inter se:iz casus sit possibilis. Hec quecūq̃ sunt compossibilia vni tertio sunt compossibilia inter se.Certum est enim q̃ quelibet illarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet est compossibilis huic deus est ⁊ tamen illa non sunt compossibilia inter se.Tu es ⁊ tu non es sunt cōpossibilia huic homo est animal:⁊ tamen nō sunt compossibilia inter se.¶ Siīr quelibet istax oīs homo ē currēs:⁊ eē currens est asinus est compossibilis huic celuz moueur ⁊ tamen illa sunt in compossibilia inter se.Et sic de alijs infinitis.Et licet concedam q̃ quelibet illarum stat cum casu ⁊ illa duo stant cum casu:non tamen stat cuz casu q̃.a. scitur a te ⁊ dubitatur a te:quia aliqua est copulatiua cuius quelibet pars stat cum casu ⁊ tamen ipsa non stat cuz casu:quia ipsa est ipossibilis ⁊ q̃libet pars possibilis vt pz Nota qualiter est respondendum in hoc casu.ut.a.scis eē verum dubito:a.scis esse alterum illorum:concedo.A.ē tibi dubium dubito:A.dubitas esse scitum a te.negatur. Tu dubitas.a.esse scitum a te conceditur.Tu dubitas te scire.a.negatur.Et si arguitur.a est scitū a te:ergo tu scis .a.consequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est dubitandum a te:ergo consequēs non est a te negādū dico q̃ illa consequentia non ualet.quia forte illud quod est.a.scitur a te quia stat q̃.a.sit illa deus est ⁊ tamen non scio.a.in casu isto:quia nullum significatum scio primarie significari per.a. Item.a.dubitas esse tibi dubium:negatur.A.dubitas esse illam rex sedet.negatur.A.scis eē illā deus est dubito:A.scis esse illaz rex sedet dubito:tu scis .a.eē illam deus est nego:tu scis.a.eē illam rex sedet nego.Tu scis.a. esse illam deus est.uel rex sedet concedo: nullum illorum scis eē.a.concedo:alterum illorum scis eē .a.dubito:quia talis potest sumi in sensu composito vt diuiso.Si in sensu composito concedo:quia ꝑ propositio est scita a me alterum illorum est.a.quā scio sic primarie significare si in sensu diuiso nego eam:quia nullum illorum scio esse.a.Consimiliter dicatur ad istam nullum illorum esse.a.scitur a te ⁊ ad alias infinitas in quibus est consimilis responsio.¶ Ad tertium argumentum respondetur multipliciter.primo admittendo casum.Et vlterius cum arguitur:si.a.est verum hoc est verum: conceditur consequentia.Et cum arguitur vltra. Ista consequentia ē bona scita a te esse bona: ⁊ antecedens est scitū:ergo ⁊ consequens.Huic dicitur concessa consequentia negando ipāz eē scitam eē bonam:non enim conceditur illa consequentia:quia scita sed quia sequens ex casu.cum ponitur q̃ per ly hoc demonstratur.a.q̃.n.scire illam consequentiam eē bonam repugnat casui:probatur:quia sequitur tu scis illā consequentiaz eē bonā.s.si.a.est uex hoc ē vex sed scis antecedens:igitur scis consequens:sed te scire consequēs repugnat casui.igitur te scire illam consequentiaz repugnat casui.minor probatur.Nam ex casu sequitur q̃ quacūq̃

illarum demonstrata hec est tibi dubia hoc est uerum . sz illa est consequens. licet demonstratur. a. igitur ex casu sequitur. ꝙ illud consequens est tibi dubium. arguitur ergo sic. tu scis antecedens illius consequētie ⁊ tu nō scis cōsequens eiusdem. ergo illa cōsequētia non ē scita a te. Ista cōsequētia ē bona añs seqtur ex casu. ergo ⁊ ꝓñs. ⁊ si sic eius oppositū repugnat. Et tunc ad argumētum. Tu scis añs ⁊ ꝓñs illius cōuerti: nego: ꝗ tu scis subiecta ꝓuerti copulas ⁊ predicata: ergo scis illa cōuerti: cōcedo ꝓñaz: ⁊ nego illā copulatiuam que ē añs. Et si dr pro qua pte dicat ꝙ ꝓponātur ptes ⁊ videbitur ꝓ qua pte ꝗbus propositis concedātur oēs vsqz ad vltimā que negabitur: q: repugnabit ꝓcessis ⁊ opposito bñ negati. Sequit. n. tu nō scis suba cōuerti: vel tu non scis predicata cōuerti vel non scis copulas cōuerti vel nō scis cetera eē paria: sed tu scis suba cōuerti copulas ⁊ predicata: igitur nō scis cetera eē paria. ¶ Et si dr quid ergo deficit: dicatur ꝙ nō est dandū: posset tamē negari illud añs ꝓ illa pte tu scis suba cōuerti: qa nō sequitur: tu scis ꝙ per ly hoc demonstretur. a. ergo tu scis ꝙ ly hoc ⁊ ly. a. conuertuntur: sicut nō sequit: tu scis ꝙ per ly hoc demonstretur homo: igitur scis ꝙ ly hoc et ly homo conuertuntur: quare ⁊c.

Cōtra istam rationem arguit sic. Si. a. ē verum hoc ē verū: demōstrato rex sedet. vel si. a. ē verū demōstrato nullus rex sedet: tu scis ꝙ altera istarū ꝓñaz est bona ⁊ scis vtriusqz ꝓñe añs fore verū igit scis alterius cōsequētie ꝓñs fore vez: ⁊ scis ꝙ vtriusqz ꝓñe ꝓñs ē vna talis ꝓpositio. s. hoc est verū igit scis ꝙ talis ē vera hoc est verū: quod ē negatū. ¶ Secūdo arguit sic: non sequitur vnum istorum contradictoriorū est vez ⁊ tu scis ꝙ ꝗ ly ꝗ in ꝓñte solū demōstretur vnū istorum ergo hoc ē verum quocūqz illorū cōtradictoriorū demonstrato: pari ratione ñ seqt de. a. ¶ Tertio tu scis ꝙ ꝗ ē vez vl ꝙ ꝗ ē uez demōstratis illis cōtradictorijs. Et tu scis istā hoc ē vez tibi significare hoc esse verum vel hoc esse vez: ergo tu scis illam: pz cōsequētia ⁊ añs est verū per te. ¶ Quarto ārgo an ly. a. subordinet tibi conceptui mē singulari vel cōi. Si cōi: pz ꝓñam nullo modo tenere. Si mē singulari. Igitur qua rōne cōceditur ista tu scis. a. eē verū pari ratiōe ⁊ ista tu scis: hoc esse verum demonstrando. a.

Ad primum dr ꝙ nō plus sequitur nisi ꝙ tu scis alteram illarum consequētiaz eē bonā: nullā tamē illaz scis eē bonam. Silr concedēdo ꝙ tu scis ꝓñs vnius illarū ꝓñarum eē verū ⁊ nullū cōsequens alicuius illaz cōsequētiaz scis eē vez: q: tu scis ꝙ ista disiunctiua ē vera hoc est verū vel hoc est verum: demonstratis illis ꝗdictorijs: sed nullā ptē illi⁹ disiūctiue scis esse verā: quia repugnat casui: quare ⁊c. ¶ Ad secundum dicitur qd licet non sequatur vnū illoz ē vez: igit hoc est verū demonstrato vno illoz tamē bene sequitur de. a. q: in prima arguitur sub termino cōi habente plura supposita ⁊ ñ sic in secūda: vnde bene scio ꝙ nō sequit homo currit: igitur hoc currit demonstrādo hoiez: sed bñ sequitur hoc ꝙ ē homo currit: igit hoc currit: hoc ꝙ ē verū istorum est verum: igit hoc ē vez: ita a pari sequitur. a. ē verū. igitur hoc ē verum demōstrato. a. q: a. nō ē terminus cōis: sed terminus singularis. ¶ Ad tertiū nego cōsequētiā: q: licet sciā illam hoc est verum significare ꝑmarie hoc eē verum demōstrando illā rex sedet vel significare ꝑmarie ꝗ esse verum demonstrādo illā: nullus rex sedet: nō tñ scio illam primarie significare hoc esse verum nec scio illam significare primarie hoc esse verū demonstrato quocunqz illorum: dubito ergo illam: quia dubito suum significatum primarium ⁊ nō aliqualiter qualiter ipsam primarie scio significare: vnde posito ꝙ scires vnum istorum eē for. demonstratis duobus coram te existentibus: ⁊ nullum illorum scires esse for. patet q: hec essz tibi dubia hoc est for. quocūqz illorum demonstrato: ⁊ bene scires istuz eē for. vel istum esse for. ⁊ bene scires ꝙ ista primarie significat istum esse for. demonstrato primo vel primarie: significat istum esse for. demonstrato secūdo: non tamen scis illaz ꝓ positionem: q: nō scis hoc esse for. demonstrato primo nec scis hoc eē for. demonstrato secūdo. nec scis illā propositionē hoc eē for. significare primarie hoc eē for. demonstrato primo nec scis illam ꝑmarie significare hoc eē for. demonstrato secūdo. Et hoc cōtingit: q: latet te quis demōstret ꝗ ly hoc: dubitas ergo illā q: ālter ipa ꝑmarie significat dubitas ipaz primarie significare: q: nescis an ꝗ ly hoc demōstret for. vel plato demōstratur. Si. n. scires demonstrari for. cōcederes illā: ⁊ si scires demōstrari nō for. negares illā. Et si dicitur ꝙ nō ē similitudo: q: in ista hoc est verū scis precise. a. demōstrari. Sed ī ista hoc ē for. nihil scis demonstrari. Dicit ꝙ sicut scio ī prima. a. demōstrari q: scio qd verū istorum demōstratur: ita scio ꝙ aliqs hō demonstretur q: scio ꝙ for. uel pla. demōstrat: ⁊ sicut in secūda nihil scio demōstrari. ita ī prima nullum. a. scio demonstrari. q: nullum illoz scio demōstrari demonstratis illis cōtradictorijs. Cū ergo omne. a. sit alterū illorum sequitur ꝙ nullū a scio demonstrari. Et sic pz respōsio. ¶ Ad quartū quādo querit utrū ly. a. subordinat cōceptui mē singulari uel cōi. dico ꝙ cōceptui singulari. Et ulterius nō sequit. ꝙ q̄ rōne cōcedit illa tu scis. a. esse uerū ꝙ debeat cōcedi ista tu scis hoc eē verū. q: ly. a. subordinet conceptui singulari ille cōceptus tñ ē cōpositus. sed ille terminus hoc subordinat cōceptui singulari simplici cōuertibili cū cōceptu. a. singulari cōposito. verbi gratia ponatur ꝙ scias vnū for. esse oēm for. ⁊ scias bene ꝙ for. currit sit tamen for. a longe quē credas nō esse for. ⁊ quē credas non currē. ⁊ cū isto pono ꝙ scias. a. eē illud ꝙ ē for. Isto posito hec ꝓña ē bona. a. currit igit hoc currit demostrato. a. Et scis añs. q: scis for. currere ⁊ tñ nō scis ꝓñs. q: credis firmiter ꝗ ñ currere. Et tūc pz ꝙ ly. a. subordinat vni cōceptui singulari sicut ly homo nō tñ eque simplici. q: ly. a subordinatur huic cōplexo singulari illud ꝙ ē for. uel hoc ꝙ ē for. ⁊ nō sic ly hoc sed ꝑcise itētioni demonstratiue simplici. Ita silr dico ī ꝓposito. q: ly. a. subordinat vni conceptui singulari cōposito vz. hoc ꝙ ē vez illoz ⁊ ly hoc non subordinatur illi ꝗ bñ cōuertat cum illo uel sequat ad illd Seqt. n. bene hoc qd ē vez illoz ē vez. ergo hoc ē verum demōstrato eodē. ⁊ tñ ñ si scio añs scio ꝓñs. sicut scio ꝙ ꝗ qd ē for. currit ⁊ tñ nō scio hoc currere demonstrato for. vnde sicut sequitur. Scio qd illud ꝙ ē for. currit. igit scio ꝙ hoc qd ē for. currit ⁊ scio ꝙ. a. currit. Ita seqtur scio ꝙ illud ꝙ ē verum illorū est uerum. ergo scio ꝙ hoc ꝙ ē verum illorum est uerū. Et scio ꝙ. a. est uerum. Unde non sequitur. tu non scis hoc quod ē uerū illorū eē uerum demonstrata illa rex sedet. nec scio hoc qd ē uez illoz eē uez demonstrata illa nullus rex sedet. igit non scis hoc ꝙ ē uerum illorum esse uerum. sicut non sequitur. tu nō scis illd qd ē uerum. eē uerū. demonstrata illa rex sedet. nec scis illud qd est uerum illorum eē uerum demonstrata illa nullus rex sedet. ergo tu non scis illud ꝙ est uerum eē uerum pz ꝙ cōsequentia nō ualet. Ubi tamen pronomen demōstratiuum sine cōpositione sumeretur bene ualeret consequentia. Ideo bene sequit. Tu nō scis hoc esse uerū demonstrato rex sedet. nec scis hoc eē uerum demonstrato nullus rex sedet. igitur tu non scis hoc eē uerū demōstrato. a. quare ⁊c. ¶ Alia respōsio ponit ꝙ post admissionem casus debet negari hec cōsequētia. A. est uerū igitur hoc ē uerū. demōstrato. a. sicut non sequitur. significatum hui⁹ uocis. a. ē uerum. igitur hoc est uerum. Nec etiā sequitur uerum illorum est uerum. ergo hoc est uerum demonstrato uero illorum uel. a. quia licet demonstret. a. adhuc demonstratur illa rex sedet uel illa nullus rex sedet. Et ꝗ ꝗ responsio sit probabilis. ⁊ uera: non tamē respondet ad argumentum: quia non ponitur ꝙ. a. conuertatur cum illo termino uerum istorum. quia si sic responsio bene esset ad propositum. sed ponitur ꝙ. a. conuertatur cum uero illorum uidelicet cum illa rex sedet uel cum illa. nullⁱ rex sedet. ita ꝙ quecūqz illarum sit uera ꝙ illa sit. a. Est enim magna differentia inter illas. a. est alterum illorum ⁊. a. cōuertit cum ly alterum illorum. a. conuertitur cum altero illorum ⁊. a. cōuertitur cuz illo termino alterum illorum.

unde si ponerem ꝙ sor. esset unus illorum duorum coram te existentium ⁊ lateret te quis illorum esset sor. Ista ꝓnia ēt bona. Sor. ē vnus illorum: igit ℔ ē vnū istorꝫ demonstrato sor. ita sequtur. a. est vera: igit hoc ē verū: demōstrato. a. sicut sequit illud ꝙ ē uerum illorū ē verꝫ. igitur ℔ est verum: demōstrato. a. vel illo qd ē verum istorꝫ. vnum aliud dicit hec respōsio quod ē bene dictum ꝙ proposita mihi ista cōsequētia. a. ē verum igitur hoc ē verum. debeo querere quid apponēs demōstrat p ly hoc. ¶ Et si dicit ꝙ bene scis ꝙ demōstro. a. per casum. Dico ego ꝙ nolo tibi respondere: imo cōtinue querere quousq; dixeris qd distincte demōstras q: demonstrando. a. nihil mihi distincte ⁊ simpliciter demonstras. sed precise cōiter ⁊ confuse

Contra istam responsionem arguitur sic. ⁊ probat ꝙ inutilit q̄ris: qa ois questio incertificabilis ē inutilis: sed ista questio quā demōstras: est q̄stio icertificabilis: igitur ℔ questio ē inutilis: pz cōsequētia cū maiori ⁊ minori pbatur: q: si ℔ questio ē certificabilis vel ergo mediāte termino cōi vel ꝓnoie demonstratiuo: Non primo modo: vt pz. Nec etiā secūdo modo: q: tunc fieret processus in infinitū in huiusmodi q̄onibus ⁊ demōstrationibus. ¶ Ad istud respondet ꝙ nō inutiliter quero: nec questio mea ē incertificabilis: sed certificabilis ⁊ hoc tam mediāte termino cōmuni q̄z mediāte ꝓnomine demonstratiuo: vñ cū tu ꝓponis: ℔ ē verū: ⁊ q̄ro quid demōstras potes dicere demonstro affirmatiuā illarum: demōstro negatiuā illarꝫ: ⁊ qualitercūq; dixeris primo vel secūdo modo ero certificatus ⁊ continue talez dubitabo ⁊ sic patet ꝙ mediāte termino cōi possum certificari: ⁊ etiā mediante ꝓnoie demonstratiuo: q: si dixeris demonstro istam rex sedet vel demōstro istaz nullus rex sedet immediate certifico: ⁊ sine plori questione ⁊ petitione respōdere ad propositum: hoc exprēsse pz i alijs terminis vt proposita ista hoc ē homo peto qd demonstras: ⁊ si dixeris ꝙ demonstras hominem immediate sum certificat? ⁊ concedo eā: si dixeris ꝙ asinum iterum sum certificat? ⁊ nego illā. Et sic patet ꝙ pōt fieri demōstratio mediante termino cōi ⁊ etiā mediāte termino demonstratiuo ⁊ nō erit processus i infinitū: quia si dixeris ꝙ demōstras me te uel illum sedētē prope te statim ero contēptus ⁊ tibi immediate respondebo: quare ⁊c. ¶ Tertia responsio iter has media admisso casu dicit ꝙ ℔ propositio hoc est verum ſz diuersum modū itelligendi casū pōt cōcedi vel negari. cū enim ponit ꝙ scias. a. esse verum istorum cōtradictoriorum. potest itelligi vno modo illū terminū. a. eē singulare conuertibile cū tali hoc vocatū tali noie. a. demōstrādo illam quecūq; fuerit vera. Et sic pz ꝙ casus ē ipossibilis cuz idē sit scire. a. esse verum istorum ⁊ scire hoc vocatū tali nomine. a. esse verū istorꝫ quod repugnat casui. ¶ Secūdo modo pōt itelligi illū terminū. a. esse cōem cōuertibilem cum illo termino verum illorū. Et tunc nō sequitur si. a. ē verum hoc ē verꝫ quacūq; illarꝫ demonstrata. ¶ Tertio modo potest intelligi ꝙ ille terminus. a. conuertatur cū illo verū istorꝫ vocatū tali nomine. a. Et tūc patet ꝙ nō sequtur. si. a. ē verū hoc est verum: demonstrādo illud ꝙ ē. a. imo repugnat casui te cognoscere illam cōsequētiam sic significātē esse bonam: cum ad cognitionē bonitatis illi? sic significātis requiritur agnoscere quid ille terminus hoc demonstret. ¶ Quānis ℔ respōsio sit subtilis nō tamē satisfacit i toto argumēto: quia stat. a. eē alteram illarum ⁊ verū illorum ⁊ non esse terminū singularē ꝓuertibilē cū tali hoc uocatū tali noie. a. nec eē terminū cōem cōuertibilē cū illo termino verꝫ illorum: nec etiā cū illo termino verum istorꝫ uocatū tali noie. a. quia stat. a. esse verū illorꝫ: ⁊ cum nullo conuerti: sicut stat sor. eē alterum illorum albū illorꝫ vl'nigrum illorꝫ: ⁊ tamē nō cōuerti cū tali: hoc vocatū illo noie sor. nec cū tali alterū illorū: nec etiā cum illo alterū istorum vocatū tali noie sor. Et hoc ē: q: stat sor. esse unū illorum ⁊ cum nullo cōuerti vt superius dicebā. ¶ Quarta responsio magis ad propositū ⁊ ad intētionē casus admittit positū ⁊ cōcedit illā cōsequētiā eē bonā ⁊ scirī ab eo. si. a. ē uerum hoc ē uerū demonstrato. a. Et sicut aliꝫ ē scitū ita cōsequēs est scitū. dicēdo ꝙ scias illas ꝓpōes cōuerti q: scio extrema cōuerti copulas ⁊ cetera eē paria: sicut ergo seqt ex casu me scire. a. esse uerum. ita sequit ex casu me scire ℔ esse uerū demōstrato. a. per ly hoc. Et ad īprobationē sive demonstretur illa rex sedet sive illa nullus rex sedet illa est tibi dubia: hoc est verum: nego: quia sequitur ex casu ꝙ sive demonstratur una illarum sive reliqua ℔ est scita a me hoc est uerum. demonstrando ut prius. a. non tamen dico ꝙ talis propositio est scita a me hoc est uerum i qua scio ꝙ per ly hoc solū demonstratur illa rex sedet vl'talis in qua scio ꝙ solum demonstretur illa nullus rex sedet. cū enim proponit mihi hoc est uerum non respondeo dōec non limitetur mihi certe quid demonstretur per ly hoc: si enim dicitur ꝙ demonstretur illa rex sedet: dubito eā. Si uero dicitur ꝙ demonstratur. a. concedo eā: ⁊ fateor me scireeandē. ¶ Contra istā responsionē arguitur sic. ex ipsa sequitur ꝙ tu scis hoc esse uerum ⁊ dubitas hoc esse uerum demonstrato. a. probatur: ⁊ pono cum toto casu ꝙ. a. sit illa rex sedet ⁊ lateat te tunc patet ꝙ tu scis hoc esse uerum demonstrato. a. per concessa. Et ꝙ tu dubitas ℔ esse demōstrato. a. pbat q: tu dubitas ℔ esse uerum demonstrata illa rex sedet ut tu dixisti: igitur tu dubitas hoc esse verū demonstrato. a. patet consequentia: quia. a. est illa rex sedet ut patet per casum. ¶ Secūdo arguitur fortius sic. sequitur: tu scis hoc esse uerum demōstrato. a. ergo hoc scis esse uerum demonstrato. a. patet consequentia: quia sensus compositus cum diuiso connertitur i terminis demōstratiuis vt superius dicebatur sed consequens est falsum ergo ⁊ antecedens: ꝙ consequens sit falsum. probatur: qa sequitur: hoc scis esse uerum. igitur. a. scis esse uerum: cōsequēs falsum: quia sequitur. a. scis esse uerum oē. a. ē altera illarum: ergo alteram istarum scis esse uerā. conseqns falsum: ⁊ contra casum quia nullam illarum scio esse uerā ¶ Tertio arguitur sic: ꝙ tu non scis. a. esse uerum. Nisi omnē propositionem quā scis esse ueram scis: sed tu non scis. a. propositionem: igitur tu non scis. a. propositionem esse ueram: patet consequentia: quia ex opposito conclusionis cum altera premissarum. sequitur oppositum alterius premisse. Sequitur enī tu scis. a. propositionē eē uerā ⁊ omnem propositionem quā scis esse uerā scis igitur tu scis. a. propositionē quare ⁊c. ¶ Ad primū respondet ꝙ non habeo pro inconuenienti ꝙ sciā hoc esse uerum ⁊ dubito hoc esse uerum demōstrato. a. demōstrationibus diuersis. Scio enim hoc esse uerum: demonstrando. a. in uniuersali ⁊ confuse: ⁊ dubito hoc esse uerum demōstrando idem in particulari ⁊ distincte: unde si hic eēnt coram me sor. ⁊ plato ⁊ hoc bene scirem ⁊ quēlibet illorum dubitarem esse sor. scirem hoc esse sor. demonstrato sor. demonstratione uniuersali ⁊ confusa. Et dubitarem hoc esse sor. demonstratione discreta ⁊ singulari. Et si ex hoc concluditur ꝙ scitum a te est ē tibi dubium quod intendit: probari: quia ℔ propositio hoc est uerum est scita a te: ⁊ eadem est tibi dubia. Et ℔ similiter: hoc est sor. scitur a te ⁊ dubitatur a te semp demōstrato sor. Dicitur negādo ꝙ scitum a me scit mihi dubium licet enim sciam hoc esse uerum ⁊ dubitem hoc esse uerum. sciā hoc esse sortez ⁊ dubitem hoc esse sor. demonstrationib? diuersis non obstante ꝙ idem demonstretur adhuc nihil qd scitur a me dubitatur a me. Et tunc ad argumentum hec propositio hoc ē verum scitur a te ⁊ dubitatur a te: nego. Et si proponitur scitur a te. dico quid demonstras. Et si dicis. a. iterum quero an demonstras. a. confuse uel distincte ⁊ discrete. Si dicis ꝙ cōfuse ⁊ uniuersali concedo: ꝙ scio illā Si dicis ꝙ demonstras. a. particulariter ⁊ discrete dubito illam. Et sic patet ꝙ non habes intentum: quia quādo dico ꝙ scio hoc esse uerum ⁊ dubito hoc esse uerum nō dico me scire ⁊ dubitare: hoc esse uerum qualitercūq; demonstres sive uniuersali sive discrete: sed scio unam propositionem ⁊ dubito reliquā distinctam a ꝑma. ¶ Iuxta hoc potest concedi ꝙ tu scis hoc esse uerum demonstrando. a. demonstratione singulari ⁊ dubitas hoc eē uerum demonstrando idem. a. demonstratione uniuersali

ut posito ꝙ scires.a.esse alterum illarum deus est ⁊ hõ ē asinus:sed lateret te que illarum esset.a.⁊ ꝙ te latente .a. esset illa deus est:tunc patet ꝙ tu scis hoc esse verum demonstrato.a.demonstratione singulari quia tu scis illã eē veram deus est que est.a.⁊ tamē tu dubitas hoc esse verum demonstratione vniuersali:quia tu dubitas.a.eē verum:scis esse bene ꝙ illa conuertuntur.a.est verum ⁊ ꝗ est verum demonstrato.a.in vniuersali:⁊ vna illarum est tibi dubia videlicet.a.est verum ergo ⁊ alia videlicet hoc est verum. Consimiliter potest dici de sor.vel de quolibꝫ alio nec habebit opponens intentum. ¶ Ad secunduꝫ argumentum nego illam consequentiam.tu scis hoc eē verum:ergo hoc scis esse verum. Et cum dicitur ꝙ sensus compositus conuertitur cum sensu diuiso in terminis demonstratiuis:dico ꝙ verum est quando pronomen demonstratiuum non subordinatur alicui termino cõmuni nec termino singulari composito ⁊ per ipsum fit precise demonstratio singularis ⁊ discretissima:modo in proposito quando concedo illam consequentiam.a. est verum: ergo hoc est verum ⁊ concedo antecedens ⁊ consequẽs esse scita a me illud pronomen hoc vni termino cõmuni subordinatur.videlicet vnum istorum qõ ē.a.vel vni termino singulari composito videlicet illud ꝙ est verum: vl huic hoc quod est verum istorum demonstrato ipso.a. ⁊ per eum non fit demonstratio singularis ⁊ discreta sꝫ vniuersalis:quia demonstretur vniuersaliter.a.⁊ confuse cũ non distincte demonstretur aliquod illorum contradictoriorum tibi dubiorum:vbi tamen demonstretur distincte illa rex sedet vel illa nullus rex sedet non concederem illã consequentiam nec concederem illud consequens scirí a me.sꝫ a me dubitari:vnde semper pro toto cum proponitur mihi illa consequentia.A.est verum ergo hoc est verum:quero quid demonstras.Et si dicis ꝙ demonstras .a.quero iterum qua demonstratione vtrum demõstratione discreta vel demonstratione distincta aut demonstratione confusa ⁊ uniuersali. Primo modo nego illam consequentiam.A.est uerum:igitur hoc est uerum: sicut nõ sequitur.a.est uerum:igitur hoc est uerum:rex sedet.nec sequitur.a.est uerum:igitur hoc est uerum:nullus rex sedet.Et sicut non scio illam rex sedet nec scio illam nullus rex sedet. Ita non scio illud consequens:hoc est uerum. Secundo modo concedo consequentiam ⁊ consequens. ⁊ concedo me scire consequentiam esse bonam antecedens ⁊ consequens vt prius dicebatur. ¶ Ex his sequitur ꝙ sicut sensus compositus non infert mere sensum diuisum cum ly hoc pronomine demonstratiuo. Ita nec econtra: unde non sequitur:hoc dubito esse uerum. igitur dubito hoc esse uerum:demonstrato.a. demonstratiõe uniuersali ⁊ confusa:sic ñ seqũ.a.dubito eē uerum:igt dubito.a. eē uerum et hoc est q: scio illud conuerti per casum.a:est uerum ⁊ hoc est uerum demonstrando.a.demonstratione uniuersali ut prius. ¶ Et si ex hoc concluditur ꝙ per idem ista cõuertũtur hoc currit ⁊ homo currit demonstrato homine demonstratione uniuersali quod non uidetur uerum.

¶ Huic dicitur negando consequentiam ⁊ similitudinem. quia ly.a.non habet nisi unicum suppositum ⁊ ly hõ hẽt plura. Et si dicitur ꝙ concedo illa cõuerti sor.currit ⁊ hoc currit demõstrato sor:demonstratione uniuersali:⁊ tamẽ ly sor.habet plura supposita. ¶ Respondeō ꝙ non dico illa conuerti dum ly sor.habet plura supposita: sed dum non habet nisi unum. Unde si ly homo non haberet nisi unicum suppositum concederem illam consequentiam homo currit:igitur hoc currit:demonstrato homine: demonstratione uniuersali non simpliciter ⁊ perpetuo: sꝫ ꝗ tali tempore pro quo terminus ille non habet nisi unicum suppositum quare ⁊c. ¶ Ad tertium nego ꝙ non scio .a. esse uerum. Et tunc ad argumentum:nego de necessitate ꝙ omnem propositionem:quã scio esse ueram scio: unde sicut alias dicebaꝫ aliqua est propositio quã scio esse uerã ⁊ tamen est mihi dubia ut posito ꝙ sciam illam rex sedet conuerti cum uero istorum papa est rome:⁊ nullus papa est rome.tunc patet ꝙ scio illam esse ueram: quia scio illam conuerti cum uero ⁊ tamen illa est mihi dubia:quia ante casum fuit mihi dubia ⁊ iam est ipertinẽs casui: sequitur ꝙ adhuc est mihi dubia:uerũtamen cõcesso adhuc ꝙ omnem propositionem quã scis esse ueram scis.quia hoc est uerum ⁊ ipertinens casui:non ualet ꝶ ꝗsequentia:oẽꝫ propositionem quã scis esse ueram scis:sed tu non scis.a. propositionem:igitur tu non scis.a. esse uerum: deberet enim inferri una de sensu diuiso uidelicꝫ.a.propositionem non scis esse ueram:quod conceditur:quia nullum illorũ scio esse uerum demonstratis illis contradictoriis tibi dubijs.⁊ omne.a.est alterum illorum:igitur nullum .a. scis esse uerum:nec etiam ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis:quia non sequitur:tu scis.a. propositionem esse ueram ⁊ omnem propositionem quã scis esse ueram scis:igitur tu scis.a.propositionem: antecedẽs est uerum ut patet ⁊ consequens falsum.quia tu non scis significatum primariuꝫ.a.propõnis quia non scis regem sedere nec scis nullum regem sedere. ¶ Ex quo patet ꝙ nullum significatum primarium.a.scis primarie significari per.a. Ideo non scis.a.propositionem nec etiam.a.propositionem scis:q: nullum illorum contradictoriorꝫ scis. Sed ad inferendum talem.a.propositionem scis uel scis a.propositionem debet sic argui:omnem propositionem quã scis esse ueram scis:sed.a.est propositio quã scis esse ueram.igitur.a.scis:nunc est bonum argumentum:quia sillogismus in tertio modo prime figure: sed minor est falsa quia vt dictum est nullum.a.scio.eē verum ⁊c.Etiã non sequitur. Tu scis primariũ significatum.a.esse veruꝫ igitur tu scis.a.sicut non sequitur. Tu scis primarium significatum.a.esse verum:igitur tu scis significatum primarium.a. Sed bene sequitur tu scis primarium significatũ .a.esse uerum ⁊ scis illud primarie significari per.a.igitur scis.a.esse uerum quod concedo ⁊ infinities est concessuꝫ quare ⁊c.potes igitur ex his elicere modum respõdendi in hoc casu:ut tu scis.a.esse verum concedo.A.scis eē uerum nego.A.dubitas esse verum concedo:a. esse uerũ scis:distinguo eo ꝙ põt teneri i sẽsu ꝗposito vl diuise. Prio mõ concedo. Secundo modo nego. Similiter dico in istis nullum istorum contradictoriorum esse uerum scio.Aliqõ illorum contradictoriorum esse uerum scio:prima est uera in sensu diuiso.⁊ secunda in sensu composito. sed secunda est uera in sensu composito ⁊ falsa in sensu diuiso. ¶ Item tu scis.a:esse affirmatiuum:nego:tu scis.a. esse negatiuum nego:tu scis.a.esse affirmatiuum vel negatiuum concedo.A.scis esse affirmatiuuꝫ dubito.A.scis esse negatiuum dubito.A.est propositio quã dubitas esse affirmatiuam nego.a.est propositio quã dubito eē negatiuam nego:quia nulla illarum est propositio quã dubito esse affirmatiuam:nec aliqua illarum est propositio quam dubito esse negatiuam.A.est affirmatiua quã nõ dubitas esse affirmatiuam:dubito.Tu dubitas.a.esse affirmatiuã quã ñ dubitas esse affirmatiuã:concedo.Tu dubitas.a. esse affirmatiuam quã scis esse affirmatiuam.concedo. tu nescis.a.esse negatiuam quã scis esse negatiuam.concedo Tu scis aliquã propositionem esse ueraꝫ quã dubitas uel non scis esse ueram concedo.Et sic de alijs infinitis que tales uolunt responsiones.

Amplius ad principale arguitur sic. Tu scis plures propositiones q̃ꝫ dubites ⁊ dubitas plures q̃ꝫ scias: ergo scitum a te est tibi dubium. patet consequentia:quia non posset verificari antecedens nisi fieret taliter ꝙ eadem propositio sciretur ⁊ dubitaretur: sed antecedens probatur:⁊ capio quinq̃ propositiones .s. a. .b.c.d.e.quarum.a.b.c.sciantur a te ⁊ reliquę .s.d.e. sũt tibi dubie. Isto posito patet ꝙ tu scis plures propositiões quã dubites:quia scis tres ⁊ p̃cise duas dubitas.ergo ⁊c̃ Et ꝙ tu dubitas plures quã scias:probatur. Tu dubitas illas quinq̃ ⁊ precise tres sciuntur a te.igitur ⁊c̃. antecedens probatur. Tu non scis illas quinq̃ nec credis eas ⁊ consideras vtrum scias vel credas illas.igitur tu dubitas illas quinq̃:patet consequẽtia:de se:cum minori ⁊ maior similiter:q: suũ oppositum casui repugnat. ¶ Secundo

arguitur sic: omnem propositionem scis esse veraz ⁊ aliquā ꝓpositionē dubitas esse verā: igitur scitum a te ē tibi dubium: patet consequētia ⁊ ānis ꝓbatur: ⁊ pono ꝙ scias .a. eē verū ⁊ .b. similiter que sint oēs ꝓpōes ⁊ ꝙ ī media te ante hoc dubitaueris .c. ꝙ iā desinit eē per remotionez de presenti qd dubites eē ꝑ pōnem. Isto posito patet ꝙ omnē ꝓpositionē scis eē verā: q: aliquā ꝓpōnē scis eē veram ⁊ nulla ē ꝓpositio quin illā scis esse veraz: ⁊ ꝙ aliquā ꝓpōnē dubites esse veram: probatur: hoc dubitas eē verum demonstrato .c. ⁊ ꝗ est propositio uel dubitas eē propositionē: ergo aliquā propositionē dubitas eē veram qd erat probandū: patet consequētia: ⁊ quelibet ꝑs ānis per suas officiantes. ¶ Tertio arguit sic: hec ꝓpositio: hoc ē fo:. ē scita a te ⁊ eadē ē tibi dubia: ergo scitū a te ē tibi dubium: antecedens probatur: ⁊ pono ꝙ tu scias hoc eē: demonstrando fo:. ⁊ nescias ꝙ hoc sit fo:. scias tñ ꝙ ꝗ propositio hoc est hoc significat precise ꝙ hoc est hoc. Et ꝙ hec etiam hoc est fo:. significat primarie ꝑcise hoc eē fo:. ⁊ sit fo:. coā te. isto posito hec propositio: hoc ē fo:. ē tibi dubia quia dubitas hoc eē fo:. ⁊ scis eam significare ꝑmarie hoc esse fo:. Et ꝙ illa sit scita a te: probatur: quia tu scis illam ꝑcise significare ꝑmarie hoc eē fo:. ⁊ ita scis eē: igitur tu scis illā: patet consequentia cum maiori ⁊ minori probatur. nā tu scis istam propositionem hoc est hoc: igitur ꝗlitercūꝫ illa significat ita scis esse. Sed illa significat hoc esse fo:. igitur tu scis hoc esse fo:. quod erat probandum.

Ad hec respondetur ¶ Ad ꝑmuz nego ꝙ tu dubites illas quꝫ ꝓpositiones. Et tūc ad argumētum nego consequētiam factā. Sed bene sequit ꝙ nescio illas quꝫ propositiones: ⁊ rō ē q: illud verbū dubito nō habet mobilitare īmobilitatū nec īmobilitare mobilitatū sicut illud verbū nescio. Sequit enī bñ dubito illas quꝫ propōnes igitur ille quinꝫ dubitantur a me: ex quo sequitur postea ꝙ quelibet illarum dubitat a me: qd ē cōtra casum. Sed non sequitur: nescio illas quinꝫ ergo ille quꝫ nesciuntur a me: sicut non sequit: nō scio illas quinꝫ: igitur ille quꝫ nō sciuntur a me: quia ex isto ꝓnte seqtur ꝙ nulla illarum. quinꝫ scit a me: qd itez casui repugnat. Ad hoc enim ꝙ dubitem illas quꝫ ꝓpōnes requiritur ꝙ dubitē cuiuslibet illaz significatū primarium. Et ad hoc ꝙ nesciam illas quinꝫ requiritur ꝙ nō sciā cuiuslibet illaz significatū primarium. Et in hoc potes videre veritatē vnius ⁊ veritatē alterius: verūtamen bene cōcedo in casu isto ꝙ tu ignoras plures ꝓpositiōes q̄ scias: quia tu scis precise tres ⁊ ignoras illas quinꝫ: uolendo ꝙ ly ignoro conuertatur cum ꝗ uerbo nescio. Et si ex hoc cōcluditur ꝙ plures ignoras q̄ scias: negatur ꝓnia: q: ly ignorēs quinꝫ: adhuc ꝑcise duas ignoras. Si enim quinꝫ ignorares quod ē falsuz bñ concedo ꝙ tu ignoras plures ꝓpōes q̄ scias: ⁊ tñ plēs scias q̄ ignoras quia tres sciuntur a te ⁊ precise duas ignoras. Et sic sequit ꝙ tu ignoras aliq̄s propositiones nō q̄s scis nec dubitas nec ignoras: q: tu ignoras illas quiꝫ ut dictū ē ⁊ nō illas scis nec illas dubitas nec illas ignoras: patet q: cuiuslibet istarū oppositum repugnat casui. Et si ex isto infertur ꝙ tu ignoras quinꝫ propositiones quas non ignoras: negatur consequentia: quia non ē idem dicere non illas quinꝫ ignoro ⁊ illas quinꝫ non ignoro: prima enim ē vera: q: suū ꝗdictoriū ē falsū. Et secda ē falsa q: ex ipa seqt ꝙ nullā illarum ignoro qd est falsum.

Sed forte arguitur contra totum illud fundatum probando ꝙ nescio ⁊ ignoro ñ conuertuntur: quia scitū ē ignoratū ⁊ nullum scitum ē nescitum: igitur ⁊ē. patet consequētia cum minori quia suuz oppositum est falsuz. Et maior probat: scitū ē dubiū: quia scitū a te ē mihi dubiū: igit scitū ē ignoratū. Sil'r scituz est ignoratum a me: igitur scitū ē ignoratū.

Ad istud respondeo admisso gratia disputationis ꝙ nescitum ⁊ ignoratum conuertā tur. Et tunc sicut concedo ꝙ nulum scitum est nescitū. Ita cōcedo ꝙ nullū scitū ē ignoratū. Et tūc ad argumentum. scitū est dubium: ergo scitum ē ignoratū nego consequentiam: q: sicut dicebā prius ly ignoratum est terminus mobilitatiu⁹ confundens, mobiliter suum obliquum casū implicitū ⁊ non sic est ly dubium: vnde ꝗ ꝓpositio: scituz est ignoratum: cōuertitur cū ista scitū ab aliquo ē ignoratū ab aliquo que falsa ē. Et si dicitur quare nō ita bene conuertitur cum ista scitum ab aliquo ab aliquo ē ignoratum. Dicitur ꝙ terminus īplicitus debet ītelligi semp post terminum a quo regitur ⁊ non ante. ¶ Ad aliud nego istā consequētiā scitum ē ignoratum a te igitur scitū ē ignoratū: qa arguitur ab inferiori ad suum superius distributum sicut hic scitum est ignoratum a te: igitur scitum est ignoratum ab aliquo q̄ cōsequentia cōuertit cū pria: vbi tñ oino velles ꝙ ablatiuus casus possz intelligi ꝑcedere terminum a quo regit posset ꝗ concedi scitū est ignoratū: ⁊ ꝗ simil'r scitum ē nescitum: sicut iste scitum ē ab aliquo ignoratū: scitū est ab aliquo nescitū. Et tūc non sequitur scitum est nescitum: igitur scitum non est scitum: quia arguitur a termino stante determinate ad eundē stantem confuse ⁊ distributiue: q: in prima ly ab aliquo stat determinate sicut ī ista scitum est ab aliquo nescitum. Et ī secūda cōfuse ⁊ distributiue: sicut in ista scitum est non ab aliquo scitum: modo sicut non sequitur scitum est ab aliquo nescitum: igitur scitum est non ab aliquo scitum: sic non sequitur: scitum ē nescitum: igitur scitum est non scitum. Et si dicitur quare ꝗ propositio scitum est non scitum non equipollet isti. Scitū est ab aliquo non scitum sicut ista scitum est nescitum equipollet isti scitum est ab aliquo nescitum. Hic dicitur ꝙ ille terminus nescitū ē ꝑticipiū non coactum mobilitare terminum trāscendētē a se rectū: sed ille terminus: nō scitum non est ꝑticipium sed vnus terminus infinitus compositus ex negatione ⁊ participio cuius negatio necessitatur mobilitare ablatiuum rectū ab illo participio scitum. fo:te adhuc dubitatur. Dicēdo ꝙ cōiter sequitur hoc ē albū igitur hoc est non nigrum: hoc ē falsum: igitur hoc ē non veruz. Et sic de alijs: quare ergo non sequitur hoc est nescitum: igitur hoc ē non scitum. Causa diuersitatis est ista: quia in nulla illarum: hoc est verum: hoc ē falsuz: hoc ē album: hoc est nigrum intelligitur necessario īplicite aliquid pro congruitate vltra hoc ꝙ expresse ponitur: nec aliqd talium predicatorum vim mobilitādi habet implicite vl'r explicite. Cuius oppositū reperitur ꝑistis nescitū: ignoratuz quia quilibet illorum existens pars propositionis aliquid implicat a se rectum implicite vel explicite ⁊ eiusdē mobilitatiuus. ¶ Ad secundum argumentum concedo in casu illo ꝙ oēm propositionem scis esse ueraz vt patuit ꝑ suas exponētes: Et illā similiter. Aliquā propositionez dubito esse ueram resoluendo vt prius. Et tunc quando concluditur ꝙ scitum a me est mihi dubium: nego consequentiā quia nec .a. nec .b. que sciuntur a me esse uera dubitantur a me: nec etiam .c. dubitatur a me: quia .c. non est. Nō .n. est possibile ꝙ dubitem aliquā propositionem nisi illā sit: Sed bene possibile est ꝙ dubitem eam esse veram vel falsam: vel dubitē ipsam esse propositionem. Et ꝙ ipsa ñ sit: sicut multotiens dubito sortē vel platonē esse quorum nullus est: īmo stat ꝙ hanc propositionem dubitem esse ueram uel falsam ⁊ antichristum dubitem fore nullo eorum existente. Et si dicitur quare nō potes dubitare istā propositionem ipsa desinente eē sicut dubitas ipsaz eē: eadē deficiēte: dicitur ꝙ ly dubito aliquando ē terminus ampliatiuus ⁊ aliquando non. Est enim termin⁹ ampliatiu⁹ quando officiatiue sumitur sine sumatur in sensu composito sine in sensu diuiso. Sed quando precise descriptiue sumitur non determinans dictum cathegoricū nec ypothe-ticum non habet vim ampliandi: modo cum dicitur. Tu dubitas .c. propositionem: ly dubitas sumitur descriptiue cum non determinet dictum cathegoricum nec partē ei⁹. Ideo ly .c. propositionem non potest ampliari. Sed ī ista .c. propositionem dubitas esse est aliter dicendum: propē ampliationem resoluitur enim sic: hoc dubitas esse ⁊ hoc est .c. propositio vel dubitas esse propositionem. Consil'r dicatur de isto verbo credo ꝙ dum est terminus officiabilis est terminus ampliatiuus: sed quando est terminus

descriptibilis non habet vim propterea conceditur in casu ꝙ multas propositiones credo esse veras quarum nulla est credita a me: supposito ꝙ tales propositiones non sint nec fuerint: hec enim: aliquā propositionem credo eē veram sic resolvitur: B credo esse verum ⁊ hoc est ꝓpositio vel credo esse propositionem. ¶ Consimiliter potest dici de hoc verbo apparet: ꝙ dum determinat orationez infinitivam vel equipollens ratione cuius teneatur insensu composito vel diviso habet vim ampliādi: sed si descriptive sumit illam virtutem perdit. vnde dicendo apparet mihi hoc esse vel hoc apparet mihi esse: ampliatur vtrobiq; ly hoc ad non esse sicut ad esse: propterea ex neutra illarum sequitur hoc esse. Sed in istis vel consimilib⁹ hoc apparet mihi: tibi apparet hoc: nō est ampliatio quapropter ex qualibet illarum sequitur hoc eē.

Sed forte contra hoc arguitur cōcludendo ꝙ per idem ista verba intelligo: imagino: opino: appeto: promito: nūq; ampliant: nisi quando officiative sumuntur. Et sic ista erūt falsa. Intelligo antichristum: opino: chymeram: imagino: vacuum. Et sic de alijs: quia tunc existis sequitur antichristum eē chymeram eē: ⁊ vacuum esse: que sunt falsa ⁊ contra pluries dicta. ¶ Ad istud respondet negando ꝓsequentiam: q: illa verba intelligo: imagino: ⁊c. siue sumātur officiative siue descriptive semp ⁊ idifferēter possunt cadere super non esse sicut super esse. Sed sic non possunt illa dubito credo apparet ⁊ similia. Et si queritur causa quare: non det amplius alia ratio nisi cōis modus loquendi: ⁊ rationabilitas quia rationabile est sic esse. ¶ Forte adhuc dubitatur faciēdo hominem cautum ne asserat contradictoria dicēdo. cō cessisti illam omnē propositionem scio esse veram: ⁊ istā similiter. Aliquā ꝓpositionem dubito esse veram: ex qua sequitur ꝙ aliquam propositionem non scis esse veram. Et sic sequitur cōtradictio. ¶ Respondetur negando illā consequentiam. Aliquam propositionem dubito esse veram: igitur aliquam propositionem non scio esse veram: quia arguitur. a. magis amplo ad minus amplum. Certū est ꝙ ly dubito ampliat vt dictum est in antecedente ⁊ sic non facit ly scio in consequente: quia illud verbum scio nō est terminus ampliativus siue descriptive, siue officiative sumatur. Sequitur. n. scio istam propositionē: igitur ista ꝓpositio est: scio sor. currere. igitur sor. est. scio antichristum fore: igitur antichristus est: hoc scio esse fore vel fuisse. igitur hoc ē vel fuit vel erit. Ex his patet talium veritas. Aliquā ꝓpōnē dubito: vel credo eē veram vel falsaz ⁊ tamē nulla talis propositio creditur: nec dubitatur a me: appe mihi hoc esse ⁊ hoc apparet mihi esse ⁊ tamen nihil apparet mihi nec mihi apparet aliquid ⁊ sic de alijs que sequūtur ex dictis prioribus. ¶ Ad tertiū argumētū solet cōiter responderi negando casum: dicēdo ꝙ nō est possibile illaz propositionē hoc est hoc significare precise hoc est hoc: quasi ipsa significat hoc eē hoc ipsa significat ꝙ hoc est ⁊ ꝙ sor. est. ⁊ ꝙ hoc ē homo: vnde nūq; debet admitti ꝙ aliqua ꝓpositio significet sic esse precise vel sic. Ita ꝙ illa propositio significet sic esse ⁊ non aliter significet. ¶ Et cōsimiliter dicitur de illa hoc est sor. ꝙ impossibile ponitur quādo ponitur illam significare precise hoc est sor. ⁊c. ¶ Licet B responsio sit cōis nō tñ vera est. quia sequitur. B propositio significat hoc esse hoc. ⁊ non est non significans hoc esse hoc igitur significat precise hoc esse hoc. pz consequētia ab exponentibus ad expositum: licet. n. illa propositio significet hoc esse hominem non tamen sequitur ꝙ significat aliud nel aliter q̄z hoc esse hominem: quia hoc esse hoc non est aliud nec aliter q̄z hoc esse hominem ⁊ econtra. Et licz ad huc hoc esse hoc non esset hoc esse hominem nec econtra non tamen obstat qn illa propositio hoc est hoc significat precise hoc esse hoc: ⁊ cadez significat precise hoc esse hominem. vel aliter sicut B propositio homo est asinus significat precise hominem esse asinum: ⁊ tamen significat precise hominē esse vt patet per exponentes traditas in capitulo de exclusivis. Sed hoc dimitto pro presenti q: alias qñ declarabo materiam veritatis ⁊ falsitatis propositionū hanc responsionem clarius dilatabo. ¶ Respōdeo ergo ad argumētum admittendo casum: ⁊ nego ꝙ illa propositio: hoc est sor. scit scita a me: sed mihi dubia. Et tūc ad argumētū: nego ꝙ scio hoc esse sor. ⁊ concedo ꝙ B est scita a me: hoc est hoc: ex quo non sequitur ꝙ qualitercūq; illa significat sit scitum a me: sed bene sequitur ꝙ qualitercūq; ipsa primarie significat est scitum a me. Et tūc nego ꝙ ipsa significat primarie hoc esse sor. sed bene significat primarie hoc esse hoc: ⁊ non sequitur ipsa significat ꝑmarie hoc esse hoc: sed hoc esse hoc est hoc esse sor. ⁊ ecōtra: igitur significat ꝑmarie hoc esse sor. sicut non sequitur. Illa propositio homo est significat primarie hominem esse: ⁊ omne quod est hominem eē est hominem esse animal ⁊ ecōtra ergo illa propositio significat primarie hominem eē aīal. ¶ Et si arguitur sic. Illa propositio hoc ē hoc significat ꝑmarie sor. esse hoc: ergo per idem significat primarie hoc esse sor. patet consequentia: ⁊ antecedens probatur: sor. eē hoc significat primarie ab illa. ergo illa significat primarie sor. esse hoc: patet consequentia a passiua ad suam actiuam: ⁊ antecedens probatur: hoc esse hoc significatur primarie ab illa ⁊ hoc est sor. igitur sor. esse hoc significatur primarie ab illa: patet consequentia a resoluentibus ad resolutū ⁊ minor similiter per casum ⁊ maior est responsio. ¶ Ad istud nego ꝙ illa propositio hoc est hoc significet primarie sor. esse hoc. Et tunc ad argumentum: sor. esse hoc significatur primarie ab illa: ergo illa significat primarie sor. esse hoc: dubito consequentiam: eo ꝙ antecedens potest sumi in sensu composito vel diviso. Si in sensu diviso concedo antecedens: vt arguitur est ⁊ nego consequentiam: nec arguitur tunc a passiua ad suam actiuam: ex quo actiua illa tenetur in sensu composito necessario. Sed bene sequit ex illo antecedente ꝙ sor. esse hoc significat illa propositio primarie tenendo ly significat iterum in sensu diviso. Si autem B propositio: sor. esse hoc primarie significatur ab illa tenetur in seusu composito: concedatur consequentia illa facta ⁊ negetur antecedens: quia tunc convertitur cum ista: illa ꝓpositio hoc est hoc significat priarie: sor. esse hoc qd ē falsū ⁊ negatū. ¶ Ex his pōt cōcedi ꝙ sor. eē hoc significat ꝑmarie illa propositio q̄ nō significat primarie sor. eē hoc: nec hoc eē sor. imo cōcedo ꝙ sor. eē hoc significat ab illa ꝑmarie: ⁊ tñ hoc eē sor. nō pōt significari ab illa primarie sicut nec ipsa pōt significare primarie hoc eē sortem nisi fieret noua ipositio: vnde nō sequitur: hoc eē significatur primarie ab. a. ⁊ hoc est sor. igit hoc eē sor. significatur primarie ab. a. nec arguit a resolutib⁹ ad resolubile: q: illud ꝓñs nō est resolubile: cū nihil cōe ꝑcedat vbum infinitiui modi sed est officiabilis vt alias dicebat: B. n. sor. eē B significatur primarie per. a. bene pōt resolui rōe istius termini sor. ⁊ per cōsequēs cōcedi. Sed ista hoc eē sor. ⁊c. non debet resolui: sed officiari respectu illius modi significat: q: sicut alias dicebā pōt fieri probatio vsq; ad verbū infinitiui modi si infiniti eēnt termini ꝑcedētes sed nūquaz vlterius saltare imo imediate officiare respectu mōi. Ita ꝙ hec potest resolui sor. eē hoc significat ꝑmarie. a. ꝓpō ⁊ nō ista hoc eē sor. significat ꝑmarie. a. ꝓpō: quia nihil cōe precedit verbum infinitiui modi: quare ⁊c.

Amplius ad principale arguitur sic. A. eē scis ⁊. a. esse dubitas in sensu composito ⁊ vnum. a. est omne. a. igitur scitum a te ē tibi dubiū: patz consequentia ⁊ antecedens probatur: ⁊ pono ꝙ unū. a. sit oē. a. quod sit hec propositio deus ē: ⁊ hoc bene scias: sed dubites vtrum illa deus ē sit omne. a. dubitādo plura. a. eē: isto posito: patet ꝙ. a. esse scis: q: B propositio est scita a te. a. est q̄ ꝑmarie significat. a. esse ⁊ quā scis sic ꝑmarie significare: igitur. a. esse scis. patet consequētia ab officiātib⁹ ad officiatū. Et ꝙ. a. esse dubites. ꝓbatur. q: B propositio est tibi dubia. a. sūt q̄ ꝑmarie significat. a. eē ⁊ quā credis sic ꝑmarie significare. ergo. a. eē ē tibi dubiū. patz cōsequētia ꝑ regulā allegatā. ¶ Secūdo arguitur sic. a. ē scitum a te ⁊ idem. a. est tibi dubium. igitur scituz a te ē tibi dubiū patet cōsequētia ⁊ añs ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ. a. sit B propositio scita a te propositio falsa vl aliquid est non aliquid: vo-

tendo ꝙ aliqua sit propositio falsa q̃ non sit aliqd. ⁊ qd̃ tu dubites hanc ꝓpositionẽ falsaz. rex sedet. isto posito pz ꝙ tu scis. a. per casum. Et ꝙ tu dubites. a. probatur. Tu dubitas significatum primarium. a. ꝙ significatuz scis significari p. a. vt suppono. igit̃ tu dubitas. a. pz ꝛ̃ñia cũ minori ⁊ maior probat. Tu dubitas ꝓpõnẽ falsam vel aliquid eẽ nõ aliquid. sz ꝓpõnẽ falsaz vel aliqd eẽ non aliqd ẽ significatũ primariũ. a. igit̃ tu dubitas significatũ ꝑmariũ. a. pz ꝛ̃ñia cũ minori. qr. a. propõ significat ꝑmarie ꝓpõnẽ falsam vel aliquid eẽ nõ aliquid sicut ꝶ ꝓpõ homo vel asin⁹ currit significat primarie hoiem vel asinum currere. ⁊ ꝙ tu dubites ꝓpõnẽ falsã uel aliquid eẽ nõ aliqd pz. qr tu dubitas ꝓpõnẽ falsam. igit̃ tu dubitas ꝓpõnẽ falsam uel aliqd eẽ nõ aliqd. pz ꝛ̃ñia a parte disiuncti ad totũ disiunctum.

¶ Tertio arguitur sic. ⁊ pono ꝙ hoc sit sor. qd̃ scias esse sor. vel platonẽ. sed lateat te an sit sor. ⁊ lateat te an sit plato. Isto posito hec ꝓpõ. hoc ẽ sor. est scita a te ⁊ eadẽ ẽ tibi dubia. ergo scitũ a te ẽ tibi dubiuz. pz ꝛ̃ñia ⁊ añs probatur naz ꝙ illa sit tibi dubia patet per casum. Et ꝙ illa sit scita a te probatur. Tu scis eius significatum primariũ qd̃ scis significari ꝑmarie p illã. ergo tu scis illã. añs ꝓbat. tu scis hoc eẽ sor. vel platonẽ. Et hoc ẽ significatũ ꝑmariũ illi⁹ qd̃ scis eẽ suũ significatũ ꝑmariũ. igit̃ ⁊c̃. pz ꝛ̃ñia cũ maiori. p casum. ⁊ minor probat. nã ꝶ ꝓpositio hoc ẽ sor. significat primarie hoc eẽ sortem ergo illa significat hoc esse sor. vel platonem. patet consequentia a parte disiuncti ad totum disiunctum. ⁊ añs ẽ verum. igitur ⁊ ꝛ̃ñs. Et ex alio illa cõsequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est scitum a te. ergo ⁊ ꝛsequens. Et sic probata est minor quo ad ambas partes. quare ⁊c̃.

Ad primum respondetur concedẽdo ꝙ. a. eẽ est scitum a me ⁊. a. eẽ ẽ mihi dubium tenẽdo dictum prime ĩ singulari ⁊ dictum secunde ĩ plurali. ex quo non sequit̃ postea ꝙ scitũ a te ẽ tibi dubiũ nisi utrobiq; dictũ vniformiter teneatur. vñ si ꝓponeretur mihi ĩ casu isto. A. eẽ scis distinguerẽ nũqd dictuz illud eẽt pluralis numeri uel singularis. Si pluralis negarem ipsam. si singularis cõcederẽ. Similr enim proponitur illa. a. eẽ dubitas q̃ro de dicto vtrũ sit singulare vel plurale. si plurale concedo. si singulare nego. ꝓpterea cuz arguitur. a. esse scis ⁊. a. eẽ dubitas. ⁊ vnuz. a. est oẽ. a. igr̃ idẽ scis ⁊ dubitas. ꝛ̃ñia ẽ bona si utrobiq; dictũ vniformit̃ sumit̃ aut vtrobiq; in singulari. Si ãt difformiter sumitur ꝛ̃ñia nõ ualet nisi adderet̃ pro minori. Et scis vnũ. a. eẽ oẽ. a. qd̃ ẽ falsũ in casu illo: ꝙ si poneretur ĩ casu ñ admitterẽ casum. dicendo ꝙ bñ scio illa repugnare. Tu scis vnũ. a. eẽ oẽ. a. ⁊ plura. a. sũt. Ideo tũc nõ lateret me plura. a. eẽ.

Contra istam respõsionẽ arguitur probando ꝙ illa sunt compossibilia vnum. a. ẽ oẽ. a. ⁊ plura sũt. a. ⁊ ponatur ut prius ꝙ illa ꝓpositio deus ẽ sit oẽ. a. Isto posito pz ꝙ vnũ. a. sit oẽ. a. Et ꝙ plura. a. sunt: probo, plura sũt. a. igitur plura. a. sunt: pz ꝛ̃ñia qr bene sequit̃. a simili hõ ẽ aĩal: igitur hõ animal est: homines sunt animalia: ergo hoies aĩalia sunt. Sz añs ꝓbatur. Illã sequitur: illa propositio deus est. a. ⁊ illa ẽ plura: igitur plura sũt. a. sicut sequitur iste homo ẽ homo et iste homo est plura: igitur plura sũt homo. ⁊ sic sequitur cõsequẽter ꝙ ista sũt cõpossibilia. Tu scis vnum. a. eẽ oẽ. a. ⁊ tamen scis plura eẽ. a. ⁊ plura. a. esse. ¶ Ad istud respondetur ꝙ cum dixi illa repugnare vnum. a. ẽ oẽ. a. ⁊ plura. a. sũt: itellexi ly. a. eẽ substãtiuũ illi⁹ termini plura: ⁊ pluralis numeri. Intelligẽdo ergo: ut argumẽtũ militat ly. a. eẽ predicatũ illius plura. a. sũt. ⁊ singularis numeri: cõcedo ꝙ illa nõ repugnãt: sz bñ mõ dicto. Et sic etiaz cõcedo ꝙ illa non repugnãt. Tu scis vnum. a. eẽ oẽ. a. ⁊ scis plura. a. eẽ: ad illũ sensum prior ez ꝙ scis plura. a. eẽ aliqd̃. a. vel scis plura vnũ. a. eẽ: imo scio vnũ. a. eẽ oẽ. a. ⁊ tñ latet me plura. a. esse: supposito ꝙ sciã vnũ. a. eẽ oẽ. a. ⁊ latet me an illa ꝓpõ q̃ ẽ. a. sit plura. Ex eodẽ seqt̃ ẽt ꝙ tantum vnũ. a. ẽ ⁊ tñ plura. a. sunt. pz vt prius: imo plura. a. sũt ⁊ tñ nulla sunt plura. a. qr ly. a. ĩ hac vltima necessario tenet̃ ĩ nũero plurali: ⁊ sic seqt̃ ꝙ plura. a. sũt. ⁊ oẽ. a. ẽ illa deus est: ⁊ tñ nulla. a. sũt illa. s. deus est. Et sic sequitur ꝙ duo. a. sũt ⁊ tñ precise vnũ. a. est. Infinita. a. sunt ⁊ solum vnũ. a. est quod est oẽ. a. ponendo ꝙ aliquid sit. a. qd̃ ẽ ifinita. Et sic infinite alie conclusiones sequerentur que oẽs essent uere ⁊ concedende tenendo ly. a. in singulari. Ideo si tibi vnquã ꝓponeretur aliqua istaꝝ cõclusionum non respondeas ĩmediate cõcedẽdo vel negando: sed dubitando aut distinguendo de ly. a. an pluralit̃ vl' singulr teneat̃. In plurali numero poteris omnes negare quas in singulari numero poteris alias cõcedere: ut dictum est. ¶ Ad secundum argumentum respondetur concedendo ꝙ. a. est scitum a me ⁊ negando ꝙ. a. est mihi dubium. Et tũc ad argumentum. Tu dubitas propositionem falsaz uel aliqd esse nõ aliquid. ¶ Respondeo hic duplici distinctione: prima est ꝙ ly propositionem falsam potest regi ab illo verbo dubitas: vel ab illo verbo esse infinitiui modi. Primo modo cõcedo ꝙ tu dubitas falsaz propositionẽ vel aliqd eẽ non aliqd: qr tũc eqpollet huic. Tu dubitas ꝓpõnẽ falsam vel dubitas aliqd esse non aliquid. Et tũc nõ sequitur ꝙ. a. ẽ tibi dubium: qr ĩ dicto ⁊ significato. a. ly propositionem falsam regitur a verbo infinitiui modi. Si aũt ly propositionem falsaz regatur. Secũdo mõ: nego ꝙ tu dubitas ꝓpositionẽ falsã: vel aliqd eẽ nõ aliquid: quia tu scis bene ꝙ ꝓpositio falsa vel aliquid ẽ non aliquid: ⁊ tũc ad argumentũ: tu dubitas propositionem falsam: igitur dubitas propositionẽ vel aliquid eẽ non aliquid: nego ꝛ̃ñtiam. Et cũ dicitur a parte disiuncti ad totũ disiunctum: dico ꝙ non ualet consequentia quãdo modus precedens disiunctum determinat sicut ẽ ĩ proposito. ¶ Secũda distinctio eidem correspondens est ista ꝙ in ista propositione tu dubitas propositionem falsam vel aliquid eẽ non aliquid: potest totũ subsequẽs ad modũ eẽ dictum cathegoricũ disiũctum vel oratio non existens dictũ cathegoricum nec ypotheticum: sed cõpositum ex dicto cathegorico: ⁊ alio termino incomplexo: Primo modo nego illam. Tu dubitas ꝓpositionem falsam vel aliquid eẽ non aliquid: ut pz. Secundo modo concedo eam: nec tunc sequitur: tu dubitas propositionem falsam vel aliquid esse non aliquid sz tu scis. a. ꝑmarie significare ꝓpõnẽ falsã vel aliqd eẽ nõ aliquid: ergo tu dubitas. a. qr tu dubitas ꝓpõnẽ falsã vl' aliqd eẽ nõ aliquid diuisiue ⁊. a. significat ꝑmarie ꝓpõnẽ falsam vel aliqd eẽ nõ aliqd collectiue: ꝓpterea bene seqt̃: tu dubitas ꝓpõnẽ falsã vel aliqd eẽ nõ aliqd collectiue: ⁊. a. ꝓpõ sic significat ꝑmarie: igit̃ tu dubitas. a. ꝓpõnẽ: ꝛ̃ñia ẽ bona sed maior ẽ falsa. Si tñ placeret tibi respõdere absq; distinctiõe posses istã ĩmediate negare. Tu dubitas propositionẽ falsam: uel aliqd eẽ nõ aliqd: sicut illã. A. est tibi dubium. Et tũc ad argumẽtũ a parte disiuncti ⁊c̃. respõdeatur ut prius. Et si arguitur. Tu dubitas ꝓpõnẽ falsam vel dubitas aliquid esse nõ aliquid: igitur tu dubitas propositionem falsam vel aliquid esse non aliquid: nego consequẽtiam: nec semp a ꝓpõne disiũctiua ad illam de disiũcto extremo ẽ bona ꝛsequentia: vbi disiũctũ p aliqd determinatur vl' restrigitur sicut ẽ ĩ ꝓposito. Unde pz ꝙ nõ sequitur tu dubitas hoc eẽ sor. vel dubitas hoc eẽ platonem: ergo dubitas hoc esse sor. vel platonẽ: vl' dubitas hoc esse sor. vel hoc eẽ platonẽ nulla istaꝝ ꝛ̃ñarum valet propter dictã cãm ⁊c̃. ¶ Ad tertium argumẽtũ respondetur concedendo ꝙ illa hoc est sor. est mihi dubia. Et cũ probatur ꝙ illa est scita a me: quia scio hoc esse sortem vl' platonem ⁊ significat primarie hoc esse sor. vel platonez: nego: ꝙ illa significat primarie hoc esse sor. vel platonez sz significat primarie hoc esse sor. ex quo non sequitur ꝙ significat primarie hoc esse sor. vel platonez. Et si arguitur a pte disiũcti ad totũ disiunctum respondeatur vt prius ĩ proximo argumento. ¶ Et si arguit̃ sic. ille due ꝓpõnes cõuertũtur hoc ẽ sor. ⁊ hoc ẽ sor. vel plato: sz ꝶ hoc ẽ sor. uel pla. significat ꝑmarie hoc eẽ sor. vl' platonẽ: igr̃ illa ꝶ ẽ sor. significat ꝑmarie hoc eẽ sor. vl' platonẽ. Illa ꝛ̃ñia ẽ bõa ⁊ añs ẽ vera ex tibi dubio: igit̃ ⁊ ꝛ̃ñs ñ ẽ a te negãdũ. ⁊ ꝙ ille due ex tibi dubio cõuertãtur ꝓbat: qr seqt̃: hoc ẽ sor. igit̃ hoc ẽ sor. vl' pla. Et ẽt eẽ seqt̃ ex tibi dubio. Seqtur

enim hoc ē sor. vel pla. igiť hoc ē. Et vltra ex tibi dubio: hoc est: igitur hoc est sor. ergo a primo ad vltimum sequitur ex tibi dubio hoc est sor. vel plato igitur hoc est sortes. ¶ Respondetur dicendo ꝙ siue ille conuertanť siue non non valet hec consequentia: ille due ꝓpōnes ꝓuertuntur: ergo significatum primariū vnius est significatū ꝑmarium alterius: siue ille ꝓuertanť materialiter siue formaliter: ß enim conuertunť māliter deus est ꝛ aliquid est: ꝛ tamen vt liquet significatum primarium vnius nō est significatū primarium alterius. Similiter iste cōuertunť formaliter homo currit ꝛ risibile currit: ꝛ tamen significatum ꝑmarium prime nō est significatum primariū secunde: Ita in proposito dicatur ꝙ siue ille conuertanť siue non conuertantur māliter vl' formaliter hoc est sor. ꝛ hoc est sor. vel plato: significatuꝫ primarium vnius non est significatum primarium alterius: q: significatum primariuꝫ prime est significatum simplex ortum a simplicibus extremis Et significatum primarium sēbe est significatū disiunctuꝫ ortū a terminis cōpositis vt pꝫ non tñ nego qn significatū vni? significetur a reliqua ꝛ eꝫ sed nō primarie.

Amplius adp̄ncipale arguiť sic. a. ē scitū a te ꝛ idē. a. ē tibi dubiuꝫ: igiť scitū a te ē tibi dubiū aliꝫ probatur: ꝛ pono ꝙ solū talis propositio scitur a te que ab vno solo homine scitur: ꝛ illa propositio sit tibi dubia que scitur a duobus hominibus ꝛ solum talis: ꝛ ꝙ nō sint plures homines in toto mūdo q̄ tu ꝛ plato q sciāt. a. propositionem Isto posito probo ꝙ. a. est scitum a te ꝛ tibi dubium: q: scitur a platone per casum vel ergo scitur ab vno solo homine vel a duobus Si ab vno solo igiť tu scis. a. pꝫ consequentia p casum. Et vltra tu scis. a. ꝛ plato scit idem. a igitur. a. scitur a duobus hominibus ꝛ p consequens. a. est tibi dubium: pꝫ consequentia: per casū. Si autem dicitur ꝙ. a. scitur a duobus hominibus igitur. a. est tibi dubium per casum: Et vltra scitur a duobus hominibus ꝛ tu ꝛ plato estis omnes homines igitur. a. scit a te Et sic qualitercūq̄ habetur intentum. ¶ Secūdo arguitur sic: Tu scis hoc. a. esse ꝛ dubitas. a. esse semp eodē demonstrato ergo scitum a te est tibi dubiū: pꝫ consequēcia ꝛ antecedens probať: ꝛ pono ꝙ tu scias hoc. a. eē istaꝫ homo est asinus: isto posito pꝫ ꝙ tu scis hoc. a. eē: ꝛ ꝙ tu dubitas hoc. a. esse: probatur: tu dubitas hoc. a. non esse: ergo tu dubitas hoc. a. esse: pꝫ consequentia: q: dubitato vno contradictorioꝝ dubitatur ꝛ reliquum. Sed antecedens probatur: tu scis te dubitare hoc. a. non esse igitur tu dubitas hoc. a. non esse: patet consequentia: q: nihil scitur nisi verum: antecedens probatur: hec propositio est scita a te: te dubitare hoc. a. non est quā scis primarie significare te dubitare hoc. a. nō esse ergo tu scis te dubitare. a. nō esse: pꝫ consequentia: ab officiantibus ad officiatuꝫ ꝛ quelibet pars aliꝫ intuenti pꝫ. ¶ Tertio arguitur sic: hec propositio hoc est homo est scita a te esse vera vel scita a te eē falsa ꝛ est tibi dubia ergo questio falsa: consequentia tꝫ ꝛ antecedēs probatur: ꝛ pono ꝙ aliquid scias esse hoiem ꝛ nihil dubites esse hominem ꝛ ꝙ scias istam propositionē hoc est homo significare primarie iuxta compositionē terminoꝝ: sciendo quid demonstratur per subiectū huius hoc est homo: Isto posito arguitur sic: aliquid scis eē hominem ꝛ nihil dubitas esse hominem ꝛ scis illam propositionem hoc est homo significare primarie sicut termini pretendunt sciendo quid demonstretur per suum subtm igitur hoc demonstratum scis esse hominem vel hoc demonstratum scis esse non hominem. ¶ Ex quo sequitur cum antecedente ꝙ illam propositionem scis esse veram vel illam scis esse falsam: pꝫ consequentia: ꝛ antecedēs est casus. Et ꝙ illa sit tibi dubia: probatur: per casum fuit tibi dubia ꝛ iam est impertinens: q: non seqtur nec repugnat igitur adhuc est dubitanda quare ꝛc. ¶ Ad primuꝫ argumentum dimissis sophisticationibus ibideꝫ cōtingētibus non admitto casum: q: includit ꝗdictioneꝫ ꝛ repugnantiā vt arguitum est. ¶ Et notanter dico dimissis sophisticationibus: q: de virtute sermonis casus est possibilis posito ꝙ tu ꝛ plato sitis oēs hoies tu mascul? ꝛ plato mulier: ꝛ nō sint plures propositiones in mundo q̄ꝫ. a. ꝛ. b. vel partes earum: Et ꝙ. a. sit ista rex sedet scita a platone ꝛ dubitata a te: ꝛ ꝙ. b. sit ista deus est deus est: tibi dubia cuius vna medietas sciatur a te ꝛ alia a platone qui de. b. nihil consideret: Isto posito pꝫ possibilitas casus primi. Nam ꝙ solum talis ꝓpō sciatur a te que ab vno solo hoie scitur: patet: q: precise medietas. b. scitur a te que medietas ē ꝓpō que ab vno solo hoie scitur: igiť ꝛc. Et ꝙ illa ꝓpō que scit a duobus hoibus sit tibi dubia pꝫ: q: b. est tibi dubiū vt patet per casum ꝛ scitur a duobus hoibus: q: a te ꝛ a platone: tu. n. scis vnam medietatem ꝛ plato reliquā q̄re ꝛc. ¶ Volendo ergo intelligere casuꝫ p hunc modū vel ꝗsimilem admitto ipsū. Et tunc dico ꝙ. a. est mihi dubiuꝫ ꝛ non scitū a me. Et tūc ad argumentū. a. scitur vel ergo ab vno hoie vel a duobus hoibus. Dico ꝙ nec ab vno homine nec a duobus hominibus: sed ab vna homine. Ex his pꝫ ꝙ aliqua propositio scitur a duobus hominib? que non scitur ab aliquo homine nec ab aliqua homine: pꝫ de illa deus est deus est: que scitur a sor. ꝛ a pla. diuisim: ꝛ tamen non scitur a sor. posito per casuꝫ nec scitur a platone cum ipsa sit impossibilis. ¶ Imo stat ꝙ ipsum. b. sciatur a sorte ꝛ a platone ꝛ tamen. b. a nullo sciatur nec dubiteť nec credatur nec consideretur vt pono ꝙ sor. sciat primā partem. b. ꝛ plato secundā ꝛ neuter illorum de. b. consideret nec habeat notitiam. ¶ Item sequitur ꝙ sor. ꝛ plato sciunt. b. propositionem ꝛ tamen propositio scita a sor. non scitur a platone pꝫ vt prius. ¶ Et non sequitur. b. propositio est impossibilis ꝛ impossibilis non scitur: sed bene sequitur ꝙ a nullo scitur: licet. n. a. propositio a nullo sciať: tamen scitur quia ab aliquibus scitur. Et non seqtur. a. vt b. propositio scitur ergo. a. est scitum: sed bene sequitur ꝙ. a. est scitum vel scita. Etiam non sequitur ꝙ. a. nō scitur ab aliquo igitur. a. non scitur: ꝛ ß semp supposito ꝙ. a. sit illa deus est deus est: que collective non sciať sed precise diuisiue vt dictum est. ¶ Ad sēm argumentū ꝓcedo: ꝙ tu scis hoc. a. eē: ꝛ nego illā Tu dubitas hoc. a. esse: Et illam, silr Tu dubitas hoc. a. non eē. Et tunc ad argumentum: Tu scis te dubitare hoc. a. non eē ergo tu dubitas ß. a. non esse: hic respondetur cum distinctione quia sine ea posset quilibet intricari: cum. n. assumitur tu scis te dubitare. a. non esse: quero quid est vbū principale dicti an vbū adiectiuum vel substantiuū. Si verbū adiectiuū vꝫ ly dubitare: nego illā Tu scis te dubitare hoc. a. non esse: q: cōuertitur cum ista Tu scis ꝙ dubitas hoc. a. non eē: qō est falsum ꝛ repugnās: ex quo postea bene sequitur ꝙ tu dubitas hoc. a. non esse. ¶ Si aūt ly eē qō est verbū substātiuum ponitur esse principale verbū dicti concedo illam: Tu scis te dubitare hoc. a. non eē vt argumentū ꝓbauit. Ex quo non sequitur postea ꝙ tu dubitas hoc. a. non eē: sed bene ꝙ te dubitare hoc. a. non eē. Et cum dicť ꝙ nihil scitur nisi verum: concedo: ex quo non sequitur aliqd contra me: q: tu non scis te dubitare hoc. a. non esse sumēdo ly dubitare pro verbo principali dicti sed solum sumēdo verbum substantiuum quare ꝛc. ¶ Et sm hunc modum potest concedi ꝙ tu scis te dubitare hoc. a. non eē: ꝛ non scis te dubitare hoc. a. non eē sumendo diffo: miter verbum principale dicti nec sunt contradictoria ymo propositiones ipertinentes. Conceditur ꝙ tu scis te scire hoc. a. esse ꝛ tu scis te scire hoc. a. non esse: sumendo difformiter vt prius: hec. n. est scita a te tu scis hoc. a. esse quā scis primarie significare te scire hoc. a. esse ideo tu scis te scire hoc. a. esse. Et q: hec ꝓpō est scita a te te scire hoc. a. nō eē quā scis primarie significare te scire hoc. a. non eē ideo tu scis te scire ß. a. non eē. ¶ Ad tertiū argumentū ꝓcedo ꝙ illa hoc est hō est mihi dubia ꝛ nego ꝙ ē scita a me eē vā vel scita a me esse falsa. Et tunc ad argumentū: nego illaꝫ consequentiā: aliqd scis eē hoiem ꝛ nihil dubitas eē hoieꝫ ꝛ scis qd demonstreť p subtm illius ꝛc. igiť illud demōstratū scis esse hoieꝫ vel illud scis esse non hoiem: q: casu possibili aliꝫ est verum sine ꝓiite: ponēdo cū toto aliꝫte ꝙ illud demonstratū quocūq̄ꝫ dato non consideres esse hominē nec consideres esse nō hoieꝫ nec vnq̄ꝫ ꝗsideraueris

sicut est satis possibile ꝙ videam vnum lapidez vel aliqd aliud ⁊ non considerem vtrum sit homo vel non homo. Isto posito patet antecedens esse verum sine consequente: q: si scires hoc esse hominem vel scires hoc esse nõ hominem oporteret te considerare vel considerasse nũquid illud demonstratũ sit homo vel non homo Cuius oppositum posui: Etiam non sequitur. Aliquid scis esse hominem ⁊ nihil dubitas esse hominem ⁊ scis quid demõstretur per subiectum illius hoc est homo ⁊ cõsideras de illo demonstrato an sit homo vel nõ homo ergo hoc demõstratum scis esse hominem vel illud scis esse nõ hominẽ: ponatur.n.cum toto antecedente ꝙ illud demonstratum sit lapis ⁊ ꝙ firmiter credas absq; hesitatiõe illud demõstratum esse hominem quare ⁊c. ¶ Item adhuc non sequitur: aliquid scis esse hominem ⁊ nihil dubitas esse hominem ⁊ scis quid demonstretur per subiectuz illius de quo sufficienter consideras an sit homo vel nõ homo. Et nihil ꝙ non est homo credis esse hominem igitur demõstratum illud scis esse hominem vel illud scis esse non hominem. ¶ Dono ꝙ tu precise ꝓsideres taz actualiter q̃ habitualiter de te: me ⁊ illa propositiõe hoc est homo vl de partibus: sciendo ꝙ per subiectuz demonstretur: sed credas tu firmiter ꝙ ego sum corruptus ⁊ ꝙ ego nõ sũ. Isto posito patet ꝙ antecedens est verum ⁊ consequens falsum: ꝙ antecedens est verum patet. Nam aliquid scis esse hominem q: te: ⁊ nihil dubitas esse hominem: quia nec te nec me nec illam propositionem: ⁊ scis quid demõstretur per subiectum illius: q: me scis demonstrari: ⁊ cõsideras nunquid illud demonstratum sit homo vel nõ homo: q: de me ⁊ te sic consideras: ⁊ nihil ꝙ non est homo credis esse hominem: q: nec te qui nõ es homo credis eẽ hominem: nec me credis esse hominem: nec illam propositionem credis esse hominem. ¶ Nec etiã aliquid ꝙ est homo credis esse non hominem: q: te non credis esse nõ hominem nec illam propositionem que est homo credis esse non hominem: nec me credis esse non hominem: q: me credis non esse igitur non credis me esse hominẽ nec credis me esse non hominem ⁊ sic patet ꝙ antecedẽs est verum: ꝙ consequens sit falsum probatur: nõ.n. scis hoc esse hominem: q: credis firmiter me non esse: nec etiam scis hoc esse non hominẽ: q: ego non sum non hõ ẹ̃re ⁊c. ¶ Ubi tamẽ toti antecedenti adderes ꝙ scis hoc demõstratum esse: posset consequentia concedi ⁊ consequens. Et tunc non sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem. Et si sic ꝙ hec propositio hoc est homo significat primarie iuxta compositionem terminorum vel sicut termini cõiter pretẽdunt igitur illa est scita a te eẽ va vel scita a te esse falsa: q: cũ toto antecedẽte stat ꝙ ipsa non significet primarie hoc esse hominem sed vnum aliud: ymo etiam non sequitur: Tu scis hoc esse hominez vel scis hoc esse nõ hominem ⁊ hec propositio hoc ẽ hõ significat primarie hoc esse hominem igitur tu scis illã esse veram vel scis ipsam esse falsam: q: cum toto antecedente stat ꝙ non scias ipsam primarie significare hoc esse hominem: vnde patet ꝙ non sequitur: Tu scis deum esse ⁊ hec propositio significat primarie deum esse vz deus est: igitur tu scis ipsam esse veram q: stat cum antecedente ꝙ non scias ipsam primarie sic significare. Sed bene sequitur: Tu scis deum esse ⁊ scis hanc propositionem deus ẽ significare deum esse: igitur tu scis ipsam esse veram: Ita in proposito sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem ⁊ scis ꝙ illa propositio hoc est hõ significat primarie hoc esse hominem igitur scis ipsam eẽ veram vel scis ipsã esse falsam: consequentia est bona: sed negat mio: q: repugnat vni ꝓcesso ⁊ opposito bñ negati. Sequitur.n. illa propositio non est scita a te esse vera nec ẽ scita a te esse falsa Et scis hoc esse hominem vel scis hoc eẽ non hominem igitur non scis ipsam primarie significare ẽ esse hominem. Ista consequentia est bona vt patet ⁊ oppositum consequentis est igitur ipsuz repugnat antecedẽti qõ est copulatiua facta ex vno cõcesso ⁊ opposito bene negati. ¶ Si tamen poneretur cum toto casu ꝙ scire ẽ illã significare hoc esse hominem tunc concederem illam esse scitam a me esse veram vel scitam a me esse falsam: ⁊ negarem ꝙ esset mihi dubia: non propter hoc ꝙ ipsam esse mihi dubiam repugnat huic scio ipsam esse veraz vel scio ipsam esse falsam: q: illi non repugnat. Alias.n. concederetur ꝙ aliqua est propositio quã scio esse veram ⁊ tamẽ ipsa est mihi dubia: posito ꝙ sciam illam papa est rome conuerti cum vero illarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet: Et ideo nego ipsam mihi esse dubiam: q: tunc repugnat posito ⁊ vni concesso. Sequitur enim tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem ⁊ scis illam ꝑmarie significare hoc esse hominem eodem demonstrato igitur illa nõ est mihi dubia: verũtamen cũ proponitur: hoc est homo: debet dubitari. ¶ Et si dicitur illa ẽ tibi dubia: negat: q: repugnat ꝓxi dctõ Ita ꝙ hec: hoc ẽ hõ est dubitanda: quia ante casum dubitanda erat ⁊ iam est impertinens: sed hec: illa est tibi dubia: est neganda: quia repugnans. ¶ Et si arguitur probando ꝙ hec est a me dubitanda: ⁊ non concedenda: scio hoc esse hominem vel scio hoc non esse hominem: q: illa est vna disiunctiua cui quelibet pars est a me dubitanda ⁊ nulla alteri repugnat nec est incõpossibilis. ¶ Huic dicitur negando consequentiã: sed opz ꝙ non sciam illam esse veram vel non sciam eam ex aliquo casu vel concesso sequi: qõ est falsum: q: scio ipsam sequi qõ est falsum: q: scio ipsam sequi ex casu vt argumentatũ est: vnde bene concedo ꝙ hec est a me dubitanda: cum proponitur: scio hoc esse hominem. Et hec similiter scio hoc esse non hominem non tamen disiunctiua ex illis cõposita. Et si proponitur: Tu dubitas an hoc sit homo debet negari q: repugnat posito. Sequitur.n. tu dubitas hoc esse hominem ⁊ hoc est igitur hoc dubitas esse hominem. Et vltra igitur aliquid dubitas esse hominez: quod repugnat casui: cum ponitur ꝙ nihil dubites eẽ hominem. Ideo in casu prioꝝ concedo ꝙ hec ẽ mihi dubia: hoc est homo ⁊ tamen non dubito an hoc sit homo: quia illud repugnat casui. ¶ Et si arguitur sic: Illa est tibi dubia hoc est homo que significat primarie hoc esse hominẽ igitur tu dubitas an hoc sit homo: negatur consequentia quia debet sũmi pro minori ꝙ tu scis illam significare primarie hoc esse hominẽ qõ negaretur q: repugnans duobus concessis: Sequitur.n. tu non dubitas an hoc sit homo ⁊ illa est tibi dubia hoc est homo ergo non scis illam primarie significare hoc esse hominem. ¶ Et si iterũ ponitur vt prius ꝙ sciam illam primarie significare hoc esse hominem: admitto cum toto casu primo. Et cum proponitur: hoc est homo: dubito eam: ⁊ si proponitur illa ẽ tibi dubia: negatur: quia repugnans: Sequitur.n. tu non dubitas hoc esse hominem ymo nihil dubitas esse hoiem ⁊ scis illam primarie significare hoc esse hominem ergo illa non est tibi dubia. Et sic ꝓnter rñdeatur ad alias ꝓsimiles obligationes. ¶ Item si arguitur itez ꝙ hec non ẽ a te cõcedenda: scio hoc esse hoiem vel scio hoc esse non hoiem: quia ipsa est vna disiunctiua cuius nulla pars intelligitur a te quia termini ex quibus cõponuntur ꝑtes nõ intelligant a te: vz hoc est homo hoc est non hõ nulla istaz intelligit a te eo ꝙ nullius istaz subtz intelligis. ¶ A istud dr ꝙ illa est a me cõcedenda q: sequens ex casu ⁊ quelibet ꝑs illi intelligit a me. Et cũ dr ꝙ iste nõ intelligunt a te: ẽ hõ est non homo: q: non intelligis earum subta: nego: Scio enim quid demonstretur per subtm illius: hoc est hõ per casum ergo intelligo istud subtm ⁊ cõsequenter intelligo aliam hoc est non hõ: q: scio idem demstrari. ¶ Quãuis ẽ respõsio sit pulchra ⁊ subtilis est tñ nimis ꝑ Iuuenibus intricata Ideo aliã facilioꝝ ẽ censeo proponendã. Cum enim ponitur ꝙ aliqd scias esse hoiem ⁊ nihil dubites eẽ hoiez sciẽdo primarie ipsã significare sicut termini ꝑtendũt ⁊ qd ꝑ subtm demstret ⁊c. totũ admitto. Et cũ dr ꝙ ẽ hoc ẽ hõ ẽ tibi dubia: ⁊ scis ipsam esse verã vel scis ipsaz esse falsam. ¶ Huic non rñdeat ꝓcedendo nec negãdo sed querẽdo quid demonstret ꝑ subtm illius hoc est hõ. ¶ Et si dr tu bene scis quid demonstretur per casuz quare ergo petis. ¶ Huic dicitur ꝙ licet sciam qd demonstret ꝑ subiectus

illius adhuc volo respondere: q: non sum certificatus: scio enim quid demonstretur per subiectum illius nimis transcendenter ⁊ nimis confuse volo.n. specifice certificari ⁊ aliter non respondebo: vz an illud demonstratũ sit homo vel asinus ⁊ sic de alijs: ꝙ si opponens fecerit: scis qd habes agere. ¶ Similiter potes dicere ad illam consequentiam qua infertur ꝙ tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem. ¶ Dicendo quid demonstret distincte ⁊ nunq̃ respondeatur nisi fiat certificatio specifica. Si tamen respondens importune vellet omno te respondere absq̃ alia certificatione potes istum modũ tenere: ex quo non est limitatum per casum quid demonstratum distincte significet pronomẽ demonstratiuum eligas tibi qdcũq̃ singulare volueris significari per ipsum ⁊ iuxta hoc concede vel nega sicut tibi placuerit: nec refert ꝙ hoꝛum fecerit: q: nunq̃ habebit opponẽs argumentum contra te: Si.n.assumis hominem pro significato illius termini hoc concede: hoc est homo. ¶ Et si dicitur ꝙ ante casum fuit tibi dubia ⁊ iam est ipertinens: negatur ꝙ ante casum fuit mihi dubia ⁊ ly fuerit mihi dubia non tamen mõ ẽ mihi dubia: q: aliquando ante casum non scini significatũ illius termini hoc ⁊ modo scio eum. ¶ Et si dicitur ex tibi dubio demonstretur asinus: negatur: q: bene scis ꝙ demõstretur homo: ex quo hominem vis demõstrari. Et si opponens querit quid significat ly hoc ⁊ quid per ipsum demonstratur respondeas pono ꝙ scias: quo posito nesciet amplius opponens arguere: Consimili modo dico si volueris per ly hoc asinum vel non hominem demonstrari: neges illam hoc est homo: Et tunc si tibi fiẽt obiectiones respondeas vt prius ⁊c̃.

Amplius ad principale arguitur sic. A. est scitũ a te ⁊.a. est tibi dubiũ ⁊ vnuꝫ.a.ẽ oẽ .a. igitur idem est scitum a te ⁊ tibi dubium: patet consequentia ⁊ antecedens probatur: ⁊ assigno istam propositionem nullus papa est rex sedet: que sit omne.a. isto posito patet ꝙ illa est scita a te quia bene scis ꝙ nullus papa est propositio: Ideo.a. scitum est a te qõ est omne.a. ⁊ ꝙ .a. sit tibi dubium probatur: huius est tibi dubium ⁊ hoc est.a. ergo.a. est tibi dubium: patet consequentia a resoluẽtibus ad resolutum ⁊ antecedens probatur: tibi dubium est huius ergo huius est tibi dubium semper deinfando .a. patet consequentia: q: cõuersio simplex: antecedens probatur: hoc est demonstrando illaꝫ rex sedet ⁊ hoc est tibi dubium ergo tibi dubium est hoc: patet consequentia vt prius cuꝫ minori ⁊ maior est manifesta eo ꝙ illa rex sedet est pars istius.a. ideo est huius ⁊c̃. ¶ Secundo arguitur sic: Scitum a te est non scitum a te ergo per idem scitum a te est tibi dubium: patet consequentia ⁊ antecedens probatur: quemlibet hominem sciens esse es tu ⁊ aliquem hominem sciens esse non es tu igitur ⁊c̃. antecedens probatur: ⁊ pono ꝙ quẽlibet hominem scias esse ⁊ ꝙ quilibet homo alius a te sciat seipsum esse ⁊ te esse: isto posito patet prima pars antecedentis. Iam istum hominẽ sciẽs esse es tu ⁊ istum hominem sciens esse es tu ergo quẽlibet hominem sciens esse es tu patet consequentia a singularibus ad vniuersalem. Et ꝙ aliquem hominem sciens eẽ non es tu probatur hoc non es tu demonstrando me ⁊ ly est aliquem hominem sciens eẽ: q: seipsũ ⁊ te: ergo aliquẽ hominem sciens esse non es tu: patet cõsequentia a resoluentibus ad resolutuꝫ ⁊c̃. ¶ Tertio ad idẽ sic ⁊ pono ꝙ sint tres propositiões vz.a.b.c. quarum.a. ⁊.b. sciantur a te ⁊ reliqua.s.c. sit tibi dubia: ⁊ lateat te que illarum ẽ tibi dubia: Iste casus est possibilis: q: possibile est ꝙ tu scias vnum istoꝛum trium esse soꝛtem ⁊ nullum illoꝛum scias esse soꝛ. Ita per idem est possibile ꝙ aliquã dubitẽ ⁊ lateat me que est mihi dubia. ¶ Isto posito arguitur sic: quelꝫ illarum est tibi dubia ⁊ aliqua illarum est scita a te q: tam .a. q̃ .b. ergo scitum a te est tibi dubium: patet consequẽtia cum minori ⁊ maioꝛ probatur: quãlibet illarum dubitas esse tibi dubiam igitur quelibet illarum est tibi dubia antecedens probatur: ⁊ postea consequentia: Iam si nõ quãlibet illarum dubitas esse tibi dubiã ⁊ quelibet illarũ est ergo aliqua est illarum quam scis non esse tibi dubiaꝫ sit ergo.a. ⁊ qua ratione.a. scis non esse tibi dubium eadẽ ratione.b. scis non esse tibi dubiuꝫ ergo.c. scis esse tibi dubium qõ repugnat casui: ⁊ consequentia patet: q: sequit: Tu scis ꝙ vnum istoꝛum trium est tibi dubium ⁊ scis ꝙ .a. non est tibi dubium ⁊ etiam scis ꝙ.b. non est tibi dubium igitur scis ꝙ.c. est tibi dubium: probato antecedẽte probatur consequentia. Sequitur quãlibet istarum dubitas esse tibi dubiam ergo de qualibet istarum consideras quarum nullam scis esse falsam nec aliquam scis esse veram nec credis esse veram: patet consequentia: q: oppositum consequentis quo ad quãlibet partem repugnat antecedenti. Sequitur.n. aliquam istarum scis esse veraꝫ ergo aliquam istarum scis te scire esse veraꝫ ergo nõ quãlibet istarum dubitas esse tibi dubiam. Similiter aliquaꝫ istarum scis esse falsam igitur aliquam istaruꝫ scis te scire esse falsam igitur non quãlibet istarum dubitas eẽ tibi dubiam. ¶ Et consimiliter arguitur de credere ⁊ oẽs consequentie pẽ patẽt: q: si scio sic eẽ vel sic esse scio me scire sic esse vel sic esse: q: eisdem euidentijs vel equalibus scio aliquid ⁊ scio me scire illud.

Ad hec respondetur

¶ Ad pmuꝫ dubito hanc consequentiam. A. est scitum a te quod est omne.a. ⁊.a. est tibi dubium ergo scitum a te est tibi dubium: eo ꝙ ly .a. in minori potest sumi in recto vel in obliquo. Si in recto concedo consequentiam ⁊ nego illam.a. est mihi dubium: Et tunc ad argumentum: istius est tibi dubium ⁊ hoc est.a. igitur.a. est tibi dubium: nego consequentiam: quia in conclusione maioꝛ extremitas debet verificari de minori in conclusione in obliquo ⁊ non in recto. Ideo bene sequitur ex illo antecedẽte ꝙ alicuius.a. est tibi dubiũ: ꝙ concedo: vnde non sequitur istius est necessarium ⁊ ly est impossibile ergo impossibile est necessarium. Iã certum est ꝙ istius deus est deus est est necessarium que est pars eius videlicet deus est ⁊ illa deus est deus est est impossibilis: Sed sequitur bene ex illo antecedente ꝙ impossibile ẽ necessarium quod conceditur. Si autem ly .a. in prima consequentia sumatur ĩ obliquo genitiuo: negatur consequentia: quia non debet concludi in recto ꝙ scitum a te est tibi dubium: sed debet concludi in obliquo ꝙ sciti a te est tibi dubium: quod iterum concedo. ¶ Ex his sequitur ꝙ.a. est.b. ⁊ ꝙ vnum .a. est omne.a. ⁊ vnũ .b. est omne.b. ⁊ tamen.a. est necessarium ⁊ scitum a te ⁊.b. est impossibile ⁊ nescitum a te: probatur. Capiatur hec propositio: homo est animal est que sit omne.b. cuius hec pars: homo est: sit omne.a. tunc patet ꝙ.a. ẽ.b. quia.a. est alicuius.b. cum sit pars.b. Et ꝙ.a. sit necessarium ⁊ scitum a te patet: ⁊.b. impossibile ⁊ nescitum a te patet etiam. Item sequitur ꝙ.a. est.b. ⁊ tamen nulluꝫ.b. est.a. pꝫ in prioꝛi casu: quia .a. est.b. in obliquo ⁊ nullum .b. est.a. siue ĩ recto aut in obliquo sũmatur Et sic de alijs multis sequentibus quare ⁊c̃. ¶ Ad secundum argumẽtum respondetur negando ꝙ scitum a me est nescitum a me: Et tunc ad probationem quia quẽlibet hominẽ sciẽs esse sum ego: ⁊ aliquem hominem sciens esse non sũ ego: dico concedo quãlibet illarum: quia non sunt contradictoria qualitercunq̃ sumantur: aut ꝙ ambe sunt indefinite: aut ꝙ vna est vniuersalis affirmatiua ⁊ reliqua particularis negatiua. Si enim ambe sumuntur indefinite patet ꝙ non sunt contradictoꝛie: quia in contradictoꝛijs de in esse requiritur alteram esse vniuersaleꝫ subiectis existentibus cõmunibus. Si autem sumuntur secundo modo patet ꝙ non sunt contradictoꝛie eo ꝙ ille rectus sciens in neutra stat mobiliter qõ tamen requiritur ad veraꝫ contradictionem de in esse de termino cõmuni. Cum.n. dicitur quẽlibet hominem sciens esse es tu patet ꝙ ly sciens stat soluꝫ determinate vel ꝯfuse tm̃ Et ĩ ista filr: Aliquẽ hoiem sciẽs esse tu nõ es: stat ly sciens determinate: Si ergo vis recte assignare cõtradictoꝛiuꝫ vniuersalis affirmatiue proponas illaꝫ aliquem hominem non sciens esse es tu: qua proposita negabo eam: quia falsa est qualitercunq̃ resoluatur.

Exemplū huius habemus in ista Cuiuslibet hois asinus currit que si idefinite sumit sicut i rei vitate sumi deberet non contradictoriant huic Alicuius hois asinus nō currit cum ambe tunc indefinite essent. Et etiam vniuersaliter sumpta eidem non contradictoriatur propter dictā cām: eo q̄ ly asinus nullibi mobilitatur: debet igitur eidem sic sumpte assignari pro cōtradictoria illa Alicuius hominis nullus asinus currit: Et sic fiat in proposito principali ꝛc. ¶ Ad tertium argumentum cōiter respondetur cū dr q̄ .a.b.c. sunt tres propositiones quarū due sciantur a me .a.b. ꝛ reliqua sit mihi dubia. s.c. ꝛ lateat me que illarum est mihi dubia: negatur casus: qr impossibile est q̄ aliqua propositio dubitetur a me ꝛ dubitē me dubitare illā. Et tunc ad argumentū: possibile est te scire vnum istorū triū esse sor. ꝛ nullum eorum scire esse sor. ergo per idē est possibile me dubitare aliquam propositionem ꝛ nescire me dubitare illam: negatur consequentia: qr ad hoc q̄ vnus istorum sit sor. non requiritur q̄ sciam aliquem eorum eē sor. sed ad hoc q̄ dubitē aliquam propositionem requiritur q̄ sciam me dubitare illam: vnde posito q̄ tres essent propositiones: quarū vna esset scita a me eē necessaria ꝛ reliqua mihi dubia ꝛ contingens ꝛ reliqua scita a me esse impossibilis vz deus est: homo est asin⁹: ꝛ rex sedet: ꝛ sic disponerentur ille tres propositiones q̄ nescirem que illarum esset necia nec que esset cōtingens vel impossibilis ꝛ de eis considerarem stante isto casu non solum illa eēt mihi dubia rex sedet sed quelibet illarum esset mihi dubia: nec dubitarem que illarum esset mihi dubia q̄ quis dubitarem que illarum esset illa propositio contingens rex sedet: sed illa propositio quam sciui prius esse necessariā modo est mihi dubia quare ꝛc.

Contra istam responsionē arguit sic. Primo probando casum: Et pono q̄ .a.b.c. sint tres littere auree habentes ex vno latere figuras istarum trium litterarum ꝛ ex alio latere figuras trium propositionum deus est: celuz mouetur: ꝛ papa ē: ꝛ sint primo obiecta ſz latera proportionaliter figurata quibus obiectis pz q̄ due sciuntur a te: vz deus est ꝛ celum mouetur: ꝛ reliqua est tibi dubia. s. papa est dato q̄ significent primarie quarum significata primaria scias per illas significari: postea obijciantur tibi ſm latera opposita litteraliter figurata sciendo bene q̄ ille tres littere sūt ille tres propositiōes sed nescias que est .a. que .b. vel que .c. Isto posito si quis proponeret tibi: Tu scis istam demonstrato .a. deberes dubitare: qr dubitas an .a. est illa deus ē. Similiter proposito tibi: Tu scis istam: demonstrato .b. habes dubitare quia dubitas an .b. sit illa celuz mouet. Eodem modo potest esse dicendum dum proponitur tu dubitas istam demonstrato .c. vz dubitare eaz qr dubitatur an illud .c. sit illa papa est: pz ergo illa possibilitas casus vz q̄ tu scis plures propositiōes ꝛ dubitas te scire illas Tu dubitas .c. propositionem ꝛ dubitas te dubitare illā: mirabile esset q̄ imediate aī hoc sciuisses .a. ꝛ .b. ꝛ iam qdlz illorum est tibi dubium: ꝛ tū tu nō dubitas sua significata q̄ credas vel scias p̄ma⁹ significari p illas ꝛc. ¶ Et q̄ nō seq̄t dubito hāc ppōnē q̄ scio me dubitare eā: pz: qr stat q̄ rustico ppōatur ista propositio rex sedet quā dubitabit ꝛ tunc pz q̄ rusticus dubitat illam propositionez ꝛ tamē non scit se dubitare propositionem: qr nescit illam eē propositionem nec scit quid est dubitare. Similiter dubitare sic esse est prius q̄z scire sic esse qr primus est actus rect⁹ ꝛ secundus reflexus Modo actus rectus stat esse sine reflexo igitur stat me dubitare aliquid non sciendo me dubitare illud cum possum dubitare illud absqz consideratione. Iam de hac materia nolo multum loqui quia clarius locutus sum in vltima conclusione capituli p̄cedētis. ¶ Respondeo igitur ad argumentum admittendo casum: ꝛ cōcedendo q̄ quālibet illarum dubito esse mihi dubiaz: ex quo non sequitur q̄ quelibet illarum est mihi dubia ymo due sciuntur a me. s. a. ꝛ .b. licet nesciam que sciunt a me. ¶ Et tunc ad argumentum quālibet illarum dubitas eē tibi dubiam igitur nullam illarum scis esse veram nec aliquam illarum scis esse falsam ꝛc. nego consequentiam: ꝛ concedo q̄ oppositum consequentis stat cum antecedente: nec sequitur scis istam esse veraz igitur scio me scire illā esse veram. sicut non sequitur scio illaz igitur scio me scire illam. Eodem modo dicitur q̄ nō sequitur credo vel dubito istam esse veram igitur scio me credere vel dubitare sic esse quare argumentum non procedit.

Amplius ad principale arguitur sic. Scituz est non scitum ergo a fortiori scitū ab aliquo est dubium eidem: Antecedens probatur. A. b. c. d. sciuntur ꝛ .a. non scitur ꝛ vnum .a. est omne .a. ergo scitū est non scitum: consequentia patet ꝛ antecedēs probat: ꝛ pono q̄ hec homo est asinus sit omne .a. ꝛ q̄ .c. d. propositiones sciantur .a. b. sorte: Isto posito patet q̄ .a. non scitur: quia est propositio impossibilis ꝛ tamen .a. b. c. d. sciūtur .a. b. qr sciuntur .a. b. sor. dato q̄ sor. sit .b. ꝛc. ¶ Secūdo arguitur sic: Tu scis regem sedere ꝛ dubitas regez sedere ergo scitum a te est tibi dubiuz: patet consequentia: ꝛ antecedens probatur: Et pono q̄ rex sedeat quem dubitas sedere: Isto posito patet q̄ tu dubitas regem sedere ꝛ tu scis ipsum sedere probatur: tu scis deum esse ꝛ regem sedere igitur tu scis regem sedere: patet consequentia ꝛ antecedens pbatur: hec copulatiua est vera: Tu scis deum esse ꝛ rex sedet ergo suum significatum primariuz est verum sed suum significatuz primariū est te scire deū esse ꝛ regem sedere ergo te scire deum esse ꝛ regez sedere est verum igitur tu scis deum esse ꝛ regem sedere qō erat probandum. Et patet consequentia: quia semper in alijs seq̄t te curr̄ē est vez igitur tu curris: nullam chymeram esse est veruz igitur nulla chymera est. ¶ Tertio arguitur sic: Tu scis hoc esse sor. ꝛ dubitas hoc eē sor. eodē demonstrato ergo scitum a te est tibi dubium patet consequentia ꝛ antecedens pbatur. Et pono q̄ heri vidisti sor. ꝛ alias scias bene q̄ ille homo quez heri vidisti est sortes sciendo q̄ neminez heri vidisti nisi sor. Et q̄ iā tibi obijciatur sor. quem scias esse hoc sed hesites an sit sor. ymo credas aliqualiter ipsum esse platonem. Isto posito patet q̄ tu dubitas an hoc sit sor. Et q̄ tu scis hoc esse sor. probatur: Tu scis q̄ ille homo quem heri vidisti est sor. ꝛ neminem heri vidisti nisi istum igitur scis istum esse sortem igitur scis hoc esse sor. patet cōsequentia ꝛ antecedens est casus igitur consequens est a te concedendum quod erat probandum. ¶ Ad primum respondetur distinguendo hanc consequentiam .a. b. c. d. sciuntur ꝛ nullum scitur igitur scitum est non scitum: eo q̄ ly .a. in maiori potest esse nomen vel prepositio: si nomen concedatur consequentia ꝛ negatur antecedens pro maiori. Et tunc ad argumentum .c. d. sciuntur .a b. igitur .a. b. c. d. sciuntur negatur cōsequentia: sed bene sequitur q̄ ab aliquo .b. c. d. sciuntur: quod concedo quia sequens ex casu. Si autem ly .a. i maiori est prepositio: negatur consequentia: eo q̄ consequēs simpliciter est antecedenti impertinens: sicut hec .a sor. c. d. sciuntur ꝛ nullum .a. scitur ergo scitum est non scitum: vnde in consimili casu solet concedi q̄ .a. b. c. d. mouentur ꝛ tamen nullum .a. monetur nisi aliquod .b. moueatur vt posito q̄ .c. d. moueantur .a b. platone ꝛ q̄ nec .a. nec .b. moueatur: Isto posito patet conclusio. Conceditur etiaz q̄ .a. b. c. d. sciuntur vel dubitantur ꝛ tamen nullum .a. est nec aliquod .b. est Et sic de alijs que sequuntur. ¶ Est tamen notandum q̄ tenendo ly .a. nominaliter Ista consequentia non valet .a. b. c. d. sciuntur ergo .a. scitur: qr possibile est q̄ .a. b. c. d. sciantur. Et tamen q̄ nullum .a. sciatur nec aliquod .b. sciatur nec aliquod .c. nec aliquod .d. probatur: ꝛ assigno istam propositionez nullus homo est homo non est: que cum sit duo falsa pono primum falsum esse omne .a. ꝛ secundum falsum omne .b. ꝛ totam propositionem compositam omne .p. assumo aliam similiter nullus deus est deus non est: que sit omne .q. ꝛ tamen ā duo falsa: pono primuz falsum esse .c. ꝛ secundum eē .d. Isto posito pz q̄ .a. b. c. d. sciunt qr .p. ꝛ .q. sciunt cū sint ppōnes necie: ꝛ .p. q. sūt .a. b. c. d. igitur .a. b. c. d. sciūt. Et q̄ nullū illorū scit demstrato .a. b. c. vl .d. pz cum qdlz

eorum sit falsum per casum quare ꝛc. ¶ Ad secundum argumentum respondetur negando ꝙ scio regez sedere: Et ad argumentum admisso casu nego illã: Tu scis deũ esse ꝛ regẽ sedere: ꝛ ꝓcedo illã copulatiuam: Tu scis deũ esse ꝛ rex sedet: Et tunc ad argumentuz: Illa copulatiua est vera igitur eius significatum primarium est veruz cõcedo: sed suum significatuz primariũ est te scire deuz eẽ ꝛ regem sedere ergo te scire deum esse ꝛ regem sedere est verum. ¶ Hoc dẽ dubitando illam ꝓñaz: eo ꝙ ly regẽ sedere põt regi ab illo verbo scire ꝛ ab illo verbo est: primo modo nego ꝓñam sed ex illo añte solum sequit ꝙ regem sedere ꝛ te scire deum esse est verũ: vbi quelibet ꝑs significati copulatiue regitur ab illo verbo est. Sz si ly regem sedere regitur ab illo verbo est cõcedat ꝓña ꝛ ꝓñs: ex quo nõ seqtur postea ꝙ tu scis deũ eẽ ꝛ regẽ sedere: qz in consequente ly regez sedere necio regitur ab illo verbo scis qõ non deberet fieri. Sed ex illo añte bene sequit ꝙ tu scis deum esse ꝛ rex sedet: qõ est ꝓcessum: Et tunc ad illas similitudines: dico ꝙ non est similitudo nec exẽplar: cum in vno illoꝝ fiat compositio vel copulatio: ꝛ alteri sit solum dictum cathegoricũ simplex. ¶ Potes itez aliter distinguere hanc ꝓpõnem: te scire deum esse ꝛ regem sedere est verum: eo ꝙ ly verum põt determinare dictuz ypotheticum vel cathegoricũ copulatuz: Primo modo concedo eam eo ꝙ ipsa tunc significat ꝓuertibiliter cũ ista verum est regem sedere ꝛ te scire qõ concedit: Et tũc hz sic officiari: hec ꝓpõ est vera: Tu scis deũ eẽ ꝛ rex sedet: que primarie significat te scire deuz esse ꝛ regem sedere. Si autem ly verum determinat dictũ cathegoricũ copulatum negetur illa: eo ꝙ significat tunc ꝓuertibiliter ꝙ verum est te scire deum esse ꝛ regem sedere qõ falsum est: recto ly regem sedere ab illo verbo scire. Et tunc sic officiatur hec ꝓpõ est vera Tu scis deum esse ꝛ regem sedere que primarie sic significat. ¶ Item potes facere ꝓfitez distinctionem huic minori in argumẽto ꝓposito: vz illa copulatiua significat primarie te scire deum esse ꝛ regez sedere: dicendo ꝙ ly regem sedere potest regi ab illo vbo significat vel ab illo verbo scire: primo mõ cõcedatur illa Et secũdo mõ negetur: Vel dicatur ꝙ ly significat potest determinare dictum ypotheticum vel cathegoricum copulatum: primo mõ concedatur: Et secundo mõ negẽt. ¶ Consimiliter dicatur in ista significatum primariũ illius copulatiue ẽ te scir deũ eẽ ꝛ regẽ sedẽ si ly regẽ sedẽ regit ab illo vbo: est: verbo principali concedat: si regit ab illo verbo scire: negetur. Similiter si ly primariũ terminꝰ officiabilis determinat dictum ypotheticuz concedat vt prꝰ Si vero dictum cathegoricũ copulatum negetur eadez: causa quare. datur superius in responsione ꝛc. ¶ Per ꝗ patet solutio ad vnum argumentũ quo probatur de possibili duo cõtradictoria esse duo vera: posito ꝙ nullus rex sedeat: tunc hec copulatiua est vera: possibile est regez sedere ꝛ nullus rex sedet ergo eius significatum primariuz est verum sed ipsa significat primarie ꝙ possibile est regẽ sedere ꝛ nullum regem sedere ergo possibile est regẽ sedere ꝛ nullum regem sedere. ¶ Huic dicitur vt prꝰ distinguendo ꝓñam: an in minori determinetur dictum cathegoricum vel ypotheticum: primo mõ cõcedat ꝓña ꝛ secundo negetur minor: sed secundo mõ negetur ꝓsequẽtia. Sed ex illo añte bene sequitur ꝙ possibile est regez sedere ꝛ nullus rex sedet qõ conceditur. ¶ Item si proponitur ꝙ possibile est regem sedere ꝛ nullum regẽ sedere est verum: dicatur vt prius concedo eam si ly verum dictum ypotheticum determinat sed si determinat dictum cathegoricum negetur: eodem modo dico concedẽdo illã copulatiuam: possibile est contradictoriũ illius esse falsum ꝛ hoc est falsum demonstrando illam rex sedet concedo illam ꝛ suum significatum primarium. ¶ Et si dicitur ꝙ suum significatum primariuz est: ꝙ possibile ẽ contradictoriũ istius esse falsum ꝛ hoc esse falsum: vel ꝙ hoc sit falsum: distinguatur vt prꝰ: nũqd determinetur ꝑ ly primarium dictum cathegoricum vel ypotheticũ primo modo nego illam: Et secundo modo cõcedo. Ex quo nõ sequitur postea ꝙ possibile est contradictoriũ istius est falsum ꝛ hoc esse falsum. Sed bene sequitur ꝙ possibile est contradictoriũ istius esse falsum ꝛ hoc est falsum qõ iam est cõcessum: Et sic propter nullum argumentũ habebitur ꝙ scitum ab aliquo sit dubium eidez: nec ꝙ duo contradictoria sunt duo vera aut duo falsa ꝛc. ¶ Ad tertium argumentum respondetur admittendo casum: Et cum proponitur hoc est for. dubito illã ꝛ concedo me dubitare illam ꝛ nego me scire illaz. Et tunc ad argumentũ: Tu scis ꝙ ille hõ quẽ heri vidisti ẽ for. ꝛ neminẽ heri vidisti nisi istũ gꝰ scis istũ esse for. nego ꝓñaz: sic nõ segẽ ĩ eodem casu: Tu dubitas istum esse for. ꝛ iste est ille quem heri vidisti ergo tu dubitas illum quez heri vidisti eẽ for. conceditur consequentia sed negatur minor: qz repugnat posito. Ista similiter sequitur Tu scis illum esse for. quez heri vidisti ꝛ scis ꝙ neminẽ heri vidisti nisi istum igit scis istum esse for. concedatur consequentia: sed negẽt minor: propter dictam causam: qz repugnans: concedo. n. ꝙ iste est for. ꝛ ꝙ neminem heri vidisti nisi istum qz sequitur ex casu sed nego ꝙ scio istum esse for. vel scio ꝙ neminẽ heri vidisti nisi istũ qz repugnans ꝛc. ¶ Modo consimili solvitur vnum argumentuz quo solet probari ꝙ tu scis hoc .a. fuisse subduplum ad hoc. b. ꝛ dubitas hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. posito ꝙ in hac hora preterita vidisti ꝗ .a. ꝛ hoc. b. quod. a. tunc fuit sub duplum ad hoc. b. ꝛ ꝙ hoc bene sciuisti ꝛ ꝙ te diuertente velleturvna medietas ipsius. b. ita ꝙ appareat tibi ꝙ. b. sit equale. a. ꝛ ꝙ iaz videas hoc. a. ꝛ hoc. b. equalia q̃titatiue ꝛ consideres de ꝗ .a. credens ipsum esse. a. prius visum a te propter circumstantias istius. a. quas prius vidisti: pono tamen ꝙ minoratio ipsius. b. plus moueat te ad credenduz ꝙ hoc non est idem. a. sed vnum aliud. ¶ Isto posito patet ꝙ tu dubitas hoc. a. fuisse subduplũ ad hoc. b. qz tu hesitas an ꝗ .a. sit illud qõ prius vidisti. Et si arguitur sic: vt prius Tu scis hoc. a. qõ prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. ꝛ hoc. a. quod prius vidisti est hoc. a. qõ iam vides ergo tu scis hoc. a. ꝙ iam vides fuisse subduplum ad hoc. b. negatur consequentia: Sed oportet sumere pro minori: Tu scis ꝙ hoc. a. qõ prius vidisti ẽ hoc. a. ꝙ iam vides qõ repugnat casui. ¶ Ideo negatur illa: dum proponitur: Similiter negatur: ꝙ tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. demonstrato. a. qõ prius vidisti. Hec sequitur tu scis hoc. a. qõ prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur tu scis hoc. a. fuisse sub duplum ad hoc. b. demõstrato. a. quod prius vidisti: sicut non sequitur tu scis illum quem heri vidisti esse for. igitur tu scis hoc esse for. demonstrato illo quem heri vidisti. Etiam nõ sequitur: Tu scis hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur hoc .a. ꝙ prius vidisti scis fuisse subduplum ad hoc. b. consequentia non valet: quia arguitur a sensu composito vero ad sensum diuisum falsum: non obstante ꝙ arguatur cuz termino demonstratiuo: quia non simpliciter sed cum determinabili sumitur: sicut etiam in casu superiori non sequitur: Tu scis illum quez heri vidisti esse for. igitur illũ quẽ heri vidisti scis esse for. propter causam dictam. ¶ Unde sicut hec est falsa Tu scis hoc esse for. Ita hec est falsa hoc scis esse for. ꝛc. ¶ Non obstantibus his que meo iudicio vera sunt potes ꝛ aliam inuenire viam subtiliorem. Admisso primo casu cum proponitur: hoc est for. quero qd demonstras per ly hoc. ¶ Et si dicis ꝙ for. concedo eaz: deinde cum proponitur: tu scis hoc esse for. quero iteruz quid demonstras. Et si dicis demonstro for. vt prꝰ quero iterum quem for. vel for. quem iaz video vel prius vidi heri. Si dicis for. quem iam vides nego eaz: sicut istã: Tu scis hunc for. quem iam vides esse for. Et consequẽter concedo ꝙ tu dubitas hoc esse for. demonstrato for. quem iam vides. Si dicis ꝙ demonstras for. quez heri vidi: concedo eam: sicut istam Tu scis illum for. quez heri vidisti esse for. Et sic patet ꝙ scio hoc esse for. ꝛ dubito hoc esse for. eodẽ demonstrato. Et si ex hoc concludit ꝙ scitum a te est tibi dubiũ: nego ꝓñam: qz hz ꝓcedã ꝙ scio hoc esse for. ꝛ dubito hoc esse for. nulla est tamẽ ꝓpositio

quam concedo sciri a me ⁊ dubitari a me: vnde in isto casu ly hoc alteri intentioni subordinatur cuz p ipsũ demonstretur hoc qđ video q̃z quando demõstratur hoc quod heri vidi: Ideo cum concedo q̃ scio in mente hoc eẽ sor. ⁊ dubito hoc esse sor. eodẽ demõstrato nõ scio ⁊ dubito eandem propositionẽ sed diuersas: nec ẽt ĩ voce nec ĩ scripto: quia cum proponitur: hoc est sor. ⁊ certificas me qđ demonstras illum quem heri vidi concedo eaz sciri a me ⁊ nunq̃z concederem dubitari a me post modum. Similiter si in principio vis demonstrare illum quem iaz video: dubito eaz ⁊ nũq̃z amplius; stante isto casu ⁊ certificatione ista concedo ipsaz sciri lz esset possibile de vna alia huic simili ⁊c̃. ¶ Consimili mõ potest dici ad secundum casũ: cum proponitur Tu scis. a. esse sub duplũ ad hoc. b. q̃ro quod. a. demonstras vel. a. qđ iam video vel. a. qđ prius vidi. Si demonstras. a. qđ iam video nego illam ⁊ concedo q̃ dubito hoc. a. fuisse sub duplũ ad hoc. b. sicut dubito hoc. a. qđ iam video fuisse sub duplum ad hoc. b. Si autem demõstret. a. q̃ prius vidi concedo q̃ scio hoc. a. fuisse sub duplũ ad ħ. b. sicut scio hoc. a. qđ prius vidi fuisse sub duplũ ad ħ. b. Et sic p̃oia dicat vt p̃us ⁊c̃.

Amplius ad principale arguitur sic scitum a te est non scitum a te ergo scitum ẽ non scitum: pz consequentia ⁊ antecedens probatur: scitum a te est non scitum igitur scitum a te est non scituz a te patet consequentia a superiori distributo negatiue ad suum inferius: antecedens probatur: scitum a platone a te est non scitum igit scitũ a te est nõ scitũ pz consequentia ab inferiori ad suum superius affirmatiue ⁊ antecedens probatur: dato q̃ plato sciat aliquam propositionem quã tu nõ scis. ¶ Secundo arguitur sic: Tu scis hoc esse sor. ⁊ dubitas hoc esse sor. eo demonstrato igitur scitum a te est tibi dubium: antecedens probatur: ⁊ pono q̃ videas sor. a longe quem dubites esse sor. sed credas esse lapidem. Isto posito pz q̃ tu dubitas hoc esse sor. ⁊ q̃ tu scis hoc eẽ sor. probatur: q: si non detur oppositum tu non scis hoc esse sor. Et arguitur sic: Tu non scis hoc esse sor. ⁊ scis hoc eẽ igitur scis hoc esse nõ sor. consequẽtia patet a negatiua de predicato finito ad affirmatiuam de predicato infinito cuz debito medio ⁊ consequens est falsũ igitur ⁊ antecedẽs: non mino: igitur maior: q̃ consequens sit falsum patet: q: sequitur tu scis hoc non esse sor. igitur hoc non est sor. qđ est falsum. ¶ Tertio arguitur sic: Tu scis hoc esse hoc ⁊ non scis hoc esse hoc eodem demonstrato igitur ⁊c̃. antecedens probatur ⁊ pono vt prius q̃ videas platonem a longe quem credas esse. b. inanimatuz Isto posito pz q̃ tu scis hoc esse hoc: quia hec propositio est scita a te hoc ẽ hoc: quã scis primarie significare hoc esse hoc ⁊ q̃ tu non scis hoc esse hoc: probatur: quia si scis hoc esse hoc ergo ħ scis esse hoc: consequens falsum igitur ⁊ antecedens: ⁊ cõsequẽtia patet quia in termino demonstratiuo simplici singularis numeri conuertitur sensus compositus cũ diuiso. Et q̃ consequens sit falsum probatur: nihil scis eẽ hoc ergo hoc nõ scis esse hoc: antecedens probatur: nec aliqd q̃ est hoc scis esse hoc: nec aliqd q̃ non est hoc scis esse hoc: patet consequentia: cum minori ⁊ maior probatur: nulluz animal quod est hoc scis esse hoc: ⁊ solum animal est hoc igitur nihil q̃ est hoc scis esse hoc: patet consequentia cuz minori ⁊ maior probatur: nullum animal credis esse hoc: quia credis hoc esse lapidem per casum igitur nulluz animal scis esse hoc: patet consequentia q: nihil nec aliqualiter scitur nisi illud credatur quia scire est credere firmiter verum ⁊ sine hesitatione.

Ad hec respondetur ¶ Ad p̃mum nego q̃ scitũ a te est non scitum a te. Et tunc ad probationem: q: scituz a te non est scituz igitur ⁊c̃. ¶ Huic dicitur dubitãdo illã consequentiam nunquid ly a te sit pars subiecti vel predicati. Si pars subiecti: concedo consequentiam: ⁊ nego antecedens. Et tunc ad argumentum: scitum a platone a te est non scitum: igitur scitum a te est non scitum: negat consequentia: nec arguitur ab inferiori ad suuz superius plusq̃ si argueretur sic: Ego curro igit tu curris: vel sic currens ego ambulo ergo currens tu ambulans. Si autem ly a te est pars predicati concedo q̃ scitum a te est non scitũ sicut istam scitum est non scitum a te: ex quo non sequtur postea q̃ scitum a te est non scitum a te: nec arguitur a superiori distributo negatiue ad suum inferius: ymo cõtinue remanet idem predicatum vel consimile sed clam arguitur a superiori ad suum inferius sine aliqua distributiõe: vnde cũ dico scitum a te est nõ scitũ tenendo ly a te a parte p̃dicati subijcitur ly scitũ q̃ est terminus supio: ad ly scitum a te. ¶ Ideo cũ sic arguit: scitũ a te est non scitum igitur scituz a te est non scitũ a te arguit a supiori nõ distributo ad suũ inferius: q: p̃mũ a te nesciõ est ps subiecti: q: alr redderetur ꝓpõ nugatoria. ¶ Ex his pz q̃ scitũ a te est scitũ: scituz a te non est scitũ: scitũ a te scitur esse vex ⁊ scitum a te dubitatur esse vex: nec scitur esse vex ⁊ sic de alijs multis q̃ omnia ꝓcedunt tenendo ly a te diffoꝛmiter in vna a pte p̃dicati ⁊ in reliqua pte subiecti q̃re ⁊c̃. ¶ Ad scõm argumentũ nego q̃ tu scis hoc esse sor. Et tunc ad ꝓbationẽ cõcedo suũ p̃dictoriũ: ex quo cũ illo medio non sequtur q̃ tu scis hoc eẽ non sor. nec arguit per regulã: q: in ista ꝓpõne tu scis hoc eẽ nõ eẽ sor. non infinitat p̃dicatũ sed ps. Iõ ex illo ante bñ põt ꝓclusio sequi q̃ tu nõ es sciens hoc eẽ sor. q̃ vex est: sicut ẽt alibi non sequtur: Tu non scis hoc currẽ ⁊ scis hoc eẽ igitur non scis hoc currere sz bñ sequtur q̃ tu es non sciens hoc currere. ¶ Ad tertium argumentũ admisso casu ⁊ retento p̃ noie demõstratiuo absolute: ꝓcedo q̃ scio hoc esse hoc: ⁊ hoc scio eẽ hoc: ⁊ nego q̃ nihil scio eẽ hoc: ymo illõ q̃ est hoc scio eẽ hoc: ⁊ animatũ scio eẽ ħ: ⁊ animal ⁊ hoiem ⁊ sor. scio esse hoc: q: hoc scio eẽ hoc ⁊ ħ est sor. hõ aial animatũ ⁊ illõ q̃ est hoc igit ⁊c̃. Et tũc ad argumẽtũ: nullũ aial credis eẽ hº igit nullũ aial scis eẽ hº: concedo ꝓñam: Et ad ꝓbationẽ q: credo hoc eẽ lapidẽ igitur non aial credo eẽ hoc: nego argumentũ: Sed bñ seqt ex illo ante q̃ nõ credo hoc eẽ aial nec animatũ nec hoiez nec sor. ex quo non sequtur q̃ nõ aial nec hoiez nec sor. credo esse hoc: q: arguit a sensu cõposito vero ad sensũ diuisum falsum. ¶ Forte adhuc argueret sic: ꝓbãdo q̃ nihil scis esse hoc: q: nec illõ qđ credis esse hoc scis eẽ hoc: nec illud q̃ non credis esse hoc scis eẽ hoc: ꝓbat. b. lapidem credis esse hoc: ⁊. b. lapis non ẽ hoc nec. b. lapidẽ scis esse hoc igit non illud q̃ credis eẽ hoc scis esse hoc: nec ẽt illõ q̃ non credis esse hoc scis esse hoc: q: sor. est illud q̃ non credis esse ħ quẽ sor. nõ scis esse ħ ergo ⁊c̃. ¶ Huic dicit q̃ illud qđ credo esse hoc scio esse hoc: q: sor. credo eẽ ħ: ⁊ sor. scio esse hoc igitur illud q̃ credo esse hoc scio eẽ hoc. ¶ Et tunc ad argumẽtũ. b. lapidem credis esse hoc ⁊. b. lapidem non scis esse hoc ergo non illud q̃ credis eẽ hoc scis esse hoc: negatur ꝓña: Sed bene sequitur q̃ illud q̃ credo esse hoc non scio esse hoc: qđ concedo: Nec ex hoc sequitur a me asseri contradictoria: q: illa non sunt contradictoria sed contra sub contraria: illõ q̃ credo esse hoc scio esse hoc ⁊ illud q̃ credo esse hoc non scio esse hoc. ¶ Ex alia parte concedo q̃ non illud q̃ non credo esse hoc scio esse hoc: quia suum oppositum est falsum illud q̃ nõ credo esse hoc scio esse hoc: q: si aliquid est hoc qđ nõ credo esse hoc: illud non scio esse hoc: nego tamẽ q̃ sor. est illõ q̃ non credo esse hoc: ⁊ q̃ illum sor. non scio esse hoc: vt probaui prius sed bene concedo q̃ non credo illud qđ ẽ sor. esse hoc nec scio sor. esse hoc. Iuxta hoc tamen est notandum: q̃ si proponeretur: precise hoc credis hoc esse: debet negari sine demõstretur per subtm sor. vel. b. lapis. Si. n. demõstretur sor. falsa est: q: aliud ab hoc credis eẽ hoc q: b. lapidẽ qui ẽ aliud ab hoc credis esse hoc. Si demonstretur lapis itex ẽ falsa: q: aliõ ab hoc credo eẽ hoc: quia sor. credo esse hoc ⁊ omis sor. est aliud ab hoc. Ita q̃ si ꝓponit q̃ tñ. b. lapidẽ credis eẽ hoc: nego: p̃cise inanimatum credis esse hoc: nego: tñ sor. credis eẽ hoc: nego: precise aial vel aiatum credis esse hoc: nego: tñ hominez vel non hominem credis esse hoc: cõcedo: tñ animal vel non animal credis esse hoc concedo: tñ corpus credis eẽ hoc concedo Et sic de alijs.

Amplius ad ꝑncipale arguitur sic: Tu scis.a. propositionem ⁊ non scis.a.propositionem ergo scitum est non scitum:pz ꝓña ⁊ añs probat: Et assigno istam ꝓpõnẽ scriptaz deus est que sit omne.a. quã scias primarie significare deũ esse ⁊ etiam scias deuz esse sed non scias ipsam eẽ ꝓpõnem. Isto posito pz ꝙ tu scis.a.ꝓpõnem:q: tu scis hoc scriptum Et hoc scriptuz ẽ .a.propositio igitur ⁊c.pz ꝓña a resolutib⁹ ad resolutũ:⁊ maio: cum minori pz per casum: Et ꝙ tu non scis.a.propositionẽ: ꝓbo: Tu nihil scis significari per.a. ꝓpõnẽ: q: nihil scis esse.a.ꝓpõnem igitur ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic Tu scis hoc eẽ ⁊ non scis hoc eẽ ergo scitum est nõ scitum:pz ꝓña ⁊ antecedẽs probatur:⁊ pono ꝙ videas aliquod inanimatũ coram te qõ scias esse inaiatum de quo formes talem propositionez in mente tua hoc est: que sit .a.demonstrando illud corpus ⁊ conserues ipsaz bene ⁊ corrũpatur aliqua pars istius ab intra insensibilis te nesciẽ te:ymo credas ꝙ nulla pars ẽ corrupta ⁊ simus post corruptionem. Et ꝙ iterũ formes vnam aliam ꝓpõnem de hoc qõ vides:hoc est: que sit.b. Isto posito pz ꝙ.a.non est scitum a te:q: hoc non est demõstrando qõ vidisti prius: Et ꝙ.a.est scitum a te:probatur.b.est scituz a te ⁊ scis.b. conuerti cum.a.igitur.a.est scitum a te:patet consequẽtia cum maori:q: tu scis hoc esse demonstrando illud ꝙ iaz vides:sed mino: probatur: Tu scis subiecta predicata ⁊ copulas.a.⁊.b.cõuerti igitur tu scis.a.⁊.b.conuerti ꝙ tu scis copulas ⁊ predicata conuertí pz:ꝙ tu scis subiecta cõuerti probo q: tu scis subiectum.a.esse subiectum.b.cuz hoc non causauerit intentionem nouã ab intẽtione causata prius:q: si causasset nouam intentionẽ tunc per illã posses scire hoc nõ esse illud qõ pri⁹ vidisti qõ est falsum ⁊ cõtra casum. ¶ Tertio arguitur sic ⁊ pono ꝙ videas sor. a remotis quem credas eẽ inaiatuz videndo aliquas partes illus auferri vel corrũpi sciendo ꝙ semper ad corruptionem alicuius partis rei inanimate sequtur corruptio toti⁹ ⁊ simus post corruptionem Isto posito: Tu scis hoc esse ⁊ tu non scis hoc eẽ demõstrato sor.igitur scitum ẽ nõ scitũ: antecedens probat:ꝙ tu scis hoc esse pz: q: hec propositio est scita a te hoc est demonstrando illud qõ iam vides: ⁊ etiam q: hoc scis eẽ demonstrando sor. Et ꝙ tu nõ scis hoc esse:probatur tu non scis hoc eẽ demonstrato illo qõ prius vidisti ⁊ omne illud ꝙ prius vidisti est hoc qõ iam vides:q: sor.ergo tu non scis hoc eẽ: demonstrato qõ iaz vides:pz consequentia cum minori ⁊ maior probatur:q: tu credis firmiter hoc esse corruptum demõstrato illo ꝙ prius vidisti igitur credis ipsum nõ esse ⁊ per consequẽs non scis ipsum esse quare ⁊c.

Ad hec respondetur ¶ Ad ꝑmuz admisso casu nego ꝙ tu scis.a.propositionez. Et ad argumentũ tu scis hoc scriptum ⁊ hoc scriptuz est.a.propositio igitur tu scis .a. propositionem nego argumentum:nec arguitur a resoluentibus ad resolutum:q: hec propositio Tu scis.a. propositionem non est resolubilis sed descriptibilis: vz tu scis significatum primariũ.a.propositionis qõ significatũ primarium scis primarie significari per.a.propositionẽ:modo hoc est falsum:q: non scis illam deus est esse propositionem ergo non scis aliqõ significatum significari per illã propositionem:sed bene sequitur hoc scriptum scis ⁊ hoc scriptum est.a.propositio ergo.a.propositionem scis:q: ꝗ consequens non est descriptibile cum modus non sit primus terminus ſz ly.a.propositio: Si tñ sic arguitur: Tu scis hoc scriptum ⁊ scis ꝙ hoc scriptum est.a.propositio: igitur tu scis.a.propositionem concedere ꝓñam:⁊ negare minorem q: repugnans. Item non sequitur:tu scis significatum primariũ.a.propositionis ⁊ illud significatuz primarium per.a.ꝓpõnem scis significari:igitur tu scis.a.propositionem ꝓñs est falsum vt pz ⁊ añs est vera. Iã ꝑma pars est vera:⁊ secunda etiam est vera:q: deum esse per .a.propositionem scis primarie significari:q: deum esse ꝙ illud scriptum scis primarie significari ꝙ scriptuz est.a.propositio. ¶ Caueat ergo quilz de ꝓpositiõe ⁊ post positiõe illius termini propositio: q: ex illo antecedente solum sequitur ꝙ.a.propositionem scis ⁊ non ꝙ tu scis.a.propositionem:ꝙ si vis inferre assumas minorem prioẽ vz illõ significatum primarium scis primarie significari per.a.propositionem qõ est falsum ⁊ negatum. ¶ Ex his sequitur dato ꝙ scirem hanc deus est eẽ.a. ꝓpõnem que esset.b. me nesciente concederem me scire.a.ꝓpõnem ⁊ negarẽ me scire.b.ꝓpõnem:q: nihil scirẽ significari per.b. Sed bene concederẽ ꝙ.b.ꝓpõ esset scita a me q: hoc est scitũ a me demõstrato.a.⁊ hoc est.b.ꝓpõ. ¶ Similiter ꝓcedo me scire hanc deus est de qua actualiter cõsidero ⁊ nego me scire aliquam secum conuertibilẽ demonstrata aliqua existente in frantia vel in grecia quã nunqꝫ vidi nec de qua consideraui q: nullum significatum primariuz scio significari per illas quare ⁊c. ¶ Ad secundũ argumentum admisso casu nego ꝙ tu scis.a. Et cõcedo ꝙ tu scis.b.Et vlterius nego ꝙ tu scis.a.⁊.b.conuerti: ymo.a.⁊.b.non conuertũtur. Et cũ dr ꝙ sic:q: subiecta ⁊ predicata ⁊ copule conuertunt:concedo:ꝙ predicata ⁊ copule ꝓuertũtur sed nõ subiecta. Et cum dr ꝙ subiectũ.a. est subtz.b. nego: ymo sunt diuerse intentiones:q: a diuersis causis totalibus non põt ꝓcedere idẽ effectus: Et tunc cũ infert ꝙ per illã intentionẽ.b.posse scire hoc non esse illud ꝙ prius fuit. ¶ Huic dr ꝙ bñ possum scire per illã ꝙ hoc ꝙ mõ video non fuit illud ꝙ prius vidi:non tñ sequtur ꝙ iam debeam illud scire:q: iaz non ꝓcipio intentionẽ vel subiectuz .b.esse disiunctũ a subiecto.a.sicut nõ ꝓcipio hoc obiectũ distingui vel non eẽ illud ꝙ prius vidi. Possibile est.n.ꝙ obiciantur mihi duo obiecta causantia intentiões distictas quas non ꝓcipiã distingui dũ nõ percepero obiecta distingui vt posito ꝙ mihi obiciatur vnũ ouuz ⁊ me diuertẽte obiciatur mihi reliquũ tantũ ꝓsilẽ qõ credã eẽ primũ patet ꝙ illa duo obiecta cũ sint cause totales debent effectus distinctos ꝓducere ⁊ sic intentiones ꝓducunt differentes quas ñ ꝓcipio differre q: eaꝫ oba distigui nõ sentio: ymo secunduz reputo esse primũ quare ⁊c. ¶ Per hoc pz ꝙ non sequtur:istoꝫ duorum obiectorum habes intentiones distinctas igitur appẽhendis ista obiecta eẽ silia vel distincta:q: in casu quo ponitur de illis duobus ouis habeo intentiones distinctas per quas nõ apprehendo illa obiecta esse similia nec dissimilia ymo vnum credo eẽ reliquũ:ex quo sequit ꝙ non appẽhendo illa esse nec ꝓcipio illa eẽ:q: apparet mihi ꝙ precise vnũ est reliquũ ⁊ ꝙ illud ꝙ iã video sit illud ꝙ prius vidi sic mihi apparet ꝙ hec intẽtio sit intentio prima ⁊ ꝙ subiectum.b.sit subiectum.a.q̃re ⁊c. ¶ Ad tertiuz argumentũ admisso casu ꝓcedo ꝙ scio hoc esse demõstrato sor. Et tũc ad argumentũ quo probatur ꝙ tu non scis hoc esse eodẽ demonstrato: q: tu non scis hoc esse demonstrato illo qõ prius vidisti ⁊ omne illud ꝙ pri⁹ vidisti ẽ illud ꝙ iam vides igitur tu non scis hoc esse demonstrato illo quod iam vides. ¶ Huic dicitur negãdo consequentiam. Certum enim est ꝙ pluries tales negani consequentias cum infertur sensus cõpositus ex vna modali ⁊ reliqua non modali: deberet enim sũmi pro minori ꝙ tu scis omne illud ꝙ prius vidisti esse hoc quod iaz vides quod casui repugnat:quia firmiter credis ꝙ illud qõ iam vides non sit illud ꝙ prius vidisti quia credis illõ nõ esse ꝙ prius vidisti. Et licet negem illam consequentiam: non tamen volo concedere maiorem videlicet tu non scis hoc esse demonstrato illo quod prius vidisti: sicut scis hoc esse demonstrato sorte quia hoc scis esse demonstrato sorte. Et tunc ad argumentum: Tu credis hoc esse corruptum demonstrato quod prius vidisti: g⁰ non scis hoc esse demonstrato eodem: nego consequentiam: quia credo hoc esse corruptum ⁊ credo hoc non esse corruptum demonstrato illo ꝙ iam video igitur ⁊c. ¶ Item non sequitur tu non scis hoc ꝙ prius vidisti esse igitur tu nõ scis hoc esse demonstrato illo ꝙ prius vidisti. Nec sequitur: tu non scis hoc esse ꝙ prius vidisti ⁊ omne ꝙ prius vidisti est hoc: igitur tu non scis hoc esse: ratio dicta est superius. ¶ Nec sequitur hoc ꝙ prius vidisti scis esse: igitur scis esse hoc ꝙ prius vidisti. ¶ Arguitur enim a sensu di/

aliso vero ad sensum compositum falsuz quare ꝛc. ¶ Alit
ter tamen si placet potest subtilius responderi vt superius
pluries dicebatur: cum proponitur tu scis hoc esse: que/
ro quid demõstras an prius visũ vel illud ꝙ mõ video.
Si prius visum nego ꝙ scio hoc eẽ: sicut nego ꝙ scio ꝑus
visum eẽ. Et sic ꝓnter ꝓcedo ꝙ non scio hoc eẽ ymo cre/
do hoc non eẽ. Si aũt demõstretur illud ꝙ iaz video ꝓcedo
illam: sicut istã scio hoc eẽ qõ mõ video ꝛ credo hoc eẽ si
cut prius dicebat. ¶ Sed forte probat ꝙ tu scis hoc esse
demonstrãdo prius visum: igit tu scis hoc eẽ demõstrando
idem: pz ꝓna: qꝛ sensus cõpositus cũ sensu diuiso conuer
titur in terminis demõstratiuis simplicibus singularis nu
meri ꝛc. ¶ Et ans ꝓbatur: hoc scis eẽ demõstrando illõ ꝙ
iaz vides ꝛ hoc est hoc demõstrando prius visum igit hoc
scis eẽ hoc: demõstrando prius visum. ¶ Rñdetur negan/
do ꝓnam primã. ¶ Et tunc ad regulã dico ꝙ intelligitur
quando ly hoc pure absolute sumit ꝛ non ꝓnotatiue sicut
sumebat in priori rñsione: Unde sicut non sequitur: hoc qõ
prius vidisti scis eẽ igitur tu scis hoc ꝙ prius vidisti esse.
Ita non sequitur hoc scis eẽ igit scis hoc eẽ demõstrando pri
visum. ¶ Nec ẽt ẽ sequitur: negatiue: Tu non scis hoc eẽ
demonstrando prius visum ergo hoc non scis eẽ. Et hoc
contingit qꝛ ly hoc ꝓnotatiue tentũ subordinatur vni iten/
tioni cõposite ex multis circũstantijs cui intentioni nõ sub/
ordinatur qñ absolute ponit sed precise vni intentioni ab/
solute simplici Et sic pz ad argumentũ.

Amplius ad principale arguit sic. A. ꝛ. b. sciũ/
tur. a. soꝛ. ꝛ platõe ꝛ eadẽ dubitan/
tur ab eis igit ꝓclusio falsa ꝓna pz ꝛ ans ꝓbat: ꝛ pono ꝙ
. a. sciatur a soꝛ. ꝛ dubitet a platone ꝛ. b. sciat a platone ꝛ
dubitet a soꝛ. Isto posito pz ꝙ. a. ꝛ. b. sciũt a soꝛ. ꝛ a pla.
quia. a. scitur a soꝛ. ꝛ. b. a platone Et ꝙ. a. ꝛ. b. dubitent
a soꝛ. ꝛ a platone: probat: qꝛ. a. dubitat a platone ꝛ. b. du
bitatur a soꝛ. igitur ꝛc. pz ꝓna ꝓp terminos vbiqz collecti
ue supponentes. ¶ Secõdo arguit sic. A. est scitũ a te ꝛ idẽ
. a. est non scitum a te ergo scitum a te est non scitum a te:
Antecedẽs probat ꝛ pono ꝙ. a. sit oĩs ꝓpõ scita a te que
componat ex duabus vel tribus ꝓtibus: isto posito pz ꝙ
. a. est scitum a te: Et ꝙ. a. non est scitũ a te ꝓbat: qꝛ si. a. ẽ
scitum a te ꝛ. a. est multa igit multa sunt scita a te: ꝓns sal
sum: qꝛ si multa sunt scita a te igitur sunt duo scita a te vel
tria scita a te vel sic de singulis qõ ẽ falsum. Et ꝗ casuz cũ
ponitur ꝙ. a. sit oĩs ꝓpõ scita a te igit ꝛc. ¶ Tertio argui
tur sic Et pono ꝙ omne vex scitur a te: quo posito admis/
so ꝛ ꝓcesso ꝓpono tibi istã rex sedet: Illa ẽ tibi dubia ꝛ ĩ/
pertinens: igit dubitanda deinde nullus rex sedet pz du/
bitari qꝛ dubitato vno ꝗdictoꝝ dubitatur ꝛ reliquũ. Tũc
arguitur sic: Utrũqz illoꝝ est tibi dubiũ ꝛ alterꝝ illoꝝ ẽ sci/
tum a te: igitur scitum a te est tibi dubiũ: pz ꝓna qꝛ in ter/
tio mõ tertie figure ꝛ maioꝛ filꝛ: qꝛ vera ꝛ ĩpertinens sed
minoꝛ ꝓbatur. Nam alterꝝ illoꝝ est vex igitur alterꝝ ẽ sci/
tum a te: pz ꝓna per casum ꝛ ans filꝛ ex quo illa sunt con
tradictoꝛia non. n. possent eẽ inuicem ꝗdictoꝛia nisi alteruz
esset veruz. ¶ Ad hec rñdet Et primo ad primũ vt alias
fuit in simili rñsum: concedo ꝙ. a. ꝛ. b. sciuntur a soꝛte ꝛ a
platone ꝛ. a. ꝛ. b. dubitant a soꝛ. ꝛ a platone: ex quo non
sequitur post. a. ꝙ ẽ scituz ab aliquo eoꝝ sit tibi dubiuz: qꝛ
non sequitur. a. ꝛ. b. dubitant vel sciunt a soꝛ. ꝛ pla. ergo
vtrũqz illoꝛum scitur vel dubitat a soꝛ. ꝛ a pla. qꝛ ans stat
collectiue: ex quo non sequitur aliqua talis vlis. Si tñ ꝓpo/
nentur in casu isto. a. ꝛ. b. sciunt a soꝛ. ꝛ a platone eẽ vera
vel. a. ꝛ. b. dubitant a soꝛ. ꝛ platone eẽ vera: negarẽ quã/
libet istaꝝ: qꝛ ex qualibet illaꝝ sequitur ꝙ quelibet illaruz
tam. a. qz. b. scitur a soꝛ. ꝛ a platõe eẽ vera vel ꝙ quelibet
illarum dubitatur a soꝛ. ꝛ a pla. eẽ vera quoꝝũ qõlibet est
falsum. ¶ Et hec ꝓna pz: qꝛ ans stat diuisiue ex quo seqt
aliqua talis vlis. ¶ Et si querit quare in priori stat colle/
ctiue ꝛ ista diuisiue. ¶ Dico ꝙ hec est cã. qꝛ in priori de/
terminatur terminus incõplexus per verbũ adiectiuũ ꝛ
in secunda determinat terminus cõplexus per ꝓsile verbũ
de hac mã latius dicebat in capto precedente. ¶ Ad se/
cundum argumentũ rñdeo admittendo casum ꝛ conce/
dendo ꝙ. a. est scitũ a me Et tunc ad ĩmprobationez non
sequitur. A. est scitum a te ꝛ est multa igit multa sũt scita
a te; quia maioꝛ extremitas nõ ꝑdicat de minoꝛi in ꝓcu/
sione. Sed bñ sequtur ꝙ multa sunt scita a te: qõ est veruz
ꝛ concedendũ qꝛ. a. qõ est multa est vnũ scituz a te. Et si
arguitur vlterius. a. scitur a te ꝛ. a. ẽ multa igit multa sciũ
tur a te: concedo ꝓnam ꝛ ꝓns: ex quo nõ sequtur postea ꝙ
multa sunt scita a te: nec sic oz resolui verbũ adiectiuuz in
sum es est ꝛ in suuz ꝓticipiũ pluralis nũeri solũ sed plura
lis vel singularis simul. Ita ꝙ bñ seqt: multa sciunt a te
ergo multa sunt scituz vel scita a te: Ita est ergo ꝙ si nulla
sit propõ scita a me nisi vna que sit multi terminꝝ ꝛ nõ ali
quid: concedo ꝙ scio multa ꝛ multa sciuntur a me: Et illi
tres termini sciuntur a me: ꝛ sic concedo ꝙ multa sciũtur
a me ꝛ tñ nihil scitur a me: qꝛ in isto casu aliqua sciũt a te:
ꝛ nulla sunt scita a te: sicut illa tria significant primarie vex
quoꝝ nullũ significat primarie vex nec falsum. Si aũt po
neretur ꝙ scirẽ. a. ꝛ. b. ꝓpõnes solum que eẽnt sex termi
ni vel intentiones tunc concederez ꝙ sex sciunt ꝛ sex sunt
scita a me quoꝝ nullũ est scitum a me: qꝛ nulla illaꝝ inten/
tionum est scita a me cum non sit ꝓpõ: Ideo illa sex sunt p
positiones quoꝝ nullũ est ꝓpõ. ¶ Et si querit ex quo illa
sex sunt scita a te vel qnqz vel quatuoꝛ: dico ꝙ nec quinqz
nec sex nec quatuoꝛ sed precise duo scita. Ita ꝙ illa sex sũt
duo scita quoꝝ nullũ est aliqd scitum. Sed illorũ tria sunt
bene aliqõ scitũ qꝛ vna ꝓpõ: vnde nõ sequitur illa sex sũt
duo scita ergo illa sex sunt duo: sicut non seqt: ille sex sunt
due ꝓpõnes igit sunt due Ista sunt duo numeri ergo sũt
duo. Ista sunt duo populi nec duo binarij sunt due res.
Ideo non sunt duo. Põt ergo ꝓnter concedi ꝙ aliq sunt
scita ꝛ tñ nulla duo sũt scita: qꝛ illa sex sunt scita que nõ sũt
aliqua duo lz sint duo scita. Et sic aliqua sciunt a te ꝛ tñ ni
hil scitur a te: qꝛ precise. a. vel. b. scitur a te quoꝛũ nullum
est aliquid: sed aliqua. Iõ si in casu isto ꝓponeret Tu scis
quicquid scis negarem: qꝛ nihil scio. ¶ Et si arguit ꝙ sic:
quia iste hõ scit quicqd scit te demõstato igitur tu scis qcqd
scis: ans probatur sic. Iste hõ scit quicqd scit igitur ipe scit
quicquid scit: ans pz eo ꝙ iste hõ scit qcqd de? scit. Ideo
scit qcqd scit: ergo ꝛc. Dubito ꝓnam eo ꝙ ly quid in ante
potest sumi in accusatiuo casu vel noiatiuo: primo mõ cõ/
cedo ꝓnam ꝛ nego ans. Et tunc ad argumentũ non seq/
tur: tu scis qõ deus scit ergo tu scis qd scis vel iste homo
scit quid scit. Sed bñ sequit ꝙ iste hõ scitur que res sci.
Si autem ly quid teneat in noiatiuo casu nego ꝓnam: q̃/
litercũqz teneat ly quicqd in ante. Et licet in hoc casu ne/
gem me scire aliquid in actu non tñ nego in potentia: quia
possum scire ꝓpõnẽ lapideã aureã vel argenteã que duz
scirentur eẽt aliqd qꝛ lapis aux vel argẽtũ: Ita ergo ꝙ non
sequitur possibile est te scire quid scis vel põt scire quicqd
scis igitur tã scis quicqd scis. Et non sequtur tu potes scire
quicquid scis igitur tu potes scire aliqd ꝛ illud scis: qꝛ re/
latiuũ resolui non bz dũmodo ab officiabili determinat.
¶ Ad tertiuz argumentũ dimissis rñsionib? cauillatoꝛijs
admitto casum Et cũ ꝓponit rex sedet dubito: nullus rex
sedet dubito: vtrũqz illoꝝ est tibi dubiũ concedo: qꝛ veri
ꝛ impertinens: deinde alterꝝ illoꝝ ẽ scituz a te: nego: qꝛ re
pugnat vni cõcesso. Seqtur. n. vtrũqz illoꝝ est tibi dubiũ
igitur nullum illoꝝ est scitum a te: deinde cũ ꝓponit Alte
rum illoꝝ ẽ vex: nego: qꝛ re pugnat posito ꝛ opposito bñ
negati. Seqtur. n. oẽ vex est scitum a te nullũ illoꝝ ẽ scitũ
a te igitur nullũ illoꝝ est vex. Et tunc ad ꝓbationẽ ish? cũ
dicitur ꝙ illa sunt ꝗdictoꝛia igitur alterꝝ illoꝛum est veruz
conceditur ꝓna ꝛ negat ans qꝛ repugnans: Si. n. nullus
illoꝛum est vex sequit ꝙ illa non sunt ꝗdictoꝛia. ¶ Et si
arguitur ꝙ illa sunt ꝗdictoꝛia qꝛ vna est vlis negatiua ꝛ re
liqua ĩdefinita affirmatiua de ꝓsili subiecto ꝑdicato vel co
pula terminis supponentibus precise ꝓ eisdez ꝛ opposito
modo igitur cõtradicũt: ꝓcedat ꝓna: ꝛ neget ans. ¶ Et
si dicit qua ꝓte: dicat ꝙ pro nulla quousqz fuerit diuisim
proposite: quo facto ꝓcedat quelz pars illius copulatiue
diuisiu ꝓposita preter vltimã: qꝛ tunc repugnabit ꝓcessu
ꝛ opposito beue negati vt satis intuenti pz. ¶ Sed ꝗ illi

cauillationem argueret forte aliqs dicendo cedat tempus huius obligatiõis. Et pono itez prius positũ vz ꝙ oẽ vez est scitũ a te quo admisso ⁊ ꝓcesso ꝓpono tibi. Illa sũt ad inuicem ꝑdicentia rex sedet ⁊ nullus rex sedet: quo ꝓcesso quia vez ⁊ ipertinẽs ꝓpono tibi illã rex sedet: ad quam si aliter quã dubitando rñdeas cedat tps ⁊ oñdat ꝙ illa infra tẽpus fuit a te dubitãda: q: dubia ⁊ ipertinens q̃ ergo dubitata: ꝓpono nullus rex sedet ⁊ seqt ꝙ est dubitanda q: suũ ꝑdictoriũ ẽ dubitatũ. Tunc ergo arguit sic: vtrũq; illoꝝ ũ est tibi dubiũ ⁊ altez illoꝝ ẽ scitũ a te q: altez illoꝝ ẽ verum: cũ ipsa sint adinuicẽ ꝑdicentia ꝑ ꝓcessuz ergo scitũ a te est tibi dubiũ. ¶ Ad istud rñdet negãdo ꝙ vtrũq; illorum ẽ mihi dubiũ tãq̃z repugnans. Et si dr̃ ꝑmũ illorũ est tibi dubiũ: nego: imo bñ scio ꝙ illa rex sedet est vã: vl scio ꝙ ipsa ẽ falsa. Et si dr̃ pro q̃ ꝑte dico ꝙ ꝓponas sigillatim ⁊ videbis vñ quecũq; ꝑtiũ primo loco ꝓposita neget tanq̃z falsa ⁊ ipertinẽs. Alio vo scdo loco ꝓcedat tanq̃z sequens: vñ si ꝓponit Tu scis illã rex sedet eẽ verã: negat: tu scis illã eẽ falsaz ꝓcedo: q: seqt ex ꝓcesso ⁊ opposito bene negati. Seqtur. n. tu scis illã eẽ verã vel scis illã eẽ falsã sed tu non scis illã esse verã igit tu scis ipsam esse falsam. Consilr rñderẽ si ꝓponeret pr̃ illa: Tu scis illã eẽ falsã negando eã: Et ꝓñter ꝓcederẽ ꝙ scio ipsaz eẽ verã ꝓꝓ cãm dictam. ¶ Forte adhuc instat imediate cũ ꝓponit rex sedet tu rñdes dubito: ꝓpono igit tibi: Tu dubitas ꝙ rex sedet ⁊ vl ꝙ sit ꝓcedẽda: q̃ ꝓcessa: arguit sic: Tu nõ scis ꝙ rex sedet vl scis ꝙ nullus rex sedet igit nõ dubitas an rex sedet: pz ꝓña q: ex vtraq; ꝑte disiũctiue seqt ꝓñs: ⁊ añs est ꝓcedẽdũ a te igit ⁊ ꝓñs: añs ꝓbat: q: seqt: Tu scis ꝙ rex sedet nec scis ꝙ nullus rex sedet sed ꝙ rex sedet ẽ vez vel ꝙ nullus rex sedet est vez igit non oẽ vez ẽ scitũ a te. ¶ Ad istõ rñdet sumẽdo vez pro ꝓpõne vã solũ: ꝓcedẽdo ꝙ dubito an rex sedet ⁊ silr dubito an null' rex sedet. Et tunc ad argumentũ nego ꝙ nullus rex sedet est verũ vel ꝙ rex sedet ẽ vez: sumẽdo vez vt prius: q: nec regez sedere est ꝓpõ nec nullũ regẽ sedere ẽ ꝓpõ. Nego silr ꝙ contradicunt vel ꝙ altez illoꝝ est: q: tunc vtrũq; illoꝝ eẽt quod est falsuz eo ꝙ nullũ regẽ sedere non est nec põt eẽ: sumẽdo tã vez ꝑ significato vero q̃z pro ꝓpõne ꝓcedo ꝙ non dubito regẽ sedere nec dubito nullũ regez sedere: q: regem sedere vel nullũ regẽ sedere est vez ideo regez sedere est scitũ a me vel nullũ regẽ sedere ẽ scitũ a me. Cuz ergo ꝓpõitur rex sedet: dubito: nullus rex sedet dubito: Tu dubitas regẽ sedere: nego: tu dubitas nullũ regẽ sedere: nego: q: me dubitare aliqd illoꝝ repugnat casui cuz alijs sequẽtib' ⁊ sic de scire ⁊ dubitare sufficiãt iã dicta ⁊c.

¶ De necessitate ⁊ contingentia futurorum.

SEcundum dubiũ ꝑncipale declarandũz est istud vtꝝ oia futura de necitate eueniẽt vel producent. Ad qd declarandũ diuerse obiectiones fiunt ꝑim reales ⁊ ꝑtiz sophistice vt inde rñdẽs scuto fortissimo se possit defẽdere. Arguit. n. sic pro nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit ⁊ oẽ futuꝝ erit igr̃ oẽ futuꝝ de necitate erit: pz ꝓña cum minori ⁊ maior. ꝓbat: vez est nullũ futuꝝ ꝓtingẽter fore igit nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit añs ꝓbat: Tu scis nullum futuꝝ ꝓtingẽter fore igit vez ẽ nullũ futuꝝ ꝓtingẽter fore pz ꝓña q: nihil scit nisi vez añs ꝓbat: Tu scis aliqd significans ꝑmarie nulluz futuꝝ ꝓtingẽter fore igitur tu scis nullũ futuꝝ ꝓtigent fore: pz ꝓña: q: eoipo ꝙ scit ꝓpõ: scit eius significatũ ꝑmariũ: añs ꝓbat: hec ꝓpõ ẽ scita a te. Aliquid significãs ꝑmarie nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit quã scis primarie significare aliqd significans ꝑmarie nullũ futurũ contingẽter fore igit ⁊c. pz ꝓña cũ minori ⁊ maior silr: q: bene scis ꝙ ille terminus: nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit ⁊ etiã bene scis ꝙ ille significat priarie nullũ futuꝝ ideo cum dico aliquid significans primarie nullũ futurũ ꝓtingẽter erit verũ dico: ꝙ si ergo ẽ vez ponat ꝙ scis illd ⁊ hẽo itentũ.

¶ Scdo arguit sic: Et pono ꝙ añrp̃s nõ sit sz ꝙ erit post mille annos. Cuius primum instans erit. a. Isto posito arguitur sic: hec aia demr̃ata aia añrp̃i necio erit igit a pari omne alid futuꝝ necio erit: añs ꝓbat: ꝑ aia necio erit post .a. igit ⁊c. añs ꝓbat: ipsa ineuitabiliter erit post. a. igit ipa necio erit post. a. añs ꝓbatur: post. a. erit ineuitabile ipsaz fore igitur ⁊c. ¶ Similiter ipsa incipiet eẽ necessario post .a. q: in. a. instanti erit ita ꝙ ipsa incipit eẽ necio post. a. Et ex alio: q: post. a. instans ipsa erit eterna igit post. a. instãs ipsa non poterit nõ eẽ ⁊ ꝑ ꝓñs post. a. istãs: ipa necio erit: prima ꝓña pz: q: si non det oppositũ ꝓñtis cũ añte ⁊ seqt ꝙ aliqd eternũ poterit ñ eẽ qd nõ vr̃ possibile. ¶ Tertio arguit sic: qñcũq; ꝑ aia erit ico: ruptibil' ipsa necio erit sed qñcũq; hec aia erit ipsa erit inco: ruptibilis ergo qñcũq; ꝑ anima erit ipsa necio erit sed ī. a. instãti hec aia erit igr̃ ī. a. istanti hec aia necio erit ⁊ ꝑ ꝓñs ipsa necio erit: patet oia ꝑter maior ẽ ꝑncipalẽ: que arguit sic: qñcunq; hec aia erit q̃ non poterit nõ eẽ ipsa necio erit sed qñcũq; ipsa erit incoruptibilis ipsa erit q̃ nõ poterit non eẽ ergo qñcũq; ꝑ aia erit inco: ruptibilis ipsa necio erit: pz ꝓña cũ maiori ⁊ minor: ꝓbat: q: si non: stet ergo oppositũ ꝙ aliqñ hec aia erit incoruptibilis qñ poterit nõ eẽ ⁊ sit ꝙ in. d. instãti. Cõtra in. d. hec aia poterit non eẽ igit in. d. hec aia poterit corrũpi ⁊ sic non qñcũq; hec aia erit ipa erit incoruptibilis qd est mere falsum. ¶ Ad qõnez rñdeo negãdo ꝙ oia futura necio eueniẽt vel ꝓducent sumẽdo ly necio aduerbialr ⁊ exponibilr q: si noialiter sumeret nõ dubito qn oia futura necessario euenient: quia omnia futura deo celo ⁊ intelligentijs euenient que omnia sũt necessaria incoruptibilia ⁊ eterna: vt ergo in hac questione dubietas nõ oriatur de ly necio volo ipsũ ꝓtinue exponibiliter ⁊ aduerbialiter sumi sicut ly de necitate. ¶ Ad ꝑmũ argumentũ respondeo negãdo ꝙ nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit ⁊ qd vez ẽ nullũ futuꝝ ꝓtingẽter fore vel ꝙ tu scis nullũ futuꝝ cõtingenter fore. Et tũc ad argumentũ: Tu scis aliqd significans ꝑmarie nullũ futuꝝ ꝓtingẽter fore: igit tu scis nulluz futuꝝ ꝓtigẽter fore: dubito ꝓñaz: eo ꝙ ī añte ly significãs primarie põt determinare totũ subsequẽs vel ꝑcise ly nullum futuꝝ: pro nõ ꝓcedo ꝓñaz ⁊ nego añs: q: tunc significat ꝓuertibiliter ꝙ tu scis aliqd qd significat priarie nullũ futurũ ꝓtingẽter fore qd ẽ falsuz. Et tunc ad argumentũ: hec ꝓpõ ẽ scita a te aliqd significãs ꝑmarie nullũ futuꝝ cõtingenter erit quã scis sic ꝑmarie significare igit ⁊c. nego consequentiã: nec arguit ab officiãtib' ad officiatũ: q: ꝓñs tunc nõ est officiabile sz descriptibile q: nõ determinat dictum cathegoricũ nec ypotheticũ: q: illud cõplexuz aliqd significans ꝑmarie nullũ futuꝝ cõtingẽter fore nõ ẽ dictuz cathegoricuz nec ypotheticũ sz vn' terminus incõplexus consilis isti vidẽs petꝝ currere vel sciẽs fore. ambulare aut significans ꝑmarie deũ eẽ. Modo certũ ẽ ꝙ si diceres tu scis aliqd significãs ꝑmarie deũ eẽ non eẽt hec ꝓpõ officiabilis si ly deũ eẽ regeret ab illo ꝓticipio significãs. Si aũt ly significãs ꝑmarie determinat solũ ly nulluz futuꝝ nego ꝓñam: ⁊ ꝓcedo añs q: eqpollet isti: Tu scis aliqd ꝙ ꝓtingenter erit significare ꝑmarie nullũ futuꝝ: qd ẽ vez ⁊ ꝓcedendũ. Et tũc ad argumẽtũ cũ dr̃ eoipso ꝙ scit ꝓpõ: scit eius significatũ ꝑmariũ: ꝓcedo: sz iã in ꝓposito ego nõ scio illã ꝓpõnẽ nullũ futuꝝ ꝓtingẽter erit sed scio hãc ꝓtingenter erit aliqd significãs ꝑmarie ꝙ nullũ futuꝝ cõtingenter erit: qd vez est ⁊ ꝓcedẽdũ. Ex ista rñsione seqt ꝙ tu scis aliqd significãs ꝑmarie deũ eẽ ⁊ tñ tu non scis deũ eẽ: pz supposito ꝙ tu scias istũ terminũ deus significare priarie deuz sed nõ scias deũ eẽ: q: hec ꝓpõ ẽ scita a te: aliqd significans ꝑmarie deũ ẽ quã scis sic ꝑmarie significare: non tñ concedo ꝙ tu scis aliquã ꝓpõnẽ priarie significare deũ eẽ: ⁊ tñ tu nõ scis deũ eẽ: q: nulla ꝓpõ significat ꝑmarie deuz esse sz aliqs termin'. Jõ tu bñ scis aliqd significãs priarie chymerã eẽ est ipossẽ: tu scis aliqd significãs ꝑmarie nullũ hoiez eẽ ⁊ tñ tu nõ scis nullũ hoiez eẽ. Et sic de alijs multis que oẽs ꝓcedũt dato ꝙ modus scie determinet dictũ cathegoricũ si determinatũ nõ fuerit ꝑ eundẽ modũ: negant oẽs fm supius dicta. ¶ Ad scõm argumentũ nego ꝙ aia añrp̃i necio erit post. a. Et tunc ad argumẽtũ: nego: silr ꝙ ipsa ineuitabiliter erit post. a. sicut non seqt post. a. erit ineuitabile ipsã fore: nõ tñ seqt ꝙ iã ineuitabiliter erit post. a. sicut non seqt post. a. erit necium ipsã fore igit ipa

necio erit post.a.q: ipsa poterit nõ ee: post.a.nunquã erit ita ꝙ ipsa poterit non ee iõ post.a.erit ieuitabile ipsã fore. ¶ Sed q: poterit euitari ꝙ hec aia erit post.a. iõ ipsa nõ ineuitabiliter erit post.a. ¶ Ex hoc pz ꝙ non segt: In.a. instanti erit ita ꝙ ipsa incipit ee necio post.a.igit ipsa incipiet esse necio post.a.sicut nõ segt. In.a. instãti erit ita ꝙ hec aia incipit ee aliqd qõ ẽ ergo ℔ aia incipiet ee aliqd qõ est. Et lz negẽ ꝓnam de forma non tñ nego ꝓns: imo bñ concedo ꝙ hec aia incipiet esse necio post.a.q: in.a.instãti hec aia incipiet esse necio post.a. Illã in.a.instanti hec aia nõ erit necio post.a.q: tũc nõ erit post.a.⁊ imediate post .a.instans ipsa necio erit post.a. ꝓbat in quolz instãti post .a.ipsa necio post.a.erit: igit imediate post.a. ipsa necio erit post.a. ñs ꝓbat: q: si nõ det aliqõ instans post.a.in quo non necio erit post.a. Et sit illud.b.tũc arguit ꝙ i.b. illa aia necio erit post.a.q: in.b.illa aia erit post.a. ⁊ in.b. non poterit ee qn illa aia erit post.a.igit in.b.illa aia necio erit post.a. pz ꝓna cũ maiori ⁊ mino: ꝓbat q: i.b.illa aia erit ergo tunc non poterit nõ ee. Si ergo in.b.erit post.a. in.b.non poterit non ee post.a. Ex hoc pz ꝓcedẽdũ ꝙ in .a.instanti hec aia necio erit: q: tunc erit ⁊ tunc nõ poterit nõ ee. ¶ Et si ex ℔ ꝓcludit ꝙ ℔ aia necio erit: negat ꝓna: quia lz tunc non poterit non ee ipsa tñ poterit non ee: q: cõtinue ante.a.poterit non ee cũ nũqz ante.a.erit. Silr nõ sequitur: In.a.instanti hec aia necio erit igit ℔ aia necio erit in.a.instanti: q: post.a.istãs non necio erit in.a.instanti cũ nunquã post.a.instans erit in.a.instãti. Et sic ꝓcedo ꝙ aliquando hec aia necio erit lz nõ necio erit in aliquo instãti. Item ꝓcedo ꝓnter iuxta aliquã obiectionẽ ꝙ hec aia post .a.instans erit eterna ⁊ ꝙ in.a.instanti non poterit non ee: nec post.a.instans poterit non esse. Et ex hoc non segt ꝙ ipsa necessario erit post.a.instans.

Contra ista dicta Arguit ꝓbãdo primo ꝙ in.b. instãti ℔ anima non necio erit post.a. Illã.b.instans non necio erit post.a.igit in.b. instanti hec aia non necio erit post.a.pz ꝓna: q: si.b.poterit non ee post.a.⁊ et oe ꝙ erit in.b.poterit nõ ee post.a.ans ꝓbat: q:.b.poterit nõ ee post.a. Illã ante.a.b.poterit nõ ee post.a.⁊ sic.b. ñ necio erit post.a. ¶ Secundo arguit sic: q: tunc demfato.b.hec aia poterit non ee. Illã hec aia poterit non ee tunc igit ⁊c.pz ꝓna: q: non refert ꝓponere vel postponere terminũ imediatũ modo ly tunc ẽ terminus imediat?. Silr hec ꝓpõ erit possibilis tunc hec aia non erit que significat priate istã aiam non ee igit tunc poterit ee ꝙ ℔ aia non ẽ: pz ꝓna ab officiãtibus ad officiatũ: Et ꝓnter segt ꝙ tũc hec aia poterit nõ esse. ¶ Tertio arguit sic: segt hec aia non erit igit tunc ℔ anima non erit: Ista ꝓna est bona sed poterit ee sic priate significat ꝑ ans igit poterit ee sic ꝓmarie significat ꝑ ꝓns. Et si sic: in.a.instanti hec aia poterit non ee: nõ ergo in.a.instanti hec aia necio erit ꝙ est ꝓcessum.

Ad hec respondet. ¶ Ad ꝓmuz nego illã ꝓnam .b.nõ necio erit post.a.ergo i.b.℔ aia nõ necessario erit post.a.nec ꝑ hoc ꝓbat: q: nihil ꝙ erit in.b. necessario erit post.a. Concessi.n. multotiẽs ꝙ hec aia nõ necessario erit post.b.⁊ ꝑ ꝓns nec aliqd aliõ ideo nihil qõ erit in.b.necio erit post.a.lz.n.b.non necio erit post.a.tñ in.b.instanti.b.instans necio erit post.a. sicut hec aia i.b. instanti necio erit post.a.imo et.a. instans nõ necio erit in .a.instãti: nec necio erit añ.b.tñ in.a.istanti.a. istãs necio erit: ⁊ in.a.instanti.a.instans añ b.istãs necio erit. ¶ Sz forte dubitat: in.d.instãti hec aia nõ necio erit in.a. instãti quia in.a.instanti.a.instans poterit non ee.a.imo.d.istãs. ¶ Silr in a.instanti hec aia nõ necio erit ante.b.q: i.a.instanti poterit ee ꝙ nullũ.b.erit igit ꝑ idẽ vr ꝙ in.b.instãti hec aia nõ necio erit post.a. ¶ Ad istõ dr negãdo ꝓnam: quia hec ꝓpõ nũqz erit necia.a.est nec illa.b.erit: sed ℔ bñ erit necia.a.fuit: vnde l.a.poterit nõ ee.a. tñ ꝓtinue post .a.instans erit necius.a.fuisse: sic poterit ee ꝙ añrps nũqz fuit vel erit ⁊ tñ cõtinue post.a.instans ℔ erit necia añ ps fuit: dato.n.in casu ꝙ in.a.instanti sor.erit alb? ⁊ i.b.instãti plato niger sigs ꝓponeret mihi in.a.instanti hoc album necio erit albũ: negare: hoc albũ in.a. instanti necio erit albũ hoc nigrũ: negare: q: nulla ista ꝙ vnqz erit necia: hoc albus est vel hoc nigꝙ erit. Sed si mihi ꝓponeret tertio in.b instanti hoc nigrũ necio erit post ℔ albũ: ꝓcedere ꝑ necitatem huius: in.b.hoc albũ fuit: lz.n.hoc albũ in.a. instanti poterit ee albus vel nõ albũ indfnter tñ post.a.instans nõ poterit hoc fuisse albus vel nõ albũ indfnter q: post.a.instans necium erit hoc fuisse albũ ãre ⁊c. ¶ Ad secũz argumentũ nego illã ꝓnam: hec aia nõ poterit ee tunc: ergo tũc hec aia poterit non ee. Et ad argumentũ q: in terminis imediatis nõ refert ꝓponere vel postponẽ: dico ꝙ verũ ẽ: in ꝓnoibus demfatiuis sz non in terminis aduerbialibus: vnde nõ segt: tunc oe aial fuit i archa noe ergo oe aial fuit tunc in archa noe: tunc ois hõ erit i ista domo igit ois hõ tunc erit in ista domo: sed cũ termino demfatiuo q ẽ ꝓnomen bñ segt: vt hoc necio erit igit necio hoc erit ⁊ eõ: ꝑ hoc pz ꝙ non segt: hec ꝓpõ erit possibilis tunc hec aia nõ est sic ꝓmarie significãs igit tunc poterit ee ꝙ hec aia non est: nec arguit ab officiãtib? ad officiatũ q: facio magnam dfiam inter has ꝓpõnes poterit ee ꝙ tunc hec aia nõ ẽ ⁊ tunc hec poterit non ee: p: ia est va ⁊ officiat mõ dicto: sz secunda est falsa ⁊ sic officiat: tunc hec erit possibilis ℔ aia nõ est que sic ꝓmarie significat vel significabit ãre ⁊c. ꝓna bona est sed añs est falsuz q: tunc hec erit necia hec aia ẽ: volendo ꝙ aia sit ita aia post suã separatiõnẽ sicut añ: Ita ꝙ ly aia large sumẽdo nõ dicat mihi actuationẽ alicuius ⁊c. ¶ Ad tertiũ argumentũ cũ dr hec aia nõ erit igit tũc hec anima non erit: ꝓcedo ꝓnam: ⁊ et ꝙ poterit ee sicut significatur ꝑ ꝓns. Et qñ vlteri? ꝓcludit ꝙ in.a. instanti hec aia poterit non ee ꝓcedo ꝓns: q: tunc hec aia poterit non esse demfando instãs crastine diei ⁊ tunc põt vel poterit esse .a.instans: q: possibile est ꝙ illud instans sit.a.instans. Si tamen ꝓcludit ex illo añte ꝙ tunc hec aia poterit nõ ee demonstrãdo illud instans ꝙ posui ee.a.nego ꝓnaz: sicut nõ sequit: poterit ee ꝙ tunc hec aia non erit igit tunc hec aia poterit non ee. Arguit.n.a sensu cõposito ad sensũ divisũ vnde non facio dfiam iter sensuz cõpositũ ⁊ sensuz divisũ ratione illi? termini hec aia sz rõne aduerbij: tunc. ¶ In argumento ꝓncipali vnũ aliõ ꝓcludebat vz ꝙ aliqõ eternum põt nõ ee illõ: ꝓcedo q: hec aia põt nõ ee ⁊ hec aia ẽ vel põt esse aliqõ eternũ: imo qdã ꝓcedũt ꝙ aliqõ eternũ est ⁊ illud põt non ee: q: terra pura iuxta centꝙ ẽ eterna ⁊ tamẽ põt ñ ee: q: sibi põt a priari aliqõ ꝓtũ: Et ꝓsilr dñt de igne puro. ¶ Sed hoc nõ est verꝙ q: nulla ꝑs ignis in spera sua ẽ eterna: q: sp ibi ẽ actio ꝑcessionũ oiuz ignitorũ ⁊ est i ꝓtinuo motu: nec et terra: q: illa terra que iã ẽ iuxta centrũ alias erit remota a centro ⁊ sic corrũpetur: non ergo volo dicẽ ꝙ aliqd ẽ eternũ ⁊ illud põt nõ ee: sed bñ cõcedo ꝙ aliqd qõ est eternũ põt nõ ee: q: hoc põt nõ esse: demfando illã aiaz ⁊ hoc est aliqd qõ ẽ eternũ vel põt ee aliqd qõ est eternũ: q: possibile ẽ ꝙ hoc est aliqd ꝙ ẽ eternum. Sepius.n.dixi ꝙ sensus cõpositus ꝓuertit cũ sensu divisõ vbi modus vtrobiqz ẽ ꝓmus termin? ꝓbabilis: Ideo ista ꝓuertunt pose est hoc ee eternuz qõ ẽ: ⁊ ℔ põt esse eternũ qõ est. Silr nego ꝙ aliqs hõ est ⁊ ille põt esse añrps sed ꝓcedo ꝙ aliqs hõ q est põt esse añrps: q: ℔ põt esse añrps ⁊ hoc est aliqs hõ q est vel põt ee aliqs hõ q ẽ: quia possibile est hoc ee aliquẽ hoiez q est. ¶ Silr qlz hõ est ⁊ nullus illoꝙ põt de nouo gñari ⁊ tñ aliqs hõ q ẽ põt de nouo gñari: q: añrps põt de nouo gñari ⁊ ipse ẽ hõ q est vel põt esse hõ qui est igitur ⁊c.

Contra istam responsionẽ arguit sic: naz si aliqõ eternũ põt non ee ponatur ergo ꝙ aliqõ eternũ nõ sit: quo admisso ꝓpono tibi aliqõ eternũ ñ ẽ: quo ꝓcesso: segt ꝙ tu ꝓcedis ipolẽ ergo male rñdes. Si negas ipsũ g? negas positũ ⁊ ꝑ ꝓns male rñdes. Si dr q. illa aliqõ eternũ põt nõ ee nõ dz poni i esse ꝓp incõueniẽs qõ segt vt deductũ ẽ: ⁊: possibili posito in esse nõ segt incõueniẽs: Si ergo aliqõ eternũ põt nõ ee igit ponere ꝙ aliqõ eternũ nõ ẽ non segt incõueniẽs ⁊c. ¶ Itẽ si aliqõ eternũ põt nõ ee illõ eternũ vel ẽ vel nõ ẽ. Si illud eternũ ẽ ⁊ illud põt non ee ergo aliquod eternũ

est ⁊ illud potest non esse quod est negatum. Si illud eternum non ē igit aliqd̄ eternũ non ē: ꝙ est impossibile: quia nēcio oē eternũ est: ⁊ ꝓña pz ab iferiori ad suũ supius negatione postposita. ¶ Ad p^m rñdet negãdo illũ casũ aliquod eternũ non ē: ⁊ cũ dr possibili posito meē non segt ī conueniens: ꝓcedo mõ illa non ē possibilis aliqd̄ eternuz non ē sz ipossibilis. Si.n. poneret illa q̄ ē possibilis: aliqd̄ eternũ pōt non eē bñ admitteret eã: vñ pz ꝙ hõ pōt nõ eē ⁊ tñ si poneret ꝙ hõ non eēt non admitteret talis casus. Silr albũ pōt eē nigꝝ ⁊ tñ si poneret ꝙ albũ eēt nigꝝ nõ admitteret: q: nõ ponit pole sz ipole: ꝓpterea sic ñ segt: albũ pole est eē nigꝝ igit pole est albũ eē nigꝝ hõ pōt nõ esse igr pōt eē ꝙ hõ nõ sit: sic nec segt aliqd̄ eternũ pōt nõ esse igit pole ē aliqd̄ non eē: q: arguit a sensu diuiso vero ad sensuz cõpositũ fãm. ¶ Ad aliõ dico ꝙ illõ eternuz ꝙ pōt nõ esse nõ est. Et nõ segt illõ eternũ nõ est igit aliqd̄ eternũ non ē: lz arguat negatiõe postposita: q: arguit ab inferiori de p accñs ad suũ supius: mõ hc arguẽdo uõ vz ꝓña: nisi cũ debito medio. Jõ vñ segt: hoc eternũ nõ ē ⁊ hoc eternũ ē aliqd̄ eternũ ergo aliqd̄ eternũ nõ ē: sed añs manifeste asserit ꝓdictionez. In alijs ēt ē ꝓsilis fallatia: vñ non segt. Iste nõ est igit hõ nõ ē hoc aial nõ est igit aial non ē: hoc coloratũ nõ est igit coloratũ nõ ē: ꝓp cãz dictã. Ubi tñ argueret cũ debito medio eēt bonũ arg^m sed cõtinue añs eēt falsum ⁊ ipole q̄re ⁊c. ¶ Ex dictis pōt elici rñsio ad 3^m arg^m ꝑncipale qñ arguebat: qñcũq̄z ß aia erit incorruptibilis ipsa nēcio erit sed qñcũq̄z ß aia erit ipa erit incorruptibilis ergo ipsa nēcio erit: ꝓcedo ꝓñaz ⁊ ꝓñs: q: in quolz instãti in quo ß aia erit i eodẽ ipsa nēcio erit: vñ tã in.a. q̄z in.b. ipsa nēcio erit vt ꝓcessũ ē: verũtñ nego illam maiorẽ vz ꝙ qñcũq̄z ß aia erit incorruptibilis ipa nēcio erit: quia imediate post hoc ipa erit incorruptibilis ⁊ tñ nõ imediate post hoc nēcio erit: Istaz imediate post ß nõ poterit corrũpi: q: nihil pōt corrũpi nisi qd̄ est gñabile sz ß aia nõ est gñabilis q: nõ educibilis eēntialr de po^a mãe igit ipsa non pōt corrũpi ⁊ ꝙ ꝓñs ipa est incorruptibilis ⁊ tñ vt pz non nēcio est vel erit. Et tunc ad ꝓbationẽ qñ arguebat: qñcũq̄z ß aia erit q̄ nõ poterit nõ eē ipsa nēcio erit. Sz qñ cunq̄z ipsa erit incorruptibilis ipsa erit q̄ nõ poterit nõ eē: igit qñcũq̄z ipsa erit incorruptibilis ipsa nēcio erit. ¶ Huic dicit ꝓcedo ꝓñaz ⁊ maiorẽ: sed nego minorẽ: q: imediate post ß hec aia erit incorruptibilis cũ nũq̄z poterit corrũpi ⁊ tñ ipa nõ imediate post ß erit q̄ nõ poterit nõ eē. Et tũc ad argumentũ qñ arguit: si nõ: stet ergo oppositũ: ꝙ hec aia erit incorruptibilis qñ poterit nõ eē ⁊ sit ꝙ ī.d. instãti: admitto: Et tunc pz ꝙ nõ segt: in.d. instãti ß aia poterit ñ esse igit in.d. instanti ß aia poterit corrũpi. Et nõ soluz de aia itellectiua nõ tz ß ꝓña: imo ēt i alijs nõ vz: vñ nõ segt Adã pōt nõ eē igit adã pōt corrũpi añs. n. est vera ⁊ ꝓñs falsuz. Si.n. adã posset corrũpi Adã posset eē: qd̄ ē falsuz quia nihil ꝙ fuit pōt regenerari ꝑ Arist. in 2° de gñatiõe. Et notãdũ ꝙ in hoc ꝙ dico aiaz añrpi post suũ esse nēcio fore: secludo potentiã sup nãlez ⁊ nõ dubito ꝙ postquaz aia añrpi erit ipsa ꝓtingenter erit: q: de^o ꝓtinue postq̄z erit poterit ipsã anichilare. Et sic tũc poterit ñ eē: assignato. a. sine b. loquo: ergo pcise nãlr cũ dico ꝙ in. a. vel in. b. hec aia nēcio erit: q: nõ est plicuz dicẽ ꝙ ß aia postq̄z erit poterit nõ eē: q: nõ poterit alterari cum ipsa erit indiuisibilis igitur tunc poterit non esse quare ⁊c.

Amplius ad ꝑncipale arguit sic: ß aia nõ ꝓtingẽter erit ⁊ erit g^o nēcio erit: pz ꝓña cũ minori ⁊ maior ꝓbat. Aliq̄ ꝓpõ significat ꝑma^e ꝙ ß aia nõ ꝓtingenter erit q̄ ꝑma^e significat vera g^o vera ē ꝙ ß aia non cõtingenter erit: pz ꝓña ⁊ añs ꝓbat. Istã ß ꝓpõ: ß aia non cõtingenter erit q̄ ꝑma^e significat vera significat ꝑma^e ꝙ hec aia nõ cõtingenter erit ⁊ ß ē aliq̄ ꝓpõ igit aliq̄ ꝓpõ significat ꝑmarie ꝙ hec aia nõ cõtingenter erit q̄ ꝑmarie significat vera. ¶ Scõo arguit sic: hec aia erit nēcio ergo ß aia nēcio erit: pz ꝓña a sil'i: q: bñ segt hec aia erit contingenter igit hec aia ꝓtingenter erit: sz añs ꝓbat: ß aia ī.a. instãti erit nēcio igit hec aia erit nēcio: pz ꝓña eo ꝙ ly erit est ꝑmus terꝰ ꝓbabilis rõne cuiꝰ ꝓpõ illa bz ꝓbari ꝑ demonstratiua instantis vel tpis añs ꝓbatur. Istã hec aia in .a. instanti erit ⁊ hec aia in. a. instanti nõ poterit nõ esse igr hec aia ī.a. instãti erit nēcio: pz ꝓña ab exponentibꝰ ad expositũ: ⁊ añs est supꝰ ꝓcessũ. ¶ Tertio arguit sic ⁊ signo illã ꝓpõnẽ ß aia erit q̄ sit. a. tũc. a. fuit vera sic pz: q: añrpz fore fuit vera: pono ergo ꝙ. b. sit illa. a. fuit vera: tũc sic. b. est ꝓpõ nēcia ergo ß aia nēcio erit: pz ꝓña: q: segt. a. fuit vera igit hec aia erit ꝓña bona añs ē nēciuz igit ⁊ ꝓñs: ꝙ añs sit nēciuz ꝓbo: q: añs ē vna ꝓpõ de ptõ va igit nēcia patet ꝓña: Juxta cõe allegatũ vz ꝙ ois ꝓpõ de preterito vera ē necessaria.

Ad hec rñdet. ¶ Ad p^m negãdo illã ꝓñaz. Aliq̄ propõ significat ꝑmarie ꝙ hec aia nõ cõtingenter erit q̄ ꝑmarie significat vera ergo vera est ꝙ hec aia nõ cõtingẽter erit: q: añs ē vera vt ꝓbatũ ē ⁊ ꝓñs fãm. Ad cõcludendũ ergo illud ꝓñs debẽt sumi ꝑ añte ꝙ aliq̄ est ꝓpõ q̄ ꝑmarie significat ꝙ ß aia nõ ꝓtingẽter erit ꝙ sz est q: nulla ꝓpõ significat ꝑmarie ꝙ hec aia nõ ꝓtingenter erit nisi ista hec aia nõ ꝓtingẽter erit q̄ ꝑmarie nõ significat vera sed falsuz. ¶ Ex isto pz ꝓcedẽdũ ꝙ. a. ꝓpõ significat ꝑmarie boiez eē asinũ q̄ significat ꝑmarie sic ē: q: ß ꝓpõ hõ est asinꝰ q̄ ꝑmarie significat boiez esse asinũ ꝑmarie significat sicut ē ⁊ est aliq̄ ꝓpõ igit ⁊c. ¶ Et si dr ꝙ ß ꝓpõ non ē ꝓgrua hõ est asinꝰ q̄ ꝑmarie significat sicut ē dico ꝙ est ita ꝓgrua sicut ista hõ currit q̄ moueꝰ: q: ly hõ ē gñis cõis. ¶ Itẽ ꝓcedit ꝓñter ꝙ aliq̄ ꝓpõ significat ꝑmarie hominez esse que significat ꝑmarie falsum: pz de ista hõ est: que significat ꝑmarie falsum ⁊c.

Sed forte instat adhuc ꝓbãdo ꝙ hec ꝓpõ est vera: hec aia nõ ꝓtingenter erit: q: hec ꝓpõ in. a. instãti erit va sz tũc ipsa ñ aliter significabit ꝑmarie q̄z nunc significat igit vr ꝙ iã sit va: negat ꝓña: q: lz tunc non aliter significabit q̄z mõ significet ꝑmarie: tũc tñ suũ significatũ ꝑmariũ erit vera qd̄ mõ est falsũ: ß. n. ꝓpõ hec aia nēcio erit nõ ꝓp hꝰ dr falsa ⁊ aliqñ va q: significet ꝑmarie aliter q̄z tunc significabit: sz q: tũc significatũ suũ ꝑmariũ erit vera ⁊ mõ falsũ. Si. n. tle modꝰ arguẽdi valeret ego ꝓbarẽ ꝙ ois hõ currit ⁊ ꝙ hõ ē ois hõ ꝙ añrpz est ⁊ fuit ⁊ ꝙ adã ē ⁊ erit. Si ꝓpõ dr va vl falsa ꝓp ñ mutationẽ significati ꝑmarij: Certũ ē. n. ꝙ multe ꝓpõnes mutant a vitate in falsitatẽ absq̄z mutatione suoꝝ significatoꝝ ꝑmarioꝝ. vñ nõ segt: ß ꝓpõ q̄cũq̄z demr̃ata iã significat ꝑmarie vera ⁊ tũc significabit ꝑmarie falsũ igit mutabit significatũ ꝑmariũ q: idẽ significatũ qd̄ mõ ē vera alias erit falsum. ¶ Ad 2^m cũ dr hec aia erit nēcio: igit ß aia nēcio erit: nego ꝓñaz ꝓp mutationẽ ꝑmi ēmini ꝓbabilis. In ista .n. ß aia erit nēcio ē ly erit ꝑm^o termin^o ꝓbabilis ⁊ va ē vt ꝓbatũ fuit. Et ī ista ꝓpõne ß aia nēcio erit ly nēcio ē ꝑm^o termin^o rõne cui^o ꝓpõ bz expõi ꝑ duas exponẽtes quaꝝ vna est falsa vz hec aia nõ poterit nõ eē: q: hec ꝓpõ significat assertine ꝙ nihil poterit ipedire ꝓductionẽ hui^o aie qd̄ est falsũ: q: ꝓtinue añ. a. instãs hec aia poterit ipediri ne ꝑducat ad esse. Si in. a. instãti hec aia nõ poterit ipediri: q: tunc erit: iõ in. a. instanti hec aia nēcio erit ⁊ tũc nõ poterit nõ eē: vñ ego ꝓcedo ꝙ in quocũq̄z instãti i quo ß aia non erit poterit eiꝰ ꝓductio ipediri sed in nullo instãti in quo ß aia erit poterit eius ꝓductio ipediri: q: nõ vr a quo debẽt impediri. ¶ Et tũc ad silitudinẽ qñ arguit sic: ꝙ bñ segt: hec aia erit ꝓtigẽter igit hec aia cõtingẽter erit: ergo ꝑ idẽ segt hec aia erit nēcio igit hec aia nēcio erit. ¶ Huic dr negãdo silitudinẽ q: in p^a arguit ex ipoli ad vera ⁊ ī 2^a ex vero ad falsũ: hec. n. ꝓpõ ē ipolis hec aia erit ꝓtingenter quia si hec aia erit ꝓtingẽter. Aut igit in. a. instãti erit ꝓtingenter: Aut añ. a. Aut post. a. nõ in. a. nec post. a. q: tã in .a. quã post. a. hec aia nēcio erit: nec ēt ante. a. q: ante. a. ß aia nõ erit: Jõ tunc non erit ꝓtingenter.

Contra istam rñsionẽ arguit ꝓbãdo ꝑ idẽ ꝙ hec ē ipolis: hec aia cõtingenter erit: q: si hec aia ꝓtingẽter erit ergo hec aia in. a. instanti vel añ vel post ꝓtingẽter erit qd̄ ē falsuz ⁊ ipole 2^m hanc viã. ¶ Dr ꝙ nõ vz hec ꝓña: hec aia ꝓtingenter erit ergo hec aia in. a. instãti ꝓtingẽter erit vel añ. a. vel post. a.

quia non sequitur hec aia contingenter erit igitur hec aia in aliquo instanti ꝓtingēter erit: q: ppō illa nō hz vificari p instanti ex quo vbū substātiuū nō ē prim⁹ termin⁹: sz hec p: opō hec aia ꝓtigēter erit bñ hz vificari p instāti: q: vbū futuri tpis substātiuū ē pm⁹ termin⁹: ex q bñ seqt̄ q ß aia in aliquo instāti erit ꝓtigēter: pz ergo q nō seqt̄: ß aia erit necio: igit̄ hec aia necio erit: q: añs requrit instās p sui vificatiōe ⁊ nō ꝓñs pp cāz dictā. Exēplū hui⁹ alibi hr̄: vñ nō segtur: Tu eris oīs hō ergo tu oīs hō eris: Adaz fuit oīs hō igit̄ adā oīs hō fuit: q: casu posito staret cuiuslz añtis veritas sine vitate ꝓñtis: Ita in ppposito: ex quo seqt̄ p locū oppositi q hec ꝓña nō vz hec aia cōtingēter erit igit̄ ß aia erit ꝓtingēter q: añs ē vex vt pz ⁊ ꝓñs flz vt ē deductū quare ⁊c̄. ¶ Ad 3ᵐ argᵐ admisso casu nego istā, ꝓñaz. b. est ppō necia ergo hec aia necio erit: q: casu possibili in hᵒ instanti añs ē vex ⁊ ꝓñs falsū: vt posito q. b. ꝓuertat̄ cuz necio: pz q. b. ē ppō necia ⁊ tñ ß aia nō necio erit sz pcise contingēter: ex quo pz q nec alia ꝓña vz. A. fuit vex igit̄ ß aia erit: supposito q. a. ꝓuertat̄ cū vo: imo nec seqt̄. a. fuit vex significādo pmarie sicut mō significat igit̄ ß aia necio erit: q: dato p ymaginationē q hec aia fuisset ēt sit ānichilata añs ē vex ⁊ ꝓñs falsū. ¶ Mō obstāte hoc: ꝓcedo illā ꝓñam de mā solū q: si. a. fuit vex imediate igit̄ hec aia ē vel nō est. Si nō ē erit ⁊ si ē adhuc erit: q: si ipsa eēt necio esset. Et tūc ad arᵐ: illa ꝓña ē bona añs est neciuz q: ppō vera de pterito ergo ⁊ ꝓñs. ¶ Rñdet̄ negādo ꝓñaz illā. b. est ppō va de ptō igit̄. b. est neciuz: q: cū hoc q ē ppō vera de ptō depēdet a futuro q: ex eo q aia añxpi erit. a. mentale fuit vex: vbi. n. aia añxpi nō deberet eē. a. mētale nunquā fuisset vex. Et sic pz q eius vitas depēdet a futuro. Sed nō ita foret dōz in alijs ppōnib⁹ de ptō: hec. n. tu fuisti hō est necia q: va ⁊ affirmatiua de ptō nō depēdēs a futuro q: non ex eo q sic erit vel nō sic erit q tu fuisti, vl' non fuisti hō. ¶ Ex hoc pz q hec ppō de⁹ voluit añxpm fore vel hāc aiam fore est va de ptō depēdēs a futuro: q: si hec aia erit deus voluit hāc aiam fore: ⁊ si nō erit deus noluit ipsā fore. Sil'r si añxps erit de⁹ voluit q añxps erit ⁊ si añxps nō erit nec est nec fuit: de⁹ noluit q añxps erit. Et ꝓsimiliter dico in alijs q hec ppōnes aliqs hō scivit q añxps erit: deus asseruit vel reuelauit q hec aia est futura sunt de ptō ve ⁊ affirmatiue non tñ sūt necie q: illa vitas veritatib⁹ futuris dependētiaz hñt. ¶ Cōtra istā rñsionē arguit̄ pbādo q. b. est necia. Illā oē q fuit neče ē fuisse sz. b. veritas fuit igit̄ neče ē. b. vitatē fuisse. Et vltra si neče ē. b. veritatē fuisse neče est hāc aiam fore: q: facio illā ꝓñaz ß vitas mētalis fuit igr̄ ß aia erit ꝓña ē bōa ⁊ añs ē neciuz igit̄ ⁊ ꝓñs. ¶ Rñdeo negādo pmā ꝓñaz q: ex maiori de sensu diuiso ⁊ minori sine mō nō seqt̄ aliq̄ de sensu cōposito cū nulla talis sit alicui⁹ q̄ titatis vt alias pbaui. Jō ex his premissis seq non pōt sed ex eisdē solū seqt̄ q hāc vitatez necesse ē fuisse qd̄ vex ē: q: hāc ppōnē neče ē fuisse. Sz ß propō est ß vitas igit̄ hāc vitatē neče ē fuisse: lz. n. a. vl'. b. fuisse vex dependeat a futuro tñ nullū illax fuisse depēdet a futuro. In alijs terminis ñ vz ꝓsil'is mod⁹ arguēdi: vñ nō seqtur: oēm planetā lucentē in illa domo neče ē eē: sol est planeta lucēs in illā domū igit̄ neče ē solē lucentē in illā domuz eē: sed bñ seqt̄ in sensu diuiso q solē lucentē in illā domuz neče ē eē qd̄ est vex. Etiā nō seqt̄ cū nota cōtingētie vt oēz hoiez ꝓtingēs est eē: risibile est hō ergo ꝓtingens ē omne risibile eē: sed bñ seqt̄ in sensu diuiso: oē risibile contingens est eē q̄re ⁊c̄. ¶ Jtē arguit̄ ꝑ aliā rñsionē q̄ fuit q si. a. est ppō va ⁊ affirmatiua de ptō nō dependēs a futuro q illa est necia. Illā aliq̄ ppō ē hmōi q̄ est pcise contingens ergo rñsio falsa añs pbat̄. Et assigno istā: Tu fuisti tantus q̄ztus ē plato: ponēdo q tu ⁊ plato sitis eq̄les ⁊ sic cōtinue fuistis sz q pla. ꝓtinue augumētabit̄ post ß absqz tui augmētatiōe. Isto posito pz q illa ppō ē va de ptō affirmatiua non dependēs a futuro: q: quocūqz futuro dato qd̄ vel sic erit vel non sic erit nō min⁹ tu fuisti tātus q̄zt⁹ est plato. ¶ Ad istō rñdet̄ q nūq̄z ꝓcessi illā ꝓditionalē: si. a. ē affirmatiua va de ptō ñ dependēs a futuro q. a. ē necessariū: sed bñ dixi q vitas. a. dependet a futuro ⁊ ex ß arguebā postea. a. non esse necium. Unde in multis alijs casibus manifeste hr̄ q aliq̄ ē ppō va ⁊ affirmatiua de ptō non dependens a futuro q̄ nō est necia sicut cōiter ꝓtigit i terminis cōpositis: vt so:. fuit tant⁹ quātus fuit pla. ¶ Tu fuisti ita bonus: alb⁹: vel pulcher sicut tu fuisti: ⁊ nō solū i terminis cōpositis sed ēt simplicib⁹. Uñ dato q nūq̄z currisset aliqd nisi hō hec eēt va: oē currēs fuit hō i terminis simplicib⁹: ⁊ tñ non ē necia dato q post hoc instās currēt multa aiata q̄ non erūt hoies imo tūc erit falsa: hoc iteruz contingit in ppōnibus singularibus: dato cū priori casu q nunq̄z hō currebat nisi tu tūc hec est va. ¶ Tu oē currēs fuisti: ⁊ tñ non ē necia q: aliqñ erit falsa. ¶ Sil'r hec ē va. Tu solū fuisti p annū supposito in casu ⁊ tñ illa nō ē necia immo ꝓtinue post hoc erit falsa. Et sic de alijs multis i q̄bus pz q non oīs ppō va ⁊ affirmatiua de ptō nō depēdens a futuro ē necia: sed q̄lz talis bñ foret necia sine syncathegoremate ⁊ termio cōposito vel equalēte. ¶ Per hoc pz q ppōnes supi⁹ adducte nō hñt istantiā nec locū. ¶ Et notanter dico termino cōposito ⁊ nō cōplexo: quia alique sūt ppōnes ve de ptō non depēdentes a futuro in quibus non ē synca^ma nec termin⁹ cōplexus q̄ tñ non sunt necie sed aliqñ erūt false sicut pz de istis: tu fuisti hō pñs: tu fuisti ens futux: q: seqt̄ tu fuisti hō pñs: igitur tu fuisti hō q est vel q̄ est: tu fuisti ens futux ⁊ tu fuisti ens q erit. mō pz q qdlz istox ꝓñtium aliqñ erit falsuz q̄re ⁊ añtia. ¶ Sed forte dr̄ nōne hoc ē de termino cōplexo tu fuisti hō pñs: dico q nō sz de termino cōposito: voco. n. terᵐ cōplexū pcise cōpositionē vbalē ⁊ ñ oēz terminū cōpositū ex adiectiuo ⁊ substātiuo: vñ qlz termin⁹ cōplexus est terminus cōposit⁹ ⁊ non eō hec. n. tu fuisti hō q ē de termio cōplexo ⁊ cōposito dr̄: sz hec tu fuisti hō pñs de termino cōposito ⁊ nō cōplexo noiat̄. Uoco. n. terminū cōpositū omne cōplexū impfectū vt hō q ē: so:. q currit ⁊ oē aggregatū ex adiectiuo ⁊ substātiuo vt hō alb⁹ hō niger. Et sic de alijs: dixi ēt vel equalēte pp talē ppōnē: Tu fuisti pñs: que ē in terminis simplicib⁹: ppō affirmatiua va de ptō i dependēs a futuro ⁊ tñ non ē necia: Sz aliqñ erit falsa vt patet p bonitatē hui⁹ ꝓñe: Tu fuisti pñs igit̄ tu fuisti qd̄ ē ex quo ly pñs non ē termin⁹ āpliatiu⁹ nec distrahēs. Propterea nō seqt̄: tu fuisti futur⁹ ergo tu fuisti q eris pp ampliationē illius pticipij futurus. Sed bñ seqt̄: tu fuisti hō futurus igit̄ tu fuisti hō q erit q: ly futur⁹ iā āpliatiue non tenet̄ sed pcise noiat̄r pp subtm ꝓiunctū qd̄ determinat ⁊ non vbum rōne distantie quare ⁊c̄.

Amplius ad pncipale arguit̄: oē qd̄ erit necio erit; sz hec aia erit igit̄ ß aia necio nō erit: pz ꝓña cū minori ⁊ maior pbat̄. Aliqd qd̄ erit necio erit ⁊ nihil est vel erit aliqd q erit necio qn illd̄ erit igit̄ oē q erit necio erit: pz ꝓña ab exponentibus ad expositum. ¶ Secō arguit̄ sic: Necio ß aia erit vel hec aia non erit sed non hec aia nō erit igit̄ necio hec aia erit: pz ꝓña a disiunctiua cū ꝑdictorio vni⁹ ptis ad alterā ptē ⁊ minor ē va: quia eqpollet isti hec aia erit rōne illax duax negationuz. Sed maior pbat̄: hec aia erit vel hec aia non erit ⁊ ñ pōt esse qn hec aia erit vel ß aia non erit igit̄ necio hec aia erit vel hec aia non erit: pz ꝓña ab exponētib⁹ ad expositum. ¶ Tertio arguit̄ sic: Et pono q hec ppō ß aia erit sit oē. a. ⁊ q̄ro vtx. a. sit neciuz vel nō. Si. a. est neciuz hēo ppositum. Si non ē necium ergo. a. pōt eē falsū: ⁊ iā ē vex ⁊ fuit vex igit̄. a. pōt icipe eē falsū: ꝓñs iplicat ꝑdictionē igr̄ ⁊ añs: pbat̄ q: si. a. pōt incipe eē falsū: ponat̄ ergo q. a. icipiat eē falsū: ⁊ q̄ro vtx icipit p pōnez de pñti vl' p remotionē. Si p positionē de pñti igit̄. a. est falsū ⁊ p ꝓñs ß aia non erit. Et seqt̄ hec aia nō erit igit̄ imediate añ hoc fuit vex q hec aia nō erit ⁊ p ꝓñs imediate añ ß. a. fuit falsū: ⁊ sic pz q. a. non incipit eē falsū p positionē de pñti: q: nūc est falsū ⁊ imediate añ nūc fuit falsū. Si āt dr̄ q. a. incipit esse falsū p remotionē de pñti igit̄. a. non est falsū igit̄ hec aia erit igit̄ imediate post hᵒ erit vex q hec aia erit. Nō sequitur. a. non est falsum nec imediate post hoc erit falsū igitur. a. non incipit esse falsum per remotionem de presenti quare ⁊c̄.

Ad hec respondetur. Ad primũ dubitando illaz consequentiã: oẽ ꝙ erit nẽcio erit sed hec aia erit ergo ⁊c̃.q: ly nẽcio põt determinare ly erit verbũ principale vel ly erit vbũ ipeditũ: prio ꝰ ꝓcedo ꝓñaz ⁊ nego maiorẽ. Et ad ꝓbationẽ nego ꝓñam: q: in exponẽte negatiua determinat modus vbũ ipeditũ ⁊ in exposita vbũ principale. ¶ Si aũt in maiori determinat ly nẽcio vbũ ipeditũ ꝓña non vz: q: in minori deberet idẽ ab eodez terminari ⁊ i ꝓclõne nõ deberet modus inuenri cui ꝰ opositũ fiebat in syllõ ꝑdicto: tã debuisset sic argui. oẽ ꝙ erit nẽcio erit: sed hec aia erit nẽcio igit̃ ß aia erit: ꝓña ẽ bona ⁊ totũ ꝓñs est verũ. ¶ Juxta hoc põt ꝓcedi ꝰ: ꝙ hec aia q̃ erit nẽcio erit: ⁊ tñ hec aia q̃ erit p̃cise ꝓtingẽter erit: dato ꝙ in pria modus determiet vbũ ipeditũ ⁊ i 2ª vbũ ꝑncipale. ¶ Simil'r ꝙ oẽ ꝙ nẽcio ẽ erit ⁊ tñ aliqd qõ est põt nõ eẽ admisso vt pri ꝰ ꝙ ly nẽcio determiet vbũ ipeditũ. ¶ Itẽ concedo qõ fuit nẽcio fuit: ⁊ tñ aliqd qõ fuit ñ nẽcio fuit. Et sic de alijs multis q̃ sequũt̃ ꝑp distinctionẽ iam dataz. ¶ Ad 2ᵐ arᵐ tã dubito itez ꝓñaz: eo ꝙ ly nẽcio p̃t determinare solũ ꝑmã cathe^cam subsequẽtẽ aut totã disiũctiuã: prio mõ ꝓcedo ꝓñaz ⁊ nego añs ꝑ pª pte. Et tũc ad ꝓbationez: qñ arguit̃: hec aia erit vel hec aia nõ erit ⁊ nõ põt esse qn hec aia erit vel hec aia nõ erit ergo nẽcio ß aia erit vel aia non erit: nego ꝓñam: nec arguit̃ ab exponẽtib ꝰ ad expositũ: q: ꝓñs ẽ vna disiũctiua ypothetice ⁊ nõ cathe^ce probabilis ex quo ei ꝰ nota ꝑ nihil determinat̃. Si autẽ ly nẽcio determinat totã disiũctiuã subsequẽtẽ ꝓcedo totum añs ⁊ nego ꝓñaz. Et ad ꝓbationẽ nego ꝙ arguat̃ a disiũctiua ad alterã ꝑtẽ saltiz ꝑncipalẽ cũ ꝑdictorio vni ꝰ ꝑtis: q: ꝓñs illud non ẽ ꝑs ꝑncipalis disiũctiue: q: modus nullius partis ꝑncipalis ẽ ꝑs sz toti ꝰ disiũtiue modalis imo nec sequit̃: nẽcio añxp̃s erit vl'null ꝰ añxp̃s erit sz ñ nẽcio añxp̃s erit igit̃ nullus añxp̃s erit: q: nõ arguit̃ cũ ꝑdictorio vnius partis sed cũ vna ꝓpõne iptinente. ¶ Ex hac distinctione segt̃ ꝙ nẽcio hec aia erit vel hec aia nõ erit ⁊ tñ p̃cise ꝓtingenter hec aia erit vel hec aia non erit: pz dato ꝙ modus in pria determinet notã disiunctiõis ⁊ i scõa ad eãdẽ exclusiue terminet̃: nẽcio hec aia erit vel hec aia ñ erit ⁊ tñ nec nẽcio ß aia erit nec nẽcio ß aia ñ erit: pz vt pri ꝰ. ¶ Ad 3ᵐ argumentũ cũ q̃rit̃ vtez. a. sit nẽciuz vel nõ: dico ꝙ nõ. Et ꝓcedo ꝙ. a. ẽ vez ⁊ p̃t eẽ flz ⁊ p̃t icipe eẽ flz tã ꝑ põnẽ de pñti q̃z ꝑ rẽotionẽ eiusdẽ. Et tũc cũ dr̃. a. ẽ falsũ gº ß aia ñ erit: nego ꝓñaz. sic nõ segt̃: ß deꝰ ẽ est falsa igit̃ deꝰ nõ est. Stat. n. ꝙ hec sit falsa ß aia erit ⁊ tñ ꝙ hec aia erit: sz vez est ꝙ tũc non significaret ꝑmarie hãc aiaz fore sz vnũ aliõ falsũ qõ non ẽ distincte assignandũ: ꝑ ß ergo pz ꝙ nõ segt̃ a. non ẽ falsũ igit̃ hec aia erit: q: ex negatiua nõ segt̃ affirmatiua: imo nec segt̃. a. non ẽ falsũ ⁊ imediate post nunc erit falsũ igit̃ ß aia erit: q: cũ toto añte stat ꝙ ß aia nõ erit.

Sed forte diceret qs hic ad extiguẽdũ istã cautelã ponẽdo ꝙ. a. sit ꝓpõ mẽtalis q̃ non põt mutare significatũ ꝑmariũ eo ꝙ nãl'r significat ⁊ non ad placitũ: quo posito pz ꝙ. a. ẽ falsũ ⁊ ꝑmarie significat hanc aiaz fore. ¶ Rñdeo itez ꝙ. a. icipit eẽ falsum de possibili ꝑ põnẽ de pñti vz. a. nũc ẽ falsũ ⁊ nũquã añ ß fuit falsũ. Et tũc ad arᵐ. a. ẽ flz ergo ß aia ñ erit: ꝓcedo ꝓñaz: Et tũc vltra hec aia nõ erit ergo imediate añ nũc fuit vez ꝙ hec aia nõ erit: ꝓcedo ꝓñaz. Et tũc cũ inferẽt̃ ꝙ. a. imediate añ nunc fuit falsũ: nego ꝓñaz: q: cuz toto casu stat ꝙ nullũ. a. fuit: sed oẽ. a. nũc prio ẽ. Vbi tñ cũ toto casu poneret̃ ꝙ. a. imediate añ nũc fuit: nego illã. a. põt icipe eẽ flz: q: includit ꝑdictoria vt arguebat̃ pri ꝰ. Et sic pz ꝙ illa ꝓña non vz. a. ẽ vez ⁊ põt eẽ falsũ ergo põt incipe eẽ falsuz: q: añs est vez vt pz ⁊ ꝓñs ẽ ipoꝰle: q: admisso ꝙ. a. incipit eẽ falsũ imediate segt̃ ꝙ ß aia erit ⁊ ß aia nõ erit.

Contra istam rñsionẽ arguit̃ sic. a. ẽ vez ⁊ erit flm ergo icipit vl'icipiet esse falsũ: ista ꝓña ẽ bõa ⁊ añs ẽ poꝰle igr̃ ⁊ ꝓñs. Et ꝙ añs sit poꝰle pz: q: vna ꝑs ẽ vã ⁊ 2ª poꝰlis vt ẽ ꝓcessũ ponat̃ ꝑp ꝙ. a. sit i mẽte ne fiat cauilatio ꝑp scõaz significationẽ ⁊ ꝙ ipsũ. a. din añ hoc fuerit. ¶ Scõo segt̃. a. ẽ vez ⁊ põt eẽ falsũ gº p̃t eẽ flz postq̃z fuit vez: ex qº post modũ segt̃ ꝙ. a. põt incipere esse falsum: primã ꝓñaz pbo: q: si. a. ẽ vez ⁊ põt esse falsũ põt mutari a vitate in falsitatẽ ⁊ si sic põt esse falsũ postq̃z fuit vez q̃re ⁊c̃. ¶ Ad pm dr̃ ꝓcedendo ꝓñaz: ⁊ negãdo ꝙ añs sit poꝰle: ⁊ ꝓcedo ꝙ vna ꝑs ẽ vã ⁊ reliq̃ poꝰlis ex quonõ segt̃ ꝙ añs sit poꝰle: sic nõ segt̃: si sti ꝰ copulatine hoc ẽ vez ⁊ hoc ẽ falsũ vna ꝑs est vã ⁊ reliqua possibilis igit̃ tota copulatiua poꝰlis: q: sic ꝑbarẽ quãlz copulatiuã factã ex ꝑdictorijs ꝓtingẽtib ꝰ eẽ poꝰlez. ¶ Opz gº addere in añte ꝙ q̃lz ꝑs sit alteri cõpoꝰlis qõ in mente est falsũ nõ. n. ẽ poꝰle ꝙ. a. sit vez ⁊ erit falsũ: sic non ẽ poꝰle ꝙ hec aia erit ⁊ hec aia non erit. Segt̃. n. a. est vez igit̃ ß aia erit. a. erit falsũ igit̃ hec aia ñ erit ⁊ sic segt̃ ꝑdictio. ¶ Ex isto statim segt̃ rñsio ad 2ᵐ arᵐ negãdo hãc ꝓñaz. a. ẽ vez ⁊ põt eẽ falsũ igit̃ põt eẽ falsũ postq̃z fuit vez: q: ipoꝰle ẽ ꝙ hoc demrato. a. sit falsũ postq̃z fuit vez. q: segt̃: vt pri ꝰ. a. est falsũ igit̃ hec aia nõ erit. a. fuit vez igit̃ hec aia erit: verũtamẽ bñ ꝓcedo ꝙ. a. postq̃z fuit vez põt eẽ falsũ: q: hº põt esse falsũ demrando illã hec aia erit ⁊ hoc ẽ. a. postq̃z fuit vez vel põt eẽ. a. postq̃z fuit vez igit̃ ⁊c̃. ¶ Ad ꝓbationẽ ꝓñe nego illã: lz. n. a. sit vez ⁊ põt eẽ falsũ nõ tñ põt mutari a vitate in falsitatẽ: q: hec nõ est poꝰlis. a. mutat̃ a veritate i falsitatẽ ꝑp illã ꝑdictionẽ iclusã quã sepi ꝰ deduxi. ¶ Juxta qõ notandũ ꝙ aliq̃ ẽ ꝓpõ de futuro simplex affirmatiua ⁊ aliq̃ negatiua: ꝑpõ affirmatiua de futuro simplex non põt mutari a falsitate in vitatẽ sed bñ põt mutari a vitate in falsitatẽ: sic ille: Tu curres: tu eris hõ: añxp̃s erit. Certũ ẽ ꝙ hec ẽ vã añxp̃s erit ⁊ aliqñ erit falsa iõ mutabit̃ a vitate i falsitatẽ. Si. n. ß eẽt falsa. Añxp̃s erit nũq̃z amplꝰ eẽt vã: iõ non posset mutari a falsitate in vitatẽ. Sz secus est de ꝓpõne negatiua de futuro simplici q: illa põt mutari a falsitate in vitatẽ sed non põt mutari a vitate i falsitatẽ: sicut ille due tu non curres: tu nõ eris hõ: añxp̃s nõ erit: hec. n. est falsa: añxp̃s non erit ⁊ aliqñ erit vã iõ mutabit̃ a falsitate in vitatẽ sed nõ ẽ poꝰle eẽ: q: si ipsa ẽ vã non amplius erit falsa: ꝙ ãt. a. non possit mutari a vitate in falsitatẽ nec eẽ hoc ẽ grã mãe: q: significat rẽ incorruptibilẽ ⁊ ingenerabilẽ vz aiaz intellectiuã q̃ postquã erit nẽcio erit. ¶ Et notãter dicebã ꝓpõ simplex q: de cõpositis non tenent ille reglẽ cuiusmodi sũt iste: Sor. erit oĩs hõ i ista domo: sor. erit tãtus sicut erit pla. Vñ posito ꝙ multi hoĩes sint hoĩes i ista domo ⁊ nũq̃z pꝰ ß erit aliqs hõ i ista domo nisi sor. hec ẽ falsa: sor. erit oĩs hõ in ista domo ⁊ tñ erit vã continue post hoc iõ mutabit̃ a falsitate in vitatẽ. Sil'r posito ꝙ sor. nũq̃z erit nisi tripedalis q̃titatis ⁊ plato ꝑ totaz istã diẽ q̃dri pedalis ⁊ nũq̃z postea nisi pedalis: tũc pz ꝙ hec est falsa sor. erit tantus sicut erit pla. ⁊ tñ aliqñ erit vã ideo mutabit̃ a falsitate i vitatẽ. ¶ Ex qbus põt ꝓñter cõcludi ꝑ locũ oppositi ꝙ negatiue de ĩminis cõpositis pñt mutari a vitate in falsitatẽ q̃re ⁊c̃. ¶ Etiã iste reglẽ nõ tenent cũ termio synᶜᵒ: vt tu oẽ currẽs eris: vel oẽ currens erit sor. vt posito ꝙ ꝑ totã istã diẽ curret multa q̃ nõ erunt sor. nũq̃z post istã diẽ curret aliqd nisi sor. isto posito pz ꝙ hec: oẽ currẽs erit sor. ẽ falsa: ⁊ aliqñ erit vã iõ mutabit̃ a falsitate in vitatẽ ⁊ ꝓsil'r suũ ꝑdictoriũ mutabit̃ a vitate in falsitatẽ. Et si dr̃ ꝙ hec instãtia est sil'is cũ ꝓrib ꝰ q: in terminis cõpositis: dico ꝙ lz sit in terminis cõpositis ẽ tñ de simplici sbto ⁊ simplici ꝑdicato q̃re ⁊c̃. ¶ Itẽ iste reglẽ ñ tenent in terminis simplicib ꝰ equalentib ꝰ cõpositis: vñ ß ẽ falsa: añxp̃s erit pñs ⁊ aliqñ erit vã iõ mutabit̃ a falsitate i veritatẽ: sed ß ꝓuenit q: ly pñs lz sit terꝰ simplex equalet cõplexorez qõ ẽ: ꝑpterea bñ segt̃: añxp̃s erit pñs gº añrª erit q ẽ: dico ergo ꝑ toto ꝙ ꝑpõ affirmatiua de futuro primata terminis cõpositis vel equalẽtib ꝰ nõ põt mutari a falsitate in vitatẽ sz bñ a vitate i falsitatẽ. Et ꝑpõ negatiua de futuro ꝑnata terminis cõpositis vel equalẽtib ꝰ nõ põt mutari a vitate in falsitatẽ sz bñ a falsitate i vitatẽ hay duaz regulaz exẽpla sũt supius posita. ¶ Ex his pz ꝙ sic poꝰle ẽ. a. eẽ vez: q: hec aia erit ⁊ posse eẽ falsũ ⁊ nõ posse icipe esse falsũ: sic poꝰle ẽ. a. eẽ vez ⁊ posse eẽ falsũ ⁊ ñ possede sinere eẽ vez vt posito ꝙ oẽ. a. eẽt illa negatiua hec aia nõ erit: q̃ eẽt mẽtalis vã: tũc pz ꝙ. a. ẽ vez: ꝙ ß aia nõ erit ⁊ põt eẽ falsũ q: ß aia põt eẽ: ⁊ tñ ß. a. nõ põt desinẽ eẽ vez

qnia si potest desinere esse verum ponatur ergo ⁊ quero an.a.desinit eē vex p remotionē de pñti vel p positionez. Si p remotionē igit imediate añ hoc.a.fuit vex igit hec aia non erit: ⁊ nunc.a.ē p casū igit.a.ē vex. Mō seqt.a. est vex ⁊ imediate añ nūc fuit vex igit.a.non desinit esse vex p remotionē de pñti. ¶ Si ãt dr q.a.desinit eē vex per positionē de pñti tunc.a.ē vex ergo hec aia nō erit ⁊ imediate post nūc.a. erit vt suppono:igitur imediate post nunc.a.erit vex.Et si sic ite vex seqt q.a.non desinit esse verum per positionem de presenti.

Amplius ad principale arguit sic. Hec aia nō necio erit hec aia necio erit : pz ꝑña ⁊ añs pbat:aia illa mō necio actuo erit igitur illa aia mō necio erit:pz ꝑña ⁊ añs pbat:isto mō hec aia erit demō/strādo modū quo de ē.⁊ iste mod ē mod necius actu igrmō necio actuo ꝗ aia erit. ¶ Scdo arguit sic:⁊ pono vt pri q.a.erit pm istās eē añxpi qd erit post mille ānos. Isto posito arguit sic:imediate post instās pñs erit ita q hec aia necio erit ergo a pari tā ē ita q ꝗ aia necio erit : pz ꝑña ⁊ añs pbat. Ita cito sic pōt eē q illa sunt pterita demonstratis oib instātib inter hoc instās ⁊.a.ita cito ꝗ aia necio erit. Sed imediate post istās qd ē pñs pōt eē ita q ista sūt pterita igit imediate post hoc instās pñs erit ita q hec aia necio erit:pz ꝑña ⁊ maior pbat. Nā in.a.instāti ꝗ aia necio erit. Et tūc p erit pole q ista sūt pterita igit ita cito sic pōt eē q ista sūt pterita ita cito ꝗ aia necio erit. minor pbat. Nā q̃ cito pōt hec aia eē tā cito pñt ista corrūpi vel eē pterita. Sz imediate post instās pñs pōt ꝗ aia esse igit imediate post instās pñs pñt ista eē pterita pz ꝑña cū minori ⁊ maior pbat. Nā q̃ cito hec aia pōt eē tā cito pñt esse pterita oia instātia inter pmū eē illi aie ⁊ hoc instans pñs sed oia ista assignata sūt vel erūt oia instātia inter pm esse illius ⁊ hoc instans pñs igit q̃ cito pōt illa aia eē tam cito pñt illa eē pterita. ¶ Tertio arguit sic:Et pono q.a. sit maximū tps p qd aia añxpi erit: Tūc sic.a.necio erit ⁊ nullū.a.erit nisi hec aia erit igit hec aia necio erit: pz ꝑña ⁊ maior pbat. Nā hō necio erit demfato.a. vz maximū tēpus eē añxpi ⁊ hoc ē.a. vl erit.a.igit.a.necio erit:pz ꝑ: per resolūtes ⁊ minor fil:sed maior pbat q: hoc erit ⁊ hoc nō poterit ipediri qn erit igit hoc necio erit demfato .a.minor pncipalis argumēti pz:q: si hec aia nō erit nullū erit tps in quo hec aia erit:ⁿ nullū.a.erit ergo ex opposito sequitur q nullū.a.erit nisi hec aia erit:q: maximū tps esse añxpi non erit nisi añxps erit q̃re ⁊c.

Ad ista rñdet. ¶ Ad pmū nego ꝑñaz illā:modo necio hec aia erit igit hec aia necio erit:tenendo ly necio in ꝑñte exponibil ⁊ nō noial: vñ duob modis hec aia erit quox qlz erit modus neci:pm mo/dus quo illa erit ⁊ eēntia diuina q vt pz est ⁊ erit modus necius. Secds mod quo ꝗ aia erit lz passiue erit ipsamet aia:que ēt erit modus necius: q: ipsa erit necio. Non.n. volo in pposito ponē distinctionem inter modū ⁊ rē modatā. ¶ Ex isto pz q eodē mō de pduxit mundū ⁊ pducet aiaz hāc:q: eēntia diuia de pduxit hūc mūdū ⁊ eadē essentia de pducet hāc aiaz. Et si ex hoc ꝓcludit q eodē modo deus producet ad intra ⁊ ad extra cōcedo quia se ipso producit ad itra ⁊ ad extra. Et sic ꝓcedo q oi modo quo pducit vbū ad intra pducet hāc aiam ⁊ tñ necio de ipse pducit suū vbū ⁊ pcise ꝓtingēter pducet hāc aiaz:nō tamē dico q q̃liter cūq pducit suū filiū taliter pducet hāc animaz:q: necio pduc suū filiū ñ taliter pducet hāc aiaz.

Sed forte contra istā rñsionez arguit sic:seqt modus hui aie erit igit ꝗ aia erit: ista ꝑña est bona añs ē necius igit ⁊ ꝑñs: q añs sit necius patet:q: modus huius aie erit vz eēntia diuina ⁊ ille modus nō poterit nō eē. ¶ Hnic dr negando q illud añs sit necium. Et ad pbationē nego ꝑñaz:sz solū seqt q ille modus necio erit:qd ꝓcedo: Sicut.n.cā hui aie necio erit ⁊ precise ꝓtingenter cā eiusdē erit:sic mod illi aie necio erit ⁊ nō necio modus illius aie erit:q: mod quo illa aia erit poterit non eē modus quo ipsa erit q̃re ⁊c. ¶ Ad scdz argumentū cū arguit q imediate p ꝗ erit ita q ꝗ aia necio erit:nego: ⁊ concedo q q̃ cito poterunt ista esse preterita tam cito hec aia necio erit:sed nego q imediate post hoc poterūt ista eē pterita: ⁊ nō seqt imediate post ꝗ ꝗ aia po terit eē ergo imediate post hoc poterūt ista eē pterita. Et tunc ad argumētū q̃ cito poterit hec aia esse:tā cito pote/runt eē pterita oia instātia iter pm eē ei ⁊ hoc.a.ꝓcedo:sz ista assignata sūt vel erūt oia instātia inter pm eē illi ⁊ hoc instans igit quā cito poterit hec aia eē tā cito poterunt ista esse pterita:nego arm:q: lz iā hec istātia assignata erūt oia inter pmū eē illi aie ⁊ hoc instās:tñ si ꝗ aia foret prio ante .a.vel pmo post.a.non erūt ista oia instātia inter pmū eē illius aie ⁊ hoc instās: vñ nō seqt quā cito pōt hec aia esse tam cito pōt eē pmū eē illi sed pmū eē illi ē hoc instās vel erit hoc instas demfato.a.ergo q̃ cito pōt hec aia eē tam cito pōt hoc istās eē. ¶ Certū ē q ꝑña ñ vz:q: añs ē vex ⁊ ꝑñs falsū:q:.a.instās ñ poterit eē añ mille ānos:sed bñ seqtur q̃ cito pōt hec aia eē tā cito pōt eē pmū eē illius sz nullū pōt eē pmū eē illi nisi hoc istās demfato.a. ergo q̃ cito pōt hec aia eē tā cito pōt eē hoc instās: ꝓcedo ꝑñaz ⁊ maiorē:sed nego minorē. ¶ Ita fil deberet argui i argumento pncipali q̃ cito poterit eē hec aia tā cito poterūt eē preterita oia instātia inter pmū eē illius ⁊ hoc instās. Sed nulla poterūt eē instātia iter hoc instās ⁊ pmū eē illius nisi ista assignata mille ānox igit ⁊c.ꝓcedo ꝑñaz: ⁊ nego minorē:q: hec aia pōt eē añ mille annos ⁊ pōt eē post mille annos ergo ista instātia pñt non esse oia instātia inter pmū esse illius anime ⁊ hoc instans.

Contra istam responsionē arguit sic. Hec aia nō pōt eē añ hoc.a. istās igitur hec aia nō pōt eē añ mille ānos:pz ꝑña:q:.a.instās erit post mille ānos:añs pbat:hec aia nō pōt eē añ pmū esse illi igit nō pōt eē añ.a. ¶ Rñdet negādo illā vltimā ꝑñaz:q: pole ē q plura instātia erūt.a.sic pole ē q plures propōes sint.a.⁊ plures hoies sor. q: pp ꝗ q tu pōas q hoc instās post mille ānos vel ꝗ instās q erit pm eē huius aie sit vel erit.a.nō pp ꝗ hēo negare q aliqd instās nō illd erit.a.lz ñ erit pmū eē illi aie:sic pp ꝗ q ꝓcedā istū eē sor. nō pp hoc negabo aliū eē sor. Si tñ tu velles q p.a.istās non itelligerē nisi pmū eē illi aie ita q simplr ꝓuertēretur .a.⁊ pmū esse ilius aie:tunc concedā q hec aia nō pōt eē ante.a.sicut nec ipsa pōt esse ante pmū eē fui:q: hoc non ē possibile:hec aia est ante pmū esse eiusdē. Et cū hoc ex ꝗ concludit q ꝗ aia nō pōt eē añ mille annos:nego ꝑñam: quia lz.a.erit post mille annos ⁊ idē.a. nō poterit eē ante mille annos:tñ.a.poterit esse ante mille annos: q: instans crastine diei poterit eē ante mille annos ⁊ ipsum poterit esse.a.q: poterit esse primū eē illius:q: hec erit possibilis: hoc est primum esse illius. Concedo ergo q.a. poterit eē ante mille annos:⁊.a. non poterit esse ante mille annos: nec sunt contradictorie sed sūt subcōtrarie: sicut iste:pmū esse illius anime poterit esse ante mille annos:⁊ primum esse illius anime non poterit esse ante mille annos:mō certum est q quelibet istarum est vera vt pz per suas resolventes:concedo ergo q omne.a.poterit esse ante.a.sz nō erit possibile.a.fore ante.a.⁊c. ¶ Dubitatur adhuc circa dictam responsionem nunquid in.a. hec instantia sepius assignata erunt preterita:⁊ videtur q non:q: nunq̃ erunt preterita:q: nullum illorum erit:probatur:nam si aliquid illorum erit sit ergo q.b.contra.b.erit aliquod illorū ergo quando erit vel quando non erit non quando nō erit:pz: quia tunc non erit de numero illorum:nec etiam quando erit:q: tunc ista non erunt igitur tunc hoc istans videlicet .b.non erit aliquod illorum. ¶ Ad istud dicitur q in.a.instanti erunt hec omnia preterita sed nunq̃ erit aliqd istorum preteritum:quia nunq̃ erit aliquod istorum: Unde concedo q ista erunt ⁊ q nullum istorum erit: quia nunquā in eodem instanti erunt illa. Nego similiter:q aliquādo erit ita q ista sunt : vnde illius copulatiue hoc instans est ⁊ hoc instans est ⁊ sic de singulis quelibet pars erit vera ⁊ tamen nunq̃ erit copulatiua vera. Et sic patet concedendum q erit ista anima post ista ⁊ tamen non erit post aliquod istorum. Et sic omnia ista erunt ante.a.⁊ ta/

men nullum illorum erit ante.a. quare ꝛc. ¶ Ad ro re/
sponsione tertij argumẽti est notandum aliq̃ cõcedat ali/
quid vel negetur ꝙ ly necessario: dupl'r exponitur. Uno
mõ nãliter. Et alio mõ sophistice. Nãliter exponit ꝙ esse
ꝛ nõ posse ipediri ꝑ agẽs naturale. Sophistice per eẽ ꝛ ñ
posse nõ esse. verbi gratia: hoc necessario erit: exponit sic
a pbo hoc erit ꝛ hoc ꝑ nullũ agẽs nãle poterit ipediri. A
loico sic exponit: hoc erit ꝛ hoc nõ poterit nõ eẽ. ꝓpterea
si alicui passo disposito approximaret debite agẽs introdu/
cẽs suã formam: vt ignis stuppe concederet ꝙ iste ignis
necessario aget ĩ istud passum: q: aget in istud passum ꝛ a
nullo agẽte naturali poterit ipediri qn aget in istud passuz:
quia nãliter non erit possibile aliquod ipediẽs approxima
ri ita cito qn hoc aget. Sed loic⁹ negaret ꝙ iste ignis neces
sario aget ĩ istam stupam. quia poterit non agere in istam
stupam: quia poterit non esse ꝛ ꝑ stupa similiter. Ꝓder ꝑ
ergo possum respondere ad argumentũ admittẽdo casũ.
Et cum dicitur. a. necessario erit ꝛ nullũ. a. erit nisi aia illa
erit ergo illa anima necessario erit: concedo consequentiã
ꝛ nego maiorem: exponendo sophistice modum. Et tũc
ad argumentum: hoc necessario erit demonstrato. a. vel
demonstrando maximum tempus in quo antichrist⁹ erit
nego q: hoc poterit non esse. Nam hoc tempus corrum
petur ꝛ non eternaliter : ergo poterit non esse. Et si di
catur ꝙ non demonstratur tempus in quo antichrist⁹ erit
sed totum tempus in quo hec anima erit: tunc cõcedo ꝙ
. a. necessario erit: q: hoc tẽpus eternum ꝛ infinitum ne
cessario erit q: ipsum erit ꝛ non poterit non esse. Si autez
ly necessario exponitur naturaliter assignando totum tem
pus ãtichristi per. a. concedo ꝙ. a. necessario erit: q: hoc tẽ
pus necessario erit. Nam hoc tempus erit ꝛ hoc per nul
lum agens naturale poterit impediri q: non quando erit
nec quando non erit: non quando erit patet: nec quando
non erit: q: tunc erit corruptũ. Modo certum est ꝙ post
suam corruptionem hoc non poterit impediri quia nõ po
terit esse. Concesso ergo ꝙ. a. necessario erit: non sequitur
cum illa minori nullu. a. erit nisi hec aia erit ꝙ hec anima
necessario erit. sicut non sequitur: deus sciẽs antichristum
esse futurum necessario erit: sed nihil sciẽs antichristuz eẽ
futurum erit nisi antichristus erit: igitur antichristus neces
sario erit: totum antecedẽs est verum ꝛ consequẽs falsuz.
sic etiã non sequitur: producens hanc animam necessario
erit sed nullum producens hanc animam erit nisi hec ani/
ma erit: igitur hec anima necessario erit: patet iterum ꝙ
antecedens est verum ꝛ consequens falsum. Et si arguit
sic. A. necessario erit igitur necessario. a. erit: negatur con/
sequentia: quia ly tempus. a. non poterit impediri qn erit
tamen bene poterit impediri ꝙ. a. erit: q: poterit aliquod
agens facere ꝙ hoc tempus non erit. a. ideo poterit ipe/
diri. Et sic patet ꝙ illa est falsa: necessario. a. erit qualiter/
cũq; exponatur: quia certum est ꝙ hoc tẽpus qd̃ erit. a.
ante suam corruptionem poterit non esse. a. ꝛc. Forte hic
diceretur videtur ꝙ tu habeas concedere ꝙ hec anima
necessario erit: sicut tu concedis ꝙ. a. necessario erit: quia
sicut. a. non poterit impediri per agens naturale quin erit
ita nec ista anima poterit impediri ab eodem agente. Di/
co ꝙ imo hec anima poterit impediri ab agente naturali
quod nunq̃ erit. Nam dato ꝙ anima illa erit in. a. instan/
ti dico ꝙ si anima illa non erit in illo instanti nunq̃ ampli⁹
erit nec poterit esse. Modo certũ ẽ ꝙ materie disponen/
de antichristi pro introductione illius anime poterit appli
cari vnum agens naturale corrumpens dispositiones eiusdem anime susceptiuas quibus corruptis patet ꝙ illa aia
non introducetur in illa materia: nec amplius etiam pote/
rit introduci: quia ille dispositiões nũq̃ amplius poterũt
esse. Certum est enim ꝙ quelibet forma sibi determinat
certas dispositiones in materia q̃s si non habuerit nunq̃
producetur. Et si dicitur ꝙ ille dispositiones poterũt esse
ante. a. vel post. a. dico ꝙ si erunt in. a. primo nũq̃ pote/
runt esse primo ante. a. vel post. a. quia ille dispositiones
fm suum esse perfectum determinant sibi certum instãs
ꝙ si erunt in aliquo instanti primo erunt in illo. ¶ Secun
do si non erunt ĩ illo istãti nũq̃ ampli⁹ erũt: nec poterunt
esse: quia illud istans non poterit esse anteq̃ erit nec post
quã erit imo nec anteq̃ illud erit illud poterit eẽ nec post
q̃ illud erit illud poterit esse. Consimiliter dico ꝙ si ꝑ ais
non erit in. a. instanti nũq̃ amplius poterit esse: quia licet
ipsa non sit educibilis de potentia mẽ fm essentiam ipsa
tamen est educibilis de potentia mẽ fm dispositionem.
ita ꝙ determinat sibi certas dispositiones quas si non ha
buerit nunq̃ erit nec poterit esse. Iterum ille dispositio/
nes determinant sibi certum tempus vl'instans in quo si
non fuerint nũq̃ poterunt esse. Et si dicitur tu modo in
responsione secundi argumenti concessisti ꝙ hec anima i/
mediate post instans quod est presens potest esse ꝛ ꝙ ꝑ
potest esse ante mille annos. Dicitur ꝙ non concessi hoc
fm potentiam naturalem sed precise fm potentiam dei:
sed iam in proposito loquor mẽ naturaliter: quia non du/
bito fm potentiam dei quin qõlibet quod erit potest esse
ante vel post in hac materia vel in illa indifferenter ꝛ sic di
cerem ꝙ. a. non necessario erit: quia potest ipediri ꝑ agẽs
naturale: quia per ipsum deum qui naturaliter agit ad in/
tra ꝛ libere ad extra. Et illo modo concederem ꝙ celum
intelligentie ꝛ mundus possunt non esse: quia per poten/
tiam dei. non ergo volo in proposito theoloice respondere: sed solum naturaliter: ꝛ si quid alias contrarium dicã
vel dixerim illud solum per potentiam dei censeo me di/
xisse. ¶ Contra responsionem priorem arguitur proban/
do illam consequentiam. A. necessario erit ꝛ nullu. a. erit
nec antichristus erit. ergo antichristus vel hec anima ne/
cessario erit: sequitur hoc necessario erit demonstrato. a. ꝛ
hoc non erit non antichristus erit igitur antichristus vel ꝑ
anima necessario erit sequitur hoc necessario erit demon
strato. a. hoc non erit nisi antichristus erit: igitur antichri/
stus necessario erit. ista consequentia est bona igitur ꝑ idẽ
ꝛ alia. ¶ Secundo arguitur sic. Et pono ꝙ. a. erit maxi/
mum tempus incipiens ab hoc instanti in cuius nullo in/
stanti intrinseco erit hec anima: tunc patet ꝙ. a. necessario
corrumpetur: q: . a. corrumpetur ꝛ eius corruptio ꝑ agẽs
naturale non poterit impediri. ¶ Tunc arguitur sic. a. ne
cessario corrumpetur ꝛ nullum. a. corrũpetur nisi hec aia
erit: igitur hec anima necessario erit: patet consequentia vt
prius: quia bñ sequit: hoc necessario corrumpetur demõ
strato. a. ꝛ hoc nõ corrumpet nisi hec anima erit: igit hec
anima necessario erit. ¶ Tertio arguit sic de potẽtia dei
ponendo ꝙ. a. erit tempus mille annorum. ꝛ primuz eẽ
illius anime. b. Nam si hec anima in aliquo instanti prio
erit: tunc in illo instanti. a. corrumpetur: sed hec anima po
test esse ante. b. per concessum de dei potentia: igit. a. po/
test corrumpi ante. b. consequens falsuz. q: isti mille anni
non possunt corrumpi ante. b.

Ad hec respondetur. ¶ Ad primum concedo il
lam consequentiaz: hoc necessario erit ꝛ
hoc nõ erit nisi antichristus erit igit antixp̃s necessario erit
ꝛ ex hoc nõ sequit: ꝙ prima ꝓña sit bona: cũ ly. a. hec eñ
est bona q: añs ẽ ipossibile. Certum ẽ ꝙ minor equipalet
vni ꝓditiõali ipossibili: vz si añxp̃s ñ erit hoc ñ erit demõ/
strato. a. q: lz adhuc añxp̃s nũq̃ foret ñ min⁹ hoc erit de/
mõstrato. a. iõ illa ꝓditionalis ẽ ipossibilis: ꝛ ꝑ ꝓñs minor
illa cũ q̃ ꝓuerit. Sz hec ꝓpõ ẽ vã nullũ. a. erit nisi añxp̃s
erit: q: equalet isti ve ꝓdictiõali si añxp̃s nõ erit nullu. a.
erit. Et sic pz q̃re vna ꝓña ẽ bona ꝛ reliq̃ nõ. Uñ nõ seqt
nullũ. a. erit nisi añxp̃s erit. igit hoc nõ erit nisi añxp̃s erit
demõstrato. a. sicut nõ sequit: vnũ illoꝝ eẽ verꝝ: igit hoc ẽ
veruz demõstrato vno illoꝝ. assignatis illis contradicto/
rijs rex sedet ꝛ nullus rex sedet. Ꝓder hoc ergo pz respõ
sio ad secondum argumẽtum: q: nõ seqt. a. necessario cor
rũpet ꝛ nullũ. a. corrũpet nisi hec aia erit: ergo hec aia ne
cessario erit. Et licet valeat alia de termino demonstrati/
uo non tamen sequitur ꝙ hec sit bona: propter causam di
ctam. Uerũtamen si tibi placet potes negare istam con/
sequentiam: sicut ꝛ aliam: hoc necessario corrumpetur:
ꝛ hoc non corrumpetur nisi hec anima erit igitur hec ani
ma necessario erit. Dicendo ꝙ antecedens est verum et

consequens falsum. Et q̃ sicut sequitur. a. necessario corrumpetur: igitur hoc necessario corrũpet demõstrato .a. Ita etiã sequitur nullum .a. corrũpet nisi hec anima erit. igit hoc nõ corrũpet nisi hec aia erit demõstrato .a. dicẽdo q̃ ß conditionalis est bona si nullus antixp̃s erit hoc non erit demonstrato .a. Et cũ dr q̃ nõ seqt vnum istorum est verum: igit hoc ẽ verũ demonstrato vno illorũ. ita etiã nõ sequit in ꝓposito. dr negando ꝓñam: qr. a. i casu isto non bz nisi vnicũ suppositũ: nec põt hẽre: sz ille termin? vnum habet plura supposita vt pz ituẽti ꝛc. Ulñ sicut iã ẽ concessum: nihil qõ nõ erit. a. poterit eẽ. a. dato q̃. a. cõuertatur cũ ly maximũ tẽpus i cuius nullo istanti itrinseco erit hec anima: ita debet dici q̃ ly maximũ tp̃s in cuius nullo istãti itrinseco erit hec anima non põt habere nisi vnicũ suppositũ: ꝛ qñcũq̃ hẽbit aliqõ suppositũ hẽbit idẽ qõ iam habet ꝓpterea bñ sequit. A. necessario erit: igit ß necessario erit demõstrato. a. sicut sequit. sol necessario erit: ergo iste sol necessario erit: deus necessario erit: ergo ille de? necessario erit. sor. erit: ergo iste sor. erit. dato q̃ nõ possint eẽ plures sor. Primum instans esse antichristi erit igit hoc erit demõstrato primo istanti esse antichristi: ꝛ tenet hec cõsequentia: qr oppositum cõsequentis repugnat antecedẽti. Similiter sicut iste consequentie sunt bone si antixp̃s non erit primum esse antixp̃i nõ erit: si antixp̃s nõ erit maximum tempus in cuius nullo instanti erit antixp̃s nõ erit ita. etiã sequit. si hec anima nõ erit hoc nõ erit demõstrato primo istãti eẽ eiusdẽ. Si hec anima nõ erit hoc nõ erit demõstrato. a. qr suum contradictorium ꝓñtis repugnat añti. Ista. n. duo repugnãt hec anima non erit ꝛ hoc erit demonstrato. a. quia si hoc erit demonstrato. a. sequit q̃ . a. erit ꝛ per consequens hec anima erit. Istolo enim in ꝓposito sophisma facere de ly demonstrato qr nimis puerile eẽt pro qualibet vice verbaliter respondere: quare ꝛc.

¶ Ad tertium cũ arguitur q̃ si in aliquo istãti hec aia erit primo q̃ in illo istãti. a. corrũpet dicitur negãdo: qr i. b. hec anima ꝛ in. b. a. nõ corrũpetur: sed i. b. hẽbit post corruptũ eẽ. vñ sicut cõcedit q̃ tu ꝓtrãsibis aliquod spatium añq̃ illud erit ꝓtrãsitũ ꝛ q̃ hoc corpus diuidetur anteq̃ erit diuisũ sic dz cõcedi q̃ hoc. a. corrũpetur añq̃ erit corruptũ: qr corrũpet i toto isto tpe ita q̃ totũ i toto medietas imedietate ꝛ ps i pte: ꝛ i. b. erit corruptũ prio: ita q̃. a i. a. corrũpet i aliqua pte. a. nec i aliquo istãti. a. sz i toto. a. Ulñ nõ ẽ icõueniẽs i istis successiuis q̃ idẽ i seipso generabit ꝛ corrũpetur: ꝛ q̃ pro quolibet istãti erit verũ q̃ hoc generatur ꝛ hoc corrũpitur sic iã hoc instãs i hoc istãti incipit eẽ ꝛ desinit esse: gnãtur ꝛ corrũpit ꝛc. Istion obstante ista respõsione videt q̃ argumẽtũ adhuc nõ soluatur: qa arguo sic. Si hec anima erit primo i aliquo istãti: in illo instanti. a. erit corruptum. Sed hec aia põt eẽ ante . b. ergo . a. potest eẽ corruptũ añ. b. dico negãdo: q̃ ß anima possit eẽ añ. b. qr ß anima nõ põt eẽ añ pmũ istãs sui eẽ: quia ipossibile ẽ hãc aiam eẽ ante primũz instans sui esse. Sed bene cõcedo q̃ ß aia añ. b. põt eẽ: ꝛ hoc p dei potẽtiã: qr i mediate post hoc: illa põt eẽ: ió añ. b. illa põt eẽ: deide cũ concludit q̃. a. põt eẽ corrũptũ añ. b. cõcedo illã cõclusionẽ: qr ß medietas istoꝝ mille annoꝝ põt eẽ corrupta añ. b. Et ista põt eẽ. a. ió. a. põt corrumpi ante. b. pz ꝓña cũ maiori ꝛ minor probat: qr hoc põt eẽ. a. demõstrãdo illã medietatez: qr possibile ẽ q̃ hoc fit. a. ergo ß potest esse. a. pz ꝓña qr ſcſus ꝓposit? puertit cũ ſcſu diuiso i ꝓnoie demonstratiuo singularis nũeri absolute tẽto. ¶ Et si arguit sic: hec medietas p̃t eẽ. a. ergo hec medietas potest eẽ maximum tp̃s i cui? nullo istãti erit ß aia: ꝓcedo ꝓñam ꝛ ꝓñs: q̃ si probat eẽ falsuz iferendo q̃ nullũ tp̃s maius illa medietate p̃t eẽ tp̃s i cui? nullo istãti itrinseco erit ß aia: nego ꝓñaz nec arguit ab exposito ad vnã suaꝝ exponẽtiũ. qr illa ꝓpositio ß medietas potest eẽ maximũ tp̃s ñ bz probari ratione suplatiui grad?: sz ꝑmo bz resolui ratione istius terminí medietas: secũdo bz officiari respectu illi? termini p̃t. tertio ratione suplatiui. Concedo ergo q̃ hoc potest eẽ añ. b. demonstrata illa medietate ꝛ hoc potest esse. a. qr ß ꝓpositio est possibilis: hoc est . a. que sic primarie significat. Et si ponitur q̃ illa medietas sit. a. admittatur. Et tunc dico q̃ hec anima erit in fine istius medietatis: ꝛ q̃. b. erit in fine illius medietatis silr: ꝛ tñ hec medietas potest eẽ post. b. sicut. b. potest eẽ post. b. ꝛ potest eẽ añ. b. qr illud qõ non erit. b. poterit eẽ. b. sicut etiã illud q̃ non erit. a. poterit eẽ . a. quare ꝛc. Ubi ãt qs vellet q̃ pure naturaliter respondere dicerem tunc q̃ ß anima ante. b. non potest esse: nec potest esse imediate post hoc nec post. b. prio potest esse. Similiter. a. non potest esse corruptuz ante. b. nec illa medietas potest eẽ. a. quia non potest eẽ tẽpus mille annorũ nec est possibile q̃ illa medietas sit. a. qr non est possibile q̃ illa medietas sit maximum tẽpus in cuius nullo instanti erit hec anima: qr illa anima añ. b. non potest esse: nec in aliquo instanti ante. b. potest eẽ. Silr nego q̃ ß medietas potest esse post. b. ꝛ q̃. b. potest esse post. b. Aut q̃. b. potest esse añ. b. quia nihil quod non erit . b. poterit esse . b. nec aliqd q̃ non erit. a. poterit eẽ. a. Et hec oia sequũtur ex prioribus dictis vbi dicebã q̃ si ß aia erit p̃mo i tali uel tali instanti nũq̃ amplius poterit primo esse ante illud istãs nec poterit p̃mo eẽ post illud istans quare ꝛc. hãc mãm iferius clarius dilatabo.

Amplius ad principale arguit sic. Aliquid i quo ß aia erit necessario erit ꝛ nihil i quo hec aia erit: erit ubi ß aia erit. ergo ß aia necessario erit pz ꝓña: cũ minori: qr si ß aia ñ erit nihil i q̃ ß aia erit: erit maior probat: ß necessario erit demonstrãdo celuz et hec erit aliquid in quo ß anima erit: igit aliqd i quo ß aia erit necessario erit: pz ꝓña cũ maiori ꝛ minori probat: añxp̃s erit i celo igr q̃libz ei? ps erit i celo ꝛ p ꝓñs ei? aia erit i celo. prima ꝓña pz qr vbi ẽ aia ibi ẽ totũ. ¶ Secõdo arguit sic ß aia nõ erit. igr nec necio nec ꝓtingẽter: añs probat: añxp̃s ñ erit: q̃ nec ista aia erit: añs probat: nihil generabit añxp̃z: igit ipẽñ erit: pz ꝓña ꝛ añs probat. Et pono q̃ pla. post ifusionẽ seis ad ꝓductionez añxp̃i moriat añq̃ añxp̃s erit. Isto posito pz q̃ nihil gnãbit añxp̃m: qr si aliqd gnãbit añxp̃m videt q̃ pla. ꝓ nõ qñ erit: nec qñ nõ erit: igit nũq̃ gnãbit: q̃ nõ qñ nõ erit pz: qr tũc nõ cõcurret ad aliquã actionẽ: nec it qñ erit qr tũc añxp̃s nõ erit igit ꝛc. ¶ Tertio arguit sic. Si ß aia ꝓtingẽter erit ꝛ aliqñ nõ cõtingẽter erit: igit desinit vel desinet eẽ ita q̃ ß aia ꝓtingẽter erit: ꝓñs ẽ falsuz: probat: qr nõ i. a. nec post. a. nec añ. a. desinet eẽ ita q̃ ß aia cõtingẽter erit: nõ in. a. nec post. a. qr tũc erit ita q̃ ß aia necessario erit: ꝛ imediate añ illud istãs erit ita q̃ ß aia necessario erit: qr imediate añ illud. a. istãs erit: ita q̃ oẽs eẽ antichristi sũt ita ꝓiũcte ꝛ approximate q̃ nõ pñt ipedirq̃ ß aia pducet nec ẽt añ. a. desinet eẽ. Ita q̃ ß aia ꝓtingit erit qr si sic seqt tunc ista ꝓclusio q̃ p̃us desinet esse ita q̃ hec aia ꝓtingẽter erit q̃z hec aia ꝓtingẽter erit: qr añ. a. ꝓcessũ desinet eẽ ita q̃ hec aia cõtingẽter erit: ꝛ tñ tã in. a. q̃z i quolibet instanti post. a. ipsa anima contingenter erit: qr erit in illo ꝛ poterit esse non in illo.

Ad primum respondet negãdo ꝓñaz: sicut pluries negabat: nõ. n. sequit: creãs hãc aiaz necessario erit ꝛ nullũ creãs hãc aiaz erit nisi ß aia erit: igr ß aia nẽcio erit. Et si arguit sic. Creãs hãc aiaz erit ergo hec aia erit. ista ꝓña ẽ bona ꝛ añs ẽ necessariũ: igr ꝛ ꝓñs: nego q̃ añs sit necessariũ: qr nõ ꝓcessi q̃ necessario creãs hãc aiaz erit: sz ꝓcessi q̃ creãs hãc aiam necessario erit. Et si ex hoc ꝓcludit q̃ ñ põt eẽ qn creãs hãc aiam erit: nego ꝓñaz: sz bñ seqt q̃ creãs hãc nõ põt ñ eẽ: nec etiã seqt creãs hanc aiam erit ꝛ creãs hãc aiam ñ põt nõ esse: igit necessario creãs hãc aiaz erit. Sed bñ seqt q̃ creãs hãc aiam necessario erit. Sic igitur cõcedo q̃ creãs hanc animam necessario erit. ita concedo q̃ aliquid i quo hec anima erit necessario erit: ꝛ celum ꝛ mundus ꝛ alia plura que erunt loca ipsius anime necessario erunt. Sed hec loca nõ erunt loca ꝓpria ipsius anime: Sicut nec ipsius antichristi: sed bene loca cõmunia que locabunt hanc animam. Et plura alia indiuidua. Sed de loco proprio hoc esset inconueniens: nihil enim proprie locabit hãc animam uel antichristum nisi aliqõ istoꝝ ifra speraz actiuoꝝ ꝛ passiuoꝝ quoꝝ nullũ nẽcio erit sz p̃cise ꝓtingẽt. Et si dicit

q̃ materia prima que erit altera pars compositi erit locus proprij ipsius aie ⁊ tamẽ necessario erit: q: erit incorruptibilis. Dico q̃ materia prima alicuius compositi non erit locꝰ aie ꝓprius nec cõis: q: locus ẽ vltima superficies corpis cõtinẽtis locatũ vel ipsuꝫ corpꝰ fm vltimaꝫ supficiẽ cõtinẽs locatũ ⁊ mõ. Ad ā pⁿ fꝫ nulla supficiẽ ꝓtinet suã forma subalẽ. q: forma subalis si ẽ idiuisibilis ipa ẽ tota ĩ toto ⁊ tota in q̃libet pte ⁊ sic nõ cõtinet ab illa. Si ãt est forma extẽsa sicut forma bruti: nec item cõtinet ab ea vt locus: q: adinuicẽ coextẽdũtur: quare seqtur q̃ nec sũt cõtinua nec cõtigua: q: vltia nec sunt vnũ nec simul ex quo sequit q̃ hec mã nõ locat ꝓprie ipsã aiam. locꝰ. n. ꝓpꝰ alicuiꝰ dꝫ eẽ locato ꝓtiguꝰ vl cõtinuus. Sed forte diceretur ꝶ: videtur q̃ materia prima sit corruptibilis q: ẽ gnãbilis p ꝓmẽtatorẽ pⁿio phisicoꝝ dicẽtẽ mã ẽ q̃ in rei vitate gñat mõ oẽ generabile ẽ corruptibile. ¶ Dico q̃ generatio capitur dupliciter. Uno⁰ p mutatiõe de nõ eẽ ad eẽ. Et sic solũ cõpositũ vl forma generat. Alio mõ p sbiectiõe noue forme cui prius nõ subiiciebat. Et sic itelligit ꝓmẽtator ⁊ isto mõ põt cõcedi q̃ mã p̃ma ẽ corruptibilis: q: ipa ẽ mutabilis de eẽ alicuiꝰ forme ad nõ eẽ eiusdẽ. Si tñ caperet corruptio⁰ p egressu vel mutatiõe deesse ad nõ eẽ simplr negarẽtãꝫ ipossibile q̃ mã p̃ma sit corruptibilis vel gñabilis primo mõ: pꝫ ergo q̃ aliqd ipi⁹ añxp̃i necessario erit ⁊ tñ ipse añxp̃s p̃cise cõtingẽter erit: q: ꝶ mã que erit pars eius de necessario erit. Et si arguit q̃ añxp̃s erit incorruptibilis: q: ptes sue ex qbus cõponet erũt incorruptibiles⁰ vꝫ materia ⁊ forma. Et si sic añxp̃s necessario erit: dico q̃ verum est q̃ añxp̃s erit icorruptibilis: q: ad corruptionẽ alicuius seqt ptis corruptio ⁊ ad definitionẽ ãtixp̃i: definitio antixp̃i ptiũ repietur nõ tñ ex hoc seqtur qn antixp̃s contingenter erit: q: licet erit incorruptibilis: vel nõ poterit corrũpi tñ bñ morietur ⁊ desinet eẽ p definitionem illaꝫ ptiũ ad inuicẽ: quare ⁊c. Si tamen quis capẽt corruptionem convertì cum morte deberet cõcedi q̃ antixp̃s ẽ corruptibilis ⁊ dici q̃ ad corruptionẽ large sũptam non requiritur corruptio alicuius substantie: sed solũ separatio. ¶ Ad secundũ argumẽtũ admisso casu nego q̃ nihil gñabit antixp̃m: q: deꝰ celũ ⁊ itelligẽtie gnãbũt añxp̃m: dr. n. cõiter q̃ sol ⁊ hõ gñant hoiem. Et si dr qs hõ gnãbit añxp̃m: dico q̃ pla. ⁊ tũc ad argumẽtũ: nõ qñ erit nec qñ nõ erit: dico q̃ pla. gnãbit añxp̃m qñ ipse pla. erit. Et cũ dr q̃ tũc añxp̃s nõ erit: verũ ẽ: nec ex hoc seqt qn tũc generabit a platone dico. n. q̃ añxp̃s gnãbitur qñ nõ erit: generabitur enim ĩ toto tpe a p̃ncipio ifusiõis seminis vsqꝫ ad istãs ĩ quo introducet aia itellectiua: vñ nõ seqt: hoc gnãtur: igit hoc ẽ: sic nõ seqt hoc corrũpit: igit hoc nõ ẽ. Añxp̃s. n. corrũpetur qñ erit: ⁊ in toto tpe in quo ꝓtinue introducẽt in materia dispões incõueniẽtes vite eius ⁊ cõueniẽtes forme cadaveris tẽdẽtes sine remedio ad morte eiusdẽ: sumẽdo corruptionẽ secũdo mõ. ¶ Sed forte hic diceret aliquis nescis tu q̃ duplex ẽ gnãtio vna successiua. Et reliqua instantanea: successiua q̃ fit p introductionẽ dispõnũ in mã cõnetiũ forme introducẽde. Et instãtanea q̃ fit p infusionem forme substãtialis in mãm dispositã. Ad õ q̃ro de gnãtõe instãtanea qs gnãbit añxp̃m. Tenẽdo ergo gnãtionẽ isto modo: dico q̃ pla. nõ gnãbit añxp̃: sꝫ vtus emissa a pla. cũ semine in matrice mris instrumẽtaliter ⁊ in virtute platõis ⁊ alioꝝ agẽtiũ supioꝝ. Est. n. ꝶ ĩ pte dicẽdũ sic dr ĩ generatiõe tertij elemẽti spẽ distincti ex duob⁹ nõ hñtib⁹ simbolũ. Certũ ẽ q̃ elemẽta nõ hñtia simbolũ q̃ corrũpũt nõ ꝓprie gñant illud tertiũ: q: nec generãt illud dũ sunt: quia tertiuꝫ elemẽtuꝫ nõ ẽ: nec dum nõ sunt: q: nullã actionem hñt nec hr̃e pñt. q: nõ pñt regnãri. Si ergo interrogetur a quo generet huiusmodi forma aut ipsuꝫ tertiuꝫ elemẽtuꝫ: dr q̃ ab eodẽ a quo gnãnt rane ⁊ alia p putrefactõem. s. a qualitatib⁹ disponẽtib⁹ mãꝫ instrumẽtaliter ⁊ a prima cã mediãte calore solis ⁊ aspectu celi. Ex qb⁹ pꝫ q̃ in ꝓprie dr pꝫ filiuꝫ gnãsse nisi ad illum intellectum q̃ pr̃ genuit semine. a. quo natꝰ ẽ ille filiꝰ: sicut in ꝓprie dr q̃ ignis ⁊ aqua generabãt aerẽ nisi ad illuꝫ intellectuꝫ q̃ qñ erãt in sua dispositiõe pfecta ⁊ naturali generabãt q̃litates p̃mas in suas materias in qbus instrumẽtaliter postea ẽ genitus aer: fundamẽtum. n. hui⁹ cõsistit in hoc in primo instãti aeris aut alterius tertij elemẽti generati oꝫ dare aliqd̃ agẽs actu existẽs a quo iste aer hꝫ eẽ ⁊ a quo forma aeris sit in mãm introducta in hoc instanti. Cõstat ãt q̃ elementa illa pro illo instanti nõ sunt: quõ ergo dicetur cape eẽ aer vel aliquod tertiuꝫ elemẽtum ab istis duob⁹. Aer igit nõ generat in hoc instãti ab illis elemẽtis vꝫ aqua ⁊ igne: sed a caliditate ⁊ humiditate in virtute agẽtiuꝫ supiorum ꝓductis ab illis p̃cedẽtib⁹ elẽmẽtis. Caliditas ignis corrumpebat frigiditatẽ aque ⁊ humiditas aque siccitatẽ ignis qb⁹ corruptis solum remanebat caliditas ⁊ humiditas q̃ forme aeris nãliter cõueniunt ita in ꝓposito dꝫ dici q̃ plato nõ gnãbit añxp̃m: sed virtus emissa ⁊ producta ab eo in vtute solis ⁊ alioꝝ agentium supiorum. ¶ Sꝫ hic forte diceretur oẽ q̃ generatur gnãtur a sibi sili sꝫ hec vtus nõ ẽ nec vnq̃ꝫ erit similis añxp̃o: q: nõ indiuidualiter nec in specie: igit añxp̃s nunq̃ꝫ generabit ab hac vtute: pꝫ ꝓña cuꝫ minori ⁊ maior est aristotelis in septimo methaphisice. ¶ Ad istud dicit q̃ hec ꝓpositio oẽ q̃ gnãtur generatur a sibi simili: dupliciter habet intelligi vno mõ q̃ oẽ q̃ generatur gnãtur a sibi simili in vtute. i. a dispõe ꝓueniente ad sui generationẽ. Et isto modo nõ opꝫ q̃ oẽ q̃ gnãtur generet a sibi sili in specie: quia añxp̃s gnãbitur ab illa vtute que nõ erit sibi similis in specie: nec indiuiduo: sꝫ in virtute: q: tãte erit ꝓductiua ⁊ tali modo q̃ꝫte ⁊ quõ eẽt ꝓductiuum sibi simile in specie puta plato vel aliquis alius. ¶ Uel aliter dr q̃ itelligitur hec auctoritas de gnãtõe vniuoca q̃ est cum generans ⁊ genitum sunt eiusdẽ spẽi eẽntialiter. Et cum caliditas generat caliditatẽ: de gnãtiõe vero equoca q̃ est qñ generãs ⁊ genitum nõ sunt eiusdẽ spẽi spãlissime sicut rana generat p putrefactionẽ ⁊ caliditas a lumie ñ itelligit auctoritas illa. Et isto mõ põt dici q̃ antichristus non vniuoce: sed equiuoce generabit prima rñsio methaphisice ẽ: quia magis cõsonãs ẽ veritati. ¶ Ad tertium respondetur sumẽdo ly ita prout conuertit cum ly aliquid vel aliqua vel aliqualiter negãdo ꝓñtiam: quia nunq̃ꝫ desinet eẽ ita q̃ hec anima cõtingẽter erit: q: nunq̃ꝫ erit ita q̃ hec anima cõtingẽter erit: quia si aliquando erit ita q̃ hec anima contingenter erit vel ergo in. a. vel post. a. vel ante. a. non in. a. nec post. a. quia tunc erit ita q̃ hec anima necessario erit: nec etiã ante. a. q: nunq̃ꝫ ante. a. erit aliquid aliqua vel aliqualiter q̃ hec anima cõtingẽter erit. quia nunq̃ꝫ ante. a. erit añxp̃s futurus: igitur nunq̃ꝫ ante. a. erit hec anima futura igitur nunq̃ꝫ ante. a. uerum erit hanc animam fore. ⁊ ideo a fortiori nunq̃ꝫ añ. a. erit q̃ hec anima contingenter erit ⁊ per consequens tunc nõ erit ita q̃ hec anima cõtingenter erit ⁊c. Similiter non sequitur hec anima contingenter erit ⁊ aliquando non contingenter erit: igitur desinit vel desinet hanc animam contingenter fore: quia iam non est hanc animam contingenter fore nec vnq̃ꝫ erit hanc animam contingenter fore: nec est nec potest esse aliquid aliqua vel aliqualiter. Si autem in consequente illo sumitur ly ita convertibiliter cum ly verum concedo consequentiaꝫ ⁊ consequens. Et dico q̃ in. a. desinit esse ita q̃ hec anima contingenter erit: q: tũc non erit ita q̃ hec anima contingenter erit. Et immediate añ illõ instans erit ita: q̃ hec anima contingenter erit: quia in quolibet instanti ante. a. erit verum dicere hec anima contingẽter erit. Et tunc ad argumentum q̃ propie cause antichristi erunt ita a proximate q̃ nõ poterunt impediri. dico q̃ in quolibet instanti ante. a. poterunt impediri ⁊ in quolibet instanti ante. a. erit ita q̃ ille cause poterunt impediri: quia quocunq̃ꝫ instãti dato prope. a. inter ipsum ⁊ . a. erit tempus medium diuisibile in duas medietates. Et tunc erit verum dicere in illo instanti q̃ iste cause poterunt impediri ĩ scõa medietate ab agẽte nãli vl libero. vñ ñ ita remota erũt tũc ipedit⁰ qn p 2ª medietate illi⁹ tpis poterũt applicari ⁊ cum tanto iuuamine q̃ tunc erit possibile has causas impediri quare ⁊c. Ubi tamen iponeretur ipedimẽta illa p illo instanti esse corrupta vel ita debilia q̃ p nullũ agens posset in tã modico tpe fortificari cõcederẽ q̃ p

illo istanti primo desinet esse ita ꝙ hec aia contingēter erit
q: tūc erit ita ꝙ hec aia necessario erit: quia tūc erit ita ꝙ B
aia erit ⁊ tunc erit ita ꝙ hec anima non pōt ipediri iō tunc
erit ita ꝙ B aia necessario erit: ⁊ nūq̄ añ illud istās erit ita
ꝙ B aia necessario erit Jō tūc icipiet eē ita ꝙ hec aia neces
sario erit: ⁊ p ꝓñs tūc desinet esse ita ꝙ hec aia cōtingēter
erit. ¶ Et tunc ad argumētū qñ arguit hāc cōclusionē: ꝙ
prius desinet eē ita ꝙ hec aia cōtingenter erit q̄z hec aia cō
tingēter erit: nego istā cōclusionē. vnde sicut nō ē possibile
ꝙ prius desinet eē ita ꝙ sor. erit albus q̄z ꝙ sor. erit albus
ita nō prius desinet esse ita ꝙ hec aia cōtingenter erit. q̄z B
aia cōtingenter erit. Et tunc ad argumētū assignato. c. p/
pe. a. in. c. instāti desinet eē ita ꝙ hec aia cōtingēter erit et
in. c. istanti hec aia nō cōtingēter erit: q: tūc nō erit: sz post
. c. cōtingēter erit. quia in. a. hec aia cōtingēter erit: igit p̄
desinet esse ita ꝙ hec aia cōtingenter erit q̄z hec aia cōtin
genter erit: cōcedo ꝓñam: ⁊ nego añs pro illa pte ꝙ i. a. i/
stāti hec aia cōtingēter erit: imo in. a. instanti ⁊ in quolibet
instanti post. a. hec aia necessario erit vt superius dicebat.
Et sic cōcedo ꝙ hec aia cōtingenter erit ⁊ tñ i nullo istāti
hec aia cōtingenter erit: q: nō ante. a. q: nūq̄z añ. a. erit. iō
tūc nec necessario erit: nec cōtingēter nec etiā in. a. nec post
. a. hec aia cōtingēter erit: q: tūc ipsa necessario erit vt di/
ctū ē. Et nō sequit hec aia i. a. istanti erit ⁊ poterit nō eē in
. a. instanti igit in. a. instanti cōtingenter erit: sed bñ segtur
ꝙ cōtingēter erit i. a. verūtamē bñ cōcedo istā cōclusionē
ꝙ prius icipiet esse ita ꝙ hec aia necessario erit q̄z hec aia
erit. q: in. c. istanti icipiet eē ita ꝙ ipsa aia necessario erit ut
est cōcessum: ⁊ i. c. instanti hec aia non necessario: erit: sed
post. c. vz in. a. istāti: igit ⁊c. ¶ Et si arguit sic nō ē possi/
bile ꝙ pus icipiet eē ita ꝙ sor. erit albus q̄z ipse erit albus
igit nō ē possibile p idē ꝙ prius incipiet esse ita ꝙ hec aia
necessario erit q̄z hec aia necessario erit nego ꝓñam: q: in
añte arguit sine termino exponibili ⁊ i cōsequēte cū ter/
mino exponibili: vñ i alijs terminis verificātur huiusmōi
cōclusiōes vz ꝙ prius icipiet esse ita ꝙ tu oē currens eris
q̄z tu oē currēs eris: ut posito ꝙ tu eris primo in. a. istanti
⁊ ꝙ multa currēt vsq̄z ad. c. istās. Sed a. c. istanti vsq̄z ad
finē mundi nō curret aliqd pter te. Isto posito pz cōclusio
ꝙ in. c. istāti icipiet eē ꝙ tu omne currēs eris: q: tunc non
eris: sed post. c. instās vz post. a. tu oē currēs eris: q: tunc
aliquod currēs eris ⁊ tūc nullū erit currēs qn tūc tu illud
eris: igit ⁊c. ¶ Sed forte arguit sic. Tu cōcedis istā pri/
icipiet eē ita ꝙ hec aia necessario erit q̄z hec aia necessario
erit: quare igitur nō cōcedis istā sil'r pus desinet eē ita ꝙ
hec aia ꝓtingēter erit q̄z hec aia ꝓtigēter erit. dico ꝙ ratio
ē dicta: q: aliqñ erit ita ꝙ hec aia necessario erit ⁊ tūc hec
aia nō necessario erit sed post illud istans: mō nō ē simile
de alia q: nūquā hec aia cōtingēter erit: iō non prius desi/
net esse ita ⁊c. ¶ Cōtra istā respōsionē arguit sic per duo
media: primo noto illud istans in quo erit ita ꝙ illa anima
necessario erit: ⁊ sit illō istās vt supi/ponebat tūc. c. sit i. c.
istāti nō erit aliq̄ cā pductiua i aliq̄ ꝓportione fortior q̄z i/
mediate añ. c. igit q̄ rōne añ. c. poterit illa ipediri ab aliq̄
agēte debili eadē rōne ⁊ in. c. poterit ipediri ab aliquo agē
te fortiori vel sequit ꝙ in infinitum difficilius erit ipedire in
. c. istanti illā aiam fore q̄z imediate añ. c. ¶ Secūdo diffi/
cilius arguitur sic. Si in. c. instanti erit ita ꝙ illa aia necessa
rio erit in. a. ergo iā ē ita ꝙ illa aia necessario erit in. a. pro/
bo ꝓñam ⁊ sig̃ vnū istās qd̄ tñ distet a. c. p̄cise sic. c. distet
ab. a. qd̄ sit. d. ⁊ ꝙ. e. p̄cise tñ distet. a. d. sicut. d. a. c. et ꝓsi
militer dicat de. f. respectu. e. ⁊. g. respectu. f. ⁊ sic ꝓtinue
vsq̄z ad hoc instans pñs: tūc sic in. c. istāti erit ita ꝙ illa aia
necessario erit i. a. ita i. d. istanti erit ita ꝙ ista cā necessario
erit i. c. ⁊ in. e. istāti erit ita ꝙ cā isti/ cāe de necessario erit
in. d. Et in. f. istāti erit ita ꝙ cā alterius cāe necessario erit i
. e. Et sic cōtinue vsq̄z ad hoc istās pñs: Et tūc fiat ista ꝓse
quētia: illa cā erit i. g. igit ista cā erit i. f. igit cā imediate se
quēs erit i. e. illa cā erit i. e. igit altera ꝓpinqua erit in. d. il
la erit in. d. igitur imediata erit in. c. Tūc vltra illa cā erit i
. c. igit hec aia necessario erit: ergo a primo ad vltimum
supposito ꝙ iam . g. instās eēt sequit ꝙ illa aia necessario
erit. Et p ꝓñs nō p̄ i. c. istāti erit ita ꝙ B aia necessario erit.

Ad ista rñdeo. Et pmio. Ad pmū dicēdo ꝙ in. c.
instāti erit ita ꝙ B anima necessario erit et
nūq̄z añ: ⁊ ꝓcedo ꝙ in. c. instanti erit ita ꝙ hec anima non
poterit impediri qn erit. vñ ē in ꝓposito valde adverten/
dum de ly erit. ita ꝙ tu debes concedere ꝙ in. c. instāti erit
ita ꝙ B anima necessario erit: ⁊ tñ in. c. instanti poterit im/
pediri ꝙ illa nūq̄z erit: sed in. c. instāti erit ita ꝙ illa nō pote
rit impediri qn erit: q: sicut dixi pus: tūc erit ita ꝙ omnia
agentia sūt ita ꝓpinq̄ ⁊ omnia impediētia ita remota vl'de
bilia ꝙ nō pñt in tā modico tpe applicari vel fortificari: sz
tñ in. c. illa poterit ipediri: q: iā hēm̄ tp̄s satis magnū ad
ponēdū ipediētia sufficiētia p. c. instāti. Et tūc ad argumē
tū qñ arguit ꝙ i. c. instāti nō erit aliq̄ cā pductiua illi/ aie i
aliq̄ ꝓportione fortior q̄z imediate āte. c. ergo q̄ rōne pote/
rit pus ipediri p idē in. c. instāti poterit ipediri ꝓcedo con
sequētiā ⁊ ꝓsequēs: sz tñ in. c. instāti erit ita ꝙ hec anima
nō poterit impediri. Et si hoc cōcludat: negat ꝓna: sicut
supposito ꝙ puer hūerit anē in manu sua q̄ iā pmo evo/
let ab eo: tūc ille puer lz sit fortior q̄z imediate añ fuerit ⁊
auis multo debilior: tñ nō seqt ꝙ si imediate añ hoc suffe
cit detinere illā ꝙ iā sufficiat. ita ē in ꝓposito dicēdū. Et tūc
ad ꝓclusionē adductā ꝙ in infinitū difficili/ erit ipedire hāc
animā fore in. c. instanti q̄z imediate añ: dicitur negādo: q:
ita bñ poterit impediri hāc animā fore in. c. instanti sic āte
nō igit in infinitū difficili/ ⁊c. Si tñ ꝓcludit ꝙ in . c. instāti
erit ita ꝙ in infinitū difficili/ē impedire hāc animā fore q̄z
immediate añ. c. itex nego illā ꝓñam: q: in. c. instāti erit ita
ꝙ hec anima nō pōt nec poterit impediri igit tūc erit ita
ꝙ nō aliqual'r faciliter nec aliqual'r difficiliter pōt hec ani/
ma impediri: igit tūc nō erit ita ꝙ in infinitū difficili/ē im
pedire hāc animā fore q̄z imediate ante ⁊c. ¶ Ad sēm
argumētuz quādo arguit signādo omnia ista instantia eq̄
distātia ab inuicē sicut. c. distat ab. a. admitto. Et quando
arguitur a primo ad vltimum: nego omnes ꝓsequētias in
ter medias imo illa ꝓsequētia nō valet. ista causa erit in. c.
igit illa anima erit in. a. q: tam ista pōt impediri hēm̄ cuiz
latis de tpe ad impediēduz eam. Sed hec consequētia ali/
quando bene valebit. Ista causa ē i. c. igit hec anima erit
dato enim ꝙ eēm̄ in. c. dicerem illaz consequentiam esse
bonam: quia nemo pōt ipedire illaz animā fore pp remo
tionē ⁊ debilitatē impediētium que non possent applicari
in tam modico tempore. Istō. n. ꝓcedo talē consequētiam
nec ꝓsil'em de forma sed solam gratia mē: q: non vf quō
nāliter posset fieri añs eē vex sine ꝓñte. vnde ē notanduz
ꝙ aliq̄ sunt res pducēde ⁊ āteq̄z ille erunt erit ita ꝙ ille ne
cessario erunt sicut boīes ⁊ animalia. Et aliq̄ sunt future
⁊ tamē nunquaz anteq̄z ille erunt erit ita ꝙ ille necessario
erunt. Sic posito ꝙ ego cras mouebo digituz meuz vel
faciam aliquē actum q̄ depēdet de voluntate mea nunq̄z
erit ita ꝙ necessario mouebo digitum meuz vel faciaz ali
quē talē actum. Cōsil'is ē responsio totaliter ad argumen/
tum vnum ꝙ solet fieri de molari descēdēte ad centr̄ sup
posito ꝙ aliqs molaris descēdet ad cētrum terre adeqte
in illa hora: tunc arguitur ꝙ ille molaris necessario de/
scendet ad centrum: sit. a. punctus centri ad quez vltimo
⁊ finaliter erit. Et arguitur sicut prius signando vnum
pūctū vz. b. ita propinquū. a. ꝙ p illo istanti erit ita ꝙ ille
molaris necessario erit i. a. deide assigno. c. pūctū eq̄ dista
stem. a. b. sicut. b. ab. a. Et aliuz simil'r . f. d. eq̄ distātē a. c.
sicut. c. a. b. ⁊ sic cōtinue vsq̄z ad B istās pñs. Tūc arguit
sic: ille molaris erit ad. b. igit erit ad cētrum. Et per idem
si erit ad. c. erit ad. b. Et si erit ad. d. erit ad. c. igit si erit ad
. d. erit ad cētrū: sed iā forte ñ poterit ipediri qn erit i. d. er
go ēt ñ poterit ipediri qn erit ad cētrū: ⁊ si sic ille molaris
necessario erit in cētro. ¶ Huic rñdet negādo ꝓñaz illā a
prio ad vltimū ⁊ oēs ꝓñas iter medias. Est. n. cōsil'r dicē
dū sicut ad p̄cedēs vz ꝙ i. b. erit ita ꝙ ille molaris neces/
sario erit ad cētrū ⁊ tñ i. b. poterit ipediri: sed in. b. nō erit
ita ꝙ poterit Impediri quare ⁊c. ¶ Ex p̄dictis correla/
rie seqt ꝙ si absolute ponit añxp̄z nō eē sed fore nō ē ime
diate negāda B ꝓpositio ꝓposita: B aia necessario erit: sed

dubitanda quia forte iã ẽ verũ ꝙ illa necessario erit: q: forte ẽ ꝑ tẽpus ita ppe suũ ꝓmũ eẽ ꝙ nõ poterit ãplꝰ ĩpediri quin erit: vbi tñ ponat lõga distãtia ⁊ tpis magnitudo iter hoc istãs ⁊ suũ primũ eẽ sicut i qõnis ꝓncipio ponebat eẽt illa ppõ ĩmediate ꝓposita negãda: hec ãt q̃ dicta sũt: ꝙ antecẽs ꝑ aĩa erit. erit ita ꝙ ꝑ aĩa necessario erit volo nãlit dicere secũdũ expositionem mõi necessario phisice tentũ vt superius declarauit: q: de potẽtia dei sũ certꝰ ꝙ ꝓtinue ãnẽs ꝑ aĩa erit. erit ita ꝙ ꝑ aĩa poterit ĩpediri ꝙ nũqꝫ erit: q: oẽm effectũ futuꝝ põt ipe ĩpedire cũ nõ necessitet ad extra: sed mere ⁊ libere libertate ꝗdictiõis qõlꝫ tale aget vel ꝓducet. Silr exponẽdo modũ necessarij sophistice ꝓ eẽ ⁊ nõ posse nõ eẽ dꝫ negari ꝙ ãnẽs ꝑ aĩa erit: erit ita ꝙ ꝑ aĩa necessario erit: q: sim⁹ tã in. c. istãti ⁊ probo ꝙ ꝑ aĩa poterit nõ eẽ. Aliquãdo ꝑ aĩa nõ erit: igit ꝑ aĩa poterit nõ eẽ. Ista ꝗña ẽ bona: ⁊ ãnẽs ꝓbat: q: tũc ꝑ aĩa ñ erit demõstrãdo scõdꝫ ptẽ ꝓportionalẽ hui⁹ pui tpis iter. c. ⁊. a. ⁊ tẽ erit aliqñ: igr aliqñ ꝑ aĩa ñ erit: pꝫ ꝗña a resoluẽtib⁹ ad resolutũ pꝫ gꝰ ꝙ ñ sequit: i. c. istãti erit ita ꝙ ꝑ aĩa nõ poterit ĩpediri qn erit: ergo i. c. istãti erit ita ꝙ ꝑ aĩa nõ poterit nõ esse q: lꝫ nũquã iter. c. ⁊. a. erit ita ꝙ ꝑ aĩa ĩpedit ꝙ nõ erit: tñ cõtinue iter. c. ⁊. a. erit ita ꝙ ꝑ aĩa non ẽ: quare ⁊c.

Amplius ad ꝓncipale arguit sic: necessario hec aĩa erit dũ ãnxp̃s erit: igit necessario ꝑ aĩa erit. pꝫ ꝗña a tpali ad alterã ptẽ ⁊ ãnẽs ꝓbatur: ꝑ aĩa erit dũ ãnxp̃s erit ⁊ non põt eẽ qn ꝑ aĩa erit dũ ãnxp̃s erit igit necessario hec aĩa erit dũ ãnxp̃s erit: pꝫ ꝗña ab exponẽtib⁹ ad expositũ ⁊ maior: silr sed minor: ꝓbat: q: si nõ detur oppositũ ꝙ põt eẽ ꝙ ꝑ aĩa ñ erit qñ ãnxp̃s erit. Et ponat ineẽ ꝙ ꝑ aĩa nõ erit qñ ãnxp̃s erit ⁊ statim sequitur ꝗdictio: vꝫ ꝙ ꝑ aĩa erit ⁊ ꝑ aĩa nõ erit: q: si ãnxp̃s erit ꝑ aĩa erit ⁊ si ꝑ aĩa nõ erit qñ ãnxp̃s ꝑ aĩa nõ erit q̃re ⁊c. ¶ Secũdo arguit sic. Et signo oĩa q̃ pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illius aĩe ⁊ oĩa q̃ pñt ĩpedire eiꝰ ꝓductionẽ. Tũc quero nũqd ista ꝓmouẽtia sint fortiora q̃ꝫ illa ĩpediẽtia vel debiliora. Aut eque fortia ꝑcise. Si fortiora seqt ꝙ ꝑ aĩa necessario erit: q: nõ põt ĩpediri cũ tã assignata sint oĩa q̃ pñt ĩpedire. Si debiliora: igit ista aĩa nũqꝫ erit cuꝫ tã assignata sint oĩa q̃ pñt ꝓmouẽ. Si eq̃ fortia seqt ꝙ q̃ rõne ista erit eadẽ rõne ista nõ erit. ¶ Tertio arguit sic. Ãnxp̃s nõ erit igit ꝑ aĩa nõ erit ⁊ ꝑ ꝗña nec necessario nec ꝓtingenter. antecẽs ꝓbat. ãnxp̃s nõ generabit: igit nõ erit. Ãnẽs ꝓbat q: si ãnxp̃s generabit: ⁊ nõ ẽ maior rõ: q̃re magis ab vno hoie q̃ꝫ a reliquo: igit a quolibꝫ hoie poterit generari: ⁊ sic ab illo q nõ erit pꝫ suꝰ poterit generari imo a seipso poterit generari. Et eodẽ mõ seqt ꝙ ipse poterit seipsũ generare: pꝫem suũ: mr̃eꝫ suã: ⁊ plures quos nũqꝫ generabit Et ꝙ nõ erit maior rõ de vno hoie q̃ꝫ dereliquo ꝓbatur: q: ita bñ poterit cõiũgi ⁊ cõmisceri mr̃i ãnxp̃i vnꝰ hõ sicut alꝰ ⁊ ecõtra: q̃re ⁊c.

Ad ista argumẽta rñdetur. ¶ Ad ꝓmũ nego illã ꝗñtiam de forma: necessario hec aĩa erit dũ ãnxp̃s erit: igit necessario ꝑ aĩa erit. Hec arguitur a tẽporali ad alterã ptẽ sed a ꝓpõne de tẽporato extremo: imo nec a tẽporali ad alterã ptẽ ẽ bonũ argumẽtũ: vñ ñ sequitur: dũ oẽ aĩal fuit i archa noe oẽ aĩal fuit i archa noe: igit oẽ fuit in archa noe: pꝫ ꝙ ꝗñs sit falsũ: ⁊ ꝙ ãnẽs sit verũ ꝓbo: tũc oẽ aĩal fuit i archa demonstrãdo istãs ꝓ quo fuit verũ ꝙ oẽ aĩal fuit i archa noe ⁊ tũc fuit dũ oẽ aĩal fuit in archa noe: igit dũ oẽ aĩal fuit i archa noe oẽ aĩal fuit in archa noe: pꝫ cõsequẽtia a resoluẽtib⁹ ad resolutuꝫ: ⁊ maior pꝫ ꝫ minor ꝓbat: q: tũc fuit i illo istãti i quo oẽ aĩal fuit in archa noe. Silr ñ seqt: dũ ãnxp̃s erit ꝑ aĩa necessario erit igitur ꝑ aĩa necessario erit: ꝗñs ẽ falsũ vt pꝫ ⁊ ãnẽs ẽ verũ q: i. a. istãti ꝑ aĩa necessario erit. ⁊. a. istãs erit dum ãnxp̃s erit: igit dũ ãnxp̃s erit: ꝑ aĩa necessario erit. Hõ obstante ꝙ ꝗña illa non valeat nego tñ ãnẽs vꝫ necessario ꝑ aĩa erit dũ ãnxp̃s erit. Et tũc ad probationẽ nego ꝙ nõ põt eẽ qn ꝑ aĩa erit dũ ãnxp̃s erit: imo bñ põt eẽ ꝙ ꝑ aĩa nõ erit duꝫ ãnxp̃s erit: q: seqt ꝑ aĩa nõ erit: igit ꝑ aĩa ñ erit dũ ãnxp̃s erit: ⁊ ãnẽs ẽ possibile: igit ⁊ ꝗñs: ꝙ ꝗña sit bona: pꝫ: quia oppositũ ꝗñtis repugnat ãnẽ: vꝫ hec aĩa nõ erit ⁊ tñ ꝑ aĩa erit dũ ãnxp̃s erit: admitto: ⁊ nego ꝙ ex illa sequatur ꝗdictio: sed bñ seqt ꝙ ꝑ nõ erit: sed nõ seqtur ꝙ ꝑ aĩa erit: q: nõ seqt ꝙ ãnxp̃s erit cũ ex negatiua nõ pregnãte ñ seqtur affirmatiua. Et si arguit sic: ꝑ aĩa nõ erit dũ ãnxp̃s erit: igitur ꝑ aĩa nõ erit ⁊ ãnxp̃s erit: nego ꝗñam. Et si dicit ꝙ arguit a tpali ad copulatiuã verũ ẽ: sed ex ꝑ nõ seqt ꝙ ꝗña sit bona: q: nõ semp a tpali ad copulatiuã ẽ bonũ argumẽtũ: sicut nõ semp a quacũqꝫ cathegorica ad vnã copulatiuã fit bonuꝫ argumẽtuꝫ. vñ nõ seqt. Chymera nõ legit q̃ currit: igit chymera nõ legit ⁊ chymera currit: ãnẽs. n. est veruꝫ ⁊ ꝗñs falsuꝫ. Et si dr̃ ꝙ ꝑ silitudo nõ est ad ꝓposituꝫ. q: ꝑ arguit ex vna cathegorica ꝓus autem arguebat ex vna tpali. Dico ꝙ lꝫ arguebat ex vna tpali nõ tñ obstat qn arguebat ex vna cathegorica. q: quelibet tpalis ẽ cathegorica ⁊ nõ ypothetica: vt i tractatu ypothetica ꝓ diffinise clarebit quare ⁊c. ¶ Ad secunduꝫ argumentuꝫ solet responderi dicendo ꝙ illa nõ sunt fortiora nec debiliora nec eque fortia: q: ñ sunt nec ẽ possibile illa eẽ demõstrãdo oĩa q̃ pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe. Sed hec nõ ẽ verꝫ: q: iã sunt oĩa q̃ pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe: q: iaꝫ sunt aliqua q̃ pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe: ⁊ nulla sunt que pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe qn illa sunt iã igit ⁊c. patꝫ ꝗña cuꝫ maiori ⁊ minor: silr: q: suꝫ opposituꝫ ẽ falsuꝫ vꝫ aliq̃ sunt q̃ pñt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe q̃ iã nõ sunt. Silr cõcedo ꝙ iaꝫ sunt oĩa q̃ pñt ĩpedire illã aĩam q: iã sũt aliq̃ q̃ pñt ĩpedire istã aĩam ⁊ nulla sunt q̃ pñt illã aĩam ĩpedire qn illa iã sunt: igit ⁊c. pꝫ ꝗña cum maiori ⁊ minori vt ꝓus: q: ꝗdictoriuꝫ eiꝰ ẽ falsuꝫ: dato enim ꝙ ꝑcise duo eẽnt ꝓmouẽtia ipiꝰ aĩe cõcederẽ ꝙ illa sũt oĩa ꝓmouẽtia illius q̃ pñt eẽ: qñ illa sunt ista assignata igr ⁊c. ¶ Unde nõ seqtur aliqua pñt eẽ ꝓmouẽtia q̃ nõ sunt ista igit ista nõ sunt oĩa ꝓmouẽtia illiꝰ aĩe. Cõcedo ergo ꝙ aliqua sunt oĩa ꝓmouẽtia possibilia ⁊ imaginabilia ⁊ tñ aliq̃ sunt possibilia ꝓmouẽtia q̃ ñ sũt illa nec ꝑ ẽ ĩconueniẽs scientiãm ampliationũ. Põt tñ rñderi ad id qõ tãgit argumẽtum sine sophismate assignãdo oĩa ꝓmouẽtia isto modo ⁊ oĩa ĩpediẽtia. i. si aliq̃ poterunt ꝓmouere ad ꝓductionẽ illiꝰ aĩe ꝙ illa iã sunt. Et si aliq̃ poterunt ĩpedire illã ꝓductionẽ ꝙ illa iã sunt. Isto posito fiat argumẽtuꝫ ut pr̃ꝰ nunquid illa ꝓmouẽtia sint fortiora vl debiliora q̃ꝫ illa ĩpedientia vel eque fortia. Et certuꝫ est ꝙ casus isto mõ positꝰ est ĩpossibilis: q: nihil qõ nõ est ⁊ põt esse põt i hoc istãti presenti esse vt pluries dicebat: verumtñ q: casus nõ ĩplicat ꝗdictionem formalr põt bñ admitti Et tunc dico ꝙ stat satis bñ illa promouentia esse fortiora q̃ꝫ illa ĩpedientia. Et tunc cuꝫ ꝗcludit ꝙ hec aĩa necessario erit nego ꝗñaꝫ. ⁊ ad probationem q: nõ põt ĩpediri qn hec aĩa erit: nego. Et cũ dr̃ ꝙ iã assignata sunt oĩa q̃ pñt promouẽ ꝗcedo: ꝫ ex hoc nõ seqt qn aĩa poterit ĩpediri: q: lꝫ omnes ille cause promouentes sint iã fortiores pñt tñ trñ debilitari ⁊ cãe opposite fortificari ꝙ hec aĩa nũqꝫ erit. ¶ Cõsimilr dico ꝙ stat cuꝫ eodem casu ꝙ ista ĩpedientia sunt fortiora. Et tunc seqt ꝙ hec aĩa nunqꝫ erit: q: lꝫ sint iã fortiora pñt trñ debilitari ⁊ cãe promouentes fortificari i trñ ꝙ sufficient hãc aĩaꝫ ꝓducere. Item dico ꝙ cuꝫ eodem cãu stat ꝙ oĩa illa ĩpedientia ⁊ oĩa illa ꝓmouentia sint eq̃ fortia ⁊ ex hoc nõ seqt ꝙ q̃ rõne hec aĩa erit ꝙ eadem rõne hec aĩa non erit: q: lꝫ illa sint iã eq̃ fortia possibile est tñ ꝙ promouentia ĩcipiãt fortificari ⁊ fortificabũtur vsqꝫ ad antixp̃i productionem ⁊ ꝙ ĩpedientia ꝓtinue debilitabunt vsqꝫ ad idem istãs. exquo pꝫ ꝙ hec aĩa erit nõ obstãte ꝙ illa oĩa sunt eque fortia. Silr est possibile ꝙ ĩpedientia illa iã ĩcipiãt fortificari ⁊ fortificabũtur ꝓtinue vsq̃ ad. a. istãs. Et ꝙ ꝓmouentia ꝓtinue debilitabunt vsqꝫ ad dictũ istãs q̃re seqt ꝙ hec aĩa ñ erit nõ obstãte ꝙ ista promouẽtia ⁊ ĩpedientia sunt eque fortia. Et sic pꝫ rñsio ad argumẽtum. ¶ Ad tertiuꝫ cum dicitur ꝙ ãtichristus a quolibet hoie poterit generari: nego. dico. n. ꝙ si generabit a ꝑlatõe nunqꝫ ab alio hoie poterit generari. Et tunc cuꝫ dr̃ ꝙ nõ erit maior rõ de vno hoie q̃ꝫ de reliquo q: ita bene poterit cõiungi vnꝰ homo sicut alius mr̃i antichristi: nego ꝗñam: q: si ex mr̃e antichristi ex alio homine deberet aliquid generari nunquã

antichristus generaretur: sz alius homo vel aliquid aliud q: ad variationē mē vl'forme subalis cōpositi totū variat cōpositum: q: ꝗ cōpositū nūqz erit idē variata ei⁹ pte itrīseca ⁊ pncipali. Ad ō certū ē ꝙ si cū mre anxpi cōiūgeret ali⁹a platone aliā pducēt mām dispositā qz pla. ⁊ p ꝯns i troduceret alia forma eo ꝙ varietas dispōnū i nūero in mā variat formā subalē. Et sic seqt ꝙ anxps a nullo alio gnari poterit qz a platone: q: variatis formis itrinsecis uariatur cōpositū. Ex q⁰ ꝯnr seqt ꝙ anxps ex nulla alia muliere qz ex illa q erit mr sua poterit gnari: q: dato ꝙ ex alia tūc ex alio semine ⁊ si sic ex alia mā ⁊ p ꝯns nō erit idē: imo nec poterit an. a. istās gnari: ⁊ ꝗ pp cōtinuā successionē hūanorū. Si. n. alia hora poterit gnari ponat. Et tūc sequit statim ꝙ illa mā nulla hora i alqb⁹ ptib⁹ erit resoluta ⁊ i alijs restaurata. Ex quo sequit ꝙ nō erit eadē mā ⁊ p ꝯns nō idē anxps q: eadē forma gnanda nō pōt ex qlibet diuersarū mērū totaliū gnari: q: nō eisdē nūero dispōibus pnt mē diuerse ee dispōite: q: tūc seqret ꝙ eadē forma posset bis gnari: q: dato ꝙ sit gnata ex. a. mā pōt gnari ex. b. cū. b. sit eque i potētia ut pus: q: nō videt qre mā p: ia. b. pdiderit suā potētiā respectu illi⁹ forme. lz talis forma sit educta de potētia. a. cū potētia. b. sit idifferēs penit⁹ ad dictā potētiā. a. seqt ergo ꝙ si aia anxpi nō pducet ex sua mā i q genita erit nūqz āpli⁹ ex alia mā poterit generari.

Contra istam rnsionē arguit sic: si anxps n poterit a duob⁹ hoib⁹ p idez nec aliqs ali⁹ effect⁹ poterit a plib⁹ agētib⁹ gnari: ꝯns ē falsum: q: cadauer pōt a plib⁹ hoib⁹ gnari: q: a plib⁹ hoibus pōt iterfici q: nō videt magis ab vno qz a reliquo. Silr idē ignis a duob⁹ ignib⁹ pōt gnari posito ꝙ ābo applicētur ad lignū. Et etiā idē hō a plib⁹ agētib⁹ totalib⁹. vzab hoie sole itelligētijs ⁊ alijs multis eēntialr ordinatis. ¶ Ad istd dr ꝙ nō negaui qn anxps poterit gnari a duob⁹ hoib⁹: q: poterit gnari a pre suo ⁊ mre sua q erūt duo hoies sz negaui ꝙ anxps ab alio hoie qz ab illo q erit pr suus poterit gnari: deide cū ifertur ꝙ p idē null⁹ effect⁹ poterit a plib⁹ agētib⁹ gnari nego ꝯnam: q: licet anxps a nullo hoie alio a platone poterit generari tn bn poterit gnari a plib⁹ agētibus sil'cōcurrētibus. s. a pre celo deo: ⁊ itelligētijs. Sic etiā ignis pōt a plib⁹ agētib⁹ gnari sil'cōcurrētib⁹ ad sui pductionē: verūtamē sicut nego ꝙ anxps pōt a plib⁹ agētibus gnari nō siml'ꝯcurrētib⁹ ad pductionē illi⁹. Ita dico ꝙ null⁹ ali⁹ effect⁹ a quolibz plium agētiū de pse nō sil' cōcurrētiū pōt gnari. Pro q⁰ ē notādū ꝙ pducētiū aliquē effectū aliqd agit de pse ad effectū illū qd. s. a sua nā inatum ē talem effectuz pducere vt calor calorē ⁊ ignis ignē. Aliqd agit de paccns. s. agēs pducēs aliquē effectū ⁊ non ex sua nāli ⁊ proprīa dispōne. ut iterficiēs bouē i gnatiōe cadaueris. Ex q distinctiōe ifero istā ꝯclusionē q: lz a quolibet plium agētium de paccns nō simul concurrentium idē effect⁹ nūero possit gnari nō tn a quolibz plium agentiū de pse nō sil'ꝯcurrētiū pōt idē effectus ꝓduci. Prima pars satis pz. Illā agēs de paccns nō pducit effectuz sua vtute sz solū ē cā ꝙ alie qlitates q sūt i mā ipsū effectū pducāt. Ergo seqt qd quodcūqz aliud agēs eodē modo cās actu moueret: eundē effectū pducet. sicut pz de apponēte ligna ad ignē ⁊ de gnatione cadaueris p itersectionez bouis ad dispōnibus qlitatiuis existētib⁹ i mā qs dispōes eque bn pōt applicatiue mouere qlibet agēs. ¶ Scda ps cōclusionis pz: q: dato opposito sequit vt prius eūdē effectū bis posse generari: q:. c. effectus semel ab. a. agēte ⁊ iterū. a. b. q: nulla i potētia ē in. b. generata ergo si prius fuit i potētia ad generādū. c. effectū ⁊ iā est: eo ꝙ nulla potētia ē frustra: imo necessario ē reducibilis ad actū: nec posset aliqs illud icōueniēs reducere de agēte paccidēs: q: ꝙ hmōi cadaner poterat gnari ab hoc erat per virtutē qlitatiuā que iā corrupta ē que erat i materia bouis: ⁊ q: illa nō pōt redire eadē i numero corrupto effectu. c. iō illū effectū nō poterit generare. a. Et si dr. a. pus fuit i potentia ad generationē cadaueris sicut. b. igit videt ꝙ adhuc remaneat illa potētia: negat cōsequētia: q: sicut prius. a. fuit i potētia de paccidēs ad generationē cadaueris. Ita iā de paccidens illa potētia ē corrupta: sed nō potest sic dici de agentibus in potētia de perse: q: talis potētia corrūpi non pōt de paccidens imo pus debet reduci ad actū ⁊c. patet ergo ꝙ sicut anxps a pluribus agētibus de pse non simul cōcurrētibus generari non poterit sic nec illud cadauer: sz solū a pluribus agentibus de paccidēs non simul cōcurrētibus sicut dictū est quare pz solutio argumēti. ¶ Ex his ergo pz sequi ꝙ illā caliditatē quā. a. ignis pduxit i manu mea nō potuit aliquis alius ignis pducere: ⁊ manus frigida nō potest calefieri eadē caliditate numero a quolibet plurium agētiū nō simul cōcurrētiū. Similiter ignis qui est generat⁹ nūqz poterat generari ab alio igne. ¶ Consequēter dicitur ꝙ pullus q nascetur ex ouo posito sub vna gallina nūqz idē numero nasci poterit ex eodē ouo posito sub alia gallina: qm dato ꝙ sit agens pncipale idē. s. semen galli: verūtn diuerse forme ex materia educētur necessario pp diuersas nūero dispōes cātas a diuersis galinis q dispōnes ad formā generādā necessario requirūt. ¶ Itē dato ꝙ videas aliquod ouū ⁊ auferatur te latēte ⁊ sile apponatur dico ꝙ secūdū ouū pōrē visionē nō conseruat: sed aliā generat de nouo que non est prima: quia prima desiit esse ad remotionem primi obiecti cōseruātis eandē: verū est tn ꝙ nō hāc fieri mutationē sentis imo credis hanc visionem esse prior em sicut credis hoc ouū ee illud qd prius vidisti ⁊ i hoc deciperis ⁊c. ¶ Dico etiā ꝙ idē cōcept⁹ sine eadē spēs itelligibilis numero nō ē pducibilis a fantasmate sor. ⁊ a fantasmate platonis sed bene silis: ⁊ idē vlr repntans. Et notāter dico cōtinue de effectu i numero: q: idē effect⁹ i spē pōt produci a diuersis agētibus i spē vt pz de igne producto ab alio igne ⁊ de igne producto p reflexionē radiorū solarium: q: idē ē ignis i spē lz sit duo in numero: ⁊ cause etiā sūt diuerse in spē. Stat bene ꝙ cāe diuerse in spē sint cōsimilis virtutis in spē qd sufficit ad idēptificam productionē i spē. sed nulle cause totales numeraliter diuerse sunt eiusdem virtutis. pōt ergo ꝯnr ex his elici dictis ꝙ nō sequitur: idē effectus nūero a plurib⁹ agētibus de perse nō cōcurrētibus pōt cōseruari: igit ⁊ pduci vel generari: q: stat eundē ignē a duobus ignibus conseruari eandē caliditatē vel frigiditatez caloribus vel frigiditatibus conseruari: sed nullū illorū a pluribus pōt generari vt dictum ē. Itē nō sequit idē effectus pōt ee a pluribus causis finalibus: igitur ⁊ efficientibus cū non sit silitudo: q: finis simplr frequēter nihil agit ad productionē de perse. Agēs aūt semp coagit: verūtamē q: qñqz finis gratia cuius ⁊ agens conincidūt ⁊ sunt idez: ut ignis generās ignē imediate intendit se pmanere ⁊ imediate pfectionez mūdi. Ideo de tali fine pōt dici ꝙ ex diuersitate finiū talium arguitur diuersitas effectus in numero. ¶ Itē nō sequitur: cause agentes sunt extrinsece: igit ab eis non dz diuersificari effectus cū ab extrīseco effectus nō capiat vnitatē. Dico ꝙ lz ab extrinseco effectus nō capiat vnitatē capit tn vnitatē ab itrinseco quod qdem itrinsecum variat ad variationem causarum extrīsecarū producētiū aliam ⁊ aliam in numero dispositionem. ¶ Item non sequit: oēs cause pter primā sūt istrumētales: ergo pp earum diuersitatem nō debet effectus variari: q: lz oēs cause pretera prima respectu prime sunt instrumētales sūt tamē cause p se agētes respectu effectuum. iō ad earum variationē variatur effectus: vbi tamen essent cause nō de perse agētes verum est ꝙ ad diuersitatē ipsarū nō deberet cōcludi diuersitas effectus: sicut patet de fabro faciente cultellū proposita enim mā artificiali eadem posset faber cum diuersis instrumentis puta cū diuersis maleis eūdē cultellum producere: nō obstante ꝙ instrumenta fuissent diuersa: q: de pse concurrētia non variantur ad fabricationem cultelli sed mere instrumentaliter p hoc ergo ⁊ similia poterit valēs respōdens se defendere ⁊ suis oppositionib⁹ plenarie satisfacere: quare ⁊c.

Amplius ad principale arguitur sic. Aia anxpi non erit ergo nec necessario nec contingenter erit: pz ꝯsequētia ⁊ antecedēs probatur: aliqua anima antichristi non erit: igitur anima antichristi non erit.

patet consequentia a particulari ad suam indefinitam: antecedens probatur anima tua antichristi non erit ⁊ anima tua est vel erit aliqua aia: ergo aliqua aia añxp̃i nõ erit: pz cõsequẽtia ab iferiori ad suũ superius negatione postposita ⁊ cũ debito medio: mino: ẽ va vt pz ⁊ maior similr: qa suũ contradicto: ium est falsum: vz omnis aia tua antixp̃i erit. ¶ Secũdo arguitur sic. ꝙ hec aia nõ cõtingenter erit q: si hec anima contingenter erit: ergo hec aia põt contingenter esse: consequẽs est falsum: igitur ⁊ añs: ⁊ cõsequẽtia pz quia in alijs terminis bene sequit vt tu eris hõ igit poteris esse homo. Tu eris omnis homo: igitur poteris eẽ omnis homo: añxp̃s erit homo qui est igit añxp̃s põt eẽ homo qui est. Et sic in omnibus alijs valet consimilis consequentia: ⁊ ꝙ ꝙñs sit falsum pz: q: si hec aia põt contingenter eẽ ponat ergo ꝙ ipsa contingenter sit: ⁊ statiz sequitur ꝯdictio: q: sequit: illa aia cõtingenter ẽ. igitur ipsa ẽ igit illa est eterna ⁊ incorruptibilis igitur necessario est ⁊ ñ contingenter. ¶ Tertio arguitur sic. Hec anima nõ põt incipere eẽ: ergo hec anima nũq̃ erit: pz ꝙña ⁊ añs ꝓbat: q: si non: detur oppositũ. Et arguit sic: hec anima poterit incipere eẽ ⁊ aliquãdo nõ poterit incipere eẽ igitur dabitur primum istans i quo poterit icipere eẽ vel vltimũ in quo non: patet consequentia ⁊ consequens est falsum: igitur ⁊ antecedens: non pro secunda parte ergo pro prima: ꝙ cõsequens sit falsum ꝓbat: nã ꝙ nõ sit dare vltimũ instans in quo hec anima non poterit incipere eẽ. pz: quia hec aia non potest incipere eẽ per remotionẽ de pñti vz nunc non est ⁊ imediate post istãs pñs erit: q: si ipsa nunc nõ ẽ igit mã adhuc non est disposita: igitur deficit aliqs excessus vl latitudo dispõnis: q̃ cũ sit vel erit dinisibilis sequit ꝙ itroducetur ꝑ partem post ptẽ. Et sic nõ ime diate post istãs pñs itroduceẽ tota illa latitudo ⁊ per ꝙñs hec aia nõ ime diate post istãs pñs erit: quare sequtur ꝙ hec aia non põt icipere eẽ per remotionẽ de pñti: ⁊ per ꝙñs nõ dabitur vltimũ in quo nõ ⁊c̃. Nec etiã poterit dari primũ instans in quo hec aia poterit eẽ q: quocũq̃ dato añ illõ illa poterit eẽ cũ ꝓcise ꝙtigẽter erit ⁊ poterit non esse in illo.

Ad primum respondeẽ dubitãdo illã ꝙñaz aia añxp̃i nõ erit: igit nec necessario nec cõtingenter erit: q: ly añxp̃i in genitiuo casu teneri põt a parte subi ⁊ regi ab illo termino anima vel teneri a pte predicati. Si tenetur a parte subiecti cõcedo ꝙñtiaz ⁊ nego antecedẽs. Et tunc ad ꝓbationem. Aliqua aia antixp̃i nõ erit. ergo aia antichristi nõ erit: concedo consequẽtiam tenendo in añte ly antixp̃i ut prius ⁊ nego añs. ⁊ tũc ad argumentum: anima tua antichristi non erit ⁊ aia tua ẽ nel erit aliqua anima igit aliqua anima antixp̃i non erit: nego ꝙñam: nec arguit cuz debito medio: q: deberet sumi pro minori ꝙ aia tua est vel erit anima antichristi ꝙ ẽ falsum. Si aũt ly añxp̃i teneat se a pte predicati in antecedẽte illo nego ꝙñam: sicut non sequitur: aliq̃ aia non erit antichristi ergo nec necessario nec contingenter illa anima erit. Ex quo pz ista cõclusio ꝙ precise vna erit aia antichristi et tamen oĩs aia antixp̃i erit: ⁊ aia antichristi non erit: pz pria pars: q: aia añxp̃i erit ⁊ non erit aia añxp̃i qn illa erit. Et secũda ꝑs similiter: q: aia tua añxp̃i nõ erit ⁊ aia tua erit aia Et si dicitur ꝙ cõcedo ꝯdictoria: nego tenẽdo genitiuũ casum in prima a parte subiecti ⁊ i secũda a parte predicati. vñ ꝓcedo i simili ꝙ omne aial risibile ẽ ⁊ aliquod aial nullum risibile est: oẽ aial rõnale ẽ aliqõ aial nullum rõnale ẽ tenẽdo ly risibile ⁊ rationale in primis puta vlibus affirmatiuis a pte subiecti ⁊ in pticularibus negatiuis a parte predicati. Et sic patet ꝙ illa nõ sunt contradictoria cũ non sint sinonimorum pdicatoꝝ quare ⁊c̃. ¶ Ad secũdũ argumentũ nego istam ꝙñam. Aia añxp̃i ꝙtigẽter erit: igit aia illa põt cõtingenter eẽ: q: ipossibile ẽ ꝙ ipsa cõtingẽter sit: vt argumẽtũ ꝓbauit. Et tũc ad probationẽ ꝙñe qñ dicitur ꝙ in alijs terminis bene valet consimilis modus arguendi: dico ꝙ verũ ẽ i qbusdã gratia mãe: q: ñ i oib̃ vz. vñ ñ seqtur: hec anima erit anima que non ẽ igit hec aia potest eẽ q̃ nõ est: añs est verum vt pz ⁊ ꝙñs falsũ: q: ipossibile ẽ hãc aiam eẽ aiaz que nõ ẽ: ergo hec anima nõ põt eẽ aia que non est: patet consequentia: quia ly anima non potest facere sophisma iõ sensus diuisus ꝓuertit cũ sensu cõposito: verũtamẽ si concluderet ꝙ hec anima põt contingenter fore cõcederem: consequẽs: q: possibile ẽ ꝙ hec aia cõtingenter erit: cõcederẽ ẽt ꝙ hec aia cõtingenter põt eẽ: q: hec anima potest esse ⁊ potest esse ꝙ illa non potest eẽ: q: põt esse ꝙ illa nõ erit in. a. instanti modo eo ipso ꝙ illa non erit i. a. istãti illa nõ poterit esse ꝑ hoc ergo pz respõsio ad tertiũ argumẽtũ. cũ arguit ꝙ si hec aia poterit icipe eẽ vl dabitur primũ istans i quo poterit icipere eẽ vel vltimũ in quo nõ dico ꝙ dabitur primuz instans i quo illa anima poterit icipere eẽ ⁊ illud ẽ. a. istãs q: i. a. istanti illa non poterit icipere eẽ. ⁊ nũq̃ ante. Et tũc ad argumẽtũ illa aia ꝓcise cõtingenter erit in. a. instanti. igitur poterit non eẽ i illo: concedo cõsequẽtiam ⁊ ꝙñs. Et ex hoc postmodũ non sequitur ꝙ hec anima poterit eẽ ante. a. vel ãte. a. poterit eẽ q: mutatio illa que fiet pro. a. instanti nũq̃ añ. a. istãs potest fieri eadem in numero. Silr concedo ꝙ. a. istãs erit vltimũ in quo hec anima poterit incipere eẽ: q: hec aia in illo instanti poterit incipere eẽ ⁊ nunq̃ post: q: mutatio q̃ fiet ꝑ. a instanti nũq̃ post. a. instans poterit eẽ. Et ut hec respõsio clare intelligat presuppono tria: primo ꝑsuppono omnia dicta in primo ꝑncipali ꝑcedẽte i rñsiõe facta ad tertiũ argumẽtũ: quo idẽ numero a plib̃ agẽtib̃ nõ simul concurrentibus de pse gñari aut ꝓduci nõ põt. Secõo suppono ꝙ dato aliquo motu facto vel fiendo i aliquo tẽpore ipossibile ẽ ipsũ fieri vel fuisse factuz in alio tpe: ꝓbatur motus iportat moueri in tempore ꝑ pbm pro phisicorũ igitur. a. motus fact̃ i tpe. b. iportat moueri i tpe. b. Sed moueri i tpe. b. nõ põt eẽ i alio tpe q̃ i. b. igit suppositio vera: pz ꝙña ⁊ minor ꝓbat: q: moueri i tpe. b. includit tẽpus. b. mõ tp̃s. b. nõ põt fuisse nec fore i alio tpe: q: tunc sequereẽ de possibili ꝙ aliqõ ẽ ꝑterituz ⁊ põt nõ eẽ ꝑteritũ supposita illa veritate ꝙ nihil põt bis generari. Item arguitur sic. ipossibile ẽ motũ celi qui ẽ i vno tpe eẽ in alio ergo nec aliqs alio: um poterit esse in alio q̃ in illo in quo erit: ꝙña patet per pbm octauo phisico: um: q: oĩs alter motus dependet ex motu celi. Et ex alio q: remotio principalis cause ⁊ variatio facit variationem in effectibus vt dicebatur sed motus celi est principalis cã omniũ motuũ co: porum iferiorum primo methauro: um. 12°. methaphisice ⁊. 2°. de generatione: igit si ille nõ poterit eẽ i alio tempore nec aliquis alter: añs ꝑncipale pz: vz ꝙ mot̃ celi factus i vno tpe nõ potest nec poterit eẽ in alio: quia idẽ motus celi non potest reddire cũ non possit reddire tp̃s idem. Si enim ille motus celi posset esse in alio sequit ꝙ idem posset bis fieri quod est falsum. Ex hac ergo suppositione sequitur ꝙ eundez cursuz nũero quẽ añxp̃s faciet in prima die sui esse non poterit i secũda die ꝓducere. Si enim expectabit añxp̃s currere vsq̃ ad secũdã diẽ eundẽ cursum numero nõ faciet sed vnuz aliũ. Itẽ seqtur ex eadẽ suppositione ꝙ illud qõ acquirit ꝑ vnã mutationẽ seu motuz totalẽ ei̊ termin̊ intrinsecus ⁊ ꝓꝓrius impossibile ẽ acquiri ꝑ aliam mutationem totalem seu alium motum totalem: q: mutatio acquisitiua habet distinctionem nũeralem ⁊ etiam specificam a termino ad quem vadit: igit quãdocũq̃ esset alia mutatio numero terminus eẽt aliter ⁊ per consequens productum per vnam mutationez vel producendum per aliam produci non potest. Et notãter dicitur illud quod acquiritur tanq̃ terminus proprius et intrinsecus: quia diuersi motus locales possũt attingere eũdem locum quare locus non est terminus proprius ⁊ intrinsecus motus localis. sed potius sua pars est terminus eius sicut habet videri tertio phisicorum secũdo capitulo. Dr̃ etiã in conclusione totalem: q: forme possibilis: possibile ẽ ꝙ idem termin̊ acquiratur ꝑ vnũ motũ totalem ⁊ ꝑ alium qui est sua pars: vt totali calefactione acquirit caliditas ⁊ eadem lz partialiter acqrit medietate eiusdẽ calefactionis quare ⁊c̃. ¶ Secũda suppositio ẽ ista ꝙ oĩs mutatio inferior dependet a celo tãq̃ a causa sui ꝑncipali ⁊ influente ꝑncipaliter ad suam generationem patet pro methauro: um capitulo secundo ⁊ duodecimo methaphisi-

ce octauo phisicorum ⁊ secūdo de generatione. Ita ergo ꝙ celum agit in ista inferiora per aspectus quibus influit ⁊ ex hoc dicitur cā agēs de perse ad generationem effectus ⁊ etiam sui influentia. ¶ Ex iii a suppositione ⁊ alijs sequitur ꝙ anima antichristi ante .a. instans produci non poterit: probatur ⁊ pono ꝙ in .a. instanti producetur per mutationē .b. Si ergo poterit produci ante .a. ponatur ergo ꝙ producetur p mutationem .c. in .d. instanti: ⁊ arguitur sic .b. mutatio non poterit esse in .d. instanti: sed ꝶ anima non poterit esse nisi per .b. mutationē: igitur hec anima non poterit in .d. instanti patet consequentia ⁊ maior similiter per suppositionem secūdam: minor patet: quia si hec anima poterit esse per .c. mutationem: ergo poterit p duci in alia materia disposita q̄z in illa in qua producet pro .a. instanti patet consequentia de se eo ꝙ vbi est alia mutatio ē alia dispositio p̄uia: modo consequens est falsum ⁊ ꝶ primam suppositionem. ¶ Secundo arguit sic. In quolibet instanti motus celi erit alius ⁊ alius ⁊ eius influentia alia ⁊ alia ita ꝙ nec motus nec influentia poterunt esse in alijs instantibus q̄z erunt per dicta ⁊ cum ipse sint cāe principales de perse agentes: vt habetur ex tertia suppositiōe sequitur ꝙ si ille cause non poterunt esse eedem in diuersis instantibus nunq̄z poterit idem effectus numero in aliquo instanti produci q̄z in illo in quo producetur. Aliter ñ ad variationez cause de perse variaretur effectus ꝙ est ꝶ primam suppositionem. Et sic patet ꝙ hec anima non poterit primo produci in aliquo instanti ante .a. nec in aliquo instanti post .a. ¶ Tertio sequitur ꝙ idem effectus possz bis generari consequens est ipossibile ⁊ consequentia probatur: quia si antichristus potest ante .a. generari ponatur ergo ꝙ in .b. ⁊ ꝙ ipse sit iam corruptus anteq̄z erit .a ⁊ tunc statim sequitur ꝙ ipse poterit iterum generari: qa manet eadem materia eedem cause agentes tam vniuersales q̄z particulares vt suppono ⁊ non est ablata potentia in materia: quia non videtur a quo sit corrupta illa potentia quare sequitur vel ꝙ antichristus poterit bis generari vel meum intentum propositum. Pōt ergo ex his elici hanc consequentiam non valere: hec anima contingēter generabitur in .a. igitur in alio instanti q̄z in .a. poterit generari sed bene sequitur ꝙ poterit non generari ex quo poterit non esse: imo post .a. poterit non generari in .a. cū nunq̄z post .a. generabitur in .a. dato enim ꝙ antichristus in multis instantibus interfici poterit ⁊ ex consequenti cadauer generari non tamen in diuersis instantibus potest idem numero cadauer generari quia corruptum non fit aliud ⁊ aliud propter diuersam actionem corrumpentis, sic generabile fit aliud propter diuersaz actōez generātis. Concedo ergo ꝙ si hec anima erit in .a. instanti vel poterit esse transacto .a. instanti in quo hec anima non fuit nunq̄z amplius poterit esse: Et si dicis nulla est facta mutatio ex parte rei ergo adhuc eius generatio est possibilis sicut prius: dico ꝙ facta ē mutatio in his que debuissent esse cause illius anime .s. in motu celi in ifluētia eiusdē ⁊ sic de alijs. ¶ Item concedo ꝙ infiniti ignes desinunt posse generari ex ligno .a. in aliquo tempore .a .b. per ipedimentum liberi arbitrij: quia aliquis homo illud lignum in infinitis istātibus potuit ponere super ignem in quorum quolibet potuit generari ignis alius ⁊ alius. Si ergo nō sic posuit lignum illud ad ignem sequitur intentum. ¶ Consimiliter dico ꝙ eadē mulier pregnans infinitos potest producere filios in octauo mense sui partus: quia in quolibet instanti potest vnum producere ⁊ vbi pro vna vice pareret infinitos filios desineret posse generare. Et si in hoc allegantur medici dicentes ꝙ puer potest generari in septimo vl octauo mense dico ꝙ ipsi loquuntur de partu ⁊ de generatione proprie dicta: que fit i vtero. Et si arguitur ꝙ cause principales possunt manere in diuersis instantibus: igit etiam puer ille poterit generari in diuersis instantibus. dico ꝙ alique cause principales possunt manere in diuersis instantibus vt homo celum intelligentie: alique autez principales ⁊ de pse agētes nō sic pñt manere in diuersis istātibus vt motus celi vel eius influentia: quare ⁊c.

Amplius ad principale arguitur sic. hec anima nunq̄z erit: igitur nec necessario nec contingenter: antecedens probatur: q: si hec anima erit igitur postq̄z erit ipsa erit necessario eterna ⁊ incorruptibilis consequentia tenet ⁊ consequens est falsum: ergo ⁊ antecedens: ꝙ consequens sit falsum probatur: hec anima bis incipiet esse. igitur postq̄z erit primo non erit eterna: antecedens probatur: hec anima incipiet esse postq̄z ipsa incipiet esse: igitur hec anima bis incipiet esse: patet consequentia ⁊ antecedens probatur: nam in .a. hec anima incipiet esse ⁊c. quia in .a. hec anima non erit postq̄z incipiet eē et immediate post .a. erit postq̄z incipiet esse: igitur ⁊c. patet cōsequentia cum maiori quia suum oppositum est falsum: videlicet in .a. instanti hec anima erit postq̄z incipiet esse: qa tunc primo incipiet esse: ⁊ minor etiam: quia quandocūq̄z hec anima erit post .a. ipsa erit postq̄z incipiet esse sz immediate post .a. erit igit immediate post .a. erit postq̄z incipiet eē ergo ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic qualitercunq̄z antixps potest esse taliter hec anima erit: sed necessario antichrist? potest esse: igitur necessario hec anima erit: patet consequentia cum maiori ⁊ minor probatur: antichristus potest esse ⁊ nō potest esse quin poterit esse: igitur necessario ipe erit antecedens probatur: antichristus bis poterit generari ergo per idem ter quater milies ⁊ infinities poterit generari ⁊ per consequens non poterit esse quin ipse poterit esse patet consequentia ⁊ antecedens probatur. Iflam cōmentator dicit octauo methaphisice ꝙ si materia est eadem ⁊ agens idem ⁊ potentia similiter geniium erit idem: modo possibile est ꝙ post corruptionem antichristi erit idem agens: q: pater suus ⁊ eadem materia: quia materia est incorruptibilis ⁊ eadem potentia: quia eadez potentia: q: eadem materia cum materia non distinguatur a sua potētia nec econtra. ¶ Tertio arguitur sic. Antichristus nō poterit esse igitur hec anima nūq̄z erit: antecedēs probatur. quia si antichristus poterit esse ⁊ non eternaliter poterit eē igitur dabitur maximum tempus per quod poterit esse vel minimum per quod non vel maximum per qō non vel minimum per quod sic: consequens est falsum: igitur ⁊ antecedens: non pro minori: ergo pro maiori: ꝙ nō dabitur maximum tempus per quod antichristus poterit esse probatur: quia dato opposito sequitur ꝙ antichristi poterit dari vltimum instans esse: Consequens falsum ⁊ consequentia probatur: quia dato illo maximo tempore per illud poterit esse ⁊ non per maius. Nec etiam dabitur minimum per quod non quia quocūq̄z finito dato per maius illo antichristus potest. Nec etiam maximum per quod non: quia si per aliqō tempus antichristus non potest esse nec per tm̄ sequit statim ꝙ nec per maius: nec etiam potest dari minimum per quod sic: q: quocūq̄z tēpore dato p ꝙ añxp̄s poterit esse per min? illo añxp̄s poterit esse. Et sic pz falsitas consequentis.

Ad hec respondetur ¶ Ad p̄mum nego ꝙ hec anima bis incipiet esse. Et ad probationem: hec anima incipiet esse postq̄z ipsa incipiet esse. igitur hec anima bis incipiet esse nego consequentiam antecedens enim est verum vt arguitum est ⁊ consequens falsum: quia si hec anima bis incipiet esse: igitur hec anima aliquando erit ⁊ postea non erit ⁊ iterum alia vice erit quod est possibile: quia nō videtur quare desinet esse postq̄z erit. Iuxta hoc correlarie concedo ꝙ antichristus desinet esse anteq̄z ipse desinet esse quia signo primum non esse sui per .b. tunc patet ꝙ in .b. antichristus desinet esse antequā ipse desinet esse: quia in .b. non erit antequā desinet esse ⁊ immediate ante .b. erit anteq̄z ipse desinet esse igitur ⁊c. pz consequētia cum suis premissis: non ergo est inconueniens ꝙ tu incipies eē homo vel aial postq̄z incipies esse homo vel animal. Tu desines esse homo vel animal anteq̄z desines esse homo vel animal. ⁊ sic de alijs. ¶ Circa hoc dubitatur ponatur iam ꝙ antichristus desinat esse: isto posito videtur ꝙ antixps iterum incipit esse ⁊ p consequens iterum desinet esse q: pbus in primo de generatione ponit istam propositionez

q̃ generatio vnius est corruptio alterius modo patet q̃ generatio nõ ē nisi res generata ⁊ corruptio res corrupta. Si ergo generatio cadaueris est corruptio antichristi videtur q̃ cadauer sit antichristus. ¶ Ad istud respondetur q̃ generatio capiatur tripliciter sicut ⁊ corruptio. vno modo pro materia subiectiua forme substantialis. Et sic habet propositio aristotelis veritatem: quia materia generata in vno est materia corrupta in reliquo. Alio modo capitur generatio aut corruptio pro forma cõpositi. Et isto modo non est propositio vera. Aristo. q̃ generatio vnius sit corruptio alterius: q̃ forma substantialis cadaueris nõ est anima intellectiua que fuit antichristi imo non est corrupta illa sed precisa a corpore separata i quo introducta ē forma cadaueris. Istam tamen nego quin eadem forma i eodem instanti generatur ⁊ corrumpitur ⁊ hoc pz tã de forma accidentali successiua q̃z permanente. Certum est enim q̃ idem motus continue generatur ⁊ corrumpitur: quia motus generatur ⁊ non anteq̃z est igitur quando est: ⁊ ēt corrumpit quãdo ē quia postq̃z desijt esse non corrumpitur: sed habet corruptum esse: hoc idem patet de calidita te posito q̃ continue dum generatur aliquid illius corrumpitur: imo hoc dz concedi de forma substantiali: posito q̃ magna forma ignis postq̃z est generata ꝓm aliquas ptes ⁊ continue generatur vlterius corrumpatur ꝓz partes genitas per corrumpens insequens generãs. ¶ Tertio modo capitur generatio ⁊ corruptio pro composito ex materia ⁊ forma q̃ generatur vel corrumpitur. Et isto modo dico q̃ propositio aristo. est falsa de virtute sermonis vt argumentum probauit non tamen est falsa ad bonum intellectum: quoniam intellectus aristo. fuit iste: q̃ ad generationem vnius compositi substantialis sequitur corruptio alterius ⁊ econtra: quia cum generatio fiat per introductionem noue forme iam esset noua forma in materia. ⁊ si prius compositũ non corrumperet tunc remaneret prior forma in materia. Et sic essent due forme substantiales totales in materia quod est ipossibile. Similiter dum compositum p corruptionem desinit esse sua forma desinit eē i materia: tunc vel alia introducetur per generationem ⁊ habeo propositũ vel materia remanebit nuda sine forma substantiali quod est impossibile. Et si dicitur ß q̃ falsum est ad generationem compositi sequi corruptionez alteri? puta q̃ ad generationez cadaueris sequatur corruptio antichristi: quia corruptio antichristi precedit generationẽ cadaueris non ergo sequitur illam generationem: dicitur q̃ non capitur in proposito sequi pro sequela reali sed pro sequela consequentie. ita q̃ semp sequitur aliquid generat igitur aliquid corrumpitur ⁊ ecõtra patet igitur ex his dictis quomodo generatio est corruptio ⁊ econtra tam prio modo q̃z secundo modo. Et si dicitur q̃ nõ: quia generatio ⁊ corruptio sunt mutationes opposite: dicitur q̃ nõ. iõ dicuntur opposite q̃ non possint de se inuicem aut de eodem predicari: sed quia sunt ad cõtrarios terminos: vt generatio ad esse ⁊ corruptio ad non esse. Item patet q̃ ex corruptione antichristi ex qua generatur noua forma cadaueris generatur etiã noua forma corporeitatis a priori vnde lz appareat similis ⁊ eadem cum priori: quia est eiusdem figure q̃titatis ⁊ situs non tamen est eadem ꝓpter diuersitatem proportionis qualitatum primarum ex qua contingit formam diuersificari quare ⁊c. ¶ Ad secundum argumentum nego q̃ ãtixp̃s poterit bis generari. Et tũc ad propositionem cõmentatoris dicitur vno modo q̃ cõmentator intelligit per agens idem agens eodẽ modo se habens: modo hoc nõ est possibile in diuersis tempor?b? lz bene consimili modo se habeat. Et hoc loquẽdo d̃ agẽte totali generatione ß inferius. Et sic patet q̃ lz post corruptionem antichristi erit idem agens totale materiale puta pater suus: nunq̃z tamen amplius poterit ipsum generare q̃ nũq̃z amplius eodem modo se habebit quomodo se habuit ad generationem eiusdem. Itez non manet eadem potentia respectu antichristi: quia iam corrupta est illa potentia non q̃ corrupta sit illa materia. Sed illa materia desinit esse in potentia ad hanc formam antixpi. vl̃ melius dicatur q̃ illa potentia non est materia prima sed accidens in ea ⁊ in quolibet puncto eiusdem: que quidem desijt esse in generatione vel corruptione antichristi. Vel posses dicere q̃ illa potentia non est sic in quolibet pũcto mẽ sed est accidens extensum vel accidentia extensa puta dispositiones naturales ⁊ alie cause instrumentales generantes ⁊ concurrentes ad productionem talis forme. Corrupta ergo forma nunq̃z posset amplius esse potentia vna ⁊ eadem numero: quia de his potentijs sunt motus celi ⁊ ĩfluentie eiusdem que eedem numero reddire non possũt quare ⁊c. Et si arguatur sic. Illa sunt eadẽ numero quorũ materia est eadez per pb̃m septimo methaphisice ꝗz mãrenanebit eadẽ nũero sub forma antichristi ⁊ sub forma cadaueris igitur antichristus erit suuz cadauer: dicitur negando de virtute sermonis q̃ omnia illa sunt eadem numero quorũ mã ē vna: albedinis. n. ⁊ dulcedinis: calidita tis ⁊ humiditatis materia est vna ⁊ tamen qualitates nõ sunt eedem numero. Et tunc ad philosophuz dico q̃ ipe loquitur de formis substantialibus. ⁊ de presenti ⁊ nõ de preterito nec de futuro. i. si alique essent forme substantiales quarum materia esse vna numero ille forme essẽt idẽ numero. ¶ Arguitur. n. conditionaliter ex impossibili: q̃ non est possibile eandem materiam numero habere plures formas substantiales. vnde non sequitur: possibile est plures formas accidentales esse in eadem materia numero ergo etiam possibile est de formis substantialibus. qa ex p̃ñti haberetur idẽ hr̃e plã eẽ substantialia ⁊ eẽ ĩ diuersis speciebus que non habentur ex antecedente: q̃ ex diuersitate qualitatum in specie non variatur specifice cõpositum. ¶ Ex his patet istam consequentiam non valere materia prima est in potentia ad formam generandam ꝗz nulla est differentia inter formam generandam ⁊ formaz corruptam ergo materia est in potentia ad formam corruptam. Causa autem quare nulla est differentia inter formam generandam ⁊ formam corruptam est quia iter nõentia non est differentia. Si enim illa forma valeret p idẽ probarem materiam potentialiter se habere ad chymerã quia materia est in potentia ad formam generandam: sed nulla est differentia inter chymeram ⁊ formam generandam: igitur materia est in potentia ad chymeram. ¶ Itẽ non sequitur: deus prius potuit generare antichristum ⁊ iam est eque potens sicut prius igitur iam potest ipsuz p̃ducere nego consequentiam: quia cum omni potẽtia dei stat ipsum non posse producere q̃ impossibile est produci: lz enim deus non possit producere antichristum ⁊ ꝑus potuit: non tamen sequitur q̃ sit factus ĩpotens vel minoris potentie q̃z prius: q̃ licet non possit producere ãtixp̃m potest tamen similem sibi producere qd̃ includit tantam potentiam sicut antichristi productio: quare ⁊c. ¶ Ad tertium argumentum dico q̃ dabitur minimũ tẽp? per qd̃ antichristus non poterit esse. Et tunc ad argumentuz quo cũq̃z tempore finito dato per maius tempus poterit esse: nego: dico enim q̃ species humana determinat sibi certã piodum quã nullum indiuiduum illius speciei preterire potest ⁊ illam piodum voco minimum tempus per qd̃ antichristus non poterit esse: quia per illud tp̃s antichrist? non poterit esse ⁊ per qd̃cũq̃z minus vel tantũ poterit eē probatur quia si esset homo aliquis tpatus ad iustitiã optime rectus ⁊ ĩ medio conuenientissimo qd̃ vnq̃z ⁊ vsq̃z inueniebatur vel posset iueniri ꝑm cursum nature decretuz talis non semper viueret quia materia appetit aliam formam ex primo phisicoꝝ. Nõ appetitus ille naturalis nõ potest esse frustra: igitur illa materia alia actuabitur forma ⁊ per consequens iste homo datus non semper vivet. Capiatur ergo totum tempus medium inter primum instans sui esse ⁊ primum instans vel totum tempus sui nõ esse: hec est piodus speciei humane ⁊ minimum tempus per quod antichristus non poterit esse: q̃ per illud nõ poterit esse: quia iste homo datus optime rectus ⁊ temperatus ad iustitiam per illud non poterit esse. igitur a fortiori nec antichristus sed bene per qd̃libet minus illo vel tantum antichristus poterit esse. Et licet poterit esse, p illõ

quocũq; minori dato non tamen sequitur q̃ erit per illud quia forte non erit temperatus ad iustitiaz nec optime rectus nec in medio optimo ⁊ conueniẽtissimo quod potest esse pro duratione hominis. Et sic patet q̃ tempus infinitum non erit minimum per quod añxp̃s non poterit esse futurus: q: nec per tempus infinitum poterit antichristus esse futurus nec p̃ quodcũq; finitũ poterit ipse eẽ futurus vt pluries ẽ expressum. Sed de anima antichristi ẽ aliõ dicendum dabitur enim maximuz tẽpus p̃ qõ ipsa poterit esse: quia per totum tẽpus ifinitum post. a. ipsa poterit eẽ ⁊ p̃ nullũ tp̃s maius illo ipsa poterit esse: q: nullũ tẽp⁹ infinitum poterit eẽ alio ifinito maius: q̃uis enim hec anima per aliquod infinitum tp̃s poterit eẽ: imo p̃ ifinita tpa infinita poterit eẽ non tñ per omne tp̃s ifinitum poterit eẽ: qa per illud tp̃s ifinitum quod icipit ab hoc istãti nõ poterit esse: q: si p̃ illud poterit eẽ: igitur p̃ quãlibet ei⁹ ptẽ poterit eẽ. Et sic añ. a. poterit eẽ: qõ ẽ naturaliter ipossibile ⁊ falsũ vt probatum ẽ: vnde nõ seqt̃: p̃ infinita tẽpora ifinita hec anima poterit esse: igitur p̃ omnia tẽpora ifinita hec aia poterit eẽ: sicut non sequit̃: ifinite sunt partes ꝓportionales i hoc cõtinuo ergo oẽs ptes ꝓportionales sũt i hoc cõtinuo quare ⁊c. ¶ Iuxta dicta i his tribus p̃ncipalibus p̃ceden tibus ẽ notãdũ: q̃ ea nequaq; asseruisse volo similiter: sed solum via nature loquutus vt p̃n⁹ nãli satisfieri possit. si enim argumenta facta peterẽtur fm veritatẽ ⁊ fidem dissolui nõ oporteret tantam ampliare vborũ multitudinem imo imediate deberet dici q̃ antichristus p̃ quodcũq; tẽpus finitũ posset esse: ⁊ q̃ ipse bis ter quater ⁊ infinities poterit generari ⁊ corrũpi icipere eẽ ⁊ desinere eẽ. Et q̃ ipse ab alio homine q̃ ab illo a quo generabitur poterit generari imo ab ifinitis hominibus poterit produci: ⁊ patrem suum poterit generare: ⁊ matrem suam similiter: ñ tamen poterit generare patrem suum nec matrem suam cum hoc sit ipossibile tã de potẽtia dei q̃ naturaliter. Similiter cõcedit q̃ añxp̃s añ. a. ⁊ post. a. indifferenter poterit incipere ⁊ desinere eẽ. Et sic anteq; gnãbitur poterit generari: ãteq; corrũpet̃ poterit corrũpi: añq; generabit̃ poterit corrumpi. Sed añxp̃s non poterit corrumpi añq; generabit̃. Et sic de alijs ifinitis quoz qõlibet cõcedit̃ vl̃ negatur fm aliũ modũ ñdendi a priori.

Amplius ad p̃ncipale arguit̃ sic: ⁊ pono q̃ mater antixp̃i sit omnis homo pregnãs cum fetu antichristi. Tũc sic: qualitercũq; ℔ mulier ẽ taliter hec anima erit: demonstrãdo animam añxp̃i. Sed necessario hec mulier ẽ: igitur necessario hec aia erit. pz ꝓña cũ maiori ⁊ minori ꝓbatur: qualitercũq; homo est taliter ℔ mulier est. Sed necessario hõ est igit̃ necessario ℔ mulier est: pz ꝓña ⁊ maior ꝓbatur: qualitercũq; hõ est taliter omis hõ ẽ sed omis hõ ẽ: hec mulier p̃ casum igit̃ taliter hec mulier ẽ. ¶ Secõo arguit̃ sic. Et pono q̃ añxp̃s iã sit ⁊ p̃mo gñatus ex illa muliere: tunc pz q̃ aia añxp̃i necessario erit fm sepius dicta. Arguitur ergo sic: hec aia necessario erit: igitur i aliquo istanti vel i aliquo tempore finito necessario erit: noteẽ ergo illud p̃. a. ⁊ sequit̃ q̃ in. a. hec anima necessario erit qõ ẽ falsũ: q: hec aia nõ necessario erit in. a. imo poteri nõ eẽ i. a. q: aliq̃ nõ erit i. a. ¶ Tertio arguit̃ sic ⁊ pono q̃ antichristus fuit ⁊ p̃ magnũ tp̃s: tũc ꝓpono hec aia necessario fuit. Si negat̃: ⁊ hec aia fuit ⁊ nõ põt eẽ qn hec aia fuerit: q: p̃teritũ nõ põt nõ eẽ p̃teritũ: igit̃ hec aia necessario fuit patet consequentia ab exponentibus ad expositum. Si concedatur illa contra hec anima non potuit non fuisse.

Ad hec respondetur ¶ Ad p̃mum nego q̃ hec mulier necio ẽ. Et nego q̃ q̃litercũq; hõ ẽ vel q̃litercũq; omis hõ ẽ taliter illa mulier ẽ. Et nõ seqt̃ ℔ mulier ẽ omis hõ ergo q̃litercũq; .o. hõ ẽ taliter hec mulier ẽ q: lz ℔ mulier iã sit omis hõ alias nõ erit omis hõ. Sz ⁊ ℔ mulier nõ põt nõ eẽ ⁊ ẽ igit̃ necio ẽ. maior ꝓbat̃: q: si põt nõ eẽ ponat̃ ergo q̃ ipsa nõ sit: ⁊ statim sequit̃ spẽz hũanã deficere. Et sic ℔ nõ eẽt necessaria hõ ẽ: qõ ẽ cõtra totã loycã ⁊ phiam. Et ꝓña ꝓbat̃. q: si ℔ mulier nõ est vel igit̃ antixp̃s ñ ẽ vel est Si nõ ẽ: seqtur q̃ nullꝰ homo nec aliq̃ hõ ẽ. Si est: seqt̃ q̃ spẽs hũana deficiet cũ nõ sit aliqua mulier ex qua poterit hõ generari. ¶ Rñdeo q̃ ℔ mulier ꝓtingẽter ẽ ⁊ põt nõ eẽ. Et cũ dicitur ponat̃ q̃ nõ sit: admitto: ⁊ nego q̃ spẽs hũana desinat esse. Et tũc ad argumẽtũ vel añxp̃s ẽ vl̃ nõ ẽ: dico q̃ stat vtrũq;. Et cũ dicitur antixp̃s nõ ẽ nec mater sua est: igit̃ nullꝰ hõ: nec aliq̃ hõ ẽ: nego ꝓñam. imo concedo q̃ hõ ẽ ⁊ q̃ homies sũt. Et si dicit̃ q̃ homies sunt: dico q̃ forte filij ⁊ filie añxp̃i ⁊ mñis eiꝰ. Et si dr̃ qñ genuit istos dico q̃ añq; desineret eẽ. Similr̃ dico q̃ stat antixp̃m esse Et cũ dr̃ q̃ nõ ẽ aliqua mulier ex qua possit hõ generari. Dico q̃ imo q: filia vel filie matris añxp̃i: forte iterũ fieret dubitatio ponatur q̃ ℔ mulier sit omis hõ: ⁊ q̃ ipsa corrũpetur añ productionẽ alicui⁹. Et sic itez seqtur q̃ spẽs hũana desinet eẽ: dico q̃ iste casus p̃ nũ nãe ẽ ipossibilis: vñ si hec mulier ẽ omis hõ seqt̃ q̃ hec mulier ẽ pregnãs cũ fetu masculino ⁊ generabit filium ⁊ filiã añ mortẽ suaz: q: nõ põt p̃cise generare filiũ: q: tũc ille hõ subm ex quo aliqd ꝓduceret nõ hẽret. ¶ Et si arguat̃ sic. ℔ mulier in isto casu nõ hz sũmum regimẽ sanitatis nec ẽ sũme prudẽs ergo añ istã ꝓductionẽ ifirmari poterit ⁊ tãdẽ mori. Similr̃ oẽ q̃ ẽ causale imaginabile, põt isti mulieri euenire añ istaz ꝓductionẽ: vt iterfici a leone vel lupo: vel p̃ viã pietẽ sup ipsam cadere: seipsam iterficere: igitur iste casus non ẽ naturaliter ipossibilis. ¶ Rñdeo q̃ vez ẽ q̃ ℔ mulier ñ hẽt sũmũ regimẽ sanitatis ⁊ poterit graviter ifirmari leoni obviare paries sup ipsã põt cadere: nõ tñ poterit mori añ ꝓductionẽ filij ⁊ filie. vnde sicut tota nã cõcurrẽt ad ꝓhibendum ne fieret vacuũ. ita tota natura cõcurreret ad ipediẽdum istã mortẽ: pz ergo q̃ ℔ mulier contingenter ẽ i casu illo ⁊ poterit nõ esse: ⁊ cõtingenter gnãbit añxp̃m: q: poterit nõ gnãre ip̃m: ⁊ hoc postq; añxp̃s erit: imo etiã anteq; erit: q: dato q̃ añs prio gñabit̃ i nono mense tũc pz q̃ ℔ mulier poterit pturire i octauo mense ⁊ p̃ ꝓñs poterit generare vnũ hominem q nõ erit añxp̃s gnãbilis i nono mẽse iuxta superi⁹ dicta ⁊c. ¶ Ad secũdũ argumẽtũ concedo admisso casu illo q̃ hec aia necessario erit: ⁊ q̃ in quolibet tpe futuro ⁊ istãti futuro necio erit: q: quocũq; dato i illo erit ⁊ i illo nõ poterit nõ eẽ. Et vlteri⁹ cõcedo q̃ i. a. istãti vel tpe ℔ aia necio erit: sz nõ necia erit in. a. istãti nec i. a. tẽpore. Ex quo nõ seqt̃ q̃ i. a. instãti ℔ aia nõ necessario erit Et si ꝓponit̃ hec aia necio erit i quolibet istanti futuro cõcedo: q̃ hec aia erit i quolibz istãti futuro: ⁊ nõ põt eẽ qn hec aia erit i quolibet istãti futuro. Et si arguitur sic: ℔ aia erit in quolibet instãti futuro: igit̃ hec aia i aliquo instanti erit i quolibet istãti futuro cõcedo ꝓsequẽtiã. Et si assignatur illud p̃. a. admitto. Et vlterius non sequitur: ℔ aia in. a. istãti erit i quolibet istãti futuro: igit̃ nullũ erit istãs futur qn i illo erit hec aia i. a. istãti. Sz bñ seqtur q̃ nullum erit instans futurũ in. a. istãti qn i illo erit ℔ aia. ¶ Itẽ si arguitur sic: ℔ aia necio erit i quolibet istãti: sz. a. istãs erit aliqõ istãs igit̃ ℔ aia necio erit i. a. istãti. Arm ñ valet. Et si dr̃ q̃ ibi arguit̃ sub termino stãte cõfuse ⁊ distributiue: vez ẽ sz pp ℔ ñ seqt̃ illã ꝓñaz eẽ bonã: q: termin⁹ ille supponit ꝓfuse ⁊ distributiue imobiliter: sicut ñ seqt̃: necessario omis hõ ẽ aial: so. ẽ hõ: igit̃ necio so. ẽ aial. põt alr̃ dici negãdo illaz ℔ aia necia erit: i quolibet istãti. Et istã silr̃: ℔ aia erit i quolibet istãti. Et ẽt istã ℔ aia i. a. istãti erit i quolibz istãti: quia statiz seqt̃ q̃ nullũ erit istãs qn ℔ aia i. a. istãti erit i illo qõ ẽ falsũ: sz bñ ꝓceꝰ q̃ ℔ aia necio i quolibz istãti futuro erit. q: ℔ aia i quolibz istãti futuro erit: ⁊ ñ põt eẽ qn ℔ aia in quolibz istãti futuro erit. Et ñ seqt̃ ℔ aia i quolibz istãti futuro erit: igit̃ ℔ aia erit i quolibet istãti futuro: qñ añs est vez vt pz p̃ exponẽtes ⁊ ꝓñs falsũ. Et ñ seqt̃: ℔ aia erit i aliquo istãti futuro ⁊ nullũ erit istãs futur qn ℔ aia erit i illo gꝰ ℔ aia erit i quolibz istãti futuro nec arguit̃ ab exponẽtib⁹ ad expositũ: q: ꝓñs ñ ẽ expõsibile sz respectu vbi sub stãtiui de futuro ẽ resolubile p̃ demõstratiua istãtis vt supꝰ dicebatur sed ex illis exponẽtib⁹ solũ sequitur q̃ hec anima in quolibet instanti futuro erit qõ verum est ⁊ concedendum. Et si queritur que differẽtia ẽ iter illas i. a. istãti hec aia necessario erit. Et hec aia necessario erit i. a. istãti

dico ꝙ hec differentia est: qꝛ prima est vera ratione cuiusl libet sue exponẽtis ve. Et scda ẽ falsa pp alterã exponẽtez falsam: prima.n. ꝙuertibiliter significat ꝙ in.a instãti ß aia non hẽbit potentiã ad nõ eẽ qõ ẽ vex. Et scda significat ꝙ hec aia nunq̃ hẽbit potentiã ad nõ eẽ in.a. instãti: qõ ẽ falsum: q: qñ hec aia non erit in.a. instãti tunc hẽbit potentiã ad non eẽ in.a. instãti sed nunq̃ qñ erit in.a. instanti hẽbit potentiã ad nõ eẽ: eo ꝙ ipsa sp nẽcio erit. Consilez dñiam facio in his ppõnibus. In.a. loco hec aia nẽcio erit ⁊ hec anima nẽcio erit in.a. loco dato.n. ꝙ.a. loco erit locus prio prius añxpi in quo hec aia erit lz de p accñs. Tũc dico ꝙ in.a. loco hec aia nẽcio erit: q: in.a. loco hec aia non hẽbit potentiã ad non eẽ: sed nego ꝙ hec aia nẽcio erit ĩ.a. loco: quia hec aia hẽbit potentiã ad non eẽ in.a. loco: ⁊ hec qñ/cunq̃ non erit in.a. loco.

Contra istam responsionẽ arguit sic: seqt ĩ .a. instanti hec aia nẽcio erit: igitur ĩ.a. instanti hec aia nẽcio erit in aliquo instanti: ꝛñs ẽ falsum igit ⁊ añs: ꝙ ꝛñs sit falsũ: probat: q: seqt: hec aia in.a. instanti nẽcio erit in aliquo instãti igit in.a. instanti hec anima nẽcio erit in aliquo instanti qõ erit.a. vel hec aia necessario erit ĩ aliquo instãti qõ nõ erit.a. ꝛñs est falsũ ergo ⁊ añs: qõ ꝛñs sit falsũ pz: q: hec aia poterit non eẽ in aliquo instanti qõ non erit.a. ⁊ poterit non eẽ in aliquo instãti qõ erit.a. ¶ Ad istõ rñdeo ⁊ dico ꝙ hec aia nẽcio erit ĩ aliquo instanti: ex quo non sequtur ꝙ hec aia nẽcio erit in ĩstanti ꝙ erit.a. vel nẽcio erit in instanti qõ non erit.a. Sic non sequitur: nẽcio alterum istoꝝ est vex demõstratis duobus contradictoriis ꝛtingentibus ergo nẽcio alterũ istorũ quod est affirmatiuũ est vex vel nẽcio alterꝝ illoꝝ qõ non est affirmatiuũ est vex. Sed bene seqt disiunctiz ꝙ nẽcio alterum illoꝝ qõ est affirmatiuũ vel qõ non affirmatiuuz est vex. ¶ Silr non sequit: hec aia nẽcio erit in aliquo ĩstanti sed non nẽcio erit in aliquo instãti qõ erit.a. ergo necessario erit in aliquo instanti qõ non erit.a. sicut non seqt: alterum illorum est vex sed non nẽcio hoc ẽ vex demõstrato affirmatiuo igit nẽcio hoc est vex demõstrato negatiuo. Concedo ergo disiunctiz ꝙ nẽcio hec aia erit ĩ aliquo instanti qõ erit.a. vel qõ non erit.a. sicut cõcedo ꝙ nẽcio rex sedet vl' nullꝰ rex sedet. Et sic nõ seqt: nẽcio rex sedet vel nullus rex sedet sed non nẽcio rex sedet igitur nẽcio nullus rex sedet. Ita non seqt hec aia nẽcio erit in aliquo instanti qõ erit.a. vel qõ non erit.a. sed nõ nẽcio erit ĩ aliquo instanti ꝙ erit.a. ergo nẽcio erit in aliquo instanti qõ nõ erit.a. lz.n. negẽ ꝛñaz de forma ñ tñ nego ꝛñs: q: ꝛcedo ꝙ hec aia erit in aliquo instãti ꝙ non erit.a. ⁊ nõ poterit eẽ qnn erit in aliquo instanti ꝙ non erit.a. q: non poterit esse quin erit post.a. igit non poterit eẽ qn erit in aliquo instãti ꝙ non erit.a. Et tunc ad arm qõ hec aia poterit non esse in aliquo instãti ꝙ nõ erit.a. nego: q: hec ppõ est ĩpossibilis. Hec aia non est in aliquo instãti ꝙ nõ erit.a. q: suũ oppositum ẽ nẽcium: ß aia est ĩ aliquo instãti qõ nõ erit.a. q: si hec aia non ẽ in.a. ipsa est ĩ aliquo instãti ꝙ nõ erit.a. Et si est in.a. adhuc ẽ in aliquo instãti ꝙ non erit.a. q: .a. instans si est nunq̃ amplius erit. ¶ Et notandũ ꝙ p.a. instans ĩtelligo ꝙuertibilr vnũ instãs singule qõ aliqñ erit postq̃ ß aia erit: ꝙ si ponat eẽ: ꝛcedo ꝙ ĩ.a. instãti hec aia nẽcio ẽ: quia in.a. instãti hec aia potentiã nõ hz ad nõ eẽ: sed ß aia non nẽcio ẽ in hoc instãti: q: hec aia hz potentiã ad non eẽ in hoc instãti. Silr si ꝓponit in hoc instãti hec aia nẽcio ẽ ĩ hoc instãti. nego: q: in ß instãti hz hec aia potẽtiã ad nõ eẽ in hoc instanti: q: certũ ẽ ꝙ ß aia in ß instãti hz eandẽ potẽtiã quã imediate post ß instãs hẽbit sz imediate post ß instans hẽbit potẽtiã ad non eẽ in hoc instãti: igit ẽt in ß instãti hz potẽtiã ad nõ eẽ in hoc instãti. Itẽ seqt: hec aia hz potentiã ad nõ eẽ in ß instãti sz ß aia nõ est ĩ aliquo instãti nisi in isto ergo ß aia ĩ hoc instãti hz potentiã ad nõ eẽ in hoc ĩstanti. ¶ Et si ꝓponit hec aia nẽcio ẽ in aliquo instãti qõ ẽ .a. nego: ß aia ẽ nẽcio ĩ aliquo istãti qõ ñ ẽ.a. nego: q: põt non eẽ in aliquo instãti qõ nõ ẽ.a. q: hec ppõ ẽ pollis ß aia non ẽ in aliquo instãti ꝙ nõ ẽ: q: iã suũ oppositũ ẽ falsũ hec anima a est in aliquo instanti ꝙ non est.a. quare ⁊c. ¶ Ad tertiũ admisso casu nego ꝙ ß aia nẽcio fuit. Et tũc ad arm hec aia fuit ⁊ nõ põt eẽ qn hec aia fuit igit ß aia nẽcio fuit nego ꝛñam. Sz bñ sequit: neẽe ẽ hãc aiam fuisse vl' nẽcio est hec aia ꝑterita: ⁊ rõ ẽ: q: ly nẽcio aliqñ determinat vbũ pñtis tpis aliqñ ꝑteriti ⁊ aliqñ futuri temporis: qñ.n. determinat vbũ pñtis tpis ñ restrictũ p term ãpliatiuũ sp exponẽs negatiua dz eẽ de ß vbo põt pñtis tpis: vt nẽcio ß aia ẽ: exponit sic: hec aia ẽ ⁊ ñ põt eẽ qn ß aia ẽ. Ecce qũo ly põt ẽ vbũ ꝛsñtis tpis cũ vbo exposite qñ ãt ly nẽcio determinat vbũ futuri tpis tũc exponẽs negatiua dz eẽ de ß verbo poterit futuri tpis: vt ß aia nẽcio erit exponit sic: ß aia erit ⁊ hec aia ñ poterit nõ eẽ. Qñ vo ly nẽcio determinat vbũ ꝑteriti tpis vbũ ꝓncipale exponẽtis negatiue dz esse ly potuit ꝑteriti tpis: vt ß aia nẽcio fuit exponit sic: ß aia fuit ⁊ hec aia nõ potuit nõ eẽ. Ad õ ß exponẽs negam ẽ falsa: q: aliqñ hec aia nõ fuit ergo ipsa potuit nõ eẽ. Et notanter dixi nõ restrictũ p aliquẽ terminũ ãpliatiuũ: q: ß ꝙ positio hec aia nẽcio ẽ ꝑterita ẽ falsa sicut ista: ß aia nẽcio fuit. Iõ nõ dz exponi p ly põt: sz p ly potuit de ptõ: sicut alia: sic dõo: ß aia ẽ ꝑterita ⁊ nõ potuit eẽ qn hec aia ẽ ꝑterita: vel hec aia nõ potuit ñ eẽ ꝑterita qõ ẽ falsũ. Silr illa: hec aia nẽcio ẽ futura sic exponit: ß aia ẽ futura ⁊ hec aia non poterit nõ eẽ futura. Sicut ergo dico de ly nẽcio ĩ sensu diuiso ita corrñdẽter volo dicere de eodẽ ĩ sensu cõposito suo mõ q̃re ⁊c. ¶ Patet ergo ꝙ non seqt: neẽe ẽ ꝙ ß aia fuit in.a. instãti vel ĩ.b. instãti igit hec aia nẽcio fuit ĩ.a. instãti vel ĩ.b. instãti. Sz de futuro bñ seqt: neẽe eẽ ꝙ illa aia erit igit nẽcio illa aia erit: ⁊ ß sine determinabili: q: nõ seqt: aliqñ ꝛtingẽs ẽ ꝙ hec aia erit igit aliqñ ꝛtingẽter hec aia erit: añs.n. ẽ vex ⁊ ꝛñs falsũ: ꝙ añs sit vex pz: q: nũc est ꝛtingẽs ꝙ hec aia erit dato ꝙ ipsa nõ sit sed erit ⁊ nũc ẽ aliqñ igit aliqñ ꝛtingẽs ẽ ꝙ hec aia erit. Et ꝙ ꝛñs sit falsa: patet q: si aliqñ ꝛtingẽter ß aia erit igit qñ erit vel qñ non erit quoꝝ qõlz ẽ falsũ vt supius ẽ oñsuz. Est.n. ß dõz sicut supius dicebat: ꝛcedẽdo ꝙ in.a. instãti hec aia nẽcio erit: quia in.a. instãti hec aia nõ hz potentiã ad nõ eẽ. Et negãdo ꝙ hec aia nẽcio fuit in.a. instãti: q: hũit potẽtiã ad non esse in.a. instãti: q: ꝛtinue post.a. istãs nõ fuit in.a. instãti: vnde si iã sedeas nõ nẽcio sedes in hoc instãti: nec in hoc ĩstanti nẽcio sedes: imo ĩ hoc instãti potes nõ sedere. Et si arguit sic: in hoc istãti sedes ⁊ in hoc instãti potes nõ sedere igit potes simul sedẽ ⁊ nõ sedere: negat ꝛña: q: ipossibile est te sedere ⁊ nõ sedere: sed bñ seqt ex illo añte ꝙ tu potes non sedere ⁊ sedes ꝙ ꝛcedo.

Amplius ad ꝓncipale arguit sic. Aliqd asseruit ꝙ añxps erit ⁊ nihil asseruit ꝙ antichristus erit nisi deꝰ igit añxps erit: ꝛña ẽ bona ⁊ añs ẽ necessariũ ergo ⁊ ꝛñs: qõ añs sit nẽciuz pbo: pria ps ẽ nẽcia quia va nõ de pẽdẽs a futuro: vñ ñ seqt. Aliqd asseruit ꝙ añxps erit igit añxps erit. Stat.n. ꝙ aliqd asseruit ꝙ antichristꝰ erit ⁊ tñ añxps nũq̃ erit: nec ẽ nec fuit. Et sic pz ꝙ pria ps ẽ nẽcia: Et ꝙ scda ps cõpulatiue sit nẽcia pbatur. Ipsa est vna negatiua va de ptõ igit ẽ nẽcia: pz ꝛña: quia nulla talis depẽdet a futuro: q: ñ seqt: añxps erit igr nihil asseruit ꝙ añxps erit nisi deꝰ: q: stat ꝙ tu asseruisti ꝙ antichristus erit: nec ẽt seqt: añxps nõ erit ergo non nihil nisi deus asseruit ꝙ añxps erit: q: oppositũ ꝛñtis stat cũ añte dato ꝙ añxps nõ sit sz fuerit. ¶ Scdo arguit sic: deꝰ eqlr vult aiaz tuã fore ⁊ aiaz añxpi fore. Sed aiaz tuã vult necessario fore ergo aiaz añxpi deꝰ vult nẽcio fore: pz ꝛña: ⁊ maior: pbat: ꝛtinue añ hoc deꝰ equalr voluit aiaz tuã fore ⁊ aiaz añxpi fore: dato ꝙ nũc pꝰ sis: igit ⁊ iã equalr vult aiaz tuã fore ⁊ aiaz añxpi fore: pz ꝛña: q: dei volitio non ẽ variata. ¶ Tertio arguit sic. Si aia añxpi erit deꝰ scit illã esse futurã. Sz deꝰ ñ põt decipi nec scia sua põt eẽ icerta: ergo nõ põt eẽ qn ista aia erit: ⁊ p ꝛñs ipa nẽcio erit: vl' sequit ꝙ deꝰ põt decipi ⁊ scire aliquã ppõnẽ quã ab eterno sciuit ⁊ tamen modo potest esse ꝙ ipse nunq̃ sciuit illam quod videtur impossibile.

Ad ista respondetur. ¶ Ad primum nego illam consequentiam. Aliquid asseruit ꝙ antichristus erit ⁊ nihil nisi deꝰ asseruit ꝙ antichristus erit igit

antichristus erit: posito q̃ antichristus nõ sit sz fuerit ⁊ q̃ nunqz aliquid asseruit q̃ añxp̃s erit p̃ter deũ: Tunc pz q̃ antecedens est vex ⁊ ꝓñs falsũ. ¶ Et si dr̃ ꝓ: bene seqr̃: aliquid asseruit q̃ aia añxp̃i erit ⁊ nihil nisi deus igitur aia añxp̃i erit igit̃ per idẽ alia est bona: dico q̃ nec ista valet: quia añs est vex in eodẽ casu ⁊ ꝓñs falsuz: q: seqr̃ añxp̃s non erit igitur aia añxp̃i non erit. ¶ Cõtra seqr̃ aliqd asseruit q̃ hec aia erit demõstrando aiam añxp̃i ⁊ nihil nisi de⁹: igitur hec aia erit: q̃re igit̃ nõ p̃ima ⁊ scõda valuit. Dico q̃ prima nõ valuit: q: arguebat respectu termini hñtis significatũ corruptibile vtputa respectu illius termini añxp̃s: secunda non valuit: q: arguebat respectu termini desinibilis verificari de isto termino aia: q: aliqñ fuit va illa ppõ aliqua aia est añxp̃i ⁊ iã non ẽ vera dato vt prius q̃ añxp̃s fuerit ⁊ non sit: sed non ẽ similitudo in 3ª ꝓña: q: ibi arguitur respectu termini hñtis significatũ nẽciuz sicut ẽ ille terminus hec aia. ¶ Verũtñ si sic argueret: Aliqd asseruit q̃ antichristus erit q non ẽ nec fuit: ⁊ nihil nisi de⁹ sic asseruit igitur añxp̃s erit ꝓcederẽ ꝓñam: ⁊ dicerẽ q̃ añs non ẽ necessarium imo ꝓtingẽs. Certũ est q̃ p̃ma ps lz sit va de p̃terito non dependens a futuro nõ tñ est nẽcia: q: ẽ de terminis cõplexis vel cõpositis. Sil̃r scõa ps dependet a futuro: ⁊ cum dr̃ q̃ non seqr̃: nihil nisi de⁹ asseruit q̃ añxp̃s erit igitur añxp̃s erit: nec ẽt ex opposito sequitur oppositum. Dico q̃ vex est vñ non voco ppõnẽ de ptõ verã dependere a futuro pp hoc q̃ ex ipa sola debeat sequi aliq̃ ppõ de futuro: q: sic non foret aliq̃ ppõ va de ptõ dependens a futuro nisi fieret respectu termini hñtis significatũ necessarium: sicut hec deus scivit q̃ hec aia erit igit̃ hec aia erit quod est falsũ: q: cõiter dicimus q̃ iste depẽdet a futuro: deus scivit q̃ añxp̃s erit: deus revelavit diez iudicij fore: deus voluit se iudicatuz mundũ. Modo iste nõ dependerent a futuro: si ex eis deberet seq aliq̃ ppõ de futuro corrñdens: q: nõ sequitur: deus scivit q̃ añxp̃s erit ergo antichristus erit: dato q̃ añxp̃s non sit sed fuerit: deus revelavit diẽ iudicij fore igit̃ dies iudicij erit: supposito q̃ dies iudicij nũquã erit sz fuit. Et ꝓhil̃r dicat̃ de velle: posito q̃ deus iudicauerit mũdũ ⁊ nunqz ãplius iudicabit. ¶ Dico ergo ppõnẽ de ptõ verã ⁊ affirmatiuã dependere a futuro qñ ex illa ppõne de ptõ cũ debito medio negatio vo presentis ⁊ p̃teriti tpis sequitur illa de futuro sibi corrñdes. Ita q̃ bñ sequitur: deus scivit illũ añxp̃m fore ⁊ ille añxp̃s non est nec fuit ergo ille añxp̃s erit: nunqz. n. poneret añs cum depositione ꝓñtis. ¶ Etiã sequitur deus voluit se iudicaturum mũdũ ⁊ iaz nõ iudicat nec iudicavit illũ igit̃ iudicabit eũ. Sil̃r sequitur: deus revelavit diez iudicij fore ⁊ dies iudicij non ẽ nec fuit igit̃ dies iudicij erit: Et sic ꝓnter in alijs. ¶ Et notanter dixi medio vero: q: bñ seqr̃ deus scivit te fore ⁊ tu nõ es nec fuisti igit̃ tu eris: ⁊ tñ illa de p̃terito affirmatiua non dependet a futuro q: nẽcia ẽ de⁹ enim scivit te esse ⁊ non põt eẽ quin sciuit te eẽ. Cã aũt qr̃ nõ dependet a futuro q: medius debitũ est falsum: pz igit̃ q̃ B propõ. a. fuit vex dato q̃. a. sit illa mẽtalis hec aia erit nõ propter hoc dependet a futuro q: ex ipsa sequitur illa de futuro hec aia erit: q: tunc semp erit dependẽs qd̃ ẽ falsuz: vnde postqz hec aia erit nunqz erit illa amplius ita dependens a futuro. a. fuit vex: imo semp nẽcia: sed iõ ẽ dependẽs: q: sequitur bñ cũ tali medio vero. a. fuit vex ⁊ B aia non est nec fuit igit̃ hec aia erit. Et sic põt rñderi ad argumentum: q̃ hec ppõ: nihil nisi deus asseruit q̃ añxp̃s erit dependet a futuro non pp eãm dictã: sed q: bene sequit̃ cum medio vo: nihil nisi deus asseruit q̃ añxp̃s erit ⁊ antichristus non ẽ nec fuit igit̃ añxp̃s erit. ¶ Sil̃r eã sequit̃: antichristus non erit nec est nec fuit cũ eodẽ medio igitur deus non sciuit añxp̃m fore. ¶ Ad scõm argumentũ qñ arguit̃: deus equaliter vult aiam tuã fore ⁊ aiaz añxp̃i fore: sed aiam tuã vult nẽcio fore igit̃ aiaz añxp̃i vult nẽcio fore: dubito istã ꝓñaz pp diuersas significationes maioris quas ꝓuertibil̃r includẽ põt: põt. n. pmo significare q̃ de⁹ vult ita bñ aiam tuã fore sicut aiaz añxp̃i ⁊ eõ. Et isto mõ nego ꝓñam. ¶ Scõo mõ põt significare q̃ eadẽ volitiõe deus vult animam tuam fore ⁊ animam antichristi fore. Et sic itex ꝓcedo illam maiorẽ: q: deus volitione que est ipsemet vult aiam tuã fore ⁊ aiam añxp̃i. ¶ Tertio mõ potest intelligi q̃ deus omni mõ quo vult aiam tuã fore: vult aiam añxp̃i fore ideo omni mõ quo vult vnũ vult ẽt reliquum: Et sic itex nego ꝓñam ⁊c̃. ¶ Quarto mõ põt intelligi per illã maiorẽ q̃ qualitercũqz deus vult aiaz tuã fore taliter vult aiam añxp̃i fore. Et itex nego ꝓñaz: ⁊ cõcedo añs: q: deus ꝓtingenter vult aiam añxp̃i fore: Et sic contingenter vult aiam tuã fore: q: vult aiam tuaz fore ⁊ potest esse q̃ non velit aiam ⁊c̃. Sequitur. n. tu nõ eris igit̃ anima tua non erit: ista ꝓña ẽ bona volita a deo eẽ bona ⁊ añs põt esse volitũ a deo igitur ⁊ ꝓñs ⁊c̃. Et lz ꝓcedã q̃ deus ꝓtingẽter vult aiam tuã fore non tñ ꝓcedo q̃ aiam tuam deus vult ꝓtingenter fore: sicut nec ꝓtingenter vult hanc aiam fore: demõstrata aia tua. Ideo nego q̃ qualitercunqz deus vult hanc aiaz fore aia tua demõstrata taliter velit hanc aiam fore: aia añxp̃i demõstrata: q: nẽcio vult istam fore ⁊ precise ꝓtingenter vult aliã fore. Sit aia tua. a. ⁊ aia antichristi. b. tunc non vz ista ꝓña. Continue añ hoc qualitercũqz deus voluit. a. fore voluit. b. fore igit̃ ⁊ iam ẽliter cunqz vult. a. fore vult. b. fore: q: lz iã volicio dei nõ sit variata nec mutata a volitiõe priori tñ aliter vult respectu. a. q̃z prius voluit: non rõne sue mutationis sed rõne mutationis in. a. de non eẽ ad eẽ nẽcium sed non ita est. a. b. q: eque ꝓtingens est. b. fore sicut vnqz fuit. ¶ Et si queritur nunqd imediate ante hoc volitio respectu. a. fuit nẽcia: dico q̃ sic: q: imediate añ hoc volitio dei fuit nẽcia que imediate ante hoc fuit volitio respectu. a. Non tñ seqr̃ q̃ necessario deus voluit. a. fore: sicut iã de pñti volitio. b. ẽ necessaria: q: volitio dei est nẽcia que est volitio. b. nõ tñ volitio. b. nẽcio ẽ volitio. b. lz bene nẽcio sit volitio: sicut etiaz causa añxp̃i nẽcio erit sed non nẽcio erit aliq̃ cã añxp̃i: licet eadem cã nẽcio erit cã ⁊c̃. ¶ Contra istã rñsionẽ arguitur sic. Tu nẽcio voluisti. b. fore sed tã realiter voluit deus. b. fore sicut tu voluisti ⁊ ita certa ⁊ ineuitabilis est voluntas ipsius dei sicut alicuius creature igit̃ deus nẽcio voluit q̃ antichristus erit: vel seqr̃ q̃ deus voluit idẽ q̃ tu voluisti: ⁊ tamẽ in hoc instãti non põt eẽ qn tu voluisti illud ⁊ in eodem instanti bñ põt esse q̃ deus nunqz voluit illõ. ¶ Ad illud rñdeo negando q̃ tu nẽcio voluisti. b. fore: posito q̃ volueris. b. fore: imo precise ꝓtingẽter voluisti. b. fore: q: potuit esse q̃ tu noluisti. b. fore. Si tñ ꝓponit̃ q̃ necesse ẽ te voluisse. b. fore ꝓcedo: q: hec ppõ est nẽcia. Tu voluisti. b. fore cum ipsa sit va de ptõ non dependens a futuro: quia non sequitur. Tu voluisti. b. fore ⁊. b. non ẽ nec fuit igitur. b. erit: q: possibile est q̃ tu volueris falsũ ⁊ ꝓssibile: non tñ ꝓcedo q̃ necesse ẽ deũ voluisse. b. fore: q: hec ppõ non est nẽcia: deus voluit. b. fore: q: dependet a futuro: sequitur. n. deus voluit. b. fore: ⁊. b. non est nec fuit igit̃. b. erit: vñ lz volũtas dei sit in ifinitũ certior q̃z volũtas alicuius creature: non tñ seqr̃ q̃ si velle de ptõ alicui⁹ creature fit nẽcium q̃ ẽt velle eiusdẽ dei respectu effectus creati esse vel fuisse sit nẽcium: q: quelz creatura põt voluisse falsum deus aũt nunqz potuit voluisse falsũ: vlterius ad conclusionẽ adductã ꝓcedo eã q̃ nẽce est te voluisse. b. fore ⁊ contingẽs est deũ voluisse. b. fore quare ⁊c̃. ¶ Ad 3ᵐ argumentũ qñ arguit̃ sic: aia añxp̃i erit: deus scit illã eẽ futuram sed de⁹ non põt decipi nec scia sua põt eẽ incerta igit̃ hec aia nẽcio erit: nego ꝓñam: q: deus nõ nẽcio scit istam animã eẽ futurã sed precise ꝓtingẽter nõ tñ deus põt decipi: q: decipi ẽ credere falsũ. Modõ de⁹ nõ põt credẽ falsuz: sed bñ ꝓcedo q̃ deus eternal̃r sciuit aliquã ppõnẽz ⁊ scit ipsam ⁊ tñ in hoc instãti põt eẽ q̃ ipse nunqz sciuit illã: q: i hoc instanti põt eẽ falsa absqz vitate preterita: mõ bñ sequitur: ipsa ẽ falsa ⁊ nunqz fuit vera igit̃ deus non sciuit eã imo ꝓcedo q̃ deus scit ⁊ eternal̃r sciuit aliquã ppõnẽ ⁊ tñ tu in hoc instãti potes facere q̃ ipse nũqz sciuit illã: q: de⁹ scit ⁊ sciuit illã ppõnẽ. Tu eris p totã. a. horã: dato q̃ futura hora sit. a. ⁊ tamen tu potes facere q̃z nunqz sciuit: q: potes facere q̃ non eris per totam. a. horam. Item sequitur q̃ postqz christus dixit petro ter me negabis in tẽpore inter medio inter dictum christi ⁊ petri negationem

possibile fuit ipsum non negaturum xpm: ⁊ sic precise cõtingenter petrus negauit xpm lz iam sit necium petrũ negasse xpm: non tñ sequitur ꝙ xps potuerit dicere vel asseruisse falsum. Silr facta reuelatione gabrieli de vbo ꝙ ipsum erat incarnandũ in tpe medio inter reuelationẽ ⁊ virginis salutationẽ fuit possibile ipsũ non salutare virginẽ de presenti nec de futuro: ⁊ sic ꝓtingenter salutauit eã lz iã sit necesse ipsũ salutasse eaz. Hoc idẽ pz in alio exemplo: qñ christus in cruce fuerit reuelauit latro in suam saluationez dicens hodie mecũ eris in paradiso. ¶ Modo certũ ẽ ꝙ illa ppõ imediate a xpo prolata fuit vera ⁊ tñ latro dum fuit in cruce potuit facere ꝙ xps nũqz dixit nec ꝓtulit illã: quia tunc potuit negare xpm sicut ⁊ alius latro ex parte sinistra: ⁊ sic mori in negatione illa: mõ seqtur: iste latro negat xpm ⁊ moritꝫ in negatione igitꝫ xps nunqz dixit hodie mecũ eris in paradiso. ¶ Ex hoc ergo pz ꝙ si deus reuelaret tibi ꝙ tu es predestinatus tu potes facere ꝙ nunqz reuelabit illud: qz mõ sequitur tu es prescitus ergo deus nũqz reuelabit te fore ꝑdestiatũ. Deꝰ asseruit voluit ⁊ reuelauit ꝙ añxps erit prescitus ⁊ dãnabitꝫ ⁊ tñ añxps põt facere ꝙ deus nunqz asseruit nec reuelauit ipsũ fore prescitum vel damnandũ qz põt mori in gra. Modo sequitꝫ iste moritur in gra igitꝫ deus nunqz voluit nec asseruit ipz esse prescitũ vel damnandũ: qz oppositũ ꝓñtis añti repugnat: pz ergo fore ꝓcedẽdũ quo ꝑdestinatus põt eẽ ꝑscitꝰ ⁊ econtra: posito ꝙ tu sis predestinatus ad vitã eternam: tunc tu potes eẽ prescitus: qz potes mori ĩ pctõ mortali ⁊ iaz es predestinatus igitur ⁊c. Similiter antichristus potest eẽ predestinatus: qz põt mori in gratia ⁊ caritate ⁊ iã est prescitus ergo. Non tamen ꝓcedo in sensu cõposito ꝙ possibile sit predestinatũ eẽ prescitũ nec eꝫ: qz iste ꝓpõnes sunt ipossibiles ⁊ ĩplicantes contradictoria: predestinatus est prescitus: ꝑscitus est predestinatus: sicut iste: deus volens istum saluari vult istũ dãnari: moriens in gra moritꝫ in pctõ mortali. Et non seqtur: possibile est istũ presciri ⁊ iste est predestinatus igitꝫ possibile est predestinatũ ꝑsciri: sed bene seqtur in sensu diuiso predestinatũ possibile ẽ presciri: sic non sequitꝫ: possibile est hoc eẽ album ⁊ hoc est nigrum igitꝫ possibile est nigꝝ eẽ albũ: ſz bene sequitꝫ igitur nigrum possibile est esse albũ. Concedit igitꝫ ꝙ aia xpi potest damnari vel reprobari: qz aia xpi põt non eẽ aia xpi: immo põt esse diuisa a vbo qua diuisa posset decedere in peccato mortali ⁊ per ꝓñs dãnari. Sed non ẽ possibile ꝙ anima xpi damneꝫ vel reprobetꝫ: qz non est possile ꝙ aia christi sit non vnita vbo: eoipso. n. ꝙ est anima christi vnita verbo ⁊ beatificata quare ⁊c.

Contra quedam superius dicta arguit sic. Et primo per vnã propõnẽ Arist. pº posteriorꝝ vbi dr ꝙ maxime ꝓprie scitum est necium: sed cũ qcqd deus scit sciat ꝓprijssime igitꝫ quicqd deꝰ scit est necium ſz ipse scit hanc aiaz fore igitꝫ hãc animaz fore est necium. ¶ Scõo sic: sequitꝫ deus prescit ⁊ preordinat sic fore igitꝫ nihil mundi faciet venire ꝓtinz ⁊ hoc siue illa potentia sit siue non sit siue sit finita siue infinita: ⁊ cũ nulla potentia sit nisi que est vel que non est finita vel infinita igitꝫ nec aliqua potentia põt esse potẽtia que faciet oppositũ euenire ⁊ per ꝓñs nihil poterit causare oppositũ huius effectus futuri. ¶ Tertio arguitꝫ ꝙ deꝰ põt credere falsum qz deus credidit falsũ ergo põt credere falsum: añs ꝓbatꝫ: deꝰ credidit hãc ꝓpõnẽ: ß instãs erit demõstrato instanti ñti ⁊ ß ꝓpõ ẽ falsa igitꝫ credidit ſlz ãre ⁊c.

Ad primum nego quicqd proprijssime scitꝫ illud est necium sed vult intelligere Arist. ꝙ ꝓprijssime scimus ꝓclusionẽ illatam exprimissis necijs. Nõ. n. loquebatꝫ Arist. de scia dei sed ꝑcise de scia creature: qz in scia creature reꝑitꝫ intensio ⁊ remissio ꝑfectio ⁊ ĩpfectio firmitas ⁊ infirmitas que in scientia dei nequeunt repiri qz dei scia ⁊ nra specifice drnt quare potest esse ꝙ hec aia non necio erit: nec neẽe ẽ ipsam fore. ¶ Sed forte arguitꝫ sic: Deus sciet hanc aiam fore ⁊ põt esse ꝙ hec aia non erit igitꝫ vel põt esse ꝙ hec aia non erit quando deus sciet hanc aiam fore: vel anteqz vel postqz sciet hanc animam fore: qlibet illorum est falsum: probatur: qz si põt esse ꝙ hec aia non erit qñ deus sciet hãc aiaz fore: ponatꝫ: ⁊ statiz sequitꝫ ꝙ hec aia erit ⁊ non erit: qz si deus sciet hanc aiaz fore hec aia erit: nec ẽt põt dici ꝙ potest esse ꝙ hec aia non erit anteqz deus sciet ipsam esse futuram: qz seqtꝫ hec aia non erit igitꝫ deus nunqz sciet ipsaz esse futurã. Nec etiã dici põt tertiũ vz ꝙ possibile ẽ aiam illam non eẽ futurã postqz deus sciet ipsam esse futuraz: qz sequitꝫ ipsa non est futura igitꝫ deus non scit neqz scinit nec sciet ipsã esse futurã. ¶ Ad istud dr cõcedẽdo qlibet illorum: sequitꝫ hec aia nõ erit igitꝫ hec aia nõ erit qñ deus sciet ipsam esse futurã: ꝓña est bona: añs ẽ possibile igitꝫ ⁊ ꝓñs: ꝙ ꝓña sit bona pz: qz oppositũ ꝓñtis repugnat añti. Ista. n. repugnãt hec aia nõ erit ⁊ hec aia erit qñ deꝰ sciet ipsam esse futurã. Silr seqtꝫ: hec aia non erit igitꝫ hec aia non erit anteqz deus sciet ipsaz esse futurã: nec postqz sciet hanc aiam esse futurã: ꝓña bona añs est possibile igitur ⁊ consequens. ¶ Ad argumentũ aũt pz ꝙ nõ arguit aliqd cõtra rñsionẽ. ¶ Itẽ si ꝓponeretꝫ mihi sine casu aliquo qñ deus sciet hanc aiam esse futurã hec aia non erit: concedo quia tunc hec aia non erit demonstrato vno instanti añ primum esse illius aie. Et tunc deus sciet ipsaz eẽ futurã igitꝫ quando deus sciet hanc aiam esse futurã hec aia non erit. Non tñ dico ꝙ qñ deus sciet hanc aiam eẽ futurã hec aia non erit futura: qz suũ oppositũ est vex: vz qñcunqz deꝰ sciet hanc aiam esse futurã hec aia non erit futura: qz suuz oppositũ est vex: vz qñcunqz deus sciet hanc aiam eẽ futuram hec aia erit futura. ¶ Ad scõm argumentũ qñ dr deus prescit sic fore igitꝫ nihil mundi faciet euenire oppositum: nego ꝓñam: qz deus prescit añxpm fore ⁊ tñ aliqd mundi faciet añxpm non fore: qz qualitates prime facient añxpm non fore: qz corrũpent ipsuz. Si tñ arguitꝫ sic: deꝰ prescit añxpm fore in. a. instanti igitꝫ nihil faciet oppositum euenire in. a. instanti: ꝓcedo ꝓñam. Et vlterius: si concluditur ꝙ nulla potentia põt facere oppositũ euenire in. a. istanti: ꝓcedo ꝓñam ⁊ ꝓñs: dato ꝙ. a. ꝓuertibiliter se hẽat ad ꝑmũ instans eẽ añxpi: qz non est possibile ꝙ aliqua potentia in. a. instãti faciat hanc vitatẽ: añxps post nõ erit: qz seqtꝫ in. a. instanti facit hanc veritatez igitꝫ. a. instans ẽ: gº primũ eẽ añxpi ẽ ergo hec veritas añxps non erit non ẽ ⁊ per ꝓñs nihil facit illã veritatẽ euenire. Sed bñ ꝓcedo ꝙ in. a. instanti aliqua potentia põt facere oppositũ euenire: quia in hoc instanti demõstrato. a. vñ possibile est ꝙ in hoc instanti demõstrato priori fiat hec veritas añxps nõ erit verũ tãmen non seqtꝫ: nulla potentia faciet oppositũ illiꝰ effectus euenire igitꝫ nulla potentia põt facere oppositũ illius effectus euenire. Et sic stabit cum antecedente quia precise contingenter iste effectus eueniet.

Sed forte iterum qs dubitaret: deus ꝑscit antichristũ eẽ futuꝝ ⁊ iste effectus potest ĩpediri igitꝫ a deo vel ab aliquo alio. Non a deo: quia deus non põt mutari de velle ad non velle. Nec etiaz ab alio: qz si ab alio igitꝫ aliud a deo põt suaz ꝓuidentiaz imo suaz predestinationẽ destruere qõ est ipossibile. ¶ Dico ꝙ iste effectꝰ põt ĩdediri a deo ⁊ ab alio a deo. Et ñ seqtꝫ deus non põt mutari de velle ad nõ velle igitꝫ ille effectꝰ non põt ĩdediri a deo: qz cũ toto añte stat ꝙ deus velit antichristũ fore ⁊ possit nõ velle ipsũ eẽ: fore: vel fuisse. Nec etiam sequitꝫ: nihil aliud a deo põt suã ꝓuidentiã ⁊ predestinationẽ destruere igitꝫ nihil aliõ põt illũ effectũ ĩpedire: qz si tu ĩpedires istũ effectũ ꝙ nõ erit: dicerẽ ꝙ deꝰ nũqz predestinauit nec ꝓuidebat istũ effectũ fore. Nec ẽt seqtꝫ: deus vult ⁊ determinat añxpm fore ⁊ aliq̃ potẽtia creata põt facere ꝙ iste effectus nõ ẽ nec vnqz fuit nec vnqz erit igitꝫ aliq̃ potẽtia creata põt eẽ maioris vigoris vel poꝰ qz deus: qz sic aliq̃ poª creata põt ß facere ita deꝰ põt facẽ in infinitũ potẽtius qz aliq̃ creatura data: deꝰ. n. vult illũ effectuz fore ⁊ põt non velle ipsũ eẽ fore vel fuisse futuꝝ quare ⁊c. ¶ Ad 3ᵐ arᵐ cũ arguitꝫ ꝙ deꝰ põt credere falsuz: quia credidit falsũ: nego: ⁊ nõ seqtꝫ: deus credidit illã propositionẽ hoc instãs erit: ⁊ ipsa ẽ falsa igitꝫ credidit falsũ: ſz bene seqtur ꝙ falsum credidit qõ concedo. Ad inferẽdũ

ergo illud conſequens dz ſic argni continue de preterito: deus credit hanc propoſitionem: hec propoſitio fuit falſa quando deus credit eam igitur ipſe credit falſum: ꝓcedo ꝓñam: ⁊ nego minorē: q: qñ deus credidit illā illa nō fuit falſa ſed vera. ¶ Itē ꝓcedo ꝙ falſū erit creditū a deo ⁊ tñ deus nunqꝫ decipiet: q: nūqꝫ credet falſu: ꝑma ꝑs ꝓbat: hoc erit creditū a deo demſando illā añxp̄s erit ⁊ hec eſt falſa vel erit falſa igit ⁊c. ¶ Silr falſum pōt credi a deo: quia diez iudicij fore pōt credi a deo ⁊ diez iudicij fore eſt vel pōt eſſe falſū. Et ſicut dico de ly credidit ita poſſū dicere de alijs vbis: ꝙ falſū ſciebat a deo: determinabatur ab eo: erat volitū ab eo. Conſilr eſt dōm de ꝓphetijs dato ꝙ ꝓphetia nō ſit niſi ꝓpō va de futuro ꝓlata a prophe/ta per reuelationē ⁊ inſpiratiōez ſpūs ſctī: dico ꝙ aliq̄ pro phetia pōt eē falſa: q: hec ꝓpō dies iudicij erit pōt eē falſa ⁊ ipſa ē vel pōt eē prophetia igit ⁊c. ¶ Silr hec ꝓpō pōt eſſe falſa: deus iudicabit mundū ⁊ ipſa ē ꝓphetia vel pōt eſſe prophetia igit ⁊c. Et non ſolū verificant hee ꝓcluſio nes de poſſibili immo de futuro: vt aliqua prophetia erit falſa: q: hoc erit falſū demſando qōlibet illoꝝ añxp̄s erit: dies iudicij erit: deus iudicabit mundū ⁊ hec ē ꝓphetia vl erit prophetia igit ⁊c. ¶ Itē de preterito: Aliqua ꝓphe/tia fuit falſa: hoc fuit falſum demſando illā ſpūs �starnabi/tur: q: poſtqꝫ xp̄s incarnabatur ipſa cōtinue fuit falſa. Et hec eſt prophetia vel fuit prophetia ⁊ hoc anteqꝫ chriſt? incarnaret igit aliq̄ prophetia fuit falſa. Vbi tñ nō tibi pla ceret concedere illas cōcluſiones: potes habere modū re ſpondendi dicēdo ꝙ ly falſa a ꝑte predicati eſt adiectiuuz illius termini ꝓphetia: ideo dz negari quelibet illarum: q: cum dicitur prophetia fuit vel erit falſa denotatur ꝙ pro phetia fuit prophetia falſa vel erit prophetia falſa qō ꝓclu dit contradictionem. Ideo non ſequitur: hec ꝓpoſitio erit falſa hec propoſitio eſt vel erit prophetia igit ꝓphetia erit falſa. Hec concluditur maior extremitas de minori pro/pter diuerſam ſignificationē ⁊ determinationē: determi/nabat. n. in antecedente illum terminū propoſitio ⁊ in cō/ſequente illum terminū prophetia: propterea deberet cō cludi ꝙ prophetia erit propoſitio falſa qō conceditur. Si/militer non ſequitur: hoc fuit falſum ⁊ hoc eſt vel fuit pro phetia ergo prophetia fuit falſa: ſed bene ſequitur ꝙ pro/phetia fuit falſum concludendo maiorem extremitatem de minori ꝙ iterum eſt concedendū. ¶ Ex dictis poteſt correlarie iferri ꝙ aliquis pro ſola veritate eſt damnatus: ⁊ aliquis pro ſola falſitate ē ſaluatus: probo: ⁊ pono ꝙ ali quis ſolum crediderit ⁊ ſemper ꝙ xp̄s nō eſt homo: qui iam ſit mortuus: tunc pz ꝙ iſte eſt damnatus. Et ꝙ iſte ꝑ veritate eſt damnatus probo. Iſte propter hoc eſt dam/natus demonſtrando illam propoſitionē: xp̄s nō ē homo: vel ſuum ſignificatum ⁊ hoc ē veritas vel fuit veritas an/teqꝫ xp̄s eſſet homo igitur ⁊c. Conſimiliter probatur pro poſitio aliter ponēdo ꝙ dies iudicij fuerit ⁊ nūqꝫ erit ⁊ ꝙ anteqꝫ dies iudicij fuit crediderit qs firmiter ꝙ dies iudi cij nō erit ratione cuius crediti ipſe ſit damnatus: ⁊ pz cō cluſio. Secūda ꝓpō ꝓbat: ⁊ pono ꝙ aliquis mortuus ſit credendo ꝙ xp̄s ſit homo: tunc pz ꝙ pro falſitate iſte eſt ſaluatus: q: ꝓpter hoc ꝙ iſte credit xp̄z eſſe hominez ipſe eſt ſaluatus ſed xp̄m eſſe hominem aliquando fuit falſuz vel falſitas ergo pro falſitate iſte eſt ſaluatus. Et ſic pz ꝙ multi martyres pro quibus feſtiuitas celebratur pro falſi tate fatenda fuerūt mortui: q: plures martyres p̄ciſe pro pter hoc mortui ſūt ꝙ credebāt xp̄m eſſe filiū virginis ſa ctorem celi ⁊ terre: Modo xp̄m eſſe filiū virginis aliquā do fuit falſum Et hec ꝓpō xp̄s eſt filius virginis tunc fuit falſitas vz ante incarnationē xp̄i: non tamē concedo ꝙ ali/quis ſit ſaluatus pro falſitate nec aliqs dānatus pro veri/tate nec martyres xp̄i fuerūt interfecti pro falſitate ſz pro veritate: q: non ſequtur iſte moriebat vel interficiebat vel eſt ſaluatus ꝓpter hoc ⁊ hoc ē vel fuit falſitas: igit iſte mo riebatur interficiebat vel ſaluabat pro falſitate. Sed be/ne ſequtur ꝙ pro falſitate ille interficiebat. Ad concluden/dum ergo primū opz ſumere talem minorē hoc fuit falſi tas qñ iſte pro hoc moriebat: mō hec minor ꝓpoſita de/beret negari: q: falſa ⁊ contradicens fidei ⁊c.

¶ Prima pars Logice magne Clariſſimi viri Magiſtri Pauli veneti ordinis fratrū heremitarum ſancti Augu/ſtini feliciter explicit.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

¶ Incipit secunda pars summe totius logice Magistri Pauli Veneti.

Appositis p̄ bationibus terminorum cuꝫ apendentijs eorūdem que in prima parte mee oīonis sophistice censui fore dicēda: nunc secundā partem aggrediens que de propōnibus tractat: meliꝰ quo scinero intendo ꝓcedere De eisdem plene tradendo notitiam: Sine ergo verborꝫ multiplicatione sit hec ꝓpōnis in cōi descriptio.

Propositio est enuntiatio congrua: ⁊ pfecta veri aut falsi significatiua. partiule huius descriptionis declarātur. Dicit̄.n. primo enuntiatio: ⁊ nō oratio. qꝛ oīs propō est enuntiatio sꝫ nō oīs propositio est oratio. vt pꝫ de propōne mentali: que ꝓprie loquendo non est oīo: cum non sit oris ratio: nec dictionum ordinatio: non.n. proprie sunt dictiones nisi in voce vel in scriptura: in mente vero actus aīe aut ymagines entium. ¶ Secundo dī congrua: ad denotandū ꝙ oīo aut enuntiatio incongrua propō noiari non dꝫ: nec ab ipsa duꝫ proponitur responderi congruit vt berta est albus non obstāte ꝙ veri vel falsi sit significatiua: potest.n. quis apprehendere per ipsam ꝙ berta est hō albus: ⁊ si sic apprehendatur apprehenderetur verū vel falsum: non tm̄ ꝓp hoc dici deberet propō: cum incongruitatem quōlibet patiatur. ¶ Et si arguit̄ sic. oīs hō est albus. berta est hō: ergo berta est albus: ista ꝓnia est bona: aīs est propō: igitur ⁊ ꝓnis ⁊ si sic enuntiatio incōgrua est propō: cuius oppoⁿ est dictum. ¶ Ad istud rndetur negando istam ꝓniam esse bonam: cum ista non sit ꝓnia eo ꝙ non infert aliquod ꝓnis: sꝫ ex illis premissis tale deberet ꝓnis inferri: ergo berta ē hō albus. sicut.n. li albus in maiori erat adiectiuum istius termini homo ita ⁊ in conclusione oportet esse. ¶ Dicitur tertio perfecta. Quia enuntiatio duplex est quedaꝫ perfecta: quedam imperfecta: Enuntiatio pfecta est illa que perfectum sensum in aīo auditoris primarie generat seu concipientis: ⁊ tunc perfectum sensum generat qñ apprehendens non expectat vlteriorē determinationem: sed in mente assentit vel dissentit. vt sor. currit plato mouet̄. Enuntiatio imperfecta est que imperfectū sensuꝫ generat in aīo apprehendentis: vt puta. qñ concipiens enuntiatiōi propositē nō assentit nec dissentit sed vlteriorē expectat determinationem. vt hō albus vel sor. niger. aut deum esse. Dico ergo ꝙ nulla talis oratio aut enuntiatio nomen propōnis assumere dꝫ. Sed precise enuntiationes perfecte de quibus dictum est supra. ¶ Sed forte quis argueret sic ꝙ li deum esse est vex vel falsum ⁊ hec oratio deum esse significat primarie deuꝫ esse igitur hec oīo est vera vel falsa ⁊ p ꝓnis propositio. ¶ Ad istud rndetur negando ꝓniaꝫ primam: sed oꝫ addere in minori ꝙ ista oratio deū esse significat primarie deū esse perfecte ⁊ quiescenter: mō hoc est falsum: eo ꝙ intellectus audiens vel apprehendens istam oīonem infinitaꝫ deum esse non quietat̄. sed ꝓtinue vlteriorem determinationē expectat. ¶ Vltimo dī in descriptione: veri vl̄ falsi significatiua: ⁊ nō significans: qꝛ ꝙ enūtiatio aliqua non aliqualiter significet: non ꝓp hoc propōnis noīe primari deberet. qꝛ forte sine noua impōne: veri aut falsi foret significatiua. vt pꝫ de multis enūtiationibus in biblia aut in alio libro clauso. que propōnes existunt: nō obstante ꝙ iam actualiter nō significant: mirabile foret ꝙ quis posset propōnes solo visu formare qficunq; sibi placeret in quocūq; libro ex sola aptione eiusdem. ⁊ easdeꝫ facere non esse propōnes claudendo eundē. ¶ Ex isto ergo pꝫ ꝙ nō seqtur a propō ē vera vel falsa. igitur significat verum vel falsuꝫ: pꝫ de ista propōne: deus est in libro clauso de qua nullus considerat ipsa. n. est vera vel falsa. ⁊ tm̄ nō significat veruꝫ vel falsum sꝫ sufficit ꝙ veri aut falsi sine nona impōne sit significatiua. ¶ Circa predicta forte quis dubitaret cur in ꝓdicta descriptione nō ponitur iste terminus indicatiua sicut cōiter fit dicendo: Propositio est oīo indicatiua ⁊c. Dicitur ꝙ cā huius est qꝛ non solum indicatiua enuntiatio propō dī: verum ēt imperatiua: Deprecatiua: optatiua ⁊ subiunctiua. qꝛ cuilibet istaꝫ intellectus assentit: vel dissentit. mō intellectus nō assentit: nec dissentit nisi vero vel falso igitur quelꝫ talis enuntiatio vera vel falsa est: ⁊ per ꝓnis propō: aīs habetur ꝑ experientiam. Et primo de imperatiua dicendo. n. petre lege intellectus assentit vl̄ dissentit ⁊ non expectat vlteriorē determinationē: hoc idē pꝫ de deprecatiua: vt miserere mei deus. Item de optatiua: vt vtinā legerē: ß. n. ꝓuertitur cū ista opto ꝙ legereꝫ ⁊ ß est propō igitur ⁊ alia. Item probat̄ de subiunctiua: hec enī ꝓditionalis est vera ⁊ bona: si antechristus esset albus aīchristus esset coloratus igitur hꝫ aīs ⁊ ꝓnis: sꝫ non hꝫ aliud aīs nec aliud ꝓnis nisi aīchristus esset albus: ⁊ antechristus esset coloratus igitur ille due sunt propōnes ⁊ sunt enuntiationes ꝓiunctiue igit̄ enuntiatio cōiunctiua est propō. ¶ Et si dī ꝙ ista aīchristus esset albus non est propositio cum non sit intelligibilis: dī negando: licet.n. ꝑ se sumpta non intelligat̄. tm̄ cum alio bñ intelligitur: sicut hec mouetur de se non intelligit̄: sed cum alio bñ: dicēdo si sor. currit mouetur: hoc idē pꝫ de ista quilibet hō est iste: tenēdo li iste relatiue que per se sumpta est non intelligibilis tm̄ est propō: sed cuꝫ alio satis est intelligibilis: dicendo. aliqs hō est: ⁊ quilibet hō est ille. pꝫ ergo. ꝙ non soluꝫ enuntiatio indicatiua propō dī. verum ēt ⁊ alie oīones. ¶ Et si ꝯ ß allegatur Arꝫ. in primo phyer. dī. deprecatiua oīo qdeꝫ est: sed neq; vera: neq; falsa. ¶ Dico ꝙ ipse sumebat propōnem strictius q̄ ego in proposito summā: ac ēt veruꝫ ⁊ falsum: sicut pꝫ ēt indiffinitione noīs: dicēdo nomen ē vox significatiua ad placitū. certum est. n. ꝙ multa noia sunt q̄ non sunt voces nec significatiua ad plaⁿ. vt pꝫ de noibus mentalibus. Ita in proposito est dicendū de enuntiatiōe. ¶ Et si queritur qd̄ est subꝫ vel ꝑtum istius lege petre ⁊ quāta vel q̄lis est: dico ꝙ est singularis affirmatiua ⁊ eius subm explicitum nec est nec ptūm: sꝫ implicite subicitur li tu ⁊ ꝓdicat̄ li legens ⁊ li petre: nec ē pars subi nec copule aut pti: sꝫ pars totius propōnis: silr̄ hec est particularis legat aliquis hō: ⁊ ß indiffinita currat aīnus: ⁊ hec vl̄is disputet oīs hō. Consilr̄ dicatur de optatiua: vt vtinā ego esseꝫ hō ꝙ est singularis affirmatiua ⁊ subicitur li ego ⁊ predicat̄ li hō: ⁊ li vtinā nō est ꝑs alicuius extremi. sꝫ est nota optandi existens pars totius propōnis: silr̄ hec est optatiua indeffinita: vt vtinā homo disputaret. ⁊ hec est ꝑticularis vtinā aliquis aīnus curreret: ⁊ ß ē vl̄is affirmatiua: vt vtinā oīs hō diligēt deū: ⁊ ß vl̄is negatiua: vt vtinā nullus hō peccaret ⁊ sic de alijs. ¶ Non obstantibus his potest probabiliter dici ꝙ hmōi enuntiationes superius recitate sunt indicatiue: ⁊ si non explicite sufficit ꝙ implicite: qꝛ subordinant̄ indicatiuis mentalibus. hmōi enim. lege petre: subordinatur huic. volo: impo ꝙ legas petre: ⁊ hmōi. miserere mei deus: subordinatur isti: deprecor deus ꝙ miserearis mei. Modo pꝫ ꝙ quelꝫ talium mentaliū est indicatiua. hoc idez dī de optatiua ꝙ est indicatiua implicite: vt vtinam legerē. dico ꝙ non hꝫ nec subm nec ptūm explicitum: sꝫ bene implicitum in li vtinaꝫ. vnde subm est li ego copula est li sum. ⁊ ꝑtum est totum hoc capiens ꝙ legereꝫ. ¶ Silr̄ dicatur de ista lege petre ꝙ non hꝫ subm nec ptūm nec copulam explicite: sed bñ implicite ꝑ subordinationem: vt dcm̄ est: vnde nō est inconueniens ꝙ aliqua sit propō que non habeat explicite subm nec ptūm nec copulam. hec.n. est vna copulatiua. oīs hō est aīal ⁊ econuerso. igitur hꝫ duas cathegoricas: q̄rū vna ē li oīs hō est aīal ⁊ reliqua est li econuerso: qꝛ non vī alia danda: mō pꝫ ꝙ in ista dictione econuerso non explicite ponitur subiectuꝫ nec ptūm nec copula: sed solū implicite per subordinationem: qꝛ subordinat̄ isti mentali: aīal est oīs hō. Secundū istum modū loquendi dꝫ ꝓnter dici ꝙ oīs impatiua aut optatiua est singularis implicite: qꝛ sp̄ implicite subicit̄ ter

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

minus singularis: sz si proponit vtinā legerē nūqd sit alicuius quātitatis. dicatur ꝙ non: q: opz aliqd explicite subici. ¶ Et si dr̄ est iplicite alicuius q̄ztitatis igit̄ est alicui⁹ quātitatis nego arm. quia est distractio i añte p istū teriuz implicite ⁊ nō in ꝓñte. sequtur. n. bñ apud me ß ppō est alicuius q̄ztitatis. igit̄ est alicuius q̄ztitatis explicite. p hanc enīz ppōnez. a. est alicuius q̄ztitatis iplicite denotat̄ ꝙ a. subordinat̄ immediate alicui ppōni alicuius quantitatis ꝙ non denotat̄ p istaz. a. est alicuius q̄ztitatis. de hoc iferius clarius dicet̄. ¶ Item si queritur nūquid hec sit affirmatiua vel negatiua vtinaz nō legerem. dico ꝙ sm primū modū est negatiua: sz sm aliū moduz iam dictuz est affirmatiua: sicut ista opto ꝙ nō legerē. Eodēmodo est dōm ad istam nō studeas petre. ¶ Et si ꝓtra hoc instat̄ adducēdo regulas gramaticoꝝ dicat̄ ꝙ logicus hz aliuz modū loquendi q̄z gramaticus: sicut pz in multis.

Contra quedam dicta arguit̄: ⁊ p̄mo ꝗ descriptionē ppōnis. naz aliqua est enūciatio ꝓgrua ⁊ pfecta veri aut falsi significatiua. que non est ppō igit̄. añs probat̄: ⁊ signo istaz oro nem. bu est ba. tūc pz ꝙ est enūciatio ꝓgrua q: nō vr̄ que incōgruitas sit ibi. ⁊ si r pfecta: veri vel falsi significatiua: q: p eam qescenter appēhendit̄ ꝙ ista vox bu est ista vox ba. ⁊ hoc est vez vel falsuz igit̄. ¶ Et ꝙ ista nō sit propō pbat̄: q: si ē ppō: aut cathegorica: aut ypothetica: nō ypothetica. vt pz: nec ēt cathegorica. pbatur: q: ārō qd subicitur. ⁊ si dr̄ ꝙ li bu. vel igit̄ supponit mālīter vel psonaliter non mālīter nec simplr: q: ibi nō ptur terius sēde intentionis. nec li bu. p signuz aliqd mālīter deteriatur: igitur ⁊c. nec ēt supponit psonalr: q: nō supponit pro aliquo significato distincto a se ⁊ a quocūq cōsili qnod tñ oporteret si deberet psonaliter supponere sicut pz in alijs. vt hō currit vel alal mouet̄. ¶ Secōdo arguit̄ probādo. ꝙ nō ois ppō est enūciatio ꝓgrua: q: in hac propōne sor. currit. ⁊ mouetur li mouet̄ est propō: ⁊ tñ nō est enunciatio ꝓgrua: q: nō vr̄ que ꝓgruitas: non erit adiectiui cū suo substantiuo nec nois cum vbo: nec sic de alijs. ¶ Tertio arguit̄ pbando ꝙ oro infinita est ppō: q: oē veruz est ppō deum esse est vez igitur deuz eē est propō: sz deum esse est oro infinita. igit̄ oro ifinita est propō: p̄ma ꝓña pz. eo ꝙ ē discursus in tertio p̄me figure. ¶ Confirmat̄ q: si deuz esse nō ē ppō igit̄ deum esse nō est vez nec falsum: ⁊ si sic staret aliquē dicere: deū esse asinum nō dōo vez nec falsuz. ¶ Tertio ꝓfirmat̄. ꝙ oro infinita sit vera vel falsa p Euclidez ⁊ per oēs scriptores q suas ꝓclusiones ponūt nudas orones infinitas. ¶ Quarto ꝓfirmat̄ idez est significatū p̄mariū illaz enūciationū deus ē ⁊ deū esse igit̄. iste enūciationes ꝓuertuntur: sz li deus ē est ppō igit̄. ⁊ li deum esse.

Ad ista argumēta rñdet̄ ad primū substinendo: ꝙ nō est suppō mālis sine signo mālr p̄cedente: ꝓcedo ꝙ bu est ba nō est propositio: ⁊ nego ꝙ sit enūciatio pfecta. Et tunc ad argumētuz: nego istaz ꝓñam. ista oro bu est ba est veri vel falsi qescenter significatiua. igitur est enūciatio pfecta. sed oz addere in añte ꝙ est primarie ⁊ adeq̄te sine noua impōne sic significatiua. nō hoc est falsum in ppōsito: q: lz p istam oronez appēhendat̄ veruz vel falsum non tñ est eius significatū primariuz ⁊ adequatum. vñ per istā oronez apprehendit̄ ꝙ ista vox bu ē ista vox ba. vel ꝙ li bu est li ba. sz hoc certe nō est significatum adeq̄tū istius cū non corrñdeat toti signo adeq̄te sz istius li bu est li ba: vbi totū significatū: toti propōni correspōdeat. Vtī per hanc oronez impfectā hō albus possum ꝓcipere hoiem esse albuz: Ex quo postmodū non sequtur ꝙ illō sit p̄mariuum ⁊ adeq̄tum significatū istius: q: non sibi adeq̄te corrñdet: cū non corrñdeat toto signo sz huic hō est albus. ¶ Aliter dr̄ sz viā in suppōnibus declaratā ꝙ hmōi oro est propō ⁊ nō expedit addere signū mālīter. ¶ Ad secōz argm dico ꝙ in ista sor. currit ⁊ mouetur li mouetur ē propō: ⁊ est enūciatio ꝓgrua: nō obstāte ꝙ ibi nō sit ꝓgruitas adiectiui cū suo substantiuo vel nois cuz verbo ⁊ sic de alis: sed sufficit ꝙ ista subordinet̄ in mēte vni propōni mētali in qua ē hmōi ꝓgruitas. vt isti sor. mouet̄. ¶ Ad 3m argumentū nego istaz ꝓñam oē veruz est ppō deum eē est vez. ergo deum esse est ppō: nec est sylloglsmus in tertio p̄me: q: id quod subicit̄ in maiori non ptur in minori nec sibi ꝓsimile: q: in maiori subicit̄ li vez nolaliter sumptuz ⁊ resolui ꝓ deteriationez adiectiui nolal ⁊ in minori ptur li vez aduerbialr sumptū vel modalr nō p aliquid determinatuz: sed deterians enunciationē infinitaz. Ad ꝓcludendum ergo illaz deum esse est propō dz sumi pro minori: deū esse est aliquod vez qd̄ est falsum: q: deuz esse nō est ppō. Unde li vez qñcūq per adiectiuum nois deteriat̄ nolaliter sūmitur ⁊ est resolubile: ⁊ solūmō pro propōne vera supponit sz qñ non deteriatur per id. ⁊ deteriat oronem infinitā supponit pro significato propōnis vere. Concedo ergo ꝙ deuz esse est vez: ⁊ veruz est deuz esse: non tñ aliquod vez est deū esse: nec deuz esse est aliqd̄ veruz: nec iste sunt ꝗdictorie. nullus vez est deuz esse. ⁊ veruz est deū esse. Unde ꝓcedit̄. ꝙ oē veruz ⁊ deū esse differūt: ⁊ ꝙ deū esse differt ab oi vero vel ab aliquo vero: ⁊ ꝙ deū esse differt a vo. Ex quo nō sequtur ꝙ deū esse non sit vez nec arguit̄ ab exposita ad alterā exponētiū: q: li vero in exposita sumitur nolaliter ⁊ resolutorie tenet̄: cum sit ablativi casus ⁊ in ꝓñte modaliter vel aduerbialr. Sed ex isto añte bene sequtur ꝙ deū esse non est aliqd̄ vez. ¶ Ex his pz ꝙ non sequtur. oē veruz ⁊ deum esse differūt. deuz esse est vez. igitur deuz esse ⁊ deū esse differūt: nec sequtur: deū esse ⁊ deū esse non differunt ⁊ deū esse est vez. igit̄ aliqd̄ vez ⁊ deū esse nō differunt: sz deberet ita sumi in minori: deū esse est aliqd̄ vez quod sepe est negatuz. Uerūtamē bñ sequtur deū esse est vez vel falsuz. ⁊ deū esse ē oro infinitiua igit̄ oro ifinitiua ē va vel falsa: ꝓña ē bona: sz mio: est ipolis: q: sicut deus non pt esse oro ifinitiua: ita nec deū eē q: deū eē est de⁹: sz bñ ꝓcedo ꝙ li deū eē ē oro ifinitiua: nō tñ li deuz esse est vez nec falsum cū non sit propō. ¶ Ad ꝓfirmationem nego istam ꝓñam: deū esse non est ista propō. igit̄ deum esse nō est vez nec falsum: sz bene sequtur ꝙ deū esse non est aliqd̄ vez nec aliqd̄ falsuz. Et vlterius cū ꝓcluditur: ꝙ stat aliquē dicere deuz esse asinū non dicēdo vez nec falsum: nego ꝓñam: q: impolē ē aliquem dicere deū esse asinuz: sed bñ polē est aliquē dicere istaz oronem deū esse asinuz: si tñ concludit̄ ꝙ stat aliquē dicere li deuz esse asinū non dōo vez nec falsuz ꝓcedo ꝓñam. Ad aliam ꝓfirmationez dico. ꝙ iste orones infinitiue euclidis vel aliorum pspcuoꝝ nō sunt ppōnes necvere nec false: nec intellectus assentit vel dissentit eisdē: sed vni propōni mētali intellecte p ipsas orones infinitinas. ¶ Ad vltimā cōfirmationē qñ dr̄ idez est significatū primariū ⁊ adequatū illaꝝ duaꝝ deus est ⁊ deū esse: ⁊ prima est propō igit̄ ⁊ scda. negat̄ ꝓña: q: lz deū esse sit significatū primariuz vtrinsq̄ per primaz tñ significat pfecte ⁊ qescenter ⁊ p reliquā nō: Unde audiēs istā deus est imediate quietat̄: sz audiēs istā deū esse cōtinue expectat vlteriorē deteriationez quousq̄ p verbuz fiant: dōo deuz esse est vez vel falsuz ⁊c. ¶ Ex his oibus pz istos falsum asserere dōo deū esse eē propōnem: ⁊ nō soluz deū esse. vez etiaz: oē ens mouens aliqd ad cōprehendendū vez vel falsum: ipsi. n. bñt cōiter cōcedere ꝙ iste hō sit opinans dēpto vno eoruz ꝙ hz caput cathegoricū impolē cui ꝗdicit totuz residuū a capite ex quibus cōponitur hō ypotheticus qui ē copulatiua impolis pbatur ⁊ pono ꝙ aliqs appēhendat p cap̄ istius ꝙ hō est asinus ⁊ p totū residuuz a capite ꝙ nullus hō est asinus: ⁊ p totuz hoiem illaz copulatiuā: ⁊ sic sequtur ꝓclio. ¶ Itē sequtur ꝙ iste hō sic opinās ⁊ sua opinio sunt ꝗdictoria ⁊ p ꝓñs non bñ pōt substinere opinionē illam cū sit ꝗdictoriuz istius probat̄ ꝓclusio: ⁊ pono ꝙ aliqd ꝓprehendat per hominem sic opinantem ꝙ homo est asinus ⁊ per opinionē suam ꝙ nullus homo ⁊ sequitur conclusio.

¶ De propositione cathegorica.

Post predicta sequtur propōnez in cathegoricā ⁊ ypothetica diuidē: de ypothetica nihil ad p̄sens explicare sed solūmō de cathegorica ipsius ponēdo descriptionē. ¶ Propō ergo cathegorica est illa q̄ implicite vel explicite hz subz

ptum ⁊ copulā principalē ptes sui: vt hō est aial. particule hui⁹ descriptiōis declarant. Dē. n. p° iplicite: q: ad hoc q ppō aliq̄ sit cathegorica nō oz ipsaz hēre explicite extrema vel copulā: sz sufficit q iplicite. i. q ista tal' sbordinet in mēte vni mētali hnti hmōi extrema explicite siue copulā: sicut pz ī ista si sor. currit: ē. vbi li ē est ppō ⁊ tn̄ non hz explicite extrema sz iplicite: p subordinationē: q: subordinat in mēte huic mētali sor. ē ens ī q̄ satis explicite apparet extrema. ¶ Et si allegat Ax. p° phyer. dicēs: q noia ⁊ vba cū sil'ia sunt: sē sine ꝯpōne vel diuisione itellect⁹ tui: vt hō vel albuz qñ vo addit aliqd: neqz. n. adhuc vex vel fl'm ē dē q nomē: vbuz ē ppō: vt si sor. currit ē. qs est al' rōnale: homo: tā li est q̄z li hō ē ppō: nec ꝯ pdicta ē Ax. sz itelligit de noie ⁊ vbo iplicite ⁊ explicite tali: q̄l'r nō est ī ppposito: hoc idez appz de ppōne q̄ nō soluz extremis caret imo ⁊ copla pncipali: sic dō o is hō est al' ⁊ eꝯ°. certū ē q li eꝯ° est ppō cathegorica: ⁊ tn̄ nō hz explicite extrema nec copulā: imo nō hz simpl'r. vñ nō seqt: li eꝯ° hz iplicite subz ptuz ⁊ copulā. igit li eꝯ° hz subz ptum ⁊ copulā: q: ī añte distrahit. illud vbū hz a sua pmaria significatiōe rōe hui⁹ teri iplicite distrahētis: sic in ista hō ē mortu⁹ illō vbuz ē: ⁊ nō sic distrahit in ꝯñte: pp carētiam cuiuscūq̄z ipm̄ distrahētis. vñ cū dē li eꝯ° hz extrema vel copulā dz intelligi q explicite hz illa: sz cū dē li eꝯ° hz iplicite extrema vl' copulā denotatur q in li eꝯ° itelligit subz ptum ⁊ copla: vel q li eꝯ° subordinat in mēte vni mētali hñti extrema ⁊ copulā: mō sic nō seqtur ī li eꝯ° intelligūt extrema ⁊ copla. ergo hz extrema ⁊ copulā. ita nō seqt li eꝯ° iplicite hz extrema vl' copulaz igit hz illa: pp cāz supius dcāz. ¶ Dē vltio pncipales ptes sui. ad denotāduz q nō seqt: tal' ppō hz subm ptum ⁊ copulaz igit est cathegorica: sic pz de ista sor. est hō ⁊ tu es asin⁹: q̄ hz duo suba ⁊ duo pta ⁊ duas copl'as ⁊ p ꝯñs subz ⁊ ptuz ⁊ copulā: ⁊ tn̄ nō est cathegorica sz ypothetica: q: talia extrema vl' copule ñ sē ptes pncipales isti⁹ sz pcise iste due cathegorice ī ea existentes: cū nota copulationis. ¶ Etiā nō seqt tal' ppō hz solūmō vnicū subz vnicū ptuz ⁊ vnicā copulā igit ē cathegorica: b. n. ē hmōi. Ois hō est aial ⁊ eꝯ°. ⁊ tn̄ nō est cathegorica: sz ypothetica. vt pz: sed bñ seqt tal' ppō hz subz ptuz ⁊ copulā pncipales ptes sui igit eit cathegorica: tenēdo ꝯtinue li sui ī masculio vel feio genē relatiue ad li ppō cathegorica q: vbi teneret ī neut° genē, substātiuato posset bñ ꝯcedi q aliq̄ ppō ypothetica hz subz ptuz ⁊ copulā pncipales ptes sui. i. rei sue vz pme vl' 2ᵉ cathe^ce. vbi gra. tu es hō ⁊ tu es al' hec copl'atiua. hz subz ptum ⁊ copulā nō pncipales ptes sui. i. ipi⁹ copl'atiue sz pncipales ptes sui. i. rei sue vz pᵉ aut 2ᵉ cathe^ce: q̄z q̄lz ē res isti⁹ copulatiue cū sint ptes isti⁹ sūmendo large istū terminū res. ¶ Ex ista seqt ista ꝯclo q aliqd ē tui qd nō ē tuz. pbat. ⁊ pono q tu hēas vnū fuū q sit tu⁹. ⁊ iste fuus hēat vnū asinū q nō sit tu⁹. tūc pz q ille asinus ē tui q: ē rei tue vz fui tui. ⁊ tn̄ iste asin⁹ nō ē tuus p casuz: vbi tn̄ li tui ñ sūmeret sic ī neutro genē sbstātiuato sz ī masculio ñ posset ꝯ° vificari. ¶ Itē seqt q ois asinus tui currit: ⁊ tn̄ nō ois asin⁹ tuus currit. pbat. ⁊ pono q nullus tu⁹ asinus currit ⁊ q qlz asin⁹ fui tui currit q asin⁹ nō sit tu⁹. Tūc pz q nullus asin⁹ tuus currit p casuz: ⁊ tn̄ ois asin⁹ tui currit. q: ois asin⁹ fui tui currit. ¶ Sil'r eꝯ seqt. q ois asin⁹ tuus currit pz: supposito q ois asinus tu⁹ currit: ⁊ nullus asinus fui tui currit: ⁊ sic de multis alijs que sequnt tenendo li tui in neutro genere substantiuato ⁊c.

Contra diuisionē ppōnis arguit pbādo q aliq̄ ē ppō q̄ nec ē cathegorica nec ypothetica. ⁊ pono q tu icipias pferre illā ppōnē vl' ptez ei⁹ hō ē al' q̄ sit. a. sil'r q iā nihil pferas isti⁹ sz imediate post hoc pferes aliqd isti⁹: ⁊ sic ꝯtinuabis quousq̄z erit total'r plata: ī posito arguit sic a ppō imediate post hoc erit cathegorica vl' ypothetica. ergo ⁊c. pᵃ pars añtis: pbatur: q̄z cito erit aliq̄ ps. a ppōnis tā cito erit a. ppō: sz imediate post hoc erit aliq̄ ps. a ppōis igit imediate post hoc erit a. propō: ꝯñia pz cū mīori ⁊ maiori sil'r: q: ī successiuis qficūq̄z ps ē ⁊ totū ē. vt posset de tpe exēplificari: sz q a ppō non imediate post hoc erit cathegorica vl' ypothetica. pbat: q nō ypothetica pz: ⁊ q nō cathegorica arguit sic: nō prius erit cathegorica q̄z hēbit subz ptum ⁊ copulā iplicite vl' explicite sz imediate post hoc nō hēbit subz pdicatū ⁊ copulaz aliquo istoꝝ mōꝝ: q: p prius sbz q̄z ptuz ⁊ copulā. igit ⁊c. ¶ Scdo arguit sic. ois hō est al' tu es hō igit tu es al': ista ꝯñia ē bona. gᵒ añs ē ppō: sz ñ cathegorica nec ypothetica igit ⁊c. q nō cathegorica pz: q: hz dnas cathegoricas pncipales ptes sui: nec ypothetica: q: nō ꝯiungunt cathegorice iste p aliquam notam copl'ationis. vt pz igit. ¶ Tertio arguit sic ß hō currit ⁊ nō currit ē ppō. ⁊ tn̄ nō ē cathegorica nec ypothetica. igit ⁊c. Q: nō sit cathegorica: pz: q: in ea ꝯiūgunt due cathe^ce principales ptes sui: nec ēt ypothetica: q: si eēt ypothetica nō vī q eēt nisi copl'atina mō hoc ē fl'm: q: tūc eēt va qd ē fl'm: eo q ambe ptes sē ve: vz hō currit ⁊ altera sil'r: nō currit: q: subordiat huic ī mēte hō nō est currēs: q̄ est vera.

Ad ista arguñta rñr ad pᵐ ꝯcedo q ois ppō aut est cathegorica aut est ypothetica: ⁊ tunc ad iprobationez admitto casuz ⁊ dico q sic a. nō imediate post hoc erit cathegorica nec ypothetica: ita nec imediate post hoc erit ppō: ⁊ tūc ad arᵐ q̄z cito erit aliq̄ ei⁹ ps tā cito illa erit: nego: ⁊ tūc ad arᵐ: qñcūq̄z in successiuis ps ē ⁊ totū sil'r ē: dē ꝯcedēdo: sz nego q ī successiuis qñcūq̄z pars erit: ⁊ totū erit. Vtñ imediate post hoc erit aliq̄ ps isti⁹ hor future ⁊ tn̄ nō imediate post hoc erit hec hora futura: sz ī tota hora erit tota hora: ⁊ ī pte hore ps hore. Verūtn̄ bñ ꝯcedo q imediate post hᵒ erit ita q hora ē ⁊ ēt imediate pᵒ hoc erit ita q ista ppō ē: lz p prius erit sbz q̄z ptum vel copula: q: ß erit explicite ⁊ ñ iplicite: q: imediate post hoc erit ita q a ppō sbordinat in mēte vni mētali in q̄ nō est p prius sbz q̄z ptuz cū aia ponit vl' dīdit in istāti imo añq̄z a ppō icipiat pferri 2ᵐ se vl' ptē ei⁹ iā est ñtalis pducta in aia cui a. imediate subordinat. ¶ Ad 2ᵐ ꝯcedo q añs illi⁹ sylogismi ē ppō: ⁊ ē propō ypotetica copl'atina ⁊ ñ seqtur ibi. n. ē nota copulatiōis igit ista ñ ē copulatina: vñ aliq̄ est copulatiua q̄ nō solū nō hz notam copl'atiōis imo ⁊ cathegoricis partibus pncipalib⁹ caret: sic dō: sor. currit. ⁊ mouet: ⁊ ēt eꝯ. Tūc li eꝯ ē ppō ypothetica copulatiua: quia sbordinat ī mēte huic mētali sor. ē mot⁹ ⁊ idē sor. ē currēs ⁊ tn̄ nō hz ptes pncipales. Sil'r si hō currit risibile currit: ⁊ eꝯ: li eꝯ est ypothetica ꝯditional': q: subordinat in mēte huic si risibile currit hō currit: ⁊ tn̄ li eꝯ vt pz caret ptibus pncipalib⁹. nō gᵒ ē incōueniēs q li ois hō currit tu es hō sit ppō. ⁊ tn̄ nō hēat notā copl'atōis: q: lz nō hēat explicite hz tn̄ iplicite p subordiationē imediatā huic. s. ois hō ē currēs ⁊ tu es hō ⁊ hoc sufficit ad hᵒ q sit copulatiua. Vtñ sic ad cathegoricā nō reqrit subm ptuz aut copulā. vt dcm̄ ē ita nec ad ypothetica reqrit cathegorica aliq̄ aut nō ꝯiunctionis sz sufficit q in cathegorica sint implicite cathegorice due cū nota ꝯiūctiōis q̄re ⁊c. ¶ Ad 3ᵐ dico: q ista hō currit ⁊ nō currit ē copl'atina fl'a: ⁊ 2ª ps ē li nō currit que non subordiat in mēte huic hō nō currit: sz huic idē hō q currit nō ē currēs: vl' nō det cui sbordinat in mēte quousq̄z facta sit resolutio respcū hui⁹ teri hō: dō hoc currit ⁊ nō currit ⁊ hoc ē hō gᵒ hō currit ⁊ nō currit. Et tūc dicat q subordinat in mēte huic mētali hoc nō currit ⁊ p ꝯñs poterit in mēte vl' imediate videri istā copulatiuā iplicare ꝯdictōez. ¶ Sz forte ꝯ hoc arguit dō q ex his seqt istā eē cathegoricā hō currit ⁊ nō currit q ē negatū: ⁊ ꝯñia pz eo q est cathegorice pbabilis p modum resolutionis. ¶ Ad illud dē q nō est icōueniēs ypothetica aliquā cathegorice pbari dūmō ꝯiungat cathegorice q̄z vna ē depēdenter vera vl' fl'a sic est ī ppposito hō currit ⁊ nō currit. vbi vitas vel falsitas 2ᵉ ptis a pᵃ pte suscipit depēdētiaz regularez: eo q p se ipaz seorsuz vuz vl' fl'm pmarie significare nō posset: dō hac mā plenī⁹ dicebat ī pᵃ pte ī tractatu dē rl'atis q̄re ⁊c.

Amplius ꝯ supius dcā arguit pbādo q ī hac ppōne ois hō ē al' ⁊ eꝯ° li eꝯ° nō est ppō: q: si nō: sit ergo a ppō: ⁊ tūc arguit sic. a. ē ppō vel igit in mēte: in voce vel in scripto: non ī mēte: q: nō hz extrema explicite: nec ī voce: q: si. a. ppō est in voce vl' igit in voce q̄ est a. vel q̄ ē ps a. aut que nec ē a. nec ps a. nō in

voce q̃ est a. q: nihil est in seipso nec ī voce q̃ est pars a. q: nihil ē in pte sui ipsius: nec ēt ī voce q̃ nō est a. nec ps a. q: eēt extra se ipz: ⁊ p idē pt pbari ꝙ a nō est ī scripto q: antē scripto qd ē a. ant ī scripto qd nō ē a. ¶ Secdo arguit sic. a ē ppō ant igit idicatiua: impatiua: optatiua: vel subiūctiua nullus istorꝫ mōꝫ. eo ꝙ ibi nō est copula idicatiui impatiui optatiui ⁊ sic de alijs. ¶ Tertio arguit sic qm̄ seqtur ex dcis ꝙ aliqs syll's ē optim⁹ ⁊ tm̄ maior extremitas nō ptur de minori in pclone nec eꝫ qd ē falsuz: q: tūc nō regrerent tres teri ad pponez syllī qd tm̄ ab oib⁹ negat: ⁊ pna pz sic arguēdo: omis hō est tu es hō igit tu es: vbi p⁰ est de 2⁰ adiacente non habens ptum quare ⁊c.

Ad primū rndeo pcedēdo ꝙ a ē ppō mētal: vocal: vl' scripta: nūqꝫ tm̄ pcedo ꝙ a sit ī voce vel ī scripto. imo nulla ppō mūdi ē in voce nec in scripto nisi sit ps vocis vel scripti. Ut̄ hec ppō. omis hō ē al' plata vel scripta nō ē in voce nec ī scripto nisi sit ps alterius: dōo: necio omis hō ē al: mō li omis hō est al' est in voce vl' ī scripto cū sit ps ist⁹ necio omis hō ē al: sz vbi nō eēt scripta vel plata aliq̃ ppō nisi ista vel ps ist⁹. omis hō est al: dicerēt ꝙ ista nec ē in voce nec in scripto: sz bn̄ ista: hō est al: cū sit ps alteri⁹: nec dz dici ꝙ ista ē in scripto posito ꝙ scribat in vna carta: q: ista carta nō ē scripta cuz nūqꝫ scribat: sz ista carta ē aliqd in quo ē aliq̃ scriptura vel aliqd scriptū: pbatio. n. vel terius sē scripti ⁊ nō carte: vel q̃cūqꝫ alia ab hijs distincta. ¶ Ex hijs tm̄ nūqꝫ poterit pnici gn a. ppō sit mētalis vocal' scripta. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ a ppō ē indicatiua nō obstāte ꝙ careat extremis vl' copula idicādi q: lz ñ habeat explicite hz tm̄ iplicite ⁊ hoc sufficit. Cōsilr ē dōz in alis mōis. vñ in ista: legat petr⁹ ⁊ e⁰ li e⁰ ē enūciatio ipatiua ⁊ subordinat in mēte huic mētali: legēs fit petr⁹. Silr ī ista vtinā legerē ⁊ eꝫ. li eꝫ ē oro optatiua: ⁊ subordinat huic vtinā legēs eēm ego vel huic cupiēs ꝙ legerē suz ego: ⁊ sic de alijs mō suo. ¶ Ad 3ᵐ pcedo pclonē. vñ ad bonuz sylogismū non regrit maior extremitas nec regrunt tres teri explicite: sz sufficit ꝙ iplicite. Iste. n. syll'us omis hō ē. tu es hō g⁰ tu es: hz iplicite oēs pditiōes boni syll'ī. eo ꝙ subordinat in mēte huic mētali. omis hō ē ens. tu es hō igit tu es ens. in quo syll'o sē tres teri ⁊ maior extremitas ptur d̄ minori in pclone. Ad ulta circa syll'm forēt dōa q̃ oia dimitto quousqꝫ ad ppriū deuenero capᵐ. ¶ Iuxta pdicta sequunt q̃daz diones pñtes ppōnez cathegorica. Prima ē ꝙ ppoᵐ cathegoricaꝫ q̃dā sē de subo ampliatō ⁊ pto ampliatiuo vt hō ē mort⁹: añxps ē futur⁹: q̃daz q̃ nec de subo ampliātur nec de pto ampliatiuo vt hō ē al: q̃daz de subo ampliātō ⁊ nō pto āpliatiuo: vt chyᵃ itelligit q: nō hz ptuz q̃dā d̄ extremo āpliatiuo ⁊ ñ sbo nec pto. vt iste teri⁹ hō significat hoiez li hoiez ē extremū ist⁹ vbi significat ⁊ āpliat nō tm̄ ē subz nec ptum. ¶ Secda diuisio ppoᵐ cathegoricarū de subis āpliatiuis q̃daz sē de pñti. vt chyᵃ ē intelligibil' vel adā ē pterit⁹ q̃dā de pto vt hō fuit vel moneat: q̃dā de futuro vt hō currit vl' gnābit. ¶ Tertia dio ppoᵐ cathegoricaꝫ q̃daz sē de extremis incōplexis. vt hō vel asin⁹ est hō vel asin⁹. q̃dā de extremo pplexo: ⁊ nō extremis. vt hō vel asin⁹ ē: q̃dā nec de extremis nec d̄ extremo vt li e⁰. In hac ppōne omis hō ē al' ⁊ e⁰, ⁊ ēt li ē in hac pditionali si for. erit: est. ¶ Quarta dio ppoᵐ cathegoricaꝫ d̄ extremis pplexis q̃dā sē sine iterpōne aduerbij vel piūctiōis q̃dā cuz iterpōne eiusdē. ¶ Et illaꝫ que sē sine iterpōne. Quedā sē de extremis pplexis ⁊ adiectiuo ⁊ sbstātiuo. vt hō albus currit: ⁊ for. niger disputat. q̃daz ex recto ⁊ obliquo vt fili⁹ for. currit. ⁊ b aliqñ recto pcedēte obliquuz. vt asin⁹ bois currit. vel obliquo pcedēte rectū vt alicui⁹ piūctionis altera ps ē vā. ¶ Itē ppoᵐ de extremis pplexis: cū iterpōe aduerbij vl' piūctōis. q̃daz sē de extremo disiūctiuo. vt for. vel asin⁹ currit: q̃daz sūt de extremo copl'ato. vt duo ⁊ 3ᵃ sē qnqꝫ. q̃dā de pdictōato extremo. vt oē al' si ē rndit' ille ē asinus. q̃dā de locali extrēo: vt ubi tu curris. tu dispntas. q̃daz de tpali. vt nullū al' dū dormit vigilat. q̃daz de cāli. vt q: tu es hō tu es animal.

Ultima dimisio ē ꝙ ppoᵐ cathegoricaꝫ q̃dā sūt de 2⁰ adiacēte q̃daz de 3⁰. q̃dā nec de 2⁰ nec de tertio. Propō cathegorica de secdo adiacēte ē illa q̃ solūmō hz sbz ⁊ copulā pncipales ptes sui. vt tu es. Pro pō cathegorica de 3⁰ adiacēte ē illa q̃ hz subz ptuz ⁊ copulam pncipales ptes sui. vt hō ē al'. ppō cathegorica que ñ est nec de 2⁰ nec de tertio adiacētib⁹ ē illa cathegorica q̃ caret subo ⁊ pto ⁊ copula vt suz: es: est. sic ēt li eꝫ in illa ppōe. omis hō est al' ⁊ eꝫ: ēt ista for. currit. nec ē de secdo nec d̄ tertio. cū careat vbo substātiuo. nō obstāte ꝙ hēat vbū pncipale. ¶ Ex hijs pz ꝙ lz multe ppōnes vocales. vel scripte de 2⁰ vel 3⁰ adiacēte repiant nūqꝫ tm̄ posset inuiri ꝙ pō mētalis q̃ nō eēt de tertio adiacēte vel sine tertio adiacēte. q: nūqꝫ pt pponere nec dīdere nisi pponat vel diuidat subz cū pto mediante actu affirmādi vl' negādi. dr. n. i p⁰ phyer. ꝙ hoc vbū est significat quādā ppōnez quā sine extremis nō est itelligē ⁊c. oppoᵐ tm̄ ist⁹ in voce vel in scripto cōit repit. ¶ Itē seqt ꝙ nūqꝫ in mēte a tertio adiacēte ad 2ᵐ adiacēs vz arᵐ. cū in mēte nō possz pcludi propō de secdo adiacēte. sz ī voce vel ī scripto sepe vz arᵐ. vz affirmatiue sine terio distrahēte vel ampliatiuo ⁊ sincathegorematice distributio pcedēte copulā. dico. n. affirᵉ. q: negatiue nō vz. Ut̄ nō seqt. nullus hō ē asin⁹. igit nullus hō ē. ēt sine terio distrahēte vel ampliāte. q: nō seq añxps ē futurus igit añxps ē. adā ē mort⁹ igit adā ē. ¶ Ultio dr sine sincathegorematice distributiuo. q: ñ seqt tm̄ hō ē hō igit tm̄ hō est. ēt ñ seqt omis hō pter for. ē currēs igit omis hō pter for. ē. In q̃lz. n. istaꝫ pñaꝫ pz añs in actu vel ī casu esse vez sine pñte. vbi tm̄ nō arguerēt aliquo istorꝫ mōꝫ satis eēt pña bona. seqt. n. bn̄ tu es hō igit tu es: sz arguendo a secdo adiacēte ad tertiū sp ē pña bona. vñ bn̄ seqt. tu es igitur tu es ens. nullus hō ē igit nullus hō ē ens. tm̄ hō ē igitur tm̄ hō est ens. ⁊ sic de alijs. ¶ Sz forte qs argueret ⁊ b dōo ꝙ nō seqt dom⁹ est igit dom⁹ ē ens. q: añs ē vez ⁊ pñs fl'm. q: si dom⁹ ē ens. tūc suba vel accñs qd ē falsū. Silr nūerus binari⁹ duoꝫ hoīuz ē ⁊ tm̄ nō est ens. cuz nō sit aliqd. nec vnū imo duo. ēt ppō est ⁊ nō est ens. q: nō ē aliqd sz plura. ¶ Ad istd rndet cuz arguit dom⁹ est igit. dom⁹ est ens. dubitādo pñaz nūqd li ens teneat pticipialiter vel noial'r si pticipial'r pcedo pñaz ⁊ pñs. q: ñ significat nisi ꝙ dom⁹ ē exñs. ⁊ tūc ñ vz ista pña dom⁹ ē ens igit domus ē suba vel accñs: q: ens pticipial'r sūptū nō hz diuidi in subaz ⁊ accñs. Si āt li ens noial'r sumit. Quero vtꝫ large vel stricte. Si large pcedo itez pñaz ⁊ pñs. ex quo adhuc nō seqt ꝙ dom⁹ sit suba vel accñs. nec sic didit li ens large sumptū. Si vo stricte sumat. nego pñaz ⁊ pñs: nec sic dz inferri ppō de tertio adiacēte. sz solūmō sumendo li ens pticipial'r vel noial'r large. stricte vo dz inferri li ens ī singulari vel pl'ali nūero dōo igit dom⁹ est ens vel entia. Eandē distinctionē facio de isto terio aliqd ꝙ pt sumi large vel stricte. large pcedēduz ē ꝙ dom⁹ est aliqd ex quo si seqt ꝙ dom⁹ sit sba vel accñs: sz sufficit ꝙ sit sube vel accidētia: sz stricte sumendo deberet eadē ppō negari q: tūc bn̄ seqt ꝙ dom⁹ ē suba vel accñs: Eodē mō ē dōz de alijs terīs trāscendētib⁹: vnū: res. p hoc pt rnderi ad alid cū dr nūerus duoꝫ hoīuz ē ⁊ nō est ens. dico ꝙ imo sumēdo li ens pticipial'r vel noial'r large. ⁊ sic ēt pceditur ꝙ ppō est aliqd ⁊ vnū large sumēdo terīuz trāscendētez. ⁊ vbi alias negatū fuerit ppōnem esse aliquid hoc solū factuz est tenendo li aliquid proprie ⁊ stricte. quare ⁊c.

Secunda dio pncipal' est ista ꝙ ppoᵐ cathegoricaꝫ q̃dā ē affirᵃ q̃dā negatiua. ppō affirᵃ est illa in q̃ vbū pncipale vel copula iplicite vel explicite affirmat. vt hō ē aīal. ⁊ notāter dico iplicite vel explicite q: ad affirmationez alicui⁹ cathegorice nō regrit vbū affirmari: sic pz in ista tu es al' ⁊ ecōuerso. li ecōuerso. ē ppō affirᵃ. ⁊ tm̄ nec vbuz pncipale nec copula pncipal' affirmat. cū nulluz illoꝫ in ista ppōne repiat. Verū tm̄ ista ppō ē affirᵃ. iō q: copula pncipal' iplicite affirmat. eo ꝙ subordinat vni mētali in mēte in q̃ copula pncipal' affirmat. vt aliqd̄ al' es tu. ¶ Propō negatiua ē illa in q̃ vbū pncipale vel copl'a iplicite vel explicite negat p negationē exñtez aliqd illi⁹ ppōnis. vel ipa copula ē actus negādi. vt hō nō est asinus.

Dico hic ēt īplicite: pp quasdā ppōnes negatinas in qbus nec vbū pncipale nec copula negat: sicut ī ista nullū at ē lapis ⁊ eq° li eq°: est propō cathegorica negatiua. ⁊ tñ nihil negat ſz ſufficit q̄ īplicite copula pncipal' negat p ſubordinationē. Subordinat.n. huic negatiue nullus lapis ē aīal in q̄ copula pncipal' negat. ¶ Itē dr ēt vbuz pncipale vel copula: q: ſi negat vbum īpeditum vel ſcdariū ⁊ nō pncipale ſiue explicitū ſiue īplicitū nō pp hoc ppō negatiue vocari deberet ſic pz in ista ſor.q nō currit mouet: q̄ affir^a est ⁊ nō negatiua: ſz hec ē negatiua ſor.q currit nō mouet: ⁊ B ſil'r ſor.q ñ currit nō mouet. Et ſi dr ibi ſūt due negationes pcedētes pncipale vbū igit ista ē affir^a vl' ſaltē equalēs affirmatiue: negat ꝓña: q: iste negationes nō cadūt ſup verbū pncipale ſz ſolū ſcda vniformit nec teneret. q: p^a tñtur cathe^ce. ſcda vo finca^ce. vñ negō cathe^ce tenet qñ aliquid negās vbū pncipale īplicite vel explicite ſubſequtur vl' eidē restrictiue pponit. Exēplū pmi vt tu es nō hō vel ſor. mouet q nō currit. Exēplū ſecūdi. vt aliqd nō hō currit. Sor. q ñ legit diſputat. Tñ restrictiue ſumit qñcūq̄z int ptes extremi ponit: vt exēplificatū ē vel qñ mediat iter adiectiuū ⁊ ſubſtātiuū. vt aliqs nō hō currit vel hō nō albus currit. ¶ Tenet aūt finca^ce qñcūq̄z vbuz vel copulā pncipalem īplicite vl' explicite negat: ⁊ hoc ꝓtigit qñcūq̄z aliqd negās toti ppōni ppōnit vel copule: abſq̄z restrictiōe ſupi^o dcā: vt nullus hō est aſin^o: hō nō currit. hō nō al': ſz negō ponatur iter li hō ⁊ li al'. nō tñ restrictiue ponit: q: mōis pdcis nō aliq̄l'r collocat. est.n. ꝓſil'r dōz de negatione ſic de ſig° vl' affir° qd cathe^ce ſumit qñ copulā vbalē nec īmplicite nec explicite deteriat: ⁊ hoc ꝓtigit qñcūq̄z a pte pti ponit vel copule pponit restrictiue. vt tu es oīs hō: vel videns oēz hoīem ē al': ⁊ ſz ſic cathe^ce ſumit non tñ pp hoc ſequtur qn hēat ita bñ exponi ſic qñ finca^ce ſumit. vt tu es oīs hō. tu es hō ⁊ nihil ē hō qn tu ſis illud: voco.n. ſignuz cathe^ce ſumi qñ in copulā pncipalē nullo mō cadēr pt. ⁊ hoc ꝓtingit modis dcis. ¶ Signū vl' affirmatiuū ſincathe^ce ſumitur: qñ copulā vbalez īplicite vel explicite deteriat: ⁊ hoc euenit qñ ſimpl'r pcedit vel copule pponit ſine restrictiōe vt oīs hō currit: vel ſic oīs hō oīs hō est: aut tu oē aīal es: vbi taz pmū q̄z ſcdz ſignū finca^ce ſumit. Eodē mō ē dōm de ſigno vl' negatino: nullus: nulla: nulluz: de terio negatino pgnāte q non ē terius cathegorematic^o nec ſincathegorematicus. vt nihil. ⁊ dnegatōe trāſcendēte nō. Ex qbus ſequt q frustra ponit dīo illa ne° aut tñr infinite aut negatiue. Qñcūq̄z infinite tenet: ⁊ negatiue. ſil'r: vt hic ē nō hō nā li hō ſtat ibi diſtributiue: q: ꝓtingit deſcēdere ⁊ nō affirmare: q: non p ſignū affirmatiuū igit negatiue. Sequt.n. B ē non hō ſor. ē hō igit B ē non ſor. arguit.n. a ſuperiori diſtributo negatiue ad ſuum inferius: vnde a ſuperiori diſtributo affir^e ad ſuum inferius p accēs ſeu ꝓtingēter vel ꝓtingens non vz argumētū ſine medio. ⁊ tñ bñ ſequt ſine medio hoc ē non hō igit hoc ē non iſte hō. igit li hō ſtat diſtributiue negatiue ⁊c. ꝓcedo tñ q qñcūq̄z ne° īfinite tenet ca^ce ſumit ⁊ ecōuerſo. ¶ Itē ꝓcedo q ī eadē ppōe negō tñr cathegorematice īfinite ⁊ ſincathegorematice. ñ tñ respcū eiuſdē. vt ſor.q non currit mouet tñr rōe total' ppōis ca^ce ⁊ īfinite ī ordīe āt ad ꝓpōez ſubi ſincathegorēatice teneri p bibet ⁊c. ⁊ vbi alias loquutus ſum penes diſtictionē reci procā B erat ſm opinionē cōez expectās deteriationē vitatis i hoc capl'o. Patet ēt ex dcis q B ppō nō hō currit ñ pōt eē affir^a: q: negō ñ pt teneri īfinite nec cathegorēatice. cū toti enūciatōi pponit ſz ſolū ſincathegorematice ſumit: nō.n. vr q̄re iſta ne°. non: q̄ ē ne° trāſcendēs ſupra oēs al's negationes plus poſſet idefinite teneri in iſta nō hō currit q̄z in iſta nullus ōs ē iſta ne° nullus: ſz li nullus ī iſta nō pōt īfinite teneri igit nec li nō in alia: ꝓña pz cū maiori ⁊ minori pbat: q: ſi li nullus poſſz indefinite teneri ibidē tūc hec p pō eēt dubitāda nullus ōs ē: diſtinguēdo de li nullus vtz cathegorematice vel ſincathegorematice tñr: ⁊ p ꝓñs hēret dubitari iſta eē ꝗdicto^a ōs ē ⁊ nullus ōs ē: q: pñt ſil' eē vere. hec.n. est va ōs est. ſz alterā pbo vz nullus ōs ē: tenendo li nullus īfinite q: tu es ⁊ tu es nullus ōs. imo ſequt: q deberet dubitari tal' ꝓña tu es igit nullus ōs est q: ex tibi dubio ꝓñs est nēciuz ꝓuertibile cuz iſta aliqd nullus ōs ē. ¶ Sil'r ſi li qlz ī iſta: qlz hō currit ñ pt cathegorēatice teneri igit nec li nullus in iſta: nullus ōs ē: añs pz q: dato oppoſito ſequrent incōueniētia pōra ⁊ infinita alia q̄ non ſt in vſu īmo ab oībus falſa reputari deberent. ¶ Et ſi arguit ſic: B currit ⁊ hoc est nō hō igit non hō currit: negat ꝓña: q: li: nō: ī añte tñr cathegorēatice ⁊ in ꝓñte ſincathegorēatice ſz bene ſequtur q̄ aliquid non hō currit. ¶ Et ſi dr q maior extremitas non ptur de minori extremitate in cōcl'one nec de ſibi ꝓſil'i. dico q vez est: nec hoc requit: ſed ſufficit q maior extremitas pdicere de minori extremitate vel cōſili in ꝓcl'one: cuz appōne teri trāſcendentis: ſic in ppoſito factū est. ¶ Per hoc pz q ista ꝓña non vz: aliqd non hō currit. igit non hō currit: q: li non in añte tenetur infinite ⁊ cathegorēatice ī ꝓñte ideo ſincathegorematice: nec eē: ſequtur non hō currit igit aliqd non hō currit: q: ex negatiua ñ ſequtur affir^a: nec ſequtur tñ non oīs hō est al' igitur non oīs hō est al': añs est vez ⁊ ꝓñs fl'm: nec ſequt. oē non hō ē aliō a ſor. igit non hō ē aliud a ſorte. q: itez añs est vez ⁊ ꝓñs falſuz. cū īpm ꝓuertat cuz iſta nihil q ē hō est aliō a ſorte qd ē falſuz. ¶ Et ſi dr in q̄libz iſtarz ꝓñarz ꝓcludit pīacens añtis vl' ꝓſil'e igit ꝓña bona. dico q nō ꝓcludit pīacēs nec ꝓſil'e pīacenti alicui iſtarz añtiuz: q: in quolz iſtorz añtiuz tenetur li nō infinite pp ea q̄ dcā ſt ⁊ in ꝓñte tenet pure ſincathegorēatice: ſz ex p° añte ſequt q aliqd nō oīs hō ē al' et ex ſcdo ſequt q aliqd non hō ē aliud a ſor. nec ex illis añtib^o dz inferri aliqd pīacēs ſimpl'r vel ꝓſil'e: ſz ſufficit q ſecū cōuertibile aut illi ꝓſil'e p appōnem teri trāſcendētis vt dcm est. ¶ Ex his pz quālibz harz forez ꝓcedendam cū pponit ſine diſtinctiōe nō hō est terius vificabil' de oī hoīe. nemo est cōe pdicabile de oī hoīe. non hō ē terius ꝓuertibil' cuz iſto terio hō eo q in q̄libz iſtarz negatio mere ſincathegorematice tenet: p^a.n. ꝓuertit cū iſta nihil qd ē hō ē terius vificabilis de oī hoīe ſcda ꝓuertit cū iſta nullus hō ē cōe pdicabile de oī hoīe: tertia cū iſta nihil qd est hō ē terius ꝓuertibilis cū iſto terio hō. mō pz q q̄lz iſtarz est va ⁊ ꝓcedenda qñcūq̄z pponit. ¶ Et ſi arguit ſic. non hō ē terius ꝓuertibil' cum iſto terio hō. ergo iſte terius hō est ꝓuertibilis cū iſto terio nō hō. negat ꝓña q: ex negatiua q̄ ē añs non ſequt affir^a iſta: ſic nec ſequt non hō currit igit currēs ē non hō. ¶ Et nota q ſupius dixi negationē ſinca^ce tenere qñcūq̄z aliqd negās toti ppōni pponit: q: ſi nihil negaret non ſincathegorematice tenet: ſic hic: nō nullus hō currit: vbi nihil iſtius negat: mō certū est q li non nec cathegorematice nec ſincathegorematice tenet: ſic dōo non hō non currit neutra iſtarz negationū ſumit idefinite vl' negatiue: q: p eas nihil negat: ſic pz in mētali cui iſta ſubordinat: vz oīs hō currit: nec ſequt talis terius ſequt imediate vnicā negationē igit negat p ipſaz. q: iſte terius hō ſequt immediate negationē ⁊ tñ non negat: ſz oz addere in añte q iſta negatio nō īpedit: mō in iſta ppōne ſt due negatiōes quarz q̄libz alterā īpedit iō iſte terius hō non negat ſz affirmat: non p aliquā iſtarz duarz negationū ſz p ambas ſil' equalentes huic ſigno oīs. ¶ Pz ergo q negō nunq̄z infinite nec mer negatiue cathegorematice nec ſincathegorematice tenet niſi aliqd neget ſicut hic nōnullius hō currit ſz i iſta tenet ſincathegorematice. nullus hō currit. q: ibidē aliquid negās totā ppōnem pcedit: ⁊ in iſta aliqd non hō currit li non īfinite vel cathegorematice tenet: q: aliqd negās ponit inter ptes ſubi: ſic ergo vr q ſic iſta diuiſio nō est bona oīs negō aut īfinite aut mē negatiue eēnt: ſic nec iſta: negatio oīs cathegorematice aut ſincathegorematice ſumit: q: aliq̄ est negatio vt dictū est q̄ nullo iſtorz modorz tenet: ſz bñ B est bona dīo oīs ne° negās aut cathegorematice aut ſincathegorematice tenet ⁊ hoc ē vez: q̄re ⁊c. ¶ Ulteri^o nota q̄re in deſcriptiōe cathegorice negatiua adduxi iſtam pticulaz p negationē exñtez aliqd illius propōnis: q: aliq̄ est ppō affir^a. ⁊ tñ vbū pncipale negat: pbat: ⁊ capio iſtā ppoſitionē nullus hō ē aſinus. Tūc pz q iſta hō est aſin^o q̄ est ps ei^o est affir^a. ⁊ tñ vbū pncipale negat. Quia vbū pncipale illi^o vl'is negat: ſz idē est vbū pncipale illius vl'is ⁊ illi^o indefinite igit iſtius idefinite vbuz pncipale negat.

¶ Ex quo pz istã ꝓñaz non valere: ptuz istius hõ est asin⁹ vere negat a subo igit ista ẽ va: ꝓñs falsuz est vt pz ⁊ añs pbo: ptuz isti⁹ nullus hõ ẽ asinus vere negat a subo: q: est negatiua va sz idẽ est subm ⁊ ptum isti⁹ ⁊ alterius: hõ est asinus igit ⁊ isti⁹ ptum ve negat a subo. Sed hec ꝓña bñ vz isti⁹ ppõnis vbuz pncipale negat ⁊ ꝑ p negationẽ existentẽ aliquid illi⁹ igit ista ppõ ẽ negatiua: mõ sic nõ est in pposito: q: isti⁹ hõ ẽ asinus copula negat nõ p negationẽ que sit ps eius sz alteri⁹: vz istius: nullus hõ est asin⁹: q̃ recte negatiua est: Et ꝑ sil'r hõ nõ est asin⁹. sil'r ẽt seqt: illius ppõnis ptum ve negat a subo p negationẽ q̃ est ps ei⁹ igitur ista ppõ est va: sz taz in pposito ibi ptuz negat vere a subo nõ p negationẽ exñtez aliqd illi⁹ sz alterius: vz nullus hõ est asin⁹. Itẽ seqt ex hijs ꝙ nullus posset pferre istam negatiuã verã ⁊ necẽ: nullus hõ est asin⁹ nisi pferat istaz affir^am falsaz ⁊ ipo'em hõ ẽ asin⁹: sic nec aliqs posset pferre ppõnez de tertio adiacẽte nisi pferret ppõnẽ de secõdo. sed multi pñt ppõnez pferre ⁊ tñ nec de secũdo adiacẽte nec de 3° q: multe pñt eẽ ppõnes nõ hñtes extrema. vt dictũ est. ¶ Ulteri⁹ in descriptiõe negatiue ppõnis ponebatur vel ipa ẽ actus negãdi: pp ppõnes negatiuas mẽtales in quibus vba pncipalia nõ negantur sz ipsamet sẽ actus diuidẽdi subz a pto. ¶ Propterea notãda ẽ dñia iter actũ diuidẽdi vocalẽ vel scriptũ: ⁊ actũ diuidẽdi mẽtalez. Quia act⁹ diuidẽdi vocal' vel script⁹ ẽ quoddã cõpositũ ex negatiõe ⁊ copula vbi substãtiui. q̃ duo sil'bz diuidere ⁊ nullũ istoꝝ diuisim. vt tu nõ es hõ: ⁊ nullus hõ ẽ asin⁹. sz in actu mẽtali didẽdi nõ ẽ tal' ꝓpõ sz solus act⁹ simplex negãdi existẽs vbuz pncipale negatiue ppõnis ac ẽt oppositus actui ꝓponẽdi exñti vbũ pncipale cathe^ce affir^e. ita ꝙ nõ ẽ credẽduz ꝙ ĩ mẽte sint tal' duo act⁹ separati sic in voce vl'ĩ scripto puta vbũ ⁊ negõ: sz solũ mõ vn⁹ actus negãdi simplex cui in mẽte subordinant duo tal' actus vocales vel scripti.

Contra istã declarationẽ arguit sic. nã data illa sequit ista ꝓuerti ĩ mẽte: al'nõ est hõ: ⁊ nullus al' est hõ: pbat iste sẽ due ppõnes de ꝓsil' subo: pto ⁊ ꝓsil'is q̃litatis ⁊ q̃titatis igit ⁊c. Ultimã ptez añtis pbo: ⁊ pono ꝙ sor. hẽat vtrãqz in itellectu suo q̃ruz p^a sit a. ⁊ alia vl'is. b. tũc sic sic intellect⁹ diuidit ptuz ipsius a. a subo eiusdez p actũ diuidẽdi: sic didit ptuz ipsi⁹ b. a subo ipsius p cõsil'em actũ oio. Et sic act⁹ didẽdi in a. nõ ppõnit toti ꝓpositiõi sic nec ĩ b. eo ꝙ nõ est ibi ordo ppõnẽdi vel postponẽdi in itellectu igit q̃ rõe ista negõ nõ facit ad q̃titatẽ ipsi⁹ a. nec ipe actus didẽdi ipsius b. facit ad q̃titatẽ eiusdẽ. ¶ Secũdo sic: seqt ꝙ deberet dici. hõ nõ al' ⁊ nõ sic hõ nõ ẽ al'. ¶ Tertio ab actu diuidẽdi dñ ppõ q̃lis ⁊ negatiua: sic ab actu componendi dñ propõ affir^a ⁊ eꝗ igitur qua rõne ab actu componendi non sumit aliqua propõ eius q̃titatem nec ab actu diuidendi sumet negatiua eius q̃titate q̃re ⁊c.

Ad hec rñdet: Ad p^m negando iste mẽtal' ꝓuertant al'nõ est hõ. ⁊ nullũ al' ẽ hõ: eo ꝙ p^a est idefinita ⁊ secõa vl'is q̃ꝝ q̃lz ẽ de pdicatione idirecta: ⁊ ad pbationẽ ꝙ sẽ ꝓsil'is q̃titatis admisso cãu: nego ꝙ itellectus dicat extrema ipsi⁹ a. ⁊ ipsius b. p ꝓsil'ez actũ oio. imo spẽ distinguunt: eo ꝙ vn⁹ illoꝝ puta act⁹ negãdi ipsi⁹ a. nõ pt ambo extrema distribuere: sic pt act⁹ negãdi ipsi⁹ b. Et dato adhuc ꝙ illi act⁹ eẽnt sil'es ⁊ solo nũero differrẽt: nõ pp hoc seqt intẽtuz: q: itellect⁹ libere pt p illũ actũ didendi distribuẽ subz vel nõ distribuẽ nõ ferẽdo ipm actũ sup subz sz solũ sup ptum. Et lz nõ sit ibi ordo ppõnẽdi vel postponẽdi sic in voce vel ĩ scripto. nõ tñ seqt ꝙ sicut act⁹ negãdi ipsi⁹ a. nõ facit ad q̃titatẽ ita nec act⁹ diuidendi ipsius b. q: act⁹ negãdi b. distribuit subm suũ ⁊ sic nõ facit act⁹ didendi ipsius a vt dcñ ẽ. ¶ Ad 2^m nego ꝓñaz: q: ista negatiuo cal': nõ: subordinari pt actui diuidẽdi iter extrema: sz bene ambo ista: nõ ẽ: ⁊ sil'r: nõ fuit: nõ erit: subordinant actibus negatis de pterito vl' de futuro: dato ꝙ talia verba sint in mẽte: q: si mediata pponunt de eis sic de alijs resolunẽdis est ꝓsil'r dõz. ¶ Ad 3^m rñdet negãdo ꝓñaz ⁊ cã est q: act⁹ didẽdi pt fieri ad subm ⁊ ipz distribuere. act⁹ vo ꝓponẽdi non. q̃re ⁊c. ¶ In hac mã de affirmatiõe ⁊ negatione cathegorice ppõnis solet hec ꝓclo poni: lz ex affir^a negatiua seqt. nulla tñ negatiua alicuius affirmatiue ẽ illatiua: p^a ps pz. q: ex q̃lz affir^a exponibili seqt vna exponens negatiua vt posset ĩ singul' demñrari igit ⁊c. Secõa ps ꝓclonis pbat nã si aliq negatiua alicui⁹ affirmatiue eẽt illatiua maxie videret de ista nullus: sz ꝗ q̃z affir^a ẽ ista ds est tã negatiua ẽ illa nullus ds ẽ: sz tã pure affir^a ẽ ista. ds ẽ ꝙ nullius negatiue ẽ illatiua saltim de 2° adiacẽte igit tam pure negatiua ẽ ista nullus ds est ꝙ nulli⁹ affirmatiue ẽ illatiua saltiz de secũdo adiacẽte: ⁊ p ꝓñs nec alicui⁹ alterius affirmatiue: añs p: o pma pte pz. nã non seqt. ds est igit ꝑ non ẽ: quocũq̃z ente demñrato: nec obstat de chy^a. eo ꝙ chymere nullus cõcept⁹ simplex co:rñdet. ¶ Secõo arguit sic q̃z positiua res ẽ significatũ isti⁹ ppõis ds ẽ. s. deũ eẽ. taz posit^m ẽ sig^m adeq̃te significans deum eẽ: sed tam posit^m ẽ deuz esse ꝙ nullã negationẽ includit: nec icludere pt. igit nec ẽt signum sic adeq̃te significans. s. ds ẽ: ⁊ p ꝓñs sicut ista non includit negationẽ ita nec ista affirmationẽ. s. nullus deus ẽ. ¶ Tertio sic. fit a ista mẽtalis ds ẽ ⁊ b. ei⁹ ꝗdicto^m: ⁊ tũc sic q̃z mẽtaliter mẽ affir^c significat a. tã mental'r mere negatiue significat b. sz tã mẽ affirmatiue significat a. ꝙ nullo mõ negatiue igit taz mẽ negatiue significat b. ꝙ nullo^o affirmatiue ⁊ si sic ex b. non pt seq affir^a. ¶ Quarto sic q̃z negatiue significat hec ppõ. hoc non ẽ demñrando deũ tam negatiue significat: hoc nõ ẽ: demñrando aĩaz sortis. igit q̃ rõe ex ista hoc non ẽ demñrando aĩaz sortis nõ pt seq affir^a eadẽ rõne ex ista b^o non ẽ demñrando deuz seq non pt affir^a: q̃re ⁊c.

¶ In oppo^m arguit pbãdo ꝙ ex negatiua formal'r seqt affir^a: seqt. n. tñ al' non ẽ hõ. igit quodlz aliõ ab aĩali ẽ hõ: vel saltẽ quodlz non al' ẽ hõ q: arguit ab exposita ad alteraz suaꝝ exponẽtiũ: ⁊ añs est ppõ negatiua ⁊ ꝓñs ẽ ppõ affir^a igit ex negatiua seqt affir^a: ꝙ aũt añs sit ppõ negatiua: pbat. q: añs est ppõ exclusiua in q̃ vbuz pncipale negat p aliqd illius igit ⁊c. pz ꝓña: p descriptionẽ negatiue p ppõnis cathe^ce. ¶ Confirmat q̃z affir^a est ista. ois hõ est al' taz affir^a ⁊ ista tñ al' est hõ vt pz p mutuã illationẽ: sz siue negatio ppõnat vel postponat signo ⁊ subo vl'is cãtur ppõ negatiua g^o p idẽ siue negatio preponat siue postponatur subo ⁊ signo ppõnis exclusiue resultat ppõ negatiua. ¶ Itẽ dato ꝙ ista eẽt affir^a tñ al' nõ ẽ hõ: Cũ non sit vius dare ꝗdictionẽ q̃z preponere negationẽ toti igit hec ẽ negatiua non tñ al' non ẽ hõ: sz pbo ꝙ non: q: hic sẽ due negationes pure tendẽtes ad vbuz pncipale ⁊ nõ pl'es igit ista est affir^a ⁊ nõ negatiua. Sil'r dẽpta secõa non ne remanẽte p^a remanet ppõ negatiua igitur pari rõe dẽpta pma ⁊ remanente secõa relinqt ppõ negatiua. ¶ Secõo arguit. Ad pncipale sic: seqtur nihil pter sor. currit. igit sor. currit. ista ꝓña ẽ bona. q: arguit ab exposita ad alterã eius exponentez. ⁊ añs est pure negatiuuz ⁊ ꝓñs mẽ affir^m. igit ⁊c. ꝙ añs sit affir^m probari pt: sic pbat de exclusiua. Et ꝓfirmatur. nã ista: hõ pter sor. currit: est affir^a. ⁊ hec sil'r aliqd preter sor. currit. Sz negatio qdquid inuenit destruit ⁊ ad ei⁹ oppo^m reducit. igit hec est negatiua nullus hõ preter sor. currit ⁊ ꝑ sil'r nihil pter sor. currit. vel non aliqd preter sor. currit. ¶ Tertio arguit sic: seqt tu nõ differs nisi ab asino igit ab aliquo asino differs tãq̃z ab exposita ad vnã expo^m ⁊ añs ẽ mẽ negatiuũ ⁊ ꝓñs mẽ affir^m igitur. ¶ Quarto arguit sic seqt: tu non curris igit pt eẽ ꝙ tu non curras ab exposita ad alterã exponẽtiũ ⁊ añs ẽ ppõ negatiua ⁊ ꝓñs ppõ affir^a igitur. ¶ Quinto seqt tu non curris. igit verũ est te non currere: q: non ẽ pol'e ꝙ añs sit vex ⁊ ꝓñs sim sic significãdo ⁊ añs est negatiuuz ⁊ ꝓñs affir^m. ¶ Sexto seqtur non pol'e ẽ sic eẽ igit impol'e ẽ sic esse: q: non pol'e ⁊ ipol'e equalent. isti. n. pol'e est sor. currere ꝗdicit ista ipossibile est sor. currere ⁊ eidẽ ꝗdicit ista nõ pol'e est sor. currere: q: non verius dat ꝗdictio q̃z ppõnere negationez toti. ¶ Ultimo arguit sic seqt. nullus ds ẽ igit tu curris q: ex ipoli seqt qdlz ⁊ añs ẽ mẽ nega^m ⁊ ꝓñs mẽ affir^m igit.

Ad ista argumenta solet responderi ab vno magistro. Ad primũ negãdo ꝓñaz nec arguitur ab exposita ad alteraz expo^m: q: ista ẽ vna negatiua q̃ nõ hz expõi p copulatiuã sz p disiũctiuã factã ex cãis vitatis: vz: al' non est hõ. vl' quodlibz aliud ab aĩali est homo.

¶ Ad secundum dicit iste mr̃ ꝓsilr negando ꝓñam nec arguit ab exposita ad alterã expo^{m}: sicut nec hic: nullus hõ q̃ non est sor. currit. igit sor. currit. ¶ Consilr rñdendũ ad tertiũ negãdo ꝓñam. ¶ Ad 4^{m} et negat ꝓñam ⁊ dicit q̃ ista ꝓtingẽter tu ñ curris nõ exponit p copulatiuã sz p disiũcti uã vz tu nõ curris vel non si aliqd est tu nõ curris. ¶ Ad 5^{m} rñdendũ est negãdo ꝓñam. ¶ Ad 6^{m} et glosat Ar. ⁊ negat ꝓñam. ¶ Ad vltimũ negat ꝓñam: dõo q̃ ista non est ipolis nullus ds est: imo polis: ⁊ ista silr ds non pt esse: q̃ ꝓposita admictit ⁊ ꝓcedit eã: ⁊ tunc ꝓposita tu potes esse vl'anteꝛps poterit eẽ: ꝓcedit: sz ex hoc nõ sequtur q̃ añꝛps poterit eẽ vel gnãri a deo. ¶ Sed hoc certe nõ est ymaginabile: q: oẽ q̃ mouet ab alio mouet. Si g^{o} añꝛps poterit esse ⁊ nõ a se igit ab alio: ⁊ cũ non sit nec possit esse ꝓcessus in infinitũ in cãis sequt q̃ ipse añꝛps poterit eẽ a deo q̃re ⁊c. Quia g^{o} iste rñsiones isti^{9} magri nimis sophistice sẽt ⁊ ita sophistice vt vix in aliquo ꝓtineãt vitatem imo ꝗ rõnes existunt mõ laudabili loquendo vsitato simulq̃ dictis obuiãdo valẽtius logicoꝝ. ideo verã viam p facilioꝛi doctrina volo ondere pro quo ẽ notãdum q̃ ꝓpo^{m} cathegoricarum negatiuaꝝ quedã sunt pgnãtes q̃dam non pgnantes. Propo ca^{ca} negatiua pgnans est q̃cũq̃ ꝓpo negatiua exponibil ex q̃ formalr sequtur q̃libz sua exponẽs: sic sunt exclusiue ⁊ reduplicatiue in qbus nõ negat nota denolationis: ⁊ q̃cũq̃ exceptiua propria negatiua ⁊ et alie negatiue mobiles exponibiles in qbus nõ negat terius mobil dico ergo q̃ ex q̃libz taliũ negatiuaꝝ pot affir^{a} formalr seq tam de 2° q̃ de tertio adiacente vel de nullo. ita q̃ bñ sequt tñ sor. nõ currit. igit quodlz nõ sor. currit. silr de exceptiua nihil pter sor. currit. igit sor. currit. Uñ iste ꝓuertunt sz oẽs tãtum sor. currit. ⁊ nihil pter sor. currit. Et ex p^{a} sequt q̃ sor. currit. igit ex sola ⁊ ex alio: si iste due ꝓuertunt: ⁊ exceptiua est negatiua ⁊ exclusiua affir^{a}. igit ex negatiua sequt affirmatiua. hoc idẽ pz de reduplicatiua in q̃ nõ negat nota reduplicatiõis. Uñ bñ sequtur sor. inquãtum hõ non ẽ asin^{9} igit sor. est hõ. ¶ Eodẽmõ dz dici in alijs mobilib^{9} ita q̃ bñ sequt: tu nõ curris igit tu potes nõ currere: necio tu nõ es asin^{9} igit impolẽ est te eẽ asinũ: ⁊ sic de qbuscũq̃ ꝓpõnibus negatiuis exponibilib^{9} est dõz q̃ ex eis affir^{o} formaliter sequt. ¶ Uñ ꝓpõ cathe^{ca} negatiua non pgnans ẽ que cũq̃ cathe^{ca} negatiua nõ exponibil vel non se bñs aliquo dictoꝝ modoꝝ: ⁊ ꝑ diuidit q: q̃dam est negatiua ipolis ⁊ q̃dam polis. negatiua ipolis est illa cuius ꝗdicto^{m} est necessariũ vel cuius significatũ primariũ non pt esse vere: ⁊ ex q̃libet tali ꝓpõ affir^{a} sequt de secõo adiacẽte de 3° de nullo sz mãlr: q: ex ipolr sequtur quodlz. Exẽplũ pmi nullus deus est igit tu es. Exẽplum secõi. hõ non ẽ al igit tu es hõ. Exẽplum tertij. celũ non mouet igit tu qescis: ⁊ sic infinities ex negatiua pot affir^{a} seq q̃cũq̃ fuerit illa: dũmõ negatiua añs existat ipolis. ¶ Propõ negatiua polis est. cui^{9} significatus pmariũ est polẽ ⁊ ex ista seq pot q̃cũq̃ affir^{a} negatiua mãliter cũ hac de 2° vel de 3° adiacente vel de nullo. Exẽplum pmi. sequt. n. tu non es igit ds est. Exẽplũ secũdi tu nõ es asinus. igit hõ est al'. Exẽplũ tertij tu non curris igit celũ mouet. Et sic de infinitis alijs ꝓñtijs vbi añs ẽ negatiuũ ⁊ ꝓñs affir^{m} q̃ oẽs tenent p istã rl'am necinz sequtur ad quodlz: Et nõ solum ex tali negatiua poli sequt affirmatiua mãliter imo et formaliter. Uñ ex q̃cũq̃ tali sequtur formaliter disiũctiua affir^{a} ⁊ cathe^{ca} affir^{a} de 3° adiacente in q̃ modus vitatis positis vel ipositis de eius dcõ affirmat vel e ꝗ^{o}. Exẽplũ primi: sequt. n. formalr tu nõ curris igitur tu nõ curris vel tu moueris. Tu nõ es asinus igit tu non es asin^{9} vel tu es hõ: q̃lz istaꝝ ꝓñaꝝ tz p istã regulã ab vna pte disiũctiue ad totã est bonum arg^{m}: ⁊ q̃ iste disiũctiue sint affir^{e} pz q: in q̃libz eaꝝ nota disiũctiõis affirmat. Exẽplum secõi sequtur. n. bñ: tu nõ curris igit te nõ currere ẽ verum ⁊ eꝗ. tu nõ es asinus igit polẽ est te nõ esse asinũ. ⁊ eꝗ nõ polẽ est h^{o} esse igit impolẽ est hoc eẽ: ⁊ eꝗ. Et sic pz q̃liter ⁊ quot modis seq pot ex negatiua affir^{a}. vñ veritatem loq̃ndo nõ possum aliter dicẽ nec argumentis rñdere nisi negarẽ regulas multas ⁊ ꝓncipia logicalia ⁊ et dcã autentica valentiũ logicoꝝ sicut facit mr̃ ꝗdictus. Ar. n. in 2° phyer. ponit exp̃sse q̃ ipossibile esse. ⁊ nõ polẽ esse equalẽt ita q̃ sequt impolẽ est sor. currere igit non polẽ est sor. currere: Silr ponit q̃ nõ possibile est nõ esse. ⁊ necesse ẽ esse equipolent: nec pt dici q̃ Ar. intelligit a negatiua ad affir^{am} valere arg^{m} cũ medio. q: in eqpolentibus frustra addit medium: vt notum est. ¶ Sz forte diceret aliqs quõ ergo glosatur ista rl'a q̃ ex negatiua nõ sequtur affir^{a}. Dico q̃ ista rl'a dz sic intelligi ex negatiua cathe^{ca} non pgnante nõ sequt formaliter affir^{a} de 2° adiacẽte nec de 3° illi^{9} formalr illatiua. Duo. n. p^{o} non pgnãte. q: ex negatiua pgnãte sequt formaliter cathe^{ca} de 2° vel de 3° adiacente vt superius patuit. ¶ Scõo dico formalr: q: ex negatiua nõ pregnãte ipossibili sequt affirmatiua de 2° vel de 3° adiacente nõ formalr sed mãliter ⁊ ex negatiua polr sequt affirmatiua necia quocũq̃ istoꝝ modoꝝ vt dcm est. ¶ Tertio dr̃ de 2° adiacente: q: ex sequtur tu nõ curris g^{o} verum est te nõ currere ⁊ eꝗ: non tñ sequtur tu nõ curris igit te nõ currere est nec eꝗ. q: ex ista tu nõ curris nõ sequtur q̃ te nõ currere sit. ¶ Quarto dr̃ nec de 3° illius formalr illatiua q: ex ista tu nõ curris sequt formalr ista de 3° adiacẽte te nõ currere est verum. Ex q̃ non sequtur formalr aliq̃ de 2° adiacente. ¶ Et si dr̃ q̃ a tertio adiacẽte ad 2^{m} adiacens ẽ bonũ arg^{m}. ió hec ꝓña est bona te nõ currere est verum igit te nõ currere ẽ: nego ꝓñam: ⁊ ad regulã dico q̃ supius declaratũ est quõ a 3° adiacente ad 2^{m} adiacẽs cuz terio distrahẽte nõ vz ar^{m}. Cuius oppositũ fit in ꝓposito cuz isto terio verum. ¶ Aliter pt glosari ista regula ⁊ breuius ex negatiua nõ sequt affirmatiua. i. ex negatiua nõ ponẽte in esse nõ sequt formalr affir^{a} ponẽs in esse: voco. n. negatiuã nõ ponere in esse ex q̃ non sequt formaliter aliqd vel aliq̃liter esse. vt tu nõ es vel nullus deus est: negatiuã aũt ponere inesse voco ad quã sequt formalit aliqd vel aliq̃liter eẽ: vt tñ hõ non currit vel nullus hõ pter sor. currit. ex q̃ruz q̃libet sequtur formalit aliqd esse: ⁊ sicut dixi de negatiua ita de affir^{a}. dõz est q̃ aliq̃ ponit in eẽ ⁊ aliq̃ non: tnõ priori diffinito. Exẽplum pmi tu es. Exemplum secõi possibile ẽ te esse. aut verum est nullã chym^{am} esse: q̃ aut pma non ponat in eẽ vt pz p Ar. p^{o} phyer. ponentez q̃ duplex ẽ possibile vnũ actui ꝓiunctũ alterum non. Exẽplũ pmi possibile est te esse. Exẽplum secũdi possibile ẽ añꝛpm esse ⁊ ẽ aliqd possibile qd non ẽ sz erit. Q: aũt 2ª ꝓpõ non ponat in eẽ pz q: non sequt: verum est nullã chymeraz eẽ igit aliqd vel aliq̃liter est: q: oppo^{m} ꝓñtis est imaginabile cuz añte sine ꝗdictione. nã si nihil nec aliq̃liter eẽt: verum esset nullam chymeraz esse: sic verum esset nihil nec aliqualiter fore. ¶ Restat g^{o} solum solvere rõnes supius recitatas qb^{9} sua debat ex hac nullus ds est seq affirmationẽ. Arguebat. n. sic. q̃z affir^{a} est illa ds est tã negatiua ẽ ista nullus ds est: sz tñ affir^{a} est ista ds est q: nullius negatiue ẽ illatiua saltiz de 2° adiacente igit. Concedo ꝓñam cũ maioꝛi nego minoꝛem. Uñ pz q̃ ex ista: ds est: sequt q̃cũq̃ negatiua necia sive sit de 3° adiacente sive de 2° sive sit de teris transpositis sive de simplicibus p istã regulam neciam sequt ad quodlz. Uñ bñ sequtur ds est g^{o} ꝑ nõ est demõstrata chym^{a}: ⁊ ad ꝓbationẽ nego illõ ar^{m} chym^{e} nullus ꝓcept^{9} simplex corrñdet. igit illa ꝓña nõ vz. ¶ Verũ tñ nego q̃ chym^{e} nullus ꝓcept^{9} simplex corrñdeat. lz. n. ꝓceptus chym^{e} ex plibus spẽbus vl'cõceptibus ꝑcedentibus ꝓducat non tñ sequt qn sit ꝓceptus simplex ⁊ spẽs fracta rñtatiua chym^{e} q̃re ⁊c. ¶ Ad 2^{m} ar^{m} qñ dicebat q̃ positiuũ est significatũ adeq̃tuz istius ds est tã positiuũ ẽ illud significatũ: vz deus est: sz significatũ isti^{9}. s. deũ esse non includit negationẽ igitur nec ista ꝓpõ ds ẽ nego ꝓñam: q: si id arg^{m} valeret p idẽ probarez q̃ ex ista ꝓpõne ds est nihil sequtur: sic arguẽdo q̃z positiuuz significatũ est deũ eẽ tã positiuũ significatũ est ds est: sz sic positiuum significatũ est deuz esse q: ex ipso nihil sequt igitur tñ positiuũ significatũ illa ds ẽ q̃ ex ista nihil sequt; ⁊ sic ꝓlter pbarẽ q̃ ista ꝓpõ ds est non est ꝓpõ cathe^{ca} nec ypothetica affir^{a} nec negatiua: nec alicuius q̃titatis q̃ est falsum. ¶ Itez si illud arg^{m} esset bonũ posset leuiter pbare q̃ nec ista ꝓpõ oẽs hõ ẽ al' nec aliq̃ alia affir^{a} includit negationẽ qõ est manifeste falsuz ⁊ ꝓña pbat: q: nullius affir^{e} significatũ adeq̃tuz includit negationẽ: sicut. n. deũ esse non includit

negationē: ista oēm hoīem esse aīal nō includit negationez.
¶ Ad 3m rndeo negādo casuz: ⁊ q: ista ꝓpō ds est ⁊ que cūqz ꝓsil'is est de 2o adiacēte: ⁊ ista seqt nullus ds est: sed certū est q̄ imediate nō pōt esse sola ꝓpō de scdo adiacēte vt in alio capl'o dicebat igit non ē pōte q̄ a. sit illa mētal' ds est nec b. illa mental' nullus ds est. ¶ Admisso tñ casu grā disputatiōis rndeo ad arm qñ arguit q̄z nāliter mē affirc significat a. tā nāliter mere negatiue significat b. Sz tā affirc significat a. q̄ nullo negatiue. ergo tā negatiue significat b. q̄ nullo affirc nego minorē. ¶ Uñ hec ꝓpō deus ē significat primarie deū esse: ⁊ scdarie deū non esse asinum deū non eē capra vel lapidē: ⁊ sic infinita significata negatiua suoꝝ ꝓnūum igit ista ds est significat negatiue tā in mēte q̄z extra. ¶ Ad 4m qñ dicebat q̄z negatiue significat ista B non ē demrando aīaz sortis tā negatiue significat hoc nō est demrando deū: sed tā negatiue significat scda q̄ ex ipa non seqt affira igit nec ex p̄a. ¶ Rndeo negādo minorez: q: bñ seqt: hoc nō est igit vez est hoc nō esse. vbi ꝓns est mē affirm: ⁊ non solū seqtur illud ꝓns p̄mo sz q̄cūqz affira necia. vt deuz eē. Dato adhuc q̄ ex ista negatiua nō seqretur aliq affira. hec ꝓna nō valeret. q̄z negatiua ē ista ds nō est tā negatiua ē illa B aia non est: sz ex scda non seqt affira. igit nec ex p̄ma: q: 2a est ꝓtingēs ⁊ reliq ipossibilis. p idez .n. arm possem ꝓbare q̄ illa nō est ipolis ds non est: q: q̄z negatiua ē illa taz negatiua ē ista sor. nō est. sz tā negatiua ē scda q̄ ipsa nō est ipolis igit taz negatiua est p̄ma q̄ ipa ñ est ipolis. imo probarē q̄ ista ds non ē nō repugnat illi ds est q: q̄z negatiua ē p̄ma tā negatiua ē scda: sz scda nō repugnat illi ds ē igit nec 2a. Et sic pz q̄ B argumta ñ ꝓcludūt.

Contra glosam scde cathec negatiue arguit ꝓbando q̄ ex negatiua cathec nō pregnāte seqtur formal'r cathec de secūdo adiacente vel saltē vna illius formal'r illatiua. Seqtur. n. nihil aliud a sorte currit igit tñ sor. currit: ⁊ aīs ē est cathec mē negatiua ⁊ ꝓns affira illatiua ꝓpōnis de scdo adiacente vz sor. est igit glosa non vz: q̄ ista ꝓna sit bona: ꝓbat nā seqtur: nihil aliud a sorte currit igit nihil nō idez sorti currit pz ꝓna q: aliud ⁊ nō idē equipolent: ⁊ vltra: nihil nō idem sor. currit. gº nulluz currēs est nō idem sor. pz ꝓna cum sit conuersio simplex: ⁊ vltra nihil currens est non idem sor. igit nullū currens ē non sor. pz ꝓna: q: non idē sorti: ⁊ non sor. ꝓuertunt: quicqd. n. est nō sor. est nō idē sor. ⁊ eē. tunc sic: nullū currens ē non sor. igit nullū currens non est sor. pz ꝓna a ꝓpōne de p̄to infinito ad ꝓpōnez de p̄to finito: Et vltra nullū currens non est sor. igit oē currens ē sor. pz ꝓna: q: negatio p̄posita facit equipolere suo ꝓrio. ⁊ vltra oē currēs est sor. igit tñ sor. currit. pz ꝓna ab vl'i ad suā exclusiuā deteris transpositis ⁊ p ꝓns a pº ad vltimū bñ seqtur nullū aliud a sor. currit igit tñ sor. currit qd erat ꝓbandū.
¶ Scdo arguit sic hec ꝓna nullus hō est asinus igit hō ē asinus p̄t eē bona: ⁊ ipsa nūc est igit iā est bona: ⁊ p ꝓns regula falsa: ꝓna pz: q: oīs ꝓna bona est necia ⁊ oīs mala est ipolis: Assumptū p̄ncipale ꝓbat: hec ꝓna mētalis: hō est asinus igit hō est asinus ē bona: tūc sic. inter nulla extrema non imaginabilia est aliq bitudo imaginabil'sz hoīem esse asinū non ē imaginabile igit inter sic eē sicut aīs isti significat ⁊ sic eē sicut ꝓns istius significat nō est aliq bitudo: sed hic est aliq bitudo eo q̄ ꝓna est bona igit oīs bitudo exns hic ē inter ꝓpōnes. quā qdē bitudinē intellect facit ad placitū sed iter q̄scūqz propōnes itellectus p̄t facere ꝓsimilez bitudinē igit intellectus p̄t facere iter istas duas nullus hō est asinus ⁊ hō est asinus talē bitudinez ⁊ si sic p̄t facere q̄ ista ꝓna data sit bona. ¶ Tertio arguit sic ex ista tu qui es asinus non es hō seqt q̄ tu es asinus. gº ex negatiua seqt affirmatiua 2m intellectū r'le: aīs ꝓbat nam ex ista tu q es asinus es hō seqtur q̄ tu es asinus rōe p̄me ꝓpōnis: sz in ista tu q es asinus non negat p̄ma ꝓpō q: negatio p̄posita non hz vim supra p̄cedentē terium igit adhuc seqtur q̄ tu es asinus. ¶ Et ꝓfirmat naz seqt tu q es asinus nō es hō gº tu es asinus ⁊ tu nō es hō: pz ꝓna q: relatiuū q existens p̄mus terius ꝓbabil' hz resolui p ⁊ ⁊ ille. ⁊ vltra tu es asinus ⁊ tu nō es hō igit tu es asinus: pz ꝓna a copulativa ad alterā eius ptē: ⁊ p ꝓns a p̄mo ad vltimuz seqt tu qui es asinus non es hō igitur tu es asinus. Sed iaz ꝓbatur q̄ ista est mē negatiua tu q es asinus non es hō: q: ipa est vna cathec in q̄ verbū principale negat p aliqd illi igitur: pz ꝓna p descriptionē negatiue ꝓpōnis. ¶ Itē ista est cathec non se hñs aliquo dictoꝝ modoꝝ seqns ex mē cathec negatiua igit est mē negatiua: ꝓna pz: ⁊ aīs ꝓbat: naz seqtur: nullus hō q est asinus est hō igit tu q es asinus nō es hō. Ab vl'i negatiua ad vnā eius singularez. Uel sic nullus hō qui est asinus est hō igit qlibet hō qui est asinus non est hō pz ꝓna ab vno equipolente ad reliquum: ex quo ꝓnte sequitur q̄ tu qui es asinus non es homo quare ⁊c.

Ad hec rndetur. Ad primū negādo istaz ꝓnaz nihil aliud a sor. currit igit tñ sor. currit: q: casu pol'i posito aīs est vez ⁊ ꝓns falsum: vt posito q̄ nullus sor. sit: Et tunc ad ꝓbationez ꝓcedo oēs ꝓnas quousqz fit ista: nullū currens ē non sor. igit nullū currens nō ē sor. ⁊ ad ꝓbationez qñ dr arguit a propōne de p̄to infinito ad vnā de p̄to finito ꝓcedo: non tñ seqtur istaz ꝓnam esse bonam: q: illa non est r'la sz ista ab affirmatiua de p̄to infinito ad negatiuā de p̄to finito est bonū arm. cuius oppom fit in argumto p̄dicto: q: aīs non est propō affirmatiua imo negatiua: nec ꝓns est ꝓpō negatiua imo affirmatiua q̄re ⁊c.
¶ Ad 2m arm: rndeo q̄ B ꝓna mental' nullus hō est asinus igit hō est asinus non p̄t eē bona: ⁊ vlterius ꝓcedo q̄ B est bona: hō est asinus igit hō est asinus: ⁊ ꝓcedo q̄ inter hominē ⁊ asinuz non ē aliq bitudo: sed q̄ oīs bitudo que est hic est inter duas ꝓpōnes quas ꝓpōnes sil'cum bitudine itellectus p̄t facere ad placitū: ⁊ ꝓnter ꝓcedo: q̄ inter istas ꝓpōnes nullus hō est asinus: ⁊ hō est asinus intellect p̄t facere ꝓsil'em bitudinez: ex isto tñ non seqt q̄ possit facere istā ꝓnaz esse bonā: q: tal' bitudo nihil aliud ē q̄z nota ꝓne quā itellectus ad placitū facit. ¶ Et si q̄ritur q̄re B ꝓna est bona hō est asinus igit hō est asinus ⁊ non ista nullus hō est asinus igit hō est asinus. Dico q̄ ꝓpea q: in prima arguit ab vno ꝓuertibili ad reliquū ⁊ in secūda aīs est necessariuz ⁊ ꝓns impol'e ideo vna est bona ⁊ reliq non. ¶ Ad tertiū negat ista ꝓna: tu q es asinus nō es hō igit tu es asinus: ⁊ ad ꝓbationē qñ dr ex ista tu q es asinus es hō seqt q̄ tu es asinus rōne p̄me ꝓpōnis. Sz in ista negatiua non negat p̄ma ꝓpō igit ex ista negatiua seqtur itez idē: negat ꝓna: ⁊ ꝓcedit aīs naz aī aduentū negationis tota ꝓpō est affirmatiua ⁊ asserit te eē asinuz: sz post aduētuz negatiōis resultat ꝓpō negatiua non asserens te eē asinuz. Si. n. ista forma arguēdi valeret a pari probarē istaz ꝓnam eē bonā antexps albus nō currit igit aīxps est albus q̄ non vz. vt pz: q: aīs est vez ⁊ ꝓns falsum: vt pz: sed ꝓbo istā ꝓnaz: ex ista aīxps albus currit seqt q̄ antexps sit albus rōe p̄me ꝓpōnis sz in ista antexps albus nō currit nō negat p̄ma ꝓpō igitur adhuc seqt q̄ aīxps est albus: Modo certuz est q̄ iste modus arguēdi nō vz igit nec alius: sicut gº ex ista aīxps albus nō currit nō seqtur ista affirmatiua aīxps est albus: ita neqz ex ista aīxps qui ē albus nō currit: q: adinuicē ꝓuertunt. ¶ Itē probo istā esse verā antexps q est albus nō currit cuius oppositū ab aliqbus dicitur. nā eius ꝓdictoriū est fl'm igit ista ē vera: pz ꝓna: ⁊ aīs ꝓbat: q: vtrūqz istoꝝ est fl'm antexps q est albus currit: ⁊ oīs antexps q est albus currit: quoꝝ alteruz est suū ꝓdictorium: Sil'r hec est falsa nō antexps q est albus non currit. igitur B est vā antexps q est albus non currit: pz ꝓna: ⁊ aīs probatur: q: ista equipolet illi oīs antexps q est albus currit q̄ est falsa: ⁊ q̄ equipoleat pz p istā regulaz negatio preposita ⁊c. ¶ Itez arguo sic nullus aīxps qui est albus currit igit antexps q est albus non currit: pz ꝓna ab vl'i negatiua ad suā singularez vel indefinitā negatiuaz ⁊ aīs ē vez ꝓp suū ꝓdictoriuz affirmatiuū falsum igit ⁊ ꝓns est verum: ⁊ ꝓnter p̄t inferri illā esse verā: tu q es asinus non es hō: q: suuz ꝓdictoriū est falsum vz tu qui es asinus es hō. ¶ Ex hijs pz vitas hax propositionuz. Chymera que currit nō monet: Adaz q erit non fuit: Antexps q fuit non erit. Aia antexpi que necio erit non necio erit: hoc qd̄ necio erit nō p̄t esse: hoc qd̄ fuit iaz mille annis elapsis non fuit: ⁊ sic de

infinitis negatiuis. Quaꝫ quelz est vera recurrẽdo immediate ad ꝯdictoria. ¶ Ad ꝓfirmationem principalis argumenti negatur illa ꝓña. tu qui es asinus nõ es hõ igitur tu es asinus ⁊ non es hõ: ⁊ tunc ad probationez qñ dr̃ de relatiuo quod hz resolui p ⁊ ⁊ ille. Dico negando hoc vlr: vnde in propõne affirmatiua resolui non hz vbi ipm precedit terius includens negationem aut terius faciens sophisma. Vñ non seqtur: tu differs ab aiali qõ est asinus. ergo tu differs ab aiali ⁊ illud est asinus. Silr non seqtur: aliqs terius significat primarie hoiem qui est asinus igit̃ significat primarie hoiem: ⁊ ille est asinus: sz in negatiua nãqz hz resolui vbicũqz ponatur: imo propõ ista probari dz p suũ ꝯdictorium nisi aliude probari debeat: quare ⁊c.

Vrta predicta secuntur quedaz regule declarãde: qbus notitia plenius apparebit affirmatiue ⁊ negatiue cathe'e propõnis. ¶ Prima regula ẽ ista. De quolz dr̃ alterum ꝯdictoriorum incõplexoꝝ ⁊ de nullo eoꝝ ambo. Contradictoriorum quedã sunt complexa q̃dam incõplexa. In complexa. vt hõ ⁊ non hõ. Lapis ⁊ non lapis: Chymera: ⁊ non chymera. Complexa sunt duplicia q̃dam significatiua primarie veꝝ vel falsum qescenter: ⁊ talia sunt propõnes ꝯdictorie vt quilibet hõ est albus. Aliquis hõ non ẽ albus: Quedam non sic significatiua: vt hõ albus non hõ albus: hõ vel asinus. non hõ vel asinus: Sor. ⁊ plo. nõ sor. ⁊ plato. Deum esse. non deuz esse. Et sic de alijs infinitis: per ß ergo ad sensum potest videri veritas regule nam qꝛ hec est vera tu es hõ. hec est falsa tu es non hõ: Et qꝛ hec est vera tu es non asinus. hec est falsa tu es asinus. ¶ Cõtra istam regulam arguitur sic hec propõ est vera hõ vel asinus est hõ: qꝛ hõ est homo: ⁊ hec ẽ vera similr hõ vel asinus est non hõ: qꝛ asinus est non hõ. igitur regula falsa: pz ꝓña. qꝛ ista ꝯdictoria incomplexa hõ ⁊ non hõ verificãtur de isto terio homo vel asinus. ¶ Scõo arguit̃ sic hec propõ est falsa: Chymera est hõ ⁊ hec silr est falsa: Chymera est non hõ. igitur non de quolibet dr̃ alteruz ꝯdictoriorum incomplexoꝝ q̃ est oppositũ regule. añs pz. qꝛ ex qualibet istarum seqtur q̃ chymera est quod est impossi'e. ¶ Tertio arguit̃ sic: hec propõ est vera: hoc fuit albuz tempõrato ⁊ hec silr hoc fuit non album dato q̃ fueris successiue albus ⁊ niger. igitur regula falsa. Silr hec est falsa hoꝰ instãs fuit hõ: ⁊ ß silr hoc instans fuit nõ hõ. ¶ Pro solutione istoꝝ argumentoꝝ dico q̃ regula de vtute sermonis ẽ falsa sz ad bonũ intellectuz est satis va. Dz. n. sic glosari vel intelligi de quolz dr̃ alterum ꝯdictoriorum ⁊c. i. de quolibet terio discreto in recto simplici hñte significatũ primarium a parte rei coniuncto cum verbo de pñti est verificabile alterum ꝯdictoriorum incomplexorum in recto ⁊ numero singulari ⁊ de nullo eorum ambo. Dicit̃ primo terio discreto pp tales al'est hõ al'est non hõ. quaruz quelibet est vera vt pz: p hoc quod secũdo dr̃ de terio simplici soluit primum ar^m ibidem. n. arguit̃ cum terio composito disiuncto ⁊ non simplici. Dicit̃ tertio hñte significatuz ex parte rei ⁊ ex hoc soluitur 2^m ar^m ⁊ quodcũqz consimile: qꝛ li chymera non hz significatũ ex pte rei sic̃ iste terius hõ vel al'. Dr̃ q̃rto coniuncto cum vbo de pñti pp quosdam qui volunt q̃ verbum substantiuũ preteriti vel futuri tpis sit verbum immediatum: vbi pz solutio tertij argumenti cum non arguat̃ respectu verbi de pñti: sed de preterito. ¶ Verũtamen si velles q̃ verba preteriti vel futuri tpis essent imediata non oportet addere illã particulam qꝛ tunc dicerem q̃ in neutra istaꝝ ß fuit albũ hoc fuit non album aliquid p̃tur: sed p̃ta implicita sunt li preteritũ album preterituz non albuz. que quidẽ non sunt ꝯdictoria complexa: nec incomplexa. ¶ Preterea bene ꝓcedo istã hoc est preteritum non albũ. ⁊ nego istam hoc est non preteritum album qꝛ assertiue significat hoc non fuisse album quod est ꝓtra casum. ¶ Consimiliter dicat̃ in illis hoc erit album hoc erit non album: qꝛ carent p̃tis: sed p̃ta implicita sunt hoc est futuꝝ albũ hoc est futuruz non albuz: q̃ nõ sunt ꝯdictoria: vt pz: sz ista bene sunt ꝯdictoria futuꝝ albũ nõ futuꝝ albuz: que silr non possunt de terio simplici verificari. ¶ Consimiliter dicatur ad aliam obiectionem de instanti q̃ ista non sunt p̃ta homo ⁊ non hõ sed implicite predicantur preteritus hõ ⁊ preteritus non homo: quare ⁊c. ¶ Ulterius ponitur verificabile ⁊ non verificatur qꝛ non sp opz alterum ꝯdictoriorum verificari nec de quolibz termino simplici. opz sp predicari vnum illorum vnde de isto terio homo in ista propõne hõ est non verificatur aliquod ꝯdictoriorum sed sufficit q̃ est verificabile sine aliqua noua impõne. ¶ Iterum nota cum dico: ⁊ de nullo eorum ambo: non intelligo q̃ de nullo tali terio suprdicto ambo ꝯdictoria possint verificari: qꝛ de isto termino tu ambo contradictoria possunt verificari: hec. n. est vera tu es albus ⁊ ß est vera tu es non albus: sed intelligo q̃ non est possibile de aliquo istorum ambo simul verificari. ¶ Posui etiam istam particulã in recto ⁊ hoc bis ad denotandũ q̃ de termino i recto possunt verificari ꝯdictoria icomplexa in obliquo ⁊ econtra: hec. n. est vera: hoc est sortis: ⁊ ß silr ß est non sor. Demñando vnũ asinũ cõem sorti ⁊ plõni: Silr in complexa ꝯdictoria sumpta i recto pñt silr verificari de eodẽ in obliquo. hec. n. est vera tui est asinus ⁊ ß silr tui est non asinus posito q̃ tu habeas asinũ ⁊ bouem. ¶ Item etiaz possibile est vtrũqz ꝯdictoriorum incomplexoruz in recto sumptorum falsificari de eodez in obliquo. hec. n. est falsa istius est asinus ⁊ hec silr istius est non asinus demonstrãdo instans presens. Similiter stat talia ꝯdictoria sumpta in obliquo falsificari de eodẽ sumpto in recto. ß enim est falsa huius est asinus. ⁊ ß similr ß est non asinus demñando deum ex scõa. n. sequitur q̃ deus est alicuius quod nõ est asinus quod falsum est. ¶ Ponebatur itez ista particula in numero singulari ad denotandum q̃ vtrũqz ꝯdictoriorum incomplexoruz sumptorum in numero plurali falsificatur de eodem: vt posito q̃ a. sit vna intelligentia vel ala intellectina ß est falsa a est hoies: ⁊ ß similiter a est non homines: ex quolibet. n. illoꝝ sequitur q̃ a. est aliqua quod ẽ falsum. Concludit̃ ergo q̃ regula hz intelligi in terio simplici in recto ⁊ numero singulari habẽte significatũ ex parte rei ⁊ cum verbo de presenti.

Contra intellectũ regule arguitur sic: ß propõ est falsa: tm̃ tu es homo ⁊ ß similiter tantũ tu es non homo: qꝛ aliud a te est homo ⁊ aliud a te est non hõ igitur regula falsa: patz ꝓña: qꝛ ista ꝯdictoria incomplexa non possunt verificari de isto terio homo: non obstante q̃ nihil defficit de intellectu regule. ¶ Secundo arguitur sic: hec propõ est falsa: tu es homo ⁊ asinus: ⁊ ß similiter tu es non hõ ⁊ asinus igitur. q̃ prima sit falsa pz: ⁊ q̃ secunda sit falsa probatur: seqt̃ tu es non homo ⁊ asinus. ergo tu es non homo: ꝓñs est falsum igitur ⁊ añs: ⁊ ꝓña pz. a toto copulato ad alteraz partem: qõ qdẽ copulatuz non precedit terminus negatiuus nec includens negationem: nec faciens sophisma naz istuz terminum non hõ ⁊ asinus non precedit aliquis dictoruz terminorum: vt pz quare ⁊c. ¶ Tertio arguit̃ sic ⁊ signo a corpus cuius vna medietas sit summe alba ⁊ alia sũme nigra. tunc pz q̃ a. est album ⁊ non album: qꝛ est albuz ⁊ nigrum ⁊ omne nigrum est non albũ igitur a. est albuz ⁊ non album: sed album ⁊ non album sunt contradictoria incomplexa igitur.

Ad hec arguméta respondetur ⁊ ad primum q̃ non arguitur contra regulaz: qꝛ regula nõ dicit de quolibet terio cũ quocũqz sincathegoremate sit verificabile vnuz contradictoriorum: sed solum dicit de quolibet terio simplici. ita q̃ lz nullus istorum: homo: non hõ sit verificabile de isto terio cum tali signo exclusiuo sufficit q̃ sine ipso dõo tu es hõ vel tu es non homo. ¶ Ad 2^m ꝓcedo istam tu es non homo ⁊ asinus sequitur. n. tu non es homo ⁊ asinus ⁊ tu es igitur tu es non homo ⁊ asinus: pz consequentia a negatiua de p̃to finito ad affirmatiuam de p̃to infinito cum debito medio: ⁊ añs est verum igitur ⁊ ꝓñs: ⁊ tunc ad improbationez: tu es non homo ⁊ asinus. ergo tu es nõ hõ: nego ꝓñaz: ⁊ ad probationez: qñ dr̃ q̃ ibidẽ arguit̃ a toto copulato ad alterã partẽ sine terio deteriante copulatum

quod est ptum ꝓcedo non tñ pp hoc seqtur istam ꝓñam valere: q: negatio deteriat notã copulationis ꝙ sufficit p negatiõe ꝓñe. ¶ Ad 3m admisso casu ꝓcedo istã.a est albũ ⁊ nigrũ: ⁊ istã sil'r a.est albũ: ⁊ nõ albũ: ex hoc tñ non seqtur ꝙ ꝗdictoria incõplexa. verificenť de isto terio a. Ut ñ 3 iste terius copulatus albũ ⁊ non albũ vificeť de isto terio a.nõ tñ seqtur ꝙ ꝗdictoa incõplexa.q: iste terius copulat' non est illa ꝗdictoria incõplexa: sz illa ꝗdictoria cuz nota copulationis.iõ vificať de isto terio a.⁊ non aliqd istoꝝ ꝗdictoriorꝝ incõplexorꝝ.ꝗ.n.ẽ falsa.a est albũ ⁊ ꝗ est va.a ẽ nõ albũ. ¶ Et si arguiť sic.a est nõ albũ igiť a.est nigrũ qd est ꝗ casuz: ⁊ ꝓña ꝓbať: q: nõ albũ ⁊ nigrũ cõuertunť. Rñr negando ꝙ nõ albũ ⁊ nigrũ ꝓuertunť q: viride vel rubeũ est nõ albũ ⁊ tñ nõ est nigrũ. ¶ Et si arguiť a.est nõ albũ igiť a ẽ coloratũ. ꝓña nõ vz. sz concedo ꝓñs: tũc vltra a.ẽ coloratũ igiť a.est albũ vel nigruz vel sic de alijs coloratis nego ꝓñaz: q: 3 a.sit coloratũ hoc nõ est aliquo colore adequate.sz coloib': ⁊ hoc sufficit. ¶ Ex quo pz ꝙ a terio generico.ad suas spẽs sil'sumptas disiunctiue nec disiunctim vz arm.pz igiť ex dictis ꝙ fiť hec ẽ va ⁊ ꝓcedenda a ẽ albũ ⁊ nõ albũ in casu isto.ita ꝗ ẽ ꝓcedenda: a ẽ rationale ⁊ non rõnale dato ꝙ a sit hõ: q: a est aia ⁊ corpus: quoꝝ vnũ est rõnale ⁊ reliquuz nõ rõnale. ¶ Sil'r concedo ꝙ a ẽ corruptibile: ⁊ nõ corruptibile: diuisibile ⁊ nõ diuisibile: mortale ⁊ nõ mortale: ⁊ sic de alijs ifinitis. a enim ẽ aia ⁊ corpus quoꝝ aia ẽ indiuisibilis ⁊ corpus disibile: aia incorruptibil' ⁊ corpus corruptibile: aia ĩmortalis necia ⁊ ꝑpetua corp' ãt opp m. ¶ Ex hijs tñ nõ seqť ꝙ ꝗdict' vificenť de eodẽ.

Secunda regula ẽ ista ab affir' de ꝑto ꝓuatiuo ad affir'am de ꝑto ifinito ẽ bonũ arm: ⁊ nõ eꝗ. ⁊ rõ est q: terius ꝓuatiu' ⁊ terius ifinitus se hñt sicut supius ⁊ iferi'.terius.n.priuatiu' ẽ inferior ad teriuz infinitũ: iõ q: ab iferiori ad suũ supius affir'e sine nota distributiõis ẽ bonũ argm ⁊ nõ eꝗ. ꝑpterea regula ẽ va.sequtur eni tu es iniust' igiť tu es nõ iust' ⁊ ñ eꝗ q: nõ seqť tu es ñ iustus igiť tu es iniust'. Lapis.n.est nõ iust' ⁊ tñ nõ est iniustus: q: si eẽt iniust' tũc eẽt aptus nat' eẽ iustus: ꝓñs est fl'm. ⁊ ꝓña tz pp ꝓnotationẽ teri ꝓuatiui. vñ iter nomẽ priuatiuũ ⁊ nomẽ infinitũ ẽ talis dñia ꝙ nomẽ infinitũ significat oppom significati teri finiti sine ꝓnotatiõe alicui' aptitudinis sic li nõ iustũ assertiue significat oẽ qd nõ est iustuz. Sz nomẽ ꝓuatiuũ significat oppom isti' ꝙ significat suum positiuũ ꝓnotãs aptitudinẽ ad significatuz nois positiui: sic li iniustũ significat oẽ illd qd non ẽ iustũ sz aptũ natũ est eẽ iustũ. Proptera bñ ꝓcedit ꝙ lapis qcũq; det est non iustus: q: iste lapis nõ ẽ iustus ⁊ ẽ igiť est non iustus: ⁊ negatur ꝙ iste lapis ẽ iniustus: pp ꝗ ꝙ lapis iste nõ est apt' natus eẽ iustus. ¶ Et sic pz quõ iste terius nõ iustũ ẽ supior ad istũ teriuz iniustũ nõ in linea ꝑdicamẽtali cũ nullus istorũ sit in ꝑdicamẽto sz p ꝑdicationẽ aut significationẽ pl'uz ⁊ p hũc moduz ꝓcedit ẽt ꝙ teri infiniti se habent sic supius. ¶ Ut ñ q̃to aliqs terius finit' est magis cõis tãto ifinitat' efficit min' cõis: Et rõ hui' est: ꝙ q̃to aliqs terius ẽ cõior tanto pl'a significat loq̃ndo de terio simplici ⁊ terius hñs significationẽ oppositã tãto pauciora significat. Cũ igiť terminus ifinitus significat oppom teri finiti.gº q̃to terius finitus plura significat tãto terius ifinitus pauciora significat. Ut hic terius hõ si significat pl'a q̃ hic terius sor.igiť oppositũ isti' teri sor.significat pl'a q̃ oppom isti' teri hõ: q̃re iste terius ñ sor.significat plura q̃ iste terius nõ hõ. plura eni sť q̃ sunt nõ sor.q̃ que sť nõ hõ.pl'o.n.ẽ nõ sor. ⁊ tñ nõ est nõ hõ.oẽ.n.qd est nõ hõ est non sor.⁊ nõ eꝗ. ¶ Consequenter dico ꝙ iste terius nõ hõ est cõior q̃ iste terius nõ al' ⁊ iste terius nõ al' q̃ iste terius nõ corp': ⁊ iste terius ñ corp': cõior q̃ iste terius nõ suba.nõ tñ dico sic qdã dicũt ꝙ si oẽs teri pñti sube ẽt infinitarenť li nõ sor.li non pl'o fierent gnãlissima ⁊ li suba fieret indiduũ. Dato isto seqrenť multa iconueniẽtia. Seqť.n.pº ꝙ pl'a sť ꝑdicamẽta q̃ decẽ nõ coincidẽtia in significatõe: cui' oppositũ ponit Ax. ⁊ isti met in lib.pñtoꝝ: ⁊ ꝓña pz: q: infinita sť talia pñta de terijs infinitis. ¶ Scdo seqť ꝙ aliqd pñtuz hz ifinita gñalissima vel ꝙ sť infinita pñta: ⁊ tñ ꝑcise finita gnã subalterna ⁊ finite spẽs. Qz pm sit incõueniẽs: pz q: assigno.a pñtuz in quo sint oia gnãlissima terioꝝ ifinitoꝝ sube: tũc q̃ro de li nõ hõ sub quo gnãlissimo ẽ. Et si dť sub isto gnãlissimo.nõ sor.q̃ ro. Quare magis dť nõ sor.q̃z non pl'o: vel sic de alijs: ꝙ scdm sit incõueniens ꝓbo: q: si sť infinita pñta q̃ro in quo est iste terius non hõ ⁊ nõ vť q̃re magis in vno q̃z in reliquo: Et si dť ꝙ in oibus sil'seqť ꝙ aliqs terius eque ꝓmo est in diuersis pñtis cuius opposituz ponũt sic opinantes. ¶ Tertio seqť ꝙ aliqs est terius specific'.q: nõ est ꝑdicabilis de plurib' differẽtibus nũero cuius oppositũ ipi dñt diffiniẽdo teriuz specificũ: ⁊ ꝓña pz: de isto terio: nõ corp' q est terius specific' ⁊ nõ hz infinitũ indiuiduũ vz nõ sbaz. ¶ Quarto seqť ꝙ aliqs terius indiuidualis hz terium inferiorẽ pz de isto terio non suba q hz terium inferiorẽ vz nõ es. Ut ñ oẽ non ens ẽ non suba ⁊ non eꝗ.q: qõlibz accñs ẽ non suba.⁊ tñ non est nõ ens: Et sic pz ꝙ teri infiniti non sť in pñto nec habent pñtum sed bene se habent sicut inferius ⁊ superius modo dicto.

Contra istam r'lam arguiť sic: ista ꝓña non vz: hoc corp' ẽ infinitũ igitur hoc corpus ẽ nõ finitũ: ⁊ hic arguiť p r'lam igiť r'la falsa: ꝙ ꝓña nõ valeat ꝓbať: naz casu poñ posito saltim de potẽtia dei añs est vex ⁊ ꝓñs fl'm: probať. Et pono ꝙ hoc corp' sit pedalis q̃titatis in latitudine ⁊ in longitudine infinituz: isto posito pz añs eẽ vex ⁊ ꝙ ꝓñs sit fl'm pz q: hec ẽ vera hoc corpus ẽ finitũ q: in latitudine ⁊ p precedentẽ regulaz de nullo vificanť ꝗdictoria incõplexa igiť ⁊c. ¶ Scdo arguiť sic nã non seqť ista linea ẽ indisibil' igiť ista linea ẽ non diuisibilis ⁊ ꝗ arguiť p r'lam igiť. Qz ista ꝓña nõ sit bona: pz: q: añs ẽ vex de quacũq; linea q̃ indisibilis existit ꝗz latitudinẽ ⁊ ꝓfunditatẽ ⁊ ꝓñs fl'm: q: ista linea ẽ diuisibil' ꝗz longitudinem in duas medietates ⁊ in tres: ⁊ sic de alijs. ¶ Tertio arguiť sic: ista ꝓña nõ vz: hoc ẽ ineq̃le igiť hoc est non eq̃le ⁊ ꝗ arguiť p regulã igiť. Qz ꝓña nõ vz: pz q: añs ẽ vex ⁊ ꝓñs fl'm. De grano milij qd est ineq̃le celo ⁊ ꝓñs fl'm de eodẽ qd ẽ eq̃le alteri grano milij quare ⁊c.

Pro solutione istoꝝ ⁊ fundamento maximo solẽt poni sex ꝓclones Prima ẽ ꝙ ꝗ ꝓpõ est fl'a ꝑs ẽ ineq̃lis toti q: ex quo li ineq̃lis ẽ terius ꝓuatiu' tũc p istã significať ꝙ ꝑs nõ est eq̃lis toti sz est apta nata eẽ eq̃lis toti mõ scda ꝑs ẽ falsa. ¶ Secũda ꝓclo ẽ ista ꝙ est ꝓpõ falsa granũ milij est ineq̃le celo pz sic ꝓma ex eo ꝙ granũ milij nõ est aptũ natuz esse eq̃le celo. ¶ Tertia ꝓclo ꝙ hec ꝓpõ est falsa aia intellectiua ẽ indisibilis pz q: li indisibilis ẽ terius ꝓuatiuus ⁊ significat carẽtiaz diuisibilitatis cũ ꝓnotatiõe aptitudis ad ipsaz sed aia itellectiua nõ est apta nata diuidi igiť. ¶ Quarta ꝓclo ꝙ ꝗ est falsa pũctus ẽ indiuisibil' pp eandẽ rõnez q: pũct' non ẽ aptus natus diuidi. ¶ Quita ꝓclo.ꝙ hec ẽ falsa celum ẽ ingnãbile.q: nõ est aptũ gnãri: ⁊ hec sil'r ẽ falsa celũ est icorruptibile: q: nõ est aptũ corrũpi. ¶ Sexta ꝓclo ꝙ ꝗ ꝓpõ est falsa ds ẽ potẽtie infinite: q: seqtur igiť ds nõ est potẽtie finite sz ẽ aptus natus eẽ potẽtie finite qd est falsuz ⁊ sic ad oẽs ꝓñes dicit hec rñsio ꝙ false sť de vtute fmonis sz si aliq̃ posite sť ab Aristotele vel a theologis iste itelligẽde sunt de ꝑto ifinito vt aia ẽ indiuisibil'.i.non disibilis ds est potẽtie infinite nõ finite ⁊ sic de alijs. ¶ Hec rñsio Salua reuerẽtia dicẽtis modicũ fundamẽtuz hz. ipsa enim hz ꝓcedere ꝗdictoria incõplexa vificari de eodez: ꝓbať: ⁊ signo a.corpus carẽs extremis fm longitudinez ⁊ pedale 2m latitudinẽ.tũc pz: ꝙ a.est finitũ ⁊ a.est nõ finitũ: q: a.est infinitũ fm longitudinẽ: mõ ista ꝓpõ.ad bonũ intellectuz significat ꝙ a.est nõ finituz.hec gº rñsio hz dicere ꝙ deus nec est finitus nec ifinitus nec ꝑt ad extra ꝓducere ifinitũ: ⁊ ꝙ ipse ds nec aia itellectiua est indiuisibilis nec diuisibil': Et ꝙ celũ nec est corruptibile nec incorruptibile: gnãbile nec ingnãbile: ⁊ ꝙ ista ꝓpõ.hõ est asinus nec est polis nec ipolis. ⁊ ꝙ iste terius nõ hõ nec est finitus nec ifinitus: ⁊ sic de alijs infinitis q̃ obseruanda forent in cõspectu valentium. ¶ Dicatur ergo pro solutione argumentorũ ꝙ illi termini infinituz: indiuisibile inequale incorporale ingenerabile non sunt termini priuatiui eos simpliciter sumẽdo

q: terius p:ıuatiuus de sui nã dicit impfectionez ⁊ ꝑuatio nem: sicut iste terius iniustũ: ⁊ alij plres. vt inscipiens. igna rus: cecus: surdus: claudus: eo.n. ipso ꝙ de aliquo verifi catur aliqd̄ hoꝝ ꝑnitoꝝ seqt̄ ĩmediate ꝙ illi ĩperfectõ anne xa est ⁊ p:ıuatio: sz non est sic de illis teris: infinitũ indiuisi bile: q: non eo ipso ꝙ aliqd ē infinitũ seqt̄ illud eē alicuius impfectionis. Silr nõ eo ipo ꝙ aliqd ē indiſibile seqt̄ illud eē alicui⁹ impfectiõis rõe illi⁹ indiuisibilitatis ĩmo poti⁹ op positũ: sic̄ pz de deo angelis ⁊ aia intellectiua. Silr nõ eo ipo ꝙ aliqd ē ineq̄le ĩcoꝛruptibile aut ingnãbile: seqt̄ illi im perfectionē aliquã aut ꝑuationē annecti. Deus. n. est ineq̄ lis sorti: ⁊ tibi: ⁊ tñ nõ est ipfectõis. Celũ ēt est ingnãbile ⁊ incoꝛruptibile. ⁊ tñ vt sic nõ est ipfectiõis. Per hoc g⁹ le/ uiter ꝑt rñderi ad arguñta dõo ꝙ in nullo istoꝝ arguit̄ p rlãz: cũ ibi nõ fit pcessus de terio ꝑuatiuo ad teriuz ifinitũ. Uerũtñ cuz deteriatione bñ vz arg^m sic̄ qñ arguit̄ cuz terio ꝑuatiuo. seqt̄. n. hoc coꝛp⁹ est ifinitũ fm lõgitudinez igit̄ hoc coꝛp⁹ est nõ finitũ fm longitudinē. ēt seqt̄ hoc est ineq̄le illi igit̄ hoc ē nõ eq̄le illi. Adhuc fine deteriatiõe aliqñ vz: sz hoc ē gfa mē vel terioꝝ: seqt̄. n. ds ē infinit⁹ igi tur ds ē non finit⁹. Celuz ē incoꝛruptibile igit̄ celũ est non coꝛruptibile: aia itellectiua ē indiſibil' igit̄ ipsa ē non diuisibi lis q̄re ⁊c̄. In teris ãt ꝑuatiuis vlr tz sine deteriatione alicui⁹: vñ bñ seqt̄. hoc est iniustũ igit̄ hoc ē nõ iustũ. hoc ē cecũ igit̄ hoc ē nõ videns: hoc ē surdũ igit̄ hoc ē nõ audiẽs Et sic de alijs: Uñ si hec ē va hoc ē audiẽs. hec ē falsa. hoc est surduz sz nõ eꝯ: q: B ē falsa lapis ē surdus. ⁊ hoc seqt̄ la pis ē audiens: Silr nõ oz ꝙ si B ē falsa. hoc ē videẽs ꝙ B sit va hoc ē cecũ. bõ. n. qñ dormit nõ est cec⁹ nec videẽs. Et si ex B inferret̄ ꝙ ista nõ sit p:ıuatiue opposita: negat̄ ꝓna: q: sz de quolz sit vificabile altez ꝯdicto:ioꝝ incõplexoꝝ ad in tellectũ datuz nõ tñ opz ꝙ de quolz altez ꝑuatinoꝝ vt exẽ plificatũ est. Sz forte dubitat̄ de isto terio cecuz q: vr ꝙ nõ sit terius ꝑuatiu⁹. ponat̄. n. ꝙ eruant̄ oculi sor. Tũc pz ꝙ sor. est cec⁹ ⁊ tñ nõ est apt⁹ ad vidẽduz: q: si sic talis aptitudo eēt frustra. Cũ nõ possit reduci ad actũ. Ad istud dr̄ ꝙ sor. nõ dr̄ apt⁹ natus ad vidẽduz q: possit videre: sed q: ē hõ cui nãlr inest aptitudo ad vidẽduz: ⁊ cuz dr̄ ꝙ tal' aptitudo eēt frustra cũ non possit reduci ad actuz: negatur ꝓna: sicut nõ seqt̄: ista ẽra nõ descendit igit̄ nec ē sibi nãlis aptitudo ad descẽdẽduz: sic̄ ēt nõ seqt̄ iste hõ nõ põt ride/ re igit̄ nõ sibi inest nãlr risibilitas q̄re ⁊c̄. Itez dubitat̄ de isto terio infinitũ vr. n. ꝙ sit terius ꝑuatiuus: q: iste ter minus iniustũ ē terius ꝑuatiuus: ⁊ hõ solũ est pp appõnez istius teri in. ad nõ infinitũ igit̄ p idẽ li infinitũ est ꝑuatinuz pp ꝓsilez appõnez. Rñdeo ꝙ cã quare aliqs ē terius p:ı/ natiuus nõ ē solo appõ isti⁹ teri in ad nomẽ positiuũ sz cuz hoc est significatio ꝑuatiua includẽs impfectionẽ: q: ergo si gnificatio isti⁹ terī infinituz nõ dicit ꝑuationē nec impfectio nez. iõ quantũcũq̄z addat̄ li in non pp hõ resultaret terius ꝑuatiu⁹. Et si dr̄ li in quõ tenet̄ an ꝑuatiue an infinite dico ꝙ nec sic nec sic: ex quo nihil negat sz ē ps vnius terī posi/ tiui: sicut li a respcũ isti⁹ terī al' vel li in istius terī insulatuz vbi pz li in nec negatiue nec ꝑuatiue tenerī q̄re ⁊c̄.

Tertia regula ꝓncipalis ē ista ab affir^a de ꝑto infi/ nito ad negatiuã de ꝑto finito in recto ⁊ in suppõne ꝓsonali ē bonũ ar^m: ⁊ nõ eꝯ: ꝑbat̄. Illã dato op posito seqt̄ ꝯdictoria incõplexa. vificari de terio simplici ꝙ est ꝑus in ꝑbatũ. Et pz ꝓna: q: si nõ seqt̄ hoc ē nõ a. ad in tellectũ rel'b g⁹ hoc nõ est a. stet tũc oppo^m ꝓntis cũ anite: ⁊ hr̄ intẽtuz. Uliter. n. seqt̄. tu es nõ asinus ergo tu nõ es asin⁹: ⁊ non eꝯ: q: ex negatiua nõ ꝓgnãte non seqt̄ affir^a ali cui⁹ de 2⁹ adiacẽte formalr illatiua. ēt seqtur tu es hõ igit̄ tu nõ es nõ hõ. Et sic vlr ab affir^a de ꝑto finito ad negati/ uaz de ꝑto ifinito sz non eꝯ pp cãm dictã. Chymera. n. nec est hõ nec nõ hõ ⁊c̄. Dr̄ in rl'a in recto. q: ĩ obliquo nõ tz. Uñ nõ seqt̄: isti⁹ est nõ asin⁹ igit̄ istius nõ est asinus: q: casu poli posito añs ē vez ⁊ ꝓns flm. vt posito ꝙ tu hẽas asinũ ⁊ equũ: tũc pz ꝙ isti⁹ est nõ asin⁹ te demr̄ato: q: isti⁹ est aliqd qd̄ nõ est asin⁹ puta equus: ⁊ ꝙ ꝓns sit falsuz pz: q: suũ ꝯdicto:iũ ē casus vel seq̄ns ex casu. Silr nõ seqt̄: cũ obliquo a pte ꝑti. vt iste asin⁹ est nõ eꝑi igit̄ iste asin⁹ non ē eꝑi. Posito ꝙ iste asin⁹ sit cõis eꝑo ⁊ sorti q nõ est eꝑus ⁊ tũc pz ꝙ iste asin⁹ ē non eꝑi: q: sor. q nõ est eꝑus: ⁊ sic añs est vez: ꝙ aũt ꝓns sit flm: pz q: repugnãs casui saltim ad bonũ intellectũ nõ bñdo respectũ ad obligationẽ. Ponit̄ ēt ĩ rl'a ista ꝑticula in suppõne ꝓsonali nõ pp magnã in/ digentiã sz solũ pp theologos vel ponẽtes vlia ex pte rei. Uñ nõ seqtur hec eẽntia est nõ pr̄ igit̄ hec eẽntia nõ est pr̄ demr̄ata. n. eẽntia dina añs est vez ⁊ ꝓns flm. hoc ãt con/ tingint: q: iste terius hec eẽntia nõ supponit ꝓsonalr sz eẽn tialiter vbi cũ supponeret ꝓsonalr ꝓna eēt bona. iõ bñ seq tur hec eẽntia q̄ est fili⁹ nõ est pr̄. Etiã 2^m ponẽtes vlia ex pte rei nõ vz tal' forma arguẽdi. vñ nõ seqt̄. hõ ē nõ sor. demr̄ato hoie in cõi. ergo hoc nõ ē sor. hoc ē nõ asin⁹. ergo hoc nõ est asin⁹ demr̄ato aiali in cõi. In q̄libet illaꝝ ꝓnarũ añs est vez ⁊ ꝓns falsuz iõ nulla istaꝝ vz ⁊ hoc soluz ē q: li hoc supponit ꝓtinue p eẽntia ⁊ p nõ ꝓsona. vbi tñ esset suppõ ꝓsonal'ar^m eēt bonũ: seqt̄. n. hoc est nõ sor. demr̄a to plõne igit̄ hoc nõ est sor. Sz forte ꝯ hõ arguit̄ ꝓcln/ dẽdo ꝯ ꝑmaz regulã: ꝙ de terio simplici vificant̄ ꝯdicto^a incõplexa. vz hoc ē pr̄ hoc ē nõ pr̄: demr̄ata dia eẽntia. hõ est sor. hoc ē nõ sor. demr̄ato aiali in cõi: ⁊ sic de alijs infini tis. Rñr ꝙ li hoc dũ p eẽntia supponit nõ est terius sim/ plex vt ibidẽ sumebat̄ p terio nõ ꝓposito nõ bñte ĩ se nisi vnicuz suppositũ ex nã vel ex ipõne sz ē terius cõis suppo nẽs p p:ıbus nõ obstãte ꝙ sit pnomẽ demr̄atiuuz. est. n. ita cõis sic̄ li eẽntia diuina. sic̄ li hõ cõis vel li al' cõe. Dũ. n. dõmr̄at̄ eẽntia hz plra supposita. vz pr̄ez filiũ. ⁊ spñ scñ: ⁊ filr. Dũ dõmr̄at̄ hõ cõis vl' al' cõe hz tot supposita sic̄ aliqs illoꝝ. Propterea solet negari tlis ꝓna hoc ē sor. hoc est plo igit̄ plo est sor. demr̄ato hoie in cõi. Etiã ista negat̄ hõ est pr̄ ⁊ hoc ē fili⁹ igit̄ filius ē pr̄. demr̄ata dina eẽntia: nec ē syll's dõmr̄atiu⁹ vl' exposito:i⁹ q: li hõ nõ ē terius discret⁹ hñs solũ vnicũ suppo^m sz plra vt dcñ ē in hoc nolo dinti⁹ instare cũ non sit p:ıesentis speculationis.

Contra istã regl'az arguit̄ sic: q: nõ seqt̄ tu vides nõ hoiez ergo tu nõ vides hoiez ⁊ hic ar guit̄ p regulã igit̄ rl'a ē fl'a: ꝙ ꝓna nõ vz ꝑbo. q: casu poli posito añs ē vez ⁊ ꝓns flm: ponẽdo ꝙ tu videas hoiez ⁊ equũ. Seqt̄. n. tu vides equũ: ⁊ equus ē nõ hõ igit̄ tu vi des non hoiez ⁊ sic añs est vez ꝙ ꝓns sit flm pz ex casu. Scdo arguit̄ ista ꝓna nõ vz tu fuisti nõ alb⁹ igit̄ tu non fuisti alb⁹ ⁊ hic arguit̄ p rl'am igit̄: añs ꝑbat̄. nã casu poli posito añs ē vez ⁊ ꝓns flm: ꝑbo. ⁊ pono ꝙ tu fuisti alb⁹. Et postea fuisti niger tunc pz ꝙ añs est vez: q: tu fuisti ni ger igit̄ tu fuisti nõ albus. Seqt̄. n. de pñti tu es niger igi tur tu es nõ alb⁹ igit̄ apl ⁊ de ꝑterito ꝙ ãt ꝓns sit flm pz q: suũ ꝯdicto:iũ ponit casus. Tertio arguit̄ sic ista ꝓna nõ vz. tu es nõ pr̄ igit̄ tu nõ es pr̄: ⁊ hic arguit̄ p rl'az igit̄ ꝙ ꝓna nõ valeat pz: ponẽdo ꝙ tu sis pr̄ vni⁹ ⁊ filius alte/ rius. tũc ꝓns ē flm ⁊ añs est vez: q: seqt̄ tu es fili⁹ igit̄ tu es nõ pr̄: sic̄ seqt̄ hoc est albũ igit̄ hoc nõ est nigrum.

Ad hec rñ det̄ ad ꝑ^m negãdo istaz ꝓnaz: tu vides nõ hoiez igit̄ tu non vides hoiez: nec ar/ guit̄ p rl'am q: neutra istaꝝ hz ꝑtum: Et si dr̄ ꝙ arguit̄ p rl'az iplicite: nego q: in ista tu es vidẽs ñ hoiez ꝑtuz iplicitũ est li vidẽs nõ hoiez mõ pz ꝙ iste terius nõ est ifinit⁹ sz p cise ps ei⁹: vz nõ hoiez. vbi tñ sic argueret̄: tu es nõ vidẽs hoiez igit̄ tu non vides vel tu nõ es vidẽs hoiem cõcedo ꝓnam nec añs ē vez imo flm: eo ꝙ hec ē va tu es vidẽs hoiez mõ de eodẽ nõ vificant̄ ꝯdictoria incõplexa. Ex hoc pz ꝙ tales ꝓne nõ valẽt: hec hõ est asin⁹: significat nõ sic̄ est igit̄ illa nõ significat sic̄ est. Tu pcutis nõ sacerdotez igit̄ tu nõ pcutis sacerdotẽ. Tu vis videre nõ papam igit̄ tu nõ vis videre papã. Tu scis nõ a eē vez igit̄ tu nõ scis a eē vez. Tu potes nõ currere igit̄ tu nõ potes currere. Tu icipis eē non alb⁹ igit̄ nõ incipis eē albus: ⁊ sic de infi nitis vbi stat ĩ casu añs esse vez sine ꝓnte. Ad 2^m arg^m rñdeo ꝙ illõ vbuz fuit̄ ĩ ꝑt eē terius mediatus vl' media tus: si mediat⁹ nego ĩ'á ꝓnaz. tu fuisti nõ alb⁹ igit̄ tu non fuisti alb⁹: nec arguit̄ p rl'am q: in anite li non albus nõ est ꝑtuz sz est ps ꝑti ipliciti ꝙ qdẽ nõ ifinitat̄ vz ꝑteritus nõ al bus: iõ bñ seqnit̄: tu es non ꝑteritus alb⁹ igit̄ tu non fuisti

albus: sed añs ē ꝗ casuz. ¶ Cōsilr dicat de futuro ꝙ non sequitur tu eris nō currens igit tu nō eris curr ēs. Et isto mō nō est pole añs eē vex sine ꝓnte. Si āt li fuisti ē terius imediatus itex nego ꝓnam q: in hmōi ppōnibus de pre terito vel de futuro oz ponere aliquid deterians ⁊ nō silr ꝓcludere ppōem de pto finito negatiuā. Uñ lz nō sequat tu fuisti nō albus igit tu nō fuisti albus. tñ bñ seqt tu fuisti non albus igit aliqñ tu nō fuisti alb⁹: ⁊ hoc ē vex: q: tunc nō fuisti alb⁹ demōrando instās in quo fuisti niger. ⁊ tūc fu it aliqñ. ¶ Consilr dicat de futuro ꝙ lz nō sequat: tu eris nō currēs igit tu nō eris currēs. tñ bñ seqt cū appōne ad uerbij. ergo aliqñ tu nō eris currēs q̄ ppō ē ita vā sicut pª. ¶ Ad 3ᵐ ꝓcedo istaz ꝓnam. tu es nō pr igit tu non es pr Et ad im probationē admisso casu. nego añs: ⁊ ad pbatio nē tu es filj⁹ igit tu es nō pr. nego ꝓnaz: nec seqt tu es nō pr respcū istj⁹ igit tu es nō pr arguit. n. ab iferiori ad suuz supius negatiōe ppōsita: ⁊ lz ista ꝓna sit bona hoc ē album igit hoc ē nō nigrū nō tñ seqt ꝙ alia: q: ista duo albū ⁊ nigrū nō pñt silr vificari de te sz B bñ pr ⁊ filj⁹. ¶ Ex hoc pz gᵒ hāc ꝓnaz nō esse bonā: hoc ē nō duplū ergo hoc nō est duplū nec seqt hoc ē nō duplū ad illō igit hoc nō ē duplū nec seqt B ppō est nō ꝓcedēda igit B ppō nō ē ꝓcedēda: ⁊ nō seqt B ppō est negāda vel ē nō ꝓcedēda ab isto. ergo est non ꝓcedenda pp cām dictam. añs. n. casu posito esset verum sine consequente.

Amplius ad ꝑncipale arguit sic. ista ꝓna nō vz. hic ē nō hō igit hic nō est hō. ⁊ tñ arguit p regulā igit: ꝙ ꝓna nō vz pz dato ꝙ hic sit hō ⁊ asinus. ¶ Scdo arguit sic: nō seqt ꝓtingēter tu es nō asinus igit ꝓtingēter tu nō es asin⁹: ⁊ hic arguit p regulaz: ⁊ añs pbat: ꝙ ē vex ⁊ ꝓñs flm. Q añs sit vex pz: p exponētes nā tu es nō asin⁹ ⁊ pt eē ꝙ tu nō sis nō asin⁹. igit ⁊c. ꝓna pz. ab exponētib⁹ ad expositā. ⁊ maior. silr: sz minor pbatur: seqt tu nō es igit. tu nō es nō asin⁹ q: ex opposito seqt oppoᵐ. ista ꝓna ē bona ⁊ añs ē pole igit ⁊ ꝓñs: sz ꝙ ꝓñs sit falsuz pz. q: ex ipso seqt ꝙ pt eē ꝙ tu sis asin⁹ tāq̄ ab ex posita ad vnā suax exponētiū: sz hoc ē flm igit. ¶ Tertio arguit sic. ista ꝓntia nō vz. tu es nō hō igit tu nō es hō: ⁊ hic arguit p regulā pbat. ꝙ ꝓna non valeat. nā añs ē veruz ⁊ ꝓñs flm igit: ꝙ ꝓñs sit flm: pz. sz ꝙ añs sit vex. probat: ista ppō tu es nō hō significat te eē hoiez: ⁊ te eē hominē est verū igit ipsa ē vā. pz ꝓna. Cū maiori maior pbat ista ē vna ppō affirª cui⁹ subz significat pᵒ te ⁊ copula ꝑmo eē ⁊ pt̄um pᵒ hoiez. ⁊ ppō illa nō significat nisi ex ꝓpōne suax partiū vl suox teriox igit ipa significat pᵒ te eē hoiez: penultima pbat. nā distrᵒ affirª posita a pte pti nō ē ptuz nec ps pti sz eq̄ sincathe⁽ᶜ⁾: sumit distrᵒ negatiua sic affirª a pte pti igit distrᵒ negatiua nō est ps pti ⁊ p ꝓñs li nō nō est ps pti. ¶ Ad B rñdet ad pᵐ dico ꝙ nō arguit p rlaz ponebat. n. in rla illa pticula ī recto ad denotādū ꝙ subm ⁊ ptuz affirᶜ añtis sint terī recti iplicite vel explicite mō sic nō est ī ppōsito: q: in hac ppōne hic ē nō hō: subm puta li hic: nec ē rect⁹ nec obliquus casus explicite: q: subordinat huic terio ꝓposito in hoc loco q nō est rect⁹ sz in eo ponit obliqu⁹ casus igit q̄tū ad hoc nō arguit ꝗ rlaz. ¶ Ad 2ᵐ cū arguit ꝓtingent tu es ñ asin⁹ igit ꝓtingēter tu nō es asin⁹: negat ꝓna. q: nō arguit p rlam q: rla non ponit ab affirª de pto ifinito ad negatiā de pto finito cū q̄cūq̄ dēteriatione sz sufficit ꝙ seq̄tur negatiue de ꝓsilj subo ⁊ copla ⁊ pto terio finito ꝑmi terī infiniti. ppea bñ seqt. Cōtingent tu es nō asin⁹ igit tu nō es asin⁹. ¶ Ad 3ᵐ dico. ꝙ ista ppō: tu es nō hō: est fla ⁊ significat pcise te eē nō hoiez: ⁊ pt̄um significat pᵒ nō hoiez ⁊ tūc ad arᵐ. nego ꝓñam: ⁊ añs p pª pte. vz ꝙ distrᵒ affirª a pte pti non sit ps pti. īmo dōo tu es oīs hō li oīs hō est ptuz ⁊ p ꝓñs li oīs ē ps ei⁹: nego ētmino: ē vz ꝙ eque sinca⁽ᶜ⁾ sumit distrᵒ negatiua a pte pti: sicut distrᵒ negatiua: q: neutra illarū distrᵒ a pte pti sinca⁽ᶜ⁾ sumit: cū ñ deteriet vbū ꝑncipale: sz pcise cathe⁽ᶜ⁾. vt supi⁹ fuit oñsuz. Admisso adhuc añte gra exercitij nego ꝓñam: qñ inferebat igit distrᵒ negatiua nō ē ps pti. ⁊ cā est q: ex ista negatiōe infinitāte. ⁊ li hō fit vn⁹ terius significatiu⁹ cu iustlibz rei nō significate p istū terinz hō. ⁊ sic non fit ex isto termino oīs. Si. n. ista forª arguēdi valeret: posset pbari ꝙ negō ē signū vle affirᵐ sic arguēdo distributio affirª est signū vle affirᵐ: sz eque finᵐᵃ est negatio: sic distrᵒ affirª ergo a pari negatio ē distrᵒ affirª vl signū vle affirᵐ. ista ꝓña nō vz igit nec pª. ¶ Cōtra istā rñsionē arguit sic. hoc totū mentale nō hō est aggregatū ex itentione significāte nālr hoiez ⁊ ex actu negatiōis q nō est significatiu⁹. igit totum mentale pcise significat hoiez: tz ꝓña a silj: nā si eēt aliqd cōpositū ex pte alba ⁊ ex pte nō alba illō eēt albū rōne ptis albe igit p idē si aliqd eēt ꝓpositu ex pte significatiua ⁊ ex pte nō significatiua illud ē significatiuū rōne ptis significatiue. ¶ Scdo aggregatū ex itentiōe ⁊ distributōe affirª. vt li oīs hō significat pcise illud qd intētio significat igit p idez sic ē de aggregato ex intētione ⁊ distributione negatiua pz ꝓña: ⁊ añs silr q: li oīs hō in significādo oēm hoiez significat pcise hoiem. ¶ Tertio oē ptuz istj⁹ tu es nō hō est terminus infinitus: sz li nō hō non ē terius ifinitus igit li nō hō nō est ptuz istj⁹: ꝓña pz cū maiori ⁊ minori probat. q: si iste terius nō hō est ifinit⁹ igit est nō finit⁹. igit nō est finitus: ꝓñs flm. vt pz ⁊ pª ꝓña silr p scdaz rlaz. tertia vo p ꝓñtez in q̄ insisto q̄re ⁊c. ¶ Quarto arguit sic. dato ꝙ li non hō sit ptuz istj⁹ seqt a pari ꝙ pt eē subm. pbat: ista infinitatio a pte pti nō est nisi qdā modus itelligēdi sz q̄lem modū intelligēdi intellect⁹ pōt facere a pte pti. talē vel ꝓsilez pōt facere a pte subi igit talem infinitationē pt facere a pte subi. ¶ Et ꝓsilr q: vtus ifinitatiōis istj⁹ teriat a pte pti ad li hō. sz q̄litercūq̄ teriat a pte pti talr teriari pt a pte subi ex quo intellect⁹ ē liber igit li nō hō pt esse subz: Sz pbo qd nō: q: si eēt subm maxime videret isto mō nō hō currit sz hᵒ est flm: q: li nō tenet ibidē pure negatiue ⁊ sinca⁽ᶜ⁾ negās vbuz ꝑncipale vt ī primo capto dicebat. ex quo pcedit totam propōnem: Silr igit ista negatio non est ps subiecti. ¶ Ad hec rñdet ad pᵐ negādo ꝓñaz: q: p idē posset pbari ꝙ iste terius iniustus non significat iniustū q: componit ex itentiōe significatiua ⁊ actu nō significatiuo īmo ꝓñter: nec iste terius ifinit⁹ significat infinitū: nec li īdiuisibile significat indisibile ⁊ sic de alijs q̄ oīa sē falsa. ⁊ tūc ad filez: dico pᵒ ꝙ nō oē corpus cui⁹ vna ps ē alba ⁊ alia nō alba ē albū hoc pz de corpe cui⁹ vna maxima medietas ē alba ⁊ alia nigra. Dico scdo ꝙ si adhuc aliqd tale corpus eēt album eēt albuz rōne ptis albe sz rōne albedinis ifo: mātis maiorez ptē subi denoiatiōis ⁊ sic pz ꝙ nō ē silitudo. ¶ Ad 2ᵐ nego ꝓñaz: ⁊ si q̄rit cā diuersitatis. Dico ꝙ cā diuersitatis est nā: vñ alterj⁹ nature ē signū vle affirᵐ: ⁊ alterius signū negatiuū. affirᵐ. n. cū intētione significat idē pcise cū intētione: Sz negatiunz cū eadē significat oppositū itentiōis: ⁊ lz ꝓcedā ꝙ li oīs hō significat pcise oēz hoiem. ⁊ li hō silr. nō tñ dico ꝙ li hō significat ꝑmarie oēz hoiem nec li oīs hō significat ꝑmarie hoiez: sz li oīs hō significat pᵒ oēm hoiem ⁊ li hō hoiez. ¶ Si tñ q̄rit nūqd li nō hō significat hoiem dico ꝙ sic: sic li hō albus significat oēm hoiem. nō tñ pᵒ. sz secūdarie. vñ li nō hō significat pᵒ nō hoiez ⁊ scdarie oēm hoiez: sic li hō alb⁹ significat pᵒ hoiez albū ⁊ secūdariū oēz hoiem ⁊ oē albū. ¶ Ad 3ᵐ ꝓcedo ꝙ iste terius nō hō est infinit⁹: q: idē est apd me iste terius nō hō est ifinit⁹. ⁊ iste terius nō hō est terius ifinit⁹: sic idē ē dicere iste hō est albus: ⁊ iste hō est hō alb⁹: iste hō ē iniust⁹: ⁊ iste hō est hō iniustus. Et tūc ad arᵐ. iste terius nō hō est ifinitus. igit ē nō finitus. nego ꝓñaz: nec arguit per scdam rlam: q: iste terius ifinit⁹ nō est terius ꝑuatiu⁹ cū nō dicat ꝑuationē aliquaz sz est terius ita positiuus sic li finit⁹ vt ibidē dicebat. ¶ Et si querit nūqd li non hō sit terius infinitās dico ꝙ ñ q: tūc opporteret alterā negationē ꝑcedere. Dicēdo. tu es nullus nō hō: vel sic nullus nō hō ē gramatic⁹: ⁊ tūc li nō hō infinitat in isto terio nullus nō hō sic li hō in isto terio ñ hō. Et nō seqt: iste terius nō hō est ifinit⁹ igit ifinitat. Ad B. n. ꝙ aliqs terius sit ifinitus sufficit aggregatio terī finiti. Cū negatiōe infinitāte. Sz ad hoc ꝙ aliqs terius infinitet reqrit ipz p negationes ifinitātē deteriari ī ista ppōne tu es nō hō li nō hō est terius infinit⁹ ⁊ li hō infinitat sz nō li non hō vt dictum est quare ⁊c. ¶ Ad quartum dico ꝙ sicut li non homo potest esse ptuz ita ⁊ subiectum sed non

isto mõ nõ hõ currit: ſz isto mõ aliqs nõ hõ currit: nullus nõ hõ disputat: sic ẽt li ois hõ nõ põt esse subm dõo ois ſz bñ sic aliqs ois hõ currit vel sic nihil omnis homo currit. ¶ Contra istaz rñsionem arguit sic. nã data ista rñsione sequitur ista 2°. deus ẽ ens: ⁊ ds non ẽ ens: dato ꝙ li nõ solum terietur ad hoc vbũ est: ⁊ ꝙ hoc sit pole arguit: ⁊ capio istã ꝓpõnez: de⁹ nõ est. tũc pz ꝙ negatio teriat ad hoc vbũ est: pono g°. ꝙ itellect⁹ isti ꝓpõni attribuat istũ terinz ens manẽte eadẽ rõne negatiõis: tũc arguit sic. De⁹ nõ ẽ asin⁹ ⁊ ois asinus ẽ ens igit ds nõ ẽ ens: pz ꝓña ab iferiori ad snũ supius nõ distributũ cũ debito me°. ¶ Rñdet negãdo ꝓñaz tãq̃ impolez ⁊ nego ꝙ vtus negationis possit teriari ad illõ vbuz ẽ in illa ꝓpõne ds nõ ẽ ens: Et tũc ad ꝓbationẽ: dico ꝙ i ista ds nõ est: negatio teriat ad li ẽ cũ sit finis ꝓpõis tñ si itellect⁹ aliqs attribueret illi vbo est illum terinz ens apte post ñ possz facere ꝙ negatõ teriaret so^m ad illõ vbuz ẽ imo imediate ei⁹ vtus diffũderet sup istuz terium ens: ⁊ cũ dr intellectus est liber potest negare istũ terium ens ⁊ non negare. Concedo q: libere preponit vel postponit ipz negatiõi: sz postq̃z posuit ipz post nõ pt facẽ quin neget ab eodẽ: sic alias dicebã intellect⁹ ẽ liber facẽ li luz teriuz hõ eẽ subm vel ptum. vt hõ ẽ al' vel al' ẽ hõ: sed postq̃z itellect⁹ talẽ fecerit ꝓpõem hõ est al' nõ pt facẽ gn li hõ sit subm ⁊ li aial ptum quare ⁊c.

Quarta regula ⁊ vltia inoꝛdie est ista: a negatiua de pto finito ad affir^am de pto ifinito cuz debito me° ẽ bonũ arg^m: pbat q: dato opposito seqt duo ꝗdicto^a eẽ sil' vã. pbat: nã si aliq̃ tal' ꝓña nõ vz sit g° ista. h° a. nõ ẽ b. ⁊ hoc a. ẽ igit. hoc a. ẽ nõ b. ⁊ sit añs vez: ⁊ ꝓñs flm. Tunc si ista ẽ falsa h° a ẽ nõ b. igit hec ẽ vã hoc a ẽ b. pz ꝓña: q: ꝗdicto^a incõplexa nõ flificant de eodẽ: tũc sic ꝗ ẽ vã hoc a ẽ b. ⁊ hec sil'r h° a. nõ ẽ b. ⁊ hec sẽ duo ꝗdictoria iter se ꝗdicẽtia igit. Et sic pz ꝙ rla ẽ vã. ¶ Añ vl'r seqt tu nõ es asin⁹ ⁊ tu es igit tu es nõ asin⁹. Tu nõ es chy^a: ⁊ tu es igit. tu es nõ chy^a. Et notant dr cũ debito me°. q: sine me° nõ vz ar^m. vñ nõ seqt. Chy^a. nõ est hõ igit chy^a ẽ nõ hõ: añs ẽ vez ⁊ ꝓñs flm. vt satis pz: Et lz adhuc argueret cũ ꝓstãtia subi dũmõ nõ arguat cũ debito me° coꝛrñdẽte negatiue ꝓpõi ꝓducte i maioꝛi ꝓña nõ vz. vñ nõ seqt: hec aia vel hec itelligẽtia nõ ẽ hoies ⁊ hec aia vel itelligẽtia est igit hec aia vel itelligẽtia ẽ nõ hoies: añs. n. ẽ vez ⁊ ꝓñs falsuz: q: ex ipo seqt: ꝙ hec aia vel hec itelligẽtia ẽ aliq̃ ꝙ ẽ falsuz. Ad iferendũ g° illa ꝗ aia vel ꝗ itelligẽtia ẽ nõ hoies dz sumi ꝑ me° hec aia vel hec itelligẽtia ẽ aliq̃ q̃ flã ẽ ita ꝙ sic in negatiua ptur terius ds plãli ita i maioꝛi pri dz terius trãseẽdens i plãli nũero. ¶ Itẽ hec ꝓña nõ vz: isti⁹ nõ ẽ asin⁹ ⁊ hoc ẽ igit isti⁹ ẽ nõ asin⁹: dõo vnũ pũctuz i vtraq̃z pmissa: tũc pz ꝙ añs ẽ vez ⁊ ꝓñs flm: q: ex ipso seqt ꝙ istius ẽ aliqd qõ ẽ falsuz: sz bñ seqt cũ tali me° isti⁹ nõ ẽ asinus ⁊ isti⁹ ẽ aliqd igit isti⁹ ẽ nõ asinus: ꝓña ẽ bona sz maioꝛ ẽ falsa: ita ꝙ sic i maioꝛi subiciebat terius obliqu⁹ ita i maioꝛi fieri dz. ¶ Itẽ nõ seqt ds nõ ẽ isti⁹ ⁊ ds ẽ igit ds ẽ nõ isti⁹: añs. n. ẽ vez ⁊ ꝓñs flz quocũq̃z deducto: q: ex ipo seqt ꝙ de⁹ ẽ alicui⁹ qõ ẽ flm: sz bñ seqt ds nõ est isti⁹ ⁊ ẽ alicui⁹ igit ds ẽ nõ isti⁹: ꝓña ẽ bona: sz maioꝛ ẽ falsa: q̃ recte debitũ medũ est: q: sic in maioꝛi ptur terius obliqu⁹ ita i maioꝛi debz eẽ. ¶ Itẽ nõ seqt hoc instãs nõ fuit homo ⁊ hoc istãs est igit hoc istãs fuit nõ hõ: añs. n. ẽ vez ⁊ ꝓñs flm: cũ ex ipo seqtur hoc istãs fuisse: Ad inferẽdũ g° tale ꝓñs regrit tal' maioꝛ vel tale me^m: hoc istãs fuit: q: sic maioꝛ fuit de pteri to ita ⁊ maioꝛ dz eẽ: q̃ ita falsa ẽ sic ꝓclo. Sil'r de futuro nõ seqt hoc instãs nõ erit instãs: ⁊ hoc istãs ẽ. igit hoc instãs erit nõ instãs sz regrit tal' maioꝛ: ⁊ h° instans erit sinonyma in vbo ꝓncipali cũ vbo maioꝛis: ⁊ hoc dico sumẽdo vbuz substãtiuũ pñtis vel futuri tpis ita discrete sicut de pñti: q: vbi sumeret resolubil'r ⁊ mediate sufficeret p^m medium sz tũc diceret ꝓñaz nõ valere: cũ nõ ꝓcludat ꝓpõ de pto ifinito. isti⁹. n. hoc instãs fuit nõ hõ ptuz nõ ẽ li nõ hõ sz implicite ẽ li pterit⁹ nõ hõ: q nõ ẽ terius ifinit⁹: sz bñ ꝑs ei⁹ infinitat. iõ bñ seqt: hoc instãs nõ fuit hõ ⁊ hoc instãs ẽ igit hoc istãs ẽ nõ pterit⁹ hõ: ⁊ isto° nõ poterit vificari añs sine ꝓñte ⁊ ꝑ hũc modũ potest ꝓñter dici ad illã de futuro.

¶ Ex hoc pz tales ꝓñas nõ valere. Tu nõ desinis esse asinus ⁊ es igitur desinis eẽ nõ asin⁹. Tu nõ icipis comedere ferrũ: tu nõ scis istũ eẽ hoiez: ⁊ scis istum eẽ igit scis istũ eẽ non hoiez: hoc nõ est lignũ albũ ⁊ hoc ẽ igit hoc ẽ lignũ nõ albuz. Nulla illaꝝ regulaꝝ millitat ꝗ regulã: q: in nulla ipsaꝝ ꝓcludit affir^a de pto ifinito. ¶ Ex p° añte seqt ꝙ tu es nõ desinẽs eẽ asin⁹. Ex 2° seqt: ꝙ tu es nõ icipiẽs comedere ferrũ. Ex tertio seqt: ꝙ tu es nõ sciẽs istũ eẽ hoiem. Ex q̃rto seqt ꝙ hoc ẽ nõ lignũ albũ. Et isto° ꝓcludẽdo nõ poterit poni añs deponẽdo ꝓñs. ¶ Notandũ tñ ꝙ lz ista ꝓña ⁊ ꝓsil'is sit bona. tu nõ curris ⁊ tu es igit tu es nõ currẽs. non tñ arguit ꝑ rla: q: non arguit a negatiua de pto finito ad aliquã affir^am: cũ debito medio: q: ista tu nõ curris nõ est de pto finito nec infinito: cũ nõ hẽat ptuz: sufficit tñ ꝙ iplicite hẽat ptũ exñs terius finit⁹ ⁊ sic iplicite arguit ꝑ regulã sic supius sepissime dicebat. ¶ Ex hac rla põt ⁊ alia coꝛelarie itroduci ꝙ a negatiua ds pto ifinito ad affir^am de pto finito ẽ bona ꝓña. Seqt. n. vl'r. tu nõ es nõ asin⁹ ⁊ tu es igit tu es asin⁹: aliqs hõ nõ est nõ chy^a ⁊ aliqs hõ est igit aliqs hõ est chy^a: ⁊ sic de alijs ẽ dõm dũmõ arguat cũ debito me°. põt. n. circa hãc regulã totiẽs falsificari medium quotiens est superius determinatum.

Contra regulaz ꝓncipalẽ arguit sic. hec ꝓña nõ, vz nõ oẽ al' ẽ hõ ⁊ oẽ al' ẽ igit oẽ aial ẽ nõ hõ ⁊ hic arguit ꝑ regl'az g° regl'a fl'a: pz ꝓña: ⁊ añs pbat: q: añs ẽ vez ⁊ ꝓñs. Cũ ex ipo seqtur ꝙ ois hõ est nõ hõ qõ ẽ ipole. ¶ Secõo arguit sic: nõ seqt: tu nõ es chy^am eẽ. ⁊ tu es igit tu es nõ chy^am eẽ. ⁊ hic arguit ꝑ regulã igit: ꝙ ꝓña nõ vz pbo: nã añs ẽ vez ⁊ ꝓñs flm: ꝙ añs sit vez satis pz ⁊ ꝙ ꝓñs sit flm pbat: q: seqt tu es nõ chy^am eẽ igitur tu es nullã chy^am eẽ: pz ꝓña ab vno ꝓuertibili ad reliquuz ⁊ ꝓñs ẽ flm igit ⁊ añs: ꝙ ꝓñs sit falsuz: pbat: q: sequit. tu es nullã chy^am eẽ. igit aliqd ẽ nullã chym̃erã esse: ꝓñs ẽ impole vt pbabo i tractatu de vitate ⁊ flitate ꝓpõnuz igit ⁊ añs: ⁊ ꝓña pz. ab iferiori ad suũ supius affirmatiue: ¶ Tertio arguit sic: ista ꝓña nõ vz: aliq̃ ꝓpõ non est vã cui⁹ ꝗdicto^m ẽ flm: ⁊ hic arguit ꝑ regulã igit: ꝙ ꝓña ñ vz: pbo: nã añs ẽ vez ⁊ ꝓñs flm igit: ꝙ añs sit vez pz intuẽti ꝑ maioꝛi ⁊ maioꝛ pbat: q: si nõ det oppo^m: vz ois ꝑ põ est vã cui⁹ ꝗdicto^m ẽ falsuz. ⁊ pbat ipz eẽ flm: q: seqt ois ꝓpõ ẽ vã cui⁹ ꝗdicto^m ẽ flm: sz ois ꝓpõ falsa est ꝓpõ igit ois ꝓpõ falsa ẽ vã cui⁹ ꝗdicto^m ẽ falsuz ꝓ° icludit ꝗdictionẽ igit altera ꝑmissaꝝ ẽ falsa: nõ maioꝛ g° maioꝛ q̃ est ꝗdictoria negatiue de pto finito ꝓncipal'r pbãde. Sz iã pbo ꝙ ꝓñs sit flm: q: seqt aliq̃ ꝓpõ est nõ vã cui⁹ ꝗdicto^m est flm igit aliq̃ ꝓpõ ẽ falsa cui⁹ ꝗdicto^m ẽ falsuz ꝓñs ipole igitur ⁊ añs ⁊ ꝓña pz q: nõ vez ⁊ flm ꝓuertunt. ¶ Ad hec rñdet. Ad p^m nego ꝓñaz: nec arguit ꝑ regulã: q: regula nõ ponit ꝙ ex negatiua illa cũ debito medio seqtur q̃cũq̃z affir^a sz solũ coꝛrñdẽs affir^a: mõ pz ꝙ hec ꝓpõ nõ oẽ al' est hõ nõ est vlis sz indefinita vel ꝓticularis negatiua: ex q̃ cũ suo medio nõ dz iferri ꝗ vlis affir^a. oẽ aial ẽ nõ hõ sz ꝗ indefinita aial ẽ nõ hõ vel ꝗ ꝓticularis aliqõ aial ẽ nõ hõ q̃z q̃lz ẽ ita vã sic añs. ¶ Nota tñ si argueret sic aliqs hõ nõ currit: ⁊ ois hõ ẽ igit aliqs hõ est nõ currẽs: ꝓña nõ vz: q: posito ꝙ nullus masculus hõ sit: añs ẽ vez ⁊ ꝓñs falsuz: ⁊ h° ꝓtingit ꝑ falsificationẽ medij cui⁹ subz amplius supponit q̃z in maioꝛi. Dz igit sic argui aliqs hõ non currit: ⁊ aliqs hõ est igit. ꝓña ẽ bona: sz maioꝛ ẽ negãda in casu isto. ¶ Ad 2^m nego ꝓñaz: nec arguit ꝑ regulã: q: ille terius chy^am eẽ nõ est terius finit⁹ nec ifinitus sz ẽ vna oꝛo ifinitiua vel sibi equalẽs: ⁊ dato adhuc ꝙ sit terius finit⁹. nõ tñ seqt ꝙ ꝓña sit bona: q: regula ñ itelligit de talib⁹ teris finitis sumptis large ꝑ oꝛone vbali vel depẽdẽtib⁹ ab ipsa: sz ꝑ teris finitis cathegoꝛematicis vl' sil'ib⁹ ñ depẽdẽtib⁹ ab ipa vt hõ al' lapis ⁊ sic de alijs. ¶ Ad 3^m ꝓcedo illã ꝓñaz: aliq̃ ꝓpõ nõ est vã cui⁹ ꝗdictoꝛiũ ẽ falsuz ⁊ aliq̃ ꝓpõ ẽ igit aliq̃ ꝓpõ est nõ vã cui⁹ ꝗdicto^m est falsuz: ⁊ ꝓcedo añs ⁊ ꝓñs: ⁊ tũc ad ar^m: aliq̃ ꝓpõ est nõ vã cui⁹ ꝗdicto^m est flm igit aliq̃ ꝓpõ ẽ flã cui⁹ ꝗdicto^m ẽ flm: nego ꝓñaz: ⁊ ad pbationẽ dico ꝙ non veruz ⁊ falsum ꝓuertuntur non tamen conuertuntur vez cuius ꝗdictoꝛiuz ẽ falsuz ⁊ falsum cuius ꝗdictoꝛiũ est

falsuz. ppea bñ sequtur: aliq̃ ppō est nō va igit aliq̃ propō est falsa: ⁊ eē. vñ in sili nō vz ꝓsilis modus: vz hec q̃litas ē non intēsa cuius altera ps est remissa. ergo hec q̃litas est remissa cuius altera ps est remissa demrando vna caliditatē sumaz fm se ⁊ qōlibet sui pz ꝓñs esse falsuz ⁊ añs vex: qr hec ē falsa hec q̃litas est intēsa: cuius vna ps est remissa cū duo ꝗdictoria incōplexa nō falsificent de eodē. ista ꝓña nō valet: ⁊ tñ non intēsum ⁊ remissuz dū supponunt respectu q̃litatis ꝓuertunt: Sequtur. n. hec q̃litas ē non intēsa igitur hec q̃litas ē remissa ⁊ eē. hec ꝓña est bona: ⁊ nō p̄ma pp causam dictam quare ⁊c.

Amplius contra regulā p̄ncipalē arguit sic ista ꝓña nō vz: necio tu non es asinus ⁊ tu es. igit necio tu es nō asinus ⁊ hic arguitur per regulaz igit regula falsa. q̄ ista ꝓña nō vz ꝓbatur. nā añs est verū ⁊ ꝓñs falsuz igitur. Q añs sit vex ꝓbat. sequtur tu non es asinus ⁊ ipse est te esse asinū igitur necio tu nō es asinus. pz ꝓña ab exponētibus ad expositum ⁊ q̄ ꝓñs sit falsum pz. qr ꝓtingēter tu es nō asinus igitur nō necio: añs ꝓbat. ꝓtingent tu es igit ꝓtingēter tu es nō asinus. ¶ Scdo arguitur sic. ista ꝓña non vz. omis hō aial non est. ⁊ omis hō est igit omis hō est nō aial ⁊ hic arguit p regulaz igitur: q̄ ꝓña nō vz pz qr añs est vex ⁊ ꝓñs falsum. ¶ Tertio arguitur sic. isti nō sunt homies dñdo homem ⁊ asinū ⁊ isti sunt igitur sunt nō homies igitur: q̄ ꝓña nō vz probat qr añs est verū ⁊ ꝓñs falsum ⁊ q̄ añs sit vex pro minori pz ⁊ maior: silr: qr suū oppositū est falsuz: qr ex ipso seqt vtrūq̄ istorum est non hō q̄ est ō pom. ¶ Ad primū nego ꝓñaz: nec arguit p regulā qr deficit debitū medium. dz. n. ꝓsilis deteriatio addi in maiori ⁊ in minori. vz necio tu es: isto mō ꝓña eēt bona. ¶ Ad 2m nego ꝓñam: nec arguit p regulā qr intellectus regule ē q̄ a negatiua dēpto distributo si fuerit capax distributiōis cuz suo medio seq̃tur affirmatiua de ḣto infinito mō sic non est i proposito. Quia in ista omis hō aial non est: p̄tum nō distribuit sed stat ꝓfuse tm̄: vel breuius dicat: qr a negatiua de ꝓsueto mō loq̃ndi cum suo debito medio seqt affirmatiua: sed sic non est in ꝓposito cū negatio p̄tum seq̃tur. ¶ Ad 3m ꝓcedo ꝓñam: nego añs p p̄ma parte vz q̄ isti nō sunt homies: qr sequtur isti non sunt homies igit vterq̄ istorū non est hō. ꝓñs est falsuz: ⁊ pz ꝓña qr de pñti sine terio distrahēte ꝓuertunt li isti ⁊ li vterq̄: ⁊ tunc ad arm: oppositū istius ē falsuz igit illud ē vex: nego ꝓñaz qr duo opposita se hñtia cōtrarie vel p modum ꝗriorum sunt sil falsa: sicut ista tm̄ hō est aial tm̄ hō non est aial: ambe sunt sil false ⁊ opponunt nec ꝗrie nec ꝗdictorie sz p modū ꝗriorum ꝓspiciendo ad duas exponētes formalr ꝗriantes. ¶ Consilr dico de istis isti sunt homies isti nō sunt homies q̃ opponunt non ꝗrie nec ꝗdictorie sz p modū ꝗriorum pp equipolētes earuz q̃ formalr ꝗriant: vz vterq̄ istorum est hō vterq̄ istorum non est hō: ⁊ sic quelz istarum est falsa. ita ⁊ q̃lz aliarum. ¶ Et si q̃rit de ꝗdictorio istius isti nō sunt homies: dico q̄ non p̄t formalr dari nisi p negationē prepositā: dōo nō isti non sunt homies: q̃ affirmatiua est equalens huic vni istorum nō est hō: ⁊ ꝗdictoriuz istius isti sunt homies dz dari p negationē prepositā: dōo nō isti sunt homies: q̃ negatiua est equipolens isti vnus istorum non ē hō que va est in casu isto: ⁊ alia silr vnus istorum ē hō: igit iste sunt sil false isti sunt homies ⁊ isti nō sunt homies q̃re ⁊c. ¶ Unuz aliud arm ꝗ istam regulā solet fieri ⁊ ē istud: tu non es a. ⁊ es igit tu es nō a. q̄ ꝓña non vz: ꝓbat: ⁊ pono q̄ a. ꝓuertat cuz isto terio asinus ⁊ li non a. cum illo terio capra. isto posito añs est vex vt pz ⁊ ꝓñs est sim. q̄ ꝓbat: qr sequtur. tu es nō a. igit tu es capra: pz ꝓña ab vno ꝓuertibili ad reliquū ⁊ ꝓñs ē sim igit ⁊ añs. Et qñ proponit ista ꝓña. tu nō es a. ⁊ tu es igitur tu es nō a. q̃ritur nūqd p̄tum ꝓñter sit terius infinitus istius termini a. vel terius a. ꝓuertibilis cum isto terio capra vel alr se hñs. Si p̄mo mō ꝓcedo ꝓñaz ⁊ ꝓñs ⁊ tunc ad arm. Tu es nō a. igit tu es capra. negat ꝓña nec arguitur ab vno ꝓuertibili ad reliquū: qr li nō a. sumptū infinite ad istū terium a. nō ꝓuertit cuz isto terio capra. sz vni alius terius nō a ꝓsilis illi: Si aūt sit terius ꝓuertibilis cum isto terio capra sic nō arguit per regulā: nec iste terius non a. est terius infinitus sz ē vnus terius p̄cise significās capraz: sz ille terius q̄ est ꝗdictorium incōplexuz istius termini a. nō solū significat capraz imo oē illud qd non ē asinus: sicut ⁊ ille terius nō asinus: ⁊ sic pz q̄ nec istud arm nec aliqd alid posset hāc regulaz veridice improbare. quare ⁊c.

Tertia diuisio principalis cathegorice propositionis cathegoricarum q̃dam ē vlis q̃dam pticularis q̃daz infinita ⁊ q̃daz singularis nō p̄gnans. ¶ Propō vlis ē illa in q̃ subicitur terius cōis solo signo vli determiatus vel plurib⁹ eidē equalentibus exñte vel exñtib⁹ aliqd ipsi⁹. ¶ Particle hui⁹ descriptōis declarant. dr. n. p̄mo subicit: qr rōne p̄ti non hz q̃ztitas ꝓpōnis attendi. lz eni p̄tuz distribuatur nūq̃z rōne eiusdē dicet q̃zta sz solum rōne subi. ¶ Scdo dr non p̄gnās: qr si in ꝓpōne aliq̃ subiceret terius p̄gnans mediāte signo vli non diceret vlis ꝓpō. sz nullius q̃ztitatis sicut pz in istis nō infinitū est. oē infinitū est: nō sp fuit hō: non nemo disputat. oē nemo legit. ⁊ sic de alijs in qbus subicit terius cōis signo vli determinatus. ⁊ tñ nō sunt alicuius q̃ztitatis: sic nec sue ꝗdictorie cuz subiciat terius p̄gnans certū est q̄ li infinitū est terius cōis cū sit ex sui nā de plibus diuisiz p̄dicabil ⁊ vificabil: vt hō corpus ē infinitū ista linea est infinita deus ē infinitus: ⁊ sic de alijs. silr li sp. vt deus sp fuit: celuz sp fuit: intelligētie sp fuere. ēt li nemo est terius cōis. qr de plurib⁹ verificat. vt hos ē nemo: asinus ē nemo. Et sic de alijs infinitis q̄ sūt termini p̄gnātes cōes ⁊ non cathegorematici: vt in p̄ma pte capli de sp declarabat. ¶ Itez dr non p̄gnans ⁊ nō terminus cathegorematicus qr ēt teri potentiales vel māles faciūt ꝓpōnez vlez. vt oē a. est b. ⁊ oē li hō est terius. Uocō terios potētiales vel māles terios mālr supponentes de hoc q̃re in p̄mo ca. p̄me ptis. ¶ Tertio ponit ista pticula solo signo vli determiatus: qr si in ꝓpōne aliqua subiceretur terius cathegorematic⁹ seu nō p̄gnās determiatus p signū vle ex vna pte ⁊ ex alia p aliud signū nō deberet vocari ꝓpō vlis sz poti⁹ nullius q̃ztitatis: sic dōo icipit omis hō eē: li hō est subz ⁊ stat ꝓfuse ⁊ distributiue rōne signi vlis. iō determiat p signū vle: ⁊ qr sub eo nō ꝓtigit descēdere. iō stat imobilr rōne isti⁹ vbi icipit ⁊ p ꝓñs ab eodē determiat qr g⁰ibidē subicit terius cathegorematic⁹ determiat⁹ p duo signa diuisim. iō non dr ista ꝓpō vlis sz nullius q̃ztitatis. ¶ Silr dōo necio omis hō est aial. hic subicit terius li hō cathegorematic⁹ signo vli determiat⁹. ⁊ tñ nō ē vlis qr determinat p signa duo diuisim. li omis distribuit ⁊ li necio imobilitat ipediēdo descēsuz. ¶ Itez in hac ꝓpōne nō tm̄ hō currit subicit terius cōis signo vli negatiuo determiat⁹: qr p ipz distribuit. ⁊ tñ non ē vlis sz nulli⁹ q̃ztitatis rōne alteri⁹ signi exclusiui determiantis p imobilitationē istū terium hō suū ipediēdo descēsuz. ¶ Itē in q̃lz hax ꝓpōnum omis hō p̄ter sor. currit. nullus hō p̄ter sor. currit subicit terius cōis distributiue determiat⁹ p signū vle affirm vel negatiuū. Et tñ nulla istarum ē vlis sz nulli⁹ q̃ztitatis. s. pp aliō signū determinās vz dictionē exceptiuā imobilitantez subz ipm p̄nando descēsuz ⁊ sic ꝓñter in qbuscūq̄ alijs p ordinē dicatur. Sz de talib⁹ omis hō est aial. nullus hō ē aial nō est dubium q̄ sunt vlēs cū in q̃libz earum subiciat terius cōis cathegorematic⁹ solo signo vli determiatus. ¶ Dicebat exñte vl exñtibus aliqd ipsi⁹ referēdo li ipsius ad ꝓpōnez qr aliq̃ ē ꝓpō i q̃ subicit terius cathegorematic⁹ solo sig⁰ vli determiat⁹ ⁊ tñ nō ē vlis. vñ in ista. omis hō ē alr ē suū p̄iacēs qd ē ps ipi⁹ vz hō ē alr q̃ ē idefinita. ⁊ tñ i ea subicit terius cathegorematic⁹ sig⁰ vli determiat⁹: qr idē ē subz vlis ⁊ sue p̄iacētis: si g⁰ subz vlis determiat p sigm vle apl ⁊ subz p̄iacētis: sz i h⁰ ē diuersitas. nā subz vlis determiat p aliqd isti⁹ vlis sz subz p̄iacētis ñ determiat p aliqd ipi⁹ p̄iacētis: qr sigm vle ē ps toti⁹ ꝓpōnis vlis ⁊ ñ ē ps p̄iacētis. Ex quo seqt q̄ idē terius stat determiate ⁊ ꝓfuse ⁊ distributiue: qr subz p̄iacētis stat determiate. ⁊ subz vlis stat ꝓfuse distributiue nec h⁰ ē icōueniens respcū diuīsorum puta vlis ⁊ p̄iacentis. ¶ Silr idem stat determiate ⁊ ꝓfuse tantum qr in predicta propōne li aial prout est p̄tum vnius infinite stat determiate: ⁊ ꝓfuse distributiue put est p̄tuz vlis ꝓpōnis. ¶ Eodē modo ē dōz de alijs vlibus in quibus

subiciuntur suba deteriata per plura signa. vt omis hō non currit. ¶ Ultimo dī vel plibus eiusdem equivalentibus pp negationes equivalētes affirmationi ⁊ alia plura signa vlla vni equivalentia. Unde dicendo. non nullus hō non currit. hec prop̄o est vlis affirmativa ⁊ ibidem subicit iste terminus hō distributus ⁊ deteriatus non p primū signū q: sic negaret istū terium hō quod est falsū imo affirmat nec et p ico m: q: tunc negatio distribueret teriuz precedē tem. Melius ē ergo dicere q̄ p ambo sil' distribuitur iste terius hō. ⁊ q̄ iste due negationes equalent huic affirmationi qlibet. Et sic dicetur. q̄ illa est vlis nō pp hoc q̄ sbi subiciat terius cōis signo vli deteriatus sed signis vlibus collective sumptis subordinatis in mēte vni signo affirmativo distributo. ¶ Consilr dico in ista. qlibet hō nō currit. q̄ illa ē vlis negativa: ⁊ q̄ ibi subicit distributive li hō nō rōne istius termini qlibet. q: de sui nā est affirmativa nec rōne negationis subseqntis pp cām dictaz sed rōne ambo ruz signoꝝ equivalentiū huic signo negativo nullus in hac propōne nullus hō currit. ¶ Eodē mō de ista. nō hō non currit. q̄ ē vlis affirmativa. cuius subm distribuit. nō per aliquaz illaꝝ negationū: q: sic negaret ſz p ambas sil' equivalentes huic signo omis: in hac propōne omis homo currit. ¶ Uñ non dico q̄ in hac ꝓpōne. non hō non currit. vl' in in hac. nullus hō non currit. iste due negationes seipsas destruunt: q: si sic ēt esset: nihil negarēt: nec aliqd affirmarent nec aliqd distribuerēt postq̄ eēnt destructe: ſz dico q̄ sunt tales nāe q̄ cū ambe se directe repiunt sup aliquē terium imobilitant ipm: sicut hic nullus hō non currit. li currens stat ꝛfuse tm̄. eo q̄ ille negationes directe repiūt se sup illū terium currēs cuz q̄libet eaꝝ sibi p̄ponat: ⁊ hoc idē est in ista. nō nullus hō currit: ſz qñ tales due negationes reperiūt se ad aliquē teriuz non directe: ſz vna directe: ⁊ altera reflexe ꝛfundūt istuz teriuz ꝛfuse ⁊ distributive. sicut hic nullus hō non currit. p̄ma negatio directe cadit: ⁊ scda reflexe. ió iste terius hō stat mobilr. Ideo qñ sic se inveniūt dī q̄ vna ipedit vim alterius ⁊ ecōtra: ⁊ nō q̄ se ipsas destruant: ſz talr alternatim se ipediūt q̄ nulla de p se exercet vim suaz sed q̄libet illaꝝ de p accñs. i. cuz iuvamēto: ⁊ ambe sil' de p se: nō negando aliqd ſz affirmādo vel mobilitando aut imobilitādo: cuz ambe incōiuncte sint talis nature. ¶ Oppositū dico de signo vli affirmativo ⁊ negativo q̄ ambo sil' in propōne hnt suuz offiū exercere nūq̄ affirmare ſz negare: ⁊ cuz directe inveniunt sup subz ⁊ p̄tuz subz imobilitant copulā negant. ⁊ p̄tum distribuūt: sic hic non omne aial est hō. li aial stat deteriate: copula est negatur ⁊ li hō negative distribuit. Si aūt indirecte repiunt se sup subm ⁊ directe sup p̄tuz vtrūq̄ istoꝝ distribuūt ⁊ copulaz negāt: sicut hic qlibet hō non ē asinus tam li hō q̄z li asinus stat ꝛfuse ⁊ distributive nō p aliquod istoꝝ divisiz ſz p ambo cōiunctim: vñ ambo signa directe cadūt super p̄tuz ſz nō ambo sup subm imo soluz p̄muz. vbi āt ambo signa se repiant sup subm ⁊ p̄tum ⁊ copulā ⁊ nō ambo di recte cadant sup p̄tum: ſz vnū indirecte ⁊ reliquū directe subm itez stat mobilr: ⁊ p̄tum imobilr. vt omis hō aial non est. li hō stat ꝛfuse distributive. ⁊ li aial ꝛfuse tm̄. ita q̄ nūq̄z dicat vnuz signū brevim ⁊ reliquuz nō: vel q̄ vnuz alterū destruat ſz bñ ambo se talr impediunt q̄ divisim nō exercēt virtutez suā sed solū ꝛiūctim. ¶ Itē si fuerint tres negatiōes repte cuz vbo principali: q̄rum q̄lz se sola alijs ablatis esset sufficiēs negare vbuz p̄ncipale Quaꝝ due directe cadunt sup subm ⁊ reliq̄ indirecte: ⁊ oēs sup copulā ⁊ p̄tuz nulla eaꝝ aliqd agit: ſz tres sil' imobilitant subm negant copulā ⁊ distribuunt p̄tuz: sicut hic nō nullus hō nō est asinus. li hō stat deteriate ⁊ li asin' ꝛfuse distributive. ¶ Si sup p̄tuz tertia negatio directe nō caderet vbi nō esset aliud ipedimentū p̄tum staret imobilr: sicut hic nō nullus hō aial nō est. li aial stat deteriate. ¶ Et si hoc nō placet dicas q̄ due p̄me negationes se ipediunt: ⁊ vltra istuz terium hō p̄cedere virtualr nō pñt. ¶ Et tertia negatio ipediens remanet agens cū illis negatiōibus p̄cedentib': sicut si extraponeret ⁊ loco eaꝝ poneret li aliqs cui ambe equalent dicēdo aliqs hō non ē aial: vel aliqs hō aial non est. Uñ qñcūq̄z negatio vel signū vlē affirmativū independens ē nequaq̄z vim hz sup terium p̄cedentez nec directe nec indirecte cadit sup eodē ſz solū super terium subseqntem. ¶ Et si dicet in hac ꝓpōne nō nullus hō oē aial non est. quō stat li hō ⁊ li aial. dico q̄ li hō stat deteriate rōne illaꝝ duaꝝ negationuz se ipedientiuz. ⁊ li aial stat ꝛfuse ⁊ distributive rōne illorum duoꝝ signoꝝ ⁊ non rōne alicui' de per se cū quilibet eoꝝ dependens sit ab alio: ⁊ vnū directe cadat sup istuz terium aial ⁊ aliud indirecte: sicut p̄us dicebat. ¶ Et q̄ ista propō. non nullus hō oē aial non est ē pticularis negativa ꝛuertibil' cū ista. aliqs hō nullū aial ē ita q̄ ista duo nō nullus equalent illi signo aliquis ⁊ ista oē non eqpolent isti signo nullum ⁊c. ¶ Itē si fuerint tria signa duo negativa cū interpōne affirmativi precedentia copulaz p̄ncipalē ita q̄ quodlz illoꝝ de per se sumptū determinaret vbum p̄ncipale non bñt negare mobilitare imo nihil plus exercet q̄z exerceret signū cui equipolet illa tria si eoꝝ locorum poneret. verbi gra dicēdo. non qlz hō nō currit. Ista propō affirmativa est in q̄ terini eodez modo supponūt sicut in ista aliqs hō currit q̄ est sua equalens: ⁊ la. n. tria signa talr se impediunt q̄ nec ꝛiunctim nec divisim mobilitāt vel negant ſz equalet illi terio aliqs. Et notāter dico ita q̄ quodlz illoꝝ p se sumptū deteriaret verbuz p̄ncipale pp negationes cathegorematice vl infinite sūptas q̄ si p se sumerent non deteriarent copulaz principalem. ¶ Unde sic dicēdo non qlibet hō qui nō currit movetur ista ē negativa pticularis ⁊ subz imobilitat. p̄tuz vo implicituz mobilitatur nō obstante q̄ sint due negationes q: secunda nihil facit ad ꝓpo^m meuz. ¶ Silr dicēdo nō vidēs oēm hoiem non est aial. subm stat mobilr ⁊ p̄tum imobiliter vt supius declarau nō obstante q̄ signuz vlē affirmativū iterponat. cathegorematice. n. ⁊ nō sincathegorematice sumeret si p se poneret: dicēdo vidēs oēz hoiez ē aial. ¶ Ex hijs seqtur. q̄ in ista ꝓpōne tu non es omis hō. li hō imobilitat: ⁊ non p negationē nec p distributionē affirmativaz: ſz p ambo signa sil'. ¶ Silr tu non differs ab asino li asino ꝛfundit confuse tm̄ non p negationē nec p nām alietatis sed per ambo signa ꝛiunctim. ¶ Itē tu differs ab omi hoie li hoie in vtroq̄z stat ꝛfuse tm̄ nō rōne alicuius signoruz divisim ſz amboꝝ sil'. ¶ Silr dicat in alijs tu es aliud ab omi hoie tu non es aliud ab hoie tu es ita fortis sicut omis hō: tu nō es ita fortis sicut aliqs hō. tu es fortior omi hoie. tu nō es fortior leone. tu es fortissimus omiuz hoium. tu nō es fortissimus hoiuz: ⁊ sic de infinitis vbi dz dici terminū cathegorematicum cōfundi confuse tm̄ non rōne alicuius signi p̄cedentis divisim ſz amboꝝ ꝛiunctim quare ⁊c.

Sed hic dubitat circa p̄dicta: nūqd sicut duo signa negativa vel tria se impediūt: ⁊ sil'r affirmativa cum negativis ita signa affirmativa sil'. ¶ Ad istud dī q̄ signa affirmativa sunt duplicia. q̄dam vlia ⁊ exponibilia p duas exponentes sicut omis qlibet vterq̄z qualislibet q̄z tuslz: ⁊ sic de alijs. Quedā sūt signa affirmativa distributiva non vlia: q̄ non pñt cāre ꝓpōnem vlem vt dictiones iste differt aliud nō idē: positivus cōparabilr sumptus: cōparativus ⁊ suplativus. Dico ergo q̄ p̄ma signa affirmativa distributiva se ipedire non pñt q: ꝛiunctionez amboꝝ incongruitas nō p̄mittit. hec. n. est incōgrua. Omis qlibet hō currit: ⁊ ꝗ silr qlibet vterq̄z istoꝝ currit. Sz hec nō est incōgrua nō nullus hō currit: nec ista nō qlibet hō disputat ⁊ sic de alijs. ió signa affirmativa vlia distributiva non se ipediunt sic negativa sil' ⁊ affirmativa cū negativis. Dicēdo. n. omis hō est omis hō taz p̄mus q̄z scōs hō stat ꝛfuse distributive rōne sui signi. Silr oē vidēs oēm hoiez ē aial li hoiez stat ꝛfuse distributive lz sup ipz cadat signuz primū ⁊ principale. ¶ Cōcludo ergo q̄ ista signa p̄dicta sunt talis nature q̄ se ipedire non pñt. ¶ Alia signa distributiva q̄ vlia nō sunt ſz exponibilia p tres exponētes tam cū affirmativis q̄z cuz negativis ipedint. vt tu nō es aliō ab asino. tu es fortior omni homine ⁊ sic de alijs vt exemplificatum est supra.

Iterum est vnuz dubiuz. Dicebat. n. supius q̄ in ista ꝓpōne nullus homo non

est animal li animal stat confuse tm̃ ⁊ in ista non nullus hõ est aĩal li hõ stat determinate quare plus in vna stat determinate q̃z confuse tm̃ vel econtra. ¶ Dicitur q̃ ista duo signa quecũq̃z fuerint exercent idem offm̃ q̃ exerceret signũ cui equiualeret cum igit̃ in ista nullus hõ nõ currit ista signa equiualent illi termino qlibet. Ideo ita confundunt sicut faceret li quilibet si p̃tialr̃ poneretur: sed q: in ista nõ nullus hõ currit ista duo signa conuertibilr̃ ad istuz signũ aliquis se hn̄t: ideo ita ĩmobilitant determinate sicut faceret li aliquis: dicẽdo aliq̃s hõ currit vel si non ĩmobilitaret aliquo mõ sed precise restringeret. ¶ Cõsilr̃ facerẽt ⁊ alia signa predicta: De alijs aũt non est dubium: vbi est ꝯiunctio negationis cum signo distributiuo non vli aut affirmationis cuz eodẽ: dummõ aliud non impediat terminus sequens ambo continue stant ꝯfuse tm̃. vt tu non differs ab hoie vel tu differs ab oi hoie vt sepius dictum est.

Contra ista dicta arguitur probando: q̃ nulle due negationes equiualẽt vni affirmationi ad istũ intellectum q̃ ex ista nullus hõ non est asinus non sequit q̃ quilz hõ est asinus: probatur. ipsa est propõ cathegorica cuius p̃tum diuiditur a subo igitur ipa est negatiua: ꝯña probat̃: q: dato q̃ non sit bona hoc est pro tanto q: p̃tuz diuidit̃ a subo per duos actus diuidẽdi: quorum vnus destruit reliquuz: vt cõiter dicit̃. Contra sit vnus actus diuidendi a. ⁊ alter b. Tunc si vnus istorum actuum destruit reliquum sit igitur q̃ a. destruit b. q̃ro tũc aut a. impedit b. ne diuidat p̃tum a subo vl̃ non. si nõ. igit̃ non destruit b. eo q̃ adhuc exercet suam operationẽ sicut prius: si ĩpedit sequtur q̃ ista est mer̃ negatiua eo q̃ p̃tum negatur a subo per vnum actum soluz. ¶ Secundo a negatio non negat b. negationẽ: nec diuidit negationẽ ab intẽtione: probatur. Intellectus non põt componere negationez cũ intentione: nec actum cõponendi mediante actu cõponendi: sed solũ ista que põt componere mediante actu cõponendi põt diuidere mediante actu diuidendi ⁊ econtra. ergo intellectus non põt diuidere mediante actu diuidendi negationez ab intentione: ꝯña pz. ⁊ añs ex hoc q̃ sicut actus distribuendi est illud mediãte quo intellectus distribuit intentionẽ. sic actus diuidendi ⁊ actus cõponendi sunt talia mediãtibus q̃bus itellectus cõponit ⁊ diuidit intentiones. igit̃ sicut actus distribuendi non põt distribui: nec actꝰ diuidẽdi diuidi. ¶ Tertio dato q̃ tales duo actꝰ equiualeant vni affirmationi tunc talis cathegorica vel ponit vel non ponit: si nõ ponit est negatiua si igit̃ ponit est affirmatiua. ¶ Quarto sequtur q̃ stat aliquaz propõnem cathegoricã esse: que nec est affirmatiua nec negatiua: probatur. dato q̃ esset vnus intellectus infinite virtutis q̃ poneret infinitas negationes vni cathegorice: tunc illa propõ cathegorica cõposita ex oibus illis negationibus ⁊ residuis terminis nõ esset affirmatiua nec negatiua: q: ibi essent tot negationes quot p̃nt esse. ¶ Quinto duo actus affirmandi nõ possunt equalere vni actui negandi igitur a pari nec econtra. ¶ Sexto. ista propõ. nõ hõ non est asinus. est cathegorica ⁊ nõ affirmatiua igitur negatiua: minor probat̃. ⁊ pono q̃ tu habeas istã in mente tua que sit a. tunc sic. in a. propõne non fit compõ pti. cum subo eo q̃ ibi non est aliquis actus cõponendi. igitur a. non est propõ affirmatiua: pz ꝯña. ⁊ añs probat̃. nã deducta vna negatiõe ceteris paribus a manentibus non manet ibi aliq̃s actus componendi: ⁊ q̃ ꝯñs nõ est ibi aliq̃s talis actus. tz ꝯña ⁊ añs probatur. q: deducta negatione ⁊c̃. manet ibi solũ propõ negatiua ⁊ nullius negatiue est aliq̃s actus componẽdi tãq̃z verbum principale. igitur ⁊c̃. ¶ Propter hec argumenta ⁊ sillia concedit vnus valens q̃ nõ sequtur. nullus homo non est asinus igit̃ quilibet hõ est asinus: q: añs est negatiuum ⁊ ꝯñs affirmatiuũ. imo pro ꝯclusione ponit q̃ nulle due negationes: equiualent vni affirmationi. ⁊ cõtra se arguit sic: sequit̃ non nullus hõ currit. ergo aliq̃s hõ currit ꝯña bona q: oppoᵐ ꝯñtis repugnat añcedenti ⁊ ꝯñs est affirmatiuuz. ergo ⁊ añs ⁊ per ꝯñs due negationes equiualent vni affirmationi. ¶ Ad istud rñdet concedẽdo illã valere ꝯñam: dicendo q̃ ista: non nullus hõ currit. subordinatur isti mentali aliq̃s hõ currit: ⁊ non subordinat̃ alicui propõni in qua ponũtur due negationes: ⁊ lz in hoc q̃ vltimo dicit verum dicit: tm̃ in verbis in principio includit ꝯdictionẽ: sequit̃ ista ꝯña mẽtalis seu vocal̃ẽ bona p eũ: ⁊ ꝯñs est affirmatiuũ: igitur ⁊ añs ⁊ in añte ponunt̃ due negationes. igit̃ ille equiualẽt vni affirmationi: ⁊ si sic due negationes equiualent vni affirmationi quod ẽ oppoᵐ sue cõclusionis. ¶ Secũdo arguit ꝯ se sic: ꝯdictoriũ istius nullus hõ currit est istud nõ nullus hõ currit q: nõ est verius ꝯdicere q̃z preponere negationem toti: ⁊ ista est negatiua: nullus hõ currit. ergo ꝶ est falsa nõ nullus hõ currit: patet ꝯña: q: nõ est possibile duo ꝯdictoria esse simul negatiua. ¶ Ad istud rñdet q̃ quo ad vocez nõ est verius dare cõtradictoriuz. non tm̃ quo ad intellectum vm̃ negatiue mentali nõ est dandũ ꝯdictoriũ p negationez prepositã sed p affirmatiuã. ¶ Item hoc bn̄ dictuz est sed adhuc non est rñsuz ad argumentũ quod meo indicio ꝯcludit. ipse. n. cõcedit q̃ in voce ista sunt cõtradictoria. nullus hõ est asinus ⁊ non nullus hõ est asinus ſz prima est negatiua. igit̃ ⁊ secunda erit affirmatiua. cuius oppositũ ponit. Si ergo illa est affirmatiua ⁊ ibidẽ sunt due negationes. igit̃ due negationes equiualent vni affirmationi qõ̃ est oppositũ cõclusionis sue. ¶ Similr̃ hec mentalis est affirmatiua: aliquis hõ est asinus ⁊ hec nõ nullus hõ est asinus subordinat̃ illi igitur hec est affirmatiua: pz ꝯña. apud itelligentes q̃d est subordinatio. Non. n. vt̃ possibile: q̃ vna negatiua vocalis vel scripta subordinat̃ affirmatiue: q: tunc ex negatiua seq̃retur affirmatiua qõ̃ est ꝯtra ipz. ¶ Rñdeo igit̃ alr̃ tenendo sniam prioreꝫ. Q: due negationes equiualẽt vni affirmationi ⁊ q̃ ꝶ nullus hõ non est asinus est affirmatiua vlis: ⁊ hec nõ nullus hõ est asinus est affirmatiua particularis: ⁊ tũc ad argumẽta. ¶ Ad p̃mũ nego q̃ in aliq̃ istaꝝ ptũm diuidit̃ a subo. imo ptũm cõponit̃ cum subo: nũq̃z eniz est diuisio in voce vel in scripto nisi copula neget̃ qua negata sil̃cũ negatione diuidit ptũm a subo modo in nulla istaꝝ negatur copula principalis cũ vtrobiq̃z duo signa vni signo affirmatiuo equipolleãt ⁊ sic nõ est diuisio: sed compositio: Ulterius nõ dico q̃ talia signa se destruant: sed bn̄ se impediunt. Et ꝯcedo q̃ a. impedit b. ita ecõtra intantũ q̃ neutra istaꝝ emittere põt suã vim negationis supra copulam. Et hec q̃ dico intelligo in voce vel in scripto q: bn̄ scio q̃ in mente non p̃nt se talia ĩpedire cum tot negatiões equiualentes vni signo sil̃in vna propõne esse nõ possunt. Intellectus. n. non facit p̃ plura q̃ facere põt p̃ pauciora. ¶ Ad scõm: quo probat̃. q̃ a. negatio neget̃ a b. negatione nec diuidit negationem ab intentione ꝯcedo totum processuz istius argumẽti. nũq̃z tm̃ sequtr̃ quin illa sit affirmatiua: nullus hõ non est asinus ⁊ sic est solutũ tertium argumentũ. ¶ Ad q̃rtuz. cum inferet̃ q̃ stat aliquã cathegoricã esse ⁊ non esse affirmatiuã nec negatiuam: nego ꝯñam: et tunc ad argumentũ: dico q̃ si esset vnus intellectus infinite virtutis attribuens vni cathegorice infinitas negationes q̃ postmodũ aliud enuntiationẽ compositaz ex illis oibus non eẽt rñdenduz: q: nugatio esset: imo non esset propõ: ⁊ non solũ est hoc veruz de infinitis negationibus. Ueruz ãt de finitis. Um̃ si vni proponeret̃ nõ non nullus hõ nõ non currit non est rñdendũ ad ipsaz: cuz non sit propõ: ſz enuntiatio nugatoria pp ꝯiunctionẽ immediatam pluriuz siliuz similr̃ ex eadez pte propõnis: ſz dicẽdo non nullus hõ currit hic non est nugatio eo q̃ lz ambe negationes sint immediate. non tm̃ sunt sil̃es in voce neq̃z in scripto cũ prima negatio sit negatio trãscendens ⁊ scõa non q̃re ⁊c̃. ¶ Ad quartum nego illã ꝯñam: duo actus affirmandi nõ p̃nt equiualere vni negationi. igit̃ nec ecõtra: nec est sil̃itudo. ¶ Et si q̃ritur causa diuersitatis dr̃ q̃ est sola nã illoꝝ. ¶ Ad sextũ dico q̃ hec non hõ non est asinus est affirmatiua: ⁊ tũc ad poᵐ q̃ tu hẽas ipsaz in mẽte tua: nego casum: q: in mente non p̃t esse aliq̃ talis: ſz hec est in mẽte cui ista subordinat̃. oĩs homo est asinus. Dimisso igit̃ casu q̃ sit in mẽte: si sit a. in voce vel in scripto dico q̃ in a. fit ꝯpositio subi cũ ptõ mediante copula principali q̃ est actus cõponendi vocal̃. Et vbi p̃ma negatio amoueret̃ vl̃ scõa. quecũq̃z maneret

foret independēs: Et non habendo impedimenta virtutē sua negationis ad copulā diffunderet: ⁊ sic negaret verbū principale vel copulaz q negata simul cū negatione ptuz diuideret a subo: ⁊ p ꝓñs nomē assumeret negatiue ppōis.

Sequitur ꝓñter alias descriptiones propositionum in genere per tractare ⁊ p° de particulari. Unde particularis propō est illa in q̄ subicitur terius non pregnans solo signo particulari deteriatus vel pluribus eidē equivalentibus vel saltim ipm inferentibus existente vel existentibus aliqd ipsius: vt aliquis hō currit: aliqd al' monetur: particule huius descriptionis declarātur. Dicitur.n.primo non pregnans pp cām dictam in alio capto vnde neutra illaz aliquod infinitum est: aliqs nemo est asinus: est particularis q: lz subiciatur terius cōis signo particulari deteriat°: nō tñ terius cathegorematicus aut potētialis sed terius pgnans qui vtrobiqz supponit deteriate ⁊ sub eo ꝓtingit descendere. Et propō cuius est pars terius probabilis est inferibil' per duo demñstiua. Segtur.n.hō est asinus ⁊ hoc est aliquis nemo igitur aliqs nemo est asinus. hoc est ⁊ hoc est aliqd infinitum ergo aliqd infinitum est. Ita q̄ hmōi propōnes in quibus subicitur terius pregnans deteriatus solo signo particulari sunt probāde sicut ⁊ alie indefinite vel pticulares. ¶ Secdo dr solo signo particulari deteriatus: q: si tale subz cathegorematicū deteriaret non solum per signū particulare sed p aliō propō particularis non esset sed forte nullius quātitatis: sicut in istis incipit aliquis hō esse: necessario: aliquod al' est: contingenter aliquis hō non currit: ⁊ sic de alijs infinitis que nō sunt alicuius q̄titatis lz subiciatur terius cathegorematicus signo pticulari deteriatus. ¶ Tertio dr vel pluribus eidez equivalentibus q: stat aliquam propōnez particularem esse in q̄ subicit terius cathegorematic° sine signo particulari deteriatus sicut hic: non nullus hō est asinus: sz sufficit q̄ iste due negationes equivaleant: isti signo particulari: aliquis: ipa tota propō.n.subordinatur. huic aliquis hō est asinus. ¶ Quarto dr vel saltim ipm inferentibus: q: dōo nō quilibet hō est asinus illa propō est particularis negatiua ⁊ tñ non subicit terius cathegorematicus solo signo particulari deteriatus: nec pluribus eidez equalentibus: q: illa duo signa non quilibet non subordinatur alicui actui particulari q: tunc nonnullus ⁊ non quilibet equipolent: ⁊ sic hec ꝓña foret bona non quilibet hō est asinus ergo non nullus hō est asinus: quod est falsum: cuz ex necessario non sequatur impole: sed ista duo signa quorum negatio affirmationi ponitur equivalet duobus signis pticulari ⁊ negatiōi quorū negatio signo particulari ⁊ suo subo postponit. ¶ Vel pōt verius dici q̄ in hac propōne: non quilibet hō est asinus deteriatur li hō non ab aliquo illoruz signoz precedētium nec ab eisdem coniunctim sed ab illis simul cum verbo principali que qdem tria subordinantur in mente duobus actibus: quorum vnus est signuz particulare reliqu° vero est actus diuidendi subm a pto existens verbū principale distribuens ptum ⁊ non subm deteriatum a tali signo. ¶ Similiter dōo non quilz hō omne al' est: hic sunt tria signa cum vna copula que quattuor sil' subordinantur tribus actibus quoz duo sunt signa particularia reliquus vero est actus aie diuidens inter extrema particulariter solum neutrū distribuendo vz aliquis hō aliquod al' nō est. ¶ Quinto dr existente vel existentibus aliquid ipsius referendo relatiuum ad propōnem particularem: q: non sequtur hec ē vna propō in q̄ subicit terius cathegorematicus solo signo particulari deteriatus igitur ipsa est particularis nam assignata ista aliquis hō est al' preiacens eius est vna indefinita videlz hō est aial: in q̄ subicitur terminus cathegorematicus pz ⁊ q̄ deterietur signo particulari probat: idē est subm particularis ⁊ preiacentis indefinite: sed subz particularis deteriatur signo particulari igitur ⁊ subm preiacentis. ⁊ sic pz q̄ añs est verū: ⁊ q̄ ꝓñs sit falsum pz: q: preiacens istius particularis est indefinita solum: ad cōcludendum ergo illud ꝓñs opz sumere in añte q̄ illud subm deteriatur solo signo particulari existente aliqd ipsius. mō hoc est falsum de preiacente particularis eo q̄ signuz particulare non est pars eius sed bene totius particularis. Cō similiter est dōm in particularibus in quibus subiciuntur suba deteriata per duo signa: vt nonnullus hō currit: ⁊ sic de alijs infinitis quare ⁊c.

Propositio indefinita ē illa in qua subicit terminus cōis non pregnans nullo signo nec signis deteriatus existente vel existentibus aliqd ipsius. ¶ Particule istius descriptionis declarantur. Dicit enim primo terius cōis non pregnās pp tales propōnes. abeterno fuit instans. Semp homo fuit que nō sunt indefinite nec alicuius quantitatis eo q̄ non subiciuntur terminī notati: sed termini cōis pregnantes qui a nullo determinātur. ¶ Secdo dr nullo signo: q: propōnes in quibus subiciuntur teri determinati per aliqua signa existētia partes earum vel sunt vles vel particulares vel singulares vl' saltim nullius quantitatis: sicut exclusiue ⁊ exceptiue. Dicitur tertio nec signis: q: aliqua ē propō cuius nullo signo deteriatur subm: ⁊ tñ non est indefinita: sicut pz de ista nō nullus hō currit que est particularis: ⁊ de ista quilibet hō non est asinus que est vl'is. ¶ Dicitur quarto existente vl' existentibus aliqd ipsius: q: vt pluries dictuz est aliqua est propō indefinita cuius subm deteriatur signo vel signis nō quidem existente vel existentibus aliqd ipsius indefinite: sed vnius alterius vt superius exemplificatū est. hec ergo hō currit vel al' mouetur: est vera indefinita: q: hz oēs cōdictiones requisitas ad esse propōnem indefinitam. ibi.n. subicitur terius cathegorematicus sine signo: ⁊ sine signis existente vel existentibus aliquid ipsius q̄re ⁊c. ¶ Propositio singularis ē illa in qua subicitur terius discretus sine signo immediate aut terius cathegorematicus solo pronoie demñstiuo deteriatus existente aliquid ipsius: exemplum primi ego sum hō: tu es hō: iste est hō. Exemplum secundi iste hō currit. hoc al' mouetur. Dico.n. primo sine signo immediate q: aliqua est propō nullius quantitatis in qua subicitur terius discretus: vt necessario tu non es asinus. Tantū tu es homo ⁊ sic de alijs que nō sunt alicuius quantitatis: q: suba imobilitātur p terios precedentes. nō enim immobilitantur q: faciunt eos stare deteriate vel cōfuse tñ aut q: impediunt eorum descensum. cum nullum istorum sit pole de lege cōi: sz immobilitant talia suba ipsa suspendendo a propria denotatione: eo q̄ nulla earū rōne termini discreti singularis vocatur: sed vna modalis ⁊ reliqua exclusiua. ¶ Per ħ pz secunda particula q: ponitur solo pronoie demñstiuo deteriatus eo q̄ iste: incipit iste hō esse: desinit hoc al' moueri nō sunt alicuius quātitatis. ¶ Dicitur vltimo existente aliquid ipsius: pp ea que dicta sunt. naz in ista propōne. iste hō currit. preiacens est ista. homo currit que est indefinita. ⁊ tñ subm eius est terius cathegorematicus cōis solo pro noie demñstiuo deteriatus. Ex quo idē est subz preiacentis ⁊ ipsi° singularis. non tñ illud subm preiacentis deteriatur per aliquid istius: sz alterius vz cuius est pars. ¶ Ex quo pz q̄ sicut in ista. oīs hō currit. li hō est subm ⁊ non li oīs hō: ⁊ in ista aliquod al' mouetur. li al' est subm ⁊ nō li aliquod al'. Ita in ista iste hō disputat subicit li hō ⁊ non li iste hō. ¶ Itez segtur q̄ hec ptio iste homo est homo nec est directa nec indirecta: q: ē eiusdem de se ipso vel conuertibilis de conuertibili. ¶ Item segtur q̄ cuiuslibet vl'is singularium. suba sunt ita termini cōes ⁊ pro tot suppositis sicut subz vl'is: pz hec ꝓña p ablationem signi demñstiui. ¶ Item sequitur q̄ istaz duarū. hō currit ⁊ iste hō currit. suba sunt conuertibilia ⁊ ceterū sunt paria ⁊ tñ iste propōnes non conuertunt: pz q: suba illa non supponunt precise pro eisdem sicut in alijs pz. Ut quilz hō est hō masculus. ⁊ oīs hō est hō masculus.

Sed circa predicta dubitat. Et primo de quātitate istius: isti currunt. Dico q̄ est singularis: q: ibi subicit terius discretus sine signo aliquo: ⁊ lz iste terius isti sit de pluribus verificabilis nō tñ sequitur q̄ sit terius cōis q: de illis est verificabilis coniunctim ⁊ nūqz diuisim sicut iste terius hō vel aial. ¶ Secdo dubitatur de quantitate istius. Omnes isti currunt. Dico q̄

est vlis non obstãte ꝙ subiciatur terius discretus. Subici
tur.n.terminus cathegorematicus signo vli determiatus
fm oẽs particulas requisitas igitur est vlis ⁊ subm simili
ter stat confuse ⁊ distributiue pro illis pro qbus cõiunctiz
supponit. ¶ Ex quo pz ꝙ terius discretus stat confuse ⁊
distributiue. ⁊ per ꝓñs non ois terminus discretus discre
te supponit. ⁊ non sequiẽ iste conuertuntur: isti currunt: ⁊
oẽs isti curi unt: ⁊ suba ambo sunt termini discreti igiẽ am
bo discrete supponunt: per idẽ.n.posset probari ꝙ in istis
homo est ⁊ ois homo est ambo suba supponũt deteriate
q: ille propõnes conuertunt. ⁊ suba sunt termini cões igi
tur ⁊c. hec ꝓña non vz igitur nec prima. ¶ Tertio dubi
tatur de quantitate istius vtrũq; istorum currit: dico ꝙ est
vlis q: ibi subicitur terius cathegorematicus solo signo vli
deteriatus vz li istorum. similiter ista alter istorum currit ẽ
particularis: non obstante ꝙ non subiciatur terius cõmu
nis sed discretus. ¶ Ex quo pz ꝙ aliqua est propõ singu
laris numeri ⁊ tñ eius subm est numeri pluralis pz de q̃li
bet istarum vterq; istorum currit: alter istorum mouetur
vbi li istorum subicitur in vna stans confuse ⁊ distributiue
in reliqua deteriate ratione signi particularis deteriantis.
¶ Quarto dubitat de quantitate istarum nullo hoie cur
rẽte tu es asinus: neutrum oculuz hñdo tu potes videre:
sine aure tu potes audire ⁊ sic de cõsimilibus. rñdetur: ꝙ
nulla istaruz est alicuius quantitatis: nõ obstante ꝙ in qua
libet istax subicitur terminus discretus: q: tale per signuz
precedens immobilitatur nõ.n.immobilitatur aliquod isto
rum subꝝ per moduz deteriationis super determina
bili sicut immobilitatur ptuz vlis affirmatiue aut subm ex
clusiue positiue vel terminus cõis ratione signi particula
ris pro nois demfatiui: sed immobilitatur p modum pro
bationis precedentis terium discretum rõne cuius terius
singularis a sua propria denoiatione suspendit. Cum ergo
dr: nullo homine currente tu es asinus subicit ille terius:
tu: ꝙ precedit signum vz ablatiuus ꝓñe vel concomitãtie
ratione cuius tota propõ probari dz per causas veritatis
denoiatas a signo condictionis tpis vel causalitatis: ita ꝙ
quelibet talis propõ est inferibil' vel per condictionalez vl'
per tpalem: aut causalem vt cõiter dr. sequitur.n.formali
ter dum nullus hõ currit tu es asinus. ergo nullo homine
currente tu es asinus. Sz nullus hõ currit tu es asinus igi
tur nullo hoie currente tu es asinus: ita ꝙ a quolibet istox
antecedentium ad istaz cathegoricam de ablatiuo ꝓñe est
bona ꝓña ⁊ non econtra. vnde non sequitur: magistro le
gente scholares proficiũt. igitur si magister legit scholares
proficiunt: añs enizz est vex ⁊ ꝓñs falsum. probatur: ⁊ po
no ꝙ magister legat ⁊ scholares proficiant. tunc pz ꝙ añs
est verum: q: dum magister legit scholares proficiunt: ⁊
ꝙ ꝓñs sit falsum pz: q: est vna condictionalis cuius oppo
situm ꝓñtis stat cum añte: ⁊ lz a tali cathegorica ad nullaz
istarum causax veritatis sit bonum arg^{m}. tñ concludendo
disiunctiuam factaz ex illis tribus est satis bona ꝓña. ita ꝙ
bene seqtur magistro legente scholares proficiunt. ergo si
magister legit scholares proficiunt vel dum magister legit
scholares proficiunt: aut q: magister legit scholares profi
ciunt. Vbi ergo in disiunctiua ista vel consimili reperiatur
vna pars vera ⁊ propõ continens illam. vera erit. Et vbi
oẽs partes sunt false. ⁊ ipsa falsa est. Propterea hec ẽ fal
sa nullo hoie currente tu es asinus: q: quelibet istax est fal
sa. si nullus hõ currit tu es asinus: duz nullus hõ currit tu
es asinus: q: nullus hõ currit tu es asinus: vt satis intuenti
pz. ¶ Et si arguat probando ꝙ suum ꝗdictorium est fal
sum vz aliquo hoie currente tu es asinus pp eandem cãz
q: quelibet istax est falsa: si aliquis hõ currit tu es asinus ⁊
sic de alijs. ¶ Respondet ꝙ illud non est suum ꝗdictoriũ
cum vtrobiq; verbũ principale affirmat: sed istud est suũ
ꝗdictoriuz non nullo hoie currente tu es asinus: que vera
est q: significat non esse veruz ꝙ nullo hoie currente tu es
asinus'que vera est. ¶ Et si arguitur sic. nõ nullo hoie cur
rente tu es asinus igitur aliquo hoie currente tu es asinus
pz ꝓña. q: nõ nullo ⁊ aliquo eqpolent p ea que dicta sunt.
Dicitur ꝙ non equipolent nisi quodlibet illox seorsuz pos
sit in copulam principalem modo ß est falsum de li nullo
eo ꝙ dõo nullo hoie currente tu es asinus signum vle ne
gatiuum solum mõ negat ablatiuum ꝓñe ⁊ non verbum
principale. Iterum si argueret sic non isto hoie currẽte tu
es asinus ⁊ non isto ⁊c. ⁊ sic de singulis ergo nullo homi
ne currente tu es asinus: negatur ꝓña: q: quelibet singulis
añtis vl'sumpta pro singuli est mere negatiua cuius oppo
situm est falsum ⁊ ꝓñs est affirmatiuum falsum. Verũ tñ
bene sequitur isto hoie non currente tu es asinus ⁊ isto: ⁊
sic de singulis igiẽ nullo homine currente tu es asinus: sed
quelibet pars añtis est falsa. vt pz discurrendo ad oẽs cãs
veritatis vz. si iste hõ non currit tu es asinus vel dum iste
hõ non currit tu es asinus aut q: iste hõ nõ currit tu es asi
nus. ¶ Consimiliter rñdetur ad secundã propõnem pro
positam vz neutrum oculuz habendo tu potes videre: ꝙ
non est alicuius quantitatis: non obstante ꝙ iaz subiciatur
terius discretus: q: immobilitat per terium priorem pri
mo probabilem rõne cuius ista propõ hz duas causas q̃
rum vna dat per explectiuam ⁊ reliqua per condictiona
lem vz q̃uis neutrum oculum hẽas tu potes videre: vel
si neutrum oculũ habes tu potes videre. Ex quax quali
bet diuisim sequit ꝙ neutrum oculum hñdo potes vide
re ⁊ non econtra. ¶ Vnde non sequit. neutrũ oculum ha
bendo antexps põt videre igitur neutrum oculum hz an
texps ⁊ ipse põt videre: antecedẽs est vex pp alteraz cau
sam veritatis. lz antexps nullum oculũ habeat põt videre
⁊ ꝓñs est falsum cum sit vna condictionalis falsa. ¶ Simi
liter concludendo alterã partem: non sequit. vz neutrum
oculum habendo tu non vides igitur q̃uis neutrũ oculuz
habeas tu non vides añs.n.est verum pp alteraz causam
veritatis si neutrum oculũ habes: tu non vides quod ẽ ve
rum: ⁊ ꝓñs est falsum. eo ꝙ asserit simul stare te non vide
re ⁊ te neutrũ oculum hre. quox quodlibet est falsuz. Cõ
cludendo tñ ex illa cathegorica disiunctiuaz factam ex illi'
cathegorice causis veritatis bene vz argumentum. Ita ꝙ
bene sequit neutrum oculum hñdo tu non vides igit q̃
uis neutrum oculum hẽas tu non vides si neutrũ oculuz
habes tu non vides. Ideo q: ß cõdictionalis est vera que
est vna cã veritatis: ⁊ propõ continens illam est vera. vbi
aũt quelibet istax esset falsa ⁊ propõ continens illas eẽt fal
sa. ¶ Propterea hec est falsa: neutrũ oculuz habendo tu
potes videre: q: quelibet istax est falsa. lz neutrum oculuz
habeas tu potes videre vel si neutrũ oculuz habes tu po
tes videre vt de se pz continue te demfando.

Contra hoc arguitur probando propõnem principalem esse verã sic: aliquẽ oculum non hñdo potes videre: ⁊ nullus est oculus quẽ non habendo tu potes videre ergo quẽlibet oculum non hñdo tu potes videre ⁊ per ꝓñs nullum oculũ habendo tu potes videre. ¶ Secundo neutrũ oculum hñs potes videre igiẽ neutrum oculuz hñdo potes videre. ꝓña pz: ⁊ añs probatur. q: lignum potes videre ⁊ lignuz est neu
trum oculum hñs igitur. ¶ Tertio aliquox oculorũ neu
trum hñs potes videre: demfatis oculis vnius canis igiẽ
Et si aliquox oculorum neutrum hñs potes videre sequi
tur ꝙ neutrũ oculum hñdo potes videre. ¶ Quarto neu
trum oculuz hñs potest aliquid videre: q: antexps potest
aliquid videre ⁊ antexps est neutrum oculum habens: q:
neutrũ oculum hz q: non est ergo. ¶ Quinto nullus ocu
lus requiriẽ ad hoc ꝙ tu videas igitur nullo oculo idiges
ad videndum ⁊ per ꝓñs neutrum oculuz habendo tu po
tes videre. ¶ Ad hoc respondet vt prius negando illam
neutrum oculum hñdo tu potes videre: ⁊ istam similiter
oẽm oculum non habendo tu potes videre: q: quelz sua
rum causax est falsa. hec.n.est falsa. Si oẽm oculum non
habes tu potes videre: eo ꝙ oppositũ ꝓñtis stat cuz añte:
⁊ hec similiter est falsa: licet omnem oculum non habeas
tu potes videre: q: asserit ista esse compossibilia: omnem
oculum non habes ⁊ tu potes videre quod est falsum nã
lz aliqñ fuerint compossibilia ⁊ simul vera non tñ amplius
sunt compossibilia. Et tunc ad argumentum nego ꝓñam:
q: ista propositio omnem oculum non habendo potes vi

dere non est vtis ideo nō dz exponi sed probari modo dicto. ¶ Ad secundum nego illam ꝓnam. neutrum oculum habens potes videre. igitur neutruz oculum habendo tu potes videre: q: ex negatiua non pregnante. non sequitur affirmatiua. Et ex alio añs est veruz sine consequente: sed admissa ꝓna nego antecedens: q: est vna vniuersalis negatiua cuius contradictoriū est falsum: vz aliquem oculū habendo potes videre: ⁊ tunc ad argumentū. hoc potes videre demonstrando lignum ⁊ hoc est neutrū oculum habens igitur. negatur ꝓna. per idez. n. posset probari ꝙ nullus deus est q: hoc est te demrato. ⁊ hoc est nullus deus igitur nullus deus est: nec arguitur a resoluentibus ad resolutum: q: consequens: cum sit vniuersalis negatiua non bz resolui sed ex illis premissis bene seqtur ꝙ aliquid. nullus deus est. Et ex prioribus sequitur ēt ꝙ aliquid neutrū oculum habens potes videre quare ⁊c. ¶ Et si queritur quare magis est illa vniuersalis neutrum oculū habendo tu potes videre q̄z iste neutrum oculū habens tu potes videre. Dico ꝙ prima non est vniuersalis q: verbum principale terminatur imediate ad istud gerūdium habendo. sed in secunda signum negatiuum determinat verbū principale. ¶ Ad tertium nego ꝓnam istam. Aliquorum oculorum neutrum habens potes videre igitur neutruz oculum habendo potes videre: sed bñ sequitur ergo habens neutrum oculum potes videre. ¶ Ad quartum nego ꝙ neutrum oculuz habens potest aliquid videre: ⁊ ad argumentum. antechristus potest aliqd videre. ⁊ antechristus est neutrum oculum habens: nego ꝓnam: propter causaz superius dictaz. Uerū tamen nego minorem: q: antechristus est neutrum oculū habens: q: ex ipsa sequitur ꝙ antechristus est: ⁊ non sequitur antechristus nō habet oculum igitur antechristus est non habens oculum. ¶ Ad 5^m nego istam ꝓnam. nullo oculo indiges ad videndum igitur neutrum oculū habendo tu potes videre: sed illud consequens petit tale añs: ad videndum non indiges oculo qō est falsuz immo ad videndū indiges oculo. ¶ Et si ex hoc concluditur ergo indiges oculo quo non indiges vel oculo quo indiges concedo consequens ⁊ consequentiaz pro qualibet parte sicut alias concessi ꝙ promitto tibi denariū quem tibi non promitto: ⁊ promitto tibi denariū quem tibi promitto: quia vtrobiq̄z relatiuum stat confuse tantum sicut suum antecedens quare. ¶ Ad tertiam propositionem propositam vz. sine aure potes audire restat respondere ⁊ dico ꝙ nullius ē quantitatis lz subiciatur terminus discretus: q: ipsum precedit terminus probabilis. ratione cuius terminus discretus suspenditur a sua propria denominatione b̄ ergo ꝓpositio. sine aure potes audire: sic probatur: sine ista aure potes audire: ⁊ sine ista potes audire: ⁊ sic de singlis igitur. ita ꝙ li aure stat confuse distributiue pro quacūq̄z aure affirmatiue ⁊ non negatiue: q: propositio ista affirmatiua est ⁊ non negatiua eo ꝙ li sine est signū affirmatiuum ⁊ non negatiuum lz includat negationem sicut etiam differt careo ⁊ huiusmodi que signa affirmatiua sunt lz includat negationē. Concedo ergo illam propositionez: sine aure potes audire posito ꝙ habeas duas bonas aures. q: quacūq̄z aure assignata. sine illa potes audire. nā sine dextera potes audire q: cum sinistra. ⁊ sine sinistra potes audire quia cū dextera vbi tamen nō haberes nisi vnicam aurem dicerem ꝙ non sine aure potes audire: quia sine illa quam habes non potes audire. Concedo ergo illa duo cuz aure potes audire ⁊ sine aure potes audire. que contradictoria non sunt: sed simul vera. ¶ Siquis tamen vellet istaruz bñe contradictoria preponat negationem toti sicut fit in alijs propositionibus nullius quātitatis. Non tamen dico ꝙ ista cum aure potes audire. non sit alicuius quantitatis immo est quarta sicut ista hominem possum videre vel ab homine tu differs in quarū prima subicitur li hominem ⁊ in secunda li homine ita in ista cuz aure potes audire subiectū est li aure ⁊ li tu inclusum tenet se ex parte predicati. ¶ Et si dicit: quanta est. dico ꝙ est indefinita nō obstante ꝙ subiciatur terminus cōmunis cum signo precedente: q: de tali signo non intellexit descriptio indefinite: sed solum de signo mobilitāte vel immobilitāte determinate vel confuse tantum ipsum subiectū. ¶ Et non miruz si est alicuius quantitatis: q: sibi correspondēt omnes propositiones existētes in figura sicut in alijs alicuius quātitatis contradictorium eius est illud. cū nulla aure potes audire: subalternum eius est cum omni aure potes audire: ⁊ sub contrariū est cum aure non potes audire ⁊ sua particularis conuertibilis est ista cū aliqua aure potes audire: ita ꝙ signuz debet mediare inter propositionē ⁊ casuale sicut in exemplo ab animali tu differs contradictoriuz est a nullo animali differs: subalternū ab omni animali differs: sub contrariū ab animali non differs: ⁊ particularis sua ab aliquo animali differs: sed sic nō potest dici de ista sine aure potes audire: quia si esset alicuius quātitatis vel vniuersalis vel indefinita particularis aut singularis non potest dici alio trium subsequentium modorū: nec etiaz primo modo: q: si est vniuersalis aut ergo affirmatiua vel negatiua: si affirmatiua sequitur duo cōtradictoria esse simul vera. s. sine aure potes audire: ⁊ cum aure nō potes audire: quia cum aure socij tui non potes audire: Si autē dicatur ꝙ est vniuersalis negatiua. iterum sequit. idem inconueniens: q: illa est vera sine aure potes audire ⁊ hec similiter cum aliqua aure potes audire. ¶ Et si dicit ꝙ illud est suuz cōtradictorium non sine aure potes audire: dicatur tunc cui particulari vel indefinite equiualet ex quo ē singularis numeri: ⁊ non videt ꝙ alicui alteri q̄z prime quare ⁊c. ¶ Et si arguitur contra dicta sic: Sine aure potes audire igitur tu potes audire sine aure: nego ꝓnaz: quia antecedens est propositio nullius quantitatis probabilis rōne illius termini sine ⁊ cōsequens est propositio singularis ex quo subicitur terminus discretus sine aliquo precedente que probari debet. ratione illius verbi potest officiatorie sicut illa cui equiualet possibile est te audire sine aure. ¶ Iterū si sic argueret. tu potes audire sine ista aure igit tu potes audire sine aure: negatur consequētia: quia arguitur respectu secūdi termini sed bene sequitur igitur sine aure potes audire. Cōsimiliter debet dici ad illam sine oculo potes videre: ⁊ tu potes videre sine oculo: concedo primā ⁊ nego secundam. concedo primam non esse alicuius quātitatis ⁊ secūdam esse singularem. ¶ Ulterius simul cum illa cum aure potes audire cōcedo ꝙ cum pede tu potes scribere ⁊ cum manu cantare. ⁊ cuz naso potes sagitare: sed nego ꝙ tu posses scribere cum pede vel ꝙ tu possis cantare cum manu: aut sagitare cum naso. prime enim vere sunt: quia continue propositio cū suo causali determinat istum terminum tu implicite vel explicite. alie autē false sunt: quia continue determinatur verbum adiectiuum per eosdē terminos ratiōe cuius determinatiōis propositiones significant ꝙ possibile est te facere hoc vel hoc principaliter mediate tali membro vel instrumento quod est falsum. ¶ Iteruz est dubium circa illam sine oculo potes videre vel istaz sine aure potes audire. Ex quo non sunt alicuius quantitatis: vtrum partes subiectoꝝ vel predicatorum sint li sine oculo vel sine aure dico ꝙ nec sunt suba nec predicata: nec copule: nec partes subiectorum: nec predicatoꝝ nec copularum: sed bene partes propositionuz: sicut etiā in ista omnis homo est animal. li omnis nec ē pars subiecti nec predicati nec copule nec subiectum nec predicatū nec copula sed bene pars totius propositionis. ¶ Similiter dico de ista neutrum oculum habendo tu potes videre. ꝙ li neutrum oculum habendo: nec est subiectū nec predicatum: nec copula: nec pars subiecti: nec predicati: nec copule: sed totius propositionis. ¶ Item in ista etiam. nullo homine currente tu es asinus. li nullo homine currente: nec ē subiectum nec predicatū nec copula: nec pars alicuius eorū sed totius propositionis. ¶ Ex hijs simul cum prioribus seqtur hanc nullius quantitatis esse: tantuz tu es homo eo ꝙ subicitur terminus discretus termino probabili precedente ratione dictionis exclusiue: ⁊ non solum illa non est alicuius quantitatis immo nec aliqua alia cuius subiectum determinatur per notam exclusionis: sicut ista tantum homo est animal. nam si ista est alicuius quantitatis igitur vniuer

salis particularis indefinita vel singularis: non vniuersalis
q: subiectũ non distribuitur nec particulariter q: nõ subici
tur terminus cõmunis signo particulari determinatus: nec
signis eidez equiualentibus vel inferentibus idem: nec ẽt
indefinita: quia subicitur terminus communis signo deter
minatus existente aliquid ipsius: nec etiaz singularis: quia
non subicitur terminus discretus: nec terminus cõmunis
cum pro nomine demõstratiuo. Si enim hec tantum homo
est animal esset indefinita sicut quidã dicunt sequitur ꝙ ali
qua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis ꝑ dua
demõstratiua pz de ista exclusiua. Item sequitur ꝙ aliqua in
definita est vera de p̃ñti in terminis subalibus de secundo
adiacente ⁊ tamen eius vniuersalis subalterna est falsa: pa
tet. nam hec est vera tantum ens est. ⁊ hec est falsa tantuz
omne ens est: quia aliud q̃z omne ens est: nam tu es. ⁊ tu
es aliud q̃z omne ens igitur. Et ꝙ hoc sequitur patet: quia
si hec est indefinita tantũ ens est igitur habet vniuersalem
sibi subalternam. ⁊ nõ videtur alia danda nisi ista tantum
omne ens est. ¶ Item sequit ꝙ duo contradictoria sunt si
mul falsa: nam ß est falsa tantũ homo non est animal: quia
ex ipsa sequitur ꝙ homo non est animal: quod est falsum:
⁊ hec similiter est falsa. tantuz omnis homo est animal: q:
aliud q̃z omnis homo ẽ animal: quia tu es aliud q̃z omnis
homo igitur. ¶ Et ꝙ ista sint contradictoria probatur: q:
vniuersalis affirmatiua ⁊ indefinita negatiua de consimili
subiecto predicato ⁊ copula terminis supponentibus pre
cise pro eisdem ⁊ opposito modo sunt contradictoria: sed
ista sic se habent igitur. ¶ Itẽ sequitur ꝙ duo contraria cũ
verbo de p̃ñti in terminis subalibus ⁊ in predicatione di
recta sunt simul falsa: probatur naz ista sunt simul falsa. tan
tum omne animal est suba ⁊ tantũ nulluz animal est suba.
Ex prima enim sequitur ꝙ nihil aliud ab omni animali est
suba: quod est falsum. Ex secunda sequitur ꝙ nullum ani
mal est suba quod est impossibile. Et ꝙ illa sint contraria
patet: quia vniuersalis affirmatiua ⁊ vniuersalis negatiua
de consueto modo loquendi de consimili subiecto predica
to ⁊ copula sunt cõtraria sed ista sunt hmõi igitur. ¶ Sed
forte diceret hic aliquis ꝙ nulla exclusiua est alterius quã
titatis q̃z indefinite ⁊ sic solueretur argumentuz de contra
rijs ⁊ cõtradictorijs ⁊ subalternis. ¶ Hec responsio satis
bene euacuaret argumenta facta sed non conclusiones ab
surdas sequentes. Sequit enizꝙ primo vt prius dicebatur
ꝙ aliqua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis ꝑ
duo demonstratiua quod est contra cõmunia principia: ⁊
ꝙ hoc sequitur patet de ista tantũ homo ẽ animal. ¶ Se
cundo sequitur ꝙ aliqua est indefinita que non habet vni
uersalem nec particularẽ: patet de supradicta: quia ista per
hanc rationem tantũ omnis homo est animal est indefini
ta: ⁊ per consequens ista est indefinita tantũ aliquid quod
est homo est animal. Et si dicitur ꝙ hec est particularis ꝑ
idem hec erit particularis tantum aliquid quod est homo
non est animal: ⁊ per cõsequens ista sunt sub contraria q:
particularis affirmatiua ⁊ particularis negatiua de cõsimi
li subiecto predicato ⁊ copula sunt sub cõtraria: sed vbicũ
q̃z reperiuntur sub cõtraria reperiuntur contraria: contra
dictoria ⁊ subalterna. igitur non quelibet exclusiua est inde
finita vel particularis: ⁊ si sic sequunt conclusiones prime
iterum proponende. ¶ Et si dicitur ꝙ hec tantuz aliquid
quod est homo est animal non est particularis sed indefi
nita sequitur ꝙ ab indefinita ad suam particularem. nõ va
let consequentia. primo quia ß tantuz homo est animal est
indefinita ⁊ nõ habet nec habere potest particularem igi
tur. ¶ Itẽ sequitur ab indefinita ad suas singulares cũ de
bito medio non valet argumentũ. probo: quia hec indefi
nita tantum homo est animal nõ habet singulares: quia si
aliquas hr̃et essent iste. tantuz iste homo est animal ⁊ tan
tum iste homo est animal ⁊c. Sed hoc est falsum quia ꝑ
responsionem quelibet exclusiua est indefinita. ¶ Et si di
citur ꝙ iste sunt singulares igit aliquius vniuersalis: sed nõ
videtur ꝙ aliquius nisi istius tantum omnis homo est ani
mal igitur aliqua exclusiua est vniuersalis. ¶ Itez dato ꝙ
iste sint singulares sequitur ista conclusio ꝙ aliqua indefini
ta est necessaria ⁊ tantum quelibet singularis est impossi
bilis probatur: quia hec est necessaria tantũ ens est ⁊ que
libet istarum est impossibilis tantuz hoc ens est: ⁊ tantum
hoc ens est: ⁊ sic de singulis. Sed iam probo ꝙ ista nõ est
indefinita tantum iste homo est quia huic subicitur termi
nus discretus vz li iste homo: ⁊ si ß non satisfacit proponã
tur ista: tantũ tu es: vel tantum ego sum in quibus non re
peritur terminus cõmunis. ⁊ sic per hunc modum pote
ris tuum examinare respondentẽ dato ꝙ exclusiue quan
titatem attribuat. ¶ Melius est ergo dicere ꝙ nulla ex
clusiua primi ordinis est alicuius quantitatis immo nec ali
qua exceptiua propria: quia si aliqua esset videtur ꝙ ista
omnis homo preter sortem currit: vel ista nullus homo
preter sor. currit: ⁊ nõ videtur ꝙ sint nisi vniuersales: quo
dato sequitur ꝙ aliqua est vniuersalis que non habet nec
habere potest particularem indefinitam nec singularem:
quia non potest dici congrue ⁊ proprie homo preter sor.
currit: aliquis homo preter sor. currit vel iste homo pre
ter sor. currit: ⁊ sic sequit ꝙ ab vniuersali ad suaz subalter
naz non valet cõsequentia: quia non habet nec hr̃e potest.
¶ Item sequitur ꝙ ab vniuersali ad suũ preiacens vel cõ
uertibile non est bona cõsequentia: patet quia non sequit:
omnis homo preter sor. currit. ergo hõ preter sor. currit:
vel omnis homo currit: primũ non sequitur propter im
proprietatem. ⁊ secundũ propter repugnantiam excepti
ne ad suum preiacens. ¶ Itẽ sequitur ꝙ duo contraria de
secundo adiacente sunt simul falsa patet de istis omne ani
mal preter hominem est ⁊ nullũ animal preter hominem
est: ⁊ ꝙ illa ita sint cõtraria probatur. quia vniuersalis ne
gatiua ⁊ vniuersalis affirmatiua de cõsimili subiecto predi
cato ⁊ copula implicite vel explicite ceteris paribus requi
sitis sunt cõtraria sed iste sunt huiusmodi. ergo ⁊c. ¶ Itẽ
sequitur ꝙ aliqua sunt contraria que nõ habent sub contra
ria patet de predictis ⁊ si sic nec ab vniuersali negatiua ad
suam singularem est bonũ argumentum nec ab vniuersa
li affirmatiua ad suam singularẽ cum debito medio est bo
na cõsequentia eo ꝙ tales exceptiue nõ habent singularia
quare ⁊c. ¶ Sed forte cõtra ß arguitur sic. in principio ca
thegorica propositio diuidebatur in vniuersalẽ: particularẽ
indefinitam ⁊ singularez ⁊ per ꝯsequens sequitur ꝙ que
libet propositio cathegorica est alicuius quãtitatis. ¶ Re
spondet ꝙ nõ q̃z diuidebatur vniuersaliter propositio ca
thegorica in illis sed bene dicebatur propo^m cathegorica
rum quedã vniuersalis quedam particularis quedam sin
gularis ⁊ quedam indefinita: ex quo nihil sequitur contra.
¶ Adhuc dubitatur de ista propositione semper fuit ho
mo vel de ista nemo currit. videtur enim ꝙ q̃libet earuz
sit alicuius quantitatis. sequitur enim secundum dicta hec
propositio quacũq̃z data subordinatur in mente vni affir
matiue igitur est affirmatiua subordinatur vni cathegorice
igit est cathegorica: ⁊ sic de alijs ergo per idem sequitur
ß propositio quacunq̃z demõstrata subordinatur in mẽte vni
mentali alicuius quãtitatis igitur ipsa est alicuius quantita
tis: sed hec propositio nemo currit subordinatur in mente
huic vniuersali nullus hõ currit. igitur ipsa ẽ vniuersalis: si
militer illa semp homo fuit subordinat in mente huic vni
uersali in omni tempore fuit homo. igitur ipsa est vniuer
salis. ¶ Respondet ꝙ non est similitudo quia de intrinse
ca ratione propositionis vt sic est ꝙ sit cathegorica vel ypo
thetica de intrinseca ratione cathegorice vt sic. est ꝙ sit af
firmatiua vel negatiua: sed non de intrinseca ratione eius
est ꝙ sit alicuius quãtitatis sicut manifeste est ostensum de
exclusiuis ⁊ de exceptiuis. Si enim illud argumentũ va
leret posset probari hanc homo est. esse de tertio adiacen
te quia subordinatur vni de tertio adiacente vz homo est
ens: hec ratio non valet igitur nec prima: vnde sicut ad es
se propositionis non requiritur existentia alicuius adiacen
tis. ita ad esse propositionis non requiritur existentia alicu
ius quantitatis: modus ergo arguendi per subordinatio
nem tenet. in hijs quorum existentia necessario requiritur
ad sic esse ⁊ non in alijs que non dicunt intrinsecam ratio
nem vt dictum est: quare ⁊c.

Iuxta predicta sequuntur alique regule proponende ⁊ declarande materiaz quantitatis concernentes quarum prima est ista: ab vniuersali affirmatiua ad suam singularē sine medio debito non vz argumentum: quia non sequitur. omnis homo ē animal igitur iste homo est animal: quocūqz demōstrato. Cū antecedens sit necessarium ⁊ consequens contingens: vnde hinc ad mille annos antecedēs erit verum ⁊ cōsequens falsum. ⁊ notāter dicitur ab vniuersali affirmatiua quia ab vniuersali negatiua ad quālibz suarum singularium est bonū argumentum sequitur enīz formaliter nullus homo currit igitur iste hō non currit. Luz opposituz consequentis repugnet antecedenti. ¶ Dicitur iterum sine debito medio: quia cū debito medio bene valet consequentia. sequitur enim omnis homo currit iste est homo igitur iste currit. ⁊ sic de alijs. ¶ Pro declaratione istius regule est notandū ꝙ propositionū vniuersalium affirmatiuarū: quedam est possibilis quedam impossibilis: impossibiliū quedam includunt cōtradictionem formaliter ⁊ quedam materialiter. ¶ Ex propositione vniuersali affirmatiua impossibili includente cōtradictionem materialiter. sequitur quelibet sua singularis materialiter ꝑ istā regulam: ex impossibili sequit quodlibet. Sequitur enim omne ens fuit ergo hoc ens fuit quocunqz supposito demonstrato: eo ꝙ antecedens est materialiter impossibile. ¶ Ex propositione autē vniuersali affirmatiua includente formaliter contradictionē sequitur formaliter quelibet sua singularis sine medio: ita ꝙ sequitur. omnis homo est aliō a se igitur iste homo est alius a se. omnis homo est asinus ergo iste homo est asinus ⁊ sic de alijs. ¶ Propositionū possibilium vniuersaliū affirmatiuarum quedam habet significare necessariū vel significata necessaria quedam precise ꝓtingētia. Ex qualibet propositione vniuersali affirmatiua possibili habente solū vnum singulare necessarium sequitur idem licet forte non semper formaliter: ita ꝙ bene sequitur. omnis sol lucz igitur iste sol lucet. Similiter si talis vlis habet plura singularia nēcia ex ipsa sequitur qōlibet eorum. ita ꝙ sequit omnis homo est itelligibilis. ergo iste homo ē intelligibilis ⁊ sic de quocūqz alio omnes iste consequentie tenent per illā regulam necessarium sequitur ad quodlibet. Propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentiū singularia contingentia quedaz sunt de subiecto discreto ⁊ quedā de subiecto cōmuni. Ex qualibet vniuersali affirmatiua possibili de subiecto discreto sequitur quelibet sua singularis formaliter. sequit enīz omnes isti currūt ergo iste currit demōstrato supposito istius termini isti. similiter sequitur quilibet istorum currit. ergo iste istorum currit. ¶ Itē sequitur vterqz istorum disputat vel mouetur. igitur iste istorum disputat vel mouet continue demonstrādo suppositum vniuersalis quelibet harū consequentiarum est formalis: quia cōtradictorium consequētis formaliter repugnat antecedēti. ¶ Propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentiuz significata ꝓtingētia de subiecto cōmuni quedam de subiecto cōmuni ampliato. quedam de subiecto cōmuni. non ampliato. Ex quibusdā primarum vniuersaliuz de subiecto ampliato sequitur quelibet sua singularis. Unde bene sequit omnem hominē significat iste terminus homo. igitur istū hominem significat iste terminus homo: quia antecedēs non potest esse verū sine consequente sic significando: quia eo ipso ꝙ omnem hominē significat iste terminus homo tūc omnem hominem presentē preteritum: futurum: ymaginabilem ⁊ intelligibilez significat iste terminus homo. Et quia semper necessario iste hō est intelligibilis vel ymaginabilis. sequitur ergo ꝙ istū hominez significat iste terminus homo quia si dicis ꝙ istū hominem non significat iste terminus homo. quero vtr iste homo sit intelligibilis vel non. si dicis ꝙ non. tu asseris īpossibile igitur male respondes. Si dicis ꝙ sic tunc fiat illud argumentū: istum hominem non significat iste terminus homo: ⁊ iste hō est intelligibilis igitur non omnez hominē significat iste terminus homo ꝙ est opposituz antecedentis: ⁊ consequentia patet ab inferiori ad suum superius non distributū cum debito medio. ¶ Item sequit similiter quilibet homo fuit. ergo iste homo fuit: probo quia si non: stet tunc oppositum consequentis cū antecedente vz iste homo non fuit ⁊ quilibet homo fuit demōstrādo semper suppositum istius termini homo: quia si non demonstraretur suppo^m non arguitur ab vniuersali ad suā singularem: quero ergo vtruz iste homo fuit vel non. si iste homo fuit ergo cōsequentia fuit bona cum igitur sit necessariuz. si iste homo non fuit ⁊ iste homo est suppositum istius termini homo vt semp presuppono igitur iste homo est. Tūc sic iste homo est: ⁊ nō fuit: igitur nō quilibet homo fuit: quod est oppositū antecedentis. ¶ Propositio ergo vniuersalis possibilis affirmatiua contingens habens singulare vel singularia contingentia de subiecto cōmuni non ampliato nullius talis singlis est aliqualiter illatiua: ⁊ iste ē intellectus regule. ita ꝙ nō sequitur. omnis homo currit. igitur iste hō currit: quocūqz demōstrato: sed bene sequitur cū debito medio videlicet ⁊ iste est homo: etiam non sequitur: omnis phenix est igitur ista phenix est: sed bene sequitur cū tali medio ⁊ ista phenix est phenix quare ⁊c.

Contra intellectū regule arguitur sic: sequit enim omnis homo est rome igitur iste hō est rome te demōstrato. ista cōsequentia est bona. ⁊ hic arguitur cōtra intellectum regule igitur: patet consequentia. ⁊ antecedens probatur. si iste homo esset omnis homo possibilis sic ꝙ iste homo posset esse ⁊ ꝙ nullus homo qui nō esset iste posset esse. ista cōsequentia esset bona sed ipsa tunc nō aliter significaret q̄z nūc significat: nec econtra igitur adhuc est bona ꝓsequentia patet ⁊ antecedens probat: pro maiori. Nā hec consequentia est bona. omnis deus est igitur iste deus est: ⁊ non alia ratione nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datū igitur per idem tunc ista consequentia esset bona. omnis homo est rome igitur iste homo est rome si iste homo esset omnis homo possibilis ad intellectum expressuz minor probatur: quia si iste esset omnis homo possibilis ad intellectum datū illa consequentia significaret primarie omnem hominē esse rome ergo istū hominem esse rome ⁊ sic iam significaret primarie igit. ¶ Secūdo arguitur sic. Quā vniuersalis est ista omnis homo potest esse respectu istius iste homo potest esse demōstrato antechristo. Tam vniuersalis est ista omnis homo ē rome respectu istius iste homo ē rome: igitur qua ratione hec omnis homo potest esse est illatiua istius iste hō potest esse. A pari ⁊ ista omnis homo est rome est illatiua istius iste homo est rome. vel detur causa diuersitatis. ¶ Tertio arguitur sic. si iste homo est rome iste hō est rome igit si omnis homo est rome iste homo est rome ꝓsequentia patet ab inferiori ad suum superius īmobilitatuz affirmatiue. Unde sequitur generaliter omnis hō est iste homo igitur omnis homo est homo. tantū iste homo currit. igitur tantum homo currit: imediate post hoc erit hoc instans igit imediate post hoc erit instans. Scio istam propositionez igit scio aliquam propositionem promitto tibi istum denarium igitur promitto tibi denariuz: ⁊ sic de alijs infinitis. ¶ Ad primum respondetur negando istam consequentiam omnis homo est rome igitur iste homo est rome ⁊ tunc ad argumentum si iste esset omnis homo possibilis ad intellectuz datum ista cōsequentia esset bona: sed ipsa tunc non aliter primarie significaret q̄z nunc igitur iam est bona: nego ꝓsequētiam: per idem enim posset probari ꝙ tu es asinus sic arguendo: si tu esses rudibilis tu esses asinus sed tunc tu esses eque bene animal sicut mō. igitur iam es asinus: sed ad cōcludendum tale cōsequens oportet sūmere antecedens conditionalis pro minori dicēdo tu es rudibilis vel tu es ois homo possibilis ad intellectū expressum. ¶ Secundo modo respondet negando istam conditionalem si tu esses omnis homo possibilis ad intellectuz datum ista consequentia esset bona: quia cū toto antecedente staret ꝙ ista consequentia nō esset. Et si iterum proponeretur ista: si tu esses omnis homo possibilis ad intellectum. datuz ⁊

ista consequentia esset: ista consequētia esset bona: negatur iterum ꝓpositio: qꝛ cum toto antecedente staret istam cōnerti cum cōsequentia falsa ⁊ impossibili. vz. tu es homo igitur tu es asinus. ¶ Adhuc si proponeret sic si tu es omis homo possibilis ad intellectum datum: ⁊ ista cōsequentia foꝛet significando p̄marie sicut iam significat ista cōsequentia esset bona. Iterum negatur cōsequentia: nam vt p̄ns dicebat intellectus istius tu es omnis homo possibilis: est iste tu es homo possibilis: ⁊ nullus homo qui non est iste hō potest esse: ad istum intellectum pōt cuz toto antecedēte stare ꝙ multe mulieres sunt ⁊ possunt esse que viuerēt post coꝛruptionē tuam ⁊ essent rome. Ex quo pz ꝙ dato per imaginationē ꝙ tu esses omnis homo possibilis ad intellectum expꝛessum ⁊ ꝙ ista cōsequentia foꝛet sic significando vt nunc adhuc nō valeret sicut nec iam vz. s. omnis homo est rome igitur iste hō est rome. Et tunc ad argumentuz ista cōsequentia est bona omis deus est igit iste deꝰ est: ⁊ non alia rōne nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datum igitur: negat antecedēs. vnde ista cōsequētia nō dicitur bona: qꝛ iste deus est omnis deus possibilis ad intellectū datum: sed qꝛ oppositum cōtradicto: inz cōsequētis repugnat antecedenti. ¶ Ad secūdum argumentū respondet negando ꝙ ß omnis hō pōt esse sit illatiua istius iste hō pōt esse: demōstrato antexpo: quia ß omnis homo pōt esse est necessaria: ⁊ ß iste homo pōt esse est cōtingens: immo aliqñ est falsa. vz. post antechristi coꝛruptionez: ⁊ dato adhuc ꝙ ista vniuersalis sit talis singularis illatiua non sequtur ꝙ etiam illa omnis hō est rome sit illius illatiua iste homo ē rome. qꝛ p̄ma est respectu verbi ampliatiui ⁊ nō alia quapꝛopter sequit p̄maz cōsequentiā nō valere. Si. n. ille modꝰ arguēdi valeret posset ꝓbari hanc esse impossibilem: omis homo est animal sic arguēdo: q̄z vniuersalis est ista omis homo est animal ⁊ eē tam vniuersalis est ista omis homo est asinus: sed tam vniuersalis est ista omnis hō est asinus ꝙ est ipossibilis igitur tam vniuersalis est ista omnis hō est animal ꝙ est ipossibilis certū est ꝙ ß cōsequētia nō vz. igit nec p̄ma. ¶ Ad tertiuz quādo argt: si iste homo est rome iste hō ē rome igitur si omnis hō est rome iste homo rome: negat cōsequētia: ⁊ tunc ad argumentū hic aūt ab inferiori ad suū superius ĩmobilitatū igit cōsequētia bona nego argumētum: qꝛ lz superius ĩmobilitet: nō tamē determinate nec cōfuse tm̄ eo ꝙ li hō stat cōfuse ⁊ distributiue: sed iō dr ĩmobilitari qꝛ sub eo nō ꝓtingit descendere nec ratione eiusdē vel sui signi habet ꝓpositio ꝓbari: sed rōne cōditionis: ⁊ sic pz ꝙ ista nō est regula ab inferiori ad suū superius ĩmobilitatū est bonū argumētum: ⁊ hoc quādo superius stat cōfuse tm̄. vnde nō sequitur: hoc icipit esse album ergo hoc incipit esse coloꝛatum li hō significat pꝛimarie hominez igit significat p̄marie animal: hō inq̄tum hō est risibilis igit homo inquātum aial est risibilis. Et sic de alijs multis ⁊ tūc ad exēpla adducta superius dico ꝙ nō tenēt nisi gratia mātē: vbi tamē argt ab inferioꝛi ad suum superius determinate supponēs affirmatiue esset satis bonum argumentū vt iste hō currit ergo homo currit.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic: hec cōsequentia est bona. quilibet hō est iste hō igitur iste hō ē iste homo: ⁊ ß argt cōtra itellectū regula igt: antecedens ꝓbat: sequtur qlibet homo est iste hō igit iste homo est hō pz cōsequentia: cū fit cōuersio per accidēs ⁊ vltra iste hō est hō igit iste hō est a tertio adiacente ad 2m ⁊ vltra iste hō ē igitur iste homo ē iste homo pz cōsequentia: qꝛ oppositum ꝓñtis repugnat antecedēti. A p̄mo ergo ad vltimū sequtur quilibet hō est iste homo igitur iste hō ē iste hō. ¶ Secō sequtur omis hō currit ergo iste hō currit. ⁊ ß argt ꝓtra itellectum regule igit antecedens ꝓbat: sequtur omis homo currit ergo iste hō currit: ⁊ iste hō currit: ⁊ sic de singulis: pz cōsequētia ab vniuersali ad omes singulares simul sumptas: ⁊ ex alio. qꝛ oppositū ꝓñtis repugnat antecedēti. ista. n. repugnāt omis homo currit. ⁊ iste hō nō currit: nec iste nec iste. ⁊ sic ō singulis. tm̄ tūc sic iste hō currit ⁊ iste: ⁊ sic de singulis igit iste hō currit. pz cōsequētia. a copulatiua ad alteram partem igit a p̄mo ad vltimum sequit omis homo currit. igit iste hō currit. ¶ Tertio sequtur omis homo est rome igit qlibet istoꝝ est rome demtando per li istoꝝ omem hoiem exñtez in mundo: ⁊ sequtur vltra qlz istoꝝ ē rome igt iste ē rome ergo a p̄mo sequtur omis hō ē rome igit iste hō ē rome: tenet ꝓña. a pꝛimo ad vltimum: ⁊ p̄ma cōsequentia ꝓbat. qꝛ si non. pono añs ⁊ depono cōsequēs. Tunc sic omis homo ē rome ⁊ qlibet istoꝝ est homo igit qlibet istoꝝuz ē rome qō ē deposituz maioꝛ est positum: ⁊ minoꝛ ꝓbat: omis homo demtat per li istoꝝum ē homo. sed qlz istoꝝum est homo demtatus per li istoꝝū igit ⁊c. ¶ Ad hec rñdetur ad p̄mū cōcedendo istā nec istud ē ℥ regulaz: eo ꝙ regula nō negat quin aliqñ valeat ꝓña gratia terminoꝝ sicut in alio exēplo: sequtur. n. bñ: omne qō ē iste homo currit igt hoc qō ē iste hō currit. qꝛ oppositū ꝓñtis repugnat antecedēti ⁊ vlr vz. talis modus arguendi vbi ē aliqualis restrictio vel determiatio per ꝓnomen demtatiuum. ¶ Ad secōm argumentū: nego illaz ꝓñam: omis homo currit igt iste hō currit. ⁊ iste ⁊ sic de singulis. vnde posito simul cū antecedēte: ꝙ omis hō esset mulier: pz cōsequentiā nō valere: vbi tamen adhuc ꝓponeret: qlibet hō currit igit iste hō currit ⁊ iste: ⁊ sic de singulis negarez cōsequentiā ⁊ cōcedo ꝙ oppositum ꝓñtis stat cum antecedente: ista. n. stāt simul quilibet hō currit: ⁊ tm̄ nec iste nec iste currit. nec sic de singulis demtatis omnibus hoibus. Et si ex isto inferet ꝙ nullus hō currit: nego ꝓñam: nec arguit a singularibus sufficienter enumeratis ad vniuersalē dato ꝙ cuilibet supposito subi coꝛrespōdeat vna singularis: iō bene sequit iste homo nō currit: nec iste ⁊ sic de singulis ⁊ nō ē aliquis homo nisi iste. vel iste ⁊ sic de singulis igit nullus hō currit. ꝓña ē bona sed mioꝛ repugnat posito: sequtur. n. qlz hō currit ⁊ iste non currit nec iste ⁊ sic de singulis igit aliquis ē hō qui nō est iste nec iste: ⁊ sic de singulis. ¶ Ad tertium argumētuz nego ꝓñam: istam omis homo ē rome igit qlibet istoꝝ ē rome. ĩmo non sequtur omis homo ē rome igt qlibet homo ē rome: dato sic p̄ns cuz antecedente ꝙ omis homo esset mulier pz ꝓsequētiam nō valere. Adhuc si arguit sic: qlibet hō est rome igitur qlibet istoꝝ est rome: demtando quēlibet hoiem exñtem in mundo: nego ꝓñam: ⁊ cōcedo ꝙ opposituz ꝓñtis stat cum antecedente. ⁊ tunc cū ponit antecedēs: ⁊ deponitur ꝓñs admitto: ⁊ cōcedo istaz qlibet homo ē rome ⁊ nego illaz qlibet istoꝝ ē homo: ⁊ nego illaz quilibet istoꝝ ē rome ⁊ illam similiter qlibet istoꝝuz est homo demtatus per li istoꝝum ⁊ iterū illaz quilibet istoꝝum ē homo existēs in mundo. Ex qualibet enim istarum sequitur ꝙ quilibet istoꝝum est homo qō repugnat posito ⁊ opposito depositi. sequitur enim quilibet homo est rome ⁊ aliquis istoꝝuz non est rome igitur aliquis istoꝝuz nō est homo. ¶ Iuxta hoc sequit hec cōclusio. omis homo qui est albus currit: ⁊ tamē nullus istoꝝum pōt currere demtatis omibus hominibus qui sunt ⁊ in eterno erunt: ⁊ facio tibi istaz cōsequētiam omnis homo qui ē albus currit ergo aliquis istoꝝuz pōt currere demtatis omnibus hominibus qui sunt ⁊ in eternum erunt. si cōsequētia nō vz. stet oppositū ⁊ habet cōclusio: ⁊ ꝙ ista cōsequētia nō vz. ꝓbat. ⁊ pono ꝙ cras erit ita ꝙ omis homo qui ē albus currit: ⁊ ꝙ aliqs hō albꝰ qui nūc est coꝛrūpat ante crastinū. Tūc cras erit veruz ꝙ nullus istoꝝuz pōt currere: qꝛ cras erit veruz ꝙ isti nō possunt esse. qꝛ tunc erit verum ꝙ vnus istoꝝ est coꝛruptus. ¶ Et si arguit sic omis homo qui ē albꝰ currit ⁊ nullus est homo nisi aliqs istoꝝuz demtando omes homines q̄ sunt ⁊ in eterno erūt igitur aliqs istoꝝū currit. cōcedit ꝓsequētia: ⁊ negatur minoꝝ. ¶ Et si arguit sic. iste dies est igit nullus est hō nisi qui est vel q̄ erit in ista die: sed per li istoꝝum demtant omes homines q̄ sunt ⁊ q̄ erunt in ista die vel qui in eterno erunt igit aliqs istoꝝuz erit. cōcedit totuz añs: ⁊ negatur ꝓña quare ⁊c. ¶ Ex eodē etiā sequit ista ꝓclusio ꝙ omis hō qui est albus currit. ⁊ tamē qlibz istoꝝū sedet ōmtatis omibꝰ hoibus albis: ꝓbatur ⁊ facio hanc ꝓsequētiam: omnis hō q̄ est albus currit igit aliquis istoꝝū nō sedet: demtatis omibus hoibꝰ albis: pz qꝛ nō vz. si ergo nō

valet: pono oppositum ꝓntis cum antecedẽte ⁊ habebis conclusionez. ⁊ ꝙ ꝓsequentia nõ vz. probo ⁊ pono ꝙ cras hina die erit ita ꝙ omnis homo qui est albus currit. ⁊ ꝙ omnis homo q est iam albus cras erit niger ⁊ sedebit: isto posito pz ꝙ ꝓsequentia nõ vz. q: lz per li istorum demonstrant omnes homies albi: non tamen demõstrant illi q cras erunt albi sed illi q iam sunt albi de quorum quolibz hec verificabit cras aliqs istorum non sedet. Et sic pz veritas ꝓcldnis ⁊ cuiuscunqz sibi consilis.

Secunda regula est ista ab vniuersali ad suum singlare vl' sua singularia cum debito medio est bona ꝓnia. Unde bene sequtur: quilibz homo currit iste homo est homo igit iste homo currit: etiaz sequtur qlibet homo currit isti sũt omnes homies masculi igr iste currit ⁊ iste. ⁊ sic de singulis. Notanter dico cum debito medio: q: si argr sine. forte non valeret argm vt superius est ostensum. ⁊ lz adhuc argueret cuz medio nõ debito non valeret argumẽtũ: sicut nõ sequtur: omnis homo q est albus currit iste est homo demrato hoie nigro igit iste q est albus currit: nõ. n. sumit debitum me^{m}: q: illud quod subicit in maiori nõ ꝑdicat in mĩori nec ꝓportionabile ꝙ tamen oportet si tale deberet esse me^{m}. vz. iste homo est homo q est alb^{o}. Vel possz satis bene dici ꝙ ibi non argr ab vniuersali ad suam singlarez q: ista nõ est singularis istius vlis. nlla enim est singularis illius vlis nisi illa in qua demret homo albus sed ibi demrat homo niger. ergo illa non est singlaris illius: sicut nec illius ois homo est illa iste homo est demrato antexpo. q: nlla est singularis illius nisi illa in qua demret homo ꝑsens cum igr ibidem nõ demõstrat homo ꝑsens sequtur ꝙ illa nõ est singularis. quare ⁊c. Contra istam regulã argr sic. nõ sequtur omnis homo est anial nẽcio tu es homo igit tu es animal necessario. ⁊ hic argr per regulaz igit: ꝙ ꝓsequentia non valeat probo. antecedens est verum ⁊ ꝓsequens falsũ igit: ⁊ ꝙ antecedens sit verum probatur. mino: est vera ⁊ maior probatur ois homo est anial ⁊ non põt esse qn ois homo est animal ergo ois homo est animal necessario: pz ꝓsequentia ab exponentibus ad expositaz. Scdo argr sic. ista ꝓsequentia nõ vz. ad omnem hominez currere sequtur oẽm hominez currere iste est hõ igit ad istũ currere sequit oẽm homiez currere. ⁊ hic argr per regulam igit. ꝙ ꝓsequentia nõ valeat ego probo. q: antecedens est verum ⁊ ꝓsequens falsum. igit. ꝙ ꝓns sit falsum. patet. q: nec ad istum hominez sequitur oẽm hominez currere: nec etiam ad illã oronem infinitam: istum hominem currere: nec ẽt ad illam propõnez iste homo currit. q: nõ sequtur iste homo currit. ergo ois homo currit. ꝙ autez antecedẽs sit verum ꝓbatur: mino: est vera pz de se ⁊ maior ꝓbatur ad hãc ꝓpositionẽ omnis hõ currit sequit ista ois homo currit tanqz ab vno conuertibili ad reliquum. Et quelibz istarum significat ꝑmarie oẽm homiem currere igit ad oẽm hominez currere sequit oẽm hominem currere qõ erat probandum. Tertio argr ꝓbando ꝙ ab vniuersali ad suas singulares cum debito medio nõ vz ꝓnia. q: non sequtur ois homo est animal isti sunt omnes homies. igit iste homo est animal ⁊ iste. ⁊ sic de singulis ꝓbatur. Et pono ꝙ non sit nisi vnus homo masculus in toto mundo ⁊ mlte mulieres isto posito: ß est vera ois homo est animal: ⁊ hec ſil'r isti sunt omnes homies demratis oibus hominibus. ⁊ ꝙ consequẽs sit falsum ꝓbatur: q: sequitur iste homo est anial ⁊ iste ⁊ sic de singulis. igit plures sunt homines masculi qõ est ꝓtra casũ. pz cõsequentia. q: li iste nõ restringit nisi ad masculinũ gen^{r}. quare ⁊c. Ad hec respõdetur ad ꝑmum dubitando illam ꝓniaz: omnis homo est animal necessario tu es hõ igr tu es anial necessario nũqd modus in maiori teneat in sensu diuiso vl' composito: si in sensu diuiso cõcedo ꝓniam nego maiorez. Et tunc ad probationem dico ꝙ nõ argr ab exponentibus ad expositez. q: illa ꝓpositio exponibilis nõ est respectu modi sed respectu signi vlis sicut est ista cui equalz omnis homo necessario est animal que falsa est. Si autez modus in maiori teneatur in sensu cõposito cõcedo antecedens ⁊ nego cõsequentiã: nec argr per regulã. q: nec maior est vlis: nec cõclusio singlaris cum quelibet istaz sit modalis de sensu cõposito. nulla enim ꝓpositio est alicuius quãtitatis nisi sit de iesse. Et si argr sic. tu es animal necessario ⁊ tu necessario es aial conuertunt ⁊ secũda est alicuius quãtitatis: q: singlaris igit ⁊ ꝑma: negat ꝓsequentia: per idẽ. n. ꝓbaret ꝙ quelibet istarum est in sensu cõposito vl' ꝙ quelibet istarum est in sensu diuiso. ex alio etiã cõsequẽtia nõ vz. q: iste due cõuertunt tm̃ homo est anial ⁊ omne anial est hõ ⁊ tamen secũda est vlis ⁊ non ꝑma. Et si iteruz argr sic. in ista ꝓpõne tu es anial necessario: subicit terminus discretus nlto signo precedente igit. nego antecedens. q: lz li necessario in voce vl' in scripto subsequat ẽminũ discretũ tamẽ precedit ipsuz implicite ⁊ in significatiõe imobilitãdo ipz. Consimil'r dico ad illam: omnis hõ est animal necessario ꝙ subicit termin^{s} cõis determinatus duobus signis lz appareat ꝙ solo signo vl'i determinetur. Ad secũdũ argumentum cõcedo cõsequentiã ⁊ nego maior: ẽ. vz. ad omnem hominez currere sequit oẽm hominez currere. ⁊ tunc ad argumentuz ad illam omnis homo currit sequitur ista omnis hõ currit: ⁊ quelibet significat ꝑmarie oẽm hominem currere: negatur cõsequentia: sicut nõ sequitur hec omnis hõ currit est vlis sed ipsa ꝑmarie significat oẽz hominez currere igitur oẽm hominem currere est ꝓpositio vlis. concedo ergo ꝙ ad nullum hominem currere sequitur omnem hoiem currere. ⁊ ad nullum hominẽ currere sequit aliquem hominẽ currere: ⁊ ꝙ nullum hoiem currere sequit ad aliquem hominem currere. Et si ex omnibus istis infertur ꝙ ex vno oppositorum sequitur reliquum vl' econtra negatur consequẽtia: q: omnem hominem currere ⁊ nullum hominez currere nõ sunt opposita nec etiam nll'm hominez currere ⁊ aliquem hominez currere sunt opposita: sed ista sunt opposita: quilibet homo currit ⁊ nll'us homo currit: aliqs homo currit ⁊ nll's homo currit: ⁊ sic de alijs: oppositio. n. loycalis reperitur in terminis vl' ꝓpõnibus ⁊ non in suis significatis. Ad tertiuz argumentũ negat consequentia ista: omnis hõ est animal isti sunt oẽs homies igitur iste homo ⁊ iste ⁊c. nec argr per regulam: q: ille non sunt singulares illi^{s} vlis ois homo est animal: sed illi^{s} quilibet hõ est anial: opz enim suba singularium eque idifferenter supponere sicut subm vlis. Cum ergo dicit omnis hõ est anial li homo supponit indifferẽter pro vtroqz sexu. ⁊ sic debet supponere in suis singularib^{s}. vz. hoc qõ est homo ẽ animal ⁊ hoc qõ ẽ homo est animal. ⁊ sic de singulis. Et isto modo nulla sequitur difficultas.

Tertia regula est ista ab vl'i negatiua ad quãlibet suarum singularũ est bona ꝓsequẽtia. vñ bene sequit nullus homo currit ergo iste hõ nõ currit: oppositum. n. ꝓntis repugnat antecedẽti. Cõtra istã regulam argr sic. nõ sequit. nll's homo est nullum aial igit iste homo nõ est nullũ anial. Et hic argr per regulã. ergo regula falsa. ꝙ ꝓnia non valeat ꝓbat. anis est vex ⁊ ꝓnis falsum igit. ꝙ antecedẽs sit verum pz: q: suum oppositũ est falsũ. vz. aliqs homo est nullũ aial. Et ꝙ ꝓnis sit falsũ. pz. q: sequit iste hõ non est nullũ aial igit iste hõ nõ est asin^{s}. pz ꝓnia a superiori distributo ad suũ inferius. ⁊ ꝓnis est falsum igit ⁊ anis. ꝙ ꝓnis sit falsum pz. q: suum ꝗdictoriũ est verum. vz. aliqs homo est nll's asinus. Scdo argr sic. ista ꝓnia nõ vz. oẽ caput hnis aliqõ caput nõ hz igit hoc caput hnis nõ aliqõ caput hz: ⁊ hic argr per regulaz igit. ꝙ ꝓnia nõ vz. ꝓbatur. nam anis est vex ⁊ ꝓnis falsum igit. ꝙ anis sit verũ pz q: suum ꝗdictoriuz est falsuz. vz. aliqõ caput hnis oẽ caput hz: ⁊ ꝙ ꝓnis sit falsum pz. q: suũ ꝗdictoriuz est vex. vz. hoc caput hnis aliqõ caput habz. Tertio argr sic. ista ꝓnia nõ vz. nulla ꝓpõ singularis est va igit ista propõ singularis nõ est vera: demrando ꝑ li ista totũ ꝓsequens ⁊ ß argr per regulã. ⁊ ꝙ ꝓnia nõ valeat. ꝓbat. q: anis põt esse verum significando ꝑmarie nullã ꝓpõnem singularez esse verã: ⁊ ꝓnis nõ põt esse verum significãdo ꝑmarie istaz ꝓpõnẽ singularez nõ esse veraz igit. ꝑma ꝙ anis: pz. supposito ꝙ non esset aliqua singularis propõ in

toto mundo. ⁊ scōdaz partē ꝓbo. naz dato ꝙ ista ꝓpō. ista singularis non est vera sit. a. quero vtrum. a. possit'eē verum vel non sic significando p̄marie: si non: habeo intentum: si sic: ponatur ergo ꝙ. a. sit verum: ⁊ arguo sic. a. est verum ergo significatum p̄marium. a. est vez sed significatum p̄mariuz. a. est istam singularem nō esse veraz igit illā singularem nō esse veram est verum: ⁊ illa singularis est igitur illa singularis est falsa quod est oppposituz positi. ⁊ sic pz ꝙ illa nō potest esse vera. ¶ Ad hec respondetur ad p̄mum concedo consequentiam ⁊ consequens vz. iste homo nō est nullum anial: q: suum cōtradictorium est falsum. s. iste homo est nullum animal: ⁊ tunc ad argumētū. iste homo nō est nullum animal igit iste homo nō est nullus asinus: negat consequentia: ⁊ tunc ad probationez ꝙ ibi arguit ab inferiori distributo. nego nam certum est ꝙ arguendo ab isto termino anial ad istum terminuz asinus argr a superiori nō distributo ad suum iferius: eo ꝙ li animal stat determinate vel confuse tm̄ ratione duorū signorum precedentiuz. ¶ Iterum si arguit respectu istius termini: nullum animal ad istum terminuz: nullus asinus. pz cōsequentiam non valere nec arguit a superiori distributo ⁊ c̄. imo ab iferiori ad suum superius negatione preposita: q: iste terminus nullum animal est terminus inferior ad istum terminuz nullus asinus certum eniz est ꝙ omne non animal est nō asinus ⁊ non eē ⁊ c̄. ¶ Ad secundū argumentum nego illam ꝓsequentiam: omne caput habēs aliqd caput non habet igit hoc caput habēs non aliqd caput habet: nec arguit per regulā. q: illa non est singularis istius vl'is sed vnius alterius. vz. omne caput habēs non aliqd caput habet. opz. n. predicatum in vniuersali ⁊ ī singulari mobil'r vel īmobil'r supponere. Cum ergo dicitur omne caput habens aliqd caput nō habet: li caput stat cōfuse tm̄ ⁊ in ista hoc caput habens nō aliquod caput habz stat cōfuse distributiue. Verū tamē bene sequit ex illa vniuersali ergo hoc caput habēs aliqd caput non habet qd ē verum. ¶ Et si instatur ꝗ hoc ꝓponendo eius contradictorium. vz. hoc caput habens aliqd caput habet: dico ꝙ illud non est suum cōtradictorium: ꝓpter vnum terminū qui vtrobiqz determinate supponit sed illud est illud. vz. hoc caput habens oē caput habz qd est falsum. ¶ Item si sic arguit. omne caput habens aliqd caput nō habz igit nullum caput habens aliqd caput habet. negat cōsequentia. nec recte arguit per istaz regulaz negōne postposita. q: negō debet īmediate subsequi subm vniuersalis ꝓptea bene sequit: omne caput habens non aliqd caput habet igit nulluz caput hm̄s aliqd caput hz: ꝗna est bona: sed antecedens est falsuz. ¶ Ulterius si sic argr. hoc caput nō habens est aliqd caput habens: ⁊ hoc caput non habens est aliqd caput habens. ⁊ sic de singulis igit nulluz caput habens est aliqd caput habens: negatur consequentia. nec arguit a singularibus ad vniuersalē suam: q: vniuersalis ē negatiua singulares vero affirmatiue: q: negō non cadit supra verbum ꝓpter interpositionem sui in subo: sed bene sequit non hoc caput habens est aliquod caput habēs nec hoc nec hoc. ⁊ sic de singulis igit nullum caput habēs ⁊ c̄. Simil'r sequit hoc caput habens nō aliqd caput habet ⁊ hoc. ⁊ sic de singulis. igit omne caput habens nō aliquod caput habet: consequentia est bona sed ams est falsuz pro qualibet singulari. ¶ Ad tertium argumētum respondeo cōcedēdo illā consequentiaz nulla ꝓpositio singularis ē vera igit ista ꝓpositio singularis nō est vera demōstrando totum consequens per subm eiusdem. Et vlterius cuz dicitur antecedens potest esse verum sic signicando p̄marie ⁊ consequens nō: igit consequentia illa nō vz. concedo cōsequentiā antecedēs ⁊ cōsequens: non tamē dico ꝙ argr per regulaz: q: illud consequens nō est singularis illi⁹ vniuersalis: eo ꝙ ille vniuersalis nō est ꝓpositio insolubilis: ⁊ singularis: ita singulares. n. isti⁹ vniuersalis sunt iste ista singularis non est vera ⁊ ista singularis nō est vera. ⁊ sic de singulis vbi per pronomen demōstratiuū demōstrat distincta singularis ab illa cui⁹ est pars. ¶ Et si argueret cōtra istam rōnem sic. tu ꝗcedis illam consequentiā ⁊ illa consequentia est impossibilis igitur tu concedis impossibile: ⁊ per consequens male respondes. nego istam vltimā consequentiam: sed oportet addere ꝙ de ista cōsequentia habeas conceptum īpossibilem qd in ꝓposito negatur. Uīm negant hmōi cōsequentie tu cōcedis impossibile nō obligatus igitur male respondes. Tu concedis īpossibile scitum a te esse īpossibile igitur male respondes: sed bene sequit tu ꝗcedis īpossibile de quo habes ꝗceptū īpossibilez igr male respondes. ¶ Uel aliter pōt dici cum dicit tu cōcedis illam consequentiā ⁊ illa est īpossibilis igit tu concedis īpossibile: negat mino:: q: lz ista ꝗsequentia nō possit esse bona sic significādo p̄marie non tamē sequit ꝙ illa sit impossibilis: sicut non sequit hec ꝓpositio non pōt esse vera sic significando igit ipsa est īpossibilis. antecedēs. n. est veruz de. a. ⁊ cōsequēs falsum. q: si. a. est īpossibile ⁊ suum ꝗdictoriuz est igit suuz ꝗdictorium est necessariuz. vz. ista singularis est vera qd falsum est. ¶ Simil'r hec ꝓpositio in mente tua: tu non es est possibilis: ⁊ tamen nō pōt esse vera: imo concedo ꝙ aliqe due ꝓpōnes oīno conuertūtur: ⁊ tamē vna pōt esse vera ⁊ reliqua nō: pz de istis duabus tu non es: ⁊ tu nō es quarum vna sit in voce vel scripto: ⁊ reliqua in mente tua.

Quarta regula est ista: ab indefinita ad suā particularem tam affirmatiue q̄z negatiue est bonū argumentuz. Unde bene sequit: aial currit ergo aliqd anial currit ⁊ ecōtra: etiaz sequit aliqd anial nō currit igit anial nō currit ⁊ econtra. Et notanter dico: ad suaz particularem vel indefinitaz. q: ista ꝗsequentia nō vz. homo est aial igit aliquis hō est anial. nam posito ꝙ nō esset aliquis masculus in mundo ams esset verum sine ꝗnte ista ergo nō est particularis istius indefinite ꝓpter restrictōez subi a signo sed istius hō masculus est aial: vel isti⁹ vir est aial: sed istius īdefinite pticularis ē ista aliqd ens qd ē hō est aial. ¶ Sil'r ꝓpter cām dcāz nō sequit. aliqs hō nō est aial igit hō nō est aial sed bm̄ sequit igit hō masculus non est aial. ¶ Cōtra istā regulā argr sic. nō sequit hō est spēs igit aliqd ens qd ē hō ē spēs: ⁊ hic argr per regulā igitur. ꝙ ꝗna non valeat: ego ꝓbo. nam ams est vez vt pz: eo ꝙ ille terminus hō est spēs ⁊ ꝗns falsuz. q: si aliqd ens qd ē hō est spēs vel igit ille termin⁹ ens qd est hō vel res significata per ipāz. nō ille termin⁹: cū sit termin⁹ ꝗplexus: nec ēt significatū isti⁹ eo ꝙ p̄cise termini sunt spēs. Sil'r pōt arguī cū determinatiōe signi mālīter. vm̄ non sequit: li aliqs homo est termin⁹ cōis signo pticulari determiatus igit li hō masculus est termin⁹ cōis signo pticulari determiat⁹ pz ams esse vez sine ꝗnte. ¶ Scdo argr sic. nō seqt aliqd īpossibile nō est hoiez eē asinū. igr īpossibile nō ē hoiez eē asinuz. ⁊ ß argr p regulā igit. ꝙ ꝗna nō valeat ꝓbat. ams est vez ⁊ ꝗns falsuz igit. ꝓbat hoc nō est hoiez eē asinū demōstrando istā ꝓpōnē hō ē capra. ⁊ hoc ē aliqd impossibile igit aliqd īpossibile nō ē hoiem eē asinū pz ꝗna a resolutōtib⁹ ad resolutū: ⁊ ꝙ ꝗns sit falsuz ꝓbo. q: seqtur īpossibile nō ē hoiem eē asinū igr neēe ē hoiez eē asinū pz ꝗna p Az. ī li. 2. perier menias dicētē qd ad īpossibile nō seqt neēe esse. ¶ Tertio arguit sic. multe sūt ꝓpōnes pticulares q̄ nō hm̄t īdefinitaz igit regula falsa. pz ꝗna ams ꝓbat. de ista alter istoz currit vel de ista aliqs istoz disputat hoc idē pz de istis aliq̄lis hō currit aliq̄tus hō monetur. ⁊ sic de alijs infinitis. ¶ Ad p̄m rm̄r substinēdo iuxta viaz cōem qd tm̄ nō ē vez ꝙ vl'ia nō existūt real'r extra aiaz ꝗcedēdo ꝗnaz p̄mā ⁊ nego ams vz. hō ē spēs: ⁊ nō seqt: li hō ē spēs igit hō ē spēs: ꝓp mutationē suppōnis. Si tm̄ q̄rit q̄ pticularis correspōdet huic īdefinite: hō est spēs. dico ꝙ nō sibi correspōdet illa li aliqs hō ē spēs nec illa li aliqd ens qd ē hō ē spēs cū q̄libz istarū sit falsa: eo ꝙ termin⁹ compositus non pōt eē species nec aliq̄ istaz ē pticularis sz īdefinita. Sz hoc sibi correspōdet aliqd li hō ē spēs: q̄ vera ē sicut alia. ¶ Per hoc g⁹ pz ꝙ ille nō ꝗuertunt li aliqs hō ē termin⁹ cōis signo pticulari determiat⁹: ⁊ li hō masculus ē tmin⁹ cōis signo pticulari determinat⁹: nec aliq̄ istaz ē pticularis sz q̄lz īdefinita. ⁊ p̄ᵉ correspōdet ß pticularis aliqd li aliqs hō ē termin⁹ cōis signo pticulari determiat⁹. 2ᵉ vo correspondet aliqd li hō mascul⁹ est

termin⁹ cõis signo particulari determinat⁹. ⁊ sic p ordinẽ in alijs dicat: q̃ ꝑticularis huius li aial est gen⁹ ẽ ista aliqd̃ li aial est gen⁹: ⁊ non li aliqd̃ animal est genus. ¶ Ad secundum nego illam ꝓsequentiã: aliqd̃ impossibile non est hominem esse asinũ igit impossibile nõ est hominem esse asinum. q: nõ argr̃ per regulam: eo q̃ hec impossibile nõ est hominez esse asinũ est modalis de sensu cõposito ideo non alicuius quãtitatis. ¶ Et si querit de indefinita isti⁹: dico q̃ est ista: ens impossibile nõ est hoiem esse asinum: que ita vera est sicut alia: sed hec est falsa impossibile nõ ẽ hominem esse asinum: nõ ꝓpter hoc q̃ sequat ex ipsa necesse est hominẽ esse asinum: q: Arist. noluit q̃ ad impossibile non sequeret necesse esse nisi quando negõ p̃ncipalr caderet super copulam p̃ncipalem sed quando coniungit verbo infinitiui modi: ꝓpterea bene sequit impossibile ẽ hominem non esse asinuz igitur necesse est hoiem esse asinum. Unde satis est manifestum q̃ nõ sequit: impossibile nõ est te currere igr̃ necesse est te currere. ꝓñs. n. p̃t eẽ falsum ⁊ antecedens verũ: eo q̃ ꝶ ꝓpositio nõ est necessaria tu curris que p̃marie significat te currere. Sz bene sequitur impossible est te nõ currere igit necesse est te currere. sed antecedens est falsuz. ¶ Et si querit quare ista ẽ falsa impossibile nõ est hominez esse asinum. dico q̃ ẽ falsa ꝓpter suam officiantem falsaz. vz. hec ꝓpositio non est impossibilis homo est asinus que sic primarie significat.

¶ Ad tertium respõdetur q̃ quelibet istarum particularium habet suam indefinitaz: ⁊ si non ĩmediate sibi cõrespondentẽ: sicut illa aliqd̃ animal currit: que habet istaz animal currit: de cõsimilibus extremis sufficit q̃ habeat vnã secum conuertibilem vel que conuertet cum ĩmediata ⁊ ꝓpria: si aliqua talis ex abundantia terminorũ reperietur. huic ergo propositioni alter istorũz currit correspondet ꝶ indefinita: masculus istorum currit. Similiter altera istaꝫ currit. femina istarũz currit: ⁊ huic ẽt: alterũz istorũz currit: hoc ens istorum currit. Unde in quocunq̃ genere est signum particulare duorũz in eodem genere debet eẽ terminus grãmaticus plralis numeri supponens precise pro illo genere. Unde dato q̃ essent duo homines sor. ⁊ berta que currerent: hec esset falsa. altera istorum currit sed ꝶ esset vera alterũz istoꝫ currit. Unde sicut in casu isto hec est falsa isti masculi currunt ita hec ẽ falsa alter istoꝫ currit. q: ex ipsa sequit q̃ alter istoꝫ masculorum currit qd̃ ẽ falsum in casu isto: eo q̃ ꝶz hec sit vera isti currunt: non tamẽ hec est vera isti masculi currunt. q: isti nõ sunt masculi. ex quo sequit q̃ isti currunt. ⁊ tamen nec isti masculi currũt nec iste mulieres currunt. ¶ Similr isti sunt homines ⁊ tamen nec sunt viri nec mulieres. ¶ Item sequitur q̃ isti currunt ⁊ tamẽ nullus istorum monet. ¶ Primuz pz ⁊ sc̃dm silr q: suum contradictorium est falsum. vz. aliquis istorum currit. q: ex ipso sequit q̃ ipsi sunt masculi: qd̃ est falsum. Sed bene concedo q̃ alterum istorũz currit. q: li istorum sumit in neutro genere ⁊ indifferenter pro vtroq̃ sexu suppõit sicut ⁊ signũ particulare a quo regit. ¶ Etiã sequit q̃ isti currunt ⁊ tamen nullus istorũz currit. nec aliqua istarum currit nec aliquis istarum nec aliqua istorum currit. pz iuxta dicta q: ex quolibet istorũ sequit inconueniens. ¶ Sicut hec ergo est falsa alter istorũz currit. ita ⁊ hec masculus istorum currit. ¶ Et sicut hec est falsa aliqs istorum currit ita ⁊ hec est falsa que est eius indefinita vz. vir istorum currit. ¶ Item sicut hec est falsa altera istarũ currit ita ⁊ ista sua indefinita femia istarum currit. ⁊ sicut hec est falsa aliqua istarũ currit ita ⁊ ista sua indefinita mulier istarum currit. ¶ Item sicut hec est vera alterũ istoꝫ currit vel ista aliqd̃ istorũ currit: ita ⁊ ista sua indefinita ens istorum currit. ¶ Ad alias propositiões p̃positas. vz. aliqualis homo currit. dico q̃ sua indefinita est ista homo q̃lis currit. Similr istius particularis aliquale aial mouet est indefinita ꝶ aliquale mouet. ¶ Item indefinita istius particularis aliquantus homo currit est ista: homo q̃tus currit ⁊ istius aliquãta homo currit est hec homo quanta currit ⁊ istius etiã aliquantum animal mouetur indefinita est hec aial quantum mouet. ⁊ sic de alijs omnibus suo modo ab hijs sumendo exempla.

¶ Capitulum de figura.

Jcto de quantitate ꝓpositionum iam restat easdem in figura ꝓpria que de inesse vocat aliqualr collocare. Pono ergo regulas q̃bus patefiat modus situatõis ipsaꝝ. ¶ Prima regula est ista vniuersalis affirmatiua ⁊ vniuersalis negatiua de ꝓximis ꝶ extremis debite supponẽtibus sunt cõtrarie in figura ⁊ econtra vniuersaliter iplicite vel explicite: vt omne aial est suba nullum animal est suba. ¶ Et notanter dico extremis debite supponentibus. q: si extrema non supponerẽt precise pro eodem vel p̃cise pro eisdem illa non essent cõtraria sicut illa omnis homo est animal: ⁊ nullus homo est aial: eo q̃ suba non supponunt precise pro eisdem. vnde li homo in vniuersali affirmatiua supponit idifferenter pro vtroq̃ sexu sed in negatiua solum supponit pro sexu masculino ratione signi vniuersalis determinantis ⁊ restringentis ipz: q̃ antez illa non sint contraria patet: eo q̃ possunt esse simlr vera significando primarie: posito q̃ non esset aliquis masculus sed precise sexus femininus. ¶ Dico etiã de extremis debite supponentibus. q: ad contrarietatem logicalez requirit q̃ terminus non distributus in vna distribuatur in alia. dato q̃ fuerit capax confusionis. propterea ista non sunt contraria omnis homo animal est omnis homo animal non est: eo q̃ quelibet earũ est vera: vt patet in descẽsu. ⁊ hoc contingit quia predicatuz nullibi distribuitur: contrariũ ergo istius omnis homo animal est est illud omnis homo non animal est: vel istud non homo aial est ⁊ contrariũ istius omnis homo aial non est est istud omnis homo omne animal est. ¶ Similiter contrariuz istius cuiuslibet ꝶdictionis altera pars est vera: nõ est illud cuiuslibet contradictionis altera pars nõ est vera: dato q̃ rectus teneat se a parte predicati. q: quelibet istarum est vera. Sz contrarium prime est ista cuiuslibet contradictionis nõ altera pars est vera: vel illa: nullius cõtradictionis altera ps est vera. ¶ Contrarium sc̃de est illud cuiuslibet contradictionis omnis pars est vera. ¶ Item ista nõ sunt ꝓtraria cuilibet homini homo cõcludit ⁊ cuilibz hoi homo nõ cõcludit: q: li homo nullibi distribuit certum est q̃ si quilibz homo concluderet sibi ipsi ⁊ nulli alteri quelibet istarum esset vera qd̃ est contra naturam contrariarũz. Contrariũ ergo p̃me est ista cuilibet homini non homo concludit: ⁊ contrarium secunde est ista cuilibet homini omnis homo concludit. ¶ Item ista non sunt cõtraria: omnem hominem homo videt ⁊ omnem hominem homo non videt. q: rectus nullius distribuitur. dato enim q̃ omnis homo videret se ⁊ nihil aliud a se vel partẽ eius. pz veritas vtriusq̃ qd̃ est contra naturam cõtrariarum. Contrariũ ergo p̃me est hoc omnem hominem nõ homo videt. Contrarium vero secunde est illud omnez hominẽ omnis homo videt. ¶ Item ista non sunt contraria ab omni homie homo differt ⁊ ab omni homie homo non differt: ꝓpter dictam causam: certum enim est q̃ quelibet istarum est vera qd̃ non compatit natura contrariarũz. Contrarium ergo p̃me est illud: ab omni homine nõ homo differt ⁊ contrarium sc̃de est illud ab omni homine omnis homo differt. Eodem modo est dicendum in quibuscunq̃ tam in numero plurali q̃z in numero singulari. ¶ Ulterius ponebatur in regula ista particula ⁊ econtra implicite vel explicite: ad denotandum q̃ non sequitur: ista sunt contraria igitur vna est vniuersalis affirmatiua ⁊ altera vniuersalis negatiua. Unde ista sunt contraria qlibet est ens ⁊ nihil est ens: quarum nulla est alicuius quantitatis nec suba sunt similia nec conuertibilia: in p̃ma enim subicitur ille terminus quilibz: ⁊ in sc̃da li nihil: quorũz vnum alteri repugnat: sed sufficit q̃ ista sunt quãta implicite. hec enim quilibet est ens ẽ implicite vniuersalis affirmatiua quia subordinatur in mente huic vniuersali affirmatiue qd̃libet ens est ens: hec etiam nihil est ens: est implicite vniuersalis negatiua: q: subordinatur in mente huic vniuersali negatiue nullum ens est ens. Et sic ista sunt quanta implicite ita subiecta implicite

sunt similia ⁊ conuertibilia. vt pz discurrendo per subordi nationē. ¶ Ex hijs pōt correlarie cōcludi ꝙ aliq̄ sunt ꝯria nullius quātitatis carentia extremis ⁊ copula. probatur. ⁊ capio istas duas copulatiuas. omne anial est suba ⁊ econuerso. nullum anial est suba ⁊ econuerso. tunc pz ꝙ li ecōuerso sumptū in p̄ma copulatiua ⁊ li econuerso in sēda copulatiua sunt ꝯria. q: p̄mū significat primarie oēm subam esse anial. ⁊ sēdm significat p̄marie nullaz subam esse aial. ⁊ per ꝯns ambo significāt p̄marie significata ꝯria. ⁊ tm̄ nō sunt alicui⁹ quātitatis. imo carent extremis ⁊ copula vt de se est manifestū: tamen non obstante isto illa sunt quāta implicite ⁊ hnt extrema ⁊ copulaz sil'ia ⁊ conuertibilia vt pz: in mentalibus ꝓpositionibus qbus iste in mēte subordinātur vbi tamē p̄ponerent̄ due ꝓpositiones que nec explicite nec implicite essent quāte sicut sunt exclusiue ⁊ exceptiue nunq̄z nomen ꝯrietatis debent assumere. Et ꝯz adhuc fuerint quāte. simulq̄z formal'r repugnātes dūmodo extrema implicite vel explicite non sint sil'ia ꝓpositiones adinuicem ꝓtrarie nominari non debent: sicut pz de istis: oīs homo est anial nullum risibile est anial: certum est ꝙ formal'r repugnant non tamē sunt contrarie rōne suborum implicite vel explicite dissimiliuz. Simil'r iste due omnis homo currit ⁊ omnis homo non mouetur formal'r repugnant non tamen sunt contrarie. q: p̄dicata nec implicite nec explicite similia sunt. ¶ Jtez iste ꝓpositiones semper fuit homo ⁊ nunq̄z fuit homo: contrarie sunt ⁊ tamē non sunt alicuius quātitatis nec suba sunt similia. imo formal'r opponunt̄: non tamen dico quin ille sint implicite alicuius quātitatis. q: subordinant̄ istis aliquarum quātitatuz. vz. omni tempore fuit homo ⁊ nullo tēpore fuit homo: concedo etiam ꝙ suba istarum sunt implicite similia eo ꝙ in mente continue subicit̄ li tempore. Unde pro toto si ꝓponit̄ mihi ista semper fuit homo. concedo caz. Et si quaratur nunqd sit alicuius quātitatis vz. iplicite. ⁊ qd̄ est subz implicite dico ꝙ illa est vl'is implicite ⁊ sub̄m implicitum est li tēpore: ⁊ signuz vniuersale implicituz est li omni. Et sic ꝯsequenter ad istaz ⁊ ad quācūq̄z aliam que non est explicite alicuius quātitatis vel que caret extremis dicat̄ sicut ad mentalez dūmodo determinatio fuerit distractiua per istos terminos implicituz vel iplicite. quare ⁊c.

Secunda regula est ista: vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis vel indefinita negatiua aut vniuersalis negatiua ⁊ vl'is negatiua pticularis vl' indefinita affirmatiua de cōsimilibus extremis debite supponentibus sunt ꝯdictorie in figura ⁊ econtra: vniuersal'r implicite vel explicite vt omne animal est suba aliqd̄ animal non est suba. Similiter ista sunt contradictoria: nulluz animal est suba ⁊ aliquod animal est suba. ⁊ notanter dixi extremis debite supponentibus: q: ad veram contradictionem requirunt̄ duo quātum ad suppositionez: p̄muz ꝙ extremum non distributum in vna in alia implicite vel explicite distribuatur ⁊ econtra dūmodo fuerit capax cōfusionis: ꝓpterea ista non sunt contradictoria: qlibz homo animal est ⁊ aliquis homo anial non est: ꝓpter veritatem vtriusq̄z qd̄ repugnant legi contradictoriarum. ⁊ hoc contingit q: non dat̄ contradictio. q: predicatū cum sit terminus cōis nullibi distribuitur: contradictoriū ergo p̄me est illud aliquis homo nullum animal est ⁊ contradictorium sēde est illud quilibet homo omne animal est. ¶ Jtez ista non sunt contradictoria quilibz homo animal non est ⁊ aliquis homo animal est cuz ambo sint simul vera. Sed cōtradictorium p̄me est illud aliquis homo omne anial est ⁊ contradictoriuz secūde est illud nullus homo animal est vel illud quilibet homo nulluz anial est. ¶ Jtem dato ꝙ rectus subsequens obliquuz teneat se ex parte p̄dicati ista non sunt contradictoria cuiuslibz ꝯtradictionis altera pars est vera ⁊ alicuius contradictionis altera pars non est vera: ꝓpter cuiuslibet earum veritatē. ⁊ alterum extremuz vel partem p̄dicati non distributam: sed contradictorium p̄me est illud alicui⁹ contradictionis non altera pars est vera: ⁊ contradictorium sēde est illud alicuius contradictionis quelibet pars est vera. Simil'r ista non sunt contradictoria: cuiuslibet contradictionis altera pars nō est vera: ⁊ alicuius ꝯdictionis altera pars est va. q: ambo sunt simul vera. Sed contradictoriuz p̄me est illud alicuius cōtradictionis quelibet pars est vera ⁊ cōtradictoriuz sēde est illud nullius contradictionis altera pars est vera. vel illud cuiuslibet cōtradictionis non altera pars est vera: ⁊ sic cōsequenter in oībus alijs dicatur. ¶ Nota tamē ꝙ nō opz semper terminū non distributum in vna in alia distribui. Et hoc quādo talis termin⁹ nō est distribuibilis: sicut hic quilibz homo est iste homo: aliquis hō nō est iste homo: pz ꝙ li iste homo nullibi distribuit̄. hoc etiaz contingit de termino distribuibili qui est pars subi: ꝙ nullibi stat determinate vel confuse tm̄: sicut hic omne videns oēm hominem est animal: aliqd̄ videns omnem hominez est anial. pz ꝙ li hoiez vtrobiq̄z stat ꝯfuse ⁊ distributiue. Sil'r dicēdo: oē ens nō hō ē suba: ⁊ aliquod ens nō hō ē suba li hō vtrobiq̄z distribuit̄ p negationez infinite tentā. ita ergo: ꝙ extrema vtrobiq̄z distribuant̄ est inconueniens ꝙ nullibi distribuant̄ est inconueniens: ꝙ partes extremorū distribuant̄ vtrobiq̄z non est inconueniēs. sed ꝙ nullibi distribuantur est inconueniēs intelligēdo semp̄ de termino confundibili. quare ⁊c. ¶ Sēdm qd̄ ad veram contradictionem requirit̄ q̄tuz ad suppositionem est ꝙ extrema implicite vel explicite: p̄cise pro eodem vel pro eisdem supponant: sicut in p̄ma regula dicebatur: ꝓpterea ista non sunt contradictoria: omnis homo ē animal ⁊ aliquis homo nō est animal: q: possunt ambo simul esse vera supposito ꝙ non esset aliquis masculus. Ratio autez quare nō sunt cōtradictoria est q: suba non precise pro eisdem supponunt: in p̄ma enim li homo idifferenter supponit pro vtroq̄z sexu ⁊ in sēda solūmodo pro sexu masculino. Contradictorium ergo p̄me est illud homo non est anial vel illud aliquod ens homo non est animal: quoz qd̄libet est impossibile. Et contradictoriuz secunde est illud quilibet homo est animal: ponebat̄ in regula iterum vna particula. vz. ⁊ econtra implicite vel explicite ad denotandū ꝙ nō sequit̄ ista sunt contradictoria in figura. ergo vna earum est vniuersalis ⁊ reliqua indefinita vel particularis ⁊c. quia ista sunt contradictoria in figura nihil est homo ⁊ aliquid est homo: ⁊ tamen nulla istarum est alicuius quantitatis nec suba sunt similia: imo dissimilia vsq̄z ad contradictionem: sed sufficit ꝙ ille se habeant implicite sicut contradictio in figura requirit. hec enim nihil est homo: ē implicite vniuersalis negatiua: cuius sub̄m implicituz est li ens subordinat̄. n. huic negatiue nulluz ens est homo: in qua explicite subicitur li ens: eodem modo dicat̄ ad istaz: aliquid est homo: quod est implicite vniuersalis cuius sub̄m implicituz est li ens. Consimiliter dicatur ad istā: semper fuit homo: alī non fuit homo: ꝙ non sunt quante nec suba sunt similia sed sunt implicite quāte ⁊ suba sunt implicite similia: vt patet procedendo ad mentales ꝓpositiones qbus ille subordinantur. ¶ Ex hijs ergo potest inferri ista conclusio ꝙ aliqua sunt contradictoria in figura. ⁊ tamen non sunt quāta: imo carent extremis ⁊ copula. vt patet in istis: oē animal est suba ⁊ econuerso aliquod anial non est suba ⁊ econuerso. Certum est ꝙ li econuerso in p̄ma ⁊ li econuerso in secunda sunt contradictoria quorum nulluz est alicui⁹ quātitatis: imo nullum eorum habet extrema vel copulaz: ⁊ sic pz ꝙ duo maxime similia in voce vel in scripto sunt cōtradictoria adinuicem implicite tamen sunt maxime dissimilia: eo ꝙ implicite sunt quāta dissimilia ⁊ extrema sil'ia.

Tertia regula ē ista: vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis vel indefinita negatiua de cōsimilibus extremis debite supponentibus sunt subalterne in figura ⁊ econtra implicite vel explicite: propterea iste sūt subalterne: quilibet homo est animal. aliquis homo ē animal. ⁊ iste similiter: nullus homo est animal ⁊ aliquis homo non est animal. Dico enim debite supponentibus: q: oportet extrema implicite vel explicite supponere precise ꝓ eodem: si non fuerit nisi vnicum suppositum: ⁊ si plura p̄cise ꝓ eisdē: id eo ista non sunt subalterna: oīs hō ē anial. aliqs hō ē aial. q: dato ꝙ nō esset aliqs masculus vl'is ē va

etiam particularis subalterna falsa qd̄ est cōtra nām subalternarum. Ratio aūt quare iste non sunt subalterne est ꝓpter suba non precise pro eisdē supponētia. Subalternū ergo p̄me est illud: homo est animal. ⁊ si postulat̄ particularis dicitur illa: aliqd̄ ens hō est aīal. Subalternuz vero secunde est illud quilibet hō est aīal. Propter eandē cām ille non sūt subalterne: nullus hō est aīal ⁊ hō nō est anial. q: tunc vlis esset possibilis ⁊ subalterna indefinita vel pticularis impossibilis: qd̄ iterū legi repugnat subalternarū. Subalterna ergo p̄me est illa aliqs hō nō ē animal ⁊ subalterna scd̄e est illa: nō homo est anial. ¶ Iteruz ponit̄ in illa particula. debite supponētib⁹: q: in subalternis requiritur ꝙ p̄dicata iplicita vel explicita vniformiter supponant quo ad mobilitationē vl' imobilitatōez. i. si p̄dicatū vni⁹ stat cōfuse ⁊ distributiue ⁊ p̄dicatū alterius ⁊ si p̄dicatuz vni⁹ stat immobil'r ꝙ ēt in alia imobil'r supponat sine distributione. Propterea ista sunt subalterna qlibet hō est animal ⁊ aliqs homo est anial. q: p̄dicatū vtrobiqz supponit eodē modo. ¶ Iterum ista sunt subalterna: qlibet hō oē anial est aliqs hō omne animal est. q: p̄dicata vtrobiqz mobil'r supponunt. ¶ Sil'r ista sunt subalterna nullus hō est animal. aliqs hō non est anial. q: p̄dicata vniformit̄ mobilit̄ supponunt. ¶ Propterea ista non sunt subalterna: qlibet homo aīal nō est ⁊ aliquis homo nō est anial: q: tunc vlis esset vera ⁊ particularis subalterna falsa: qd̄ est cōtra nāz subalternarum. Sed subalterna p̄me est ista aliqs hō aīal nō est. ⁊ subalterna scd̄e est illa nullus hō anial est vel illa qlibet homo nō aīal est. ¶ Itē iste nō sunt subalterne qlibet homo nō anial est ⁊ aliqs homo anial non est. q: tunc duo ꝗdictoria adinuicem essent simul vera qd̄ est ipossibile ad bonum itellectum. ꝑbat̄ cōsequētia. q: si illa particularis est subalterna illius vlis negatiue: ⁊ illius vniuersalis negatiue ꝗdictoriū est illud qlibet homo anial est igit̄: tūc illa essent ꝗdictoria qlibet homo anial est ⁊ aliqs hō anial non est: sed ambe sūt simul vere igit̄ ⁊c̄. Ultimo ponitur illa particula ⁊ ecōtra. iplicite vel explicite. ad denotandū ꝙ aliqe ꝓpositiones sunt subalterne que nō sunt alicui⁹ q̄titatis: sicut pz de illis qlibz est homo: aliqd est hō: nihil est homo ⁊ aliqd non est hō: sed sufficit ꝙ iplicite se hēnt sicut subalterna in figura requirūt. ¶ Ex quo infero vt sepius sentētial'r ē illatuz ꝙ aliqe ꝓpositōes sūt subalterne nullius q̄titatis: imo carētes extremis ⁊ copula: pz sic dicendo oīs homo est anial ⁊ ecōuerso: hō est anial ⁊ econuerso ꝙ li ecōuerso in p̄ma ⁊ li ecōuerso in scd̄a sunt subalterne ꝓpōnes: ⁊ tamen non sunt alicuius q̄titatis: imo carent terminis ⁊ copula. ¶ Sil'r sic dicēdo nullus hō est animal ⁊ ecōuerso aliqs homo nō est anial ⁊ ecōuerso. ꝙ illa duo econtra sunt subalterna. vt patet perspiciēdo mētales quibus subordinantur.

Quarta regula est ista: particularis vel indefinita affirmatiua ⁊ particularis vel indefinita negatiua de cōsil'ibus extremis debite supponentib⁹ sunt sub ꝗrie in figura: vt aliquis hō est anial. aliqs hō non est anial: anial est homo: ⁊ aīal nō est homo: ⁊ notāter dico debite supponētib⁹: q: in sub ꝗrijs opz suba vniformiter supponere ⁊ p̄dicata diffoimiter quo ad mobilitatōez vel imobilitationē. ita ꝙ si p̄dicatuz vnius stat mobil'r reliquuz alterius dz stare imobil'r: ⁊ ecōtra: ꝓpterea ista nō sunt sub ꝗria aliquis hō anial est ⁊ aliquis hō anial nō est. q: dato illo sequerēt verificatio ꝗdictionis: q: si illa sūt subcōtraria: ⁊ subalternum illius: hō est anial est illud qlibet homo anial est igitur ista sunt ꝗdictoria: qlibet hō aīal est: ⁊ aliquis homo aīal non est ⁊ ipsa sunt simul vera igit̄ ⁊c̄. ¶ Ratio aūt quare illa nō sunt sub ꝗria est: q: p̄dicatum nullibi distribuit̄. Sub ꝗrium ergo p̄me est illd: aliqs hō nullum aīal est ⁊ sub ꝗriū scd̄e est illud: aliquis hō omne animal ē q̄re ⁊c̄. ¶ Dico etiā istam particulaz debite supponentib⁹. q: opz extrema sub ꝗrioꝝ implicite vel explicite pro eodē vel pro eisdez supponere. vt p̄us dictum est. ¶ Ponebat̄ vltimo ista particula ecōtra iplicite vel explicite ꝓpter cām dcam. ¶ Juxta hoc est notandū ꝙ ꝓpositiones singulares nō alr se habēt in figura sua nisi ꝗdictorie. nūq̄ꝫ. n. ꝗrie nec subalterne: vt iste homo currit iste hō non currit. ⁊ si subz fuerit terminus cōpositus dz dari cōtradictorium per negationē p̄cedentem toti. Vñ ꝗdictorium istius: iste homo vel asinus est homo: non est illud: iste homo vel asinus nō est homo sed illud nō iste hō vel asinus est homo. quare ⁊c̄.

¶ Capitulum de equipollentijs.

Equipollentia est equiualētia duaꝝ ꝓpositionuz quaꝝ quelibet est alterius illatiua. vt pz per hunc versum. pre contradic. post ꝗ. pre postqz subalter. pro cuius declaratiōe pono tres regulas. ¶ Prima est negatio p̄posita ꝓpōni exriti in figura facit equiualere suo ꝗdictorio vl' illo qd̄ ꝓposituz ex hijs est suum ꝗdictoriuz. verbi gra hec ꝓpositio nō nullus hō currit equipollet isti aliqs hō currit: ⁊ hec non aliquis hō currit. equipollet huic: nullus homo currit. Item hec nō quilibet hō currit equipollet isti aliqs homo nō currit. ⁊ hec sil'r non aliquis hō non currit equipollet isti qlibet hō currit. Et notanter dixi vel ꝓpositū ex hijs est suum ꝗdictoriuz. q: ita bene sunt ꝗdictoria illa: non qlibet hō currit ⁊ qlibet homo currit sicut illa qlibz homo currit: ⁊ aliquis hō non currit: ⁊ inxtra cōe allegatū nō est verius ꝗdicere q̄ p̄ponere negationē toti. ¶ Contra istaz regulam arguit̄ sic. ⁊ capio istam ꝓpositionē nō quilibet hō currit. ⁊ arguo sic: negatio facit equipollere suo ꝗdictorio ergo negō facit equipollere ꝗdictorio ipsi⁹ negationis. vel facit illam: qlibet homo currit. equipollere suo cōtradictorio vel facit hanc. non quilibet hō currit. equipollere suo ꝗdictorio: consequentia videt̄ bona: ⁊ añs est falsum. igit̄ ꝙ añs sit falsum pz ꝑ qualibet parte ⁊ p̄mo ꝑ pria: eo ꝙ nulla negatio equipollet suo ꝗdictorio: nec aliq̄ ꝓpositio equipollet ꝗdictorio negationis. Cum illa nō sit nec possit esse ꝓpositio. pz etiaz pro scd̄a parte ⁊ tertia eo ꝙ ex vno oppositoꝝ non icludente ꝗdictionez non sequtur aliquid formal'r. ¶ Scd̄o arguit̄ sic. ista ꝗña non vz. nullus nō homo est grāmatic⁹ igit̄ aliquis hō est grāmaticus ⁊ hic arguit̄ per regulā igit̄: ꝙ consequētia non valeat pz: posito ꝙ nihil sit grāmaticū: añs est verum ⁊ ꝗñs falsum. ¶ Tertio arguit̄ sic. ista duo nō equipollēt nō oēs apostoli dei sunt duodecim. ⁊ aliq apostoli dei nō sunt duodeciz igitur: pz cōsequentia. ⁊ antecedēs ꝑbatur: q: scd̄a est vera ⁊ p̄ma est falsa. vt pz assignando eius ꝗdictoriū veruz. vz. oēs apostoli dei sunt. 12. ¶ Ad hoc respondet̄ ad p̄mū cum dicit̄ non qlibet homo currit: hec negō nō: facit equipollere suo ꝗdictorio concedo nec hoc est contra regulaz. q: cum hoc stat ꝙ negō p̄posita alicui ꝓpositioni facit eqpollere suo ꝗdictorio referendo li suo ad li alicui ꝓpositiōi ⁊ ex hoc non sequitur ꝙ negatio p̄posita alicui ꝓpōni facit illam equipollere suo ꝗdictorio: sed bene sequitur ꝙ negatio preposita alicui propositioni facit cōpositum ex illa ⁊ ꝓpositione equipollere suo contradictorio: referendo relatiuum vt prius. ¶ Ex hoc ergo patet ꝙ negatio preposita alicui propositioni facit equipollere suo cōtradictorio: ⁊ tamen nulla negatio facit equipollere suo contradictorio. ¶ Ad secundum respondetur ꝙ hec nullus non homo est grāmaticus: non equipollet isti: aliquis homo est grāmaticus: cum prima sit negatiua ⁊ secunda affirmatiua: nec propter hoc arguitur cōtra regulam eo ꝙ secūda negatio infinite tenetur. quia ponitur inter adiectiuū ⁊ substantiuū ꝙ tamen non deberet fm regulam. ¶ Et si ex hoc cōcludit̄ ꝙ aliqua est ꝓpositio. ⁊ tamen negatio preposita illi non facit equipollere suo contradictorio. concedo cōsequētiam: eo ꝙ ista est hmōi: non homo currit. si enim dicitur nō nō homo currit enūciatio nugatoria est. ⁊ per ꝗñs nulli equipollet. Si enim dicitur: nihil non homo currit: vel nullus non homo currit: negatio p̄ma que p̄us stabat pure negatiue iam stat infinite: ꝓpter causam dictam. ⁊ sic iā nulli equipollet saltim fm modum equipollentie hic verificatum. vz. ꝙ negatio preposita negatiue propositioni facit equipollere affirmatiue. Et negatio preposita affirmatiue facit eqpollere negatiue: sed non sic potest dici de ista: non nullus homo currit eo ꝙ ibi negō nō ponit̄ iter

partes extremi nec inter adiectiuum ⁊ substantiuum ⁊c.
¶ Ad tertiũ respondetur ꝙ in ista propositione: oẽs apostoli dei sunt duodeciz: li omnes pót teneri collectiue ⁊ diuisiue: si diuisiue. sic nego eam: ⁊ concedo istam: non omnes apostoli dei sunt duodecim: ⁊ istam similiter cui equiualet: aliqui apostoli dei nõ sunt duodecim. Si autem tenetur collectiue concedo eam: ⁊ nego istam non omnes apostoli dei sunt duodecim: nec tunc equipollet isti aliqui apostoli dei nõ sunt duodecim: quia in vniuersalibus quarum sũba ⁊ signa tenenẽ collectiue non reperitur imediata contradictoria particularis: sed vna improprie que equipollet illi si reperiretur vel saltem sue mẽtali. contradictorium ergo istius: omnes apostoli dei sunt duodecim: est illud aliqui apostoli qui sunt omnes apostoli nõ sunt duodecim: que falsa est sicut ista cui equiualet nõ omnes apostoli dei sunt duodecim: ⁊ si ex hoc cõcluditur ꝙ vniuersalis affirmatiua ⁊ particularis negatiua de cõsimilibus extremis supponentibus precise pro eisdem ⁊ opposito modo non sunt cõtradictorie: concedo consequentiã. Uidetur. n. de istis: omnes apostoli dei sunt duodecim: ⁊ aliqui apostoli dei nõ sunt duodecim: vbi li omnes in prima tenetur collectiue: nec ista cõclusio est contra dicta in alio capitulo: quia termini non debite supponunt in ambabus: in vna. n. subiectum stat collectiue ⁊ in altera diuisiue: quia signum particulare nõ potest limitari ad sensum collectiuum suuz subiectum: propterea additur eidẽ pronomen demonstratiuum. ¶ Et si querit que est contraria istius: omnes apostoli dei sunt duodecim tenendo li oẽs collectiue: dicitur ꝙ hec. nulli apostoli dei qui sunt omnes apostoli sunt duodecim: ⁊ non ista nulli apostoli dei sunt duodeciz. Quia signũ negatiuum vniuersale non potest collectiue sumi nec suum subiectũ sic limitat sicut signum vniuersale affirmatiuum. Sed semper requiritur aliud a quo restrictio fiat: ⁊ si dicitur: q̃re plus signum vniuersale affirmatiuũ potest teneri collectiue ex se ipso sine restringẽte q̃z signũ vniuersale negatiuuz: dicitur ꝙ non est alia ratio nisi natura affirmatiuũ eniz est alterius nature q̃z negatiuum ⁊ ecõtra. ¶ Iteruz si querit de subalterna illi ꝙ omnes apostoli dei sunt duodecim: dico ꝙ est ista aliqui apostoli qui sunt oẽs apostoli dei sunt duodecim propter causam dictam. quia in vna subiectum stat copulatiue ⁊ in alia necessario diuisiue propter defectuz restringentis tam signũ particulare q̃z suũ sũbm.

Secunda regula est ista negatio postposita vniuersali affirmatiue vel vniuersali negatiue facit equipollere suo cõtrario: referendo relatiuũ ad li vniuersali affirmatiua vel negatiua. hec enim: quilibet hõ non currit: equipollet isti. nullus homo currit: ⁊ B. nullus homo non currit. isti quilibet homo currit. ¶ Et sic vniuersaliter in alijs est dicendum. ¶ Contra istã regulaz arguitur sic ex ipsa sequit ꝙ nullus homo est animal igitur ipsa est falsa. antecedẽs probatur. sequitur quilibet hõ animal non est ergo nullus homo animal est: patet cõsequentia per regulã antecedens est vez igitur ⁊ consequens: ⁊ vltra. nullus homo animal est igit nullus homo est animal: patet cõsequentia quia oppositũ contradictoriuz cõsequentis repugnat antecedenti. ¶ Secundo arguitur sic: ista non equipollent. nulla chymera est nulla chymera: ⁊ q̃libet chymera est aliqua chymera igitur regula falsa. patet ꝛsequentia ⁊ antecedens probatur: quia secunda est falsa vt patet. ⁊ prima est vera quia suuz contradictoriuz est impossibile vz aliqua chymera ⁊ nulla chymera eo ꝙ ẽ istius illatiua aliqua chymera est. ¶ Tertio ex ista regula sequitur ꝙ nullũ animal est homo igitur regula falsa antecedens probat. sequitur omne animal esse hominẽ est falsum igitur omne animal esse hominez est non verum: ⁊ vltra oẽ animal esse hominem est non vez igitur omne animal esse hominẽ non est verum patet consequentia ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiuã de predicato finito. Tunc sic omne animal esse hominem non est vez igitur nullum animal esse hominẽ est verum: patet consequentia per regulã ⁊ vltra nullum animal esse hominem est veruz igitur nullum animal est hõ. ¶ Ad B respondetur ad primũ negando consequentiam adductaz: ⁊ tunc ad argumentũ: nego illam consequentiaz: quilibet homo animal non est igit nullus homo animal est: nec arguitur per regulã: quia regula intelligit de negatione postposita imediate subiecto ⁊ non predicato sicut fit in proposito. propterea bene sequitur: quilibet hõ nõ animal ẽ igit nullus homo animal est ⁊ ecõtra: ſz ex illa quilibet homo animal nõ est sequitur illa. nullus homo omne animal est. ¶ Ad secundum nego illam cõsequentiam. nulla chymera est nulla chymera igit quelibet chymera est aliqua chymera: antecedens enim pure est negatiuũ ⁊ consequens pure affirmatiuum vnius de secũdo adiacente formalr illatiuum: nec arguit per regulaz: q: ipsa intelligit de negatione que si per se esset sumpta sincathegorematice tenet ⁊ non cathegorematice. Modo cũ dr: nulla chymera est nulla chymera: negatio postposita a parte predicati cathegorẽatice teneret: eo ꝙ per se sumpta non faceret propositionem negatiuam: dicendo chymera est nulla chymera. ideo bene sequeretur consequens primũ si secunda negatio verbum precederet: dicẽdo nulla chymera nulla chymera est. ¶ Ex hoc pz solutio plurium argumentoꝝ. nõ enim sequit. nullum caput non habens est aliqd caput habens igitur omne caput habens est aliqd caput habens. Nec sequitur. nihil non idẽ sorti currit igitur omne idem sorti currit: eo ꝙ negatio cathe" teneretur ⁊ nõ sincathe" oporteret enim per equipollentiam fiendã negationẽ immediate subsequi subiectũ. propterea bene sequitur: nullum caput habens non est aliqd caput habens igitur omne caput habens est aliquod caput habẽs. Etiaz sequitur. omne caput habens nõ est aliquod caput habẽs igitur nullum caput habens est aliquod caput habens. ¶ Itẽ sequitur nihil idem sorti non currit ergo omne idem sor. currit. Et sic de alijs: pz ergo ex hijs ista non equiualere: nihil est nihil ⁊ quodlibet est aliquid: sed bene equiualẽt nihil nihil est ⁊ quodlibet aliqd est. ¶ Item sequit hanc esse falsam ex nihilo nihil fit. ¶ Etẽ sequitur hanc esse falsam ex nihilo nihil fit: q: equiualet isti ex quolibet aliqd fit: qd est falsuz: quia ex isto instanti nihil fit. ¶ Et si ꝓtra hoc arguit: ꝙ magister tractatuum. concedit illa equipollere nihil est nihil: ⁊ quodlibet est aliquid. ⁊ Ax. in primo pbicorum concedit illã ex nihilo nihil fit. ¶ Ad istud respondetur ꝙ magister ꝟ Petrus hispan ꝰ intellexit secundam negationez precedere copulaz: ⁊ non subsequi: ⁊ vbi non sic intelligeret tenendus nõ foret. ¶ Ad Ax. dico ꝙ ipse intellexit secundã negationem subsequi verbũ: ⁊ non precedere: vz: ex nihilo nihil fit: ex nihilo fit nihil: que vera est q: suum contradictorium includit ꝗdictionem vz ex aliquo fit nihil. ¶ Ad tertium respondetur: ꝙ in omnibus illis argumentis modus pót teneri in sensu composito vel diuiso: si in sensu cõposito nego illam consequentiam. omne aial esse hominẽ non est verum igit nullum animal esse hoĩem est verum: nec arguit ꝑ regulã: eo ꝙ negatio nõ postponit in vniuersali affirmatiua vel negatiua cum vna illaꝝ non sit alicuius quantitatis. imo soluz modalis de sensu composito. Si autem modus tenet in sensu diuiso. iterum nego consequẽtiam: nec arguitur per regulã: quia negatio dz immediate sequi subiectum. Unde subiectũ istius: omne animal esse hominem est vez: ex li animal solum tenendo eam soluz in sensu composito ⁊ residuũ tenet se ex parte predicati. iõ bene sequitur omne animal non esse hominem est veruz igitur nullum aial esse hominem est verum consequentia bona sed antecedens est falsum.

Tertia regula est ista: negatio preposita ⁊ negatio postposita propõni existenti in figura faciunt equipollere suo subalterno: referendo relatiuum vt prius. verbi gratia iste due equipollẽt non quilibet hõ non currit ⁊ aliquis hõ currit ⁊ iste similiter. non nullus hõ non currit ⁊ aliquis homo non currit. ¶ Contra istã regulã arguitur sic ex ipsa segtur ꝙ iste due eqpollent. non nullus hõ currit ⁊ aliqs hõ non currit: qõ est falsum: ⁊ ꝓña probat: q: ibidez ꝓponit ⁊ postponitur negatio. ¶ Secundo arguitur sic: ista ꝓña non valet non

quilibet homo omne animal non est igitur aliquis homo omne animal est ⁊ hic arguitur per regulam igitur: ꝙ consequentia non valet: probo antecedens est verum ⁊ consequens falsum igitur: ꝙ cõsequens sit falsum patet de se: ⁊ ꝙ antecedens sit vex probatur: quia suum oppositum est falsum: vz quilibet homo oẽ animal non est: ex ipso.n. sequitur: quilibet homo nullũ animal est: quod est falsuz. ¶ Tertio arguit sic: ista duo equipollent non aliquis homo necessario non est animal: ⁊ quilibet homo necessario est animal: quocunqꝫ enim dato falsa est ista propositio. ¶ Ad ista respondetur ad primuz nego ꝙ ille equipolleãt non nullus homo currit ⁊ aliquis homo non currit: ⁊ tũc ad argumentuz negatio preposita ⁊ postposita ⁊c̃. quero cui preponitur ⁊ postponitur negatio: si dicitur ꝙ huic: homo currit falsum est ꝙ sibi postponitur: negatio. imo quelibet earum sibi preponitur. Si dicit ꝙ huic nullus homo currit preponitur ⁊ postponitur nego adhuc hoc est falsuz immo precise preponitur: ⁊ per cõsequens equipollet isti aliquis homo currit vt prius dicebatur. ¶ Similiter potest responderi si arguitur ꝙ hec. nullus homo non currit: equipollet isti aliquis homo nõ currit: querendo cui negatio preponitur ⁊ postponitur: si dicitur ꝙ huic homo currit ⁊ subalternum istius cum restringit li homo est illa quilibet homo currit igitur equipollet illi: patet cõsequentia p hanc regulaz. Si dicitur ꝙ preponitur ⁊ postponit negõ huic homo nõ currit falsum est. immo solum preponitur. Et si dicitur ꝙ preponitur ⁊ postponitur huic. nullus homo currit adhuc hoc est falsum. immo solum eidẽ postponitur: ⁊ sic patet qualitercũqꝫ dicatur equipollet illi quilibz homo currit. Et si querit nũquid huic nullus homo currit postponitur negatio quando dicitur. nullus homo non currit: dico ꝙ sic. non intelligendo ꝙ omnes terminos istius subsequatur negatio sed sufficit ꝙ subiectum: ⁊ isto modo dicitur postponi illi idest in illa. ¶ Ad secundũ argumẽtum nego illam cõsequentiam: non quilibet homo omne animal nõ est igitur aliquis homo omne animal est: nec arguitur per regulam: quia cum dicitur: negatio preposita ⁊ postposita: intelligitur de negatione postposita immediate subsequente subiectũ qualiter non est in proposito: immo subsequitur predicatum: propterea bene sequitur non quilibet homo non omne animal est igit aliquis homo omne animal est: sed antecedẽs est falsum: quia suum cõtradictorium est verum: vz quilibet homo non omne animal est. ¶ Si tamen querit cui equiualet ista: nõ quilibet homo omne animal non est. dico ꝙ equipollet isti: aliquis homo animal est: ⁊ ratio nam capio istam quilibet homo omne animal non est. ⁊ patet ꝙ istud est suũ contradictorium aliquis homo aliquod animal est: quia si esset illõ aliquis homo omne animal est. Tunc idem extremum vel consimile non distribueretur in vtroqꝫ ꝗdictoriorum qõ repugnat dictis superius de contradictoriis. Si ergo cõtradictoria istius est hec: aliquis homo animal est igit per negationez prepositam alteri fiet secum equipollentia dicẽdo: non quilibet homo omne animal est quare ⁊c̃. ¶ Post hoc patet responsio ad tertium argumentũ: negando illam consequentiam: non aliquis homo necessario nõ est animal igit quilibet homo necessario est animal: sed nec arguit per regulam: quia oportet secundã negationem immediate sequi subiectum ideo bene sequitur: nõ aliquis homo non necessario est animal igit quilibet homo necessario est animal: sed antecedẽs est falsum: quia suum contradictorium est verum. ſ. aliquis homo nõ necessario est animal.

Uecũqꝫ autẽ dicta sunt pro declaratione equualentiuz in figura de inesse possunt attribui equipolentie modalium continue substinẽdo versum priorem. Pre ꝗtradic. post contra. pre postqꝫ subalter. In hoc igitur consistit figura modaliuz ꝙ necesse est esse. impossibile est esse. sunt contraria. necesse est esse ⁊ possibile est non esse sunt contradictoria impossibile ⁊ possibile sunt cõtradictoria: possibile ⁊ possibile non. sunt sub cõtraria: necesse ⁊ possibile subalterna. impossibile ⁊ possibile nõ. subalterna.

¶ Ulterius notandum ꝙ negatio dicit preposita: quãdo coniungitur modo ⁊ postposita quãdo coniungitur verbo infinitiui modi: preposita ⁊ postposita quãdo coniungitur eisdez: Si ergo queritur cui equipollet ista: non necesse est te esse: dico ꝙ huic possibile est te non esse: ⁊ ista non possibile est te non esse equipollet isti. impossibile est te non esse omnes iste equiualentie tenent per primã regulam negatio preposita. ¶ Item si querit cui equipollet illa necesse est te nõ esse. Dico ꝙ huic impossibile est te esse ⁊ hec impossibile est te non esse isti necesse est te esse: iste equipolentie tenent per regulam secundã: negõ postposita ⁊c̃. remouendo istas particulas in vniuersali: affirmatiua vel negatiua. ¶ Tertio si queritur cui equipollet illa: nõ necesse est te non esse. Dico ꝙ huic: possibile est te esse. Et hec similiter: non possibile est te nõ esse: equipollet isti: necesse est te esse. ¶ Item hec non impossibile est te nõ esse equipollet huic possibile est te non esse. ¶ Et hec similiter non possibile est te non nõ esse. illi impossibile est te esse: si fieri posset sine nugatione omnes iste equipollentie tenerent p tertiam regulam negõ postposita ⁊c̃. ¶ Juxta hoc est notandum ꝙ si contingeret negationem cõiungi verbo principali nõ propter hoc haberes aliter respondere qꝫ si nulla poneretur negatio: vt si diceretur: cui equipollet ista: necesse non est sortem currere: non aliter respondeatur qꝫ sic diceretur cui equiualet ista necesse est sortez currere. Unde sicut ponitur figura modaliũ sine ꝓiunctione negationis ad verbum principale: ita ⁊ altera fieri potest cũ tali negatione: sed non transuerso ad aliam. Unde iste sunt sub contrarie: possibile non est te non esse ⁊ possibile non est te esse. ¶ Iste sunt contradictorie: possibile non est te non esse ⁊ possibile nõ est te esse: ⁊ iste similiter possibile non est te esse: ⁊ impossibile non est te esse: ⁊ impossibile nõ est te esse ⁊ necesse non est te non esse sunt contrarie. ¶ Item possibile non est te non esse ⁊ ipossibile non est te esse sunt subalterne: ⁊ iste similiter possibile non est te esse: ⁊ necesse est te esse. Et sic cõsequenter quecũqꝫ dicta sunt de negatione preposita vel postposita in alijs ⁊ in istis sunt similiter dicẽda. ¶ Ulterius ẽ notandũ quare dixi ꝙ negatio apposita modo est preposita ⁊ apposita vbo infinitiui modi est postposita: quia sic dicendo: te non esse est possibile nõ equiualet isti te esse est impossibile per regulã dictaz: negatio preposita: quia non dicitur preponi immo postponi: sed bene sequitur: te esse est non possibile igitur te esse est impossibile per regulam dictã. Ita ergo ꝙ quando dicitur te non esse est possibile negatio postponit: ⁊ quando dicitur te esse est non possibile negatio preponitur ⁊ per hunc modũ leuiter intelligi poterit figura modalium quare ⁊c̃.

¶ Capitulum de natura situatorum in figura.

Illa triplici natura solent propositiones reperiri. Quedam in materia naturali: quedaz contingenti ⁊ quedam in remota. Propositio in materia naturali est illa in qua predicatum est de essentia subiecti. ⁊ tunc predicatũ est de essentia subiecti quãdo est terminus superior ad subiectũ vel inferior in recta linea predicamentali: aut quãdo est simile subiecto vel secum conuertibile: aut qñ est diffinitio subiecti: vel pars eius: intelligendo semper tam affirmatiue qꝫ negatiue. Exemplũ primi vt homo est animal. Exemplũ secundi animal est homo. Exemplum tertij: homo est homo. Exempluz quarti. homo est risibilis. Exemplũ quinti. homo est animal rationale. Exemplũ sexti. homo est rationalis. Et sicut iste ita ⁊ eorum opposita se hãt. ¶ Propositio in materia contingenti est illa in qua predicatur terminus non conuertibilis cuz subiecto alterius predicati ab eodem: vt homo est albus: vel aliquis potest esse bicubitus. ⁊ notanter dico terminus non cõuertibilis: quia in ista homo est risibilis predicatur terius alterius predicati a subiecto ⁊ tamen est in materia naturali propter conuertibilitatẽ subiecti cum predicato. ¶ Ex isto sequitur ꝙ sicut aliqua propositio affirmatiua contingens est in materia naturali ita ⁊ aliqua propositio affirmatiua necessaria ẽ in materia contingenti. Prima pars patet de ista tu es homo

aut quilibet homo est animal. Et secunda ps de ista omne
q̃ est homo est coloratuz: vel omne animal est quale: qua
ruz quelibet est necessaria. vt patet. ¶ Propositio in ma
teria remota est illa in qua predicatur vnum disperatoruz
de reliquo. vt homo est asinus vel bos est capra. vel albũ
est nigrum: aut sedens est currens. ¶ Ex quo sequitur q̃
sicut aliqua propositio in materia naturali est impossibilis
⁊ aliqua fit in materia contingẽti. ita ⁊ aliqua ꝓpositio ne
cessaria est in materia remota. prima pars pz. De ista. ho
mo non est animal. secunda pars patet de ista: animal non
est coloratum. ⁊ tertia pars patet de ista. homo non est asi
nus que vera est ⁊ necessaria. Hijs visis potest leuiter de
clarari lex ⁊ nã cuiuscũq̃ binarij existentis in figura.

Lex igitur est natura contrariaꝝ talis q̃ si vna
est vera reliqua est falsa ⁊ non ecõ
tra. Plũq̃.n. possunt due ꝗrie esse simul vere in qbuscũq̃
teris vel mã fuerint. vt pz per oia discurrendo: in mã re
mota nũq̃ possunt esse simul false: pz. hec.n. est falsa: quili
bet hõ est asinus. ideo hec est vera. nullus hõ est asinus ⁊
econtra: sed in mã contingenti ⁊ in nãli possunt simul esse
false. Unde iste sunt simul false qlibet hõ est albus. nullus
homo est albus. Omne aial est sedens. nullum aial est se
dens. Etiam in mã naturali possunt simul esse falsa tam in
ꝑtione directa q̃ indirecta. Exempluz de indirecta. Ut oẽ
animal est hõ. nullum aial est homo. Exemplũ de directa
vt omne instans fuit ens. nullum instans fuit ens. omne in
stans ens erit aliquid. nullũ instãs ens erit aliquid. Et hoc
dico ſm ponentes verba substantiua de preterito vel futu
ro esse verba imediata q: si ponuntur esse verba mediata.
Exemplũ non est ad propo^{m}: q: tunc ꝑtum non est li ens
nec li aliquid. non obstante isto adhuc cũ vbo de pñti duo
ꝗria in materia naturali ⁊ in ꝑtione directa sunt simul falsa
vt quilz hõ necessario est suba. nullus hõ necessario ẽ suba
prima est falsa vt pz: ⁊ secũda similiter: q: suuz ꝗdicto:iuz
est verum vz aliquis hõ necessario est suba: q: xp̃s necessa
rio est suba: ⁊ est aliquis hõ igitur. ¶ Item si alicui nõ pla
ceret exemplum theologicũ summat pbicum tale. omne
corpus necessario est suba nullũ corpus necessario est suba
prima est falsa: vt pz: q: hoc corpus te demonstrato nõ ne
cessario est suba: Luz sit coruptibile: Secunda ẽt est falsa
q: celuz necessario est suba ⁊ celũ est corpus igit. ¶ Duo
contraria pñt esse simul falsa in mã naturali vbi ꝑtur idem
de eodem vel ꝓsimili: Exempluz: quelibet suba contingẽ
ter est suba: ⁊ nulla suba cõtingenter est suba. pz. n. q̃ que
libet istarum est falsa. vbi tñ non poneretur talis determi
natio nũq̃ posset probari duo contraria esse simul falsa in
ꝑtione directa aut eiusdem de se ipso vel consimili: vt quili
bet hõ est suba. nullus homo est suba. q̃libet suba est suba:
nulla suba est suba: ⁊ sic de alijs quibuscũq̃.

Lex et natura sub ꝗriaruz talis est q̃ si vna
est falsa reliqua ẽ vera ⁊ non
econtra. nũq̃. n. possunt esse simul false: q: dato opposito
leuiter probat q̃ duo contradictoria sunt simul falsa quod
est ꝗ naturam contradictoriozuz. nũq̃ enim possunt esse si
mul vere. in mã remota hec. n. est vera homo non est asi
nus: ideo hec est falsa hõ est asinus: ⁊ econtra ⁊ sic ꝗter
in alijs probando. ¶ Sed in mã contingenti vel naturali
possunt esse simul vere. ¶ Exemplũ primi aliquis homo
est albus: aliquis hõ non est albus. ¶ Exempluz secundi
aial est homo: aliqd animal non est hõ: ⁊ hec in ꝑtione di
recta: vt hõ fuit animal: hõ nõ fuit animal: dato q̃ aliquis
homo non primo fit. ẽt cum verbo de pñti: vt aliquis hõ
necessario est suba: aliquis hõ non necessario ẽ suba. prima
verificatur de xp̃o ⁊ secunda de te ẽt in ꝑtione eiusdez de
se ipso: vt aliqua suba contingenter est suba: aliqua suba nõ
contingenter est suba. prima verificat de te ⁊ secunda de
xp̃o. vbi tñ non poneretur talis deteriatio non esset possibi
le duo talia in ꝑtione directa vel eiusdem de se ipso aut de
scdo adiacente esse sit vera nec simul falsa. vt pz p oia ex^{a}.

Lex et natura subalternarum talis est: q̃ si
superior est vera ⁊ inferior ſz
non econtra nisi in mã remota. Unde si hec est vera: quilz
homo est aial ⁊ hec aliquis hõ est animal que est sua subal
terna est vera ⁊ sic consiſt in alijs ⁊ ecõtra. ẽt in materia re
mota. Unde si hec est vera aliquis homo non est asinus ⁊
hec est sua subalterna nullus hõ est asinus ⁊ ipsa similiter
est vera: sed non opz in materia contingenti vel naturali q̃
si subalternum inferius est vex q̃ superius sit etiaz verũ.
hec enim est vera: aliquod aial est homo: ⁊ hec est falsa:
quodlibet aial est homo: ß est vera. aliquis hõ non est al
bus ⁊ hec est falsa. nullus hõ est albus. hec est vera aliqõ
instãs fuit ens: ⁊ hec est falsa oẽ instãs fuit ens. hec est vera
aliquis hõ non cõtingenter est suba. ⁊ hec est falsa: nullus
homo cõtingenter est suba: hec est vera: aliqua suba neces
sario est suba ⁊ hec est falsa. oꝫ suba necessario est suba: ß
est vera. aliquis homo nõ necessario est ⁊ hec similiter ali
quis homo necessario est: ⁊ quelibet istarum est falsa: qui
libet hõ necessario est ⁊ nullus homo necessario est. Et sic
de alijs infinitis. Ubi tñ non poneret talis determinatio:
eo ipso q̃ subalternum inferius de secũdo adiacente de p̃
dicatione directa aut eiusdem de se ipso esset veruz vel fal
sum ⁊ suum subalternuz superius consimiliter se haberet
vt pz exemplificando in omnibus.

Lex et natura contradictoriozuz talis est q̃ si
vna est vera reliqua est falsa
⁊ econtra. in quibuscũq̃ terminis: in quacũq̃ ꝑtione: ⁊ in
quacũq̃ materia: vt quilibet hõ est animal: aliquis homo
non est aial: prima est vera ⁊ secunda est falsa. Similiter q
libet homo est albus: ⁊ aliquis homo nõ est albus: prima
est falsa ⁊ secunda est vera quare ⁊c.

Contra ista dicta arguit primo probãdo duo
contraria esse simul vera. Plã ista
sunt simul vera: oꝫ deus est deus est ⁊ nullus deus ẽ de
us est ⁊ ista sunt duo ꝗria igitur: q̃ ista sint simul vera pz:
hec. n. est vera. nullus deus est deus est: q: significat asser
tiue q̃ nullus deus est ista propõ deus est: ⁊ hoc est vex:
⁊ q̃ hec sit vera. oꝫ deus ẽ deus est pz q: ipsa est duo ve
ra: vz omnis deus est: ⁊ deus est quare ⁊c. ¶ Secundo
arguit sic. ista sunt simul vera: quilibet hõ denarium pro
mittit. ⁊ nullus hõ denarium promittit. igitur añs proba
tur. Et pono q̃ quilibet hõ promittat denarium ita tamẽ
q̃ nullus denarius promittatur ab aliquo: isto posito patz
q̃ hec est vera nullus hõ denarium promittit: q: nec iste
homo denarium promittit: nec iste ⁊ sic de singulis. patet
enim quelibet istarum: q: suum oppositũ est falsuz: vz iste
homo denariuz promittit: q: ex ipso sequitur q̃ aliquis de
narius promittatur quod est contra casum. ¶ Q: aũt hec
sit vera: quilibet homo denarium promittit probo. nam
hec est vera quilibet hõ promittit denarium per casum: ⁊
hoc solũ modo q: li denariuz stat confuse tñ: sed eque be
ne stat confuse tantum in ista quilibet hõ denariuz promit
tit sicut in ista quilibet hõ promittit denarium igitur si vna
est vera ⁊ reliqua. ¶ Tertio arguitur sic ista sunt simul ve
ra. oꝫ duo ⁊ duo sunt aliqua: ⁊ nulla duo ⁊ duo sunt aliq̃
⁊ ista sunt contraria igit añs probatur. Nam q̃ prima sit
vera pz: ⁊ q̃ secunda sit vera probat. q: suuz contradicto
rium est falsum. s. duo ⁊ duo sunt aliqua. q: sequitur: duo
⁊ duo sunt aliqua. igitur bis duo sunt aliqua. ꝗñs est ſm.
igitur ⁊ añs: q̃ ꝗñs sit falsum probatur. q: seqtur. bis duo
sunt aliqua igitur aliqua sunt bis duo. vel igit duo vel tria
vel quattuor sunt bis duo non duo vel tria q: illa nõ sunt
quattuor nec etiaz quattuor q: sequitur quattuor sunt bis
duo igitur quattuor sunt aliquotiens duo ⁊ quattuor sunt
semel duo quod est falsum. ¶ Ad ista argumenta respon
detur ad primum dico q̃ concludit verbaliter. verũ tamẽ
non contra intellectum regule. q: cum regula dicit q̃ non
est possibile duo contraria esse simul vera. i. non est possi
bile duo ꝗtraria esse duo vera vel non est possibile q̃ duo
contraria sint aliqua quorum quodlibet sit veruz ⁊ ad istũ
sensuz argumentũ non procedit: q: lz. illa sint simul vera:
q: vnum verum ⁊ duo vera. non tamen sunt duo vera:
sed tria vera nec etiam sunt aliqua quorum quodlibet sit
vex. Ex isto infero q̃. a. ⁊. b. sunt adinuicẽ ꝗria. ⁊ tñ. a. nõ
ꝗriat. b. nec eꝗ. pbat. ⁊ pono q̃. a. sit ista. nullus ds ẽ glz

hō est: ⁊ b. sit ista. nullus hō est oīs ōs ē: isto posito pz q̃ a non contrariatur b. nec econtra. ⁊ tamen a. ⁊ b. sunt adinuicem contraria q: sunt quattuor adinuicē contraria vel due contrarietates vz nullus deus est. ⁊ omnis deus est: nullus homo est: ⁊ quilibet homo est. ¶ Item sequitur q̃ a. ⁊ b. sunt adinuicem contradictoria. ⁊ tamen a. non contradictoriatur b. nec ecōtra. pz hec ꝯclusio posito q̃ a sit illa. deus est. nullus deus est: ⁊ b. illa: deus non est: quilibz deus est. Item sequitur q̃ a. ⁊ b. sunt concessa a me. ⁊ tamen nec a. est concessum a me: nec b. est concessum a me: immo quodlibet istorum est negatum a me: patet hec cōclusio. dato q̃ a sit illa deus est deus est. ⁊ b illa hō est hō est. ¶ Itez sequitur q̃ a. ⁊ b. sunt scita a me ⁊ tamen nullū illorum est scitum a me. immo quodlibet istorum scis esse impossē: pz hec ꝯclusio in casu proximo. ¶ Itē sequitur q̃ a ⁊ b. sunt mihi dubia ⁊ tm̄ quodlibet illorz ē scitū a me: pz hec ꝯclō: dato q̃ a sit illa: nullus rex est rex sedet: ⁊ b. illa p̄p̄ est p̄p̄ est: ⁊ sic de alijs infinitis. ¶ Ad secundum argm̄ admisso casu nego illam. oīs homo denarium promittit: ⁊ tunc ad argm̄ tu concedis istam quilibet hō promittit denarium: ⁊ non alia rōne nisi q: li denarium stat confuse tantum: sed eque bene stat ꝯfuse tm̄ in illa sicut in ista igit̄ ⁊c̄. nego ꝯnam per istud. n. argum̄ possem probare istam. tm̄ aīal est omnis hō q: ego concedo illam oīs hō est animal: q: li aīal stat confuse tm̄: sed eque bene stat confuse tm̄ in illa sicut in ista vl̄i igitur eque bene est vera sicut reliqua. pz satis q̃ ista ꝯnia nihil valet: sed opz addere in ante q̃ tal' terminus stans confuse tm̄ continue sic confundit̄ ab eodem signo: ante ⁊ retro: quod negat̄. Unde si in ista propōne. oīs hō denarium promittit si li denarium stat confuse tm̄ rōne istius verbi promitto sicut in ista oīs hō promittit denarium eque bene concedit̄ vna sicut reliqua: sed li denarium in vna confundit̄ a signo vl̄i: ⁊ in alia a terio promissionis sicut ēt contingit in istis oīs homo est aīal: ⁊ tm̄ aīal est oīs homo quare ⁊c̄. ¶ Ad 3m̄ respondetur: q̃ illa non sunt ꝯria. oīa duo ⁊ 2o. sunt aliqua. nulla duo ⁊ 2o. sunt aliqua: sed enunciationes nugatorie eo q̃ ex eadem parte fit repetitio inutilis vnius ⁊ eiusdem vel consimilis. Utī sicut iste sunt nugatorie oīa duo entia ⁊ 2o entia sunt aliqua. oēs hoīes ⁊ hoīes currūt. ita ⁊ illa. oīa duo ⁊ duo sunt aliqua: per hoc pz q̃ ista ꝯnia non vz. duo oculi sunt 2o oculi ⁊ 2o instrumēta ⁊ due potētie visiue igitur duo oculi sunt duo ⁊ 2o. Etiam non sequitur: duo puncta sunt duo puncta ⁊ 2o indiuisibilia ⁊ duo teriantia. igitur duo puncta sunt duo 2o ⁊ duo. ¶ Iterum non sequitur. duo hoīes sunt duo homines ⁊ duo aīalia: ⁊ duo visibilia: ⁊ duo rationabilia igit̄ duo hoīes sunt duo ⁊ duo ⁊ duo: sicut non sequtur: igitur duo hoīes sunt duo hoīes ⁊ duo hoīes ⁊ sic vltra. ¶ Nō obstantibus his tenendo cōem modum loquendi concedo q̃ illa sunt ꝯria: oīa duo ⁊ duo sunt aliqua: nulla duo ⁊ duo sunt aliqua ⁊ istaz 2am̄ concedo q̃ duo ⁊ duo sunt aliqua: ⁊ consimiliter q̃ aliq̄ sunt bis duo: q: quattuor: ⁊ tūc ad argumentū: quattuor sunt bis duo igit̄ quattuor sunt semel duo: negatur ꝯnia: q: iste terius bis cum est determinatio alicuius termini numeralis includit in se notā coniunctionis ⁊ collectiue sumptus ⁊ nō diuisiue. Unde sicut nō sequitur: quattuor sunt duo ⁊ duo igit̄ quattuor sunt duo. ita non sequitur: quattuor sunt bis duo igit̄ quattuor sunt semel duo. ¶ Iterum non vz ꝯnia: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt aliquotiens duo: nec arguit̄ ab inferiori ad suum superius: q: iste terius aliquotiens nūq̄z est terminus supior ad talia aduerbia numeralia: nisi qñ nota cōiunctionis in eis inclusa diuisiue tenet̄: aut qñ verbum determinat. ideo bene sequtur: bis fuisti pisius igitur aliquotiens fuisti pisius. Ter vidisti Romam igitur aliquotiens vidisti Romam. ⁊ sic de alijs. ¶ Contra istā responsionē arguitur sic Bis duo sunt tria ⁊ nō plura. igit̄ bis duo nō sunt quattuor: aīs probat̄: bis duo sunt tria ⁊ vnū ſz vnū est non plura igit̄. ¶ Respondet̄ concedo illam bis duo sunt tria ⁊ nō plura: q: bis duo cōicantia sunt tria ⁊ nō plura: sicut patz de tribus punctis a b c. si tm̄ proponitur bis duo non cōicantia sunt tria ⁊ non plura: hoc nego: ⁊ tunc ad argm̄: bis duo sunt tria ⁊ vnum sed vnum est non plura igitur: nego minorez: q̃ vnum sit non plura: q: implicat ꝯdictionem. sequit̄. n. vnum est non plura igit̄ vnuz est aliqua. igitur vnum est plura. ¶ Et si arguit̄ sic: vnū non est plura: ⁊ est. igit̄ vnum est non plura: negat̄ ꝯnia. q: arguitur respectu scdi termini. Et itez si arguit̄ sic. istud vnum non est plura. ⁊ istud vnum est demōstrando vnum punctū igitur istud vnum est non plura: negat̄ ꝯnia: q: non arguit̄ cum debito medio. opporteret enim summere pro minori q̃ illud vnum esset aliqua quod est falsuz de puncto: pz ergo falsitas istius bis duo non cōicantia sunt tria ⁊ nō plura: ⁊ vitas istaz bis duo sunt quattuor bis tria sunt sex ter tria sunt nouem ⁊ sic in infinitum multiplicando. ¶ Contra 2m̄ quod dicebat̄ vz q̃ non est possibile duo sub ꝯria esse simul falsa ad bonum intellectū arguitur sic. hec sunt simul falsa aliquis hō omne aīal est ⁊ aliquis hō animal nō est ⁊ hec sunt sub ꝯria igitur q̃ ista sint simul falsa pz ⁊ probo primo de affirmatiua ⁊ de negatiua similr q: ex ipsa sequit̄ q̃ aliquis hō nullum aīal est quod est falsum ⁊ q̃ illa sint sub ꝯria pz q: vna est particularis affirmatiua ⁊ reliqua particularis negatiua de consilibus extremis precise pro eisdē supponentibus quare ⁊c̄. ¶ Secundo arguitur sic: ⁊ pono q̃ a. conuertat̄ cum isto terio. oīs homo ⁊ sibi subordinet̄ in mente. Tunc arguit̄ sic. ista sunt simul falsa a. ē iste hō ⁊ a. nō est iste hō te demōstrato. ⁊ illa sunt sub cōtraria igit̄ q̃ illa sint simul falsa pz. hec. n. est falsa. a est iste hō: q: significat assertiue q̃ oīs homo est iste hō quod est falsum. ⁊ hec ēt est falsa. a non est iste hō. q: asserit omnez hoīem non esse istuz hoīem quod est falsum. ⁊ q̃ ista sint sub ꝯria pz q: vna ē indefinita affirmatiua ⁊ reliqua negatiua de ꝯsilibus extremis debite supponentibus. ¶ Tertio arguitur sic ista sunt simul falsa differens ab ente est: ⁊ differens ab ente non est. ⁊ ista sunt sub ꝯria igitur minor pz ⁊ maiorem probo. hec. n. est falsa. differēs ab ente est: qualitercūq̄ resoluatur cum nūq̄z poterint tales verificari. hoc est ⁊ hoc est differens ab ente: ⁊ q̃ alia sint falsa vz. differens ab ente non est. probat̄: q: sequitur. differēs ab ente non est: tu es ens igitur differens a te non est: ꝯnis falsum igit̄ aliqua premissaruz non minor. ergo maior ⁊ ꝯnia tenet. a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio: ⁊ q̃ ꝯnis sit falsum. pz: q: ꝯdictorium suum est verum. vz: oē differens a te est. vt pz per exponentes. ¶ Ad hec argumenta respondet̄. ad primuz nego q̃ ille sint sub cōtrarie aliquis hō omne aīal est aliquis hō omne animal nō est. q: ꝑta vniformit̄ supponunt. s. ꝯfuse ⁊ distributiue: sed sub ꝯriuz prime est illud: aliquis hō non omne aīal est ⁊ sub ꝯriuz 2e est illud: aliquis hō aliquod aīal est. ¶ Sed forte contra hoc arguit̄: probando q̃ illa non sunt ꝯria. aliquis hō aliquod animal est. ⁊ aliqs hō omne aīal non est: q: non sunt de simili ꝑto. in prima. n. ꝑtur li aliquod aīal in scda li omne aīal. Respondet̄ q̃ immo sunt de consimili ꝑto. Utrobiqz. n. ꝑtur li animal ⁊ nullibi li oē animal: nec li aliquod animal: Unde licz in ista. tu es omne animal ꝑtur li omne aīal ⁊ ista tu es aliquod anial ꝑtur li aliqō animal. non tm̄ in istis. tu omne aīal es ⁊ tu aliquod al' es. q: signa sincathegorematice tenent̄ cū precedant copulā sine restrictione ⁊ in alijs solū cathegorematice ⁊ subsequunt̄ copulam principalem. ¶ Ex isto sequtur q̃ a ⁊ b. sunt due ꝯpōnes singulares quarum suba ꝑta ⁊ copule conuertunt̄ ⁊ termini supponunt precise pro eisdē ⁊ propōnes sunt consimilis qualitatis ⁊ quātitatis. ⁊ tm̄ vna est vera ⁊ reliqua est falsa: pz hec ꝯclusio dato q̃ a sit illa. tu aliqō animal es ⁊ b. illa tu omne aīal es. Si tm̄ fuisset additum in ante. ⁊ omnes termini vniformit̄ vl' eodē mō supponūt negassez conclusionez pro ista particula quare ⁊c̄. ¶ Ad 2m̄ admisso casu dico q̃ illa non sunt sub cōtraria vz. a est iste homo ⁊ a non est iste hō. immo cōtraria. q: subordinant̄ in mente duobus cōtrarijs mentalibus. vz oīs homo est iste homo ⁊ oīs homo non est iste hō: vel non homo est iste hō. quaz q̄lz est falsa: dico 8o q̃ nulla illaz ē indefinita: imo nulli cōtitatis q: vtrobiqz subicit̄ li a. q ī casu isto non ē terius cathegorematic nec sincathegorematic sz terius ꝑgnās

eo ꝙ subordinatur huic terio mentali. oīs homo: qui non ē terius cathegorematicus nec sincathegorematicus: per hunc modum pōt solui vnum argm cōe in quo ponitur ꝙ a. significat idem ꝙ iste terius oīs falsitas: ⁊ b. sit illa tu es asinus: isto posito si proponit illa a. est b. propō: negatur: sicut illa oīs falsitas est b. propō. ¶ Iterum si proponitur a non est b. propō negat: similiter sicut illa oīs falsitas non est b. propō: ⁊ si dr̄ tu negasti duo ꝗdictoria vel duo sub ꝗria. negatur: ꝙ illa a. est b. ⁊ a non est b. non sunt sub ꝗria nec ꝗdictoria: sed ꝗria. nullius trī quātitatis: sed īplicite vna est vlis affirmatiua ⁊ reliqua vlis negatiua. ¶ Ad tertiū argumentū nego ꝙ illa sint simul falsa. differens ab ente ē ⁊ differens ab ente non est. immo secunda est vera q: suū ꝗdictoriū est falsum. s. omne differens ab ente est: ⁊ tunc ad argm. Differens ab ente non est. Tu es ens igit differens a te non est: negatur ꝑna: ⁊ tunc ad probationes a superiori distributo ⁊c. Dico ꝙ qn̄ arguit a superiori distributo īmobiliter ad suum inferius non vz argm: sicut nō sequitur: alicuius quelibet pars est pars hoīs sed medietas celi est alicuius pars igit medietas celi est pars hoīs: sicut ēt non seqtur. differens ab hoie non est hō: ꝛo. est hō igit differens a ꝛo. non est hō. aīs enī est ymaginabile sine cō sequente. vt posito ꝙ nihil nec aliq̄liter esset nisi hō pz aīs esse verum sine ꝑnte. ¶ Et si negatur casus pono ergo casum posem ꝙ nihil nec aliq̄liter fit nisi deus: isto posito facio istam ꝑnam: differens a deo non est essentia diuina pr̄ increatus est deus igitur differens a pr̄e non est essentia diuina: pz. n. aīs esse vex sine ꝑnte: q: suum oppositū est verū vz oē differens a patre est essentia diuina: q: filius ⁊ spiritus scūs. ¶ Ex hoc pz solutio vnius argumenti quo probatur ꝙ aliud ab asino est asinus: q: aliud ab isto asino est asinus ⁊ sic de singulis igitur. negat ꝑna: q: arguit sub isto terio asino stāte ꝑfuse ⁊ distributiue īmobilr eo ꝙ ē pars subi stantis deteriate: a quo dz incipi probatio propōnis: ⁊ sic pz ꝙ ista ꝑna non vz. differēs ab isto ente est ens ⁊ differens ab isto ente est ens ⁊ sic de singulis igit differēs ab ente est ens. ¶ Sed forte arguit probando illam: differēs ab ente est: q: hoc est. demfando vnum binariū duorum hoīum ⁊ hoc est differens ab ente: q: hoc est ⁊ ens est ⁊ hoc non est ens cū non sit aliquid igit. ¶ Rndetur ꝙ sumendo li ens ⁊ aliquid large nego istā: hoc nō est ens nec aliquid: ⁊ concedo suū oppositum: sz sumēdo stricte ⁊ nominalr concedo: ꝙ hoc est ⁊ ens est. ⁊ hoc non est ens: nō trī sequitur ꝙ hoc sit differens ab ente: q: ex ꝑnte sequitur necessario ꝙ hoc est aliqd: sed ex isto aīte sequitur ꝙ hoc differt ab ente vel seqtur ꝙ hoc est differēs vel dr̄ia ab ente quod verū est. ¶ Et si arguit sic hoc differt ab ente igitur ē differēs ab ente: negat ꝑna: nec sic resoluit illud verbum differt in suum pti m solūz singularis numeri sz in suū pti m simul singularis ⁊ pluralis numeri: disiunctim: iō bn̄ sequitur: hoc differt ab ente ergo hoc est differens vl dr̄ia ab ente. ¶ Et si querit quō exponitur illa hoc est differēs ab ente dico ꝙ sic. hoc est aliquid ⁊ ens est aliqd ⁊ hoc nō est ens igitur. ¶ Posset trī securius dici distinguendo de li differens eo ꝙ pt teneri noīaliter ⁊ pticipialiter. ¶ Primo mō negatur ꝙ hoc sit differens ab ente ⁊ rndeatur vt prius. ¶ Secundo mō conceditur ꝑna ⁊ ꝑns ꝙ hoc ē differens ab ente: ex quo non sequitur ꝙ hoc sit ens: q: pti m non est inferius ad aliquid. vnde non sequit antexps est futurus igitur est ens ⁊ dato ꝙ sit inferius dz inferri disiunctim singulariter vel pluraliter igit hoc est ens vel entia.

Contra tertium quod dicebat ꝙ si subalternum superius est verum ⁊ inferius filr est verum. hec ꝑna non vz: impose est cesarem esse igit possibile est cesarē non esse. ergo non si subalternum superius est vex ⁊ inferius filr: ꝙ ꝑna non valeat probo: aīs est vex ⁊ ꝑns falsum igitur. Q: aīs sit vex pz: q: quod semel est corruptuz amplius regenerari non pōt: ⁊ ꝙ ꝑns sit falsum probo. q: sequit: pose est cesarem non esse igitur contingens est cesarez non esse: pz ꝑna q: cuiuscūqz dat possibile contingens datur eidem p Ar. secūdo pbyer. sed ꝑns est falsum igit ⁊ aīs: probatur q: sequitur. contingens est cesarem non esse igit contingens est cesarem esse: pz ꝑna. q: propō de contingenti hz ꝙuerti p oppositas qualitates p Ar. in lib. priorum: sed ꝑns est falsum q: ex ipso sequit ꝙ pose est cesarem esse quod est falsum. ¶ Secūdo arguit sic: ista ꝑna non vz: omne albū fuit disputaturū igit album fuit disputaturū: ⁊ b arguitur secundū regulaz igit ꝙ ꝑna non valeat probo: q: casu possibili posito aīs est vex ⁊ ꝑns falsuz. probo ⁊ pono ꝙ sor. aliqn̄ fuerit disputaturus qn̄ fuit albus ⁊ ꝙ nihil fuit albū nisi sor. nec iam erit aliquod album ⁊ ꝙ ipse non sit albus nec vnq̄z erit albus ⁊ ꝙ ipse non disputet nec disputauerit Sed cras disputabit: isto posito probat ꝙ aīs sit vex: vz oē album fuit disputatux: q: hoc fuit disputatux demfando sor. ⁊ hoc fuit oē album quod est vel quod fuit igitur: maior probat: hec aliqn̄ fuit vera: hoc est disputatux igit hoc fuit disputatux: ꝙ aūt ꝑns sit falsum: arguit: q: oē qd̄ fuit disputatux disputat disputauit vel disputabit sz albuz fuit disputatux igitur album disputat disputauit vel disputabit ꝑns est falsum igit altera premissax non maior. ergo minor: ꝙ ꝑns sit falsuz: pz: p qualibet parte. hec. n. est falsa album disputauit: q: nec illud quod est album disputauit nec illud quod fuit album disputauit p casum. hec etiā est falsa album disputat vel disputabit q: nihil est albū nec aliquid erit album p casum quare ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic ista ꝑna non vz. oīs propō indefinita est falsa ꝑna propō indefinita est falsa: ⁊ b arguit p regulam igit: ꝙ ꝑna nō vz probo: q: casu possibili posito aīs est vex ⁊ ꝑns falsuz igitur: aīs probat: ⁊ pono ꝙ b sit oīs propō: vz: propō indefinita est falsa: que significat primo ꝙ propō indefinita ē falsa. que sit a. isto posito patz ꝙ a est falsum: q: significat primo se esse falsum. tunc arguit sic. hoc a. est falsum. ⁊ hoc a est oīs propō indefinita. ergo oīs propō indefinita est falsa: ista ꝑna est bona: ⁊ aīs est vex igitur ⁊ ꝑns sed ꝑns est aīs principalis ꝑne igitur. ¶ Ad hoc rndet ad primū cōcedo illam ꝑnam: impose est cesarem esse igit pose est cesarem non esse: ⁊ tunc qn̄ arguit possibile est cesarem non esse. igit contingens est cesarez nō esse: distinguo hic de cōtingenti eo ꝙ. Quoddam est ꝗtingens ad vtrūlibz. Quoddam est contingens conuertibile cū pose. Primo modo nego ꝑnam: ⁊ tunc ad argm cuicūqz datur possibile. Dico ꝙ Ax. intellexit de contingenti prout conuertit cum li possibile. Si autem summit li contingens. Secundo mō concedo ꝑnaz ⁊ ꝑns ⁊ tunc ad argm contingens est cesarem non esse igitur contingens est cesarem esse. negatur ꝑna: ⁊ tunc ad argm: propō de contingenti hz conuerti p oppositas qualitates. Vex est sumendo contingens pro contingēti ad vtrūlibet ⁊ non pro cōtingenti conuertibili cum possibile. ¶ Sed ꝗ hoc arguit probando istam contingens est cesarem non esse sumendo contingens primo mō. naz suū ꝗdictorium est falsum: vz: necesse est cesarem esse: ⁊ suuz subalternum est verum. s. impose est cesarem esse igitur. ¶ Respondet ꝙ nec illud est suum ꝗdictorium: nec illud suum subalternum: q: illa propō sic primo mō sumendo contingens non hz figuram quattuor angulorx: sed solum duorx. s. sui ⁊ ꝗdictorij p negationem prepositā: vz non cōtingens est cesarem non eē. ¶ Et si dr̄ Ax. posuit illa esse ꝗdictoria contingens est non esse ⁊ necesse est esse. ⁊ illa eē subalterna contingens est non esse ⁊ īpossibile est esse. Dicitur ꝙ vex est sumendo contingens 2° modo sed non primo. ¶ Ex hijs pz istam ꝑnam esse bonā: necesse est deuz esse igit possibile ē deū esse. ¶ Et si arguit vltra possibile est deuz esse igit contingens est deū esse distinguat de contingenti vt prius. primo mō ꝑna non vz: sed bene 2° mō. ¶ Et si ex hoc concludit ꝙ quelibet propō necessaria est propō contingens concedo ꝑnam sumendo contingēs 2° modo. ¶ Ad 2m argumentū concedo illam ꝑnam ⁊ ꝑns omne album fuit disputaturum igitur albū fuit disputaturum: ⁊ tunc ad improbationē ꝑntis. oē quod fuit disputaturum disputat disputauit vel disputabit: sed albū fuit disputaturum igit album disputat disputauit vel disputabit. nego ꝑnam: nec est syll'us in tertio pme figure q: illud qd̄ subicitur ī maiori nec implicite nec explicite ptur in minori

ideo deberet sic argui: oē quod fuit disputaturũ disputat disputauit vel disputabit. sed albũ est vel fuit aliqd qd̄ fuit disputatuꝫ ergo album est vel fuit aliqd̄ qd̄ dispu. dispu. vel dispu. ꝓna est bona. ⁊ consequēs est ita verus sicut antecedens. ¶ Ex hoc pz ꝙ ista ꝓsequētia non vz. nihil fuit disputaturum qd̄ nō est disputaturũ sed nullũ album est disputaturũ igitur nullum albũ fuit disputaturus. ¶ Item arguendo magis apparent nō sequit: omne qd̄ fuit disputaturum iam est disputaturũ. sed nullum albũ iam est disputaturus igit nullum albũ fuit disputaturũ: nec est silogismus in scdo modo secūde figure q: maior extremitas nec implicite nec explicite p̄dicat de minori in cōclusiōe iō ex illis p̄missis solum sequit ꝙ nullus albũ est aliquod qd̄ fuit disputaturum qd̄ verum est. ¶ Verũ tamen ꝓpter hoc ꝙ negem tales parologismos non tamē nego ꝓclusionem p̄ncipalr illatam. vz. aliquod albus disputat disp. vel disp. ĩmo concedo eam: sequit. n. hoc disputat dispu. vel disp. ⁊ hoc est fuit vel erit aliquod albus igit ⁊c. pz ꝓna a resoluentibus ad resolutum. Et tunc ad argumentũ. illa est disiunctiua cuius quelibet pars est falsa dico ꝙ quelibz ps est vera: ⁊ tunc ad argumētum B est falsa aliquod albũ disputat ⁊ hec similr aliquod album disputauit ⁊ iterum B aliquod albũ disputabit. ¶ Dico ꝙ verus est quālibet illarum esse falsaz: sed ille non sunt partes istius disiunctiue nec cōuertibiles cum illis eo ꝙ ipse sunt in dependet vere vel false sed alie sunt dependēter vere vel false simul cum p̄ma cōpositione. hec. n. disiunctiua aliquod albus disputat disp. vel disp. est cathe'' ꝓbabilis: ⁊ non ypothetice p suas partes successiue. ¶ Contra istam responsionez argr̄ sic. si albus fuit disputatuꝫ ⁊ iam non est aliqd̄ albũ disputaturum igit iam desinit vel p̄us desinebat aliquod albus esse disputaturum: sed iam nō desinit album esse disputaturum. q: iam nō est albus disputaturus nec imediate aĩ hoc fuit album disputaturũ vt suppono. nec etiam desinebat albũ esse disputaturum q: ab eterno fuit sor. albus disputaturus. igit ⁊c. ¶ Respondet ꝓcedēdo ꝙ aliquādo desinebat aliquod albũ esse disputaturũ. Et dico ꝙ in isto instanti in quo sor. desinebat esse alb⁹ in isto desinebat sor. albus esse disputaturus. Et si argr̄ ergo per idez tunc sor. albus desinebat esse disputatur⁹. Dr̄ ꝙ non sequit vnde magna est diuersitas est inter istas tūc desinebat sor. albus esse disputaturus ⁊ sor. albus tunc desinebat esse disputaturus. p̄ma est vera ⁊ scda falsa. Uñ sor. albus fuit qñ nō fuit sor. albus. ¶ Et cōsimilr dicit in alio casu: vt posito ꝙ cicero sit albus iam: ⁊ cōtinue post hoc erit nō albus: tunc pz ꝙ cicero albus ita diu erit sicut erit cicero: ⁊ quādocūq̄ circero erit: cicero albus erit: sed tamen continue erit cicero quādo nō erit cicero albus. ⁊ sic de cōsimilibus infinitis. ¶ Ad tertiũ cum arguit. omnis ꝓpositio indefinita est falsa igit ꝓpositio indefinita est falsa: cōcedo ꝓnam: ⁊ tunc ad argumentũ: nego casuz: hoc. n. est ipossibile: ꝙ. a. sit omnis indefinita. ⁊ ꝙ. a. significat p̄mo ꝓpositionez indefinitam etiaz falsam: q: quero admisso casu: vtruz. a. sit verũ vel falsum: si verum igit suum p̄marius significatus est verum: sed suũ significatus p̄mariũ est ꝓpositionē indefinitaz esse falsam igit falsum est ꝓpōnem indefinitam esse falsaz: sed. a. est ois indefinita igit falsum est. a. esse falsum: ⁊ per ꝓns. a. est verum qd̄ est oppositũ alterius responsiōis. ¶ Verũtamē vbi nō ponat illa scda particula. s. ꝙ. a. significat prio sicut termini pretēdunt vel assertiue ꝓpositionē indefinitā esse falsam: concedo ꝓnam vt p̄us ⁊ nego illam esse bonā. nec arguit per regulaz: q: illa non est indefinita illius vniuersalis: q: illa indefinita ē ꝓpositio insolubilis ⁊ nō illa vniuersalis: quare ⁊c̄r ¶ Consimiliter respondet ad illam ꝓnam nulla indefinita est vera igitur indefinita nō est vera: nulla particularis est vera igr̄ aliqua particularis non est vera: omnis particularis est falsa igitur aliqua particularis est falsa. ⁊ sic de alijs.

Contra quartum qd̄ superius dicebat vz. ꝙ nō est possibile duo ꝓdictoria esse simul vera ad bonum intellectuz argr̄ sic. ista sunt simul vera qlibz homo habens equũ equitat illum: ⁊ aliqs homo nō hñs equũ non equitat illum: ⁊ ista sunt duo ꝓdictoria igit: patz ꝓna. cum minori ⁊ maior argr̄. ⁊ pono ꝙ quilibet homo habeat duos equos quoꝫ vnum equitet ⁊ alium nō: isto posito pz veritas istius: qlibet homo habēs equũ equitat illum: q: iste hō habens equum equitat illuz ⁊ iste hō habens equum equitat illum. ⁊ sic de singulis. Et ꝙ alia sit vera. s. aliquis hō habens equũ nō equitat illum. pz quia iste hō habens equũ nō equitat illuz igit: pz ꝓna cum minori ⁊ maior ꝓbat. iste hō habens istuz equuz nō equitat illum demr̄ando istum quez non equitat ⁊ iste hō habēs istum equum nō equitat illum. ⁊ sic de singulis. ¶ Scdo argr̄ sic. ista sunt siml vera: pater sortis est pater ⁊ nullus pater sor. est pr̄. ⁊ ista sunt duo ꝓdictoria igit: aĩs probatur: ꝙ p̄ima parte. ⁊ pono ꝙ vnus sor. sit omnis sor. qui sit pr̄. ⁊ nō filius: isto posito. pz hāc esse veram: nullus pr̄ sor. est pr̄. q: nullus est pr̄ sor. per casum: sed istā ꝓbo. vz. pr̄ sor. est pr̄: pater filij sor. est pater igr̄ pater sor. est pater pz ꝓna ab vno conuertibili ad reliquũ: eo ꝙ illi termini cōuertunt: pater filij ⁊ pater. vñ omnis pr̄ est pr̄ filij ⁊ ecōtra sed antecedens ꝓbat. hoc est pr̄ demr̄ando sor. ⁊ hoc est pater filij sor. igitur pater filij sor. sort. est pr̄. ¶ Tertio argr̄ sic. ista sunt simul vera: cuiuslibet hois asinus currit. ⁊ alicuius homis asinus nō currit. ⁊ ista sunt duo ꝓdictoria igit. maior ꝓbat. ⁊ pono ꝙ quilibet homo hēat duos asinos vnum currentem ⁊ alium iacentē: quo posito: patz veritas p̄me partis. Et ꝙ ista sint ꝓdictoria pz. q: nō requritur ꝙ termini⁹ qui in vna stat ĩmobilr in alia stet mobilr ad hoc ꝙ due propositiones sint ꝓdictorie: iste. n. sunt ꝓdictorie: omnis homo alb⁹ est colorat⁹ ⁊ homo albus nō est coloratus ⁊ tñ in vtraq̄ li hō stat mobilr. Silr ista ꝓdicūt: omnis pater celestis est deus ⁊ pater celestis nō est deus ⁊ tamen in vtraq̄ illarum li pater stat mobilr. ¶ Item ille ꝓdicunt tñ hominis est asinus nō tñ hominis est asinus: ⁊ tamē in vtraq̄ li asinus supponit ĩmobilr. Item ille propositiones sunt ꝓdictorie omnis chymera currit ⁊ chymera non currit. ⁊ tñ suba illaꝫ non habet diuersas suppositiones ex quo termini nō supponūt. ¶ Ad argumenta respondet. ad p̄mũ solet dici ꝙ illa nō sunt ꝓdictoria: sed cōtradictoriũ istius qlibet homo habens equũ equitat illum est istud. aliqs homo habēs equum: nō equitat equũ que est falsa in isto casu. ¶ Contra istam responsionez argr̄ sic. ⁊ p̄suppono ꝙ nihil dicat habere equuz nisi ille equus sit suus. Tunc sic ꝓdictorium istius. aliquis homo habens equuz nō equitat equuz est istd̄: qlibz homo habēs equũ equitat illum: sed magis ꝓprie illud est suum ꝓdictoriuz: quilibet homo habens equũ equitat equum. igit iste due cōuertunt quilibet homo habēs equum equitat equum ⁊ quilibet homo habens equum equitat illum qd̄ est falsuz. dato. n. ꝙ nullus homo equitaret equũ suũ: sed equũ socij sui pz p̄mam esse verã ⁊ secundaz falsam. ¶ Ad B solet dici ꝙ ꝓdictorium istius: quilibet homo habens equũ equitat illum non est illud aliquis homo habēs equũ non equitat equum. q: li equum nullibi distribuit sed illud est suum ꝓdictorium: aliquis homo non habens equuz equitat illum. ¶ Contra istam responsionē arguit p̄mo ꝓbando ꝙ non est inconueniēs terminũ nullibi distribui saltim a parte subi. Certum est ꝙ ista sunt ꝓdictoria omne differens ab omni homine est asin⁹. ⁊ aliquod differens ab oi homine nō est asinus: ⁊ tamen li homine vtrobiq̄ stat determinate vel confuse tñ. Similr iste contradicunt quilibet homo promittens denarium est sor. ⁊ aliquis homo promittens denarium nō est sor. ⁊ tamē li denarium vtrobiq̄ stat confuse tñ. ¶ Secundo arguit sic. illa nō sunt cōtradictoria quilibet homo habens equuz equitat illum ⁊ aliquis homo nō habens equum equitat illum q: quelibet illarum est affirmatiua. Certuz est ꝙ negō illa infinite tenetur ex quo includit inter partes subi. ¶ Item hec est negatiua: nullus homo non habens equum equitat illum ⁊

suum contradictorium est: igit ipm est affirmatiuũ: sed nõ
videt aliud vanduz nisi illud: aliquis hõ non hñs equum
equitat illum igit illud est affirmatiuũ. ⁊ per ꝯsequens nõ
est ꝯtradictoriũ vniuersalis affirmatiue predicte: mirabile
esset ꝙ iste essent contradictorie quilz homo ꝓmittens de
narium est anial ⁊ aliqs hõ non ꝓmittens denariuz ẽ aial
cum quelibz istaꝝ sit va dato ꝙ aliqui hoies ꝓmittãt de-
narium ⁊ aliq non. ¶ Rñdet igit ad argm negãdo illa eẽ
contradictoria: qlibz hõ hñs equum equitat illuz: ⁊ aliqs
homo hñs equum nõ equitat illum: pp duas rationes.
¶ Prima est: ꝙ lz sit possibile in duobus ꝯdictorijs eun-
dem ẽminuz cõez nullibi distribui. a parte subi hoc tamẽ
essz inconueniẽs a parte ꝑdicati. Cum ergo relm qõ ẽ ps
ꝑdicati nllibi distribuat eo ꝙ in vna suũ añs stat ꝯfuse tm̃
⁊ in alia determinate ideo illa nõ sunt ꝯdictoria. ¶ Secũda rõ
est ista. nam ad hoc ꝙ aliqua sint ꝯdictoria opz ꝑdicata im
plicite vl explicite cõuerti. Luz igit ilia ꝑdicata non sint cõ
uertibilia pp aliam ⁊ aliaz relationẽ igit. ¶ Dico ergo ꝙ
ꝯdictorium istius qlz homo hñs equuz equitat illũ: est il-
lud: aliquis hõ hñs equuz nõ equitat equuz quem hz: ⁊
rõ est: q: ex quo non põt poni relm cum non possit ibidẽ
stare confuse distributiue rõne sui añtis stantis solum de-
terminate opz ponere terminũ ei equualẽtẽ. Luz. n. dicit
quilibet hõ hñs equum eqtat illum: relm supponit cõfu-
se tm̃ sicut snũ añs: ideo illa ꝓpõ significat ꝙ qlibz homo
hñs equum eqtat equum quẽ hz. ⁊ per ꝯñs recte datur
ꝯdictorium. ¶ Alr respondet negando istaz ois hõ hñs
equum eqtat illuz: q: li illum stat distributiue sicut li equũ
suum añs de per accidens tamen rõne sui determinabilr:
ideo illa vlis asserit ꝙ omnis hõ hñs equum eqtat omnẽ
equum quẽ hz: qõ falsum est in hoc casu: ⁊ ꝯdictoriuz ei
est assignandũ: hõ habens equũ nõ equitat illũ: ⁊ singla-
res iste: iste homo hñs equum eqtat oẽm equum quem
hz: ⁊ iste ⁊ sic vltra. ¶ Ad secũm argm admisso casu nego
illam: pater sortis est pr: ⁊ tunc ad argm: pr filij sortis ẽ pr
igit pr sortis est pater. negat ꝯña. ⁊ tunc ad argm. Ibi ar-
guit ab vno conuertibili ad reliquuz. dr negando. Vtñ illi
termini non cõuertunt: pr filij ⁊ pater: lz. n. omnis pr filij
sit pater non tm̃ omnis pr est pater filij: q: aliqs est pr filie
⁊ non filij. ¶ Adhuc admisso ꝙ conuertant non pp hoc
sequit illam ꝯñam esse bonã. q: lz illi termini ꝯuertant: pr
⁊ pater filij: illi tm̃ non ꝯuertunt: pr sortis ⁊ pater filij sor-
tis: qui termini sunt extrema ꝑncipalia. Vtñ arguẽdo ab in
feriori ad suũ superi rõne partis extreme ⁊ nõ totius nõ
vz. argm: sicut mltiens dictũ est. q: nõ sequit tu es dñs
asini. igit tu es aliquid asini. Tu es apparens asinus igit
tu es aliqualis asinus. ¶ Ex isto imediate sequit ꝙ arguẽ
do ab vno cõuertibili ad reliquũ diminute rõne partis ex
tremi. nõ vz. ꝯña: hoc est duplum ad plonez igit hoc est
centuplum ad plonẽ. ⁊ tm̃ duplũ ⁊ centupluz adinuicem
conuertunt: pz. n. ꝙ omne duplũ est centuplum ⁊ eꝯ: lz
ergo ista conuertant nõ tamẽ duplũ ad sortem ⁊ centuplũ
ad sor. cõuertunt. ¶ Item isti termini conuertunt ens ⁊
hõ vl nõ homo. q: omne ens est homo vl nõ hõ ⁊ eꝯ. ⁊
tamẽ ista ꝯña nõ vz. tu es hõ vl non homo asinus igit tu
es ens asinus: q: arguit diminute ab vno conuertibili ad
reliquum. lz. n. termini ꝑdicti conuertant: illi tm̃ non cõuer
tunt: ens asinus ⁊ homo vl nõ homo asinus. ¶ Et si dr
q: sequitur tu es risibil albus igit tu es hõ albus: ista ꝯse
quentia est bona ⁊ li albus nihil ipedit ad conuertibilitatẽ
vl ꝯñam igit per idẽ nec li asinus a ꝓnt ꝯña. negat argm.
q: ista ꝯña vz hic gratia mãe vl terminoꝝ ⁊ nõ de sor.
¶ Similr ista ꝯña est bona. tu es hõ vl non hõ suba igit
tu es ens suba: ⁊ tm̃ pp hoc nõ sequit ꝙ ꝓma fuerit bona.
¶ Ad tertiũ concedo ꝙ illa sunt sil va: cuiuslibz hoies asi-
nus currit. ⁊ alicuius homis asinus nõ currit: tenendo re
ctum a parte post: nõ tm̃ sunt ꝯdictoria: q: iste termin asi-
nus q est pars ꝑdicati nllibi distribuit. ⁊ tunc ad argm: nõ
requirit ꝙ termin qui stat imobilr in vna in alia stet mo
bilr. Dico ꝙ termin aliqñ stat imobilr confuse distribu-
tiue aliqñ stat imobilr ꝯfuse tm̃ vl determinate. ꝓmo mõ
dico ꝙ nõ oz ẽminũ i vna mobilitari si in altera imobilitat
secũo modo dico ꝙ hoc ẽt non opz a parte subi vt superi
declaratum est: sed illud bñ requirit a parte ꝑdicati: quia
igit in ista cuiuslibz hoies asinus currit: li asin stat imobilr
secũo modo: ⁊ in illa alicuius hoies asinus nõ currit ẽt imo
bilr stat: ideo nõ sunt ꝯdictoria sed ꝯdictorium ꝓme est il-
lud: alicuius hoies nlls asinus currit: ⁊ ꝯdictoriuz secũe est
illud cuiuslibz homis ois asinus currit. quare ⁊c. ¶ Di-
cebat tamẽ in fine illius argumẽti ꝙ suba haruz nõ suppo
nunt. vz. omnis chya est: aliqua chymera nõ est: hoc ne-
go: vnde ille terminus chymera sicut significat chymeraz
⁊ chymerã significat: ita supponit ꝓ chya ⁊ pro chymera
supponit: ⁊ si dr pro qua chymera dr pro quacunqz chya
que imaginat vl intellr esse. ¶ Contra istam respõsionez
argr ⁊ ꝓmo ꝓbando illa nõ esse ꝯdictoria alicuius homis
asinus nõ currit: ⁊ cuiuslibz hoies ois asinus currit. ¶ Et
pono ꝙ omnis asinus hoies currit ⁊ ꝙ mlti sint asini quo-
rum nlls sit alicuius hoies. tunc pz falsitas istius: cuiuslibet
homis omnis asinus currit: q: sequit: cuiuslibz hoies ois
asinus currit: asinus siluestris est asin assignando vnũ nõ
currentem non alicuius hoies igr cuiuslibet homis asinus
siluestris currit ꝯñs est falsum igr aliqua ꝑmissarum: non
mino: igr maior: ⁊ ꝯña pz a superiori distributo ad suum
inferius cum debito medio ⁊ ꝙ hec sit falsa: hoies asinus
non currit. ꝓbat. q: sequit homis asinus nõ currit igr asi
nus homis nõ currit. ꝯñs est ꝯ casum igr ⁊ antecedens.
¶ Secũo argr illa nõ esse ꝯdictoria: cuiuslibz hoies asinus
currit ⁊ alicuius hoies nlls asinus currit. ⁊ pono ꝙ brune-
lus asinus currens sit omnis asinus: ⁊ sit sortis ⁊ nullius
alterius: isto posito: pz ꝓmã esse falsaz ⁊ secũam filr. q: seq
tur: alicuius hoies nlls asinus currit igr alicuius hoies bru-
nellus nõ currit. pz ꝯña a superiori distributo negatiue ad
suum inferius: ꝯñs est falsum igit ⁊ añs: ꝙ cõsequens sit
falsum pz: q: sequitur alicuius homis brunellus non cur-
rit. igr brunellus alicuius hoies non currit. ¶ Ad ꝓmũ re-
spondet: admittendo casum ⁊ cõcedo ꝙ illa sunt ꝯdicto-
ria. alicuius homis asinus non currit ⁊ cuiuslibz hoies ois
asinus currit. ⁊ nego ꝙ illa sint filr falsa: ⁊ tunc ad argm hec
est falsa: cuiuslibet homis ois asinus currit. ¶ Respõdeo
dicẽdo ꝙ dubito an velis cum toto casu ꝙ ois hõ habeat
asinum vl ꝙ aliq habeãt ⁊ aliq nõ. ꝓmo mõ cõcedo istam
cuiuslz hoies ois asin currit: eo ꝙ ambe ex ponẽtes sunt
vere: ⁊ tunc ad argm quo ꝯcludit ꝙ asin siluestris currit
nego ꝯñam. quia nõ argr cum debito medio. oz. n. sume
re in minori ꝙ asinus ille siluestris est alic hoies: qõ negat
Si aũt cum toto casu ꝓponit ꝙ aliqui hoies habeant asi
num ⁊ aliq non: nego illã: cuiuslz hoies ois asinus currit. ⁊
cõcedo istã: alicui homis asin nõ currit q: plonis asin
non currit ⁊ plo est hõ igit alicui hoies asin nõ currit: da
to ꝙ plo nõ hẽat asinũ. ⁊ tunc ad argm: alicui hoies asin
non currit igr asin alicui homis non currit: nego ꝯñam:
q: in añte li asin est pars ꝑdicati in ꝯñte autem pars subi.
¶ Et si argr sic. cuiuslibz hoies asin currit igr falsum ẽ ꝙ
alicui hoies asinus non currit: negat ꝯña: sed bene sequit
cuiuslibz hoies asinus currit ⁊ ois hõ hz asinũ igr falsum ẽ
ꝙ alicui hoies asinus non currit. hec. n. cuiuslz homis asi-
nus currit tantũ vz. sicut ista: qõ hoies asinus currit. ¶ Ad
2m ꝯcedo ꝙ illa sunt ꝯdictoria cuiuslibz hoies asinus currit
⁊ alicui homis nlls asin currit: ⁊ ad casuz admitto ipz:
nego vlem affirmatiuaz: ⁊ cõcedo ꝑticularem negatiuaz
⁊ tunc ad argm: alicui hoies nlls asin currit igr alicui ho
minis brunellus nõ currit. ꝯcedo ꝯñam ⁊ ꝯñs. ⁊ tunc ad
argm vltra: alicui hoies brunellus nõ currit igr brunellus
alicui homis non currit: negat ꝯña: pp cãm ꝓmo dictã:
in isto casu concedo ꝙ alicui hoies qlibet asin currit: quia
sortis qlz asinus currit ⁊ sor. est hõ igr: ⁊ nego istaz: cuius-
libet hominis asin non currit. q: ex ipsa cum vno medio
sequitur ꝙ sortis asin non currit: qõ est ꝯ casum. ¶ Et si
querit quãta est ista: cuiuslibz hoies asin currit tenendo a
parte post. dico ꝙ est vniuersalis cuius subm est li homis
⁊ ꝑdicatum saltiz implicite est li asin currens. ¶ Et si ex
hoc ꝯcludit ꝙ obliqu est extremuz ꝓpõnis: ꝯcedo con-
clusionem. Contra istam ꝓpõnem cõcessam. vz. cuiuslibz

hominis asinus currit arguit sic. cuiuslibet homis asinus currit. cuiuslibz homis asinus iacet in ꝑmo casu igit asin⁹ iacens est asin⁹ currẽs pz ꝓña in ꝑmo tertie figure. ⁊ ꝓñs est falsũ igit aliq̃ ꝑmissax. nõ minor ergo maior. ¶ Scõo argr̃ sic. cuiuslibet hois asin⁹ currit ⁊ nõ ab eterno cuiuslibet hois asin⁹ currebat igit iam icipit vl aliqñ incepit cuiuslibet hois asin⁹ currere. ꝓñs est falsuz. q: tunc seqt illa ꝛcl'o. ꝙ iam icipit cuiuslibz hois asin⁹ currere. ⁊ tñ iã non incipit cuiuslibz hois asin⁹ currere. ꝑbat. ⁊ pono ꝙ iã cuiuslibet hois asin⁹ currat. ⁊ imediate añ hoc fuit sort. hñs asinũ cui⁹ nll's asinus currebat ⁊ pl'onis imediate añ hoc qlibet asin⁹ currebat. quo posito pz ꝛcl'o. q: iam cuiuslibz hois asin⁹ currit. ⁊ nõ imediate añ hoc cuiuslibz hois asinus currebat. ergo ⁊c. ꝓz ẽt alia ps. q: iam alic⁹ homis asin⁹ currit. ⁊ imediate añ hoc cuiusl̃z hois asin⁹ currebat. ¶ Tertio nõ est pol'e ꝙ aliqs asin⁹ incipiat currere. q: si sic. pono ꝙ brunellus intẽdisset motũ suũ vsqz ad ꝑñs instans in quo icipiat currere. isto posito argr̃ ꝗ sic. brunell⁹ non incipit currere per põnẽ nec ꝑ remotionẽ. q: si per remotõez. s. ꝙ iaz nõ currit. Contra imediate post hoc curret ⁊ in nlla ꝓportione imediate post hoc veloci⁹ mouebit q̃z iã mouet. igr̃ si imediate post hoc curret ⁊ nũc currit. ¶ Item sic. aliqd currit qõ mouet tardius q̃z iste brunellus igitur a mlto fortior iste currit. añs argr̃ sic. assigno muscã currentez vl vnum tale aial paruũ. ⁊ sequit ꝙ aliquid currit qõ mouet tardius q̃z ille brunellus ⁊ iste non currit: vel sequit ꝙ musca aut aliqõ tale paruũ aial de sua potentia nõ põt currere. ¶ Jõ si det alia ps. s. ꝙ ille brunellus currit. sequunt tria incõueniẽtia. ꝑmo ꝙ idez currit ita tarde sicut põt currere. 2ᵐ ꝙ ille põt currere soᵐ per istans. 3ᵐ ꝙ ille põt intẽdere cursuz ⁊ nõ remittere. Et ꝙ illa sequãt ꝑbat. q: cũ toto casu pono ꝙ iste brunellus imediate post hoc remittet motũ suũ sicut ante hoc intẽdebat. ⁊ tunc sequit ꝑma ꝛcl'o. s. ꝙ iste currit ita tarde sicut põt currere: q: si põt currere tardius sequit ꝙ ex quo cõ sil'r añ hoc ꝛtinue mouebat sic imediate post hoc movebitur ꝙ qua rõe imediate post hoc curret imediate ante hoc currebat. ¶ Itẽ ꝙ qua rõne nõ imediate añ hoc currebat nõ imediate post hoc curret. ⁊ si sic sequit 2ª ꝛcl'o ⁊ ꝓsequẽter 3ª ex dictis. ¶ Ad hec rñdet ad ꝑmũ negãdo ꝓñam. vñ in sill'is in qbus ꝑmisse in obliqs existũt nõ opz simplr maiorẽ extremitatẽ de minori ꝑdicari in ꝛcl'one: sz correspõdet ad debitũ meᵐ poᵐ in obliquo: iõ ex illis ꝑmissis soᵐ sequit ꝙ aliqd cuius ẽ asin⁹ iacẽs est aliqd cui⁹ asin⁹ currit qõ vex est. Vel al'r dr̃ negando ꝓñam nec est sill'us in aliqua figura. q: reqrit ꝙ mediũ exñs in obliquo in ꝑª in 2ª figura ponat in recto. ꝓpterea ille sill'us nõ vz. cuiuslibz hois asin⁹ currit capra est hois igit capra asinus currit vl capra asin⁹ currit. sed mior dz esse talis capra est hõ. ita sil'r dz argui in ꝓposito. cuiuslibet hois asin⁹ currit cuiuslibet hois est asin⁹ iacens igit asin⁹ iacens est asinus currens: vl asini iacẽtes est asinus currẽs. Vbi tñ qs oino vellet idẽ in eodẽ casu subici ⁊ ꝑdicari fiat tunc tal' ꝓña. cuiuslibet hois asin⁹ currit capra est hois igit aliqd cui⁹ est capra est aliqd cui⁹ ẽ asin⁹ currẽs: vl sic igit hñs capram hz asinuz currentẽ. ¶ Ex hijs pz ꝙ ista ꝓña nõ vz. cuiuslibet homis asin⁹ currit ⁊ brunellus est hois asin⁹ igit brunellus currit. q: pl's ꝑtur in minori ꝛplicite ⁊ expliciie q̃z sit subiectum maioris. Sz ad ꝛclud endũ recte dicat vt ꝓus. q're ⁊c. ¶ Ad scõm ꝛcedo concl'onẽ: q: iam incipit cuiuslibet hois asin⁹ currere. ⁊ tamen iam nõ incipit alicui⁹ hois asinus currere: sicut cõcedo ꝙ iã incipit esse oẽ qõ est ⁊ tñ nõ incipit esset aliqd qõ est: imo iã incipiũt de⁹ ⁊ hoc istãs esse: ⁊ tñ de⁹ nõ icipit esse. Consil'r dico posito ꝙ. xx. asini sint. ⁊ ꝙ. xix. imediate añ hoc currebãt. ⁊ alius vn⁹ iã primo currat. tunc ꝛcedo ꝙ iam incipiũt. xx. asini currere. ⁊ tñ non viginti incipiũt currere sz ꝑcise vnus. ¶ Itẽ ꝛcedo istam ꝛcl'onẽ. ꝙ iam icipit cuiusl̃z hois asin⁹ currere. ⁊ tamẽ nihil incipit currere. Et pono ꝙ nihil incipiat currere ⁊ ꝙ cuiuslibet hois asin⁹ currat. ⁊ ꝙ nũc ꝑmo sor. desinat esse q̃ nunq̃z habuit aliquẽ asinuz. isto posito pz 2ª ps ꝛcl'onis per casuz. ⁊ ꝑª ꝑbat. nunc cuiuslibet homis asin⁹ currit ⁊ imediate ante hoc nõ cuiuslibet hois asinus currebat. igit ⁊c. pz ꝓña. cum maiori ⁊ minori. q: imediate añ hoc sortis vn⁹ asin⁹ currebat. ¶ Ad tertiũ ꝛcedo ꝙ pol'e est aliquẽ asinũ currere vl incipere currere. ⁊ tũc ad argᵐ admisso casu dico ꝙ iste asinus incipit currere ꝑ remotionẽ de ꝑñti ita ꝙ nũc non currit. ⁊ imediate post istas qõ ẽ presens curret. q: ille gradus non sufficit ad hoc ꝙ currat sed qlibet intensior. nec ẽt soluz reqrit gradus sed sil'cum gradu reqrit dispõ mẽbrox cum certa applicatiõe eorũdez. q: nõ oẽ qõ mouet velocius q̃z iste brunellus currit. q: celum velocius mouet. ⁊ sic ꝛcedo ꝙ aliqd qõ mlto tardius mouet q̃z iste brunell⁹ currit: sicut musca vl vnũ aliud parnũ aial. ⁊ tñ iste brunellus nõ currit. ⁊ causa est. q: respectu cuiuscũq̃z aialis ad suum cursum reqrit diuersus gradus vna cum debita applicatiõe mẽbrox: sic valde remissus gradus sufficit musce ⁊ intensior maiori aiali. pz. n. ꝙ remissior gradus motus sufficit vni puero q̃z vni adulto. ⁊ sic opz capere ꝓportionẽ mẽbrox vna cum gradu motus reqsito sibi. q̃re ⁊c. ¶ Ad argᵐ igit qñ diceba tur. iste asin⁹ imediate post hoc curret ⁊ in nulla ꝓportione imediate post hoc velocius movebit q̃z iã mouet igr̃ a pari ⁊ iam currit. negat ꝓña. q: lz in vna ꝓportione immediate post hoc veloci⁹ movebit q̃z iam mouet tñ immediate post hoc movetur velocius q̃z iam mouet in aliqua ꝓportione. ¶ Et si querit assignatio istius dicatur ꝙ istius confusio non permittit.

Amplius ad ꝑncipale argr̃ sic. aliqua ꝓpõ vera hz ꝗdictoriuz vex igit duo ꝛtradictoria sunt sil' vera. ad bonũ itell'm. pz ꝓña ⁊ añs ꝑbat. q: ꝓ ꝓpõ ois homo est aial est vera: ⁊ hz ꝗdictoriũ verũ. q: hz istam ꝑiacentẽ partẽ ei⁹ homo est aial q̃ est ꝗdictorium verũ. ¶ Scõo argr̃ sic. ista sunt sil' va: omnis pr̃ pr̃is filij ẽ pr̃ ⁊ aliquis pr̃ pr̃is filij non est pr̃. ⁊ ista sunt duo ꝗdictoria. igit: añs ꝑbat. ⁊ pono ꝙ nõ sint pl'es homies q̃z sor. pl'o ⁊ cicero ⁊ sit sor. pr̃ pl'onis: pl'o pr̃ ciceronis q̃ sit filius ⁊ non pr̃. isto posito pz veritas hui⁹ omnis pr̃ pr̃is filij est pr̃ per exponẽtes ⁊ per suã exclu^am. ⁊ ꝙ hec sit va aliquis pr̃ pr̃is filij nõ est pr̃. ꝑbat. pl'o patris filij non est pater. ⁊ plato est aliqs pr̃ igit: pz ꝓña. ab inferiori ad suũ superius negatõe postposita cũ debito medio. ¶ Tertio arguit sic. ista sunt sil' vera q̃z tuslibet hõ currit ⁊ aliquantus hõ non currit. ⁊ ista sunt duo ꝗdictoria igit. añs ꝑbatur. ⁊ pono ꝙ non sint plures homies q̃z sex duo pedalis q̃z titatis duo bipedalis ⁊ duo tripedalis q̃z titatis. isto posito ꝑbat ista quãtuslibet hõ currit. q: aliquãtus hõ currit. ⁊ non est aliquãtus qn tantus currit igit. minor pz. q: suũ oᵐ est falsum. vz. aliquãtus hõ est ⁊ nõ tantus currit. q: si pedalis est: pedalis currit: ⁊ si bipedalis est bipedalis currit. ⁊ sic vltra: ꝙ autez hec sit va. aliquãtus hõ non currit. pz q: iste nõ currit ꝗmr̃ando vnũ hoiez nõ currẽtẽ ⁊ iste ẽ aliquãtus homo igit. ¶ Ad ꝑmũ respõdet negãdo consequentiã. vnde concedo ꝙ aliqua ꝓpositio vera hz ꝗdictorium verũ. ⁊ aliqua ꝓpositio falsa hz ꝗdictoriuz falsuz: sicut ista omnis homo est asin⁹ que falsa est ⁊ ista similiter que est pars ei⁹. vz. ista. homo est asin⁹ qõ est ꝗdictorium falsuz. q: ꝗriatur huic nõ homo est asin⁹. ¶ Item ꝛcedo ꝙ ꝓpositio ꝛtingens hz ꝗdictoriuz necium sicut illa qlibet homo est anial que hz illud ꝗdictoriuz necessariũ homo ẽ anial. ⁊ ẽt ꝓpositio necia hz ꝗdictorium ꝛtingens intelligẽdo semp de ꝛtingẽti ad vtrũlibet. sicut ista: nullus de⁹ est iste homo est: q̃ hz illã: iste hõ est cui⁹ subm est ꝛtingens. Etiã concedo ꝙ ꝓpositio scita a te hz ꝗdictoriuz tibi dnᵐ: sicut illa nullus de⁹ est rex sedet: q̃ habet istã rex sedet. Et ꝓpositio tibi dnª hz ꝗdictoriuz scitum a te. sicut ista. hõ est currens que est tibi dnª vt suppono. ⁊ tñ hz illud ꝗdictorium scituz a te. vz. hõ est. ¶ Itẽ cõcedo ꝙ duo ꝗdictoria sunt simul va: ⁊ ꝙ duo q̃ conuertunt adinuicez sunt ꝗdictoria: sicut illa homo est ⁊ risibile est. ¶ Et si argr̃ ista sũt ꝗdictoria igit ꝗdictoriant: nego ꝓñam: sicut nõ sequit: ista sunt cõuertibilia igit cõuertunt. certũ est ꝙ ista iste hõ est: ⁊ iste asin⁹ est sunt cõuertibilia. q: qõlibet eox est conuertibile. ⁊ ẽt sunt ꝗdictoria: cum qõlibet eox sit vnum ꝛtra-

dicto:ium ⁊ tamen non cõtradicto:iant: sequit̃ enĩ ista cõ/ tradicto:iant̃ igit̃ adinuicez ꝯdicto:iant̃: nec sequit̃ ista cõ uertunt̃ igit̃ adinuicem cõuertunt̃: sicut nec sequit̃: ista cõ uertunt̃ cum aliqbus igit̃ cõuertunt̃. ꝓñs:n. semp asserit ꝙ illa inter se vel adinuicẽ ꝓuertunt̃ qõ est falsum. ¶ Itẽ sequit̃ vlterius ꝙ.a.⁊.b.sunt filia ⁊ tamẽ nõ assimilant̃ vt posito ꝙ.a.⁊.b.adinuicẽ sint alijs filia ⁊ filia alijs a se etiaz sequit̃ ꝙ.a.⁊.b.assimilant̃ ⁊ tñ sunt dissimilia: dato ꝙ sint inter se filia ⁊ qõlz eoꝝ sit alteri dissimile. ⁊ sic ꝓñter sequi tur.ꝙ.a.⁊.b.sunt frẽs ⁊ tñ nõ sunt adinuicẽ parentes: da to ꝙ.a.⁊.b.sint vnus hõ ⁊ vnus asin⁹ quoꝝ qõlibet ha/ beat frẽm.⁊ sic de alijs infinitis est dõm. ¶ Ad secundũ arg^{m}.in casu illo cõcedo illaz omnis pr̃ pris filij est pater: ⁊ nego illam: aliqs pr̃ patris filij nõ est pater: ⁊ tũc ad ar/ gumẽtũ: plõ patris filij nõ est pater. ⁊ plo est aliqs pater igit̃: nego ꝓñam: nec arguit̃ cum debito medio: primo qz idem nõ subicit̃ in vtraqs ꝓmissaruz nec consimile. Secõo qz subm conclusionis non ꝑdicat̃ in minori: iõ deberet sic argui plo patris filij non est pr̃ ⁊ plo patris filij est aliquis pater igit̃ aliquis pater pris filij non est pater. ꝓña bona ẽ sed minor est ⁋ casum. ¶ Et iam sequit̃ plo patris filij nõ est pater ⁊ plato est pater pris filij igit̃: iterum ꝓña ẽ bo/ na: sed minor est falsa. ¶ Ex hoc pz ꝙ ista ꝓña nõ vz.ois pater patris filij est pater plo est pater igit̃ plo patris filij est pater.qz plus subicit̃ in maiori q̃z sit ꝑdicatuz in mino/ ri. ¶ Sed forte querit̃ hic vtrum iste genitiuus pris filij possit teneri a parte ꝑdicati sicut li asin⁹ in ista cuiuslibz ho minis asinus currit. dico ꝙ nõ: qz rectus nõ regit̃ ab obli/ quo sicut ecõtra: ideo rectus subsequẽs obliquũ põt indif ferenter teneri tam a parte subi q̃z a parte ꝑdicati: sed obli quus subsequẽs rectuz non sic põt.opz.n. ꝙ se teneat cuz isto a quo regit̃: modo certuz est ꝙ li patris filij nõ põt re gi ab illo termino pr̃ a parte ꝑdicati sed ab illo termino pr̃ a parte subi nec̃io regit̃ cuz illud sit sibi ꝓpinquius. hoc ẽt contingit de termino restringente ꝙ potius determinare dz sibi ꝓpinquuz q̃z remotuz ab eodẽ. ¶ Propterea cõ cedo istam: ois pater in diuinis est pr̃. qz li in dinis restrin git: restringit li pater a parte subi ⁊ nõ sic pr̃ a parte ꝑdica ti: nisi sibi addat̃ dicendo ois pr̃ est pater in dinis: que fal/ sa est ⁊ simplr negãda. ⁊ hec ꝓcedenda: aliqs pr̃ nõ est pa ter in dinis. hec vo negari dz pater in dinis nõ est pater: ⁊ nõ sequit̃ iste pater in dinis nõ est pater dõm̃ato sor. ⁊ iste pater est pater igit̃ pr̃ in dinis nõ est pater. causa aũt qua/ re non. vz. dicta est supra. ¶ Pro solone dicunt qdam ꝙ illud sincathegorema quãtuslibz ⁊ q̃tũlibet distribuit nõ terminũ expressum sed implicitũ: ⁊ nõ ꝓ qualibet q̃tita/ te sed solum pro spẽbus q̃titatis. vnde hec ꝓpõ ꝑm eos quãtuslibet hõ currit: subordinat̃ ĩ mẽte huic. de qualibz spẽ quãtitatis hõ hñs aliquaz q̃titatẽ currit: ⁊ sic li specie q̃titatis stat cõfuse ⁊ distributie ⁊ li hõ ꝓfuse tñ: ita simi/ liter in alia: quãtuslibet hõ currit. ⁊ sicut ꝓma est va in ca/ su superiori ita est ista: consilr dñt ꝙ li qualislibet vel qua/ lelibz distribuũt inter se ꝓ spẽbus qualitatũ ⁊ terminũ ex/ tra se confundũt cõfuse tñ vt qualelibz currit significat ꝙ de qualibz spẽ qualitatis ens hñs aliquã qualitatẽ currit. ¶ Sed contra istam rñsionez argr̃ sic. Sincathegorema tum q̃dam distribuunt ꝓ suba solum: vt omnis nll's qui/ libz vterqz quedã distribuũt ꝓ quãtitate ⁊ q̃dam ꝓ qua litate: sed distribuen^{a} ꝓ suba solũ: distribuunt extrinsece ⁊ non intrinsece. igit̃ ita vr̃ de signis distributiuis ꝓ quãtita te ⁊ qualitate sicut sunt illa quãtuslibet qualislibz qualeli/ bet vel si nõ: det̃ causa diuersitatis. ¶ Secõo hec ꝓpõ est vlis apõ eos quãtuslz hõ currit. igr̃: ibidẽ subicit̃ termin⁹ cathegoreatic⁹: sed nõ vr̃ ꝙ ali⁹ nisi li hõ igit̃ li hõ subicit̃. ⁊ per ꝓñs stat ꝓfuse ⁊ distributiue nec põt dici ꝙ ibi subi ciatur li specie q̃titatis cum idem nõ explicet̃ aliqõ tale. ¶ Tertio sequit̃ ꝙ per idẽ li omnis vel oẽ deberet distri buere solum ꝓ spẽbus ⁊ nõ idiuiduis ⁊ sic hec esset va oẽ animal fuit in archa noe. qz de qualibz spẽ animalis aliqõ animal fuit in archa noe qõ verum est. ¶ Quarto sequit̃ ꝙ quelibz istarum ꝓñaruz esset nec̃ia quãtuslibet hõ cur/ rit. igit̃ quãtũlibet anial currit: qualislibz homo currit. igr̃ qualelibz anial currit. qz arguit̃ cum termino stante ꝓfuse tñ rõne signi vlis ab inferiori ad suum superi⁹: sicut hic: omnis hõ est homo igit̃ ois homo ẽ anial. ⁊ ex alio qz hñ sequit̃ de qualibz spẽ q̃titatis hõ hñs aliquã q̃titatez cur rit ergo de qualz specie quãtitatis aial hñs quãtitatez cur/ rit. ¶ Quinto sequit̃ ꝙ ista sunt simul va. quãtuslibet hõ currit: quãtuslibet homo nõ currit: quãtuslibet hõ currit ⁊ aliquãtus hõ non currit: sicut ista de qualibet spẽ q̃tita/ tis homo hñs aliquã quãtitatẽ currit. ⁊ de qualibz specie q̃titatis hõ hñs aliquã quãtitatem nõ currit. ¶ Sexto se quit̃ ꝙ nulla illarum ꝓñarũ valz quãtuslibet hõ currit iste est homo ⁊ aliquãtus igit̃ iste currit. ⁊ sic stabũt illa simul quãtuslibz hõ currit iste est aliquãtus hõ ⁊ tñ iste nõ cur/ rit. ⁊ sic de alijs que nõ in merito audituz offendũt cuz si/ ne rõne ꝓcedere videant. ¶ Dico igit̃ alr ꝙ in ista ꝓpo/ sitione quãtuslibet hõ currit. li quãtuslibet distribuit istuz terminũ hõ qui est subm ꝓ quolibz hoie hñte aliquã quã titatem. Silr li qualislibet distribuit istũ terminuz hõ pro omni homine habente aliquã qualitatez. ⁊ ẽt li qõlibet in ista ꝓpositõe quotlibet entia sunt finita: distribuit istũ ter/ minum entia q̃ est subm ꝓ oibus entibus numeratis vel numerabilib⁹. Et per hoc pz solutio ad arg^{m}. ¶ Admis/ so.n.casu concedo istã aliquãtus hõ nõ currit. ⁊ nego istã quãtuslibet hõ currit. ⁊ tũc ad arg^{m}: aliquãtus hõ currit: ⁊ nõ est aliquãtus hõ quin tantus currit. igit̃ quãtuslibet homo currit. nego ꝓñam nec argr̃ ab exponentib⁹ ad ex/ po^{m}. Sz illa ꝓpositio dz sic exponi aliquãtus hõ currit. ⁊ nihil est aliquãtus hõ quin illud currit. ¶ Silr ista qualis/ libet hõ currit: sic exponitur aliqualis hõ currit ⁊ nihil est aliqualis hõ qn currit ergo. ¶ Itez quotlibet entia sunt fi nita exponit̃ sic. aliquot entia sũt finita ⁊ nulla sunt aliquot entia qn ista sint finita. ⁊ sic ꝓñter in alijs dicat̃. ¶ Ex his pz ꝙ sicut hec ꝓpositio est falsa qõlibet oẽ anial est anial: ita ⁊ ista qõlibet qualelibet de quolibz tali scit ipm esse ta/ le quale ipm est: posito ꝙ non sint nisi tres species qualita tis. s. grãmatica loyca ⁊ rethorica: ⁊ sint tres hoies in mũ/ do. vz. a.b.c. quoꝝ quilibet sciat grãmaticã loycam ⁊ re/ thoricam ⁊ ꝙ quilibet illoꝝ sciat qualis ipse est: ⁊ cuz hoc de quolibet alio. Isto posito pz falsitas istr⁹. qz si qõlibet qualelibet de quolibet scit ipm esse tale quale ipm est igit̃ aliquid est qualz. ꝓñs est falsum. qz nec.a.nec.b.nec.c. Si enĩ.a.esset qualelibet: tũc.a. esset oẽ ens hñs qualitatem: qõ est falsum: qz.a.nõ est.b.nec.c. sed in isto casu cõcedo istam: qualelibz de quolibet tali scit ipm esse tale quale est ipm. qz omne ens habens qualitatem de quolibet tali scit ipm esse tale q̃le ipm est. ¶ Et si q̃rit̃ qd subicitur in hac: qualelibz de quolz vel in ista q̃lelibz currit. dico ꝙ li q̃lelibet. ⁊ si ꝓcludit̃ ꝙ ista non est vlis. ꝓcedo ꝓclonẽ imo nõ est alic⁹ q̃titatis. ¶ Et si itez inferr̃: ꝙ ista nõ est ex poni/ bilis: nego ꝓñam: lz.n. non sit vlis explicite est tñ vlis im/ plicite. Cui⁹ subm iplicituz est li ens dictum ꝓ omni ente habente qualitatẽ: ⁊ subordinat̃ huic in mente qualelibet ens currit: vbi li qualelibet est sincathegorema ⁊ ꝑ hus nec erat cathegorema nec sincathegorema: sed terminus pre/ gnans vt in pluribus locis dictũ est. quare ⁊c.

Ad principale iteruz argr̃ sic. ista sunt sil' vera. a. est tripluz ad. b. ⁊ n^{m}. a. est triplũ ad. b. ⁊ ista sunt duo ꝯdictoria igit̃ añs ꝓ/ bat̃. ⁊ pono ꝙ. a. sit pedale ⁊. b. sit duplũ ad. a. ⁊ sit vnũ. b. oẽ. b. ⁊ vnũ. a. oẽ. a. tunc nullũm. a. est triplum ad. b. qz omne. a. est ꝑcise duplum ad. b. quare ⁊c. Et ꝙ. a. est du plum ad. b. ꝓbatur. a. excedit. b. per pedale ⁊. b. est solũ semipedale igit̃. pz ꝓña ⁊ antecedẽs ꝓbat̃. a. excludit. b. per duo semipedalia igit̃ a excedit. b. per pedale pz con/ sequentia: qz duo semipedalia constituunt pedale: ⁊ ante/ cedẽs ꝓbat̃: ⁊ sint. c. d. due medietates. a. pedal'tũc sic. a. excedit. b. per. c. semipedale ⁊ idem. a. excedit per. d. se/ mipedale igit̃. a. excedit. b. per. c. ⁊. d. ⁊. c. ⁊. d. sunt semi/ pedalia. ⁊ per consequẽs per duo semipedalia. ¶ Secõo arguit̃ sic. ista sunt simul vera: quotienscunqz fuisti parisi⁹ totiens fuisti homo ⁊ aliquotiens fuisti parisius ⁊ nõ to/ tiens fuisti hõ. qz aliqñ fuisti parisi⁹, ⁊ tunc fuisti hõ g^{o} ⁊c.

pz ꝓñia cum mino:i ⁊ maio: ꝓbat. ⁊ pō ꝙ tu fueris plurí
bus vicibus parisius cuz interruptiōe tpis. Isto posito pz
ꝙ hec est vā: quotienscūqz fuisti parisius tu fuisti hō: quia
aliquādo fuisti parisius ⁊ tunc fuisti hō ⁊ nunqz fuisti pa/
risius qn tunc fuisti hō igit. Q: aūt illa sit vera aliquotiens
fuisti parisius ⁊ nō totiēs fuisti homo: ꝓbat. bis fuisti hō
parisius: ⁊ non bis fuisti homo igit. mino: ꝓbat. q: si bis
fuisti igit duabus vicib⁹ fuisti parisius ⁊ in tpe iter medio
non fuisti hō. pz ꝓñia iuxta significationē isti⁹ termini bis ⁊
alioz numeraliū terminoz. ¶ Tertio argr sic. ista sunt sil'
vā oīs phenix est: ⁊ aliqua phenix non est. ⁊ ista sunt duo
ꝗdictoria igit añs ꝓbat. ꝙ hec sit vā pz. s. oīs phenix est.
q: aliqua phenix est ⁊ nō ē aliq phenix qn illa sit: ⁊ ꝙ hec
sit vā aliqua phenix non ē ꝓbat n^m corruptū est aliq phe
nix est corrupta igit aliq phenix non est. Silr n^m generan
dum est: aliq phenix est gñanda igr aliq phenix non ē: pz
q̄lz istaz ꝓñaz in q̄rto mō pme figure q̄re. ¶ Ad hec rñ/
det ad pmū negando istā. a. est triplū ad. b. ⁊ vlterius ad
misso casu nego illaz. a. excedit. b. per pedale ⁊ istā silr. a.
excedit. b. per duo semipedalia: ⁊ tūc ad ꝓbationē. a. exce
dit. b. per. d. semipedale ⁊. a. excedit. b. per. c. semipeda/
le igr. a. excedit. b. per duo semipedalia: nego arg^m: sz bñ
sequit igr per duo semipedalia. a. excedit. b. ex quo post
modum non sequit ꝙ p pedale. a. excedit. b. sed bñ sequit
ꝙ per aliq q̄ sunt pedale. a. excedit. b. Silr cōcedo ꝙ per
c. ⁊. d. semipedalia. a. excedit. b. nō tñ. a. excedit. b. per. c.
⁊. d. semipedalia. ¶ Alr pt dici ꝓcedēdo istā. a. excedit. b.
per. c. ⁊. d. semipedalia: ⁊ non seqt ꝙ. a. excedat. b. p pe/
dale: q:. a. excedit. b. per. c. ⁊. d. semipedalia alternatis vi
cibus ideo deberet sic argui. a. excedit. b. per. c. semipeda
le ⁊ excedit per. d. semipedale sine cōmēsuratione alicui⁹
illaruz ad. b. ꝙ. a. excedit. b. per pedale. ꝓñia bona: sz añs ē
falsum: q: qñ dr. a. excedit. b. per. c. semipedale tūc. c. cō/
mēsurat. b. ⁊ qñ dr. a. excedit. b. per. d. semipedale. c. cō/
mensurat. b. q̄re ⁊c. ¶ Ad scōm nego ꝙ illa sint ꝗdicto/
ria: quotienscūqz tu fuisti parisius totiens tu fuisti hō ⁊ ali
quotiens fuisti parisius ⁊ nō totiens fuisti hō. pmo q: vna
cathe^ca non pōt ꝗdictoriari vni ypothetice. 2° q: dato illo
sequit ꝙ pole est duo ꝗdictoria esse sil' falsa: ꝓbat ⁊ pono
ꝙ tu nunqz fueris vel saltē ꝙ tu nō sis parisius: isto posito
pz quālibz istaz esse falsam: ꝗdictoriū igit pme est illud ali
quotiens quotiēs fuisti parisius nō fuisti hō: sic ꝗdictoriuz
istius qcqd audit soz. illud ꝓfert plō nō est illud: aliqd au/
dit soz. ⁊ illud nō ꝓfert plō: pp cām dcām: sed snū ꝗdicto
rium est illud aliqd qō audit soz. nō profert plō: opposita
igr haz copulativaz nō debēt dari per cathegoricas sillas
sed per negationes ꝓpositas eidez. ¶ Non obstātibus hijs
in casu argumēti nego illaz quotiēscunqz tu fuisti parisi⁹ to
tiens fuisti hō: pro cui⁹ declaratiōe noto ꝙ li quotiēscunqz
nō ē termin⁹ cathegoreatic⁹ nec fincathegorematic⁹: sz ter
minus ꝓgnans icludēs iplicite pro subo terminū cathego
rematicū distributū pro tpibus mensurātib⁹ actus iterru
ptos: equipollet. n. isti orationi: quotcūqz vicibus: vbi li vi
cibus distribuit modo dicto. ¶ Hec ergo quotiēscunqz fui/
sti parisius totiens fuisti hō: suboordinat huic quotcūqz vi/
cibus fuisti parisius tot vicibus fuisti hō: vbi pz distribu/
tio pro iterruptōe tēporis: hmōi vo tpa iportāt per hmōi
aduerbia bis ter q̄ter: sed ꝙ determinant vba rōne tēpo/
ris ꝓsignificati per istū terminū quotiēscunqz: nego igr il/
lam quotiēscunqz fuisti parisius totiēs fuisti hō: ⁊ concedo
ꝙ aliquotiēs fuisti parisius ⁊ nō totiēs fuisti hō: q: bis fui/
sti parisius ⁊ non bis fuisti: q: duab⁹ vicibus fuisti parisi⁹
⁊ in tpe inter medio nō fuisti parisius: sed non est pole ꝙ
duabus vicib⁹ fuisti homo ⁊ in tpe iter me^o nō fuisti hō:
hec igr ꝓpō: bis fuisti hō: significat assertive ꝙ semel fui/
sti hō ⁊ aliqñ post modū nō fuisti hō: ⁊ iterum scōo fuisti
hō qō non est pole. ¶ Nota tñ ꝙ si tale aduerbium non
determinat verbū sed aliqō aliud nomen nō oz hāc signi/
ficationē exprimere sicut hic: bis duo fuerūt q̄tuor: nō. n.
opz ꝙ duabus vicib⁹ duo fuerūt q̄tuor: ⁊ in tpe iter me^o
non fuerunt q̄tuor: sed ß bñ oz in istis bis tu cucurristi: ter
fuisti Rome: vel sic de alijs. ¶ Ad 2^m ego nego illam
ꝓñam: aliqñ fuisti parisius. Et tunc fuisti hō: ⁊ nunqz fui/
sti parisius qn tunc fuisti hō igr quotienscūqz ⁊c. sed bene
sequit igr qñcunqz fuisti parisius tūc fuisti hō: qō vez est.
Sz ad ꝓcludēdū illud ꝓñs oz sūmere pro añte aliquotiēs
fuisti parisius quotiēs fuisti hō ⁊ non aliquotiens fuisti pa
risius qn totiens fuisti homo sed maio: est falsa iuxta dcā.
¶ Ad 3^m ꝓcedo ꝙ illa sunt ꝗdictoria: oīs phenix est: ⁊ ali/
qua phenix nō est: sed dubito an aliqua istaz sit vā: q: du
bito an aliqua phenix sit: vt patz per ꝓprietatez talis anis
si g^o ponit ꝙ nō sit aliqua phenix: nego illā oīs phenix est
⁊ istam silr aliqua phenix est. ¶ Contra qō solet argui sic
omne qō fuit ē: aliqua phenix fuit ergo aliq phenix ē. Si
militer omne qō erit est aliq phenix erit igr aliqua phenix
est igr. ¶ Scōo aliqua phenix fuit ⁊ n^a phenix est corru/
pta igr aliq phenix est: maio: ꝓbat: nihil est corruptū igr
n^a phenix est corrupta: añs pz q: si aliqd est corruptū igit
aliquid non est: qō falsum est. igit ⁊c. ¶ Tertio aliq phe
nix pōt eē igit aliqua phenix potest esse pñs. igitur aliqua
phenix pōt esse que est. igit aliqua phenix est. ¶ Respō/
det negando quālibet eaz ꝓñaruz: eo ꝙ nullibi illud qō
subicit in maio: ꝓdicatur in mio: iplicite nec explicite: sed
mino: dz esse talis in pma: aliqua phenix est aliqd qō fuit
⁊ in scōa dz esse aliq phenix est aliqd qō erit: quaz queli/
bet patit falsitatez ꝓcedo ergo ꝙ omne ꝑteritum est ⁊ oē
futurum est ⁊ aliqua phenix est ꝑterita vel futura ⁊ tñ n^a
phenix est. ¶ Ad scōm nego illā: n^a phenix est corrupta ⁊
istam silr nihil est corruptū. Ex quo non sequtur ꝙ aliquid
non est q: a termio ampliato ad eundū non ampliatuz nō
vz. ar^m nisi gra mae in termis distributis vel ꝓpōnib⁹ sin
gularibus: sequit. n. iste hō est mortu⁹ igr iste hō non est
tu es interfectus igr tu nō es. ¶ Ad 3^m concedo istas ꝓ/
positiones aliqua phenix pōt esse: aliqua phenix potest eē
pñs: aliqua phenix pōt esse phenix que est. Ex qbus non
sequit ꝙ aliq phenix est nec rel'm in vltia ꝓpositione hz re
solui in notā copulatōis ⁊ ꝓnomē rel'm vel demr̄atiū ꝓ
pter determinationē eiusdem a termio modali ꝑcedente.
¶ Itē ꝓñter concedo ꝙ aliqua phenix pōt esse in istāti p/
senti vel in istāti qō est pñs ⁊ tamen ꝙ nulla phenix est in
istāti pñti: nec in istāti qō ē pñs: non tñ ꝓcedo ꝙ aliq phe
nix possit eē in hoc istāti qō est pñs demr̄ato istanti pñti:
sed bñ aliq phenix pōt eē in hoc istāti qō est pñs demr̄a/
to istanti futuro: non tñ seqt ꝙ tale istans sit pñs: imo n^m
istans futuruz erit pñs vel in pñti istanti: sic nec aliqō tale
istās erit in istāti qō est: q: istās pñs ⁊ istans qō est ꝓuer/
tunt. ¶ Itē nego ꝙ aliqua phenix corrupta potest esse in
istanti qō est pñs. ¶ Et si argr: hoc potest eē in istanti qō
est pñs demr̄ando phenicez futurā. ⁊ hoc ē corruptū vl'
potest esse corruptū igr aliq phenix corrupta potest eē in
hoc istanti: nego ꝓñaz: q: me^m non debite sumit qō ōbe/
ret eē tale hec ē aliq phenix corrupta vel potest eē aliqua
phenix corrupta quoz qōlibz ē falsuz. ¶ Non. n. ē pole qō
aliqd sit phenix corrupta cuz hoc repugnātiā icludat: con
simili ratione nego istā aliqō gñandū potest esse pñs: quia
non est pole ꝙ aliqō pñs sit aliqō gñandū nec eꝗ. q̄re ⁊c.
¶ Sz forte iuz qs q̄reret moduz rñdendi. dato ꝙ aliqua
phenix esset. dico tūc ꝙ hec est vā oīs phenix est. ⁊ hec ē
falsa aliqua phenix non est. Et ad arg^m nullum corruptū
est: aliqua phenix est corrupta igit aliqua phenix non est.
Dicunt qdam negādo ꝓñam ꝓpter ampliationē ꝑexistē/
tem in pmissis que in conclusione nullatenus reperit: sed
dicunt debere concludi igit aliqua phenix que est vel fuit
non est. Consimilr dicunt ad aliud ꝙ non sequit nullū ge/
nerandum est: aliqua phenix est generanda igit aliq phe/
nix non est sed bene sequit ergo aliqua phenix que est vel
erit non est. ¶ Contra istaz responsionē arguit sic. omnis
phenix que est ⁊ omnis phenix que fuit est igit falsuz est
ꝙ aliqua phenix que est vel que fuit non ē. pz ꝓñia cuz mi
no: ⁊ maio: ꝓbatur: per exponentes: aliqua que fuit ē ⁊
non est aliqua phenix que fuit qn ista est igit omnis phe/
nix que fuit est: pz ꝓñia ab exponentibus ad expositaz. Itē
arguo sic magis in for^a omnis phenix que est vel que fuit
est igitur falsum est qō aliq phenix que est vel q̄ fuit non

est.patet consequentia ⁊ añs ꝓbatur.per exponentes ali/
qua phenix que est vel que fuit est ⁊ nõ est aliqua phenix
que est vel que fuit qn ista sit:igit̃.pz ꝓña cuz maiori ⁊ mi
nori:silr ꝓponendo suum ꝓtradictoriũ claudẽs ꝓtradictio/
nem.¶ Itẽ põt fieri vnũ breue argm.aliqua phenix q̃ est
vel fuit est igit̃ oĩs phenix que est aĩal que fuit est. pz ꝓña
ab vno ꝓuertibili ad reliquũ eo ꝙ vlis de scõo adiacente
cõuertit̃ cum sua indefinita vel ꝑticulari de cõsili adiacen/
te:sequit̃.n.sor.hõ est igĩt omnis hõ est: hõ nõ est igit̃ nõ
homo est. Consimiliter põt reprobari altera 2a illata.vz.
aliqua phenix que est vel que erit nõ est. ¶ Dico igĩt ali/
ter negando q̃libz ista:aliqua phenix nõ est:aliqua phe/
nix que est vel q̃ fuit non ẽ:⁊ concedo ꝙ omnis phenix q̃
est vel que fuit est. ¶ Et tunc ad argm nm corruptum est.
aliqua phenix est corrupta igit̃ aliqua phenix nõ est:nego
ꝓñam nec est fillus in ferio. qr p̃dicatũ minoris nõ debite
supponit in ordine ad subm maioris.certũ est ꝙ in maiori
li corruptuz nõ põt ampliative teneri ⁊ in minori snũ am/
pliat subm:ideo deberet pro minori hec ꝓpõ sũmi aliqua
phenix est aliquod corruptũ:que negat tãq̃ impossibilis.
¶ Et consimilr dicat̃ ad aliud ꝙ non sequit̃: nm generan
dum est aliqua phenix est gñanda igit̃.sed minor dz ẽ ta/
lis aliqua phenix est aliqõ generãdũ que ita negatur sicut
2a.Concedo igit̃ ꝙ nullũ corruptum est: nec aliqõ gene/
randum est.⁊ aliqua phenix est corrupta vel generãda.⁊
tamẽ omnis phenix est:imo que erit est:⁊ nõ sequitur vt
ꝑus:omnis phenix erit est aliqua phenix gñanda erit igit̃
aliqua phenix generanda est sicut nõ sequit̃. omnis phe/
nix que fuit ẽ aliqua phenix ⁊ corrupta fuit igit̃ sed p̃mi de
bet esse minor:aliqua phenix generãda est aliquid qõ erit
⁊ secũdi debet esse ista aliqua phenix corrupta est aliquid
quod fuit.quarum quelibet formalem patitur contradi/
ctionem.quare ⁊c.

Contra istam ꝓpositionẽ concessaz.vz.oĩs phe/
nix est solet fieri tale argm.Ad hoc ꝙ ꝓ/
positio vlis affirª sit vã.Cuius subm distribuit̃ per hoc si
gnum omnis requirit̃ ꝙ ipm ad minus hẽat tria suppoſi
ta in actu.sed iste terminꝰ phenix subiciens distributꝰ non
hz nisi vnicum supposituz.nec nãliter hz plura igit̃.pz cõ
sequentia cum minori.⁊ maior ꝓbat̃ ancte ꝓbi in p̃nc.pri
mi celi ⁊ mundi:dicentis ꝙ oĩ ⁊ totũ p̃mo ponimus sup
tria.quare ⁊c. ¶ Rñdet negãdo illã maiorem cuiꝰ falsi/
tas sic ꝓbat̃.Cuilz indefinite correspondet vna vniuersa/
lis non habẽs plura supposita q̃z indefinita ista: sed B.phe
nix est:est indefinita nõ hñs nisi vnicum suppom igit̃ sibi
debet correspondere vna vniuersalis consimilr se habẽs.
sed non videt̃ alia danda q̃z ista omnis phenix est igitur.
¶ Scõo ex qualibet indefinita de scõo adiacente sequit̃
sua vniuersalis subalterna.sed hec est indefinita phenix est
igit̃ ex ipsa sequit̃ aliqua vniuersalis:sed nõ videt̃ alia nisi
ista omnis phenix est . igit̃ illa sequit̃ sed indefinita est vã
igit̃ ⁊ vniuersalis similr. ¶ Tertio arguit̃ sic. aliqua phe
nix est ⁊ nõ est aliqua phenix qn illa sit igit̃ omnis phenix
est.pz consequentia ab exponẽtibꝰ ad expom ⁊ antecedẽs
est verum igit̃. ¶ Quarto tantum ens est phenix igit̃ oĩs
phenix est ens.pz ꝓsequẽtia ab exclusiua ad suum vlẽ de
terminis transpositis ⁊ exclª est vera igit̃ ⁊ vniuersalis.
¶ Quinto hec est vera:omnis phenix nõ est asinus. igit̃
li omnis nõ exigit tria supposita pro suo determinabili.pz
consequentia ⁊ antecedẽs similr. qr illa omnis phenix nõ
est asinus conuertit̃ cum illa nulla phenix est asinus q̃ ve/
ra est. ¶ Sexto ista sunt contraria omnis phenix est nulla
phenix est sed hic li nulla nõ exigit tria supposita igit̃ nec li
omnis.pz consequẽtia.qr hic illa sunt signa opposita: mõ
opposita habent fieri circa idem: ¶ Ultimo sequit̃ ꝙ hec
est falsa.omnis sol est clarissimꝰ lucẽs ꝓpter defectũ triuz
suppositoruz.⁊ hec est falsa: aliqs sol nõ ẽ clarissimꝰ lucẽs
quia propria passio negat̃ a subo igit̃ duo ꝓtradictoria sũt
simul falsa qõ est ipossibile ad bonũ intellectuz. ¶ Ad au/
ctoritatem igit̃ Aristo.s.omne ⁊ totũ p̃mo ponit̃ sup tria
dico ꝙ vera est.nam omne totuz perfectũ ponit̃ sup tria
eo ꝙ omne totuz ꝑfectum continet tria.s.p̃nm medium ⁊
finem.continet itẽrũ tria.i.z.dimensiones.vz.longitudinẽ
latitudinem ⁊ ꝓfunditatez. ¶ Ad aliã partẽ auctatis.vz.
omne ponimus super tria nõ est intellectũ ꝙ Arist.volue
rit illud sincathegoma oĩ semper exigere tria supposita in
numero plurali: ꝓpterea hec nõ põt esse vera oĩs homi
nes currunt dato ꝙ li homines haberet nisi 2o supposita.
opz.n.istuz terminũ homines habere tria supposita ideo
dicit Aristo.ꝙ non bñ dicit̃ duo viri sunt omnes sed duo
viri sunt duo viri. ¶ Et si contra hoc arguit̃ adducendo
argumẽta ꝑora vel quecunq̃z alia concludẽdo talez vlem
non habentẽ nisi duo supposita.ex antecedẽte vero: semp
negatur ꝓsequentia. ¶ Et si allegaret̃ ⁊c. Dicat̃ ꝙ regu/
la ista intellr in nũero singulari ⁊ in nũero plurali vbi tmi
nus distribut̃ plura q̃z duo supposita sub se continet.hoc
aũt dico pro declaratõe istius auctatis ⁊ nõ pro fundamẽ
to aliquo in hac mã tenendo nisi ad placitum.qr certe cre/
do ꝙ illa auctas non sit ꝓpositio Aristo.sed translatio fal/
sa. Non.n.video que falsitas sit in ista omnes hoĩes sunt.
dato ꝙ subz non habeat nisi duo supposita:aut in ista duo
viri sunt omnes viri certum est ꝙ p̃ma põt leuiter cõclu/
di ex suis exponentibꝰ ⁊ scõa suo mõ ꝓbari. ¶ Aliter di/
cunt alij pro declaratione auctoritatis ꝙ Aristo.voluit itel
ligẽ ꝙ hoc signũ omnis in numero plurali fm cõem mo
duz loquẽdi nõ additur ꝓnomini õmõstratiuo nisi per il/
lud ꝓnomen demstratiuũ ad minus demõstrent̃ 3a indiui
dua ⁊ adducunt cõem modum loquendi. qr nunq̃z dici/
mus omnes isti currunt demstratis duobꝰ sed bene tribus
vel pluribus. Sed certe hec rñsio non ꝓcedit fm intelle/
ctum auctatis. qr in toto illo capto p̃mo celi non fit loquª
de ꝓnomie demstratiuo sed solum dr̃ ꝙ duo viri non sunt
omnes vel toti sed duo viri sunt duo viri. Non.n.video
qd obstat quin ista sit vera ⁊ ꝓpria oĩs isti sunt:demõstra
tis duobus soluz ficut ista copulatiua exponens istaz.vz.
isti sunt ⁊ non sunt isti quin illi sint. De his elige rñsionem
magis grataz. p̃ma.n.declarat textum ⁊ non scõa.nullaz
tñ volo in hoc opere substinere sed potius auctatẽ allega
tam dicendo ꝙ non est ꝓpositio Aristo.sed translatio fal/
sa sicut dictum est.

Amplius ad p̃ncipale arguit̃ sic. ista sunt simlr
vera omne qõ est homo est ⁊ aliqd
qõ est hõ non est ⁊ ista sunt duo ꝓdictoria igit̃.maior pro/
batur.hec.n.est vera:oĩ qõ est homo ẽ:qr aliqd qõ ẽ ho/
mo est ⁊ nihil est quod est homo quin illud sit igitur.⁊ ꝙ
hec sit vera aliquid qõ est homo nõ ẽ ꝓbatur: aliqd qõ ẽ
non est hõ igit̃. Similiter hoc homo nõ est demstrando la
pidez ⁊ B est aliquid qõ est igitur. ¶ Secũdo arguit̃ sic.
ista sunt simul vera. Quicquid deus scivit adhuc scit:etiaz
aliquid deus scivit qõ nunc non scit.⁊ ista sunt duo contra
dictoria.igitur:pz consequentia.cum minori ⁊ maior pro/
batur:⁊ p̃mo ꝙ ista quicquid deus scivit adhuc scit. quia
aliquid deus scivit ⁊ nullius est oblitus eorũ que scivit igi
tur.aliam partem probo.vz.aliquid deus scivit qõ mo/
do non scit:qr deus scivit illam tu non es ⁊ modo non scit
illam.qr nunc est falsa igitur. Similiter deus scivit contra
dictoria ⁊ iam non scit contradictoria igitur.⁊ ex alio.quia
deus scivit aliquid qõ iam est impossibile:quia scivit illam
tu non fuisti sed iam non scit.aliqõ impossibile: quia nihil
scitur nisi verum igitur. ¶ Tertio arguitur sic.ista sunt si/
mul vera.quodlibet istorum animalium est nõ homo.⁊
aliquod istorum animalium non est non homo ⁊ ista sunt
duo contradictoria igitur. pz consequentia cum minori ⁊
maior probatur. Et pono ꝙ sor.⁊ plato ⁊ cicero habeant
tres asinos in cõmuni sic tamen ꝙ nullus istorum habeat
aliquod animal nisi aliquez illorum asinorum. Isto posito
probatur illa quodlibz istorum animaliuz est non homo
nam qõlibet animal istorum ẽ non homo igitur quodlibz
istorum animalium est non homo.⁊ per consequẽs qõli/
bet istorum animaliuz est non homo: quelibet ꝓsequentia
rum pz.⁊ antecedens p̃muz ꝓbatur.quilibet asinus isto/
rum est non homo : sed nihil ẽ animal istorum nisi aliquis
istorum asinorum igitur qõlibet animal istorum est nõ ho
mo.Alteram partem probo.vz. aliquod istorum anima/

lium nõ est non homo. nam hoc nõ est non homo demõstrando for. ⁊ hoc est aliquod aĩal istorum animaliuz cuz sit de numero illoruz igit patz cõsequentia. a resoluẽtibus ad resolutam. ¶ Ad hec respondet ad ꝑmuz dubitando nunqd illa sint ꝗdictoria. s. omne qd̃ est homo ẽ ⁊ aliquid qd̃ est homo non est. Quero. n. nunquid talia sint de scõo adiacente vel tertio. Si de scõo concedo ꝑmaz ⁊ nego secundam: ⁊ tunc ad argumentũ. aliquid qd̃ est nõ est homo igitur aliqd qd̃ est homo nõ est: nego ꝛnam: eo ꝙ antecedens est propõ negatiua de scõo adiacente ⁊ de subo dissimili. ¶ Per hoc pz ꝙ illa ꝛsequẽtia nõ valet hoc homo non est: demõstando lapidem ⁊ hoc est aliquid qd̃ est igit. q: non arguit cũ debito medio qd̃ deberet esse tale: ⁊ hꝰ est aliquid qd̃ est homo qd̃ falsuz est. ⁊ sic patz rñsio quo ad ꝑmam partez distinctionis. Si aũt ponitur talia esse de tertio adiacẽte dico ꝙ ipsa ꝗdictoria non sunt: eo ꝙ ꝑdicatum nullibi distribuit. vz. ille terminus homo ꝗdictoriuz igit ꝑme est illud. aliquid qd̃ est non homo est: ⁊ cõtradictorium scõe est illud omne quod est omnis hõ est. quare ⁊c. ¶ Non obstante hoc nego illam: omne qd̃ est homo est scõm istam partez distinctionis: q: li homo est ꝑdicatum: ⁊ cõuertit cum hoc impossibili omne qd̃ est ẽ homo. ⁊ tunc ad argumentũ aliquid qd̃ est homo est ⁊ nihil est aliquid qd̃ est homo quin illud sit igit: nego ꝛsequẽtiã: nec arguit ab exponentibus ad expositum: q: opz in negatiua exposite istum terminũ homo subsequi rel'n dicendo ⁊ nihil est quod est quin illud homo est qd̃ est falsum. Et scõm istam distinctionẽ dz hec cõsequentia dubitari aliqd animal nõ est igitur aliqd̃ animal nõ est: nũqd antecedens sit de scõo vel de tertio adiacente. ꝑmo concedo ꝛñam ⁊ nego antecedens. scõo modo nego ꝛñam sed ꝛñs nõ debet sic distingui: eo ꝙ nõ potest esse sic de tertio adiacẽte: q: tunc sincathegorema remaneret subm ꝙ nõ est possibile. ¶ Uñ iste terminus aliqd ꝑõt subici vel ꝑdicari ⁊ non sic iste terminus aliqd̃: q: li aliquod est sincathe^ma ⁊ nõ li aliquid sed terminus ꝑgnans. ¶ Ad scõm dico sicut superius dicebam ꝙ illa nõ sunt ꝗdictoria quicquid deus sciuit adhuc ipse scit. ⁊ aliquid deus sciuit qd̃ nõ modo scit. Cũ quelibet illarum sit affirmatiua. Sed cõtradictoriuz ꝑme est illud: aliquid qd̃ deus sciuit modo nõ scit: contradictorium scõe est illud nihil deus sciuit qd̃ modo nõ scit. Verumtamẽ nego illaz quicquid deus sciuit iam scit: ⁊ cõcedo suum contradictorium: ⁊ tunc ad probationez aliquid deus sciuit ⁊ nullus est oblitus eoruz que sciuit igit: nego ꝛsequentiaz. q: lz aliquãdo sciuerit. a. vel. b. ꝓpositionem ⁊ iam nõ sciat illã: non tamen sequit ꝙ fuerit oblitus illiꝰ: sicut iaz tu scis istam ꝓpõnem hoc instans est ⁊ imediate post nunc nõ scies istam: ⁊ tamen non sequit ꝙ tu imediate post nunc obliuisceris illius. Sed hoc continget q: ipsa erit falsa postq̃ vera est. ¶ Ex hoc pz ꝙ deus nõ scit quicquid credidit esse verum. lz nunq̃ credidit falsuz: q: non sequit deus credidit istam: tu non es: ⁊ ipsa est ⁊ fuit falsa igitur deus credidit falsum: sed bene sequit ꝙ falsuz vel impossibile deus credidit: ad hoc. n. ꝙ deus credidit falsuz requirit ꝙ credidit illud pro aliquo instãti pro quo illud fuit falsum ꝙ repugnat diuine nature. ¶ Et nõ sequitur. deus aliquãdo sciuit. a. ꝓpositionẽ ⁊ iam non scit illaz igitur scia dei ꝑõt potuit vel poterit mutari in non sciam: vel aliqua transmutatio est in deo. Unde i deo nõ ꝑõt eẽ mutabilitas illa: sed ꝙ deus aliquãdo scinit sic esse ⁊ iam non scit sic esse hoc non est ꝓpter mutationẽ vel variationem ipsius dei: sed solum creature dependẽtis ab eo ꝓcedentis de ꝑnatione in habitum ⁊ ecõtra de cõtrario incõtrarium ⁊ ecõtra de contradictorio in cõtradictoriũ ⁊ ecõtra: ꝓpterea ꝑbus in ꝑdicamẽtis ꝑõit ꝙ lz aliqua ꝓpositio fuerit vera ⁊ iam sit falsa nõ tamẽ sequit ꝙ aliqua trãsmutatio facta sit in illa ꝓpositiõe sed ex parte rei: ¶ Unde posito ꝙ ista ꝓpositio for. sedet sit in mente mea: tunc for. sedente est vera: ⁊ for. surgente est falsa: ⁊ tamẽ nulla mutatio fit in ista ꝓpositione. Et si arguit sic. deus sciuit. a. ꝓpositionem ⁊ iam nõ scit illam igitur aliter se habet nunc q̃ prius. concedo cõsequentiaz ⁊ cõsequens. ¶ Ex qno nõ sequit ꝙ deus sit mutatus: sicut nõ sequit: Sor. est mihi adextris ⁊ prius fuit a finistris igitur ego sum mutatus: lz habeam me aliter q̃z ꝑus. q: se habere aliter q̃z prius nõ dicit mutationem intrinsecaz sed extrinsecam: vbi tamen deus se haberet aliter q̃z ꝑus intrinsece bene sequeretur ipsum mutari: sed antecedens est impossibile. Similr si tu te haberes intrinsece aliter q̃z ꝑus sequit te esse mutatum sed tu te habes aliter q̃z ꝑus solum extrinsece ꝓpter mutationez alterius. Metaphysicꝰ tñ aliter diceret ꝙ destreitas ⁊ finistreitas sunt accidẽtia relatiua: ideo cum for. est mihi dexter me habeo ĩtrinsece aliter q̃z ꝑus: ⁊ sic suz mutatus. q: de nouo causatur vnum accidens rel'm. vz. destreitas. Similiter cum for. efficit mihi finister iterum intrinsece me habeo aliter q̃z ꝑus ⁊ de nouo mutatus suz propter aliquod accidens respectiuũ nouiter causatum a for. in me. ⁊ sic ꝛñter diceret de ꝓpõne ꝙ si ipsa est falsa: ⁊ ꝑus fuit vera ꝙ mutatio facta est in ꝓpõne ꝓpter causationem noui accidẽtis vel falsitatis vel veritatis q̃ qdez in ꝓpositione accidentia respectiua sunt distincta ab eadem. Qualitercunq̃z tamẽ dicat isto modo vel alio nunq̃z poterit ꝓbari ꝙ deus mutabilis sit: aut ꝙ ipse intrinsece se habeat nunc aliter q̃z ꝑus. ¶ Ex hijs patet ꝙ deus sciuit aliquid qd̃ modo non scit ⁊ tamẽ non est oblitus illius: quia non ignorat illud. q̃uis eniz deus non sciat falsum non tamen ignorat falsuz: q: ignorare est non cognoscere: modo deus cognoscit omne falsum: omne ipossibile: omne imaginabile: ⁊ omne itelligibile: ĩmo tu cognoscis ꝓpositionẽ impossibilez: ⁊ tamẽ non scis ipz. aliud. n. est nescire ⁊ aliõ est ignorare: certuz est ꝙ nõ scio incõplexum pure incomplexe significans: ⁊ tamẽ cognosco idez: lz. n. nõ sciam istũ hominem nõ tamẽ sequit ꝙ ignorem eundez. pz ergo ꝙ deus est ita sciens sicut vnq̃z fuit ⁊ econtra. q: iaz scit totve ritates quot vnq̃z sciuit: quia nullam veritatez desinit scire quin statim incipiat scire suuz ꝗdictoriuz. Unde lz aliquãdo sint plures ꝓpõnes aliquãdo pauciores nõ tamẽ sequtur ꝓpter hoc ꝙ ipse sit minus sciens: ĩmo semp eq̃ sciẽs. Dato enim ꝙ nulla ꝓpositio for. et adhuc deus esset eque sciens sicut modo est: q: scientia dei non dependet ꝓpꝛopositiõib^ sicut scientia creature. Unde si nulla propositio nec aliqua intentio in anima for. et homo nihil nec aliqualiter sciret: q: si sciret aliqualiter intelligeret aliqualiter: ⁊ nõ potest aliqualiter intelligere nisi per itentionẽ vel intentiones: ⁊ sic in tali casu ipse non sciret deũ esse: nec se ipm esse aut aliquaz aliam veritatem: sed secus est de deo qui est scientia infinita que nõ est acquisita nec in nata cum hec dicat imperfectionem sed est ipse deus benedictus. ¶ Sz contra istam responsionẽ arguit sic. ꝙ deus potuit esse sapiento: q̃z fuit: q: pono ꝙ antexp̃s non fuit nec vnq̃z erit. tũc deꝰ ab eẽno sciuit ꝙ antexp̃s nõ erit ⁊ potuit ab eẽno scire ꝙ añxp̃s erit igr̃ potuit scire plã q̃z scit. pz ꝛña ⁊ mio rez ꝓbo. Deꝰ ꝑõt facere antexp̃z for: ⁊ si añxp̃s erit ipse ab eterno scinit ꝙ antexp̃us erit igitur potuit ab eterno sciuisse ꝙ antexp̃us erit. ¶ Ad istud respondeo concedo ꝙ deus ab eterno potuit scire ꝙ antexp̃us erit: sed si faceret antechristum nõ for. nunq̃z sciuisset antexp̃m for. ⁊ econtra: ideo concedo ꝙ ipse ab eterno sciuit antexp̃m nõ fore: ⁊ potest esse ꝙ nunq̃z sciuit antexp̃m non fore sed sciuit suum oppositũ. Ex hoc tamen nõ sequitur ꝙ potuit scire plura q̃z scit. q: nunq̃z potuit scire illa duo contradictoria simul antechristus erit ⁊ nullus antechristus erit: q̃re ⁊c. ¶ Ad tertium argumentuz concedo ꝙ ista sunt contradictoria: qlibet istoruz animaliuz est non homo ⁊ aliquod istorum animaliuz nõ est non homo: sed nego vniuersalẽ affirmatiuam: ⁊ tũc ad ꝓbatõez illius: qlibet animal istorum est nõ homo igitur qlibet animaliũ istoruz est non homo concedo ꝛñam ⁊ consequens q: simul cum antecedente significat ꝙ omne aĩal de possessione istorum est nõ homo qd̃ verum est in casu illo. ⁊ tunc ad aliam consequentiam: qlibet animaliũ istoruz est nõ homo igit qlibet istorum animalium est nõ homo: nego ꝛñam: q: consequens significat ꝙ omne aĩal de numero istoꝝ qd̃ falsũ est demõstando cõtinue per li istorum istos tres homines.

⁊ sic pz diuersitas inter illas: qlibet animaliuz istorum est nõ homo ⁊ qlibet istorum animaliuz est nõ hõ: in pma enim li istorum regit ab illo termino animaliuz: ⁊ in scda ab isto sincathegoremate qlibet: sic etiã ẽ magna dria inter illas qlibet animal istorum trium est anial istorum triũ: ⁊ qlibet istorum triuz est animal istorum trium. pma eniz est vera. qz nihil est anial istorum nisi aliquis illorum asinorum. Sed altera est falsa qz nullus illorũ trium est aliquid illorum triuz. ¶ Contra istam respõsionem arguit pbando q qlibet istorum est anial istorum: qz sor. istorum est animal istorum ⁊ plo istor est animal istor igitur. antecedẽs arguit sic. hoc est hoc istorum igit hoc est hoc anial istorũ. ⁊ per consequens hoc est animal istorum quocũq illorum demfato. ¶ Scdo sic hoc est vnum istorum aut igitur vnũ animal istorum aut vnum non animal istorũ: sed nõ est vnũ nõ animal istorũ qz non est vnum nõ anial. igit ⁊c. ¶ Tertio hoc est vnum animal qd est istor igitur hoc est vnũ animal istorum. ¶ Quarto si hoc nõ est anial istorũ igit hoc nõ est aliquid istorum: ⁊ per ꝓns nõ est vnum istorum nec aliqd istorum. ꝓns est falsum igit ⁊ antecedẽs. ¶ Quinto ista tria animalia sunt homies igit aliquod anial istorum est homo: vel sequit illa ꝓclo q aliqua aialia sunt homies quorum nullũ est homo qd est absurdum: ppter ista argª forte cõcederet aliquis q sor. est anial istorum qz sor. est animal de numero istorum triũ. ¶ Cõtra istam respõsionẽ arguit sic. ⁊ pono q hic sint tres garziones sic q nll's sit garzio alterius sed q quilibet illorum sit dns respectu alterius garzionis. ex illa respõsione sequit q quilibet illor est garzio illorum: qui sint illi. a. b. c. tunc. a. est garzio illorum: qz de numero illorum est: pz consequentia fm modum porem arguendi. vz. q sor. est animal illorum qz sor. est animal de numero illorum. ⁊ sic sequit cõsequenter q. b. est garzio illorum. ⁊ similr. c. ⁊ per consequẽs quilibet illorũ est garzio illorum: quo pbato propono illam: qlibet illorum ẽ dominus illorum. ⁊ sequit ipsam concedi sicut cõcessa est pma ⁊ tunc sequit illa ꝓclusio q quilibet illorum est garzio illorum: ⁊ tamẽ quilibet illorum est dns illorum qd non bene sonat. ¶ Item posito q. a. b. c. sint amici aliquor non tamen iter se. Tunc sequit q quilibet illorum est amicus illorum ⁊ quilibet illorum est inimicus illorum semp demfatis eisdem qd est falsum. qz tunc sequit q isti tres sunt amici istorum ⁊ inimici eorundem qd implicat cõtradictionem. ¶ Rndeo igitur aliter negando illam quilibet istorũ est animal istorum: ⁊ istam similr sor. est animal istorum: qz hic est constructio transitiua ⁊ significat q sor. est anial de possessione istorũ qd est falsum: ⁊ tunc ad argm: hoc est hoc istorum igit hoc est hoc anial istorum: negatur ꝓsequẽtia: qz in antecedente est ꝓstructio in trãsitiua ⁊ in ꝓsequẽte transitiua. Unde ista cõsequẽtia nõ. vz. hoc est hoc istorum ⁊ hoc est animal igit hoc est hoc anial istorum: sed bene sequit q hoc animal est hoc istor qd verum est. ¶ Ad scdm argumentum cõcedo q hoc est vnũ istorum ⁊ tunc ad argumẽtum aut igit vnum anial istorum aut vnũ nõ animal istorum. dico q hoc est vnũ nõ animal istorum. qz hoc est vnũ qd nõ est istorum: ⁊ tunc nõ. vz. ista ꝓsequẽtia. hoc est vnũ nõ animal istorum igit hoc ẽ vnum nõ animal. nec ex opposito ad oppositũ: sicut nõ sequit: iste asinus est asinus non asinus sor. igit iste asinus ẽ asinus nõ asinus. ¶ Ad tertium quãdo arguit. hoc nõ est anial istorũ igit hoc nõ ẽ aliquid illorum. cõcedo ꝓnam ⁊ ꝓns. ex quo nõ sequit q hoc nõ sit aliqd istorum vel vnũ istorũ. est. n. magna dria iter li aliquid ⁊ li aliqd. vñ genitiuus regitur possessiõe a termio trãscendẽte ⁊ nõ sic ab isto termio aliqd vel vnum aut ab alio sincathegoremate. ¶ Ad 4m hoc est aial qd est istor igit hoc est anial istorũ: negat ꝓsequẽtia. Similr negat q hoc est aliqd aialium istorum: sed concedo q hoc est aliqd istorum animaliuz. Uñ nõ est credendũ q li aliqd habeat substãtiuũ iplicitum aliud q genitiuum pluralis nũeri. nec obstat q non cõueniunt in illis accntib' requisitis pro grãmatica sed sufficit q cõueniãt in genere sicut dicit rosa est pulcherrimus florum. ¶ Ad vltimã formam quãdo argt q sor. est animal istorum: qz ista tria animalia sunt homies igitur aliqd animal istorum est hõ: dicitur q nõ vz ꝓna. ⁊ tunc ad argm: aliqua aialia sunt homies quor vnũ est homo dico q nullo mõ sequit ista cõclo. Et si arguit sic. illa tria animalia sunt homies ⁊ nullum istor est homo igitur. negatur ꝓna pro scda parte: qz nõ sequit: nullũ anial istor trium est homo ergo nullũ istor trium ẽ homo. Itez cõcedo q nullũ istorum est asinus ⁊ nego q nihil istorũ ẽ asinus: imo aliquid istor est asinus licet nõ aliqd istor sit asinus: sicut cõcedo q nullus istorum ẽ asinus ⁊ tñ aliqd aial istorum ẽ asinus. ¶ Item cõcedo q sor. ẽ aliquis illorũ: ⁊ nego q sor. sit aliquis hõ illorũ: sor. ẽ vnus illor nõ tamen sor. ẽ vna res illor: ⁊ si dicit ꝓtra concessum ẽ supra hoc est vnum illor igit a pari est ꝓcedendũ q hec ẽ vna res illorum. Dico q nõ cõcedebat illa hoc ẽ vnũ illor tenendo li vnum transcendenter p termino ꝓuertibili cum li aliqd. sz solũ p termio adiectiuo nõ substãtiuato ⁊ sincathegoremate sicut li aliqd aliqs. vn? nullus ⁊ sic de alijs quibuscunq.

Amplius ad pncipale arguit sic. ista pnt eẽ sil vera. ois canis currit ⁊ aliquis canis nõ currit. ⁊ ista sunt ꝗdictoria igit. pz ꝓna cum minori: eo q ibidẽ oia sunt regsita ad ꝗdictionẽ sed maior pbat: ⁊ facio istam ꝓnam ois canis currit celeste sidus ẽ canis igitur celeste sydus currit. Ista ꝓna non vz. fm Ar. in pn° pmi elencor stat igit oppositũ ꝓntis cum ante significãdo primarie vt nũc: ⁊ tunc argt sic. nullũ celeste sydus currit ⁊ celeste sydus ẽ canis igit canis nõ currit. ꝓna bona ⁊ ans est ꝓcedẽdũ igit ⁊ ꝓns. ⁊ illud sil'r ẽ ꝓcedẽdum ois canis currit qz altera pars positi igit. ¶ Scdo argt sic. ista sunt simul va: oẽs apli dei sunt. i2. ⁊ non oẽs apli dei sunt. i2. ⁊ ista sunt ꝗdictoria igit: pz ꝓna cũ minori ⁊ maior pbat. q eni hec sit va: oẽs apli dei sũt. i2. pz: qz aliqui sunt oẽs apostoli dei ⁊ nõ plures nec pauciores q̃z. i2. igit. sil'r isti sunt. i2. ⁊ isti sunt oẽs apli dei ergo ⁊c. ¶ Qz aũt hec sit va vz. nõ oẽs apli dei sunt. i2. pbat. oẽs apli dei sunt pauciores. i2. igit. ans pbatur. aliqui sunt oẽs apli pauciores. i2. ⁊ nulli alij q̃z. i2. igit. ans arguit sic. i2. sunt oẽs pauciores. i2. igt aliqui sunt omnes pauciores. i2. ans pbat. oẽs pauciores duodecim sunt aliq aut igit illi sunt vndeciz aut plures vl pauciores: nõ plures q̃z vndeciz sunt oẽs pauciores. i2. qz nec duodecim nec plẽs duodecim sunt pauciores. i2. nec ẽt pauciores ⁊. i2. sunt oẽs pauciores. i2. qz nulli pauciores sunt vndeciz relinquã ergo q. i2. sunt oẽs pauciores. i2. qd erat pbandũ. ¶ Tertio argt sic. ista sunt sil' vera oẽ anial fuit in archa noe: ⁊ aliqd anial non fuit in archa noe: pz qz tu nõ fuisti in archa noe: ⁊ tu es aliqd anial vel fuisti aliqd animal igit. ⁊ q alia sit vera: oẽ anial fuit in archa noe pbatur. aliqñ fuit ita q oẽ anial est in archa noe igit. pz ꝓna a simili qz bñ sequit. aliqñ fuit ita q tu es igt tu fuisti: aliquãdo fuit ita q sort est albꝰ igt sor. fuit albus igt. ¶ Ad hec rndet ad pmuz dubito nunqd illa sint ꝗdictoria. s. ois canis currit ⁊ aliqs canis nõ currit. Et rõ est: qz iste terminus canis fm triplicez auctẽticaz ipõnem tribus cõceptibus põt subordinari: imponebat. n. pmo q subordiaret imediate vni termino mentali significãti canez latrabilem iponebat scdo q suordinaret vni termino mẽtali significãti pmo canẽ celestẽ ⁊ tertio iponebat imediate vni termino mentali significãti pmo canẽ marinũ: scdm ergo istam triplicez ipositionẽ: quero cui subordinat iste terminus canis: ⁊ si dr q termino significanti sydus celeste aut canez marinũ: dico q illa ẽ ipolis. Si aũt dr q subordinat termino significãti pmo canẽ latrabilẽ. dico q satis possibilis est. Et tũc si pponit aliqs canis nõ currit. Quero itez cui subordinat li canis. Si dr q termio mẽtali significãti canẽ celestẽ vl marinũ: dico tũc q nõ ẽ ꝗdictoª talis affirmatiue ex quo extrema nõ supponũt p eisdẽ. Si aũt dr q subordinat termino significãti canẽ latrabilẽ vt in vli affirmatia: dico tunc q ipsa sunt duo ꝗdictoria nec sunt adinuicez cõpossibilia: ⁊ tunc ad argm: ista ꝓna nõ vz. fm Ar. omnis canis currit celeste sydus est canis igit celeste sydus currit: cõcedo q nõ vz. nec est sill'us in darij: qz pdicatuz minoris supponit pro alio q̃z subm maioris. ⁊ tunc ad argm stet oppositũ ꝓsequẽtis cũ ante admitto. ad arm gº nullũ

celeste sydus currit ⁊ celeste sydus est canis igit canis nõ
currit: negatur ꝯsequẽtia: nec arguit ab iferiori ad suuz su
perius: qz ille terminus canis supponẽs solum ꝑ latrabi/
li nõ est terminus superior ad aliquem terminũ sequentez
canem celestẽ aut marinũ. ¶ Et si argr ꝯtra hoc ꝓbando
q̃ ista nõ sunt ꝗdictoria omnis canis currit ⁊ aliquis canis
nõ currit. qz in equiuocis nõ dicit ꝯtradictio. Dico q̃ scdz
istam vltimam partez distinctiõis iste terminus nõ est eq
uocus nec equiuoce sumit in partibus extremoꝝ: qz con
tinue vni ⁊ eidem subordinat sed bene equiuoce sumet si
altera subordinat i vniuersali ⁊ altera i ꝑticulari ⁊ isto mo
do in equiuocis nõ est ꝗdictio: imo quelibet istaruz est al/
teri compossibilis. ⁊ sic pz q̃ ista stant simul: omnis canis
currit aliquis can. nõ currit: omnis ca. illuminat: aliqs ca.
nõ illuminat omnis canis latat omnis ca. latrat. Dato q̃
nulla duo istorum suborum alicui termino mẽtali subordi/
netur sed qlibet illorum alteri ⁊ alteri. pz igit q̃ iste ter/
minus ca. pot dici terminus equocus ⁊ terminus vniuo/
cus: terminus equiuocus inquãtuz significat sua significa/
ta ꝓm vnum nomẽ ⁊ diuersas rationes at qz indifferenter
possunt subordinari, diuersis conceptibus significantibus
sua significata ꝓm aliam ⁊ aliaz rõnem ⁊ pot etiã dici ter/
minus vniuocus ꝓut subordinat soluz vni ꝯceptui men/
tali significãti sua significata ꝓm eãdem rõnem ꝓout supe
rius dicebatur in ista omnis ca. currit. ¶ Alr pot dici non
procedendo tm̃ ad exm: q̃ illa sunt cõtradictoria sine vlte/
rioi distinctione. s. omnis ca. currit ⁊ aliquis ca. nõ currit:
dicendo q̃ iste terminus ca. nõ subordinat illis tribus cõ/
ceptibus superius nominatis sed vni termio mentali qui
vniuersaliter importat per illos tres ꝯcept̃ equiuoce si/
gnificans: possum. n. ita assignare vnũ cõceptuz cõez illis
tribus cõceptibus qbus subordinat ista vox canis eq̃ pri/
mo repsentantez canẽ marinuz celestez ⁊ latrabilem: ⁊ nõ
magis vnum q̃z reliquuz sicut fingit ⁊ formatur termiñ
cõmunis sube respectu cõceptuũ inferiorum: vel anialis
respectu homis ⁊ asini lz ille cõceptus sube sit vniuocus ⁊
nõ ille de quo fit sermo: ⁊ satis pot exẽplificari de ꝯmuni
conceptu entis qui diuidit in cõceptus sube ⁊ accidentis
ad quos nõ se hz vniuoce vt pz. ⁊ tunc dico q̃ talis termi
nus cõmunis equoc̃ generalis qui sic imaginat represen
tabit canem in generali ⁊ nõ opz q̃ per istuz semp distin/
cte intelligam canem celestez vel marinuz. Sicut nec per
illum terminũ animal sor. vel platonẽ. ¶ Ex quo patz q̃
iste terminus canis nõ ꝓpter hoc est equiuocus qz sibi nõ
correspõdet vnus cõceptus cum hoc sit falsuz ꝓm q̃ di/
ctum est: ⁊ sic sequit q̃ nõ solum equiuocũ in voce repe/
ritur: sed etiã in mente. si. n. res possunt esse equiuoce ꝓm
Aristo. in p̃n̄ p̃dicamẽtoꝝ a fortiori ⁊ in anima. Ad argm
igit quo ꝓbabatur illa nõ esse ꝯtradicto̊ omnis canis cur
rit ⁊ aliqs canis nõ currit. qz illa ꝯsa non vz. omnis canis
currit celeste sydus est canis igit. Dico q̃ ꝯsequentia for/
malis est: ⁊ tunc ad Aristo. dico q̃ sepe ex̊ ponunt nõ vt
ita essent sed vt sentirent adiscentes vt ipse p̃mo priorũ te/
statur: adduxit illuz sill'm ad ostendendũ q̃ nisi medi̊ ter
minus cõsimilis est in voce vel in scripto ⁊ nõ in significa/
tione talis sill'us peccaret per falsitatez equocatõis. ¶ Ali
ter dicunt alij q̃ illa ꝓpositio omnis canis currit vel illa ca
nis currit aut quecũq̃z consimilis de extremo equoco est
ꝓpositio cathego̊ ⁊ tamẽ nõ subordinat in mente alicui
ꝓponi cathego̊ vel ypothetice: ⁊ tamẽ dicunt q̃ illa nõ
est ꝓpositio. ex quo non est cathego̊ nec ypothetica: sed
enunciatiões plures: ex quo pluribus ꝓpositionibus sub
ordinatur. ¶ Prima rñsio nõ valz. qz quelibet ꝓpositio
vocalis vel scripta subordinatur vni mentali ergo illa oĩs
canis currit subordinat vni cathe̊ in mẽte. ¶ Scda re/
sponsio nõ. vz. ꝓpter eãdez cãm ex alio qz seqtur ista est
ꝓpositio igit est p̃marie significatiua veri vel falsi: aut igr
veruz cathegoricum aut ypothetic̃um ⁊ quocũq̃z dato se
quitur itentuz. ¶ Itẽ tertia rñsio non vz. qz ista oĩs canis
currit significat p̃marie pfecte ⁊ cõgrue atq̃z qescenter ve
rum vel falsuz igr est ꝓpositio. pz ꝯsequentia per descri/
ptionem ꝓpõnis. Unde qñ Ar. dixit q̃ ista est enuncia/
tiones plures voluit dicere: q̃ illa nõ est ꝓpõ: aut q̃ illa ẽ
plures ꝓpõnes sed voluit dicere q̃ ista pluribus ꝓpõni/
bus in mente in se distinctis ⁊ in suis significatis primarijs
potest subordinari: sicut etiam illa album esse nigrum est
possibile vocatur enunciatio vel enunciationes plures: qz
pluribus ꝓpõnibus in mente pot subordinari vni. vz. de
sensu cõposito alteri vo de sensu diuiso. ¶ Sed cõtra istã
responsionẽ argr ꝓbando q̃ fit ꝯtra itentionẽ Ar. volen/
tis q̃ ꝓpõ equiuoca nõ sit ꝓpositio: nam fit talis ꝓpositio
equiuoca. a. ⁊ arguit sic. a. est ꝓpositio equiuoca igr. a. nõ
significat vnũ de vno. ꝯsa elicit a pb̃o p̃mo ⁊ 2o perhyer.
⁊ vltra. a. nõ significat vnũ de vno igr. a. nõ est propõ. pz
ꝯsa q̃ pb̃m p̃o elen. ponẽtez q̃ ꝓpõ vnũ de vno ẽ simplr
significãs. ¶ Itẽ sic. a. est ꝓpõ igr. a. est vna ꝓpõ ꝯsa pz
p̃o elen. per pb̃m ponentẽ q̃ eadẽ est rõ ꝓpõnis ⁊ vnius
ꝓpõnis. ait. n. nã eãdez vnius solius ⁊ simplr rei dicto: vt
bois ⁊ vnius tm̃ bois. Sed ꝯsis est falsuz: ⁊ ꝗ pb̃m. Nã
si esset vna ꝓpõ ⁊ ẽt iterrogatio vna: qz idez est ꝓpõ ⁊ in/
terrogatio: sed ꝯsis est falsuz: qz ad vnaz iterrogationẽ est
danda vna rñsio. Sz ad ꝓpõnem equocaz non est danda
vna rñsio igr nõ est ꝓpõ vna: ꝯsa tz ⁊ ais pro vtraq̃z par
te colligit a pb̃o p̃mo elencoꝝ. Cõfirmat. a. ꝓpõ equoca
nõ est oro vna enunciatiua igr nõ est propõ vna: tz ꝯsa ⁊
ais ꝓbatur: qz nõ significat vnũ de vno: nec cõiũctiõe vna
igit nõ est oro enũciatiua vna. tz ꝯsa q̃ pb̃m p̃o perhyer.
Est aũt vna oro enunciatiua que vnũ de vno significat vl'
cõiunctione vna: plures aũt que plura ⁊ nõ vnũ vel con/
iunctione. ¶ Cõfirmat iterũ sic ꝓpõ equiuoca nõ est vna
affirmatio nec vna negatio igr nõ est ꝓpõ vna: ꝯsa tenet
⁊ ais ꝓbatur. qz nõ significat vnuz de vno. Dicit. n. Ar.
p̃mo perhyer. vna aũt est negatio ⁊ affirmatio q̃ vnuz de
vno significat vel cũ vle vlr vel nõ vlr: vt omnis hõ alb̃
est: non est oĩs hõ albus: nullus homo alb̃ est: qdã est hõ
albus. Si albũ vnũ significat: si aũt duob̃ vnuz nomẽ est
posituz ex qbus nõ est vnũ nõ est vna affirmatio: vt siqs
ponat hoc nomen turica hoi ⁊ equo: ⁊ dicat ẽ tunica alba
sz nõ est vna affir̊ nec negõ vna. ¶ Et in 2o perhyer. con
firmat idẽ pb̃s dicẽs. At vo vnũ de plurib̃ vel pl'a ꝗ vno
affirmare vel negare si nõ est vnũ ex plurib̃ nõ est affir̊
vel negõ vna. Et ifra sed vox qdem vna affirmatiões vo
multe. ¶ Ad hec oĩa rñdet q̃ ꝓpõnẽ eẽ vnã pot dupl'r
itelligi. vno̊ vna: qz iplicite vel explicite hz vnionẽ suarũ
p̃ncipaliũ partiũ per vinculũ cathegoricũ vel ypothetic̃uz
qꝗ est verbũ substantiuũ aut nota ꝯiũctiõis vel vna. i. de
vnico significato p̃mario potẽte sibi ꝯpetere ꝓm hãc legẽ.
p̃mo̊ ego voco oez ꝓpõnẽ equocã ꝓpõnẽ vnã. sz 2oo nõ:
qz sibi pl'a p̃maria significata pñt corrñdere ꝓm legẽ cõem
Et isto̊ itelligo Ar. cũ dixit oronẽ equocã nõ esse enũcia
tionez vnã sed pl'es. ⁊ ita nõ esse affirmatõez nec negõnẽ
vnã sed pl'es. Eo nãq̃z imõ quo pb̃s itellexit vocãs talem
vocẽ vnã voco ego ꝓpõnẽ vnaz ⁊ ita nõ est discordantia.
Ueniẽdo igr ad p̃ncipale itentuz ꝓm p̃mã rñsionẽ meam
ille terminus canis dum est extra ꝓpõnẽ oĩa sua significa/
ta equoce significat. Sz duz in ꝓpõne ponit nõ subordĩa
tur illis tribus conceptib̃ sed solũ vni ꝓm q̃ cõuentio fue
rit inter opponentẽ ⁊ respõdentez. Sicut etiaz nõ est pos/
sibile q̃ illa album esse nigruz est possibile fit simul de sen
su composito ⁊ diuiso: aut q̃ simul subordinet vni de sen
su composito ⁊ vni de sensu diuiso sed cuilibet istorũ sub/
ordinari debet ꝓm q̃ inter disputãtes plena concordia fue
rit. ¶ Ad scdm p̃ncipale dico q̃ illa est vera oẽs apostoli
dei sunt duodecim. ⁊ tunc ad argumentũ: omnes aposto
li sunt pauciores duodecim. nego eam. ⁊ istam similiter:
aliqui sunt omnes apostoli pauciores duodeciz: eo q̃ clau
dit opposita. non enim duodecim sunt oẽs pauciores duo/
decim: qz illi nõ sunt pauciores ⁊c̃. vt prius arguitur. nec
etiã vndecim. qz vndecim nõ cõnumerando paulum nõ
sunt vndecim nõ cõnumerando ꝓtrum ⁊ illi sunt pau/
ciores vndecim igitur nulli vndecim sunt oẽs pauciores
duodecim. Et tunc ad argumentum. omnes pauciores
duodeciz sunt aliqui: distinguit istaz ꝓpositionẽ penes sen
sum collectiuum vel diuisiuum: in sensu collectiuo nego

eam: q: nulli sunt omnes pauciores. iz^{m}. tenendo diuisine li omnes: concedit eadez. ⁊ si queritur qui sunt illi. dico ꝙ nulli sunt illi. s. omnes pauciores. iz^{m}. sicut demõstratis quatuor cõtradictorijs contingentibus cõcedendus est in sensu diuiso ꝙ omnia cõpossibilia istorũ sunt. ⁊ si queritur que sunt illa. dico ꝙ nulla sunt illa: q: nulla sunt oia cõpossibilia illorũ. Similr negatur ꝙ aliqui sunt omnes apli illoꝝ: q: non isti duodecim cum nõ sint illorum. sed illi. etiã nulli sunt omnes duo illorum: nec omnes quatuor illorum: nec omnes. iz^{m}. illorum: sed aliqui sunt omnes duo apli: q: illi iz^{m}. ⁊ illi sunt omnes tres. omnes quq; apli: nunq; tamẽ istorum: ideo cauendus est de illo termino illorum. ¶ Contra ista dicta arguit. ⁊ ꝓmo in ꝓbando istam oẽs apostoli dei sunt. iz^{m}. nam oẽs apostoli dei sunt vndecim ⁊ non plures ergo non sunt. iz^{m}. ꝓñia pz ⁊ antecedens ꝓbatur. Omnes apli dei sunt. ii^{m}. ⁊ vnus sz vnũ est nõ plures igitur. ¶ Secõdo si omnes apli dei sunt. iz^{m}. igitur omnes qui sunt apli dei sunt. iz^{m}. sed sex sunt apostoli dei igit sex sunt. iz^{m}. consequens est falsum igit ⁊ antecedens. ¶ Tertio si omnes apli sunt. iz^{m}. igit omnes apostoli dei sunt. ꝓñs est falsum cum oẽs sint mortui ⁊ occisi pro fide sicut ꝗPetrus ⁊ ꝗPaulus ⁊ multi alij. ¶ Quarto arguit cõtra vnum aliud dictum. vz. ꝙ omnes apli dei sunt omnes duo. ⁊ per ꝓñs. iz^{m}. sunt duo qd est falsum. ¶ Quinto si. iz^{m}. sunt omnes duo. iz^{m}. sunt oẽs qui sunt duo sed ꝗPet. ⁊ ꝗPau. sunt duo igit. iz^{m}. sunt ꝗPetrus ⁊ ꝗPaulus qd est falsum. ¶ Ad hec rñdetur ad ꝓmũ negando ꝙ omnes apli sunt. iz^{m}. ⁊ non plures. ⁊ tunc ad arg^{m} omnes apostoli dei sunt. ii^{m}. ⁊ vnus: cõcedo: sed vnus est non plures: nego: ⁊ si argr sic. vnus non est plures ⁊ ipse vnus est igit est non plures. nego ꝓñam. q: opz addere in minori ꝙ ille vnus est aliqui qd est falsum. Si tñ tibi placeret posses istam ꝓñam negare omnes apli dei sunt. ii^{m}. ⁊ vnus: sed vnus est nõ plures igit sunt. ii^{m}. ⁊ non plures: sed bene sequit igit sunt. ii^{m}. ⁊ aliquid qd est nõ plures. Ex quo postea non sequit ꝙ illi sunt. ii^{m}. ⁊ nõ plures ¶ Ad secõm argumẽtũ nego illam ꝓñam: oẽs apostoli dei sunt. iz^{m}. igit omnes qui sunt apli dei sunt. iz^{m}. q: in ꝓñte opz ꝙ li oẽs teneatur diuisiue: ꝓpter illud determinabile q sunt: sed tñ in alijs terminis cõuertit sensus cõpositi cum sensu diuiso sicut hic. omnes apli dei currunt igit oẽs qui sunt apostoli dei currunt. omnes apli dei sunt sancti igitur omnes q sunt apli dei sunt sancti sed cum terminis nũerali bus non tz arg^{m}. ¶ Ad tertiũ argumentum dico ꝙ in illis omnes apostoli dei sunt. iz^{m}. est cõstructio sinoꝛ vbi totũ pro parte sumit. ãre pz ꝙ quelz illarum est vera ad istum intellectũ. Vbi tñ opponens vellet tecum sophisticare dicas ꝙ isti. iz^{m}. spũs qui fuerũt anime. iz^{m}: aplorum occisorum pro fide iam sunt. iz^{m}. apostoli dei: eo ꝙ deus dedit eis nomen ⁊ ꝓuilegium illorum qui mortui sunt ꝓ fide sua quorum isti spũs anime fuerũt. Et si ex hoc ꝓcludit ꝙ. iz^{m}. sunt apostoli dei quoꝝ nullus mortuus aut occisus est pro fide xpi concedo ꝓclusionem. ¶ Ad quartũ ꝓcedo ꝙ. iz^{m}. sunt omnes duo tenendo li omnes collectiue: ⁊ istam similiter omnes duo sunt omnes duo. Et vlterius nõ sequit ꝙ. iz^{m}. sunt aliqui duo: nec sequit omnes duo sunt omnes duo igit aliqui duo sunt oẽs duo. q: iste terminus oẽs tenet collectiue: nec sequit omnes apostoli dei sunt omnes duo igitur omnes apostoli dei sunt duo: oẽs apostoli dei sunt omnes quatuor igit omnes apostoli dei sũt quatuor. nec sequit omnes apostoli dei sunt duo senarij aut ãtuor ternarij: igitur omnes apostoli dei sũt duo aut ãtuor: sicut non sequit isti duo sunt apostoli igit isti sunt duo demõstrando duo milia hominum. ¶ Ad quintũ nego ꝓñam. iz^{m}. sunt omnes duo igitur duodecim sunt omnes qui sũt duo ꝓpter hoc ꝙ in consequente tenet li omnes diuisiue propter determinabile additũ. ¶ Et si dicitur qua ratione cõceditur ꝙ. iz^{m}. sunt omnes duo pari ratione est concedendum ꝙ. iz^{m}. sunt omnes duo illorum: huic dicitur ꝙ nõ est similitudo: q: ad hoc ꝙ duodecim forent omnes duo istorum requirit ꝙ forent omnes duo ⁊ ꝙ illi. iz^{m}. forent illorum duodecim qd est manifeste ꝓpossibile: ideo non põt esse ꝙ aliqui illorum forent omnes duo illorum sicut patz. Si tamen queritur nunquid sit aliquis maximus numerus apostolorum dico ꝙ sic. exponendo superlatiuum cõparatiue certum est ꝙ quilibet numerus vndenarius est maxim^{us} numerus omnium illorum. Nam quocũq; vndenario demõstrato certum est ꝙ ille numerus est magnus illorum ⁊ nullus nũerus illorum ẽ maior illo. Si autem superlatiu^{us} gradus positiue exponi debeat dicat ꝙ nullus ẽ maxim^{us} numerus omnium apostolorum. q: nec duodenarius. cum nõ sit numerus illorum sed illi. nec vndenarius q: duodecim sunt numeri vndenarij quorum numerus altero maior esse videt. ¶ Ad tertiũ ꝓncipale nego illam: oẽ animal fuit in archa noe: ⁊ tunc ad rõnem: aliquando fuit ita ꝙ omne animal est in archa noe igitur omne anial fuit in archa noe: nego ꝓñam ⁊ ad similitudinem dico ꝙ non est similitudo q: in vno procedit distributiue ⁊ in reliqua non: imo ista cõsequentia non. vz. aliqñ omne animal fuit in archa noe igit omne animal fuit ĩ archa noe: pono ꝙ. a. instans fuit tẽpore diluuij. Tunc pz ꝓsequens esse falsum ⁊ antecedens ꝓbatur in. a. instãti omne animal fuit in archa noe ⁊ in. a. instanti nõ fuit aliqd animal quin illud fuit in archa noe. igitur aliquãdo omne animal fuit ĩ archa noe igitur. ⁊ non sequit. aliquando omne animal fuit in archa noe igitur omne animal fuit in archa noe: arguit. n. a termino stãte determinate ad terminũ confusum: sed bene sequitur cum termino discreto: in. a. istanti omne animal fuit in archa noe. igit omne animal in. a. istãti fuit in archa noe. ex quo nõ sequitur ꝙ omne animal fuit in archa noe in. a. instanti: ꝓpter restrictionem in antecedente que in cõsequente nequaq; ponit. Si tamẽ ꝓponitur aliqua istaꝝ. aliqñ fuit omne animal in archa noe. in. a. istãti fuit omne animal in archa noe. potes tunc ipsam eqpollere nulli in. a. instanti oẽ animal fuit in archa noe que sic dz exponi. in. a. istãti fuit aliqd aial in archa noe. ⁊ in. a. istãti nõ fuit aliqd animal quin ipm fuit in archa noe. Si aũt volueris negar illã sibi tũc tales attribue exponẽtes. vz. in. a. istãti fuit aliqd aial in archa noe. ⁊ n^{m} fuit aial qn illud in. a. istanti fuit in archa noe. que exponẽs est falsa. Per hoc pz hãc ꝓñam nõ valere. Archa noe ꝓtinebit oẽ aial in. a. instãti igr archa noe ꝓtinebat oẽ anial. añs. n. est vera per exponẽtes ⁊ ꝓñs falsum. Nota tñ ꝙ ista ꝓñia nõ. vz. archa noe cõtinebat oẽ anial qd fuit in. a. istanti igitur archa noe cõtinebat omne animal in. a. instãti. Nam pono ꝙ. a. instãs fuit anteq; ista archa fuit: ⁊ ꝙ oẽs q fuerũt ꝓ. a. istãti expectauerũt completam per actionẽ arche noe in qua oẽs simul fuerunt: tunc seqtur ꝙ archa noe ꝓtinebat oẽ aial ꝓ. a. istãti ꝓ casuz ⁊ tñ archa noe nõ ꝓtinebat oẽ aial in. a. istãti: nec ꝓ. a. istãti q: archa noe nõ fuit ꝓ. a. istãti. Ista. n. ppõ significat ꝙ ꝓ a. istãti archa noe nõ ꝓtinebat oẽ aial qd fuit in. a. istãti qd est falsum in casu illo vbi tñ velles o^{m} ꝓcedere nõ seqt inconueniẽs magnũ vel peccatũ. ¶ Et iuxta ꝑdicta sequẽtur aliq ꝓclonẽs. ꝓma est ꝙ sor. nõ est ĩ archa noe nec fuit ĩ archa noe. nec erit in archa noe. Et tñ aliqñ post hoc erit ita ꝙ in archa noe fuit sor. ꝓbat ⁊ pono ꝙ sor. nõ fit: nec erit ꝙ ipse fuit in archa plonis que nũc ꝓmo ẽ archa noe: quo posito sequit 2° ꝓ qualibz eius pte. ¶ Et nõ sequitur in archa noe fuit sor. igit sor. fuit in archa noe: sicut nõ sequit albũ fuit hoc ergo hoc fuit albũ. Alr. n. supponit termin^{us} cõis a pte subi ⁊ alr a pte ꝑdicati respectu verbi de ꝑterito: nec ibi arguit ab vno conuertibili ad reliquũ: sed sic debet conuerti in archa noe fuit sor. igit sor. fuit in archa que est vel que fuit noe: vel sic igit sor. in archa noe fuit: ita ꝙ vtrobiq; sed negatur consimilis suppositio vel ampliatio. ¶ Secda 2° est ista sor. incipit esse in archa noe ⁊ imediate post hoc instans qd est ꝓñs erit in archa noe. Et tamen archa noe distat ab illo per mille leucas ⁊ noe nunq; habuit nec habet nisi vnam archam. probatur: ⁊ pono ꝙ noe sit in archa sua distans a sor. per. 1000. leucas qui sor. etiam sit in archa sua ⁊ ꝙ conuenissent ante hoc per captionem ꝙ archa sor. immediate post instans quod est presens erit noe: ⁊ ecõtra archa noe immediate post hoc erit sor. Isto posito patet conclusio pro qualibet eius

particula. ¶ Tertia cõclusio est ista sor. incipit esse in archa noe. ⁊ tamen nõ incipit esse in archa que ẽ noe: nec incipit eẽ in archa que fuit vel erit noe. ꝑma pars pz per scõdaz conclusionem: ⁊ scõa ꝓbat: q: sor. nũc nõ est in archa que est noe: nec imediate ante hoc fuit in archa q̃ est noe: nec immediate post hoc erit in archa q̃ est noe. igit ⁊c. pz ꝓña ⁊ añs sil̃r: q: iã archa in qua erit sor. nõ ẽ noe. Tertia ps ꝓbatur: sor. nũc est in archa q̃ fuit vel erit noe: ⁊ immediate post hoc erit in archa que est vel erit noe igr nõ incipit: añs pz: eo q̃ archa i qua sor. est imediate post hoc erit noe. Si tñ ꝓponit diuisiue sor. nõ incipit esse in archa q̃ fuit noe nec incipit esse in archa q̃ erit noe: negat ꝓ ꝓ illa vltima ꝑticula. ¶ Quarta conclusio sor. erit in archa noe ⁊ iam nõ est in archa noe: ⁊ tñ archa non mouebitur ad sor. nec sor. ad illam archã. pz hec ꝓclo per scõdaz ⁊ tertiã ꝓclusiones.

¶ Quinta ꝓclo. sor. iaz est in archa noe: ⁊ aliqñ erit extra archã noe: ⁊ tñ archa noe nõ recedet a sort. nec sor. ab archa noe: ꝓbatur: ⁊ pono q̃ sor. iam sit in archa noe ⁊ noe in archa sortis ⁊ q̃ imediate post hoc archa i qua erit sor. erit sor. ⁊ imediate post hoc archa in qua erit noe erit noe isto posito pz ꝓclo pro quolibz eius membro.

Circa cõtradictiõis mãm sequentur alique cõclusiones ⁊ statiz erit finis. Pria ꝓclo aliqua duo sibi inuicem ꝗdictoria que in quolibz istanti in quo erũt: erũt ꝗdictoria sibi iuicez ꝗdicẽtia icipiunt sil̃ esse va: ꝓbat ⁊ põ q̃ a sit ista ꝓpõ deus est de⁹ est: que significat ꝑmo q̃ aliqs hõ currit ⁊ sit. b. hec ꝓpõ homo est hõ ẽ: que significat ꝑ⁰ q̃ nll's homo currit: quoꝝ q̃libz nũc ꝑmo sit ⁊ maneat. a. ⁊. b. per totam horã futurã sic significãdo iuxta positum: ⁊ q̃ illa de⁹ est significat ꝑmo deuz eẽ: ⁊ ista hõ est significat ꝑ⁰ hoiem esse. Isto posito pz ꝓ⁰ ꝓ q̃ualz eius pte. Sz pro vltima ꝓbat sic. vz. q̃. a. ⁊. b. icipiũt simul'esse va. naz a. ⁊. b. nũc sunt sil̃ va: ⁊ imediate ante hoc nõ fuerũt simul vera igr pz ꝓña cũ minori: q: neqz. a. neqz. b. fuit: per casum. ⁊ maior ꝓbat. nam. a. ⁊. b. sunt quatuor vera. s. de⁹ est homo est: de⁹ ẽ homo ẽ quoꝝ q̃libet ẽ verũ cum reliquo. ¶ Scõa conclusio. a. ⁊. b. erũt duo ꝗdictoria ꝗdicentia inter se ⁊ q̃ncũq̃z erũt erũt iter se ꝗdicẽtia: ⁊ tñ. a. ⁊. b. icipiũt eẽ duo vera: ꝓbat: ⁊ pono in casu totã ꝓclonem ꝑter vltimã partẽ pro qua diuido horã futurã in partes ꝓ ꝓportiõales minores versus hoc istãs: ⁊ q̃ in qualibz pte pari. a. erit verum ⁊ in qualz pte ipari erit falsum ⁊. b. cõtrario⁹ in qualibz parte pari erit falsum ⁊ in qualz parte ipari erit veruz. Et q̃ nentruz illoꝝ iam sit. Isto posito ꝓbatur vltima pars ꝓclonis sic. a. icipit esse vnuz veꝝ ⁊. b. icipit esse vnuz veꝝ igr. a. ⁊. b. icipiunt esse duo vera. ꝓña pz: ⁊ añs ꝓbatur pro qualz pte: ⁊ ꝑmo ꝑma. a. nũc nõ est verum q: nõ est: ⁊ imediate post hoc erit veꝝ. q: imediate post hoc erit aliqua ps ꝓportionabilis par. igr ⁊c. scõaz partem ꝓbo. nã. b. nũc nõ est verum ⁊ imediate post hoc erit verum: q: imediate post hoc erit aliqua pars ipar igr ¶ Ex ista ꝓclone sequit q̃. a. ⁊. b. icipiunt eẽ duo falsa. q: a. incipit esse falsum. ⁊. b. icipit esse falsum: q: a. icipit esse in parte ipari ⁊. b. icipit esse in parte pari. Et si ex his q̃s concluderet q̃. a. ⁊. b. icipiunt eẽ simul duo va aut q̃. a. ⁊ b. icipiunt simul'esse duo falsa: negat ꝓclo: q: a. ⁊. b. nũq̃z erunt sil̃ duo va: nec simul duo falsa nõ obstãte q̃ quãdo cunqz erunt simul'erunt. ¶ Tertia ꝓclo est ista aliqua sunt sibi inuicẽ ꝗdictoria que nunqz erũt sibi iuicem nõ ꝗdictoria: ⁊ ipsa aliqñ erũt ⁊ tñ non erunt sibi iuicez ꝗdictoria ꝓbatur ⁊ pono q̃. a. ⁊. b. sũt duo adiuicez ꝗdictoria: in sciptio: ⁊ q̃. a. desinat esse per diuisionẽ partiũ q̃ qdem in. c. istanti icipiet esse per ꝓpositionẽ earũdez ⁊ q̃. b. continue ante. c. erit ⁊ nunqz in. c. nec post. c. Isto posito pz. a. ⁊. b. sunt sibi iuicẽ ꝗdictoria. ꝓbat. q: si. a. ⁊. b. erũt sibi iuicem nõ ꝗdictoria igr. a. ⁊. b. adiuicẽ erunt. ⁊ per ꝓñs simul'erũt q̃ũ est ꝗ casum. q: nec in. c. nec ante. c. nec post. c. q̃ autez a. ⁊. b. aliqñ erunt patz. q: a. aliqñ erit puta in. c. ⁊. b. aliquando erit. s. añ. c. igr ⁊c. Vltima ꝑticula ꝓbat sicut vltima. Si. n. a. ⁊. b. non simul'erũt nunqz erunt adiuicez ꝗdictoria: q̃re ⁊c. ¶ Quarta cõclusio est ista: aliq̃ duo icipiũt iter se ꝗdicere que non icipiunt iter se esse ꝗdicentia: ꝓbatur: ⁊ pono q̃. a. sit ista de⁹ est nullus de⁹ est: que nũc ꝑmo significat ꝑmarie aial esse. ⁊ q̃. b. sit ista: aliqs hõ est nullus hõ est: que nũc ꝑmo significat ꝑmarie nullũ aial eẽ ⁊ q̃. a. ⁊. b. ꝓtiue añ hoc fuerũt. Isto posito pz q̃. a. ⁊. b. icipiunt iter se ꝗdicere q: a. ⁊. b. nũc iter se ꝓtradicunt: ⁊ nunqz ante hoc. vel sic. a. icipit ꝗdicere. b. ⁊ eꝗ igr: añs pz pro q̃libz eius pte expositorie arguẽdo. Qz aũt. a. ⁊. b. nõ icipiunt iter se esse ꝗdictoria ꝓbat. a. ⁊. b. nũc sunt ꝗdictoria iter se ⁊ imediate ante hoc fuerũt ꝗdictoria iter se igit non icipiunt. ꝓña pz cum maiori ⁊ minori ꝓbat. q: imediate ante hoc. a. ⁊. b. fuerunt q̃tuor ꝗdictoria iter se ꝗdicentia. vz. de⁹ est nullus de⁹ est: aliquis hõ est nullus hõ est. ¶ Et si argr sic. quecũqz ꝗdicũt sunt ꝗdictoria iter se ⁊ eꝗ ⁊ quecũqz erũt vel fuerũt iter se ꝗdictoria ꝗdicent vel ꝗdicebant ⁊ eꝗ igr quecũqz icipiunt iter se ꝗdicere icipiũt inter se esse ꝗdictoria ⁊ eꝗ: negat ꝓña: causa aũt quare. pz ꝑ cõclusionẽ ⁊ suum casum. ¶ Quinta ꝓclo est ista: aliqua duo icipiunt iter se esse ꝗdictoria ⁊ sibi inuicẽ cõuertibilia: ꝓbatur. ⁊ pono q̃. a. sit ista ꝓpõ deus est hõ est. ⁊. b. illa sor. est aial est. que iam nõ ꝗdicunt sed imediate post hoc ꝗdicẽt. ⁊ q̃ ista duo de⁹ est sor. est: ⁊ã nõ ꝓuertant ⁊ imediate post hoc ꝓuertãt ⁊ alia sil̃r homo ẽ aial est. pz. Isto posito pz ꝓña. naz. a. ⁊. b. nũc nõ sunt ꝗdictoria ⁊ sibi inuicem ꝓuertibilia ergo. a. ⁊. b. incipiunt esse ꝗdictoria ⁊ sibi inuicẽ ꝓuertibilia. añs pz ꝑ ꝑma parte. ⁊ ꝑ scõa ꝓbat. q: a. ⁊. b. imediate post hoc ꝗdicent per casum ⁊ erũt quatuor ꝓuertibilia sicut po⁷ est igr. ¶ Ex isto pz q̃ ꝗ inconueniens foret aliqua duo adinuicẽ ꝓuerti ⁊ adiuicez ꝓtradicere. non tñ est iconueniens ipsa ꝓuerti ⁊ esse ꝓtradictoria: nec est iconueniens ipsa ꝓtradicere adinicẽ ⁊ adiuicez esse ꝓuertibilia: vt posito q̃. a. esset ista deus ẽ idependẽs est. ⁊. b. illa hõ est ⁊ risibile est quaꝝ q̃ꝗz alteri ꝓtradiceret Tũc pz q̃. a. ⁊. b. adinicez ꝓtradicũt ⁊ tñ sunt ꝓuertibilia. s. illa q̃tuor. s. hõ est ⁊ risibile est de⁹ est ⁊ idependẽs est. ¶ Altera pars etiaz ꝓbatur. ⁊ pono q̃. a. sit ista deus est: nullus de⁹ est. ⁊. b. illa aliquis homo ẽ nullus hõ est que adinuicem cõuertunt. Tunc patet. a. ⁊. b. adinuicez conuertuntur. ⁊ tamen. a. ⁊. b. sunt adinuicez contradictoria: q: sunt quatuor contradictoria. s. aliquis homo est nullus homo est deus est ⁊ nullus deus ẽ. ¶ Sexta conclusio ẽ ista. aliqua duo sunt que icipiunt inter se contradicere ⁊ incipiunt adinuicem conuerti probat. ⁊ pono q̃. a. ⁊. b. nũc ꝑmo contradicant ⁊ nunqz post hoc. sed continue conuertentur. Isto posito patet ꝓclusio exponendo vno mõ per positionez de presenti alio modo per remotionẽ: non obstante isto potest adhuc cõcedi: ꝓclo semper exponendo per remotionez de ꝑsenti vt posito q̃. a. ⁊. b. sint adinuicem in pertinentia. ⁊ q̃ in qualibet parte ꝓportionabili pari contradicant intelligendo per totam istam horã futuraz diuidendo ipsam in partes proportionales minores versus hoc instans ꝑsens ⁊ in qualibet impari conuertentur. Isto posito patet q̃. a. ⁊. b. incipiunt inter se contradicere quia nunc non contradicunt. q: sunt impertinentia ⁊ imediate post hoc cõtradicẽt q: imediate post hoc erit aliqua pars par. patet etiaz alia pars. vz. a. ⁊. b. incipiunt conuerti. quia iam nõ conuertunt cum sint impertinentia. ⁊ imediate post hoc conuertentur. quia imediate post hoc erit aliqua pars impar igit. ¶ Et si arguitur sic. a. ⁊. b. icipiũt contradicere ⁊ eadem incipiunt conuerti ⁊ contradicere. negatur ꝓsequentia. q: a copulatiua ad ꝓpositionẽ de copulato extremo determiato per aliquid precedens: ꝓcludens negationem non. vz. cõsequentia. ⁊ sic pz verificatio illi⁹ ꝓclusionis. a. ⁊. b. nõ cõuertunt nec iter se ꝓtradicũt: ⁊ tñ. a. incipit conuerti cũ. b. ⁊. a. icipit ꝓtradicẽ. b. ⁊ eidẽ icipit eẽ ipertinẽs: ꝓbat ⁊ assig⁰ vtꝑs horam futuram ⁊ diuido ipsam in partes proportionales minores vsus hoc istans ⁊ cũ b⁰ pono q̃ nec. a. nec. b. sit: ꝗz q̃ imediate p⁹ b⁰ vtrũq̃z ipoꝝ erit. ⁊ q̃ i q̃lz pte ꝓportõali pari. a. ⁊. b. adiuicez

ꝯdicunt: ⁊ in qualꝫ impari ꝓuertet: ⁊ in quolꝫ istanti ter/
minante talia tpa.a.⁊.b.erũt sibi inuicẽ impertinẽtia. Isto
posito pꝫ ꝑ̃ pars ꝓclonis ꝑ quolꝫ eiꝰ mẽbꝛo ⁊ 2ª ꝑbat.
Et ꝑ̃ ꝑ ꝑ̃ parte.nã.a.⁊.b.nũc nõ ꝓuertunt: qꝛ nõ sunt: ⁊
imediate post hoc ꝓuertentur qꝛ immediate post hoc erit
aliq̃ pars ipar igr̃.a.⁊.b.incipiũt ꝓuerti. ¶ Scda ꝑs pro
bat.a.⁊.b.nũc nõ ꝯdicũt qꝛ nõ sunt: ⁊ imediate post hoc
ꝯdicent.qꝛ imediate post hoc erit aliq̃ ꝑs par igr̃.a.⁊.b.
icipiũt adinuicẽ ꝯdicere. ¶ Tertia ꝑs ꝑbat.a.⁊.b.nõ sũt
ipertinenª: qꝛ nõ sũt: ⁊ imediate post hoc erunt ipertinẽª.
qꝛ imediate post hoc erit aliqꝯ istãs ẽminans ꝑtꝫ parẽ ⁊
ꝑtꝫ iparꝫ igr̃.a.icipit esse in ꝑtinẽs.b.qꝯ erat ꝑbãdũ: ⁊
vbi hec forma arguẽdi nõ placẽt rñti adducas moduꝫ ꝑ/
bandi exp̃ssuꝫ in capl'o de icipit ⁊ desinit. Nõ.n.est sp ex/
pediẽs ita formal'r ꝑbare vbi nõ exigit difficultas aut so/
phisma. ¶ Ex ista ꝓclone segt ꝙ aliq̃ ꝑpõ nũc est va ⁊ i/
mediate pꝰ hꝰ significabit p̃cise sic nũc significat: ⁊ imedia/
te post hoc erit ita sic ista primarie significat ⁊ tñ imediate
post hoc erit falsa.pꝫ istud corm diuidẽdo vt ꝑ̃ horã futu
ram: ⁊ ꝙ.a.sit nũc verꝫ ⁊ sp significabit ꝑmarie sicut nunc
significat ⁊ ꝙ ipm.a.in q̃libꝫ ꝑte pari erit veruꝫ ⁊ in q̃libꝫ
parte ipari erit falsuꝫ. Isto posito patet veritas eiusdeꝫ ⁊
multorũꝫ aliorum que sciens lector ex ista cõcl'one ⁊ alijs
precedentibus poterit elicere.quare ⁊c̃.

¶ De conuersione capitulum.

E conuersiõe ꝑpom q̃ hꝫ attẽdi penes tran/
spositõeꝫ ẽminorꝫ seqt declarãdũ ꝑ quo no/
to ꝙ triplex reperit ꝓuersio qꝛ q̃dã ẽ ꝓuer/
sio simplex: q̃daꝫ ꝑ accñs: ⁊ q̃dã extra quãti
tatem sen ꝑter q̃ztitatẽ. Cõuersio simplex est
iplicite vel explicite trãspõ extremorꝫ copu/
le manẽte consili q̃litate ⁊ q̃ztitate vt nm aial est corꝰ igit
nullũ corꝰ est aial. Particule huius descriptiõis declarã
tur dr̃.n. ꝑmo iplicite ad denotãdũ ꝙ ad ꝓuersionẽ nõ re
quirit trãspõ extremorꝫ.qꝛ forma amborꝫ vel alteriꝰ carẽ
tia existit verbi gr̃a.hõ est: sic ꝓuertit ens ẽ hõ: ⁊ tñ ibi nõ
est fcã trãspõ extremorꝫ:qꝛ ꝓuersa p̃dicatũ nõ hꝫ sꝫ som i/
plicite fcã est trãspõ extremorꝫ:qꝛ ista ꝑpõ de scdo adiacẽ
te est iplicite de tertio ⁊ hꝫ iplicite p̃tuꝫ. Sil'r in ista hõ est
aial ⁊ ecõuerso certũ est ꝙ li ecõuerso ꝓuertit ꝑmã ꝑtẽ co
pulatiue ⁊ tñ ibi nõ ẽ trãspõ extremorꝫ.qꝛ scda ꝑs copula
tiue nõ hꝫ extrẽa: vt pluries dcm̃ est: sed qꝛ hꝫ extrẽa ipli
cite ĩõ iplicite fcã est trãspõ extremorꝫ. Dr̃ 2º i descriptõe
trãspõ extremorꝫ ad denotãduꝫ ꝙ vbi fcã fuissꝫ iplicite vl'
explicite trãspõ terminorꝫ ⁊ nõ debite ꝑꝑ defectũ nõ sup/
ponendi p̃cise ꝑ eodẽ vel ꝑ eisdẽ nõ ẽ fcã ꝓuersio simpl'r
nõ igit dõo: nll's hõ est aial: nõ sic ꝓuertit: nm aial est hõ.
qꝛ ꝓuersa ẽ polis: ⁊ ꝓuertẽs ipolis ⁊ hoc est qꝛ li hõ in ꝑ̃ª
distribuit som ꝑ sexu masculino ⁊ in 2ª pꝛo vtroqꝫ: sꝫ cõ/
uertit in istã nm aial est aliqs hõ q̃ ita polis est sicut ꝑma.
¶ Contra hoc argr̃ sic.in ꝓuersiõe ista nõ fit de subo p̃tuꝫ
iplicite nec explicite igr̃ ꝓuersio nulla.añs ꝑbat. qꝛ in ista
nll's hõ est aial subicit li hõ explicite ⁊ in ista nm aial est ali
quis hõ p̃dicat li aliqs hõ explicite q̃ nõ est ꝓuertibil' cuꝫ
illo ẽmino hõ nec sibi fil'is igit. ꝑbo ẽt ꝙ nõ iplicite: quia
iste ẽmin̄ hõ in ꝓuersa subordinat in mẽte vni ẽmino hõ
significãti idifferẽter vtrũqꝫ sexũ: sꝫ ille ẽmin̄ aliqs hõ nõ
subordinat eidẽ sed vni ẽmino som significãti hoiẽꝫ mascu
luꝫ igit iplicite subm ꝓuerse nõ ẽ idem cuꝫ p̃to ꝓuertẽtis.
¶ Rñdetur ꝙ nõ dr̃ idescriptiõe ꝙ debeat fieri de subo
p̃tuꝫ iplicite nec explicite.cũ hoc nõ reqrit sed sufficit debi
ta trãspõ extremorꝫ iplicite vel explicite: sicut ß: hõ est oꝫ
hõ fit tal' ꝓuersio ens oꝫ hõ ẽ hõ: ⁊ tñ nõ fit de p̃to subm
aliquo mõ nõ.n.explicite pꝫ: nec ẽt iplicite: qꝛ li oꝫ subor/
dinat in mẽte intẽtioni fil'cũ actu distribuendi ⁊ li ens oꝫ
hõ subordinat in mẽte vnab̃ itentiõib̃ cũ vno actu distri
butiuo: vbi tñ opponẽs vellet ꝙ oio fieret de subo p̃tũ vl'
eꝫ ꝓuertas illã sic: nll's hõ est aial: nm aial aliqs hõ ẽ: vbi li
hõ est p̃cise p̃tuꝫ. ¶ Tertio ponit i descriptõe extremorꝫ
copule: qꝛ in ꝑpõne põt eẽ diuersitas de extremis.q̃dam
.n.sũt extrema ꝓpatiõis vt tu es ita fortis sic pl'o: li tu ⁊ li
pl'o noiant extrẽa positiui gradꝰ: hõ ẽ nobilior asino: li hõ
⁊ li asino sunt extrẽa ꝓpatiui gradus: isti sũt fortissimi ho/
minũ: li isti ⁊ li bouum sunt extrẽa suplatiui gradus. Item
q̃dã sũt extrẽa note alietatis differẽtie idẽtitatis nõ idẽtita/
tis. ⁊ sic de ꝓsil'ibꝰ vt tu dr̃s ab asino. Tu es aliud a capꝛa
tu es nõ idẽ platoni. Tu es idẽ tibi ipsi. ⁊ sic de alijs. Itez
q̃dã sunt extrẽa verborꝫ adiectiuorꝫ vt sortꝛ. ꝑtrãsit spam li
sortꝛ. ⁊ li spam sunt extrẽa istiꝰ vbi ꝑ trãsit: ego vado ad ec/
clesiã: li ego ⁊ li ecclam vocãt extrẽa istiꝰ vbi vado. Item
q̃dã sũt extrẽa vbi substãtiui: qꝯ qdẽ vbũ copula vocat: vt
tu es hõ: li hõ ⁊ li tu: vocant extrẽa copule: nunc igit dico
ꝙ de talibꝰ extremis loquor qm̃ dico ꝙ in ꝓuersione sim/
plici dꝫ esse iplicite vel explicite debita trãspõ extremorũ
copule: ꝑpea ista nõ vocat cõuersio simplex: hõ ꝑtransit
spam igit spam ꝑtrãsit hõ sortꝛ. ꝑmittit denariũ. igit dena/
rium ꝑmittit sortꝛ.qꝛ extrẽa copule nullo trãsponũt sꝫ solũ
extrẽa vbi adiectiui: ꝑpea ꝓuersio talis ⁊ q̃cũqꝫ ꝓsilis vo/
cat ꝓuersio in debita ⁊ irregularis: hec igit ꝑpõ sortꝛ.per/
trãsit spam sic ꝓuertit ꝑtrãsiens spam est sortꝛ. vbi iplicite de
subo fit p̃tuꝫ ⁊ eꝫ. ⁊ hec sortꝛ. ꝑmittit denariũ: sic cõuertit.
igit ꝑmittens denariũ est sortꝛ.quare. ¶ Quarto dr̃ in de/
scriptiõe manẽte ꝓsilũ q̃litate: qꝛ vbi vnũ extremũ ꝓuersio
nis eẽt affirmatiuũ ⁊ reliquũ negatiuũ ꝓuersio nõ ꝑberet
vocari saltez de ꝓuersiõe de q̃ hic itendimꝰ: qꝛ nõ est du/
biũ ꝙ iste ꝓuertunt: hõ est hõ ⁊ hõ nõ est asinꝰ ꝓuersiõe
q̃ est seq̃la sed nõ ꝓuersiõe q̃ est in trãspõne copule extre/
morũ ad intell'm sepius datũ.ꝑpea hec ꝑpõ hõ est nõ asi
nus nõ sic ꝓuertit asinꝰ nõ est hõ nec sic aliqꝯ nõ asinꝰ nõ
est hõ: ꝑꝑ affirmatõeꝫ vniꝰ: ⁊ alterius negationẽ. ¶ Ulti/
mo dr̃ manẽte ꝓsil'i q̃ztitate: ad denotãdũ ꝙ si ꝓuersa fue
rit alicuiꝰ q̃ztitatis ⁊ ꝓuertens dꝫ esse ꝓsil'is ⁊ vbi in aliqꝰ
deficeret nõ diceret ꝓuersio simplex. vbi gr̃a. ista vocat
ꝓuersio simplex: nm aial currit igit nullũ currẽs est aial: oẽ
risibile est hõ igit oꝫ hõ est risibilis hõ currit igit currẽs
est hõ: aliqꝯ aial disputat igit aliqꝯ disputans est aial. iste
hõ est hõ igr̃.hõ est iste hõ. ⁊ sic de alijs infinitis. cã autez
quare hmõi ꝓuersiões simplices nõ appellant ẽ soª quã/
titatis mutaꝰ, vt pꝫ ꝑ singla discurrẽti. Est igr̃ nom q̃ ꝑpõ/
nes ꝓuertunt simpl'r. Dico ꝙ q̃lꝫ vl'is affirª in qua ꝓuer/
tibile de ꝓuertibili p̃tur est simpl'r ꝓuertibilis vt oꝫ hõ ẽ
hõ: oꝫ hõ est risibilis: oꝫ hõ est aial rõnale. ꝑ̃ª.n.ꝓuerti/
tur in istã oꝫ hõ ẽ hõ. scda in istã oẽ risibile ẽ hõ. ⁊ tertia in
istã oẽ aial rõnale est hõ. ¶ Itez q̃libꝫ ꝑpõ vl'is negatiua
de p̃to distributo ꝓuertit simpl'r sicut ista: nll's lapis ẽ aial
ꝓuertit in istã: nm aial est lapis: ⁊ ista oꝫ hõ oẽ aial nõ est:
ꝓuertit in istã: nm aial hõ est aut in istã: oẽ anial hõ est. Et
notãter dico de vl'i negatiua cuiꝰ p̃tuꝫ distribuitur: qꝛ hec
oꝫ hõ aial nõ est: nõ põt ꝓuerti in istã: nullum aial est hõ:
nec in istaꝫ oẽ aial hõ nõ est. Suppositio.n.ꝙ berta est oꝫ
hõ: pꝫ q̃lꝫ istaꝫ esse falsã ⁊ istã eẽ verã oꝫ hõ aial nõ est:
Sil'r ista ẽ va. Oꝫ sol planeta nõ ẽ: qꝛ oꝫ sol luna nõ ẽ: ⁊
tñ hec ẽ falsa: nll's planeta ẽ sol: ⁊ ß sil'r oꝫ planeta sol nõ ẽ
qꝛ: seqt oꝫ planeta sol nõ ẽ oꝫ sol ẽ planeta igit oꝫ sol sol
nõ ẽ: qꝯ ẽ falsum: qꝛ oꝫ sol oꝫ sol est ex qꝰ oꝫ sol vnꝰ sol
est: ⁊ vnꝰ sol oꝫ sol est. ¶ Itez nll's asinꝰ ẽ iste hõ: nõ põt
ꝓuerti simpl'r istoꝰ. vꝫ. iste hõ nõ ẽ asinꝰ: nec ẽt sic: nõ iste
hõ est asinꝰ: qꝛ mutata ẽ q̃ztitas. ꝑꝑª ꝓuersio ꝑ accñs est ⁊
nõ simplex. vbi tñ velles ip̃aꝫ ꝓuertere simpl'r ꝯbes dicẽ
igr̃ nm ens iste hõ est asinꝰ: q̃ vl'is ẽ sic ꝑ̃ª cũ alijs reqsitis.
Alia ẽt videlꝫ oꝫ hõ aial nõ ẽ. sic cõuertit. aliqꝯ anial hõ
nõ ens q̃ ita va ẽ sic ꝑ̃ª q̃ ꝓuersio ẽ ꝓuersio ꝑ accñs ꝑꝑ mu
tationẽ q̃ztitatis. Ulteriꝰ dico ꝙ q̃lꝫ ꝑpõ ꝑticularis idefini
ta vel singularis affirª vl' negatiua potẽs hr̃e ꝓuertentẽ in
ꝓsil'i q̃ztitate ẽ simpl'r ꝓuertibil': vt ista: hõ currit: ꝓuertitur
sic: currẽs ẽ hõ conuersiõe simplici. Sꝫ vbi diceret aliqꝯ
currẽs ẽ hõ: ꝓuersio ꝑ accñs foꝛet sic ꝑ̃us dicebat. ¶ Itẽ
hec ꝑpõ hõ nõ ẽ asinꝰ ꝓuertit in illã. asinꝰ nõ ẽ hõ: ⁊ hec
hõ nõ currit cõuertit in illã: currẽs hõ nõ ẽ: sꝫ ista iste hõ ẽ
aial: nõ p̃t ꝓuerti simpl'r: qꝛ si ꝓuertit sic: anial ẽ iste hõ vel
aliqꝯ aial ẽ iste hõ mutata ẽ q̃ztitas. Si dr̃ sic. Istud anial
est iste homo adhuc nõ bene ꝓuertit: qꝛ termini non sup
ponunt pꝛecise pro eisdeꝫ ⁊ certum est ꝙ li animal in pri/
ma supponebat determinate pro omni aiali disiunctiue licꝫ

non verificaretur nisi pro isto homine ⁊ in secda solum supponit discrete solum pro isto homine.

Conuersio per accns est iplicite vel explicite debita trāspo extremorū copule manente cōsili qlitate sz mutata qtitate: oēs pticule patēt pter vltima p ea q supi dicta sunt. Sz vltia pticula iō ponit ad ostendendū q in ꝓuersiōe p accns requirit mutatio qtitatis ⁊ vbicūq ē recta ꝓuersio cū mutatione qtitatis: ibi ē ꝓuersio p accns et isto mō pōt qcūq ppō mūdi qta ꝓuerti. h igit ois hō est anial. sic ꝓuertit p accns igr aliqd aial est hō: vl vbi ponet idefinita idē eēt. Silr ista nll's hō currit. sic ꝓuertit aliqd currēs ñ ē aliqs hō: vl sic aliqd currens nll's hō est: ois hō nō currit. sic ꝓuertit p accns aliqd currēs hō nō ē. ⁊ sic vlr in alijs iuxta exa pora ē ddz: q vlr vbi qtitas mutat ibi est ꝓuersio p accns: sed vbi nō mutat ibi est ꝓuersio simplex. dūmō ꝓuersio bñ assignata fuerit. Ex isto seqt q ois ppō ꝓuersa simplr pōt ꝓuerti per accns: sz nō eō sic pz de istis. iste hō est anial ois hō aliqd aial nō est. ¶ Sz ō hoc argr illa ppō: ois hō anial nō est: pōt eē maior in pmo 2e figure igr pt ꝓuerti simplr. pz ꝓña q: pm modus 2e figure est reducibil ad 2m pme p ꝓuersionē maioris simplr ⁊ añs pz sic arguēdo: ois hō aial nō est oē risibile aial est igr oē risibile hō nō ē. ¶ Rndet negādo ꝓñaz illā: illa ppō pōt eē maior in cesare igit pōt cōuerti simplr ⁊ tūc ad pbatōez. dico q vex ē qñ tales negatiue sunt de ꝓsueto mō loquēdi: ita q pdicatū distribuit. Sic nō est in pposito. ¶ Alr dr q nō ois negatiua ppō vlis pōt esse maior in pō secde figure. q: ista ꝓña nō vz. ois hō aial nō est oē risibile aial est igr oē risibile hō nō est. vñ posito vt pus q berta eēt ois hō. pz añs eē vex sine ꝓñte sic nō seqt ois sol planeta nō est: oē clarissime lucēs planeta est igr oē clarissime lucēs: sol nō est. pz. n. satis mālfeste antecedens esse verum sine ꝓsequente.

Conuersio preter qtitatē est iplicite vel explicite debita trāspositio extrēorū copule cui alterū extremū tā iplicite q explicite caret qtitate loycali. ⁊ isto mō ꝓuertunt exclusine cū suis vlib: ⁊ p pōnes modales adinuicē in sensu ꝓposito. Exm tm hō currit. sic ꝓuertit igr oē currens est hō ⁊ eō. silr sor. currere ē posse: deū esse ē necīū: hoiez eē asinū est ipossē. Te currere ē ptingēs. pma ꝓuertit in istā posse ē sor. currere. ⁊ secda i istā. necīuz ē deū eē. 3a in istā ipossē est hoiez esse asinū. Et qrta in istā ptingēs ē te currere ⁊ eō. Silr dico in alijs vt a esse vex ē tibi dum. a. eē falsuz est scitū a te. pma ꝓuertit in ista dubiū ē tibi. a. eē vex: ⁊ secda in istā scitū ē a te. a. eē falsum. ⁊ sic ꝓñter in alijs: vbi modus in sensu ꝓposito tenet vbi aūt in sensu diuiso: dicat sic ad vnā aliā de inesse: sic ē albū esse nigrū ē posse: tenēdo mōz i sensu diuiso: ꝓuertat sic illa albū posse est eē nigrū. s. nigr posse ē eē albū. ⁊ sic in alijs suo mō. ¶ Ex isto pz q eadē ppō pōt ꝓuerti simplr p accns ⁊ extra qtitatē sic. ista ois hō ē risibilis simplr cōuertit in illā oē risibile est hō. p accns qdaz risibile est hō extra qtitatē tm risibile est hō. ¶ Itē seqt ex pdcis q cōuersio p ꝓpōnez nō hz locū imo iplicat ꝓdictionē: aliquaz ppōnē talr ꝓuerti. pbat. q: si non assignet ista: ois hō est aial q ꝓuertit in istā. oē nō aial ē nō hō. ⁊ seqt illa ꝓuertit igr ibi explicite vl explicite ē debita trāspō extremorū: ꝓñs est falsuz: eo q ēmini nō supponūt pcise p eisdē sz ꝓdictorie incōplexe. ¶ Itē 2o in oī bona ꝓuersiōe ex ꝓuersa seqt formalr ꝓuertēs sz in ꝓuersiōe p ꝓpositionē ex ꝓuersa nō seqnit ꝓuertēs igit talis nō ē assignāda ꝓuersio. pz ꝓña cū maiori ⁊ minor pbat. hec ꝓña nō vz. ois hō ē ens igit oē nō ens ē nō hō. ⁊ hec ē ꝓuersio p ꝓpōnez go añs pz. nam añs est vex ⁊ ꝓñs falsuz. Si. n. oē nō ens eēt nō hō. tūc oē nō ens eēt. ⁊ p ꝓñs aliqd eēt non ens qd iplicat ꝓdictōez. ¶ Tertio argr idē de idefinita vl pticulari aut singlari negatiua. q: nō seqt: hō alb nō ē aial igr qdaz nō aial nō ē nō hō alb. Silr nō seqt. aliqd remisse albū nō ē colorātū igr aliqd nō colorātū nō ē nō remisse albū: pō q nihil in mūdo sit remisse albū. Sz si aliqd sit albū q illud sit sūme albū. Isto posito añs ē vex ⁊ ꝓñs falsuz. pp vitatez sui ꝓdictorij. s. oē nō colorātū ē nō remisse albū. ¶ Itē nō seqt añrps nō ē hō igr aliqs nō hō nō est nō añxps. pz. n. añs eē vex ⁊ ꝓñs falsuz. pponēdo suū ꝓdictoriū. s. oē non hō est nō añxps qd est mālfeste vex. vt pz p exponētes.

Contra hoc argr pō auctate ꝓPetri hyspañ. ponētis conuersionē p ꝓpōnē in nūero aliarū ddo seci simplr. ꝓuertit eua p acci. asto p ō sic fit ꝓuersio tota. ¶ Secdo hec ppō hō nō disputat non pōt ꝓuerti simplr: p accns: nec extra qtitatē pz. ⁊ q nō simplr nec p accns pbat. si sic. ꝓuertit altero illorū modorū. aliqd disputans nō est hō vel idefinite simplr. s. disputās nō ē hō. sed hoc nō pōt eē. pbat. ⁊ pono q oē disputans sit sor. ⁊ plo sit nō disputās. Isto posito pz ista eē verā hō nō disputat p plone ⁊ quālz istarū eē falsaz: disputās nō est hō vel aliqd disputās nō est hō. q: suū ꝓdictoriuz est falsum. vz. oē disputās ē hō. q: oē disputās est sor. p casuz. ¶ Ad pm rndeo q si petrus hyspan vel qscūq ali posuit istū modū ꝓuersiōis de hoc nō est cura. q: nll's tenēdus ē in eo q falsum asserit aut ꝓdictoriū vel poti ē credēdū q ipe nō dixerit talia assertiue sz qsi p modū exēpli sic mlīotiēs ꝓtigebat. ¶ Ad 2m dico q ista hō nō disputat nō ꝓuertit sic: disputās nō ē hō sz simplr sic. disputās hō nō ē: ⁊ per accns sic: aliqd disputās hō nō est q va est sic alia. Et si ꝓcludit q tūc in ꝓuersiōib nō reqrit q ēmini supponāt eodē mō ꝓcedo ꝓclōnē. insup est nom nunqd a ꝓuersa ad ꝓuertētez sit bonū argm ⁊ eō dico igr q in ꝓuersiōe simplici vel extra qtitatē ex quolibz extremorū cōuersiōis seqt aliud ita q a ꝓuersa ad ꝓuertentē est bonū argm ⁊ eō. Seqt. n. nullus hō currit. igit nm currēs est aliqs hō ⁊ eō. silr aliqs hō disputat igit aliqd disputās est aliqs hō ⁊ eō. ¶ Itē seqt in ꝓuersiōe pter qtitatē: tm hō currit igr oē currēs est hō ⁊ eō hoiem eē asinū est falsuz igr falsuz est hoiez eē asinuz ⁊ ecōuerso. Sz in ꝓuersione p accns ex pmo ex seqt 2m ⁊ nō eō: sequit. n. oē aial est hō igr hō est aial. ⁊ tm nō seqtur: hō est aial igit oē anial ē hō: añs. n. ē necīuz ⁊ ꝓñs impossē. Verūtm qlz ppō ꝓuertibilis p accns ⁊ simplr ifert ꝓuertentē ⁊ eō. seqtur. n. aial disputat igit aliqd disputās est aial ⁊ ecōuerso. ⁊ seqt hō nō currit. igr aliqd currens hō nō est: ⁊ eō. ꝓPreter ea q dcā sunt in ꝓuersiōe simplici: ⁊ p accns adhuc hēo aliū mōz dicēdi: quē pus recitatū vltimo substinui. vz. q in ꝓuersiōe simplr dcā nō exigit pmanentia ꝓsilis qtitatis vel ꝓsilis qlitatis ⁊ suppōnis ēminorū In cōuersiōe aūt p accns reqrit muta suppōnis ēminorū in ꝓuertente ⁊ in ꝓuersa vñ substinēdo cōez diffōnē ꝓuersiōis. vz. q ē trāspō extremorū subi in ptuz ⁊ eō. pz q iste pcessus ois hō ē aial igit oē aial est hō ē ꝓuersio. ⁊ nō pre ter qtitatē q: ambe sunt vles: nec simplr: q: vna est va ⁊ alia falsa igit p accns. ex quo pz q in ꝓuersiōe p accns nō reqrit muta qtitatis sicut nec in ꝓuersiōe simplici existētia talis. Istā viā igit substinēdo sit ꝓuersiōis simplicis diffinitio hec: cōuersio simplex est iplicite vl explicite qtitatiua extremorū suppō ꝓsilī supponētiū cōsilī qtitate seruata ⁊ sic ꝓuertunt vlis idefinita singularis ⁊ pticularis affirmatiue ⁊ negatiue. Exm pmi: ois hō oē aial est igr oē aial ois hō est. ⁊ eō nm aial ē lapis igit nll's lapis est aial. Exm scdi vt hō currit aliqd currēs est hō: hō nō currit. nm currens est omnis homo aut sic nullū currens omnis hō est. ita q termini semper cōsimiliter supponāt referēdo li consimiliter tam ad modū q ad supposita. Exempluz tertij aliqs homo currit aliqd currens est aliqs hō: vel indefinite currens omnis homo est. Exemplū quarti iste homo nō est lapis nullus lapis est iste homo ⁊ ecōtra. ita q nō sit cura de mutatione quātitatis dūmodo termini eodem modo aut pro eodem aut pro eisdez pcise supponant. ¶ Cōuersio per accidens est implicite vel explicite quātitatiua trāspositio extremorūz consimili quātitate seruata nō consimiliter supponentiuz. ⁊ sic etiaz conuertunt omnia genera cathegoricarum alicuius quātitatis: vt omnis homo est risibilis. ergo omne risibile est homo: nullus lapis est hō igit hō non est lapis ⁊ ecōtra. aial nō est hō igit hō aial nō est: vel igit homo nō est anial. iste hō non est asinus igit asin non est iste homo. ¶ In oibus pdictis. pz q ēmini nō supponūt eodē mō in ꝓuertente ⁊ in ꝓuersa. Item nom q in

ꝗlibꝫ diffōnū ponebat ꝯtitatiua ad dr̃iaꝫ ꝙuersiōis ꝑter ꝯtitatez: vt intelligat semp tam ꝙuertentē ꝯ ꝙuersam eē alicuius ꝯtitatis iplicite vl̃ explicite. Item nom̃ ꝙ ꝙuersio simplex ⁊ extra ꝯtitatē est ꝓña formalis. per accñs aūt nō ita ꝙ a ꝙuertente ad ꝙuersaꝫ nō valꝫ argm̃ nec eꝯ. exa aūt possunt patere ex dictis.

Circa predicta dubitat ⁊ ꝑmo de ꝙuersione taliū nll's panis est in furno nll's hō est in domo. ⁊ sic de aliis. Dico ꝙ ꝑa sic ꝙuertit nll'uꝫ ens in furno ē panis. Et 2a sic ꝙuertit nulluꝫ ens in domo ē aliqs hō. Et notāter ꝙuerto eas ꝑ ōtermi/natōez termini trāscēdētis: qꝛ ꝑa nō posset sic ꝙuerti: nll'us furn̄ ē in pane. Si. n. illa sic ꝙuertet a pari ⁊ ista: nll's furnus est in pane ꝙuertet in istā nll's panis ē in furno in qua in casu añs ē vex̄ sine ꝓñte nō igr̄ sic ꝙuertit sꝫ vt ꝑa. nll'n ens in pane ē furn̄. sil'r est ista. nll'a ciuitas ē in ppl'o nō sic ꝙuertit nll's ppl's est in ciuitate. qꝛ ꝙuersa est ỷa ⁊ ꝙuer/tens falsa. sed ꝙuertit in illā nm̃ ens in ppl'o est ciuitas. Sꝫ vbi reperit p̄dicatū iplicitū in recto nō opꝫ ponere deter minatōez termini trāscēdētis sic hic: nll'a dom̄ facit hoiez nō sic ꝙuertitur nm̃ ens hō facit domū. qꝛ extremū iplici/tum copule nō fuit li hoiez sꝫ li faciēs domū. Jō illa dꝫ sic ꝙuerti nm̃ faciēs hoiem est dom̄. hec ēt nm̃ colūbar volat ad colūbam: qꝛ sic nullū volās ad columbā est columbar. ⁊ sic de alijs similibus.

Amplius dubitat de ꝙuersiōe taliū oīs hō ꝑter sor. currit. hō inq̃m̃ risibile ē aial: rñdeo ꝙ ꝑa sic ꝙuertit igr̄ oē currens de spē hūana est hō nō sor. Sꝫ meli̇ dicēdo dico ꝙ hmōi exceptiue nō sūt cō uertibiles: nō. n. videt quō possit conuerti ß: nll's hō ꝑter sor. currit. nihil dicēdo sicut qdā dicūt ꝙ tales sūt ꝑmo ex ponibiles qbus expositis ꝙuertant̄ immediate exponētes ⁊ sequit ꝙuersio expositi. Sꝫ ß rñdeo ꝙ nō vꝫ. qꝛ q̄ro nun/quid ista exceptiua ꝙuertat ꝙuersiōe ꝑme aūt sc̄de expo/nētis aut copulatiue factis ex illis: nō ꝑmo nec 2oo. qꝛ exce ptiua nō ꝙuertit cū aliq̄ illax. ⁊ ex alio qꝛ q̄lꝫ suax eponē/tium ꝙuertit ꝙuersione simplici vl̃ ꝑ accñs: sed ista exce/ptiua nō ꝑōt sic ꝙuerti igr̄. nec ꝑōt ēt dici 3oo. qꝛ nll'a copu latiua ꝙuertit ꝙuersione de inesse sꝫ solū ꝙuersiōe ypothe tica ꝑ transpositōez ꝑtium ꝓncipaliū: ita ꝙ hec sor. currit ⁊ nll's hō alius a sor. currit. ꝙuertitur in istaꝫ: nll's hō alius a sor. currit ⁊ sor. currit. ⁊ nō in istā aliquod currēs est sor. ⁊ nm̃ currēs est hō alius a sor. qꝛ copulatiua ista nō ꝙuertitur sed solū ꝑtes eius. ¶ Itē diuerse ꝓpōnes spē ⁊ nūero dif ferētes diuersimode ꝙuerti hñt sed exceptiua spē dr̃t a q̄lꝫ suax exponentiū ⁊ a copulatiua fcā ex eis igr̄ exceptiua il/la nō ꝙuertit ꝙuersione suax expom̃ collectiue nec diuisi/ue. ¶ Mel̃i est igr̄ dicere ꝙ tales exceptiue nō ꝙuertāt ꝙuersione q̄ est ꝑ trāspositōez terminoꝝ: ⁊ sil'r dico de re duplicatiuis non exñtibus alic̄ ꝯtitatis: sic sunt iste inq̃m̃ hō est hō: hō ē aial: inq̃m̃ tu es risibilis tu nō es asin̄: sed ista satis bñ ꝑōt ꝙuerti vꝫ. hō inq̃m̃ risibil' est aial in istam aliqd qd̄ inq̃m̃ risibile est aial ē hō. ¶ Ad aliā. s. necio hō est aial ꝙuertit in istā necio aial est hō ⁊ eꝯ: vl̃ in istā aial ē hō necio tenēdo modū in sensu ꝓposito. ¶ Itē hec ꝓpō. creans necio est de̅ nō ꝙuertit in istā de̅ necio est creās; qꝛ ꝑa est ỷa ⁊ 2a falsa. Sꝫ ꝙuertit in istā de̅ creās necio ē; aut in istā ens necio de̅ ē creās. ¶ Sil'r ista de̅ ꝓtigēter est creās nō ꝙuertit in aliquā istax creās ꝓtigēter ē ds aut creās de̅ ꝓtigēter ē. qꝛ ꝙuersa eēt ỷa ⁊ ꝙuertēs falsa: sꝫ cō uertit in istā ens ꝓtigēter creās ē ds. ¶ Itē ß ꝓpō ds nō necio est creās: nō ꝙuertit in illā: creās nō necio ē de̅ nec in illā: creās ds nō necio est. qꝛ ꝑa est ỷa ⁊ q̄lꝫ aliax ē falsa, nec it sic ꝙuertit ens nō necio creās est de̅. qꝛ nō manet ꝙsil'is q̄litas: imo affirmaꝯ in ꝙuertēte ē negō in ꝙuersa. sꝫ sic ꝙuertit ens necio creās nō ē ds. sil'r dico de illa: creās nō ꝓtigēter ē de̅: ꝙ nō ꝙuertit in illā ds ē ꝓtigēter creās: nec in istā qd̄ nō ē ꝓtigēter ds est creās. sꝫ in istā ens ꝓtigē ter deus non est creans.

Amplius dubitat de ꝙuersiōe hax ꝓpom̃ ali/cubi ē oīs hō: ita ē ꝙ añxp̄s erit. iam incipit eē oē qd̄ est: dr̃ ꝙ ꝑa nō ꝙuertit in illā: ens oīs hō est alicubi. qꝛ tūc ꝙuersa eēt ỷa ⁊ ꝙuertens falsa. nec ēt sic oīs hō ē alicubi. qꝛ nō vr̃ q̄ ꝙuersio est: nō. n. simplex. qꝛ ꝙuer tens ē vl̃is ⁊ ꝙuersa explicite nō ē alic̄ ꝯtitatis sꝫ iplicite ē ꝑticularis q̄re mutat ꝯtitas: nec ēt est ꝙuersio ꝑ accñs. cū talis nunq̄ ꝙcludit vl̃r. nec ēt est extra ꝯtitatez: qꝛ alteruꝫ extremū ē alic̄ ꝯtitatis explicite ⁊ reliquū implicite. dico igr̄ ꝙ sic ꝙuertit ista: alicubi ē oīs hō igr̄ in quo ē oīs hō ē aliqs locus. sil'r ꝙuertit illa. ß est oīs hō in illā in loco in qo tu es oīs hō ē iste locus. ¶ Et si q̄rit q̄ ꝙuersio ē illa. dico ꝙ q̄lꝫ ista ꝑ ē ꝙuersio ꝑ accñs. ꝑꝑ mutatōez ꝯtitatis iplici te vl̃ explicite. ¶ Ad aliā. vꝫ. ita ē ꝙ añxp̄s erit. dico ꝙ cō uertit ī illā ꝙ añxp̄s erit ē vex̄: vl̃ in illā ꝙ añxp̄s erit ita ē ⁊ nō in illā ꝙ añxp̄s erit ē ita: qꝛ vbi li ita p̄cedat copulam nūq̄ ꝑōt mobil'r teneri nec copulā distrahere. ¶ Et si dr̃ ꝙ in ꝑa nō ē debita trāspoꝯ extremoꝝ. qꝛ li ita ē subꝫ ⁊ po/stea nec ē ꝑtuꝫ nec ꝑs ei̅: ꝓcedo totū nec hoc ē incōueniēs ꝙ vn̄ t̄min̄ ꝑ alio ponat. qñ ꝑꝑ ꝑñtiaꝫ illi̅ nō ꝑōt recta significaꝯ ꝓtinere. ⁊ hoc qñ tal' t̄min̄ alteri subordinat: mō clare pꝫ ꝙ ille t̄min̄ ita subordinat in mēte illi t̄mio: vex̄ dū mobiliter tenet: sic ēt ille t̄min̄. sic. ꝑꝑa hec ꝑpō. sic est ꝙ nll's hō ē asin̄. nō sic cōuertitur ꝙ nll's hō ē asin̄ ē sic sꝫ ꝙuertitur in illā nll's hō ē asin̄ ē vex̄. ¶ Et si q̄ritur q̄les ꝙuersiōes sr̃ iste. dico ꝙ oēs sūt ꝙuersiōes extra ꝯtitatez. ex quo nm̃ extremoꝝ ē alic̄ ꝯtitatis iplicite nec explicite. Per hoꝯ pꝫ rñoꝯ ad 3am̃ ꝓpōnē. vꝫ. ꝙ illa iā icipit eē oē qd̄ ē nō sic ꝙuertit oē qd̄ ē icipit esse. nec ēt sic: icipiēs eē oē qd̄ est: ē vl̃ incipit eē aliqd̄ vl̃ aliq̄. qꝛ tūc ꝙuersa eēt ỷa ⁊ ꝙuer tens falsa qd̄ nō ē pol'e: sꝫ ꝙuertitur ī illā qd̄ icipit eē oē qd̄ est est vex̄. ⁊ rō ē. qꝛ ista ꝓꝑ iaꝫ icipit eē oē qd̄ ē est ꝓꝑ nulli̅ ꝯtitatis nō hñs subm nec ꝑtuꝫ nec copulā sꝫ iplicite hꝫ oīa ista: qꝛ subordinatur huic mētali vex̄ ē ꝙ iam icipit eē oē qd̄ est q̄ ꝙuertitur in illā ꝙ iā icipit eē oē qd̄ est ē vex̄ ¶ Sil'r dico de ista iā desinit oīs hō eē: q̄ ꝙuertitur in illā vꝫ. ꝙ iā desinit eē oīs hō est vex̄. ⁊ ita vl̃r ē dōm de alijs: vbi tale ỷbū ipsonal'r aut modal'r in ꝓsu ꝓposito tenet: sic ß: ꝑōt eē ꝙ añxp̄s sit hō q est q̄ ꝙuertitur ī illā ꝙ ꝑōt eē ꝙ añxp̄s sit hō q est ē vex̄. ꝫ. n. hec pol'e est ꝙ añxp̄s sit hō q ē ꝙuertatur cū illa: ꝑōt eē ꝙ añxp̄us sit hō q ē: ipsa tñ hꝫ explicite extrēa ⁊ reliq̄ nō: nec hoc ē icōueniēs sicut pꝫ de istis: tu es: ⁊ tu es ens. ¶ Aliud tñ foret dōm si tale ỷbuꝫ in sensu diso tenētur: sic ß añxp̄s ꝑōt eē: q̄ ꝓꝑ hꝫ subꝫ ex plicitū sꝫ copulā ⁊ p̄dicatū som̃ iplicitū: ꝙuertitur gꝯ in illā potēs eē est vl̃ ꝑōt eē añxp̄s. sil'r illa ꝓꝑ albū icipit eē: nō ꝙuertitur in illā icipiēs eē est albū nec in illā incipiēs eē fuit albū: nec in illā icipiēs eē erit albū: sꝫ in illā icipiēs eē est vl̃ icipit eē albū. ita ꝙ sic li albū in ꝑa supponit ꝑ albo q est vl̃ icipit eē ita ⁊ in 2a. sil'r hoc. a. dsinit eē vex̄ ꝙuertitur in illā dsinēs eē vex̄ est vl̃ desinit esse. a. ꝑꝑ ampliationē. ¶ Al'r tñ si placet potes ꝙuertere illā: iā incipit eē oē qd̄ est: dōo ꝙ ipsa subordiatur illi aliqd̄ istās est in quo icipit eē oē qd̄ est; q̄ sic ꝙuertitur ens in quo icipit eē oē qd̄ ē ē aliqd̄ istās: ⁊ eodē mō altera ꝙuertitur. Sil'r dicatur ꝙ illa ꝙuertitur: iā desinit oīs hō eē in illā ens in quo desinit oīs hō eē ē in/stās: altera ỷo vꝫ. ꝑōt eē ꝙ añxp̄s sit hō q est: dꝫ ꝙuerti in illā ꝙ añxp̄s sit hō q est ꝑōt eē: aut in illā ꝙ añxp̄s sit hō q est est possibile quare.

Amplius dubitatur de ꝙuersiōe taliū ꝓꝑom̃. oīs hō ab hoie dr̃t. tu es ita fortis sic aliqs hō. Ad videdū regritur ocl's. ¶ Ad ꝑam̃ dico ꝙ nō cōuertitur ī illā dr̃ns ab hoie est hō. qꝛ tūc ꝙuersa eēt ỷa ⁊ vertēs iplicās ꝯdi/ctōez. Sꝫ ꝙuertit in illā ab hoie dr̃ns ē hō: vel in illā: aliqd a quo dr̃t hō ē hō: sꝫ ß tu dr̃s ab hoie ꝙuertitur ī illā dr̃ns ab hoie es tu. Cōsil'r dico in alijs: vt sor. est aliud ab asino sor. ab aiali est aliud. ꝑma ꝙuertit ī illā: aliō ab asino ē sor. ⁊ 2a in illā ab aiali aliō ē sor. vel ī illā ens ab aiali aliō ē sor. Cōsil'r dico in alijs vt hō ē nō idē asino; hō aiali ē nō idez. ꝑa. n. nō sic ꝙuertit nō idē asino est hō; qꝛ mutat q̄litas sꝫ ꝙuertitur in illaꝫ ens nō idē asino ē hō. ⁊ 2a ꝙuertit in illā ens ab aiali nō idem est hō. ⁊ sic de alijs his equipalētib̄. ¶ Ad sc̄dam ꝓpositionē tu es ita fortis sicut aliqs hō. dico ꝙ nō ꝙuertit in illā. aliqs hō est ita fortis sic tu: sic nec illa aliquod anial est ita forte sic aliquis homo: conuertit

in illam aliquis hō est ita forte sicut aliqd aīal: qz tunc con/
uersa esset vā: ⁊ conuertens falsa: sed ꝓuertit in ilam ens
ita forte sicut aliqs hō es tu vl'in illā ita forte sicut aliqs hō
es tu. ⁊ ista cōsit'r cōuertit aliqd anial est ita forte sic aliqs
hō in illaz ita forte sicut aliqs homo est aliqd aīal: vl'in illā
ens ita forte sicut aliqs hō est anial: idē dico in cōparatiuo
vl'suplatiuo gradu. hec. n. for. est fortior hoie: cōuertit in
illam fortior hoie est for. etiam hec. isti sunt sapiētissimi ho
minū: conuertit in illaz sapientissimi hom sunt isti. ⁊ ita ge
neral'r de oibus alijs tam in nūero pl'ali affirmatiue ⁊ ne/
gatiue. ¶ Ad 3am ꝓpōnez. s. ad videndū requirit oculus
dico ꝙ nō conuertit sic. oculus regrit ad videndū: qz tūc
conuersa esset vā ⁊ ꝓuertēs falsa: nec ēt sic conuertit: ali/
quid qd regrit ad videndū est oculus. ꝑmo qz li oculus ē
vtrobiqz pars p̄dicati. scdo qz nihil requirit ad videndu3
dato ꝙ omne anial videns hēat duos oculos: sed conuer
titur in istā aliquid ad qd requirit oculus est visio vl'vi/
dere vl'in illam ens quod regrit oculum est videns: vl'in
istam: ens a quo requirit ocl's ad videndū est aliqd: ita ꝙ
circa istam vltimā dicas ꝙ in ꝓposito: ad vidēdū requiri/
tur ocl's nō hz subm sed li ad videndū tz se a parte p̄dica/
ti: ⁊ implicite subicit terminus transcēdēs: sicut hic ꝓmit/
titur denarius: in qua implicite subicit li ab aliquo ideo sic
conuertit ens a quo ꝓmittitur denarius est aliquid. Con
simil'r dico ad istā adeqtandum requirit equus: q̄ cōuer/
titur in illā aliquid ad qd requirit equus est equitare vel
in illam ens a quo requirit equus ad eqtandū est aliquid.
eodem modo dico ad alias cōsimiles. vz. ad audiendū re
quiritur auris: ad currendū requirit pes.

Amplius dubitat de conuersione istaꝝ ꝓposi
num tedet aīam vite mee. nō omnis
homo nō currit: cuiuslz hois asinus currit. ¶ Ad p̄mam
dico ꝙ conuertit aliquid qd tedz vite mee est ania sumen
do aliquid in acctō casu: ⁊ rō est: qz cum dico tedz aīam
meam vite: subm est li aīam: ideo postea fit p̄dicatum: vl'
pōt conuerti in istā per resolutionem p̄me. s. aliqd qd per
tesum est vite mee est anima: sed si dicerez vite mee tedz
aīam: debet in illā conuerti aliquid cuius tedz aīam meaz
est vita mea. hoc idem dico de ista: petri interest legere ꝙ
conuertitur in istam aliquid cui? interest legere est petrus
⁊ de alijs cōsimilibus. ¶ Ad scdam nō omnis hō nō cur
rit dico ꝙ conuertit in istam: aliqd currens est hō. qz eq/
pollet in mente isti: homo currit que sic conuertit. Et vl'r
dico in alijs in qbus tales negationes sunt ꝙ conuertunt
sicut sue equalētes. s. B. n. nō nll's homo currit cōuertit in
illam aliqd currens est aliqs homo: ⁊ B nō nll's homo nō
currit conuertit in illam aliqd currēs aliqs homo non est.
⁊ illa nō aliquis hō nō currit conuertitur in illā de per ac/
cidens aliqd currens est aliqs hō. ¶ Cōsimil'r dico imo/
dalibus vnde hec nō necesse for. nō currere ꝓuertit in illā
for. currere est possibile: non pol'e est for. non currere con
uertitur in illā for. currere est necesse. ⁊ sic de alijs: non tā
obstat quin B possint conuerti in ꝓpriis termis vl'negatio
nibus. ꝑma. n. sic conuertit: for. non currere est non neces
se: ⁊ scda sic conuertit for. non currere est non possibile.
¶ Ad tertiā cuiuslz hois asinus currit. dico ꝙ li asin? pōt
esse pars subi vl'pars p̄dicati. ꝑmo? sic ꝓuertit asinus cur
rens est hois: vl'sic ens cuius est asin? currēs est hō. Itez
cuiuslibet hois oīs asinus currit sic conuertitur ens cuius
omnis asinus currit est homo: eodē modo est dicendū in
alijs casibus: vt cuilibet homini cōcludit: cōuertit sic: ens
cui concludit est hō. oēm equum oīs homo hz: conuertit
sic: ens qd oīs hō hz est equus: ab oī hoie oīs hō differt.
ꝓuertit in illā ens a quo oīs hō dfrt est hō. ⁊ sic vniso: mit
dicat tā in nūero pl'ali q̄z singl'ari tā affirmatie q̄z negatie.

Amplius dubitat de ꝓuersiōe taliū ꝓpōnum
nihil est aīal qn illud currat: non tot
qn pl'a sunt finita: ⁊ infinita sunt finita. ¶ Ad p̄mū dico ꝙ
habet conuerti simpl'r: nullū aīal qd nō currit est aliqd: ⁊
ista ēt sic conuertit nō est aīal quin illud currit: in illā nullū
anial qd non currit est ens. ⁊ hoc supposito ꝙ li animal te
neat se a parte p̄dicati in cōuersa: qz vbi esset subm cōner/
teret in illaz nihil qd non currit est aīal. ¶ Ad scdam vz.
non tot quin pl'a sunt finita. dico ꝙ conuertit in istā simpl'r
nulla finita sunt tot qbus non sint pl'a. ¶ Ad tertiā. n. in fi/
nita sunt finita. dico ꝙ conuertit per accidens: in illā finita
sunt aliquot entia: vl'in illam finita sunt a liqbus finitis pl'a
Et rō est: qz illa infinita sunt finita non est alicuius q̄ztitatis
explicite: sed implicite vl'i subordinata huic qbuscunqz fi/
nitis pl'a sunt finita: que ꝓuertit in p̄dictam: vl'saltez entia
qbus pl'a sunt finita sunt finita: modo consil'i conuertit illa:
ab eterno fuit hō in illam p̄teritus hō est vl'fuit aliquādo
Semper erit instās aliqd instās est vl'erit aliquo tēpore.
Item totus for. est aliquid hois: nō ꝓuertitur in illam ali/
quid hominis est totus for. sed in illaz aliquid hominis est
pars integralis for.

Amplius dubitatur de conuersiōe talium ꝓ/
positionum quotiēscūqz fuisti pisius
totiens fuisti homo: qualelibet currit qdlibet est quilibet.
¶ Ad p̄mā dico ꝙ conuertitur in illā hō es vl'fuisti tu to
tiens quotiens fuisti parisius. Et hoc per accidēs: sed ex/
tra quātitatē preponam sibi notā exclusiōis: modo consil'i
conuertitur illa: qual'r cūqz deus agit ad intra tal'r agit ad
extra: in illam. s. agens ad extra est deus tal'r qual'r agit ad
intra. ¶ Item omnimō quo for. currit pl'o disputat: con/
uertit in illaz disputans est pl'o mō quo for. currit. ⁊ sic de
alijs. ¶ Ad scdam. vz. qualelibet currit. dico ꝙ conuerti
tur in illā de per accās aliqd currēs est aliq̄le: sz extra q̄zti
tatē ꝓuertitur i illā tm̄ currens ē aliq̄le. Cōsil'r ꝓuertitur il
la qualis lz homo currit in illam. vz. currens est aliqualis
homo. ¶ Itē quodlibet qualelibet de quolibz tali scit ip̄z
esse tale quale ip̄m est: ꝓuertitur in illam aliqd qd de quo
libet tali scit ip̄m esse tale quale ip̄z est est aliqd qualelibz.
¶ Item quātalz hō currit. conuertitur in illam aliqs cur/
rens est aliquātus hō: quātuslibet hō disputat: cōuertitur
in istam disputās est aliquātus hō: q̄zcūlibet animal come
dit ꝓuertitur in illam comedens est aliquātū anial. ¶ Ad
tertiam dico ꝙ ꝓuertitur in illam: ens qdlibet est aliqd: sic
illa omnis homo ē ois homo: ꝓuertitur in illā ens ois hō
est homo: ⁊ illa: vterqz istaꝝ est vterqz istarum: conuerti
tur in illam ens vterqz isto: uz est alter istoꝝ. ¶ Itez nihil
est nihil. sil'r sic ꝓuertitur: nullū ens nil est aliqd. ⁊ per acci
dens sic. ens nihil nō est aliqd: sicut etiā illa: nll'a chy^a ē nul
la chy^a: simil'r ꝓuertitur in illam. nll'm ens nll'a chyme/
ra est chy^a. ⁊ per accidēs cōuertitur in illaz aliqd ens nll'a
chymera non est chymera.

Amplius dubitatur de ꝓuersiōne istaꝝ albuz
fuit for. nigrum erit pl'o: chy^a intelli
gitur. ¶ Ad p̄mam dico ꝙ illud verbū fuit pōt esse ver/
bum mediatū vl'imediatū si est verbū imediatū conuer
titur in illam for. aliqd albū fuit: ⁊ nō in illam for. fuit ali/
quod albū: qz casu posito conuersa esset vā ⁊ conuertens
falsa: opz. n. cōsil'em terminū stare eque ample vtrobiqz
tam in ꝓuersa q̄z in conuertente. Si aūt li fuit est verbum
mediatū non conuertitur illa ꝓpositio in illaz p̄terit? for.
est albus nec in illam p̄teritus for. fuit albus: qz casu posi/
to conuersa esset vera sine conuertente: sed in illam p̄teri/
tus for. est vel fuit albus: ⁊ ratio est. qz in illa album fuit
for. supponit li album ampliatiue pro albo quod est vl'qd
fuit. ⁊ sic debet supponere in conuertente: modo si dice/
retur p̄teritus for. est aliquod album: li album nō suppo/
neret nisi ꝓ eo qd est. ⁊ si diceretur preteritus for. fuit ali/
quod album li album nō supponeret nisi pro eo quod fuit
opz ꝙ supponat pro eo quod est vel fuit dicendo preteri
tus for. est vel fuit aliquod album. ¶ Eodem modo di/
co negatiuam conuerti. nulla virgo fuit corrupta: conner/
titur in illam nll'a corrupta virgo fuit vl'in illam nll'a prete
rita corrupta est vl'fuit virgo: hec tamen est falsa nll'a vir
go fuit corrupta: quia hoc fuit corruptuz demonstrando
vnam que fuit virgo ante mille annos ⁊ hec est vel fuit
virgo igitur. Consimiliter est dicendum in participijs de
preterito vt homo est mortuus: conuertitur in illam ali/
quod mortuuz est vel fuit homo ita ꝙ li homo stet eque
ample vtrobique. Item candela lucens est extincta

conuertitur in illam aliquod extinctum est vel fuit candela lucens. ¶ Ad secdam vz. nigrum erit plo. dico q̃ cõuertit in illam plo aliqd nigrum erit: aut in illam futurus plo est vel erit aliquod nigrum: ⁊ consilr dico in negatiuis vt nulla virgo erit corrupta conuertit in illã nlla futura virgo est vl erit corrupta que ita falsa est sicut conuersa: similr nlls senex erit puer conuertit in illam: nlls futurus puer est vel erit senex que est iterũ falsa vt alia. ¶ Item seruandus est sllis modus in participijs futuri temporis vt antexps est generandus: conuertit. n. sic aliquod generãdus ẽ vl erit antexps. a. instãs est futurũ: aliquod futurus est vl erit. a. instãs. ⁊ sic de alijs quibuscunq̃. ¶ Ad tertiaz dico q̃ talis ꝓpositio: chymera intellr: non est ꝓprie conuertibil. non. n. conuertit sic aliquod intellectũ est. erit. fuit vl põt esse chymera: q: si sic tunc in conuersione simplici staret cõuersam eẽ veram ⁊ conuertentẽ falsam vt posito q̃ chymera itelligat solum incõplexe. nec etiam sic cõuertit ab aliquo est vel est intelligibile esse chymeraz: quia tunc staret in conuersiõe simplici conuersã esse falsaz ⁊ conuertentem veraz: vt posito q̃ nlla chymera iam intelligat pz conuersam esse falsam ⁊ q̃ conuertens sit vã pz. q: aliqd põt intelligi esse chyª. Mdelius est igit dicere q̃ tal nõ est conuertibil: imo vlr nlla talis de verbo ampliatiuo añ ⁊ post tã ad posse esse q̃z non ad posse esse. sic sunt tales: chymeram significat iste terminus chyª: pro antexpo supponit antexps. ⁊ sic de alijs. vbi tamen opponẽs velit oio cõuersiones istarum dicas q̃ non possunt cõuerti nisi cõuersione indebita ⁊ irregulari. hec. n. chymera itellr conuertitur in illam ab aliquo chyª intellr vbi li chymera tenet se a parte ꝑdicati sllr chymerã significat ille termin⁹ chymera conuertit in illam ille terminus chyª chymeraz significat ⁊ tertia. s. pro antexpo supponit iste terminus antexps cõuertitur in illam li antexps pro antexpo supponit. q̃re ⁊c. Ex hijs igitur põt satis leuiter ostendi q̃ non quelibet cathegª ꝓpositio conuertibil est cõuersione que est trãspositio terminoruz. mltas. n. ꝓpositionibus cõuersiones attribui que in rei veritate conuerti nõ debent sed solum hoc fieri. ꝓpter quorundam opponentiũ clamantiuz impetuositatem qui magis verbo q̃z facto opponere nituntur.

Ostq̃z dictum est de cathegoricis propositionibus nũc de ypotheticis est sollicite tractanduz vt sophismatũ difficultates clareant vitati. ¶ In qua mã circa ipsarũ spẽs diuersi diuersimode sentiunt. quidã. n. quinq̃z spẽs ponunt ypotheticaruz quidaz sex: alij. 7. alij. 10. alij. 14. ⁊ sic vltra sed obmissis his. dico q̃ tres ⁊ nõ plures ypothetica ꝓ̃ sunt species nõ coincidentes in significãdo. vz. copulatiua: disiunctiua: ⁊ conditiõalis sub qua equalenter locat rõnalis. Mõ. n. video q̃ temporalis locat ⁊ cãlis sint ypothetice: quin ẽt alie quas formant ⁊ constituunt alie note aduerbiales ⁊ coniunctie. ⁊ sic sllitudinarie erit ypotheca: vt scripsi sicut tibi placuit. Mdichael respondet sicut eum doceo. Sllr cõparatiua vt tam bon⁹ ẽ sor. q̃z bonus est pla. sor. est magis albus q̃z plo est albus Item relatiua vt video hoiem talem qualez tu vides sor. est homo q̃ est anial. Sllr inhibitiua vt sor. circunspicit se ne sibi concludat. ¶ Item electiua vt potius est concedere te male respondere q̃z concedere maius incõueniens. Sllr subiunctiua vt ego feci q̃ bene respondisti. Sllr explectiua vt lz mouearis non curris. ⁊ sic distribuendo per alias notas posset formari nimius ypotheticaruz nũerus specificus inconueniens ⁊ vtilis paꝯ. Sanius est igr fateri q̃ iste tres superius nominate cõstituunt species ypotheticarum: alie autem quecunq̃z assignent pro cathegoricis debent substineri ipsis dando extrema ⁊ qualr fm mõm superius declaratum: q̃ztitatez vo nõ: nisi huiusmodi note ꝓpõnum petant ꝑncipiuz. Mñ hec ꝓpositio. qñ sor. currit plo disputat est tẽporalis affirmatiua: q: verbũ ꝑncipale affirmat cuius subm est illud totũ qñ sor. currit ⁊ li plo tenet se a parte ꝑdicati sed nullius q̃ztitatis est q: subz eiꝰ nec est termin⁹ cathegorẽatic⁹ nec sincathegorematic⁹ nec ipsius ꝑm⁹ terminus est potẽs q̃ztitare ꝓpositionem. Et notãter dico q: lz subm istius ꝓpositiõis homo qui est albus currit subm non sit terminus cathegorẽatic⁹ nec sincathegorematicus sed terminus pregnãs tñ ꝑncipiũ eiusdẽ subi qõ est pars eius põt q̃ztitare ꝓpõnẽ. ⁊ sic rõne ipsi⁹ redditur ꝓpositio quãta: ꝗ in tẽporali assignata nota temporis que est pars subi ⁊ ꝑm⁹ terminus ipsius nõ potest quãtitare ꝓpositionem: imo potius ipedit: sicut dictiones exclusiue exceptiue ⁊ reduplicatiue de qb⁹ actũ ẽ. ¶ Hec vero sor. currit. qñ plo currit: est quãta q: subicit li sor. sine ipedimento conferens ꝓpositioni q̃ztitatem: ꝑdicatuz vero implicitũ est li currens qñ plo currit. ¶ Eodẽ modo dicat de alijs supra dictis ꝓpositionibus: ita q̃ hec vbi sor. currit plo disputat est aliqua affirmatiua nullius quãtitatis cuius subm est li vbi sor. currit. ¶ Sllr q: tu curris tu moueris nullius q̃ztitatis est q: subm est li q: tu curris: ¶ Itez q̃z bonus est sor. tam bon⁹ est plo. Sicut sor. currit plo currit. lz tu studeas tu curris. nulla istarum est alicuius q̃ztitatis ꝓpter cãm dictam ⁊ cuslibet assignat subz vt ꝑus. Sediste bene sunt alicuius q̃ztitatis: tu curris vbi plo disputat. Sor. est ita albus sic aliqs hõ est albus: hõ ẽ taz fortis q̃z fortis est equus. ⁊ sic de alijs vt ꝑus.

Sed contradicta arguit. q: ex his sequunt iste conclusione. ¶ Prima est qñ qlibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. pz posito q̃ nulluz anial moueatur tunc ista est cathegorica ⁊ negatiua per dicta: igr vera. pz ꝓña q: suum contradictoriũ est falsum. vz. qñ quilibet homo infinite velociter currit aliquod aial mouet. cũ hoc repugnat casui. ¶ Secundo suum cõuertibile est verũ. vz. in aliquo instanti in quo qlibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet igit ipsa est vera añs pz. q: suum contradictorium est contra casuz. vz. in quolibet instãti in quo quilibet homo infinite velociter currit aliqõ anial mouet. ¶ Secda conclusio est ista dũ aliquis homo disputat nullus homo põt loqui pz supposito q̃ nullus homo disputet: tum q: est negatiua cuius subm pro nullo supponit ideo est vera. ¶ Tertia conclusio est ista dum asinus volat ipse nõ potest volare. ¶ Quarta cõclusio est ista dum homo est asinus nullũ anial est asinus. ⁊ sic de alijs q̃ oẽs ꝓbantur vt ꝑme dato q̃ sint cathegorice negatiue. ¶ Ad hoc respondet negãdo omnes istas cõclusiones tanq̃z impossibiles. vnde ex ista quãdo quilibet homo ifinite velociter currit nullum anial mouet. sequit q̃ in aliquo instãti quilibet hõ infinite velociter currit ⁊ in eodez nulluz anial mouet qõ claudit contradictionẽ. ⁊ cum dicit q̃ suũ contradictorium est falsum: nego nec illud est suum ꝗdictoriũ quando quilibet homo infinite velociter currit aliqõ aial mouetur. q: nullibi negat nota tẽporis qõ requirit sed illud est suum contradictoriũ: non quãdo quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. vnde sic istius tñ homo non currit contradictoriũ nõ est tñ homo currit: ꝓpter affirmationẽ dictiõis exclusiue vtrobiq̃z sed illõ non tñ homo currit ita etiã in ꝓposito dicat. ¶ Ad secõm negatur q̃ suum conuertibile est veruz non illud assignatum est suum cõuertibile: cum sit negatiua non ꝑgnãs ex qua non sequit positiue significatũ subi. ſz temporalis: illa lz sit mẽ negatiua. q: verbuz ꝑncipale mẽ negat: est tamẽ pregnans cum nõ sit alicuius q̃ztitatis implicite nec explicite cuius nota denominationis vim negationis non patit quo quomo⁹. ¶ Ex hoc igit põt leuit respõderi ad vnũ quesitum. vz. hec ꝓpositio sor. qui currit nõ mouet: non asserit sor. currere ergo nec ista dum sor. currit sor. nõ mouetur: negat ꝓña: ꝑmo q: ꝑma est alicui⁹ quãtitatis ⁊ nõ secda. secõ q: reponit in figura ⁊ nõ secda. ¶ Tertio quia ista sor. qui currit non mouet conuertit cũ illa que nõ asserit: sor. currẽs non mouet. Et ista quãdo sor. currit sor. nõ mouetur nõ conuertit cum ista qñ sor. currẽs nõ mouet. cum incongrua sit ⁊ in intelligibilis quare satis patz dcia. ¶ Per hoc pz responsio ad secdam conclusionem adductam qũo ipsa implicat contradictionẽ ⁊ falsum est q̃ subz pro nullo supponat. Mñ ita bene supponit pro suo significato sicut subm huius chymera nõ est. Et dato adhuc q̃

subiectum pro nullo supponeret fm q̃ logici cõmuniter loquunt adhuc nõ sequitur q̃ ipsa esset vera quia negatiua p̃gnãs est: sicut pz de ista que ē falsa tm̃ chy[a] nõ est homo que est mere negatiua sed pregnans ꝛc̃. ¶ Ad alias duas conclusiones consimiliter respondet ipsas negando ꝓpter implicationem dictam. Verũtamen bene concedo q̃ nullum animal est asinus ergo homo est asinus. nullus asinus potest volare dum asinus volat. nullũ animal movetur dum quilibet homo infinite velociter currit. posito q̃ nullum animal moueat quia omniuz contradicto[a] sunt falsa vt patet. ¶ Ex quibus pz q̃ a temporali negatiua secundi ordinis ad temporalem negatiuam p̃mi ordinis in qua nota temporis non negatur fallit argumentũ. quia nõ sequitur sor. non currit dum pla. currit ergo nondum pla. currit sor. currit. qz oppositum ꝓfitis repugnat antecedẽti. vz. dũ pla. currit sor. currit ꝛ sor. nõ currit dũ pla. currit.

Vt autem ꝛ temporalium materia magis intelligat volo declarare quid sit temporalis ꝛ quomodo probet ꝛ quid ex ipsa sequat. ¶ Dico igitur q̃ temporalis est illa que a nota tẽporis implicite vel explicite sumit denominationez vt quando sor. currit pla. monetur ꝛ econuerso. illius copulatiue quelibet pars p̃cipalis est temporalis. sed quia note tẽporis sunt diuerse diuersimode cõsignantes ideo aliter ꝓbatur temporalis denominata a li dum vel quãdo ꝛ aliter a li anteq̃: aliter a li postq̃. Nam dum ꝛ quando simultatez temporis anteq̃ ꝛ postq̃ priozitatem ꝛ posteriozitatem denotant. ¶ Temporalium quedam sunt de p̃mo ordine quedam de secundo: de p̃mo ordine sunt ille in quibus nota tẽporis implicite vel explicite propositionis petendo p̃cipium ipsius impedit quãtitatem vt quando ego disputo tu respondes. ¶ Propositiones temporales secundi ordinis sunt ille in quibus nota temporis implicite vel explicite ꝓpositionis non petendo principium ipsius non impediunt quantitatem: vt ego disputo quando tu respondes harum autem quedam sunt affirmatiue quedam negatiue ꝛ tam p̃mo q̃ secundo modo dicatur vt prius in p̃cipio huius dictum est. ¶ Negatiuarum quedam sunt in quibus negatur nota temporis quedam vero in quibus non negat. Exemplum p̃mi non quando sor. currit sor. disputat: tu nõ arguis quando respondeo. Exemplum secundi vt quando tu curris ego moneor ꝛ tu respondes quando ego arguo. ¶ Item temporalium tam affirmatiuarum q̃ negatiuarum quedam sunt alicuius quãtitatis quedam nullius. Exemplum p̃mi tu es quando ego sum: tu non es quando ego non sum: quelibet istarum est alicuius quãtitatis propter causam superius dictam. ¶ Venio igitur ad p̃cipale ꝛ dico q̃ temporalis affirmatiua vl negatiua primi vel secundi ordinis non precedente termino probabili denominata a li dum vel quando sine passione negationis ꝓbatur per vnam copulatiuam de cõsimilibus partibus: cum limitatione consignificati per temporis notam: ita q̃ hec quando sor. currit pla. currit. debet sic probari. in aliquo instanti sor. currit ꝛ in eodem pla. currit. ergo similiter de preterito in aliquo instanti tu fuisti ꝛ in eodem ego fui vel igitur ego fui quando tu fuisti. Similiter sequit negatiue vt in aliquo instanti currit sor. ꝛ in eodem non currit pla. ergo quando sor. currit pla. nõ currit. ¶ Similiter sequitur in aliquo instanti tu curres ꝛ in eodem ego nõ curram ergo quando tu curres ego non curram. Et sic de alijs non faciendo differentiã inter dũ ꝛ quãdo quo ad ꝓbationem ꝓpositionis. ¶ Hec antem tu fuisti anteq̃ ego fui vel sic anteq̃ ego fui tu fuisti sic probatur. In aliquo instanti tu fuisti postq̃ ego fui ꝛ in isto instãti non fui nec ante illud ergo tu fuisti anteq̃ ego fui. ¶ Similiter de futuro vt tu eris sacerdos anteq̃ eris episcop[o] sic ꝓbatur: in aliquo instanti tu eris sacerdos post quod tu eris episcopus ꝛ in eodem instanti non eris episcopus nec ante illud. igitur ꝛc̃. ¶ Ex isto patet q̃ ista consequentia non valz. ego disputaui ꝛ post me disputasti ergo disputaui antequã tu disputasti. quia cuz toto antecedente stat q̃ anteq̃ disputauerim tu disputasti. ¶ Per hoc potest exponi vel probari temporalis denominata a li postquã: vt postquaz tu eris ego ero. In aliquo instanti ego ero anteq̃ tu eris ꝛ in eodem instanti tu non eris nec vnquã post ita q̃ li anteq̃ ꝛ li postquaz debent distribuere pro quolibet instanti illius temporis vltra assignationem limitantis. ¶ Ex quo patet q̃ hec propositio est falsa ego fui in. a. domo postq̃ tu fuisti dato q̃ per diem ante me fueris in. a. domo ꝛ postea per aliquaz diez simul ꝛ semel exiuerimus: sed bene concedo q̃ post te fui in. a. domo ꝛ q̃ in aliquo instãti fuisti in. a. domo ꝛ post illud fuisti in. a. domo. ¶ Temporalis vero negatiua cuius nota patitur a negatione vel affirmatiua cuius nota sic se habet: non debet nisi per sua opposita probari. vz. non quando sor. currit pla. disputat nõ quando sor. currit pla. non disputat: ita q̃ ad videndum an ille sint vere vel false debẽt sua opposita sumi. ¶ Ex quo sequitur q̃ non semper negatiua probatur. per affirmatiuam sibi contradicentez: immo aliquãdo affirmatiua per negatiuam probatur. hec enim est affirmatiua non quando tu curris tu non moneris: quia due negationes cadũt super verbum p̃cipale ꝛ tamen probatur per suuz contradictorium negatiuum. vz. quando tu curris tu nõ moneris: nec est inconueniens cuz simile in exclusiuis reperiatur. hec enim non tm̃ homo nõ currit est affirmatiua ꝛ tamen per suum contradictorium negatiuum probatur.

¶ Ex his sequuntur alique conclusiones: p̃ma conclusio est ista. Ex qualibet temporali affirmatiua vel negatiua cuius negõ notaz non negat sequitur copulatiua de partib[us] consimilibus vel cum aliquali determinatione: verbi grã. sequitur quando sor. currit sor. monetur ergo sor. currit ꝛ sor. monetur. quando tu fuisti ego fui ergo tu fuisti ꝛ ego fui. dico autem cum aliquali determinatione: quia non sequitur: quando ego vigilaui ego non dormiui ergo ego vigilaui ꝛ non dormiui: sed bene sequitur igit̃ ego vigilaui ꝛ aliquando non dormiui. Similiter non sequitur. quando tu non eris ego non ero ergo tu non eris ꝛ ego nõ ero sed bene sequitur ergo aliquando tu non eris ꝛ aliquãdo ego non ero: immo ꝛ si vtraq̃ pars fuerit affirmatiua nõ valz argumentuz: quia non sequit̃ quando omnis homo disputauit omnis hõ fuit albus ergo omnis homo disputauit ꝛ omnis homo fuit albus. pono q̃ multi fuerunt homines qui nunq̃ fuerunt albi nec vnquã disputauerint ꝛ q̃ in. a. instanti fuit ita q̃ omnis homo est albus ꝛ omnis homo disputat. Isto posito patet q̃ antecedens est veruz iuxta modum probandi superius expressum ꝛ consequẽs falsum pro qualibet eius parte in casu isto ideo ꝛc̃. Sz ex illo antecedente bene sequitur ergo aliquãdo omnis homo fuit albus ꝛ aliquando omnis hõ disputauit. ꝛ sic de alijs dicit̃ suo modo. ¶ Secunda conclusio est aliqua est temporalis negatiua cuius nota non negatur ꝛ ipsius vna pars est falsa. patet de ista dum ego sum ego nõ fui cuius secunda pars est falsa. vz. ego non fui. Similiter hec ē vera quando ego dormiui ego non vigilaui: ꝛ tamen hec est falsa ego nõ vigilaui. Ex ista cor̃ sequitur q̃ aliqua est huiusmodi temporalis cuius quelibet pars est falsa sicut pz de ista: quando. a. non erit. b. non erit pono q̃. a. ꝛ. b. erũt duo instãtia intrinseca istius hore future immediate sequẽtis tunc patet q̃ in nullo instãti alterius hore erit. a. vel. b. igitur quando. a. non erit. b. non erit. Similiter patet nam hec est v̄a dũ ego nõ ero anterp̃s nõ erit ꝛ tm̃ illius quelz ps est falsa vt pz. ¶ Tertia ꝛcl̃o aliq̃ tpalis affirmatiua sine negõne negãte notã denotatã a li dum vel qm̃ est v̄a cuius vna ps est falsa. vz. qm̃ nõ dormiui ego vigilaui qm̃ nõ fuit. b. instans. a. istãs fuit: imo ꝛcedo q̃ aliq̃ hmõi tpalis affirmatiua simplr fm se ꝛ qõlz sui est v̄a cui[s] vtraq̃ ps ē falsa pz de ista qm̃ qlibz hõ disputauit quil: hõ fuit alb[us] in casu p̃oni. ¶ Quarta ꝛcl̃o aliq̃ tpalis denotata a li dum vel qm̃ affirmatiua fm se ꝛ qõlz sui est falsa c[um] vtraq̃ ps ē v̄a: pz de ista dũ. a. instãs erit. b. istãs erit: qm̃ tu eris anterp̃s erit. Ex quo sequit q̃ a copulatiua ad tpales nõ valz argumentũ: q: stat copulatiua ē verã ꝛ tpales falsaz. Sequit

etiam ꝙ aliqua temporalis sepe nominata est falsa cuius quelibet pars est vera ⁊ fuit vera pro eadem mensura ⁊ pro eodem instanti: ita ꝙ ambe simul pro eodem instanti fuerunt vere patet de ista: dum .a. fuit. b. fuit: sint igitur. a. ⁊. b. duo instantia preterita per mille annos ⁊ patet ꝙ illa est falsa ⁊ tamen ambe partes sunt vere pro eodem instanti: quia ꝑ hoc instanti pñti quelibet istaꝝ est vera. a. fuit. b. fuit ⁊ iam per totum istum annum preterituz ⁊ in quolibet instanti illius fuerunt ille vere. ¶ Consimiles cõclusiones possunt ꝓcedi de alijs notis. vz. anteq̃ ⁊ postq̃ .s. ꝙ aliqua hmõi temporalis affirmatiua ꝓm se ⁊ quodlibet sui est falsa cuius vtraq̃ pars est vera: sicut de ista tu non eris anteq̃ .a. instans erit. dato ꝙ in .a. instãti incipies esse. ¶ Et in eodẽ casu patet de ista tu incipies esse postq̃ a. erit illa. n. est falsa vt patet ⁊ quelibet pars eius est vera. ¶ Quinta conclusio aliqua talium temporalium affirmatiuarum simpliciter est impossibilis cui⁹ quelibet pars est necessaria: patet de ista quãdo sol erit in oriente sol erit in occidente que est impossibilis: q: si sol in aliquo instanti erit in oriente pro eodem non potest esse in occidente ⁊ tamen quelibet eius pars est necessaria. vz. sol erit in oriẽte sol erit in occidente. ¶ Sexta conclusio est ista ⁊ ponat ꝑ regula ꝙ sicut ex temporali ꝑmi ordinis nõ sequit temporalis secundi ordinis ita frequenter contingit econtra: ꝑma pars pz. q: non sequitur: quando quilibet homo erit grãmaticus quilibet homo erit musicus ergo quilibet hõ erit musicus. quãdo quilibz homo erit grãmaticus. pono. n. ꝙ multi erunt homines qui non erunt grãmatici nec musici sed ꝙ pro .a. instanti erit ita ꝙ quilibz homo est grammaticus ⁊ musicus. Isto posito patet veritas antecedẽtis quia in aliquo instanti quilibz homo erit grãmaticus ⁊ in eodem instanti quilibz homo erit musicus igit patz consequentia ⁊ antecedens pro qualibz parte. quia in .a. instãti quilibz homo erit grãmaticus ⁊ pro eodez quilibz homo erit musicus ꝑma pars exposite probatur. in .a. instanti aliquis homo erit grãmaticus ⁊ in .a. instanti non erit aliqs homo quin ipse erit grãmaticus igit patz cõsequentia ab exponẽtibus ad expositum. ⁊ sic patz ꝑma pars antecedentis ⁊ cõsequenter totum antecedens ꝑbandũ: ꝙ consequens sit falsuz probatur. q: sequitur quilibz homo erit musicus quãdo quilibz homo erit grãmaticus sed plato erit homo ergo plato erit musicus quãdo quilibet homo erit grãmaticus: cuius opposituz volo ponere cum casu. secunda pars conclusionis pz. quia non sequit quilibz homo morietur quãdo vnus solus homo morieꝯ ergo quãdo vnus solus homo morieꝯ quilibz homo morieꝯ: antecedens enim est veruz ⁊ consequens falsuz: ꝙ antecedẽs sit verum patz. q: aliquis homo morietur quãdo vn⁹ solus homo morieꝯ ⁊ non est vel erit aliquis homo qn ille morietur quando vnus solus homo morietur. ergo patz consequentia ab exponentibus ad expositum. ⁊ si ꝗ aliqs faceret difficultatez de christo ponatur li creatus. vz. ⁊ patet antecedens esse verum: ꝙ consequens sit falsum patz. quia sequitur quando vnus solus homo morietur quilibz homo morietur igitur in aliquo instanti vnus solus homo morietur ⁊ in eodem quilibz homo morietur consequẽs est falsum: quia quocunq̃ instanti dato aliquis homo viuet nisi vbi fieret alia ꝓpositio de nouo. ¶ Ex his igit sequitur ꝙ quilibet homo morietur quando nõ quilibz homo morietur: ⁊ ꝙ vtrumq̃ istorum contradictorioꝝ erit verũ quando alterum eorundem erit falsum. ⁊ ꝙ quilibet homo erit albus quando aliquis homo erit niger: imo quilibet homo erit albus quando non quilibet homo erit albus. ⁊ sic de alijs. ¶ Itez cõceditur ꝙ aliquid incipiet eẽ quando non erit possibile ipsum incipere esse: ⁊ ꝙ aliquid desinet esse dum ipsum non desinet esse: imo tu desines esse antequã desines esse sicut incepisti esse homo priusq̃ incepisti esse homo: ⁊ tamen precise semel incepisti esse homo ⁊ desines esse. ¶ Iste conclusiones vere sunt exponẽdo per remotionem de presenti. similiter sequitur quãdo antechristus non erit sciam antechristũ fore ⁊ tamen nũquã sciam antechristuz fore quando non erit. Postq̃ tu fuisti sciui te incepisse esse ⁊ tamen ego non scini te incepisse esse priusq̃ tu fuisti. ¶ Antequã tu eris homo sciam te fore animal ⁊ tamen nunquã sciam te fore hominez antequã tu eris animal. ⁊ sic de alijs ifinitis que sequi possunt propterea bene videatur ne ex temporali ꝑmi ordinis inferatur temporalis secundi ordinis vel ecõtra ⁊ precipue vbi notam temporis ꝓcedit terminus confusiuus q: vt pz ex dictis sepissime fallit argumentum.

De localibus dici possunt quecunq̃ de tẽporalibus dicta sunt. Ita ꝙ localis est illa que a nota loci: implicite vel explicite denominationem sumit: vt vbi ego fui tu fuisti. Localiuz quedam sunt primi ordinis quedaz secundi ordinis. Exemplum primi vt vbi tu es ego sum. Exemplum secundi vt tu es vbi ego sum. quarum prima nullius est quantitatis ⁊ secunda est singularis. Et sic etiam localium quedam sunt affirmatiua quedam negatiua. Negatiuarum quedam cum negatione note quedam sine negatione note. Exemplum primi non vbi sor. currit plato disputat. Exemplum secundi vbi sor. currit plato non moueꝯ. Dico igitur ꝙ localis affirmatiua vel negatiua ꝑmi vel secundi ordinis non ꝓcedente termino ꝑbabili nec nota negationis probatur per vnam copulatiuã de consimilibus partibus cuz limitatiõe consignificati per notam loci: ita ꝙ hec propositio vbi tu fuisti ego fui sic exponitur vel probatur: alicubi fuisti ⁊ ibi ego fui. ergo vbi tu fuisti ego fui: vbi sor. currit plato non currit: sic probatur alicubi sor. currit ⁊ ibi plato nõ currit. ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ vbi sol erit luna erit sic probatur: alicubi sol erit ⁊ ibi luna erit ⁊ consimiliter in alijs dicatur. ¶ Ex his sequitur ꝙ a locali affirmatiua vel negatiua sine impedimento note ad copulatiuam de consimilibus partibus simpliciter vel cuz aliquali determinatione est bonum argumentuz. bene sequitur: vbi sor. currit plo currit ergo sor. currit ⁊ plo currit. sed non sequitur: vbi tu non es ego non suz ergo tu nõ es ⁊ ego non sum. sed bene sequitur ergo alicubi tu non es ⁊ ibi ego non sum: etiã non sequitur vbi omnis homo disputauit omnis homo currit ergo omnis homo disputauit ⁊ omnis homo currit: sed bene sequitur ergo alicubi omnis homo disputauit ⁊ alicubi omnis homo cucurrit. ¶ Item conceditur ista conclusio aliqua localis cuius nota non impeditur est vera cuius vtraq̃ pars est falsa. patz de ista vbi tu non es sol nõ est: quia alicubi tu non es ⁊ ibi sol non est ⁊ tamen quelibet eius pars est falsa imo de pure affirmatiuis ꝓm se ⁊ quodlibz sui concedit ista conclusio. patet de ista: vbi omnis homo fuit omne animal fuit. q: alicubi omnis homo fuit: puta in arca noe vbi omne animal fuit. ⁊ sic ista est vera: ⁊ tamen quelibet eius pars est falsa: supposito ꝙ sor. nunc ꝑmo fit. ¶ Etiam conceditur ꝙ aliqua hmõi localis est falsa cuius vtraq̃ pars est vera vt vbi sol est luna est. vbi generabitur aliquis homo generabit aliquis asinus. ⁊ sic vltra. ¶ Ulterius rememorare ꝙ a locali primi ordinis ad localem secundi ordinis vel ecõtra fallit argumentum. quia non sequitur vbi sor. erit quilibet homo erit igitur quilibet homo erit vbi sor. erit: nec sequitur: quilibet homo erit vbi aliquis homo erit. ergo vbi aliquis homo erit quilibet homo erit: arguit. n. a termino stãte confuse tantum ad eundem vel consimilem stantem distributiue. ⁊ sic ego concedo ꝙ vterq̃ istorum currit vbi alter istorum sedebit: immo vterq̃ istorum disputabit vbi non vterq̃ istorum disputabit.

Contra vnum dictũ in isto ⁊ in alio capitulo argt vz. ꝙ ille sunt alicuius quantitatis: vbi tu non es ego sum: quando sor. currit plato disputat: nam illi termini vbi: quãdo: sunt termini cathegorematici ⁊ ꝑmi in ꝓpõnibus sine aliquo ipedimento igit iste ꝓpositiões sunt alicuius quãtitatis. consequentia pz cũ minori sed maior argt: vbi duo termini sunt duo gnãlissima duoꝝ ꝑdicamentoꝝ significãtia significata distincta a se ⁊ a suis filibus igit termini cathegorematici cõsequẽtia bona ⁊ antecedens

pz in pdicamentis quo ad hoc ꝙ sunt duo generalissima: ex quo statim sequit ꝙ significant res a se ⁊ a suis similib⁹ distinctas ⁊ hoc est verum q: li vbi significat respectū in loco vel motu: ⁊ li quādo significat respectum in tpe vel re tēporali. ¶ Secō arguit sic quelibet ꝓpositio sillogizabilis est alicuius quātitatis sed ille ꝓpositiōes pdicte sunt sillogizabiles igit sunt alicuius quātitatis: cōsequentia pz cum maiori ⁊ minorē ꝓbo q: bene sequit quandocūq; plo currit plato disputat sed quando sor. currit plato currit ergo quando sor. currit plato disputat. Similiter sequit vbicūq; plato est ego sum. sed vbi tu es plato est ergo vbi tu es ego sum. ⁊ sic de alijs. ¶ Tertio arguit sic quelibz ꝓpositio cui⁹ subm est terminus cōmunis deducto quocūq; alio sincathegorēate est alic⁹ quātitatis sed q̄libet predictarum ꝓpositionum est hmōi ergo. pz ꝗsequentia cū maiori discurrendo ac etiam per diffinitionez cōem. ⁊ minor pz q: ille terminus. quādo plo. est verificatur de plurib⁹. vz. ego sum quādo plo est ⁊ tu es quando plo est. ¶ Ad hec respondet cōcedendo vt pus ꝙ ille non sunt alicuius quātitatis: ⁊ nego ꝙ illi termini quādo ⁊ vbi sint cathegorematici qm̄ faciunt localez ⁊ temporalez: nec habēt significata distincta a se ⁊ a suis similibus. ⁊ cuz dicit ꝙ sunt pdicamenta ⁊ generalissima duorū pdicamentoꝝ. negatur ⁊ dicit li vbi ⁊ quādo duplr sumunt nominalr ⁊ aduerbialr quādo sumunt nominaliter sic sunt pdicamēta distincta ⁊ habent sua significata vt dictum est. ⁊ sic capit pbus in pdicamentis. Exemplū ꝙ sic sumat patz cum dicit celuz est in aliquo vbi in aliquo vbi ego sum in quo tu non es. ⁊ sic sumendo istos terminos ipsi cathegorematici sūt nō impedientes quātitatem ꝓpositionis imo potius ꝓcurātes. secūdo modo sumunt illi termini aduerbialr ⁊ sic sumendo sunt pure signa ⁊ sincathegoremata nec possunt subici nec pdicari. sed cum alio tēpus vel istans cōsignificāt: ⁊ ꝙ hec distinctio nō sit incōueniēs patz in alijs vt puta ante ⁊ post. qui etiā nominalr ⁊ aduerbialr sumi possunt: nominaliter sumunt cum dicāt respectum in tpe vel durātōe ⁊ pōt personaliter subici vel pdicari: vt dicendo ante mūdi constitutionez nō fuit ante nec post: q: non fuit dura⁹ successiua. alio modo sumunt pure sincathe⁰ vt dicendo ad̄ hoc istans fui. post hoc istās tu eris. ⁊ sic de alijs. q̄re ⁊c. ¶ Ad secōm nego maiorem nam vt videbatur in tractatu sillogismorū: condictionalis ⁊ multe alie ꝓpositiones non quāte sunt sillogizabiles verū est ꝙ nō per aliquā triū figurarum sed bene per q̄rtā in qua omnes istos sillogismos continentes ꝓpositiones nō quātas collocabaz. ¶ Ad tertium pz ex sepissime dictis in ꝓoribus ꝙ illa maior est falsa nec est diffinitio indefinite sed loco eius termini cōis oz ponere li terminus cathegorematicus vt satis pz ibi.

¶ De causali.

Causalis ꝓpositio ē illa quaz implicite vel explicite denominat nota cause: vt q: tu curris tu moueris: quaꝝ causaliuz quedā sunt pmi ordinis vt dictum est: quedā secundi vt anial est q: homo est: pma non est alicuius quantitatis sed bene secunda: subiciendo li animal: sed vbi subiectuz esset li: q: homo est: vt cōmuniter loquēdo sumitur sic non esset alicuius quātitatis sicut nec pma. ¶ Item causaliuz quedaz sunt affirmatine quedaz negatiue. Affirmatiuaruz quedaz sunt sine impedimēto negationis super notaz cause. quedam cum negōne. Exemplū pmi. vt q: tu es homo est. Exempluz secūdi non q: tu es homo non est. ¶ Negatiuarum quedaz sunt cum ipedimento note quedam sine tali ipedimento. Exempluz primi non q: homo est animal est. Exemplum secundi vt q: tu es homo tu nō es asinus. Ut videatur quid sufficit vel requirit ad veritatem causalis pono aliquas ꝛclusiones. pma est ista. ad veritatem causalis non sufficit ꝙ ꝓpositio precedens sit causa illatiua posterioris sequentis ꝓpositionis. patet quia hec causalis est falsa. quia tu es asinus tu es animal. ⁊ tamen propositio precedens est causa illatiua sequentis propositionis: quia bene sequitur. tu es asinus ergo tu es animal. ¶ Secunda conclusio est ista ad veritatem causalis non sufficit ꝙ propositio precedens sit causa illatiua sequentis ambabus existentibus veris: patet quia hec causalis est falsa: quia tu es effectus dei deus agit te. nullus enim concederet qō quia hoc agit adeo deus agit hoc. cum per prius sit deum agere hoc q̄ hoc agi adeo: sed bene conceditur: q: deus agit hoc hoc agit adeo: ⁊ sic talis est falsa ⁊ tamen quelibet pars est vera ⁊ precedens infert posteriorem quia bene sequitur tu es effectus dei: ergo deus agit hoc efficitur adeo ergo deus agit hoc. ¶ Tertia conclusio ad veritatem causalis non oportet ꝙ antecedens propositio sit causa posterioris vel ꝙ significatum antecedētis sit causa significati cōsequentis: quia hec causalis est vera. quia tu es homo tu es animal: ⁊ tamen precedens ꝓpositio non est causa sequentis vt satis patz. nec significatum antecedentis est causa significati cōsequētis: quia ⁊ te esse hominē non est causa huius quod est te esse animal: quia te esse hominem est idem ꝙ tu: ⁊ te esse animal est idez ꝙ tu: ⁊ tu non es causa tui. ergo ⁊c. ¶ Similiter ista causalis est vera quia tu es homo tu non es asinus: ⁊ tamen significatuz antecedentis non est causa significati propositionis subsequentis: quia te non esse asinum nō est aliud nec aliqua nec aliqualr nec pōt esse. ¶ Quarta conclusio ad veritatem causalis non requiritur ꝙ ꝓpositio precedens sit causa illatiua subsequentis. patet quia hec causalis est vera. quia deus est hoc instans est. ⁊ tamen ex priori propositione non sequitur subsequens quia non sequitur deus ergo hoc instans est. ¶ Similiter patz de ista que est vera: quia sol est hoc lumen est: ⁊ tamen ex priori ꝓpositione non sequitur alia. ¶ Ex hoc igitur patet ꝙ a causali ad condictionalē de consimilibus partibus non semper tenet argumentū: quia non sequitur: q: deus est tu es igitur si deus est tu es. nam antecedēs iam est verum ⁊ consequens falsum cuz sit condictionalis cui⁹ antecedens est verum ⁊ consequens contingens: nec etiam econtra semper tenet argumentū: q: non sequitur si deus est causa antechristi antechristus est ergo q: deus est causa antechristi antexpus est. antecedens est verum ⁊ consequens est falsum cū sit affirmatiua causalis cui⁹ vna pars est falsa. ¶ Quinta conclusio est ista ad veritatem causalis non datur vniuersaliter quid sufficit vel quid requiritur. patet per ea que dicta sunt in quibus consistit ꝙ causalis vel nota ipsius triplr potest teneri. vz. causaliter effectiue ⁊ cognitiue: causalr effectiue ⁊ non cognitiue ⁊ tertio causaliter cognitiue ⁊ non effectiue sed illatiue tenet: quomodo ergo primo modo causaliter effectiue ⁊ cognitiue: quādo per ipsam denotatur ꝙ significatum pme propositionis est causa significati secunde propositionis: ⁊ cum hoc ꝙ per noticiaz pme deueniimus in noticiā secunde: ⁊ si ita est causalis dicitur esse vera pmo modo: ⁊ si non est ita nō dicitur esse vera eodem modo. Exemplum quia. a. efficit. b. b. efficitur ab. a. quia deus est causa tui tu es. patet enim quia significatum prime propositionis est causa effectiua significati secunde propositionis: quia deum esse causaz tui est deus ⁊ te esse est tu ⁊ deus est causa tui. igit ⁊c. ¶ Similiter patet ꝙ per noticiaz pme propositionis deueniimus in noticiam secunde eo ꝙ deuz esse est causa tui est prius q̄ sit te esse: quare. ¶ Secundo modo non tenetur causaliter effectiue ⁊ non cognitiue quando per ipsam denotatur significatuz prime propositionis esse causaz effectiuā significati secūde absq; hoc ꝙ denotet venire in noticiam secunde per primam: ⁊ si ita est causalis est vera secundo modo: quia deus est tu es: quia sol est hoc lumen est. patet enim ꝙ significatuz prime propositionis est causa significati secunde: sed per primam propositionem non deueniimus in noticiam secunde cum antecedenter in bona consequentia se non possit habere sine noua impositione. Et hic notandum ꝙ in proposito capio efficere large pro producere ⁊ conseruare. ¶ Tertio modo tenetur nota cause causaliter cognitiue non effectiue sed illatiue ⁊ hoc qm̄ per ipsaz denotatur sequela sine efficientia significatoꝝ cum cognitione posterioris ex prima distinctius q̄ per se ipam: ⁊ si ita ē cālis est va: vt tu q: es hō tu es aial. q: tu es

homo:tu es risibilis:q: tu es anial rationale mortale tu es homo:quia tu es homo tu nõ es asinus. quia tu curris tu mouens:dato ꝙ tu curras : quia si non curreres causalis non esset vera: quia sic per noticiã prime non venirem in noticiã secunde cuꝫ ipsa ecĉt falsa : opꝫ igitur ipsam esse veram sed per noticiã ipsius debeo venire in noticiã alteri⁹ ⁊ si cuiuslibet vere causalis debet vtraq; esse vera. ¶ Ex isto ergo pꝫ quomõ aliqua causalis est vera vno mõ:que non est vera alio modo. ⁊ sic de ipsis omnibus nõ potest regula vniuersalis dari. ¶ Item sequitur ꝙ causalis sumpta ꝑmo modo infert ꝓdictionalem sed nõ econtra. sequitur enim q: deus est causa tui tu es igitur si deus est causa tui tu es:sed non ecõtra.q: dabitur antecedens verum sed non econtra sine cõsequente:similiter sequit. q: tu es homo tu es animal igit si tu es homo tu es animal sed non econtra.q: quando tu non eris erit condictionalis vera ⁊ causalis falsa. ¶ Sequitur tertio ꝙ causalis scõo modo non infert condictionalem de consimilibus terminis lꝫ ecõtra sequitur tanq; ex impossibili simplr vnde non sequitur.q: deus est tu es igitur si deus est tu es:sed bene sequitur si deus est tu es igitur q: deus est tu es. q: antecedẽs est impossibile. ¶ Quarto sequit ꝙ in causali sumpta primo vl secũdo requiritur ꝑoritas significati ꝑme ꝓpositionis sed non inferioritas aut superioritas ꝓpositionum vel terminorum ipsarum. pꝫ de istis: q: deus est causa tui tu es.q: deus est tu es. pꝫ enim ꝙ deum esse causam tui ⁊ deum esse est prius q; te esse. verum tamẽ illi termini de⁹ ⁊ tu non se habent sicut inferius ⁊ superius. ¶ Quinto sequitur ꝙ causali vera sumpta tertio modo non requiritur hmõi prioritas lꝫ possit eẽ: sed sufficit inferioritas termini ꝑme propositionis ad terminos secũde in quos argumentatio vel causalitas tendit:vt q: tu es homo tu es animal. patet enim ꝙ te esse hominem nõ est prius q; te esse animal sed econtra te esse animal est ꝑus q; te esse hominem sed iste terminus homo in ꝓpositione ꝑma est terminus inferior ad illum terminuꝫ animal in ꝓpositione secũda alias quando autem non requirit inferioritas nec superioritas sed sufficit illatiua ꝑoritas: vt q: tu es homo tu es risibilis: q: tu es animal rationale tu es homo. ⁊ sic patꝫ ꝙ iste nõ sunt causales vere:q: tu es animal tu es homo.q: animal est homo est.q: tu es risibilis tu es homo.q: tu es homo tu es animal rationale.licet enim cuiuslibet istaruꝫ causaliũ ꝑma propositio sit illatiua scõe quia tamẽ ipsa non cõtinet inferioritatem ad scõam neq; illatiuam prioritatem. ꝓpterea non sunt vere causales tertio modo nec ꝑmo vel quarto vt patet. igitur ⁊c.

Contra quedam superius dicta arguit sic.nã datis illis modis causalis vere sequitur ꝙ in ꝑmo vel scõo modo non poterit formari causalis vera cuius vna pars sit negatiua ꝓsequens est falsuꝫ ⁊ cõsequẽtia arguitur.q: data aliqua tali causali vna pars est negatiua igitur suum significatum nõ est nec potest esse igitur illud tale significatuꝫ nec est nec põt esse causa nec est nec potest esse efficiens:sed ꝙ consequens sit falsum ꝓbatur per Aristo.ꝑmo posteriorum dicentes ꝙ affirmatio est causa affirmationis ⁊ negatio negationis:sicut habere pulmonẽ est causa respirandi ita non habere pulmonem est causa nõ respirandi:si ergo negatio est causa pꝫ illud consequẽs esse falsum. ¶ Secundo arguitur ꝓbando istam esse falsam. q: homo est risibile est:q: sequitur:quia homo est risibile est sed omnis homo est animal igit quia animal est risibile est.cõsequentia tenet ab inferiori ad suuꝫ superius affirmatiue ⁊ sine aliqua distributione: ꝙ ꝓsequens sit falsum patet q: li animal nõ est terminus inferior ad li risibile:nec per noticiã istius ꝑme ꝓpositionis venitur in noticiã scõe nec significatuꝫ ipsius ꝑme est ꝑus significato scõe cuꝫ illatione ꝑme ad secundam.igitur ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic. ista causalis est falsa:animal est q: homo est: ⁊ tamẽ ambe partes sunt vere cuius ꝓpositio imediate sequens notaꝫ cause est causa illatiua alterius cum alijs cõdictionibus igitur ille tertius modus causalitatis vere non fuit sufficiẽter expressus:ꝓsequentia pꝫ cum minori volenti sigillatim discurrere sed probatur maior:ꝙ illa sit falsa:nam nullus animal est quia homo est igitur falsum est ꝙ animal est quia homo est.cõsequentia bona:q: ista sunt cõtradictoria animal est q: homo est ⁊ nullum animal est q: homo ẽ. antecedens ꝓbatur. nec hoc animal est q: homo est. nec hoc animal est q: homo est ⁊ ista sunt omnia animalia igit nullum animal est quia homo est. tenet ꝓsequentia a singularibus sufficienter annumeratis cum debito medio ad suã vniuersalem ⁊ antecedens pꝫ pro qualibꝫ singulari recurrendo ad sua contradictoria.naꝫ quocunq; animali demõstrato hec est falsa hoc animal est quia homo est cum hec condictionalis est falsa sequens ex illa causali : si homo est hoc animal est vel sic hoc animal est homo est ⁊c. ¶ Ad ꝑmum istorum dicit ꝙ loquendo de causali ꝑmi ordinis cuius nota non negat sicut hactenus locutus sum cõcedo conclusionem ⁊ ad ꝓbationem dico ad Aristot. ꝙ per affirmationem intelligit ꝓpositionem affirmatiuam ⁊ per negationem negatiuam:per causaꝫ vero intelligit cãm scietificam illatiuaꝫ ⁊ hmõi causalitas in tertio mõ reperitur. vnde satis pꝫ ꝙ ꝓpositio affirmatiua causa illatiua alterius propositionis ꝓpterea conceditur:quia tu es homo tu es animal:similiter ꝓpositio negatiua est causa illatiua alteri⁹ negatiue ꝓpterea conceditur hec causalis q: tu non es asinus tu nõ es rudibilis. ¶ Uel aliter dicit ꝙ sic itelligit philosophus:si res aliqua positiua sit causa alterius rei positiue ita si non sit res illa que esset causa alterius rei tunc non est ipsa res causata ab eadem. ⁊ sic est intelligendũ exemplum suum:si habere pulmonem sit causa respirãdi ideo si non sit ista causa que est habere pulmonem nec est illud causatum qõ est respirare. ⁊ sic patet ꝙ argumentuꝫ non procedit. ¶ Ad secundum dicitur cõcedo istam q: homo est risibile est: ⁊ ad ꝓbationem: negat consequentia: ⁊ cum dicitur ꝙ arguit ab inferiori affirmatiue sine distributione:cõcedo:sed hoc non sufficit: q: adhuc arguit cuꝫ confusione dependente a nota cause:confundit.n.confuse tm̃ terminos cõmunes se sequentes nota causalis propterea sicut cum nota illationis vel auditionis fallit argumentum ita cum nota cãe: quare ⁊c. ¶ Ad tertium dicitur ꝙ ea que sunt superius expressa de causa sunt de causali ꝑmi ordinis in qua nota negatur ⁊ nõ de causali secũdi ordinis cuius notam precedunt termini ꝑus ꝓbabiles: vbi tamẽ non precederent termini ꝑus ꝓbabiles eadem intelligeretur sententia ß ⁊ ibi:q: tunc a nota cause inciperet ꝓpositionis ꝓbatio sicut pꝫ in istis hoc risibile est q: tu es: hoc animal est q: iste homo est. ⁊ sic de alijs suo modo. ¶ Ex istis ergo patet ꝙ a causali ꝑmi ordinis ad causalem secundi ordinis compositaꝫ ex similibus ꝓpositionibus fallit argumentum. ⁊ etiaꝫ aliquando econtra:q: non sequitur vt dictuꝫ est:quia homo est animal est igitur animal est quia homo est.aliquando etiaꝫ econtra non vꝫ.quia non sequitur.tu nõ es asinus quia tu es homo ergo q: tu es homo tu non es asinus.posito ꝙ tu non sis : tunc antecedens est verum:tu non es asinus q: tu es homo:q: suum contradictorium est falsum.vꝫ.tu es asinus quia tu es homo: ⁊ consequens est falsum. q: tu es homo tu non es asinus: quia ex illa sequitur ꝙ tu es: qõ est contra casum. vnde a qualibet causali ꝑmi vel secundi ordinis affirmatiua vel negatiua sine destructione note causalis ad copulatiuam factam ex similibus partibus vꝫ argumentum. vnde bene sequitur.quia.a.efficit.b.b. efficitur ab.a.igit.a. efficit.b. ⁊.b. efficitur ab.a. ¶ Similiter quia deus est homo est igitur deus est ⁊ homo est. ¶ Item sequitur quia tu es homo tu es animal igit tu es homo ⁊ tu es aial. ¶ Etiaꝫ sequitur quia tu es homo tu non es asinus igitur tu es homo ⁊ tu non es asinus:sequitur iterum ex dictis ꝙ ab vno conuertibili ad reliquum aut ab eodem ad idem cum nota cause non vꝫ argumentum. vnde non sequitur quia homo est risibile est ⁊ omnis homo est risibilis igitur quia risibile est risibile est:nec sequitur q: animal rationale est homo est ⁊ omne animal ratiõale est homo igitur q: hõ est homo est. patet.n.ꝙ nulla istaꝫ causaliũ est vera q; cõcludit: cũ nõ sit va ꝑmo nec scõo nec tertio mõ : cũ ibi nõ sit

inferioritas nec ꝑoritas illatiue ⁊c. ¶ Item sequit ꝙ.a.⁊ b.sunt due causales ⁊ ꝑma pars.b. sequit ex ꝑma pte.a. ⁊ scꝑa ex scꝑa ⁊ tñ.b.non sequit ex.a.pz dato ꝙ.a. sit illa causalis q: de⁹ est tu es.⁊.b.illa q: de⁹ est tu non es aliud a te.⁊ tunc sequit ꝯclusio etiã in alio casu.dato ꝙ.a. sit illa q: anial rõnale est hõ est:⁊.b.ista q: risibile est risibile est: ⁊ patet.a.est verum ⁊.b. falsum vel saltim nugatorium. vnde similia in causali faciunt nugatiouez que in cõdictionali vel rõnali facerent necessitatem.

¶ Capitulum de explectiua.

Explectiua ꝓpositio ē illa que a nota sic vocata sumit denominationem vt lz mouearis nõ curris:q̃uis moueris sedes. Istax quedam est alicuius q̃titatis quedã nulli⁹. Exemplu ꝑmi lz mouearis non curris.Exemplũ secundi vt tu moueris licz nõ curras. Item explectiuarum quedam sunt affirmatiue quedaz negatiue:affirmatiuarũ quedam cum negatiõe note quedaz sine negatiõe. Exemplũ ꝑmi nõ licet tu curras tu non moueris. Exemplũ secũdi lz sedeas moueris. ¶ Negatiuarũ quedã cum negatiõe note quedaz sine. Exemplũ ꝑmi non lz tu sedeas moueris.Exemplũ secundi lz sedeas tu non moueris.¶ Item quedam sunt ꝑmi ordinis quedã secundi. Exemplũ ꝑmi lz sis asinus es homo. Exemplũ secũdi.tu es homo lz sis asinus.¶ Item explectiuarum quedaz sunt de verbo ꝑncipali indicatiuo quedam de verbo ꝑncipali subiunctiuo. Exemplũ ꝑmi lz sedeas tu moueris. Exemplu secundi q̃uis esses coloratus non esses albus.dico ergo sic de explectiua affirmatiua vel negatiua de verbo ꝑncipali indicatiuo ꝑmi vel secũdi ordinis non ꝑcedente termio ꝓbabili cuius nota patit ⁊ negatiõe ꝓbat ⁊ exponitur per vnam copulatiuaz de consimilibus partibus cũ limitatione cõsignificati per explectiõis notã. vt lz mouearis nõ curris ꝓbatur sic.tu moueris ⁊ tñ nõ curris.ergo lz mouearis nõ curris:quãuis sedeas moueris. ꝓbatur sic. tu sedes ⁊ tñ moueris ergo q̃uis sedeas moueris. Eodẽ modo dicat de preterito ⁊ futuro.sed vbi explectiua fuerit de vbo ꝑncipali subiectiuo nõ debz ꝓpositio illa mõ dicto ꝓbari:sz potius affirmatiue per terminos ꝯpositos: vt q̃uis esses ep̃us non esses sacerdos dz sic ꝓbari. ista sunt ꝯpossibilia sic significando tu es ep̃us ⁊ non es sacerdos igit quãuis esses ep̃us tu non esses sacerdos. Itez de ꝑterito quãuis fuisses in peccato mortali fuisses ꝑdestinatus sic ꝓbat.ista fuerunt ꝯpossibilia sic significando tu es in pctõ mortali ⁊ es ꝑdestinatus.igit ⁊c. ⁊ ita de futuro si aliqua reperiret ¶ Ex his ergo sequit ꝙ ab explectiua de verbo ꝑncipali verbo indicatiuo affirmatiua vel negatiua cuius nota non negat ad copulatiuã de ꝯsimilibus ꝓpõnib⁹ vz argumẽtum. vnde bene sequit quãuis sedeaz nõ moueo: igit sedeo ⁊ nõ moueo: lz omnis homo curret omnis hõ sedebit igitur omnis hõ curret ⁊ oꝯis homo sedebit. ¶ Secundo sequit ꝙ ab hmõi explectiua de vbo ꝑncipali subiunctiuo ad copulatiuã de ꝯsimilib⁹ partib⁹ nõ vz argm. q: non sequit:lz esses ep̃us tu nõ esses sacerdos igit tu es ep̃us ⁊ nõ es sacerdos.q: añs est verũ ⁊ ꝯsequẽs falsuz: nec ẽt põt ꝯcludi igit tu esses ep̃us ⁊ non esses sacerdos. cum hmõi copua sit in itelligibilis ⁊c. ¶ Sequit tertio ꝙ ab explectiua de verbo ꝑncipali subiectiuo ad explectiuaz de verbo ꝑncipali indicatiuo nõ vz argumentũ sicut nõ sequitur q̃uis esses in peccato mortali tu esses ꝑdestinatus igit q̃uis sis in peccato mortali tu es ꝑdestinatus. pz enim añs esse verum ⁊ ꝯsequẽs falsum: dato ꝙ nõ sis in peccato mortali:sed ecõtra bene vz argm vt de se pz.q̃re ⁊c.

Contra ꝑdicta argũ ⁊ ꝑmo ꝙ explectiua sit ypothetica ⁊ arguit sic copula dõ ypothetica q: in ea coniungunt due cathe^ce per notã copulationis que est nota copulatiua:sed ita bene ꝯiungunt due cathegorice per notã explectionis:argumentuz ꝓbat ꝙ talis est ypothetica. ¶ Scõo arguit ꝙ etiaz; in ista lz tu sedeas tu moueris:nota non sit pars subi ⁊ arguitur sic nunquã signum est pars subiecti dum ꝑcedit totam ꝓpositionẽ:sed ꝑcedit totam ꝓpositionẽ igit non est pars subiecti.cõsequentia tenet cuz minori ⁊ maiori pz inductiue:nam in ista quilibet homo est:li quilibz nõ est pars subiecti:in ista nullus homo currit:li nullus nõ est ꝑs subiecti. similr in ista: tñ anial est homo li tñ nõ est pars subiecti.⁊ sic de alijs. Habito ergo ꝙ li lz non sit pars subiecti sequit ꝙ illa non sit ypothetica sit pars subi q: non posset dici ꝙ vna ꝓpositio in suppositiõe personali subiceretur. idez argumentuz põt fieri de causali locali ⁊ temporali. ¶ Tertio arguit ꝙ si aliqua talis sit cathegorica ꝙ negatiua cuius nota nõ negatur nihil ponit.vz.ista:lz sis ep̃us non esses sacerdos:nã ista nihil ponit:tu non es sacerdos lz sis episcop⁹ ergo nec illa aliquid ponit:ꝯsequẽtia pz cum maiori ⁊ minori similiter:q: non conuertit cum illa de terminis trãspositis licet sis episcopus non es sacerdos. igit nec illa aliquid ponit ꝯsequentia pz cum maiori ⁊ minori similiter.q: non videt qualiter illa deberet conuerti modo cõsimili potest ꝓbari ꝙ ista nihil ponit dum tu moueris tu non curris. ⁊ sic de alijs. ¶ Ad solutiõe ꝑmi argumẽti est notãduz ꝙ termini notuz tam tẽporalium q̃ cõiunctiuorũ quedã non possunt coniungere duas ꝓpositiones de per se intelligibiles:quedam lz ꝯiungant includũt aliud sincathegorema se habẽs per moduz redditiui:quedaz aũt ⁊ cõiungunt ⁊ nihil ĩcludunt.Exemplũ ꝑmi vt de explectiõis nota.non.n.possemus ꝯgrue dicere lz sor.currit sor.non moueꝯ sed ꝯgrue dicit lz sor.currat sor.non mouetur modo pz ꝙ li sor.currat nõ est ꝓpõ de ꝑ se itelligibilis: silr nõ possum⁹ ꝯgrue dicere sor.est attẽtus ne sibi ꝯcludit:sz bñ dr ne sibi ꝯcludat.Ex^m scõi pz de nota casuali locali vl tpali.vñ lz hmõi note ꝯiungũt ꝓpõnes de per se itelligibiles: tñ includunt aliud per modũ redditiui.nam li q: icludit li tõ li vbi ibi:li qñ tunc verbi gratia.q: hõ est animal est. dz sic itelligi: q: hõ est tõ aial est. vbi fuisti ego fui. debz sic itelligi vbi fuisti ibi ego fui. ⁊ sic de tpali dicat. Ex^m tertij patz de nota copulatiõis disiunctiõis ꝯdictõalis ⁊ rõnalis. Hoe.n.note ꝯiungũt ꝓpõnes de per se itelligibiles sine icluſiõe alteri⁹ vt pz sic dicẽdo tu curris ⁊ tu moueris tu es hõ vel tu es asin⁹. ¶ Dico ergo ꝙ ad hoc ꝙ aliqua nota possit formare ꝓpõnez ypothetica requirit ꝙ sit nota ꝯiunctiõis:potens ꝯiungere duas cathegoricas de per se itelligibiles sine inclusiõe alterius sincbathegorematis.q: ergo note copulationis disiunctionis condictionis ⁊ ratiõis sic se habẽt ideo formare possunt ypothetica propositiones:q: vero nota explectionis non potest coniungere duas cathegoricas per se intelligibiles ⁊ cuz hoc concludit aliud per modum redditiui puta li tamen sic dicendo:licz tu curras tamen non moueris. Causalis autem nota lz coniungat propositiones per se intelligibiles tamẽ quia aliud includit vt dictum est ꝓpterea non debet esse ypothetica. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ condictionalis denominata a li nisi est cathegorica ⁊ non ypothetica:cũ nota nõ sit simpliciter simplex sed presupponens negationem intrinsece ⁊ extrinsece.nec etiam potest coniungere propositiones per se intelligibiles: vt sic dicendo:nisi anial currat nullus homo currit:incongrue enim diceretur nisi animal currit nullus homo currit.quare ⁊c. ¶ Ad secunduz dicitur ꝙ in explectiua temporali: locali ⁊ causali primi ordinis note sunt partes subiecti ⁊ nego ꝙ nunquã debeant esse dum precedunt totam ꝓpositionem ⁊ ad probationem dico ꝙ non est similitudo.quia verum est ꝙ signa distributiua ⁊ icludentia negationem non exigentia cõiunctionem plurium ꝓpositionum implicite vel explicite non sunt partes subiecti quando totum precedunt:alia autez signa non sic se habentia possunt in subiecto participare: sicut in ꝑdictis ⁊ in alijs:vt ita bon⁹ est sor.sicut malus est pla.tam magn⁹ ē sor.q̃z magn⁹ est pla. immo volentes ꝙ negatio transcendẽs posset infinitari diceret ꝙ non oportet si precedit ꝙ non sit pars subiecti vt sic dicendo:non homo currit terẽdo negataonem infinite. quare a fortiori in proposito.

¶ Ad tertium respondetur concedendo ꝙ illa est cathegorica negatiua aliquid ponens licz tu sis episcopus tu nõ es sacerdos.ponit.n.te ē ep̃m:sed ista tu nõ es sacerdos licet sis episcopus nihil ponit: nec conuertit cuz alia.⁊ rõ

q: li sacerdos continue ponit a parte pdicati ⁊ ex alio quia in vna negat nota explectionis ⁊ nõ in alia. ꝗre ⁊c. ¶ Dico ergo ex quo hmõi ꝓpositiones sunt nullius quãtitatis nõ expedit ꝙ conuertant sed ꝙ aliquãdo conuertant alia que etiã non sunt alicui? quãtitatis hoc ꝓtingit q: sunt affirmatiue sine multiplicatiõe cathegoricaꝝ vt pz in explectiuis ⁊ modalibus in his aũt multiplicatio cathegoricarum ꝗre pz non esse inconueniens si nõ ꝓuertunt.

Contra vnum superius dictũ arguit. vz. ꝙ cõditionalis denomiata a li nisi est cathe^ca: nã si ita est sequit ꝙ aliqua est cathegorica ꝓpositio que non põt habere ꝓtradictoriuz: consequẽs est falsum ⁊ ꝓsequẽtia ꝓbat. q: capio istam tu nõ es homo nisi sis animal: ista vera est ⁊ põt habere cõtradictoriuz tu es hõ nisi sis aial. pz incongruitas ⁊ sic nõ est cõtradictoriuz eius: neꝝ põt dici ꝙ illud sit suum ꝓtradictorium. tu es homo si non sis anial. q: ista est cõditionalis ypothetica ⁊ ista cathe^ca: ista alicuius ⁊ ista nullius q̃titatis. ¶ Secundo arguit ꝙ illa nõ est condictõalis q: dato isto sequunt alique ꝓclusiones ꝑma est ꝙ aliqua est cõditionalis vera cuius ꝓsequẽs nõ sequit ex antecedẽte. ꝓbatur nam ꝙ hec sit vera pz: tu nõ es homo nisi sis anial: q: si tu es homo tu es anial igr ⁊c. Similr tu non es homo si tu non es anial igit tu nõ es homo nisi sis animal. ꝓña tenet ab vno cõuertibili ad reliquũ ⁊ ꝙ cõsequẽs sequit ex antecedẽte pz. q: quero que ꝓpositio est antecedens illius: si dicat ꝙ li tu non es homo pz ꝙ ex ista non sequit illud cõsequens tu es anial. Si dicat ꝙ li tu es animal sit antecedẽs pz ꝙ ex ista non sequit ista negatiua tu non es homo. ¶ Secũda ꝓclusio est ista: aliq̃ condictionalis includit cõtradictionez cuius ꝓsequens sequtur ex ante eiusdem: ꝓbat supponẽdo ꝙ generalr teneat ille modus arguendi nullus homo est nisi anial est igit nullus homo est si nullus anial est: tunc capio illam cõditionalem nisi hõ currit risibile currit cõsequens seqt ex antecedente vt pz. ⁊ tñ hec condictionalis includit cõtradictionem: ꝙ ꝓbat q: sequit: nisi homo currat risibile currit igitur si non homo currit risibile currit que implicat cõtradictionez. ¶ Tertia ꝓclusio est ista. alique sunt ꝓdictionales quarũ antecedentia ꝓuertunt ⁊ ꝓña similr ⁊ vna eaꝝ est necessaria ⁊ alia mere ipossibilis: pz si homo currit anial currit ⁊ nisi homo currit anial currit. ¶ Ad hec rñdet ad ꝑmum concedendo ꝙ nõ est aliqua cõditionalis ypothetica nisi denominata a li si ⁊ ꝓcedo ꝙ hec est cathe^ca: tu nõ es homo nisi sis anial. ⁊ ad arg^m cum dicit ꝙ aliqua ẽ cathegorica que nõ potest habere ꝓtradictoriũ: nego ꝓñaz: ⁊ ꝓcedo ꝙ nullum istoꝝ assignatoꝝ est suuz ꝓtradictoriũ. vnde dico ꝙ in ista tu non es homo nisi sis anial nõ negat nota cõditionis ⁊ hoc rõe istius ꝓditionis si: que nunq̃ recipit vim negationis nisi toti ꝓpositioni ꝑponat transcẽdẽs negatio. Unde dicẽdo tu nõ curris si tu moueris: nõ negat nota cõditionis sed bene si diceret: nõ tu curris si tu moueris: ita est in ꝓposito: quapropter dico ꝙ ista est cõditionalis ꝓbabilis: tu nõ es homo nisi sis anial: sic ista nisi sis anial tu non es homo nõ obstante ꝙ vna sit quãta ⁊ non alia: q: nõ est termin? ꝑcedens ꝓbabilis impediẽs eius ꝓpõnem. pz ergo ꝙ illud assignatuz nõ potuit eẽ suũ cõtradictorium: cum nullibi negat cõtradictio sed illud ẽ suum contradictoriũ: non tu nõ es hõ nisi sis anial: q̃ falsa est. Redeundo ad ꝓpositũ arguendo vt ꝑus a ꝓdictiõali scõi ordinis ad cõditionalẽ ꝑmi nõ vz. arg^m. q: nõ sequtur: nullũ anial est nisi homo sit igit nisi homo sit nullũ animal est. ponat. n. ꝙ nullum animal sit aliqd̃ anial nisi hõ: ⁊ sequit ꝙ hec est vera nulluz animal est nisi homo sit: q: hoc animal nõ est nisi hõ sit: ⁊ hoc animal non est nisi hõ sit ⁊ ista sunt oia animalia ergo nullũ animal est nisi hõ sit. pz consequentia a singularibus sufficient enũeratis cũ debito medio ad vniuersalem mino: est casus dato ꝙ nõ demonstrent nisi homines ⁊ maior pz. q: quacunq̃ singulari data concludit ex vna tali: hoc animal nõ est demõstrãdo hominẽ si homo nõ est. ⁊ sic habeo ꝙ antecedẽs est veruz: ꝙ cõsequens sit falsum pz: eo ꝙ conuertit cum hac condictionali falsa si non homo est nullũ animal est tenendo semp li non sincathegorematice ⁊ nõ infinite. ¶ Ad secundũ arg^m respõdeo negando omnes istas cõclusiones loquendo de ꝓdictionali cuius nota negat. ⁊ dico ꝙ hmõi condictionalis denominata a li nisi: nec hz antecedens nec ꝓsequens cum sit cathegorica: loquẽdo de antecedente ⁊ cõsequẽte generali ⁊ sic cõcedo ꝙ aliqua est cõditionalis vera vel falsa habẽs partes suas expressas que nõ habet antecedẽs neqz ꝓsequẽs: vbi tñ quis vellet cõcedere ipaz esse ypothetica cõditionalez haberet cõcedere ꝑmã cõclusionez ⁊ multas alias sequẽtes sed nõ scõdaz neqz tertiã in casibus illis quia quelibet condictionalis denominata a li nisi cui? vna pars negatur habens expressas vel ambas partes est incongrua. quare ⁊c.

Eniendo igit ad meum ꝑncipale ꝓpositum. fateor vt ꝑus eẽt tres species ypothetica ⁊ non plures. vz. copulatiua disiunctiua ⁊ condictionalis sub qua equipalenter sumit rõnalis: pro declaratõe igit ipsius copulatiue a q̃ est ꝑmitus incipiendũ notãdũ est ꝙ nota copulandi sumit aliquãdo copulatiue aliquãdo copulatim: copulatiue sumit quando cathegoricas coniungit copulatim nota quãdo ꝑcise terminos vnit. Exempluz ꝑmi sor. currit ⁊ pla. mouet. Exemplũ secundi sor. ⁊ pla. currunt. ¶ Ad huc nota copulationis sumpta copulatim duplr sumitur. vz. collectiue ⁊ diuisiue: diuisiue quãdo ex ꝓpõne cuius ipsa est pars sequit copulatiua de similib? terminis: collectiue vero quãdo nõ sequit hmõi copulatiua. Exemplum ꝑmi sor. ⁊ pla. currunt ergo sort. currit ⁊ pla. currit q: ergo hec copulatiua ex terminis cõsimilibus sequit ex ista de copulato extremo ꝓpterea dicit ꝙ li ⁊ in antecedẽte tenet diuisiue. Exemplũ scõi sor. ⁊ pla. sufficiũt portare a. lapidem ergo sor. sufficit portare. a. lapidez ⁊ pla. sufficit portare. a. lapidem. pz ꝙ ꝓña nõ vz. ideo nota copulationis in antecedẽte collectiue tenet: vt aũt sciat qñ copulatio copulatim sumpta teneat diuisiue ⁊ quãdo collectiue pono regulas respiciẽtes vtrãq̃ patrez ⁊ ꝑmo diuisiõis. ¶ Sit igit hec ꝑma regula qñcũq̃ t̃min? copulat? vel ꝓnomẽ demõstratiuũ plãlis nũeri subicit respectu vbi nõ habẽtis appo^m diuisiue suppõit t̃min? ille siue illud vbũ fuerit adiectiuũ vel substãtiuũ. seqt. n. sor. ⁊ pla. sũt igr sor. est ⁊ pla. est. isti currũt igitur iste currit ⁊ iste vel ista currit ⁊ isti ambulãt comedũt vl ambulãt vel amãt igr iste ãbulat comedit ⁊ amat ⁊ iste vel ista ẽt sic facit. ¶ Ex ista re^a sequtur imediate hãc ꝓclõnẽ eẽ ipolez. a. ⁊. b. sunt ⁊ tñ nec. a. nec. b. est: ponẽdo ꝙ. b. sumat ꝓ tpe futuro ⁊. a. ꝓ ꝑterito. Ex ꝑ^a pte ꝓclõnis seqt op^m scõe. sequit 2° hãc aliã eẽ ipolez: mã ⁊ for^a ridet ⁊ tñ nec for^a ridet nec mã: q: ex ꝑ^a pte sequit op^m scõe. nec seqt sor. ridet ⁊ sor. est mã ⁊ for^a igit mã ⁊ for^a rident: sed bñ sequit igit aliquid ꝙ ẽ mã ⁊ for^a ridet. ¶ Tertio sequit hãc ꝓclõnẽ eẽ ipolem. a. ⁊. b. augent ⁊ tñ. a. diminuit ponẽdo ꝙ. a. ⁊. b. sint due medietates alic? totius: ⁊ ꝙ. b. augeat ⁊. a. diminuat: sed tñ. b. plꝰ augeat q̃z. a. diminuat. Isto posito pz ꝙ si. a. ⁊. b. augent ꝙ. a. augetur ꝙ ẽ ꝗ casuz. nec sequit. c. auget ⁊. c. est a. ⁊. b. g^o. a. ⁊. b. augent: sz bñ sequit g^o aliqd ꝙ ẽ. a. ⁊. b. auget. nõ. n. dz ꝓcludi ꝓpõ plãlis nũeri si vtraq̃ ꝑmissaꝝ fuerit singularis. ¶ Scõa re^a ẽ ista t̃min? copulat? vl ꝓnomẽ demõstratiuũ plãlis nũeri subicit respectu vbi substãtiui hñtis app^m t̃minũ plãlis nũeri simplr sine ipsius aliq̃ det̃minatione suppõit diuisiue: pz. vñ bñ seqt: sor. ⁊ pla. sunt homines igit sor. ẽ hõ ⁊ pla. ẽ hõ. isti sunt currentes igit iste est currens ⁊ iste ẽ currẽs. dico notanter respectu vbi substãtiui q: respectu vbi adiectiui nõ stat hmõi cop^o diuisiue. vñ nõ seqt. sor. ⁊ pla. sufficiũt ferr̃ lapides igit sor. sufficit ferr̃ lapidẽ: sint. n. duo lapides vn? supra aliũ quos sor. ⁊ pla. ferãt sic tñ ꝙ n^m istoꝝ sufficeret sor. portare. isto posito añs ẽ veꝝ ⁊ ꝓñs falsuz sumẽdo sufficẽ ꝓ ꝑ se sufficere sic in ꝓposito sumo. ¶ Notãdũ tñ ꝙ si ꝑdicat copulatuz de copulato aut ꝓnomẽ demõstratiuũ de copulato nõ dz inferri copulatiua simplr de ꝑdicatis simplicib? : sz dz iferri de ꝑdicatis disiunctis: q: nõ sequit sor. ⁊ pla. sunt. a. ⁊. b. igitur sor. est. a. ⁊ pla. est. b. sed bene ergo sor. est. a. vel. b.

⁊ pla. est. a. vel. b. Similiter nõ sequitur. a. ⁊. b. sunt ista igitur. a. est hoc ⁊. b. est istud: sed bene sequit igr. a. ē hoc vel istud ⁊. b. est hoc vel istud: q: volo per pmũ hoc demonstrare sor. ⁊ per fm istud ponendo qp. b. fit sor. ⁊. a. pla. ⁊ si variatur cõsequentia varietur casus. quare ⁊c.

¶ Dixi tertio notanter sine ipsius pdicati appositi aliq̃ de terminatiõe: q: nõ sequit sor. ⁊ pla. sunt dñi isti⁹ ciuitatis ergo sor. est dñs isti⁹ ciuitatis ⁊ pla. est dñs istius ciuitatis. ponat. n. qp sor. est dñs medietatis ⁊ pla. alteri⁹ medietatis: ita qp nullus eorũ sit dñs totius. ⁊ sic añs est verũ ⁊ ꝓñs est falsum. ¶ Silr nõ sequtur: ista fuerũt currẽtia per totũ a. spaciũ igit illud fuit currens per totũ. a. spa^{m} ⁊ illud fuit currens per totũ. a. spa^{m}. pono. n. qp. a. spa^{m} fuit pertrãsitum. a. b. ⁊. c. sic qp. b. pertrãsiuit vnã medietatẽ ⁊. c. aliã quo posito pz ꝓñam nõ valere. ¶ Ex hac regula sequit hanc ꝓclõnẽ esse ipossibilez. a. ⁊. b. sunt hoies ⁊ tñ nec. a. est hõ vel hoies nec. b. ē hõ vel hoies. posito qp. a. sit duo capita duorũ hoium. b. vo residuũ: nec sequtur isti sunt homines ⁊ isti sunt. a. ⁊. b. ergo. a. ⁊. b. sunt hoies: sed bene sequit igr aliqua q̃ sunt. a. ⁊. b. sunt hoies vbi ia li aliq̃ stat collectiue rõne restrictiõis relatiui. ¶ Et nota. qp lz nõ sequtur. a. ⁊. b. sunt hoies igr. a. est hõ ⁊. b. est hõ. posito qp. a. sit duo hoies ⁊. b. silr. nõ obstat qñ termin⁹ copulat⁹ stat diuisiue: lz. n. non sequit in singulari pcise nec in plali pcise tã bñ sequit in singulari vel in plali igr. a. est hõ vel hoies ⁊. b. est hõ vel hoies: ⁊ hoc ꝓtingit qñ copulant termi in differẽtes ad vnũ vel pla supposita. ¶ Sequit scõo qp ꝓclõ est ipolis. a. ⁊. b. sunt duo q̃drata ⁊ tñ n^{m} eorũ est q̃dratũ: sit vnũ q̃drangulũ cui⁹ q̃libet medietas sit vnũ quadratũ. ⁊ diuidit hoc per lõguz in duo q̃drãgula: quorũz vnũ sit. a. ⁊ reliquũ. b. isto posito pz qp hec est falsa. a. ⁊. b. sunt duo q̃drata ⁊ hec silr. a. ⁊. b. sunt iste medietates demfando q̃drata: q: nõ sequit. a. ⁊. b. sunt hoc q̃drãgulũz ⁊ hoc q̃drãgulũ ⁊ h^{o} q̃drãgulũ hoc q̃drãgulũ est iste due medietates ergo. a. ⁊. b. sunt iste due medietates: quia in añte ꝓtinue tã termin⁹ copulat⁹ q̃z termin⁹ plalis numeri stat collectiue: vt ostẽdã ẽt in sequẽtibus ⁊ in ꝓñte stat diuisiue fm illã ppõnem. ¶ Sequtur 3° ex eodẽ fũdamẽto qp hec est impolis. a. ⁊. b. sunt iter se duo eq̃lia ⁊ tñ. a. nõ est eq̃le. b. nec eõ in eodẽ casu: nec sequit vt pus. a. ⁊. b. sunt hoc q̃drãgulũ ⁊ idẽ est ista duo iter se eq̃lia. igr. a. ⁊. b. sũt duo inter se eq̃lia: tñ bñ ꝓcedo qp. a. ⁊. b. paria sunt iparia q: a. pars est pari ipar ⁊ silr. b. igit ⁊c. añs pz cum taz. a. q̃. b. sunt due medietates ⁊ tres tertie. ¶ Itez sciẽdũ qp ad ppriã ppositionẽ copulati extremi de quo loquit pñs regula sufficit capere copulatiuã de pdicatis in plali vl singulari: ita qp bñ sequit ⁊ diuisiue ꝓcludit. a. est hõ ⁊. b. est hõ igit. a. ⁊. b. sunt hoies. dato qp. a. ⁊. b. adinuicez distinguant: ẽt sequit. a. est hoies ⁊. b. est hoies igit. a. ⁊. b. sũt homies ⁊c. ¶ Tertia regula est ista termin⁹ copulat⁹ vl pnomen demfatiuz plalis numeri supponens respectu verbi adiectiui determinãtis cõpõnem verbalez diuisiue supponit: ⁊ solum respectu eiusdez hz ppositio pbari. vñ sequit bñ sor. ⁊ pla. sciunt duas ppõnes eẽ veras igr sor. scit duas ppõnes esse veras: ⁊ pla. scit duas ppõnes esse veras: sor. ⁊ pla. icipiunt scire. a. ppõnem igit sor. incipit. scire. a. ppositionem ⁊ pla. incipit scire. a. propositionem. ¶ Ex quo pz qp si aliqui duo sciũt sic esse sicut septẽ artes liberales significãt: qp qlibz istorũ scit sic esse: nec sequit iste scit sic esse sicut significãt hmõi tres ⁊ iste sic esse sicut significant q̃tuor igit isti sciũt sic esse sicut significãt. 7. artes. vñ in hmõi ppõnibus tertie regule opz semp determinatuz imobilr stare in qualz parte copulatiue: ppterea dicebat ⁊ op^{m} respectu ipsi⁹. vz. copulati vel pnois demõstratiui dz ppõ pbari: ideo bñ sequit iste scit sic eẽ sic. 7. artes liberales significãt: ⁊ iste silr sic scit esse igit isti sciunt sic eẽ sicut. 7. artes liberales significãt. dato. n. qp vn⁹ sciat sic eẽ sicut tres significãt ⁊ ali⁹ sciat sic esse sic alie q̃tuor significãt dz negari ꝓñs sicut ⁊ añs. ¶ Eadez regula itellr si fiat copulatio vel demfatio respectu pticipiorũz verborũ ꝓsilr determinãtiũ iam qñ copulatio vel demfatio stat collectiue restat ponere regulas ꝓcernẽtes. Et pma est ista quãdocũq̃ terminus copulatus vel pnomen demõstratiuũ plalis numeri supponit respectu verbi substãtiui habẽtis suppositũ vel appositũ singularis nũeri supponit talis terminus collectiue pz de istis mã ⁊ forma sunt hõ. aliqs hõ est mã ⁊ forma albũ ⁊ nigrũ sunt. a. scutũ. a. scutum est album ⁊ nigrum: ex nulla istarũz sequit copu^{a} de terminis consimilibus in singulari nz in plali q̃re sequit qualibet illarum diuisiõe pnari. ¶ Ex hac regula sequit hãc eẽ simplr procedendã: ptes sunt totũ: ⁊ nõ distinguẽdã penes cõpositionẽ ⁊ diuisionẽ: eo qp subm iuxta regulã pcise collectiue supponit respectu illi⁹ pdicati. ¶ Aliqñ tñ ex copulato stante collectiue fm hãc regulã sequit copulatiua de silibus terminis: q: bñ sequit. a. ⁊. b. sunt in. c. toto. igit. a. ē in. c. toto ⁊. b. est in. c. toto: ẽt sequit sor. ⁊ pla. sunt hõ igit sor. est homo: ⁊ plato est homo: sed hoc contingit gratia mãe vel terminorum. ¶ Scõa regula est ista termin⁹ copulatus vel pnomẽ demfatiuũ plalis numeri supponẽs respectu verbi substãtiui: hñtis suppositũ vel appositũ cũ determinatiõe casus collectiue supponit: ⁊ pbabilis ē pter terminos ppios vel ꝓsiles pz de ista: sor. ⁊ pla. sunt dñi istius ciuitatis ex qua non sequit qp sor. sit dñs vl dñi isti⁹ ciuitatis vel qp pla. ⁊c. sicut pus ostensuz est. silr nõ sequit sor. ⁊ pla. sunt amatores. a. vni⁹ ergo sort. est amator. a. ⁊ pla. silr posito qp sor. sit amator vnius medietatis ⁊ pla. alterius. ¶ Silr nõ sequit. a. ⁊. b. sunt grauior. a. c. ligno ergo. a. est grauius. c. ligno ⁊. b. silr. posito qp. c. lignuz plus põderet q̃z. a. vl. b. de per se: ⁊ qp. a. ⁊. b. sil plus ponderẽt: pz ꝓñam nõ valere: hmõi ergo ppõnes hñt pbari nõ per terminos ppios ipsarũ precise sed cum inuamento: vt sor. est dñs talis partis huius ciuitatis ⁊ pla. residui igr sor. ⁊ pla. sunt dñi istius ciuitatis. a. est grauius q̃z talis ps c. ligni ⁊. b. toto residuo est grauius ergo. a. ⁊. b. sũt grauior. a. c. ligno. ⁊ sic de alijs. ¶ Aliqñ tñ tz ꝓña gratia mãe vt sor. ⁊ pla. sunt hoies istius ciuitatis ergo sor. est homo istius ciuitatis ⁊ pla. similiter sed hoc est gratia mẽ vel terminorum. ¶ Tertia regula est ista terminus copulat⁹ vel pronomen demonstratiuuz supponẽs respectu verbi adiectiui habentis suppositum vel apposituz distinctum a tali copulato vel demonstratiuo collectiue debet supponere: sicut patet in talibus sor. ⁊ pla. sufficiunt portare lapidem. a. lapis sufficit portari ab istis: sor. ⁊ pla. vident. a. a. videtur. a sor. ⁊ pla. ex nulla istarum sequitur copulatiua. vnde non sequitur: sor. ⁊ pla. diligunt me igitur sort. diligit me ⁊ pla. diligit me posito qp vnus diligat animam ⁊ alius diligat corpus. ¶ Ex quibus sequit qp dicendo sor. ⁊ pla. sciunt. a. ⁊. b. propositiones isti sciunt septem artes liberales non supponit copulatio neq̃z demonstratio diuisiue sed collectiue: quia ex pma non sequitur qp sor. sciat. a. ⁊. b. ppositiones ⁊ qp pla. etiam sciat illas: ⁊ ex secũda nõ sequitur qp iste sciat septem artes ⁊ alius vel alia sciat similiter septem: sed hmõi ppositiones habent simul probari ex parte suppositi ⁊ appositi qp non est predicatuz. sic dicẽdo. sor. scit. a. propositionem ⁊ pla. scit. b. igitur sor. ⁊ pla. sciunt. a. ⁊. b. similiter iste scit tot artes liberales ⁊ ali⁹ vel alia scit totum residuum ⁊ ipse sunt ⁊c. igitur isti sciunt septem artes. ¶ Aliquãdo tamen vz cõsimilis modus arguendi sed hoc est gratia mãe vel terminorum sic dicendo. sor. ⁊ pla. currunt in bello mõte igitur sor. currit in bello monte. similiter pla. ¶ Etiam sequitur sor. ⁊ pla. differunt ab homine igitur sor. differt ab homine ⁊ pla. differt ab homine. ¶ Similiter sor. ⁊ pla. sunt in domo igit sor. est in domo ⁊ pla. est in domo. sed ex cõtra non sequitur: sor. est in domo ⁊ pla. est in domo igit sor. ⁊ plato sunt in domo. ¶ Sz bene sequitur ergo sor. ⁊ pla. sunt in domo vel in domibus. ¶ Dato eniz qp sor. non esset in domo in qua est pla. pme cõsequẽtie antecedẽs est verum ⁊ consequens falsum: quia li in domo stat determinate ⁊ non cõfuse tantuz: cum nota copulationis qualitercunq̃z sumat collectiue vel diuisiue non confundit confuse tantũ. Certum est eniz qp nota copulandi copulatiue sumpta non cõfundit confuse tantum igitur nec copulatim sumpta: tenet ꝓña q: nõ videtur esse maioris valoris sumpta copulatim

q̃ copulatiue. quare ꝛc. ¶ Cõsilr dico q̃ pnomẽ demõstratiuum pluralis nũeri nõ ꝓfundit cõfuse tñ. q: nõ põt hoc facere in singulari nũero igit neq̃ in plali: idem asserendũ est de termis numeralib⁹ nũeraliter sumptis q: nõ ꝓfundunt cõfuse tñ sicut duo tria q̃tuo: ꝛc. ¶ Dicẽdo. n. duo boies sunt boies tam li boies a parte subi q̃ a pte p̃dicati supponit determinate ꝛ ppõ ista est resolubilr pbabilis: ꝛ termini nũerales adnerbialr sumpti vt bis ter q̃ter faciũt suppõnem cõfusaꝛ. Dicẽdo bis comedi panẽ: supponit li panes ꝓfuse tñ: nec convertit cum ista duab⁹ vicibus comedi panem. q: iam li panes stat determinate. sed cõuertitur cum illa duab⁹ vicibus comedi panem vel panes. iõ habet ista ppositio sic pbari. bis comedi panem vna vice comedi panẽ ꝛ altera comedi panẽ iter quas non comedi panẽ ꝛ tertia vice comedi iter quas ꝛ sedam non comedi panem. igit ꝛc. ꝛ sic de alijs dicat suo modo.

Ex his sequunt quedaꝛ corᵃ pmũ est q̃ sicut nota copulãdi collectiue sumpta nõ ꝓfundit ita neq̃ diuisiue tẽta. pꝛ istud corᵐ quo ad pmã partẽ de ista. mã ꝛ forma sunt cõpositus vbi li ꝛ tenetur collectiue ꝛ li ꝓpositum stat determinate. ¶ Seda pars pꝛ de istis for. ꝛ pla. sunt boies. a. ꝛ. b. sunt currentia: certũ est q̃ vtrobi q̃ illa p̃dicata stant determinate: ꝛ tñ nota copulationis in qualꝛ istarus stat diuisiue. ¶ Sedꝛ corᵐ q̃ l ista propõne omnis hõ est aial: non stat li aial ꝓfuse tñ rõne copulationis iclũse in signo tento diuisiue: probatur: nota copulationis formalr expressa copulatiue tenta qualiter signũ ipsaꝛ icludit nõ ꝓfundit cõfuse tñ. igitur nec signũ rõe ipsius: q: si signuꝛ cõfundit confuse tñ rõne ipsius vr a fortiori q̃ ꝛ ipsa copulatio. sedum illaꝛ regulã ꝓpter q̃ vnũqdq̃ tale ꝛ illud magis pᵒ poste. Sed ꝓñs est manifestũ. q: dicẽdo iste homo est anial ꝛ iste homo est aial nõ stat li aial nꝛ aliqua istarus ꝓfuse tñ. ¶ Sedo argr sic. nota copulationis nõ est maioris virtutis iclusa in vno signo q̃ in alio: sed li nlis in quo icludit nota copulatiõis nõ cõfũdit cõfuse tñ vt pꝛ discurrendo per oia igr nec li ois rõne note copulationis. ¶ Tertio argr sic. termin⁹ hñs solã vim ꝓfundẽdi ꝓfuse tñ potius deberet terminũ sibi ꝓpinquũ ꝓfundere q̃ remotuꝛ vt pꝛ in alijs sed nota copulatiõis nõ confundit terminũ ꝓpiquũ igit nec remotũ. ꝓña pꝛ cũ maiori ꝛ minor est manifesta de eadẽ: ois homo est aial vbi li homo nõ stat cõfuse tñ: silr in ista: homo ꝛ asin⁹ currũt pꝛ q̃ li asinus stat ꝓfuse tñ. ¶ Tertiũ corᵐ istud est: sicut hec est falsa lapis portat ab vtroq̃ istoꝝ ita hec est falsa isti portãt lapidem dato q̃. a. portet ab vno ꝛ. b. a reliquo: ꝛ nihil qõ portet ab vno portetur. a reliquo ꝛ nõ. vꝛ. ista cõ sequentia: vterq̃ istoꝝ portat lapidem igit isti portãt lapidem. q: in añte supponit li lapidem confuse tñ ꝛ in ꝓñte determinate. silr sicut hec est falsa piper vendit ß ꝛ rome ita hec est falsa ß ꝛ rome vẽditur piper: nõ obstãte q̃ li ꝛ teneat collectiue: q: vtrobiq̃ supponit li piper determinate. ¶ Quartũ corᵐ est istud q̃ quelibꝛ istaꝝ est ipossibilis for. ꝛ pla. sunt homo: duo homies sunt vn⁹ hõ: q: si duo boies sunt vnus hõ igit vnus homo est duo boies ꝓña tꝛ per cõuersionẽ simplicem. ¶ Et si dr q̃ nõ debꝛ sic convertꝛ sed sic vnus duorũ hoium est hõ. ¶ Cõtra ibi nõ fit de subo p̃dicatuꝛ ꝛ ecõtra igr nõ est bona ꝓuersio: añs pꝛ q: li duo boies est subm ꝛ li vnus hõ est p̃dicatuꝛ in pma que quidẽ in seda nõ reperiunt. ¶ Sedo li duo i qualibꝛ istaruꝛ participat subo igit cõuersio nõ est bona ꝓña tenet ꝛ añs est experiẽtia. ¶ Tertio argr sic. hec õ futuro duo homies erũt vnus hõ nõ sic cõuertit vnus duoꝝ hoium erit hõ. igr nec ista de pñti ꝓña est bona ꝛ añs pbatur ponẽdo q̃ nunq̃ erũt duo homies simul sed bñ ꝓtinue successiue tũc pꝛ istam esse verã fm opionem oppositã: duo homies erũt vnus homo q: iste homo erit vn⁹ homo ꝛ iste hõ erit vnus hõ: ꝛ tñ ista est falsa in isto casu: vn⁹ duorum hoium erit homo. q: quocũq̃ dato iste nunquã erit vnus duorum hoium: cum nunq̃ erũt duo simul per casum. ¶ Et si dr q̃ casus est ipossibilis fiat argᵐ de instãti duo istantia erũt vnum istans si ꝓuertit sic vnũ istãs erit duo istãtia pꝛ ipsam esse ipossibilez: si ꝓuertit sic vnũ duorum istãtiuꝛ erit instãs iterum hec est ipossibilis cũ nunq̃ erunt duo instantia simul ꝛ ꝛc.

Ut autem p̃dicta clarius itelligant argr ꝗ regulas diuisionem cõcernẽtes copulationis. ꝛ pmo ꝓtra pmã ponẽdo q̃ in ista. a. ꝛ. b. sũt: copulatio collectiue sumat ꝛ facio istã ꝓñam. a. ꝛ. b. sunt hõ igr. a. ꝛ. b. sunt. ista ꝓña est formalis bona ꝛ de forma: ꝛ i añte copulatio tenet collectiue per dcã in pma regula sedi mẽbri igit ꝛ in ꝓñte ꝓña pꝛ q: ex copulatõe tenta collectiue nõ sequit copulatio tẽta diuisiue. ¶ Sedo argr cõtra sedam regulã in hac ppõne duo ꝛ tria sunt q̃nq̃ tenet li: ꝛ collectiue, ꝛ tñ termin⁹ copulat⁹ subicitur respectu vbi subãtiui hñtis suppositionẽ plalis nũeri sine limitatiõe igr ista regula est falsa: ꝓña tꝛ cum minori: q: li q̃nq̃ est terminis pluralis nũeri sine addito ꝛ maior est manifesta quia ista ppositio est vera ꝛ hec nõ posset esse nisi li ꝛ collectiue tenet. ¶ Tertio ꝓtra tertiam regulam argr sic. in hac ppositione for. ꝛ pla. pugnãt vt vicãt se: nõ stat copulatio diuisiue ꝛ tñ termin⁹ copulatus supponit respectu verbi adiectiui determinãtis ꝓpositionẽ verbalẽ igr ꝛc. patet ꝓña cũ minori ꝛ maior pbatur: q: nõ sequtur for. ꝛ pla. pugnãt vt vincãt se igr for. pugnat vt vincat se ꝛ pla. similr: ꝛ si sic li ꝛ nõ stat diuisiue fm dicta ꝓña pꝛ. sed pbat antecedens: ꝛ pono istum casum q̃ for. pugnet cũ pla. vt vincat pla. ꝛ nõ se ꝛ pla. pugnat cum for. vt vincat for. ꝛ non se: isto posito patꝛ q̃ ꝓñs istius ꝓñe sit idem: sed q̃ añs sit verum pbatur. q: for. ꝛ pla. pugnãt vt vincãt aliquos vl igit alios. a se vel se. sed non alios. a se vt ponit casus igit pugnãt vt vincãt se: ꝛ nõ pugnãt vt vincãt aliquẽ q: quocunq̃ dato illi nõ pugnãt vt vincant illum.

Ad hec respõdet ad pmũ ꝓcedẽdo istam ꝓñam mã ꝛ forma sunt ꝓpositus igr mã ꝛ forma sunt: ꝛ dico q̃ nõ est incõueniẽs q̃ ex ppõne collectiua sequit ppositio diuisiua dũmõ copulatio in añte se habeat vtroq̃ mõ: sed certuꝛ ẽ q̃ in hac ppõne mã ꝛ forma sunt ꝓpositum vel in ista. a. ꝛ. b. sunt hõ: copulatio nõ solum stat collectiue veruꝛ etiã diuisiue. stat enim collectiue respectu p̃dicati ꝛ totius ppõnis sed diuisiue respectu partis ipsius que est ppõ de sedo adiacẽte: ꝛ sic nihil est ꝓtra regulam. ¶ Ad sedm dr vno mõ negãdo minoreꝛ p ista particula q̃ iste termin⁹ q̃nq̃ sit termin⁹ plalis nũeri. vl nec est singularis nũeri nec plalis sed bñ equalꝛ vni termino singularis nũeri. vꝛ. illi termino numerus q̃nari⁹: quia propter pꝛ istã eẽ verã duo ꝛ tria sunt q̃nq̃ ꝛ li ꝛ stat collectiue sicut respectu istius duo ꝛ tria sunt nũerus q̃narius vt voluit pᵃ pticula sedi mẽbri ꝑncipalis diuisiõis. ¶ Alr dr a me q̃ nõ est simplr termin⁹ pluralis numeri sicut petit regula q: termino singularis nũeri equalꝛ vt dictuꝛ est. ¶ Et si argueret forte proponẽdo istaꝛ. duo ꝛ tres homines sunt q̃nq̃ boies: quõ staret copulatio an collectiue an diuisiue. si pmo mõ iterum ꝓtra regulaꝛ si diuisiue sequit illam esse falsam. Dico q̃ illa est va ꝛ q̃ li ꝛ tenet collectiue: nec est ꝗ regulã. cuꝛ respectu termini plalis numeri ponat determinatio puta li q̃nq̃ hñs limitare ad collectiue stare. ꝛ sic vr q̃ ista ppõ sit pro seda regula sedi mẽbri ꝛ nõ ꝓtra tertiã pmi mẽbri. q̃re ꝛc. ¶ Ad tertiũ rndet q̃ in ista for. ꝛ pla. pugnãt vt vicãt se: stat copulatio diuisiue: fm q̃ determinat regula: ꝛ cõcedo q̃ ex ipsa seqt q̃ for. pugnat vt vincat se: ꝛ q̃ pla. pugnat vt vincat se: ꝛ sic ista sunt falsa ita ꝛ ipm antecedẽs: ꝛ ad pbationẽ: cum dr. isti pugnãt vt vincãt ꝛ nõ pugnãt vt vincãt aliquem igit pugnant vt vincãt aliquos nego ꝓñam: eo q̃ nullus istoꝝ pugnat vt vincat aliquos. ppterea illi nõ pugnãt vt vincãt aliquos. ꝛ nõ sequit iste pugnat vt vincat aliquem ꝛ iste pugnat vt vincat aliquẽ igit isti pugnãt vt vincãt aliquẽ, supple hominẽ. ppterea nõ debet sic cõcludi sed deberet sumi in minori ꝛ iste pugnet vt vincat eundem: ꝛ si sic diceret antecedẽs repugnabit casui. ¶ Ex eodeꝛ añte ẽt nõ sequitur q̃ isti pugnãt vt vincãt aliquos: q: ex eadeꝛ statim sequit q̃ quilibꝛ eorum pugnat vt vincat aliquos q̃ ẽ cõtra casum: ad inferendũ igr istam de sensu diuiso opꝛ sumere copulatiuam cum ꝑticione appositi verbi adiectiui

sic dicendo iste pugnat vt vincat aliquos ⁊ iste pugnat vt vincat eosdem ergo isti pugnãt vt vincãt aliquos. ¶ Concedo tamẽ cũ toto hoc ꝙ sor. ⁊ pla. pugnant ꝓtra se: ⁊ pugnant pro se: que iam copulatio stat collectiue iuxta tertiã regulam ſcõi mẽbri ꝑncipalis diuisiõis. vñ bñ sequit sor. pugnat cõtra pla. ⁊ pla. ꝓtra sor. igit sor. ⁊ pla. pugnãt cõtra se: etiaꝫ sequit sor. pugnat pro se ⁊ pla. pro se igr sor. ⁊ pla. pugnant ꝑ se. ¶ Itẽ sequit ꝙ sor. ⁊ pla. pugnant cõtra aliquos. ⁊ ꝑ aliqbus: q: pugnãt ꝑ se ⁊ ꝓtra se: sed negat ꝙ sor. ⁊ pla. pugnent ꝓtra aliquẽ q: nll's est ꝓtra quẽ pugnẽt sor. ⁊ pla. ¶ Ex his sequit ꝙ si sor. pugnaret ꝓtra ciceronẽ ꝑcise ⁊ ecõtra ⁊ pla. ꝓtra tulliuꝫ ⁊ econtra. cõcedendum est ꝙ sor. ⁊ pla. pugnãt ꝗ ciceronẽ ⁊ tulliũ ⁊ ꝙ sor. pugnet ꝗ ciceronem. ⁊ pla. ꝗ tulliuꝫ: sed negat ꝙ sor. ⁊ pla. pugnãt vt vincãt ciceronem ⁊ tulliũ: q: nullus pugnat vt vincat ciceronem ⁊ tulliuꝫ per casuꝫ. ¶ Item cõcedit in eodem casu ꝙ sor. ⁊ pla. pugnãt ꝗ cice. ⁊ tullium: ⁊ tamẽ sor. ⁊ pla. pugnãt ꝑ cicerone ⁊ tullio ponẽdo cum toto casu ꝙ sor. pugnat ꝑ tullio ꝓtra cice. ⁊ pla. pugnat ꝑ cicero. ꝗ tullium ⁊c. ¶ Sequit etiã sore ꝓcedẽdus ꝙ sor. ⁊ pla. sunt ipsimet ⁊ tñ dr̃nt. a se ipsis imo sunt dr̃ntes. a seipsis: q: in ꝑma copulatio stat diuisiue. in ſcõa collectiue ꝑbat sic. sor. est differens. a pla. ⁊ eꝗ ⁊c. etiã ꝓcedit ꝙ. a. ⁊. b. ꝗ dicũt. c. ⁊. d. ⁊ tñ ꝓuertunt cuꝫ ipsis. ⁊ pono ꝙ. a. sit ista homo est ⁊. b. sit nullũ risibile est. c. ista nõ homo ẽ. ⁊. d. ista nullũ risibile ẽ. tunc pꝫ ꝙ. a. ⁊. b. ꝗ dicũt. c. d. q: a. ꝗ dicit. d. ⁊. b. ꝗ dicit. c. ⁊ q: a. cõuertit cuꝫ. d. ⁊. b. cum. c. ꝑpterea. a. ⁊. b. ꝓuertunt cũ. c. ⁊. d. ¶ Itẽ ꝓcedit ꝙ sor. ⁊ pla. sunt sil'es ⁊ equales cice. ⁊ tullio ⁊ tñ sũt dissimiles ⁊ inequales eisdem. dato ꝙ sor. ⁊ cice. sint albi ⁊ pedalis ꝗtitatis pla. ⁊ tulli? sint nigri ⁊ bipedalis ꝗtitatis. ¶ Et sic sequit ꝙ sor. ⁊ pla. diligunt se ⁊ odiunt se: dato ꝙ sor. diligat se ⁊ odiat pla. ⁊ econtra sequtur cõclusio. ¶ Ex his ergo satis pꝫ rñsio ad argm quõ sor. ⁊ pla. pugnãt contra se ⁊ pugnant ꝑ se ⁊ pugnant vt vincãt sed nõ vt vincãt aliquem nec aliquos. Opꝫ igit mutare verbũ ꝑncipale actuum in verbum ꝑncipale passiuum ⁊ residuũ fixuꝫ dimittere: ꝑpterea bñ sequitur isti pugnãt vt vicãt igitur ab istis pugnatur vt vincant.

Contra alias tres regulas argr. ⁊ ꝑmo ꝗ ꝑmam faciendo istam ꝓñam: mã ⁊ forma sunt duo igit mã ⁊ forma sunt nũerus binari?. ista ꝓña est de forma ⁊ in añte tenet li ⁊ diuisiue igit ⁊ incõsequẽte ⁊ tñ ibi subicit terminus copulatus respectu v̄bi substãtiui habentis appositum terminũ singularis nũeri igit ista regula nõ est vera ꝓña tꝫ cum qualꝫ ꝑmissaruꝫ. ¶ Scõo argr contra ſcõam regulaꝫ ista ꝓña est bona sor. ⁊ pla. sunt dñi igitur sor. ⁊ pla. sunt dñi alicui? vel aliquoꝝ: ⁊ in antecedẽte tenet copulatio diuisiue igit ⁊ in ꝓñte ꝙ est ꝗ regulam. ¶ Tertio argr ꝓtra tertiam regulã nã dato isto sequit ꝙ aliqui duo sciunt vnam copulatiuã ⁊ tñ nullus illoruꝫ scit illã: ꝑbat dato ꝙ scribat vna copulatiua ⁊ sint duo quorum vnus sciat vnam partẽ ⁊ alter aliã ita ꝙ nullus sciat ꝑpositionem socij sui: tunc pꝫ per regulaꝫ ꝙ illi sciũt illam copulatiuaꝫ q: vnus scit vnam ꝑteꝫ ⁊ ali? aliam ⁊ tamen nullus illoꝝ scit illam copulatiuã per casuꝫ. ¶ Ad ꝑmam dr̃ ꝓcedo ꝙ in ista mã ⁊ forma sunt duo copulatio stat diuisiue ⁊ in ista mã ⁊ forma sunt nũerus binari? nota copulandi stat collectiue ⁊ iste ꝑpõnes adinuicẽ ꝓuertunt ⁊ hꝰ non est icõueniens. vñ iste ꝓuertunt sort. ⁊ pla. currunt ⁊ sor. ⁊ pla. currũt ĩ aliquo loco: sor. ⁊ pla. ferũt ⁊ sor. ⁊ pla. ferunt aliqd vel aliqua: ⁊ tñ cõtinue in ꝑma copulatio stat diuisiue ⁊ ſcõa collectiue. ¶ Per hoc pꝫ rñsio ad secũdũ argm quõ non est iconueniẽs ista duo ꝓuerti ⁊ vnũ tenerit collectiue ⁊ alteꝝ diuisiue. ¶ Et si ꝓcludit ex eadeꝫ regula ꝙ aliqui sunt amici isti? ciuitatis ⁊ inimici eiusdẽ conceditur ꝓcõ. dato ꝙ sor. diligat medietateꝫ istius ciuitatis ⁊ aliam odiat ⁊ pla. se habeat eꝗ: imo ꝓcedendo ꝙ sor. ⁊ pla. sunt dñi istoruꝫ ⁊ sunt famuli eorundẽ: posito ꝙ sor. sit dñs cice. ⁊ famulus tullij ⁊ ꝙ pla. sit dñs tullij ⁊ famulus ciceronis. tũc pꝫ ꝙ sor. ⁊ pla. sunt dñi istoꝝ demõstratis cicerone ⁊ tullio: q: sor. est dñs cice. ⁊ pla. est dñs tullij. igitur ⁊c. ¶ Et eodeꝫ mõ ꝑbat ꝙ isti sunt famuli istorum: q: sor. est famulis tullij ⁊ pla. est famulus ciceronis igit ⁊c. ¶ Et sic pꝫ positas ꝙ hmõi dñi istoruꝫ sint famuli illoruꝫ ⁊ sui eoꝝ. semp demõstratis eisdem: ⁊ amici aliquorum sunt inimici ipsoꝝ: ⁊ benefactores aliquoꝝ sunt malefactores ipsoꝝ: hec oia ⁊ infinita cõsimilia v̄a sunt sequentia ex illa ſcõa regula. ¶ Ad tertium dico ꝙ illa ꝓcõ nõ sequit ꝙ aliqui sciant vnam copulatiuaꝫ quoꝝ nullus sciat illam in casu illo. vñ non sequit. vnus ipsoꝝ scit vnaꝫ partẽ illius copulat ⁊ reliqu? aliaꝫ partẽ igit illi sciunt istã copulatiuã. q: forte ista copulatiua superaddit suis cathegoricis notam copulandi. vnde bene sequit sor. videt medietatẽ lune ⁊ pla. aliã medietateꝫ igit sor. ⁊ pla. vidẽt totam lunaꝫ: q: luna nõ supaddit suis medietatibus. si ergo ista copulatiua superaddit suis cathegoricis nõ oportet talem ꝓñam valere. Verũtamẽ ego ꝓcedo illaꝫ ꝓcõdẽ dato ꝙ sit aliqua copulatiua que nõ habeat notaꝫ copulandi sic si fieret iste fil'us omnis hõ est anial tu es homo igit tu es aial pꝫ ꝙ añs est ꝑpositio copulatiua igit casus vt ꝑus. Et sequit ꝓcõ q: iam copulatiua nõ distinguit a ꝗ suis medietatibus simul sumptis: imo nõ solũ de ꝟpothetica concedit ista ꝓcõ. verũ ẽt de cathe^ca. vꝫ. ꝙ aliqui duo sciũt vnã ꝑpõnem cathe^cam ⁊ nullus illoꝝ scit illam. Scribat enim hec cathe^ca ipossibilis deus est hõ est que sit. a. ⁊ ꝓñderet sor. super illã ꝑcise deus est sciẽdo eaꝫ ⁊ pla. sup illã homo est: ita ꝙ nullus illoꝝ super totuꝫ ꝓñderet. tunc pꝫ ꝙ sor. ⁊ pla. sciunt a cathe^cam ꝑpõnez q: vnus scit vnam partem ⁊ reliquus scit aliaꝫ ꝑteꝫ. ⁊ ipsa cathe^ca nõ superaddit illis partibus ⁊ ꝙ nullus illorum sciat illam patet: ratione sue impossibilitatis.

Contra istam ꝓcõnem ꝓfusam argr sic. q: data ista sequit ꝙ aliquis scit ꝑpõnem ipossibilem: ꝑbatur ⁊ pono ꝙ sor. se habeat respectu illi? de? est anial est sicut ponit de sor. ⁊ pla. in casu. isto posito: ꝑbatur ꝙ sor. scit. a. q: scit medietateꝫ ꝑmã ⁊ scit etiã ſcõaꝫ ⁊. a. nõ superaddit illis medietatib? ergo sor. scit. a. ꝓña pꝫ vt ꝑus ⁊ tñ. a. est ipossibile ergo ꝓcõ. ¶ Rñdet negãdo ꝑmã ꝓñam: ⁊ ad casum admitto: ⁊ nego istam ꝓñaꝫ: sor. scit ꝑmã medietatẽ. a. ⁊ scit ſcõam ⁊c. igit scit. a. nego ꝓsequentiã. nec est ibi similitudo arguendi cũ ꝗ non sit copulatio nec diuisio in ꝑte superiori: ita hec. n. est descriptibilis sor. scit. a. ⁊ hec est collectiue ꝑbabilis per modũ collectiuũ sor. ⁊ pla. sciunt. a. ¶ Ex qbus sequit ꝙ ꝑpõ falsa ⁊ ipossibilis scitur. q: a. scitur. a sor. ⁊. a pla. nunqꝫ tamẽ cõcedit ꝙ aliqua ꝑpositio impossibilis sciatur ab aliquo sed si scitur ab aliquibus scitur. ¶ Item sequit ꝙ sor. ⁊ pla. sciunt. a. ꝑpositionẽ quã dubitãt. pꝫ ⁊ assigno istam ꝑpositionem que sit. a. rex est papa est. cuius ꝑma pars sciat. a sor. ⁊ ſcõa dubitet. ⁊. a. dubitet. a pla. ⁊ ſcõa sciatur ab ipso. isto posito pꝫ ꝙ sor. ⁊ pla. sciunt. a. q: sor. scit vnã medietatẽ ⁊ pla. aliam ⁊ ẽt dubitãt. a. q: sor. dubitat vnã partem ⁊ pla. residuuꝫ. nunqꝫ tamen cõcedit ꝙ aliquis sciat aliquã propositionem ⁊ dubitatur eadem pꝫ igit non esse inconueniens illud ꝙ cõmuniter dicit ꝙ aliqui sciunt aliquas ꝑpositiones quas dubitãt nesciunt vel ignorãt in casu prioꝛi. ¶ Ex ꝑdictis manifeste apparet quõ a ꝑpositione de copulato extremo tento collectiue ad alteraꝫ partẽ vel copulatiuaꝫ de terminis cõsimilibus non vꝫ argm ita ꝙ non sequit. ego differo. a te ⁊. a me ergo ego differo a me. ¶ Hec seqt sor. ⁊ pla. pertrãsierũt. a. spam ergo sor. pertransiuit. a. spam. dato ꝙ sor. pertransisset vnã medietateꝫ ⁊ pla. aliaꝫ. ¶ Ita nꝫ sequit. a. ⁊. b. vident. a sor. igr a. videt. a sor. posito ꝙ vna medietas lune sit. a. ꝗ nõ videat sor. ⁊ alia sit. b. ꝗ sor. videat. isto posito pꝫ ꝓsequẽtiã non valere. ¶ Ex quibus pꝫ ꝙ aliqõ est album ⁊ nigruꝫ album ⁊ nõ album dato vno scuto cui? vna medietas sit alba ⁊ alia nigra nunqꝫ tamẽ conceditur ꝙ aliquid sit albũ ⁊ ꝙ idem sit nigrum vel non album. ¶ Sequit ſcõo ꝑ ſcõa regula ꝙ. a ꝑpositione de copulato extremo tẽto diuisiue ad alteram partẽ vel copulatiuaꝫ de cõsilib? terminis vꝫ argumentum. vnde bene sequit sor. ⁊ pla. currũt ergo sor. currit. a. ⁊. b. vident ergo. a. videtur. a. ⁊. b. defi-

nunt scirí, a sor. ergo. a, desinit scirí a sor. ⁊ sic de alijs iuxta regularum precedentem doctrinam ⁊c.

¶ Capitulum de copulatiua.

In isto capitulo restat videndũ de nota copulandi copulatiue tenta que ꝓpositionez copulatiuam denominat. Dico ergo ꝙ ꝓpõ copulatiua est illa in qua ĩplicite vel explicite cathegoce plures ⁊ ꝑncipales cõiunguntur per notã copulandi. exm vt tu es homo ⁊ tu es nãl. Particule istiꝰ descriptionis declarant. dicit. n. ꝑmo implicite vel explicite: q: aliqua est copua que non habet noam copulatiõis sic pz de antecedẽte hꝰ cõsequẽtie omnis homo currit. tu es homo ergo tu curris. similr aliqua est copua que nõ habz noam copulandi neqz aliquã cathegocam partes eius. verbi gra. sic dicendo sor. est homo ⁊ pla. est anial ⁊ econuerso. tertia pars istius copulatiue est copulatiua significãs ꝙ pla. est anial ⁊ ꝙ sor. est homo transpõne ad ꝑmam. ⁊ pz ꝙ li ecõuerso non includit expresse notam aliquã neqz cathegocam. ¶ Dixi secõo cathece q: si nota copulandi coniungeret terminos nõ formaret copulatiuã ypothetica sz cathegoricam de copulato extremo vt visum est in ꝓxio capo. ¶ Dixi tertio plures nõ limitando ad duas vel ad tres cathecas q: ex infinitis cathegoricis potest copulatiua formari ⁊ ex duobus sic dicendo sor. currit ⁊ pla. disputat ⁊ ex trib⁹ vt ego sum homo ⁊ tu es homo ⁊ ille ẽ hõ ⁊ sic vltra in infinitũ multiplicãdo notas ⁊ cathecas. ¶ Dixi quarto ꝑncipales q: dato ꝙ hec sit disiunctiua oẽs homines sunt asini vel hoies ⁊ asini sunt asini ita ꝙ nõ fiat denominatio ab vltima nota nõ valebit ista ꝓña in ista ꝓpositione sunt due cathece cõiuncte per notaz copulandi igit ipsa est copulatiua q: tales cathece non sunt partes ꝑncipales illius sed secõarie ꝓpterea oz addere ꝑncipales. ¶ Dixi vltimo per notã copulandi q: alie note nõ possunt copulatiuas formare vt note cõdictionis ⁊ disiunctiõis. ¶ Copulatiuarum q̃dam affirmatiue q̃daz negatiue. Affirmatiua est illa cuiꝰ nota implicite vel explicite affirmat: vt tu es homo ⁊ tu es aial. Negatiua est illa in qua explicite vl implicite negat nota copulãdi: vt nõ tu es homo ⁊ tu es asinus. ¶ Ex quibus pz ꝙ aliqua est copulatiua affira cuius quelibz pars ꝑncipalis catheca est negatiua ⁊ econtra aliqua est capua negatiua cuiꝰ quelibz cathecа est affirmatiua. Exemplũ ꝑmi tu nõ es asinus ⁊ tu nõ es capra. Exẽplum secundi nõ tu es asinus ⁊ tu non est capra. ¶ Unde est sciendũ ꝙ sicut in ista cathecа nullus hõ est asinus nec signum nec copula est pars alicuiꝰ extremoꝝ ita in copulatiua negatiua nec negõ in nota copulãdi est pars alicuius cathegoricaruz: sed bñ sunt partes totius ꝓpõnis: sicut ẽt in cathecа signum ⁊ copula sunt ꝑtes totius cathece ꝓpositionis: ⁊ idez vel cõsimile assigno de alijs spẽbus ypothetricarum ita ꝙ nunq̃ note nec negatiões ꝑcedentes notas sunt partes cathegoricaꝝ sed bñ totius ypothetice.

Contra hoc ꝓbat ꝙ ypothetica nõ sit alicuiꝰ q̃titatis q: fm pbm in ꝑmo perhyer. Affirmatio est alicuiꝰ de aliquo negõ alicuius ab aliquo ⁊ Boetius ibidem dicit ꝙ affirmatiuũ ⁊ negatiuũ sunt ꝓprie passiones cathece ergo affirmatio ⁊ negatio alteri a cathegoca nõ põt attribui. ꝓña tz q: aliter non essent ꝓprie passiones cathece. ⁊ ex alio q: nulla ꝓpositio bz ꝑncipale subm vel ꝑdicatum nisi cathecа ergo nulli alteri oz conuenire affiro ⁊ negatio. ¶ Secõo sequit q: per idez ꝙ ypothetice eẽnt alicuius quãtitatis ⁊ sic ista esset vniuersalis oẽs homo currit ⁊ tu es homo ⁊ ista esset indefinita homo est anial ⁊ tu es quod nõ videt verũ cum ibi nõ assignet ꝑncipale subiectum ⁊ ꝑncipale ꝑdicatuz. ¶ Tertio argr ꝙ nulla copulatiua negatiua sit copulatiua: q: tunc sequit ista cõclo ꝙ sunt alique due copulatiue quaꝝ ꝑme partes cõuertunt ⁊ secõe similiter ⁊ tamẽ adinuicem repugnant ⁊ cõtradicũt: pz de istis tu es asinus ⁊ tu es capra nõ tu es asinus ⁊ tu es capra. ¶ Ad ꝑmuz rndetur ꝙ ypothetice sunt ita quales sicut cathegorice sed quomodo quia cathegorice sunt quales i eo ꝙ aliquid de alio positiue vel negatiue dicitur: ypothetice vero sunt quales in eo ꝙ aliquid positiue vel negatiue denominat aliud. Et per hoc pz rnsio ad argumẽtũ ⁊ ad auctoritates. dicendo ꝙ affiro ⁊ negatio duplr sumunt vno modo ꝓ eo ꝙ positiue vel negatiue de alio dr secõo modo pro eo ꝙ positiue vel negatiue aliud denominãt. ꝑmo modo affirmatio ⁊ negatio cõuenit soli cathece ⁊ sunt ꝓprie passiones ipsiꝰ ⁊ sic intelligũt pbus ⁊ boeꝰ. sz secõo modo ypothetice ꝓueniunt nec ꝗ istum modũ aliqs locutus est. ¶ Ad secõm dicit negando ꝓña: iz. n. ypothetice sint quales non tñ sunt quante: ⁊ nõ sunt vniuersales particulares idefinite vel singulares. si. n. essent quante sequit ꝙ eadem ꝓpositio esset idefinita singularis vniuersalis ⁊ particularis dato ꝙ fiat vna copulatiua ꝓposita ex q̃tuo: talibus quo posito nõ esset rõ quare ꝑs esset quanta rõne vnius illarum q̃ rõne cuiuslibet alteriꝰ. verũtñ hoc argumentum nõ cõcludit q: volens oppositũ dicere diceret ꝙ sicut cathegorica ꝓpositio denomiat huius aut istiꝰ quãtitatis rõne subi sic ⁊ ypothetica rõne ꝑme partis ꝑncipalis. quare ⁊c. ¶ Ad tertiũ cõcedo ꝓclusionem nec illud est maius inconueniens q̃ de cathegoricis. Unde alique sunt cathegorice quarum suba conuertuntur ⁊ ꝑdicata similiter ⁊ tamẽ adinuicez repugnãt ⁊ contradicũt: ita etiaz de ypotheticis dici potest: quare ⁊c.

Ad veritatem copulatiue affirmatiue requritur ⁊ sufficit vtriusqz partis veritas copulatiue significãdo iuxta ꝓpõnem suarũ cathegoricaꝝ ꝑncipaliũ. exm tu es hõ ⁊ tu es risibil: notãter dico affirmatiue: q: aliqua est copulatiua negatiua va cuiꝰ vtraqz pars est falsa pz de ista non tu curris ⁊ tu es asinꝰ. similr aliqua est copulatiua negatiua falsa significans ꝑcise iuxta ꝓpositionẽ suorum terminorũ ⁊ tñ quelibz pars est vera. pz de ista tu non es homo ⁊ tu es animal. ¶ Dico notanter significãdo iuxta ꝓpositionez ⁊c. q: stat ꝙ aliqua copua sit falsa ⁊ quelibz eius cathegorica ꝑncipalis sit va. pz ⁊ capio istam copulatiuã tu es homo ⁊ tu es anial cuius ꝑma pars significet ꝑmo te esse hoiez ⁊ secõa te eẽ animal q: ergo copulatiua distinguitur ab his cathegoricis simul sumptis q: supaddit notã cõpulandi significet ꝑmo te esse asinum ⁊ te esse capra ⁊ sequit ꝓclusio. ¶ Et etiaz aliqua copua est vera cuius quelibet cathegorica ẽ falsa pz de ista tu es asinus ⁊ tu es capra ponẽdo ꝙ partes significent adequate modo cõsueto ⁊ copulatiua significet ꝙ tu es homo ⁊ ꝙ tu es anial ⁊ sequit ꝓclusio. ¶ Ex ista regula sequitur corᵉ secõa ꝙ ad falsitatez copulatiue affirmatiue sufficit alterius partis principalis falsitas significãte copulatiua iuxta compositionem suarum cathegoricarum exẽplum tu es homo ⁊ tu curris.

Tertia regula est ista ad possibilitatez copulatiue affirmatiue regrit ⁊ sufficit ꝙ quelibz ps ꝑncipalis sit possibilis ⁊ quelz cuilibet ⁊ quibuslibz simul si plures sint q̃ due sit cõpossibilis significante copulatiua iuxta suorum terminoꝝ ꝓpositionẽ exẽpluz vt tu curris ⁊ tu sedes. dico. n. ꝑmo ꝙ quelibet pars ꝑncipalis sit possibilis. q: non si vna est ĩpossibilis vt tu es homo ⁊ tu es asinus. ¶ Dico secõo notanter ꝙ quelibz cuilibz sit cõpossibilis: q: ista copulatiua ẽ ĩpossibilis rex sedet ⁊ nullus rex sedet ⁊ tamen quelibz cathegorica eius est possibilis sed non quelibz cuilibet est cõpossibilis pz de ista: aliqs homo est omne currens sor. est currens ⁊ pla. aliꝰ a sor. est currens. si. n. cõparat ꝑma pars cum secunda ille sunt cõpossibiles si cõparat secõa cũ tertia ille sunt cõpossibiles ⁊ econtra: sed si cõparatur ꝑma cum ambabus alijs aut secõa cũ ꝑma ⁊ tertia patet illas non esse cõpossibiles. Hoc idem pz in exemplo cõi vt in istas partes. a. ꝓtinuũ est diuisum ⁊ in istas. a. ꝓtinuum est diuisum. ⁊ sic in infinitez pz istaz copulatiuam esse impossibile sicut ⁊ ista in infinitũ. a. ꝓtinꝰ est diuisuz: ⁊ tñ quelibz pars ꝑncipalis cuilibz est poss ⁊ cõpossibilis sed nõ oibus simul sumptis. quare ⁊c.

Ex ista regula sequit corᵉ quarta que est ista ad impossibilitatẽ copulatie sufficit ⁊ regrit vnã partem ꝑncipalem esse ĩpossibilem vel non quãlibz cuilibet aut quibuslibet esse cõpossibilem significãte copua iuxta compositionez suarum cathegoricarum iuxta exa iam

de propinquo expressa: ⁊ notãter dicit in ambabus significante copu^a ⁊c̃.q: stat aliquã cop^am esse possibilez ⁊ vnã partem p̃ncipalem esse ipossibilem ⁊ similr stat cop^am eẽ ipossibilem ⁊ quãlibz partez p̃ncipalez esse possibilẽ ⁊ cuilibet aut qbuslibet esse cõpossibilem ꝓ̃m qꝫ p̃us dicebatur de veritate copulatiue sed veruz est qꝫ tũc nõ significaret copulatiua illa iuxta ꝓpositionem suaruz p̃ncipaliuz cathegoricarum ⁊ tñ hoc regrit ꝓ̃m tenorẽ regule: q̃re ⁊c̃.

Quarta regula est ista ad necessitatẽ copulatiue affirmatiue requirit ⁊ sufficit cuiuslibz partis necessitas: significãte copulatiua iuxta suaruz cathegoricarum p̃ncipalium cõpositionem exemplũ vt deꝰ est ⁊ homo est anial. ¶ Ex qua regula sequit sexta qꝫ ad contingentiam copulatiue requirit ⁊ sufficit alteraz cathegoricam p̃ncipalem esse contingentem ⁊ cuilibz: ac qbuslibz alijs si plures sunt q̃z due esse cõpossibilẽ sic significãdo significante copulatiua iuxta suaruz p̃ncipaliũ cathegoricarꝫ cõpositionem vt tu sedes ⁊ tu disputas deus est ⁊ tu curris. ¶ Septima regula est ista ad hoc qꝫ copulatiua affirmatiua significans ex cõpositiõe suarum partiũ sciat requritur ⁊ sufficit qꝫ quelibz pars p̃ncipalis sciatur: sciendo copulatiuam significare ꝓ̃solum ex ꝓpositiõe suarum partiuz p̃ncipalium. Exemplũ tu es homo ⁊ tu es anial. ¶ Octaua regula est ista ad hoc qꝫ copulatiua affirmatiua significans iuxta ꝓpositionẽ suarum partiuz p̃ncipaliuz sciat esse vera requirit ⁊ sufficit qꝫ quelibz p̃ncipalis pars sciat esse ꝓpositio vera: sciendo copulatiuã nõ significare nisi ex cõpositione suarum p̃ncipaliũ partiũ. vt tu es homo ⁊ tu es risibilis. ¶ Ex quo sequit qꝫ nõ vz argumẽtũ hoc. tu scis istam copulatiuaz esse verã igit tu scis istam copulatiuaz. pono qꝫ ista copulatiua rex sedet ⁊ papa est cõuertat cuz vero ⁊ hoc bene scias isto posito. tu scis istaz copulatiuaz esse veraz ⁊ nõ scis istam: q: nullam partez scis cuz nullꝰ istarum significatũ est scituz a te. quare ⁊c̃: ¶ Nona regula est ista ad credulitatem copulatiue affirmatiue regritur qꝫ quelibz pars ꝓ̃plicite vl explicite credat credẽdo copulatiuam solum significare ex ꝓpõne suaruz p̃ncipaliũ partium vt antexp̃s erit ⁊ dies iudicij est futura. ¶ Decima regula est ista ad dubitationẽ copulatiue affirmatiue sufficit implicite vel explicite alteraz partez p̃ncipalẽ esse dubitataz credẽdo illam nulli alteri repugnare ⁊ copulatiuã ex ꝓpositione suarꝫ partium significare ⁊ nullu3 falsum sequi negãdũ a te. pz de ista rex sedet ⁊ papa dormit. Dico no tanter p̃mo alteram partẽ p̃ncipalem: q: ad hoc qꝫ copulatiua sit du^a non requirit ambas partes dubitari sicut de ista rex sedet vel deus. ¶ Dixi scõo credẽdo illã nulli alteri repugnare: q: vbi scires vel crederes illã alteri repugnare non dubitares illam. ¶ Dixi tertio ⁊ credẽdo copulatiuam ex ꝓpositiõe suarꝫ partiuz significare: q: vbi nõ crederes ipaz significare ex ꝓpositione partiũ suarum staret te dubitare quãlibet partez copulatiue sciendo vnã nõ repugnare alteri: ⁊ tñ nõ dubitares copulatiuã: sicut posito qꝫ iltius copulatiue rex sedet ⁊ papa stat: quelibz pars dubitat a te sciẽdo nullam istarũ alteri repugnare ⁊ cum hoc credendo illaz copulatiuã significare adequate te esse hoiem ⁊ te esse asinum. pz illam nõ esse dubitãdaz a te ⁊ tñ quelibz pars dubitat a te ⁊ scis nullaz illarꝫ alteri repugnare. dico de eodez ⁊ credendo ex ista copulatiua nullũ falsum sequi vel negãdũ a te: q: aliqua est copulatiua neganda a te cuius quelibet pars dubitat a te ⁊ scis nullam illarum alteri repugnare vt pz de ista oꝰ rex sedet ⁊ iste ẽ rex demõstrãdo quẽ scis stare de quo dubitas an sit rex: pz. n. qꝫ ista copulatiua est negãda a te cum ex ipsa sequatur vnũ negãdũ a te. vz. iste sedet: ⁊ tamẽ istius quelz ꝓs dubitat sciendo nullã partẽ alteri eiusdem copulatiue repugnare: volo ergo qꝫ li credendo determinat istas tres particulas nulli alteri repugnare: copulatiuã ex cõpositionem suarum partiũ significare: ⁊ ex tali nullũ falsuz sequi vel negandũ. ¶ Notãdum quare dico credẽdo ⁊ nõ sciẽdo quare aliquis dubitat vnã copulatiuã. ⁊ tamen nõ scit vnam partez alteri repugnare: sicut posito qꝫ tu crederes istam copulatiuam rex sedet ⁊ nullus rex sedet significare regem sedere ⁊ nullũ papã sedere quoꝫ qõlibet dubitares. ⁊ sic crederes ꝓ̃tes significare. ⁊ isto posito tu dubitas istam copulatiuaz: ⁊ tñ tu nõ scis vnã partez alteri non repugnare q: de facto vna pars alteri repugnat. ¶ Item aliqua copulatiua est a te dubitãda cuius quelibz pars dubitat a te ⁊ quãlibet illarꝫ scis esse alteri impertinentez: tñ non scis illam significare ꝓ̃cise ex ꝓpositiõe suoꝫ terminoꝫ pz. posito qꝫ istius aliquis hõ currit ⁊ aliquis asinus currit quãlibet partez dubites sciendo ipsas esse ipertinentes sic sunt sed credo istam copulatiuã significare regez sedere ⁊ papam dormire isto posito sequit ꝓclusio. ¶ Undecima est ista ad hoc qꝫ copulatiua affirmatiua significãs ex ꝓpositione suarum p̃ncipaliũ cathegoricarꝫ fit cõcedẽda requritur ⁊ sufficit quãlibet illaruz partiũ esse ꝓcedẽdã: vt deꝰ est ⁊ homo est anial. ¶ Ex qua sequit duodecima qꝫ ad hoc qꝫ copulatiua affirmatiua sic significãs sit neganda sufficit alteram illaruz partiũ esse negandã: vt deus est ⁊ hõ est asinus. ¶ Ex p̃dictis ergo pz qꝫ ista ꝓ̃ña nõ vz. a. ꝓpõ copulatiua est vera pol̃is scita credita vel ꝓcedenda igitur altera pars sic se hz. q: forte nõ hz aliquã cathegoricã partem eius vt p̃mitus dicebatur: ⁊ dato qꝫ haberet non vz arg^m. q: illa forte nõ significat ex ꝓpõne suarꝫ partiuz: sed bene sequit. a. ꝓpõ copulatiua affirmatiua significans ex ꝓpositione suarꝫ partiuz p̃ncipalium vera pol̃is cõcedenda vel negãda igit quelibz suaruz partiũ est hmõi. ¶ Et sequit a ꝓpõ copulatiue significans ꝓ̃cise ex ꝓpõne suarũ partium p̃ncipalium est falsa ipossibilis vel negãda igitur aliqua suaruz partiuz p̃ncipalium est hmõi. ¶ De negatiuis aũt non ex pedit regulas declarare q: vera est vel falsa possibilis ipossibilis necessaria vel cõtingẽs scita credita vl dubia cõcedenda vel negãda per ꝓparationẽ ad copulatiuam affirmatiuã ita qꝫ ꝓbatio copulatiue negatiue dependet ex probatione affirmatiue.

Post has regulas sequunt due alie disputande p̃ma est ista a copulatiua significãte iuxta ꝓpositionẽ suarum partiuz ad alterã ꝓtez est arg^m formale q: bñ sequit tu es ⁊ tu disputas igit tu disputas ⁊ sequit ẽt qꝫ tu es. Et dr̃ a copulatiua significãte iuxta cõpositionẽ. ꝓpter rõnez superius positã: q: vbi copulatiua significet ⁊ nõ ex ꝓpositiõe partiuz non opz talez ꝓ̃ñaz valere: dato. n. qꝫ ista copulatiua tu es hõ ⁊ tu es asinꝰ significaret adeq̃te te esse hoiem ⁊ te esse anial significantibus partibus mõ consucto non valeret arg^m illud tu es homo tu es asinus igitur tu es asinus quia antecedẽs esset veruz ⁊ consequens impossibile.

Contra istam regulã arguit q: non sequit nõ tu es homo ⁊ tu es asinus igit tu es asinꝰ: ⁊ ß argr̃ per regulã igit regula falsa ꝓ̃ña tz cum minori q: ꝓ̃ñs est ipossibile ⁊ añs est verũ cum suũ opp^m est falsuz vz tu es hõ ⁊ tu es asinus. ¶ Scõo argr̃ sic ista ꝓ̃ña non vz. aliquãtũ vidit sor. ⁊ tñ videt pla. igit tñ videt plato: ⁊ ß argr̃ per regulã igit regula falsa. tz ꝓ̃ña cum minori ⁊ maior argr̃. ponẽdo qꝫ sor. videat pedale ⁊ pla. similr. isto posito pz qꝫ aliquantũ videt sor. ⁊ tñ videt pla. q: pedale videt sor. ⁊ tñ videt pla. ⁊ sic. añs istius ꝓ̃ñe est verꝫ pz qꝫ ꝓ̃ñs sit falsum patz q: aliud videt a pla. igit non tñ videt pla. tz ꝓ̃ña a cã veritatis ad ꝓpositionẽ habentẽ illã cãz. ⁊ añs pz. q: sor. videt. vz vnum pedale per casum. ¶ Tertio argr̃ sic ista ꝓ̃ña nõ vz. aliqõ anial est ⁊ si tu es illud tu es asinus igit si tu es illud tu es asinus: ⁊ ß arguit per regulam igitur regula falsa. tenet cõsequẽtia cũ minori ⁊ arguit maior: istius ꝓ̃ñe antecedens est verum ⁊ ꝓsequens falsum vel in itelligibile. igit ⁊c̃. qꝫ antecedens sit verum pz. quia hoc est demonstrãdo asinuz ⁊ si tu es illud tu es asinus. ⁊ hoc est animal igit animal ẽ ⁊ si tu es illud tu es asinus. pz consequentia ab inferiori ⁊c̃. sed qꝫ ꝓsequens sit in intelligibile vel falsum ꝓbat: q: vel li illud stat relatiue vel demonstratiue si demonstratiue nõ est scõa pars copulatiue nec secum conuertibilis: si relatiue p:inatur añte ⁊ per ꝓsequẽs in intelligibilit sumit ⁊ si sumit itelligibilr hoc nõ erit nisi ipossibilr significãdo. vz. qꝫ si tu es aliquod aial tu es asinꝰ que ꝓdictiõalis ipossibilis est.

Pro solutione oium istoꝝ argumētoꝝ dico ꝙ illud allegatū non est regula nisi sic itelligatur: ꝙ a copulatiua affirmatiua significante ex cōpositione suarum partiuꝫ ad quālibꝫ suaꝝ partium similiuꝫ vel ꝓuertibiliuꝫ vꝫ arg^{m}. per hoc ꝙ dicitur affirmatiua solui ꝑ ꝑmū ar^{m}. q: ibi negatiue argr̄ Quia vo dr̄ similiū ostendit ꝙ a copulatiua ad alteram suā partem formaliter ꝓclusam non pōt valere ar^{m}. q: in tali argumēto nunq̄ ꝓcludit aliqua pars copulatiue sed bene similis illi. ¶ Per hoc aūt ꝙ dicit vel ꝓuertibilium soluit 2^{m} ⁊ 3^{m} arg^{m}. vnde in scdo argumēto cū dr̄ aliquātuꝫ videt for. ⁊ tm̄ videt pla. quō in ante sumat li tm̄ exclusiue vel noiaiter: si exclusiue ꝓcedo ꝓm̄am nego ans. ⁊ sic non sequitur pedale for. videt ⁊ pedale videt pla. igit aliquātum videt for. ⁊ tm̄ videt pla. si vero nominalr sumat li tm̄ in ante quero quō sumit in ꝓnte: an exclusiue vl nominalr: si exclusiue nō vꝫ arg^{m} nec argr̄ per regulam cū illa non sit secunda ps copulatiue nec secuꝫ ꝓuertibilis: si nominalr tūc iterum ꝓm̄a nō vꝫ. q: in intelligibilr sumit: ꝓpterea ex illa copulatiua nō dꝫ ꝓcludi illa pars scda nec sibi similis sꝫ secum ꝓuertibilis ⁊ hoc sufficit sic dicendo tm̄ quātuꝫ videt for. videt pla. ¶ Ex isto habetur rm̄sio tertij argumenti si li illud tenetur demonstratiue arg^{m} est bonū. si vero relatiue non vꝫ arg^{m} sed debet ꝓcludi vnum secū cōuertibile vꝫ. igit si tu es anial risibile tu es asinus. ⁊ sic appet quare non valent iste ꝓne aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille igit quilibet homo est ille aliqs homo currit ⁊ tu non es ille igit tu non es ille: ꝓpter cām dictaꝫ sed ex ꝑma sequtur ꝙ aliquis homo qlibet homo est: ⁊ ex scda sequit ꝙ tu aliquis hō currens nō es. ¶ Unde est notādū ꝙ copulatiuarum affirmatiuaꝝ quedā inferūt similes de ꝓpōnibus trāspositis quedaꝫ vero nō. Exemplū ꝑmi. sequit. n. for. currit ⁊ pla. disputat igitur pla. disputat ⁊ for. currit. Exemplū scdi omnis hō est aial ⁊ ecōtra. ¶ Dico ergo ꝙ a copulatiua affirmatiua que nō cōuertit cum simili de transpositis ꝓpōnibus nō ad quālibꝫ suarum partiuꝫ vel ꝓsimiliuꝫ tꝫ argumētū. similr a copulatiua affirmatiua cuius vna pars est pars assumpta in intelligibilis ad aliā partem vel cōsimilē non vꝫ argumentuꝫ ⁊ per hoc est respōsum ad omnes obiectiones.

Amplius ad ꝑncipale arguit sic. ista ꝓm̄a nō vꝫ tu non es capra neq̄ tu es asin^{s} igit tu es asinus. ⁊ ꝗ arguit per regulam igit regula falsa. pꝫ ꝓm̄a cum minori: q: ista tu non es asin^{s} neq̄ es capra est ꝓpositio ⁊ nō cathe^{ca} vt pꝫ igit ypothetica: ⁊ non cōdictionalis neq̄ disiunctiua vt videt igit copulatiua: ⁊ nō negatiua q: non negat nota copulandi igit affirmatiua cui^{s} vna pars est li tu non es asinus: sed iam ꝓbatur maior: ista ꝓm̄a non vꝫ. q: ꝓm̄s est ipossibile vt pꝫ ⁊ antecedēs est necessarium q: ꝓuertitur cum necessario. vꝫ tu nō es capra ⁊ tu non es asinus. ¶ Scdo arguit sic ista ꝓm̄a non vꝫ. a. est ⁊ tu es asinus igit tu es asin^{s}. ⁊ ꝗ arguit per regulā igr̄ ⁊c. ꝓm̄a pꝫ cum minori ⁊ maior argr̄. ponēdo ꝙ. a. sit illud cōplexum ⁊ tu es asin^{s}. et tunc pꝫ ꝙ. a. est ⁊ tu es asinus: q: ⁊ tu est asinus est. a. igitur. ans est verus ⁊ ꝓm̄s est ipossibile vt pꝫ. ¶ Tertio arguit sic. ista ꝓm̄a non vꝫ. omnis hō est anial ⁊ ecōtra igit omne anial est hō. ⁊ ꝗ argr̄ per regulam igit regula falsa. ꝓm̄a pꝫ cum minori ⁊ maior argr̄: q: istius ꝓne ans est verus ⁊ ꝓm̄s falsum: ꝙ ꝓm̄s sit falsuꝫ pꝫ. sed ꝙ ans sit verus ꝓbat sic. iste homo est anial ⁊ ecōuerso. ⁊ iste homo est anial ⁊ ecōuerso. ⁊ sic de singulis ⁊ isti sunt omnes hoīes igit omnis homo est aial ⁊ ecōtra: pꝫ a singularib^{s} sufficiēter enumeratis cum debito medio ad vl'em. Scdo sic homo est anial ⁊ ecōuerso ⁊ nō ē homo quin illud sit anial ⁊ econuerso igit omnis hō est anial ⁊ econuerso. pꝫ ꝓm̄a ab exponentibus ad expositaꝫ. Tertio arguit sic. eius ꝗdictorium est falsuꝫ vꝫ. nō omnis homo est anial ⁊ ecōuerso q: significat ꝙ aliqd ꝙ est hō non est animal ⁊ aliqō animal nō est homo.

Ad primum istorum, dr̄ negando istaꝫ cōsequentiā. tu non es capra nec tu es asinus igit tu es asinus. nec arguit a copulatiua ad alteram eius cathegoricam ꝑncipaleꝫ. q: illa copulatiua nō habet nisi vnam cathe^{cam} ꝑncipalem ⁊ caret nota copulationis: sed si ad alteram parteꝫ implicitā vellet quis arguere debꝫ istam concludere: tu non es asin^{s}: que implicite ē scda pars illius. similr hec tu nō es homo nec asin^{s} est copulatiua affirmatiua ⁊ tm̄ non hꝫ scdam cathe^{cam} ꝑncipalem sed bene partē illius: ꝓpterea non dꝫ ꝓcludi ergo tu es asinus sed bene dꝫ ꝓcludi ꝓpositio similis scde parti ꝗplicite que est ista tu non es asinus. ¶ Ex quo sequitur ꝙ hec ꝓpositio est falsa. a. ꝓpō non est vera nec cōcedenda. dato ꝙ. a. sit ista de^{s} est subordinet huic false. a. ꝓpositio non est vera ⁊ idꝫ. a. nō est ꝓcedendū: ⁊ si dr̄ ꝙ suum cōtradictorium nō est falsuꝫ. vꝫ. a ꝓpositio est va ⁊ nō concedenda. dico ꝙ illud nō est suum ꝗdictoriū cū sit cathe^{ca} de copulato extremo ⁊ altera sit copulatiua sꝫ ꝗdictoriū illi^{s} dꝫ dari per negationē ꝓpositam toti. quare ⁊c. ¶ Ad 2^{m} dupli'r rm̄deri pōt. ꝑmo ꝓcedendo istam ꝓm̄am. a. est ⁊ tu es asinus igit tu es asinus: sed dicēdo ans esse ipossibile. ⁊ iterum negādo istam ꝓm̄am. a. est hoc ꝓplexuꝫ ⁊ tu es asinus igitur. a. est ⁊ tu es asinus q: in ante stat li ⁊ mālīter ⁊ in ꝓnte cōsignificatiue. ¶ Sꝫ hec rm̄sio statim tolleret suppositionē mālem istius deus est deus est. dicēdo ꝙ li de^{s} est non pōt mālīter supponere nisi cum determinatiōe signi mālitatis. ⁊ sic multe ꝓclusiones cōiter concesse deberent negari. ¶ Propterea aliter rm̄detur petendo in ꝓm̄a ista quō stat li ⁊ in ante: an sincathe^{ce} vel mālīter si materialiter: ꝓm̄a non vꝫ. nec arguit a copulatiua ad alterā partem cuꝫ ans sit tunc vna cathe^{ca} de extremis materialiter sumptis: si li ⁊ tenetur sincathegorematice sic ꝓcedit ꝓm̄a ⁊ negatur ans: ⁊ ad ꝓbationē negatur ista ꝓm̄a. a. est illud cōplexum ⁊c. igitur. a. est ⁊ tu es asinus ꝓpter cām superius dictam. tenendo igit notaꝫ copulandi aliquādo mālīter vt dictuꝫ est. concedit hec ꝓpositio. a. est necessariū ⁊ tu es asinus. dato ꝙ. a. sit ista deus est ⁊ tu es asinus. sequtur enim. a. est deus ē ⁊ tu es asinus ⁊ deus est est aliqō necessariuꝫ igit. a. est necessariū ⁊ tu es asinus. ¶ Ad tertium respondet ꝓcedēdo istā ꝓm̄am omnis homo est aial ⁊ econuerso igit omne aial est homo: nego ans: ⁊ ad primam ꝓbationeꝫ eius: nego ꝓm̄am: nec arguit a singularibus ad vl'em. cuꝫ ipm̄ ꝓm̄s sit vna copulatiua nulli^{s} quātitatis subordinata huic mentali omnis hō est animal ⁊ oē animal est homo. ¶ Ad scdam ꝓbationē cōsimilr rm̄deri pōt negando illam: nec arguit ab exponentibus ad expositam cum ꝓm̄s non sit ꝓpositio exponibilis: q: ypothetica copulatiua. verum tm̄ ego nego istam minoreꝫ nihil est homo qn illud sit aial ⁊ econuerso: q: scda pars significat ꝙ nullum est anial qn illud sit homo quod est falsuꝫ. ¶ Ad tertiam confirmationē ꝓcedo ꝙ illud est suum ꝗdictoriuꝫ ⁊ est verum: nō omnis hō est anial ⁊ ecōuerso. q: significat ꝙ non est ita ꝙ omnis homo est anial ⁊ econuerso: ⁊ ex ipso nō sequit ꝙ aliquid ꝙ est homo non sit aial ⁊ ecōuerso. q: ꝑma copulatiua est negatiua ⁊ scda affirmatiua. Et si dr̄ ꝙ negō ꝓposita facit equipollere suo contradictorio verum est in ꝓpositionibus quātis cathegoricis vbi negatio non negaret nisi cathe^{cam} illam sed modo in ꝓposito li non negat totum sequens sicut etiā in ista nō aliquid est ⁊ tu es asinus. ¶ Ex his sequit ꝙ ꝗmediatuꝫ ⁊ formale ꝗdictorium copulatiue affirmatiue est copulatiua negatiua ⁊ non disiunctiua facta de partibus ꝗdictoriis copulatiue: q: sanius est dicere ꝙ affirmatio ꝗdicit negatiōi q̄ ꝙ affirmatio ꝗdicit affirmationi: saltim ꝗmediate ⁊ formalīter mō pꝫ ꝙ iste sunt affirmatiue. aliquid est ⁊ tu es asin^{s} nihil est vel tu non es asinus. igitur nō ita ꝓprie debet cōtradicere sicut iste aliquid est ⁊ tu non es asin^{s} nō aliquid est ⁊ tu non es asinus. pꝫ. n. ꝙ iste due cathe^{ce} adinuicem conuertuntur. hō est risibile est: ⁊ tm̄ hec hō ē immediate ⁊ formalr ꝗdictoriat illi: nō hō est ⁊ nō isti: risibile: est ita in ꝓposito iste due adinuicē ꝓuertunt: nō aliqd est ⁊ tu es asin^{s} nihil est vel tu nō es asin^{s} ⁊ ꝑma immediate ⁊ formalr opponit copulatiue affirmatiue ⁊ nō scda.

Ex predictis sequunt alique ꝓclusiōes. primā est ista: aliqua ꝓpositio est

necessaria simpliciter que fiet impossibilis simpliciter sine noua impōne sui aut sui significati: pz de secūda parte istī copulatiue homo ē animal ⁊ ecōuerso. supposito q̄ p̄me parti crastina die addēt signum vniuersale: ipsa.n. hodie significat p̄mo anial esse hominē ⁊ hoc est necessarium sed cras significabit omne animal esse hoiem ⁊ hoc est impossibile. vnde lz p̄me parti istius copulatiue addat signū vniuersale non tñ fit impositio de nouo in scōa parte istius copulatiue vel in suo significato sicut nec in prima: sed q: ipsa dependens est relinquit p̄mū adequatum significatum ⁊ aliud acquirit. ¶ Secūda conclusio aliqua ꝓpositio est impossibilis simpliciter que fiet necessaria simplr sine noua ī pōne sui aut sui significati pz sic dicendo vel scribendo oīs homo est animal ⁊ ecōuerso dato q̄ cras corrumpatur signum vniuersale. hec.n. significat omne animal esse hominem q̄ est impossibile ⁊ crastina die significabit animal eē hominem q̄ est necessariū. ¶ Tertia conclusio est ista. aliquae due ꝓpositiones sunt vere ⁊ possibiles ⁊ tamen non possunt simul stare nec cōpossibiles sunt: pz de ista: omnis homo est animal ⁊ de scōa parte illius copulatiue homo est animal ⁊ ecōuerso. q: ex ipsis non pōt fieri copulatiua possibilis: stati.n. illa scōa pars copulatiue adiuncta illi vniuersali mutaret significatū: ⁊ non est dicendum q̄ illa tunc non esset eadem ꝓpositio: q: fiat argm descripto ⁊ patz q̄ eadem ꝓpositio semp manet q: eadem scripta: sed si aliq̄ variatio fit ex parte significati illa est precise in signo vli. ¶ Quarta conclusio aliquarum ꝓpositionū significata stāt simul ⁊ sunt cōpossibilia tamē ille non stant simul neq̄ sūt cōpossibiles ad illū intellectum q̄ ex eis non pōt fieri copulatiua possibilis: pz ista ꝓclusio in casu pōni. ¶ Quinta conclusio est ista. aliquae due ꝓpōnes simplr conuertunt ⁊ tamen crastina die vna est vera ⁊ necessaria ⁊ reliqua falsa ⁊ impossibilis: sine noua impōne ipsarum. pz hec cōclusio ⁊ assumo istam copulatiuam homo est anial ⁊ ecōuerso. pz q̄ p̄ma pars ⁊ scōa adinuicem ꝓuertunt: ⁊ rōne significati ⁊ rōne subordinatiōis ⁊ tamē crastina die p̄ma pars est vera ⁊ necessaria ⁊ scōa falsa ⁊ ipossibilis. dato q̄ ipsi p̄me parti addēt signum vle affirmatiuū. ¶ Sexta ꝓclusio est ista aliqua est ꝓpositio affirmatiua que crastina die erit negatiua sine noua ipōne sui vel sui significati ⁊ sine additione alicuius ad ipam. pz de scōa parte istius copulatiue. homo est anial ⁊ econuerso. dato q̄ cras addat signū vniuersale negam p̄me parti dicēdo nullus homo est aial ⁊ ecōuerso. ¶ Et ecōtra ēt dicit q̄ aliqua est ꝓpō negatiua que fiet affirmatiua sine remotione alicuius ab ipsa. pz de scōa parte istius copulatiue nullus hō est anial ⁊ econuerso dato q̄ cras remoueat signum vle. ¶ Septia conclusio aliqua est ꝓpositio cathecā que fiet ypothetica sine appositione alicuius ad ipaz. pz de scōa parte istius copulatiue: homo est anial ⁊ ecōuerso. dato q̄ cras addat prime parti totum hoc sor. currit. cū coniunctione. ⁊ ita q̄ fiat vna talis copulatiua sor. currit ⁊ homo est anial ⁊ ecōuerso. tunc ⁊ ecōuerso. erit vna copulatiua que subordinat illi mentali homo est aial ⁊ sor. currit. ¶ Ecōtra ēt ꝓceditur q̄ aliqua est ꝓpositio ypothetica que fiet cathegorica sine remotione alicuius ab ipsa pz de tertia parte istius copulatiue sor. currit ⁊ homo est anial ⁊ econuerso. supposito q̄ cras corrūpetur p̄ma cathecā cum p̄ma ꝓiunctione: infinite alie conclusiōes sequunt ex hac pōne. vz. q̄ illa est copulatiua omnis homo est aial ⁊ ecōuerso ⁊ scōa pars est cathecā affirmatiua ⁊ omnes iste cōclusiones sunt vere ⁊ necessarie que fundant in ꝓpositionibus dependētibus significata mutantibus a mutatione facta in propōne a qua dependent: quare ⁊c.

Amplius sequit altera regula declarāda que est ista a parte copulatiue affirmatiue vel negatiue significantis iuxta cōpositionem suorū terminorum ad ipam copulatiuam non vz argm q: nō sequit tu es homo ergo tu es homo ⁊ tu es asinus nec sequit tu es homo ergo nō tu es homo ⁊ tu sedes q: añs est verū ⁊ ꝓsequens falsum dato q̄ sedeas ꝓponendo suū contradictorium. ¶ Contra istam regulā arguit sic. ista ꝓña est bona tu es homo ergo tu es homo ⁊ tu es anial ⁊ B argt ꝓtra regulam ergo regula falsa ꝓña pz cum minori ⁊ maior ꝓbatur q: oppositum ꝓsequentis repugnat antecedēti. ¶ Secō arguit sic. ista ꝓña est bona tu es asinus ergo tu es asinus ⁊ tu curris ⁊ B arguit ꝓtra regulam ergo regula falsa pz ꝓña cum minori ⁊ maior argt q: ꝓñs est vna copulatiua cuius quelz pars sequit ex añte igit tota copulatiua. sequit ⁊c. ¶ Tertio argt sic. sequit tu es risibilis ergo tu es homo ⁊ tu es risibilis ⁊ B arguitur ꝓtra regulam igitur ⁊c. ꝓña tz cum minori ⁊ maior pz. q: oppositū ꝓsequentis repugnat añti: ⁊ ex alio q: quelibz pars illius copulatiue sequit ex illa cathecā. ¶ Pro declaratione regule ⁊ solutione argumentorum est notandū q̄ copulatiuarum quedam sunt de partib⁹ quarum vna antecedit ad reliquam quedā vero sunt de partib⁹ quarum nulla antecedit ad reliquam intelligendo antecedere p̄ antecedere in bona ꝓña. Exemplū p̄mi tu es albus ⁊ tu es coloratus: certum est q̄ si tu es albus añcedit ad istā tu es coloratus in bona ꝓña. Exemplū secūdi sor. currit ⁊ pla. disputat manifestum est q̄ nulla istarum antecedit ad reliquā in bona ꝓña q: nō sequitur sor. currit ergo pla. disputat nec ecōtra. ¶ Dico g⁹ q̄ si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua cui⁹ vna pars antecedit ad reliquā arguendo ab illa parte que antecedit ad ipam copulatiuā est bonum argm: q: tunc ipsius copulatiue quelibet pars est sequēs ad illam partem: sed si fuerit copulatiua cuius nulla pars añcedit ad reliquā ab illa parte ipsius copulatiue vel cōsimili ad ipam copulatiuā significātem precise iuxta ꝓpositionē suorum terminorum nō est bonum argm ⁊ ista est intentio regule. ¶ Ex his vere infero aliqua cora. p̄mum est si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua de duabus partib⁹ affirmatiuis cuius vna sit inferior ad reliquā rōne termini vel terminorum: arguere ab illa parte inferiori ad totam copulatiuā est bonū argm. vnde bene sequit antexp̄s est albus ergo antexp̄s est alb⁹ ⁊ est coloratus: tu es hō ergo tu es hō ⁊ tu es anial ⁊ illud itendit p̄mū argm. ¶ Secōm corm est istud q̄ si fuerit aliqua copulatiua facta ex vna parte ipossibili solū vel plurib⁹ ⁊ alia possibili arguere a pte ipossibili ad totā copulatiuā est bonum argm. vñ bene sequit: tu es asin⁹ ergo tu es asinus ⁊ tu curris ⁊ hoc intendebat ꝓm argm. ¶ Tertiū corm est istud si fuerit copulatiua affirmatiua facta de ptib⁹ cōuertibilibus p̄cise ⁊ per se itelligibilib⁹ a qualibz istarum ad ipam copulatiuā est bonū argm. vñ bene sequitur tu es hō ergo tu es homo ⁊ tu es risibilis ⁊ hoc itendebat argm tertium. ¶ Quartum corm si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua facta ex necessario ⁊ cōtingenti arguere a parte cōtingēti ad ipam copulatiuam est bonū argm: q: bene sequit tu curris ergo tu curris ⁊ deus est. ¶ Ex qb⁹ sequit a parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiuam nō vz. argm nisi per se ista fuerit ipossibilis: q: bene sequit tu es asinus igit nō tu es asinus ⁊ tu curris: sed nō sequit sor. currit ergo non sor. currit ⁊ pla. currit. ⁊ sic de alijs oib⁹. ¶ Et si dicatur ab vna parte disiunctiue ad disiunctiuā vlr vz argm sz eadem disiunctiua cōuertit cū vna copulatiua negatiua igit ab vna parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiuā vniuersaliter est bonū argm: dicit q̄ ꝓña nō vz sed solū sequitur q̄ ab vna parte disiunctiue ad copulatiuā negatiuam cōuertibilem cū tali disiunctiua saltim affirmatiua vz argm generalr. ꝓpterea bene vz ꝓña tu nō curris igit nō tu curris ⁊ tu disputas silr tu nō disputas ergo nō tu curris ⁊ tu disputas ⁊ huius causa est q: ex quolz istorum antecedētium sequit disiunctiua ꝓuertibilis cū copulatiua p̄dicta.

¶ De disiunctiua.

Secunda nota ypothetice constitutiua est nota disiunctionis ꝓsequēs copulationem aliq̄liter declaranda que nota duplr sumit. vz. disiunctim ⁊ disiunctiue: disiunctim cum solūmodo terminos cōiungit disiunctiue vero cum cathecas vnit. Exemplum p̄mi tu es hō vel asinus. Exemplū secūdi tu es homo vel tu es asinus. ¶ Nota disiunctionis disiunctim sumpta duplr sumit diuisiue ⁊ collectiue diuisiue quādo a qualibet parte ipsius

disiuncti ad ipsum ⁊ ex ipso ad disiunctiuaꝫ de consimilib⁹ terminis est bonuꝫ argumentũ: verbi gratia sequit: tu es homo igit tu es homo vel asinus: ⁊ sequit sor. ⁊ pla. currit igitur sor. currit vel pla. currit. ergo q: sic sequitur. propterea in quolibet istorũ disiunctorum li vel disiunctim diuisiue tenetur: Tenet aũt collectiue quãdo ex hmõi disiũcto non sequit disiunctiua de consimilib⁹ terminis: vel ex qualibet parte disiuncti ipm disiunctum. verbi gratia. nõ sequit. ego differo a te ergo ego differo a te vel a me cuꝫ antecedens sit veruꝫ ⁊ cõsequens falsum: q: ex ipso sequitur ꝙ ego non sum tu vel ego: qd̃ est falsum. silr non sequtur. tu scis regem vel nulluꝫ regem sedere igit tu scis regem sedere vel scis nullum regem sedere. q: antecedens est verum vt pꝫ officiabilr ꝓbando ⁊ ꝓñs falsuꝫ q: tu dubitas qdlibet illorum ꝗdictoriorum q: igitur hmõi forme non valent ꝓpterea in quolibet istorum disiunctorũ tenet disiunctio collectiue ¶ Ut autez sciat quando nota disiunctionis disiunctiꝫ tenta diuisiue teneat ⁊ quãdo collectiue pono breuem regulaꝫ ꝙ semp disiunctio stat diuisiue nisi supra ipsam cadat determinatio ꝓfusiua vl demõstratiua Exempla ꝑmi pro ꝓfusiõe distributiua ⁊ confusa tñ posita sunt. Exemplũ secũdi pꝫ in ista ꝓpositione iste hõ vel asinus est asinus: volendo ꝙ li iste determinet totuꝫ disiũctum ⁊ demõstret hominẽ. pꝫ ꝙ ista est falsa ⁊ si sic nõ vꝫ ꝓsequentia: iste asinus est asinus ergo iste homo vel asin⁹ est asinus ⁊ q: hec in multis passibus tacta sunt ⁊ ꝑcipue in ꝑma parte ideo in ipsis nolo diutius immorari. Sed venio ad notam disiunctiõis disiunctiue tentaꝫ disiunctiuã formantez cuius sit hec descriptio. ¶ Propositio disiũctiua est illa in qua explicite vel implicite plures cathe[c] partes ꝑncipales ipsius per notaꝫ disiungendi adinuicẽ ꝓinnguntur. Exemplum tu es homo vel tu es asinus: particte huius descriptionis declarant eo modo quo declarate sunt in descriptione copulatiue. De disiunctiuis est sciẽdũ ꝙ ipsarum quedam sunt affirmatiue quedam negatiue. ¶ Affirmatiue sunt ille in quibus nota iplicite vel explicite affirmat: negatiue sunt ille in qbus nota negat, Exemplum ꝑmi tu es homo vel tu es asinus. Exemplum secũdi non tu curris vel tu moueris tu es asinus non vel tu es homo. ¶ Ex quo sequit ꝙ disiũctiua ꝗdictoriat ⁊ opponitur ꝑmo disiunctiue ⁊ non copulatiue. vnde ꝓtradictorium istius immediatum tu es homo vel tu es asinus est istud: non tu es homo vel tu es asinus mediatum vero ⁊ non formale volo dari per copulatiuaꝫ de partibus ꝓtradicentibus: vt tu non es homo ⁊ tu nõ es asinus. ¶ Et vt hec mã clarius innotescat pono quasdam regulas qb⁹ arguens ⁊ respondẽs poterunt disputare. ¶ Prima ẽ ista ꝙ ad necessitatẽ disiunctiue affirmatiue significantis iuxta ꝓpositionez suorum terminorum sufficit veritas vnius partis ꝑncipalis. patet de ista tu es homo vel tu es asinus. ¶ Secunda regula ad falsitatem talis requiritur falsitas vtriusq; partis ꝑncipalis exempluꝫ tu es capra vel tu curris. ¶ Tertia regula est ista ad necessitatem disiunctiue affirmatiue significantis iuxta ꝓpositionez suarum partium ꝑncipalium sufficit alteram partez ꝑncipalem esse necessariam vel vnam alteri repugnare aut suum ꝗdictoriuꝫ mediatum ꝓtradictionem implicare. ¶ Exemplum ꝑmi tu curris vel deus est. ¶ Exempluꝫ secundi rex sedet vel nullus rex sedet. ¶ Exemplũ tertij tu es coloratus vel tu non es albus: certum est ꝙ hmõi disiunctiue nulla pars ẽ necessaria nec vna alteri repugnat ⁊ tamen necessaria est: q: suum mediatum ꝗdictorium implicat ꝓtradictionẽ. vꝫ. tu non es coloratus ⁊ tu es albus. ¶ Eodem modo dicatur de istis ꝙ sunt necessarie: tu non es albus vel tu es: tu non curris vel tu moueris: tu non es homo vel tu es animal ⁊ vlr quelibet disiunctiua de partibus ꝓtingentibus in partibus se habẽtibus ꝓm inferius ⁊ superi⁹ negato inferiori cum affirmatiõe superioris. ¶ Quarta regula ad ꝓtingentiaꝫ disiunctiue requirit quãlz partez esse ꝓtingentem sine ipsarum repugnantia ⁊ ꝗdictorij mediati ꝗdictionis implicatione. Exemplum tu es homo vel tu es aial. ¶ Quinta regula est ista ad possibilitatẽ disiunctiue affirmatiue significãtis iuxta ꝓpositionez suorum terminorum sufficit possibilitas alterius partis. Exemplũ tu es asinus vel tu curris. ¶ Sexta regula ad ipossibilitatez talis disiunctiue requirit ipossibilitas vtriusq; partis. Exẽpluꝫ vt tu es equus vel tu es capra. ¶ Septima regula est ista. ad hoc ꝙ disiunctiua sciatur significãs ex ꝓpositione suarum partiũ sufficit vnam partẽ sciri sciendo disiunctiuã significare adequate iuxta ꝓpositionez talium partium. Exemplũ tu es homo vel tu nõ curris. Si enim scires vnã partez disiunctiue non sciendo ipam ꝑncipalr significare ex ꝓpositione illius partis non expediret te scire illam disiunctiuam. ¶ Octaua regula ad hoc ꝙ disiunctiua sciat esse vera ⁊c. sufficit scire alteram partez esse verã: sciendo disiunctiuã significare ex ꝓpositione taliũ partium exemplũ dictum est. ¶ Nona regula ad credulitatem disiunctiue significantis affirmatiue iuxta ꝓpositionez suarum partium ꝑncipalium sufficit aliquã istarum credere credendo disiunctiuã significare ex ꝓpõne suarum partium: vt tu es asinus vel dies iudicij erit. ¶ Decima regula est ista ad hoc ꝙ disiunctiua affirmatiua significãs ex ꝓpõne suarum partiũ sit ꝓcedẽda sufficit alterã partem esse ꝓcedendã vt deus est vel tu es asinus. ¶ Undecima regula ad hoc ꝙ hmõi disiunctiua sit negandã: requirit quãlibet ptem ꝑncipalez esse negãdaꝫ: vt tu curris vel tu volas. ¶ Duodecima regula ẽ ista ad hoc ꝙ talis disiunctiua sit dubitanda requirit ꝙ quelibet pars sit dubitãda sine repugnantia ipsarum ⁊ ꝗdictorij mediati ꝗdictionis iplicatione: vt rex sedet vel papa dormit.

Contra vnum superius dictum arguit probando ꝙ disiunctiua facta ex ꝗdictionis ꝓtingentib⁹ nõ sit necessaria sed ꝓtingẽs: ⁊ assigno istã disiunctiuam: tu es vel tu non es que sit. a. ⁊ pars ꝑma vera sit b. tunc arguit sic. a. ꝓpositio nõ est magis vã q̃z. b. sed. b. est ꝓpositio ꝓtingẽs ⁊ nõ necessaria ergo. a. ꝓpõ est ꝓtingens ⁊ non necessaria. ꝓñia tz cum minori ⁊ maiorez ꝓbo omne significatuꝫ ipsius. a. est significatũ ipsius. b. ⁊ econtra ⁊ vtraq; istaruꝫ est vera igit tam verũ precise est. a. q̃z verum est. b. ⁊ ecõtra. ꝓñia pꝫ cum minori ⁊ maiorez probo: te esse est significatũ. a. ⁊ te esse est omne significatũ. b. igitur omne significatuꝫ. a. est omne significatũ. b. ⁊ econtra ꝓñia pꝫ cum maiori ⁊ minorẽ ꝓbo. a. significat adequate te esse vel non esse sed qcquid ⁊ qualrcunq; est te esse vel te non esse est te esse igit omne significatũ. a. est significatum. b. ⁊ ecõtra qd̃ erat ꝓbãduꝫ. ¶ Secõo arguit sic. omnis veritas. b. est veritas ꝓtingẽs igit ⁊ veritas ipsius a. ⁊ cum veritas nõ distinguat a propõne vã sequit. a. eẽ ꝓtingens: ꝓñia bona cum minori ⁊ maiorez ꝓbo. ꝑma ps est vera ⁊ secõa falsa igit nihil facit ad veritatez. a. ꝓñia pꝫ a simili. Illam si aliqd̃ esset album cuius vna pars esset alba ⁊ alia esset nigra nigra nõ ꝓferret ad denoiem esse albi vt pꝫ igitur per idem in ꝓposito. ¶ Tertio arguit sic dato ꝙ secõa pars esset vã significando adeq̃te te esse album tunc. a. esset ꝓpositio ꝓtingẽs per dicta in regula igitur. a. multo fortiori iam est ꝓtingens: ꝓñia tz q: secõa pars tũc eẽt vera que modo est falsa. ¶ Quarto sic dato ꝙ illa tu non es esset disiunctiua huic vere antexp̃us erit ipsa nihil faceret ad veritatẽ vel necessitatez ipsius ⁊ hoc ꝓpter falsitatem eius sed iam est eque falsa sicut tũc esset igit nec iam facit ad necessitatez. a. ⁊ si sic. a. non est necessariũ. ¶ Quinto arguit sic. veritas. b. non est sufficiens causa necessitatis ipsius. a. eo ꝙ nihil denominat vltra graduꝫ ꝓprium. nec veritas. b. cum parte falsa q: veruꝫ ⁊ falsum magis recedunt a vero q̃z veruꝫ per se ⁊ per ꝓñs a necessitate: ⁊ si sic a. nõ est necessariuꝫ. ¶ Sexto arguit sic. nulla pars. a. est per se sufficiens causa necessitatis nec ambe sine disiunctione vt pꝫ sed disiunctio posterior est ipsis disiunctis ⁊ minꝰ ens igit nec disiunctio cum illis partib⁹ est cã necessitatis. a. pꝫ ꝓñia q: oia ꝑter disiunctionẽ tñ sunt cãe veritatis contingentis si ergo tñ cõtingens sit disiunctio sicut aliqua illarũ vel magis si ita disiunctio aliq̃liter sit eã veritatis disiũctiue hoc solum erit veritatis cõtingentis ⁊ non necessarie ¶ Septimo arguit sic: te esse vel te non esse est ꝓtingens ⁊. a. ꝓpõ sic adequate significat igit. a. est cõtingẽs. ꝓñia tz

cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. q: te esse est contingens sed quicquid vel qualitercunq; est te esse vel te non esse est te esse: q: te esse nõ est nec potest esse aliqõ vel aliqualiter igitur te esse vel te non esse est ꝓtingens. ¶ Ad hoc respondeo ꝓcedẽdo vt prius q̃ disiũctiua affirmatiua facta ex cõtradictoriis est necessaria. Et tunc ad ꝑmum admisso casu ꝓcedo q̃. a. non est magis verum q̃ ꝫ. b. nec econtra: nec minus: q: vna ꝓpositio non est verior altera. Si. n. aliqua ꝓpositio esset verior altera tũc quelibet ꝓpositio vera eẽt latitudinarie vera: ⁊ sic sequit q̃ aliqua latitudo veritatis subito deperdetur ⁊ non successiue gradualiter qõ est falsum. ⁊ ꝓbatur consequentia. q: ista ꝓpositio nunc est vera ꝫ instans est demonstrato instanti presenti ⁊ nunq̃ post hoc erit vera igit subito deperdet totalis eius veritas ⁊ ista est latitudinaria per saltum igit. dico igitur q̃ vna ꝓpositio nõ est magis vera q̃ alia nec magis falsa nec magis possibilis nec magis ipossibilis nec magis necessaria: nec magis ꝓtingens sed veritas falsitas possibilitas ⁊ ipossibilitas cõsistunt in indiuisibili sic rectitudo ⁊ alie ẽt latitudines. Sicut. n. nõ dicit q̃ vnus pater sit magis pater q̃ alius aut nullũ equale magis equale q̃ aliud sic ⁊ nullum verum ⁊ necessariũ nõ est magis verum vel necessariũ q̃ aliud. ¶ Ad argumentũ dicit negando istam ꝓsequentiam. a. est eque verum ꝑcise sicut. b. ⁊ ecõtra ⁊. b. est verum ꝓtingens igitur. a. est verum ꝓtingens: sicut nõ sequitur. a. linea est precise eque recta sicut. b. ⁊ ecõtra ⁊. b. est linea recta pedalis igr. a. est linea recta pedalis. ꝫ q̃ antecedens est verũ ⁊ ꝫs falsum dato q̃. b. sit linea recta pedalis ⁊. a. semipedalis. ¶ Ad scõm argumentũ respõdetur negando q̃ omnis veritas. a. sit veritas. b. ⁊ econtra siue distinguatur veritas a ꝓpositione vera siue nõ: si non distinguitur. ꝫ q̃ veritas. a. non est veritas. b. nec ecõtra q: illa cathe^{ca} non est illa disiunctiua. Si autem veritas sit accidens super additũ iterũ veritas. a. nõ est veritas. b. q: veritas. a. est veritas disiunctiua: ⁊ veritas necessaria ꝫ veritas. b. est veritas cathe^{ca} ⁊ veritas ꝓtingens. Et tunc ad rõnem ꝑma pars. a. est vera ⁊ scõa falsa igr scõa pars ꝑncipalis nihil ꝓfert ad veritatem ipsius. a. nego ꝓñam: ⁊ tunc ad similitudinẽ: dico q̃ nõ est similitudo q: nigredo nõ potest esse pars albi nec albedinis: sed falsitas potest esse pars veritatis sicut in ꝓposito ⁊ veritas põt esse pars falsitatis sicut illa copulatiua tu es homo ⁊ tu es asinus: necessitas ẽt potest esse pars ꝓtingentie ⁊ ꝓtingentia pars necessitatis similr possibilitas põt esse pars ipossibilitatis ⁊ econtra: ⁊ sic ꝫ q̃ argumentũ nõ ꝓcedit. ¶ Ad tertium argumentũ ꝓcedo q̃ si scõa pars esset vera sic significando vt dictum est tunc. a. esset ꝓpositio cõtingens. Ex quo non sequit q̃ iam sic debeat esse: q: licꝫ tunc esset vera nõ ꝓtradiceret ipsi. b. sed iam non obstante q̃ ipsa sit falsa ipa ꝓtradicit. b. ⁊ ideo ipsa ⁊. a. mediãte disiunctione integrãt veram necessitatẽ logicalem. ¶ Ad quartũ dicit ꝓcedendo q̃ si scõa pars. a. esset distincta illius antexp̃s erit q̃ nihil faceret ad veritatẽ illius disiunctiue non rõne falsitatis: sed ꝓpter nõ repugnare sibi: q: ergo iam ꝑme parti. a. ꝗdictorie repugnat ideo facit ad necessitatẽ ⁊ tunc nõ faceret ad necessitatem alterius. ¶ Ex quo sequit q̃ ista ꝓsequentia nõ vꝫ. Si. b. disiungeret vni vero ꝓtingenti. f. impertinenti non fiet ꝓpositio necessaria disiunctiua igitur nec quãdo disiungit ꝓpositiõi false: q: quãdo disiungit tali vero non disiungeret suo ꝗdictorio: sed quãdo disiungit secunde parti. a. disiungit suo ꝓtradictorio conferenti ad necessitatem disiunctiue. ¶ Ad quintũ dicit ꝓcedendo maiorem q̃ veritas. b. nõ est sufficiens causa ꝑ necessitate. a. nec. b. cum scõa parte ꝑcise nihil aliud intelligendo sed. b. cum scõa parte ⁊ disiunctiõe integrat necessitatẽ. a. logicalem. ¶ Et ad improbationẽ dicit negando q̃ verum ⁊ falsum magis recedunt a vero q̃ verum per se q: nullũ verum recedit a vero. ¶ Ad sextum respondet qñ argr actus ille sine disiuncto non est magis ens q̃ aliqõ illorũ quorũ est actus: imo minus igitur si ambe partes per se sumpte non sint causa sufficiens nec ambe cũ nota disiunctionis negat ꝓsequentia. ꝫ. n. nota de se sit eus: tamẽ cũ alijs facit necessitatem sicut ⁊ nota copulationis cum alijs facit impossibilitatẽ vt rex sedet ⁊ nullus rex sedet. ¶ Ad septimum ⁊ vltimũ ꝓcedo ꝓsequentiam: ⁊ negando antecedens vꝫ. q̃ te esse vel te non esse sit ꝓtingens. ¶ Et ad ꝓbationem te esse est ꝓtingens sed quicquid ⁊ qualrcunq̃ est te esse vel te non esse est te esse ⁊ econtra igit te esse est ꝓtingens: negat cõsequẽtia sicut non sequit: deum producere ad extra est cõtingens sed quicqd ⁊ qualrcũq̃ est deum esse est deum ꝑducere ad extra ⁊ ecõtra igit deꝫ esse est ꝓtingẽs: q: ex maiori de sensu ꝓposito ⁊ minori de in esse non sequit illa de sensu ꝓposito. ꝓcedo igit q̃ te eẽ vel te non esse est necessarium ⁊ q̃ necessarie est te esse vl te non esse vt pꝫ officiando ipsas. Et non sequit vt p̃ius necessarie est te esse vel te non esse sed quicquid ⁊ qualrcunq̃ est deum esse est deum ꝑducere hoc instãs ⁊ eꝫ igitur necessarie est deũ ꝑducere hoc instans.

Iam sequunt quedam regule disputande. ¶ Prima est ista a parte ꝑncipali disiunctiue affirmatiue significantis iuxta ꝓpositionem suarum partiũ ꝑncipalium ad ipsam disiunctiuaꝫ est formale argumentũ: sequitur. n. formalr: tu es homo ergo tu es homo vel tu es asinus: dico notanter a parte ꝑncipali: q: si nõ argueret a parte ꝑncipali forte non valeret argumẽtuꝫ: sicut posito q̃ hec esset disiunctiua tu es homo ⁊ asinus vel capra est asinus pꝫ ipsam esse falsaꝫ cũ quelibꝫ pars ꝑncipalis est falsa: hec enim est falsa tu es homo ⁊ asinus ⁊ hec est falsa capra est asinus. Si igitur fiat hoc argumentũ tu es homo igit tu es homo ⁊ asinus vel capra est asinus negat argumẽtuꝫ q: non arguit a parte ꝑncipali sed continue debẽt sũmi altera illarum vel tu es homo ⁊ asinus ergo capra est asin^{s} ¶ Dicit secundo notanter affirmatiue q: a parte ꝑncipali disiunctiue negatiue ad ipsam disiunctiuaꝫ fallit argumẽtum: q: non sequit tu es homo igitur nõ tu es homo vel tu es animal cum antecedẽs sit verum ⁊ cõsequẽs falsum ꝓponendo suum ꝓtradictorium. ¶ Dico tertio significãtis iuxta ꝓpositionẽ suorũ terminorũ q: vbi disiunctiua non significaret ex ꝓpositione suarũ partiũ nõ oꝫ aliquã illarum partium inferre illam disiunctiuã sicut posito q̃ ista disiunctiua tu es homo vel tu es animal significaret adequate te non esse hominem vel te non esse anial partib^{s} ꝑncipalibus significantib^{s} modo consueto pꝫ istam consequẽtiam non valere tu es homo igitur tu es homo vel tu es animal cum añs sit verum ⁊ ꝫs falsum in casu illo.

Contra istam regulam arguitur sic. ⁊ pono q̃. a. sit illa disiunctiua for. currit vel plato disputat cuius ꝑma pars sit. b. ⁊ scõa. c. tunc arguit sic. nulla istaꝫ ꝓsequentiarũ. vꝫ. b. est ergo. a. est. c. est ergo. a. ẽt videt q̃ potius a disiunctiua ad alteram partem sit bonuꝫ argumentum q̃ ecõtra: q̃ aũt ille ꝑme ꝓsequentie nõ valent pꝫ q: quelibet pars disiunctiue potest esse disiunctiua non exñte. ¶ Secundo arguit sic. ista disiunctiua non vꝫ. hoc. a. est hec ꝓpositio deus est est igit hoc. a. est hec ꝓpositio deus est vel homo est asinus ⁊ hic arguit per regulam igit regula falsa ꝓsequentia tꝫ cum minori ⁊ maiorem probo. Et pono q̃ vnum. a. sit omne. a. q̃ sit ista cathe^{ca} deus est. Isto posito pꝫ q̃ ista ꝓsequẽtia nõ vꝫ. q: antecedens est verum ⁊ consequẽs falsum q̃ antecedens sit verum ponit casus: sed q̃ cõsequens sit falsum sequit ex eodem: q: nullum. a. est ista disiunctiua deus est vel homo ẽ asinus. ¶ Tertio arguit ista ꝓsequentia nõ vꝫ. hec ꝓpositio for. currit est ergo hec ꝓpositio for. currit vel homo ẽ asinus est: ⁊ hic arguitur per regulam ergo regula falsa pꝫ consequẽtia ⁊ antecedens pro minori sed maiorẽ ꝓbo: q: posito q̃ non sit aliqua disiunctiua est antecedẽs verũ ⁊ consequens falsum. ¶ Ad hec respondet ad ꝑmum concedo q̃ ista ꝓsequentia nõ vꝫ. b. est ergo. a. est: nec arguit a parte disiunctiue ad disiunctiuã: q: antecedẽs non est ꝓ disiunctiue assignate nec ꝓsequẽs est illa disiunctiua ꝫ vna cathe^{ca}. Verũtamẽ arguit a termino significãte partẽ disiunctiue ad terminũ significantem disiunctiuã ⁊ sic arguit affirmatiue a superiori ad suũ inferius sine distributione ⁊ sine medio: ꝓpterea arg^{m} nõ vꝫ. ¶ Ad 2^{m} arg^{m} distingue

u consequente de pronomine demõstratiuo: quid demõ
stretur: an pcise illa deus est sicut in antecedẽte vel ista dis/
iunctiua deus est vel homo est asinus. Si pmo modo cõ
cedo consequentiaz ⁊ psequens: ⁊ tunc nõ sequit nullum
a. est ista disiunctiua deus est vel homo est asin⁹ ergo nul
lum. a. est ista ppositio deus est vel homo est asin⁹. Si se/
cundo mõ negatur psequentia: nec arguit per regulã: q:
consequẽs non est disiunctiua sed de disiuncto extremo in
qua nota disiunctionis collectiue tenet. Et per hoc patet
responsio ad tertium arg^m q consequẽtia nõ vz. nec argit
per regulaz sed mõ iam dicto. ¶ Eodem modo forte di/
cet ad talem consequentiã: deus est nõ ppositio disiunct
iua igitur homo est asinus vel deus est nõ est ppositio dis/
iunctiua: an consequẽs sit disiunctiua vel cathe^ca: si cathe^ca
non vz argumentũ nec arguit per regulam: si disiunctiua
concedit cõsequentia ⁊ psequens. Similr dicatur ad istã
deus est ergo deus est vel homo est asin⁹ est ppositio fal
sa ⁊ consequẽs disiunctiue tentuz sed cathegorematice ten
tum negatur psequẽtia. ¶ Sed forte cõtra arguit q que
libet illarum consequentiaꝝ sit bona qualitercũq; sumat
nota disiunctionis. Si enim disiunctiue sumit cõcedit cõ/
sequentia. Sed probo q si cathe^cc capiatur etiã debeat cõ
cedi: q arguit a parte disiuncti ad totũ disiunctuz nõ de/
terminatum per cõfusionez vel demõstrationez. igit ⁊c.
pz consequentia per ea que dicta sunt. vnde si hõ vel asi/
nus non est asinus: q: homo nõ est asinus ita deus est vel
homo nõ est asinus non est ppositio disiunctiua: q: homo
est asinus non est ppositio disiunctiua: verũ est tamen q
scõa psequentia sic sumendo disiunctionẽ nõ vz nec argui/
tur per regulam iam dictaz. ¶ Sed hic est vna dubitatio
quomodo tenet li vel in ista ppositione cathe^ca deus est
vel homo est asinus est ppositio disiunctiua: si disiunctiue
tenet ergo eadem ppositio est cathe^ca ⁊ disiunctiua. Si
disiunctiz igit li vel disiungẽdo ppositiones tenet disiun/
ctim q est contradicta. ¶ Respondet q illa disiunctio te/
netur vtroqz modo disiunctim ⁊ disiunctiue fm diuersos
respectus. put. n. respicit solum istas duas cathe^cas deus
est homo est asinus sic disiunctiue sumit: prout autẽ respi/
cit illam cathe^cam aut predicatum ipsius: disiunctim tenet
⁊ vt sic non disiungit ppõnes sed solũ terminos.

Amplius contra pncipalem regulã arguit sic.
hoc argumentum nõ vz. ista disiun
ctiua est falsa ergo hõ est asinus vel ista disiunctiua est fal/
sa: ⁊ hic arguit per regulaz ergo regula falsa: ꝓña pz cum
minori ⁊ maiorem pbo: ⁊ pono q vtrobiq; demfat ista
disiunctiua tam in antecedẽte q̃z in scõa parte eius: isto po
sito pbo q ista consequentia nõ vz. q: scõa pars eius dis/
iunctiue est falsa vel vera si falsa ⁊ pma pars est falsa ergo
tota disiunctiua est falsa ⁊ sic antecedẽs est vez ⁊ psequẽs
falsum ⁊ per psequens ꝓña non vz. si autez dicat q secũ/
da pars sit vera ⁊ ipsa adequate significat istam disiunct/
uam esse falsam ergo vez est q ista disiunctiua est falsa. igi
tur antecedens est vez: ⁊ si sic sequit idem q pus. ¶ Se
cundo arguit sic. ista cõsequentia nõ vz. omnis hõ currit
ergo omnis homo currit vel deus nõ est: ⁊ hic arguitur
per regulam igitur ⁊c. pz consequẽtia cum minori ⁊ ma/
iorem pbo. Istam ad omnem hominez currere nõ sequi
tur omnem hoiem currere vel deuz non esse: sed ista pro
positio omnis homo currit significat omnez hominez cur
rere adequate ⁊ illa disiunctiua significat adequate omnẽ
hoiem currere vel deum nõ esse igitur ad illam cathe^cam
non sequit illa disiunctiua. cõsequentia tz a ppositione offi
ciabili cũ vna officialium ad alteraz: sed pbatur antecedẽs
pro maiori: q: ad istum hominem currere nõ sequit oẽm
hominez currere vel deum nõ esse ⁊ ad istuz hominem
currere nõ sequit opposituz hominez currere ⁊ deuz nõ
esse ⁊ sic vltra. Et isti sunt omnes homies ergo ad omnẽ
hominem currere nõ sequit omnem hoiem currere con
sequentia pz a singularib⁹ ⁊c. ⁊ antecedens est veruz pro
qualibet parte q: ad nullam istarum iste homo currit seq
tur q omnis homo currit vel deus nõ est. ¶ Tertio argr
sic. eadem ppositio est copulatiua ⁊ disiunctiua sed a par/
te copulatiue alteri impertinente ad illã copulatiuã nõ vz
argumentuz ergo nec a parte disiũctiue ad ipsaz disiunct/
uam ẽ psequentia bona: ꝓña pz cum minori ⁊ maiorez p/
bo: ⁊ a signo istam omnes hoies sunt asini vel homines ⁊
asini sunt asini: illa est copulatiua ⁊ disiunctiua probatur: q:
vel est copulatiua vel disiunctiua vel neutra. Si copulati/
ua per idem ⁊ disiunctiua si disiunctiua per idez ⁊ copula
tiua pz cõsequentia per iam dicta in alio capto. Similr in
ista coniungunt due cathe^cc po notam copulandi igit est
copulatiua: q: non est ratio quare plus sit disiunctiua q̃z co
pulatiua vel ecõtra. Et ex alio nam in ipsa ꝓiungunt due
cathe^cc per notaz disiunctiõis igit est disiunctiua: psequen
tia tenet per dicta pus in hoc capto. ¶ Si aũt dicit q ista
est neutra rõne ambarũ notaꝝ dicẽdo q ad hoc q aliqua
ppositio sit copulatiua requirit coniunctio duaruz cathe/
goricarum per solam copulatiuã vel notaz copulationis.
Et sim de disiunctiua ergo non debet esse alia nota. ¶ Cõ
tra hoc arguit sic. dato illo sequit q a disiũctiua cũ destru
ctione vnius partis ad reliquã partem non vz argumẽtũ:
pbo consequentiã q tale antecedẽs debz constitui ex vna
nota disiunctionis ⁊ vna copulationis: modo tale per re/
sponsionem nõ erit propositio q: nec cathegorica nec ypo
thetica cum nõ videatur de qua specie. ¶ Itez hec est ra
tionalis tu es homo igit tu es homo vel tu es asinus: ⁊ ta
men in ea ponunt due note specie distincte. ergo ⁊c. ¶ Itẽ
ꝗ est pdictionalis si tu es homo ⁊ tu es animal: ⁊ tamẽ in
ea ponunt note due spẽ distincte. ergo ⁊c. ¶ Si arguitur
de ista que est copulatiua aliqõ animal ẽ ⁊ si tu es illud tu
es asinus quare pz q ista dupli⁹ note non tollit aliquã pro
positionez esse copulatiuã vel disiunctiuã. ¶ Ad pmũ ar/
gumentum põt dupliciter respõderi pmo negando casuz
dicendo q pars nõ potest supponere p illo cui⁹ est pars
q: res pro qua subz supponit dz esse cõdistincta a tota pro
positione. ¶ Aliter dicit addendo casum ⁊ negando illaz
psequentiam: dicendo q nõ arguit a parte disiunctiue ad
ipam nec secum conuertibilẽ: q: illa ppositio que sumitur
pro antecedente nõ est insolubilis sed scõa pars disiuncti/
ue est insolubilis falsificans se ⁊ totam disiunctiuaz. igitur
dicit concedendo illam psequentiã ⁊ nego ipsam esse bo/
nam: ⁊ vlterius dicitur q ista disiunctiua cum sit insolubi/
lis significat aliter q̃z ex cõpositione suarum partiuz: q: pre
cise disiunctiue cõponitur ipsa ex suis partibus ⁊ significat
simul disiunctiue ⁊ copulatiue rõne scõe partis q̃propter
non est mirũ si ab vna parte sui ad ipam nõ vz argumen/
tum. ¶ Ad scõm dicitur q ista consequentia est formalis
omnis homo currit igit omnis homo currit vel de⁹ non
est. Ad improbationẽ: dico q iste terminus sequit potest
sumi officiabilr vel nõ sed indfinter sicut li currit vel dispu
tat. Si vo sumit officiabilr concedo q ad oẽm hominez
currere non sequit omnem hominẽ currere vel deuz nõ
esse imo ad omnem hoiem currere nihil sequit loquẽdo
de sequela locali ⁊ tunc ad improbationem negat conse/
quentia: sicut non sequit sor. esse non est antecedẽs alicui⁹
consequentie sed hec ppositio sor. est adequate significat
sor. esse igitur ꝗ ppositio non est antecedẽs alicuius conse
quentie. Si autez li sequit modaliter sumat: nego illaz ad
omnem hominez currere non sequit omnẽ hominez cur
rere vel deum non esse: ⁊ ad pbationem: nego psequen/
tiam: nec arguit a singularibus ad vniuersalem: q: ipsa sic
sumpta non est vniuersalis imo nec alicuius quãtitatis: sic
etiam non sequit hoc istorum esse veruz non est impossibi
le ⁊ hoc istorum veruz nõ est ipossibile demõstratis duo
bus contradictorijs ꝓtingentib⁹ igitur qdlz istorum eẽ ve
rum non est impossibile tenendo ꝓtinue li ipossibile in sen
su cõposito. pz enim antecedens esse verũ sine psequente.
hec ergo ppositio: ad omnem ppositionẽ currere nõ seq
tur omnem hoiem currere vel deũ non esse: non pbatur
modo dicto. sed sic ad hanc ppositionez omnis hõ currit
non sequit omnis homo currit vel deus nõ est: quarum
pma significat pmo omnes hoies currere ⁊ scõa significat
adequate omnem hominẽ currere vel deum nõ esse igi/
tur ⁊c. sic arguendo concedit consequentia ⁊ negat pma

pars antecedentis. igitur ꝛc. ¶ Ad tertium argumentuꝫ quidam dicunt ꝙ ista propositio: omnes homines sunt asini vel homines ꝛ asini sunt asini. est copulatiua ꝛ nõ disiunctiua qꝛ omnis ꝓpositio ypothetica habẽs plures notas specifice distinctas semper ab vltima debet denominari. qꝛ igit vltima istius est nota copulandi ideo copulatiua debet vocari. Et tunc ad argumentum ista est vna ꝓpositio in qua coniunguntur due propositiones per notam disiũgendi igitur est disiunctiua: dicunt negando ꝓsequentiaꝫ: sed bene sequitur hec est vna ꝓpositio habens duas propositiones tanq̃ ꝑncipales partes sui vnitas per notaꝫ disiunctionis non impedit as igitur est disiunctiua: sed tunc negatur antecedens. ¶ Hec responsio est probabilis sed non vera: qꝛ si ab aliqua nota precise debeat denominari: videtur ꝙ citius a ꝑma q̃ a scõa: cum propositio habeat probari respectu ꝑmi termini ꝛ per consequens denominari: nec datur ratio quare plus a scõa q̃ a prima debeat ꝓpositio sumere denominationem suam: deinde ꝓbatur ꝙ responsio nõ sit vera per exẽpla: nam sic dicendo: aliquod anial est ꝛ si tu es illud tu es asinus. ista est copulatiua ꝛ denominatur a ꝑma nota ꝛ nõ a scõa. ¶ Similiter sic dicendo si tu es homo ꝛ tu es animal tu es animal. pꝫ qõ denominatur a ꝑma cuius ꝑma pars est illa copulatiua ꝛ scõa cathe[ga] sequens: non enim posset denominari a secunda qꝛ sic esset nugatio cum scõa pars illius copulatiue esset consimilis duplicata cathegorica. ¶ Alij dicunt ꝙ illa propositio omnes homines sunt asini vel homines ꝛ asini sunt asini est disiunctiua qꝛ quelibꝫ ypothetica contingens in se duas notas adinuicezꝫ condistinctas specie a prima debet denominari: ꝛ ratio est qꝛ a ꝑmo termino ꝓpositio habet ꝓbari ꝛ per consequens ab eodem denominari. cum igitur nota distinguendi sit ꝑma nota: ab ipsa debꝫ ꝓpositio denominari ꝛ sic disiunctiua ꝛ nõ copulatiua debet noncupari. ¶ Hec responsio rationabilius ꝓcedit q̃ ꝑma sed ipsa adhuc non est vera. qꝛ a copulatiua ad alteram partem est bonum argumentũ igitur ꝓpositio ista a nota rõnis denominabitur ꝛ nõ a nota copulationis: ꝛ tamen nota rationis est vltima igit ꝛc. ¶ Item arguit sic. ꝛ facio istam consequentiaꝫ: tu es homo vel tu es asinus sed tu nõ es asinus igitur tu es homo. Ista cõsequẽtia est bona igitur habꝫ antecedens: quero ergo de antecedente suo an denominetur a ꝑma nota vel scõa si a 1ª habeo itẽ tum contra responsionem. Si a ꝑma igitur secunda pars est illa: tu es asinus sed tu non es asinus: ꝛ hec est in intelligibilis ypothetica igitur nulli cathegorice poterit coniũgi. ¶ Deinde sequitur ꝙ a disiunctiua cuius nulla pars antecedit ad reliquaꝫ poterit inferri formaliter vna pars eiꝰ sicut patuit in exemplo iam posito. quare ꝛc. ¶ Ego aũt dico pro responsione ad ipsum argumentũ ꝙ ypothetica rum habentium plures notas specie distinctas quedã denominatur a ꝑma. quedã a scõa. quedam aũt indifferẽter a ꝑma vel a scõa possunt denominari. ¶ Exempla ꝑmi ꝛ scõi posita sunt arguendo cõtra ꝑmam ꝛ scõam respõsionem. Ratio aũt quare sic quedam a ꝑma quedam a scõa denominatur est ꝓpter incongruitatem aut in intelligibilitatem sequentem aliter coniungendo. ¶ Exempluꝫ tertij vt omnes homines sunt asini vel homines ꝛ asini sunt asini: tu es vel homo est asinus ꝛ tu nõ es homo: ꝛ asinus vel capra est asinus. dico ꝙ quelibet istarum põt esse copulatiua vel disiunctiua indifferenter qꝛ indifferẽter a ꝑma vel vltima poterit denominari. Si enim ꝑma denominatur a ꝑma nota sic est disiunctiua falsa. Si denominat a scõa sic est copulatiua vera: similiter est de scõa. Si enim denominatur a ꝑma sic est disiunctiua va. Si denoiat a scõa est copulatiua falsa. ¶ Item tertia si denoiat a ꝑma est copulatiua vera si a scõa est disiũctiua falsa. Et sic de alijs suo modo dicatur. ¶ Et tunc ad argumentũ secũde opionis: quelibet ꝓpositio habet ꝓbari respectu ꝑmi termini igit etiaꝫ denominari: dico ꝙ antecedẽs potest intelligi duplr quelibet ꝓpositio habꝫ ꝓbari respectu ꝑmi termini ꝓbabilis vel respectu ꝑmi termini insitu. Si intelligit ꝑmo modo concedo consequeetiaꝫ ꝛ cõsequens. Et dico ꝙ cuiuslibet illarum ypotheticarum assignataruꝫ tam ꝑma q̃ scõa nota potest esse terminus ꝓbabilis. Si autez intelligit secundo modo nego antecedens: cuius negatiõis ratio in multis cathegoricis ꝓbat sicut in exceptiuis reduplicatiuis ꝛ modalibus tentis in sensu composito vt sepissime hincinde loquutus sum.

Secũda regula ꝑncipalr disputanda ẽ ista a disiũctiua affirma[a] significãte iuxta compositionem suorum terminorũ cuꝫ destructiõe vniꝰ partis ad reliquaꝫ est cõsequentia bona ꝛ formalis. Exẽpluꝫ omnis homo currit vel omnis hõ disputat sed nõ omnis homo currit ergo omnis hõ disputat: etiaꝫ sequitur ꝑma pars si scõa destruatur. ¶ Cõtra istaꝫ regulam arguit sic. ista consequentia nõ valꝫ. tu es asinus vel tu nõ es asinus. sed tu nõ es asinus ergo tu es asinꝰ. ꝛ B arguit per regulã ergo regula falsa: ꝓña tꝫ cum minori ꝛ maio: pꝫ qꝛ antecedens est verũ ꝛ ꝓñs falsum. ¶ Scõo arguit sic. ista cõsequentia nõ vꝫ. oẽm hominẽ currere. a. significat vel tu es asinus: sed hoiem non currere. a. significat ergo tu es asinus ꝛ hic arguit per regulaꝫ igit ꝛc. ꝓña tꝫ cum minori ꝛ maiorẽ ꝓbo: ꝛ pono ꝙ. a. sit illa copulatiua omnis homo currit ꝛ homo nõ currit: tunc pꝫ ꝙ omnezꝫ hominẽ currere. a. significat ꝛ ẽt hominezꝫ nõ currere: qꝛ quicquid significat pars copulatiue significat tota copulatiua ꝛ sic antecedens est verũ ꝛ consequens falsum ꝛ ipossibile vt pꝫ propterea consequẽtia nõ vꝫ. ¶ Tertio arguit ista consequẽtia nõ vꝫ. soꝛ. currit vel tu es asinus sed soꝛ. nõ currit ergo tu es asinꝰ. ꝛ B arguit per regulã igit: ꝛ ꝓña nõ vꝫ pꝫ. posito ꝙ vnus soꝛ. currit ꝛ alius quiescat.

Ad hec respondet ad ꝑmũ solet dici ꝙ a disiũctiua facta ex ꝗdictoꝛijs cũ destructõe vniꝰ partis ad reliquã nõ vꝫ argm. ita ꝙ regula intelligit quando disiunctiua nõ fit ex ꝗdictoꝛijs. ¶ Contra hãc respõsionem arguit ꝛ pono ꝙ istius disiunctiue tu es asinus vl tu nõ es asinꝰ ꝑma pars sit. a. ꝛ scõa. b. Isto posito pꝫ si destruat. a. sequit. b. ꝛ si destruat. b. sequit. a. ꝛ tamẽ illa disiunctiua fit ex ꝗdictoꝛijs. igit ꝛc. ¶ Dico ergo ꝙ ista ꝓña nõ vꝫ. nec arguit per regulã: qꝛ peto cuiꝰ partis sumit opposituꝫ in minori an ꝑme vel scõe. Si ꝑme ꝛ ꝓcludit sibi filis: ꝓpterea nõ arguit per regulã: qꝛ dꝫ ꝓcludi altera vꝫ tu nõ es asinus. Si aũt dicit ꝙ sumitur opposituꝫ secũde partis pꝫ nõ esse verum: imo sumitur idez vel simile. Si ergo debet cõcludi ꝑma pars debet sumi opposituꝫ scõe vꝫ. tu es asinus ꝛ si debet concludi scõa pars dꝫ sumi opposituꝫ ꝑme vꝫ. tu nõ es asinus ꝛ sic faciendo nullũ sequitur inconueniẽs. ¶ Sed hic est dubiũ dato ꝙ fiat illa ꝓsequentia tu es asinus vel tu nõ es asinus sed tu es asinꝰ ergo tu es asinus an destruatur scõa pars illiꝰ disiũctiue per minorẽ cũ tamẽ sit affirmatiua mõ affirmatiua non vocat destructio sed negõ sic vocatur. ¶ Ad istud dicit ꝙ proprie loquendo nõ destruitur scõa pars illius disiunctiue ſz bene sumit eius ꝗdictoriũ. verũtamẽ ad itellectũ regl'e sumitur destructio large pro opposito ꝗdictorio. quare ꝛc. ¶ Ad scõm argumentũ nego illaꝫ ꝓñam: oẽm hominezꝫ currere. a. significat vel tu es asinus sed hoiem nõ currere a significat ergo tu es asinus: nec arguit per regulaꝫ cũ scõa pars istius copulatiue sit ita affirmatiua sicut ꝑma ꝑs disiunctiue: sed pro minori dꝫ sumi: nõ oẽm hoiem currere. a. significat que falsa est ꝓponendo suuꝫ cõtradictoriũ. ¶ Ad tertiũ respõdetur negãdo cõsequentiaꝫ nec arguit per regulam: qꝛ ista nõ sunt opposita: soꝛ. currit ꝛ soꝛ. non currit ſz subcõtraria sicut homo currit ꝛ homo nõ currit cum ille terminus soꝛ. sit terminus cõmunis vt in ꝑncipio prime est ostensum. Ad concludendum ergo illud consequens debet sumi in minori ista nullus soꝛ. currit que falsa est in casu supposito.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia non valet: tu es homo vel tu es asinus ꝛ tu non es homo ergo tu es asinus ꝛ hic arguitur per regulam ergo regula falsa consequentia patet

cum minori ⁊ maior pbatur: q: istius consequentie antecedens est verum ⁊ psequens falsum igit ꝓñia nõ valz. qꝑ psequẽs sit falsum pz ⁊ qꝑ antecedens sit verum pbatur. q: antecedens est vna disiunctiua cuius ꝑma pars est vera igitur ipsum antecedẽs est verum. ¶ Secũdo arguit sic. ista consequẽtia nõ valet. sor. videt animal vel tu es asinus sed nullus sor. videt animal ergo tu es asin⁹: ⁊ hic arguitur per regulam igitur ⁊c. cõsequẽtia tz cum minori ⁊ maior pbatur. ⁊ pono qꝑ duo sint sor. ⁊ nõ plures quorũ quilibet sit nõ videns ⁊ videatur ab asino. Isto posito pz qꝑ ista disiunctiua est vera sor. videt animal vel tu es asin⁹: q: ꝑma pars est vera eo qꝑ duos sor. videt asinus. scõa ẽt est vera per casum nullus sor. videt anial. ⁊ sic antecedẽs est verum ⁊ consequẽs falsum vt pz igit ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic. ista psequentia nõ vz. tu es asinus vel tu respõdes ad. a. aliter q̃z affirmatiue sed tu nõ respõdes ad. a. aliter q̃z affirmatiue igitur tu es asin⁹: ⁊ ß arguitur per regulam igitur ⁊c. psequentia tz cum minori ⁊ maiorẽ pbo. ⁊ pono qꝑ. a. sit illa tu es asinus. isto posito pz qꝑ psequẽs sit falsum ⁊ qꝑ antecedẽs sit verum pbatur: illa disiunctiua est vera pro scõa parte. pbatur q: tu cõcedis. a. vel negas. a. sed nõ concedis. a. igitur negas. a. ⁊ per psequẽs respondes ad. a. aliter q̃z affirmatiue: qꝑ scõa pars illius antecedentis sit vera ẽt pz. q: tu nõ respõdes ad. a. ĩmo ad illam cõsequentiã igitur tu nõ negas nec dubitas ⁊c. ⁊ per cõsequens nõ respõdes ad. a. aliter q̃z affirmatiue. ¶ Ad primum respondet dubitãdo istam cõsequentiã esse bonaz: tu es homo vel tu es asin⁹ sed tu nõ es homo ergo tu es asinus. q: dubitatur an antecedẽs sit copulatiua vel disiunctiua. Si copulatiua concedit consequẽtia ⁊ negatur antecedens in se ⁊ ipm esse disiunctiuam: q: nõ est possibile eãdem ꝓpositionẽ simul esse copulatiuã ⁊ disiunctiuam. Si aũt assignabit pro disiunctiua negatur cõsequẽtia nec argꝝ per regulam. q: regula tendit ad hoc qꝑ antecedẽs sit copulatiua cuius vna pars sit disiunctiua ⁊ alia opposita contradictoria vnius illarum partium. ꝓpterea vt nõ totiens fieret hmõi distinctio vel dubitatio consuetũ est istam disiunctiuam cum cathe⁶ coniungi per notam subpluratio nis vt totius antecedentis denomiatio fieret a scõa ⁊ nõ a ꝑma ꝓm qꝑ superius expressum est. ¶ Ad scõm ẽt dubitat illam psequentiã esse bonam: sor. videt animal ⁊ tu es asinus: nullus sor. videt animal ergo tu es asin⁹: peto enz quid subicit ibi sor. videt animal an rectus singularis nũeri vel obliquus pluralis numeri. Si rectus singularis nũeri. sic concedo psequentiã ⁊ nego antecedẽs: pro illa parte sor. videt animal. q: tunc significat qꝑ aliquis sor. videt animal qd̃ est falsum ⁊ ꝗ casuz. Si aũt subicitur accusatiuus pluralis numeri: concedit totum antecedẽs ⁊ negat ꝓñia: nec arguit per regulã nec ista sunt opposita aliqs sor. videt animal. ⁊ nullus sor. videt anial: ꝓpterea ad cõcludendum illud ꝓñs debet sumi ista minor nullus sor. videt anial nec aliquos sor. videt anial ⁊ isto modo ꝓcedit ꝓñia ⁊ negatur antecedẽs tanq̃z repugnãs casui. ¶ Ad tertium dicit concedẽdo ꝓñam ⁊ negando antecedẽs: pro ꝑma pte: q: falsum est qꝑ respondeat ad. a. aliter q̃z affirmatiue cũ nõ respondeat ad. a. cum nõ modo ꝓponat: sed solum mihi ꝓponit illa psequentia: si tñ ponatur in casu qꝑ mõ ꝓponat a. simul cum illa disiunctiua. dico qꝑ quãdo ꝓponit. a. falsum est qꝑ homo est asinus vel tu respõdes ad. a. aliter q̃z affirmatiue: quãdo aũt respondeo ad. a. falsuz est qꝑ tu nõ respondes ad. a. aliter q̃z affirmatiue: q: tunc nego. a. ⁊ sic patet qualiterciũq̃z dicat antecedens est falsuz. ¶ Ex quibus sequit qꝑ aliqua ꝓpositio est vera ad quã si respõdes efficeret falsa. pz de ista tu nõ loqueris: te nihil dicente eo ipso enz qꝑ respõdes ad ipam efficeret falsa: q: suum oppositum esset verũ. ¶ Et sic sequit qꝑ tu concedis falsum extra tẽpus obligationis ⁊ tamẽ bene respõdes. posito qꝑ te nihil dicẽte ꝓponeretur ista tu nõ loqueris. ipsa esset vera ad quã si rẽspõdẽs ꝓcedẽdo bene respõdẽs ⁊ pro eodẽ instanti esset falsa. quare ⁊c. ¶ Similiter sequit qꝑ aliqua ꝓpositio est falsa ad quã si respõderes efficeret vã vt pz de ista. Tu loqueris te nihil dicente. ⁊ sic sequit qꝑ verum negat extra tẽpus obligatiõis bene respõdendo ⁊ hoc nõ est incõueniẽs q: rñsio nõ dat pro instanti prolationis.

Tertia regula ꝑncipalis est ista a tota disiunctiua significante iuxta compositionẽ suarum partium ad alteram partem nõ vz argumentũ. q: nõ sequit. sor. currit vel plato disputat ergo sor. currit: eo qꝑ oppositum consequẽtis stat cum antecedẽte. Etiaz ex eodez antecedente nõ sequit illa plato disputat ꝓpter eandem cãm. ¶ Contra istam regulam arguit sic. ista psequentia est bona tu es homo vel tu es animal ergo tu es anial. ⁊ hic arguitur cõtra regulam ergo regula falsa; cõsequẽtia tz cum minori ⁊ maior similr: q: istius cõsequẽtie oppositũ cõsequentis repugnat antecedenti. ¶ Scõo sequit. tu es asinus vel tu curris ergo tu curris ⁊ ß arguit contra regulã ergo ⁊c. cõsequẽtia tenet cuz minori ⁊ maior similr q: ex opposito cõsequẽtis sequit oppositũ antecedẽtis. ¶ Tertio arguitur sic. ista cõsequẽtia est bona tu es homo vel tu es risibilis ergo tu es risibilis. ⁊ ß arguit contra regulam ergo regula falsa: consequẽtia tz cuz minori ⁊ maior patz. q: consequens sequit ex qualibet illius disiunctiue significantis ex cõpositione suarum partium ergo ẽt sequitur ex ista disiunctiua. ¶ Pro solutione omniuz istorũz argumẽtorum est notandũ qꝑ disiunctiuaꝝ affirmatiuarũ quedaz fiunt de partibus quarum vna sequit ad reliquã in consequentia bona quedã fiunt de partibus quarũ vna nõ sequitur ad reliquam in psequẽtia bõa. ¶ Exemplũ ꝑmi tu es albus vel tu es coloratus: certũ est qꝑ scõa sequit ad ꝑmã in argumẽto formali. ¶ Exemplũ scõi sor. currit vel plato disputat hic nec ꝑma sequit ad scõam nec ecõtra. dico ergo qꝑ a disiunctiua affirmatiua significante iuxta compositionem suarum partium composita ex partibus quarum vna non sequit ad reliquã ad alteram non sequentẽ nõ valet argumentum ⁊ hec est intẽtio regl'e. ¶ Ex quo dicto sequuntur duo correlaria ꝑmũ est qꝑ si aliqua talis disiunctiua fuerit composita ex duabus partib⁹ quaruz vna nõ sequitur ad reliquã ad nullam illaruz est argumẽtum bonum. pz de ista sor. currit ⁊ plato disputat que nõ est illativa alicuius istarum partium q: nulla istaruz est consequẽs ad aliam in cõsequẽtia bona. ¶ Secundũ correlarium est istud: si fuerit aliqua hmõi disiũctiua facta ex duabus partibus quarum vna sequit ad aliam ⁊ non econtra ad illaz precise que non sequit non valz argumentum. vnde non sequitur: tu es albus vel tu es coloratus igitur tu es alb⁹. Sed quando disiunctiua significãs iuxta compositionem suorum terminorum fit ex partibus quaruz vna sequitur ad reliquã tunc disiunctiua illa ad illam partez sequentem est argumentuz bonum ⁊ contra hunc intellectũ non opponit se regl'a. ¶ Ex quo dicto sequũt quatuor correlaria ¶ Primum est si fuerit disiunctiua affirmatiua significãs iuxta cõpositionez suorum terminoruz facta ex duab⁹ cathegoricis quaꝝ vna ad reliquaz se habet sicut superior ratione termini vel terminoꝝ in ea positorum: ad partez superiorem est bonum argumentuz: sicut sequit tu curris vel tu moueris ergo tu moueris: antechristus est albus vel antechristus est coloratus ergo antechristus est coloratus: tu es homo vel tu es animal ergo tu es animal ⁊ hoc intendebat primum argumentum. ¶ Secunduz correlarium est istud si fuerit aliqua huiusmodi disiunctiua facta ex duabus cathegoricis quarum vna est possibilis ⁊ reliqua impossibilis ad partem possibilem est bonum argumentum. vnde bene sequit nullus deus est vel tu non es ergo tu non es: tu es asinus vel tu curris igitur tu curris ⁊ hoc intendebat ꝑm argumentum. ¶ Tertium correlarium est istud si fuerit aliqua huiusmodi disiunctiua facta ex duabus cathegoricis adinuicẽ convertibilibus ad quãlibet illarum est bonum argumentum: q: bene sequitur nullus deus est vel homo est asinus ergo homo est asin⁹. Ex eodem etiã antecedente sequit qꝑ nullus de⁹ est q: cathe⁶ iste ex quo ipossibiles sunt ꝓuertũt. ¶ Itẽ seqt tu es hõ vel tu es risibilis: ergo tu es risibilis ẽt sequit qꝑ tu es

homo ⁊ hoc voluit tertius argm. ¶ Quartū cor̄m ē istud: si fuerit aliq̄ hmōi disiunctiua facta ex duab⁹ cathegoricis quarum vna sit necessaria ⁊ reliqua contingēs ad partem necessariam est bonum argumētum. vnde bene sequitur tu curris vel deus est ergo deus est. Et non est mirum si omnes iste cōsequētie tenent q: cōtinue cōsequens per se sequit ex qualz parte disiūctiue. Ex quo sequit ꝙ ex ipsis disiunctiuis etiaz sequi debeat.

Octaua regula p̄ncipalis est ista a disiunctiua affirmatiua significante iuxta cōpositionē suorum terminorum ad copulatiuam negatiuā factam de partibus cōtradictorijs ipsius disiunctiue est bonuz argumentum. pbatur. q: disiūctiue affirmatiue ꝓtradicit copulatiua affirmatiua de partibus cōtradicentib⁹ ipsius disiūctiue ergo contradictoriuz illius copulatiue per negationē p:ꝓpositam sequit ad illā disiunctiuaz. verbi gratia tu curris vl tu moueris ergo nō tu nō curris ⁊ tu nō moueris: deus est vel nullus homo est asinus ergo nō nullus de⁹ ē ⁊ homo est asinus. Iste consequētie patēt q: opposita cōsequentiū repugnant antecedētibus suis sicut dictum est. ¶ Ex qua regla sequit corrolarie ꝙ a copulatiua affirmatiua significāte iuxta cōpositionē suarum partiuz p̄ncipaliū ad disiunctiuam negatiuā de partibus ꝓtradictorijs ipsi⁹ copulatiue est bonum argumētuz. vnde bene sequit tu es homo ⁊ tu es animal ergo nō tu nō es homo vel non es animal. similr sequitur tu nō es capra ⁊ tu nō es asin⁹ ergo tu es capra vel tu es asin⁹. Et sic de alijs qbuscūqz. ¶ Cōtra istam regulam arguit sic. naz data. sequit ꝙ aliqua copulatiua est necessaria cuius vna pars p̄ncipalis icludit cōtradictionē. pz de ista nō tu nō es aliud a te ⁊ tu es aliud: que per regulam sequit ex ista disiunctiua tu es aliud a te vel tu nō es aliud a te: ⁊ hmōi disiunctiua est nēcia igit ⁊ ista copulatiua: tamē vna pars includit ꝓtradictionez patz de ista tu aliud a te ex qua formaliter sequit cōtradictio. ¶ Secūdo arguit cōtra fundamētū regule probando ꝙ nulla copulatiua ꝓtradicit disiunctiue ⁊ hoc sic. naz q̄z partes p̄ncipales sunt subiectum ⁊ p̄dicatum ipsius cathegorice tam p̄ncipales partes sunt ypothetice ipsius: sed tam p̄ncipales partes sunt subiectū ⁊ p̄dicatum alicuius cathegorice ꝙ in cōtradictorijs requirit similitudo subiectorum ⁊ p̄dicatorum ergo pari rōne in cōtradictorijs ypotheticarum requirit similitudo ꝓpositionū: ⁊ si sic ille non erunt contradictorie: tu es homo vel tu curris ⁊ tu non es homo ⁊ tu nō curris. quare ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. lz cōditionalis inferat disiunctiuam factaz ex cōtradictorio antecedentis ⁊ cōsequētis eiusdem ⁊ infertur ex eadez: nō tamen cōtradicit copulatiue facte ex ipsius antecedēte ⁊ opposito consequētis eiusdez: igit pari rōne licet ex disiunctiua sequit cōtradictoriuz copulatiue facte ex oppositis partibus ipsi⁹ disiunctiue ⁊ ecōtra: nō tamē contradicit copulatiue facte ex oppositis partib⁹. ¶ Ad hec respondet ad p̄mum cōcedo ꝓclusionē illatam ꝙ aliqua copulatiua est necessaria cuius vna pars p̄ncipalis includit cōtradictionē ⁊ hoc nō est incōueniēs de vna negatiua: nec de copulatiua affirmatiua non significāte ex cōpositione suarum partium sed incōueniēs fo:et de copulatiua affirmatiua que significat iuxta ꝓpositionez partium. ¶ Similr concedo ꝙ aliqua disiūctiua est impossibilis cuius vna pars est necessaria sicut de ista pz: non tu curris vel deus est imo ambe possunt esse necessarie sic dicēdo nō tu nō es aliud a te vel tu nō es asinus. item aliqua disiunctiua est necessaria cui⁹ quelibet pars est impossibilis. pz de ista nō tu es asin⁹ vel tu es aliud a te: hmōi conclusiōes non sunt incōuenientes de copulatiuis ⁊ disiunctiuis negatiuis ⁊ affirmatiuis non significātibus iuxta compositionē suarum partium. ¶ Et ad scōm argumētum nego ꝙ nulla copulatiua cōtradicat disiunctiue vel econtra. Et tunc ad argumētuz cōcedo cōsequentiaz ⁊ ꝓsequēs ⁊ dico vt pluries dixi ꝙ aliquid cōtradictoriari alteri pōt dupliciter intelligi immediate ⁊ formaliter vel mediate solum. ¶ Primo mō requirit implicite vel explicite similitudo extremorum in cathegoricis ⁊ in ypotheticis similitudo cathegoricaruz. ⁊ isto mō iste imediate ⁊ formaliter contradicunt quilibet homo currit ⁊ aliqs homo nō currit. omne risibile currit aliqd̄ risibile non currit. In ypotheticis iste immediate ⁊ formalr contradicunt: tu curris vel homo est asinus non tu curris vel homo est asinus: tu legis ⁊ tu disputas nō tu legis ⁊ tu disputas. ¶ Scōo modo non expedit nec requirit similitudo in cathegoricis extremorum ⁊ in ypotheticis similitudo cathegoricarū sed soluz ꝓuertibilitas. Et isto modo dico ꝙ iste cōtradicunt: omnis homo currit aliqd̄ risibile nō currit: q: quelibet istarum conuertit cum cōtradicto⁹ formali alterius. hec enim omnis homo currit conuertit cum illa omne risibile currit que formaliter ⁊ imediate contrariatur illi aliqd̄ risibile non currit. ⁊ hec eadem ꝓuertit cum illa homo non currit que formalit contradictoriat illi omis homo currit. ¶ Consimiliter dico de ypotheticis ꝙ disiūctiua contradictoriat copulatiue ⁊ econtra nō formalr sed mediate solum. ¶ Et per hoc sequit responsio ad argumentum tertiū concedo ꝙ cōditionalis vna cōtrariatur lz mediate copulatiue facte ex antecedēte ⁊ ꝓtradicto⁹ cōsequentis eiusdem: q: hmōi copulatiua ꝓuertitur cuz suo contradicto⁹ imediate ⁊ formalit. vnde sicut iste ꝓuertūtur. si tu es homo tu es animal ⁊ tu non es homo vel tu es animal. Ita ēt iste nō si tu es homo tu es animal tu es homo ⁊ tu non es animal que omnia clarius apparebunt in consequenti sequenti capitulo.

¶ De condictionali capitulum.

Ertia cōiunctio ypothetice formatiua ē nota condictionis cōsequentie illatiua. Cui⁹ officij sequens doctrina est declaratiua vbi nota ꝙ nota condictionis condictionatim ⁊ condictionaliter sūmi pōt. Sūmit enī cōdictionatim cuz cathegorica vel terminis clauditur: ꝓdictionaliter vero quādo cathe⁶⁰ coniungit ⁊ vnit. Exēplum p̄mi omne falsum si est impossibile non est verum. omne animal si ipsum est rudibile est asin⁹: omne animal si est for. differt a platone: for. si est homo ē animal. Et sic de alijs. ¶ Exemplum scōi si tu es homo tu es animal. animal est si homo est: nullus homo est si nullū animal ē. vbi nota ꝓdictionis cōdictionatim sūmit cathegoricā constituit. Sed vbi ꝓdictionalr sūmitur ypotheticam condictionalem format. ¶ Ex quibus sequit ꝙ a propositione de condictionato extremo ad ꝓpositionem cōdictionalez de consimilibus terminis nō vz argumētum p̄cedente cōdictionez termino ꝓbabili. vnde nō sequit: nullus homo est qui si monetur currit igit nullus homo currit si monetur. q: antecedens est veruz ⁊ consequens falsum: ꝙ consequens sit falsum pz: q: significat ꝙ nullus homo currit si quilibet homo currens monet qd̄ est falsum: ꝙ antecedens sit veruz ꝓbatur q: nec iste homo est qui si monet currit: nec iste nec sic de singulis. Et isti sunt omnes homines igitur nullus homo est qui si monet currit: cōsequentia patet a singularib⁹ ad vniuersalez cum debito medio: ⁊ antecedens patet p:o qualibet singulari. quia quacunqz data hec est falsa. Iste homo est qui si monetur currit. q: ex ista bene sequitur ꝙ si iste hō monetur ipse hō currit: cum condictionis notam non precedit terminus probabilis. ¶ Sed contra hoc arguitur. quia dato isto sequitur ꝙ aliqua est cathegorica affirmatiua sine termino distrahente que nihil ponit consequens est falsum ⁊ probat cōsequentia. nam capio istaz: hoc si est for. differt a platone. hec equipollet isti si hoc est for. differt a platone que nihil ponit quia nō ponit hoc esse for. nec hoc differre a platōe igit nec ista cathegorica aliqd ponit. ¶ Ad istud respōdetur ꝙ consequens non est impossibile nam certum est sm ꝙ superius dicebatur hanc esse affirmatiuam cathegoricam non homo non currit si homo monetur que tamen nihil ponit: q: conuertit cuz cōditionali nihil ponēte. vz. si nullus homo nō currit hō monet. verūtā nulluz est factum argm ad concedendū illaz conclusionē dataqua cunqz via loquente de subiecto illius: hoc si est for. differt

a platone. si enim hoc totum est subiectuz hoc si est sor. ponit hoc differre a platone quia debet sic resolui hoc differt a platone ⁊ hoc est hoc si est sor. ergo hoc si est hoc differt a platone. Si autez dicatur sicut alij dicunt ꝙ ꝑcise li hoc: est subiectum ⁊ condictio cum suo consequente tenet se a parte predicati adhuc non sequitur conclusio: quia tũc hec propositio hoc si est sor. differt a platone equalet huic hoc est aliquod ꝙ si est sor. differt a platone que ponit hoc eē: quia bene sequitur formaliter hoc est aliquod ꝙ si est sor. differt a platone igitur hoc est aliquid. a tertio adiacẽte ad scõm adiacens sine impedimento. ¶ Ad argumentuz ergo nego ꝙ illa hoc si est sor. differt a platone equipaleat illi condictionali: si hoc est sor. differt a platone. sed bene dico ex ista cathe^ca illam condictionalem sequi. ¶ Ex quo immediate sequitur ꝙ sicut appositione de condictionato extremo ad cõdictionalem non valz argumentum ita nec ecõtra. quia nõ sequitur si antechristus est homo antechristus est animal igitur antechristus si est homo est animal. quia consequens propositio cathe^ca ponit totuz antecedẽs ⁊ cum hoc antechristum esse. ¶ Dimissis ergo his que consequuntur notam condictionis tentaz condictiõatiz venio ad ea que dicenda sunt de ipsa cõdictionaliter tenta nõ faciendo in hoc capitlo mentionem de aliqua nota condictionis nisi de li si quotienscunqz dico nota condictionis: qz vbi voluero de alio mentionem facere ipsaz proprio nomine nominabo. Scio enim ꝙ propositio de nominata a li nisi est propositio condictionalis sed de ea nõ est ad presens mentio qz cathe^ca est de qua dictuz est in capitulo de explectiuis. quare ⁊c.

Dico ergo ꝙ condictionaliuz denominatiuatiuarum a nota formãte ypothetica quedam sunt affirmatiue quedã negatiue: affirmatiue in quibus nota condictionis nõ negatur: negatiue in quib⁹ nota negatur. ¶ Exempluz ꝑmi si tu es homo tu es animal tu nõ es animal si tu nõ es homo. ¶ Exemplum secundi nõ si tu curris moueris: tu es animal nõ si tu es homo. ¶ Harum condictionalium ꝓpositio immediate sequẽs notam condictionis vocatur antecedens ⁊ altera vocatur cõsequens siue situaliter sequatur vel precedat. verbi gratia. Si tu es homo tu es animal. li tu es homo est antecedens ⁊ li tu es animal est cõsequens. ⁊ idem est si dicatur animal est si homo est: quia li homo est: est antecedẽs ⁊ li animal est: est cõsequens. vnde ꝓpositio nõ dicitur antecedens vel cõsequens quia situaliter precedat vel sequat sed quia per notam cõdictionis denominat ipsam precedere vel sequi quia igitur in hac animal est si homo est nota denominat illam antecedere homo est ad illaz animal ē ⁊ illam animal est sequi ad illam homo est ideo vna vocatur antecedens ⁊ altera consequens qualitercunqz situaliter proponantur.

Antequã proponãtur regule disputãde ē ꝑmo videndum quid requiritur ad veritatem cõdictionalis. Aliqui dixerunt ꝙ ad veritatẽ cõdictionalis requiritur ꝙ antecedẽs nõ potest esse verum sine cõsequente. ¶ Cõtra hanc respõsionem arguitur ꝶ cõdictionalis est vera. si homo est animal est ⁊ tamen antecedens potest esse verum sine cõsequẽte: ꝓbatur quia hec propositio homo est potest esse omnis propositio igitur ipsa potest esse vera sine cõsequente: cõsequentia patet ⁊ antecedens similiter. ¶ Alij dixerunt ꝙ ad veritatem cõdictionalis nõ requiritur ꝙ antecedẽs nõ possit esse verum sine cõsequente in sensu diuiso sed requiritur ꝙ nõ sit possibile ꝙ antecedẽs sit veruz quin cõsequens sit verum. ¶ Contra istam scḋam responsionem arguitur sic. Ista cõsequẽtia est bona si homo est animal est ⁊ tamen possibile est ꝙ antecedẽs sit verum sine consequente igitur illa responsio nõ valet. probat ⁊ pono ꝙ in. a. instanti futuro nõ erit aliqua condictionalis. nisi ista. si homo est homo est asinus. isto posito ꝙ pz tunc erit antecedẽs verum sine cõsequẽte ¶ Tertij dixerunt ꝙ ad veritatem condictionalis requiritur ꝙ nõ sit possibile antecedens esse verum illius cõsequẽtie nisi consequẽs eiusdem sit verꝝ. ¶ Cõtra istam responsionem arguitur sic. ⁊ capio istam cõdictionalem. Si hoc nõ est hoc nõ est demõstrando per vtrũqz hoc: animam sor. sed sit antecedẽs in scripto ⁊ cõsequẽs in anima sor. Isto posito patet ꝙ antecedẽs illius ꝓsequẽtie possibile est esse verum ⁊ cõsequens falsum: quia cõsequẽs non potest esse verum cum anima sor. sit necessaria ⁊ ꝓsequẽs est fundatum in ea sed antecedens cras poterit esse verum significãdo hominem esse ⁊ simul existere antecedẽs illis cõsequentis. ¶ Quarti dixerunt ꝙ ad veritatem condictionalis requiritur ꝙ nõ sit possibile antecedẽs esse verum cõsequente eiusdem antecedẽtis existente falso sine noua impositiõe: sed in argumẽto superiori ponitur illud antecedẽs significare hominem esse ⁊ sic mutatur significatio ex noua impositiõe. ¶ Contra istam quartaz respõsionem arguitur sic. ista ꝓsequẽtia est bona si antechristus est albus antechristus est coloratus ⁊ tñ possibile ꝙ antecedens sit verum consequẽte existente falso. probatur qz consequẽs illius est falsum ⁊ possibile est antecedẽs illius esse verum ergo possibile est antecedẽs esse verum consequente eiusdem existente falso. ¶ Similiter dum consequens illius est falsum: possibile est antecedẽs esse verum ergo possibile est antecedẽs esse verum cõsequẽte eiusdẽ existente falso. cõsequentia patet ab vna causa veritatis ad propositionem habẽtem illam ⁊ antecedẽs de se est manifestum. ¶ Quinti dixerunt ad veritatem cõdictionalis ꝙ requiritur ꝙ si ita est sicut ē significabile per antecedẽs necesse est sic esse sicut est significabile per cõsequẽs. ¶ Contra istam aliam arguitur sic. Ista cõdictionalis est vera. Si tu es homo tu es animal. ⁊ ita est sicut est significabile per antecedẽs ⁊ nõ est necesse sicut est significabile per consequens ergo respõsio nõ est vera: cõsequentia probat vel patet: ⁊ antecedẽs patet pro ꝑma ⁊ secunda parte sed pro ertia probatur: quia te esse animal est cõtingens precise ⁊ te esse animal est significabile per cõsequens illius condictiõalis ergo nõ est necesse sic esse sicut est significabile per illud cõsequens. ¶ Similiter facio istaz cõsequentiam illud consequẽs contingẽter est ergo nõ est necesse sic esse sicut est significabile per ipsum ⁊ hoc semper sine noua impositione. ¶ Sexti dixerunt ꝙ ad veritatem cõdictionalis requiritur ꝙ nõ sit possibile sic esse ⁊ sic nõ esse demonstratis significatis antecedẽtis ⁊ oppositi consequentis illi⁹ condictionalis. ¶ Contra: ista cõdictionalis est vera. Si tu es aliud a te tu nõ es tu ⁊ tamẽ possibile est sic esse ⁊ sic nõ esse demõstratis significatis antecedentis ⁊ oppositi consequẽtis ergo respõsio nulla cõsequentia patet cum maiori ⁊ minorem probo: qz iam sic est demõstrando significatũ oppositi cõsequẽtis quia sic est ꝙ tu es tu: ⁊ tamẽ sic non est demõstrando significatum antecedentis qz te differre a te non est ergo possibile est sic esse ⁊ sic nõ esse demonstratis significatis antecedẽtis ⁊ opposito cõsequentis. ¶ Septimi dixerunt ꝙ ad veritatem cõdictionalis requiritur ꝙ nõ est possibile sic esse ⁊ sic nõ esse demõstratis significatis antecedentis ⁊ cõsequentis. ¶ Cõtra: ista condictionalis est vera ⁊ necessaria: si tu es homo tu nõ es asinus ⁊ tamẽ possibile est sic esse ⁊ sic nõ esse demonstratis significatis antecedẽtis ⁊ consequẽtis igit ⁊c. consequentia tenet cum maiori ⁊ minorem probo. quia iaz sic est demonstrãdo significatum anecedentis: ⁊ sic nõ est demonstrando significatum cõsequẽtis quia ꝙ licet ⁊ qualitercũqz nõ est te nõ esse asinum: cõsequentia patet ab vniuersali negatiua ad suam singularem negatinaz ⁊ antecedẽs patet quia nihil nec aliqualiter est te nõ esse asinum. ¶ Octaui dicunt ꝙ ad veritatem condictionalis requiritur ꝙ consequens intelligatur in antecedente. ¶ Contra: ista condictionalis est bona ⁊ vera. Si tu es homo tu es animal ⁊ tamen consequens non intelligitur in antecedẽte: quia antecedẽs nõ significat illud ꝓsequẽs: imo nec seipm loquẽdo de significatiõe personali. ¶ Noni dicũt ꝙ ad veritatẽ cõdictionalis requiritur ꝙ significatũ adeqtuz ꝑtis itelligat in antecedẽte. ¶ Contra: ista ꝓdictionalis est va ⁊ necessa-

ria si tu es aliud a te baculus stat in angulo ⁊ tamen non intelligitur in antecedente significatum consequẽtis cum aliud non significetur per antecedẽs nec per aliquã partez eius. ¶ Decimi dicũt q̃ ad veritatez condictiõalis regrit q̃ oppositũ ꝓnãtis repugnat ãcedenti. ¶ Contra ⁊ pono non esse aliquã ꝓpositionem nisi illam cõdictionalem vel partem eius si tu es homo tu es animal. isto posito pz q̃ ista condictionalis est vera ⁊ tñ oppositũ cõsequentis non repugnat antecedenti q: nõ est. ¶ Dico ergo ad veritatẽ condictionalis nõ potest sufficienẽ assignari vel vniuersaliter q̃ sufficit vel requirit: q: in multiplici differẽtia ꝓponunt ꝓpter multiplicem ipsarum existentiã. vnde cõdictionaliũ quedam sunt affirmatiue quedam negatiue: affirmatiuarum quedam significãt ex compõne suarum partium sicut ista: si tu es homo tu es animal. sine noua impositõe: quedam vero nõ sic significãt. ¶ Et iste iterum sunt duplices q: quedam cũ hoc q̃ habent partes ꝑncipales nõ significant iuxta earum compositionẽ: quedam vero nõ significãt iuxta compositionem partium ꝑncipalium quia nõ habent. ¶ Exemplũ ꝑmi dato q̃ ista cõdictionalis si antexp̃us est albus antexp̃us est coloratus significet adequate q̃ si antechristus est albus antexp̃us est asin⁹. ¶ Exemplum secũdi si tu es homo tu es animal ⁊ ecõtra certum est q̃ secũda pars istius copulatiue est ꝓdictionalis subordinata huic si tu es animal tu es homo ⁊ ipsa non significat iuxta compositionem suarum partium: quia non habet: caret enim antecedente ⁊ ꝓnãte ⁊ nota condictiõis nec hoc est icõueniẽs.

De his ergo affirmatiuis pono regulã. ¶ Prima est ista. q̃ ad veritatez cõdictionalis significantis iuxta cõpositionem suarum cathegoricarũ ꝑncipalium requirit ⁊ sufficit q̃ ꝓtradictoriũ ꝓsequẽtis illi⁹ cõdictionalis possit repugnare antecedẽti eiusdez ipsis sic significantibus ⁊ demonstro per li sic. significata consueta antecedẽtis ⁊ oppositi ꝓsequẽtis. ¶ Dico ꝑmo ꝓtradictorium ꝓsequentis. q: ista ꝓsequentia nõ valz. oppositũ cõsequentis istius cõdictionalis significãtis ex cõpositiõe suarum partium repugnat antecedẽti eiusdem ipsis sic significantib⁹ igit ista ꝓsequentia est bona. nam certum est q̃ ista cõdictionalis est falsa si aliquis homo currit qlibet homo currit. ⁊ tamẽ oppositũ ꝓdictoriũ cõsequẽtis repugnat antecedenti. q: illa repugnãt nullus homo currit ⁊ aliquis homo currit: sed illa nõ repugnãt aliqs homo currit ⁊ aliquis homo nõ currit ideo dicit ꝓtradictoriũ ⁊ nõ oppositum. ¶ Vel aliter requirit ⁊ sufficit q̃ antecedẽs illi⁹ cõdictionalis sit aptum natum repugnare ꝓtradictorio ꝓsequẽtis eiusdez condictionalis. ¶ Secũdo dico notanter q̃ possit repugnare. i. aptum natum repugnare ⁊ non q̃ repugnet: q: stat q̃ aliqua cõdictionalis sit vera significãs ex cõpositione suarum partium cuius ꝓsequens nõ habebit oppositum. quare ⁊c. ¶ Dico tertio antecedẽti eiusdẽ. quia ista cõdictionalis nõ est vera si tu es homo tu curris ⁊ tamen oppositum ꝓtradictoriũ ꝓsequentis istius ꝓdictionalis repugnat antecedenti: q: repugnat antecedẽti illi⁹ cõdictionalis si tu curris tu moueris: ⁊ ꝓpter eandem dicebatur ꝓtradictoriũ cõsequentis istius cõdictionalis: quia ista condictionalis nõ vz. si tu es homo tu curris ⁊ tamen contradictoriũ consequẽtis repugnat antecedẽti illius. vz condictionalis. nam istius cõdictionalis si tu es risibil tu es homo: li tu es homo est consequẽs cui⁹ contradictorium repugnat antecedenti isti⁹ si tu es homo tu curris. Dicebatur ergo ipsis sic significantib⁹ q: aliqua est cõsequentia mala affirmatiua significãs iuxta compositionẽ suarum partium cui⁹ oppositum cõtradictoriũ consequẽtis potest repugnare antecedẽti eiusdem sed nõ manente ꝑmaria ⁊ cõsueta significatione sicut patet de tali si tu es homo tu curris: dato q̃ cras contradictorium cõsequentis significabit te non esse hominez. ¶ Ex ista regula sequitur corrolarie secũda q̃ ad falsitatem condictionalis affirmatiue significãtis iuxta compositionem suarum partium requirit ⁊ sufficit q̃ contradictorium consequẽtis ipsius cõdictionalis possit stare cum antecedente eiusdem ipsis sic significantib⁹: vel aliter requiritur ⁊ sufficit q̃ antecedens illius nõ sit aptũ natum repugnare contradictorio consequẽtis eiusdem cõdicionalis. Exemplum si tu es homo tu disputas. pz enim ista simul stare tu es homo ⁊ tu nõ disputas. ¶ Tertia regula est ista ad veritatem condictionalis affirmatiue nõ significantis ex compositione suarum partium requirit ⁊ sufficit ipsam esse subordinabilem vni cõdictionali vere sic significando. ¶ Exemplum si tu es homo tu disputas: dato q̃ significet te esse animal si tu es homo: certum est q̃ est vera nõ ex hoc q̃ contradictorium consequentis ipsi⁹ non possit stare cum antecedente eiusdez ipsis sic significãtib⁹ q: bene possunt stare sicut dictum est: sed ex eo q̃ est subordinabilis huic vere si tu es homo tu es anial. ¶ Similiter si tu es animal tu es homo ⁊ econuerso. certum est q̃ secũda pars istius copulatiue est condictionalis vera: non ex hoc q̃ cõtradictoriũ consequẽtis ipsi⁹ possit repugnare antecedenti eiusdez q: nõ potest habere antecedẽs nec consequens. nec notam ꝓsequẽtie. sed ex eo q̃ est subordinabilis vni vere significãdo sicut modo significat huic. s. si tu es homo tu es anial. ¶ Quarta regula est ista q̃ ad falsitatem condictionalis affirmatiue nõ significãtis ex cõpositione suarum partium requirit ⁊ sufficit ipsam non esse subordinabilez vni vere sic significando. verbi gratia. capta tali condictionali: si tu es homo tu es aial que significet adequate q̃ si tu es homo tu es asin⁹. ex hoc reddit falsa. q: est subordiabilis sic significãdo huic false si tu es homo tu es asinus. similr pz de secũda parte hui⁹ copulatiue si homo currit animal currit ⁊ ecõuerso: que cõdictionalis affirmatiua falsa est. q: sic significãdo subordinat huic cõdictionali false si anial currit homo currit. Et hee sunt regule pertinentes ad condictionalem affirmatiuam.

De condictiõalibus negatis facio cõsimile dicto nẽ q̃ negatiuarum quedam significãt iuxta cõpositionem partium suarum sicut illa: nõ si tu es homo tu curris: dato q̃ non fiat impositio aliqua: quedam significãt nõ ex cõpositione suarum partium. Et hoc duplicit contingit: aut habendo partes aut nõ habendo. ¶ Exemplum ꝑmi dato q̃ ista nõ si tu es albus tu es coloratus significet q̃ non si tu es homo tu es animal. ¶ Exemplum secundi tu disputas non si tu curris ⁊ econtra. secũda pars huius copulatiue est condictionalis negatiua nõ significans ex cõpositione suarum partium q: non habet. Pono igitur regulas quarum ꝑma est ista. ¶ Ad veritatem condictionalis negatiue significantis iuxta cõpositionez suarum partium requirit ⁊ sufficit q̃ contradictoriũ consequẽtis ipsius cõdictionalis nõ possit repugnare antecedẽti eiusdez ipsis sic significantibus. Exemplum nõ si tu curris tu disputas. ista enim sic significando nõ possunt adinuicem repugnare tu non disputas ⁊ tu curris. ¶ Secunda regula est ista. Ad falsitatem condictionalis negatiue significãtis iuxta cõpositionem suorum terminorum requirit ⁊ sufficit q̃ contradictorium consequentis ipsius possit repugnare antecedenti eiusdem: ipsis sic significantib⁹. verbi gratia nõ si tu es homo tu es animal: manifestum est q̃ ista repugnãt tu nõ es animal ⁊ tu es homo. ¶ Tertia regula est ista ad veritatem condictionalis negatiue nõ significantis iuxta compositionem suorum terminorum requirit ⁊ sufficit ipsam esse subordinabilem vni vere sic significando. pz de ista: non si tu curris tu moueris: dato q̃ significet adequate q̃ si non tu moueris curris. Exemplum aliud: data tali copulatiua animal currit non si homo currit ⁊ econuerso: li econuerso est condictionalis negatiua vera: ex eo q̃ est subordinabilis huic non si animal currit homo currit que est vera. ¶ Quarta regula est ista. Ad falsitatem condictionalis negatiue significantis non ex cõpositione suorum terminorũ requiritur ⁊ sufficit ipsam esse subordinabilez vni false sic significando. ¶ Exemplum non si tu moueris curris: dato q̃ ista significet adequate q̃ non si tu curris moueris: idem est de secunda parte istius copulatiue. homo currit non si animal currit ⁊ ecõuerso: que est cõdictionalis negatiua falsa q: subordiat huic false: nõ si hõ currit aial curit. iste tñ regule nõ multum expediũt q: ꝓdictionalis negatiuz

probari per affirmatiuam. ¶ Ex his sequitur ista conclusio q̃ omnis cõdictionalis vera est necessaria ⁊ omnis falsa est impossibilis. ⁊ sic non expedit alias regulas dare de necessitate impossibilitate aut cõtingenti condictionalis q̃z superius expressas. ¶ Ex isto iterum sequitur hos casus esse impossibiles. s. q̃ si rex sedet scias regem sedere ⁊ q̃ si nullus rex sedet scias nullum regem sedere. ¶ Similiter non est possibile q̃ sor. erit liber si sor. obuiabit seruo ⁊ q̃ sor. erit seruus si obuiabit libero. ¶ Iterum non est possibile q̃ si sor. profert vniuersalez q̃ omne currens sit asinus: ⁊ q̃ si profert singularem q̃ ipse sit currens. Et sic de alijs condictionalibus impossibilibus que plurimũ solent similiẖ poni. ¶ Sed contra cõclusionez solet fieri vnũ argumentum ad probandum aliquã condictionalem falsam non esse impossibilem: q: ista est falsa. si antechristus non fuit tu non fuisti cum antecedens sit verꝫ ⁊ consequẽs falsum. ⁊ tamen non est impossibilis: q: aliquãdo erit vera sic significando: ꝓbatur q: antecedens aliquãdo erit impossibile sic significando igitur aliquãdo erit vera. pz consequentia q: ex impossibili sequitur quodlibz. ¶ Ad istud argumentum respondeꝯ ꝯcedẽdo istam esse falsam ⁊ impossibilem si antechristus nõ fuit tu non fuisti. ¶ Et ad argumentum dico q̃ nunq̃z erit vera sic significando: ⁊ cum dicit antecedens erit impossibile sic significando: concedo igitur consequentia erit bona: nego argumentuz: q: nõ ex quolz impossibili sequit quodlibet sed solum ex impossibili simplr̃ ex per se cuius significatum non potest nec poterit nec potuit esse verum. Et impossibili vero per accidens cuius significatũ aliquãdo fuit veruz nihil sequit q̃d nõ sequebatur anteq̃z esset impossibile: ita q̃ ista cõsequẽtia non vz. Adam non fuit igitur tu non fuisti nõ obstante q̃ antecedens sit impossibile. Et si dicitur opposituz cõsequentis repugnat antecedenti ipsis sic significantibus igit consequẽtia bona: nego antecedẽs: nec cuilibz impossibili quelibet ꝓpositio repugnat: q: ad hoc q̃ due ꝓpositiones adinuicez repugnẽt requirit q̃ ipse sic significãdo nõ possint nec potuerit nec poterũt sil'esse ve: nec saltẽ q̃ significata illarũ non pñt nec potuerint nec poterũt simul esse vera: q: igitur hec aliquando potuerunt simul esse vera sic si significando adam nõ fuit ⁊ tu fuisti. propterea non repugnant adinuicez: esset enim mirabile q̃ illa adinuicez repugnarent tu es ⁊ ꝗ anima non est demonstrãdo animã sor. iam existentem ⁊ tamen vna illarum est impossibilis sed de per accidens. ꝓpterea hec consequentia nõ vz. hec anima non est igitur tu non es non obstante q̃ antecedens sit impossibile. ¶ Consimiliter dico q̃ nõ oportet necessariũ per accidens sequi ex qualibz ꝓpositione ita q̃ nõ sequit: tu es igitur adam fuit. ego sum igitur ꝗ anima est demonstrando animaz tui. Ex quibus sequitur hanc consequentiam non valere. Iste due ꝓpositiones sic significando nõ possunt simul esse vere igitur repugnant: q: ille due sic significando adam nõ fuit ⁊ tu es: nõ possunt esse simul vere ⁊ tamen nõ repugnant vt dictum est.

Contra vnuz aliud superius dictum arguit. vz. q̃ nulla sit condictionalis negatiua: nam si aliqua esset sit ergo illa nõ si tu curris sor. erit: ⁊ arguitur sic. illa est condictionalis negatiua igitur aliqd negat ab aliquo vel igitur negat rez a re vel cõsecutionez vnius ab aliquo vel repugnantiam oppositi consequentis cum antecedente: si igitur rem negat a re ⁊ suum contradictoriuz est igitur suũ contradictorium affirmat rem de re: consequẽs falsum. q: illa si sor. currit tu curris nihil affirmat: nec potest dari ꝗm q̃ negat consecutionem vnius ab alio. q: aut negat consecutionem ꝓpositionis consequentis ex ꝓpositione antecedentis vel significatũ consequentis ex significato antecedentis. Si ꝑmo modo nulla est cõdictionalis necessaria. q: si negatiua negat consecutionez cõsequentis ex antecedente cõdictionalis: naz negatiua affirmat cõsecutionem cõsequentis ex antecedente sed aliquando nõ erit talis cõsecutio consequentis ex antecedente cum aliquando nõ erit illud antecedens: nec eius consequens igitur quelibet condictionalis non negatiua affirmãs consecutionez cõsequentis ex antecedente est nõ necessaria. Si secũdo modo sequitur q̃ nulla condictionalis affirmatiua cuius antecedens ⁊ cõsequens sunt ꝓpositiões negatiue sit vera vel necessaria vel etiam q̃ nulla condictionalis cuius tam consequens q̃z antecedens sunt ꝓpositiones affirmatiue false est vera vel necessaria omnia ista sunt falsa: ⁊ probatur cõsequentia. quia nullius talis cõdictiõalis est significatũ antecedentis vel consequentis ⁊ si sic ergo nec est cõsecutio talis significati consequẽtis ex significato talis antecedentis: consequentia patet per hoc q̃ cõsecutio nõ est nisi inter ea que sunt: nec põt assignari tertius modus. vz. q̃ condictionalis negatiua negat repugnantiaz oppositi cõsequẽtis cuz antecedente: q: si oppositum cõsequẽtis nõ sit nõ est repugnantia oppositi consequẽtis cum antecedẽte. ¶ Ad istud argumẽtum respõdeꝯ cõcedẽdo vt prius q̃ aliqua est cõdictionalis negatiua. ⁊ tunc ad argumẽtum igitur aliquid negat ab aliquo: negatur cõsequẽtia: sicut etiaz ẽ aliqua cathe^ca negatiua que nõ negat aliquid ab aliquo sed in ea aliquid negatur ab aliquo per negationẽ. Et si dicit illa cõdictionalis est negatiua ergo aliqd negatur ab aliquo: iteruz nego cõsequentiaz: deducta omni sophisticatiõe. sed hoc solum sequit de cathe^ca: de ypothetica autem sequitur q̃ aliquid per aliud negat ⁊ vt superius dixi hoc est veruz. q: cõdictionalis affirmatiua per negationem negat. Et sic patet q̃ negatio negans condictionem nõ negat rem a re nec consecutionem assecutione: nec repugnãtiam oppositi ꝯsequentis cum antecedente: dato adhuc hec omnia esse: sed negat condictionalem affirmatiuaz ex qua ⁊ negatiõe fit condictionalis negatiua. vnde est sciendus q̃ sicut in cõdictionali affirmatiua habente antecedẽs ⁊ cõsequens expressa nota cõdictionis denotat consequens sequi ex antecedente. ita in negatiua nota cum negatiõe simul denotat consequẽs non sequi ex antecedente. ⁊ si ita est: ꝯdictionalis illa negatiua est vera presuppposita significatiõe antecedentis ⁊ cõsequẽtis. ¶ Concedo tamẽ q̃ aliqua est condictiõalis affirmatiua in qua non denotatur aliquid sequi ab aliquo vel ex aliquo: ⁊ aliqua est negatiua in qua nõ denotatur sequi consequens ex antecedẽte ⁊ hoc semper est verum in condictõalibus non habentibus antecedẽs nec cõsequens aut notam cõsequentie: sicut etiaz aliqua est cathegorica affirmatiua in qua non denotatur aliquid affirmari ab de aliquo ⁊ aliqua est negatiua in qua nõ denotatur aliquid negari ab aliquo sicut de duabus partibus istarum copulatiuarum aliquis homo est animal ⁊ ecõuerso aliqs homo nõ est animal ⁊ econuerso. quare ⁊c. ¶ Verumtamen ad hoc ad argumẽtuz gratia disputatiõis potest concedi q̃ cõdictionalis negatiua negat ab aliquo: quia negat consecutionem consequentis ex antecedente ⁊ tunc ad argumẽtum ergo nulla est cõdictionalis affirmatiua necessaria: nego consequẽtiam: ⁊ tunc ad responsionem: si negatiua negat consecutionem consequẽtis ex antecedente condictionalis vero negatiua affirmat cõsecutionem cõsequẽtis ex antecedẽte: ꝯsequentia nõ vz: sed cõcedo cõsequẽs: ⁊ tunc vltra sed aliquãdo non erit talis cõsecutio: concedo ergo nulla cõdictionalis affirmatiua est necessaria: nego cõsequentiaz: per idem enim probaret q̃ hec deus est ens non esset necessaria q: aliquando nõ erit ꝗ affirmatio cum aliquãdo nõ erit subiectum nec copula nec ꝑdicatuz.

Item contra quedam arguitur. Et ꝑmo ꝑbando q̃ nulla sit condictiõalis: quia ista propositio hoc est ⁊ hoc est dicitur esse copulatiua pro tanto quia intellectus vnit ⁊ copulat istas duas propositiones mediãte tali actu intelligendi sed eque vnit sine copulat intellectus duas propositiones mediãte tali actu: si: sicut mediãte li ⁊: ⁊ econtra ergo qua ratione vna debet dici copulatiua ⁊ altera debet dici talis. ¶ Secundo arguitur q̃ nulla cõdictionalis habeat antecedens nec cõsequens: quia si igitur aliqua est: sit ergo ista si homo est animal est: cuius antecedẽs sit. a. ⁊ ꝯsequẽs. b. tũc sic. a. est antecedens ⁊. b. cõsequens igitur li. b. est posterius. a. patet consequẽtia ⁊ cõsequens est falsum. igitur ⁊ antecedẽs: q̃ ꝯñs sit falsuz probatur. q: si. b. sit posterius. a. sequitur

q̃.a. sit p̃us.b. vel igit̃.a. est p:ius.b. tempo:e nã vel prio/
ritate logicali non p̃mo modo: q: supposito q̃.b. sit añ.a.
non secundo modo q:.a. est causa ipsius.b. non tertio mo
do.q:.b. sequitur ad.a. ⁊ non econtra. ¶ Tertio arguitur
q̃ nullum sit oppositu3 condictionalis nec possit esse. quia
si alicuius sit contradicto:iu3 sit ergo istius si homo est ani
mal est: hoc v3. non si homo est anial est: ⁊ sequit̃ q̃ aliq̃
est copulatiua possibilis affirmatiua significans p̃cise iuxta
compositionem suo:um terminoru̅ que tamen cõponitur
ex contradicto:ijs: pat3 de ista si homo est animal est nõ si
homo est animal est: ex quo nulla eius pars ponit. p:ima
non ponit ex quo est negatiua: nec scõa q: negatiua: cuius
negatio negat sequelam. ¶ Ad hoc respondet̃ ad p̃mum
negando consequentia3: q: per idem p̃baretur q̃ disiun/
ctiua esset copulatiua ⁊ ecõtra. ¶ Ad scõm dico ꝓcedẽdo
q̃.a. est antecedens ⁊.b. cõsequẽs ⁊.b. cõsequitur ad.a.
consecutiõe logicali: ⁊ negatur cõsequentia igit̃.b. est po/
sterius.a. ¶ Ad tertium dico negando q̃ illa sit copulati/
ua possibilis sic significando: ⁊ cum dicitur neutra pars
ponit concedo. igit̃ est possibilis nego ꝓsequentia3: copu/
latiua enim non redditur possibilis vel ipossibilis ex eo q̃
partes ponat vel non ponat sed ꝓpter cõpossibilitate3 vel
incõpossibilitatem. vnde nõ solum hoc est veru3 de copu
latiuis in quibus vniunt̃ ypothetice verum etiã est in qui
bus vniuntur cathe^ce^. Certu3 est q̃ ista est impossibilis ve
rum est nullam chymerã esse ⁊ non verum est nullã chy/
meram esse ⁊ tamen neutra pars ponit: cũ non ponit nul/
lam chymeram esse: nec aliqõ verum esse aut aliqõ non
esse verum: quare ⁊c̃.

Restat nũc regulas disputãdas ponere. ¶ Pri/
ma est ista q̃ ab inferiori ad suu3 superi^
affirmatiue cum nota condictionis fallit argumentũ: p3.
q: nõ sequitur: si tu es hoc animal demõstrato asino tu es
rudibilis sed hoc animal est anial igitur si tu es animal tu
es asinus ⁊ h^o^ contingit q: nota condictionis confundit cõ
fuse tm̃ in ordine ad condictionalem omnes terminos cõ/
munes tã antecedentis q̃ cõsequẽtis nisi aliud fuerit im/
pedimẽtum: imõ sepe dictu3 est q̃ ab inferiori ad suu3 su/
perius supponens confuse tm̃ sepe fallit argumentũ: sicut
etiã p3 in materia de incipit ⁊ desinit reduplicatiuis ⁊ cau
salibus: q̃ autem hmõi nota ꝓfundit confuse tm̃ respectu
condictionalis omnes terminos cões cõdictionalis vbi nõ
fuerit impedimẽtũ p̃batur: ⁊ capio istam cõdictionale3 si
homo est animal est: ⁊ quero quomodo stant isti duo ter
mini. s. homo ⁊ animal in o:dine ad condictionale3. Si di/
citur q̃ confuse tm̃ habeo intentum. Si dicit̃ q̃ determi/
nate igitur incõsequente l3 assignare vnu3 suppositu3 res/
pectu totius condictionalis sit ergo so:. ⁊ sequit̃ q̃ hec cõ/
dictionalis est vera si homo est so:. est: qõ est falsum: ⁊ cõ
sequentia p3 q: in qualibet suppositõe determinata d3 assi
gnari vnum suppo^m^ p:o quo videt̃ talis terminus sicut
p3 in alijs discurrendo. Si aũt dicitur q̃ subiectum añtis
stat determinate ⁊ subiectũ consequentis stat confuse tm̃.
¶ Contra nota condictiõis habet p̃cise vim ꝓfũdendi con
fuse tm̃ igitur potius habet confundere terminu3 p:opin/
quum q̃ remotum si non habuerit impedimentũ ⁊ con/
sequentia p3 discurrendo in alijs. ¶ Et ex alio sequitur q̃
ista esset condictionalis falsa si homo nõ est homo non est
ex quo subiectũ antecedentis stat determinate sicut ⁊ que
libet talis si iste homo non est homo nõ est qõ tamen non
est verum. ¶ Forte dicit̃ sicut cõmuniter dictu3 est q̃ no
ta condictiois confundit confuse ⁊ distributiue subiectum
antecedentis ⁊ confuse tm̃ subiectum cõsequẽtis vbi non
fuerit impedimẽtũ ⁊ nõ est q: sub tali subo contingit desce
dere disiunctiue. verbi gratia. si homo est anial est igit̃ si
iste homo est animal est. ¶ Hec responsio l3 sit substenta
bilis tamen iudicio meo non est vera. nam certum est
fm theologos q̃ ista consequẽtia nõ v3. Si homo est ani
mal est ⁊ hoc est homo ergo si hoc est anial est: ergo li ho
mo non stat confuse ⁊ distributiue mobiliter cõsequentia t3
q: in omnibus alijs. v3. talis modus arguendi: sequit̃ enim
bene: omnis homo est animal hoc est hõ ergo hoc est ani
mal: ⁊ q̃ consequentia nõ v3 p̃batur: ⁊ demõstro xp̃m
per li hoc ⁊ p3 q̃ antecedens sit verum ⁊ q̃ consequens
sit falsum p3 q: est vna condictionalis significans ex cõposi
tione suarum partiu3 cuius oppositu3 consequẽtis stat cũ
antecedente. h̃.n. stant simul nullum animal est ⁊ hoc est
fm theologos demõstrando xp̃m. ¶ Secundo arguitur
sic sine fundamento theologo:um. nam ista consequentia
nõ v3. si homo albus est homo nõ est niger: ⁊ omnis so:.
est homo albus igitur si so:. est homo nõ est niger: p3 ite/
rum antecedens esse veru3: dato q̃ omnis so:. sit albus:
⁊ consequens falsum cum oppositũ contradicto:iũ conse/
quentis sic significãdo non possit repugnare antecedenti.
h̃ enim stant simul so:. est ⁊ omnis homo est niger. ¶ Ter
tio arguit̃ sic. sequitur q̃ ista cõdictionalis sit vera si homo
currit omnis homo currit p̃bat̃. q̃ añs ⁊ ꝓñs cõuertun/
tur. igitur ⁊c̃. antecedens p:obatur. q: subm antecedentis
stat confuse distributiue mobiliter per opinionẽ ⁊ non ipedi
tur per aliqõ aliud igit̃ antecedens est exponibile sed non
possunt sibi assignari alie exponentes q̃ exponẽtes conse/
quentis igit̃ antecedens ⁊ ꝓsequens ꝓuertunt̃ p3 conse/
quentia discurrendo in alijs. ¶ Quarto arguit̃ sic. idẽ est
significatũ adequatũ istius cathe^ce^ homo currit extra con/
dictionale3 ⁊ istius homo currit in condictionali: sed subm
istius extra condictionale3 nõ stat cõfuse ⁊ distributiue igi
tur nec istius in condictionali. ꝓsequentia p3 q: a termino
stante determinate ad consimilẽ, stantẽ ⁊ confuse distribu
ctiue non v3 argumentũ. mino: est manifesta ⁊ maio:em
p̃bo. q: quelibet illaru3 significat hoiem currere. Si enim
antecedens illius condictionalis significaret adeq̃te omnẽ
hominẽ currere: ip̃m esset falsu3 in ista si homo currit ani/
mal currit. dato q̃ so:. curret ⁊ p̃ no non: imo statim seque
retur vt p̃us q̃ antecedens ⁊ ꝓsequens istius ꝓdictiona/
lis si homo currit omnis homo currit ꝓuerterent̃ q: qõli
bet isto:um significaret oẽm hominem currere. ¶ Quinto
arguit̃ sic subiectum rõnalis non stat confuse ⁊ distributi/
ue igitur nec subiectu3 ꝓdictiõalis cõsequentia t3: rõnalis
⁊ ꝓdictionalis conuertunt̃. aliter enim a termino subali stã/
te determinate vel confuse tm̃ respectu termini accidenta
lis ad consimilem stantem distributiue valeret arg^m^ qõ nõ
ẽ verum: antecedens p3 de tali rõnali homo currit igitur
animal currit. vbi videt̃ q̃ li homo stet distributiue cum
terminus subsequẽs nõ possit distribuere terminũ p̃cedẽ
tem. Et ex alio q: terminus distributiuus poti^ distribuit
imediate sequentẽ q̃ p̃cedentem sed li animal in ꝓñte fm
nullam responsionẽ stat distributiue in ꝓñte igit̃ nec li ho/
mo in añte. ¶ Dicẽdũ est igitur vt p̃us q̃ nota cõdictiõis
cõfundit ꝓfuse tm̃ quoscũq̃ terminos cões ipsius nisi fue
rit impedimẽtũ. ita q̃ istius si homo est animal est tã li ho
mo q̃ li animal stat confuse tm̃. Et notanter dico sine im/
pedimento q: in hac propositione: si omnis homo currit
omnis homo currit tam subm antecedẽtis q̃ subm conse
quentis stant confuse distributiue ⁊ hoc est sane dictu3 q̃
dicere q̃ subiectum illius antecedentis stat confuse tm̃, ra
tione duo:um signo:um p:ecedentiu3. ¶ Cõtra istam res
ponsionẽ arguitur nam sub subo antecedentis illius cõdi/
ctionalis si homo est anial est: contingit descendere distri/
butiue igitur stat confuse ⁊ distributiue: ꝓsequẽtia p3 ⁊ añ
cedens p̃batur: q: sequit̃ si homo est animal est igit̃ si iste
homo est animal est. Et sic de alijs. ¶ Scõo argũ sic. sub
subto ꝓsequẽtis illius ꝓdictionalis nõ ꝓtingit descẽdere di/
siunctim nec copulatiu3 igit̃ nõ stat cõfuse tm̃. ꝓña t3 antece
dens p̃batur. nam non sequit̃ si homo est anial est ⁊ ista
sunt omnia animalia igit̃ si homo est hoc anial vel hoc ani
mal. ⁊ sic de singulis est: cum antecedens sit verum vt p3
⁊ consequens falsum: quia consequens est vna ꝓdictiona/
lis cuius añs post mille annos erit verum ⁊ consequens
falsum: ipsis sic significantibus: per idem ex eodem ante/
cedente non sequit̃ copulatim igitur si hõ est hoc anial est
vel hoc anial. ⁊ sic de singulis est. ¶ Tertio arguitur sic.
Iste due condictionales conuertũtur animal est si homo
est ⁊ si hõ est animal est: ⁊ in p:ima li animal stat determi
nate igit̃ ⁊ in scõa: ꝓña t3 cũ maio:i ⁊ mino:i: q: terminus

sequens nõ hz vim super terminũ precedentẽ. ¶ Quarto arguit q̃ in ista si anial currit omne anial currit q̃ li animal nõ stat ꝓfuse ⁊ hoc sic. q̃ ꝓfuse tm̃ supponit p̃dicatuz huius omnis homo est hõ tam cõfuse tm̃ supponit subm huius consequẽtis ꝓdictionalis animal currit si omne aial currit. sed signum vniuersale addituz predicato illius vniuersalis: mobilitat ipz vt patz in tali omnis homo est oĩs homo igit pari rõne signum vniuersale superueniẽs subo ꝓñtis condictionalis mobilitat ipm: ⁊ si sic sequit istaz condictionalem esse falsam: omne anial currit si omne aial currit: cuz quelz ista sit falsa ß animal currit si omne aial currit cum stet opm ꝓñtis cum antecedẽte. ¶ Quinto sequit q̃ ß ꝓpositio sit vera denariuz ego ꝓmitto in casu cõi. pbatur nã illa ꝓpositio non dicit falsa nisi q: subm eius supponit determinate pro isto vel pro isto sed in hac ꝓdictiõali denarium tibi ꝓmitto si denarium tibi ꝓmitto supponit vtrobiq ꝓfuse tm̃ per responsionem igit ita est vera sicut in ista ego ꝓmitto tibi denariũ. ¶ Et isto modo põt argui q̃ aliqua talis sit vera: homo est omnis hõ q: ß est va oĩs homo est homo p̃cise q: li homo stat ꝓfuse tm̃ sed in qualibet istaruz si homo est omnis homo ⁊ omnis hõ est homo li homo stat confuse tm̃ igit etiã debet esse va. ¶ Ad hec respondet ad ꝑmum negando q̃ sub subo antecedẽtis contingat descendi copulatiue. Et tunc ad argumentũ concedo illam ꝓñam: si homo est animal est igit si iste hõ est animal est nõ ꝓpter hoc q̃ subm antecedẽtis ꝓdictionalis stet ꝓfuse ⁊ distributiue: sed q: ꝓsequens est neciuz sicut pz in simili. sequit bene omnis deus est igit iste deus est demonstrato patre diuio. nec tz per hoc q̃ li deus stet distributiue sed q: ꝓsequens est neciũ. Unde scdm fautorem alterius opinionis subm huius ꝓdictionalis antecedẽtis: si omnis homo est oĩs homo est stat ꝓfuse tm̃ ⁊ tamẽ bene sequit igit si iste homo est omnis hõ ẽ. ⁊ sic vlteri⁹. ¶ Ad scdm dicit q̃ non vz illud argm. talis terminus supponit ꝓfuse tm̃ igit sub ipso contingit descendere disiũctiz vel copulatim. ¶ Pro quo sciendũ q̃ terminoꝝ confundentium confuse tm̃ quidã cõfundunt nõ ĩmobilitãdo q̃dam confundũt immobilitando. Exemplum ꝑmi signa vniuersalia aliqua ⁊ dictiones exclusiue. Exemplum secundi sicut incipit ⁊ desinit ⁊ terminí modales nota causalitatis ⁊ ꝓsequentie: vnde nõ sequit: necessario hõ est ⁊ isti sunt omnis hoies igit necessario iste vel ista. ⁊ sic de singulis certum est q̃ antecedens est veruz ⁊ ꝓsequẽs falsum. Etiam nõ sequit q: homo est aial est ⁊ ista sunt oia aialia igit q: homo est hoc animal vel hoc animal. ⁊ sic de singulis est. ¶ Eodem mõ dico in ꝓposito q̃ sub termino ꝓdictionalis stante confuse tm̃ non cõtingit descendere: q: simul ⁊ semel confundit ipsos confuse tm̃ ⁊ ĩmobilitat eosdem ⁊ facit q̃ sub eis non dz descendi. ¶ Ad tertiũ dico q̃ ille condictionales ꝓuertunt animal est si homo est ⁊ si homo est anial est: ⁊ sicut scda est vera ita ⁊ ꝑma. Ex quo ita bene consequẽs sequit ex añte sicut in scda: ⁊ sic ꝓcedo q̃ vtrobiq stat li animal confuse tm̃. ⁊ cum dicit q̃ terminus sequens non hz vim super terminũ p̃cedentem. dico q̃ vez est de termino distributiuo q̃ nõ põt distribuere p̃cedens: opz. n. ipm p̃cedere tam situaliter q̃z ꝓbabiliter: sed terminus habẽs vim confundendi p̃cise cuius virtus se extendit ad multos terminos quãtum est de se põt confundere terminũ precedentẽ situalr confuse tm̃. sed verũ est q̃ ꝓbabiliter precedit: ⁊ sic in ista anial est si homo est: li animal stat confuse tm̃ sicut etiã in ista: anial esse hominẽ est necessarium tam li anial q̃z li hoiem stat confuse tm̃ nõ obstante q̃ situaliter p̃cedant terminũ modalem. ¶ Consimiliter dico de rõnali q̃ in ista homo est ergo animal est tam li homo q̃z li anial stat confuse tm̃. ¶ Ad quartuz argumentuz concedo ꝓsequentiaz ⁊ ꝓsequens. vz. q̃ signũ vniuersale adueniens subo ꝓñtis condictionalis mobilitat ipm: nec ex hoc sequitur quin illa sit necessaria: omne anial currit si omne anial currit: lz. n. signum vniuersale mobilitet li animal hoc non facit in ordine ad condictionalem sed solum in ordine ad cathecam suã. ꝓpterea bene sequit. oẽ animal currit ⁊ ista sunt oĩa animalia igit hoc animal currit. Et sic de singulis: sed in ordine ad totam condictionalẽ nõ posset argui isto modo: nec li omne mobilitat in ordine ad totam condictionalẽ imo ipsum simul cũ suo subo a nota condictionis ĩmobilitatur respectu totius ꝓdictionalis vbi tamen ex eodem antecedente concluderet igitur qua ratione li omnis adueniens p̃dicato vniuersalis p̃dicte, mobilitat ipm in ordine ad omnem ꝓpositionez cuius est pars: pari rõne li omne adueniens subo ꝓñtis hmõi ꝓdictiõalis p̃dicte mobilitat ipm in ordine ad oẽm ꝓpositionez cui⁹ est pars: negatur consequentia: q: li omnis vel suum substantiuum homo: per nihil ꝓpositionis cuius ipsi termini sunt partes ĩmobilitatur: sed in condictionali illa cuius est pars li omne cum suo substantiuo ĩmobilitant ambo per aliqd puta per notam condictionis. ¶ Ad quintum argumẽtũ: nego consequentiam cum infert q̃ illa sit vera in casu cõi denarium ꝓmitto. Et tunc ad argumentũ nego consequẽtiam: lz. n. in cõdictionali ista stet li denariuz confuse tm̃ in ordine ad totam condictionalem ad huc stat determinate in ordine ad suam cathecam: ꝓpterea deberet sic argui illa denarium ꝓmitto est falsa p̃cise. q: li denarium stat determinate sed in illa condictiõali stat cõfuse tm̃ ⁊ nõ determinate igit in cõdictionali illa q̃ ẽ vera ꝓcedit ꝓsequentia sed negatur minor ꝓ secunda particula. Ex quo pz q̃ consimile argumentum nõ ꝓbat illam esse verã homo est oĩs homo: nec illa est vera: omnis homo est homo p̃cise q: li homo stat confuse tm̃: q: vbicũq li homo staret confuse tm̃ esset hec vera homo est omnis homo: ⁊ sic ß esset vera tm̃ homo ẽ omnis homo: necessario hõ est omnis homo: q: li homo stat confuse tm̃: verũtamẽ si li homo in illa homo est omnis homo staret determiates esset illa falsa. ¶ Dico ergo q̃ illa est vera. omnis homo ẽ homo. q: predicatum stat confuse tm̃ ⁊ exponentes sunt vere. Et sic ista est vera ꝓmitto tibi denarium q: li denariuz stat cõfuse tm̃ ⁊ non determinate. Uel aliter dicit q̃ ista non est vera ꝓmitto denarium q: li denarium stat confuse tm̃ sed q: stat cõfuse tm̃ virtute illius verbi ꝓmitto ⁊ casu posito iste tamen responsiones nõ sunt vniuersales in omnib⁹ sed ad certam mãm sicut ⁊ argumẽta particulariter ꝓcedunt Et per hoc pz responsio ad quintũ argumentũ.

Secunda regula p̃ncipalis est ista arguendo a ꝓdictionali affirmatiua denoiata a li si ad disiunctiuam factam ex ꝓdictorio añtis ⁊ cõsequẽtis eiusdem condictionalis est consequentia formalr. ꝓbat. nã ista ꝓsequẽtia est formalis. Si tu es hõ tu es animal igitur tu non es homo vel tu es animal ⁊ nõ ẽ maior: rõ de vna q̃z de quacũq alia igr ⁊ quelibet est bona: ꝓsequentia: pz cum minor ⁊ maior arguit: q: cõtradictoriũ ꝓñtis formaliter repugnat antecedẽti pz. nam hoc est suũ ꝓdictoriũ tu es homo ⁊ tu non es aial que copulatiua implicat formaliter ꝓdictionez igitur formalr repugnat illi condictiõali ⁊ per ꝓsequens illa disiunctiua ẽ simplr necessaria ⁊ ex eadẽ condictionali formalr infert. quare ⁊c. ¶ Ex ista regula sequunt cor^e due conclusiones ꝑma est ista: aliqua condictionalis affir^a denomiata a li si ꝓdictionem formalr iciudit: ꝓbatur nam hec est hmõi: si tu non es aliud a te tu es aliud a te: q: ex ipsa sequit formalr q̃ tu es aliud a te: que implicat contradictionem formalr igit ⁊ ipsa condictionalis: cõsequentia pz ⁊ ꝓbatur antecedẽs. Nam sequitur si tu non es aliud a te tu es aliud a te igitur tu es aliud a te vel tu es aliud a te: ꝓsequentia tz per regulaz. Ex qua disiunctiua sequit formalr q̃ tu es aliud a te: cum eiusdem ꝓñtis quelibet pars disiunctiue sit formalr illatiua: ergo a ꝑmo ad vltimũ sequit formalr si tu nõ es aliud a te, tu es aliud a te igit tu es aliud a te. ¶ Secunda cõclusio est ista sicut cathe^ca aliqua est alicuius affirmati illatiua ita ⁊ cõdictionalis affirmatia est eiusdẽ positiua: ꝓbat ⁊ capio istaz cathe^cam tu q̃ nõ es aliud a te tu es aliud a te pz q̃ est illatiua huius tu es aliud a te ⁊ eiusdem est positiua h⁹ condictionalis si tu non es aliud a te tu es aliud a te. q: formalr sequitur ex ipsa in forma suorum terminorũ sicut iam dixi ⁊ quare pz non esse vniuersaliter veruz q̃ cõdictionalis nihil ponit. ¶ Contra istam regulã arguit sic. ex quali-

bet cõdictionali affirmatiua denoiata a li si sequit disiuncti
ua facta ex ꝓtradictorio antecedentis ⁊ ꝓñtis eiusdem con
dictionalis: sed aliqua hmõi condictionalis est illatiua eius
dem disiunctiue ⁊ ecõtra igit ⁊ quelz cõdictionalis affir^a
est disiunctiue illatiua ⁊ econtra: cõsequentia pz q: non est
maior: rõ de vna q̃z de alia. Et ex alio non magis vel mi
nus cõuertunt ꝓpositiones q̃uis sint vere vel false possi
biles vel impossibiles: sicut equalr conuertunt ille: homo
currit risibile currit quãdo sunt vere sicut quando sunt fal
se: sed condictionalis que modo est ipossibilis si ipsa esset
necessaria conuertitur cum disiunctiua necessaria vt statiz
probabo igitur quecũq̃z condictionalis si sit ipossibilis cuz
disiunctiua ꝓuertit impossibili ꝓbatur cõsequentia: patet
maior ⁊ minor ꝓbatur. q: ista si tu es homo tu es animal
est illatiua huius tu nõ es homo vel tu es animal ⁊ econ
tra: q: nunq̃z posset dari vna vera sine alia ⁊ sicut dico de
ista ita posset ꝓbari de quacunq̃z alia condictionali necessa
ria ꝙ conuertetur cũ disiunctiua facta ex ꝗdictorio antece
dentis ⁊ cõsequente eiusdem: sed iam ꝓbo ꝙ consequẽs
sit falsum. Nam illa est impossibilis ꝗdictionalis si homo
currit sor. currit ⁊ nulla disiunctiua facta ex ꝗsequẽte ⁊ cõ
tradictorio antecedẽtis est ipossibilis igit illius condictiõa
lis talis disiunctiua nõ est illatiua. consequẽtia pz cum ma
iori ⁊ minor ꝓbatur q: B disiunctiua est contingẽs nihil ꝙ
est homo currit vel sor. currit. quare ⁊c. ¶ Secũdo argr
contra ꝑmã ꝗclusionem. naz data illa sequit ꝙ quelibz cõ
dictionalis falsa includit cõtradictionem: cõsequens est fal
sum: cum non ex qualibet cõdictionali falsa sequit qõlibet
formalr: ⁊ ꝓbatur ꝗsequentia discurrendo per omnes cõ
dictionales falsas. Nam ad istam si tu nõ es homo tu es
asinus sequit cõtradictio: ꝓbatur sequit si tu nõ es homo
tu es asinus igit tu es homo vel tu es asinus. Ex qua seq
tur ꝙ tu es homo: sed iam probo ꝙ ex ipsa sequitur ꝙ tu
non est homo: q: sequit si tu non es homo tu es asin? igi
tur si tu nõ es asinus tu es homo: ex eo ꝙ ex opposito cõ
sequentis infert oppositum antecedẽtis. ⁊ sequit. si tu nõ
es asinus tu es homo igit si tu non es asinus tu nõ es ho
mo: pz per illam regulam arguendo a condictionali cuius
antecedens est negatiuuz ⁊ consequens affirmatiuũ ad cõ
dictionalem compositam ex eodem antecedente ⁊ cõtra
dicto^o cõsequentis ꝑ ois cõdictionalis vz argumẽtũ. quia
ex mere negatiua non sequit affirmatiua quin pari ratione
sequatur negatiua sibi contradicens: ⁊ sequit vltra si tu nõ
es asinus tu non es homo igitur tu es asinus vel tu nõ es
homo consequentia pz per regulaz ex qua disiunctiua seq
tur post modũ ꝙ tu non es homo igit a ꝑmo ad vltimuz
sequit si tu non es homo tu es asinus igit tu es homo ⁊
tu non es homo que est contradictio formalis. ¶ Itẽ ar
guitur ꝙ ista implicat contradictionẽ si tu non es homo tu
es homo: q: ex ipsa sequit ꝙ tu es homo ⁊ tu non es ho
mo. quia sequitur si tu non es homo tu es homo igitur tu
es homo vel tu es homo pz ꝗsequẽtia per regulã ex qua
disiunctiua sequitur formalr ꝙ tu es homo: similr sequit
si tu non es homo tu es homo igit si tu es hõ tu nõ es ho
mo. pz consequentia q: nõ videt quare plus sequit ꝙ tu
es homo ad illam tu nõ es homo q̃z econtra ⁊ vltra seq
tur si tu es homo tu non es homo igit tu nõ es homo vel
tu non es homo. ex qua sequit ꝙ tu non es homo. Et sic
arguitur de ista ita potest argui de qualibz alia vbi antece
dit ꝗdicto^m alicuius negatiui vel sequit. ¶ Item arguit
ꝙ ista includit ꝓtradictoriũ si tu curris sor. currit. q: seqt si
tu curris sor. currit igit si tu curris sor. currit ⁊ nullus sor.
currit. consequentia pz per regulam vltimo allegatã: quia
non videt quare plus sequat sort. currit q̃z ꝙ nullus sor.
currit ⁊ sequitur si tu curris sor. currit ⁊ nullus sort. currit
igitur tu non curris vel sor. currit ⁊ nullus sor. currit. ex q̃
sequit ꝙ tu non curris siue antecedẽs sumat disiunctiue
vel copulatiue: similr sequit si tu curris sor. currit ⁊ nullus
sor. currit igit si tu curris ⁊ nullus sor. currit tu curris. Ex
qua sequit ꝙ nullus sor. currit: ⁊ sort. currit vel tu curris:
que disiunctiua formalr infert illaz. ⁊ sic pz ꝙ ista si tu cur
ris sor. currit infert condictiõalẽ formalr quare ipsa inclu
dit contradictionem. ¶ Tertio arguit ꝓtra regulam ⁊ se
cundam ꝗsequentiã. q: dato illo sequit ꝙ quelibet condi
ctionalis affir^a ponit aliqd: cuius oppositũ conceditur cõ
muniter dicendo ꝙ condictionalis nihil ponit: sed ꝓbatur
ꝗsequentia inductiue: ⁊ probo ꝑmo ꝙ cõdictionalis affir^a
ponit aliquid: q: B est vera si deus est aliquid est. Ex qua
sequit ꝙ nullus deus vel aliquid est per regulaz. ⁊ ex ista
disiunctiua sequit ꝙ aliquid est igit ex cõdictionali sequit
ꝙ aliquid est: ⁊ si sic illa ponit aliquid esse. ¶ Item argno
de condictionali falsa ꝙ aliquid ponit: q: illa si tu nõ es ho
mo tu es homo ponit te esse hominem ꝓbatur q: ex illa
condictionali sequit ꝙ tu es homo vel tu es homo per re
gulam ex qua disiunctiua sequit formalr ꝙ tu es homo.
quare ⁊c. ¶ Pro solutione omniũ istorum argumento
rum est notandum ꝙ condictionaliũ affirmatiuaꝝ q̃dam
sunt vere ⁊ quedã false fm ꝙ superius est ostensum. Di
co ergo ꝙ quelibet cõdictionalis cõuertitur cum disiuncti
ua facta ex contradictorio antecedentis ⁊ consequente ita
ꝙ formalr sequit si tu curris tu moueris ergo tu nõ cur
ris vel tu moueris ita etiã sequit. si tu curris deus est igi
tur tu non curris vel deus est ⁊ econtra. similr sequitur si
homo est asin? tu disputas igitur nihil ꝙ est homo est asi
nus vel tu disputas ⁊c. ¶ Scõm notabile est istud ꝙ cõ
dictionalium falsarum quedã inferũt disiunctiuã impossi
bilem quedã inferunt disiunctiuã contingentẽ. Exempluz
ꝑmi si tu non es capra tu es asinus ergo tu es capra vel tu
es asinus. Exemplũ secundi si sor. currit plato disputat igi
tur nullus sor. currit vel plto disputat. dico ergo hic ꝙ cõ
dictionalis falsa inferens condictiõalez impossibilẽ conuer
titur cum ipsa q: vtrobiq̃z sumit impossibile pro antece
dente sed condictionalis inferẽs disiunctiuã contingentem
non dz cum ipsa conuerti q: tunc ex ꝗtingenti cõcluderet
impossibile qõ nõ licite fit. ¶ Tertium notabile est istud
ꝙ condictionalium falsaruz ⁊ ipossibiliuz quedam impli
cant ⁊ includunt contradictorium quedã vero nõ: sumen
do in presenti includere pro implicare ⁊ pro asserere.
¶ Illa condictionalis includit ꝓtradictionem ex qua seq
tur disiunctiua includens ꝗdictionez iõ ista includit cõtra
dictionem si tu non es aliud a te tu es aliud a te: q: disiun
ctiua formalis sequens includit ꝗdictoriuz. vz: tu es aliud
a te vel tu es aliud a te. cum quelibet pars includit contra
dictionem. Illa cõdictionalis falsa nõ includit ꝗdictionem
ex qua sequit disiunctiua etiã non includens ꝗdictionem.
¶ Quartum notabile est istud ꝙ condictionaliuz affirma
tiuarum quedã ponunt ⁊ quedaz nõ ponunt. illa ponit ex
qua sequitur disiunctiua aliquid ponens: sicut ista si tu nõ
es aliud a te tu es aliud a te que ponit te esse aliud a te: q:
ex condictionali illa sequit disiunctiua B tu es aliud a te vl
tu es aliud a te que ponit idem. ¶ Similr B si tu non es
homo tu es homo ponit te esse hoiem: q: disiunctiua se
quẽs ponit idem. vz. tu es homo vel tu es homo. ¶ Cõ
dictionalis illa nihil ponit cuius disiunctiua sequẽs nihil po
nit ⁊ isto modo nulla ꝗdictionalis vera aliquid ponit. B. n.
si antexp̃us est albus antexp̃us est coloratus nihil ponit: si
cut nec illa disiunctiua antexp̃s non est albus vel antechri
stus est coloratus. Non. n ponit añxp̃m esse albũ nec an
techristum esse coloratuz nec albedinem esse nec colorem
esse. ¶ Aliq̃ est etiam ꝓcondictionalis que nihil ponit sicut
ista. si sor. currit plato disputat cum sua disiunctiua nihil po
nit. vz. nullus sor. currit vel plto disputat. ¶ Quintuz no
tabile est hoc ꝙ ponere aliquid est formalr illud iferre in
forma suorum terminorum. Exemplum tam in cathego
ricis q̃z in ypotheticis. In cathegoricis B enim tu es aliud
a te ponit te esse ⁊ te non esse: quia vtraq̃z sequitur in for
ma suorum terminorum sed nõ ponit bacculum stare in
angulo: q: hec ꝓpositio bacculus stat in angulo lz formalr
ex illa sequitur tamẽ non in forma suorum terminorum.
¶ Item B ꝓpositio tu curris nõ ponit deum esse: q: B ꝓ
positio deus est non sequitur ex ipsa formalr nec in forma
suorum terminorum. Item in condictionalibus B demõ
stratur. B. u. si tu non es aliud a te tu es aliud a te. formalr
infert istam tu es aliud a te in forma suorum terminorum:

ideo ponit te differre a te: similr ista si tu non es homo tu es homo ponit te esse hominez: q: formalr sequit ex ipso in forma suorum terminorum sicut dictum est: sed nō ponit te non esse hominem: q: ꝯ sequat ex condictionali illa ꝙ tu non es homo in forma suorum terminorum ꝗ tamen nō est formalr: debet igit videri si disiunctiua ꝯdictionalis aliqd formalr inferat in forma suorum terminorum vel condictionalis aut defficit in aliquo illorum. Si ꝑmū condictionalis ponit illud si ꝗ nequaq̄. quare ꝛc. ¶ Per hoc ergo potest leuiter respōderi ad argumēta. ¶ Ad ꝑmū negando istam ꝯsequentiam aliqua ꝯdictionalis est illatiua disiunctiue ꝛ econtra igit ꝛ quelibz: negatur ꝯsequentia: cuius rō diuersitatis est dicta q: aliqua ꝯdictionalis est necessaria ꝛ quedā est impossibilis ꝛ ipossibiliuz quedā est illatiua disiunctiue ipossibilis ꝛ quedā est cōtingentis. Et tunc ad argumentuz dico negando similitudinē: veruz tamē dico ꝙ in cathegoricis cōsimile requirit. nam hec cathe^ca necessaria deus est infert illam necessariā aliquid est deus ꝛ eē: ꝛ tamē hec tu es asinus infert formalr illam tu es ꝛ non econtra ꝛ ita dico de ꝯdictionalibus ꝛ disiunctiuis. ¶ Ad scōm argumentuz nego ꝯñam cum infert ꝙ quelz cōdictionalis falsa includit cōtradictionē: ꝛ nego ꝙ ista si tu nō es homo tu es asinus includat ꝯtradictionē: ꝛ dico ꝙ illa tu non es homo nō sequitur ad illam formalr ꝯdictionalē qō tamen requireret si includeret te non esse hoīem. Et tunc ad argumētū si tu non es homo tu es asinus igitur si tu non es asinus tu es homo. concedo ꝯñam grā mäe: q: antecedens est ipossibile. ¶ Et iterum ad aliud argumētum: si tu non es asinus tu es homo igit si tu nō es asinus tu non es homo: concedo iterum istaz ꝯñam gratie materie. Et tunc ad regulam dico ꝙ nō est regula sed est vnuz allegatum falsum q: nō sequit si tu non curris deus est igitur si tu non curris nec deus est: nec sequit si tu nō es veruz est te nō esse igitur si tu nō es verum est te non esse: similiter nō sequit si tm̄ chymera nō est aliquid est igitur si tm̄ chymera nō est nihil est. pz satis ꝙ nulla istaz ꝯsequētiarum. vz. cum cuiuslibet istaruz antecedēs sit ve ꝛ ꝛ consequens falsum. verūtamen concedo illaz consequentiaz q: arguit ex impossibili. ¶ Et tunc ad aliud argumentuz: si tu non es asinus tu nō es homo igit tu es asinus vel tu non es homo. iam dico istaz esse formalez. ꝛ vlterius cuz cōcludit ex illa disiunctiua igitur tu non es homo dico iterum illam esse formalē cum ex qualibet parte disiunctiue formalr sequat vt infra patebit: ꝓpterea ergo nō est mirum si cōdictionalis ante dicta non implicat te nō esse hominem ex quo ꝑma ꝯsequentia fuit bona soluz grā mäe ꝛ materialitatis. ¶ Ad confirmationē dicitur ꝙ illa nō implicat ꝯtradictionez: si tu non es homo tu es homo: quia ipsa formalr infert te esse hoīem: sed solum mäliter te nō esse hominē. Et tunc ad argumentū dico ꝙ ista ꝯsequentia est bona solum mäliter si tu non es homo tu es homo igitur si tu es homo tu non es homo. ¶ Ad aliam confirmationem dico ꝙ illa condictionalis: si tu curris for. currit non implicat te currere nec te nō currere. ¶ Et tūc ad primum argumentū qno ꝓbat ꝙ implicat te nō currere: dicitur ꝙ alique ꝯsequentie intermedie sunt bone soluz grā terminorum sicut ꝑus dictuz est. similr nec sequitur formaliter ex ista condictionali te currere cuz cōsequētie intermedie non sunt formales. ¶ Ad tertium argumentū cōcedo ꝙ aliqua condictionalis falsa aliqd ponit sed nulla vera. Et tunc ad argumentū dico ꝙ illa ꝯdictionalis si deus ē aliqd est non ponit aliqd esse: q: illa ꝓpositio aliquid est non seqtur ex ista disiunctiua formalr nullus deus est vel aliquid est: solum eniz ex vna parte formalr sequit sed ex alia materialiter tanq̄ ex impossibili. ¶ Contra duo dicta arguit ponendo ꝙ nulla condictionalis ponit: nec aliqua includit contradictionem. Si aliqua esset maxime esset ista vt dictum est. si tu non es aliud a te tu es aliud a te: sed cōtra nam aliqua est disiunctiua facta ex ꝯñte ꝛ antecedente illius que non ponit igitur nec illa condictionalis ponit: cōsequens ꝓbatur eo ꝙ li si minus confert ad positionē q̄ li vel dato ꝙ poneret: antecedens pz q: ꝗ non ponit tu non es aliud a te vel tu es aliud a te. ¶ Secundo arguit sic: ꝗ condictionalis non ponit si tu es aliud a te tu non es aliud a te. q: est mē necessaria igitur nec ista si tu non es aliud a te tu es aliud a te. pz consequentia. q: si vna ponit qualrcunq̄ mutent eiusdem partes ꝑncipales illa ponit. ꝛ si nō ponit nec etiā alia debet ponere: facta mutatione partium ꝛ hoc manifeste patz in copulatiuis ꝛ disiunctiuis vbi non magis vel min^ ponunt ꝓpter trāspōnez partiuz. ¶ Tertio arguit sic. ponendo ꝙ. a. sit ista condictionalis in mente tua si tu es aliud a te tu non es aliud a te demōstrādo me: ꝛ sit. b. ista ꝯdictionalis in mente mea si tu non es aliud a te tu es aliud a te demōstrando te: ꝛ suppono ꝙ nunc primo cōponas antecedens cum consequente mediāte ista nota si. ꝛ similiter ego. sed ꝙ ꝑus habuisti istas duas ꝓpositiones in mente ꝛ similr ego. Et tunc sic. a. ꝛ. b. ꝯdictiōales conuertunt ꝛ. a. nullo modo ponit igit nec. b. pz cōsequentia ꝛ probatur antecedēs. a. ꝛ. b. sunt due ꝓpositiōes condictionales quarum antecedentia ꝯuertunt ꝛ cōsequētia: similr igitur. a. ꝛ. b. conuertunt pz ꝯsequentia ꝛ ꝓbat assumptum: ꝛ sit negatiua ipsius. b. c. ꝛ affirmatiua pars eiusdem sit. d. tunc sic. d. ꝓpositio conuertit cum antecedēte ipsius. a. ꝛ. d. ꝓpositio est antecedens ipsius. b. igit ante cedentia conuertunt. pz ꝯsequentia ꝛ antecedēs ꝓbat cōtinue ante instans ꝑns eque bene intellexi. d. sicut. c. igitur qua ratiōe. c. ē antecedens ꝛ. d. est antecedens. cōsequētia pz ex eo ꝙ non est ordo ꝑoritatis temporalis intelligendo d. ante. c. nec ecōtra cum simile argumentū pōt fieri ꝙ. c. conuertitur cum secda parte. a. quare ꝛc. ¶ Ad hec respōdetur vt ꝑus ꝙ aliqua condictionalis ponit ꝛ illa assignata est illa. Et tunc ad argumentuz: disiunctiua facta ex antecedente ꝛ cōsequente nō ponit igitur nec illa condictionalis: nego argumentū: sicut non sequit affirmatiua facta ex subo ꝛ predicato istius tu es asinus non ponit igitur illa nō ponit: nec sequitur disiunctiua facta ex partibus istius copulatiue tu es ꝛ tu non es non ponit igit nec illa copulatiua ponit. Et tunc ad argumentū minus confert li si ad positionē quā li vel: nego: imo eque bene sicut est ostensum. ¶ Ad scōm concedo ꝙ ista nō ponit. si tu es aliud a te tu non es aliud a te. ꝛ ad ꝓbatōez: illa nō ponit igitur nec ista si tu non es aliud a te tu es aliud a te. nego consequentiaz. q: mutatio partiuz facit ponere ꝛ nō ponere sicut etiā facit impossibilitatez ꝛ necessitatē: nec est simile de condictionali ꝛ disiūctiua vel copulatiua que ꝓpter mutatiōes suarum partiuz non mutant quo ad veritatem ꝛ falsitatē: cōdictionalis enim nō verificat ratione suarum partiuz quēadmodum copulatiua ꝛ disiunctiua. ¶ Ad tertiuz admisso casu nego ꝙ. a. ꝛ. b. conuertunt vel ꝙ antecedentia vel consequentia cōuertunt: ꝛ concedo ꝙ. d. ꝯuertitur cū prima parte. a. sed non est antecedens. b. Et tunc ad argumētum ꝯtinue ante ꝑsens instans ita bene intellexi. d. sicut. c. ꝛ econtra igitur qua rōne. d. est antecedens ꝛ. c. est antecedens: nego consequentiam: nam ꝗ pro hoc instāti nō sit prioritas nec posterioritas intelligendo. c. vel. d. intellus tamē potest intelligere. d. sequi ad. c. vel concludere. d. ex c. ꝛ non econtra. q: in hoc ꝗ est nō faciendo ꝓ nunc differentiam inter intellectum ꝛ voluntatē: nisi enim intellect^ haberet ordinem informatiōe suarum ꝓpositionū nō posset videri quare vna ꝓpositio esset magis vera q̄ ꝗ falsa vel econtra: imo si non haberet ordinem non esset propositio quare ꝛc. ¶ Tertia regula disputanda est ista. a cōdictionali affirmatiua significante iuxta cōpositionem antecedentis ꝛ consequentis cum suo antecedente vel consimili ad consequens eiusdem est argumentuz formale: sequit eniz si tu es homo tu es animal sed tu es homo igit tu es animal. Dico notanter affirmatiua: q: negatiue non sequitur vt nō si tu moueris curris ꝛ tu moueris igit tu curris. dicitur etiam notanter significāte iuxta compositionez ꝛc. q: vbi condictionalis non significaret ex cōpositione antecedētis ꝛ consequentis nō opz talem cōsequentiam valere q: staret antecedens esse verum suo ꝯsequente exñte falso. ¶ Contra istam regulaz arguit sic. ista ꝯsequentia nō vz. si tu scis te non stare tu es plo: si tu scis te nō stare igit tu

es plato ⁊ hic arguitur per regulam igit̃ regula falsa: consequentia tz cum minori ⁊ maiorem probo. ⁊ pono ꝙ tu scias te sedere isto posito aficedẽs istius ꝓsequẽtie est vera ⁊ ꝓsequẽs falsum igit̃. ꝙ ꝓsequens sit falsum patz: sed ꝙ antecedẽs sit verum ꝓbatur. minor est vera per casuz: tz maiorem probo: tu nõ scis te nõ stare nisi tu sis plato igit̃ si tu scis te nõ stare tu es plato cõsequẽtia patet a simili: tu nõ es animal nisi tu es homo igit̃ si tu es animal tu es homo: tu nõ curris nisi mouearis igitur si tu curris moueris antecedẽs ꝓbatur tu nõ scis istaz ꝓpositionem tu nõ stas nisi tu sis plato. ex quo est falsa scita a te esse falsa ⁊ scis illã ꝑmo significare ꝙ tu nõ scis nisi sis plato igitur tu non scis te nõ stare nisi tu sis plato. cõsequẽtia patet ab officiãtibus ad officiatam. ¶ Secũdo arguitur sic ista consequẽtia nõ vz. impossibile est te currere si possibile est te currere. sed possibile est te currere igit̃ impossibile ẽ currere. ⁊ hic arguitur per regulam igit̃ ⁊c̃. cõsequentia pz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. illius ꝓsequẽtie ꝓsequens est falsum vt pz ⁊ antecedẽs est verum: pro secũda parte: sed ꝓbatur pro ꝑma: ß ꝓdictiõalis est impossibilis tu curris si possibile est te currere que ꝑmo significat ꝙ tu curris si possibile est te currere igitur ipossibile est te currere si possibile est te currer pz ꝓsequẽtia ab officiãtib⁹ ad officiatã. ¶ Tertio argr̃ sic. ista cõsequẽtia nõ valz. si tu curris tu moueris ⁊ tu curris igitur tu moueris ⁊ hic arguit̃ per regulam igit̃ regula falsa ꝓsequẽtia patet cum minori ⁊ maiorẽ probo: ⁊ pono ꝙ tu non sis tũc est vera maior: q: antecedens est vna cõdictionalis vera. vz. si tu curris tu moueris ⁊ tu curris: ꝙ aũt ꝓsequẽs sit falsuz pz ex casu. ¶ Ad hec respõdetur ad ꝑmum ꝓcedo istam ꝓsequẽtiam si tu scis te nõ stare tu es plato sed tu scis te nõ stare igit̃ tu es plato: ⁊ nego maiorem: ⁊ tũc ad argumẽtuz tu nõ scis te nõ stare nisi tu sis plato igitur si tu scis te nõ stare tu es plato: nego ꝓsequentiam: q: antecedẽs est ꝓpositio cathe^ca vbi modus determinat notam cõdictionis ⁊ non in ꝓsequẽte. Et tunc ad similitudinẽ dico ꝙ nõ est similitudo cuz in ista tu nõ curris nisi mouearis nõ plus determinet̃ nota ꝓdictiõis q̃z in ista si tu curris tu moueris. Et si dicit̃ quare plus recipit li nisi virtutem termini modalis q̃z negatiõis: dicitur ꝙ hoc est rõne incõgruitatis in assignatiõe ꝓtradictorij. ¶ Ad secũm argumẽtum respõdetur ꝑm viam cõmunez querẽdo nũquid illa sit modalis impossibile est te currere si possibile ẽ te currere aut nõ. Si ipsa est modalis ꝓcedat̃ vt argumẽtuz ꝓbauit: ⁊ negatur illa ꝓsequẽtia: impossibile est te currere si possibile est te currere sed possibile est te curre igr̃: nec arguitur per regulam: q: illa nõ est ꝓdictionalis sed de ꝓdictionato extremo. ¶ Si aũt nõ sit modalis ꝓcedo ꝓsequentiam ⁊ nego maiorem: ⁊ ad ꝓbationez nego ꝓsequẽtiam. verumtamẽ aliqua modalis est ꝓdictionalis sicut illa necessario tu es animal si tu es homo vbi modus determinet ꝓdictionalez: ⁊ tũc nõ sequitur. necessario tu es animal si tu es homo ꝝ tu es homo ergo necessario tu es animal: vnde sicut nota condictionalis nõ est pars antecedentis nec consequentis sed totius condictionalis: ⁊ negatio negans condictionalem nec est pars condictionalis affirmatiue sed totius negatiue. ita modus determinãs notaz ꝓdictionis nõ est pars antecedẽtis nec ꝓsequentis nec ꝓdictionalis sine modo: sed ꝓdictionalis cum inclusiõe modi. ¶ Ex quibus sequit̃ ꝙ nõ quelibet ꝓpositio modalis est ꝓpositio cathe^ca sed aliqua ypothetica vt sicut ꝓdictionalis iam dicta: vt ista necessario tu es vel tu nõ es: ⁊ copulatiua sicut ista ꝓtingenter ſor. currit ⁊ plato disputat: debebat igitur in predicta ꝓsequentia cõcludi cõsequens. vz. tu es animal ex quo solũ modo fuit cõsequẽs. ¶ Aliter ⁊ sanius vt puto posset respõderi: negãdo illaz simplr: impossibile est te currere si possibile est te currere. ¶ Et ad argumẽtum ꝓcedit̃ ꝙ ista est ꝓdictionalis impossibilis tu curris si possibile est te currere: sed nego minorem ꝙ illa significet ꝑmo ꝙ tu curris si possibile est te currere. Nam ex ipsa sequit̃ ꝙ illa ꝙ si possibile est te currere ß significat ꝑmo ꝙ tu curris: que est ꝓdictionalis falsa, vñ dicit̃ breuiter ꝙ virtus istius verbi significat vel illius modi impossibile nõ transit in hoc totuz ꝙ tu curris si põt esse ꝙ tu curris: q: nullius istorum virtus põt transire in aggregatum ex dicto ⁊ ꝓpõne cõiuncta per hanc cõiunctionem: ⁊: ergo nec põt transire in aggregatũ ex dicto ⁊ ꝓpositione vnita per illã notaz si: tz cõsequentia a simili ⁊ ꝓns ꝓbatur q: si virtus alicuius illorum põt: sequit̃ veritas istius: aliqua ꝓpositio significat ꝙ deus est ⁊ homo est asinus: ⁊ istius impossibile est te esse ⁊ nullus deus est: qõ tamẽ nõ est verum vt satis liquet. ¶ Ubi tamẽ cõcederet̃ illa aliqua ꝓpositio significat ꝙ deus est ⁊ homo est asinus: quero q̃liter illa oĩs homo est asin⁹ stat an nominatiue an accusatiue si nominatiue pz incõgruitas: eo ꝙ li ⁊ copulat iter eosdem casus. Si accusatiue tunc per idem ista esset itelligibilis ⁊ cõgrua homo est asinus significat homo est asin⁹: qõ tamẽ nũc sane cõcedit̃. ¶ Et si queritur quomodo illa ꝑmo significat: tu curris si possibile est te currere: dicit̃ ꝙ significat ꝑmo: si possibile est te currere tu curris: q: nũc nota est pars dicti vbi ꝑmo non erat rõne nimie elongatiõis a nota cõiunctiõis. Verũtamẽ nõ obstãte isto debet ꝓcedi illa necessario tu moueris si tu curris si li necessario determinat notam ꝓdictiõis. ¶ Et si dicit̃ quare plus li necessario põt determinare q̃z li impossibile: dico ꝙ ß est: nõ q: li necessario aduerbialiter sumptuz cadit super ꝓpositiões ⁊ nõ potest determinare oĩones infinitiuas sed li impossibile nominaliter sumptuz nunq̃z determinat nisi dicta cathegoricarum vel ypothetícarum: ⁊ idem dico de li necessarium ⁊ cõtingẽs: ꝓpterea deberet negari quelibz illaz: necessariuz vel necesse est te esse animal si tu es homo necesse est te eẽ vel tu nõ es: sed bene cõcedo aduerbialiter necessario tu es animal si tu es homo: necessario tu es vel tu nõ es. ¶ Ex quibus iterum sequit̃: ꝙ nõ ꝑcise cathe^ca ꝓpositio est exponibilis. sed etiam ypothetica vt ꝓdictionalis copulatiua ⁊ disiunctiua quãdo ipsarũ nota per huiusmodi termios aduerbiales exponibiles determinãtur vt dictum est. ¶ Ad tertium argumẽtum debet certificari de antecedente vtrum sit ꝓdictionalis vel copulatiua. si cõdictionalis nõ vz argumẽtum: nec arguit̃ per regulam q: debet esse copulatiua. vnde ista regula a ꝓdictionali cũ suo antecedẽte ad cõsequẽs eiusdem est bona cõsequẽtia: debet sic itelligi. a copulatiua cuius ꝑma pars ꝑncipalis ẽ cõdictionalis denomiata a nota formãte ypothetícam significãte ex compositiõe suorum termino: uz ⁊ scõa est antecedẽs illius cõdictionalis vel ꝓpositio ꝓuertibilis cum ea ad ꝓsequẽs vel ꝓuertibile cum ipso valz argumẽtum. Si vero fatetur antecedẽs illius cõdictionalis esse copulatiuã cõcedo cõsequẽtiaz: ⁊ nego minorem illaz: tu curris tãq̃z casui repugnãtem: vt ergo nõ fiat questio inter opponẽtẽ ⁊ respõdentem ponat̃ li sed nõ permittẽs aliud a se denominare ꝓpter cõseruãdam cõgruitatem. ¶ Quarta regula sequẽs cor^e ex tertia est ista a cõdictionali affirmatiua significãte iuxta compositionẽ antecedẽtis ⁊ cõsequẽtis cuz cõtradictoria ꝓsequẽtis vel secum ꝓuertibilis ad ꝓtradictorium antecedẽtis vel secum ꝓuertibilis vz argumentum. ita ꝙ bene sequit̃: si aliquis homo currit aliqs homo mouetur: sed nullus homo mouet̃ igitur nullus homo currit. etiam sequit̃ si asinus currit asin⁹ mouet̃ sed nullus rudibile mouet̃ igitur nullum rudibile currit.

Contra istam regulam arguit̃ sic. ista cõsequẽtia nõ valz. si ſor. est si plato est homo est asinus: sed nõ si plato est homo est asinus igit̃ nõ si ſor. est: ⁊ ß arguitur per regulam ergo regula falsa cõsequẽtia tenet cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. Nam istius ꝓsequẽtie antecedens est verum ⁊ cõsequens falsum igit̃ consequentia nõ valz: ꝙ ꝓns sit falsum pz: sed ꝙ antecedens sit verum ꝓbatur minor est vera: q: necessaria: cum suum oppositũ sit impossibile ⁊ maiorem ꝓbo: nam maior est vna condictionalis cuius antecedẽs est impossibile igit̃ condictionalis vera: ꝓsequẽtia tz q: ex impossibili sequit̃ qõlibet ⁊ antecedens pz q: antecedens istius cõdictionalis est illud: ſor. est si plato est qõ pz esse impossibile. ¶ Secũdo arguitur ista consequẽtia nõ valz. si omnis homo est omnis homo omne animal est: sed non omnis homo omne animal est

igitur non omnis homo est : ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c̄.maior probat. Nam cōsequens est falsuz vt pz sed ꝙ antecedēs sit verum pz quo ad sēdam partez. ⁊ primam ꝓbo. naz ista ꝓsequentia est bona omnis homo est omnis homo igit̄ omne animal est. ⁊ ꝗ cōuertit̄ cum illa condictionali igit̄ illa condictionalis est vera. ꝓsequētia pz ⁊ antecedens similr q: omnis rōnalis conuertit̄ cum vna condictionali: modo nō videt̄ cui illa rationalis equipoleat nisi illi condictionali ⁊c̄. ¶ Tertio arguit̄ sic. ista consequētia non vz. si tu curris necessario tu moueris sz nō necessario moueris igit̄ tu nō curris ⁊ hic arguit̄ per regulaz igitur ⁊c̄. ꝙ ista cōsequētia non valz ꝓbat̄. q: antecedens est verum ⁊ consequēs falsum dato ꝙ tu curras sed probat̄ antecedens. Istā ꝗ est vera nō necessario moueris: q: p̄cise contingēter moueris sed ꝓbo maiorem. Nam ꝗ rōnalis est vera tu curris necessario igit̄ tu moueris ⁊ ꝗ ꝓuertitur cum maiori igit̄ maior est falsa. ¶ Ad hec respōdet̄ ad p̄mum dicit̄ non intelligendo illam consequētiaz quia antecedens est intelligibile cuz sit oratio nugatoria eo ꝙ eadez nota vel consimilis in eadem ꝓpositione duplicat̄ q̄rum vna super alteram cadit. ¶ Et si dicit̄ ꝙ hec copulatiua non est nugatoria so:. currit ⁊ plato disputat ⁊ cicero dormit nec ista disiunctiua est nugatoria tu es vel tu non es vel bacculus stat in angulo. ⁊ tamē tā nota copulationis q̄ꝗ disiunctionis duplicat̄. igit̄ etiaz poterit duplicari nota condictionis sine nugatione. ¶ Respondet̄ negando consequentiam: q: in copulatiua ⁊ disiunctiua nō determinat vna nota aliam qō requirit̄ in condictionali. Si. n. infinite note tam copulatiue q̄ꝗ disiunctiue aut cōdictionales in eadem condictionali ponerentur oporteret omnes illas per vnā notaz condictionis determinari. Si enim illa nō esset nugatoria nec etiam ista a simili si so:. est si plato est si cicero est homo est asinus: qō est falsum ⁊ hoc volēdo ꝙ nō sit nisi vna condictionalis q: nisi sint tres condictionales sicut debet esse tunc non erit nugatio sed quelibet istarum erit impossibilis. Et tunc concedo illaz ꝓsequentiā vel istā conclusionē ꝙ viginti sunt condictionales hntes viginti antecedentia distincta quibus non corrūdet nisi vni: cum consequens pz: q: ille sunt tres quib⁹ p̄cise correspōdet ista homo est asin⁹ igit̄ per idem possunt esse viginti vel mille. Si ergo ponat̄ ꝙ ꝗ oratio si so:. est si plato est homo ē asinus sunt due ꝓdictionales ⁊ fiat argumentū vt p̄ns: si so:. est si plato est homo est asin⁹ sed nō si plato est homo ē asinus igitur nō so:. est: nō arguit̄ per regulam: cuz nō sumatur precise contradictorium ꝓsequētis p̄me condictionalis nec sēde sed totalis condictionalis sēda. Si vero sic arguit̄ si so:. est si plato est homo est asin⁹ sed nō homo est asin⁹ igit̄ nō so:. est. querat̄ sub qua condictionali arguit̄. Si dicitur ꝙ sub p̄ma concedat̄ ꝓsequentia iuxta regulā. Si dicitur ꝙ sub sēda non arguit̄ per regulaz: q: tunc non concluditur contradictorium sēdi antecedentis sed p̄mi iō deberet inferri igit̄ non plato est. Et sic in alijs dicat̄ verum tamen ad p̄ncipale argumentū posset dubitari ꝓsequētiaz esse bonam querendo qō est antecedens istius si so:. est si plato est homo est asinus. an cathe^ca vel condictionalis: si cathe^ca ꝓcedit̄ consequentia ⁊ negat̄ maior: cum sit condictionalis cuius antecedēs sit cōtingēs ⁊ cōsequēs ꝓdictiōalis impossibilis: si aūt fuerit antecedēs ista cōdictionalis negatur ꝓsequentia: nec arguit̄ per regulam : cum plus sumatur pars antecedentis cuz ꝓdictorio cōsequentis ⁊ nō concluditur oppositum antecedētis sed solum vnius partis: ꝓpterea deberet sic argui: si so:. est si plato est homo ē asinus sed homo nō est asinus igr non si so:. est si plato est ⁊ isto modo cōceditur ꝓsequentia ⁊ ꝓsequens. ¶ Ad secundum argumentū respondet̄ petendo ꝙ est antecedēs istius condictionalis si omnis homo est omnis homo oē animal est: an li omnis homo est precise vel illud totum omnis homo est omnis homo. Si p̄mū concedit̄ ꝓsequētia ⁊ negatur maior. Et tunc ad ꝓbationem ꝓcedo ꝙ illa rationalis est vera. omnis homo est omnis homo igitur omne animal est. sed nō conuertitur cum illa cōdictionali cuius antecedēs est li omnis homo est omnis homo: istiꝰ ergo condictionalis sic sumpte rōnalis equipollens est ista omnis homo est igit̄ omnis homo omne animal est. quē ita falsa est sicut ⁊ illa condictionalis: si autem dicte condictionalis antecedēs fuerit li omnis homo ē omnis homo: concedit̄ ꝓdictionalis illa ⁊ negat̄ consequentia: q: nō arguit̄ per regulam q: non sumit̄ contradictorium cōsequētis precise nec infert̄ oppositum antecedentis: ideo debebat sic argui: si omnis homo est omnis homo omne animal est sed nō omne animal est igitur non omnis homo est omnis homo: cōcedit̄ consequentia ⁊ cōsequens non obstante ꝙ minor sit falsa. ¶ Ad tertium argumentū iterquero de li necessario vtrum sit pars antecedētis vel consequentis si antecedentis cōcedo antecedens ⁊ nego cōsequentiam nec arguit̄ per regulam vt iam dictum est sed debet sic argui: si tu curris necessario tu moueris sz tu nō moueris igitur tu non curris necessario: si aūt li necessario sit pars consequentis concedit̄ ꝓsequentia ⁊ negat̄ maior: q: significat ꝙ si tu curris tu necessario moueris. Et tunc ad argumentum dico ꝙ illa non est rōnalis sua sed illa tu curris igit̄ necessario moueris que ita falsa est sicut ⁊ illa condictionalis. ¶ Est tamen aduertendū ꝙ si ꝓponitur ista tu moueris necessario si tu curris nō debet simpliciter negari sicut ista necessario tu moueris si tu curris: sed querendum est si li necessario sit pars ipsi⁹ consequētis vel nō. si est pars consequentis negat̄: si non est pars ꝓsequentis nec etiaz antecedentis vt pz tunc modalit̄ determinat notam condictionis. ⁊ sic debet concedi q: cōuertit̄ cuz ista necessario si tu curris moueris.

Quinta regula est ista a condictionali nō modata ad condictionalem determinatam a modo necessitatis de simplicibus terminis est bonum argumentum. Ita ꝙ sequit̄ vniuersaliter si tu es homo tu es animal ergo necessario si tu es homo tu es anial: q: nūquaz potest esse ꝙ antecedens sit verum sic significādo ⁊ non sit necessarium: ꝙ omnis cōdictionalis vera sit necessaria fm ꝙ superius dicebatur. ¶ Contra istaz regulaz ⁊ contra exemplū arguit̄ sic. ponendo ꝙ ista consequentia non valeat: si antexp̄us est albus antexp̄s est coloratus ergo necessario si antexp̄us est albus antexp̄us est colorat⁹: q: consequens est falsuz ⁊ nō antecedens : ꝙ consequens sit falsum arguit̄. q: sequit̄ necessario si antexp̄us est alb⁹ antexp̄us est coloratus ergo necesse est ꝙ si antexp̄s est albus antexp̄us est coloratus consequēs est falsum igitur ⁊ antecedens ꝙ cōsequens sit falsum arguitur: q: necessitas qua necesse est ꝙ si antexp̄us est albus antexp̄us est coloratus: non est ex partibus solum cum neutra pars sit vera nec necessaria: nec ex partibus cum condictiōe cū cōdicyio si sit aliquid sit respectus fundatus in illis partibus vl intellectu intelligente partes illas ⁊ ita minus ens ⁊ vtraq; parte posterior igit̄ in respectu isto nō est maior necessitas q̄ꝗ in partibus sed vna est necessitas in partibus igitur ⁊c̄. nec necessitas illa dependēs est totaliter ab intellectu: probatur si nullus intellect⁹ intelligēt equaliter necesse esset ꝙ si antexp̄us est albus antexp̄us est coloratus sicut in intellectu intelligitur igitur talis necessitatis nō est ab itellectu. Et ex alio nam quicquid est a parte intellect⁹ tm̄ est pure contingens ergo talis necessitas qua necesse est ꝙ si antechristus est albus antexp̄us est coloratus nō est effectiue per intellectum. ¶ Secūdo arguit̄ sic. si nihil nec aliqualiter esset non⁊min⁹ si antexp̄us esset albus antechrist⁹ esset coloratus: si nullo existente nō esset necesse ꝙ si antechrist⁹ est alb⁹ antechristus est coloratus: igit̄ si nūc est necesse ꝙ si antechristus est albus antechristus est coloratus hoc est per aliquid qō nūc est quod tunc nō esset: sed a nullo nūc est necesse ꝙ si antechristus est alb⁹ antechristus est coloratus quin a quolibz eēt sic necesse: igitur non necesse ē ꝙ si antechristus est albus antechristus est coloratus : eo ꝙ ab aliquo esset necesse ꝙ si antechristus est albus antechristus est coloratus qō a parte sui posset desinere esse. Nec potest dici ꝙ sit aliqō necessarium fm se q: non sūba nec accidens: q: si sūba esset p̄mum simplr. Si accidens esset subiectiue in aliquo: ꝓsequens falsum cū quocunq; alio nō

existente necesse esset ꝙ si antechristus est albus antechristus est coloratus. Et ex alio: q: si in aliquo esset subiectiue per idem in quolibet ⁊ sic vnum accidens esset indiuersis subiectis qd̄ est falsum. ¶ Tertio arguit sic ꝓtra regulam: rōnalis sine modo nō infert rōnalem cum modo necessitatis igitur nec condictionalis cōdictionalem cum tali modo: cōsequētia patet q: quelibet rōnalis cum aliqua cōdictionali cōuertitur ⁊ econtra: ꝓbatur antecedēs. q: non sequit: tu es homo igitur tu es animal ergo necessario tu es homo ergo tu es animal. p̄mo ꝓpter nugationē vt superius dicebatur secō quia antecedēs cōsequētis nō sequitur ex antecedēte antecedētis quia non sequit tu es homo igitur necessario tu es homo. ¶ Ad hec respōdet ad primum cōcedo istam cōsequētiam ⁊ ꝓsequēs. si antechrist⁹ est albus antechristus est coloratus igit necessario si antechristus est alb⁹ antechristus est coloratus. Et iterum cōcedo illam ⁊ cōsequēs: necessario si antechristus est albus antechristus est colorat⁹ igitur necesse est ꝙ si antechrist⁹ est alb⁹ antechristus est coloratus. ¶ Et ad improbationē ꝓcedo ꝙ necessitas qua necesse est ꝙ si antexp̄us est alb⁹ antechristus est coloratus nō est ex partibus ꝓdictionis solum nec ex partibus cum nota. nec ab intellectu q: nulla ē necessitas qua si antexp̄us est albus antexp̄us est colorat⁹: vnde si nihil nec aliqualiter esset necesse esset ꝙ si antexp̄s esset albus antexp̄us esset coloratus: ⁊ tamē nulla necessitate necesse esset ꝙ si antexp̄us est albus antexp̄us est coloratus: sicut si nihil nec aliqualiter esset nihil esse esset verū ⁊ tamē nulla veritate nihil esse esset verum. q: nō videtur que esset veritas vel necessitas. ¶ Ad secōm argumētum nego minorem. vz. ꝙ nullo existente non esset necesse ꝙ si antexp̄us est albus antechristus est coloratus imo esset necesse ⁊ necesse esset ꝙ si antexp̄us est albus antechristus est coloratus: sicut si nihil nec aliqualiter esset: verum esset deum esse. ⁊ nō sequitur necesse est ꝙ si antechristus ē albus antexp̄us est coloratus igit aliqd̄ aliqua vel aliqualiter est ꝙ si antexp̄us est albus antexp̄s est coloratus: sicut etiam nō sequitur. verum est nullam chymeram esse igit aliquid vel aliqualiter est nullaz chymerā esse. sed de hoc clarius dicetur infra cum de veritate ꝓpo^m^agetur. ¶ Ad tertium dicitur negando consequētiaz: rōnalis sine modo nō infert rōnalem cum modo igit nec cōdictionalis cōdictionalem: q: in rōnalis esset nugatio vel incōgruitas ⁊ nō in cōdictionali: verumtamen posset negari antecedēs dicēdo ꝙ ly rōnalis nō infert rōnalem cum nota rōnis tamen bene infert cum nota ꝓdictionis ita ꝙ ß condictionalis erit vera: si tu es homo tu es anial necessario tu es homo igit tu es animal sic ꝙ li necessario determinat notam rōnis sicut etiam ꝓdictionalis nō infert ꝓdictionalem cum nota cōdictionis sed bene cum nota rōnis. Nam ß est nugatoria: si tu es homo tu es animal necessario si tu es homo tu es animal: sed ß est vera si tu es homo tu es animal igitur necessario si tu es homo tu es animal: quare ⁊c. ¶ In hac mā possent cōcedi cōclusiones similes vel que in mā copulatiua ponebātur. vz. ꝙ aliqua est cōdictionalis vera ⁊ necessaria ⁊ tamē antecedēs aliquādo erit verum ⁊ cōsequēs falsum sine noua impositiōe ipsarum pz de tali cōdictionali: si homo est homo ⁊ ecōtra homo est animal ⁊ ecōuerso: pz nāq; secōam partem cōsequētis formalr seq ex secūda parte antecedētis ⁊ tamē secūda pars antecedētis tunc erit falsa supposito ꝙ p̄me parti sue copulatiue qs addat signum vniuersale. ¶ Secunda cōclusio ꝙ aliqua est cōdictionalis vera ⁊ necessaria ⁊ aliquid stat cū consequente ꝙ nō stat cum antecedēte. Istaz illa est hmōi si homo est animal omnis homo est animal: ⁊ tamē secōa pars illius copulatiue homo est animal ⁊ ecōtra: stat cum antecedente q: cum p̄ma parte copulatiue: ⁊ tamē ista nō stat cum consequēte: q: ex ipsa ⁊ ꝓsequente nō potest nec potuit fieri copulatiua possibilis ipso cōsequente sic significāte. ¶ Tertia cōclusio aliqua est cōdictionalis necessaria ⁊ fiet impossibilis ⁊ econtra sine noua impositiōe sui aut significati: pz de secūda parte illius copulatiue si aliquid est quodlz est ⁊ ecōtra: vel si aliquis homo ē quilibet homo est ⁊ econtra: que est necessaria: q: subordinat huic si quilibet homo est aliquis homo est ⁊ tamē cras fiet impossibilis supposito ꝙ cōsequenti p̄me partis copulatiue cras addetur li animal: remouendo li quilibz homo: q: tunc significabit si animal est aliquis homo est que est cōdictiōalis impossibilis. Alie plures sequunt quas gratia breuitatis dimitto presupponēdo ꝙ si aliquid de cōdictōalib⁹ vna quā dixerim vel dicturus sim his cōdictionib⁹ repugnās quo quomodo ß de perfectis condictōalib⁹ volo intelligi debere: quia tales imperfectas condictionales imperfectas non expedit nominare vel replicare nisi materia exposcat necessario. quare ⁊c.

¶ Sequitur de rōnalibus tractare.

Alia condictionaliū mā per ea que dicta sunt nō est totaliter declarata ideo vt de ipsa plena habeatur no^a^ de rōnalibus est vltimo insistendum concedo modo p̄oribus simili: ꝙ ꝓpositio rōnalis est enūciatio ꝓpothetica implicite vel explicite cōiungēs duas ꝓpositiones per notam rōnis ergo vel igit plurimū nominatam: vt tu curris igit tu moueris: tu es homo igit tu es anial. ꝙ rōnalis sit ꝓpositio ꝓpothetica ꝓbatur oē ꝓplexum cōcedendū negādū vel dubitādū est ꝓpō omnis rōnalis est hmōi igitur rōnalis est propositio ex quo sequit vltra oīs rōnalis est ꝓpositio sed nulla rōnalis est propositio cathegorica igitur omnis rōnalis est propositio ꝓpothetica.

¶ Secūdo arguitur sic. omnis enunciatio habēs duas cathegoricas perfectas tanq̄z partes p̄ncipales sui per notaz nō presupponentez aliud est propositio ꝓpothetica sz enūciatio rōnalis est hmōi. igitur ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. cōdictionalis ꝓpositio est ꝓpothetica igitur ⁊ rationalis: consequentia tenet quia nō est maior ratio de vna q̄z de reliqua ⁊ antecedēs superi⁹ est ostensum. ¶ Iuxta qd̄ ē notandum ꝙ rōnalium quedam sunt affirmatiue quedā negatiue: affirmatiue in quib⁹ nota rationādi affirmat: vt tu es homo igitur tu es animal. Negatiue in quib⁹ nota negatur vt non tu es homo igit tu curris: sed q: hoc nomen rationalis ad ꝓnam translatum est ideo ipsum dimitto ⁊ altera more aliorum vtar in hoc capīo dicēdo pro p̄mo notabili ꝙ cōsequentiaruz tam affirmatinarum q̄z negatinaruz quedā est bona ⁊ quedā est nō bona seu mala. ¶ Cōsequentia bona significās iuxta compositionē suarum partium dicit esse illa cuius contradictoriuz cōsequētis potest repugnare antecedenti eiusdē: ipsis sic significātib⁹ ⁊ ōmōstro per li sic. ipsorum significata consueta: vt tu es homo igitur tu es animal: contradictoriuz h⁹ tu es animal. vz. tu non es animal repugnat huic. vz. tu es homo: vel sic cōsequentia bona significans iuxta compositionem suaruz partium dicit esse illa cui⁹ antecedens est aptum natuz repugnare contradictorio ꝓsequētis eiusdem ꝓsequentie vt tu curris igitur tu moueris. dato adhuc ꝙ nullum opposituz consequētis esset non min⁹ antecedēs haberet aptitudinez repugnandi. ¶ Et voco aliqua duo aliquid inuicez repugnare ex quib⁹ fit copulatiua impossibilis per se vbi gratia. Ista duo adinuicem repugnāt tu es homo ⁊ tu nō es animal: cum ex ipsis facta sit copulatiua impossibilis p se: q: sic significando non potest verificari nec nāliter nec supernaturaliter: similiter ista duo repugnāt tu es asinus ⁊ tu curris: q: ex ipsis fit vna copulatiua per se impossibilis ratione p̄me partis: ⁊ notanter dico per se impossibilis: q: stat ꝙ alique due ꝓpositiones faciāt vnam copulatiuam impossibilem per accidēs que tamē partes adinuicez non repugnabunt: sicut pz de istis. Adaz non fuit ⁊ tu curris: certum est ꝙ ex eis fit copulatiua impossibilis de per accidens ratione p̄me partis sed non repugnāt: q: alias poterant simul esse vera vel vere sic significādo: vt in alio ca^o^. declaratum est. Et notandū ꝙ cum loquor de impossibili per se vel necessario per se nolo theologice loqui sed solu logice vel phice sumendo impossibile per se pro eo cuius significatum adequatuz nec potest nec potuit nec poterit naturaliter aut per positionem naturalem esse verum: vt homo est asinus celum quiescit: sol non mouet: ⁊ nec̄ium

per se cuius significatum ꝑmarium non potest nec potuit nec poterit per potentiaꝫ naturalem esse falsum: vt homo est anial: celum mouet: q: si theologice vellet quis loqui deberet dicere illam esse possibilem homo est asin⁹ ⁊ illaꝫ esse contingentez homo est animal. ¶ Consequtia bona significās non ex compositione suarum partium dicit esse illa que vni bone est immediate subordinabilis sicut patet de ista tu es homo igitur tu es animal: dato ꝙ significz ꝙ tu es homo igitur tu es animal: nam oppositū consequentis stat cum antecedente ⁊ tamē consequentia est bona: q: subordinat vni bone. vz. tu es homo igitur tu es animal. idem pz de scda parte istius copulatiue: tu moueris igit tu curris: ⁊ econtra. que est consequtia bona ⁊ tamē oppositum consequtis non potest repugnare antecedēti q: non potest habere antecedens nec conseques nec notam consequentie sed sufficit ꝙ est subordinabilis vni bone.

¶ Cōsequtia mala significās iuxta compositionem suarū partium dicit esse illa cuius cōtradictorium consequtis non potest repugnare antecedenti eiusdem ipsis sic significantibus sicut patet de ista tu es homo igit tu curris. Adā non fuit igitur tu non es: certum est ꝙ opposita contradictoria cōsequentiuꝫ antecedentibus nō repugnant cum ex ipsis fiant due copulatiue non per se impossibiles. ¶ Uel sic consequentia mala significans ex cōpositione suarū partium est illa cuius antecedens non est aptuꝫ natū repugnare opposito contradictorio consequtis: vt hoc non est demōstrando aliam tui igitur bacculus stat in angulo. ¶ Cōsequentia mala significans nō ex compositione suaruꝫ partiuꝫ dicit esse illa que est subordinabilis vni male: sicut de ista tu es homo igitur tu es animal. dato ꝙ significet adequate sicut ista tu es homo igit tu es asinus: non obstante ꝙ oppositum consequtis repugnat antecedēti ipsa tamē est falsa. quia non significat iuxta compositionē suorum terminorum sed alterius false cum qua cōuertit vel cui subordinatur: idem dicit de secūda parte illius copulatiue tu curris igit tu moueris ⁊ ecōtra: iste due posite sunt de cōsequtia affirmatiua: q: de negatiua possunt ex ipsis alie dici istis repugnantes sicut in cōdictionalibus fuit demonstratuꝫ. ¶ Ex his sequunt alique cōclusiones. ¶ Prima est: ꝙ ista forma non vz. a. ꝯsequentia est bona igit contradictorium consequtis repugnat antecedēti: q: forte consequens est ⁊ non habet contradictoriū aut. a. est consequtia non habens antecedēs nec consequēs nec notam consequentie vt dictum est. ¶ Secūda cōclusio est ista ꝙ ß cōsequentia non valz non potest esse ꝙ antecedens h⁹ consequentie sit verum quin consequēs eius sit verum significando sic igitur iste consequtia est bona. sicut patz de istis Adam nō fuit igit tu es asinus: hoc non est igitur deus nō est demonstrando animā tui. ⁊ scōm viaꝫ cōmunē pz de ista consequentia nulla ꝓpositio est vera igit nullus deus est: vbi dicit ꝙ impossibile est esse antecedēs verum sic significando. ¶ Tertia conclusio est ista ꝙ hoc argumentū non valz. a. est consequentia bona igit si ita est sicut significatur per antecedens ita est sicut significatur per ꝯsequēs esse. q: forte non habet antecedēs nec consequēs ⁊ si forsam habet non significat ex compositione ipsorum: sed bene sequitur. a. est ꝯsequentia bona significans iuxta cōpositionem antecedentis ⁊ consequentis sui ⁊ ita est sicut significātur per antecedēs igit ita est sicut significat per consequens: nec vz instantia illa si diceret: tm̄ ens est igit chy⁹ non est credendo ꝙ non sit ita sicut significatur per consequens imo ita est ꝙ chy⁹ non est. q: vez est ꝙ chy⁹ nō ē. ¶ Quarta conclusio est ista ꝙ argumentuꝫ non valet. a. ē consequentia bona significans ꝑcise iuxta compositionem suorum terminorum igitur si intelligis ita esse sicut significatur per antecedens intelligis ita esse sicut significat per consequens. q: ß est bona: homo currit igit risibile currit ⁊ non si intelligis hominez currere intelligis risibile currere. ¶ Quinta conclusio est ista. ꝙ hoc argumentuꝫ est bonum. a. est consequtia bona significās ꝑcise iuxta compositionem suorum terminoruꝫ cuius consequēs est de per se impossibile ergo ⁊ antecedēs ⁊ si antecedēs est de per se necessarium igit ⁊ consequens. per hoc pz ꝙ ista consequentia non valz deus est igit adam fuit non obstante ꝙ consequens sit necessarium q: est necessariuꝫ de per accidens. ¶ Sexta conclusio est ista ꝙ sicut quelibz ꝯsequentia bona est de per se necessaria vel simplr ita qlibz mala est de per se falsa ⁊ impossibilis: pz per ea q̄ dicta sunt.

Contra ista dicta arguit ꝙ nulla sit ꝯsequtia mala: q: si aliqua sit: vocet illa. a. ⁊ arguitur sic. a. est consequtia igit. a. est sequela: pz ꝯsequentia quia consequentia ⁊ sequela sunt nomina synonima sicut ensis ⁊ gladius: tunc sic. a. est sequela igitur est sequentis sequela sicut sequitur paternitas est relatio igitur est relati relatio: ⁊ tunc sequit. a. est sequentis sequela igit. a. est sequentis sequela ad aliud: pz consequentia a simili paternitas est relatio igitur paternitas est relati relatio ad aliud. ⁊ tunc vltra. a. est sequentis sequela ad aliud igit. a. sequele sequēs sequitur ad aliud ⁊ si sic. a. consequtia est bona. ¶ Secūdo arguit sic. ⁊ sit. a. consequtia mala cuius. b. sit antecedens ⁊. c. consequēs: ⁊ arguit sic. c. est consequēs igit seqtur ad aliud. sed nō videtur ad qd̄ cōsequit nisi ad. b. igit consequit ad. b. ⁊ per consequens sequit ad. b. ⁊ si sic. a. consequtia est bona: similiter. a. est antecedēs igitur antecedit ad aliud sed non videt nisi ad. b. igit antecedit ad. b. ⁊ si sic. a. est consequtia bona. ¶ Pro respōsione ad ista argumēta est notādum ꝙ. a. esse consequtiaꝫ pōt dupliciter intelligi vno modo ꝙ. a. est propositio in qua implicite vel explicite coniunguntur due propositiones quarum vna sequit ad aliam: ⁊ isto modo cōcedo ꝙ omnis consequentia est bona ⁊ nulla est mala nec iste est intellectus dicētiuꝫ aliquaꝫ esse consequentiam. ¶ Alio modo potest intelligi ꝙ. a. est consequtia in qua implicite vel explicite cōiungūtur due ꝓpositiones quaruꝫ vna denotatur sequi ad aliā. Et sic dico ꝙ aliqua consequentia est mala ⁊ iste est intellectus omniūm loquētium in hac materia. ita ergo ꝙ si fuerit aliqua talis rōnalis affirmatiua in qua vnum denotet sequi ex alio si sic fuerit consequtia erit bona si non sic fuerit consequtia erit mala. Consilr dico ꝙ. b. esse antecedēs potest dupliciter intelligi vno modo ꝙ. b. est ꝓpositio antecedens ad aliud. ⁊ sic dico ꝙ nulla condictionalis nec rationalis affirmatiua falsa habet antecedēs. ¶ Alio modo ꝙ b. est ꝓpositio denoiata antecedere ad aliud. ⁊ sic dico ꝙ aliqua rōnalis affirmatiua vel condictionalis falsa hz antecedens: eodem modo dicat de. c. ⁊ iste est modus loquēdi quē sequor in toto libro ꝓm quē respondeo ad argumēta. ¶ Ad ꝑmum negando illam ꝯsequtiam. a. est consequentia igit. a. est sequela ⁊ nō sunt illi termini sinonomi nisi ꝑmo modo: de quo non est locutio. ¶ Ad scōm concedo ꝙ. b. est antecedens ⁊. c. consequēs ⁊ non sequit igitur. c. consequit ad aliud sed dz inferi igitur. c. cōsequitur ad aliud vel denoiatur sequi ad aliud concedo istam cōsequentiam ⁊ consequēs: q: igitur. c. denoiatur sequi ad. b. ⁊ non est ita ꝓpterea. a. est consequtia mala ⁊ falsa. quare ⁊c. ¶ Secundū notabile ꝑncipale est istud ꝙ consequētiarum bonarum quedaꝫ est consequentia bona ⁊ formalis quedam bona ⁊ materialis: consequtia bona ⁊ formalis significans ꝑcise iuxta compositionē suoꝝ terminoꝝ ⁊c. est illa cuius contradictoriū consequtis sic ꝑmo significando pōt antecedenti eiusdez formalr repugnare: vel aliter cuius antecedens est aptū natum formalr repugnare cōtradictorio consequtis eiusdem consequtie. verbi gratia. animal est igitur aliquid est. ß. n. formalr repugnāt nihil ē ⁊ animal est: ⁊ voco hic aliqua duo formalr repugnare ex quibus contingentib⁹ simplr assignatis sic significando primo pōt fieri copulatiua per se impossibilis vel de facto altera pars implicat contradictionem. ¶ Exemplū ꝑmi aliquid est ⁊ nihil est. vnde dato ꝙ quelz istarū esset simplr contingens aliquid est nihil est adhuc ex eis fieret copulatiua per se impossibilis sicut ex istis tu es homo tu non es animal. ¶ Exemplū secundi vt tu es aliud a te ⁊ baculus stat in angulo. Et notandū ꝙ contingēs simplr dico cē ꝓpositionem habentē significatum qd̄ pōt esse indifferenter verum ⁊ falsum tam nāliter q̄ supernaturaliter per se

impossibilem dico esse propositionem habentem significatum q̃ naturaliter vel supernaturaliter non potest nec potuit nec poterit esse verũ vt sedens currit. Sed de hoc infra cum de veritatibus ꝓpositionum agetur. ¶ Ex quib' sequitur q̃ ꝗ ꝗsequentia est formalis iste homo credit precise q̃ aliquis homo decipit igitur aliquis homo decipit, quia ꝗ formaliter repugnãt. Iste homo sic credit ⁊ nullus homo decipitur: ꝓbatur: naꝫ ex illa copulatiua sequit per se impossibile. vꝫ. aliquis homo decipitur ⁊ nullus homo decipitur cuꝫ ꝗsequẽter quelibet pars sequitur formaliter ex aliqua parte antecedentis ab alia distincta vt pꝫ intuenti. ¶ Circa predicta pro concordia pbꝝum theologorum ⁊ metaphisicorumꝫ respondentiũ ad eandeꝫ consequentiaꝫ diuersimode est notanda quedam diuisio cõsequẽtie formalis. vꝫ. q̃ consequentiarum formalium quedam est solumꝫ formalis quedã plusq̃ꝫ formalis quedaꝫ formalissima siue formaliter formalis. ¶ Cõsequẽtia tãtũmõ formalis significans p̃cise iuxta compositionem suarum partiumꝫ dicit esse illa cuius contradictorium consequẽtis sic p̃mo significando potest antecedenti eiusdem solũ formaliter repugnare vel aliter mõ dicto: vt tu sedes igitur tu non curris: tu es albus igitur tu non es niger. Ista duo solum formaliter repugnant ex quibus contingentibus assignatis fit copulatiua per se impossibilis naturaliter solum qualiter sunt illa tu sedes ⁊ tu curris: tu es albus ⁊ tu es niger. Non enim posset aliqua istarum copulatiuarum naturaliter verificari licet supernaturaliter bene. ¶ Consequẽtia plusq̃ꝫ formalis significans iuxta compositionem suarum partium precise dicitur esse illa cuius contradictoriumꝫ cõsequentis plusq̃ꝫ formaliter significando potest repugnare antecedẽti eiusdem vel secũdo modo vt primitus est dictũ vt tu es homo igitur tu es risibilis: voco ꝗ illa plusq̃ꝫ formaliter ex quibus contingẽtibus assignatis fit copulatiua naturaliter per se impossibilis tam supernaturalis q̃ꝫ naturalis. ⁊ sic repugnãt ista tu es homo ⁊ tu nõ es risibilis. nulla enim potentia posset facere subiectum sine ꝓpria passione. ⁊ isto modo hec consequentia nõ valet tu sedes igitur tu non curris: q: illa stant simul per potentiaꝫ diuinam tu sedes ⁊ tu curris ⁊ ꝗ per multiplicationem diuinam. ¶ Consequẽtia formalissima siue formaliter formalis significans precise iuxta compositionem suorum terminorumꝫ dicitur esse illa cuius contradictorium consequẽtis sic significando p̃mo formalissime repugnat antecedenti eiusdem vel aliter diffiniat modo priori: in ordine ad antecedens cuius antecedẽs aptum natum est repugnare ⁊c̃. vt tu es homo igitur tu es asinus: ⁊ voco hec duo formalissime adinuicem repugnare quorum vnum non est cum alio intelligibile imaginabile sic significando p̃mo absq̃ꝫ ꝯtradictione: sicut sunt illa: tu es homo igitur tu non es animal: non enim stat intelligi posteriꝰ sine suo priori absq̃ꝫ contradictione ⁊ isto modo ꝗ cõsequẽtia non valeret: tu es homo igitur tu es risibilis: sumendo risibile nõ ampliatiue sed concretiue ad propriam passioneꝫ hominis que est risibilitas lꝫ sit possibile te non esse hominem ⁊ non esse risibilem tamẽ stat intelligi p̃mumꝫ sine secõ absq̃ꝫ contradictione quacũq̃ꝫ possibili assignata. ¶ Consequentia materialis bona significans p̃cise iuxta compositionem suorum terminorumꝫ dicitur esse illa cuius contradictorium consequentis sic p̃mo significando potest antecedenti eiusdem materialiter repugnare: vel aliter cuius antecedens est nõ aptum natum cõtradictorio consequentis eiusdem consequẽtie repugnare: vt nullus deus est igitur baculus stat in angulo tu curris igitur deus est. voco autem illa materialiter repugnare ex quibus fit copulatiua per se impossibilis que non fieret eisdem contingentibus simpliter assignatis. Ex his enim tu curris ⁊ nullus deus est semper fit copulatiua per se impossibilis rõne alterius partis per se impossibilis. verumtamen ista esset simpliter contingens nullus deus est non fieret copulatiua impossibilis sed contingens. quare ⁊c̃. ¶ Ex his potest euidenter cõcludi formalitas vel materialitas ꝗsequentie non significantis iuxta compositionẽ suorum terminorumꝫ. vꝫ. q̃ illa cõsequẽtia dicitur formalis vel materialis ex eo q̃ subordinabilis ẽ vnimentali se habenti aliquo modoꝫ superius nominatoꝫ.

Iuxta predicta pono duas regulas cõsequentie mãlis. ¶ Prima est si fuerit aliqua consequentia affirmatiua significans adequate iuxta compositionẽ suorum terminorumꝫ nõ fundata in regla cõsequẽtie formalis cuius ꝗsequẽs est necessarium per se illa consequẽtia est materialiter bona. Exemplum tu curris igitur deus est. Et notanter dico nõ fundata in regla cõsequentie formalis: q: ꝗ consequentia est formalis homo est homo igit homo est animal. ⁊ tamẽ consequens est necessarium ſꝫ ipsa ꝗsequentia nõ tenet ex hoc q̃ consequẽs est necessarium sed in hoc qõ arguit ab inferiori ad suum superius. ¶ Secũda regula est ista. Si fuerit aliqua hmõi consequentia cuius antecedẽs sit impossibile non includens contradictionẽ consequentia erit bona materialiter solum. verbi gratia. celum quiescit igitur tu curris. nullus deus est igitur hoc instans fuit. Et notanter dico non includens cõtradictionem: q: si includẽt contradictionem qõlibet ex ipso formaliter sequeretur vt statiꝫ probabo: verumtamẽ est sciendum vt clarius regula intelligatur q̃ implicite aliꝫ includere contradictionem dupliter intelligitur includere contradictionem. i. assere cõtradictionem alio modo includere cõtradictioneꝫ. i. antecedere ad contradictionem. Si p̃mo modo intelligat sic nulla ꝓpositio implicat contradictionẽ nisi sequat ex ipsa formaliter contradictio: sicut est ista: tu es aliud a te. Sed secũdo modo omnis ꝓpositio per se impossibilis includit cõtradictõeꝫ: q: ex qualibet tali sequitur contradictio. p̃mo modo intelligit dictum regule: vt autem de hoc non fiat questio pro p̃mo sensu recipiam formaliter includere contradictionem: ⁊ pro secũdo materialiter implicare idem est. a. implicat formaliter contradictionem. i. ex ea sequitur formaliter contradi°. b. includit materialiter contradictioneꝫ. i. ex. b. sequitur materialiter contradictio. ¶ Ex quo sequitur q̃ aliqua ꝓpositio includit formalem contradictionem que nõ includit formaliter contradictioneꝫ pꝫ de ista nullus deus est ex qua sequitur formalis ꝗdictio. vꝫ. tu es ⁊ tu nõ es.

Iam probo q̃ ex impossibili iplicite formaliter contradictionem sequatur qõlibet formaliter. i. quelibet propositio. Nam ex ista: tu es aliud a te sequit formaliter q̃ bacculus stat in angulo ⁊ nõ ẽ maior: rõ de ista q̃ꝫ de qualibet alia igitur ⁊ quelibꝫ alia sequitur: consequẽtia tꝫ ⁊ antecedens ꝓbat. Nam formaliter sequitur: tu es aliud a te igitur tu es tu ⁊ tu nõ es tu: ꝓbatur q: consequens est vna copulatiua cui° secũda pars est exponens negatiua antecedentis ⁊ secũda formaliter sequit ex p̃ma vel secũda exposite eiusdem ergo tota copulatiua sequitur ex ista cathe^ca que est antecedens: consequẽtia tenet cũ maiori ⁊ minor ꝓbatur: q: formaliter sequitur tu es igit tu es tu cum contradictorium consequẽtis repugnat antecedenti habeo igitur q̃ ista copulatiua sequit ex illa cathe^ca. tunc arguitur sic tu es tu ⁊ tu non es tu igitur tu es tu vel bacculus stat in angulo ⁊ tu nõ es tu. consequẽtia tenet q: consequens est vna copulatiua vt pono cuius prima pars formaliter sequitur ex p̃ma parte antecedẽtis tanq̃ꝫ a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam ⁊ secũda est eadeꝫ vel conuertibilis cum secũda igitur tota copulatiua que est cõsequens ex quo non significat nisi ex compositiõe suarũ partium sequitur formaliter ex copulatiua que est antecedens: tunc arguit sic. tu es tu vel bacculus stat in angulo ⁊ tu nõ es tu igitur bacculus stat in angulo consequẽtia ista est formalis a disiunctiua cum destructione vnius partis ad aliã partem. ¶ Secũdo ꝓbatur ideꝫ de ista tu es asinus. Nã ex ista formaliter sequit q̃ tu nõ es homo ⁊ q̃ tu es homo: ꝓbatur q̃ p̃ma sequat pꝫ: quia contradictoriumꝫ consequẽtis repugnat antecedenti formaliter vt dictuꝫ est ⁊ q̃ sequat secũda ꝓbatur. naꝫ sequit formaliter tu es asinus igit tu es a tertio adiacente ad fin adiacens sine impedimẽto ⁊ sequitur tu es igitur tu es tu. q: oppositum cõsequẽtis formaliter repugnat antecedenti: ⁊ vltra tu es tu igitur tu es homo ab inferiori ad suum superius ⁊ sic pꝫ qũo tota copulatiua sequitur ex antecedẽte p̃ncipali tunc ex ista copulatiua põt

concludi quicquid placet homini. vz. ꝙ nullus deus ē naz
sequitur tu es homo ⁊ tu non es homo igit tu es vel nul/
lus deus est ⁊ tu non es homo: cōsequentia pz vt p̄us. ex
quo sequitur ꝙ nullus deus est a disiunctiua cū destructio/
ne ⁊c. ergo a p̄mo ad vltimū sequit formalr. tu es asinus
igit nullus deus est. Et vbi horum alias oppositum dixe
rim scito hoc fuisse dictum ꝓm opinionem aliox. ¶ Ter/
tio arguitur de ista homo est nō homo: ꝙ ipsa est cuiuscū
qz alterius illatiua. Nam sequit homo est nō homo igit
homo nō est homo ab affirmatiua de p̄dicato infinito ad
negatiuam de p̄dicato finito ⁊ sequitur formalr homo est
non homo igit homo est. a tertio adiacente ad scōm adia
cens. ex quo sequitur formalr ꝙ omnis homo est homo
habita igitur ista contradictione homo nō est homo ⁊ ois
homo est homo: pōt leuiter concludi ꝙ homo est asinus
sic arguendo omnis homo est homo ⁊ homo nō ē homo
igit omnis homo est homo vel homo est asinus ⁊ homo
nō est homo Ex alio sequitur ꝙ homo est asinus igitur a
p̄mo ad vltimū sequit homo est nō homo igit homo est
asinus. ¶ Sed hic dubitatur videt ꝙ illa homo est asin⁹
non implicat contradictionez formalr. q: illa ꝓpositio que
implicat formalr contradictionem nō pōt esse vera sic si/
gnificando nec per potentiā naturalez nec per potentiā su/
pernaturalē sicut est illa tu es aliud a te: modo illa homo ē
asinus ꝓm theologos est possibilis ⁊ potest esse vera sic si
gnificando per potentiā dei: ꝓbatur. nam dicimus ꝙ de⁹
est homo q: terminat dependentiaz humane nature sicut
for. est albus q: terminat dependentiaz albedinis sed de⁹
potest equaliter determinare depēdentiā nature asinine si
cut humane igitur deus pōt esse asinus per assumptionez
nature asinine sicut iā est homo per assumptionē humani
tatis. ponat igitur ꝙ deus assumat naturā asininā nō di/
mittendo naturam humanā ⁊ sequit ꝙ homo est asinus
per cōicationem ydiomatū: sic arguendo hoc est homo ⁊
hoc est asinus demōstrādo deū igitur homo est asinus.
¶ Ad istud dicit ꝙ in p̄ncipio p̄emittebat ꝙ volebā lo/
qui de possibili vel impossibili diuino sed soluz naturali. ⁊
istud totū impossibile implicās contradictionē formaliter.
ex quo sequit formaliter contradictio ⁊ per viam nature
non potest vitari. Multa enim sunt possibilia apud deuz
que implicant contradictionez apud naturā. ꝗ. n. est vera
sed impossibilis sedens currit. ⁊ tamē ē possibilis per po/
tentiam supernaturalem. ponendo ꝙ deus multiplicet te
ad duo loca ⁊ in vno curras ⁊ in alio sedeas: in vno sis al/
bus in alio sis niger: in vno calidus in alio frigidus: ⁊ seq/
tur statim veritas istarum sedens est currens: album est
nigrum calidum est frigiduz: ⁊ tunc nō valerēt iste conse/
quentie apud theologū homo est asinus igit homo nō est
homo: album est nigrū igit album est nō album calidum
est frigidū igitur calidum est non calidum. ¶ Sed q: hec
sunt contra principia logyce ⁊ phie ideo in hac scia debent
dimitti. verumtamē ꝗ theologus concederet illā esse pos/
sibilem homo est asinus: nunqz tamē concederet hāc esse
possibilē tu es asinus demōstrando creaturam: ⁊ ratio: q:
sicut qōlibet accidens est determinabile a natura sub̄ali ita
quelibet sub̄a creata rōalis est suppositabilis adeo: ⁊ sicut
vnum accidens non pōt alterius accidentis naturā deter/
minare: ita vna sub̄a totalis nō potest alteram naturā tota
lem suppositare ⁊ per consequēs tu non potes esse asinus
per cōicationē ydiomatuz: sicut deus pōt esse ad qō sub̄a
creata se habet sicut accidens sub̄e sed nō subiectaz in ipo
sicut accidens in sub̄a q: igitur hec materia nō est p̄esen/
tis negocij ideo dimittatur ad ꝓpriā redeundo. ¶ Ex p̄/
dictis sequuntur conclusiōes. ¶ Prima est ꝙ quelz pro/
positio contradictionem includens formaliter cuilibet alte
ri repugnat. ꝓbatur quelibz ꝓpositio formalr cōtradictio
nem includens est cuiuslibz alterius formalr illatiua: vt p
batum est: sed quelibet ꝓpositio habet contradictoriū vt
suppono igitur quelibet ꝓpositio alia ab ipsa sibi formalr
repugnat: consequentia tz per ea que dicta sunt. ⁊ fortius
ꝓbatur sic. ⁊ assigno. a. ⁊. b. cōtradictoria ⁊. c. ꝓpositionē
includentē formalr ꝓtradictionē. ⁊ arguit sic. c. est illatiuū
a. formaliter ⁊. b. est igitur repugnat formaliter. c. ꝓsequē
tia patz de se. Similiter arguit ꝙ. a. formalr repugnat. c.
q: c. est formalr illatiuum. b. ⁊. a. est igit. a. formalr repu
gnat. c. ⁊ sicut arguitur de. a. b. ꝓpositionib⁹ ita de quibus
cunqz alijs pōt consimilr argui. ¶ Secūda cōclusio que/
libet ꝓpositio impossibilis solum māliter contradictionez
includens: cuilibet alteri repugnat: cuidam formalr ⁊ cui
dam māliter solum: ꝓbatur: quelibet ꝓpositio ipossibilis
non includens contradictionem formalr est illatiua cuiusli
bet alterius ꝓpositionis ⁊ quelibet habz contradictionez
igit quelibet sibi repugnat: sed q: aliqua infertur formalr
⁊ aliqua māliter solum igit aliqua sibi formalr repugnat
⁊ aliqua māliter solum. verbi grā. ꝗ ꝓpositio nihil est: est
illatiua illorum duorum tu es ⁊ tu nō es p̄mi māliter: ⁊ se
cundi formalr. igit oppositū p̄mi soluz māliter repugnat:
⁊ oppositum secūdi sibi formalr repugnat. consequentia
pz de se ita ꝙ ista formalr repugnant nihil est ⁊ tu es sed
ista māliter repugnāt nihil ē ⁊ tu nō es. quare ⁊c. ¶ Ter
tia conclusio est ista quelibz ꝓpositio per se impossibilis si
bi ipsi repugnat aliqua formalr ⁊ aliqua māliter soluz. ꝓ/
batur. ⁊ capio istam tu es aliud a te: que sit. a. ⁊ vnum se/
cum cōuertibile que sit. b. ⁊ arguitur sic. quicquid repu/
gnat. b. repugnat. a. q: a. ⁊. b. adinuicez ꝓuertūtur sed. a.
repugnat. b. cum sit illatiuū sui oppositi igitur. a. repugnat
sibi ipsi. a. ex quo vnum. a. est omne. a. vt suppono: mō
patet ꝙ. a. formalr repugnat. b. igitur sibi ipsi formalr re/
pugnat. ¶ Item ꝓbo ꝙ ista nullus deus est sibi ipsi repu
gnat sed materialiter q: ipsa repugnat huic nulla p̄ma cau
sa est: cum sit illatiua sui oppositi: modo quicqd repugnat
vni conuertibilium repugnat alteri sed quelibet illaruz al/
teri repugnat igitur quelibet illarum sibi ipsi repugnat sed
q: nulla istarum infert formalr contradicto⁹ affirmatiuz
ideo quelibet illarum sibi ipsi māliter solum repugnat.
¶ Quarta conclusio est ista cuilibet ꝓpositioni per se im/
possibili quelibet alia est in pertinēs. pz q: ex qualibet illa/
rum quelibet alia ꝓpositio sequit: ⁊ eidem quelibz repu
gnat. igit ⁊c. patet consequentia cum omne pertinens sit
pertinens sequēs vel pertinens repugnās ⁊ ecōtra.

Tertium notabile p̄ncipale est istud ꝙ cōsequē
tiarum bonarum quedā est bona de
forma ⁊ quedam est bona de mā. Consequentia bona de
forma dicitur esse illa cui quelibet sibi similis in forma est
bona. Exemplū homo currit igit animal currit. ¶ Con/
sequentia bona de materia dicit esse illa cui nō quelibz si/
milis in forma est bona. verbi grā. tm̄ pater est igit nō tm̄
pater est. Ista est bona de materia. q: nō quelibet similis
illi in forma tz: q: ꝗ non vz tm̄ aliquid est igit nō tm̄ aliqd
est: vt autez intelligat que sit forma consequētie vel simi/
litudo ipsius est p̄mo notandū que sit materia vel forma
ꝓpositionis cathegorice in cōmuni. ¶ Dico ergo ꝙ mate
ria ꝓpositionis est terminus vel termini ipsi⁹: forma ve/
ro est habitudo vel ordinatio partiū eius: sicut materia do
mus est lapides ligna ⁊ alia māliter requisita: forma ve/
ro domus est ordinatio illorum adinuicē: vt ergo due pro
positiones sint similes in forma oz nihil reperiri in vna cō
ferēs ad formā quin simile in alia reperiat: sicut iste sunt
similes in forma: homo est anial ⁊ asinus est sub̄a. certum
est ꝙ consimilis ordinatio partium vtrobiqz reperit cum
vtrobiqz ordinet superius de suo inferiori tali sola copula
copulāte. Et ideo nō sequit in vna p̄dicatur generalissimū
⁊ in alia subalternum ergo nō est cōsimilis forma: q: vnū
terminuz alio esse cōiorez non mutat formā sed manet so
lum sicut nō sequit: ꝗ domus facta est de marmore: ⁊ li/
gnis piri: ⁊ alia de lapidib⁹ coctis ⁊ lignis nucis igitur nō
sunt consimilis forme: sed iste nō sunt similes in forma hō
est animal: homo nō est animal: q: in vna est negatio mu/
tans formā ⁊ non in alia: nec iste sunt similes in forma. ois
homo currit tm̄ homo currit ꝓpter signa specie distincta
mutantia formaz. Simil̄r iste non sunt similes hoc est ho/
mo ⁊ homo est homo: vel homo est animal q: terminus
discretus mutat formam: volo igitur dicere ꝙ similitudo
forme duarum ꝓpositionuz consistit in hoc ꝙ si aliqua est

quanta aliqua quantitate tali quãtitate alia sit quãta: si qualis aliqua qualitate ⁊ reliqua qualis tali qualitate: si vna nõ quanta aliqua denominatione ⁊ alia sit non quanta tali denominatione. si vna fuerit cathegorica vel ypothetica nullo modo habẽdo respectum ad ordinez terminorum adinuicem fm superius ⁊ inferius vel fm conuertibilitatẽ vel disparitatem. sed bene ꝙ partes sint similes in hoc ꝙ si in vna subicitur terminus discretus ⁊ in alia: si cõis ⁊ in alia. si simplex in alia. si compositus aliqua denominatione ⁊ in alia. propterea iste non sunt similis forme: homo currit ⁊ homo albus currit. nec iste. sor. ⁊ plato disputant. sor. vel plato nõ disputãt in vna subicit terminus copulatus ⁊ in alia disiunctus modo certum est ꝙ copulatio vel disiũctio mutant formaz. ¶ Ex predictis sequunt alique conclusiones. ¶ Prima est ista ꝙ inferioritas vel superioritas idẽptitas conuertibilitas aut disperitas non mutant formam ꝓpositionis sed solum tenent locũ materie. Iste enim sunt similis forme album est animal ⁊ anial est coloratum: non obstante ꝙ in vna predicerek superius de suo inferiori ⁊ non in alia. Simliter iste due sunt similis forme. homo ẽ homo ⁊ homo est asin' homo est risibilis ⁊ homo est rudibilis: non obstante ꝙ in vna predicatur idem de eadẽ aut conuertibile de conuertibili ⁊ non in alia. quare ⁊c. ¶ Secunda cõclusio est ista ꝙ possibilitas vel impossibilitas veritas vel falsitas necessitas vel contingẽtia nõ mutant formas: sed solum materiaz. pz quia iste sunt similis forme. homo est homo ⁊ homo est asinus. ⁊ vna est necessaria ⁊ reliqua impossibilis. ¶ Tertia cõclusio est ista. ꝙ in copulatiuis vel disiunctiuis antecedere vel sequi ad aliud repugnare vel compossibiliter stare. non mutat formam copulatiue vel disiunctiue: sed solum se habent vt materia: patz qꝛ iste due copulatiue sunt similis forme sor. currit ⁊ monet sor. currit ⁊ disputat: ⁊ tamẽ in ꝑma est sequella ⁊ nõ in alia. Et ꝙ iste sint similis forme patet. qꝛ ad hoc ꝙ due copulatiue sint similis forme sufficit ꝙ partes principales sint similes in forma. ⁊ note atq; determinationes si fuerint actualiter. modo ita est ꝙ partes illarum sunt similes ⁊ copulatiue fm ꝙ dictum est. ¶ Et notanter dico determinatiões. quia ille non sunt similes: necessario sor. currit ⁊ sor. monetur. sor. currit ⁊ sor. monetur. quia in ꝑma est necessitas determinatio ⁊ non in secũda. Simliter iste nõ sunt similis forme necessario rex sedet ⁊ nullus rex sedet. cõtingẽter papa dormit ⁊ nullus papa dormit. quia in prima ponitur determiatio necessitatis ⁊ in secunda determinatio contingẽtie. ¶ Item iste sunt similis forme: rex sedet ⁊ nullus rex sedet. rex sedet ⁊ nullus papa dormit nõ obstante ꝙ in prima sit repugnãtia ⁊ in secunda possibilitas ⁊ nõ in secunda. Eodem modo dicitur de disiunctiua. quia nota condictionis ⁊ consequentia vltra partium vnionem denotat sequelam conferentem ad formaz. Ideo ad hoc ꝙ due condictionales vel cõsequentie sint similis forme vltra similitudinem antecedentium ⁊ consequentiũ requiritur similitudo modi simplicis arguendi cõsequẽtie formalis. verbi gratia. iste sunt similis forme omne animal currit igitur omnis homo currit. omne animal disputat igit omnis asinus disputat. quia antecedentia ⁊ consequentia sunt similia ⁊ vtrobiq; est modus simplex arguendi. vz. a superiori ad suum inferius. sed iste non sunt similis forme homo currit igitur animal currit. homo currit igit lignuz currit. quia lz antecedẽtia ⁊ cõsequentia sint similia in forma tamen modus arguendi simplex non est similis. qꝛ in prima arguitur ab inferiori ad suum superius ⁊ nõ in secũda. ¶ Et vt hoc clarius intelligatur est notandum ꝙ modorum arguendi consequentie formalis quidaz sunt simplices ⁊ quidam mixti ⁊ exprimentes materiam ꝓpositionis. Simplices vo sunt tales ab inferiori ad suum superius. de per se vel de per accidens vel econtra: ab indefinita ad suam vniuersalem de terminis substãtialibus in predicatione directa. a parte copulatiue ad totam copulatiuã cuius ipsa est pars antecedens ad reliquã: a disiunctiua ad alteram partem que est consequens ad reliquam omnes tales vocantur mixti modi: quia exprimunt materiaz non conferentem ad formam vel ad modum simplicem arguendi. certum est ꝙ de per se vel per accidens antecedere vel sequi aut esse de talibus vel de talibus terminis confert ad materiam ⁊ non ad formam fm ꝙ superius dictum est. ¶ Dico ergo ꝙ modi simplices arguendi cõsequentie formalis conferunt ad formam condictionaliuz ⁊ consequentiarum ⁊ non modi mixti. quia certum est ꝙ iste consequentie sunt similis forme homo est animal igitur omnis homo est anial. homo est currẽs igitur omnis homo est currens. quia antecedẽtia ⁊ consequentia sunt similia in forma ⁊ est consimilis modus arguendi simplex vz. ab indefinita ad suam vniuersalem: ⁊ non sequit. in prima arguitur cuz terminis substantialibus ⁊ in secunda cũ terminis accidentalibus igitur nõ sunt consimilis forme. quia arguere cum terminis substãtialibus vel accidẽtalib' non mutat formaz consequentie sed soluz modus arguendi simplex. Ex hijs pro maiori euidẽtia infero aliquas cõclusiones. ¶ Prima est ista ꝙ omnis sillogismus bonus est consequentia de forma. patet quia quelibet consimilis illi in forma tenet: ⁊ tunc duo sillogismi sunt similes in forma quia sunt premisse ⁊ conclusiones similes atque modus simplex arguendi videlicz in tali modo vel in tali figura reduci ad talem modum vel ad talem figuram. ¶ Ex quo sequitur ꝙ hoc argumentuz non valet. a. ⁊. b. sillogismi sunt in eodem modo talis figure igitur sunt similis forme. quia forma vel premisse vel conclusiones non erãt sillogismus: sicut iste: isti omnis homo currit tu es homo igitur curris: omne animal currit homo est animal igitur homo currit. patet ꝙ ambo sillogismi sunt in tertio prime ⁊ tamen differunt in forma propter duas regulas premissas ⁊ conclusiones. ¶ Item sequitur hoc argumentum fore bonum. a. ⁊. b. sunt duo sillogismi quorum vnus est in vno modo vel figura in quo vel in qua nõ est alius igitur differunt in forma. ¶ Secunda conclusio est ista ꝙ. a copulatiua ad alteram partem est consequentia formalis ⁊ de forma. patet. quia quelibet consimilis in forma tenet. ¶ Ex qua sequitur ꝙ a parte copulatiue ad totam copulatiuam non valet argumentum de forma: licet enim hec sit formalis homo currit igitur homo currit ⁊ animal currit. non tamen est de forma. quia consimilis in forma non valet. videlicet homo currit igitur homo currit ⁊ lignum currit. ¶ Sequitur secundo ꝙ a tota disiunctiua ad alteram eius partem non valet argumentum de forma: non obstante ꝙ sit consequentia formalis videlicet tu es homo vel tu es animal. igit tu es anial quia hec non valet tu es homo vel tu es lignuz igitur tu es lignuz. ¶ Tertia conclusio ꝙ vniuersaliter ab exposita ad vtranq; eius exponentium ⁊ ab vna causa veritatis ad propositionem habentem illam causam est argumentũ de forma. econtra vero pót esse bonum argumentuz sed nõ de forma. sicut hec. homo est asinus igitur omnis homo est asinus. non tamen homo est asinus igitur aliud ab homine est asinus. ꝑma tenet qꝛ antecedens est per se impossibile ⁊ secunda quia consequens est per se necessarium. ¶ Quarta conclusio est ista. ꝙ ab inferiori ad suum superius affirmatiue sine impedimento est argumentũ formale ⁊ de forma ⁊ econtra negatione preposita. hec enim est formalis ⁊ de forma homo currit igitur anial currit. quia quelibet cõsimilis isti in forma tz ⁊ hoc sil' nullus aial currit igit nullus hõ currit. ¶ Ex isto sequit ꝙ ab iferiori ad suum superius cũ debito medio negatione post posita non valet argumentum de forma. vz. sor. non currit ⁊ sor. est homo igitur homo non currit. quia similis huic nõ valet. quia non sequitur sor. non currit ⁊ plato est homo igit homo non currit. ꝙ sit similis probat. quia asitia ⁊ cõsequẽtia sunt similia ⁊ ẽ consimilis modus arguẽdi simplex. vz. ab inferiori ad suum superius. igit ⁊c. ¶ Sequit secundo ꝙ a superiori ad suum inferius disiunctiue affirmatiue

cum debito medio non valet argumentum de forma. qz licet sit formalis consequentia. verbi gratia, omne animal currit omnis homo ē animal igit omnis homo currit: qz B nō vz. omnis homo currit omnis ploē homo ergo ois for. currit. Et hoc dico volendo q̃ hmōi ꝓsequētie fundētur in p̄dicamēto qz vbi fundenē in sillogismo cōsequētie formales sunt atq̃ de forma. ¶ Sequit tertio q̃ a supiori ad suum inferius aliqñ est consequentia formalis sed nō de forma. sequit enim formaliter homo est animal igit homo est homo. qz sequit formaliter homo est animal igit hō est ⁊ sequit formaliter homo est igitur homo est homo cuz oppositum consequētis formaliter repugnat antecedenti igit a p̄mo ad vltimū sequit formaliter homo est anial igitur hō est homo. nō tamen est bona de forma. qz non sequit homo est animal igit hō est asin⁹. vbi est silis modus arguēdi. ¶ Similiter ab inferiori ad suum superius aliqñ est consequentia formalis sed nō de forma. qz sequit formaliter iste homo nō est homo igit iste homo non ē animal. qz oppositum cōsequentis formaliter repugnat ānti sed nō sequit a simili iste asinus non est hō igit iste asinus non est animal. ¶ Quinta cōclusio est ista q̃ ab vniuersali ad suā indefinitam vel particularez est vl̃r argumentū formale ⁊ de forma ⁊ ecōtra. similiter de scōo adiacente. hee. n. sunt cōsequētie de forma omnis homo currit igit homo currit. homo currit igit omnis homo currit: qz quelibz cōsimilis illaruz alicui est bona. patet discurrendo oēs tam affirmatiue q̃z negatiue. ¶ Ex ista ꝛclusione sequitur q̃ ab indefinita de tertio adiacente ad suam vniuersalez de terminis qbuscūq̃z non vz argumentuz de forma lz fuerit ꝓña formalis sicut ista homo est hō igitur omnis hō est homo que ē formalis ⁊ nō de forma qz nō sequit homo ē for. igit omnis homo est for. ¶ Similiter non sequit de forma homo est animal igitur omnis homo est anial. qz non sequit homo est currens igit omnis homo est currens. ¶ Sequit has ꝓsequētias nō esse de forma hō est igit homo est homo: homo est igit omnis hō est homo. album est nō nigrum igit oē album est albuz. qz similes in forma non valent qz non sequit homo ē igit homo est asinus: homo est igitur omnis homo est capra: album est non homo ergo omne album est nigrum. pz. n. antecedentia ⁊ cōsequētia esse similia in forma ⁊ nō videt aliquis modus arguendi simplex in quo fundet aliqua p̄maruz cōsequentiaꝝ qn in tali vel consimili fundet secundaꝝ. ¶ Sexta conclusio est ista nulla ꝓsequentia soluz mālīter bona tz de forma: pz qz q̃libet talis tenet aut qz antecedens est īpossibile aut qz consequens est necessariuz. ¶ Ex ista conclusiōe sequit q̃ aliqua ꝓña in qua antecedens est īpossibile est ꝓña de forma pz de ista tu es aliud a te igit baculus stat in angulo: certuz est q̃ quelibet consimilis isti in forma tz. ¶ Et si dicit q̃ B nō vz. tu es aliud ab hoc demōstrato asino igit baculus stat in angulo. ꝛcedo ⁊ B est similis illi igit ⁊c. nego minoreꝫ. qz p̄ma non tenet per hoc q̃ antecedēs est īpossibile: sed per istum modū simplicez arguendi cōsequentie formalis a p̄mo ad vltimū. ¶ Sequit secō q̃ quelibz ꝓpositio implicans formaliter cōtradictionez est cuiuscūq̃z alterius illatiua tam formaliter q̃z de forma. pz qz non est maior ratio de vna q̃z de qualibet alia. ¶ Ex hijs ⁊ p̄cedentibus manifeste concludit multas esse cōsequētias formales ⁊ formaliter tenentes que nō sunt bone de forma sed solum de mā sicut iste: tu credis precise q̃ aliquis homo decipitur igit aliquis homo decipit. tu credis q̃ omnis homo decipit igitur tu deciperis. quelz istarum est formalis qz cōtradictorium ꝓsequentis repugnat antecedēti sed nulla illarum est bona de forma. pz qz non sequitur tu credis q̃ aliquis asinus decipit igit aliquis asinus decipit: nec sequit tu credis q̃ ois homo currit igit tu curris: ⁊ in proprijs terminis: hoc credit q̃ omnis homo decipit demōstrata vna itelligētia igit hoc decipit: ⁊ sic multis alijs exēplis posset veritas ꝛclusiōis ostendi.

Contra p̄dicta arguit sic. Ista ꝓsequētia vel sillis est bonus omne. a. est. b. omne. c. est. a. igitur omne. c. est b. ⁊ tamen solum tenet de materia. igitur ⁊c. consequentia tenet cum maiori. quia ille sillogism⁹ est in primo p̄me ⁊ minoreꝫ ꝓbo. qz in eo ponunt termini p̄cise denotantes mā qz nō sunt significatiui. ¶ Secūdo ꝓsequentia in mēte non habet mām qz si haberet mām esset sūba ⁊ corp⁹ compositum ⁊ per ꝓsequens in mente nō est consequentia materialis vel de materia ⁊ per consequens nec formalis siue de forma qz omnis forma p̄supponit materiā. ¶ Tertio arguitur sic. stat cōsequentiaz eē formalez ⁊ de forma lz nulla sibi similis sit igit doctria data ad cognoscēdum cōsequentiaz de forma nō vz. ¶ Quarto arguit sic. in alijs qualitates ⁊ q̃ztitates dicunt forme accidētales vt dicit auctor sex p̄ncipiorum ⁊ pb̄us in multis locis. Si ergo affirmatio ⁊ negatio sunt qualitates propositionis igitur sunt forme accidentales ipsaruz ⁊ sic accidens fundabitur immediate in accidente: ⁊ immediate denominabit ipsuz: qz ꝓpositiones vocales ⁊ mentales sunt accidentia. ¶ Ad hec respondet ad p̄muz potest dupliciter responderi. p̄mo non intelligendo talem formam arguendi qz fit de t̄minis nō significatiuis: vel pōt dici cōcedēdo cōsequētiam ⁊ sillogismū ⁊ negando q̃ ibi nō fit forma: cum dicit q̃ illi termini. a. b. c. nō sunt termini significatiui dicit negādo. quia lz non sunt termini significatiui rerum distinctarum a se ⁊ suis similibus tamē sicut ille terminus homo significat se ⁊ suos consimiles ⁊ per ipsos supponit nisi fiat positio de nouo: posito ergo q̃ illi termini corrñdeāt i mēte terminis communibus sillogizabilib⁹ significantib⁹ res differentes a se ⁊ suis similibus nō certificādo distinctius: concedo vt p̄us illum sillogismū esse bonuz de formalicz nō intelligaz eum: qz non intelligo ānis nec consequens: sicut scio aliquid esse verum: ⁊ multas grecas ꝓpositiones esse falsas quas nō intelligo: sicut alias dicebam: scio istam copulatiuaz esse impossibilez hoc est ⁊ hoc nō est ⁊ disiunctiuaz oppositaz esse necessariam: dato q̃ sciam partes eiꝰ contradicere. nullaz tamē partē eius intelligo. qz ad hoc q̃ intelligatur ꝓpositio requirit q̃ quelibet eius pars ꝓpinqua intelligatur: similiter negatur illa: hoc est non hoc. dato q̃ vtrobiq̃z certificetur idez tm̄ demonstrari. ⁊ ꝓsequēter q̃ hoc est hoc. ⁊ sic sequit q̃ bene respondēdo concedis vel negas ꝓpositionem in quā non intelligis dum mō cōstet tibi per certificationem q̃ talis est vera vel constet tibi per certificationem q̃ talis est falsa. vbi autem nō fiat certificatio aliqua proposita mihi ista hoc est hoc non respondeo negādo ꝛcedēdo nec dubitādo donec inotescat mihi qd per li hoc demonstratur. nec debet illa dubitari qz dubitare est considerare de propositione ⁊ propter euidentias aut contradictionem non credere firmiter illam esse illam: nec credere firmiter illam esse falsam: sic q̃ omnis propositio de qua quis sufficienter considerat quā intelligat non credendo ipsam esse veram nec credendo ipsam esse falsam est eidem dubia. quare ⁊c. ¶ Ad secundum dicitur q̃ materia multipliciter ⁊ equiuoce sumitur proprie ⁊ metaphorice proprie nāq̃z pro principio pure passiuo non actiuo. sed passibilitatis infinite ad formas infinitas: concurrente necessario ad cuiuscunq̃z rei generationez generabilis ⁊ corruptibilis sine generatione vel corruptione sui de qua materia loquitur philosophus in p̄mo phyficorum. ¶ Secundo modo capit materia metaphorice pro quolibet quod requiritur in formatione alicuius de nouo ⁊ sic substātia rerum artificialium vocatur materia: ⁊ anima intellectiua recipiens formas indiuisibiles ⁊ isto modo termini in propositiōe possunt vocari materia. quare patet istam consequentiam non valere hoc habet materiam igit cōponitur ex parte subali. ¶ Ad tertium conceditur antecedens ⁊ negat consequētia. qz in dictis meis condictionaliter loquor ⁊ ex presuppositiōe vt si fuerit aliqua ꝓña bona ⁊ quelibet sibi similis danda vel dabilis sic significādo erit bona vel potest esse bona illa erit bona de for⁹ ⁊ si illa fuerit bona ⁊ nō q̃lz sibi silis poterit cē bōa sic

significando ista non potest esse bona de forma. quare ꝛc.
¶ Ad quartum argumentuꝫ nego cõsequentiã. qꝛ metaphorice vel equiuoce dicunt affirmatio vel negatio qualitatis propõnis ꝛ qualitatis hominis albedo vel nigredo. qꝛ notum est ꝙ albedo in homine ꝛ alie qualitates sunt accidentia inherentia homini nõ existentia de essentia eius: sed non est sic qualitas ꝓpositionis affirmatio vel negatio. qꝛ est pars vel essentia ipsius ꝓpositionis videlꝫ. sed dicit qualitas. qꝛ cum querit qualis est ꝫ ꝓpositio respõdetur affirmatiua vl negatiua. ꝛ sic dr de q̃titate ꝓñter. q̃re ꝛc.

Pro dictorum maiorꝰ notitia generales regulas ponã materiam cõcernentes simplicis ꝓsequentie tam formalis q̃ de forma. ¶ Et ꝑma est ista. Si alicuius ꝓsequentie significãtis ꝑmo iuxta compositionem suarum partiuꝫ cõtradictoriuꝫ consequentis repugnat antecedenti eiusdem illa est consequentia bona. Exempluꝫ homo currit igit animal currit. est cõsequentia bona. qꝛ ꝫ repugnãt homo currit ꝛ nullũ animal currit. cum ex hijs sequit vnum impossibile ꝙ homo nõ sit animal. ¶ Ex ista sequitur correlarie alia. vꝫ. si alicuius talis consequentie contradictorium consequentis stat cum antecedẽte illa ꝓña nõ vꝫ. sicut ista tu non curris igitur homo nõ currit. qꝛ nõ valꝫ. qꝛ ista stant simul tu nõ curris ꝛ omnis homo currit. ¶ Contra istas regulas arguitur sic. ꝛ pono ꝙ per vtrũq; hoc in hac contradictione hoc demõstratur. hoc non demonstrat: demõstrat ſoꝛ. isto posito facio istam cõsequentiaꝫ. ſoꝛ. nõ demõstrat igitur hoc nõ demonstrat. ista ꝓsequentia nõ vꝫ. ꝛ tamẽ cõtradictorium cõsequentis repugnat antecedenti eiusdẽ ergo regula falsa. tꝫ consequẽtia cum minorꝰ. qꝛ ista duo repugnant. ſoꝛ. nõ demõstrat ꝛ hoc demõstrat demõstrato ſoꝛ. maiorem ꝓbo ꝛ pono ꝙ nullus ſoꝛ. demõstrat. isto posito antecedens est verũ ꝛ cõsequens falsum. qꝛ si cõsequens illud esset verum igit per li hoc aliqd demonstrat qꝛ aliter illa nõ esset ꝓpositio. si ergo per li hoc aliquid demonstrat falsum est ꝙ hoc nõ demõstrat ꝛ si sic antecedẽs est verum ꝛ consequẽs falsum ꝛ per ꝓsequẽs illa cõsequentia nõ vꝫ. ¶ Secũdo arguitur sic. ista ꝓsequentia nõ vꝫ. hoc fuit igr hoc est ꝑteritũ. ꝛ tamẽ cõtradictoriuꝫ ꝓsequẽtis repugnat antecedenti eiusdem vt pꝫ. igit ꝛc. pꝫ consequentia ꝛ añs ꝓbatur. ¶ Illam ꝫ ꝓpositio est possibilis hoc fuit ꝙ non fuit igit illa ꝓsequentia nõ vꝫ. antecedẽs filꝛ ꝛ facio illa cõsequentiam. hoc fuit ꝙ impossibile est hoc fuisse igit hoc fuit ꝙ non fuit: cõsequentia est manifesta ꝛ antecedẽs est possibile igitur ꝛ cõsequẽs: ꝙ antecedens sit possibile probatur ꝛ pono ꝙ per li hoc demõstrat hoc impossibile hõ est asinus ꝙ ꝓtinue ante hoc fuit. isto posito pꝫ ꝙ hoc fuit sed ꝓbo ꝙ impossibile est hoc fuisse. qꝛ verũ est ꝙ impossibile est hoc fuisse igit impossibile est hoc fuisse. ꝓsequentia pꝫ a simili. qꝛ bene sequit veruꝫ est te esse igit tu es. verum est nullam chymerã esse igit nulla chymera est: sed ꝓbatur antecedens sic. nam ꝫ ꝓpositio est vera per casuꝫ ꝙ impossibile est hoc fuisse: que ꝑmo significat ꝙ impossibile est hoc fuisse igitur verũ est ꝙ impossibile est hoc fuisse cõsequentia pꝫ ab officiantib' ad officiatum. ¶ Tertio arguit sic. ista cõsequẽtia est bona. hoc fuit ergo hoc ẽ vel fuit vel erit ꝛ tamẽ cõtradictoriũ cõsequentis stat cũ antecedente igit secũda regula est falsa. ꝓña tꝫ cum maiorꝰ ꝛ minorem ꝓbo sic. ita erit ꝙ hoc fuit ꝛ tamen hoc non est nec fuit nec erit igit ꝗdictorium cõsequentis est cõpossibile añ cedenti. ꝓsequentia pꝫ ꝛ antecedẽs ꝓbatur ꝛ pono ꝙ plõ iam generaret ꝛ nõ fit sed erit cuius semen sit ſoꝛ. qui nũc ꝑmo desinat esse. Isto posito pꝫ ꝑma pars copulatiue qꝛ aliquando ita erit ꝙ plato fuit igit aliqñ erit ita ꝙ iste pater fuit demõstrato ſoꝛ. ꝛ sic pꝫ ꝑma pars copulatiue. ſꝫ secũda ꝓbatur qꝛ iste pater nõ est nec erit cuꝫ ſoꝛ. desinat esse per remotionẽ de pñti. nec iste pr̃ fuit. qꝛ sequit iste pater fuit igitur fuit pater: ꝓsequens est falsuꝫ vt suppõ. vꝫ. ꝙ nũq; habuit filiuꝫ nec filiam. quare ꝛc. ¶ Ad hec argumẽta respondet ad ꝑmũ admissa vtraq; põne nego illam ꝓsequẽtiam. ſoꝛ. nõ demonstrat igitur hoc nõ demõstrat. qꝛ ista stant simul. ſoꝛ. non demonstrat ꝛ tamẽ hoc demõstrat. demonstrato ſoꝛ. dato. qꝛ possibile est ꝙ sint duo quoꝛuꝫ quilibet sit ſoꝛ. ꝛ vnus demonstret ꝛ reliquus nõ: ꝓpterea vt remoueatur difficultas argumenti fiat ꝫ consequentia: nullus ſoꝛ. demonstrat ergo hoc nõ demonstratur. ꝛ arguat vt ꝓus. ideo cõcedo consequentiaꝫ: ꝛ cuꝫ dicitur: ꝙ in casu illo antecedens illius cõsequentie est verũ ꝛ consequens falsum: nego: ꝛ dico ꝙ sicut cõsequẽs est falsuꝫ ita ꝛ antecedens: sed bene concedo ꝙ antecedẽs illius ꝓñtie põt esse verum eodẽ cõsequẽte existente falso: sed tũc non erit añs illius cõsequentis: ꝛ per ꝓsequens nec illius consequentie. vnde dico ꝙ illud cõsequens sic significãdo nõ potest esse verũ sicut argumentũ ꝓbauit: sed bene antecedens põt esse verum sic significãdo ꝛ sic cõceditur ꝙ aliq̃ vniuersalis põt esse vera sic significãdo ꝛ nulla eius singularis põt esse vera sic significando. sicut pꝫ de talibus. nullus ſoꝛ. demonstrat: nihil demonstrat. nulla enim talium posset esse vera sic significando. hoc non demonstratur. ꝛ hoc est ꝙ cõmuniter solet cõcedi ꝙ aliqua propositio est possibilis que sic significando nõ potest esse vera. ¶ Itez suppositio ꝙ iste terminus ſoꝛ. esset terminus discretus cõcederet hec cõclusio. a. ꝛ. b. propositiones adinuicem cõuertuntur ꝛ tamẽ. a. potest esse verũ sic significando ꝛ nõ b. patet posito ꝙ. a. esset ista ſoꝛ. non demonstratur. ꝛ. b. ista hoc non demõstratur. Et sicut conceditur ꝙ aliqua ẽ propositio contingens que non potest esse vera sic significando: ita ꝛ aliqua est contingens que non potest esse falsa sicut ista hoc est quocunq; demonstrato. ¶ Sequitur vlterius hec conclusio ꝙ aliqua cõsequẽtia nõ valꝫ: cuius antecedens est contingens qõ potest esse verum ꝛ tũ si antecedens illius cõsequentie sit verum sic precise significando sicut nũc significat consequens eius est veruꝫ. ꝫ cõclusio ꝓbatur faciendo talem consequentiaꝫ. solus asinus demonstratur igitur tu non es homo: ꝛ constat ꝙ non valꝫ talis consequentia. qꝛ ꝓpter demonstrationem asini qualẽcũq; non oportet te desinere esse: ꝛ notũ est ꝙ antecedens illꝰ consequentie sit verum sic significando: ꝙ etiaꝫ consequẽs est verum pꝫ. qꝛ si antecedens est verum illius consequẽtie illud consequẽs est tu nõ es homo: ꝛ cum li tu solum significet ex demonstratione sequitur ꝙ aliquid demõstratur per li tu sed nihil demonstratur nisi asinus cum solus asinus demonstretur igitur solũmõ asinus demõstrat per li tu: sed illa tu non es homo ꝑmo significat ex compositione suorum terminoꝛuꝫ igitur est eque vera sicut talis hoc non est homo solum asinum demonstrando. ꝛ sic consequens prefate consequentie foꝛet veruꝫ si eius antecedẽs esset veruꝫ. qꝛ sequitur hec propositio est vera ꝑmo significans ꝙ solus asinus demonstratur ergo solus asinus demonstratur. ¶ Et quia talis consequentia nõ valet. solus ſoꝛ. demonstratur igitur hoc non est asinus poterit admitti contradictoꝛium consequentis cum antecedente per dicta in proximo capitulo. ꝛ sic cõceditur esse possibile ꝙ solus ſoꝛ. demonstratur ꝛ tamen hoc est asinus. ¶ Ad secũdum argumentum dicitur cõcedãdo illam consequentiã. hoc fuit ergo hoc est preteritum: ꝛ nego illam tanq; impossibilem hoc fuit quod non fuit. ꝛ similiter illam hoc fuit ꝛ impossibile est hoc fuisse igitur impossibile est hoc fuisse: non respondeo ad consequentiam quouscũq; sim certificatꝰ de antecedente quomodo tenet li ꝙ coniunctiue vel nominaliter: si coniunctiue concedo cõsequentiã ꝛ nego antecedens ꝛ ad eius probationẽ: ꝫ est vera ꝙ impossibile est hoc fuit. concedo quia li ꝙ iam tenetur nominaliter ꝛ hoc significat ꝑmo ꝙ impossibile est hoc fuisse igitur veruꝫ est ꝙ impossibile est hoc fuisse: dico ꝙ si li ꝙ in minorꝰ tenetur nominaliter concedo ipsam ꝛ nego consequentiaꝫ nec tunc arguitur per regulam. si autem tenetur coniunctiue concedo consequentiam ꝛ nego illam minorem: vbi antẽ placeret opponenti ꝙ in ꝑncipali antecedẽte tenet li ꝙ nominalꝛ esset alius modus respondendi: cõcedo antecedẽs ꝛ nego ꝓñam. ꝛ dico ꝙ ibi non est aliq; similitudo cũ nullibi ponatur nomẽ relatiuũ ꝓpterea cõsequẽter vez est ꝙ

nullus deus est verus ꝙ nihil ante hoc fuit tenēdo li ꝙ no
minaliter ex qbus non sequit ꝙ nullus deus ē vel ꝙ nihil
ante hoc fuit. ¶ Ex hijs sequitur ista conclusio. ꝙ.a. significa
cat ꝑmo ꝙ impossibile est hoc fuisse ⁊.b. significat ꝑmo ꝙ
impossibile est hoc fuisse ⁊ tamē.a.est ꝓpositio vera ⁊.b.
propositio falsa. pz supposito ꝙ.a. sit illa ꝙ impossibile est
hoc fuit ⁊.b. illa impossibile est hoc fuisse. ¶ Et tz conce/
ditur conclusio ꝑdicta copulative nō tamē cōceditur de co
pulato extremo ꝙ.a. ⁊.b. significant ꝑmo ꝙ impossibile ē
hoc fuisse. q: si sic quero quomō tenet li quid si coniuncte
falsum est ꝙ.a. ⁊.b. significant ꝑmo ꝙ impossibile est hoc
fuisse q:.a. non sic significat. si aūt tenetur nominaliter ite⁊
falsum est q: bene significat ꝙ impossibile est hoc fuisse te
nendo li ꝙ nominaliter. quare ⁊c. ¶ Ad tertium argumē
tum concedo illaz consequētiaz: hoc fuit ergo hoc est fuit
vel erit: ⁊ nego ꝙ contradictoriuz cōsequentis stet cū añ/
cedente. ⁊ ad probationē. nego istam cōsequentiaz. ita erit
ꝙ hoc fuit ⁊ tamē hoc non est nec erit nec fuit. igit ista iaz
sunt compossibilia. hoc fuit ⁊ tamē hoc nō est non est nec
fuit nec erit. certum est ꝙ consequēs implicat contradictio
nem ⁊ antecedens est possibile ponendo ꝙ per li hoc de
monstratur numerus duorum instantium cuius vna vnitas
iam sit: ⁊ alia erit. isto posito pz ꝙ aliquādo erit ita ꝙ hoc
fuit ⁊ tamē hoc non est. quia non sunt duo instātia nec hoc
erit nec fuit. q: hoc instans presens nō est nec fuit. verum
tamen in casu illo nego pro secunda parte ꝙ aliquādo erit
ita ꝙ fuit hoc. ⁊ tamen ꝙ hoc nō sit nec fuit nec erit. Et cū
dicit iste pater non est nec fuit nec erit igitur hoc nō est nec
fuit nec erit: negatur cōsequentia. sicut nō sequitur. iste ho
mo albus non est nec fuit nec erit igitur iste homo non est
nec fuit nec erit. ¶ Item negatur ꝙ aliquando erit ita ꝙ
iste pater fuit. q: si iste pater fuit ⁊ nō est pater ipse fuit pa
ter: modo sequitur ipse fuit pater igit in aliquo instāti ha/
buit filium vel filiam consequens est contra casuz. q: in in/
stanti ꝑmo esse platonis nō fuit sor. ⁊ quādo fuit sort. non
fuit plato. Et tunc ad argumentū plato fuit igit habuit pa
trem nō valet argumentum: imo ego concedo illam con/
sequentiam ꝙ plato fuit ⁊ tamē nō habuit patrez nec ma
trem. dato ꝙ per modicum ante introductionem anime
intellective corrumpetur mater nec pro generatione pla/
tonis requirit pater vel mater sed bene requirit semē pa
tris vel matris cū virtute infusa a spmate disponēte mate
riam pro introductione anime intellective ⁊c. ¶ Secūda
regula ꝑncipalis est ista. Si alicuius cōsequētie significātis
ꝑmo iuxta compositionē suarum partium cōtradictoriuz
cōsequentis est illativum contradictorij eiusdem antecedē
tis. illa cōsequentia est bona. Exempluz homo currit igit
animal currit. hec consequentia est bona nullū animal cur
rit igitur nō homo currit. ꝓpterea ⁊ altera ē bona. ¶ Ex
hac sequitur correlarie alia. vz. si alicuius talis consequentie
contradictorium cōsequentis est non illativū cōtradictorij
antecedentis eiusdem illa consequentia nō valet. sicut non
sequitur. homo albus non currit igitur homo nō currrit.
quia ex contradictorio consequētis nō sequitur omnis ho/
mo currit ergo omnis homo albus currit. quare ⁊c.

Contra istas regulas arguitur sic. Ista cōsequen
tia est bona: nullus plato ē ⁊ aliquis sor.
est igitur non demonstrat plato ali⁹ a sor. ⁊ tamen ex con
tradictorio consequentis nō infertur oppposituz anteceden
tis. ergo ⁊c. tz cōsequentia ⁊ maior pz q: contradictorium
consequentis repugnat antecedenti. vz. nullus plato est ⁊
aliquis sor. est ⁊ tamē plato alius a sor. demonstrat. q: seq
tur plato alius a sor. demonstrat igitur plato est ꝙ est con
tradictorium vnius partis: modo probo minorem. q: nō
sequitur: plato alius a sor. demōstratur igitur plato est vel
nullus sor. est. nam pono ꝙ sor. sit ⁊ nullus plato sit ꝙ in/
telligam platonez alium a sor. isto posito pz ꝙ consequēs
sit falsum cum sit disiunctiua cuius quelibet pars est falsa
⁊ probatur antecedens sic: quicquid vel qualitercunqꝫ in/
telligo illud vel taliter esse possum demonstrare: sed nūc
intelligo platonez esse alium a sor. ergo platonem alium a
sor. possum demonstrare ponatur igitur cum toto casu ꝙ
iam demonstrem platonem alium a sor. ⁊ sequitur ꝙ pla/
to alius a sor. demonstratur qd erat probandum. ¶ Se/
cundo arguitur sic. ista consequētia nō valz. ita erit ꝙ hoc
fuit ꝙ non fuit igitur possibile est ꝙ hoc fuit ꝙ non fuit: ⁊
tamen ex contradictorio consequētis infert contradictoriū
antecedentis eiusdem consequentie igit illa regula non est
vera. consequentia tz cum minori. q: bene sequit impossi
bile est ꝙ hoc fuit ꝙ non fuit igit nunqꝫ erit ita ꝙ hoc fuit
ꝙ non fuit. pz consequentia cuz minori. probatur maior.
q: illius consequentie antecedens est verum in casu ⁊ cō/
sequens falsum igitur nō valet. antecedēs probatur ⁊ po
no ꝙ antexp̄us erit sicut verum est qui non fuit ⁊ demon
stro ipsum per li hoc. isto posito pz ꝙ cōsequēs sit falsum.
quia hec ꝓpositio est impossibilis hoc fuit ꝙ non fuit que
ꝑmo significet ꝙ hoc fuit ꝙ non fuit igitur impossibile est
ꝙ hoc fuit ꝙ non fuit. sed probatur antecedens. nam ita
erit ꝙ hoc fuit ⁊ hoc nō fuit igitur ita erit ꝙ hoc fuit ꝙ nō
fuit. patet consequentia quia relativum conuertitur cuz ⁊.
⁊ illud vbi non fuerit impedimentū sicut in ꝓposito ⁊ an/
tecedens est casus igitur consequens est verum quod est
antecedens ꝑncipaliter probandum. ¶ Tertio arguit sic.
ista consequentia est bona hoc est igitur hoc est ⁊ tamē ex
contradictorio consequentis non sequitur contradictoriuz
antecedentis. igit ⁊c. consequentia patet ⁊ antecedēs pro/
batur. ⁊ pono ꝙ per vtrūqꝫ hoc demonstret sor. ⁊ ꝙ an/
cedens sit in anima sort. ⁊ consequens in anima platonis.
Isto posito ꝙ illa consequentia est bona pz. q: cōtradicto/
rium consequentis repugnat antecedenti. vz. hoc ē ⁊ hoc
non est eodem demonstrato sed probatur minor. q: non
sequitur. hoc non est igitur hoc non est arguendo a negatiua
platonis ad negatiuam sor. ⁊ pro maiori intelligentia sit ne
gatiua sor. a. ⁊.b. negatiua platonis: iam probo ꝙ ex.b. nō
sequitur. a. q:.b. est possibile cum possibile sit sor. non esse
⁊.a. est impossibile cum non possit esse verum sic significā
do probatur. quia si posset esse verum sic significando vel
quando sor. esset vel quādo sor. non esset: nō ꝑmum vt pa
tet nec etiam sedz quia tunc non esset. igitur ⁊c. ¶ Ad hec
respondetur ad ꝑmum negando istam consequentiā: nul/
lus plato est ⁊ aliquis sor. est igitur non demonstrat pla/
to alius a sor. ⁊ nego ꝙ contradictorium consequentis re/
pugnat antecedenti: immo ista stant simul nullus illorum
est ⁊ tamen plato demōstratur alius a sor. q: li demōstra
tur est verbum ampliativuz ideo nō est inconuenīēs affir/
mare ipsum de re que non est. ¶ Istaz certum est ꝙ per
li hoc possum debite demōstrare chymeraz que non potest
esse ⁊ antechristum qui nō est sicut ergo non sequit intelli
go antechristum per hoc pronomen hoc igitur antechri/
stus est vel hoc est: ita non sequitur antechristus demōstra/
tur per li hoc igitur hoc est demonstrando antechristum.
Et per idem non sequitur. plato alius a sort. demonstra/
tur igitur plato alius a sor. est vel plato est. Et tunc dico ꝙ
ista hoc est. demonstrato platone aliud a sor. non conuer/
titur cum ista condictionali hoc ē si demōstratur plato alius a
sort. cum talis sit impossibilis sed ista condictionalis ē vna
de causis veritatis. sicut alias declaraui ⁊ secundum gra/
maticam ponentem ꝙ talis ablativus affirmativus abso/
lutus per notaz temporis causalitatis aut condictionis ha
bet resolui ita ꝙ si aliqua istarum est vera. hoc est duz pla/
to alius a sor. demonstratur hoc est quia plato alius a sor.
demonstratur: hoc est si plato alius a sor. demonstratur. ⁊
hec debet esse vera. hoc est demōstrato platone alio a sor.
quia igitur temporalis expressa est vera ⁊ ipsa est vera.
¶ Ex quibus patet veritas huius. hoc est ⁊ hoc non ē de
monstrato platone alio a sor. dato ꝙ per ꝑmū hoc demō
strat sor. ⁊ per fz hoc demōstrat plato. ¶ Itē sequitur ꝙ hoc
est ⁊ hoc nō poterit esse demonstrato antechristo ⁊ chy/
mera adinuicem dicentibus vel simul existentibus alias
se tangentibus. ⁊ sic de infinitis alijs quarum veritas fun/
datur in ampliatione huius verbi demonstratur. ¶ Ad
secundum argumentum principale dicitur concedendo

ſam cõſequentiam. ita erit ꝙ hoc fuit ꝙ nõ fuit igit poſ-
ſibile eſt ꝙ hoc fuit ꝙ nõ fuit. ⁊ concedit alia que fit ex cõ
tradictorio ꝓſequẽtis ad ꝓtradictoriũ antecedẽtis ⁊ nego
añs ꝑncipale. vz. ita erit ꝙ hoc fuit ꝙ nõ fuit. ¶ Et tũc ad
argumẽtum. ita erit ꝙ hoc fuit ⁊ hoc nõ fuit igit hoc ⁊c.
negat cõſequentia: ⁊ cũ dicit ꝙ relatiuũ conuertit cuz ⁊
⁊ illud: verum eſt ſi nõ precedet impedimentũ mõ impe
ditur per illum terminũ ita erit qui nõ eſt terminus officia
bilis ſic iſte terminus poſſibile vel verũ. quare ⁊c. ¶ Ad
tertium argumentũ poſſet ꝑmo reſponderi dicendo ꝙ ex
a. nõ ſequit. b. nec ecõtra. q: in ꝓña dz eſſe certus ordo ⁊
applicatio partiuũ adinuicẽ ſicut in cathe^{ca}: mõ ſi vnus ter
minus eſſet pariſius ⁊ alius terminus rome. ex hijs ſic di
ſtantibus nõ poſſet cathe^{ca} formari: ita nec in ꝓpoſito: ex
a. ⁊ b. cathegoricis põt rõnalis formari aut ꝓña. ¶ Secũ
do modo põt reſponderi dimiſſa hac cauillatione: cõcedo
ꝙ ex. a. ſequit. b. ⁊ ecõtra: ⁊ cum dicit ꝙ. b. põt eſſe vez
ſic ſignificando ⁊. a. nõ põt eſſe veruz ſic ſignificãdo nego:
⁊ cum dicit. a. põt eſſe veruz igit qñ ſor. erit vel quando
ſor. nõ erit dico ꝙ. a. erit veruz qñ ſor. erit. ⁊ cum dicit ꝙ
tunc. a. nõ erit: nego ĩmo erit. a. in anima que eſt ſor. poſt
corruptionẽ ſor. quia anima illa poſtq̃ erit neceſſe erit ipãz
eſſe. ¶ Sed hec rñſio adhuc non ſatiſſacit difficultati ar-
gumenti: q: ponatur ꝙ per li hoc continue demõſtrat ani
ma ſor. ⁊ ſequit eadẽ difficultas ideo iaz reſpõdeo vt ꝑus
in altera regula. ꝙ ex. a. ſequit. b. ⁊ ecõtra. ⁊ cum dicit ꝙ
b. eſt poſſibile ⁊. a. eſt impoſſibile: nego ꝙ. b. eſt poſſibile:
ĩmo eſt impoſſibile per accidens: ⁊ ſuum oppoſitũ eſt ne
ceſſarium per accidens. vz. homo eſt: verũtamẽ nõ ſequi
tur ꝗ ꝓpoſitio nõ poteſt eſſe vera ſic ſignificãdo ⁊ ipſa eſt
igit eſt impoſſibilis: ſicut pz de illa: nulla ꝓpoſitio eſt nega
tiua: ꝗm ponentes partez nõ poſſe ſupponere pro toto cu
ius eſt pars: q: ſi poſſet eſſe vera ſic ſignificãdo vel quãdo
eſſet vel quãdo nõ eſſet: nõ quãdo non eſſet q: tũc nõ eẽt
vera nec falſa: nec quãdo eſſet q: continue ſuum cõtradi-
ctorium foret verum aliqua ꝓpoſitio eſt negatiua. Et ſic
põt concedi vt ꝑus ꝙ iſta cõſequẽtia eſt bona: omnis ꝓpo
ſitio eſt affirmatiua igit nulla eſt negatiua ⁊ antecedẽs ſic
ſignificando põt eſſe verũ ⁊ ꝓſequẽs nõ. Non tamen eſt
poſſibile ꝙ antecedẽs illius ꝓſequẽtie ſit verũ ⁊ cõſequẽs
nõ ſignificantibus antecedẽte ⁊ ꝓſequẽte modo cõſueto ⁊
ꝓña iuxta compoſitionez ſuarum partiuz. Et ſic pz ꝙ non
ſequitur antecedens illi^{us} cõſequẽtie põt eſſe verum igit poſ-
ſibile eſt antecedens illius ꝓſequẽtie eſſe verum: nec ſequ-
tur conſequens illius nõ poteſt eſſe verum ⁊ antecedens
eiuſdem põt eſſe verum igit poſſibile eſt ꝙ añs illius con
ſequẽtie ſit verũ ⁊ ꝓñs falſum: quare ⁊c.

Tertia regula eſt iſta: ſi alicuius cõſequentie bone
ſignificantis iuxta compoſitionẽ ſuaruz par
tium añs eſt verum ⁊ ꝓñs eſt verum: ꝓbat iſta regula:
q: ſi alicuius cõſequentie bone ⁊c. cuius antecedẽs eſt ve-
rum ⁊ conſequẽs falſum ⁊ cõtradictoriũ ꝓñtis eſt: ipſum
eſt verum igit ſtat cum antecedẽte q: omne verum in de
pendens cuilibz alteri vero in depẽdenti eſt cõpoſſibile ⁊
ſi ſic: illa ꝓña nõ vz. ¶ Ex iſta regula ſequitur corrolarie alia
vz. ꝙ ſi alicuius talis ꝓſequẽtie ⁊ ꝓñs eſt falſum ⁊ antece-
dens ſimilr eſt falſuz. Et ſic ſequitur ꝙ ſi fuerit aliqua ꝓña
ſignificãs ꝑmo iuxta compoſitionẽ ſuarum partium cuius
antecedens ſit veruz ⁊ ꝓñs falſum illa ꝓña nõ vz. ſicut iſta
quilibet homo eſt aliquis homo igit omnis homo eſt ali-
quis homo: ¶ Contra iſtas regulas arguit ſic. aliqua ꝓña
eſt bona cuius antecedẽs eſt verum ⁊ ꝓñs eiuſdez nõ eſt
verum igit ⁊c. ꝓña tenet: ⁊ antecedẽs ꝓbat. ponendo ꝙ
ſcribat hec ꝓña. tu es homo igit tu es animal de qua nul
lus cõſideret nec de aliqua eius parte niſi tu: qui ꝓſideres
de antecedẽte abſq̃ cõſideratiõe ꝓñtis: iſto poſito patz ꝙ
iſta cõſequẽtia eſt bona. q: aliquãdo fuit bona ⁊ aliquãdo
erit bona ſine noua impoſitione ⁊ iam eſt: igit iaz eſt bo-
na. pz conſequentia. q: omnis ꝓſequẽtia bona eſt neceſſa-
ria: ſed ꝙ antecedẽs eius ſit veruz pz. q: tibi ꝑmo ſignifi-
cat te eſſe hominem vt ſuppono cum caſu ⁊ hoc eſt ve-
rum igitur. ꝙ añt conſequẽs non ſit verum pz q: nec ſigni-
ficat vez nec falſum cuz nullus de ipſo conſideret. ¶ Se
cundo arguit ſic. alicuius ꝓñe bone antecedẽs erit verum
⁊ conſequẽs nõ erit verum igitur per idem de preſenti eſt
poſſibile ꝙ alicuius ꝓſequentie antecedẽs ſit verum ⁊ cõ
ſequens nõ ſit verũ ꝓbatio cõſequẽtie: q: ſi alicuius conſe
quentie bone añs erit verum ⁊ ꝓñs nõ erit verum igitur
eiuſdem conſequẽtie erit ita ꝙ antecedẽs eſt verũ ⁊ conſe
quens nõ eſt verum. quare ſequtur ꝓpoſitum: ſed antece-
dens ꝓbat ⁊ pono ꝙ ꝗ ꝓpoſitio homo eſt animal nunq̃
poſt hoc erit: iſto poſito ꝗ ꝓña eſt bona tu es homo igitur
tu es animal ⁊ antecedẽs poſt hoc erit verum ⁊ cõſequẽs
nunq̃ erit verum. q: nunq̃ illud erit. ¶ Tertio arguitur
ſic. aliqua eſt ꝓña bona cuius antecedẽs eſt neceſſarium ⁊
cõſequens impoſſibile igit aliqua eſt ꝓña bona cuius añ-
cedens eſt veruz ⁊ ꝓñs falſum: cõſequẽtia pz ⁊ antecedẽs
ꝓbat de tali: ſi tu es aſinus tu es rudibilis. igit ſi tu es aſi-
nus tu es rudibilis: ꝙ iſta ꝓña ſit bona pz ab eodẽ ad idez
⁊ añs eſt neceſſariũ q: conditionalis neceſſaria: ⁊ ꝓñs eſt
impoſſibile. q: illa tu es rudibilis eſt impoſſibilis ⁊ ipſa eſt
conſequẽs. igitur ⁊c. ¶ Ad ꝑmum dicit ꝙ iſta ꝓſequẽtia
eſt bona: tu es homo igitur tu es animal ⁊ ꝓſequẽs eſt ve
rum ſicut ⁊ antecedẽs: ⁊ cum dicit non ſignificat verum
vel falſum igit non eſt ꝓpoſitio vera: nõ vz argumentũ.
q: ad hoc ꝙ aliqua ꝓpoſitio ſit vera vel falſa nõ opz ꝙ ſi-
gnificet verum vel falſum ſed ſufficit ꝙ ſit ſignificatiua ve-
ri vel falſi cõgrue ⁊ quieſcent ſine noua impoſitione ſicut
pz de ꝓpoſitionibus biblie quarum aliq̃ ſunt vere ⁊ aliq̃
ſunt falſe licet nõ ſignificant tamen ſunt ſignificatiue. qua-
re ⁊c. ¶ Ad ſcõm dicit negando conſequentiaz ꝑmam:
⁊ etiam ſecundaz. vz. ſi alicuius cõſequentie bone antece-
dens erit verum ⁊ ꝓſequens nõ erit verum igit eiuſdem
conſequentie erit ita ꝙ antecedẽs eſt verum ⁊ cõſequens
nõ eſt verum: ĩmo bene ſequtur iſta ꝓſequentia eſt bona ſi-
gnificans ⁊c. ⁊ erit ita ꝙ antecedens eius eſt veruz ſic ſi-
gnificando igitur erit ita ꝙ conſequẽs eius eſt verum ſic
ſignificãdo. Similr ſequitur iſta conſequentia eſt bona ſi-
gnificãs ⁊c. ⁊ aliqñ erit ita ſic ſignificat ꝑ añs igr erit ita ſi-
cut ſignificat per cõſequẽs. ꝓbatur q: dato oppoſito ſeq-
tur ꝙ tunc antecedens erit verum: ⁊ cõſequens falſum.
⁊ ſic conſequẽtia nõ valz. quia iam oppoſitum cõſequẽtis
ſtaret cum añte. ¶ Ex quo ſequtur ꝙ ſi alicuius conſequẽ-
tie bone ſignificãtis ⁊c. aliquãdo nõ erit ita ſicut ſignificat
per conſequẽs tũc nõ erit ita ſicut ſignificatur per añs. Ex
hijs ſequtur hanc conſequentiaz nõ valere: ꝗ ꝓña eſt bona
igitur quãdocũq̃ erit ita ſicut ſignificat per añs erit ita ſi-
cut ſignificat per ꝓñs: q: ſtat fore vnq̃ ita eſſe ſicut ſignifi-
catur per antecedẽs vel conſequẽs talis conſequẽtie vt tu
es aſinus igitur tu es rudibilis. ¶ Ad tertium argumẽtũ
nego antecedẽs: ⁊ cum dicit illius ꝓſequẽtie ſi tu es aſin^{us}
tu es rudibilis. igit ⁊c. antecedẽs eſt neceſſariũ cõcedo: ⁊
ꝓñs eſt impoſſibile nego: ꝙ iſtius ꝓñtie ꝓñs eſt impoſſibi-
le. ⁊ cum dicit tu es rudibilis eſt ꝓſſibile concedo: ⁊ eſt
ꝓñs concedo: ſed nõ illius conſequẽtie aſſignate. eſt enim
ꝓñs ꝓñtis ⁊ nõ ꝓñs antecedentis ꝑncipalis. vñ ſi dicerem
ſic. tu es igit tu es vel tu nõ es. ꝓñs iſtius ꝓñtis eſt illa di-
ſiunctiua ⁊ nulla eius pars: ⁊ ita in ꝓpoſito iſtius magne
ꝓſequẽtie vna cõdictõalis eſt añs ⁊ alia ꝓñs ⁊ nulla pars
alicuius iſtaꝝ ꝓdictionaliũ eſt añs vel ꝓñs iſtius rõnalis ꝛz
ſit añs vel ꝓñs talium cõdictionaliũ. igit ⁊c.

Quarta regula eſt iſta ſi alicuius conſequẽtie bo
ne ſignificantis ꝑmo iuxta cõpoſitionez
ſuarum partium antecedẽs eſt neceſſariũ eius ꝓñs etiã eſt
neceſſarium: probatur q: ſi illud conſequens eſt cõtingẽs
igitur ⁊ ſuum cõtradictorium eſt vel põt eſſe ꝓtingens: ſic
ſignificando: igit poteſt ſtare cuz antecedente eiuſdez cõ-
ſequentie ipſis ſic ſignificãtibus ⁊ per cõſequẽs illa conſe-
quentia nõ eſt bona ꝓſequẽtia pz per ſuperi^{us} dicta. ¶ Ex
iſta regula ſequitur alia. vz. ſi alicuius talis conſequẽtie bo
ne conſequens eſt contingens ⁊ antecedẽs eiuſdez dz eſſe
contingens vel ſaltem impoſſibile: q: ꝛz ex neceſſario non

sequitur contingens tamen ex impossibili sequitur tale.
¶ Contra istas regulas arguit sic. Ista cõsequẽtia menta
lis est bona. deus est igit B est vera deus est: ⁊ antecedẽs
est necessarium ⁊ cõsequẽs cõtingens igit ex necessario se
quitur contingẽs. ꝓnia pz ⁊ antecedens similr pbat: quia
significatuz antecedẽtis est necessariũ. igit antecedẽs est ne
cessariuz. ⁊ ꝛsequẽs cõtingens. pbatur. qꝛ ppositio ꝓuer
tibilis cũ illa in voce vel in scripto est cõtingens igit ⁊ illa
antecedẽs pz de tali vocali. hec est vera deus est que põt
esse falsa qꝛ stat ꝙ illa sit impossibilis deus est. sz iam pro
bo maiorez. vz. ꝙ illa cõsequẽtia est bona. qꝛ ꝗdictorium
cõsequentis repugnat antecedẽti deus est ⁊ B nõ est vera
deus est. qꝛ ista nõ possunt esse simul vꝛa pbatur. qꝛ sequi
tur ista sunt simul vera igit ista sunt ⁊ si sunt sunt ppõnes
mentales igit nãliter significant igitur B deus est significat
deũ esse p̃mo ⁊ per cõsequens ipsa est vera. qd̃ est oppo
situm alterius partis. ¶ Secũdo arguit sic. ista cõsequen
tia est bona. aliqd est igit aliqd est instanti p̃senti: ⁊ añs est
necessariuz ⁊ cõsequẽs contingẽs igit ⁊c̃. ꝛsequentia pz. ⁊
antecedẽs pbat pro qualz parte ⁊ p̃mo pbo ꝙ ista ꝓnia
est bona. qꝛ ꝗdictorium cõsequentis repugnat antecedẽti.
vz. aliquid est ⁊ nõ est in instãti p̃ñti. qꝛ ex illis sequit ꝙ ali
quid est ꝙ nõ est in aliquo instãti. pz ꝓnia cum omne istãs
sit instãs p̃ñs ⁊ ecõtra sed iam pbo minorẽ. ¶ Nã ꝙ illa
sit necessaria aliquid est pz. sed pbo ꝙ ista sit cõtingens ali
quid est in instãti p̃senti. qꝛ iam aliquid est in instãti p̃ñti ⁊
nunq̃ ante hoc fuit aliquid in istãti p̃ñti nec vnq̃z post hoc
aliquid erit in instãti p̃ñti igit aliquid esse in instãti p̃ñti est
precise contingẽs: qd̃ erat pbandum. ¶ Tertio arguit sic.
ex nullo antecedẽte necessario sequit necessariũ nec ipossi
bile igit si aliquid sequit illud est ꝛtingẽs: ꝓnia bona ⁊ añ
cedens pbat: qꝛ nullum antecedẽs nec aliqd̃ ꝓnis est ne
cessariũ: pbatur qꝛ si aliqd̃ antecedẽs est necessariũ ⁊ idez
antecedẽs est aliqd̃ añs esse igit aliqd̃ antecedẽs esse est ne
cessariuz cõsequẽs est falsum qꝛ nõ est necesse aliquã ppo
sitionẽ esse. Et confirmat quelz ppositio est cõtingens igit
nulla est necessaria añs pz qꝛ quelz põt esse ⁊ nõ esse indif
ferẽter. quare ⁊c̃. ¶ Ad hec respõdẽdo dr̃ ad p̃mũ negã
do illam ꝓniam mentalez: deus est igit B est vera deus ẽ:
certum est ꝙ antecedens est necessariũ ⁊ ꝛsequẽs est con
tingens qꝛ stat illam desinere esse. Et vlterius nego ꝙ cõ
tradictorium cõsequẽtis repugnat antecedẽti. Ista. n. sunt
cõpossibilia deus est ⁊ B nõ est vera deus est. Et cum di
citur ista non possunt esse vera cõcedo. igit nõ sunt cõpos
sibilia: nego ꝓniam. vnde sic̃ aliqua cathe^ca est possibilis q̃
non põt esse vera: ita est aliqua copulatiua que nõ põt esse
vera que tñ est possibilis: sicut in proposito. ⁊ in alio exem
plo vt omnis ppositio est affirmatiua ⁊ nulla est negatiua
ꝓm ꝙ superius dicebat. ¶ Ex quo pz ꝙ ista ꝓnia fil̃r non
vz B nõ est vera deus est igit deus nõ est: non obstante ꝙ
antecedẽs istius sic significãdo nõ possit esse verũ sine con
sequente: qꝛ ipm sic significãdo nõ põt esse veruz. q̃re ⁊c̃.
¶ Ad secm dico concedẽdo istã cõsequentiã aliquid ẽ igi
tur aliquid est in instãti presenti ⁊ nego ꝙ ꝓnis sit cõtingẽs
⁊ cum dicit: aliquid ẽ in instanti presenti ⁊ nunq̃z ante hoc
aliquid fuit in istãti p̃ñti nec vnq̃z post hoc erit igit aliquid
esse in instanti p̃ñti est precise contingẽs negat ꝛsequentia:
sicut nõ sequit aliqd̃ ꝙ est ẽ ⁊ nunq̃z ante hoc fuit aliquod
instans ꝙ est: nec vnq̃z post hoc erit aliqd̃ instans ꝙ ẽ igi
tur aliqd̃ instans ꝙ est esse est p̃cise contingens qꝛ B est ne
cessaria aliqd̃ instans ꝙ est est. vñ sicut hec ẽ necessaria ali
quod est in aliquo instãti ⁊ hec simil̃r aliquid est in instanti
ꝙ est ita ⁊ ista aliquid est in instãti p̃senti. ¶ Ex istis sequit
ista conclusio. qꝛ nunq̃z ante hoc aliquid fuit in instanti p̃sen
ti nec vnq̃z post hoc aliquid erit in instanti presenti ⁊ tamẽ
continue ante hoc fuit ita ꝙ qd̃libz est in instanti presenti ⁊
continue post hoc erit ita ꝙ qd̃libet est in instanti presenti.
¶ Ad tertium argumentum concedo consequentiã ⁊ ne
go antecedens: ⁊ concedo ꝙ aliqd̃ antecedẽs est necessa
rium ⁊ similiter aliqd̃ cõsequẽs. ¶ Et tunc ad argumẽtũ
hoc antecedẽs est necessariũ ⁊ hoc añs est hoc antecedẽs
esse igitur hoc antecedens esse est necessariuz: negat cõse
quentia: nec arguit a resoluentib̃ ad resolutum: qꝛ conse
quens est officiabile. ¶ Et ad confirmationẽ nego ꝙ que
libet ppositio sit contingẽs dato ꝙ li cõtingẽs sit adiectiuũ
istius termini ppositio. ¶ Et tunc ad argumentũ quelibz
ppositio potest esse ⁊ nõ esse indifferenter igit quelibz p
positio est contingẽs argumentũ nõ vz. sed bene sequitur
ꝙ quelibet ppositio contingẽter est. Est. n. magna differẽ
tia dicere B ppositio est contingẽs ⁊ hec ppositio contin
genter est qꝛ ad hoc ꝙ aliqua ppositio contingẽter sit suffi
cit ꝙ possit esse ⁊ nõ esse: sed ad hoc ꝙ aliqua sit contingẽs
requirit ꝙ suum significatũ adequatum sit ꝓtingẽs. Et sic
pz ꝙ aliqd̃ contingẽter est ⁊ idem est necessariũ. s. de pro
positione necessaria que aliquid est: simili si esset aliqua p
positio que nõ posset nõ esse cuius significatuz esset cõtin
gens ista ppositio necessario esset ⁊ tamẽ esset cõtingens.
Et sic de alijs dicatur suo modo ꝙ aliquid contingenter ⁊
possibil̃r est qd̃ tamẽ ẽ impossibile ⁊ aliqd̃ est impossibile
qd̃ tamen nõ impossibiliter est. quare ⁊c̃.

Quinta regula est ista si alicuius cõsequẽtie bone significãtis p̃mo iuxta compositionem sui antecedẽtis ⁊ consequẽtis antecedens est possibile ⁊ cõse
quens similiter est possibile. pbatur naz dato opposito se
quit ꝙ possibile est ꝙ ex vero sequitur falsum: pz eo ꝙ di
citur tale possibile potest esse veruz ⁊ nullum impossibile
potest esse veruz. Et ex alio antecedens est possibile ⁊ cõ
sequens impossibile igitur contradictoriuz cõsequentis sic
significando non potest repugnare antecedenti qꝛ verum
necessarium nõ repugnat possibili: ⁊ si sic ista consequẽtia
nõ est bona qd̃ est oppositum regule. ⁊ consequẽtia tenet
qꝛ illa significat iuxta compositionẽ suarum partiuz. ¶ Ex
ista regula sequitur correlarie alia. vz. si alicuius talis bone
consequentie consequẽs est impossibile ⁊ antecedẽs simili
ter est impossibile. ¶ Contra istam regulaz arguit sic. ista
consequẽtia est bona: omne currens est asinus igit omne
currẽs potest esse asinus: ⁊ antecedẽs est possibile ⁊ cõse
quens impossibile igit ⁊c̃. consequentia patz cum minori.
¶ Et p̃mo pro p̃ma parte ꝙ antecedẽs est possibile ⁊ ꝙ
cõsequens sit impossibile pbatur: qꝛ ex ipso cum vno ve
ro sequit impossibile probatur, qꝛ sequitur omne currens
potest esse asinus sed omnis homo potest esse currẽs igi
tur omnis homo potest esse asinus. Sed iaz pbatur p̃ma
pars antecedentis. vz. ꝙ ista ꝓnia est bona qꝛ exponentes
antecedentis inferunt exponentes consequẽtis. igit antece
dens infert consequens: antecedẽs probat qꝛ bene sequi
tur. aliqd̃ currens est asinus igitur aliqd̃ currens potest eẽ
asinus: ⁊ sequitur etiam nihil est currens quin illud est asi
nus igitur nihil est currẽs quin illud potest est asinus. qua
re ⁊c̃. ¶ Item arguitur sic. Ista consequentia est bona
omne currens est asinus ⁊ aliquod currens post esse ho
mo igitur homo potest esse asinus: ⁊ antecedens est pos
sibile ⁊ consequens impossibile igitur ex possibili sequitur
impossibile: ꝙ consequẽs sit impossibile patet: sed ꝙ ante
cedens sit possibile probatur. quia est vna copulatiua cu
ius quelibet pars est possibilis ⁊ quelibet alteri compossi
bilis igitur ⁊c̃. Et ꝙ ista consequentia sit bona patet qꝛ est
in tertio tertie figure. ¶ Tertio arguit sic. ista consequen
tia est bona hec propositio est vera homo est asinus ⁊ illa
significat p̃mo hominem esse asinum igitur homo est asi
nus ⁊ antecedens est possibile ⁊ consequens impossibile.
igitur ⁊c̃. ꝙ consequens sit impossibile patet ꝙ antecedẽs
sit possibile probatur. quia prima pars est possibilis ⁊ se
cunda sequitur ex prima igitur ambe sunt compossibiles.
consequentia bona antecedẽs probatur: quia sequitur hec
est vera homo est asinus igitur ipsa primo significat ho
minem esse asinum dato ꝙ antecedens sit propositio mẽ
talis. quia sequitur ipsa est igitur naturaliter significat igi
tur non potest aliud significatum significare ex impositiõe
q̃z hominem esse asinum ex quo naturaliter significat. qua
re ⁊c̃. ¶ Ad primum respondetur negando consequen
tiam ꝙ ab esse ad posse in sensu diuiso precedente distri

butione non valet argumentũ: sed in sensu cõposito bene sequit. omne currens est asinus igit possibile est q̃ omne currens sit asinus. sequit etiam in sensu diuiso non precedente distributione nec termino exponibili: vt currens est asinus igitur currens potest esse asinus: sed non sequit cõtingenter currens est asinus igitur contingenter currẽs potest esse asinus: q: necessario currẽs potest esse asinus: tũc ad probationem consequẽtie concedo q̃ ex p̃ma exponẽte antecedentis sequit p̃ma cõsequentis: sed nõ secũda ex scda. ⁊ concedo illam consequẽtiaz nihil est currens quin illud sit asinus igitur nihil est currẽs quin illud põt esse asinus: sed consequens nõ est scda exponens p̃ncipalis cõsequentis sed ista nihil est vel potest esse currens quin illud possit esse asinus: que falsa est ⁊ impossibilis non sequens ex illa negatiua antecedente: sed illa nihil est currens quin possit esse asinus est exponens scda huius omne currens est aliquid qd̃ potest esse asinus que ita possibilis est sicut illa omne currens est asinus. ¶ Ad scdm argumentũ nego consequentiã nec est in tertio tertie: q: mediũ non debz latius supponere in minori q̃z in maiori: mõ manifestũ est q̃ medium in maiori supponit pro eo qd̃ est p̃cise ⁊ in minori pro eo q̃ est vel põt esse ⁊c̃. ¶ Et si dicitur in maiori stat distributiue ⁊ in minori determinate igit latius supponit in maiori q̃z in minori. dicit negando cõsequentiam: q: lz li currens in maiori stet pro multis suppositis distributiue tamẽ in minori stat pro plurib⁹ disiunctiue: vel dicatur q̃ in responsiõe nõ fit mentio de latitudine distributiua sz de latitudine ampliatiua: quare ⁊c̃. ¶ Ad tertiuz argumẽtum concedo cõsequentiaz ⁊ nego antecedẽs esse possibile: ⁊ cum dicit q̃ secunda pars sequit ex p̃ma in mẽte cõcedo: sed nõ sequit q̃ ambe sint compossibiles: q: ꝑ in mẽte ꝑ est vera tu es asinus est ita impossibilis sicut ista tu es asinus: ⁊ si dicitur secum cõuertibilis in voce vel in scripto est possibilis igit ⁊ ista: antecedẽs ꝓbatur de tali ꝑ est vera homo est asinus que est possibilis: q: potest significare p̃mo hominem esse animal ex impositiõe. dico q̃ nulla secum cõuertibilis est possibilis nec illa assignata in voce vl in scripto est secuz cõuertibilis: sed illa homo est asin⁹ que impossibilis est sicut ⁊ ista mẽtalis hec est vera homo est asinus. ¶ Et si querit an ꝑ sit possibilis copulatiua in voce vel in scripto ꝑ est vera homo est asinus ⁊ significat primo hominez esse asinum: dico q̃ nõ: nec ex p̃ma parte sequit scda. q: stat q̃ illa tu es asinus significat p̃mo significatum necessarium. quare ⁊c̃. ¶ Patet ergo ex dictis qũo nõ sequit homo est asinus est verũ ergo hominẽ esse asinum est verũ: nec sequit deus est igit deus est est verum: sed bene sequit igitur deum esse est verum. nec sequit tu curris igit ꝑ est vera tu curris: sed opz in talibus formis sumere pro medio q̃ ꝑ ꝓpositio p̃mo sic significet vel saltem q̃ illud implicet in antecedẽte. Et sic pz q̃ cõe illud dictum est falsum. vz. omnis ꝓpositio v̊a significat se ipsam esse verã: ⁊ q̃ ex omni ꝓpõne vera sequit ipsam esse veram. ¶ Et si contra aliqd̃ istoꝝ allegat Arist. dicens in p̃dicamẽtis ca⁰. d̃ ꝓus q̃ lz sequat sor. sedet ergo talis oro est vera sor. sedet ⁊ ecõtra ꝓus tamẽ est sor. sedere q̃z talẽ orationem esse verã: dicit q̃ pñus intelligẽdus est cuz per antecedens implicat orationez sic p̃mo ⁊ adequate significare vt dictum est: quare ⁊c̃.

Amplius ad p̃ncipale arguit sic. alicuius consequẽtie bone antecedẽs est mere possibile ⁊ ꝓsequẽs mere impossibile igit regula falsa: ꝓsequẽtia tz ⁊ ãs ꝓbatur: ⁊ pono q̃ solus sor. cõsideret de ista ꝓña. Iste hõ est homo igr̃ iste hõ est nõ homo: que sit. a. demõstrãdo per li iste solũ mõ pronez ⁊ cõcipiat ipse sor. solũ modo per eum sicut ꝑ significat iuxta cõez modũ intelligendi. iste hõ est homo igit iste homo est anĩal nõ aliter aduertendo ad antecedẽs vel ad ꝓñs: ⁊ cõsideret pro de antecedẽte ⁊ ꝓñte iuxta modũ cõsiderandi cõsuetuz nõ tamen de ꝓña. isto posito pz q̃. a. ꝓñe antecedẽs est pose ⁊ ꝓñs ipossibile. ⁊ q̃. a. ꝓña sit bona ꝓbatur. q: a. ꝓña subordinat ꝓñe bone mentali ⁊ nõ subordinat alicui ꝓpositio ni false igit ipsa est bona: pz ꝓña q: sic maxime reperit bonitas ꝓsequentie. ¶ Secõo arguit sic. alicui⁹ ꝓs. quẽtie bone añs est necessariũ ⁊ ꝓñs mẽ ꝓtingens igit ex opposito arguendo sequit ex possibili impossibile: ꝓña pz ⁊ añs ꝓbatur: ⁊ capio istam ꝓñam. iste homo nõ est nõ hõ igitur iste homo nõ est hõ. que sit. b. supponẽdo q̃ solũ sor. cõcipat per eam rõne totius ꝓsequentie sicut ꝑ mentalis cõsequẽtia significat iste homo nõ est anĩal igit iste hõ nõ ẽ homo: ⁊ nõ consideret de añte sed consideret plato de añte: ita q̃ sibi p̃mo significet q̃ iste homo nõ est nõ homo: sed nõ ꝓsideret de tota ꝓña tunc sic. b. ꝓsequẽtie añs est mere necessariuz ⁊ ꝓñs est mere cõtingens vt pz ⁊. b. ꝓña ẽ bona. ꝓbatur subordinat cõsequẽtie mentali bone huic. s. si iste homo nõ est anĩal iste hõ non est homo. ¶ Tertio arguit sic. aliqua est ꝓña non bona cuius añs est possibile ⁊ ꝓñs est de per se necessariũ igit per idem ex opposito aliqua est ꝓña bona cuius añs est possibile ⁊ ꝓñs impossibile: cõsequentia pz ⁊ añs ꝓbatur ⁊ assigno istam ꝓñaz. iste homo est hõ igit iste hõ nõ est nõ homo que sit. c. supponendo q̃ tu concipias per ipsam sicut significat p̃mo ꝑ mẽtalis. iste homo est homo igit iste homo non est asin⁹ isto posito pz q̃. c. consequẽtie antecedens est possibile ⁊ ꝓñs necessarium ⁊ q̃. c. consequẽtia nõ valeat ꝓbatur: q: subordinatur vni cõsequẽtie false. vz. iste homo est hõ igitur iste homo nõ est albus. ¶ Pro solutione ac declaratione horum argumẽtoꝝ pono quatuor cõclusiões. ¶ Prima est ista. Aliqua est ꝓña bona cuius antecedẽs est mere possibile ⁊ ꝓñs est de per se impossibile pz: supposito q̃ ista ꝓsequentia tu es homo igit tu es asinus p̃mo significet sic ꝑ tu es homo igit tu es animal partibus significantib⁹ primo modo cõsueto. ¶ Secda conclusio est ista. aliq̃ est cõsequentia bona cuius añs est mẽ necessariuz ⁊ ꝓñs mere cõtingẽs pz de ista si deus est tu es dato q̃ significet p̃mo sicut ꝑ si de⁹ est aliquid est antecedẽte ⁊ ꝓñte significãtib⁹ modo consueto. ¶ Tertia cõclusio est ista aliqua est ꝓña que nõ vz cuius ꝓñs est per se necessariũ patz de illa tu es homo igitur deus est dato q̃ significet sicut ista tu es homo igitur tu curris antecedẽte ⁊ ꝓñte significãtibus iuxta cõem modum loquẽdi. ¶ Quarta cõclusio est ista aliqua est ꝓsequẽtia que tamẽ nõ vz. cuius añs ⁊ consequẽs adinuicem cõuertunt. pz de illa homo est igit risibile est supposito q̃ significet p̃mo sicut illa homo ẽ ergo risibile currit. Et lz iste conclusiões sunt vere ⁊ infinite similes nihil tamẽ concludunt contra regulam p̃ncipalem: q: assignate cõsequentie nõ significãt p̃mo iuxta cõpositionẽ añtis ⁊ cõsequentis partiuz suarnz cuius opposituz explicat regula pro declaratione sui: hee igit cõclusiões possibiles sunt in suis ãnexis casibus sed nundũ ꝓbate per argumẽta in oppositũ facta ideo ad ipa respõdet. ¶ Ad p̃mũ admisso casu dico q̃ sicut. a. ꝓñe antecedẽs est possibile ⁊ ꝓñs impossibile ita. a. ꝓña nõ valet. ⁊ cum dicit subordinat vni consequẽtie bone nego: cõtra subordinat huic: iste homo est homo igit iste homo est anĩal: nego: cõtra sor. sic intelligit per. a. ꝓñam ⁊ nullus ꝑter ipm considerat de. a. consequẽtia igit subordinat illi nego ꝓsequentiaz. vnde dico q̃ propter intelligere vel nõ intelligere sor. nisi aliud ponat non efficitur. a. cõsequẽtia v̊a vel falsa: sicut posito q̃ per illam homo est homo vnus sor. consideraret q̃ homo est asin⁹ ⁊ nullus alius consideret. ex hoc ista cathegorica nõ est facta impossibilis: quia non cõprehendit suum adequatum significatum sed necessaria scdm p̃us quia necessarij significati est ipsa sine noua impositione significatiua. ¶ Et si dicitur. a. consequẽtia est vocalis vel scripta igitur subordinatur vni mentali. Sed non videtur cui subordinetur nisi illi tu es homo ergo tu es animal ergo ⁊c̃. Dicit negãdo cõsequentiam p̃mam sed bene sequit ergo est subordinabilis vni mentali: vnde dico q̃ aliqua est propositio cathegorica vel ypothetica illatiua vel non illatiua vera vel falsa que non subordinatur alicui mentali sed sufficit q̃ sic significando sit subordinabilis vni vere vel false mentali. ¶ Et sic dico q̃ si. a. consequentia iam alicui mentali

subordinat non subordinatur illi assignate sed illi: tu es homo igit tu es non homo: ⁊ si nulli subordinat est tñ subordinabilis consimili huic iam recitare. quare ⁊c. ¶ Per hoc pz ad scdm argm responsio cõcedẽdo: q̃. b. ꝓsequẽtia nõ valz ⁊ negãdo q̃ subordinat alicui bone ꝓsequentie nõ obstante pma consideratione sor. sed si alicui subordinatur illi mentali: iste homo nõ est nõ homo igit iste homo non est hõ que ipossibilis est vt pz. Ita per ordinẽ dicat ad tertium argumentũ. vz. q̃. c. ꝓsequentia est bona ⁊ nulli false subordinatur nõ obstante q̃ tu p̃cise consideres q: p̃cisa tui consideratio vel alicuius alterius nõ facit verum esse falsum nec econuerso. nec mutat hmõi ꝓpositiones a veritate in falsitatem vel econtra. Si ergo. c. consequentia tã alicui subordinat actualiter vel habitualiter subordinatur illi iste homo est homo igit iste homo nõ est non homo: ⁊ si non subordinatur isti: nec etiã alteri assignate vt dictum est ⁊ plenius dicet cum de veritate agam discutiendo materiam. igitur ⁊c.

Sexta regula p̃ncipalis est ista. Si aliqua est cõsequentia bona ⁊ aliquid sequit ad cõsequẽs illud idem sequit ad antecedens: pz q: dato opposito sequit q̃ stat p̃mum antecedens esse verum ⁊ vltimũ cõsequens esse falsum sic significando ⁊ si sic p̃mũ consequẽs erit falsum ideo consequẽtia nõ valebit. ¶ Ex ista regula sequunt due regule correlarie p̃ma est ista: si est aliqua cõsequentia bona ⁊ aliquid antecedit ad antecedẽs illud antecedit ad consequẽs: pz q: B est bona homo currit igit animal currit ⁊ q: B tu curris antecedit ad illam homo currit ideo antecedit ad illam animal currit q: bene sequit tu curris ergo animal currit. ¶ Secunda est ista q̃ a p̃mo antecedente ad vltimum consequẽs quãdo omnes cõsequentie intermedie sunt bone ⁊ nõ variate est bonũ argumentum. si enim intermedie cõsequentie sint formales a p̃mo ad vltimum erit consequentia formalis. Si aũt materialis a p̃mo ad vltimum erit consequẽtia bona sed non expedit ipsam esse formalem. verbi gratia. sequit formaliter homo currit igitur animal currit animal currit igit corpus currit. corpus currit igitur suba currit ⁊ sic a p̃mo ad vltimũ sequitur formaliter homo currit igit anial currit. quare ⁊c. Loco autem consequẽtias intermedias nõ esse variatas: quãdo precise cõsequens p̃cedentis ꝓsequentie vel suum simile est antecedens imediate sequentis sicut in exemplo primo. variantur etiam cũ oppositum fit. verbi gra. tu es aliud a te igit tu es ⁊ tu nõ es: tu es ⁊ tu non es igitur tu es vel bacculus stat in angulo: ⁊ sequit vltra tu es vel bacculus stat in angulo ⁊ tu nõ es igr bacculus stat in angulo: ⁊ per consequens a p̃mo ad vltimum sequitur tu es aliud a te igitur bacculus stat i angulo: aliquis possz merito dicere istã consequentiã non esse formalẽ: imo nõ valere: dico q̃ vna consequentia ꝑ est variata. vz. penultima: q: li tu nõ es est pars illius penultimi antecedentis ⁊ nullum sibi simile est pars cõsequẽtis imediate p̃cedẽtis. q̃re ⁊c. ¶ Per hoc tollit sophisma quo ꝓbat B ꝓsequentia tu curris igitur tu es asinus: solet. n. sic argui: tu curris igit tu curris vel tu es asinus. ⁊ vltra tu es asinus vel tu curris sed tu non curris igitur tu es asinus ergo a p̃mo ad vltimũ tu curris igit tu es asinus dicit q̃ nõ sequit q: variata est vna ꝓsequẽtia intermedia cum plus sumat in ante posteriori: q̃ fuit consequens imediate p̃cedentis consequẽtie.

Contra istam regulam arguit sic. Ista consequẽtia est bona pater est igitur filius vel filia est: ⁊ aliquid sequitur ad consequẽs qd̃ nõ sequit ad antecedens igitur regula falsa: cõsequẽtia tz cũ maiori ⁊ minorem probo: q: sequitur filius vel filia est igitur suus pater vel sua mater est. ¶ Secundo arguit sic. Ista cõsequentia est bona tu curris igitur tu curris vel homo est asin⁹ ⁊ tu nõ curris a parte disiunctiue ad totam disiunctiuã ⁊ aliquid sequit ad consequẽs qd̃ nõ sequit ad antecedens igitur ⁊c. consequentia pz cum maiori ⁊ minorez ꝓbo: q: sequitur tu curris vel homo est asinus ⁊ tu nõ curris igitur homo est asinus. pz consequẽtia a tota disiunctiua cum destructione vnius partis ad aliam partem ⁊ tamẽ nõ sequitur tu curris igit homo est asinus cum antecedens sit possibile ⁊ consequẽs impossibile. ¶ Tertio arguit sic. ⁊ ponatur q̃ ex. a. sequat. b. ⁊ ex. b. c. ⁊ arguit sic. c. est consequens consequẽtie. b. ⁊ non est cõsequẽs ꝓsequẽtie. a. igit non sequit ad. a. sed sequit ad. b. igit aliquid sequit ad. b. qd̃ nõ sequit ad. a. quare sequit q̃ regula nõ sit vera.

¶ Pro solutione istorum argumentorũ declaro regulas sic quicquid sequit ad consequens sequit ad antecedens: si aliqua est consequẽtia ad cuius cõsequens sequit aliqua ꝓpositio ⁊ eadem vel secus cõuertibilis est apta sequi ad antecedens. ¶ Et per hoc respondet ad p̃mum argumẽtũ cõcedẽdo q̃ aliquid sequit ad illas filius vel filia est qd̃ non sequit ad illam pater est nec aptum est sequi ad illam ꝓpter relationem. que quidem mutat significatũ ad mutationem antecedentis cum quo cõjungit. cum. n. cõiungitur illi termino pater significat patrem cum vero illi termino filius vel filia significat filium vel filiam. ⁊ sic cõtinue dependenter in ꝓpositione se habet ꝑm dependentiã alteri⁹ ⁊ alterius antecedentis. Nõ igit ex illo antecedente p̃mo pater est debet cõcludi illud vltimum cõsequens suus pater vel sua mater est sed secum conuertibile. vz. igitur filij vel filie pater vel mater est. Et hoc sufficit pro itellectu regule. Similiter dicat q̃ illa consequẽtia est bona bipedale est igit pedale est. ⁊ ista similiter pedale est igitur ei⁹ medietas est semipedale. ⁊ tamẽ nõ sequit bipedale est igit medietas eius ẽ semipedale sed bene sequit ergo pedalis est medietas semipedale. Et sic de alijs vniuersaliter vbi sunt relationes in ꝓpositionibus dependẽtiã causantes. ¶ Ad scdm argumentũ nõ respõdeo quousq̃ certificatus fuero de cõsequente p̃me cõsequentie an sit copulatiua vel disiunctiua si copulatiua nõ vz argumentũ si disiunctiua concedit p̃ma consequentia. ¶ Et tũc ad scdm argumẽtũ iterum quero de antecedente vtrum sit copulatiua vel disiunctiua: si copulatiua concedat consequẽtia ⁊ negat consequentia a p̃mo ad vltimum ꝓpter mutationem factam: q: p̃me consequentie cõsequens est vna disiunctiua ⁊ secunde consequentie antecedẽs est vna copulatiua: si autem illud antecedẽs est disiunctiua sicut fuit cõsequẽs negat secunda cõsequẽtia ⁊ cũ dicit arguit a tota disiunctiua cum destructione vnius partis ad aliam partem: nõ vz argumẽtum intelligendo antecedens esse disiunctiuã sed opz intelligere ipsum esse copulatiuam cuius vna pars p̃ncipalis ẽ disiunctiua ⁊ altera contradictoria vnius partis disiunctiue talis. quare ⁊c. ¶ Ad tertium argumentũ est responsum q̃ regula nõ pretendit q̃ ex. a. sequat. c. Sed solũ intendit q̃. c. vel secum connertibile est aptum sequi ad. a. veruntamẽ nõ habeo pro incõuenienti q̃ vnum antecedẽs habeat plura cõsequentia totalia sicut posito q̃ scribent in muro ista homo currit cũ vnica nota rõnis aqua traherẽtur due tales imediate nõ p̃us vna q̃ reliqua: anial currit suba currit q: non videt quare vna plus esset ꝓñs q̃ alia. ¶ Et si ex hoc cõcludit q̃ aliqua est cõsequentia bona cuius antecedens est verum ⁊ consequens falsum posito q̃ ab vna tali homo currit cuz nota rõis traherent due tales animal currit: homo est asin⁹ pz q̃ istius cõsequẽtie antecedens est verũ ⁊ cõsequens falsum. vz. homo est asinus ⁊ q̃ ista ꝓña sit bona ꝓbat: q: oppositũ ꝗdictorium ꝓñtis eiusdez cõsequentie repugnat antecedenti. vz. hõ currit ⁊ nullum anial currit. ¶ Respondet negãdo ꝓñam q: dico q̃ talis oratio assignata in scripto cum illo antecedẽte ⁊ cum illis consequẽtibus nõ est ꝓña aliqua sed est due cõsequentie q: subordinat in mente duabus cõsequẽtijs mentalibus. vnde sicut possibile est q̃ duo antecedentia totalia habeant precise vnum ꝓñs ita possibile est q̃ vnum antecedens p̃cise habeat multa cõsequentia. Sed verũ est q̃ ex hijs non fit vna consequẽtia sed plures. ¶ Ex hijs sequitur q̃. a. ⁊. b. sunt due cõsequẽtie adinuicem distincte quarum vna est necessaria ⁊ reliqua impossibilis ⁊ tamẽ antecedens vnius est antecedẽs alteri⁹ ⁊ nota cõsequẽtie vni⁹ est nota alterius pz de illis duab⁹ cõsequẽtijs dato q̃ vna

sit.a.⁊ reliqua.b. Et sic pz ꝙ tz antecedens possit habere multa cõsequentia totalia ⁊ similiter idẽ consequens multa antecedentia totalia nunqꝫ tamen sequit ꝙ eadem cõsequentia possit habere multa antecedentia totalia aut multa consequentia totalia.

Amplius ad p̃ncipale arguit sic. ⁊ sit.a. illa tu es asinus tunc sic. ista cõsequentia ẽ bona.a.significat te esse asinum igit.a.significat te esse animal:⁊ aliquid sequit ad consequens ꝙ nõ sequit ad antecedens igitur ⁊c̃.cõsequentia tz cũ maior ⁊ minorẽ ꝓbo. q: sequitur.a.significat te esse animal igit significat verum: ⁊ tamen nõ sequit.a significat te esse asinum igit significat verum ⁊c̃. ¶ Secũdo arguit sic. data illa regula sequitur ꝙ quãto maior es tãto minor es ꝓbatur. q: quãto maior es tanto a remotiori videris. ⁊ quãto a remotiori videris tanto minus videris: ⁊ quãto minus videris tanto minor es. ergo a p̃mo ad vltimũ quãto maior es tanto minor es. Et isto modo põt ꝓbari ꝙ quãto magis bibis tanto min⁹ bibis q: quanto magis bibis tanto minus sitis. ⁊ quanto minus sitis tanto minus bibis ergo a p̃mo ad vltimũ quãto magis bibis tanto minus bibis. Et eadem põt ꝓbari ꝙ quãto turpior es tanto pulchrior es q: quanto turpior es tanto magis te adornas ⁊ quanto magis te adornas tanto pulchrior es igitur de p̃mo ad vltimũ ⁊c̃. ¶ Tertio argũ sic ista consequẽtia est bona omnis ꝓpositio est vera igitur aliqua ꝓpositio est vera: ⁊ tamẽ aliquid sequitur ad consequens qd̃ nõ sequitur ad antecedens. igit ⁊c̃.pz cõsequẽtia cum maiori ⁊ minorem ꝓbo. Nam ad aliquã ꝓpositionem esse verã sequit te esse asinum: sed iam ꝓbo ꝙ te esse asinum nõ sequit ad omnem ꝓpositionẽ esse verã. q: nõ sequitur omnis ꝓpositio ẽ vera igit tu es asin⁹ ⁊c̃. ¶ Ad hec argumenta respondet: ad p̃mum concedo illã cõsequẽtiam.a.significat te esse asinum igit significat te esse anial. q: oppositum cõsequentis repugnat antecedẽti: sed nego illam.a.significat te esse animal igit significat verum: q: dato per imaginationem ꝙ.a.significet te esse asinũ ⁊ nõ significet aliud significatum ⁊ tu nõ sis: esset antecedẽs verum sine cõsequente: sed ad tollendũ istam difficultatem ponat ꝙ.a.sit illa homo est asin⁹ ⁊ arguit vt p̃us: ideo cõcedo illam consequentiam a p̃mo ad vltimũ.a.significat hominem esse asinum igit significat verum: q: oppositũ consequẽtis repugnat antecedẽti: ꝓbatur q: si significat hominẽ esse asinum significat hominẽ esse ꝙ est verum ⁊ necessarium. ¶ Ideo si argueret sic.a.significat p̃mo hominem esse asinum ergo.a.significat p̃mo hoiem esse animal. ⁊ vltra igitur.a. significat p̃mo verum: igit a p̃mo ad vltimũ.a.significat p̃mo hominem esse asinum igit.a.significat p̃mo verum concedo omnes cõsequentias sed nego p̃am rõ aũt quare dicebatur ĩ p̃ma parte: ⁊ posterius dicetur. ¶ Per hoc patz responsio ad vnum argumentũ cõe si dico te esse asinum dico te esse animal ⁊ si dico te esse animal dico verũ igitur si dico te esse asinum dico verum. hic debet queri an hoc argumentum fundet in suppositiõe materiali vel personali: si materiali negat p̃ma consequentia: q: significat ꝙ si dico talem ꝓpositionem tu es asin⁹ aut talem orationem infinitiuam te esse asinũ dico illam tu es animal vel te esse animal qd̃ falsum est: q: stat.a.esse antecedẽs ad.b. ⁊ ꝙ ꝓferam.a. ⁊ nõ ꝓferam.b. Si aũt illud argumentũ fundetur in suppõne ꝑsonali concedit cõsequẽtia a p̃mo ad vltimum q: sic intelligendo nõ possum dicere te esse asinum nisi dicam ens esse ⁊ hoc est verum igit ⁊c̃. ¶ Et vbi hoc non placet negetur illa consequẽtia: si dico te esse anial dico verum: q: stat ꝙ in sic dicendo p̃cise dicas falsum. ¶ Ad secũm argumentum nego omnes illas conclusiões adductas. ¶ Et ad ꝓbationem p̃me nego illam ꝓpositionem quãto maior es tanto a remotiori videris: q: stat ꝙ vnum minus te a remotiori videatur qꝫ tu. verum tamẽ ad bonum intellectum concedit ea. sed nego ꝗam. vz. ꝙ quãto minus videris tanto minor es. similr dicat ad ꝓbationẽ secũde conclusionis negãdo quãlibet istarum: quãto magis bibis tanto minus sitis quãto minus sitis tãto min⁹ bibis: ratio aũt negationis est de se nota cum adiuuamine experiẽtie. Ita dicatur ad tertiam conclusionẽ negando ꝙ quãto magis te adornas tanto magis pulchrior es quare ⁊c̃. Verũ tamen ad hec argumẽta posset melius respõderi. ¶ Primo negando ꝗam a p̃mo ad vltimum. dicẽdo ꝙ cõsequẽtie intermedie sunt variate: cum semper in cõsequẽte precedente ponat li tanto ⁊ in antecedẽte imediate sequente ponatur li quãto. ¶ Vel aliter dicat ꝙ nõ arguit per regulam q: ipsa p̃supponit ad minus tres cõsequẽtias ⁊ ibi nõ est nisi vna. vz. quanto maior es tanto a remotiori videris ⁊ quãto a remotiori videris tãto minor es igit quãto maior es tanto minor es. pz.n.ꝙ hec nõ est nisi vna consequentia cuius antecedẽs est vna copulatiua facta ex partibus cõparatiuis ⁊ consequẽs est vna cathe^ca cõparatiua facta ex p̃ma parte p̃me partis copulatiue ⁊ secũda secũdi. mõ pz ꝙ sic arguere nõ vadit ad regulã sz hic assignat p̃mum ⁊ vltimũ p̃ter intellectum cum per p̃mũ intelligatur p̃mum antecedens ⁊ per vltimũ vltimũ ꝓns: modo patz ꝙ nulla illarum est vltimũ consequẽs nec antecedẽs quãto maior est tanto minor es. Nam si in istis consequẽtijs arguẽtur a p̃mo ad vltimũ ꝑm regulam per idẽ ⁊ in istis sicut albus est sor. ita albus est plato ⁊ sicut niger est plato: ita coloratus est cicero igitur sicut albus est sor. ita coloratus est cicero: ⁊ in ista etiã qꝫ bonus est sor. tam malus est plato ⁊ qꝫ malus est plato tam rubeus est cicero igit qꝫ bonus est sor. tam rubeus est cicero. pz.n.ꝙ hic nõ argũ per regulam ita nec p̃us: licet cum talibus terminis sicut ⁊ qꝫ valerent consequentie predicte tamen cum li tanto ⁊ quanto non debent valere propter cõnotationem ac virtutes in eis impressas huiusmodi formas impedientes. ¶ Per hoc posset solui vnum argumentũ theologorum quo ipsi ꝓbant ꝙ omnes beati sunt equalr beati ⁊ ꝙ quilibet beatus tanto diligit se quãto diligit deum. Nam beatus Paulus quãto diligit deum tanto p̃miat ⁊ est bonus ⁊ quanto est bonus vel p̃miatus tanto vult se esse bonum vel premiatum: ⁊ quanto vult se esse bonum vel p̃miatum tanto vult sibi bonũ. ⁊ quãto vult sibi bonum tanto diligit se igitur a p̃mo ad vltimũ quanto beatus Paulus diligit deum tanto diligit se: pz nãqꝫ ex predictis hanc formã nõ valere. ¶ Ad tertium argumentum cõcedo illam ꝗam omnis ꝓpositio est vera igitur aliqua ꝓpositio est vera: ⁊ nego ꝙ aliquid sequit ad ꝓsequens ꝙ nõ sequit ad antecedens: ⁊ cum dicit ad aliquã ꝓpositionem esse verum sequitur te esse asinum ⁊ illud nõ sequit ad omnem ꝓpositionẽ igitur ⁊c̃. ¶ Ad cõsequẽs respõdeo querẽdo nunqd fundetur in suppositione materiali vel ꝑsonali si personali nego cõsequentiam cum infertur ꝙ aliquid sequit ad ꝓsequẽs qd̃ non sequit ad antecedẽs: si autem fundatur in suppositione materiali concedo ꝓsequentiã ⁊ nego antecedẽs pro p̃ma parte. Et cum dicit ad hanc ꝓpositionem esse verã demonstrãdo hanc mentalem tu es asin⁹ sequit te esse asinum. concedo. igit ad aliquã ꝓpositionem esse verum sequitur te esse asinum negat consequẽtia. vnde ab inferiori ad suum superius in suppositione materiali vel cum termino materiali aut officiabili nõ valet arg^m. tenẽdo igit li sequit officiabilr ⁊ suũ subm materialiter debet illa p̃ma pars copulatiue ꝓbari sic: ad hanc ꝓpositionem aliqua ꝓpositio ẽ vera sequitur ꝗ tu es asinus quarum p̃ma significat adeq̃ te aliquã ꝓpositionem esse veram ⁊ secũda significat p̃mo te esse asinum igitur ad aliquã ꝓpositionẽ esse veram sequitur te esse asinum: ꝓsequẽtia est bona sed antecedẽs negatur. ¶ Consimiliter soluitur simile argumentum qd̃ solet fieri. vz. tu non curris igit tu curris vel tu nõ curris: ⁊ tamẽ aliquid sequit ad hanc disiunctiuã qd̃ non sequit ad antecedens q: ad te currere vel ad te nõ currere sequit hominẽ currere. pz q: ad te currere sequit hominẽ currere igit ad te currere vel nõ currere sequit hominẽ currere: ⁊ tamẽ nõ sequit ad antecedens p̃mũ q: nõ sequit tu nõ curris ergo homo currit. ¶ Dicit distinguendo istam ad te currere vel ad te nõ currere sequit hominẽ currere an fundẽtur in suppositione personali vel mãli: si personali non vz

argumentum cum infert ꝙ aliqd sequitur ad consequēs qd̄ non sequitur ad antecedēs: si materiali concedit consequentia ⁊ negatur antecedēs: ⁊ ad ꝓbationem negat consequentia: qꝛ a parte disiuncti ad totum disiunctū non valet argumentum in suppositiōe materiali ⁊ terminis officiabilib⁹ a quibus incipit ꝓpositionis ꝓbatio. quare ⁊c̄.

¶ Ex prædictis sequunt̄ due conclusiones p̄ma est ꝙ non quicquid sequitur ad consequens sequtur ad antecedēs vel secum convertibile: nec quicquid antecedit ad antecedens antecedit ad consequēs: ꝓbatur ista cōclusio. qꝛ aliqua est consequentia ad cuius cōsequens nihil sequit: nec ad eius antecedēs similiter. quare ⁊c̄. ¶ Ex quo pz ꝙ nō sequit. Ista consequentia est bona igit̄ quicquid antecedit ad ant̄cedens antecedit ad cōsequēs: istud argumentū est bonū igitur quicquid sequit̄ ad consequēs sequit̄ ad antecedēs cum cuiuslibet istarum cōsequentiarꝝ contradictorium sit cōpossibile antecedenti. ¶ Secūda conclusio est ista ꝙ. a. antecedit ad. b. ⁊. b. antecedit ad. c. ⁊ tamē. a. non antecedit ad. c. pz supposito ꝙ. a. convertat̄ cum illo termino verum: ⁊. b. cum illo disiuncto verum vel falsum ⁊. c. cū illo termino falsum ⁊ pz ꝙ. a. antecedit ad. b. qꝛ verum antecedit ad verum vel falsum ⁊. b. antecedit ad. c. qꝛ verum vel falsum antecedit ad falsum ⁊ tamē. a. nō antecedit ad c. qꝛ verum nō antecedit ad falsum. ⁊ si ex hoc aliquis cōcluderet ꝙ aliquid antecedit ad antecedēs qd̄ non antecedit ad consequēs ⁊ aliqd sequit̄ ad consequens qd̄ nō sequtur ad antecedens negat̄ ꝛnia. quare ⁊c̄.

Septima regula p̄ncipalis est ista. Si aliqua ē consequētia bona significās adequate iuxta compositionē suarum partiuꝝ ⁊ aliquid stat cū ant̄cedente idem stat cum cōsequente. ꝓbatur. nam sic est cōpossibile cum. a. igit̄ possibile est esse sicut per vtrq; significatur. ⁊. b. vt suppono sequitur ex. a. igit̄ possibile est sic esse sicut significatur per. b. ⁊ vltra igit̄. b. ⁊. c. sunt cōpossibilia: verbi gratia. Ista cōsequentia est bona omnis homo currit igit̄ homo currit nō videtur aliqua ꝓpositio cōpossibilis antecedenti quin eadez sit cōpossibilis cōsequēti. Et notanter dico ꝙ si aliquid stat cū antecedēte stat cū cōsequente: ⁊ nō dico si aliquid stat cum cōsequēte stat cum antecedente. In cōsequētia assignata aliquid stat cū consequente ꝙ nō stat cum antecedēte: qꝛ illa stant simul homo currit ⁊ homo non currit ⁊ illa non stant simul homo nō currit ⁊ omnis homo currit cum formaliꝛ contradicant. ¶ Ex ista regula sequitur corrolarie alia. vz. si aliqua ē huiusmodi consequētia ⁊ aliquid repugnat ꝛsequētī illud idē repugnat antecedenti. ¶ Contra istas regulas arguit̄ sic. ista consequentia est bona: hoc lignum corrūpebatur igit̄ impossibile est hoc esse: ⁊ tamē aliquid stat cum antecedēte qd̄ nō stat cum cōsequente igitur ⁊c̄. consequētia tz cuz maiori ⁊ minorez ꝓbo: q: ꝑ ꝓpositio aliqd animal currit stat cuz antecedēte. qꝛ ꝑ copulatiua est possibilis hoc lignū corrumpebat̄ ⁊ aliqd animal currit. ⁊ tamē illa non stant cum consequēte cuz ꝑ copulatiua sit impossibilis aliqd animal currit ⁊ impossibile est illud esse. ¶ Secūdo arguit̄ sic. ꝑ aliquis homo est nō stat cum ista quilibet homo est ille: ⁊ stat cum omnibus suis singularib⁹ igit̄ aliqd stat cū antecedente bone consequētie ꝙ nō stat cum cōsequente eiusdem. pz consequētia: eo ꝙ oēs singulares simul sumpte illius vniuersalis sunt antecedēs ad illaz. maior patz ⁊ minor ꝓbatur. nam iste stant simul aliqs homo est ⁊ iste homo est ille: d̄mōstrato me ⁊ aliqs homo est ⁊ iste homo est iste demōstrato te. ⁊ sic de singulis igit̄ ⁊c̄. ¶ Tertio arguit̄ sic. Ilam data illa regula sequit̄ ꝙ iste modus arguendi est bonus ista consequētia est bona igit̄ quicquid stat cum antecedente stat cum consequēte: consequēs falsum supposito ꝙ non essent plures ꝓpositiones q̄ vnicū antecedens ⁊ vnicum cōsequens cum cōsequētia eiusdez formata. ¶ Ad ꝑ respondet̄ ⁊ p̄mo declarando regulaz que debet sic intelligi. Si aliqua est cōsequētia bona significans ⁊c̄. ⁊ aliquid stat cum antecedēte idem vel cōsimile stat cum cōsequēte: vel secū cōuertibili. per hoc solut̄ argumentum ꝙ ꝗz ista animal currit nō possit stare cum cōsequente nec simili in terminis ꝓpter relationē mutantem significationem ad mutationem antecedētis tamen ꝑ potest stare cum secum convertibili: qꝛ illa bene stant simul animal currit ⁊ impossibile est lignū corruptū esse. ¶ Ad scd̄m argumentum negat̄ illa consequentia: illa indefinita nō stat cum illa vniuersali ⁊ stat cum omnib⁹ eius singularibus igit̄ aliqd stat cum antecedēte qd̄ nō stat cum consequente: negat̄ ꝛsequētia ⁊ ad ꝓbationē dico ꝙ singulares simul sumpte nō inferunt vniuersalez sicut ostensuz est in p̄ma parte. Verumtamē admisso ꝙ iste singulares inferunt vniuersalem p̄dictaz adhuc argumentū nō valz: sed oportet ꝙ dicat̄ ista indefinita stat cum omnib⁹ singularibus simul sumptis igit̄ ⁊c̄. sed negatur antecedēs: qꝛ tūc diceret̄ ꝙ ista copulatiua est impossibilis. aliquis homo ē ⁊ iste est ille ⁊ iste est ille. ⁊ sic de alijs. descendēdo ad oia supposita illius vniuersalis. imo istius magne copulatiue non essent alique partes vere nisi prima ⁊ secunda. quare ⁊c̄. ¶ Ad tertium dicitur negando cōsequentiā ⁊ ratio est superius declarata.

Amplius ad p̄ncipale arguitur sic. ista consequētia est bona ꝑ ꝓpositio que est consequens huius ꝛsequētie est necessaria simplīr ergo homo ē asinus: demōstrato cōsequēte per subm antecedētis: ⁊ aliquid stat cum ante ꝙ nō stat cum cōsequēte igitur regula falsa consequētia tz ⁊ antecedēs ꝓbat̄. p̄mo pro p̄ma parte: q: si ista consequētia nō sit bona contradictoriuz consequentis sic significādo poterit stare cum antecedēte ⁊ tūc starent ista simul sine noua impositiōe ꝑ est necessaria que est consequēs huius cōsequētie ⁊ nullus homo est asin⁹: consequēs est falsum. qꝛ impossibile est illam esse necessariam homo est asinus sine noua impositiōe: minorē ꝓbo. Ilam contradictoriuz consequētis stat cum antecedēte ⁊ non stat cum consequēte: cum non sit possibile cōtradictoria simul stare. igit̄ ⁊c̄. cōsequētia pz qꝛ contradictoriuz cōsequentis est necessariuz ⁊ ans est possibile igit̄ ambo adinuicē sunt cōpossibilia. ¶ Secundo arguit̄ sic. hoc argumentum est bonū ꝑ consequentia est bona significās adequate iuxta compositionez suorum terminorꝝ igitur tu es asinus. ⁊ contradictorium consequētis stat cum antecedēte ⁊ non cum consequēte igit̄ ⁊c̄. consequētia pz ⁊ antecedens pro p̄ma parte: q: si non: ponatur cōtradictoriū consequentis cum antecedēte ⁊ arguit̄ sic. ista consequētia significans ⁊c̄. ⁊ antecedens est verū igitur ⁊ cōsequens. ⁊ si sic tu es asinus qd̄ est impossibile: scd̄a pars antecedentis ꝓbatur. nam contradictorium consequētis est necessarium ⁊ antecedens est possibile igit̄ stant simul. tertia vero pars antecedētis manifesta est de se. ¶ Tertio arguit̄ ista cōsequētia est bona: tu es asinus igit̄ deus est. ⁊ aliqd stat cum antecedente qd̄ non stat cum cōsequente igit̄. ꝙ ista consequētia sit bona pz: qꝛ antecedēs est impossibile ⁊ consequēs necessarium igitur dubia de causa consequētia est bona. ⁊ minorē ꝓbo qꝛ ꝑ homo est risibilis stat cū antecedente cum sint adinuicem cōuertibilia ⁊ nō stat cum cōsequente cum ipsa sit impossibilis ⁊ cōsequens necessariū igitur ⁊c̄. ¶ Ad hoc respondet̄ ad p̄mum negando istam consequentiaz: ꝑ ꝓpositio que est consequēs huius consequētie est necessaria simplīr igit̄ homo est asinus: cū antecedens sit possibile ⁊ consequens impossibile possibile est eniz ꝙ consequēs huius consequētie cōuertatur cuz necessario simplīr. ¶ Et tunc ad argumentuz cōcedo ꝙ illa stāt simul sine noua impositiōe nisi homo ē asin⁹ ⁊ ꝑ ꝓpositio que est consequens huius ꝛsequētie est necessaria simpliciter: qꝛ certuz est ꝙ pro hoc instanti nō fit impositio de nouo ⁊ pro eodem instāti copulatiua facta ex contradictorio consequētis ⁊ antecedēte est possibilis igit̄ illa stant simul sine noua ꝛpositione. Et tunc quādo dicebat̄ ꝛpossibile est illam esse necessariaz homo est asinus sine noua impositione cōcedo: ꝙ ꝑ est impossibilis sic p̄mo significans ꝑ est necessaria sine nona impositione: tamē cōcedo ꝙ sine nona impositione possibile est illam esse necessariam cum

nulla impositione facta hec sit possibilis: ista est necessaria homo est asinus: imo statim ꝓposita concederet. concedo igitur ꝙ copulatiua facta ex antecedẽte ⁊ cõtradictorio cõsequentis est possibilis sine noua impositione sed nõ est possibile illam copulatiuam esse veram sic significãdo sine noua impositione. quare ⁊c. ¶ Ad scõm argumentũ posset responderi dicẽdo ꝙ pars nõ potest supponere pro toto cuius est pars. ⁊ sic argumentũ nõ procederet q: oporteret ꝓbare fundamẽtuꝫ regule. verũtamẽ aliter respondeo negãdo illud argumẽtum. hec consequentia est bona significãs adequate ⁊c. igit tu es asinus cum cõsequẽs sit impossibile ⁊ antecedens possibile: q: possibile est illaꝫ cõsequentiam conuerti cum cõsequẽtia bona significãdo adequate iuxta compositionem suorum terminorum: sicut posito ꝙ significaret antecedẽs ꝑmo te esse hominem ⁊ cõsequens te esse animal ⁊ tota consequentia si tu es homo tu es animal: tunc illa cõsequẽtia esset bona significãdo ꝑmo iuxta compositionẽ suorum terminorum. ad ꝓbationem consequẽtie cum dicit ponat cõtradictorium consequẽtis cum antecedente admitto. ⁊ cuꝫ arguit ista cõsequentia ẽ bona significãs ⁊c. ⁊ antecedẽs est veruꝫ igit ⁊ cõsequẽs: nego minorem: q: falsa nõ sequẽs: cum nõ sequitur. illa cõsequentia est bona sic ꝑmo significans ⁊ tu nõ es asinus igitur antecedens est verum: si aũt ponatur illa minor cũ toto casu concedo cõsequentiam ⁊ cõsequẽs. vꝫ. ꝙ illa tu es asinus est vera. ⁊ ex hoc nõ sequitur ꝙ tu sis asinus cũ ex possibili nõ seq̃tur impossibile. Et si dicitur illa est vera significans ꝑmo ꝙ tu es asinus igitur tu es asinus concedo consequentiam ⁊ nego antecedẽs pro illa parte. vꝫ. ꝙ illa ꝑmo significet ⁊c. cum eius oppositum sequat ex vno cõcesso ⁊ opposito impossibilis. sequtur. n. ista est va ⁊ tu nõ es asinus igitur ista nõ significat ꝑmo te esse asinuꝫ. ¶ Ad tertium argumentum concedo istam cõsequentiam: homo est asinus igit deus est: ⁊ nego ꝙ ista homo est rudibilis stet cum antecedente cum sibi repugnet sicut superiꝰ est ostensum. Et cum dicebat adinuicẽ conuertunt igitur stant simul: nõ valꝫ argumentũ: sed oportet addere in añcedente ⁊ nulla illarum alteri repugnat. concedo igit hãc consequentiam ꝙ alique ꝓpositiões adinuicẽ ꝙuertuntur que nõ possunt simul stare: imo adinuicem repugnãt ⁊ alique sunt adinuicem impertinentes que simul stant ⁊ compossibiles sunt. quare ⁊c.

Octaua regula est ista si consequẽtia est bona scita a te esse bona ⁊ itellecta a te significãs ꝑmo iuxta compositionem suarum partium ⁊ antecedẽs est concedendũ a te sciendo ꝙ ex concedẽdo nõ sequtur nõ concedendũ consequẽs eiusdẽ est cõcedẽdũ a te. ¶ Pro ꝓbatiõe istius regule sunt aliq̃ notanda. ¶ Primũ est ꝙ ista consequẽtia scitur ab aliquo esse bona cuius ꝓtradictorium consequẽtis sic significãdo scitur ab eodem posse repugnare antecedẽti eiusdem vel saltim scit ꝙ talis ꝓsequẽtia subordinat vel est subordinabilis vni bone mentali sic se habente horuꝫ exempla ex supra dictis leuiter exprimi possunt. ¶ Secundum notabile ẽ istud ꝙ illa ꝓsequentia intelligit ab aliquo cuius antecedẽs ⁊ consequẽs: itellir ab eodem intelligẽdo ipsos ex cõpositione antecedẽtis ⁊ consequentis significare ꝑmo vel scit ab illo illaꝫ esse subordiabilẽ vni mentali intelligibili ab ipso sine alia impositiõe terminorum. ¶ Tertium notabile ẽ istud ꝙ indicta et sequẽtibus sumit li concedẽdũ nominalir pro eo ꝙ ẽ dignuꝫ cõcedi ⁊ negandum pro eo qõ est dignum negari: ⁊ dubitãdum pro eo qõ ẽ dignum dubitari: ⁊ non participialiter ⁊ sic accipiẽdo mlta necessaria sunt negãda ⁊ multa impossibilia sunt concedẽda q: hmõi concedent ⁊ negabuntur. ¶ Quartum notabile est istud ꝙ nihil dicit ab aliquo concedendũ nisi ab eodeꝫ sciat esse verum vel sequens ex aliquo bene admisso vel concesso implicite vel explicite. Similiter nihil dicit negãdũ ab aliquo nisi sit scitũ esse falsuꝫ aut repugnans alicui bene admisso vel concesso. Ita dicatur de dubitatiõe ꝙ illud est ab aliquo dubitãdum qõ nõ creditur ab eodem esse verũ nec creditur esse falsum nec creditur sequi ex aliquo bene admisso vel concesso aut alicui tali repugnare. ¶ Ex hijs ergo apparet differentia inter concedere negare ⁊ dubitare ꝓsequentiam ⁊ ꝓñam esse concedẽdam negãdam vel dubitandaꝫ. q: cõcedere ꝓsequentiaꝫ nõ est aliud q̃ assentire vel ostẽdere se assentire consequens seq ex antecedente aut vni tali esse subordinabilem sine noua impositiõe. Et negare ꝓñam nõ ẽ aliud q̃ dissentire vel ostendere se dissentire ꝙ ꝓñs sequitur ex antecedẽte aut ꝙ vni tali sit subordinabilis. Dubitare aũt est non credere ꝓñam talem esse bonam nec credere ipꝫ non esse bonam: intellectis terminis ⁊ deducta distinctione: ex qbus seqtur ꝙ non vꝫ hoc argumentuꝫ tu cõcedis negas vel dubitas hanc ꝓñam igitur ꝗ ꝓsequentia est concedẽda neganda vel dubitãda a te: quare ⁊c. ¶ Per hoc igitur põt leuiter regula ꝓbari. q: si non: detur oppositum ꝙ antecedens sit concedẽdum ⁊ consequẽs nõ ⁊ arguitur sic. illa consequentia est bona cuius antecedẽs est a te cõcedendũ igitur scis antecedẽs esse veruꝫ vel sequi ex aliquo bene admisso vel cõcesso ⁊ scis illam ꝓñam esse bonaꝫ ⁊ eadem est intellecta a te igit scis cõsequẽs sequi ex antecedente igit consequens est a te cõcedendũ: ꝓñe omnes patent per predicta in notabilib⁹. ¶ Ex hac regula sequunt due alie ⁊ ꝑma est ista aliqua est ꝓña bona scita a te eẽ bona ⁊ intellecta a te significans ꝑmo iuxta compositionẽ suarum partium ⁊ consequẽs est a te negandũ sciẽdo ꝙ ex cõcedẽdo non seqtur non ꝓcedẽdũ ergo antecedẽs ẽ negandum a te. ¶ Secunda ẽ ista. si aliqua ẽ huiusmodi consequentia bona ⁊ cõsequens ẽ dubitandũ a te sciendo ꝙ ex ꝓcedẽdo nõ seqtur dubitandũ antecedẽs ẽ dubitandum a te vel saltim negandum. verbi gratia. homo ẽ asinus ergo rex sedet ista consequentia ẽ bona scita esse bona ⁊ intellecta a te ⁊ consequẽs ẽ dubitandum a te ⁊ antecedẽs nõ sꝫ sufficit ꝙ sit negandum. ¶ Notanter dicit in regulis sciẽdo ꝙ ex concedẽdo nõ seqtur non concedẽdum: q: nõ sequitur hec consequentia ẽ bona scita esse talis ⁊ intellecta a te ⁊ antecedens ẽ concedendum a te igitur ⁊ cõsequẽs: q: forte credis ꝙ consequẽs sit falsum: aut ꝙ ex ꝓcedẽdo seqtur non concedẽduꝫ sicut ꝓposita ista consequentia: tu es homo igitur tu es risibilis credis tu firmiter illam ꝓñaꝫ eẽ bonam intelligendo eam ⁊ credas tu ꝙ consequẽs sit falsum credendo ꝙ sicut ex falso seqtur verum ⁊ ex negando concedendũ ita ex vero seqtur falsum ⁊ ex concedẽdo negandum quo posito pꝫ ꝓñam non valere. ¶ Dicit notanter secũdo intellecta a te q: non sequit. a. consequentia ẽ bona scita a te esse bona significans ⁊c. ⁊ antecedens ẽ concedendum a te sciendo ꝙ ex ꝓcedẽdo non sequit nõ cõcedendum igitur consequens ẽ concedendum a te: q: forte antecedens est intellectuꝫ a te ⁊ nõ cõsequens: vt si fiat cõsequentia cuius antecedens sit latinum ⁊ cõsequens grecum que bene sciatur esse bona sicut illa homo currit igit Antopostrochi. ¶ Dico tertio notãter scita esse bona q: si nõ sciatur ꝓña eẽ bona licet intelligatur ⁊ añs sic concedenduꝫ cũ alijs particulis non sequit ꝓñs concedendũ ꝗ igit que dicta sunt volo inferioribus regulis applicari debere q: amplius tales terminos nolo declarare. quare ⁊c.

¶ Contra istas regulas arguit ⁊ ꝑncipaliter contra ꝑmã. ⁊ pono ꝙ si aliqua ꝓpositio concedatur a te preter istam tu es homo ꝙ ista statim significabit ꝑmo te esse asinum. isto posito pꝫ ꝙ illa consequentia est bona tu es homo igitur tu es animal cum omnib⁹ illis particulis regule ⁊ añcedens est concedendũ a te ⁊ consequens nõ: igit ⁊c. cõsequentia pꝫ cum maiori ⁊ minoreꝫ ꝓbo: q: si consequens est concedendũ a te igitur significat ꝑmo te esse asinuꝫ cõsequentia tꝫ per casum: ⁊ statiꝫ sequitur ꝙ ꝓpositio significans te esse asinuꝫ est concedenda a te qõ est incõueniẽs. ¶ Secũdo arguitur sic. ⁊ pono ꝙ antecedens illius consequentie bone homo currit igitur risibile currit scite esse talis cum particulis sit tibi positum ⁊ a te bene admissum ⁊ consequens sit tibi depositum ⁊ a te admissum. isto posito hec consequentia est bona cũ illis particulis regule homo currit igitur risibile currit ⁊ antecedens est concedendum

a te ⁊ consequens nõ igitur ⁊c̃.cõsequentia patet cum prima parte antecedentis ⁊ cum secunda similiter.q: antecedens est tibi positum ⁊ bene admissum scitum esse tale igitur cõcedendum:sed iam probo tertiam partez antecedẽtis q: ꝓñs est tibi depositum ⁊ a te admissum igit̃ est a te negãdum cõsequẽtia pz de se. ¶ Tertio arguitur sic.⁊ pono ꝙ illa homo est asinus significet ꝑmo deum esse ⁊ hoc sit scitum a te hoc posito ꝶ consequentia est bona deus est igitur homo est asinus cum illis particulis ⁊ antecedẽs est cõcedendum a te ⁊ consequens nõ:igit̃ ⁊c̃. cõsequẽtia pz cum minori ex casu. q: arguit̃ ab vno conuertibili ad reliquum ⁊ maiorem ꝓbo.q: antecedens est necessariũ nulli repugnans ⁊ ante casum erat concedendũ a te igit̃ ⁊ nũc sed probo ꝙ consequẽs nõ concedendum a te. q: ꝓpono cõsequẽs :si negas vel dubitas habeo intenm si cõcedis cedat tempus:⁊ arguitur q: infra tempus concessisti impossibile ꝓpter possibile positum igit̃ ⁊c̃. ¶ Ad hec respõdetur ad ꝑmum negãdo casum eo ꝙ est vna condictionalis impossibilis. verumtamẽ ponat̃ li quãdocũq: pro li;si:admittitur ⁊ concedit̃ totum quousq: dicit̃ ꝙ ꝓñs non sit a me concedendum:qd negatur:⁊ cum dicit̃ cõsequẽs est a te concedendum igit̃ significat ꝑmo hominẽ esse asinuz: nego consequentiam:nec hoc sequitur ex casu. q: nõ dico ꝙ illud consequens sit a me concedendum quia concedam illud:sed q: est dignum concedi ⁊ hoc est scitum a me cuz scio illud esse verum nulli repugnãs. Sed verum est ꝑm aliquẽ ꝙ nõ debeo ipsum cõcedere ꝓpter impositionẽ facta post vnicam cõcessionez qd notãter addo q: si proponeret̃ mihi ista tu es animal post illam tu es homo:immediate debeo ipsam cõcedere cum quando mihi ꝓponitur sit vera sequẽs ex vno concesso nec quãdo concedo ipsam:significat ꝑmo te esse asinum cum hoc nõ posuerit casus sed immediate post cõcessionẽ sic significabit. ¶ Ad scõm dicit̃ ꝙ stante isto casu antecedẽs illius consequẽtie est concedẽdum q: est positum ⁊ bene admissum:⁊ etiaz consequẽs est cõcedendum ⁊ nõ negãdum:q: nõ sequitur: est depositum ⁊ admissum igit̃ est negãdum.sed oportet plus assumere ad concludẽdum ꝙ cõsequens sit negãdũ .s.ꝙ illud sit bene admissum scitum esse tale:sed hoc cum illo posito repugnat: q: nunq̃z est eadem ꝓpositio cõcedẽda ⁊ negãda respectu eiusdem respõdentis ⁊ eiusdẽ obligationis:ideo potest nõ eadem ꝓpositio poni ⁊ deponi in eodem tempore obligatiõis ⁊ bene admitti ab eodem. ¶ Ex quibus pz nõ sequi:antecedens huius consequẽtie esse scite bone cum illis particulis est concessuz igit̃ consequens est concedendum:q: forte non est bene concessuz. ¶ Ad tertium respondet̃ ꝙ ista homo est asinus est cõcedenda a me ⁊ cum dicitur:cedat tempus ⁊ sequitur ꝙ ifra tempus concessisti impossibile simplr : nego : q: licet infra tempus concesserim ipsam esse concedendã nõ tamẽ concessi eam:imo ꝓposita mihi in tempore continue nego eã: ⁊ tamen dico ipam esse concedendam a me q: scio ipsam significare ꝑmo necessariuz. ¶ Posset tamẽ aliter responderi concedẽdo illaz consequentiã esse bonaz:deus est ergo homo est asinus.dicendo ꝙ antecedens est concedendum a me ⁊ nõ ꝓñs:sed opz addere ꝙ nulla obligatio fit: Prima responsio est melior,quia hec trahit post se multas cauillationes.

Bona regula est ista. Si aliqua est consequẽtia bona scita a te esse bona ⁊ intellecta a te significans ꝑmo iuxta compositionẽ suarum partium ⁊ antecedens est scitum a te sciendo ꝙ ex nullo vero sequitur falsum ẽt consequẽs eiusdem est scitum a te : pz q: dato opposito sequitur ꝙ antecedẽs huius consequẽtie intellecte a te scit̃ a te ⁊ scis ꝙ ex nullo vero sequitur falsum ⁊ consequens nõ est scitum a te igitur tu nõ scis illam cõsequentiam esse bonam. ¶ Ex ista regula sequunt̃ correlarie due alie. Prima est ista si aliqua est hmõi consequẽtia ⁊ antecedẽs est scitum a te esse verum sciendo ꝙ ex nullo vero sequit̃ falsum ⁊ cõsequens eiusdem scitur a te esse verum. ¶ Secũda est ista.si aliqua est consequentia bona vt dictum est ⁊ consequens nõ est scitum a te vel non est scitum esse verũ ⁊ antecedens similr non est scitum a te vel nõ est scituz esse verum.quare ⁊c̃. ¶ Contra istas regulas arguit̃ ⁊ ꝑncipaliter contra ꝑmam regulam:ponendo ꝙ tu credas nullum hominem currere:currat tamẽ sor.ante te:⁊ videas: cum isto posito hec consequẽtia est bona: homo currit igr̃ aliquis homo currit cum illis particulis : ⁊ antecedẽs est scitum a te vt pz per experiẽtiam ⁊ consequẽs nõ est scituz a te:cum credas nullum hominẽ currere. ¶ Secũdo arguitur sic.⁊ pono ꝙ sint tres homines:sor.plato ⁊ cicero scias tu vnum illorum esse sor.nescias tamẽ quis eorꝝ: tũc facio istam consequentiam:si sor.est iste homo est sor.in q̃ scis per sub̃m consequẽtis me demõstrare sor. tunc illa cõsequentia est scita a te esse bona cuz alijs particulis ex quo tu scis qd demõstrat̃ per sub̃m consequẽtis:⁊ antecedẽs est scitum a te per casum ⁊ consequẽs est tibi dubium:q: quocunq̃z illorum demonstrato dubitas an ille sit sor. ¶ Tertio arguitur sic.⁊ facio illam consequẽtiam hoc est nescitum a te ergo hoc est nescitum a te.in qua demõstratur per vtrũq̃z hoc consequẽs: tunc tu intelligis istam consequentiam ⁊ scis ipsam esse bonam eo ꝙ scis argui ab eodem ad idem ⁊ antecedẽs est scituz a te vt pz et ꝓsequẽs non:probo: q: consequens vel est scituz a te vel nescitum a te:si nescitum habetur ꝓposm si scitum ⁊ cuz illud significet ꝑmo hoc esse nescitum a te igitur hoc est nescituz a te ipsum consequẽs demõstrando. ¶ Ad ꝑmuz admitto casum:⁊ concedo consequentiaz ꝓpositam.⁊ dico ꝙ illa nõ est scita a me esse bona vt sequitur ex casu: ꝓpterea nõ mirũ si antecedens est scitum ⁊ consequens nõ ⁊c̃ . ¶ Ad secũdum admisso casu nego illam consequentiaz: si sor.est iste homo est sor.q: stat plures esse sor. Et si renouat̃ argumẽtum ponendo istum terminuz istorum trium:si sor.est istorum trium iste homo est sor.dubito consequentiã:q: dubito quid distincte demonstrat̃ per li iste homo in ꝓsequẽte: ⁊ cuz dicitur:tu scis ꝙ per li iste demonstrat̃ sor.istorꝝ triuz concedo igitur illa consequentia est scita a te: nego cõsequentiam: q: illa demonstratio confusa nõ sufficit:requitur enim demõstratio distincta ⁊ singularis vt demõstrẽ illum sic vel sic se habentez. verumtamẽ quis vellet admittere ꝙ pronomẽ demõstratiuũ põt includere cõnotatõez aliquã ⁊ cõitatez sicut probabilr posset substineri. diceret̃ ꝙ consequens est ita scitum sicut ⁊ antecedens. ex quo tu certificas me demõstrare sor.istorum trium per sub̃m cõsequentis . Et tunc ad improbationẽ nego antecedens:q: quocũq̃z istorum demõstrato scio ꝙ est sor. duz per li iste certificor solum sor.demonstrari:nec hoc repugnat casui: q: non sequitur. Scio ꝙ hoc est sor.cum demonstras per li iste sor.igitur scio quis istorum est sor.sicut stat ꝙ sciaz sor. esse se ipsum lz nesciam quis est sor.stat etiam ꝙ ego sciaz hoc esse hoc demõstrato saturno lz nesciam quis planetarum est saturnus . ¶ Sed cõtra si nõ certificares qd demonstretur non crederes ꝙ hoc est sor.istorum triuz: sed ex demonstratione nõ sequitur hoc esse sor.istorum triũ igitur non habeo concedere hoc esse sor.istorum triuz ⁊ per consequens tu non scis hoc esse sor.istorum triuz. ¶ Respondetur negando cõsequentiam.q: cum tu demõstras sor.non est totalis causa quare concedo illam ꝓpositionez sed q: scio sor.esse.⁊ scio hanc ꝓpositionem hoc est sor.ꝑmo ⁊ adequate significare hoc eẽ sor.igitur ⁊c̃. ¶ Ad tertium argumentum solet multipliciter responderi ꝑmo ꝙ regula intelligitur vbi non repugnat consequẽs sciri. ⁊ sic oportet addere istam particulam regule : sed oppositum huius dicunt alij q: ex quo iste due ꝓpositiones adinuicẽ conuertuntur si repugnat vnam sciri repugnat ⁊ alterã sciri ⁊ sic falsum est ꝙ antecedens est scituz a te. ¶ Secũdo modo respondet̃.ꝑmo ꝙ sicut pars nõ põt supponere ꝓ toto cuius est pars ita nec pro sequente ad illud cuius est pars.q: tunc ꝓpositio vocalis intelligeret̃ anteq̃z esset ꝓlata vel appareret proferri:⁊ propositio scripta etiaz intelligeret̃ anteq̃z videret̃ vt eẽt visa. ¶ Tertio posset respõderi ꝓcedẽdo ꝙ ꝓpositio sumpta pro antecedente est scita

a me: non tamen antecedēs est scitum a me: eo ꝙ nullum est tale. q: oratio sumpta pro consequente est in intelligibilis ⁊ ideo non est cōsequens ꝓtra nec ꝓpterea ḥz antecedens. ¶ Quarto modo respōdet concedēdo cōsequentiā istam. hoc est nescitum a te igitur hoc est nescitum a te. in casu illo cum omnibus illis particulis: sed nego ꝙ antecedens sit scitum: sicut enim repugnat consequens sciri ita ⁊ antecedens sed de hoc magis in materia insolubilium. verumtamen aliqua est consequentia bona cum illis particulis cuius antecedens nō repugnat sciri sic significando ⁊ cōsequens repugnat sciri sicut est de ista omnis ꝓpositio scita a te est affirmativa igit nulla scita a te est negativa. pz ꝙ repugnāt cōsequens sciri ⁊ tamē antecedens pōt sciri sic significando. sed verum est esse impossibile ꝙ sciendo istam cōsequentiam esse bonam ⁊ intelligendo eam sciendo ꝙ ex nullo vero sequit falsum sciret antecedēs ⁊ nō cōsequēs fm ꝙ dictum est supra. ¶ Ex hijs sequit ꝙ aliqua est ꝓpositio vera quā non potest scire sic significando. patet de ista. nulla ꝓpositio scita a te est negativa: que est vera dato ꝙ nihil scias: ⁊ tamen si scires eam sequeretur contradictio ꝙ aliqua propositio scita a te est negativa ⁊ ꝙ nulla scita a te est negativa.

Decima regula est ista si sit aliqua cōsequētia bona scita a te esse talis ⁊ intellecta a te significans pmo ex compositione suarum partium ⁊ antecedens est a te dubitandum sciendo ꝙ ex nullo dubitādo sequitur negandum: ⁊ cōsequens eiusdem nō est a te negādum probatur. nam dato opposito consequentis cum antecedente sequitur ꝙ consequens scitur esse falsum vel repugnans. si pmo modo similr antecedens scitur esse falsum. si secundo modo antecedēs etiam est repugnās ⁊ si sic nō est a te dubitandum. ¶ Ex ista regula sequitur alia. vz. si est aliqua huiusmodi consequentia ⁊ cōsequens ipsius est negandum a te eius antecedens nō est dubitandum a te. hec regula sequitur ex alia. ¶ Contra istam regulam argr sic. ⁊ de pono tibi istam papa sedet tunc facto tibi istam cōsequentiā: papa sedet ergo papa sedet: ista consequētia est bona scita a te esse bona: vt patet cum alijs particulis ⁊ antecedens est tibi dubium. q: ꝓpter depositionem factam nō magis scitur vel nescitur a te ⁊ tamen consequens est a te negandum q: de positum. ¶ Secūdo arguitur sic. ⁊ pono ꝙ tu scis ista duo cōuerti rex sedet ⁊ homo est asinus. isto posito facio istam cōsequentiam rex sedet igit homo est asinus. Ista consequētia est bona scita a te esse bona cū alijs particulis ⁊ antecedens est a te dubitandum. q: extra casum esset a te dubitandum ⁊ iam nō sequitur nec repugnat igitur adhuc est a te dubitandum. ⁊ tamen cōsequēs est a te negandum cum impossibile sit simplr: modo propter possibile positum non est impossibile concedendum. ¶ Tertio arguitur sic. ⁊ pono ꝙ nullus rex sedeat: credat tamen sor. sine hesitatione ꝙ rex sedet quem sciat plato sic credere dubitet cum hoc plato an rex sedeat vel non. isto posito facio istam cōsequentiam: sor. credit sine hesitatione ꝙ rex sedet ⁊ ita est ꝙ rex sedet igitur sor. scit ꝙ rex sedet. ꝗ consequentia est a platone scita esse bona per descriptionem scire cōmuniter: ⁊ antecedēs est ab eodem dubitandum: eo ꝙ non credit antecedens esse verum nec credit ipm esse falsum ⁊ sufficienter considerat de ipso. ⁊ tamē consequens est ab eo negandum. igit ⁊c. ¶ Ad pmum dicitur concedēdo cōsequentiā illam factam esse bonam cum omnibus illis particulis. ⁊ ꝓcedēdo ꝙ consequēs est negandū a me ⁊ antecedens similr. ⁊ non sequit est tibi dubiū igit non est negandum a te: imo stat me ꝓcedere mihi dubiū bene respondendo: dum sequit ex casu: sicut posita illa nullus papa est de inde admissa ꝓponatur illa: nullus papa sedet ⁊ videt ꝙ sit cōcedēda q: sequens ex posito ⁊ tamē mihi dubia est. ¶ Ad scm argumentum admisso casu cōcedo istam consequentiam esse bonam rex sedet igit homo est asinus. ⁊ dico ꝙ sicut antecedēs est dubitandum a me ita ⁊ consequens. ⁊ cum dicit cōsequens est impossibile simplr. concedo. igitur nō est dubitandum. nego consequentiam: ⁊ cum dicit ꝙ ꝓpter possibile positum nō est impossibile concedendū nec dubitandum. verum est ad istum intellectum ꝙ non debet responderi concedēdo vel dubitando illud: ideo si mihi ꝓponitur ista homo est asinus nego eam quotienscūq; ꝓponit. sed bene concedo ipsam esse dubitandam a me cum hec sequat ex casu ⁊ multis particulis. quare argumentum nō ꝓcedit. ¶ Ad tertium argumentum pōt multipliciter responderi. pmo cōcedēdo ꝙ sicut platoni antecedens est dubitandum ita ⁊ consequens: nec fit argumentum aliqō quo ꝓbet illud consequens esse negandum a platone: immo si eadem consequentia proponeretur sorti ipse haberet dubitare consequens sicut antecedens: q: non est incōueniens ꝙ aliquis dubitet se scire sic esse vel sic eē sicut in pma parte fuit ostēsum. verumtamē illud consequens fuisset platoni depositum: debet dici ꝙ consequens est ab eo negandū ⁊ antecedens similiter: ⁊ non sequitur: antecedens est sibi dubium igitur ab eo dubitandum negatur cōsequentia. sicut iam ꝓximo negabatur. Si tamē arguatur de sor. ꝙ consequens est negandum ⁊ antecedēs dubitandum dicit fm aliam rōsionē ꝙ antecedens est negandum a sor. ¶ Et si dicitur antecedens est vna copulativa cuius vna pars est antecedens ⁊ alia dubia vel credita igitur antecedens est negandum: negat consequentia. q: oportet addere in antecedente ꝙ non scitur ex illa copulativa aliqō negandum sequi. q̄re ⁊c. ¶ Alia responsio etiam ꝓbabilis dicit negando vtrū ꝗ illorum antecedens est dubitandū a sor. ⁊ ꝓsequens negandum: ratio pmi est. q: neutra pars est ab eo dubitanda per casum. Et ex alio q: non sufficit ad hoc ꝙ aliquid sit negandum ꝙ sit falsum ⁊ in pertinēs sed ꝙ sciatur esse tale qualiter non scitur illud esse a sor. Et si querat qualiter est respondendum a sor. ad illud antecedēs ⁊ consequens dicitur ꝙ non concedēdo negādo nec dubitādo sed credēdo. hec respōsiones ꝓbabiles sunt ideo elige de hijs sicut tibi placet. quare ⁊c.

Onēde sunt mō regule ꝓticulares penes descriptionem pertinentium atq; in pertinētium terminorum. ¶ Termini in pertinentes sunt quorū stat vnum indifferenter negari de alio vel affirmari vicissim ꝑter corruptionē significati subiecti: sine noua impositione: vt li lignum ⁊ li homo: hec enim est vera. homo est albus ⁊ econtra. ⁊ ꝗ aliquando poterit esse vera sic significando nullus homo est albus ⁊ econtra: ⁊ notanter dico vicissim ꝑter corruptionem significati subiecti. q: ille terminus homo ē verificabilis de illo termino hoc te demōstrato affirmative ⁊ negative successive ⁊ indifferenter: ⁊ tamen non est sibi in pertinēs. cū sit superior ad ipsum: sed verum ꝙ illa verificatio talis nō potest fieri ꝑter corruptionē tui. dico etiam sine noua ipositione. q: dato ꝙ ille terminus homo significet iam pmo hominem ⁊ imponatur ꝙ cras pmo significabit asinum hec iam est vera hoc est homo. ⁊ cras erit ꝗ vera hoc non est homo: demōstrato eodem absq; corruptione significati subiecti ⁊ hoc contingit ꝓpter impositionem factam de nouo. ¶ Terminorum pertinentium quidam disperati ⁊ qdam consecutiui. ¶ Termini disperati dicunt illi quorum vnus non potest de alio verificari nec econtra sic ipsis pmo significantibus: sicut sunt illi termini homo ⁊ asinus: risibile ⁊ rudibile sedēs ⁊ currens. pz enim quālibet illarum esse impossibilem: homo est asinus ⁊ risibile est rudibile: ⁊ sedēs est currens ⁊c. ¶ Tertia diuisio terminorum consecutiuorum quidam sunt conuertibiles: quidam sequela solū sine conuertibilitate. ¶ Termini conuertibiles dicunt illi quorum quilibet est alterius illativus ⁊ vniuersaliter verificabilis ipsis sic significātibus: sicut sunt illi termini homo ⁊ risibile. vnde bene sequitur. homo currit igit risibile currit ⁊ econtra. tu es homo igitur tu es risibilis ⁊ ecōtra: pz etiam quālibet illarum esse necessariam omnis homo est risibilis omne risibile est homo. ¶ Termini consecutiui sequela solum sine conuertibilitate dicunt illi quorum vnus est illativus alterius ⁊ nō econtra ipsis sic significantibus.

patet de illis duobus terminis homo ⁊ animal. sequitur enim bene homo currit igit̃ animal currit ⁊ non econtra: similiter ꝶ est vera omnis homo est animal ⁊ ꝶ est falsa oē animal est homo. quare ⁊c̃. ¶ Circa pt̃es diuisiones regule disputande sunt iste. ¶ Prima est ab affirmatiua in qua ponitur vnus simplex disperatorum ad negatiuaz in qua ponitur alterum significante consequentia iuxta compositionem suarum partium est bonuz argumentũ. vnde bene sequitur. tu es homo igit̃ tu nõ es asinus tu curris igitur tu nõ sedes: ꝶ ecõtra nõ valeat argumẽtum quia ex negatiua nõ sequitur affirmatiua. ¶ Cõtra istam regulaz arguitur sic vnus terminus qui p̃cise significat sicut li homo vere p̃dicatur de li asinus igit̃ ⁊ li homo vere predicatur de li asinus. cõsequentia pz quia de quocũq; verificat̃ vnum cõuertibilium de eodem verificat̃ ⁊ reliquũ: antecedens ꝓbatur. Maz illa est vera asinus est homis vbi li hominis significat hoiem solum sicut li homo. q: nõ possz dici ꝙ significet in alio casu ꝓpter incõgruitatem ãnexam. ¶ Secũdo arguitur sic. li homo ⁊ li nõ homo nõ sunt termini disperati igit̃ nec li homo ⁊ li asinus. consequẽtia patet q: maior videt̃ disparitas inter cõtradictoria q̃z iter nõ contradictoria. antecedẽs ꝓbatur. de isto termino hõ vere predicatur nõ homo igitur illi termini nõ sunt disperati. cõsequentia pz per secũdam diuisionem ⁊ antecedens ꝓbatur. q: de illo termino homo verificat̃ ille terminus risibilis ⁊ ille terminus est nõ homo igitur de illo termino homo verificatur nõ homo. ¶ Tertio arguitur sic. ꝓpositio vera significat hoiem esse asinum igit̃ ⁊ illa poterit esse vera homo est asinus. sic significãdo. cõsequentia pz. ⁊ antecedens ꝓbatur de hac homo est animal: cuius subiectũ significat hominez ⁊ copula esse ⁊ predicatuz asinuz ⁊ tota ꝓpositio significat iuxta compositionem suorum terminorum igitur tota ꝓpositio significat hoiem esse asinum ⁊ tamen est ꝓpositio vera. igit̃ ⁊c̃. ¶ Ad p̃mum dicit̃ negãdo cõsequentiaz. ⁊ ad ꝓbationem dico ꝙ iste termin⁹ hominis nõ cõuertitur cum illo termino homo. ꝶ enim significet precise idem ꝙ iste termin⁹ homo ⁊ ecõtra nõ tamẽ eodem mõ. q: li hominis significat hoiem in obliquo vel oblique ⁊ li homo significat hominem recte vel in recto. ¶ Vel posset aliter responderi nõ significat precise idez ꝙ li homo eo ꝙ significando hoiem oblique significat possessionem aut transcendẽter aliquid hominis ⁊c̃. ¶ Ad secundum negatur ꝙ li homo ⁊ li nõ homo nõ sunt termini disperati. ⁊ ad ꝓbationem nego cõsequentiã. q: deberet sic argui de illo termino verificatur li nõ homo igitur nõ sunt termini disperati. cõsequentia esset bona sed negat̃ antecedens. ꝶ. n. ꝙ aliquid qõ nõ est homo verificetur de li hõ non tamẽ li nõ homo verificatur de eodem. ¶ Sed forte argũ sic. illi termini homo ⁊ nõ hõ mutuo se inferũt igitur nõ sunt termini disperati. cõsequentia videt̃ esse bona. sed antecedens ꝓbatur. q: sequitur homo est igit̃ nõ homo ẽ ⁊ ecõtra: pz q: sequit̃ homo est igitur anima eius est igit̃ nõ hõ ẽ. ¶ Respondet̃ cõcedẽdo ꝙ illi duo termini mutuo se iferũt ⁊ nõ sequitur quin sint dispati. q: etiã illi duo mutuo se inferũt homo ⁊ asinus: cum bene seqtur homo est igitur asinus est ⁊ ecõtra ⁊ tamẽ sunt termini disperati ¶ Et si dicitur ꝙ isti mutuo se inferũt materialiter verum est ⁊ etiam illi ex vna parte. vz. aliquid nõ homo est igitur homo est: que solum tz q: consequens est necessarium. ¶ Ad probãdum igitur illos nõ esse dispatos debebat sic argui. illi mutuo se inferũt respectu cuiuscunq; adiacentis igitur nõ sunt dispati consequẽtia tz ⁊ antecedẽs est falsuz. q: nõ sequitur: tu es homo igitur tu es nõ homo. verum tamẽ ista cõsequentia nõ valz. homo est igitur nõ homo ẽ cuius antecedens sit possibile ⁊ cõsequẽs impossibile: nec ista valz. anima est igitur nõ homo est ꝶ ex ambob⁹ antecedentibus sequitur formaliter igitur aliquid nõ homo est. ¶ Ex quibus pz cõcedendum ꝙ aliquid ⁊ li asinus conuertũtur. q: li rudibile ⁊ asinus cõuertũtur: non tamẽ concedo ꝙ li aliquid ⁊ li asinus cõuertũtur. vnde nõ valz illa cõsequentia. aliquid ⁊ li asinus cõuertũtur. ⁊ aliquid ẽ p̃dicatum in antecedente ⁊ li asinus est p̃dicatum in cõsequente igitur p̃dicatum cõsequẽtis ⁊ p̃dicatuz antecedentis cõuertunt̃. ibi enim arguit̃ ex puris particularib⁹. ¶ Ad tertium argumẽtuz cõcedo ꝙ illa homo est animal significat hoiem esse asinum ⁊ est vera. Ex quo nõ sequit̃ idez vel cõsimile de illa homo est asinus. q: p̃ma significat hoiem esse asinum ex cõsequenti: sed scõa significat illud p̃mo: prima non asserit hominez esse asinum sed scõa asserit idem. ¶ Ex quo pz ꝙ ꝶ illa homo ẽ aial significet copulatie hominem esse animal ⁊ hoiem esse asinuz nõ tamẽ est falsa: q: nõ significat illud significatum copulatũ p̃mo sed soluz p̃mam partem. Similiter ꝶ ista homo est asinus significet hominez esse asinum vel hominẽ esse animal nõ tamẽ est vera. q: nõ significat illud significatum disiunctũ p̃mo: sed solum p̃maz partem: ratione cuius ꝓpositio redditur falsa ⁊ impossibilis. quare ⁊c̃.

Amplius ad p̃ncipale arguitur sic. Ista consequentia non vz. hoc est album igitur hoc nõ est nigrum ⁊ tamẽ li album ⁊ nigrum sunt termini disperati igitur cõsequentia pz cum minori ⁊ maiorem probo. ⁊ pono ꝙ vna domus interius sit totaliter nigra ⁊ exterius totaliter alba ⁊ sit sor. interius: ⁊ plato exterius. isto posito pz ꝙ ꝶ domus est alba ⁊ nigra q: nõ videt̃ ratio quare sit alba quin eadem rõne sit nigra ⁊ ecõtra. similiter sor. iudicat ipsam esse nigram ⁊ plato albam mõ non apparet quare plus iudiciuz vnius sit verum q̃z alterius. ¶ Secũdo arguitur sic. hec cõsequentia nõ vz. hoc est calidum igitur hoc nõ est frigidum. ⁊ tamẽ li calidum ⁊ frigidum sunt termini disperati. igit̃ ⁊c̃. cõsequentia tz cum minori ⁊ maiorem probo: q: tepidum est calidum ⁊ frigidum: ideo cõsequentia nõ valz. antecedens ꝓbatur: q: tepidum respectu tactus frigidi vere iudicatur calidum respectu tactus calidi iudicat̃ frigidum: modo sensus nõ decipitur circa proprũ obiectũ sicõ de anima ergo ista iudicia sunt vera. quare sequitur ꝙ illud tepidum sit calidum ⁊ frigidum. ⁊ isto modo põt probari ꝙ idez sit album ⁊ nigrum. q: idez obiectũ respectu visus debilioris iudicatur nigrum ⁊ respectu formaruz iudicatur albuz ⁊ similit̃ ꝑm diuersos gustus idem est dulce ⁊ amaruz. q: qõ est dulce homini ⁊ alijs animalibus est amarũ ⁊ ecõtra. ¶ Tertio arguitur sic. ista cõsequentia nõ valz hoc mouet̃ igit̃ hoc nõ quiescit: nec ista hoc quiescit igitur nõ mouetur. ⁊ tamẽ moueri ⁊ quiescere sunt termini dispati: sicut currere ⁊ sedere. igitur ⁊c̃. cõsequentia tz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. q: spera ignis quiescit cuz sit in loco suo naturali. vz. in concauo orbis lune: ⁊ tamen continue mouet̃ circulariter ad motũ sui locantis: ⁊ vbi spera lune nõ moueret̃ adhuc ignis moueret̃ de equinociali versus polos ꝓpter restaurationez corrupti ab aere ⁊c̃. ¶ Pro solutione p̃mi argumenti dico ꝙ non est dare modũ generalez arguendi conuertibiliter inferentẽ quãcũq; rem esse albaz: sunt enim diuerse rõnes quibus res diuerse dicunt̃ albe: vt dicim⁹ cignum albuz ⁊ cornũ nigrum propter pẽnas albas vel nigras: ⁊ equum album ꝓpter crines albas: monachum album vel nigruz ꝓpter cappaz albaz vel nigram: hominẽ album ꝓpter faciem cuius certe partes sunt albe: ⁊ hoc album ꝓpter eẽ admoduz eius punctũ: albedinem similiter dicis mapaz nigram q: deturpata ⁊ albam q: recens excedenti albedine. ita ergo possumus dicere ad argumẽtum ꝙ illa domus est alba ⁊ non nigra q: ad hoc ꝙ sit alba: sufficit ꝙ sit exterius dealbata: ⁊ cum dicitur sor. iudicat ipsam esse nigram. dico ꝙ si iudicat ip̃am esse nigram ꝑm partem interiorez vere iudicat. si autez iudicat ipsam simpliciter esse nigram false iudicat: q: penes denigrationem talis partis nõ dicitur domus esse nigra sed oporteret ꝙ denigratio fieret in parte exteriori. Verũtamẽ posset respõderi aliter si alicui placeret. dicẽdo ꝙ ista domus nec est alba nec nigra sed est alba ⁊ nigra collectiue: sicut si assignatur vnum quãtum subtile ip̃m imaginabile diuidẽdo in duas medietates equales longas ⁊ equaliter latas cũ ipso sic ꝙ medietas ꝑsus oriẽs esset alba ⁊ medietas ver

sus occidens esset nigra. isto posito non diceret hoc est album vel nigrum ppter ipm esse sic vel sic album vel nigrum: sed bene diceret copulatim q̃ hoc est album ⁊ nigrum ita in ppposito dicatur de domo. ¶ Ad secũdũ argumentum nego q̃ calidũ ⁊ frigidum sint tepidũ. q: nec est calidum nec frigidũ: cũ nõ habeat caliditatẽ nec frigiditatẽ supra gradũ mediũ: ⁊ nõ sequitur hoc remittit caliditatem igit est frigidum: q: minus calidũ potest remittere calidius ⁊ minus frigidum frigidius. Et tunc ad argumentũ. tepidum iudicat frigidum respectu tactus calidi ⁊ respectu tactus frigidi calidũ: cõcedo: igit ita est: nego cõsequentiã: q: sensus decipitur circa pprium obiectũ: ⁊ tunc ad pbã dico q̃ sensus respectu sui obiecti põt habere iudicium vniuersale ⁊ iudiciũ particulare. Iudiciũ vle est illud quo visus iudicat hoc esse coloratũ vel lucidum. Sed iudicium particulare est quo iudicat hoc esse album vel nigrum vel in genere. hoc esse coloratũ tanta vel tanta intensiõe ⁊ vlr iudiciũ generis sine limitatiõe est iudiciũ vniuersale ⁊ iudicium spãlis generis cum limitatiõe est iudiciũ particulare. Dico ergo q̃ sensus nõ decipitur circa pprium obiectum iudicio vniuersali. sed bene iudicio particulari. ⁊ sic nõ intelligit pbs sed põmo modo. per hoc igit pẽ quomodo sensus tactus decipit indicando illud q̃ est tepidum esse calidum vel frigidũ sed nõ decipitur iudicãdo tale eẽ causabile. quare ⁊c. ¶ De gustu similiter dico q̃ nihil est dulce ⁊ amarũ: sed verum est illud q̃ est dulce febricitãtib⁹ videt amarũ. q: infecti sunt hũoribꝰ amaris ita q̃ omnia que gustant vident eis amara. Et tũc ad argumentũ. illud qõ videt homini dulce vt alijs animalibus amarum igit debet dici dulce ⁊ amarum. dico q̃ si ambo sana animalia sunt: illud qõ videt homini dulce est dulce: ⁊ negatur q̃ homo nõ habeat sensus ita bñ dispositos sicut cetera animalia. Iẑ enim linx remotius videat q̃ homo ⁊ symia intensius gustet tamẽ virtutẽ iudicatiuã de rebus sensatis optimũ habet homo. quare ⁊c. ¶ Ad tertiũ dicitur q̃ quies ⁊ motus nõ sunt termini dispati: sed quies violenta ⁊ motus naturalis bene sunt termini dispati. Similiter motꝰ violẽtus ⁊ quies naturalis sunt ẽmini disperati: si tamen quies in argumento sumeretur priuatiue ⁊ negatiue ad motum: negarẽ q̃ spera ignis quiescit: ⁊ nõ sequit est in loco nãli igitur quiescit. quare ⁊c.

Secũda regula est ista quãdocũq̃ sunt due ppositiões quarum subiecta cõuertũtur ⁊ copule eiusdem: ⁊ pdicamẽta similiter manẽte cõsimili denominatione ⁊ põmis significatis: ab vna ad reliquã valẑ argumentum ⁊ econtra. verbi gratia. tu es homo igit tu es risibilis. Et notanter dico manente eadem denomiatione q: si vna esset affirmatiua ⁊ reliqua negatiua nõ oporteret ipsas conuerti non obstante q̃ extrema ⁊ copule conuerterentur vt tu es homo ⁊ tu non es homo. Similiter si vna esset quanta vna quãtitate ⁊ altera reliqua: non opẑ quãlibet alteram inferre nõ obstante q̃ extrema ⁊ copule cõuerterent: cũ existentia cõsimilis qualitatis: vt omne animal est homo ⁊ animal est homo. Iteruẑ si taliũ ppositionum vna esset quãta ⁊ nõ altera nõ oportet ab vna ad reliquaẑ ⁊ econtra valere argumẽtũ. vt pẑ de istis homo est animal tñ homo est anial. ¶ Dicebat scõo ⁊ põmis significatis. q: si ille ppositiones nõ significarent iuxta compositionem suarũ partiuẑ vel terminorũ nõ deberet vna alteram inferre non obstante q̃ essent omnes cõdictiones predicte in eis debite assignate. quare ⁊c. ¶ Contra istam regulam arguit sic. ista ꝓsequentia nõ valẑ. quilibẑ homo est aliquis homo igit omnis hõ est aliquis homo. ⁊ tamẽ hic sunt oẽs condictiones expresse in regula. igit ⁊c. consequentia patet cũ maiori q: contradictorium consequẽtis stat cum antecedente: cum quelibẑ istarũ sit vera. quilibẑ homo est aliquis homo ⁊ homo nõ est aliquis homo. q: nulla mulier est aliquis homo ⁊ quelibet mulier est hõ igitur homo nõ est aliquis hõ. sed iam minorẽ probo: quia ille due ppositiones sunt consimilis qualitatis ⁊ quãtitatis vt pẑ: sunt etiaẑ de consimili subiecto pdicato ⁊ copula. q: si non detur causa diuersitatis. ¶ Secundo arguit sic. ista consequentia non vẑ. necessario homo est anial igit necessario omne anial est homo ⁊ tamen ibi sunt oẽs condictiones assignate in regula. igit ⁊c. consequẽtia tenet cũ maiori cum antecedens sit verũ ⁊ consequens falsum ⁊ minorẽ probo. q: quelibet istarum est affirmatiua ⁊ cinsdẽ denominationis: q: modalis in sensu composito rõne modi necessitatis ⁊ q̃ pdicata ⁊ copula conuertant pẑ de se. subiecta silr conuertuntur q: in qualibet istarũ precise subicit li anial. quare ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia nõ valet pater in diuinis est generans igit essentia diuina ẽ generans ⁊ tñ ibi sunt oẽs condictiões in regula assignate. igitur ⁊c. cõsequentia tẑ cum maiori. q: antecedens est verũ ⁊ consequens falsũ. q: sequit essentia diuina est generãs igit essentia diuia generat qõ ẽ hereticũ. Iaẑ pbo minorẽ. nam in minori nõ videt alia diuersitas nisi q̃ li pater in diuinis ⁊ essentia diuina nõ conuertunt. sed pbo q̃ conuertũtur q: quelibet istorum vniuersaliter de alio verificat. vẑ. omnis pater in diuinis est eẽntia dina ⁊ oĩs eẽntia dina est pater in diuinis. quare ⁊c. ¶ Pro solutione oium istorũ argumentorũ dico q̃ in regula nõ refertur li manente cõsimili denominatione ad ppositiones solũ. verum etiam ad extrema. i. q̃ extrema cõsimiliter denoient quo ad suppositionẑ generalẽ vel specialẑ. Ita q̃ si in vna supponit terminus vnus personaliter ⁊ in alia silr. si distributiue in vna ⁊ in alia silr. ⁊ si restricte vel ãpliatiue in vna ⁊ in alia tali modo. per hoc potest responderi ad ꝑmũ argumẽtũ dicendo q̃ omnis homo est aliquis hõ quilibẑ homo est aliquis hõ. cũ li homo supponat amplius in põma q̃ in secunda vt de se pẑ. verũtamẽ posset aliter ⁊ melius respõderi dicendo q̃ non semp li homo ⁊ li hõ conuertunt sicut pẑ in talibus hõ currit iste homo currit. vbi li homo in vna stat determinate ⁊ in alia discrete ⁊ sic debẑ negari q̃ subiecta conuertunt. conuerterent. n. si maneret vtrobiq̃ consimilis denominatio. ¶ Ad secundũ argumentũ dicitur q̃ li animal in vna stat confuse tñ ⁊ in alia stat confuse distributiue ppterea variat denomiatio. quare ⁊c. ¶ Ad tertium dicit petendo quomodo tenet li generãs an adiectiue ⁊ participialiter an substãtiue. Si põmo modo nõ valet consequentia q: mutatur denominatio cũ li pater supponit personaliter ⁊ li essentia diuina simplr. Si aũt vtrobiq̃ li generãs stet substantiue. cõcedit consequentia ⁊ cõsequens. q: essentia diuina est pater generãs igit eẽntia diuina est generans: ⁊ tunc negat cõsequentia cum infertur igit esse diuina generat. hoc. n. cõsequens nõ sequit nisi li generans teneat adiectiue. quare ⁊c.

Tertia regula est ista ab vno conuertibili ad reliquũ rõne totius extremi ⁊ cathegorice ⁊ consequentia significantibus põmo iuxta compositionẽ suarũ partium est bonum argumentũ. verbi gratia. tu es hõ igit tu es risibilis. asinus currit igit rudibile currit. Et notãter dico rõne totius extremi. q: non sequit scio te esse hoiem igitur scio te esse risibilem. tu scis asinum currere igitur tu scis rudibile currere. ⁊ sic de alijs. ¶ Sed hic est notãdũ q̃ terminorũ quidam conuertunt simplr quidã fm qd. Illi termini simplr conuertunt quorũ quilibet est alteriꝰ illatiuus formalr cũ secũdo adiacente implicite vel explicite sicut isti termini homo ⁊ risibile. sequit. n. in scõo adiacente homo est igit risibile est: ⁊ econtra. similiter in tertio homo est anial ⁊ facit hoc vel illud igr risibile est animal ⁊ facit hoc ⁊ idẽ ⁊ econtra vẑ similiter argumentũ. ¶ Illi termini scõm quid conuertunt quorũ quilibet est alteriꝰ formaliter illatiuꝰ cũ esse ⁊ existere scõo adiacente pcise ⁊ isto modo isti duo termini conuertunt homo ⁊ pars hominis: formalr sequitur homo est igit pars hominis est ⁊ econtra. ⁊ isto modo etiaẑ relatiua adinuicẑ cõuertunt vt pater vel mater est igit filius vel filia est ⁊ econtra. sed nõ sequit pater vel mater currit igit filius vel filia currit: sed de hoc magis infra. ¶ Contra istaẑ regulam arguitur sic. nullus terminus discurrit vel facit discursum aut illationẽ igitur nullus terminus infert alium: patet consequentia ⁊

antecedens probat: eo ꝙ solum ꝓpositiones discurrunt vel faciunt illationes. nunq̃ enim intelligeret talis modus arguendi homo igitur risibile vel ecõtra. ¶ Secundo arguitur sic. isti duo termini simplr conuertunt homo ⁊ tm̃ homo: ⁊ tamen nõ sequit homo currit igit tm̃ homo currit. igitur regula falsa: cõsequentia tenet cum minori ⁊ maiorem probo. Maz sequit formalr. tantũ homo est igitur homo est: ⁊ econtra. Similiter in tertio adiacẽte tu es homo igit tu es tm̃ homo. qꝛ quelibet ꝓpositio conuertitur cum se ipsa ꝓpositione dictione exclusiua addita p̃dicato. ¶ Tertio arguitur sic. isti duo termini simplr conuertuntur: contradictoriuz ⁊ contradictoriuz: ꝓtradictorij. ⁊ tamẽ vnus illorum nõ est formaliter alterius illatiuꝰ. igit ⁊c. tz consequentia ⁊ p̃ma pars antecedentis ꝓbat. Nam sequitur formaliter. contradictoriuz est igit contradictoriũ est ⁊ econtra. Similiter sequit in tertio adiacente. a. est contradictorium igit. a. est contradictorium contradictorij. quare ⁊c. sed minor probatur. qꝛ nõ sequit contradictoriuz. a. est verum igit contradictorium cõtradictorij. a. est verum dato ꝙ. a. sit illa homo est asinus. ¶ Ad hec argumenta respondet ad p̃mũ dicendo ꝙ verbaliter concludit veruz sed regula sic intelligit: ꝙ per conceptũ talis termini deuenimus in conceptuz alterius ⁊ econtra cuz quocũq̃ adiacente constituant: ipsis existentibus extremis totalibus. q̃re ⁊c. ¶ Ad secundũ dicit concedẽdo ꝙ li homo ⁊ li tm̃ homo simplr conuertunt: ⁊ concedo ꝙ ista consequentia nõ valz. homo currit igit tm̃ homo currit: nec arguit per regulam. qꝛ li tm̃ homo nõ est subm. sed bene sequit igit aliquid tm̃ homo currit. similr sequitur tu es homo igitur tu es tm̃ homo vbi li homo ⁊ li tm̃ homo sunt extrema totalia. ¶ Ad tertium dicit concedẽdo ꝙ illi termini simplr conuertunt contradictoriuz ⁊ contradictoriuz contradictorij. Et tunc ad argumentuz concedo ꝙ illa consequẽtia nõ valet. contradictorium. a. est veruz igit contradictoriũ cõtradictorij. a. est verum. nec arguit per regulaz: imo contra regulam cuz nõ arguat respectu totius extremi eo ꝙ in istis non sunt totalia extrema contradictoriũ ⁊ contradictorium contradictorij. sed contradictorium. a. ⁊ contradictorium contradictorij. a. que adinuicem non conuertunt imo debebat sic argui. contradictoriuz est verum igit contradictorium contradictorij est verum. quare ⁊c.

Amplius ad p̃ncipale arguit sic. Ista cõsequẽtia nõ valz hoc est risibile ergo hoc ẽ homo. ⁊ tamen hic arguitur per regulam igit regula falsa: consequentia tenet ⁊ antecedẽs ꝓbatur. ⁊ demonstro antechristuz per li hoc quo posito consequens est falsuz ⁊ antecedens est veruz. quia antexp̃s potest ridere igit anꝛchristus est risibilis patet consequentia qꝛ risibile ⁊ posse ridere conuertunt. ¶ Secũdo arguit sic. aliquid est risibile qõ non est homo igit li homo ⁊ li risibile non se mutuo formalr inferunt. consequentia pz ⁊ antecedẽs ꝓbat. naz aliquis asinus est risibilis ⁊ nullus asinus est homo igit aliquid est risibile qõ nõ est homo. consequentia tz ⁊ antecedens sicr. qꝛ aliquis asinus est alicui risibilis sine alicuius hominis. quare ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. Isti duo termini cõuertunt homo vel asinus ⁊ homo. ⁊ tm̃ non sequit omis asinus est homo vel asinus igit omnis asinus est hõ: quare regula est falsa. consequentia tenet cum minori ⁊ maiorez probo qꝛ omnis homo est hõ vel asinus ⁊ omnis hõ vel asinus est homo igit illi termini cõuertunt. ¶ Ad hec respondet ad p̃muz ꝙ li risibile potest dupliꝛ sumi participialiter ampliative: vel nomialiter. si p̃mo modo nõ conuertitur cum li homo sed cuz li posse ridere. Si aũt nominaliter teneatur cõuertit cuz li homo. qꝛ equipalet tali cõplexo aliquid qõ est aptuz natuz ridere. ⁊ sic argumentuz non procedit. ¶ Ad secunduz nego illaz: aliquid est risibile qõ non est hõ fm intellectuz datuz. ⁊ cum dicit asinus est risibilis ⁊ non est hõ. igit ⁊c. si li risibilis tenetur in obliquo negatur cõsequentia. si aũt in recto concedo ꝓsequentiam ⁊ nego antecedens. ¶ Adstetiuz nego ꝙ li homo ⁊ li homo vel asinus cõuertunt: ⁊ cuz dicitur. omnis hõ est homo vel asinus concedo. ⁊ omnis hõ vel asinus est hõ. dico ꝙ si totuz disiunctũ est subm negada est illa ꝓpositio. si autez sumitur p̃cise li homo concedatur ipsa. ⁊ per hoc non ꝓbatur ꝙ illi termini conuertuntur. quia oportet quelibet illorum vniuersaliter verificari posse de altero q̃liter non est in proposito.

Quarta regula ẽ ista ab vno correlatioꝛ ad reliquuz rõne totius extremi ⁊ secũdi adiacentis cathegoricis ⁊ ꝓsequẽtia significantibus iuxta cõpositionem suoruz terminoruz est bonũ argumentuz. vnde bene sequit. duplũ est igitur dimidiuz est ⁊ econtra. simile est igit alicui simile est ⁊ econtra. ¶ Et notanter dico ab vno correlatioꝛ. qꝛ virtus ⁊ vicium sunt relatiua ⁊ nõ sunt correlatiua. qꝛ virtus refert ad virtuosuz ⁊ non ad vicium: similr viciuz terminat in viciosum ⁊ nõ in virtutez. ¶ Dicit secundo notanter secundi adiacentis. qꝛ respectu tertij implicite vel explicite nõ valz cõsequentia. qꝛ nõ sequitur dimidiuz est pedale igit duplus est pedale. nec ecõtra nec sequitur dimidiuz mensurat vel cognoscit igit duplus mẽsurat vel cognoscit. ¶ Dicit tertio rõne totius extremi. qꝛ nõ sequitur pater barbatus est igit filius barbatus est vel filia barbata est. ⁊ sic de alijs. ¶ Contra istaz regulam arguitur sic. pater ⁊ filius sunt correlatiua fm Aristo. ⁊ tamen nõ sequit. pater est igit filius est nec econtra. igitur ⁊c. consequentia pz cum maiori ⁊ minorẽ probo. quia stat ꝙ pater habeat filiam ⁊ nõ filium. sicr ꝙ filius habeat matrez ⁊ non patrez. ¶ Secundo arguit sic. ista sunt correlatiua fm Aristo. in p̃ntis scia ⁊ scibile: ⁊ tamẽ nõ sequitur scia est igitur scibile est. igit: ⁊c. cõsequentia patz ⁊ antecedens ꝓbatur pro minori. quia de vacuo est scia in quarto phyficoruz de infinito in tertio. ⁊ sic de multis alijs quoꝛ nullus est vel potest esse. igit ⁊c. ¶ Similr nõ sequit scibile est igitur sciã eius est. qꝛ quadratura circuli est scibilis sed nondum scita per Aristo. in p̃ntis capl'o de relatiõe igitur nõ est scia eius. Similr multa sunt de quibus non est scia aliqua. ¶ Tertio arguit sic. ex regula sequit ꝙ ex quolibet relatiuo sequit suũ correlatiuũ. consequens est falsuz. qꝛ iste terminus idem est terminus relatiuꝰ ⁊ nõ habz correlatium cum quolibet referat ad aliud ⁊ sic non habz relationem ad aliud extremuz. quare ⁊c. ¶ Ad hec respondetur ad p̃muz dicit p̃mo ꝙ illi termini pater ⁊ filius non sunt termini correlatiui nec ista fuit intentio Arist. ꝙ illi termini essent correlatiui: sed ꝙ ille res que sunt pater ⁊ filiꝰ sunt correlatiue nõ quidem discursiue vel illatiue sed per quasdam habitudines incipientes in vno ⁊ terminatas in aliuz. pater. n. paternitate est pater que fundat in patre ⁊ incipit in ipso ⁊ terminat in filiuz: filius aũt filiatione est filius icipiẽte fundamẽtaliter in filio ⁊ terminata in patre: eodem modo dicat si pater haberet filiaz ⁊ nõ filium ⁊ si filius haberet matrez ⁊ nõ patrem. Et tunc incidit questio quare ergo noluit ꝓbs dicere de terminis. dico ꝙ ipse voluit dicere vnum istoruũ trium. vz. ꝙ li pater ⁊ li filius sunt correlatiua sumendo ipsos significatiue: pro vtroq̃ sexu. Ita ꝙ li pater significat indifferenter patrez vel matrez ⁊ ille terminus filius indifferenter significat filiuz vel filiã sicut ille terminus coruꝰ vel auis indifferẽter significat vtrũq̃ sexum. ¶ Secundus intellectus põt esse: ꝙ ipse voluit ꝙ li pater ⁊ li filius essent correlatiua cum quadaz limitatione. vz pater filij ⁊ filius patris. ⁊ isto modo ista sunt correlatiua pater filie ⁊ filia patris: mater filij ⁊ filius matris: ⁊ tunc ab vna ad reliquuz est bonum argumentũ ⁊ econtra. ¶ Tertius intellectꝰ est ꝙ hmõi termini simplices nõ sunt correlatiui sed talia disiuncta. vz pater vel mater filiꝰ vel filia ita ꝙ bene sequitur pater vel mater est igit filius vel filia est ⁊ econtra. etiaz sequitur pater est igit filius vel filia est sed non econtra. Similiter sequit filius est igit pater vel mater est sed nõ econtra. ¶ Ad secundũ argumentum dicit ꝙ correlatiuorũ quedã sic se habẽt ꝙ vnius existentia necessario requirit existentiã alterius simul cũ ipso: quedam vero non sic requirunt sed solũ presentialiter preteritiue vel futuritiue fm importationez significãtis ipsa.

Exemplum ꝑmi pater vel mater filius vel filia: impossibile est enim patrem esse quin pro illo instanti sit filius vel filia: similiter impossibile est filium esse quin pro illo instãti sit pater vel mater. Similiter est dicendus de duplo ⁊ dimidio simili ⁊ dissimili equale ⁊ inequale. Exemplum secundi vt prius ⁊ posterius generans ⁊ generatus causa ⁊ causatum: stat enim ꝑus esse sine suo posteriori ⁊ econtra: similiter stat generans esse sine suo generato ⁊ ecõtra: stat enim causa sine suo causato ⁊ econtra. ¶ Dico igitur ꝙ relatiua que sunt signa ꝑmorum relatiuorum a parte rei se mutuo inferunt respectu cuiuscunq; verbi de secũdo adiacente ꝑm exempla superius posita de presenti ⁊ de preterito vel futuro. sequiť enim pater vel mater est ergo filius vel filia est. sequiť etiam pater vel mater fuit vel erit igiť filius vel filia fuit vel erit: similiter duplum fuit vel erit igitur duplum fuit vel erit vel econtra. Sed relatiua signa relatiuorum secundo modo dictorum non sic se inferunt sed quodlibet illorum sumptum cum verbo de presenti secũdi adiacentis infert aliud cum eodem ⁊ altero verbo disiũctim iuxta exigentiam importatam per ipsum verbum: nec sequitur ꝑus est igitur posterius: nec sequitur econtra: sed bene sequitur prius est igitur posterius est vel erit similiter sequitur posterius est igiť prius est vel fuit. similiter nõ sequitur generans est igitur generatus est: nec econtra: sed bene sequitur generans est igiť generatus est vel erit: ⁊ sequitur generatum est igiť generans est vel fuit. ⁊ sic dicatur de causa ⁊ causato. ¶ Per hoc igiť potest dici ad argumentum ꝙ stat scientiã esse sine scibile ⁊ econtra. Ideo non sequitur scientia est igiť scibile est: nec econtra. nec hoc est contra regulam. qr bene sequitur scientia est igiť scibile est vel potest esse: similiter scibile est igiť scientia est vel potest esse: ⁊ si fiat limitatio vt scientia vacui est: debet concludi igitur vacuus est vel est imaginabile. ⁊ sic de infinito dicatur. ¶ Aliter potest dici pro solutione istius argumenti ꝙ isti termini scibile ⁊ sensibile de quibus loquitur philosophus in capitulo de relatione possunt sumi actiue ⁊ passiue: si actiue scibile idem est ꝙ aliquid potens scire ⁊ sensibile aliquid potens sentire: passiue vero sensibile idem est ꝙ aliquid potens sentiri ⁊ scibile aliquid potens sciri. ¶ Dico ergo ꝙ sumendo illos terminos ꝑmo modo non sunt illi correlatiui scientia ⁊ scibile sensus ⁊ sensibile. sed secũdo modo: nec contra hoc vadit argumentum. quia sumendo illos terminos ꝑmo modo bene sequiť scientia est igiť scibile est: quia bene sequiť scientia est igitur eius subiectus est igitur scibile est. verum est tamen ꝙ non sequiť scibile est igitur scientia est: sed bene sequiť igitur scientia est vel potest esse. ꝑpter ampliationem importatam per istum terminum scibile: secus autem est de illis terminis sensus ⁊ sensibile qui se mutuo inferunt mediãte hoc verbo est.

¶ Hec responsio bona est sed non vadit ad textum: scribitur enim sic. scibile sublatum simul aufert scientiam: scientia vero non aufert scibile. Nam si scibile non sit non est scientia: scientia vero si nõ sit nihil prohibet esse scibile: ⁊ de sensu ait infra: nã sensibile interemptus simul perimiť sensus: sensus autem sensibile non simul perimit. Ex quibus patet ꝙ philosophus sumit in textu sensibile ⁊ scibile actiue ⁊ non passiue. ¶ Tertio modo ꝑõt responderi ꝙ nõ fuit intentionis Aristo. ꝙ illi termini eẽnt correlatiui scientia ⁊ scibile: ⁊ sensus ⁊ sensibile sed de ipsis facit mentionem iuxta opinionem aliorum ipsos reprobando vnde posita ꝑprietate vna relatiuorum ꝑm opinionem illorum: ꝙ sunt simul natura arguit contra illam per longum processum: nõ respondendo ad argumenta propria: sed bene voluit ꝙ illi essent correlatiui sciens ⁊ scientia sentiens ⁊ sensatio. quare ⁊c. ¶ Pro solutione tertij argumenti est notandum ꝙ duplex est relatio. vz. ratiõis ⁊ realis. Relatio realis est illa que nunq; dependet ab intellectu sicut relatio patris ad filium. Relatio rationis est illa que dependet ab intellectu sicut relatio mentalis que est inter illos terminos duplum ⁊ dimidium simile ⁊ dissimile ⁊ sic vltra. ¶ Item relatio dupliciter sumitur cõmuniter ⁊ stricte cõmuniter loquendo de relatione omnis relatio que nõ dependet ab intellectu est realis ⁊ isto modo idemptitas est relatio realis. Sed relatio stricte loquendo dicitur esse illa que est inter extrema realia realiter distincta mutuo adinuicem dependentia. Ita ꝙ ad relationem realem stricte sumptam tria requiruntur primus ꝙ extrema relationis non dependeant ab intellectu sed ꝙ sint realia. ¶ Secundum ꝙ extrema relationis sint diuersa realiter. ¶ Tertium ꝙ inter extrema relationis sit mutua habitudo: ꝑpter ꝑmum oppositio inter ens ⁊ non ens: nõ est relatio realis stricte sumpta. quia extrema non sunt realia: ꝑpter secundum idemptitas non est relatio realis stricte sumpta quia non est inter extrema realiter diuersa: propter tertium relatio inter scientiam ⁊ scibile secundũ primam responsionem non est realis stricte sumpta quia scientia refertur ad scibile ⁊ non econtra. ¶ Dico ergo ꝙ terminus relatiuus significans suum significatum in quo est relatio realis proprie sumpta est sui correlatiui illatiuus vt pluries dictum est. ¶ Sed terminus relatiuus non sic se habens sicut ille terminus idem non expedit ꝙ suum correlatiuus significatiue distinctam inferat quia non habet. quare ⁊c. ¶ Et sic ex hijs cõcluditur ꝙ idem est terminus a quo ⁊ terminus ad quez relationis: concedo communiter sumendo relationez sed proprie ⁊ stricte non: quia paternitate pater est terminus a quo ⁊ filius vel filia terminus ad quem ⁊c. ¶ Ex predictis patet ꝙ talis consequentia non valet. Sor. genuit platonem igitur sor. fuit pater platonis: aut plato fuit filius sor. stat enim ꝙ post administrationem materie platonis a sorte sor. fuisset corruptus priusquã plato viuisset. ⁊ sic aliquis homo fuit qui nunquam fuit filius nec habens patrem nec matrem: dato ꝙ fuisset corrupta ante generationem platonis. ⁊ sic conceditur esse possibile ꝙ sortes. ⁊ plato masculi habuerunt eundem patrem ⁊ eandem matrem numero. Et tamen non fuerunt fratres adinuicem nec consanguinei. quare ⁊c. ¶ Sed hic oritur vnum dubium vtrum omnia correlatiua sint relatiue opposita. ¶ Dicitur ꝙ non: ipsa sumendo in sua cõmunitate. Nam certum est ꝙ idem pater ⁊ filius eadem est mater ⁊ filia idem est duplum ⁊ dimidium respectu diuersorum. ¶ Sed sumendo relatiua cum determinatione respectu eiusdem dico ꝙ omnia talia sunt relatiue opposita: impossibile est enim ꝙ idem sit pater ⁊ filius respectu eiusdem aut ꝙ idem sit duplum ⁊ dimidium respectu vnius ⁊ eiusdem. ⁊ sic de alijs. ¶ Contra istam responsionem arguitur probando ꝙ correlatiua verificantur de eodem ⁊ respectu eiusdem: quia si non cum magnum ⁊ paruum respectu eiusdem sunt opposita relatiue sequitur ꝙ nihil esset magnum ⁊ paruum respectu eiusdem. ¶ Sed contra medietas sortis est parua respectu sor. vt patet ⁊ est magna respectu eiusdem probatur. quia si illa medietas est non magna respectu sor. igitur est non quanta respectu sor. consequens est falsum. quia illa medietas est pars quãtitatiua respectu sor. Et per consequens quanta respectu ipsius. Iterum sequitur ꝙ sor. non sit magnus respectu illius medietatis ⁊ sic sor. non ẽ maior illa medietate quod est falsum. ¶ Secundo arguitur sic. ille terminus contradictorium est oppositum relatiue ad suum contradictorium: ⁊ tamen aliquod verum est suum contradictorium igitur responsio falsa. minor probatur. Nam hec conditionalis est vera. verum est si suum contradictorium est verum: ⁊ antecedens est possibile quocũq; dato igiť consequens est compossibile cum antecedente igiť talis copulatiua est possibilis verum est ⁊ suum cõtradictoriũ est verum ⁊ per cõsequens de possibili verum est suum ꝗdictorium. ¶ Tertio arguiť sic. B est possibilis aliquis hõ genuit seipsum igiť ⁊c. añs ꝑbať. hec est possibilis aliquis hõ currit ⁊ tm̃ hõ quẽ iste genuit currit. igiť ⁊c. pz ꝑma. qr sequiť aliquis homo currit: ⁊ tm̃ hõ quem iste genuit currit igiť precise genitus currit: ⁊ qui genuit eundem currit. ex quo sequiť ꝙ ille qui currit genuit se ipsum patet consequentia: probatur: antecedens: quia ista cõditiõalis est bona aliquis ho-

mo currit si tñ homo quem ille genuit currit ⁊ antecedēs est possibile quocunq; dato. Illam hec est possibilis tantū homo quem sor. genuit currit igitur ⁊ consequens est cō possibile antecedenti. quare ⁊c. ¶ Ad ꝑmum concedo ꝙ hec medietas non est magna respectu sor. ex quo non seqūtur ꝙ sor. non sit magnus respectu illi⁹ medietatis vel ꝙ nō sit maior illa medietate. ¶ Et si arguit̄ sic. si sor. est albus respectu. b. vel albior. b. b. est album respectu sor. igitur per idem si sor. ē maior ista medietate illa est magna respectu. b. dicitur negando consequentiaz: ꝙ illi termini magnum ⁊ parvum sunt relative opposita ⁊ non illi termini album ⁊ nigrum: ⁊ inde est ꝙ similiter nō sequitur. a. gradus est intensior. b. respectu. a. quia intensio ⁊ remissio ꝯ sint opposita ꝑnative tñ sunt relativa. ⁊ sic patet ꝙ ista cōsequentia nō valet. Illa medietas est non magna respectu sor. igitur est non quanta respectu sor. quia quantuz ⁊ non quātum non sunt relative opposita sed opposita cōtradictoria. ¶ Ad secūdum negatur ꝙ antecedens in illa conditionali verum est si suum cōtradictorium est verū sit possibile. quia significat assertive ꝙ veri cōtradictorium est verum. ¶ Et si ex hoc infertur ꝙ aliqua ꝓpositio est sua cōtradictoria quia significat ꝙ aliqua ꝓpositio est alicuius ꝓpositionis contradictoria: nego cōsequentiaz: nec illa sic significat sed significat pro suis singularibus ꝙ hec ꝓpositio est sua contradictoria vel hec vel aliqua talis qō cōstat esse impossibile: similiter sequitur ꝙ nullum verum est si suuz contradictorium est verum: sic cōceditur ꝙ si tñ pater est non tantum pater est ⁊ si tātum pater est tātum pater est. ¶ Ad tertium respondeo ꝙ illud antecedens est impossibile aliquis homo currit: si tantuz homo quem iste genuit currit. quia ista significat assertive ꝙ tātū homo currit quē genuit homo qui currit: qō implicat cōtradictionem. Verumtamen si ꝓponeretur illa aliquis homo est ⁊ tantum homo sibi inequalis currit potest dubitari an relatio transeat ad suppositum illius termini aliquis homo in ꝑma cōpositione. s. aliquis homo est ⁊ sic illa copulativa est possibilis quocunq; dato q: dato sor. hec est possibilis sor. est ⁊ tantum homo inequalis sorti currit. Si vero terminet̄ relatio ad suppositum illius termini homo in ſcda cōpositione. s. tñ homo inequalis sibi currit illa est impossibilis: q: tunc aliquis foret sibi inequalis: quare ⁊c.

Egulas alias predicamētales penes secūdaz partem tertie distinctionis sequitur assignare que in superioritate ⁊ inferioritate cōitate ⁊ singularitate ꝑoritate ⁊ posterioritate fundamētal̄r radicantur. ¶ Ut ergo ipsaꝝ clarius pateat noticia tria notabilia sunt declaranda. ¶ Primū notabile est istud ꝙ ille terminus est altero termino cōmunior qui omnem suam verificationem claudit ⁊ nō econtra. Ita si sunt duo termini. a. ⁊. b. ⁊ de quocunq; est verificabile. a. est verificabile. b. ⁊ non econtra. b. terminus cōmunior est q̄ꝫ. a. sicut iste terminus homo cōmunior ē q̄ꝫ iste terminus homo albus ⁊ ille terminus animal cōmunior est q̄ꝫ ille terminus homo. ¶ Ex quo notabili sequūtur duo correlaria. ꝑmuz est ꝙ aliqs terminus cōmunior est q̄ꝫ terminus transcendens. patet q: de quocunq; verificatur ille terminus ens verificatur ille terminus possibile ⁊ non econtra. pz enim ꝙ si aliquid est ens illud est possibile ⁊ nō si aliquid est possibile illud est ens. quia hoc est possibile demonstrato antexpo: ⁊ tamen non est ens. similiter ille terminus intelligibile cōmunior est q̄ꝫ ille termin⁹ possibile quia si aliquid est possibile illud est intelligibile ⁊ non econtra. ¶ Sed hic dubitatur quare Aristo. vocat li ens terminū transcēdentez ⁊ non li possibile vel intelligibile ex quo sunt cōmuniores eo: dicitur ꝙ philosophus nō consideravit cōmunitatem simpliciter vt sibi nomen trāscendentie attribueret sed consideravit simplicitatē termini potentis de quolibet actu existente verificari. quia philosophus totum mundum ⁊ omnia que in eo sunt diuisit in decem ꝑdicamenta. ⁊ in eis solum existentia collocādo: videns ergo ꝙ terminorum simplicium quidam verificabātur de omnibus ꝑdicamētis precise vniversaliter ⁊ quidā non: ꝑmos vocavit transcendentes ⁊ reliquos nō. Ita ergo ꝙ si queritur quid est terminus transcendens dico ꝙ terminus transcendens est terminus simplex solū de omnibus actu existētibus verificabilis deducta nova impositione: sicut est ille terminus ens vel aliquis illorum aliquid: res vnum. ¶ Dico notanter simplex. quia iste terminus homo non verificatur de omnibus existentibus ⁊ precise de illis ⁊ tamen nō est transcendens quia terminus compositus. ¶ Dicitur etiam notanter de omnibus existentibus precise. ꝓpter illos terminos possibile ⁊ intelligibile imaginabile que verificatur tā de hijs que sunt q̄ꝫ de hijs que non sunt: sicut enim hec est vera homo est imaginabilis ita ⁊ ista chymera est imaginabilis ⁊c. ¶ Secūdū correlarium est istud: ꝙ in quibusdam ꝑdicamentis gen⁹ generalissimum nō est cōmunius q̄ꝫ genus subalternum: patet de istis terminis quantitas ⁊ quātitas discreta. non distinguendo quātitatem a re quanta: certum est ꝙ de quocunq; verificatur li quātitas discreta verificatur li quātitas ⁊ ecōtra. quia omnis quātitas discreta est quātitas ⁊ omnis quantitas est quantitas discreta. ¶ Hoc idez patet de generalissimo substātie ⁊ de illo terminus corpus que adinuicem convertant̄ quia omnis substantia de per se ꝑdicamenti substātie est corpus. ¶ Unde sciendu; est ꝙ ille terminus substantia in maxima sua cōmunitate est terminus analogus ad substātias corporeas ⁊ incorporeas per ꝑus significans incorporeas q̄ꝫ corporeas cū ergo ꝑdicamētaliter vninocatur convertitur cum illo termino substātia corporea. ⁊ per consequēs cuz illo termino corpus qui est primum genus subalternum ꝑdicamēti substātie. ¶ Tertiū correlarium est istud. aliq duo termini sunt species specialissime quorū vnus altero est cōmunior. patet de illis duobus terminis homo ⁊ album quorum ꝑmus est species specialissima ꝑdicamenti substātie ⁊ secūdus ꝑdicamēti q̄litatis ⁊ de quocūq; est verificabile li homo ē verificabile li albū ⁊ non econtra. quia de quocūq; asino est verificabile li albuz ⁊ de nullo asino ē verificabile li homo. ¶ Secūduz notabile est istud ꝙ iste terminus dicitur superior ad alium qui totam suam verificationem ꝑncipaliter includit cum sui adequati significati ꝑoritate neq; volo dicere ꝙ si sunt duo termini ꝑncipales. s. a. ⁊. b. ⁊ de quocunq; de verificabile. a. de eadem est verificabile. b. ⁊ cum hoc significatum adequatuz. b. natura ꝑus est q̄ꝫ significatuz. a. b. est superius ad. a. ⁊ isto modo ille terminus animal est superius ad illum terminum homo: quia de quocūq; est verificabile li homo ē verificabile li animal ⁊ per ꝑus natura ē animal q̄ꝫ homo: similiter ille terminus substātia gen⁹ generalissimū ꝑdicamenti substantie superior est ad illuz terminum corpus non obstante ꝙ convertatur cuz ipso quare naturaliter ꝑus est substantia q̄ꝫ corpus. Similiter iste terminus quantitas est superior ad illum terminuz quātitas discreta quia ꝑus est naturaliter quantitas q̄ꝫ quātitas discreta non obstante ꝙ ambo adinuicem convertantur. ¶ Contra dicatur ꝙ ille terminus est inferior ad aliuz qui est in eodem ꝑdicamento cum ipso sed significatum suuz adequatuz posterius est natura significato alterius. ¶ Ex predictis patet ꝙ termini qui non sunt in ꝑdicamento non se habent ꝓprie sicut superius nec sicut inferius: sicut ille terminus ens ⁊ alij termini cōmuniores vel compositi sin cathegoremate mediāte sicut sunt illi termini album ⁊ nigrum homo vel non homo. ¶ Et si dicitur ꝙ sic arguendo tu es homo igitur tu es aliquid arguitur ab inferiori ad suum superius: dicitur ꝙ non proprie sed per quandā regulam: quia li ens de quolibet ꝑdicamento ⁊ qualibz parte eius transcēdētis verificatur: sumitur aliquādo superi⁹ pro ꝑori ⁊ econverso: ⁊ inferius pro posteriori ⁊ ecōtra: sicut in multis argumentis similib⁹ ꝑdicto. si. n. iste termin⁹ ens ꝓprie esset superior ad illuz terminū hō vel igit̄ specifice vel generice: nō specifice. q: sic nō esset transcendēs nec generice: quia si sic igitur vt genus generalissimuz vel vt genus subalternum ⁊ qualiter cunq; dicatur sequit̄ ꝙ nō

est transcendens. quare ꝛc. ¶ Tertium notabile pro maiori declaratione huius secundi est istud: q̃ terminorum existentium in aliquo predicamento quidam sunt in illo per se quidam per accidens ꝛ quidam per reductionem. Terminus per se in aliquo p̃dicamento dicitur esse ille ex quo ꝛ generalissimo illius fit predicatio quiditatiua ꝛ necessaria ꝛ isto modo iste terminus homo est in p̃dicamẽto substantie q: hec predicatio homo est substantia est quiditatiua ꝛ necessaria. Similiter iste terminus albedo est in predicamento qualitatis aut aliquis illorum linea superficies vel corpus. Terminus per accidens in aliquo predicamẽto dicitur esse ille ex quo ꝛ generalissimo illius fit predicatio vera sed contingẽs aut si est necessaria non est quiditatiua. Exemplum p̃mi sor. est homo: tu es homo: hec predicatio est vera ꝛ eẽntialis vel quiditatiua sed ꝓtingẽs est: q: potest esse vera vel falsa indifferenter sine noua impositione. Exemplum secundi vt coloratum est substãtia: certum est q̃ ista predicatio vera est ꝛ necessaria sed non quiditatiua cum iste terminus coloratum significet ꝛ denotet colorem supra istum terminũ substãtia. ¶ Terminus per reductionem in aliquo predicamento dicit etiam ille qui ratione alicuius alteri⁹ est in illo p̃dicamẽto de quo nõ verificat generalissimum illi⁹ p̃dicamẽti: sicut in p̃dicamẽto substãtie ponitur materia ꝛ forma ratiõe hominis vel anialis cuius ipsa sũt p̃ncipia intrinseca: in predicamento quantitatis ponitur vnitas vt p̃ncipium numeri: punctus vt termin⁹ linee: instans vero vt terminus temporis: modo notum est q̃ de nullo istorum verificatur suum generalissimũ: sed solum de hijs ratione quorum illa sic collocãtur: isto modo est dicendum q̃ li album vel nigrum vel aliud aliorum cõcretorum p̃dicamẽti qualitatis vel relationis nõ est in predicamento per se sed solum per reductionem ratione suorum abstractorum: presupponendo q̃ li qualitas ꝛ relatio sint per se generalissima. ¶ Ex quibus potest leuiter concludi ꝛ demõstrari quãdo vnus terminus est inferior ad reliquum ꝛ quãdo per accidens. Est enim vnus termin⁹ inferior de per se ad reliquum quando ex ambobus fit cathegorica de hoc verbo est ꝛ necessaria ꝛ quiditatiua: vt homo est animal. ꝛ dicitur terminus de per accidens inferior quando ex ambobus fit vera p̃dicatio sed cõtingẽs vel ratio quiditatiua vt iste homo est animal: homo albus est homo: album est substãtia: ꝛ coloratum est corpus. prima est quiditatiua ꝛ contingẽs secũda contingẽs ꝛ non quiditatiua alie vero necessarie ꝛ non quiditatiue. ¶ Quartum notabile est istud q̃ fm sententiam Aristo. capitulo de p̃us in predicamento quinq̃ modis aliquid dicitur esse p̃us altero. ¶ Primo modo ꝛ ꝓprie vnum dicitur altero p̃us fm tempus. Nam vnum dicitur altero p̃us fm q̃ est antiquius vel senius illo: sed nihil dicitur antiquius vel seni⁹ aliquo nisi fm tempus igitur fm tempus aliquid dicitur p̃us: ꝛ isto modo tempus preteritum quanto remotius est a presenti instanti tanto dicitur prius ꝛ tempus futurum quanto propinquius est presenti instanti tanto dicitur prius ꝛ quanto remotius tanto posterius. ¶ Secũdo modo aliquid dicitur altero prius a quo formaliter non conuertitur subsistendi consequentia: ꝛ sic vnum est p̃us duobus. nam duobus existentibus sequitur q̃ vnum est. ꝛ non econtra formaliter: modo illud a quo non cõuertitur subsistendi consequentia vocatur prius secundo modo p̃oritatis. ¶ Et hic est notandum q̃ non est idem dicere p̃us est illud a quo non conuertitur subsistendi consequentia. ꝛ prius est illud a quo non conuertitur consequentia nam prius a quo non conuertitur subsistendi consequentia est idem q̃ respectu esse existere sequitur ad aliud ꝛ non econuerso: ꝛ sic vnum est prius duobus ꝛ substantia prior accidente: sed prius a quo non conuertitur cõsequentia est idem q̃ respectu cuiuscunq̃ affirmati sequitur ad aliud ꝛ non econuerso. Et sic magis cõmune est p̃us minus cõsicut ille terminus animal respectu isti⁹ termini homo: q: sequitur formaliter homo currit igitur anial currit ꝛ respectu cuiuscunq̃ verbi ꝛ non econuerso. ¶ Et notãter dico formaliter: q: sequitur homo est igitur animal est ꝛ econuerso p̃ma consequentia formalis est ꝛ secũda materialis. q̃re ꝛc. ¶ Ex hijs sequitur q̃ li non homo p̃us est q̃ li homo. q: sequitur formaliter homo ẽ igitur aliquid non homo est ꝛ non econtra formaliter. Et si arguitur contra hoc per phũm p̃mo posteriorum dicentem q̃ affirmatio est prior negatione ꝛ habitus p̃or priuatione. dico q̃ philosophus non dicit vel loquitur de p̃oritate ibi isto modo sumpta sz de prioritate quarto vel quinto modo sumpta. ¶ Tertio modo dicitur aliquid p̃us fm ordinem vt in disciplinis ꝛ orõnib⁹. Nam in disciplinis fm ordinem rectum aliquid dicitur p̃us ꝛ aliquid est posterius. Nam in geometria elementa. s. p̃ncipia sunt priora hijs que describuntur a cõclusionibus sequentibus ex premissis. similiter in grãmatica. nam elementa. s. littere sunt p̃ora syllabis ꝛ in rethorica ꝓhemium est p̃us narratione: illud igitur est prius isto modo q̃ fm ordinem rectum procedendi oportet p̃us accidere ꝛ sic in qualibet scientia p̃ncipia sunt p̃ora conclusionibus quia rectus ordo in acquirendo scientiam est a principijs incipere ꝛ ex eis ad conclusionem ꝓcedere. ¶ Quarto modo dicitur p̃us fm honorem vel bonitatem: vnde illud quod est honorabilius alio vel melius d̃ p̃us isto: ꝛ ratio quia iste est p̃or apud aliquem qui est apud eum melior ꝛ honorabilior atq̃ magis dilectus igitur illud q̃d̃ est alio simpliciter melius ꝛ honorabilius est p̃us simpliciter illo. ¶ Quinto modo aliquid dicitur p̃us alio q̃ est causa illius ꝛ sic causa naturaliter dicitur prior suo effectu sicut est pater respectu filij: eo q̃ naturaliter p̃us est pater q̃ filius similiter p̃us est subiectum q̃ ꝓpria passio. ¶ Sz hic est aduertendum q̃ aliquid dicitur altero p̃us a quo sicut causa effectiua respectu sui effectus: quoddam est p̃us ex quo sicut p̃ncipia intrinseca ex quibus fit res: quoddam est p̃us ꝓpter quod sicut finis finis enim est prius q̃ ea que sunt ad finem: ꝛ quarto est quoddam p̃us in quo: sicut res temporalis respectu temporis ꝛ res locata respectu loci. Et sic de alijs. ¶ Sed hic forte quereret aliquis ex quo aliquid est altero p̃us qua p̃oritate est prius: an prioritate temporalis durationis vel prioritate nature: sic q̃ in eodem instanti temporis sint plura instantia nature in quorum vnum sit causa ꝛ in alio effectus. ¶ Ad istud respondet quidam theologorum q̃ huiusmodi p̃oritas non est tẽporis vel temporalis sed nature ita q̃ in eodem instanti tẽporis sunt multa instãtia nature: verbi gratia. posito q̃ de⁹ pro hoc instanti temporis crearet vnum corpus luminosum scõm se ꝛ quodlibet sui: certum est q̃ pro hoc instãti temporis deus esset agens materia: forma: compositum: ꝛ lumen: modo fm dicta p̃us est causa effectiua puta de⁹ q̃ materia p̃ma. Et prius est materia prima q̃ forma: q: p̃us est subiectum q̃ sibi inherens: deinde p̃us est forma q̃ compositum cum sit p̃ncipium intrinsecum eius ab ipso presupposito: vltimo per p̃us est ipsum corpus luminosum q̃ lumen suum vt patet: dicunt ergo q̃ in hoc instanti temporis sunt quinq̃ instantia nature: in p̃mo est deus causa efficiens creatiua. in secundo est materia. in tertio forma. in quarto compositum. in quinto effectus ipsius compositi. ¶ Et per hunc modum imaginantur ipsi de diuinis productionibus q̃ in p̃mo instanti nature essentia diuina est inscipiens ꝛ ignota: ꝛ in secundo intellectus diuinus intelligit se. in tertio intelligit omnia alia possibilia ꝛ imaginabilia: in quarto vero de plenitudine memorie secunde producit verbum. in quinto vero ambo producunt spiritum sanctum. Et ista sunt quinq̃ instantia nature quorum tria ponuntur instantia originis p̃mum in quo est pater secundum in quo est filius tertium in quo est spiritus sctũs. Et sic de alijs quibuscunq̃ imaginantur vel dicunt q̃ in primo instanti est primum suppositum diuinum in secundo habet posse producere ꝛ in tertio producit in quarto est filius in quinto spiritus sanctus. ¶ Alij negantes huiusmodi instantia dicunt q̃ cum dicitur aliquid reliquo

esse prius natura. per hoc non denotatur ꝙ aliquid prius
sit in aliqua mensura in qua non est posteriꝰ: vt si. a. sit prius
natura ꝗ. b. ex hoc non sequitur ꝙ. a. sit aliquãdo quan-
do non sit. b. vel ꝙ fuit aut erit. quando non fuit vel non
erit. b. Ita ꝙ non ē dicendum ꝙ prius natura sit in aliquo
instanti nature in quo non est posterius natura. quia illud
instans aut est substantia aut accidens non substantia. quia
cum sor. sit prior natura suo accidente sequitur ꝙ in aliqua
substãtia sor. sit prior suo accidente quod nõ est verum nec
in sor. nec in aliqua parte sui. Si autem tale instans sit acci-
dens cum sor. sit prior naturaliter cum suo accidente sequi
tur ꝙ in aliquo accidente sor. esset omni suo accidente por
naturaliter quod est impossibile. hoc potest sic deduci de
prima substantia que est deus. ¶ Nam deus est prior in-
stanti nature: cuꝫ quolibet instanti sitp̃ or. igitur deus in in
stanti nature est prior instanti nature. Et sic sequitur ꝙ deꝰ
est in aliquo instanti quando illud instans non est quod est
inconueniens. ¶ Item prius natura ⁊ posterius nã sunt
in eodem instanti temporis vt patet de subiecto ⁊ propria
passione igitur si subiectum est prius natura in aliquo in-
stanti nature in quo sua propria passio non est: sequitur ꝙ
in eodem instanti temporis in quo subiectum est sua pro-
pria passio non est: ⁊ sic contradictoria essent in eodem in-
stanti temporis duo vera quod est impossibile. hec tamẽ
argumenta non sunt insolubilia. ¶ Secunduꝫ igitur istaꝫ
viam non debet magis poni instans nature quando aliqd
est prius alio ꝗ debeat poni instãs honoris vel perfectio-
nis quando aliquid est alio perfectius vel honorabilius.
vnde preter instans temporis vel eternitatis quod est eẽn
tia diuina non debet aliud instans poni. ¶ Cuꝫ ergo dici-
tur. a. est prius. b. queratur de qua prioritate naturali loq-
tur. si de prioritate a quo: sic intellgitur. b. est ab. a. ⁊ non
econtra. si de prioritate ex quo intelligitur tunc ꝙ. b. est ex
. a. ⁊ non econtra. si autez intelligitur de prioritate propter
ꝙ: tunc equipollet huic. b. est propter. a. ⁊ non econtra. si
autem quarto ⁊ vltimo fiat mentio de prioritate in quo
tunc debet intelligi ꝙ. b. est in. a. ⁊ non econtra. ¶ Et ita
dicatur ꝙ in diuinis non est prioritas originis que est prio
ritas a quo. quia filius procedit a patre ⁊ filio ⁊ non econ
tra. quare ⁊c.

His premissis ponantur regule disputan de quaruꝫ prima est ista.
Ab inferiori ad suuꝫ superius ratione totius extremi ⁊ si-
ne impedimento precedente est bonum argumentũ tam
formale ꝗ de forma. Ita ꝙ bene sequitur homo currit
igitur animal currit. hoc animal est igitur hec est substan-
tia. ⁊ sic de alijs vniuersaliter. ¶ Et notanter dico ratione
totius extremi quia vbi arguatur ratione partis non valet
argumentum: quia non sequitur iste est magister de oxi-
ma igitur iste est homo vel animal de oxima vel substan-
tia ⁊c. nec sequitur hoc est cogitãs de roma igitur hoc est
substantia vel aliquid de roma. nec sequitur sor. est domi-
nus platonis igitur est aliquid vel substãtia platonis. Si-
militer non sequitur tu es videns vsqꝫ romaꝫ igitur tu es
animal vsqꝫ romam: aliquis homo est apparẽs asinus igi
tur aliquis homo est aliqualis asinus. ¶ Item non sequi-
tur tu es albus monachus igitur tu es albus homo: nec
sequitur ille terminus chymera est igitur aliquid chyme-
ra est. tu es amator tui igitur tu es substãtia vl aliquid tui.
¶ Sed notandum ꝙ hic sũmo terminum transcendentẽ
superiorem ad decem predicamẽta non quidẽ proprie sed
in proprie ⁊ respectiue secundum ꝙ superius dicebam.
¶ Item a parte subiecti nõ sequitur aliud ꝗ plato ⁊ nihil
aliud ꝗ plato est sor. igitur aliquid ⁊ nihil aliud ꝗ plato ē
sor. consequens est falsum: vt patet qualitercunqꝫ resolua
tur ⁊ antecedẽs probatur. Nam hoc est sor. demꝗato sor.
⁊ hoc est aliud ꝗ plato ⁊ nihil aliud ꝗ plato. igitur ⁊c. pa
tet consequentia. quia sillogismus demonstratiuꝰ: maior ē
manifesta sed minorem probo: exponitur nam hoc est ⁊
plato ⁊ nihil aliud ꝗ plato est: ⁊ hoc non est plato ⁊ nihil
aliud ꝗ plato. igitur ⁊c. antecedens patet pro prima ⁊ ter
tia parte ⁊ secunda probat resolutorie hoc est demõstran
do platonem ⁊ hoc est plato ⁊ nihil aliud ꝗ plato igitur.
Nec sequitur aliud a vero cuius contradictorium est fal-
sum est falsum igitur aliquid cuius contradictorium est fal
sum est falsuꝫ: consequens est falsuꝫ: vt patet ⁊ antecedẽs
est verum. quia hoc est falsum demonstrãdo illam homo
est asinus ⁊ hoc est aliud a vero cuius contradictoriuꝫ est
falsum. igitur ⁊c. patet consequentia a resoluẽtibus ad re-
solutuꝫ ⁊ minor probatur per exponentes. ¶ Nam hoc
est verum cuius contradictorium est falsum: ⁊ hoc non
est verum cuius contradictorium est falsum igitur. ¶ Si
milliter non sequitur concludenti tibi ⁊ cuilibet cõcludenti
tibi tu es idem igitur alicui ⁊ cuilibet concludẽti tibi tu es
idem probatur. ⁊ pono ꝙ quilibet concludat tibi ⁊ econ-
uerso tu concludas cuilibet ita ꝙ tibi ipsi. similiter isto po-
sito patet ꝙ consequens est falsum qualitercunqꝫ resolua-
tur: ⁊ antecedens probatur. Nam huic tu es idem te de-
mꝗato ⁊ hoc est concludẽs tibi ⁊ cuilibet ꝛcludẽti tibi per
casum. igitur ⁊c. consequentia patet a resoluentibus ad re
solutuꝫ. Nec sequitur aliquo minori ⁊ quolibet maiori te
tu es maior igitur aliquo ⁊ quolibet maiori te tu es ma-
ior: quoniam consequens est falsum qualitercunqꝫ resolua
tur. ⁊ antecedens probatur. nam isto tu es maior demon
strando minorem te ⁊ iste est minor te ⁊ quolibet minori
te. Nec sequit aliquo maiori te ⁊ quolibet minori te tu es
minor ergo aliquo ⁊ quolibet minori te tu es minor: ꝶ vt
precedens probatur sumendo vnum maius te. Aliquan-
do autem bene valet: sed hoc est gratia materie vbi ma-
neat consimilis denominatio. sequitur enim asinus homi-
nis currit igitur animal hominis currit. tu es homo albus
igitur tu es animal album. similiter sequitur tu es homo
sciens vbi rex sedet igitur tu es animal sciens vbi rex ē sed
non sequitur igitur tu es animal vbi rex est. quare ⁊c.
¶ Contra istam regulam multipliciter arguitur. Primo
sic. illa consequentia non valet sor. est homo ergo sor. ē cor
pus ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. maior proba-
tur. ⁊ pono ꝙ deus separet omnem quantitatem a sor. sine
corruptione sor. quo posito sor. est homo: quia est animal
rationale: ⁊ tamen non est corpus. quia nec longus nec la-
tus nec profundus cum nullam quantitatem habeat dimẽ
siuam ⁊ ꝙ casus sit possibilis probatur quorũcunqꝫ duo-
rum adinuicem distinctorum deus potest vnum corrum
pere reliquo remanente. sed sor. a qualibet sui quantitate
distinguitur vt suppono gratia disputationis igitur potest
deus omnem quantitatem sor. corrumpere sor. remanen
te. ¶ Secundo arguitur sic. Ista consequentia non valꝫ.
Iste est numerus binarius igitur est quantus vel quanti-
tas. ⁊ hic arguitur per regulam igitur regula falsa. con-
sequentia tenet cum minori ⁊ maior probatur. ⁊ pono ꝙ
ille binarius sit numerus duarum intelligentiarum ⁊ pa-
tet ꝙ ille numerus est numerus binarius: ⁊ tamen ille nõ
est quantus: quia non est magnꝰ. si enim ille numerus eẽt
magnus vel respectu maioris vel respectu minoris: quia
tunc idem est magnum ⁊ paruuꝫ respectu eiusdem ꝙ est
falsum. ¶ Tertio arguitur sic. ista consequentia non valꝫ.
Ille numerus est quantitas igitur ille numerus est ens
⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. consequentia patet
cum minori ⁊ maiorem probo. Nam ille numerus dua-
rum intelligentiarum non est aliquid sed plura vt patet.
¶ Ad hec respondetur ad p̃mum negando casum ⁊ ad
probationem potest concedi ꝙ quorũcunqꝫ distinctorum
deus potest vnum corrumpere sine reliquo. ⁊ tunc cum
dicitur ꝙ deus potest omnem quantitatem sor. corrum-
pere sor. remanente non valet argumentum: sed debet cõ
cedi igitur deus potest corrumpere omnẽ quãtitatem sor.
sor. remanente vel potest sor. corrumpere illis quantitati-
bus remanentibus ⁊ hoc conceditur quia corrupto sor.
adhuc manent in materia eedem dimensiones. Si au-
tem sumitur pro prima parte antecedentis ista propositio

quorũcunq; duorũ distinctor deus potest vnũ corrũpere altero remanente. nego illã: nõ faciendo sophisma quia sor. ⁊ anima sor. adinuicem distinguunt. ⁊ tamen deus nõ potest corrumpere vel annichilare animam sor. sor. eodem remanente: similiter omnis quantitas continua distinguit a sua medietate. ⁊ tamen deus nõ posset corrumpere medietatem isto toto remanente: licet econtra bene sequitur. ¶ Pro quo notandum q̃ rerum quedam sic se habẽt q̃ vna est altera prior ⁊ presupponitur ⁊ quedam sunt que impertinenter se habent. Exemplum p̃mi sicut materia vel forma respectu compositi. Exemplum secũdi vt sor. ⁊ plato: dico ergo q̃ quorũcunq; duorũ distinctor impertinentium vtrunq; deus potest corrumpere vel annichilare altero remanente: sed non quorũcunq; duorũ pertinentium vt dictum est modo. quia sor. presupponit quãtitatem suam prior̃em sor. ideo deus non potest corrumpere aut annichilare omnem quantitatem sortis sor. remanente. ¶ Et si ex hijs concluditur q̃ accidens substantia ẽ prius. concedo. tam de p̃oritate perfectionis q̃ ⁊ nobilitatis q̃ nãe. quia q̃libet accidens saltim abstractum perfectius est q̃ materia p̃ma sed nullum accidens p̃us est nã materia p̃ma. quia ab omnibus presupponitur tanq̃ principium ex quo. ¶ Item dico q̃ sor. prior est sua quantitate prioritate perfectionis ⁊ nobilitatis: sed quantitas sortis prior est prioritate nãe. quia prius est quantitas q̃ quãtum sicut omne constituens prius est suo constituto natura. prius enim est albedo q̃ album ⁊ prius est quantitas q̃ materia quanta. sicut materia quacunq; quantitate sit p̃or ⁊ hoc semper loquendo de prioritate nãe. ¶ Alio modo posset ad argumentũ responderi admittẽdo casum ⁊ cõcedẽdo istam consequentiã sor. est homo igitur sor. est corpus. ⁊ concedo q̃ tam antecedens q̃ consequens est verum. ⁊ cum dicitur q̃ sor. non est longus nec latus nec profundus igitur non est corpus. non valet argumentum. q: corpus dupler est vnum de predicamento sube ⁊ reliquum de predicato quantitatis. p̃mum est substantia ⁊ reliquum accidens: in tertia specie quantitatis non dicit nisi solam dimensionem. ¶ Similiter corpus p̃dicamẽti substantie potest dupliciter considerari vno modo vt dicit substractionem dimensionis sine p̃cisione forme. ⁊ sic est substantia alternum p̃dicamenti substantie. Alio modo vt dicit substractionẽ dimensionis ⁊ forme ⁊ sic est materia vel pars compositi ⁊ est in predicamento substãtie per reductionẽ vt dictum est: ⁊ sic dico q̃ si iste terminus corporeum denominatur ab isto termino corpus predicamenti substãtie sic non est cõnotatiuus alicuius dimensionis. Si autem ab isto termino corpus p̃dicamenti quantitatis sic est cõnotatiuus cõnotans longitudinem ⁊ profunditatem. ¶ Sed hic est vnum dubium si sor. esset sine quantitate an haberet partes. dico q̃ sic. quia haberet animam ⁊ materiam primam ⁊ sic haberet partem ⁊ partes ⁊ non solũ essentiales: immo ⁊ integrales: sed non quantitatiuas: quia vna pars materie p̃me cum forma esset pars integralis ⁊ non quantitatiua quia nullam quantitatem haberet. ⁊ sic oportet in casu isto concedere q̃ sor. haberet partes sed nõ partem extra partem. quia hoc est de ratione quantitatis: nec occuparet locum nec situm: nec aliqua etiam pars eius cũ hoc non posset esse sine quantitate. Item conceditur q̃ tũc non esset magnus nec paruus quia non esset quantus. ¶ Item tunc concederetur q̃ aliquod esset totum quod nulla sui parte esset maius dato q̃ ille terminus totũ nõ plus importaret q̃ ens habens partes. vbi autem significet assertiue ens habere partes quantitatiuas ⁊ partes extra partem sicut capiunt philosophi ⁊ geometre dicẽtes q̃ omne totũ qualibet sui parte integrali est maius sic tũc sor. non esset aliquod totum. Ex hijs ergo patet q̃ ista cõsequentia non debet simpliciter concedi nec simpliciter negari. hoc est corpus igitur hoc est quantũ. nec ista hoc est corpus igitur hec est substãtia. quia bene dubiũ est an arguatur ab inferiori ad suũ superius: sed petat respõsalis in quo p̃dicamento fuerit iste terminus corpus ⁊ fm respõsionem opponẽtis ⁊ consequentiam respondeat ⁊ nõ aliter. ¶ Similiter si proponitur aliqua istarum duarũ. omne corpus est substãtia. omne corpus est quantitas: petat qd subicitur ante termiñ p̃dicamẽti quãtitatis vel sube ⁊ fm responsionem concedatur vel negetur consequenter vtra q̃ illarum. ¶ Si autem diceret opponens volo q̃ subicitur li corpus in sua maxima cõmunitate: tunc dicatur q̃ li corpus nec est in predicamento substãtie nec quantitatis: ĩmo in nullo predicamento sed terminus anologus distributus pro quolibet corpore p̃dicamenti sube ⁊ p̃dicamenti quãtitatis ⁊ sic quelibet istarum est falsa omne corpus ẽ substãtia. omne corpus est quãtitas. quare ⁊c̃. ¶ Ad secundum argumentũ dicit concedẽdo istam consequentiã: iste est numerus binarius igitur iste est quantus vel quãtitas. si enim numerus non est res numerate dico q̃ iste est quantitas ⁊ multitudo. Si autem numerus est res numerate. dico q̃ ille numerus est quãtus. ¶ Et tunc ad argumentum igitur ille numerus est magnus: nego consequentiam. quia arguitur a superiori ad suum inferius affirmatiue sine aliqua distributõe: vnde quare omne magnũ est magnum respectu minoris ⁊ omne paruũ est paruũ respectu maioris igitur numerus binarius non est numerus magnus. quia nõ habet numerum inferiorem aut minorem se: sed bene est paruus respectu maioris puta ternarij vel quaternarij. ¶ Pro quo est notandũ q̃ aliquid est magnum ⁊ non paruum ⁊ aliquid est paruum ⁊ non magnum: aliquid autem est simul magnum ⁊ paruũ. Celum enim est magnum ⁊ non paruũ. quando nihil est maius eo: numerus binarius est paruus ⁊ non magnus: ternarius autem est magnus ⁊ paruus. magnus respectu binarij ⁊ paruus respectu quaternarij: similiter medietas alicuius continui est parua respectu totius ⁊ magna respectu sue medietatis. ⁊ sic patet q̃ nihil est minus mundo licet aliquo mundus sit maior. similiter nihil est minus sapiẽs q̃ deus: licet aliquo ente deus sit magis sapiens. ¶ Ex quo patet q̃ ista consequentia non valet. a. est maius. b. igitur. b. est minus. a. nec econtra. ¶ Contra istam responsionem arguitur sic. mundus est maior sua medietate in proportione dupla igitur in proportione maioris inequalitatis sed proportio maioris inequalitatis est habitudo maioris ad minus igitur medietas mundi est minor mundo. Similiter duorũ ad tria est proportio minoris inequalitatis sed proportio minoris inequalitatis est habitudo minoris ad maius igitur numerus ternarius est maior binario ⁊ per consequẽs nũerus binarius est magnus. ¶ Ad istud argumentum respondetur q̃ cõparatio p̃dicamenti quãtitatis potest dupliciter exponi proprie ⁊ cõmuniter vel nõ ita proprie: proprie namq; per positiuũ cõparatiui. in proprie vero per generalissimũ. Exemplum p̃mi vt. a. est maius b. a. est magnum ⁊. b. est magnum ⁊ nullum. b. est ita magnum sicut. a. Exemplum secundi. a. est quantũ ⁊. b. est quantũ ⁊ nullum. b. est ita magnũ sicut. a. p̃mo modo continue locutus sum in isto libro sicut ad logicũ pertinet loqui. sed secundo modo loquuntur cõmuniter disputantes in altiori materia in qua non expedit tam sophistice cauillare. Et isto modo cõceditur q̃ ternarius est maior binario: ⁊ medietas mundi minor mundo. ex quibus non sequitur q̃ binarius sit magnus aut q̃ mundus sit paruus: sed solũ sequitur q̃ quilibet illorũ est aliquantus: quare ⁊c̃. ¶ Ad tertiũ dico q̃ sumendo numerũ pro rebus numeratis non valet illa consequentia. a. est nũerus igitur. a. est aliquid capiẽdo proprie ⁊ stricte li aliquid: nec arguitur per regulam. quia li aliquid non est superius ad omne predicamentũ nec de quolibet vniuersaliter verificabile. nec ex hoc sequit̃ quin sit transcendens: q: de quo non est verificabile aliquod transcendens: ab eo dependens ⁊ deriuatum est verificabile: igitur non sequitur. a. est numerus vel oratio igitur. a. est aliquid: bene tamen sequitur q̃. a. est aliqua. ¶ Pro quo est notandum q̃

terminorum transcendentium quidaz sunt per se transcendentes vt ens aliquid vnum. quidam vero per accidens sunt transcendentes: vt illorum alij casus in significato singulari ⁊ plurali. ¶ Ex quo sequitur ꝙ de illo termino deus non est verificabilis terminus transcendens. patet quia hec est falsa deus est entis: ⁊ tamen li entis est transcendens lz de per accidens. ¶ Ex predictis potest inferri ꝙ qlibet pdicamentū hz multa genera generalissima qz tam in recto qz in obliquo tam in numero singulari qz in numero plurali: si verū est ꝙ generalissimū in recto ⁊ singularis numeri est de per se gnālissimū: alia aūt solum de per accidens rōne illius. quare ⁊c.

Amplius ad pncipale arguit sic. Ista cōsequtia non valet. hoc est infinitum igitur hoc est quantum ⁊ hic arguit per regulam igit regula falsa. consequentia tenet cum minori ⁊ maiorez probo. ⁊ pono ꝙ deus producat. a. corpus infinituz. tunc patet ꝙ antecedens illius consequentie est verum sed probo ꝙ consequens sit falsum. quia si. a. est quantum igit respectu maioris minoris vel equalis. non respectu maioris. qz nullus infinituz est altero maius nec respectu minoris. qz nihil est a. infinito minus: cum. a. non sit paruuz: nec respectu equalis: quia tunc si ab vno auferatur vnuz pedale ⁊ a reliquo semipedale vnum infinitum altero esset maius qd est falsum ⁊ probat consequentia. qz si ab equalib⁹ inequalia demas cetera remanēt inequalia. ¶ Secūdo arguit sic. ista consequtia nō valet. hoc est figura igit hoc est qualitas: ⁊ hic arguit per regulam igitur regula falsa. consequtia patet cū mīori. qz figura est in quarta specie qualitatis. ⁊ maior arguit. ponatur enim ꝙ figura sit res figurata qd vez est. quia figura est que termio vel terminis claudit vt diffinit pmo geometrie: tunc est antecedens illius cōsequentie verum. hec est figura demōstrato homine ⁊ cōsequēs est falsum. quia hec est suba igitur non est qualitas. Hec potest dici ꝙ ex isto antecedente potest concludi ꝙ hoc est quale: qz ponatur ꝙ per li hoc demonstret vna albedo ⁊ patet ꝙ antecedens est veruz ⁊ consequens falsum. quia nulla albedo est quale sed qualitas: nec potest dici ꝙ debz concludi illud consequens igit hoc est quale vel qualitas. qz illud disiunctum non est generalissimū alicuius pdicamenti sicut nec li homo vel nō homo. ¶ Tertio arguitur ista consequtia nō valet. hoc est forma igitur hoc est qualitas: ⁊ hic arguit per regulam igitur regula falsa. pz minor: qz li forma ponitur in quarta specie qualitatis ⁊ probatur maior. qz demonstrata forma substātiali est antecedēs verum ⁊ consequens falsum. quare ⁊c. ¶ Ad hec respōdetur ad pmum concedo illam consequentiaz. hoc est infinituz igitur hoc est quātum igit respectu maioris minoris vel equalis dato pro nunc ꝙ equalitas non reperiatur nisi inter extrema distincta. vnde dato per imaginationem ꝙ non esset aliquis numerus preter numeruz binariuz patz ꝙ iste esset quātus ⁊ nō respectu maioris minoris vel eqlis. Si autez argueretur sic. hoc continuum est quātuz igitur respectu maioris minoris vel equalis. concedo. ꝙ hoc est quantum respectu minoris non quidez minoris eo sed altero minoris: vel posset dici sicut pus ꝙ continuuz infinitum est quantum ⁊ magnū respectu minoris eo. Ex quo non sequit ꝙ illud infinitum sit paruum sicut pus diceba tur. Verūtamen non est inconueniens ꝙ vnum infinitum esset maius reliquo sicut posito ꝙ. a. linea infinita in sursuz incipiente a puncto medio mundi ⁊. b. linea infinita in sursum incipientem a puncto aliquo spere ignis ⁊ patet ꝙ. a. est maius. b. non quidem simplr sed fm quid puta fm partes terminatas. quare ⁊c. ¶ Ad secūm argumentum admisso gratia disputationis ꝙ figura non distinguat a re figurata. dico ꝙ iste termin⁹ figura dupliciter sumit. vno modo prout conuertitur cum hoc complexo ens qd termino vel terminis clauditur. ⁊ sic dico. ꝙ nō est in aliquo predicamento sed est terminus anologus significans substantiam termino vel terminis clausam. ⁊ etiam accidens termino vel terminis clausum: non eque primo sed prius vnum qz reliquuz. qz pus natura est substantia termio vel terminis clausa qz aliquod accidens. ⁊ tunc patet ꝙ ista cōsequtia nō est bona. hoc est figura igitur hoc est qualitas vel quale. quia dato ꝙ materia pma esset sine aliquo accidente ipsa esse figura ⁊ figurata ⁊ tamen nō esset qualitas nec qualis. ¶ Si autem sumitur hic figura vniuoce put conuertitur cum illo complexo qualitas constitutiua figurabilis vel figurati sic dico ꝙ ille terminus figura est in pdicamento qualitatis ⁊ in quarta specie inferior ad istuz terminum qualitas de per se: ⁊ sic concedo istam consequentiam hoc est figura igitur hoc est qualitas: ⁊ tunc nego ꝙ homo sit figura. qz nullus homo est qualitas termino vel terminis clausa. quare ⁊c. ¶ Verūtamen est aduertendū ꝙ figura principaliter sumpta tripliciter sumitur. ¶ Uno modo pro imagine vel figura que fit ad aliquā rem repre sentandam ⁊ sic pertinz ad genus relationis. ¶ Secundo modo pro eo ꝙ est fm quātitatem terminatam ⁊ sic pertinet ad genus quantitatis continue. ¶ Tertio modo put dicit qualitatez resultatem ex terminatiōe quantitatis continue ⁊ sic est in quarta specie qualitatis. ¶ Ad tertiuz argumentum dico similiter: ꝙ iste terminus forma potest dupliciter sumi vno modo prout conuertitur cum illo cōplexo ens dans esse subale vel accidentale. ⁊ sic dico ꝙ iste terminus forma non est in aliquo pdicamento sed est terminus analogus vel equiuocus significans formas substātiales ⁊ accidentales pus vnam qz reliquaz vel non vnica ratione. ¶ Et sic patet ꝙ ista consequentia nō valet hoc est forma igitur hoc est qualitas. nec arguitur per regulam. ¶ Alio modo sumit li forma prout conuertitur cum illo termino pulchritudo. dicimus enizz aliquez esse formosuz quando pulcher est: ⁊ isto modo li forma est in quarta spē qualitatis: ⁊ sic conceditur ista consequentia hoc est forma igitur hoc est qualitas. ⁊ tunc negatur ꝙ forma substantialis sit forma: cum nulla talis pulchritudo sit aliqua turpitudo. quare ⁊c. ¶ Uel dicatur ꝙ forma multipliciter sumitur. pmo modo ꝑ actu substātiali māe cōmunicabili quiditatiue dante esse composito simpliciter ⁊ sic vocatur forma partis: vt anima. ¶ Secūdo modo pro actu nō cōicabili māe ⁊ habente esse subale sicut deus ⁊ intelligentie. ¶ Tertio modo pro ipsa natura que seruatur absqz cōditionibus materialib⁹ ⁊ generalr respectu cuiuslibet rei natura importata per diffinitionem ⁊ hec vocatur forma totius vt humanitas. ¶ Quarto mō ꝑ causa exemplatiua ⁊ isto modo deus est forma creature ⁊ ars in mente artificis est forma artificiati. ¶ Quinto modo ꝑ actu qui dat esse fm quid ⁊ non simpliciter: sicut qdcunqz accidens sine sit intelligibile sine reale ⁊ isto modo forma est in quarta specie qualitatis.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia nō valet. hoc est raritas igitur hoc est qualitas. ⁊ hic arguit per regulam. igitur ⁊c. consequentia tenet cum minori. qz raritas ⁊ densitas sunt in secunda specie qualitatis: ⁊ probat antecedens: ponendo sicut cōmuniter tenetur ꝙ raritas non distinguat a rarara. Isto posito patet ꝙ antecedens est verum ⁊ consequens falsum demonstrata vna substātia rara. ¶ Secundo sic non sequitur hoc est scientia igitur hoc est qualitas: ⁊ hic arguitur per regulaz cum li scientia sit in pma specie qualitatis. igitur ⁊c. patet maior ex hoc ꝙ deus est scētia ⁊ non est qualitas imo in eo nulla est qualitas cum sit substantia simplr. ¶ Tertio arguitur sic. non sequitur hoc est quale igitur hoc est accidens: ⁊ tamen arguit per regulaz igitur ⁊c. consequentia patet cum maiori demōstrato vno homine albo ⁊ minor probat. quia iste terminus accidēs est superior ad omnia pdicamenta accidētiū sicut li ens ad omnia predicamenta simpliciter. ¶ Ad hec rādet ad primum dicendo ꝙ tenentes raritatem ⁊ densitatem distingui a re densa vel rara non habent difficultatem respondendi. quia tunc concedunt ꝙ omnis raritas ⁊ densitas

est qualitas. ¶ Alij autem tenentes positionem factam in argumento hñt aliter respōdere dicēdo. ꝙ tūc illi termini raritas ⁊ densitas non sunt de per se in p̄dicamēto qualitatis nec qditatiue. sed de per accidens vel per reductionē: ratione disiuncti generalissimi ex concreto ⁊ abstracto qd̄ de eis est verificabile. vz. iste terminus quale vl' qualitas: licet igitur non sequitur hoc est raritas igitur hoc est quale. nec sequitur igitur est qualitas tamē bene sequit igitur est quale vel qualitas. ¶ Aliter posset respōderi vt prius ꝙ iste terminus raritas dupliciter sumitur vno modo p̄ut convertitur cum illo termino ens habens magnam extensionem sub modica materia. ⁊ sic non est in aliquo p̄dicamento sed terminus analogus. ¶ Alio modo prout cōvertitur cum illo termino qualitas habens multuz de extensione in modica materia ⁊ sic est in p̄dicamento qualitatis: ⁊ tunc cōsequentia ꝓposita est bona. sed negatur ꝙ aliqua substātia sit raritas eodem modo dicat de idēptitate. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ li scia in sua maxima cōitate non est in aliquo p̄dicamēto: sed terminus anologus significans sciam que est substantia ⁊ sciam que est accidens ⁊ non eque p̄mo. Ideo non mirum si ista consequentia non valet. cum aūt vniuocat ⁊ reponitur in p̄dicamento qualitatis tunc significat solum sciam que est accidens quo ad aliquid dicit sciens ⁊ sic sumendo consequentia ꝓposita ē bona sed nego ꝙ deus sit scia isto modo. ¶ Ad tertiū dicitur negando illam consequentiam nec arguit per regulam. qz abstractum non est superius ad concretuz nec ecōuerso: sed abstractum est superius ad abstractum ⁊ cōcretum ad concretuz: ꝓpterea sicut sequitur hoc est qualitas ergo hoc est accidens. ita sequitur hoc est quale ergo hoc est accidentale. quare ⁊c.

Amplius ad p̄ncipale arguitur sic. nō sequitur a. est paternitas igit. a. est relatio ⁊ b arguitur per regulam igit regula non est vera. consequentia pz cuz minori qz relatio est generalissimū p̄dicamēti relationis ⁊ maior arguitur ⁊ sit. a. vna paternitas ⁊ ponat ꝙ nullus referat illam paternitatem ad aliquā filiationem non considerādo. tunc antecedens est veruz ⁊ consequēs falsum. qz sequitur. a. est relatio igitur aliquis refert mediāte. a. relatione. cōsequentia pz. quia relatio est actus referentis fm ꝙ referens est. Et ex alio quia bene sequit a sil' a. est actio igitur aliquid agit. a. actione. ¶ Secundo argr̄ sic. ista consequentia nō valet. Iste est pater igit iste est relatus ⁊ hic arguitur per regulam igit regula falsa. maior probatur ⁊ pono ꝙ sor. statim post administrationem seminis corrumpat ante inceptionem sui filij. ⁊ pz ꝙ est pater ⁊ non est relatus qz nondum habet filium. ¶ Similiter ponatur ꝙ plato suus filius non sit p̄mo cum ipso sor. ⁊ patet ꝙ sor. est pater ⁊ tamen non est relatus cuz sua relatio ad filiuz nunq̄z ante hoc fuerit. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia nō valet. pater est pater igit pater est ad aliquid. ⁊ tamen hic arguitur per regulam igit regula falsa. consequentia patet cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. ⁊ pono cū subtilibus doctoribus ꝙ relatio distinguatur a re relata sicut paternitas a patre. isto posito patet ꝙ antecedēs est verum ⁊ consequens falsum. qz si pater est ad aliquid igitur pater est relatio. qd̄ est contra suppositum ⁊ pz consequentia qz relatio ⁊ ad aliquid convertuntur. quare ⁊c. ¶ Ad hec respondetur ad p̄muz ꝙ iste terminus relatio potest dupliciter sumi. vno modo verbaliter prout derivatur ab isto verbo refero. ⁊ sic dicit actualem relationez ⁊ non est gen' generalissimū in predicamento relationis. ¶ Alio modo relatio idem est ꝙ respectus non cōnotando aliquā actionem sed puram habitudinem respectiuaz alicuius ad aliquid ⁊ isto modo ponitur ꝓcedere ⁊ est simile sicut de istis terminis propositio cōstructio ⁊ oratio: vnde sicut propositio est: licet nullus proponat: ⁊ constructio licet nullus cōstruat ⁊ oratio licet nullus oret. sic est relatio licet nullus referat. Et secundū hunc modum conceditur ꝙ ista cōsequentia. a. est paternitas igit. a. est relatio ⁊ negatur ista. a. est relatio igitur aliquid refert vel refertur. ¶ Ad secundā formam concedendo illam ⁊ admisso p̄mo casu dico. ꝙ sor. nō est pater ⁊ sic non habet relationem ad filium. ¶ Ad secundum casum dicitur ꝙ sor. habet relationem ad filium ⁊ est relatus ad filium. ad istum intellectum habet respectum ad filiuz. ⁊ sic non sequitur. sor. non habuit relationem ad filium igitur non est relatus ad filium. quia pro eodem instanti idez respectus fit ⁊ habet factuz esse. quare ⁊c. ¶ Ad tertiuz argumentum respondetur dubitando an consequentia illa sit bona. qz iste terminus ad aliquid potest denotare habitudinem termini ad terminū. ⁊ potest denotare habitudinem vie ad terminum. sicut enim est terminus ad terminuz ita est via ad terminum. vnde pater est ad filiuz tanq̄z terminus ad terminum ⁊ econtra: ⁊ paternitas est via vel habitudo ad filium tanq̄z ad terminum. ¶ Dico ergo ꝙ si li ad aliquid dicit habitudinem vie ad terminū sic est gnālissimū p̄dicamenti relationis. ⁊ p̄dicatur de per se generibus ⁊ speciebus. vz. paternitate ⁊ filiatione: ⁊ sic convertitur cum illo termino relatio. Si autem dicit habitudinem termini ad terminuz. sic non est de ꝓ se generaⁿ p̄dicamēti relationis sed convertitur cum illo termino relatiuuz. verificabile de concretis eiusdem p̄dicamēti. ¶ Per hoc ergo pz responsio ad argumentum cum dicitur. pater est pater igitur pater est ad aliquid. si li ad aliquid denotat habitudinem termini ad terminuz cōceditur consequens ⁊ cōsequentia. ⁊ cōcluditur igitur pater est relatio negatur consequentia. nec tunc li ad aliquid convertitur cum li relatio. Si aūt sumat li aliquid prout denotat habitudinem vie ad terminuz sic negatur consequētia ꝓposita. nec arguitur ab inferiori ad suum superius plusq̄z si argueret pater est pater igit pater est relatio. quare ⁊c.

Amplius ad p̄ncipale arguitur sic. Ista consequentia non valz. b. est corruptio igitur. b. est actio ⁊ hic arguitur per regulam. igit ⁊c. consequentia pz ⁊ antecedens ꝓbatur pro maiori. quia dato. b. lumine ꝙ corrumpatur per absentiaz conseruantis pz ꝙ b. est corruptio ⁊ tamen nō est actio. quia illud lumen corrumpitur ⁊ nihil agit ad corruptionem illius. ¶ Secundo arguitur sic. nō sequit. a. intelligit igitur. a. agit. ⁊ tamē hic arguitur per regulam. igit ⁊c. consequentia patet cuz maiori tam de deo q̄z de creaturis. nam anteq̄z mundus fieret essentia diuina intelligebat ⁊ non agebat. sil' in creaturis intelligere est recipere. ⁊ per consequens pati ⁊ non agere. minor similiter pz quia illud verbū intelligo est verbum actiuum. ¶ Tertio arguit sic. non sequitur hoc frigescet igitur hoc alterabitur. ⁊ tamen arguit per regulaz. igitur ⁊c. consequentia tenet cuz minori ⁊ maior probat: quia in casu est antecedens verum ⁊ consequens falsum. posito ꝙ. a. sit tres partes calide per totuz vt duo ⁊ quarta pars sit frigida similiter vt duo: ⁊ cōdensentur iste tres partes calide ad quantitatem quarte ⁊ rarefiat illa quarta frigida ad quantitatem illam trium quartarum calidarum sine acquisitione caliditatis ⁊ frigiditatis. tunc patz ꝙ antecedens est verum. quia hoc iam non est frigidum ⁊ aliquando fiet frigidum igitur hoc frigefiet. ⁊ consequēs est falsum ꝙ alterabitur. quia si hoc alterabitur igitur aliqua velocitate alterationis alterabitur consequens falsuz. quia velocitas alterationis attenditur penes latitudinem qualitatis vel ipsam qualitatem acquisitam vel deperditam in tanto vel in tanto tempore: sed hoc non acquiret aliquam qualitatem nec aliquam latitudinem qualitatis igit hoc non alterabitur. ¶ Ad hec respondetur ad primuz dicitur ꝙ corruptio tripliciter sumitur actiue pro re corrumpente: passiue pro re que corrumpitur: aut pro motu distincto ab vtroq̄z. si corruptio capitur actiue pro re corrumpente conceditur illa consequentia. b. est corruptio igitur. b. est actio ⁊ nego antecedens. ꝙ. b. lumen sit corruptio cum non sit corrumpens. Si autem sumitur corruptio secundo modo passiue nego consequentiaz: nec arguit per regulaz: sed ex isto antecedente dz concludi igit. b. est passio. Si vero tertio mō sumat corruptio sic iterꝝ concedit

consequentia ⁊ negatur antecedens. q: illud lumen nõ est motus distinctus ab ipso lumine ⁊ ab ipso corrumpente ¶ Sed hic forte dubitatur sumendo corruptionez secundo modo vtrum. b. corrũpatur. q: non videt. aquo corrumpatur. ¶ Huic potest dici primo ꝙ. b. corrumpitur ⁊ a nullo corrumpitur. nec hoc est inconueniens. ¶ Secundo modo potest dici ꝙ corrumpitur. a sole desinente conseruare. non quidem de per se sed de per accidens ⁊ per modum sequele. ¶ Et vbi corpus luminosum desineret esse tunc lumen corrũperetur per moduz sequele a corrumpente corpus luminosuz. ¶ Tertio modo potest dici ꝙ. b. non corrumpitur sed desinit esse: ¶ Ad secũduz argumentum respondet ꝙ istud verbuz: intelligere: sicut verba pretendunt solum põt denominare. ⁊ sic non est in aliquo p̃dicamẽto sed termin⁹ anologus. non obstante ꝙ sit verbum actiuum ꝓ grãmaticos. certum est. n. ꝙ non sequitur deus intelligit igitur agit vel patitur. ¶ Secundo modo sumitur illud verbum intelligere prout connotat precise actum distinctũ cuz motu vel mutatione ⁊ isto modo ponit in p̃dicamento qualitatis. ⁊ tũc non sequitur in creaturis. hoc intelligit igitur hoc agit vel patit. q: postq̃ intellectio diu causata est antecedens est veruz ⁊ consequens falsum. ¶ Tertio modo sumit idez verbum p̃mo vt cõnotat actum distinctum cum motu vel mutatione ⁊ isto modo ponitur in p̃dicamẽto passionis: ⁊ sic iz non sequitur hoc intelligit igitur hoc agit: tamen bene sequit igitur hoc patitur. Eadẽ distictio fiat de illo verbo video. ¶ Ad tertiuz argumentuz concedit illa consequentia hoc frigefit ergo hoc alterabitur: ⁊ conceditur ꝙ illud magna velocitate alterabitur. ⁊ vltra dicitur ꝙ motus alteratiõis q non est per se alteratio. sed de per se accidens non attendi tur penes latitudinem forme acquisitam vel deperditaz: sed penes denominationẽ in isto casu attendenda est velocitas: ꝙ autem ibi fit de per accidens alteratio pz rõne rarefactionis ⁊ cõdempsionis.

Amplius ad p̃ncipale arguitur sic. ista cõsequẽtia non valz. a. est intensio vel remissio igitur. a. est actio vel passio ⁊ tamen arguitur per regulam. igitur ⁊c̃. consequentia tz cum minori ⁊ maiorez probo. ⁊ pono ꝙ. a. sit vna caliditas diu causata ĩ for. quo posito pz ꝙ. a. est intensio vel remissio quia certe intensionis vel remissionis: ⁊ tamen. a. non est actio nec passio. quia non agit nec patitur. ¶ Secundo arguitur sic. non sequit hoc producitur igitur hoc patitur. ⁊ tamen hic arguit per regulam. igitur ⁊c̃. pz consequentia cum minori ⁊ maior arguitur. quia demõstrata anima que creat (gratia argumenti) ꝗ anima producitur. ⁊ tamẽ ipsa nõ patitur q: nulla passione patitur. ¶ Tertio arguitur sic. sicut non sequitur. a. conseruat igitur. a. agit: sic non sequitur. b. non conseruatur igitur. b. agitur. ⁊ tamen arguitur per regulam. igitur ⁊c̃. pz consequentia cum minori ⁊ maior similiter. quia dato vno conseruante ⁊ vno cõseruato ab eo. ¶ Ad hec respondetur ad p̃mum ꝙ si intensio ⁊ remissio sumitur pro re distincta a re intensa vel remissa sic negatur antecedens tanq̃ impossibile. si autẽ non fiat huiusmodi differentia dico ꝙ isti termini intensio vel remissio aliquando sunt nomina verbalia actuales actiones denominatiua ⁊ isto mõ sunt in p̃dicamẽto actionis. ⁊ sic conceditur consequentia ꝓposita ⁊ negat antecedens in casu illo. Alio modo isti termini intensio ⁊ remissio sunt termini nominales non denominantes tales actiones actuales ⁊ sic sunt in p̃dicamento relationis vel qualitatis ⁊ isto modo cõsequentia proposita non valet nec arguitur per regulam. ¶ Est tamen notandũ ꝙ qualitates elementares possunt multipliciter considerari p̃mo modo ꝓ ꝙ ordinant ad agendum vel paciendum bene vel male. ⁊ sic sunt in p̃ma specie qualitatis. ¶ Secundo mõ prout sunt faciliter vel difficulter actiua. ⁊ sic sunt in scõa specie. ¶ Tertio prout ordinant ad potẽtias imutandas ⁊ hoc absolute. ⁊ sic sunt in tertia specie. ¶ Quarto modo ꝓut euenit ab agente. ⁊ sic sunt in p̃dicamẽto actionis. ¶ Quinto modo prout recipiuntur in passo. ⁊ sic sunt in p̃dicamẽto passionis: vel potest dici pro istis duobus vltimis modis ꝙ quãdo agens agit in passum causant duo respectus. vn⁹ in agente ⁊ alⁿ in passo preter motuz mediuz. q: respectus faciunt predicamenta distincta actionis ⁊ passiõis ⁊ nõ mot⁹ medius q̃ litercunq̃ cõsideretur: sed est in aliquo illorum de per accidens solum: inquãtum vero anectit respectui agentis sic ẽ in p̃dicamento actionis. inquãtũ vero coniungit respectui qui est in passo sic est in p̃dicamento passionis. quare ⁊c̃.

¶ Ad secundum dicitur ꝙ illud verbum producitur põt conuerti cum isto complexo: est ab aliquo: vel de aliquo. ⁊ sic li producitur non est in aliquo p̃dicamẽto. Ideo non sequitur hoc ꝓducitur igitur hoc agitur nec arguit per regulam. Nam filius in diuinis vel spũs sanctus ꝓducitur. ⁊ tamen non agitur nec patit. ¶ Alio modo potest li producitur conuerti cum hoc complexo fit de nõ esse ad esse: ⁊ sic concedo illam consequentiaz ꝗ anima producitur igitur patitur. q: pati tripliciter sumitur complectiue subiectiue ⁊ terminatiue. Complectiue patit compositum. subiectiue patitur materia: ⁊ terminatiue patitur forma. ⁊ cuz dicitur ꝙ nulla passiõe patitur: negat: quia patitur se ipa passione vel mutatione distincta a se ⁊c̃. ¶ Ad tertiuz dicitur p̃mo ꝙ illa verba conseruare vel conseruari nõ sunt in aliquo p̃dicamento. ⁊ sic non arguitur per regulam. ¶ Secundo modo potest responderi ꝙ iz non sequitur de p̃ñti Hoc conseruatur igit hoc agitur tamen bene sequit igit hoc agitur vel agebat. ¶ Tertio modo respondent theologi ꝙ si hoc conseruat hoc agit. ⁊ sic deus semp agit creaturam non quidez actione stricte sumpta pro continua ꝓductiõe de non esse ad esse sed pro actione large dicta que est dependentia effectus a causa. quare ⁊c̃.

Amplius ad p̃ncipale arguit sic. ista consequẽtia non valet. celuz est in hoc vbi igitur celum est alicubi. ⁊ tamen arguitur per regulam. igitur ⁊c̃. consequentia tenet cum minori ⁊ maior arguit. q: antecedens est verum ⁊ consequens falsum. Naz demõstrato vbi ꝙ pro presenti instanti ꝗz vltima spera: est antecedens verum: ⁊ ꝙ consequens sit falsum ꝓbatur. quia si vltima spera est alicubi igitur est in aliquo loco qõ falsum est cum nihil circundet ipsam. ¶ Secundo arguit sic. non sequitur. a. est in hoc vbi igitur. a. est in aliquo situ ⁊ tamẽ arguitur per regulam. igitur ⁊c̃. consequentia pz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. q: anima tua est in vbi in quo tu es non tamen est in situ in quo tu es: q: situs est adiacẽtia partium sed anima tua nõ habet partem nec partes ideo ipsa non potest habere situm. ¶ Tertio arguit sic. non sequit b. est vestis igit. b. est habitus. ⁊ tamen arguit per regulam. igit ⁊c̃. consequentia tenet cum minori ⁊ maior similiter posito ꝙ. b. vestis non sit habitus alicuius. quare ⁊c̃.

¶ Ad hec rñdet ad p̃mum non est inconueniens vltimã speram esse in loco. q: aliquid esse in loco contingit dupliciter vel in loco qui vel in loco quo. illud est in loco qui qõ est in superficie continente ipsum sicut aer incõcauo ignis ⁊ ignis incõcauo orbis lune: istud autez est in loco quo qõ est situatuz per respectũ ad aliqõ quiescens ⁊ isto mõ cẽtruz mundi est locus quo omnium elemẽtoruz ⁊ omniũ sperarum celestium. ⁊ sic conceditur ꝙ vltima spera ẽ in cẽtro mundi tanq̃ in loco quo. ⁊ sic diuisibile est in indiuisibili sine impossibilitate aliqua ⁊ isto modo saluat ꝙ vltima spera mouet localit ⁊ eius motus est motus localis ⁊ non motus vbi sicut dicunt quidam ꝙ vbi non est motus sed est respectus fundatus in motu vel locato ⁊ causatus a loco in quo mobile monetur. vnde vbi ꝓm auctorez sex p̃ncipiorꝫ est circunscriptio corporis a loci circũscriptõe ꝓcedẽs. ¶ Pro quo notãdũ ꝙ triplex circũscriptio reperit vna ꝗz quã loc⁹ circũscribit locat ⁊ ista ẽ actiua. alia ẽ corpis ꝓtẽti q̃. s. circũscribit a loco ⁊ ista ẽ passiua. ⁊ 3ª q̃ resultat ex vtraq̃ ⁊ hec est vbi ꝓm q̃ꝫ est p̃dicamentum: quod vbi fundatur subiectiue in corpore circũscripto sicut in subiecto. ¶ Est tamen hic auertendum ꝙ sicut aliquid dicitur esse in loco duplicitur. vz. materialiter vel formalit.

Ita vbi potest dupliciter causari vel a loco formali vel a loco materiali si a loco materiali vbi spere ignis causatur a cõcauo lune. si formali vbi vltime spere causatur a cẽtro mũdi qui est locus eius quo ⁊ formali. ¶ Auctor ergo sex p̃ncipiorũ describit vbi materialiter tantum ⁊ nõ formaliter ex mobili aliter se habere per motum circa locum quo formaliter sumptum. ¶ Ex quibus sequit q̃ in spera saturni est duplex vbi ⁊ in vltima spera solus est vnum vbi. p̃mũ p̃ ea q̃ est in loco materiali ⁊ loco formali. ¶ Secundus similiter q̃ vltima spera est solum mõ in loco formali.

¶ Ad secundũ potest dupliciter responderi. p̃mo q̃ cõsequentia nõ valet nec arguit per regulam. q̃ vbi ⁊ situs faciunt p̃dicamenta distincta. ¶ Vel dicat q̃ sicut anima est in loco diuisibili de per accidens ita est in situ de per accẽs rõne corporis. ⁊ non sequit situs est adiacentia partium: sed anima non habet partes igit nõ est in situ sicut nõ sequitur. locus est superficies tangens locatum sed nulla superficies tangit animam tuam igit anima tua nõ est in loco: ꝫ bene sequit q̃ anima tua nõ est in loco per se ⁊ ita ex p̃mo sequit q̃ non est in situ per se. ¶ Ad tertium argumentũ respondet q̃ habere cõtingit quatuor modis. ¶ Primo modo aliquid habet aliud qõ habet aliquã qualitatem siue fuerit diuisibilis vt albedo ⁊ nigredo siue indiuisibilis vt virtus ⁊ sciã: ¶ Secundo modo aliquid habet aliud qõ habet aliquã quãtitatem vt pedalem vel bipedalem. ¶ Tertio modo aliquid habet aliud qõ habet illud circa se sicut vestitum tunica vel arma. ¶ Quarto modo aliquid habz aliud qõ habz illud in mẽbro sicut anulũ in digito. ¶ Quinto modo aliquid habet aliud tanq̃ partem vel membrum vt manum vel pedem. ¶ Sexto modo aliquid hz aliud sicut continens contentum. ⁊ sic locus hz locatũ. ¶ Septimo modo aliquid habz aliud vt possessionẽ. vz. boues vel agrum. ¶ Octauo modo aliquid dicit aliud habere sicut vir vxorem ⁊ econtra. dico ergo q̃ si vestis ⁊ tunica nõ se habet aliquo istorum modorum. negat ista consequentia. a. est vestis igit. a. est habitus. nec arguit per regulam. q̃ tunc vestis non est in p̃dicamento habitus. Si aũt se hẽat aliquo istorum modorum puta tertio vel quarto vel septimo mõ: argumentum est bonũ ⁊ non sequit per. a. nihil vestitur igit. a. nõ est habitus. q̃ ⁊ si non sit habitus tali modo tamen est habitus alio mõ. ¶ Aliter põt responderi ⁊ clarius q̃ ille terminus: dupliciter põt sumi adiectiue ⁊ substantiue. Si adiectiue nõ facit p̃dicamentum ⁊ sic nõ arguit ab inferiori ad suum superius. ¶ Si substantiue sic tripliciter sumit p̃mo prout cõuertitur cum isto termino vestimẽtum: ⁊ tunc sequit. b. est vestimentũ igit. b. est habitus ab vno conuertibili ad reliquum. ¶ Secundo modo pro qualitate de difficili mobili ⁊ sic est in prima specie qualitatis ⁊ iterum p̃ q̃ nõ arguit ab inferiori ad suum superius. ¶ Tertio modo pro adiacentia corporum ⁊ sic facit p̃dicamentum distinctum ab alijs ⁊ sumitur abstractiue. ex quo p̃ q̃ nõ sequit. b. est vestis igit. b. est habitus. sicut nõ sequit. b. est album igit. b. est qualitas: sed bene sequitur. b. est vestitio igitur. b. est habitus. similiter bene sequit. b. est vestis igitur. b. est habituãs sumẽdo vestem pro eo q̃ actu vestit: etiam sequit. a. est vestimẽtum igit. a. est habituatiuũ. ¶ Iuxta predicta est notãdum q̃ habitus ꝓ auctorem sex p̃ncipiorũ est adiacentia corporum ⁊ eorum que circa corpus sunt: vbi est distinguendum de triplici adiacentia. p̃ma est figurantis ⁊ terminantis ⁊ hec est actiua. scõa est figurati ⁊ terminati ⁊ hec est passiua. ex quibus resultat tertia que est habitus p̃dicamẽtum ab alijs distinctum. ¶ Item notanter dicit adiacẽtia. q̃ aliud est inherentia aliud adiacentia: inherẽtia. n. dicit primum modum accidentis quantũ ad suum in esse. q̃ accidentis esse est in esse. ⁊ ideo nullo mõ põt cõuenire substãtie complete q̃ qõ vere est nulli accidit p̃mo physicorum. Sed adiacentia dicit quãdã applicationẽ rei per se existentis ad aliam rem ⁊ hoc conuenit sube sicut vestimentũ adiacet corpori quorum quolibet est sube: accidens igit inberet ⁊ non adiacet: vestimentum vo adiacet ⁊ non inberet.

¶ Etiam cõmẽtator gnto metaphysice dicit q̃ p̃dicamẽtũ habitus accipit ex adiacentia cõtinentis ad contentum. nõ prout continens habet contentum sed pro vt contentum habet cõtinens: vt arbor corticem. homo vestem. ¶ Sed hic est aduertendum q̃ habitus non est in toto corpore ⁊ in qualibet parte corporis sed solum in illis que habẽt denominare suum totum. sicut galeatum esse appropriat sibi caput. ⁊ calciatum pedes. ¶ Ex quo sequit q̃ habitus nõ debet alicui corpori nisi organizato vel habenti diuersitatem partium. ⁊ hinc est q̃ inanimata sicut lapides nõ dicuntur proprie habere habitum. ¶ Item sequit q̃ habitus prout est p̃dicamentum non est accidentium sed subarũ. nec subarum omnium sed solum corporalium: nec corporalium omnium sed habentium diuersitatem partium: sicut sunt viuentia nec ꝓ oĉs partes sed ꝓ exteriores. quãuis enim in omnibus viuentibus inueniatur vt arbor habet corticem equus stellãm. homo vestem: tamen magis est in vsu respectu hoĩum ⁊ eorum que sunt circa hoĩem q̃ aliorum ab homine. quare ⁊c.

Amplius ⁊ vltimo ad p̃ncipale arguit sic. ista consequentia nõ valet. deus generat deum igitur suba generat deum: ⁊ tamen hic arguit per regulam: igitur ⁊c. consequentia tenet cum minori ⁊ maiori similiter. p̃ quia antecedens est verum ⁊ consequens est herroneũ. q̃ nec substantia que est creatura generat deũ. nec substãtia que est eẽntia diuina generat deum. ¶ Secũdo arguitur sic. hec consequentia nõ valz. hec essentia indiuisibilis est numerus ternarius ergo hec essentia indiuisibilis est quãtitas. ⁊ tamen hic arguit per regulam. igr ⁊c. consequentia tenet cum minori ⁊ maiorem probo. q̃ antecedens est verum ⁊ consequens falsum igit cõsequentia non valz. q̃ antecedens sit vera p̃. q̃ essentia diuina omni quaq̃ simpliciter simplex est tres persone igitur est numerus ternarius. ⁊ q̃ consequens sit falsum ꝓbatur. q̃ si hec essentia diuina est quãtitas vel igit quantitas continua vel quãtitas discreta. sed nec sic nec sic cũ essen^a diuina nõ habet partem nec partes. ¶ Tertio arguit sic. ista consequẽtia non valz. a. b. c. sunt in diuinis quorum nullũ est pater nec filius nec spũs sanctus igitur aliqua sunt in diuinis quorum nullum est pater nec filius nec spiritus sanctus ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. consequentia patet cum minori ⁊ maiorem probo. ⁊ pono q̃. a. sit pater ⁊ filius ⁊ b. filius ⁊ spũs sanctus. c. vero pater ⁊ spũs sanctus. quo posito patet q̃ antecedens est verum. quia. a. est in diuinis: q̃ non est pater nec filius nec spiritus sanctus: ⁊ b. similiter est in diuinis qõ non est pater nec filius nec spũs sanctus ⁊ ita de. c. igitur ⁊c. q̃ autem consequens sit falsum p̃. quia nulla sunt in diuinis quin illa sunt pater vel filius vel spũs sanctus. ¶ Ad hec respondet ad p̃mum concedo q̃ illa consequentia nõ valet. nec arguit per regulam q̃ mutatur suppõ ꝓ theologos. q̃ li deus in antecedente supponit pro suba ⁊ in consequente pro essentia modo regula presupponit q̃ nõ varietur suppositio generalis ꝓpterea nõ sequitur homo est species specialissima igit: animal est spẽs specialissima q̃ in antecedente supponit li homo materialiter vel simpliciter ⁊ in consequente supponit personaliter. Verũtamen melius diceret q̃ li homo materialiter sumptus non est inferior nec superior ad li animal materialiter sumptum vel personaliter. quia superius debet verificari de suo inferiori: modo certum est q̃ quelibz istarum est impossibilis li homo est animal li homo est li animal. quare ⁊c. ¶ Ad secundum potest dupliciter responderi p̃mo negando hanc cõsequentiã. hec essen^a est numerus igitur hec essentia est quãtitas. q̃ numerus equiuoce dicitur de deo ⁊ creaturis sicut scia equiuoce vel anologice dicitur de deo ⁊ qualitate. ¶ Aliter respondet ⁊ melius q̃ persone diuine nõ faciunt numerum: cum nõ distinguãtur equaliter. Et tunc ad argumentũ persone diuine sunt tres vel tria entia vel tres res igitur sunt numerus ternarius. dicitur q̃ illi termini duo tria quatuor possunt dupliciter sũmi transcẽdenter ⁊ quãtitatiue de p̃dicamẽto quã-

ritatis.pmo modo negat consequentia ⁊ concedit antece/
dens. sed secundo modo concedit consequentia ⁊ negat
antecedens. ¶ Ad tertium argumentum pōt dupliciter
responderi. ¶ Primo mō negando antecedens. vz.a.b.
c.sunt in diuinis quorum nullum est pater filius vel spirit⁹
sanctus.q: significat ꝙ.a.b.c.sint in diuinis ⁊ nullum illo/
rum demonstratis.a.b.c. est pater filius vel spūs sanctus.
ꝙ est falsum.q: demonstratis tribus personis aliqō istorū
est pater filius vel spūs sanctus ⁊ ille tres persone sunt.a.
b.c.igit demonstratis.a.b.c.aliqō istorum est pater filius
vel spūs sanctus: ⁊ non valet hec consequētia.nec.a.est pa
ter filius vel spūs sanctus nec.b.nec.c.igit nullum istorum
demstratis.a.b.c. est pater filius vel spiritus sanctus. sicut
posito ꝙ.a.sit sor.⁊ plato.currit sor.⁊ nō plato.sit.b. Joā/
nes ⁊ Cicero: currat Joānes ⁊ nō cicero.isto posito nō se
quitur.nec.a.currit nec.b.currit igit nullum istorum currit
demstratis.a.⁊.b.sic similit nō sequit in proposito. ¶ Alit
respondet negando consequentiam pncipalem nec arguit
per regulam.⁊ ratio q: regula psupponit ꝙ quādo arguit
ab inferiori ad suum superius a parte subi: precise pdicata
debent fixa manere in voce significatione ⁊ suppositione
atq; quacunq; limitatione. ¶ Similit si arguret a parte
predicati subiecta sic debent manere ppterea non sequit
homo currit igit animal disputat.homo hominē videt igt
animal omnem hominē videt. ¶ Dico ergo ꝙ consequē
tia illa non valet ppter consimilem cām. q: li nullū in ante/
cedente est implicite adiectiuum termini disiuncti ⁊ in con
sequente termini simplicis.hec enim.a.b.c.sunt in diuinis
quorum nullum est pt filius vel spūs sanctus.significat ꝙ
a.b.c.sunt in diuinis ⁊ nullum.a.vel.b.vel.c. est pt filius
vel spūs sanctus. Sed ista aliqua sunt in diuinis quorum nul
lum ⁊c.significat ꝙ aliqua sunt in diuinis ⁊ nullum ens il/
lorum est pt filius vel spūs sanctus.quare ⁊c. ¶ Ex hijs
sequit ꝙ si relatiuum semp refert sibi antecedens magis
similū hec consequētia nō valz.homo differt ab anima
li qō est asinus igit aliquid differt ab animali qō est asin⁹:
nec arguit per regulam ab inferiori ad suum superius.q:
li qō in antecedente refert li animali cū nō possit referre ti
lum terminū homo ⁊ in consequente refert li aliquid qō
sibi magis est simile q̄ li animali.q: li aliquid est nomina/
tiui casus ⁊ neutri generis sicut relatiuū: li animali aūt ab/
latiui casus.quare ⁊c.

Secunda regula pncipalis est ista. Ab inferio/
ri ad suum supius negatione pposi/
ta distributiue vel confusiue nō valet argumentuz. ppter
pmam nō sequit.nullus homo currit igit nullum animal
currit.hoc nō est homo igit hoc nō est animal. ppter fm
non sequit omnis homo currit igit omne anial currit:tm̄
homo est homo igit tm̄ homo ē animal: tu differs ab ho
mine igitur tu differs ab animali. Iste leo est fortior homi
ne igitur est fortior animali. Et sic de alijs qualitercūq;.
¶ Propter tertiam particulam nō sequit tu incipis esse
albus igit tu incipis esse coloratus: deus icipit esse homo
igit deus incipit esse animal.sor. inquātum homo est risi/
bilis igit sor.inquantum animal est risibilis.omnis homo
pter sor.currit igit omnis homo pter hominem currit.tu
pmo curris igitur tu pmo moueris: nunc vltimo est hoc
instās igit nūc vltimo est aliqō instans. Iste ēmin⁹ homo
significat pmo hominem igit significat pmo animal:eōtin
genter iste homo est homo igit cōtingēter hō est homo: si
tu es homo animal tu es asinus demonstrato per li anial
asino igit si tu es animal tu es asinus. ¶ Aliqn̄ tamen be/
ne valet argumentum cum confusione: vt omnis homo
est homo igit omnis homo est anial: tm̄ homo currit igit
tm̄ animal currit.necessario homo est homo igit necessa/
rio animal est homo: pmitto tibi denarium igit promitto
tibi aliquid.iste terminus homo significat hoiem igit signi
ficat animal.tu differs ab omni homine igit tu differs ab
omni animali.tu es fortissimus omniuz hoium igit tu es
fortissimus omnium animaliuz. Et sic de alijs suo modo.
¶ Pro quo est notandum ꝙ terminorum confundentiuz
confuse tm̄ quidam non includunt negationem.quidā aūt
includunt. Exempluz pmi vt pmitto appeto. Exempluz
secundi vt incipit ⁊ desinit. ¶ Item terminorū non inclu/
dentium negationez quidaz confundunt confuse tm̄ rōne
sue cathegorice.quidam aūt non sed potius rōne ypotbe/
tice implicite vel explicite. Exemplum pmi vt pmitto vo
lo desidero appeto significat.⁊ sic de alijs. Exemplū secū
di vt nota condictionis cansalis ⁊ reduplicationis que im/
mediate notā condictionis importāt. ¶ Dico ergo ꝙ ab
inferiori ad suum superius cum nota cōfusionis pmo mō
dicta deducto quocūq; alio impedimēto est bonum argu
mentum sed secundo mō non vt exempla demonstrant.
¶ Item terminorum includentiū negationē quidam vnaz
solam includunt quidaz aūt duas vel saltim vnam cū alte
ro signo distributiuo. Exempluz pmi vt incipit ⁊ desinit.
pmo ⁊ vltimo.pmuz ⁊ vltimuz.note exceptiue vel contin
gentie. Exēplū secūdi signa vniuersalia affirmatina: dictio/
nes contingentie ⁊ nota necessitatis. ¶ Dico ergo ꝙ ab in
feriori ad suum superius cū nota vel termino confuso in/
cludente negationez pmo modo deducto alio sincathego
remate non valet argumētum.sed arguendo cuz signo cō
fuso includente negationē secundo modo vz.argumentuz
horum exempla supius posita sunt. ¶ Contra istam regu
lam arguit sic. Ista consequētia est bona homo nō currit
igit animal nō currit. ⁊ hic arguit ab inferiori ad suuz su/
perius negatione pposita.igit ⁊c.consequentia tenet cum
maiori.q: oppositum consequentis repugnat antecedenti
⁊ minorem pbo.ꝙ aūt arguat ab inferiori ad suum supe
rius pz: sed ꝙ negatione pposita pbatur.q: continue pre/
ponitur negato verbo principali. ¶ Secundo arguit sic.
Ista consequentia est bona.nō omnis homo currit igitur
nō omne animal currit.⁊ tamen arguit negatione pposi/
ta.igit ⁊c.consequentia tenet cum minori ⁊ maiorē pbo:
q: illa consequentia est bona homo non currit igit animal
nō currit igit ⁊ alia pz consequentia q: ille cōsequentie cō
uertunt cū antecedentia ⁊ cōsequentia cōuertant ⁊cetera
sunt paria. ¶ Tertio arguit sic. Ista consequentia vz.nul/
lus numerus binarius est igit nullus numerus est. ⁊ hic
arguit negatione pposita.igit ⁊c.consequentia pz cuz mi
nori ⁊ maiorem pbo:q: oppositū consequentis repugnat
antecedenti. vz.nullus numerus binarius est ⁊ aliquis nu
merus est.q: si aliquis numerus est vel iste est numerus
binarius ⁊ sic habet ppositum aut est ternarius vel qua/
ternarius ⁊ qualitercūq; dicat sequitur ꝙ binarius est.
¶ Ad pma duo argumēta.dico ꝙ regula intelligit sic.ab
inferiori ad suum superius negatione pposita distribuēte
superius rōne cuius arguit nō valet argumentuz: modo
pz ꝙ nec in pma nec in secunda forma distribuit inferius
⁊ superius. ¶ Ad tertiam formaz dico ꝙ concludit verū
sed hoc nō est rōne forme.sed rōne mātē: sicut etiaz sequi
tur ꝙ nulla ppositio vera scit igitur nulla ppositio scitur:
q: oppositum consequentis repugnat antecedenti. vz.ali/
qua ppositio scitur ꝙ nulla ppositio vera scit.q: nihil scit
nisi verum. ¶ Similiter etiam sequit. Iste homo nō est
homo igit iste homo nō est animal.q: si iste homo est ani
mal iste homo est ⁊ si iste homo est.iste homo est iste ho/
mo.⁊ si iste homo est iste homo iste homo est homo per
pmam regulam.⁊ sic ex posito cōsequente sequit opposi
tum formaliter antecedentis. quare cōsequētia ista forma
lis est sed nō de forma qō petit regula.

Amplius ad pncipale arguit sic.ista consequen
tia est bona non homo est igit nullus
animal est. ⁊ tamē hic arguitur ab inferiori ad suum supe
rius negatione pposita.igit ⁊c. consequentia tz cum mino
ri ⁊ maiorem pbo.q: antecedens est impossibile. ¶ Se
cundo arguit sic.tm̄ homo est homo igitur tm̄ animal est
homo. Ista consequentia est bona. ⁊ hic arguit negatione
pposita.igitur ⁊c.consequentia tz cum maiori ⁊ minor p/
batur.q: li tm̄ includit negationem sed ibi arguit dictione
exclusiua precedente igit ⁊ negatione preposita. ¶ Tertio
arguit sic. Ista psequentia est bona: nullus hō risibilis est

igitur nullus homo est: ⁊ tamen hic arguit ab inferiori ad suum superius negatione ꝓposita. igit ⁊c. consequentia tz cum maiori ⁊ minorem probo: q: omne se habēs per modum appositionis respectu alterius inferius est eo: sicut li albus homo respectu istius termini homo: sed li homo risibilis habet se per modum appositionis respectu isti⁹ termini homo igit inferius est eo. ¶ Ad ꝑmum dicit ꝙ ista consequentia est bona. q: antecedens est impossibile ⁊ sic non est formalis q: contradictoriū consequentis nō formaliter repugnat antecedenti. nec est bona de forma. q: sibi similis in forma non valet. vnde non sequit nullus homo currit igit nullum animal currit. ¶ Ad secūdum nego ꝙ arguat negatione ꝓposita: ad argumētuz li tm̄ includit negationem: sed arguit li tm̄ precedente: igit ⁊ negatiōe: nō valz argumentum. q: ꝓpter hoc ꝙ li tm̄ includat negationem nō sequit aliquā negationem esse. q: li includit est terminus ampliativ⁹ sed debuit sic argui hic argr̄ dictiōe exclusiua precedente ⁊ ipsa est negatio. igitur ⁊c. consequentia est bona sed minor est falsa vt patet. ¶ Ad tertium cōcedo illam consequētiam. nullus homo risibilis est igr̄ nullus homo est. ⁊ nego ꝙ ibi arguat ab inferiori ad suuz superius. q: li homo risibilis non est inferi⁹ ad li homo. ⁊ cū dicit ꝙ omne se habens per moduz appositionis ⁊c. si sic intelligit dictum ꝙ omne cōpositum ex adiectiuo ⁊ substantiuo est inferius ad substantiuuz solitarie sumptum sic negatur illa. nec est regula. q: vbi adiectiuuz conuertit cū substantiuo nō est illud dictum verū: sicut est in ꝓposito: si tamen intelligit vbi adiectiuum nō conuertitur cuz substantiuo suo concedit illa maior ⁊ negat minor. ⁊ cum dicitur li homo albus habet se per modum appositionis igitur ⁊ li homo risibilis. nō valz argumentuz. q: in ꝑma nō conuertitur adiectiuuz cum substantiuo ⁊ in secunda conuertibiliter se hz. ¶ Aliter posset dici concesso ꝙ li homo risibilis sit inferius ad li homo. ⁊ ꝙ ista consequentia ē bona ⁊ formalis: sed tz gratia mäe sicut ista nullus homo coloratus est igit nullus homo est. non enim posset poni oppositum consequentis cum antecedēte: similiter sequitur nullum animal coloratum est igitur nullum animal est. propter consimilem cām: ꝙ autem ista non valeat de forma. patet quia non sequitur nullus homo albus est igitur nullus homo est. nec sequitur nullum animal nigrū est igitur nullum animal est. quare ⁊c.

Amplius ad ꝑncipale arguit contra scd̄az partem regule. Ista consequentia est bona. omnis homo est igit omne animal est: ⁊ tamen hic arguitur ab inferiori ad suum superius distributiōe ꝑcedente. igit ⁊c. consequentia tenet cum minori ⁊ maior similit pz. q: oppositū cōsequētis repugnat antecedenti. ¶ Secundo arguit sic. Ista consequētia est bona. omnis homo animal non est igit omne animal anial nō est. ⁊ hic arguit distributiōe ꝑcedente. igitur ⁊c. consequētia tz cum minori ⁊ maiorem probo. q: oppositum consequētis repugnat antecedenti. vz. omnis homo animal nō est ⁊ aliqd̄ anial omne animal est. q: ex ipsis sequit ꝙ homo nō est: ꝓbat q: ex opposito cum vna ꝑmissarum sequit oppositu3 alterius premisse. sequit omnis homo ē ⁊ aliquod animal oē animal est igit homo omne animal est. qd̄ est oppositum ꝑme partis. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia est bona. omnis homo currit igit omne animal currit. ⁊ ꝗ argr̄ distributiōe ꝑcedente. igit ⁊c. cōsequentia tz cum minori ⁊ maiorem probo. q: illa ꝓpositio est alterius illatiua que asserit adequatū significatū illius: sed hec ꝓpositio omnis homo currit asserit ꝙ omne animal currit. ergo consequētia bona. minor ꝓbatur. nam hec propositio omnis hō est asserit: ꝙ omne animal est sed tam vniuersalis est ista omis homo currit sicut ista omnis homo est igitur a pari asserit omne animal esse vel currere. ¶ Ad ꝑmum argumētum dicit ꝙ regula non intendit ꝙ nunq̄z sit consequētia bona ⁊ formalis aut de forma ab inferiori ad suum superius distributiōe affirmatiua ꝑcedente: sed intendit vt in plurib⁹ ꝙ nō valeat cū verbis adiectiuis vel substātiuis de tertio adiacente: ⁊ hoc formalis vel de forma. vnde illa cōsequētia nō valet. omnis homo currit igit omne animal currit nec de forma nec de materia nec formaliter nec materialit. ¶ Item illa omnis homo est asinus igitur omne animal est asinus. omnis homo est animal igit oē aial est animal. quelibet istarum est bona ⁊ formalis sed solum de materia est bona. q: aliqua similis in forma nō vz. ¶ Item omis homo est igit omne animal est: ē bona de forma ⁊ formalis q: quelibet sibi similis in forma tz ⁊ sic cōcedo ꝙ ab inferiori ad suum superius affirmatiue distributiue de secūdo adiacente est consequentia bona formalis ⁊ de forma. ¶ Ad secūduz dico ꝙ illa consequentia est bona ⁊ formalis sed nō de forma: q: nō sequit in simili qlibet homo hō non est igit omnis homo homo nō est. dato. n. ꝙ nō esset aliquis homo masculus esset antecedens verum ⁊ consequens falsum. quare ⁊c. ¶ Ad tertium argumentū dicit negando illam consequentiaz. omnis homo currit igit oē animal currit ⁊ nego ꝙ antecedens asserat omne animal currere lz bene significet idem. ¶ Et tunc ad argumentū nego consequentiam nec est similitudo q: vna est de scōo adiacente ⁊ non alia. quare ⁊c.

Amplius ad ꝑncipale contra tertiaz partez regule arguit ⁊ ꝑmo probando ꝙ illa consequentia est bona. a. terminus significat ꝑmo hominē igit significat ꝑmo animal. ⁊ pono ꝙ. a. sit ille termin⁹ homo mentalis. quo posito arguit sic. exponentes consequētis sequunt ex exponentibus ant̄is igit consequens sequit ex antecedente. antecedēs ꝓbatur. Nam sequit. a. significat hominez ⁊ non immediate ante nūc significauit hoiez igit significat animal ⁊ non imediate ante nunc significauit animal. cōsequentia pz q: ꝑma pars consequentis sequit ex ꝑma parte antecedētis ⁊ scd̄a ex secunda. ¶ Secundo arguit sic. ꝙ illa consequētia sit bona nullus homo ꝑter sor. currit igit nullus homo ꝑter hominez currit. q: ꝗ consequentia est bona. tm̄ sor. est aliquis homo currēs igitur tm̄ homo est aliquis homo currēs. ⁊ ꝗ tm̄ sort. est aliquis homo currens conuertit cum illa nullus homo ꝑter sor. currit igitur per idem sequit. nullus homo ꝑter sor. currit igitur nullus homo ꝑter hominē currit. ¶ Tertio arguit ꝙ ista consequētia sit bona. Si homo currit risibile currit igitur si animal currit risibile currit. q: ꝗ consequentia ē bona homine currente risibile currit igit animali currente risibile currit. per ꝑmaz regulam ⁊ aliquid antecedit ad ant̄cedens igitur idem antecedit ad consequens: sed ꝗ consequentia est bona. si homo currit risibile currit igit homine currēte risibile currit. igit ⁊ hec est bona si homo currit risibile currit igit animali currente risibile currit ⁊ ex consequente sequit ꝙ si animal currit risibile currit igit idem sequitur ex antecedente. ⁊ sic ꝗ consequentia est bona si homo currit risibile currit igit si animal currit risibile currit. ¶ Ad hec respondet ad ꝑmum ꝙ ille terminus ꝑmo tripliciter sumit ꝑmo exponit inceptibiliter. secūdo exponit cōparabiliter ⁊ tertio officiabiliter solū. ꝑmo modo exponitur vt dictū est per ꝑmā cām veritatis inceptionis. secūdo modo exponit sic. a. significat hoiem ⁊ significat aliud ab homine ⁊ nihil ꝑus aut ita cito significat sicut hominez igit. a. significat ꝑmo hominem. tertio modo sumit cōuertibiliter cum li ꝑmarie vel adequate. ¶ Dico igit ꝙ simmēdo ꝑmo modo nō valz consequentia illa de forma. a. significat ꝑmo hominē igit significat ꝑmo animal. q: dato ꝙ. a. continue ante hoc significauit asinum ⁊ nūc ꝑmo significet hoiem esset antecedens verum ⁊ consequens falsum. Veritātamen sumendo. a. pro termino mentali consequentia ē satis bona. ¶ Sumēdo secūdo modo li ꝑmo. nego ꝙ iste terminus homo significet ꝑmo hoiem. q: statim sequitur ꝙ significet aliud ab homine qd̄ est falsuz. Et vbi aliquis vellet ꝙ li homo significet aliud ab homie: q: mām ⁊ formaz eius sic concedit ꝙ li homo significat ꝑmo animal ⁊ significat ꝑmo corpus sicut significat ꝑmo hoiem. ¶ Sed sumendo tertio modo li ꝑmo dico ꝙ consequentia nō vz: sicut non sequit li homo significat adequate hoiem igitur

significat adequate animal: li homo significat hominem immediate sub rōne humanitatis igitur significat animal immediate sub rōne animalitatis. quare ꝛc. ¶ Ad secundum dicit ꝙ ly exclusiua ꝛ exceptiua connertant nō tamen sequitur ꝙ si exclusiua infert superius sui subiecti ꝙ etiam exceptiua concludat superius casuali dictionis exceptiue: qꝛ ex illatiōe talis exclusionis nō sequit incongruitas nec in proprietas aliqua que sequitur ex illatione exceptionis. ¶ Aliquando tamen valz argumentuz quādo arguit ab inferiori ad suum superius existens inferius illud a quo fit exceptio implicitum vel explicituz: sicut hic nullum animal p̄ter istum hoiem currit igitur nullum animal p̄ter hominē currit. nihil p̄ter hoiem currit igit nihil preter animal currit: affirmatiue aūt non valet: vt nō sequitur. omne animal p̄ter istum hominē currit igit omne animal p̄ter hominem currit. quare ꝛc. ¶ Ad tertiuz argumentuz dico ꝙ illa cōsequentia non valet. homine currente risibile currit igitur animali currente risibile currit. qꝛ dato ꝙ nihil currat ē antecedens verum rōne istius cōdictionalis vere si homo currit risibile currit ꝛ consequens est falsum cum nō habz aliquaz suarum causaruz veram nec condictionalez nec temporalem nec localem. ꝛ cum dicit ꝙ arguit per p̄maz regulam. nego cum nō arguit rōne alicuius extremi quia li homie currente nō est subiectuz nec p̄dicatum immo nec pars subiecti nec pars p̄dicati ly sit pars toti ꝓpōnis ꝛc.

Tertia regula p̄ncipalis est ista ab inferiori per se ad suum superius negatiōe postposita sine impedimento est bonum argumentū ꝛ formale sed non de forma. Exemplum homo nō currit igit animal nō currit. ꝙ ista non sit bona de forma pz. qꝛ non sequitur in simili aliquis homo nō currit igit animal nō currit. ꝛ ꝙ ista sit formalis ꝓbatur. nam illa est bona vel igitur materialiter bona vel formaliter bona. non est dicendum ꝙ materialiter bona: qꝛ nec antecedens est impossibile nec consequēs est necessariuz: ꝛ per consequens ipsa est formaliter bona: ꝙ autem ipsa sit bona pz q: contradictoriū cōsequentis repugnat antecedenti cuz ex ipsis sequit impossibile per se: sequit enim omne animal currit homo nō currit igit homo non est animal. quare ꝛc. ¶ Contra istam regulaz arguitur sic. hec consequentia non valet. homo nō est homo igitur homo non est animal demōstrato asino: ꝛ tamē arguitur per regulam igit regula falsa. consequentia pz cum maiori ꝛ minorem probo. Istam ꝙ ille terminus homo sit inferior de per se ad li animal pz. sed arguit negatiōe postposita probatur ex hoc qꝛ vtrobiꝫ postponitur subiecto. ¶ Secūdo arguitur sic. nō sequit asinus hominis nō currit igitur animal nō currit. ꝛ hic arguitur per regulam igit regula falsa. consequentia tz cuz maiori dato ꝙ omne animal currit ꝛ nullus sit asin' hominis ꝛ minor similiter pz: nam ꝙ arguatur negatione postpositaz manifestuz est: sz ꝙ arguatur ab inferiori de per se ꝓbatur qꝛ li asinus est inferius per se ad li animal sicut li homo. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia nō valz. aliquis homo nō currit: igit animal nō currit. ꝛ tamen arguit per regulam. igit ꝛc. cōsequentia pz cuz maiori qꝛ dato ꝙ omne animal curreret ꝛ ꝙ nullus esset homo masculus: ꝛ minor similiter pz. quia li homo est inferius per se ad li animal sicut pluries est cōcessum. ¶ Ad hec respondet ad p̄muz. qꝛ regula intelligit de negatione postposita inferiori ꝛ superiori mō lz sibidem postponatur subiecto tamē p̄ponit continue inferiori ꝛ superiori. ¶ Ad secundū potest vno modo dici ꝙ regula intelligitur quando arguitur rōne totius extremi: mō lz li asinus esset inferius de per se ad li animal nō tamen li asinus hominis. ¶ Secundo modo dicit ꝙ li asinus non est inferius per se ad li animal sicut nec iste terminus homo masculus. vnde sicut ꝶ est contingēs homo masculus est suba. ita ꝛ ista asinus est suba: sed concedo ꝙ li asina est per se terminus inferior ad li animal. qꝛ ꝶ est necessaria ꝛ quiditatiua asina est suba. ¶ Ad tertium dico ꝙ illa consequentia nō valet aliquis homo nō currit igitur animal nō currit. nec arguitur ab inferiori per se ad suum superius.

¶ Pro quo notandum ꝙ ille terminus homo aliquādo est inferior de per se ad illuz terminū animal quādo illimitate significat vel supponit sicut in ista ꝓpositione homo ē animal. aliquādo aūt est inferior per accidens quando limitate significat vel supponit. sicut hic aliquis homo est aial: aliquādo autem nec est inferior per se nec inferior per accidens sicut quādo materialiter sumit sicut in hac ꝓpositione li homo est animal. ¶ Ex quib' sequit ꝙ ille terminus homo aliquādo est terminus cōmunis ꝛ aliquādo est terminus discretus. Exemplū p̄mi homo currit aliquis homo disputat. Exemplum secundi iste homo est animal. ¶ Item sequit ꝙ ille termin' homo est superior ad istuz terminū homo sicut in hac p̄dicatione. aliquis homo ē homo. vbi subm p̄cise supponit pro masculis ꝛ p̄dicatum ꝓ vtroq; sexu. ¶ Sequit tertio ꝙ non semper cōuertūtur illi duo termini homo ꝛ homo: vt puta quando vnus limitate ꝛ alter illimitate supponit: aut quando vn' stat personaliter ꝛ alter materialiter vel simpliciter. ¶ Aliter pōt dici ꝙ regula intelligit quando arguit simpliciter ab inferiori per se. ꝛ sic tunc arguitur quando in antecedente non sumitur terminus per accidens qualiter nō fit in ꝓposito: qꝛ li aliquis hō est inferius per accīs ad li homo.

Quarta regula p̄ncipalis est ista. ab inferiori ad suuz superius de per se vel per accidēs rōne totius extremi sine impedimento p̄cedente cum debito medio negatione post posita valz argumentuz. verbi gratia. for nō currit ꝛ for. est homo igit homo nō currit. Et notanter dico rōne totius extremi. qꝛ non sequit deuz esse asinuz est impossibile ꝛ omnis asinus est ens igit deū esse ens est impossibile: in sensu cōposito: similiter nō sequitur hoc celum istius solis nō est minus sole ꝛ hoc celū est aliquid igitur aliquid istius solis nō est minus sole. Et non sequit asinus for. nō currit ꝛ omnis for. est homo igit asinus hominis nō currit. quia posito ꝙ omnis asinus hominis currat ꝛ ꝙ nullus for. habeat asinum: est antecedēs verum sine consequente. Similr nō sequitur homo alb' nō currit ꝛ homo est animal igit anial albuz nō currit. ¶ Dico secōdo sine impedimento p̄cedente ꝓpter signa distributiua ꝛ officiabilia: qꝛ non sequit omnis hō non currit ꝛ omis homo est anial igitur omne anial nō currit. similiter nō sequitur differens a platone non est nō rōnale ꝛ differens a platone est hō igitur differens ab homine nō est nō rōnale: aliud q̄z plato non est nō homo ꝛ aliud q̄z plato est hō igitur aliud q̄z homo nō est non homo. similiter nō sequit anial albius platone nō est irrōnale ꝛ animal albius platone est: igitur anial albius homine nō est irrōnale. ¶ Itē non sequit dubitans for. esse nō currit ꝛ dubitans for. esse est igitur dubitans hoiem esse nō currit. nec sequit volēs for. esse non currit ꝛ volens for. esse est igit volens hoiem esse nō currit ꝛc. ¶ Dicitur tertio cū debito medio ꝛ nō cuz constantia totalis extremi. qꝛ aliquādo arguit cuz constantia totalis extremi ꝛ tamē nō valz argumentū. qꝛ sicut non sequit. aliquis homo non currit ꝛ homo est igit anial non currit. ꝙ aūt arguatur cū totali extremi pz qꝛ li homo est totale subm ꝛ extremū ꝛ non li aliquis homo. ¶ Similiter aliquādo est argumentuz bonuz ꝛ tamē nō arguitur cū constantia totalis extremi. sequit enim tu platonem nō vides ꝛ plato est homo ꝛ tu hominem nō vides. plato for. non est idem ꝛ for. est homo igitur plato homini nō est idem. tu caput bonis non habes ꝛ caput bonis ē igit tu aliquod caput nō habes. ꝛ sic de alijs vbi pz ꝙ nō arguitur rōne totius extremi. ¶ Dico ergo ꝙ in huiusmodi argumentatione debet verificari an arguat a parte subti vel a parte predicati: si a parte subiecti pōt sumi pro medio debito ꝓpō de secūdo adiacente in qua subicitur sinonimuz cum subiecto maioris: ꝛ ideo ista cōsequentia ē bona. Iste homo nō currit ꝛ iste homo est igit homo non currit. asinus for. non currit ꝛ asinus for. est igitur asinus hominis non currit. ¶ Si autem fuerit argumētatio respectu p̄dicati vel alterius extremi sufficit sumere pro medio ꝓpositio de secundo adiacente in qua sumitur sinonimū vel rectus

illius quod precedit negationem sicut hic. sor. plato nõ est ⁊ plato est igitur sor. homo non est. similiter sequit tu platonem non vides ⁊ plato est igit tu hominem nõ vides. ¶ Ex hijs ergo patet quare nõ valet ista consequẽtia: homo albus nõ currit ⁊ homo est igit hõ non currit. q: non sumit debitum medium quod deberet esse tale homo albus est. similiter nõ sequit aliquod videns istum hominẽ nõ est asinus ⁊ iste homo est igit aliquid videns aliquẽ hominem nõ est asinus: supposito enim ꝙ iste homo demõstratus in antecedente nõ videat ab aliquo videat tamen aliquis homo ab asino ⁊ non ab alio. quo posito antecedens est verum ⁊ consequens falsum: sed debet sumi pro minori aliquid videns istum hoiem est. ¶ Consimiliter in omnibus alijs casibus deficit talis modus arguendi propter consimilem cãm. vnde non sequit in gtõ. aliquis asin⁹ isti⁹ viri non currit ⁊ iste vir est igit aliquis asinus alicuius viri non currit. nec sequit in dativo. aliquis famulus seruiens huicnõ est bonus ⁊ iste est igit aliquis famulus seruiens alicui homini nõ est bonus. dato ꝙ demonstret homo in antecedente. ¶ Item nõ sequit in actõ aliquis homo obediens istum hoiem non odit a te ⁊ iste homo est igit aliquis seruus obediens aliquem hominẽ non oditur a te. similiter in ablativo non sequit. aliquis vtens hoc instrumẽto non est sapiens vel prudens ⁊ hoc instrumentũ est igit aliquis vtens aliquo instrumẽto nõ est prudens. Et sic de multis alijs intelligentibus satis notis.

Contra istam regulam arguit sic. Ista consequẽtia nõ valet deus nunc nõ fuit ⁊ nũc ẽ igitur deus aliquando nõ fuit. ergo ⁊c. consequentia tz cum maiori. q: antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ꝙ antecedens sit verus patet. q: deus in hoc instãti nõ fuit ⁊ hoc instans est nũc igit deus nunc nõ fuit. ⁊ ꝙ consequẽs sit falsum. pz q: deus semper fuit. quare ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic. ista consequentia nõ valet. a. nihil est ⁊. a. ẽ ergo aliquid nihil est: ⁊ hic arguit per regulam. igit ⁊c. consequentia tz ⁊ antecedens probat. ⁊ pono ꝙ. a. sit numerus ex sor. ⁊ ex platone. quo posito pz ꝙ. a. nihil est. quia nec sor. nec plato nec aliquid aliud: ⁊. a. est: q: sort. ⁊ plato sunt ⁊ consequens tamen est falsum. q: omne ens est aliquid. quare ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia nõ valet hoc compositũ ex duobus equalibus nõ est duplus ad qõlibet illorum ⁊ hoc compositũ ex duobus equalib⁹ est. igitur aliquid cõpositum ex duobus equalibus nõ est duplum ad qõlibet illorum. ⁊ hic arguit per regulaz. igitur ⁊c. consequentia pz cum minori ⁊ maiorez probo: naz casu possibili posito est antecedens verus ⁊ cõsequens falsum. igit ⁊c. antecedens probat ⁊ pono ꝙ. a. sit vna tripedalis quãtitas ⁊ ꝙ. b. sit vnus bipedale illius ⁊. c. aliud bipedale illius ita ꝙ illa bipedalia sint cõmunicantia. isto posito pz ꝙ consequens sit falsum. q: suum contradictorium est regula. vz. omne cõpositum ex duobus equalibus est duplum ad qõlibet illorum. ⁊ ꝙ antecedens sit verũ ꝓbatur. q: a. cõponit ex. b. c. equalibus ⁊ tamen nõ est duplum ad qõlibet illorum. ꝙ aũt. a. cõponitur ex. b. c. quia a. cõponitur ex tribus pedalibus ⁊ illa sunt. b. c. igitur ⁊c. minor etiam pz. vz. hoc cõpositum ex duobus equalibus est. q: a. cõponitur ex duobus equalibus cuz componat ex suis medietatibus. quare ⁊c. ¶ Ad hec respõdetur ad ꝑmum concedo illam consequentiaz ⁊ consequens. vz. ꝙ deus aliquãdo non fuit. ⁊ cum dicit deus semper fuit nego ⁊ nõ valet hoc argumentum. deus aliquãdo fuit ⁊ nõ fuit aliquando quin deus fuit tunc. igitur deus semper fuit: sed debet sumi pro minori nõ est vel fuit aliquãdo qn tunc deus fuit que minor falsa est cum deus nunq̃ fuerit in hoc instanti presenti. ¶ Hic tamen notandum est ꝙ si isti termini nunc: tunc: aliquãdo: dicũt ꝑncipaliter tempus vel instans nõ sunt in ꝑdicamẽto quãdo sed potius in ꝑdicamẽto quãtitatis. vnde quãdo per auctorez sex ꝑncipiorꝫ est quid derelictũ ex adiacentia temporis circa rem tẽporalem. ⁊ hic accipit quãdo nominaliter ⁊ declinabiliter. ⁊ dicitur ꝙ est illud quod derelinquit ex adiacentia temporis ad denotandum ꝙ tempus nõ est quando sed derelinquitur ex transitu ⁊ successione temporis: dicit etiam ex adiacentia ⁊ non inherentia ad denotandum ꝙ quando ꝓprie sumptum causatur ab extrinseco. ¶ Vltimo dicit circa rẽ temporalem ad excludendum quando eui ⁊ eternitatis.

¶ Ad secundũ dicit negando consequentiam factam nec arguitur per regulam. q: li. a. in casu isto nõ est termin⁹ inferior ad li aliquid cũ nõ sit verificabilis de eo sed est inferior ad li aliqua: sicut hoc copulatuz sor. ⁊ plato semper loquendo de inferioritate ⁊ superioritate cõmuniter dicta ꝓpterea ex illo antecedẽte bene sequit ꝙ aliqua nihil sunt qõ est verum: q: sor. ⁊ plato nihil sunt sed sunt aliq̃. ¶ Ad tertiũ dicit concedẽdo consequentiã ⁊ consequens de virtute sermonis. nec ista est regula omne compositũ ex duobus equalibus est duplũ ad qõlibet illorum sicut argumẽtum demonstrauit: imo nec est regula addendo illam particulam non cõicantibus: q: lapis pedalis quãtitatis cõponitur ex materia ⁊ forma sua substãtiali partib⁹ equalibus: q: ad omnẽ punctum vnius est aliqõ alterius ⁊ tamen lapis non est duplus ad materiam suam totalem nec formã substantialem denominãtem totum. similiter aliquid est compositum ex quatuor equalibus nõ cõicantibus ⁊ est precise equale cuilibet illorum sicut mixtum si ponit componi ex elemẽtis formalir: ideo hec est regula omne compositũ ex duobus equalibus nõ cõicantibus nec coextensuz est duplum ad qõlibet illorum. Verumtamẽ nõ habeo pro inconuenienti: ꝙ aliquid sit duplum ad aliud ⁊ equale illi diuersis respectibus sicut posito ꝙ. a. sit bipedale latuz ⁊ b. sua medietas in longitudine. isto posito pz ꝙ. a. est duplum ad. b. in longitudine ⁊ tamen est equale sibi in latitudine. quare ⁊c.

Amplius ad ꝑncipale arguit sic. Ista consequẽtia nõ valet. necessario iste homo nõ est animal demõstrato sor. ⁊ iste homo est igit necessario homo nõ est animal. ⁊ hic arguit per regulam. igit ⁊c. cõsequentia tz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. q: antecedens est verum ⁊ consequens falsuz. ¶ Secũdo arguit sic. nõ sequit. hoc pedale nõ est ⁊ hoc pedale est igit aliqõ pedale nõ est: ⁊ hic arguitur per regulaz. igitur ⁊c. consequentia tz cum minori ⁊ maiorez probo. q: antecedens est verum ⁊ consequens falsum: ꝙ consequens sit falsum pz: ⁊ ꝙ antecedens sit verũ ꝓbatur: ⁊ pono ꝙ. a. ⁊. b. sint duo pedalia isto posito pz ꝙ. a. b. nõ est igit demonstrato hoc a. pedale nõ est ⁊ tamen. a. pedale est per casum igit hoc pedale est. quare ⁊c. ¶ Tertio arguitur ista consequẽtia nõ valet. hoc creans hominez non est deus ⁊ hoc creans hominez est igitur creans hoiem non est deus. ⁊ hic argit per regulam. igit ⁊c. consequentia tz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo: quia casu posito est antecedens verus ⁊ consequens falsum igit consequentia nõ valz. probat ãs: ⁊ pono ꝙ deus creat sor. ⁊ non platonem: ita ꝙ plato sit ⁊ diu ante hoc fuit: ⁊ demõstro cõtinue per li hoc deũ isto posito pz ꝙ consequens est falsum. q: suum opposituz est verum. vz. omne creans hominem est deus: vt pz per suas exponentes: sed ꝙ antecedens sit verus probat ꝑmo pro maiori: quia hoc creans istum hominem non est deus ⁊ hoc creans illũ hoiem nõ ẽ deus ⁊ sic vltra ⁊ isti sunt oẽs homines igit hoc creans hominẽ non ẽ deus. consequẽtia tz quia li hominẽ supponit determinate pro omni homie ⁊ sic sub eo cõtingit descendere disiunctiue: sicut etiam sequitur iste homo nõ currit vel iste homo non currit ⁊ isti sunt oẽs homines igit homo non currit: antecedens autez manifeste est verum pro vna parte: q: demõstrato platone verum ẽ ꝙ creans istum hoiem non ẽ deus. q: suum cõtradictorium ẽ falsum ⁊ ꝓtra casum omne creans istuz hominem ẽ deus. minor ꝑncipalis argumenti ꝓbatur. Istaz hoc creans platonem ẽ ergo hoc creans hominez ẽ: consequentia tenet per ꝑmaz regulam. quare ⁊c. ¶ Ad ꝑmuz respondet ꝑmo negando antecedẽs. vz. necessario iste homo non ẽ animal q: statim sequitur ꝙ impossibile ẽ ipsum esse animal: sed bene concedo istaz nõ necessario iste homo

est animal que vera est ⁊ contradictoria alterius ⁊ nõ ista necessario iste homo est animal. ¶ Secundo dicit q̃ non arguit cum debito medio. q: debuit sumi cõsimilis determinatio necessitatis. vz. necessario iste homo est. que ẽ falsa. ¶ Tertio dicitur q̃ nõ arguit per regulam q: postponit terminus officiabilis superiori ⁊ inferiori. ¶ Ad secundum queratur quid subicit in maiori an li hoc vel li pedale si li pedale negatur maior ⁊ nõ sequit. a. b. non est igit hoc pedale nõ est sed bene sequit hoc pedale pedale non est. Si aũt subicitur li hoc precise nego consequentiaz nec arguit per regulam q: deberet concludi vna illaruz aliqõ pedale nõ est. aliqõ pedale pedale nõ est quaruz quelibet est vera ⁊c̃. ¶ Ad tertium respondet ꝓcedẽdo consequẽtiam ⁊ negando maiorem. vz. hec: creans hominẽ nõ est deus ⁊ hoc creans hominẽ est deus igit deus nõ est de⁹: q: est impossibile: similiter hoc creans hominẽ nõ est de⁹: ⁊ hoc creans hoiem est ergo hoc creans hoiez est nõ de⁹ qõ iterum est impossibile: consequẽtia tz a negatiua de p̃dicato finito. ⁊c̃. similiter hec est falsa. creans hominez nõ est deus vt pbatum est ⁊ habz singulares igitur quelibet eius singularis est falsa ⁊ hec ẽ singularis illius hoc creãs non est deus igit ista est falsa. ⁊ tunc ad pbationem ei⁹ dicitur negando consequentiaz: nec est vniuersaliter verum q̃ sub quolibet termino stante determinate contingat fieri descensus sine mutatione illius ⁊ hoc quando ĩmobiliter supponit sicut in pposito rõne negationis ⁊ verbi: nec est similitudo q: in illa homo nõ currit li homo nõ ĩmobilitatur cum sit subiectum: in alia autez li hominẽ ĩmobilitatur cum sit pars subiecti. ¶ Contra istam responsionem argt̃ probando illam hoc creans hoiem non est deus: q: hominem hoc creans non est deus igit hoc creans hominẽ nõ est deus: patet consequentia a cõuertibili ad cõuertibile ⁊ antecedens pbatur. istum hominẽ hoc creans nõ est de⁹ demõstrando platonem ⁊ iste homo est homo igit hominem hoc creans non est deus. patet ꝓsequentia expsitorie ⁊ maior similiter quia suum oppositum est contra casum.

¶ Secundo arguit sic. hoc creans platonem nõ est deus ⁊ plato est homo igitur creans hominem nõ est deus patet consequentia per regulam. ¶ Tertio arguitur sic. hec est falsa nõ hoc creans hominem nõ est deus ⁊ hoc ꝓtradicit ppositioni p̃ncipaliter pbande igitur ipsa est vera. cõsequentia tenet cum minori q: non est verius dare cõtradictorium q̃z p̃ponere negationem toti: maior probat. nã ista. nõ hoc creans hominẽ non est deus est ppositio affirmatiua ppter duas negationes quarum nulla infinitatur: ⁊ li hominez stat distributiue rõne p̃me negationis igitur p̃dicta ppositio equipalet vni istarum hoc creans omnez hominẽ est deus omnem hominẽ hoc creãs est de⁹: quarum quelibet est falsa vt patz. ¶ Quarto arguit sic. hoc a quo homo creatur nõ est deus igit hoc creans hominez nõ est deus. pz consequentia q: subiecta ãntis ⁊ p̃ntis cõuertuntur ceteris paribus: ⁊ antecedens pbat hoc a quo homo creatur nõ est deus vel hoc a quo quilibet hõ creatur est deus sed non hoc a quo quilibet homo creatur est deus igitur hoc a quo homo creatur nõ est deus. pz cõsequentia a disiunctiua cũ destructiõe vnius partis ad aliam partem ⁊ p̃ma pars antecedentis pz. ex eo q̃ est disiunctiua cuius partes p̃ncipales contradicũt. secũda pars pz de se. ¶ Quinto arguitur sic. hominẽ nullus deus creat igit hominem hoc creans nõ est deus. pz consequentia q: oppositum consequentis repugnat antecedenti. vz. omnem hominem hoc creans est deus: tunc sic hominẽ hoc creãs non est deus ⁊ omne qõ est hominez hoc creans est hoc creans hominẽ igitur hoc creans hominẽ non est deus. cõsequentia tenet in quinto tertie ⁊ p̃misse de se note sunt.

¶ Sexto arguitur sic. hoc hominem nõ creat igitur hoc creans hominem nõ est. pz consequentia a simili q: bñ sequitur hoc platonem nõ creat igitur hoc creans platonez non est. quare ⁊c̃. ¶ Ad hec respondet ad p̃muz dicitur q̃ in ista ppositione hominẽ hoc creans est deus põt subici li hominem solum aut li hominez hoc creans. p̃mo mõ conceditur ista ppositio ex qua nõ sequitur q̃ hoc creans hominez non est deus. secundo modo negatur ⁊ tunc ad argumentum. istum hominem hoc creans nõ est deus ⁊ iste homo est homo. igit ⁊c̃. non vz argumentum nec est sillogismus expositori⁹ ppter defectum medij debiti: qõ debet esse tale istum hominez hoc creans est aliquem hominem creans qõ est falsum ⁊ contra casum. ¶ Ad secũdum dicit negando consequẽtiam nec arguit per regulã: q: nõ sumitur debitum medium qõ deberet esse tale hoc creans platonem est: qõ est contra casum. ¶ Ad tertiũ dicitur concedẽdo illã: nõ hoc creans hominem nõ est deus ⁊ nego q̃ equipalet illi hoc creans omnem hominẽ ẽ de⁹. q: li hominẽ nõ distribuit: ⁊ ratio: quia quando sunt multi termini ex eadem ppositione vel ex eadem parte ppositionis dependẽtes ex p̃mo nisi p̃mus distribuatur nullus aliorum distribuitur per negationẽ p̃cedentem toti: sicut si diceretur hoc qõ est album nõ currit demõstrato sor. albo currente: dico q̃ li album stat determinate ⁊ ita similiter in ista non hoc qõ est album nõ currit. q: si staret distributiue tunc equipolleret illi hoc qõ est omne albuz currit qõ est falsum ⁊ sic duo contradictoria inter se cõtradicẽtia essent simul falsa. nõ est ergo inconueniẽs q̃ terminuz cõmunẽ p̃cedat solum negatio negatiua tenta nõ distribuẽs ip̃m sicut clarissime pz in materia relatiuoꝝ ⁊ consequẽter in omnibus alijs vbi est dependentia ex eadẽ parte ppositionis sicut dictum est: sed bene esset incõueniens q̃ aliqs terminus cõmunis existens totale extremuz ppositionis sine dependẽtia q̃z p̃cederet sola negatio non negãs ⁊ distribuens ip̃m. ¶ Ad quartum dicit negando illam: hoc a quo homo creatur nõ est deus: ⁊ tunc ad argumentuz: hoc a quo homo creatur nõ est deus vel hoc a quo creat quilibet homo est deus ⁊c̃. negat antecedens: dicendo q̃ partes istius disiunctiue nõ contradicunt lz iste due cõtradicunt. hoc a quo homo creat est de⁹ ⁊ hoc a quo homo creatur nõ est deus sicut ⁊ iste due hoc creans hominẽ est deus ⁊ hoc creans hominẽ non est deus hoc qõ est albũ currit ⁊ hoc qõ est album nõ currit. ¶ Ad quintum argumentum hominem nullus deus creat igit hominem hoc creans nõ est deus: dicit vt p̃us q̃ si li hominez est subm in consequente concedit consequentia ⁊ ꝓsequens: ex quo non sequitur postea q̃ hoc creãs hominẽ nõ est deus: nec sillogismus factus est in quinto tertie cum non subiciatur vtrobiq̃z ppositionabile. si autez subicitur li hominez hoc creans. non vz p̃ma consequentia nec arguit ab vno conuertibili ad reliquum cum talia subiecta non conuertãtur. ¶ Ad vltimuz quãdo arguit hoc hominẽ nõ creat igitur hoc creans hominem nõ est: negatur consequentia: nec vz similiter argumentum qõ ponit pro similitudine. vz. hoc platonem nõ creat igitur hoc creans platonem nõ est. da enim q̃ duo essent quorum quilibet esset plato quorum vnus crearet ⁊ alter nõ: antecedens est verum cõsequẽs falsum sicut in priori dictum est: verum in terminis mere discretis bene vz argumentũ vt deus hunc non creat igit de⁹ creãs hũc nõ ẽ sed in terminis cõsib⁹ nõ: q̃re ⁊c̃.

Ex regulis declaratis sequunt alie correlarie. ¶ Prima est ista a supiori ad suũ inferius affirmatiue ⁊ sine distributiõe vt plurimuz nõ vz argumentũ: ⁊ nunq̃z de forma. vnde sic arguendo vt plurimum nõ vz consequẽtia. sicut hic. animal currit igit homo currit: homo disputat igitur tu disputas. aliquãdo aũt valet cõsequentia: sed nõ formaliter nec de forma: sicut h: animal est igit homo est: lignum est animal igit lignuz est homo: aliquando aũt valet consequentia formaliter sed non de forma: vt sicut hic tu es animal igitur tu es homo: numerus est igit binarius est: aliqua ppositio scit igit aliqua ppositio vera scitur. ¶ Contra istam regulam arguit sic. q̃ illa consequentia sit bona animal currit igitur homo currit. nam ista est bona animal mouet igitur homo mouet igit ⁊ illa. pz cõsequentia cum non sit maior ratio de vna q̃z de alia ⁊ antecedens pbatur: q: sequit animal mouet igitur animal est ⁊ vltra animal est igit homo est per con-

cessum ⁊ si sic igitur homo mouetur pz cõsequentia quia non est possibile naturaliter ꝙ homo sit quin moueatur localiter alteratione vel augmentatione impossibile est enim hominem non nutriri. ¶ Secundo arguit sic. Ista consequentia est bona animal currebat igit homo currebat. pz consequentia cum non sit maior rõ de vna q̃z de alia: ⁊ ꝙ ꝑma sit bona pz. q: consequens est necessariuz. ¶ Tertio arguit sic. ista consequentia est bona aliquid mouet igitur celum mouetur igitur ⁊ supradicta. cõsequentia tz a simili ⁊ antecedens pz. quia si celum nõ monetur nihil moueret: cũ motus celi sit cã oium aliorum motuum.

¶ Ad hec respondet ad ꝑmum concedẽdo istã consequẽtiam animal mouet igit homo mouet ⁊ negãdo illã animal currit igit homo currit: ⁊ ratio q: in ꝑma antecedẽs est necessarium ⁊ in scõa precise contingens: sicut etiam ista consequentia est bona animal est ens coloratuz igit homo est ens coloratum: ⁊ non ista animal est ens albuz igit homo est ens album. Nam in ꝑma consequens est necessarium ⁊ nõ in secũda. ¶ Ad secundũ etiam similiter dicit ꝙ non est similitudo. quia in vna est consequens de preterito necessarium ⁊ in alia est consequens de presenti cõtingens: vel potest dici negando vtrãq̃z istarum ⁊ cum dicit illud consequens homo currebat est necessariuz concedo igit consequentia bona: non valet argumentum. q: est necessarium per accidens. ¶ Ad tertium similiter respondetur concedẽdo illã consequentiaz aliquid mouet igit celuz monetur ⁊ nõ aliam. q: consequens est necessariuz in illa ⁊ non in alia: Iz igitur concedo illam consequentiam nõ tamen dico illam esse formalez. q: admisso opposito consequentis cum antecedente nõ sequit contradictio formaliter: ⁊ cum dicit motus celi est causa omniuz aliorum motuũ concedo: nec ex hoc sequit formaliter ꝙ deficiente motu celi deficeret ⁊ quilibet alius motus. nõ. n. video ꝙ si celuz desineret moueri quin ego possem moueri localiter alteratione augmentatiõe ꝑcipue nutricatione cuz nullius hominis possit dari vltimum instans sue viuificationis nec semper deficiente causa deficit effectus. posset enim corrumpi cã productiua ignis ipso remanente verum est tamen ꝙ si celum desineret moueri nõ possent actiuitates ⁊ passibilitates hoꝝ inferiorũ longo tẽpore manere.

Secunda regula ꝑncipalis ẽ ista a superiori ad suum inferius negatione postposita deducto quocũq̃z impedimẽto ꝑcedente inferius ⁊ superius vt plurimũ nõ valet consequẽtia nec formaliter nec de forma. hec. n. nullo mõ valz. animal nõ currit igitur hõ nõ currit. q: contradictorium consequẽtis est cõpossibile antecedenti: aliquando autem est consequentia bona formalis ⁊ de forma: sicut hec anial non est igit homo nõ est: ꝙ autem sit formalis ⁊ de forma patet sic arguẽdo: animal nõ est igitur nullum animal est igit nõ homo est ex quo sequitur ꝙ homo nõ est modo certum est ꝙ iste consequentie sunt bone formaliter ⁊ de forma. ¶ Contra istaz regulaz illa consequentia nõ valz animal nõ fuit igit homo nõ fuit igitur nec ista animal nõ est igit homo nõ est. consequẽtia videt tenere a simili ⁊ antecedens pz: posito ꝙ nihil qõ ẽ hõ incipiat esse ⁊ ꝙ brunellus incipiat esse: isto posito antecedens est verum ⁊ consequens falsum. ¶ Secundo arguitur sic. ꝙ illa consequẽtia non sit bona de forma animal nõ est igit homo nõ est. q: similis illi in forma nõ valet. pbatur q: hec nõ valet. for. non est igit iste homo nõ est demonstrato for. q: stat ꝙ iste qui modo est for. aliquãdo nõ erit fort. ipso remanente sicut contingit in creatione pape vel imperatoris. ¶ Tertio arguit de directo cõtra regulam. nam hec consequentia est bona substantia non currit igit corpus nõ currit igit apparet ꝙ ⁊ illa sit bona: animal non currit igitur homo nõ currit. cõsequẽtia tenet a simili: ⁊ pbatur antecedens: ꝑsupposito ꝙ li substãtia in argumẽto sit ꝑdicamentũ ⁊ nõ ẽ min⁹ anologus quo ꝑsupposito ꝙ si substantia nõ currit compositum ex materia ⁊ forma nõ currit ⁊ sic corpus nõ currit. ¶ Confirmatur nam hec cõsequentia est bona quãtitas nõ inheret igitur quãtitas discreta nõ inheret igitur ⁊ alia est bona consequens ꝓbatur quia omnis quantitas est quantitas discreta ⁊ econtra: ⁊ ꝙ antecedens ꝑime consequentie non sit impossibile patet in sacramento altaris.

¶ Ad ꝑmuz dicitur ꝙ nõ est similitudo. q: illa animal nõ est: est impossibilis ⁊ illa anial nõ fuit est cõtingens. ¶ Ad secundum dicit ꝙ scõa consequentia nõ est similis ꝑme. Nam in ista animal nõ est igit homo non est arguit a superiori ad suum inferius ⁊ nõ in ista for. nõ ẽ igitur iste homo nõ est. Iz enim iste terminus for. sit cõmunior q̃z li iste homo tamẽ nõ est superior cum non sit ꝑus natura for. q̃z iste homo. ¶ Ad tertium dico ꝙ nõ est similitudo quia in vna consequẽtia cõuertitur terminus superior cum termino inferiori ⁊ non in alia. Nam illi termini substãtia generalissimum ⁊ corpus conuertuntur ⁊ illi similiter quantitas ⁊ quantitas discreta sed illi non conuertuntur homo ⁊ animal vt satis patet.

Tertia regula est ista a superiori distributo ad suũ inferius per se affirmatiue ⁊ sine impedimẽto est consequẽtia formalis sed nõ de forma. verbi gratia. omne animal currit igitur omnis homo currit: ꝙ autẽ non sit bona de forma pz quia non sequit omnis homo currit igitur omnis for. currit. nec sequit omne animal currit igitur omnis asinus currit vel quilibet homo currit. ¶ Contra istam regulam arguit sic ista. consequentia nõ valz oĩs color est igitur omnis albedo est. ⁊ tamẽ hic arguit per regulam. igit ⁊c. consequentia pz cum minori ⁊ maiorẽ probo. Nam oppositum consequentis stat cum antecedente igit consequentia nõ valet. antecedens ꝓbatur ⁊ facio istã consequentiam nihil est album igit nulla albedo est. antecedens est possibile igitur ⁊ consequens ⁊ antecedẽs ꝑme consequẽtie est necessarium igit stabunt ista simul: omnis color est ⁊ nulla albedo est ⁊ ꝙ possibile sit nulluz album esse. ꝓbatur q: possibile est ꝙ nullus homo sit alb⁹ ⁊ possibile est ꝙ nullus asinus sit albus. ⁊ sic de alijs discurrendo. quare ⁊c. ¶ Secundo arguit sic. ista consequentia nõ est formalis omnis numerus est igit omnis numerus ternarius est: ⁊ tamen arguit per regulam. igit ⁊c. consequẽtia pz cum maiori sumendo numerum ꝓprie q: non videtur aliqua implicatio cõtradictionis ꝙ omnis numerus sit ⁊ ꝙ non sit aliquis ternarius sicut nec est implicatio cõtradictionis ꝙ omnis numerus sit ⁊ ꝙ non sit numerus milenarius: ⁊ ꝙ arguatur per regulam pz q: li ternarius est terminus inferior per se ad li numerus. ꝓbatur q: li binarius est terminus inferior per se igit ⁊ li ternarius pz consequentia q: non videt maior ratio de numero binario q̃z de ternario. ¶ Tertio arguit sic. Ista consequentia nõ valet omne corpus est igit omnis linea est: ⁊ tamen hic argũ per regulam. igit ⁊c. consequentia pz cum minori ⁊ maiorẽ probo. q: antecedens est necessariuz ⁊ consequẽs impossibile vt pz. q: si aliqua linea esset ipsa esset substãtia vel accidens non sub̃a quia nulla est substantia indiuisibilis ꝓ latitudinem ⁊ profunditatem ⁊ diuisibilis ꝓ longitudinem: nec etiam accidens qõ tunc fundereꝫ in aliquo subiecto qõ est substantia ⁊ sic aliqua esset substãtia longa nõ lata nec profunda quod est impossibile.

¶ Ad hec respondet ad ꝑmum concedo istam cõsequentiam omnis color est igit omnis albedo est. ⁊ dico ꝙ consequens est ita necessarium sicut ⁊ antecedẽs. Et cum dicitur impossibile est nullum album esse nego: ⁊ nõ vz ista consequẽtia: possibile est nulluz albuz esse hominẽ ⁊ possibile est nullum asinum esse album ⁊ sic vltra igitur possibile est nihil esse albuz: sicut nõ sequitur possibile ẽ hoc nõ esse ⁊ possibile ẽ hoc nõ esse ⁊ sic vltra demꝗando omnes homines igitur possibile ẽ nihil qõ ẽ homo esse. ¶ Aliter posset responderi concedẽdo illã. possibile ẽ nihil esse albũ ⁊ non sequitur igitur possibile ẽ nullam albedinẽ esse. quia dato ꝙ nihil esset album adhuc esset albedo. vz. admixta nigredini: similiter si nihil esset album nec aliquid esset nigrum adhuc essent albedo ⁊ nigredo admixte coloribus medijs. vnde nõ sequitur in hoc subto ẽ albedo per totuz

igitur hoc est album: sicut nõ sequit in aqua tepida est caliditas per totum igit illa aqua est calida: imo aliquid est frigidum qõ habet caliditatem per totum sicut contingit de quolibet mixto frigido. ¶ Ad secundũ argumentum concedo ꝙ illa consequentia est formalis: omnis numerus est igit omnis numerus ternarius est ⁊ cum dicit sequeret ꝙ omnis terminus significans numerũ esset per se inferior: ad illum terminũ numerus nõ vz argumentum. q: dico ꝙ illi termini significantes numerũ sunt per se inferiores ad li numerus qui non habent pro significato multitudinem excedentem numerum specierũ in nã. vnde necessario quot sunt species tot sunt nũeri. quare ⁊c. ¶ Ubi tamen quis vellet ꝙ nõ semper a superiori per se distributo ad suum inferius per se valeret argumentũ formaliter sic diceret ꝙ illa esset solum bona materiali: ⁊ tunc nõ valeret argumentũ: illa est formalis omnis numerus est igitur omnis binarius est igit ⁊ alia. nõ vz argumentũ quia ꝙ illa est formalis est gratia mãe. ¶ Aliter posset dici ꝙ illa consequentia nõ vz ois numer⁹ est igit omnis ternari⁹ est ⁊ illa est formalis omnis numerus est igit omnis binarius est: nec similitudo est inter illas. q: diceret ꝙ li binarius inferius est per se ad li numerus ⁊ non li ternarius. ⁊ ratio q: implicat contradictionem numerũ esse ⁊ nullum binarium esse sed non implicat contradictionẽ numerũ esse ⁊ nullum ternarium esse. quare ⁊c. ¶ Ad tertiũ dicitur concedẽdo illam consequentiã. ⁊ nego ꝙ ista sit falsa: omnis linea est: ⁊ cum arguit. si aliqua linea est vel illa est substantia vel accidens. Ad istud cõuer dicitur q: linea est res longa. ⁊ sic aliquãdo est substãtia aliquãdo est accñs. ⁊ negat ꝙ linea sit indiuisibilis aliquo modo sed illud qõ est linea est superficies corpus atꝫ punctus ⁊ sic inter ista non est distinctio realis sed solũ formalis seu rõnis. ¶ Aliter dicit magis scolatice cõcedẽdo ꝙ idiuisibilia sunt a parte rei ꝑter operationem intellectus realiter ⁊ formaliter distincta. ⁊ sic concedit ꝙ punctus est ens idiuisibile sine aliqua dimensione sine latitudine ⁊ ꝓfunditate: superficies sine ꝓfunditate solum: corpus vero cuiuscũqꝫ dimensionis contentiuũ: ⁊ tunc dr ꝙ huiusmodi sunt accidentia fundata in subiecto sicut ⁊ alia sunt: ⁊ tunc cum dicit: linea est in subiecto igit aliqua substãtia est diuisibilis ꝓm longitudinẽ ⁊ indiuisibilis ꝓm latitudinem ⁊ ꝓfunditatẽ. nego consequentiam. q: ly sit in subiecto nõ tamen est in subiecto adequato: sed de per accñs rõne totius corporis. Ita ꝙ corpus ꝑdicamẽti quãtitatis ẽ in subiecto per se ⁊ adequate: superficies vero linea ⁊ punctus sunt in eodem de per accidens: dicat ergo ꝙ corpus de gñe quãtitatis est ipsa ꝓfunditas ⁊ vltimus terminus corporis qui est superficies habet longitudinem ⁊ latitudinẽ carens ꝓfunditate: ⁊ linea que est vltimus terminus supficiei habet longitudinẽ sine latitudine: ⁊ punctus qui est vltimus terminus linee est omnino idiuisibilis. Sed non est credendum ꝙ superficies que est terminus corporis sit pars corporis bene est terminus corporis. Nam supficies est idiuisibilis ꝓm profunditatem ⁊ indiuisibile ex ea parte qua est idiuisibile additum diuisibili non facit maius: ⁊ ideo corpus qõ est ꝓfundum nõ potest componi ex supficiebus: similiter linea non est pars superficiei sed terminus eius ⁊ pũctus nõ est pars linee sed terminus eius: quare ⁊c.

Quarta regula ꝑncipalis est ista a supiori distributo ad suum inferius per accñs affirmatiue ⁊ sine impedimẽto cuz debito medio est argumẽtum formale sed non de forma. verbi gꝛa. omnis hõ currit ⁊ sor. est igit sor. currit. ꝙ aũt sit formale argumentum pz. q: contradictorium consequentis repugnat antecedenti ⁊ ꝙ non sit de forma pz. q: non sequitur omnis homo currit plato est igitur sor. currit.

¶ Contra istam regulam arguit sic. Ista consequentia nõ vz. omnis homo est animal antexps currit igit antexps ẽ animal. ⁊ tamen hic arguit per regulaz. igit ⁊c. consequẽtia tz cum maiori ⁊ minorem ꝓbo. vz. ꝙ ibi arguat cum debito medio. q: sic arguendo arguit cum debito medio vz. omnis homo erit animal ⁊ sor. est igitur sor. erit animal igit per idem in alia consequentia arguit cum debito medio: consequentia tenet. q: sicut sub verbo ꝑterito vel futuro sumit vnum verbum de ꝓsenti ita econtra contingit accidere. ¶ Secundo arguit sic. illa consequentia non vz. omnis quãtitas continua est permanens vel successiua ⁊ iste locus est igit iste locus est permanẽs vel successiua: ⁊ hic arguit per regulam. igit ⁊c. consequentia tenet cuz minori. q: sub quãtitate ꝓtinua ponit linea superficies corpus tempus ⁊ locus: ⁊ maiorẽz probo: q: antecedens est verum vt pz demonstrando locum te locãtẽ ⁊ consequẽs est falsum. ꝓbat. Non. n. est locus res successiua vt pz. q: omnes partes eius sunt simul: nec etiaz res permanẽs q: si sic cum non sit aliquid aliorũ ꝑdicamẽtorꝫ a ꝑdicamẽto quãtitatis vt ꝓsupponitur gꝛa disputationis igit est aliquid ꝑdicamenti quantitatis consequẽs est falsum. q: nec numerus nec oratio nec linea nec supficies nec corpus: cũ sit species distincta ab omnibus hijs. ¶ Tertio arguit sic illa consequentia nõ vz omnis quãtitas cõtinua habet partes copulatas ad vnum terminũ cõmunem ⁊ hoc temp⁹ est igitur hoc tempus habet partes copulatas ad terminum cõem. ⁊ hic arguit per regulam. igit ⁊c. consequentia tenet cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. q: antecedens ẽ verum ⁊ consequens falsum: ꝙ antecedens sit verum pz ꝓ minori demonstrando tempus ꝓsens: ⁊ maior similiter ẽ philosophi in capitulo de quãtitate ponentis ꝙ quantitas continua est illa cuius partes copulãtur ad vnuz terminũ cõmunem ita ꝙ partes linee terminant ad punctũ: ⁊ partes supficiei ad lineam: partes corporis ad superficiez partes temporis ad instans: partes motus ad mutationẽ vel motuz esse. Sed ꝙ consequens sit falsum probatur: q: si hoc tempus est ⁊ est quantitas cõtinua igit partes terminantur ad vnum terminuz cõem: consequens est falsum: q: partes eius non sunt cum vna sit ꝑterita ⁊ alia futura: similiter si hoc tempus esset cõponeret ex partibus quarũ vna esset ꝑterita ⁊ alia futura. ⁊ sic componeret ex nõ entibus quod non videtur verum.

¶ Ad ꝓmum dicit negando illam consequentiaz: omnis homo est animal antexps erit igitur antexps est anial ⁊ cõcedo aliam factam. ⁊ dico ꝙ in scda sumit debitum medium ⁊ non in ꝓma: ⁊ ratio q: in secũda distribuit li homo pro quolibet homine presenti ⁊ quolibet homie futuro in prima autem pro hijs solum que sunt: ideo sub verbo de ꝑterito vel futuro contingit sumere debitum medium de presenti: q: terminus supponẽs respectu illius verbi supponit pro hijs que sunt erunt vel fuerunt: sed termin⁹ supponens respectu verbi de presenti non ampliati supponit solum pro presenti ꝓpterea non contingit sumere debituz medium de ꝑterito vel futuro ⁊c. ¶ Ad scdm argumentum dicit ꝙ ꝓm veritatem locus ⁊ supficies nõ sunt quãtitates distincte speciei. q: omnis quãtitas habẽs duas dimensiones tantum: est superficies sed omnis locus habet duas dimensiones nñ q: si locus haberet tres dimensiones tunc dimensiones loci penetrarent dimensiones corporis locati qõ est inconueniens: locus igit est superficies: ⁊ sic non est species distincta a loco quod erat fundamẽtũ argumenti. Et vlterius dico ꝙ philosophus nõ posuit locum esse speciem distinctaz ab alijs ꝓm intentionem suam sed ꝓm intentiones aliquorꝫ ponentium locum esse spaciũ separatum sicut pz quarto physicorum vbi phꝰs ponit locum esse superficiem locato contiguaz. vbi autez ponatur locum esse spacium separatum dicat qõ non est linea nec superficies nec corpus sed quantitas distincta ab omnib⁹ hijs. quare ⁊c. ¶ Ad tertium cum dicit hoc tempus nõ est: nego ⁊ concedo ꝙ partes eius copulant ad vnum terminum cõem. ſ. ad instans ꝓsens: ⁊ cum dicit ille partes non sunt concedo: igit non copulant ad aliquem terminũ cõem. nõ valz argumentum: q: ille terminus copulat est terminus distrahens. ¶ Similiter dicat ad aliud ꝙ nulla quãtitas cõponit ex non entibus que est permanẽs: tamẽ quãtitas successiua cuiusmodi est tꝑs vel motus bene cõ-

pont ex non entibus: qz de rōne successiui est q̃ vna pars sit preterita ⁊ alia futura. verbi gratia. Iste annus est existens. quia vna eius pars est preterita ⁊ alia futura. similr iste mēsis existit. quia vna pars est preterita ⁊ alia futura: ⁊ sic ista septimana dies vel hora. ꝓpterea bene describit philosophus tempus presens dicendo q̃ tempus p̄sens est cuius pars preterita pars q̃ futura est. ⁊ sic patet q̃ illud q̃ non est continuat cum non ente quia nihil aliud est aliqua continuari q̃ habere idem indiuisibile vltimum. Nunc autez patet q̃ instans presens est finis preteriti ⁊ initium futuri. ¶ Item negatur q̃ nulla sit pars temporis nisi preterita vel futura. quia iste annus est. qui est pars tēporis eterni ⁊ iste mensis est. qui est pars anni. ⁊ ista septimana est que est pars mensis. ⁊ ista dies que est pars septimane. ⁊ hec hora est q̃ est pars huius diei. ⁊ sic de alijs infinitis. ¶ Unde quodlibz tempus finituz cui⁹ vna pars est preterita ⁊ alia futura est tempus presens. Et sic patet q̃ quodlibet tempus presens habet infinitas partes quarum quelibz est tempus presens. quare ⁊c. ¶ Aliter posset responderi ad argumentū concedēdo q̃ temporis presentis pars p̄terita est. ⁊ similiter futura imo infinite p̄terite sunt ⁊ infinite future sunt: quia quelibz p̄terita terminata ad instans presens est. ⁊ similiter quelibet futura terminata ad idem instans. Cum igit infinite sint tales p̄terite ⁊ future terminate ad hoc instans igitur infinite tales sunt. Et ita consequēter conceditur q̃ infinite preterite non sunt ⁊ infinite future similiter. Iaz nulla pars preterita est terminata ad p̄muz instans hore preterite seu ad aliquod intrinsecuz citra presens: ⁊ ita nulla pars futura est terminata ad vltimum hore future seu incipiens ab aliqua vltima presens: cum igitur infinite fuerunt tales ⁊ infinite erunt tales sequitur intentum. verumtamē voco illam partez temporis esse cuius est aliquod instans cum igitur p̄teriti ⁊ futuri idem sit instans presens p̄nciplū vnius ⁊ finis alterius igitur quelibet talis est. Et si ex hoc ꝓcluderet q̃ pars preterita est simul cuz futura conceditur: nec ex hoc sequitur q̃ tempus non differat a re permanente. qz rei permanētis partes manent simul sed nō temporis aut alterius rei successiue. vnde nō sequit. a. ⁊. b. sunt simul igitur manēt simul qz manere est per temp⁹ manere cuz igit nulle partes temporis per tempus existant. sed solum per instās sequit q̃ innicē existentiā habent sed impermanentiā.

Vltima regula est ista a superiori ad suum inferius distributiue ⁊ negatiue per se vel p̄ accidens sine impediente est absolute consequentia bona formalis ⁊ de forma. vnde bene sequit nullum anial currit igitur nullus homo currit. nō homo currit igit iste homo nō currit. ¶ Contra istam regulaz arguit sic. illa consequentia nō valz. homo nō currit igit iste homo nō currit. ⁊ hic arguit per regulam. igit ⁊c. consequētia tz cuz maiori. qz stat q̃ omnis homo currit ⁊ q̃ nullus hō sit. ꝓbo minorez nā ille termin⁹ iste homo est inferior ad illum terminum hō igit a pari ⁊ ille terminus ista homo. pz consequentia qz non est maior rō de vno q̃z de alio. ¶ Secūdo arguit sic. ista ꝓnia non valet. nulla quātitas est qualitas igitur nulla oratio est qualitas. ⁊ hic arguit per regulam. igitur ⁊c. consequētia pz cum minori ⁊ maiorez ꝓbo: p̄supponendo q̃ quātitas distinguit a re quāta. Ita q̃ illa ꝓpō vlis negatiua sit necia ⁊ imediata in qua vnuz p̄dicamētū negat ab reliquo sicut vt vele Arist. in p̄mo posteriorum. isto p̄supposito anis est vez ⁊ ꝓnis falsuz. qz aliqua oro est qualitas ꝓbat aliqua oro est vox ⁊ omnis vox est sonus ⁊ son⁹ ponit in tertia specie qualitatis igit aliqua oro est q̃litas. ꝓnia tz ⁊ antecedens similr quo ad p̄maz ⁊ scōaz ptē in p̄mo perihyermenias ⁊ quo ad tertiaz in scōo de ania. ¶ Tertio argr̄ sic. ista ꝓnia nō vz. nullus mot⁹ rectus est motus circularis igit iste motus rectus non est motus circularis: ⁊ hic arguit per regulā. igit ⁊c. ꝓnia pz cū minori ⁊ maiorez ꝓbo. ¶ Iaz anis est verū vel necessariū vt pz distinguendo motū a re mobili ⁊ ab eo qō acquiritur per motuz: sed q̃ ꝓnis sit falsum. pz in casu posito. q̃ aliqō corpus sp̄ericum descendat per lineā rectam. nā motus quo illud corpus moueat est rectus vt pz. ⁊ q̃ ille motus sit circularis ꝓbat. nā illud corpus est circulare igit qōlibz accidens in eo totalr ⁊ fm quālibz ptem fundatum est circulare sed ille motus est accns extensuz per totū illud corp⁹ sp̄ericum igit ille motus est circularis. ¶ Ad hec respōdetur ad p̄mū negādo istam ꝓnam: nullus hō currit igit ista hō non currit. nec arguit per regulā. vñ iste terminus hō aliqñ est superior ad quālz illaz iste hō ⁊ ista hō qñ non limitate supponit sicut hic. hō est anial ⁊ aliqñ est supior ad illuz terminū ista hō p̄cise ⁊ ad alios terminos singulares significantes soluz mulieres sicut qñ stat solū p mulierem: vt aliqua hō est anial. aliqñ aūt est superior ad illum terminū iste hō ⁊ ad alios terminos singulares masculos solū significātes sicut in ista aliquis hō est aial ⁊ in illa nullus hō currit. Et sic pz q̃ ibi nō arguit a superiori ad suū inferius. verumtamē ille terminus hō limitatus nō ꝓprie dr̄ superior ad aliquē terminū sicut nec sor. sed ille terminus hō sine limitatione dr̄ ꝓprie superior ad illos terminos singulares nominatos. quare ⁊c. ¶ Ad scōz dr̄ ꝓcedēdo ꝓnaz ⁊ ꝓnis. vñ sicut numerus qui est quātitas discreta nō est res numerata: sed hz esse subiectiue in rebus nūeratis ⁊ est mēsura intrinseca rez̄ numeratarz̄ per quā de rebus nūeratis cognoscit quot sunt: ita oro que est quātitas discreta nō est oratio prolata sed est in oronе plata habens esse subiectiue in ea tanq̃z mensura intrinseca illius per quā cognoscit vtrum sit breuis vel longa ⁊ vtrum componat ex partibus breuibus vel longis. Et tunc ad argumentū cū dr̄ q̃ oro est vox. dicit q̃ duplr sumit oratio. Iaz vna est oratio que est ꝓnunciatio. Alia aūt que est mensura talis pronunciationis. p̄mo modo dico q̃ oro est vox ⁊ sonus ⁊ q̃litas tertie speciei ⁊ sic nō est quātitas nec in p̄dicamēto illius. sed secundo modo nō est vox nec sonus sed quātitas dicat. ⁊ ita respondeat ad vnuz dictuz ꝓbi in p̄dicamento quātitatis vbi dicit q̃ partes orationis sunt simul qz non copulant ad aliquem terminū cōem: intelligendo aūt orationem p̄mo modo concedat dictū ꝓbi: sed scōo mō negat: qz ꝓbs non intendit q̃ sillabe sunt partes orationis que est quātitas sed partes orationis que est qualitas. ¶ Si ergo querit de partibus orationis que est quātitas vtrum sunt vnitates sillabarum dico q̃ nō: qz tunc oratio que est quātitas esset numerus qō est cōtra hāc opinionē: sed partes orationis que est quātitas sunt mēsure intrinsece sillabaruz extense solum modo ad extensionē sillabarum fm durationem: sicut tempus fm durationem extendit ad extensionem p̄mi mobilis. nec ex hoc sequit quin oratio que est quātitas differat a tempore. quia tēpus est mensura continua oratio vera mensura discreta. similr tempus mensurat motum: sed oratio que est quātitas non mensurat motum: sed solum orationez plata. quare ⁊c. ¶ Aliter dicitur ad argumentum q̃ oratio pōt duplr considerari. p̄mo in scripto ⁊ sic inquantuz est in ipsa compositio māe ⁊ forme est in p̄dicamento subē: inquantuz est distincta quantitate est in p̄dicamēto quātitatis. inquātū vero ex tali distinctione resultat talis figuratio est in quarta specie qualitatis sed inquantuz mouet visum est in tertia specie qualitatis. ¶ Secūdo pōt considerari in voce vel in prolatiōe ⁊ hoc tripliciter vel prout mouet auditum. ⁊ sic est in tertia specie qualitatis sicut ⁊ alia obiecta sensuum vel prout cōparatur ad tempus mensurans hmōi prolationem: ⁊ sic est quantitas ꝓtinua: vel prout vna pars succedit alteri discreta ⁊ separata. ⁊ sic est quātitas discreta. Ecce ergo qūo diuersitas modorz̄ sumendi ipam oronē causat diuersitatez specificā de ipsa. q̃re ⁊c. ¶ Ad 3^m arg^m dr̄ ꝓcedēdo ꝓnaz ꝓpositā. ⁊ dico q̃ anis est falsuz. dato q̃ mot⁹ nō distinguatur a re mobili vel ab illo qō per motū acquirit. qz non est inconueniens q̃ idem moueatur recte ⁊ circulariter: sicut dato q̃ trochus moueretur per lineam rectaz ⁊ continue dum moueret per illam etiā moueret circulariter sicut cōmuniter contingit in tractu per cordam. ponendo igitur distinctionez sicut in argumento ponebatur dico q̃ nullus

motus rectus est motus circularis: ⁊ cuz dicitur corpus sphericuz moueatur motu recto conceditur. ⁊ nego ꝙ moueatur motu circulari: ⁊ cum dicitur motus est accidens in illo corpore cõcedo. igitur est circularis. ¶ Hic potest dupliciter responderi ꝑmo ꝙ illa consequentia non valet. Iste motus subiectatur in corpore circulari igitur iste motus est circularis: sed bene sequitur igiť iste motus est ens circulare. si enim iste motus esset motus circularis iste motus est motus circularis quod est impossibile. ¶ Aliter dicitur ꝙ iste motus nec est circularis nec ens circulare ⁊ cũ dicitur subiectatur in toto corpore sperico ꝓcediť igitur est quid circulare: non valet argumentum. quia motus est accidens successiuũ ⁊ non figuratur ad figurationez subiecti in quo fundatur: sicut etiam tempus non figuratur sperice circulariter vel orbiculariter ad figurationẽ ꝑmi mobilis cui inheret.

Sed hic iterum occurrit dubium vtrum in casu trochi motus rectus sit motus circularis. Ex quo idem simul ⁊ semel mouetur recte ⁊ circulariter. dicitur ꝙ alius est motus rectus ⁊ alius circularis. Ita ꝙ sunt duo motus coextensi in eodem mobili: sicut ẽt alius est motus quo planeta mouet in centro ⁊ alius quo mouetur in epiciclo quorum quilibz fundatur in planeta sic dupliciter moto. ¶ Iterum occurrit dubium ponatur ꝙ trochus circulariter moueatur in naui mota per lineaz rectam. ⁊ sequitur ꝙ idem sit motus rectus ⁊ circularis. quia in eo non subicitur nisi vnus motus. videlicz circularis. ⁊ tamen mouetur recte igitur ⁊c. ¶ Dico ꝙ trochus recte ⁊ circulariter mouetur ⁊ duobus motibus mouetur vno de per se ⁊ proprio videlicet circulari. ⁊ alio communi motu mouetur qui non fundatur in ipso sed in naui ⁊ sic de per accidens mouetur. vnde non sequitur hoc mouetur motu tali vel tali igitur mouetur tali motu subiectato in ipso. quia anima mouetur ad motum corporis qui motus non sibi inheret sed precise corpori: ideo dicitur de per accidens moueri. ¶ Ex hijs sequitur. ꝙ si sor. per trã siret spacium augeretur ⁊ albefieret non idem esset motus localis augmentationis ⁊ alterationis sed essent tres motus in eodem mobili subiectati. ¶ Similiter si aliquid moueretur in naui motu proprio gradu: vt tria ex opposito nauis ⁊ ipsa nauis moueretur gradu vt quatuor: concedendum esset ꝙ illud moueretur gradu vt tria ⁊ moueretur gradu vt quatuor. qui adinuicem non cõmunicaret: ⁊ tamen non moueretur gradu vt septem: ĩmo nullo gradu intensiori gradu vt quatuor. quare ⁊c.

Amplius ad principale arguitur sic. Ista consequentia non valet. a. non est quantum igitur. a. non est continuum. ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. consequentia patet cum minori ⁊ maiorem probo ⁊ assigno aliquod corpus pedale longum ⁊ vnum piramidale cuius conus terminetur ad medium punctũ: deinde assigno vnam lineam in alia medietate terminataz ad eundem punctum ad quem terminatur conus illius piramidalis quod piramidale ⁊ linea vocentur. a. isto posito antecedens est verum ⁊ consequens falsum. igitur cõsequentia non valet. ꝙ consequens sit falsum patet. nam partes. a. terminantur ad vnum terminum communez. s. punctum igitur. a. est continuum. ¶ Et ꝙ antecedens sit verum probatur. quia si. a. est quantuz vel igitur est quãtum continuum vel discretum proprie sumptum non discretum: quia partes terminantur ad vnum terminum cõmunem: nec continuz. quia non linea nec superficies nec corpus: ꝙ nõ linea patet. quia nullius linee superficies est pars: nec superficies per idem quia nullius superficiei linea est pars propter quaz causam nec corpus poterit nominari. ¶ Secundo arguitur sic. Ista consequentia nõ valet. nll's habitus est dispositio igitur nullus habitus est habitus. ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. consequentia patet ⁊ antecedens probatur. pro vtraqz parte ꝑmo pro ꝑmo ex diffinitionibus habitus ⁊ dispositionis in ꝑdicamẽto capitulo de qualitate vbi dicitur ꝙ habitus est qualitas de difficili mobilis: dispositio vero de facili mobilis modo certum est ꝙ nulla qualitas de difficili mobilis est qualitas de facili mobilis igitur nullus habitus est dispositio. ⁊ sic antecedẽs est veruz ⁊ consequens falsum. vt patz igitur ista consequentia nõ valet. quod est ꝑma pars antecedentis. Et secunda probatur. quia li dispositio est superius ad illum terminum habitus ⁊ cetera sunt paria. igitur arguiť per regulam: ꝑma pars probatur antecedentis. nã vt habetur in ꝑdicis omnis habitus est aliquo mõ dispõ ⁊ non econtra. igitur ⁊c. ⁊ probatur rõne. nam omnis habitus est quo potẽtia potest exire in actuz igitur omnis habitus est quo potẽtia disponitur vel disposita est vt possit exire in actuz: quare omnis habitus est dispositio sue potentie ⁊c. ¶ Tertio arguiť sic. ista consequentia non valet. sedere non est positio igitur sedere non est sedere. ⁊ hic arguitur per regulam. igitur ⁊c. consequentia tenet cum minori ⁊ maior est auctoris sex ꝑncipiorũ dicentis sedere ⁊ iacere non sunt positiones sed denominationes dicuntur ab alijs. ⁊ probatur rõne cum omne sedere sit substantia: qz est res sedens: sed nulla positio est substantia sed accidens vt suppono igitur nulla positio est sedere quare sequitur quod sedere non est positio. ⁊ sic antecedens est verum ⁊ consequens falsum: vt de se patet ⁊c.

¶ Ad hec respondetur ad ꝑmũ concedẽdo istam consequentiam. a. non est quantum igitur. a. non est quantuz cõtinuum: ⁊ negando ꝙ. a. non sit quantum. quia dico ꝙ est quantum discretum: ⁊ cum dicit partes illius terminant ad vnum terminum cõmunem igitur est quantum continuum. hic distinguenduz est de termino terminante quia quidam terminat intrinsece quidam extrinsece. Ille terminat intrinsece qui est in terminato vt pars vel accidẽs eius vltra quã nihil illius contingit accipere sicut punctus respectu linee linea respectu supficiei ⁊ superficies respectu corporis. Ille terminus terminat extrinsece qui nõ est in terminato inter quem ⁊ terminatum nulla est distantia sicut locus respectu locati ⁊ superficies parietis respectu medij in domo. dico ergo ad argumentuz hic factum: ꝙ si intelligatur de termino extrinseco. pz consequentiaz non valere. si vero intelligatur de termino intrinseco sic negať antecedens. vnde partes piramidalis nõ terminãtur intrinsece ad punctum pedalis sed ad punctum proprium qui est in ipso ⁊ idem est de linea ita ꝙ ambo ad punctum pedalis medium extrinsece ⁊ non intrinsece terminãtur. ¶ Ex quibus patz ꝙ tria indiuisibilia puncta sunt immediata nõ in eodem continuo sed in tribus ⁊ hoc nõ est inconueniẽs. ¶ Item sequitur ꝙ piramidale ⁊ linea non se habent sicut contigua nec continua non contigua quia est aliqd medium inter puncta intrinsece terminantia: nec continua vt dictum est: quia non est idem terminus intrinsecus vtriusqz sed bene extrinsecus.

Sed hic occurrit vnuz dubiũ vtrum linea plus distet a piramidali terminata ad punctum pedalis q̃z si terminaretur ad punctuz piramidalis. Hic dicitur ꝙ non plus distat. qz tunc non distaret ratione contignationis: sed bene concedo ꝙ iam distat per distantiam indiuisibilem ⁊ punctalez. Ex quo. n. inter lineaz ⁊ piramidale est medius sequitur statim ꝙ sit distantia: sed qz tale medium est indiuisibile ⁊ distantia est indiuisibilis nec hoc est inconueniens: sicut nec est inconueniẽs ꝙ sint puncta instantia ⁊ huiusmodi indiuisibilia in rerum natura. pz ergo ꝙ aliqua duo distant ⁊ infinite mouere distant qz in distantia infinite parua distant vel dicať ꝙ non plus distat qz indiuisibile additum diuisibili non facit maius igitur nec distantiam maiorem nec minorem. ¶ Iuxta predicta est notandum ꝙ sicut non sequiť. a. est quantũ discretuz igiť a. est ens vel aliquid proprie sumendo transcendens: sicut non sequitur. a. est quantuz continuuz igitur. a. est ens vel aliquid eodem modo sumptũ ꝓbatur ⁊ signo vnã virgaz cuius vna medietas sit viua ⁊ alia arida: quo assignato pz ꝙ in ista virga sunt due forme substantiales totales quarum vna cõmunicat esse ⁊ viuere reliqua vero precise cẽ:

sit ergo numerus ex illo.a. capiendo numerum pro rebus numeratis: tunc patet q̃.a. non est ens nec aliquid: q: nec substantia nec accidens sed scõe substãtie: ⁊ tñ.a. est quantum continuum quia.a. est vnum continuum q: partes.a. terminantur ad vnum terminum communem intrinsecum vz. ad superficiem ad quã terminantur partes mãe p̃me ⁊ corporis de genere quãtitatis. patet ergo quomodo ex illis duabus formis fit vnum continuũ non tamen fit vnũ transcendens similiter illa virga totalis est vnum continuũ non tamen est vna substantia sed due. quare ⁊c̃. ¶ Ad secundum argumentum dico q̃ dispositio tripliciter sumit. ¶ Primo modo vt genus ad habitum ⁊ sic nõ distinguitur ab habitu nisi sicut genus a sua specie ⁊ isto modo conceditur q̃ omnis habitus est dispositio ⁊ nõ ecõtra. ⁊ isto modo non sumit p̃bus dispositionem cum dixit ipsam esse de facili mobilem. ¶ Secundo modo vt est eiusdem speciei cum habitu ⁊ sic differt ab eo f̃m magis perfectum ⁊ minus perfectum, vt albedo intensa ⁊ albedo remissa. ⁊ isto modo dispositio potest fieri habitus sicut puer potest fieri senex. ⁊ sic conceditur q̃ nullus habitus est dispositio nec isto modo iste terminus dispositio est superius ad habitum. ⁊ sic sumitur a p̃bo in p̃dicamentis cum dicit q̃ secũda species q̃litatis est habitus ⁊ dispositio. ¶ Tertio modo prout distinguitur specie ab habitu. ⁊ isto modo ẽt potest esse qualitas p̃me speciei cui conuenit f̃m rationem proprie speciei vt de facili amitatur. quia habz causas trãsmutabiles: sicut sanitas ⁊ egritudo: habitus vero est qualitas secundum suam rationem q̃ non de facili transmutetur. quia habet causas immobiles sicut scientia ⁊ virtutes que habitus dicuntur. ⁊ isto modo habitus non est dispositio nec potest esse. quare ⁊c̃. ¶ Est tamen notandum vt prius aliqualiter tangebatur q̃ habitus potest esse in pluribus p̃dicamẽtis. vnde quedam sunt in quibus nihil cadit medium inter habitus ⁊ rem habitam sicut inter subiectũ ⁊ quantitatem vel qualitatem. ⁊ sic habitus potest esse tam in predicamẽto quantitatis q̃ qualitatis. quedã vero sunt in quibus est aliquid medium quod non est actio nec passio nec habens se per modum actionis vel passionis sic relatio: dicimus enim q̃ aliquis habet socium vel amicum. ⁊ isto modo habitus pertinet ad genus relationis. quedã vero sunt inter que est aliquid medium non q̃ sit actio nec passio sed se habens per modum actionis vel passionis p̃ut vnum sit ornans vel tegens ⁊ aliud ornatum vel tectum ⁊ isto modo constituitur speciale p̃dicamentum habitus de quo dicit philosophus quinto metaphysice q̃ inter habentem indumentum ⁊ ipsum indumentũ cadit habitus medius. ¶ Ad tertium respondetur q̃ positio quinq̃ modis sumitur primo pro altero membro obligationis diuise impositionem ⁊ depositionem. ¶ Secundo dicitur positio singularis sentẽtia alicuius famosi in scientia. ⁊ sic sumit philosophus in p̃mo topicorum vbi dicit q̃ positio eraclíti fuit contradictoria simul verificari. ¶ Tertio modo dicitur positio fundamentum alicuius conclusionis in solutione positum ⁊ isto modo dicuntur responsales facere suam positionem. ¶ Quarto idem q̃ ordinatio partium in toto: vt positio in p̃dicamẽtis capitulo de quãtitate. vbi dicitur q̃ quedam quantitates constant ex partibus habentibus positionem. dico ergo positio nullo illorum modorum facit predicamentum distinctum: ideo si positio aliquo istorum modorum in argumento sumatur patet q̃ nõ arguitur per regulam ⁊ non mirum si consequentia non valet. ¶ Quinto positio idem est q̃ ordinatio partium in loco. ⁊ sic est speciale p̃dicamentũ ⁊ diffinitur ab auctore sex p̃ncipiorum sic. positio est quidam partium situs ⁊ generationis ordinatio. vnde situs p̃mo ⁊ p̃ncipaliter nominat ordinationem partium in toto ⁊ hoc per relationem ad locum dicitur ⁊ generationis ordinatio. i. ordo causatus a generatione. idest ab agente actiõe: sumitur enim large generatio. ¶ Ex quo patet quomodo positio que est predicamẽtum differt a positõe que est in predicamẽto quãtitatis que non dicit nisi ordinem partium in toto. dico ergo ad argumentum q̃ si sumitur positio isto modo ⁊ pro accidente in re habente positionem. dico q̃ ista consequentia non valz. sedere non est positio igitur sedere non est sedere. sicut nõ sequitur pater non est relatio igitur pater nõ est pater. nec arguitur per regulam. q: sicut li pater non est inferius ad li relatio sed potius ad illum terminum relationem nec aliquod concretum ad abstractum. Ita li sedere non est inferius ad li positio quod est abstractum sed potius ad li poni vel situari licet ergo stare ⁊ sedere nõ sunt positiones tñ sessio ⁊ statio sunt positiones. quare ⁊c̃.

¶ Incipit tractatus de veritate ⁊ falsitate ꝓpõnis.

D probãdum sophismata ⁊ alias q̃scũq̃ enunciatões diuersi diuersimode vijs varijs antecedenter ꝓcedũt terminũ querentes eundem. ¶ Prima igitur via veritatem ꝓpositionis concludit ex quibusdam conclusionibus quarum p̃ma est ista: Ad veritatem ꝓpositionis affirmatiue requiritur subiectum ⁊ predicatum supponere pro eodem. probatur nam in ꝓpositione affirmatiua copula verbalis manet affirmata igitur significat subiectũ ⁊ predicatum supponere pro eodem. ¶ Secunda cõclusio ad veritatem ꝓpositionis negatiue sufficit ⁊ requiritur q̃ subiectum ⁊ p̃dicatũ non supponant pro eodẽ. ¶ Tertia conclusio. non ad veritatem cuiuslibet ꝓpositionis sufficit ⁊ requirit q̃ sic sit sicut per illam significatur ꝓbatur. nam illa homo est animal significat non sicut est: igitur nec aliqua alia. consequentia tenet ⁊ antecedens ꝓbatur. q: si significat sicut est igitur significat qualitercunq̃ est ꝓsequẽtiam arguit per hoc q̃ li sicut confundit confuse distributiue: falsitas consequentis p̃z. quia non significat taliter qualiter est deum esse nec taliter qualiter est hominẽ currere. ⁊ sic de alijs. ¶ Quarta conclusio. ad veritatem propositionis requiritur q̃ ipsa significat taliter qualiter est ⁊ non significet aliqualiter aliter q̃ est. probatur nam si aliqua ꝓpositio significat taliter qualiter est ⁊ cum hoc significat aliter q̃ est ipsa est falsa: quia non ita est qualitercunq̃ per ipsam significatur quod requiritur ad hoc q̃ aliqua propositio sit vera. ¶ Ex predictis hec via elicit quedam correlaria. ¶ Primum: omnis propositio affirmatiua significat se esse veram probatur. quia omnis ꝓpositio affirmatiua ratione copule verbalis significat illud pro quo supponit subiectum esse illud pro quo supponit predicatum. ¶ Secundum correlarium in omni ꝓpositione negatiua quando subiectum ⁊ predicatum non supponunt pro eodẽ pro positio est vera ⁊ quando supponunt pro eodem ꝓpositio est falsa. ¶ Tertium correlarium vniuersaliter quelibz affirmatiua de presenti cuius subiectum pro nullo supponit est falsa. patet q: ad veritatẽ affirmatiue requiritur q̃ subiectum ⁊ predicatum supponant pro eodem: hec sunt dicta huius prime opinionis.

Contra hanc viã q̃ discordãtiã iudicio meo ducit ad terminũ p̃ncipaliter intentum: pono aliquas conclusiões. ¶ Prima est ista aliqua est propositio affirmatiua cuius non subiectum ⁊ predicatum supponunt pro eodem: huius conclusionis veritas elicitur ex qualibet propositione nõ habente extrema: sicut patet de consequente huius cõditionalis. Si sor. currit monetur ⁊ de secunda parte huius copulatiue aĩal est homo ⁊ econuerso. ¶ Sed forte dicitur q̃ illud dictum debet intelligi de propositione habente extrema. ¶ Ad hoc iste intellectus est falsus nam ista ꝓpositio est vera ⁊ affirmatiua populus est populus: ⁊ tamen subiectũ ⁊ predicatum non supponunt pro eodẽ. ⁊ hec similiter sor. ⁊ plato sunt homines ⁊ tamen extrema non supponunt pro eodẽ eo q̃ non supponũt pro aliquo sed bene pro aliqb̃. ¶ Ex hijs sequitur correlarie contra primam conclusionem huius vie q̃ aliqua est negatiua falsa. ⁊ tamen subiectum ⁊ predicatum non supponũt pro eodem. patet de contradictorijs propõnum propositarum. Item non sequit̃ in pro-

positiōe affirmatiua copula p̄ncipalis manet affirmata igi/
tur significat subiectum ⁊ p̄dicatum supponere pro eodē.
¶ Secunda conclusio licet aliqua ꝓpositio vera significet
sicut est: nō tamen significat qualiter cūq̄ est: vt p3. ⁊ tamē
significat sicut est. probatur. Nam ita est sicut per ipsam si
gnificatur igit̄ ipsa significat sicut est. consequentia patet. q:
non videt̄ magis distribuere li sicut q̄ li ita. antecedēs ve
ro concedit predicta opinio sepissime ⁊ in pluribus locis:
vt p3 suam logyca3 intuenti: nec est verum q̄ semper li si
cut distribuat sicut fuit ostensum in p̄ma parte capitulo de
gradu positiuo. ¶ Tertia cōclusio. aliqua est ꝓpositio ve/
ra ⁊ necessaria que tamen significat aliter q̄ est pat3 de illa
homo est animal que significat hominem esse asinu3 sicut
in p̄ncipio p̄me partis est clare deductum. ¶ Item hec ē
vera deus est vel homo est asinus: que etiam significat ali
ter q̄ est: eo q̄ significat hominem esse asinum: probatur.
Nam ipsa significat deum esse igit̄ ⁊ hominem esse asinū
p3 consequentia. quia non plus cōcurrit illa deus est ad cō
stitutionem illius disiuncti q̄ illa homo est asinus. ¶ Con
firmatur. nam si illa homo est asin⁹ esset necessaria dato q̄
cetera essent sicut nunc illa disiunctiua significaret hominē
esse asinum: sed idem esset ad hoc significatu3 p̄mariū tūc
q̄ est nunc. igitur ⁊ nunc idem3 significat. ¶ Et si diceretur
q̄ nec significat deum esse nec hominem esse asinum: hoc
nō videtur possibile ex quo significat deum esse vel homi
nem esse asinum. ¶ Item ista disiunctiua reddit̄ vera ra/
tione partis vere quomodo igit̄ non significabit significa/
tum partis vere. ¶ Itē intellectus non potest ferri super
illam disiunctiuam nisi p̄us feratur in p̄mam partem igi/
tur non potest significare suum adequatum significatū nisi
p̄us significet significatum p̄me partis ⁊c̄. ¶ Quarta con
clusio non omnis propositio affirmatiua significat se esse ve
ram. Nam ista est vera homo est animal ⁊ nō significat se
esse veram. igit̄ ⁊c̄. consequentia p3 cum maiori ⁊ minorē
probo. illa propositio nō significat aliqd̄ significatu3 nisi ex
cōpositione suarum partium: sed nulla pars illius proposi
tionis significat illam ꝓpositionem igitur illa tota proposi/
tio non significat seipsam ꝓpōnem esse vera3. ¶ Ex quo
sequitur contra eandem opinione3 q̄ nō omnis ꝓpositio
affirmatiua significat q̄ subiectum ⁊ p̄dicatum pro eode3
aut pro eisdem supponūt: nec omnis ꝓpositio negatiua si
gnificat q̄ nō pro eodem vel pro eisdem supponūt patet
ex conclusione. ¶ Quinta conclusio. aliqua est ꝓpositio ne
gatiua vera ⁊ tamen subiectum ⁊ p̄dicatum supponūt ꝓ
eodem. p3 de ista antexp̄us non est antechristus. ipsa enim
est vera vt p3. ⁊ tamen subiectum ⁊ p̄dicatum supponūt
pro eodem q: pro antechristo. ¶ Ite3 concedit q̄ aliqua
est negatiua falsa ⁊ tamen subiectum ⁊ p̄dicatum nō sup/
ponunt pro eodem p3 de secunda parte huius copulatiue
omnis homo non est animal ⁊ econtra ⁊ de ista populus
nō est populus vt p̄mitus dicebatur. ¶ Sexta conclusio.
admisso q̄ ille terminus chymera pro nullo nec pro aliq/
bus possit supponere aliqua est ꝓpositio de presenti vera
cuius subiectu3 pro nullo nec pro aliquibus supponit pat3
de talibus chymera intelligit̄ chymera est oppinabilis.
¶ Ultima conclusio. contra eande3 positione3 est ista p̄na
tio alicuius termini ex natura rei nō tollit pro eode3 suppo
sitionem eiusdem: volo dicere q̄ licet significatu3 illius ter
mini chymera non sit in rerū natura nec possit esse adhuc
iste terminus chymera in ista ꝓpositiōe chymera est chy
mera vel in ista chymera intelligit̄ pro aliquo supponit: q:
pro chymera. probatur. nam si significatum illius termini
esset a parte rei in tali ꝓpositiōe iste termin⁹ chymera pro
aliquo supponeret: sed tunc iste terminus chymera nō ali
ter se haberet q̄ nunc. igitur ⁊ nunc pro eodem supponit.
¶ Secundo iste terminus chymera in p̄dicta ꝓpositione
suppoinit determinate fm duas regulas huius vie: igitur
pro aliquo aut pro aliquibus determinate supponit. conse
quenia patet. quia nō videtur imaginabile oppositum cō
tradictorium consequentis cu3 antecedente. ¶ Tertio in
ista ꝓpositione antexp̄us est antechristus subiectum sup/
ponit pro aliquo ⁊ pro aliquo supponit igit̄ similiter in illa
chymera est chymera. cōsequentia p3. quia sicut significa
tum vnius nō est ex parte rei nec ita alterius. antecedens
ꝓbatur. ⁊ sumo hanc copulatiuā: antexp̄us est antechrist⁹
⁊ ille non erit: ⁊ quero vtrum li antechristus supponat ꝓ
antechristo vel non: si sic habet̄ intentu3. Si non: sequit̄ q̄
secunda pars illius copulatiue est vera. p3 consequētia. q:
quelibet negatiua cuius subiectum pro nullo supponit est
vera fm istam viam. ⁊ sic est in proposito: q: si antecedēs
pro nullo: nec relatiuum vt dicit eadem opinio. igitur ⁊c̄.
¶ Quarto arguit̄ sic. in ista chymera est futura: subiectu3
pro aliquo supponit igit̄ positio illa falsa. consequentia t3 ⁊
antecedens probat̄. nam in tali ꝓpositione subiectum am
pliatur pro eo qd̄ erit igitur supponit pro eo qd̄ erit. conse
quentia tenet. ab inferiori ad suum superius cum omnib⁹
requisitis. ⁊ antecedens p3 per auctores huius vie ponen
tes realiter q̄ copula existente de p̄siti p̄dicato vero existē
te de futuro subiectum ampliat̄ pro eo quod erit. ¶ Qui
to arguitur sic. in ista propositione chymera erit alba subie
ctum pro aliquo supponit. igit̄ positio falsa. consequētia p3
⁊ antecedens ꝓbatur. Nam illius propositionis p̄dicatu3
appellat suam formam igit̄ subiectum pro aliquo suppo/
nit. antecedens p3 per ipsos realiter ꝓcedentes q̄ in omni
ꝓpositione de futuro predicatum sequens verbu3 appel/
lat suam formam: ⁊ consequentia p3 per eosdem eandem
regulam declarantes. i. inquiunt ipsi in eadem forma erit
aliquando verificabile in ꝓpōne de presenti de pronomie
demonstrante illud pro quo supponit subiectum illius ꝓ/
positionis de futuro. quare ⁊ sicut ergo hec positio habet
concedere q̄ li chymera aliquid significat ita ⁊ q̄ pro ali/
quo supponit: non enim magis est ampliatiuum illud ver
bum significat q̄ illud verbū supponit sicut ostensum fuit
in p̄ma parte circa p̄n^m vbi hec materia diffusius declarat̄
obiectiones ꝗ me factas clare soluendo. quare ⁊c̄.

Secunda via ponit vnicam conclusione3 que
est ista in forma. Si hec ꝓpositio vel ista qua
cunq̄ demonstrata significat precise sicut est
hec ꝓpositio est vera. quā probat sic. Si hec
propositio significat p̄cise sicut est hec ꝓpositio significat sicut est ⁊ hec ꝓpositio non sig ni
ficat sicut non est. p3 consequentia ab exposito ad exponēs
ipsius: ⁊ vltra si hec ꝓpositio significat sicut est ⁊ hec ꝓpo
sitio nō significat sicut nō est hec ꝓpositio est ⁊ hec ꝓposi
tio nō est falsa: ⁊ sequitur vltra igit̄ hec propositio est vera
igit̄ a p̄mo ad vltimum si hec propositio significat p̄cise si/
cut est igitur hec propositio est vera. quare ⁊c̄. ¶ Contra
istam viam pono duas conclusiones. p̄ma nam si. a. pro/
positio significat p̄cise sicut est a. propositio ē vera hec cō/
clusio demōstrata est in p̄ma parte capitulo de exclusiuis
vbi assignatur modus exponendi ꝓpōnem exclusiua3 ter
tij ordinis. ¶ Sed quia forte illa expositio non esset grata
huic vie iam fm propriam expositione3 mea3: consequē/
tiam probabo alteram consequenter destruaz: ⁊ pono q̄
a. sit illa propositio homo est asinus que soli sor. obiciatur
⁊ non apprehendat̄ per ipsam nisi hominē esse animal vel
aliud verum sic q̄ nullum falsum. Isto posito p3 q̄. a. est
propositio ⁊ tamē significat p̄cise sicut est. q: significat sicut
est vt p3 ⁊ nō significat sicut nō est qd̄ probo. Sor. nō ap/
prehendit per ipsa3 sicut nō est ⁊ ipsa nulli alteri significat
igit̄ non significat sicut nō est. consequentia p3. q: significa
re ē repsentare virtuti cognitiue. antecedēs vero ponit ca/
sus. ¶ Scōo arguitur: hec ꝓpositio homo est asinus signi
ficat p̄cise sicut est ⁊ tamen est falsa: vt p3. igit̄ ⁊c̄. cōsequē/
tia p3 cū minori ⁊ maiorem ꝓbo. ex eo q̄ quelibet propō
cuiuslibet sue partis significatum significat. Non enim est
imaginabile q̄ significaret significatum totius ⁊ nō significa
ta partium. Nullus enim sane mentis diceret q̄ iste ho
mo est animal significat hominem esse animal ⁊ non signi/
ficaret hominem: ⁊ animal: est enim primo signum sui se/
cundario vero cuiuscē q̄ sue partis significati. ¶ Ex pre/
dictis rationibus patet q̄ neutra illarum consequentiaru3

vz qua arguit predicta via suam conclusionez. stat enim q̃ li precise non teneatur exclusive. ⁊ sic non arguitur ab exposita ad exponentes ipsius. dato etiam q̃ teneatur exclusive sed̃a consequentia non valz. quia stat propositionē illam non significare adequatum suum significatū sed aliquod secundarium sm q̃ ratio p̃ma ostendidit. ¶ Secūda conclusio est ista. Non si.a. ꝓpositio est vera significat precise sicut est. pz quia stat q̃.a. sit propositio sacre scriptu re convertibilis cum vna revelata a spiritu sancto ⁊ clausa in libro nulli significans. aut suum significatum alicui repre sentans. igitur ⁊c̃. ¶ Nec est dicendum sicut alias audiui q̃ si.a. ꝓpositio est vera significat ipsa suum significatum intellectui divino quia nulla res creata representat se aut suum significatuz intellectui divino sed sola essentia divina que est species intelligibilis representativa sui ⁊ cuiuslibet alterius citra se significat intellectui divino ꝓpositionē illaz ⁊ suum significatum. ¶ Secundo arguit̃ sic. aliqua est negativa de presenti vera ⁊ aliqua de p̃terito ⁊ futuro vera quarum nulla p̃mo sicut est significat. igitur ⁊c̃. antecedēs ꝓbatur ⁊ primo de negativa. quia si aliqua esset maxime videt̃ esse ista nulla chymera est q̃ est vera vt pz. q̃ autez non significet sicut est p̃mo. probatur quia si nulla chymera est significat p̃mo sicut est ⁊ ipsa p̃mo significat q̃ nulla chymera est. igit̃ ita est q̃ nulla chymera est. consequens est falsum. quia tunc vnum accidens migraret de subiecto in subiectum. qd̃ est contra philosophuz de generatione ⁊ permanentius esset subiective in ipermanētiori: quia necessarium in contingenti quod est similiter impossibile. Si autem nullam chymeram esse est esse per se ita q̃ nō in aliquo sed quocūq̃ alio existente adhuc nulla chymera esset. igit̃ nullam chymeram esse est p̃muz simpliciter cum non presupponit alterius esse. ¶ Quarto si nullā chymeram esse est sequitur q̃ tu differs a nullam chymeram esse: consequens falsum: quia differentia nō cadit nisi inter extrema positiua: modo nullaz chymeram esse non est ens positiuum cum nō sit substātia nec accidens vt probatum est: sed consequentia ꝓbatur. quia tu es ⁊ nullam chymeram esse est ⁊ tu non es nullam chymeraz esse igitur tu differs a nullam chymeram esse. consequentia patz ab exponentibus ad expositz: sed tertia pars ꝓbatur. qz si tu es nullam chymeram esse igitur nullam chymeram esse est tu: per conversionem simplicez. igit̃ nullam chymeram esse est substantia qd̃ est contra omnes suppositā materiaz sustinentes. ¶ Consimilibus formis hucusqz factis ꝓbandum est q̃ non est sicut propositio de preterito vel de futuro vera significat p̃mo: cuius ꝓpositionis subiecto non correspondet significatum q̃ sit aliquid vel aliq̃liter a parte rei cuiusmodi sunt iste. Adā fuit: antechristus erit. sicut enim non stat deum esse sine deo: nec te esse sine te: ita non stat adam fuisse sine adam: sed adam non est igitur adam fuisse non est. ¶ Secundo subductis omnibus absolute adeo ⁊ hac ꝓpositione adam fuit cum suis partibus sic significando adhuc hec ꝓpositio esset vera significādo p̃mo adam fuisse: sed tunc adam fuisse non esset igitur per idem nec nunc. ex quo adam non est. ¶ Tertio deuz esse est deus ⁊ sor. esse est sor. igitur si adam fuisse est. adā fuisse est adam preteritus. consequens est falsum. quia nihil nec aliqualiter est adam preteritus. ¶ Et ita potest argui de illa antechristus erit ⁊ de illa negativa vel de qualibet negativa vera reducendo omnia p̃ora argumenta quibus probatur non esse q̃ nulla chymera est. ¶ Pro solutione quasi omnium istorum argumentorum dicunt communiter doctores ordinis mei q̃ nullam chymeram esse non est aliquid nec aliqua sed aliqualiter: nec p̃mum simpliciter nec aliquid fluens ab ipso: non causa nec causatuz non dependens nec independens: nec ens per se nec ens in alio. ⁊ sic multa que non solum veritati ⁊ dictis doctorum approbatorū repugnant verum ⁊ imaginationi sicut inferius ostēdet̃ vbi de significato ꝓpōnis aget̃.

Tertia via econverso ponit illaz conclusionez. Si p̃cise sicut est significat hec propositio vel illa quacunqz demōstrata illa propositio est vera probatur. Nam si p̃cise sicut est significat.a. propositio: sicut est significat.a. propositio ⁊ nō aliter q̃z est significat.a. ꝓpositio igitur.a. propositio est vera. consequētia p̃ma patet ab exposito ad suas exponentes: secunda consequentia probat̃. qz ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. sequit̃ enim.a. ꝓpositio est falsa. igitur aliter q̃z est. ista significat. quare ⁊c̃. ¶ Contra istam conclusionem arguit vnus magister multipliciter ⁊ primo sic. precise sicut est significat.a. ꝓpositio falsa igitur non si precise sicut est significat hec propositio hec ꝓpō est vera: patz consequentia ⁊ antecedens probatur. ⁊ sit.a. ista propositio deus est asinus: tunc sic: precise sicut est significans est.a. ꝓpositio falsa. igitur precise sicut est significat.a. propositio. ꝓbatur cōsequentia precise sicut est significās est.a. ꝓpositio falsa. igitur sicut est significans est.a. ꝓpositio falsa. ⁊ non sicut non est significans est propositio falsa: patet consequētia ab exposito ad eius exponentes. ⁊ sequit̃ vltra igitur sicut est significat.a. ꝓpositio falsa ⁊ non sicut nō est significat.a. propositio falsa: qd̃ sic ꝓbatur. qz ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. Nam sequitur sicut non est significat.a. ꝓpositio falsa. igitur sicut nō est significans est.a. ꝓpositio falsa. de alia parte patet. patz igit̃ p̃ma. antecedens ꝓbat̃ sic. a. ꝓpositio falsa est p̃cise sicut est significans igit̃ precise sicut est significans est.a. ꝓpō falsa. cōsequentia pz per cōversionē simplicē. ¶ Confirmatur idez sic. in quacunqz indefinita affirmativa denotatur p̃dicatuz particulariter dici de subiecto sic q̃ subiecti ⁊ predicati sit eadem suppositio ⁊ equalis seu convertibilis precise. igitur si ponitur vnus terminus pro subiecto sive alius non

est differentia quo ad veritatem vel falsitatez enunciādaz patz a simili homo est animal animal est homo cum igit in ista ppōne.a.propō falsa est pcise sicut est significās sit hmōi sequit q̄ non erit dria dicere.a. ppō est pcise sicut est significans ⁊ pcise sicut est significans est ppositio falsa. ¶ Confirmatur iterum idem antecedens sic.aliquod pre cise sicut est significans est.a. propositio falsa igitur precise sicut est significans est.a. propositio falsa consequentia pz a particulari ad indefinitam.vnde propositio singularis so la demptione signi fit indefinita ⁊ ita est in ppōsito. ¶ Se cundo pncipaliter contra conclusionem arguit sic. ⁊ pono q̄ omnis ppositio falsa significet sicut est tunc sic omnis p positio falsa significat sicut est igit precise sicut est significat ppositio falsa:consequentia pz ab vniuersali ad exclusiuaz de terminis transpositis igit nō si precise sicut est significat aliqua ppositio illa propositio est vera. ¶ Tertio pncipa liter:precise sicut est significat hec ppositio antechristus est ⁊ ipsa est falsa igitur non si precise sicut est significat hec p positio est vera:tenet consequentia ⁊ antecedens probat. pcise q̄ antechristus est significat hec ppositio ⁊ sic est igi tur pcise sicut est hec ppositio significat: minor sic arguitur tali modo est igit sic. consequentia pz quia li sic significat si militudinem sicut hoc nomen talis: ⁊ antecedens probat aliquo tali modo est igit tali modo est igit. pz consequen tia a particulari ad indefinitam:antecedens probat. q: tu es.homo est ⁊ q̄ tu es homo ē aliquis talis modus qua lis est q̄ antechristus est: igit aliquo tali modo ē: cōfirma tur vterq̄ illorum modorū est possibilis igit talis est vn̄ illorum qualis est alter.quare ⁊c. ¶ Sed quia ꝗ argumē ta possent contra omnem viam reduci ⁊ contra suam plu rima dicta mea ideo ad ipsa respōdēdo taliter dissoluunt. cum enim arguit precise sicut est significans est propositio falsa igit precise sicut est significat propositio falsa : querit an li significans in antecedente sit pars subiecti vel predica ti.si pmum negat consequentia ⁊ ad probationem:cōce do pmam consequentiam ⁊ nego secundam.vz.non sicut non est significans est.a.ppositio igitur non sicut non est si gnificat.a. ppositio falsa:nec ex opposito sequit oppositū: quia non sequit sicut nō est significat.a. propositio falsa igi tur sicut non est significās est.a.propositio falsa:antecedēs enim est verum vt pz ⁊ consequēs falsuz q: sua conuertēs simpliciter est falsa.vz.a.propositio falsa est sicut non est si gnificans eo q̄ negō transit super li significans quare per ppositionem asseritur q̄.a.propositio falsa est sicut nullus significans est quod manifeste est falsum. ¶ Si autem cō ceditur q̄ li significans in antecedente sit pars pdicati con ceditur consequentia ⁊ negat antecedens.⁊ tunc ad pba tionem negat consequentia: q: nō est conuersio simplex. pmo q: illa precise sicut est significans est.a. ppositio falsa non est alicuius quantitatis . secundo quia in antecedente li precise fuit pars predicati in consequente vero est pars subiecti:ideo debuit sic argui.a. ppositio falsa ē pcise sicut est significans igit aliquid sicut est pcise significans est ppo sitio falsa quod concedit sicut ⁊ antecedens. ¶ Ad pmaz confirmationem dico tres ppōnes. Prima est q̄ non in quacūq̄ affirmatiua indefinita predicatuz sic dicit de sub iecto q̄ sit equalis suppositio sicut pz in ista homo ē iste ho mo. ¶ Secunda ppositio q̄ in ista ppositione pcise sicut est significans est.a.propositio falsa li pcise sicut est non est subiectum.pz q: li precise non est pars subiecti ex demon stratione facta in pma parte. ¶ Tertia ppositio in ista p positione.a. ppō falsa est precise sicut est significans: li pre cise sicut est significans est pdicatum.pz ex cōmuni scola. Ex quibus pz q̄ in predicta consequentia nō ponit subie ctum pro pdicato nec econtra quare non mirum si aliqua vna orit ex eisdem quo ad veritatē vel falsitatez explicandam. ¶ Ad aliam confirmationē nego simliter consequē tiam nec arguit a particulari ad indefinitam.q: consequēs non est alicuius quantitatis vt dictum est. Si enim ista rō valeret probarez q̄ tm̄ deus est. quia aliquid tantū deus est igitur tantum deus est.⁊ ad pbationem cum dicit p positio singularis sola demptione signi fit indefinita.Certū est q̄ ꝗ locutio est impossibilis de virtute sermonis. Si ta men intelligit q̄ dempto signo remanet propositio inde finita dico q̄ hoc nō est vniuersaliter verum vbi dempto signo aliud signum remanet sicut hic. Iste omnis homo currit certum est q̄ si demonstret signuz remanet vniuer salis propositio ⁊ non indefinita ⁊ ita in ppōsito:sicut ergo huius.Iste omnis homo currit indefinita ē ita ens omnis homo currit: vt ista hic omnis homo currit ita ⁊ istius:ali quid precise sicut est significans est ppositio falsa:indefini ta est:sicut illa ens pcise sicut est significās est ppositio fal sa.quare ⁊c. ¶ Ad secundam responsionez pncipalez ad misso casu nego consequentiam. nec arguitur per regulaz vt pz intuenti sed ex illa vniuersali debet concludi q̄ preci se significans sicut est est ppositio falsa:que est ppositio ve ra sicut antecedens. ¶ Ad tertiam responsionem nego q̄ pcise sicut est significat hec ppositio antechristus est: ⁊ ne go q̄ sic est demonstrando antechristum esse:⁊ illaz simi liter aliquo tali modo est: ⁊ admisso q̄ te esse hominez est aliquis modus: quod tamen est falsum:nego illā tu es ho mo est aliquis talis modus qualis ē q̄ antechristus est:q: q̄ antechristus est non est modus:quia non est: ⁊ cum di cit vterq̄ illorum modorum est possibilis concedo.igitur talis est vnus qualis est reliquus nego consequentiam:si cut non sequitur vterq̄ illorum est possibilis demonstra to te ⁊ antechristo igitur talis tu es qualis ē antechristus. ¶ Contra igitur illā suppositā viam arguo.ponēdo duas conclusiones sicut ꝗ pcedentem. Prima est. non si preci se sicut est significat.a.propositio est vera.hec conclusio po test persuaderi ex rōnibus factis contra secundam opinio nem superius recitatam verum tamen arguo sic.si opposi tum huius conclusionis sit verum a pari hec conditiona lis est bona.Si pcise sicut est significant.a.⁊.b.propositio nes.a.⁊.b.propositiones sunt vere. pz consequentia quia si.vz in singulari oportet q̄ etiam valeat in plurali:sed con sequens est falsum: quod probo sic. ponendo q̄.a. sit ista propositio tu es sor.⁊.b.illa tu es plato. quarum quelibet sit falsa.quo posito pz q̄.a.⁊.b.sunt propositiones false ⁊ tamen precise sicut est significant. quia sicut est significant eo q̄ te esse significant ⁊ non aliter q̄z sicut est significāt: p batur. Nam nullum falsum significāt igitur non aliter q̄z si cut est significant.consequentia pz.quia contradictoriuz cō sequentis repugnat antecedēti : antecedens vero probat. Nam nec te esse sor.a.⁊.b.significant:nec te esse platonē. a.⁊.b.significant vt patet ⁊ non videt aliud falsum assignā dum q̄z.a.⁊.b.significant.igitur ⁊c. ¶ Ad rationem ergo opinionis pz q̄ non procedit.conceditur enim illa stare si mul.a.propositio est falsa ⁊ tamen nō aliter q̄z sicut est.a. propositio significat sicut ostensuz est in pori capto. ¶ Se cunda conclusio est ista. Nam si.a. ppositio est vera preci se sicut est significat.a. ppositio. hec conclusio deducitur si cut deducebat secunda conclusio in altero capitulo: tamē arguit sic.hec propositio est vera homo ē animal ⁊ tamē non precise sicut est illa significat.igit ⁊c.consequentia patz cum maiori ⁊ minorem probo. Maz aliter q̄z est illa signi ficat seu sicut non est illa significat igit nō precise sicut est il la significat.antecedens pz quia hominem esse asinum illa significat vt sepissime dictum est.igitur ⁊c.aliter q̄z est illa significat. Et sic patet q̄ illa opinio non sufficienter pro bat intentum.

Uarta via ponit talem conclusionem. Si ita est totaliter sicut hec propositio vel illa significat hec propositio vel illa est vera:probatur. Nam si ita est totaliter sicut hec propositio significat totale significatum illius est verum ⁊ si sic propositio illa est vera. ¶ Contra istam viam pono duas conclusiones. ¶ Prima est ista. Nam si ita est tota liter sicut.a.propositio significat.significat.a.propositio est vera. probat.Et capio illam ppōnē tu es asinus tunc pz q̄ ipsa est falsa.⁊ q̄ ita est totalr sicut ipa significat pbat:te esse est totalr:sic.a.ppō significat.⁊ te eē est ita: igit ita est

totaliter sicut.a.propositio significat: vel sic verũ est totaliter sicut.a.propõ significat ergo ita est totaliter sicut.a. propõ significat consequentia patet:quia verum ⁊ ita conuertũtur.aĩs probatur vt prius te esse est totaliter sicut.a. propositio significat ⁊ te esse est verum igitur verum est totaliter sicut.a.propositio significat.consequẽtia patet ⁊ antecedens pro ꝑma parte probatur. te esse est aliqualiter totaliter sicut.a.significat igitur te esse est totaliter sicut.a. significat.consequentia patet ex eo ꝙ ex opposito consequẽtis sequitur oppositum antecedentis. vnde bene sequitur in alijs tu es aliqualis totus homo igitur tu es totus homo. ¶ Secundo arguitur idez sic.te esse est totaliter qualiter.a.significat igitur te esse est totaliter sicut.a. significat. consequentia patet ex eo ꝙ li sic tenetur relatiue sicut li q̃liter:antecedens probatur te esse est totaliter ⁊ taliter.a.significat igitur te esse est totaliter qualiter.a.significat.patet consequentia eo ꝙ li qualiter cõuertuntur cũ li ⁊ ⁊ taliter quando non precedit impedimentuz sicut contingit in ꝓposito:sicut li qualis in li ⁊ ⁊ talis. Sequiturenim tu es aliqualis qualis est plato igitur tu es aliqualis ⁊ talis est plato:antecedens vero pro qualibet parte patet intuenti.

¶ Tertio te esse est totale significatum.a.ꝓpositionis igitur te esse est totaliter sicut.a.ꝓpositio significat.consequẽtia est nota ⁊ similiter antecedens. qz te esse est aliquid totale significatum.a. ꝓpositionis. ¶ Quarto te esse est aliqualiter sicut.a.propositio significat igitur te esse est totaliter sicut.a.propositio significat.patet consequentia qz qualitercunꝫ est totaliter est aliqualiter ⁊ econtra: sicut qualitercunꝫ est aliquale est totum ⁊ totale ⁊ econtra. ¶ Licet ergo ista argumenta concludunt ꝙ ita est totaliter sicut a.propositio significat. non tamen concludunt ꝙ totaliter ita est sicut.a.propositio significat . quia ex ipsa sequitur ꝙ qualitercunꝫ ita est sicut.a.propositio significat: sicut non sequitur currens est totus sor. igitur totus sor.est currens ⁊ non sequitur aliqualiter totaliter ita est sicut.a. propositio significat igitur totaliter ita est sicut.a.propositio significat:sicut non sequitur aliquis totus sor. currit igit̃ tot⁹ sor. currit. ¶ Iterum ad conclusionem arguitur sic.chymerã esse est totaliter sicut hec propositio chymera ẽ significat: que sit.b.igitur ita est totaliter sicut ß propositio significat demonstrando per li ita chymeram esse.consequentia patet ⁊ antecedens probatur.chymeram esse est totale significatum.b.propositionis ⁊ illud totum significatuz.b. propositionis est totaliter sicut.b.propositio significat ⁊c̃.consequentia tenet ⁊ ꝑma pars antecedentis probatur . Iſtaz chymeram esse est significatum ab ista propositiõe ⁊ non aliud q̃ chymeram esse est significatum ab illa propositione semper demonstrando.b.iuxta loquẽtes predictos igitur chymeram esse est totale significatuz ab illa propõne: quia sequitur ꝙ chymeram esse est totale significatuz.b. propõnis.secunda pars antecedentis probatur. Iſtaz aliqualiter totaliter sicut ß propositio significat est illud totale significatum.b.propositionis:igitur illud totale significatũ b.propositionis est totaliter sicut.b. significat. consequentia patet per conuersionem simplicem : antecedens vero probatur demonstratiue modis prioribus. Ista enim cõuertuntur ß propositio significat totale significatum.b.propositionis ⁊ ß propositio significat totaliter sicut.b.propositio significat. igitur ⁊c̃. ¶ Ad rõnẽ ergo opinionis nego illam consequentiam:ita est totaliter sicut hec propositio significat igitur totale significatum illius est verum.stat enim oppositum consequentis cum antecedente : sicut ostendit ratio ß propinqua. ¶ Secunda conclusio.non si aliqua ꝓpositio est vera ita est totaliter sicut.a.propositio significat: patet ista conclusio ex superius dictis contra alias opiniones:stat enim propositionem esse veram ⁊ non significare.⁊ si significat non significare suum significatum adequatum. ¶ Itez dato ꝙ illa propositio homo est animal cras significet: solem esse primo ⁊ non hominem esse animal. patet ꝙ cras ipsa erit vera : ⁊ tamen falsum erit ꝙ ita est totaliter sicut ipsa significat semper demonstrando per li sicut hominem esse animal ⁊c̃.

Quinta via volens ostẽdere antecedens concludens aliquam propõnem esse veram ponit tres conclusiões. ¶ Prima est ista ex eo ꝙ propositio aliqua precise quod est significat esse vel quod non est significat nõ esse est propositio affirmatiua vel negatiua de presenti vera. ¶ Secunda cõclusio ex eo ꝙ propositio aliqua qõ erit significat fore vel quod nõ erit significat nõ fore est propõ affirmatiua vel negatiua de futuro vera. ¶ Tertia conclo ex eo ꝙ propositio aliqua significat rem fuisse que fuit vel non fuisse que non fuit. est propositio affirmatiua vel negatiua de preterito vera. ⁊ sumit hic ß positio rẽ generalius q̃ aliquid pro omni tali de quo potest esse ratio cum hoc nomẽ res dicatur de reor reris. ¶ Prima conclusio exemplariter sic ꝑclaraĩ:sit.a.ista tu curris ⁊.b.ista tu non curris:tunc ex eo ꝙ.a.precise ꝙ tu curris significat ⁊ tu curris hec est vera tu curris. ⁊ ex eo ꝙ.b. precise significat ꝙ tu non curris ⁊ tu non curris hec est vera tu nõ curris. Et ita alie conclusiones a simili suis modis declarentur exemplariter. ¶ Ex hijs infert hec opinio duas regulas vniuersales: ꝑma est ꝙ omnis propositio finite vel determinate precise verum significans est propositio vera. ¶ Secunda est ꝙ omnis propositio finite vel determinate precise falsum significans est falsa ⁊ intelligit hic verũ vel falsum pro significato vero vel falso . ¶ Contra istam viaz procedunt multa argumenta contra alias vias deducta vt potest patere subtiliter intuenti.verumtamen in speciali pono aliquas conclusiones. ¶ Prima est ista aliqua est propositio affirmatiua de presenti falsa ⁊ tamẽ ipsa precise quod est significat esse: patet de illa ꝓpõne hoc quod est est demonstrato antechristo:⁊ ita probaĩ ꝙ aliqua ꝓpositio de preterito falsa precise quod fuit significat fuisse: sicut patet de illa hoc quod fuit demonstrato antechristo: de futuro similiter conceditur ꝙ aliqua est propositio de futuro falsa precise quod erit significat fore: sicut patet de illa hoc quod erit erit demonstrato antechristo cesare vel adam sumendo semp li precise mõ quo hec positio summit. ¶ Secunda conclusio est ista.a.propositio precise hominem significat currere ⁊ homo currit ⁊ tamen.a. propositio est falsa:probaĩ ⁊ sit.a.illa propositio . Iste homo currit demonstrato antechristo supponẽdo ꝙ homo currat.quo posito.a.propositio est falsa ⁊ homo currit.sed ꝙ a.precise hominem currere significet probatur. Iſtam.a. precise illum hominem currere significet secunduz illam viam igitur.a. precise hominem currere significat. consequentia tenet ab inferiori ad suum superius stans confuse tantuz per rõem exclusiõis quocunꝫ alio impedimento deducto.sequitur enim vniuersaliter tm̃ iste homo currit igitur tantum homo currit:sequit̃ etiam tu precise sor. vides igitur tu precise hominem vides. ¶ Tertia conclusio aliqua est propositio falsa que tamen finite vel determinate est precise verum significans. pz de ista.homo est asinꝰ que est falsa.⁊ quia ipsa est verum significãs ideo ipsa precise verum significans cuz quelibet affirmatiua non denominata ab obliquo implicite vel explicite conuertaĩ cum seipsa dictione exclusiua addita predicato. Et ita potest cõcludi ꝙ aliqua est propositio vera que est precise falsum significans.ista enim est vera ⁊ tamen est precise falsuz significans qz est falsum significans cũ significet hominem esse asinum capram ⁊ leonem ⁊ huiusmodi.

Sexta via inter multas ꝛclusiones quas determinat ponit illam quelibet propositio ad placitum significans iam precise vera est vel falsa.qz sibi correspondet mentalis vera aut falsa. probatur quia talis propositio ad placitum significans ideo precise est propositio quia sibi correspondet propositio mentalis proprie dicta . igitur ⁊c̃. antecedens est clarum ⁊ ab omnibus concessum ⁊ consequentia patet . quia ab eodem denominatur talis propositio vera vel falsa a quo ipsa denominatur propõ.

¶ Hec positio incomplete procedit quia non ponit antecedens vniuersalr cõcludens ppositionẽ mẽtalẽ esse verã. posset enim dicere qꝑ.a. est propositio vera. qr.b.cum qua conuertitur est ppositio vera. Sed certum est qꝑ hoc nõ est antecedens concludens qr iterum quero qd est antecedens concludens.b.esse verum. Et si dicit qꝑ.a.esse verũ est circulatio in sufficiens ⁊ in vtilis. Si autem dicatur.c. esse verum deducam processum in infinitum ad ꝓbandũ vnam propositionem esse veram qõ nullus sani capitis cõcederet: tamen pro maiori improbatione istius cõclusiõis ⁊ vnius dicti improbatione pono aliquas conclusiones.

¶ Prima est ista nulla ppositio vocalis vel scripta essentialiter ⁊ intrinsece denominat talis sed solũ extrinsece ex sui significati apparentia aliquali. Ista conclusio patz per istam viam ponentem ppositionem ⁊ ad placituz significãtem esse ppositionẽ per solam habitudinẽ ad ppositionez mentalem ⁊c̃. ꝓbatur tamẽ conclusio rõne nõ implicat cõtradictionem hoc esse ⁊ nõ esse ppositionem demonstrando ppositionem vocalez vel scriptaz igit nulla talis est intrinsece ⁊ essentialiter ppositio: consequentia pz a simili. qr bene sequit hoc esse ⁊ nõ esse album vel nigrum patrem aut filium: nõ implicat ꝯdictionẽ: igit hoc non est intrinsece ⁊ essentialr tale. antecedens vero patz. qr sicut stat aliqs res materiales esse ⁊ nõ esse signa vel verozuz sed falsozuz cõplexe significabiliuz ita ⁊ hoc demonstrando ppositionem quãcũqz. ¶ Confirmat aliqua fuit ꝑma ppositio imposita ad significandum igit illa potuit esse absqz aliqua impositione sui aut cuiuscunqz ei consimilis: ⁊ per consequẽs illa nunqz fuit intrinsece ⁊ essentialiter ppositio quare sequitur a pari qꝑ nec aliqua alia. ¶ Secunda conclusio nulla ppositio anime que dicit mentalis essentialr ⁊ intrinsece denominat talis. Ista conclusio ꝓbatur sicut ꝑcedens: quia hoc esse demonstrando talem mentalẽ ⁊ non esse ppositionem nõ implicat contradictionem. ¶ Item si deus talem ppositionem mentalez poneret in vno lapide ipsa nõ esset ppositio: igitur dum fuit in mente nõ fuit intrinsece ⁊ essentialiter ppositio. consequẽtia pz ⁊ antecedens ꝓbat: qr si esset ppositio vel igitur esset vocalis mentalis vel scripta vel sculpta sed nullo istozuz modozuz vt pz. igitur ⁊c̃. ¶ Item si illa tunc esset ppositio ⁊ nõ denominaret talis ab aliqua mentali igitur per idem nec ppositio aliqua vocalis vel scripta aut ad placituz instituta debet vocari talis ex habitudine ad ppositionem mentalez qõ est fundamẽtaliter contra hanc viam. ¶ Tertia conclusio nulla ppositio vocalis vel scripta ad placitũ instituta ex habitudine ad mentalem ppositionem denominat talis. pz nam tam ad placitum instituta qꝫ naturalr significans extrinsece denominatur ppositio igit neutra illarum denominat talis per habitudinem ad aliquã qõ est contra istã viam. ¶ Quarta conclusio nulla propositio extrinsece denominat talis ex habitudine ad potentiam vitalem actualiter pertinentez: pz qr ⁊ si nullus intellectus intelligeret adhuc essent multe ppositiones in libº. clauso ꝫm qꝑ alias clarissime est ostẽsum. ¶ Quinta conclusio nulla ppositio extrinsece denominatur talis ex habitudine ad suuz significatum ꝑmariũ vel adequatum pz qr tale stat significatum esse ⁊ istam nõ esse ppositionem. ¶ Sexta conclusio quelibet ppositio extrinsece denominat talis ex habitudine ad potentiã vere vel false quiescenter perceptiuaz pz ꝑdicta cõclusio discurrendo disiunctiue ⁊ negatiue per omnes conclusiones ꝑcedẽtes. Et sic pz bꝰ opinionis insufficientia.

Eptima via ponit q̃tuor ꝓclusiões. ¶ Prima est ista si deus est ⁊ ꝗ ppositio quacunqz demonstrata est ppositio vna significans primo qꝑ deus est. ꝗ ppositio est vera. ⁊ dicitur vna inquit ꝓpter propositiones multiplices qr dato qꝑ esset vna virtus ifinite potẽtie actiue ꝓducens ppositionem simplicez per quã intelligeret ꝑmo tam deuz esse qꝫ chyam esse ꝗ ppositio esset falsa vt pz ⁊ de tali. non sequit deus est ⁊ ꝗ ppositio significat primo deum esse igit ꝗ ppositio est vera. ¶ Secũda conclusio est ista si sor. fuit ⁊ ꝗ propositio est vna significans ꝑmo qꝑ sor. fuit ꝗ ppositio est vera. ¶ Tertia cõclusio si sor. erit ⁊ ꝗ ppositio est vna significans ꝑmo qꝑ sor. erit ꝗ ppositio est vera. ¶ Quarta cõclusio si nulla chyª est ⁊ ꝗ ppositio est vna significans ꝑmo qꝑ nulla chyª est igitur ꝗ est vera. ¶ Hec positio insufficienter procedit ꝑmo qꝑ non assignat vniuersale antecedens vniuersalr concludens ppositionẽ esse veram quacunqz demonstrata sed cuilibet ppositioni ꝓprium antecedens inferens talem ppositionem esse veram sicut pz in ꝓcessu istarum conclusionũ. ¶ Secũdo similiter qr superflue ponit li vna. Quelibet enim ppositio est vna propositio. sequit enim ꝗ propositio est ppositio significans ꝑmo deum esse igit ꝗ ppositio est ppositio vna significans ꝑmo deũ esse ⁊ per consequens declaratio sue conclusionis destruit consequentiã ꝑmam. ¶ Contra quã declarationem pono aliquas conclusiões. Prima est ista aliqua est propositio falsa ⁊ impossibilis que ꝑus significat verum qꝫ falsum. aut ipossibile pz de ista homo est aliud ab homine: que per ꝑus significat hominẽ esse qꝫ hominẽ esse aliud ab homine. Et ita sequit correlarie qꝑ aliqua est propositio vera ⁊ necessaria que ꝑus significat falsuz ⁊ impossibile qꝫ verum. pz de ista deus nõ est asinus: que ꝑus significat deum nõ esse qꝫ deũ non esse asinum: intellectus enim per ꝑus ferit in partem qꝫ in totuz vt alias dictũ est. ¶ Secunda ꝓclusio non si aliqua ppositio significat eque ꝑmo falsum sicut verum est propositio falsa. ⁊ hoc tenẽdo li ꝑmo exponibiliter gradualiter pz stat. n. qꝑ per illam ppositionem homo est animal eque ꝑmo a duobus concipiatur hominem esse animal ⁊ hoiem esse asinuz quo posito adhuc illa esset vera cum significatũ non adequatũ nõ sit in ꝑiudicium ppositioni quo ad veritatem vel falsitatez dicendam de ipsa. ¶ Tertia conclusio non si esset vna virtus infinite potentie actiue producens ppositionez simplicem per quã intelligeret tam ꝑmo deum esse qꝫ chyam eẽ illa propositio esset falsa. tenendo li ꝑmo vt ꝑus pz. qr stat cum toto antecedente qꝑ deum esse esset significatuz adeq̃tum illius ppositiõis simplicis ⁊ nõ chyam esse. ¶ Quarta conclusio si li ꝑmo sumptum vt ꝑus excludit omnẽ ꝑoritatem ⁊ posteriozitatem simplr. vz. durationis ⁊ nature nulla virtus finita aut infinita potest eque ꝑmo intelligere deum esse ⁊ chyam esse. pz nam deus est virtus infinita ⁊ tamen necessario ꝑus intelligit se esse qꝫ chyam esse: imo ⁊ quascũqz creaturas: similiter deus ꝑus intelligit qõcunqz possibile positiuum qꝫ suum ꝑuatiuũ aut negationez: cuz quodlibet possibile positiuum habeat ꝓpriã ydeaz in deo in qua intellectus diuinus tale possibile intelligit: impossibilia vero priuationes ⁊ negationes intelligit in ydeis positiuozum ⁊ possibilium. ¶ Quinta conclusio militans cõtra totam positionẽ est ista sumendo li ꝑmo officiabilr cõuertibiliter cum li adequate: non si. a. est ppositio vna significans ꝑmo sic ⁊ sic. a. est ppositio vera. ꝓbatur ⁊ sit. a. illa ppositio hoc est falsuz se ipsa demonstrata. quo posito pz qꝑ. a. est ppositio vna significans ꝑmo qꝑ hoc est falsum ⁊ hoc est falsum. ⁊ tamen. a. est ppositio falsa: cum asserat se esse falsam. qꝑ autem. a. sit ppositio vna patet: cum non sit equiuoca ⁊ qꝑ significet ꝑmo hoc esse falsum. probat. Illã hoc esse falsum est adequatum significatum. a. igit. a. significat ꝑmo hoc esse falsum. consequentia patz ⁊ antecedẽs probatur. quia si hoc esse falsum nõ est adequatuz significatum. a. quero qõ est illud an cathegoricuz vel ypotheticum: non cathegoricum: qr qõcunqz demonstratur illius oratio infinitiua non est oratio infinitiua huius hoc est falsum: nec etiam ypotheticum per idem: similiter quodlibet significatum ypotheticum adequat ppositionez ypotheticam igit non cathegoricam pz consequentia eo qꝑ impossibile est idem significatum esse significatum adequatũ cathegorice vel ypothetice simul. ¶ Ex quibus sequitur qꝑ alicuius ppositionis significatum ꝑmariuz aut adequatum est verũ: ⁊ tamen illa ppositio est falsa pz de illa hoc est falsum se ipsa demonstrata. Sed de hoc latius in materia insolubilium.

Octaua via ponit duas regulas vniuersales ⁊ breues. Prima est q̃ ꝓpositio vera est propositio indicatiua perfecta vniuoca per quam adequate intellectus reddit rectus. ¶ Propositio aũt falsa est oratio idcatiua recta ⁊ vniuoca per quã intellectus adequate nõ redditur rectus. dicitur aũt ꝓpositionem reddere intellectũ rectum: cuꝫ per eam concipit intellectus rem esse que est: vel negatiue rẽ non esse que nõ est: vel rem non fuisse que non fuit vel rez non fore. Et sic de alijs. Sicut enim res habet esse vel fuisse ita habet cognosci affirmatiue vel negatiue: reddit autẽ intellectus nõ rectus cum nõ correspondet cõpõni rei aliquid vel non correspõdebat aut correspõdebit ad extra ꝓ tempus ꝓpositionis. ¶ Contra istam regulaꝫ ꝓcedit conclusio quinta contra opinionẽ imediate sequentem: ꝓcedit etiam determinatio facta in p̃mo capl̃o hꝰ scõe partis vbi ostendit q̃ non solum oratio indicatiua est propositio: verum etiaꝫ imperatiua ⁊ optatiua ⁊ subiunctiua. igitur ⁊c̃.

¶ Contra autez regulaꝫ declarationem pono aliquas cõclusiones. Prima est ista aliqua est ꝓpositio per quã intellectus concipit rem esse que est ⁊ tamẽ ipsa est falsa. pz. nã per illam antexp̃us est qui est concipit intellectus rez esse que est cum concipiat significatuꝫ adequatuꝫ illius. ¶ Secunda conclusio aliqua est ꝓpositio cui nõ correspondet aliquid a parte rei nec correspondebat nec correspõdebit: ⁊ tamen intellectus rectificat per iam. pz. nam per iam: nulla chyaẽ aut per iam nullus homo est asinus: intellectus rectificatur: ⁊ tamen illi non correspondet nec correspondebat nec correspõdebit aliquid a parte rei supple adequate. qꝛ nullaꝫ chyam esse vel nulluꝫ hominẽ esse asinuꝫ nõ potuit esse aliquid aliqua vel aliqualr: vt superius fuit ostensum. ¶ Tertia conclusio ꝫ rei que est fuit vel erit tanta sit precise cognoscibilitas ipsius quãta ⁊ ipsius existentia tamẽ prinationibus ⁊ negationibus correspondet intellectus q̃bus nulla possibilis cõicatur eẽntia. Prima pars pz per illud pb̃i scõ metaphysice: sicut se habet res ad esse ita se habꝫ ad cognosci. Secunda pars similiter pz. nam deus ⁊ creature intelligunt p̃uationes percipiunt enim peccata nõ fieri igitur intelligunt peccata. item intelligunt tenebraꝫ opponi lumini quietem motui. ⁊ peccatũ gr̃e. igitur intelligũt tenebram lumen quietem ⁊ peccatũ. Hoc idem pz de negatõibus intelligunt. n. perfectionem creature attendi penes distantiam. a non esse simpliciter. igit̃ intelligunt non esse simpl̃r. similiter intelligunt chyam esse ⁊ nullaꝫ chyam esse opponi: igit̃ intelligunt tam chyam esse q̃ꝫ nullã chyam esse ⁊ econtra. ¶ Hec conclusio dirigit̃ contra hanc viaꝫ asserentem q̃ nullus põt intelligere non ens nec aliqs potest intelligere non intellectum: arguit. n. sic precise esse potest itelligi ergo nõ põt itelligi nõ ens: añs argr̃: qꝛ ens potest intelligi ⁊ nihil non ens potest intelligi: opposituꝫ enim implicat contradictionez: ⁊ similiter ꝓbat q̃ tm̃ intellectũ potest intelligi ex quo concludit q̃ non potest intelligi non itellectum: dicit q̃ si illa ꝓpositio p̃cise ens potest intelligi exponit modo dicto nõ valet consequẽtia: sicut nõ sequeretur ꝓm fautorẽ huius opinionis p̃cise hoc albuꝫ erit hoc album igit̃ nõ hoc nigrum erit hoc nigrum semp̃ eodem demonstrato. Si aũt exponitur ista ꝓm q̃ valentes theologi ⁊ metaphysici exponerent: ens potest intelligi: ⁊ non oppositum entis potest intelligi: negatur minor: quia bene oppositum entis potest intelligi.

¶ Ulteriꝰ dicit ꝶ opio q̃ hec tu nõ es nõ significat te non esse ꝓpr̃ie sed significat te esse p̃uatiue ⁊ negatiue: sed hoc est falsum qꝛ ꝶ antexp̃s non est significat antexp̃m nõ esse igit̃ ⁊ hec tu non es significat te non esse: antecedens ꝓbatur ego credo antexp̃m non esse igit̃ intelligo antexp̃m nõ esse: ab inferiori ad suuꝫ superius affirmatiue. ¶ Itẽ deus intelligit antexp̃m non eẽ igit̃ ⁊ creatura potest idẽ intelligere. consequentia pz ⁊ antecedens ꝓbatur. Nam deus vult antexp̃m nõ esse igitur intelligit antexp̃m nõ esse: consequentia pz qꝛ velle p̃supponit intellectiones: cum voluntas sit potẽtia superior ad intellectum: antecedens vero cõcedit quilibet theologus. ¶ Item si illa ꝓpositio tu nõ es significaret p̃mo te esse: sequerẽt q̃ ille cõuertunt̃ tu es ⁊ tu non es. pz consequentia qꝛ idem est significatũ vtriusq̃: nec valet dicere q̃ significãt idem ⁊ non eodez modo: ita q̃ sincathegorema non mutat significatuꝫ sed bene modũ significandi. Maꝫ hoc est falsum q̃ nõ mutet significatuꝫ: licet. n. de se nõ significet ex impositiõe tamẽ cuꝫ alio significat sicut illa vox multz de se nõ significet aliud a se ⁊ suis consimilibus tamẽ cum alio significat dicendo mutus vbi pz q̃ non mutat solum modũ significandi sed significatũ. Et sic deberet ꝶ opinio dicere q̃ hec propositio tu non es significat proprijssime te non esse ⁊ li non homo significat propr̃ie non hominem: non tamen nego quin significet hominem: sed hoc est de per accidens.

Ultima via quã inter ceteras reputo sustinendam ponit aliquas conclusiones. ¶ Prima est. si alicuius ꝓpositionis significatuꝫ adeq̃tum est verum ⁊ nõ repugnat illam ꝓpositionem esse veram sic significando adequate illa ꝓpositio est vera. ꝶ conclusio pz. Maꝫ aliquod est antecedens vniuersale inferẽs ꝓpõnez esse verã ⁊ non aliqd̃ videt̃ nisi istud sicut pz ex reprobatione aliaꝫ opinionum igit̃ istud est sufficiens. ¶ Notãter dicit̃ non repugnat illam esse veram ⁊c̃. Nam vt p̃us dicebat̃ hec est falsa. hoc est falsum se ipso demonstrato. ⁊ tamẽ adeq̃tum significatum est verum. ⁊ hoc contingit qꝛ repugnat ipsam esse veram sic significando adequate sicut pz intuenti. ¶ Secũda conclusio. si aliqua ꝓpositio est vera aliqualiter esse significans adequate: suum adequatũ significatuꝫ est verum pz discurrendo per singula. ¶ Tertia ꝛclusio. si alicuius ꝓpositionis significatum adequatum est falsuꝫ illa ꝓpositio est falsa vt p̃us. ¶ Quarta conclusio. si aliqua propositio est falsa ⁊ non repugnat suum adequatum significatum esse falsum ip̃m est falsuꝫ. pz ex dictis. q̃re ⁊c̃.

¶ Ex p̃dictis sequit̃. q̃ si aliqua ꝓpositio significat adeq̃te verum ⁊ illa nõ est propositio insolubilis illa est vera. vñ ꝓpositio insolubilis cõiter non dicit̃ falsa rõne sui significati falsi: sed qꝛ aut asserit se esse falsam: aut qꝛ asserit se nõ eẽ veram: aut qꝛ sibi antecedit casualr aliqd̃ antecedens inferens ipsam esse falsaꝫ: sed de hoc latius in materia insolubiliũ vbi huius opionis vitas clarius apparebit. q̃re ⁊c̃.

¶ Contra scõam conclusionẽ ⁊ cõsequenter contra totam positionem arguit̃ sic. ꝶ ꝓpositio est vera: nulla chyaẽ est. ⁊ tamen eius adequatuꝫ significatuꝫ nõ est verũ. igit̃ ⁊c̃. pz consequentia cũ maiori ⁊ minorez ꝓbo: qꝛ si adequatum significatum illius: nulla chymera est que sit. a. est verum igit̃ significatum adequatum illius est aliqd̃ veruꝫ. consequentia pz qꝛ ibi li verum nõ potest ibi stare modaliter ⁊ per consequens debet stare nominalr sed consequens est falsum. qꝛ si adequatum significatuꝫ. a. est aliqd̃ veruꝫ sequtur q̃ illud est aliqd aliqua vel aliqualiter qd̃ est impossibile qꝛ nullam chymeraꝫ esse non est. ¶ Confirmat̃ nam si adequatum significatum. a. est verũ: veruꝫ est significatuꝫ adequatum. a. pz consequẽtia per conuersionem simplicẽ ⁊ vltra ergo aliqd̃ verum est significatum adequatum. a. pz consequentia ab indefinita ad suam particularez: sed cõsequens est falsuꝫ. qꝛ nihil nec aliqua nec aliqualiter est nullam chymeraꝫ esse. ¶ Secundo arguit̃ sic. Nulla ꝓpositio significat sicut non est ⁊ quelibet significat adequate igitur cuiuslibet ꝓpositionis adequatum significatum est verum ⁊ tamẽ aliqua ꝓpositio est falsa vt pz. igit̃ ⁊c̃. p̃mum antecedens probat̃ sic. qꝛ si aliqua sit sit illa. a. Cõtra. a. significat sicut non est igit̃. a. significat aliqualr qualiter non est. pz consequentia sed ꝛsequẽs est falsuꝫ qd̃ sic arguitur. a. significat aliqualiter qualiter nõ est igit̃. a. significat aliq̃liter ⁊ taliter nõ est: consequẽtia tz ex hoc. qꝛ arguit̃ a ꝓpõne affirmatiua in qua ponit̃ terminus relatiuꝰ ad copulatiuam factam de eisdem terminis sola mutatione facta termini relatiui in antecedens eiusdez: ⁊ vniuersalr vbi sic arguitur nulla negatiõe p̃posita vel signo distributiuo termino relatiuo: tz consequentia vt pz in similibus. Nã sequit̃.

video hominem quem tu vides igit video hominem ⁊ hominem vides: ⁊ sequit aliqualiter sor. currit qualr currit plato igit aliqualr currit sor. ⁊ aliqualr currit plato. Similiter etiam sequit quando negatio postponit termino relativo sic arguendo aliqualr currit sor. qualr nõ currit plo igit aliqualr currit sor. ⁊ aliqualr non currit plo. ¶ Tertio arguit sic. Aliqua est propõ que non est adequate aliqliter significativa ⁊ quelibet ꝓpõ est vera vel falsa. igit ⁊c. antecedens pro ꝑma parte probat. Nam hec propositio si antechristus est albus antexp̃us est coloratus est propõ cuius nullum potest assignari significatum: nullus enim posset intelligere quid foret si antexp̃us est albus antexp̃s est coloratus si foret. ¶ Item hec est ꝓpositio homo est non homo. ⁊ tamen non aliqualiter esse ista significat nec est significativa probat. qr si aliqualr esse est significativa vel igitur hominem esse vel hominem esse nõ hominem. nõ primum qr tunc per idem significaret per illam homo est asinus ⁊ per qualibet propõnem trium terminorum cui⁹ subiectum esset li homo qd nõ est verum. nec etiam scõm qr hominem esse nõ hominem non potest intelligi sed qd nõ potest intelligi nõ potest significari igit ista propõ hominẽ esse non hominẽ non est significativa: consequentia pz cum minori ⁊ maiorem probo. Nam hominem esse nõ hominem nõ potest intelligi esse ens igit non potest intelligi: pz consequentia. qr si potest intelligi igit sibi potest esse obiectum: sed nullum est obiectum intellectus nisi sub rõne entis igit potest intelligi esse ens. ¶ Item hec copulativa tu es ⁊ tu non es est propõ que nõ aliqualr esse significat vel est significativa. igit ⁊c. antecedens probat. qr te esse ⁊ te non esse nõ potest intellectus simul appꝶhendere nec aliud significatum illa significat igit non aliqualr esse illa significat. pz consequentia ⁊ probat assumptum: qr si te esse ⁊ te nõ esse posset intellectus simul comprehẽdere: posset per idem cuiuslibz consequentie contradictoriũ consequentis intelligere cum antecedente qd est falsum. ¶ Quarto ꝑncipalr arguit sic. hec propositio antexp̃us est non est insolubilis nec sibi pertinens ⁊ tamen eius significatum adeqtum est verum. igit ⁊c. consequentia pz cum maiori ⁊ minorem probo. Nam ꝑcise sicut est illa antexp̃us est significat ⁊ ipsa adequate significat igit eius adequatum significatum est verum. consequentia pz cum minori ⁊ maiorem ꝓbo. Nam sicut est illa significat ⁊ non alr q̃z est illa significat. igit ⁊c. consequentia pz. ⁊ maior illius antecedentis probat. quia antexp̃um esse illa significat ⁊ antexp̃m esse potest intelligi igit sicut est illa significat. pz cõsequentia qr hoc verbum significat extendit se a parte post vsqz in ea q̃ intelligunt iam probat ꝙ non alr q̃z sicut est illa significat: qr precise possibiliter esse per illam intelligit esse ⁊ precise possibile esse est igitur non aliter q̃z sicut est illa significat. ¶ Confirmat nam ista significat adequate aliqualr ⁊ talr est igit significat adeqte sicut est igit significat adeqte verũ ⁊ est falsa nõ insolubilis nec pertinens eidem. igit ⁊c.

¶ Ad hec respondet ad ꝑimum dico ꝙ si proponitur ista adequatum significatum. a. est verum querit quomodo tenet li verum an pure adiective vel in neutro genere substantivato. ꝑmo mõ ꝓcedit ista ꝓpõ. ⁊ sic cõtinue tenet in meis cõclusionibus: ⁊ tunc nõ valet consequentia. adequatum significatum. a. est aliqd verum sed bene adequatum significatum. a. est significatum verum. ¶ Et per hoc pz responsio ad confirmationem ꝙ tenendo li verum in consequente sicut in antecedente nõ sequit. verum est significatum adequatum. a. igit aliqd verum est significatum adequatum. a. sed debet concludi pro sua particulari igit aliquod verum significatum est significatum adequatum. a. Si aũt in preassumpta ꝓpõne tenet li verum in neutro genere substãtivato negat illa. ⁊ sic nõ sumpsi in dictis meis

¶ Ad secundum concedo ꝙ aliqua propõ significat sicut non est: sicut ista homo est asinus significat hominem esse asinum ⁊ tale significatum non est: imo ⁊ aliqua propõ vera significat sicut non est: sicut ista nulla chymera est: significat enim nullam chymeram esse: ⁊ nullam chymerã esse non est. ¶ Et ita cõsequenter concedo ꝙ aliqua propositio significat aliqualiter qualr non est. qr aliqua ꝓpõ falsa significat aliqualr ⁊ nõ qualitercunqz significat propõ falsa est. ⁊ viterius negat consequentia igitur aliqua ꝓpõ significat aliqualr ⁊ aliqualiter nõ est. vnde huiusmodi modus arguẽdi fallit cum istis verbis intelligo significo volo nolo imo non sequitur: antexp̃us erit homo qui non est igit antechristus erit homo ⁊ homo non est. similiter si antechristus significat hominem qui non est igit significat hominẽ ⁊ homo non est qd autem aliter valeat hoc est gr̃a mãe.

¶ Ad tertium argumentum dico ꝙ nulla est ꝓpõ que nõ sit aliqualr significativa. ⁊ nego ꝙ illa condictionalis nõ sit aliqualiter significativa. sicut enim si antexp̃s est albus antechristus est coloratus: ⁊ cum dicit ꝙ nullus posset intelligere quid foret ꝙ si antexp̃us est albus antexp̃us est coloratus: negat. vnde quidam intelligunt ꝙ si tale significatũ esset illud esse deum sicut dicit vna opinio ꝙ nullam chymeram esse est deus. Alij intelligunt ꝙ si illud esset esset qõlibet. Alij intelligunt ꝙ si illud esset nõ esset aliud nec aliqua sed aliqualr sicut iam ponunt fautores complexe significabilium. ¶ Ad confirmationem dico ꝙ illa homo est non homo significat hominem esse nõ hominem: ⁊ nego ꝙ nõ posset intelligi hominem esse nõ hominem: ⁊ cum dr nõ potest intelligi esse ens. igit non potest intelligi: nego consequentiam. qr adhuc potest intelligi esse falsum ⁊ impossibile. ⁊ ad probationem si potest intelligi potest esse obiectum intellectus: nego condictionalem illam. qr nullum falsum obicitur intelligi sed solum verum. ¶ Item concedo ꝙ illa homo est nõ homo significat hominem esse. ⁊ cum infertur igit per idem significat per illam homo est asinus ⁊ per q̃libet propõnem trium terminorum cuius subiectũ est li homo concedo conclonem. ¶ Et nota ꝙ nõ concedo illam significare hominem esse. ꝓpter hoc ꝙ ex ipsa sequitur mãliter vel formalr suum significatũ. s. homo est qr ad illam tu curris sequit ista deus est que tamen nõ significat deum esse: etiam ad istam tu es aliud a te sequit formalit ꝙ bacculus stat in angulo ⁊ tamen illa nõ significat baculum stare in angulo: si concedo illam significare hominẽ eẽ. qr suum signnificatũ ex eadẽ formalr sequit ⁊ formalr seq̃retur dato ꝙ illa esset propõ simplr ⁊ omni quaqz contingens. Dico ergo ꝙ quelibz propõ significat cuiuslibz propositionis significatũ ad ipsam formalr sequentis. dato ad huc ꝙ sibi sola contingentia esset cõmunicata. ⁊ sic dz intelligi illud cõmune dictum. quelibz ꝓpõ significat quicquid adeam sequit. quod quidem aliqui parũ naturales ⁊ metaphysici omnimode nituntur destruere. ¶ Ad aliam confirmationem dico ꝙ ista copulativa tu es ⁊ tu nõ es significat adequate te esse ⁊ te non esse: secũdario vero taz te nõ esse q̃z te esse significat: ⁊ cum dicit intellus non potest simul intelligere te esse ⁊ te non esse. dico ꝙ hic potest eẽ locutio de simultate nature aut durationis. Primo mõ concedo illam ⁊ nego consequentiam cum infert igit nõ aliqliter ista significat. Secũdo modo nego antecedens nam non solum intellectus diuinus in instanti temporis intelligit te esse ⁊ te non esse: imo ⁊ intellectus beati diuinam eẽntiam intuentis cum ibi non sit discursus durativus sed precise nãe. ¶ Et cũ concludit ꝙ tunc intellectus simul posset comprehendere cuiuscũqz cõsequẽtie consequentis cõtradictorium cum antecedente: concedo consequentiã immo non solum de beatis: sed etiam de viatoribus. Iz enim ista ꝓpõ homo est asinus per ꝑus significet hominem q̃z asinum tamen pro aliquo instanti significat ambo. Et sic intellectus simul intelligit illa: ita dico ꝙ intellectus per ꝑus intelligit antecedens q̃z consequens ⁊ oppositum consequẽtis ⁊ tamen in fine omnia illa intelligit simul. ¶ Ad quartum argumentũ nego ꝙ precise sicut est ista significat: antechristus est. ⁊ cum dicit nam sicut est illa significat: concedo: significat enim aliquid esse ⁊ sic est: ⁊ nego ꝙ non aliter q̃z sicut est illa significat: immo aliter q̃z sicut est illa significat. Nam ipsa significat antechristum esse ⁊ antechristum esse non est sicut est. Et ad probationem cum dicit: precise

possibiliter esse per illā intelligit ēē: ⁊ pcise possibilr est igitur non aliter q̄ sicut est illa significat: nego consequentiā: sicut non sequit pcise possibile esse illa significat ⁊ pcise possibile est igitur nullum significatum falsum illa significat. ¶ Ad confirmationem dico q̄ si li taliter demonstratiue tenet pro antechristo concedo consequentiam ⁊ nego antecedens pro secunda parte. Si autem tenet relatiue nego consequentiam ⁊ concedo antecedens. Naz taliter est qualiter significat illa antechristus est significādo antechristum esse. quare ⁊c̄.

¶ De significato propositionis capitulum.

Ulta in precedentibus de significato adequato ppōnis tangebat ideo de eodem restant videnda duo vt psequentius valeat quis respondere. Primū erit de qditate ipsius: ꝗz de sui signi adequatione. ¶ Circa pmū multe versant opiniones. Prima ponit q̄ significatum ppōnis vere est modus rei ⁊ nō res: ⁊ arguit sic. pmo cuiuslibet ppōnis vere significatū est vbiqz sed nihil pter substantiam in mālem est vbiqz igit cuiuslibz ppositionis vere significatuz est modus rei ⁊ non res existens: assumptum probat sic. de hac ppōne tu es. naz vbiqz est q̄ tu es: ⁊ q̄ tu es hec ppō significat. igit ⁊c̄. antecedens probat. vbicunqz scitur q̄ tu es ibi est verum q̄ tu es sed nullum est vbi in mundo quin staret sine mutatione tui q̄ sciaz ibi q̄ tu es igitur in omni loco absqz mutatione tui in quo non es stat ibi verum esse q̄ tu es sed vbicunqz verū est q̄ tu es ibi ita est q̄ tu es. igit ⁊c̄. ¶ Secundo sic nulla chymera est est ppō vera igit suum significatum est vex igitur nullam chymeram esse est verum ⁊ vltra igit nullā chymeram esse est: sed non res igitur modus rei.

¶ Contra istam positionem arguit sic. vbicunqz est significatum illius ppōnis ibi est significatuz subiecti sed vbiqz per opinionem est significatum illius ppōnis igit vbiqz ē significatum subiecti ⁊ per consequens tu es vbiqz: consequentia pz ⁊ pma pars antecedentis probat: vbicūqz est significatum adequatum per duo: est vtriusqz illorū significatum: sed vbiqz est significatum per illa duo. s. per subz ⁊ illud verbum est. igit ⁊c̄. ¶ Secundo te esse non realiter distinguit a te vt pbabitur inferius: sed te esse ē vbiqz igit tu es vbiqz. ¶ Tertio sequit q̄ sor. currere est vbiqz supposito q̄ ꝗ sit vera sor. currit: ⁊ cum hoc q̄ sor. incipiat currere: tunc vbiqz est sor. currere postq̄z nullibi fuit sor. currere igit vbiqz efficit sor. currere ⁊ a nullo alio q̄z a sor. igit sor. vbiqz efficit sor. currere: ⁊ si sic igit sor. vbiqz efficit cursum suum qō est falsum. ¶ Quarto sequit q̄ si scio te esse: non scio aliud nisi hanc modum ⁊ q̄ omnis scientia est scientia modorum: ⁊ q̄ deus ⁊ intelligentie non sciunt nisi modos rerum consequens est falsum. q: scientia quiditatum est por scientia modorum sicut quiditates modis sunt pores. ¶ Quinto si significatum ppōnis vere sit modus rei ita q̄ non res aut igit simplex aut cōpositus: si simplex igit vno simplici nomine potest significari: consequētia pz. quia conceptui simplici potest simplex pars orationis correspondere cum iuxta variationem conceptuuz variant partes orationis. ⁊ tunc sequit q̄ non qōlibz incomplexorum significat substantiaz vel qualitatez ⁊c̄. cum illa vox non significet nisi modu rei. Si talis modus sit complexus tunc nō stat deuz esse vno complexo existente nec stat intelligi deum esse pluralib̄ non existentib̄. ¶ Sexto si te esse est modus rei vel igit modus intrinsecus vel modus extrinsecus: nō modus extrinsecus: q: staret te ēē ⁊ non esse te esse: quod est impossibile: si modus intrinsecus sequit q̄ realiter ⁊ idēptice verificatur de illo cuius est modus: pz consequentia ex eo q̄ modus intrinsec̄ est quatrupl'r. vz. finitū vel infinitū actual'r existētia: realiter ⁊ echeitas sed quilibz istorum modorum verificat de illo vl de illis a quo vel a quibus consurgit. Si enim ꝗ opinio melius considerasset quid est modus rei non posuisset significatum aliqō esse modum rei. ¶ Septimo si te esse ē modus vel igit est modus in te vel extra te: non extra te: quia tunc ad corruptionem tui non destrueret te esse: eo q̄ nullum absolutum desineret esse ad mutationē factaz in alio: nec te ēē est modus in te: q: tu es nāliter por omni existēte in te: vel vniuersaliter stat pus esse sine posteriori inter q̄ non est ordo nec dependentia: igit stat esse: q̄z nis te esse nō sit: qō est impossibile. ¶ Octauo te esse est modus igit te esse est ens. pz consequentia. eo q̄ li ens verificat de quolibz termino nō ampliatiuo ⁊ sequit te esse est ens igitur ē substantia vel accidens pz consequentia. q: ens sua prima diuisione sic diuidit: ⁊ vltra igit te esse est res qō est cōtra opinionem. ¶ Ad pmam responsionem huius opinionis nego q̄ cuiuslibz ppōnis vere ⁊ affirmatiue de pseenti significatum est vbiqz: ⁊ nego q̄ te esse est vbiqz. ⁊ ad argumentum vbicūqz scitur q̄ tu es ibi verum est q̄ tu es: cōcedo: tenendo li verum modaliter ⁊ nego q̄ vbicūqz vex est q̄ tu es ibi sit q̄ tu es. ¶ Ad secundū argumentum cōcedo q̄ nullam chymerā esse est verum: sumendo li verū vt pus ex quo non sequitur q̄ nullam chymeram esse est sicut inferius apparebit ⁊c̄.

Ecunda opinio ponit significatuz propōnis vere esse compōnem mentis vel intellectus cōponētis aut diuidentis. fundat. n. hec opinio super duo dicta Arist. ⁊ super vltima ratiōe pme opiniōis: dicit pbs pmo perhyermenias q̄ hoc verbum est significat quādā compōnem Quā sine extremis non est intelligere igit significatum per totam illam ppōnem sor. est homo: est aliqd ⁊ non res extra mentem vel intellectū: igit est aliqua ppositio mentis. consequentia tz per hoc q̄ huic verbo est nō correspondet aliquid extra mentez iuxta auctoritatem allegatam. ¶ Secundo fundat hec opinio in scōo perhyermenias vbi philosophus dicit q̄ necesse est esse ⁊ impossibile est non esse conuertunt. igit necesse est nullaz chymeram esse ⁊ impossibile non est nullam chymerā esse conuertunt. Ex quibus sequit q̄ aliqd vel aliqualiter est nullam chymeram esse ⁊ nō extra mentem igitur in mente. ¶ Tertio arguit sic ꝗ opinio. Si ppōnis vere esset significatum extra mentem tunc significatuz ppōnis vere negatiue ⁊ de preterito ⁊ de futuro cui vel quibus nō correspōdent alique res de presenti esset extra mentem: cōsequēs falsum: q: nihil nec aliqualiter est nullaz chymerā esse vel antexpīn futurum. ¶ Contra istam opinionez arguit sic. ista consequentia est bona deus est igit deuz esse est vex: cum non stet oppositum consequentis cuz antecedente ⁊ antecedens est necessarium igit ⁊ consequens: tunc sic: necesse est deum esse est verum sed pcise contingēter est aliq̄ compositio mentalis igit deum esse nō est aliqua compositio mentalis. ¶ Secūdo arguit sic. nulla compositio mētalis est igit deuz esse nō est possibile. consequentia pz. q: hec propō deuz esse est possibile significat assertiue q̄ hec compositio que est deuz esse est possibilis: tunc sic: ista cōsequentia est bona antecedens fuit pole per eos ante creationem mundi: igit ⁊ consequens: tunc sic: deum esse non est possibile igit deuz esse est impossibile: cōsequentia bona: antecedens iterum est possibile igit ⁊ consequens qō non est verum: cum nō sit aliqua talis possibilis: deuz esse est impossibile. ¶ Tertio pono q̄ imediate post hoc nullus intellectus creatus intelligeret ⁊ q̄ iam aliquis intelligat deuz esse: tunc immediate post hoc erit ita q̄ nulla cōpositio est igit iam desinit esse ita q̄ deus est. pz consequētia ex opinione ⁊ consequens est falsuz. q: necesse est deū esse. ¶ Quarto illud quod significat ppō in mente significat ppō sibi correspondens in voce vel inscripto: sed propositio in mente significat deum esse extra mentem vel intellectum q: aliter esset pcessus in infinitum igit ppō vocalis significat deum esse vel scripta extra mentem vel intellectum. ¶ Quinto ꝗ ppō deus est est vna affirmatiua solum habens duas partes ex quarum cōpositione significat: sed subiectuz significat aliquid extra mentez ⁊ copula similiter: igit ⁊ tota ppō sic significat significatum resultās ex hijs. consequentia patet cum maiori ⁊ minorez probo:

quia aliter hec mētalis esset falsa deus est q: significat subiectum esse copulam. ¶ Sexto sequitur ꝙ tu potes facere deum esse: q: tu potes facere illam ꝓpōnem mentalē. ¶ Septimo deum esse fuit ante ꝓductionem mundi: sed tunc nō fuit aliqua compositio mentalis. igit ⁊c. ¶ Octauo essentia diuina que est quedā ꝓpō: intellectui diuio fuit ꝓpositio vera ante creationem mundi: sed tunc nō fuit aliqua cōpositio mentalis ⁊ ipsa significabat intellectui diuio deum esse. igit ⁊c. ¶ Ad rōnes ad ꝑmam dico ꝙ illa auctoritas Aristo. est falsa de virtute sermonis. verum debet intelligi ad istum sensum ꝙ quelibet ꝓpō vocalis vel scripta de secundo adiacente subordinatur vni mentali de tertio adiacente. q: sola ꝓpō de secundo adiacente nō est reperibilis in mēte. ¶ Ad sēdam nego illam consequētiā: necesse est te esse ⁊ impossibile est non esse cōuertunt. igit necesse est nullam chymeram esse ⁊ impossibile nō ē nullam chymeram esse conuertunt. q: per idem sequit igit necesse est te non esse ⁊ impossibile nō est te nō esse cōuertunt qō est falsum. q: ꝑma est falsa ⁊ secūda vera. sed bene sequit igitur necesse est te esse ⁊ impossibile est te non esse conuertunt. ⁊ ita sequitur in ꝑncipali argumento igit necesse est chymeram esse ⁊ impossibile est chymeraz nō esse conuertunt. ⁊ hec est intentio pbi. verumtamē nō sequitur necesse est nullam chymeram esse igit aliquid vel aliqualiter est nullam chymeram esse sicut inferius ostendetur. ¶ Ad tertiam nego consequētiam. q: ꝛ alicuius ꝓpōnis significatum sit extra mētem: nō tamē cuiuslibꝛ: nec tamen talium significata sunt compōnes mentales. naz si nihil nec aliqualiter esset: non minus nullā chymerā esse ēt verum: sicut ⁊ adam fuisse vel antechristum fore ⁊ tamē nullum istorum esset compositio mentalis.

¶ Ex ista opiniōe pullularunt due alie opiniōes false: prima fuit ꝙ significatū ꝓpōnis sit oratio infinitiua sicut deū esse ⁊ hominem esse. ⁊ hmōi. q: deum esse est significatū adequatum illius deus est sed deum esse est oratio infinitiua igitur significatum adequatum illius est oratio infinitiua. ¶ Contra opinionem arguit sic. nulla oratio infinitiua est vera vel falsa igit nullum significatum illius deus est est verum vel falsum. ⁊ per consequens ipsa non est vera nec falsa qō negat ꝶ opinio. ¶ Secundo ego scio deuz ē ⁊ me esse ⁊ nō scio al quā orationem infinitiuaz. igitur ⁊c. ¶ Tertio ante ꝓductionem mundi fuit deum esse ⁊ tūc nō fuit aliqua oratio infinitiua. igit ⁊c. ¶ Quarto sequitur ꝙ ego possum deum facere non esse ⁊ te esse asinuz: imo ꝙ ego possum facere duo contradictoria simul esse vera: consequentia pz ex quo huiusmodi nō sunt nisi orationes infinitiue. ¶ Ad rōnem pz ꝙ non ꝓcedit penes aliquā opinionem de suppōne materiali vel simplici. Naz ꝑma ponens terminuz posse materialiter supponere absq; limitatione ꝑcedente: negaret consequentiā ꝓpter mutationem suppōnis. ¶ Secunda negaret minorem. vz ꝙ deum esse sit oratio infinitiua sed bene li deum esse. ¶ Secunda opinio surgēs q̄ originat ex ꝑma vel ex ꝑori ponit ꝙ significatum ꝓpōnis est ipsamet ꝓpositio ita ꝙ idem est signum ⁊ significatum. vnde deum esse �means illam viam est illa ꝓpositio deus est. q: omne verum est ꝓpositio sed deuz ē est verum. igit deum esse est ꝓpositio. ¶ Et confirmatur q: scire deum esse nō est nisi scire illam ꝓpōnem deus est ⁊ credere deum ē est credere illam ꝓpōnem deus est. ¶ Contra istam opinionem ꝓcedunt duo argumenta vltima contra aliam opinionem imediate ꝑcedentem facta: tamen arguit sic. ex illa opinione sequit ꝙ si nulla ꝓpositio foret nō foret. q: si nulla ꝓpō foret non esset deum esse nec aliquid esse. ¶ Item isti nō ponunt ꝓpōnes aliquas ꝓpter ꝓpōnes creatas. ⁊ tunc sequit ꝙ si nulla propō foret deus nō sciret aliquid esse. q: tunc deus non sciret aliquam talem ꝓpōnem aliquid est ⁊ satis possibile ē ꝙ nulla propositio creata sit. quia nec in voce quia omnes hoīes possunt silere: nec in scripto. q: oia scripta possunt comburi: nec in mente q: possibile est omne animal dormire. igitur ⁊c. ¶ Ad rōnem nego ꝙ omne verum est ꝓpositio: q: omne quod est ens est verum transcendenter ⁊ tamen non quodlibet qō est ens est ꝓpō. ¶ Adhuc concessa illa maiori negat consequentia: si li verum tenet in maiori pro ꝓpōne vera. ⁊ in minori modaliter vel transcendetur. ¶ Ad cōfirmationem nego ꝙ scire deum esse non est nisi scire talem ꝓpositionem deus est. Nam scire deum ē est scire illam ꝓpositionem deus est. ⁊ ēt aliud ab ea: q: suuz significatum. ¶ Et si proponit scire deum esse est scire illā propositionez deus est ꝓcedit. q: aut significat assertiue ꝙ sciens deum esse est sciens illam propositionē ⁊ hoc concedit aut asser. ꝙ scientia qua scitur deum esse est scientia qua scitur ista propositio: ⁊ iterum concedo eam: sicut ego concedo ꝙ intelligere hominez est intelligere spēm hominis. quia intelligens hominem est intelligens spēm hominis ⁊ intellectio qua intelligit homo est intellectio qua intelligitur species hominis. vtrum autem scientia qua scit ꝓpositio ⁊ intellectio qua intelligit species hominis distinguatur a quolibet tali quod scitur vel intelligit non est presentis negotij sed magis ad metaphysicum vel librum de anima pertinet. quare ⁊c.

Ertia opinio que est cōmuniter doctorum ordinis mei ⁊ precipue magistri Gregorij de arimino ponit ꝙ significatū ꝓpōnis est aliqliter esse ⁊ complexe significabile. Et cuz quaritur ab ipso vtrum tale significabile sit aliqd vel nihil dicit ipse ꝙ hoc nomē aliquid ⁊ sibi synonima res ⁊ ens possunt accipi tripliciter. vno mō cōmunissime ꝑm ꝙ omne significabile cōplexe vel incōplexe vere vel false dicitur res ⁊ aliquid. ⁊ isto modo dicit ꝙ pbus cepit illum ꝛminū res in presenti capꝛo de ꝑori cum ait dnm res vel nō est oratio vera vel falsa dicat necesse ē. ibi enim capit illum terminum res pro significato totali ꝓpositionis qō est significabile cōplexe ꝑm illam opinionez ¶ Secundo modo sumunt pro omni significabili cōplexe vel etiam incōplexe: sed vere. i. per veram enunciationem: ꝙ autez dicit false non ens. ⁊ isto modo capit pbus quinto metaphysice capꝛo de ente vbi dicit falsum ē non ens. ¶ Tertio modo sumunt dicta nomina vt significant aliquā essentiaz seu entitatem existentem. ⁊ hoc modo ꝙ non existit dicit nihil iuxta illud Augustini ꝗ epistolaz fundamēti capꝛo vultimo. cōstat qō nō est. nihil esse. dicit ergo hec opinio ꝙ capiendo dictos terminos ꝑmo mō vel secundo modo significatum ꝓpositiōis est aliquid. sed tertio modo nō est aliquid. vnde hominem esse animal non est aliquid sed est hominem esse substantiaz animataz sensitiuam rationalem nec hominez esse risibilem est aliquid sed est hominem posse ridere.

¶ Contra istaz opinionē arguit. ⁊ ꝑmo cōtra distinctionē de li aliqd arguit sic. ⁊ quero vtrum li aliquid ꝑmo modo vel secundo modo sit termin? transcendens vel non: si sic igitur diuidit imediate in substantiaz ⁊ accidens vel saltiz in ens in actu ⁊ in ens in potentia: si ergo hominem ē est aliquid ꝑmo modo vel secundo mō igit hominem ē est substantia vel accidens. ⁊ per consequens hominez ē est aliquid tertio modo. ¶ Si autem dicit ꝙ non est transcēdens: ⁊ est terminus simplex vel igit minus cōmunis q̄z terminus transcendens vel magis: si minus igit vel est in ꝑdicamento vel de ipso verificat transcendens tertio mō Et sic adhuc sequit ꝙ si hominē esse est aliquid ꝑmo mō vel scō modo qō est aliquid tertio modo. Si vero dicit sicut haberent dicere qō non est transcendens sed cōmunior q̄z transcendens: sequit ꝙ est terminus ampliatiuus vel distrahens ex quo est terminus simplex. pz consequētia discurrendo in omnibus alijs sicut possibile imaginabile intelligibile ⁊ huiusmodi. sed consequens est falsum. q: tunc non valeret ista consequētia hominez esse est aliquid igitur hominē esse est: cuius oppositū ipse teneret. ¶ Secundo arguitur ꝙ hominem esse animal non ē hominem esse sūam animataz sensitiuam rōnalem: sit enim ꝑmū. a. ⁊ scōm. b. ⁊ quero vtrum. a. ⁊. b. sint idez vel diuersa: si idem igitur sunt aliquid tertio modo: si diuersa igit. a. non

est.b. Si autem dicit q̃.a.⁊.b. nõ sunt idem nec diuersa sequit q̃.a.est asinus esse anial ⁊ qdcunq; aliquod cõplexe significabile verũ.q: nõ videt rõ quare.a.sit.b.⁊ nõ asinum esse animal.quare ⁊c. ¶ Jam ꝗ opinionem arguit sic.hoiem esse est suba vel accidens.ergo ⁊c.ꝓna est bona añs est pbi in ꝑdicamentis ⁊ minor pbat. Nam hoiem esse aliquid est ⁊ illud est igit hoiem esse est aliquid qd ē. ꝓna pz.q: relatiuum nois conuertit in relatiuũ ꝓnominis sibi correspõdens ⁊ nõ copulationis vbi nõ fuerit impedimentuz. ꝑma pars añtis cõceditur ab eis.⁊ scda similr dz ꝓcedi: q: aliter si aliquid nõ posset esse añs alicuius relatiui qd nõ videt verum. ¶ Confirmatur ofa entia aut sunt in ꝑmis substantijs aut de ꝑmis substãtijs dicunt: sed hmõi complexe significabilia sunt aliqua igit sunt in ꝑmis subis aut de ꝑmis subis dicunt.⁊ per ꝓñs sunt sube vel accidẽtia:ꝓna pz cum minori sumendo si aliquid tertio mõ ⁊ maior est Aristo.in ꝑdicamentis. ¶ Tertio argr sic.illius ꝓpositionis hoiem esse est hoiez esse: subm supponit determinate cũ sit indefinita igit pro aliquo aut pro aliquib⁹ supponit sumendo si aliquo vel aliqbus tertio mõ. ꝓna pz q: si supponit determinate cõtingit descendere ad oia sua supposita: sz qdlibz suppositũ est aliquid tertio mõ ⁊ oia supposita sunt aliqua tertio mõ igit pro aliquo vel pro aliquibus tertio modo supponit. ¶ Quarto argr sic.⁊ iam continue sumaz terminuz transcẽdentez tertio mõ ꝓpter breuitatem verboꝝ si hoiem esse nõ sit aliquid nec aliqua sequtur q̃ deus non põt facere hoiem esse. pz ꝓna. q: si deus faceret hoiem esse: deus esset cã ⁊ hoiem esse esset effect⁹ diuinus.⁊ per ꝓñs esset aliquid.ꝓñs est falsum.q: hoiem esse incepit esse igit deus fecit hoiem eẽ: ꝓna bona. ⁊ añs pbat.q: hoiem esse nõ est sed hoiem esse aliqñ nõ fuit.q: non ante ꝑductionẽ mundi igit hoiem esse incipit vel incepit esse sed non incipit vt pz:igit incepit. ¶ Confirmat sequit q̃ deus nõ põt anterꝑm facere fore.pz vt ꝓus. ⁊ cõsequens est falsum.q: si nõ põt facere anterꝑm fore igitur nunq̃ determinauit anterꝑm fore qd est error. ¶ Quinto sequit ex ista opinõe q̃ multa sunt eterna quoꝝ nullus est deus ꝓñs est error cõdemnat⁹ parisius vbi dr q̃ multa fuerint ab eterno que non sunt deus error. ⁊ ꝓna pz. q: ꝑm istam opinionẽ deum esse ⁊ mundũ fore fuerũt ab eterno quoꝝ nullum est aliquid vel aliqua. ¶ Sexto eẽntia diuina videt intuitiue seip̃am esse igit visio illa vnit potentiaz cũ obiecto:sed nõ est vnio sine terminis: nec terminus sine entitate igit diuinam essentiaz esse est entitas aliq̃. ¶ Jtem visio ista intuitiua essentie diuine vel terminat intrinsece vel extrinsece:nõ extrinsece q: nullum extrinsecuz cãt visionẽ intuitiuaz in eẽntia dina sed intrinsece igr ad esse sed ista visio terminat ad diuinam essentiaz esse igit eẽntia diuina esse est essentia diuina.⁊ per ꝓñs aliq̃ entitas exñs. ¶ Jtem sequit q̃ nõ semper intellectui diuino obiceret essentia diuina ꝓñs est ꝗ theologicã veritatem ⁊ ꝓna pz. q: tali visioni per opinionẽ obicit vnuz cõplexe significabile qd non est essentia diuia. ¶ Septimo sequit q̃ si de⁹ est:infinita sunt quoꝝ nullum est deus:pz q: si deus ē deũ esse est ⁊ si deũ esse est igit deuz esse eẽ est. ⁊ sic in infinitũ multiplicando cõplexe significabilia: ꝓñs est dissonuz veritati.mirabile est.n.q̃ nõ possit aliquid esse nisi infinita sint: ⁊ infinities infinita. ¶ Octauo sequit q̃ si tm̃ deus est non tm̃ deus est:imo q̃ ante ꝑmũ instans mũdi tm̃ deus fuit: q: tunc deus fuit ⁊ nihil aliud tunc adeo fuit.q: nullũ hoꝝ complexe significabiliũ fuit aliquid:tunc ẽt fuit veꝝ nõ tm̃ deus est:nã sequit hoc est ⁊ hoc nõ est deus igitur nõ tm̃ deus est. sic esse sicut ꝑmo significat per añs ante ꝑmũ instans mundi fuit veruz quocũq; cõplexe significabili eterno demõstrato igit sic esse sicut significat per ꝓñs tũc fuit verum. ¶ Nono si deuz esse nõ sit deus: nec aliquid nec aliqua.sequit q̃ inter illa nõ sit ordo nec depẽdẽtia. ⁊ per ꝓñs vtrũq; illoruz stat esse sine ꝗdictione absq; reliquo. cõsequentia tz discurrẽdo per oia alia. ꝓñs est impossibile q: nõ stat deum esse ⁊ nõ esse deum esse nec eẽ. ¶ Decimo deũ esse est igit mensurat aliqua mẽsura. ꝓna pz.q: deus mensurat aliqua mẽsura:intelligẽtie ⁊ alie creature determinate ab ipso ꝑmo igit apparet deum esse: sed nõ mensuratur mensura tpis cũ hec mẽsurat creaturas hãtes inceptionẽ ⁊ desitionẽ:nec mẽsura eui: cũ hec mensurat creaturas hãtes inicium ⁊ nõ desitionẽ igit mensura eternitatis:⁊ recte mensura eternitatis q: deuz esse est eternũ sed eternitas nõ est mensura alicuius nisi essentie diuine igitur deũ esse est eẽntia diuina qd est intentum. ¶ Ultimo argr sic.hec positio concedit repugnantia imaginatiõi ⁊ recte rationi igit ipsa nõ est tollerabilis.ꝓna pz ⁊ añs pbat. Nam ꝗ positio hz concedẽ q̃ aliquid vel aliqualr est ⁊ illud vel talr non est deus nec creatura dependens nec indepẽdẽs factiuũ vel factibile: corporeuz nec incorporeuz nec in mũdo nec extra mũdũ:nec i predicamẽto nec extra ꝑdicamẽtum:nec in anima nec extra aiam:nec res nec modus rei: nec positiuum nec ꝑnatiuuz:nec per se exñs nec alteri ihẽrens:nec suba nec accidens:nec actus nec potentia:nec cõpositum ex hijs:nec perfectũ nec imperfectũ:⁊ tm̃ eternũ ⁊ necesse esse que imaginatio indicio meo formata recta rõne non põt admittere. ¶ Ad illud igit qd dicit hec opinio in ꝑncipio q̃ qdlibet significabile complexe est res ꝑm pbm:nego ⁊ dico q̃ propõ pbi illa est falsa de virtute sermonis:tm̃ intellectus Aristo.fuit verus: noluit enim dicere q̃ necessario si aliquid est puta for.vel plato ⁊ aliqua ꝓpõ significat ꝑmo illud esse illa est vera ⁊ si idez nõ est: ⁊ ista ꝓpõ ꝑmo sic significat vt ꝓus ista ꝓpõ est falsa. vocat enim Aristo.for.platonez ⁊ hmõi res nõ tamẽ qdlz significatũ: nihil enim nec aliqualr apud pbum esset q̃ vel qualit̃ non esset ens positiuum.quare ⁊c.

Quarta opinio ponit aliquas ꝓclusiões. Prima est ista. q̃ nihil est adequatuz significatũ seu totale alicuius ꝓpõnis mentalis proprie dicte: q: quelibet talis rõne partiuz quibus equiualet in significando significat plura adinuicem distincta:sicut pz cuilibet intuenti.⁊ per ꝓñs nihil est totale seu adequatuz significatuz talis ꝓpositionis q: nihil est qdlibet significatũ per eaz. ¶ Secũda conclusio.quicquid significat per aliquã ꝓpõnem mẽtalem ꝓpie dictam ꝑm eius totalem significationẽ etiã significat per aliquã eius partẽ. Sed tm̃ bene aliqualr significat per ipam ꝑm eius totalẽ significationẽ qualr nõ significat per aliquã eius partẽ.q: hec ꝓpõ homo est anial aliqualr.ſ.hoiem esse anial significat qualr nõ significat per aliquã eius partẽ. ¶ Tertia conclusio.nullius ꝓpõnis mẽtalis: ꝓpie:dictuz sibi correspondens puta ofo infinitiui modi sumpta significatiue supponit pro aliqua re.verbi gra.hoc dictum seu ꝗ ofo infinitiui modi hoiem esse anial que correspondet huic ꝓpõni hõ est animal:lz quãdo sumit mãliter supponat pro aliqua re.ſ.pro ista ꝓpõne cui correspõdet: tm̃ quãdo sumit significatiue seu ꝑsonaliter dicit q̃ nõ supponit pro aliqua re.pz q: cũ talis ofo sic sumpta significet plura:q: oia que significat ꝓpõ sibi correspõdens non esset rõ quare magis supponeret ꝑ vno suorũ significatorum q̃ pro alio:ergo vel ꝑ quolibet vel pro nullo:sed nullus diceret pro quolibz.q: ista ofo hoiem esse anial significaret asinum vel supponeret pro asino igit pro nullo.⁊ sicut dicit de ista ita ⁊ de qualibz alia. ¶ Ex hijs infert hec opinio q̃ deuz eẽ nõ est deus ⁊ hoiem esse nõ est homo: q: pari rõne oẽm hominez esse aial esset hõ qd falsuz est. q: de nullo homie veruz est dicere q̃ est oẽm hominem esse anial. ¶ Jtem ẽt pari rõne hoiem esse asinum eẽt hõ: qd est falsum.q: nõ apparet rõ quare plus hõ q̃ asinus. Etiam chymerã nõ esse chymerã esset aliquid qd est falsum.q: non põt dici qd est:nisi forte dicat q̃ est deus ⁊ pari rõne quicquid est in mundo est chymeraz nõ esse chymeram qd est multuz dissonuz. Si ergo querit quid est oẽm hominẽ esse anial aut hoiem esse animal apud istam opinionẽ:qd est incõgrua ⁊ ridiculosa sicut si querat quid est oẽm hoiez. ¶ Et si arguat sic.ista ꝓpositio omnis hõ est animal significat oẽm hoiem esse animal igit oẽm hominez esse anial significat per eã:dicit q̃ nõ est bona ꝓna.

quia antecedens est congruũ. ꝓñs vero incongruũ. ¶ Ad cuius declarationez ponit istam regulaz: ꝙ quelibet ppõ in qua ponit a parte subiecti sicut totale subm verbũ infinitiui modi cum actiuo supponens significatiue seu personaliter ⁊ acceptuz verbaliter: est incõgrua: sicut ista sedere est. pz q: vnum significatiue sumptũ nõ põt reddere supposituz verbo. Ideo ß est incõgrua sedeo est: ⁊ pari rõne sedere est: dicit aũt notanter verbũ acceptuz personaliter ⁊ verbaliter q: qñ verbuz infinitiui modi accipit significatiue nominaliter seu loco vnius nominis verbalis ⁊ tũc est nomẽ sicut in ista sedere est qescere que mihi tñ. vz. sicut ista sedens est quiescens. ¶ Ulterius dicit hec opio ꝙ iste sunt congrue volo so:. currere scio hominẽ esse animal hec oro significat deũ esse: nolo: curo: scio: arguo: ⁊ sic de alijs.

Contra istam opinionẽ pono aliquas cõclusiões. Prima est ista aliqua est ppõ vera mentalis ppie dicta que rõne suax partiũ non significat plura realiter condistincta. pz de hac ppõne ⁊ qualz simili. hoc ẽ hoc eodem demõstrato: subm enim ⁊ pdicatuz significãt idem simplr. ¶ Scda cõclusio. lz. n. ppõ aliqua distincta significet rõne suaruz partium: nõ tñ significatuz ipsius absolvitur ab alicuius verificatiõe. pz de ista so:. est videns asinum que significat so:. ⁊ asinum: ⁊ tñ so:. videre asinũ est so:. sicut superius ꝓbabat. ¶ Tertia conclusio. alicui ꝓpositionis mẽtalis significatũ est aliquid: ꝓbat. nam scdm istam opinionez essentia diuina est ppõ sibi significans seipsam esse: aut igitur significatuz illius est aliquid vel nihil: si aliquid habeo intentuz: si nihil: ꝗ: essentiã diuinaz esse est aliquid. pz q: ista ppositio que est essentia diuina est aliqd igitur diuinam essentiã esse est aliqd: ꝓña pz ꝗm opinionez q: oratio infinitiua nõ incõgrue ponit qñ materialiter pro ppõne supponit. ¶ Scdo ista ppõ in mente hoc est falsum seipsa demõstrata significat ꝙ est aliquid. igit ⁊c. antecedens ꝓbat. Naz ipsa significat hoc esse falsum ⁊ hoc ẽ falsum est aliqd. q: hec ppõ hoc est falsum est aliquid ꝗm istam opinionẽ: igit hoc est falsum est aliquid. pz ꝓña sustinendo eandem positionẽ. ¶ Tertio significatũ huius adequatum tu es tu. est. q: cuiuslibz partis significatũ est igit ⁊ totius significatũ est: sed nõ est aliqna vt pz igr est aliqd: ꝓña pz ꝗm istam opinionẽ. q: negat hmõi cõplexe significabilia. ⁊ añs similiter eo ꝙ tu non es aliqua saltim totolia sicut debz intelligi illud añs. ¶ Quarta cõclusio. Alicuius ppõnis mentalis ppie: dictuz sibi correspõdens siue oro infinitiui modi sumpta significatiue supponit pro aliqua re: ꝓbat ⁊ capio istam mentalẽ in creatura deus est deus. ⁊ quero si hz significatum adequatũ sibi: nõ est dicendum ꝙ nõ hz significatũ adequatũ: q: ipsa est significatum igit alicuius significati adequati signum. igit ipsa hz adequatum significatum: silr quelz pars eius hz significatuz adequatũ ⁊ ipsa nõ significat nisi ex cõpositione suarum partiũ igitur ipsa similr hz significatum adequatũ. si ergo hz significatũ adequatũ quero qõ est significatuz adequatũ illius ⁊ sequtur ꝙ deũ esse est significatũ adequatum illius. quero tũc vtrũ illa oro infinitiua sumat significatiue vel mãliter: nõ mãliter q: tunc significaret ꝙ hec ppõ deus est esset significatum adequatuz sui ipsius qõ est falsum. si aũt significatiue habet intentũ. ¶ Quinta cõclusio. oro infinitiua verbaliter ⁊ significatiue subiciens ppõni cuius est pars incõgruitatẽ nõ tribuit seu ridiculum. ꝓbat nã oro aliqua indicatiua verbalr ⁊ significatiue subiciẽs oroni cuius est pars incõgruitatez nõ reddit: igit nec oro infinitiua sic sumpta. ꝓña pz. q: nõ videt rõ assignari diuersitatis: ⁊ añs est manifestum de qualibet tali. qõ currit monetur. vbi subm ẽ li: qõ currit ⁊ est oro indicatiua cũ ibi sit verbuz indicatiui modi ⁊ supponit personalr verbalr. q: li currit nõ põt in pdicta ppõne sumi nominalr. igitur ⁊c. ¶ Scdo ista oro hominez esse est oro infinitiua que verbalr sumpta significat non qescenter significatuz distinctũ a se ⁊ quocũq; suo consimili igit sic sumpta ꝑ eodem põt in ppõne supponere: ꝓña tz discurrẽdo in omnibus alijs. ¶ Tertio arguit sic. ⁊ psupposito ꝙ ex omni ppõne sequitur vna ppõ in q̃ li verum pdicatur de suo dicto. hoc cõiter cõcedit. deide suppono ꝙ ex suppõne personali nõ sequit suppositio materialis respectu eiusdez. hoc ẽt cõiter conceditur ⁊ sequit ꝓbabilr. Et tunc facio istaz ꝓñam. deus est igit deuz esse est verum. ꝓña pz per pmã suppõnem ⁊ in añte li de nõ supponit mãliter igit nec in ꝓñte: nec per idez li esse igitur nec tota oro infinitiua. pz ꝓña cum nõ significet nisi ex compositione suax partiuz. Si. n. supponẽt mãliter ⁊ ptes significatiue nõ significaret ex cõpositione partiuz. ¶ Quarto arguo: istam ꝓñam: a. significat hoiem esse igit hominẽ esse ab. a. significat: igit hoiem esse significat ab. a. Ultima ꝓña pz ab actiua ad suam passiuã ⁊ pma ꝓbat. Illã bene sequit. a. significat hoiem igitur hoiem significat. a. igitur per idem ⁊ alia est bona. ꝓña tz. q: sicut illud verbũ significat põt incõplexum ante se determinare qõ requiritur a parte post ita ⁊ incõplexũ. Dico igit ꝙ oratio infinitiua verbaliter sumpta ⁊ significatiue nõ reddit incongruã oronez imo congruã sicut oratio cõposita ex adiectiuo ⁊ substantiuo. vnde dicendo deũ esse est vex li deum esse est oro infinitiua q: li esse est verbũ infinitiui modi verbalr tentum aliter nõ videt quare nõ cõgrue diceret deus esse est verum: sicut deũ esse est vex. est ergo li deum accusatiui casus ⁊ li esse verbum ex qbus fit oro infinitiua. Et q: illud verbum est dz habere suppositũ nominatiui casus. iõ ista oro tota est nti casus. Et cũ dicit ab opione ista ꝙ pari ratione posset supponere li sedeo in ista sedeo est. personalr: sicut li sedere in ista sedere est. sumendo verbalr vtrũq: dico ꝙ nõ est similitudo: q: li sedeo põt ẽ ppositio sed nõ li sedere: sicut. n. li homo est albus nõ põt subici personaliter: ⁊ tamen bene põt subici li homo albus ita in ppositio li sedere ⁊ nõ li sedeo. ¶ Si ergo querat qd est chymerã nõ esse chymerã: nõ debet ridiculuz causari loco respõsionis: nec querentẽ reppellere sed dz dici ꝙ chymeraz non esse chymerã nõ est aliquid nec aliqua nec aliqualr: similr hoiem esse asinum nõ est aliquid aliq̃ nec aliqualr cum sit impossibile. sed cuz querit quid est oẽm hoiem esse animal: dicatur ꝙ nihil est sed aliqua. est. n. omnes homines actu existentes ⁊ talis oratio pro multis supponit quia pro so:. ⁊ pro platone ⁊ huiusmodi.

¶ Adhuc pro maiori declaratiõe huius opinionis notande sunt tres cõclusiones quas ipse ponit. ¶ Prima est ꝙ pter oẽm ppõnem creatã est aliquod verũ seu aliqua veritas extra aniam: pz q: deus est veritas ⁊ noticia vera.

¶ Scda conclusio. ꝙ preter oẽm ppositionez creatã vel increatã nullum est verum seu nulla est veritas extra animam: q: sicut veritas creata est ipsa ppõ creata q̃z forma mus: sic veritas increata que deus est est ppõ increata.

¶ Tertia conclusio. ꝙ deus suz noticia diuina: est ipsi intellectui ppõ vera. pz. q: significat intellectui diuino quiescent ꝙ antexp̃us erit aut ꝙ ipse est. ¶ Itẽ dicit hec opinio ꝙ anteq̃z aliquid esset pter deum: verum erat mundũ fore: sed hec oro mundũ fore capiatur mãliter non pro se ipsa sed pro ppõne cuius est dictũ: ⁊ illud verũ seu illa propositio vera erat deus. ¶ Et si arguit illud verum erat cõtingens ⁊ deus erat necessariuz: dicit ꝙ illud verum erat ens necessarium sicut deus: sed tñ illud veruz erat contingenter verum. sicut scientia dei ꝙ antexp̃s erit: est ens necessarium ⁊ tamẽ est contingẽter scientia ꝙ antexp̃us erit.

¶ Item cõcedit illam cõdictionalem. Si nulla ppõ esset adhuc verum esset nullam ppõnem esse: q: añs est ipossibile sicut enim inquit impossibile est deum non esse notiziam ita impossibile est deũ nõ esse ppõnẽ verã: si tamen nulla ppõ creata esset. veruz esset nullam talez esse ⁊ illud verum esset deus. ¶ Quia hox dictox aliqua sunt vera sicut pma ⁊ tertia cõclusio. ⁊ tertium dictũ cum pma parte secundi: iõ contra conclusionẽ scdam arguit sic. Aliqua est entitas que non est deus nec aliqua ppõ increata igit aliq̃ est veritas que nõ est aliqõ istorum. ꝓña pz ex eo ꝙ entitas ⁊ veritas conuertunt sicut ens ⁊ verum. ¶ Scdo sic obiectũ huius ppõnis mentalis in creatura homo est animal est aliqõ verum vel aliqua veritas ⁊ nõ veritas increata.

quia tunc a pari illa esset obiectum cuiuscunq; ꝓpōnis vere necessarie vel cōtingentis q̄ est falsuz. similr stat q̄ per illam quis assentiat vel dissentiat nō habendo aliquē cōceptuz diuinū. igitur ꝛc. nec ēt creata que est ipa. vz ꝓpō ita qōlibet obm illius. q: tunc non staret te intelligere hoiem esse animal ꝛ¹ percipere te intelligere qñ perciperes te intelligere tale signum qō est falsum. ꝛ contra experientiaz. ergo oportet dicere q̄ aliqō obm illius est veritas distincta tam adeo q̄z a ꝓpōne causata. ¶ Tertio sic ego scio aliqualiter esse scientia ꝓpie dicta a ꝑori ꝛ demōstratiue igitur illa scientia est ꝓpōnis increate aut ꝓpōnis create solū aut alterius sciti qō non est aliqua propositio: non pōt dici ꝑmū eo q̄ ꝓpositio increata que deus est nō scitur a viatore aliquo istorum modoꝝ. nec pōt dici ꝑm. q: scientia ꝓpie dicta est de incorruptibilib⁹ ꝛ impossibilib⁹ alr se habere ꝑmo posteriorꝝ: sed quelibet talis ꝓpō est corruptibilis ꝛ possibilis alr se habere. igit ꝛc. Opz igit dari tertium ꝛ habebit intentuz. ¶ Similr aliud dictū est falsum. vz. q̄ si nulla ꝓpō creata esset: nullaz ꝓpōnem creataz esse esset deus. q: a pari deus esset nullaz chymerā esse. ꝓñs est falsum. q: nulla negatio sicut nec aliqua ꝑuatio est verificabilis idemptice de deo pz. Nā nihil est idemptice deus nisi illud ꝓpio conceptu cōcipiat ab intellectu diuino sz intellectus diuinus nō intelligit illas negationes nec ꝑuationes in ꝓprijs rōnibus ydealibus sicut nec falsitates ꝛ impossibilitates. igitur ꝛc. ¶ Secūdo nulla negatio est cōicabilis alicui nisi sua positiua oppositio sit etiā cōicabilis. q: magis videt de affirmatiōe q̄z de negatiōe: sed chymerā esse nō est alicui cōicabile igitur nec nullam chymerā ēē. ¶ Tertio si mundū fore fuit deus ante creationez mundi per idē iam est deus. q: sicut tunc fuit talis ꝓpō increata ita ꝛ nūc: cum igit iam aliqua ꝓpō creata enunciat mundū fore: sequitur q̄ mundū fore per idem est propō creata: arguo tunc sic. hoc fore est ꝓpō increata demonstrando mundū fore ꝛ hoc fore est ꝓpō creata igitur ꝓpō creata ē ꝓpō increata. ¶ Quarto sequit ex illo dicto q̄ aliqua est ꝓpō simpliciter contingens ꝛ eius adequatū significatū est simplr necessarium. pz de illa antexp̄us erit cuius significatū est antechristū fore q̄ est deus. ¶ Quinto sequit q̄ aliqua ꝓpō vera erit falsa. ꝛ tñ ei⁹ adequatū significatū nunq̄z erit falsum. pz de illa ꝓpōne creata antexp̄us erit cuius adequatuz significatum. ꝛ ꝑmum simplr nunq̄z erit falsum.

Multe alie opiniones tractande ꝛ in quibusdā repellende forent: sed q: aliqualiter discrepando in maiori parte conueniunt asserentes plura que nostro iudicio vera sunt deffendenda atq̄z ꝓ viribus sustinēda: ideo de hijs omnib⁹ vltima fundet opinio pluribus munita cōclusionib⁹. quarum ꝑma cōclusio sit ista. Nullius ꝓpōnis negatiue significatuz adequatū est aliquid aliqua vel aliqualr quouis mō arg^m. pz. nam nullam chymerā esse nō est aliqd aliq̄ nec aliqualiter igit nec aliqō aliud significatum tale. ꝓña pz ꝛ añs fuit ꝓbatum improbatione scōe opinionis huius tractatus. ¶ Ista ꝓclusio est repugnās ꝓclusioni octaue quā determinat vna de opinionib⁹ dimissis ꝛ est ista in forma. deū non esse solem est deus: ꝓbatur. deus est ꝛ deus nō est sol igit deus est deuz nō esse solem. pz ꝓña. nam sequitur generalr ego sum ꝛ ego sum albus igitur ego sum me esse album. ego sum ꝛ ego ero igit ego suz me fore: igitur per idem in ꝓposito. ¶ Item tota ratio mouens aliquos ad opposituz: ait iste magister: est ista. Si nihil nec aliqualiter esset: deum nō esse solem nō esset: sed iam eque bene deus nō est sol sicut tunc nō esset sol igitur per idem iam deum nō esse solem nō est. ¶ Sed q̄ ista ratio nō debeat mouere arguit sic. Nam data ista rñsione sequit ista cōclusio: de⁹ nō est: ꝓbatur sic. deuz esse nō est igitur deus non est: ꝓña pz ꝛ añs ꝓbatur deum esse vel deuz nō esse non est. sed quicquid ꝛ qualitercūq̄z est deū esse vel deum nō esse est deuz esse: igit deum esse nō est: tz ꝓña ꝛ añs probatur. si nihil nec aliqualiter esset: deū esse vel deum nō ēē non esset: sed iaz eque bene deus est vel deus nō est sicut tunc deus esset vel deus non esset igit iam deum esse vel deum nō esse nō est. ¶ Item arguit sic. deum esse nō solem est deus: igit deuz esse vel deuz nō esse solez est de⁹. pz ꝓña. q: arguit. a. conuertibili ad cōuertibile: ꝛ vltra igr deum nō esse solem est deus: ꝛ q̄ sic arguat ꝓbat. iste ꝓpositiones ꝓuertunt. s. ista copulatiua de⁹ nō est sol ꝛ de⁹ est ꝛ ista deus est non sol. ꝛ dicta istaruz ꝓpōnuz sunt igit dicta istarum cōuertunt. ¶ Ad hec respondetur negādo ꝓñam illam: q: ex ipsa sequit q̄ deus est sol cuius oppositum ponit illa opinio. ꝛ ꝓbat ꝓña. Nam deū nō esse solez est deus: ꝛ deum non esse solem est sol: igit sol est deus. ꝛ ēē ꝓña tenet cum minori. q: nō videt quare alicuius ꝓpositionis significatuz adequatum cōiter idēptice significato subiecti ꝛ nō significato ꝑdicati cum ꝓpō eque bene cōstituatur a ꝑdicato sicut a subiecto. ¶ Itez arguit sic. ex mō arguendi scōe deductiōis: deū nō esse solem est solez non esse deum: sed deū non esse solem est deus ꝛ solem nō ēē deum est sol igit deus est sol. ꝓña pz ex opinione cū minori ꝛ maiorem ꝓbo. Nam iste ꝓpōnes cōuertuntur deus nō est sol ꝛ sol nō est deus ꝛ sua dicta sunt igitur cōuertūtur. igit qōlibet istorum est de altero verificabile significatiue. ꝓña pz ex quo possunt personalr supponere. ¶ Tertio arguo q̄ deū nō esse solem est sol. ex modo ꝑme deductionis. Nam sequit sol est ꝛ sol non est deus igit deū nō esse solem est deus. pz ꝓña. nam sequit generalr album ē ꝛ album est sor. igit sor. est sor. esse album. etiaz sequit aliquid fore est ꝛ idem fore est sor. igit sor. est sortem fore.

¶ Ad rōnem ergo ꝑmam nego ꝓñam ꝛ ad ꝓbationem dico q̄ ꝛz sequat vlr affirmatiue: nō tamen sic sequit negatiue: quare similitudo nō est ad ꝓpositū. Et vlterius dico q̄ illa rō illorum ꝓcludit. ꝛ ad ꝓbationez dico negādo illam q̄ deus nō est: ꝛ similr istam deum esse non est. Et tunc ad rōnem deuz ēē vel deum nō esse nō est sed quicquid ꝛ qualitercunq̄z est deum esse vel deū non esse est deū esse igit deum esse nō est: nō valz argumentū. q: nota disiunctiōis in ꝑma ꝓpōne tenetur diuisiue ꝛ conuertit cuz disiunctiua. in scōa aūt ꝓpositione tenet collectiue rōne signi distributiui determinātis ipāz: sed hec deberet ēē prima ꝓpositio. aliqualr qualiter est deū esse vel deum non esse non est. que negat vnde suum contradictoriū est vez vz. qualitercūq̄z est deum esse vel deū non esse est. nā quicquid ꝛ qualitercunq̄z est deū esse vel deum nō esse ē deū esse sed deum esse est. igit ꝛc. ¶ Ad scōam rōnem cōcedo q̄ deum esse non solem est deus sed nego illaz ꝓñam deum esse nō solem est deus igit deum esse ꝛ deuz nō ēē solem est deus. nec arguit ab vno conuertibili ad reliquū. Et cum dicit illa copulatiua conuertit cum illa cathegorica concedat: ꝛ dicta ipsaruz sunt: vez est igit illa dicta cōuertunt. nō valet ꝓña. q: huiusmodi dicta supponere possunt personaliter ꝛ nō ille ꝓpōnes. vnde in simili: nō sequitur. tu differs a me ꝛ ego differo a te cōuertunt ꝛ ipsaruz dicta sunt igitur illa cōuertunt. pz q̄ non valz ꝓña. q: añs est verum ꝛ ꝓñs falsum. Si. n. illa dicta cōuerterentur ꝛ possunt subici vel ꝑdicari personalr supponendo tunc illa esset possibilis te differre a me est me differre a te qō ē falsum vt patebit inferius.

Circa predicta posset dubitari ꝑmo de hoc q̄ dr deum esse vel deum non esse est deum esse. Nam arguo sic. deū nō esse non est deum esse igit deum esse vel deum nō esse nō est deum esse. pz ꝑma a parte disiuncti ad totum sine impedimento ꝑcedente. ¶ Scōo arguit sic. hꝰ disiunctiue deus est vel deus nō est significatuz est disiunctum ex significatis ambarum partiuz sed scōe partis significatum adequatum non est igit nec ipsius totius disiunctiue: pz ꝓña dupliciter. ꝑmo q: bene sequit. a. est ꝛ. b. non est igit aggregatum ex. a. ꝛ. b. nō est. secūdo q: sequitur bene. a. vel. b. copulatiue significatuz est copulatuz ex significatis adequatis ꝑtiū illi⁹ ꝛz vni⁹ istaꝝ significatū nō ē igr nec toti⁹ copulatiue ¶ Scōo dubitat similr de cōcessione huius deū esse nō solem est deus qō videt q̄ deum esse non solem non sit.

Nam huius ꝓpositionis deus est nõ sol significatuꝫ non est. igit ꝛc. antecedẽs probat ꝑdicati significatũ nõ est igit illius ꝓpõnis significatũ non est. añs pꝫ cum significatum illius sit pura negõ ꝛ ꝓña ꝓbat. Nam huius ꝓpõnis antexp̃us est futurus significatuꝫ adequatũ nõ est qꝛ significatum subiecti nõ est. sed eque bñ cõcurrit ad cõpositionẽ existentia ꝑdicati sicut subi igit si alicuius ꝓpõnis ꝑdicati significatum adequatuꝫ nõ est ipsius totius significatuꝫ adequatum nõ est. ¶ Ad hec dubia respõdendo concedo vt ꝑus ꝙ deum esse vel deuꝫ non esse est deuꝫ esse: ꝛ illaꝫ similiter deuꝫ esse vel deũ nõ esse non est deuꝫ esse. nec ista sunt opposita sicut nec ista sor. vel brunellus ẽ homo: sor. vel brunellus non est homo. ¶ Ad scõam rõnez ꝗ idem nego ꝓñam. vnde sicut ad veritatez disiunctiue sufficit veritas vnius partis ita ad existentiam sui adequati significati sufficit existentia vnius partis ꝑncipalis. ꝛ ad ꝑmã probationem ꝓñe dico ꝙ ꝑ illa nihil ꝓbat qꝛ bene cõcedo ꝙ aggregatum ex illis significatis nõ est. ex quo.n. significatum adequatũ scõe partis non est: ex ipso nihil nec aliqualr aggregat nihil: ꝫ enim ista disiũctiua significet ex cõpõne suarum partiuꝫ tñ significatuꝫ illius non componit ex compositione suaꝝ partiuꝫ sumendo componi ad intẽtionẽ argumenti. ¶ Similr alia ꝓbatio non procedit ꝓp dissimilitudinem. sicut.n. ad veritatez copulatiue significãtis ex compositiõe suaꝝ partiũ requirit vtriusq; partis veritas ꝛ existentia: ita ad existentiã sui significati requirit vtriusq; significati partis exñtia. sed qꝛ ꝑmum nõ reperitur indisiuncta vt dictũ est ꝓpterea nec ꝗm dꝫ concludi. hoc potest declarari in ꝓpõnibus de copulato ꝛ disiũcto extremis: nullus enim diceret ꝙ significatuꝫ illius non esset tu es homo vel chymera: ꝛ tñ alterius partis significatũ non est: sed illius tu es homo ꝛ chymere significatuꝫ adequatũ nõ est: qꝛ illius termini chymere significatuꝫ nõ est non obstante ꝙ totius residui significatuꝫ sit. ¶ Ad scõam dubitationẽ concedo ꝙ deum esse non solez est deus. Et ad improbationem eius posset responderi per ea que dicta sunt nunc vltimo. negando illam ꝓñam. significatum ꝑdicati non est igitur nec totius ꝓpõnis: sicut non sequit: significatũ scõe partis hꝰ complexi significans antexp̃m nõ est: igit ꝛ illius complexi significatũ adequatuꝫ nõ est. ¶ Verũtamẽ magis realiter ꝛ ad ꝓpositũ respondendo dico ꝙ illius ꝓpositionis deus est nõ sol: ꝑdicatuꝫ infinitũ ꝑõt dupliciter teneri aut simplr negatiue aut aliqualr positiue. ꝑmo modo nego illam ꝓpõnem nec ad illuꝫ sensuꝫ ipam concessi: asserit.n. isto modo ꝙ deus est negatio solis qõd est falsuꝫ. ¶ Et si arguit sic. deus nõ est sol ꝛ deus est igit deus est non sol. sic sumendo non valꝫ argm. nec arguit cum debito medio qñ sic sumit: sed oꝫ addere in añte negatio solis est qõd est falsum. secũdo modo concedo ꝓpõnez illam qꝛ ipsa asserit cuꝫ suo adequato significato ꝙ deus est aliquid qõd non est sol. ꝛ ad illum sensuꝫ concessi eã: ꝛ sic sumendo bene sequit. deus nõ est sol ꝛ deus ẽ igit deus est nõ sol. ꝛ sic semp sumebam quotiens tales consequentias dixi eẽ bonas. ¶ Ex predictis pꝫ ꝙ significatuꝫ illius sumpte secundo mõ est. quare argm non ꝓcedit. ¶ Itez sic dico de infinito termino incõplexo dico similr de infinito cõplexo. Si ergo ꝓponit tu es nullam chymeram esse: querat an illud infinituꝫ complexũ supponat simplr negatiue aut aliqualiter positiue. ꝑmo modo negat illa. qꝛ significat assertiue ꝙ tu es talis negatio nullã chymeraꝫ esse. ¶ Et si arguat vt ꝑus tu nõ es chymerã esse ꝛ tu es igit tu es nullam chymerã esse pꝫ ꝓñam nõ valere: dꝫ.n. sumi mediũ vt dictum est. ¶ Scõo modo concedat ꝙ tu es nullam chymeraꝫ esse. qꝛ quicquid ꝛ q̃litercunq; est in mũdo est nullam chymerã esse ꝛ nullũ hoiem esse asinum. qꝛ tu es aliqõ qõ non est chymerã esse ꝛ quicquid est in mũdo similiter. qꝛ bene sequit isto secundo modo. tu non es chymeram esse ꝛ nullaꝫ chymerã esse est ꝛ tu es igitur tu es nullam chymerã esse. ꝛ ita concedit ꝙ nullaꝫ chymeram esse est ꝛ ita nullum hoiem esse asinũ est aliquid aliqua vel aliqualiter. ¶ Et si dicit ꝑus negasti tales propõnes dico ꝙ ipsas negari ad ꝑmũ sensuꝫ ꝛ nõ ad ꝗm sensuꝫ. ¶ Iterum si quis vellet introducere oppositũ cõclusionis dicendo aliquid est nullã chymeram esse: sed significatuꝫ adeq̃tum illius negatiue nulla chymera est: ẽ nullam chymerã esse igit significatum ꝓpõnis negatiue est aliquid. pꝫ ꝙ si li nullam chymerã esse in añte diffoꝛmit sumat non valet argm. si aũt vniformit. vel igit ꝑmo mõ vel scõo modo. si ꝑmo modo negat ꝑma pars añtis. si scõo modo negatur scõa. qꝛ nulluꝫ est significatuꝫ ꝓpõnis negatiue nisi quatenus est pura negatio. ¶ Itez si ꝓponeret tu es te nõ esse asinũ. dꝫ similr negari: qꝛ nulla ifinitatio ibi est. ¶ Et si arguit. tu es nõ te esse asinum igit tu es te nõ esse asinũ. queratur vt ꝑus de ifinitatiõe añtis quõ sumit ꝑmo mõ vel secundo modo. ꝑmo mõ concedat ꝓña ꝛ negat añs. scõo modo concedat añs ꝛ negat ꝓña. quare ꝛc. ¶ Secũda cõclusio in ordine est ista. Nullius ꝓpõnis cathegorice affirmatiue cuius subto vel ꝑdicato iplicito vel explicito nihil ꝑter signum correspondet in rerum nã. significatũ adequatum est aliquid vel aliqualr quale aut quantuꝫ creator vel creatura. hec conclusio pꝫ de istis. Antexp̃s erit. adam fuit. hoc ꝑõt esse. demõstato vno possibili qõd nõ est nec erit. vnde qꝛ antexp̃s nõ est. antexp̃m fore non est. ꝛ per idem adam fuisse vel hoc posse esse nõ est: sed concedo ꝙ adaꝫ fuisse fuit ꝛ ꝙ antexp̃m fore erit: non tñ concedo sicut alij concedunt ꝙ adam fuisse est: adam ꝑteritus ꝛ antexp̃um fore est antexp̃us futurus negantes antexp̃m fore esse. ꝛ similiter adam fuisse: esse. Nam ex ꝑmo sequit ꝗm. sequit enim bene antexp̃m fore est antexp̃s futurus igit antexp̃m fore est. pꝫ ꝓña a tertio adiacente ad ꝗm adiacens affirmatiue sine verbo vel ꝑdicato distrahente termino. verũtamen concedit ꝙ antexp̃m fore est antexp̃s futurus: ꝛ adã fuisse est preteritus adam sumẽdo li ꝑteritum ꝛ futurũ participialiter. qꝛ antexp̃m fore erit antexp̃s ꝛ adam fuisse fuit adam. ¶ Contra istas duas conclusiones argr̃ sic. cõiter antexp̃m fore est verum igit antexp̃m fore est aliquid: ꝓña pꝫ qꝛ verum ꝛ aliquid ꝓuertunt: ꝛ añs probat. Nam hec ꝓpõ antexp̃us erit est vera que significat adeq̃te antexp̃m fore igit antexp̃m fore est verum. ¶ Scõo sic antexp̃um fore est verum igit verum est antexp̃m fore: ꝓña pꝫ. qꝛ cõuersio simplex: ꝛ añs est verum. vt argm est igit ꝛ consequens: tunc sic. vex est antexp̃m fore. igitur aliqõ verum est antexp̃m fore. pꝫ ꝓña ab indefinita ad suaꝫ particularez ꝛ ex ꝓñti sequit ꝙ aliquid vel aliqua vel aliqualiter est antechristuꝫ fore. ¶ Tertio antexp̃m fore est verum sed non est aliqõ verum ꝑter antexp̃m fore igit antexp̃m fore est antexp̃m fore ꝛ ex ꝓñti sequit ꝙ antexp̃m fore ẽ. ¶ Quarto antexp̃m fore est scituꝫ igit antexp̃m fore est. ꝓña tenet a tertio adiacente ad ꝗm adiacens pꝫ añs. qꝛ antexp̃m fore credit sine hesitatiõe: omnia ista argumẽta ꝑñt fieri cõtra ꝑmaꝫ cõclusionẽ. ¶ Ad hec argumenta facta de significato ꝓpositionis negatiue rñdet vnus magister negando simplr tales ꝓñas. nullũ hoiem est asinũ est vex igitur vex est nullum hoiem esse asinuꝫ: te non esse est possibile igit possibile est te nõ esse. concedit ergo ꝙ nulluꝫ hoiem esse asinum est verũ. ꝛ tñ non est veruꝫ nullũ hoiem esse asinum: nullaꝫ chymerã esse est possibile ꝛ necessariũ: ꝛ tamen nõ est possibile nec necessariuꝫ nullã chymeraꝫ esse: te non esse est contingẽs ꝛ tñ nõ est contingẽs te nõ esse: ait enim si verum est nulluꝫ hoiem esse asinuꝫ igit aliqua veritate verum est nullũ hoiem esse asinũ igit veritate rei vel compositiõis aut intellectus. nõ ꝑmo modo vt pꝫ. nec secundo modo. qꝛ veritas intellect vel cõpositionis est adequatio intellectus ad reꝫ: mõ nullum hoiem esse asinũ nõ est res. igit ꝛc. ¶ Item si possibile est nullum hoiem esse asinum ꝛ solum illud qõd possibile est esse ꝑõt esse igit nullum hominez esse asinum ꝑõt esse. ¶ Itez si possibile est nullum hoiem esse asinum ꝛ possibili posito in esse nõ sequtur inconueniens igit sequit ꝙ posito inesse ꝙ nullus homo est asinus nullum sequit inconueniẽs ꝓñs falsum. qꝛ eadẽ inconueniẽtia sequunt que modo: dato ꝙ esset nullum hominem esse asinum. ¶ Item si contingẽs est te nõ

esse ⁊ cum contingentia sit potēcia ad vtrāq; partem ꝯdictionis igitur te nō esse est aliqua potēcia potens terminare actionis falsuz. qz qd̄ non est nec pōt esse nec potest terminare nec terminari. ¶ Contra istam responsionē arguo deducendo plures cōclusiones absurdas. ¶ Prima est ista aliqua sunt duo cōtradictoria inter se contradicētia: ⁊ tamē non est ita sicut aliqd̄ illorum significat. pz de istis contradictorijs: homo est asinus ⁊ non homo est asinus: q̄ autē non sit ita sicut p̄mum significat pz. cum suum significatuz adequatū sit falsum ⁊ impossibile ⁊ q̄ non sit ita sicut ꝓm adequate significat similiter pz: quia non est verum nulluz hominem esse asinum ꝓm istam responsionē. ¶ Secūda conclusio. aliqua est consequentia bona ⁊ formalis. ⁊ ita est sicut significatur adequate per antecedens. ⁊ tamē non est ita sicut adequate significat per cōsequens: pz sic arguēdo. tu es homo igit̄ tu non es asinus. Iam ꝓm istam responsionem verum est te esse hominez ⁊ non est verū te non esse asinum. ¶ Tertia conclusio. aliqua est cōdictionalis vera ⁊ possibile est ita eē sicut significat per antecedēs adequate. ⁊ tamen nec possibile nec impossibile nec necessarium nec contingens est ita esse sicut significat adequate per consequens pz de ista. Si tu es homo tu non es lapis ⁊ sic multe alie sequuntur volenti aduertere. hec enim responsio videt̄ mihi irrationalis: qz sicut li verū vel aliquis terminus modalis potest participialiter modaliter tenerī a parte p̄dicati ita a parte subiecti: imo a fortiori: qz magis videt̄ terminus officiabilis emittere vim suam quādo precedit q̄ quando subsequit̄. Iā ec aliqua rationuz illarū p̄cedit contra me quin equaliter procedat cōtra ipm. arguā enim sic contra ipam. nullum hominez esse asinum est verum igitur nullum hominē esse asinuz est veruz aliqua veritate vel igit̄ veritate rei vel veritate compositionis. ⁊ sic vltra continue deducēdo a parte predicati sicut ipse deducit a parte subiecti. ¶ Dico igitur aliter q̄ li verum possible impossibile necessarium ⁊ contingens ⁊ alij termini modales possunt dupl'r tenerī nomialiter resolutorie aut modaliter officiabil'r. p̄mo modo nego istas ꝓpositōes nullā chymeram esse est verum. verū est nullam chymerā eē: antechristum fore est possibile: possibile est antexp̄m fore: nullum hominem esse asinum est necessariū: necessarium est nullum hominez esse asinum: te non esse est cōtingens: contingens est te non esse. Ex qualibet enim illarum sequit̄ significatuz tale esse aliqd̄ aliqua vel aliqual'r qd̄ est falsuz: sed tenendo secūdo modo concedo easdez ꝓpositiones sine modi p̄ponant̄ a parte subiecti sive a parte predicati. ¶ Eodez mō est dicenduz si ꝓponeretur: ita est sicut hec ꝓpositio adequate significat nullus homo est asinus: vel isto modo sic ē sicut hec ꝓpositio adequate significat antechristus erit: querendū est de modo sumendi istos terminos ita ⁊ sicut an nominaliter denominative vel resolutorie aut officiabil'r modaliter. p̄mo modo negeū quelz istaruz secō modo conceditur: qz apud me idez est ita est q̄ nullus homo est asinus ⁊ verū est q̄ nullus homo est asinus: sic est q̄ antexp̄us erit verum est q̄ antexp̄us erit. ¶ Ad rationes igit̄ p̄ncipales. Ad p̄mam distinguendo de li verū in antecedēte an trāscedēter sumat̄ an modaliter p̄mo cōcedo consequentiā ⁊ nego antecedēs. secō modo nego cōsequentiam nec sic convertitur cum ente. ¶ Ad secōam rationem quero vtrum li verum diffoꝛmiter vel vniformiter sumit̄ in antecedente ⁊ in cōsequente si diffoꝛmiter. pz consequentiaz non valere: si vniformiter igit̄ nominal'r resolutorie vl officiabil'r modaliter. p̄mo modo nego antecedens. secō modo concedo consequentiā ⁊ cōsequēs. Et tunc ad argumentū verū est antexp̄m fore igitur aliqd̄ verum est antexp̄um fore non vz argumentū. Et ad ꝓbationem dico q̄ antecedens nō est alicuius quantitatis. Et si querit̄ que est indefinita consequēter dico q̄ antecedens si li verum tenerē transcendent̄ vel sicut in sua particulari. ¶ Ad tertiaz rōnem nego ꝓnam. qz dz sumi in maiori antexp̄um fore est aliqd̄ verū qd̄ est falsum. ¶ Aliter pōt ad hec oia rn̄deri ⁊ breui' dicēdo q̄ hmōi termini verū ⁊ falsuz. ⁊ hmōi p̄nt dupl'r tenerī p̄mo nomial'r resolutorie. 2° modo nomial'r officiabil'r seu modal'r. p̄mo mō sumit̄ qn̄ dicto ꝓpōnis nō cōiungit̄: vel si cōiūgit̄ per aliud adiectiuū determinat̄ vt deus seu auruz est verū: vel nulla chy^am eē est aliqd̄ verū. Sed secō° sumit̄ qn̄ hmōi dicto coniungit̄ sive ante sive post: limitatiōe deducta quacūq; vt verū est nullam chy^am eē: nullū hoiem esse asinū est necium: q̄ hō est asinus est impossibile: possibile est q̄ antexp̄s fit: quotienscūq; igit̄ ꝓponit̄ verū est nulla chy^am eē: aut nulla chy^am eē est verū: possibile est antexp̄m fore aut ecōuerso. cōcedo quālibet istaz sine determinatiōe: sed nego illas: nullaz chy^am eē est aliqd̄ verū. aliqd̄ necium vel aliqd̄ possibile est nullū hoiem eē asinuz vel antexp̄m fore: ꝓm ergo istū modū cōtinue sumaz in sequētibus qz tediosum foꝛet cōtinue distinctiōib' laboꝛare. q̄re ⁊ c̄. ¶ Ad q̄rtaz nego ꝓnam. qz argt̄ cū termino distrahēte. vn̄ li scituz. verū. falsum ⁊ hmōi termini modales sūt termini ampliatini ⁊ distrahētes copulā p̄ncipalem. ¶ Ad rōnes vo illius magt̄i rn̄deo ita pro eo sic pro me: cū dr verū est nullaz chy^am esse igit̄ aliqua veritate verū est nullaz chy^am eē. nego ꝓnam. vn̄ si nihil nec aliq̄liter esset: verū esset nullaz chy^am esse. ⁊ tn̄ nulla veritate qz nec veritate p̄ma nec veritate secōa. nec veritate rei nec veritate cōpōnis cum nō esset aliqua hax veritatuz. ¶ Et si concludit̄ igit̄ per idem verū est antexp̄um fore: ⁊ tn̄ nulla veritate verū est antexp̄m fore: nego ꝓnam. qz si nihil nec aliqual'r esset nihil nec aliqual'r foꝛet nec fuisset nec posset esse. ⁊ per cōsequens nō verū esset antexp̄m foꝛe vel possibile esse vel adam fuisse: hmōi ergo veritates antexp̄um foꝛe. adam fuisse. hoc posse esse oꝛiginantur a p̄ma veritate: que est imensa diuinitas ⁊ sic oꝛiginari non est esse saltiz in ꝓpꝛio genere sed solūmō in intellectu diuino vel volūtate ipsius. vnde si deus nō esset nihil nec aliqual'r esset ⁊ si nihil nec aliqual'r esset nō verū esset antexp̄m foꝛe vel aliqd hmōi. ⁊ per ꝓnās hmōi sunt vera p̄ma veritate: sed nō sic est de negatiōibus p̄uatiōibus falsitatibus ⁊ ipossibilitatibus: que nō possunt oꝛiginari a p̄ma veritate cum in ea nulla sit falsitas negatio aut p̄uatio: nec ab aliqua p̄ma falsitate cuz nulla sit talis opposita p̄me veritati aqua oꝛiginet falsitas vel hmōi cum oꝛiginari dicat p̄ncipiuz positiuū: mō negationes p̄uationes falsitates ⁊ impossibilitates que nō sunt signa non sunt positiua vt dictum est pluries. ¶ Ad aliud nego consequentiaz possibile est nulluz hominē esse asinū ⁊ solum possibile pōt esse igitur nulluz hominē esse asinū pōt esse: qz debuit sumi pro maiori aliqd̄ possibile est nullum hominē esse asinum. vel ista possibile est nulluz hominem esse asinum esse: quoꝝ quelibet est falsa. ¶ Ad aliud possibile est nullum hominē esse asinuz ⁊ possibili posito inesse nullum sequit̄ inconueniēs cōcedo. igit̄ posito inesse q̄ nulla chymera est nullum sequit̄ inconueniēs: dico q̄ si istud incōueniens sic intelligat̄. q̄ posita alicui ista de inesse nulla chymera est: nulluz sequit̄ inconueniens concedo. si aūt intelligatur q̄ posito q̄ sit nullam chymerā esse nō sequtur inconueniens: nego cōsequentiaz: nec sic intelligit̄ illud dictum possibili posito inesse nulluz sequit̄ inconueniens: sed p̄mo modo. ¶ Ad vltimuz nego cōsequētaiz. rō autē quare. pz intuenti. ¶ Ex quo igit̄ vt constat argumēta nō procedunt ostendo hāc opinionez fuisse de intentiōe pbi: ita q̄ ꝓm philosophum nō sequit̄ possibile est sic esse vel necessarium est nullam chymerā esse: aut nullū hominem esse asinum igit̄ aliquid vel aliqual'r est nullū hominē esse asinum aut sic esse: oppositum tamen ponit oppō ꝯria asserēs quālibz talez ponere inesse per aliqd̄ aliq̄ vel aliqual'r: pbs nāq; in secō perhyermenias ponit illa esse ꝯdictoria. possibile est esse ⁊ impossibile est esse ⁊ contingēs etiam nō esse ⁊ necessarium est esse vel necesse est esse. Ex quo sequit̄: q̄ illa sunt contradictoria possibile est chymerā esse ⁊ impossibile est chymerā esse: ⁊ ista similr̄ contingēs est nullā chymerā eē ⁊ necesse est chymeraz eē. Si ergo quelz istax poneret in esse vt dicit ista opinio cōtradictoria inuicem contradicētia extra mām insolubiliū foꝛent simul falsa qd̄ tamen omnibus est absurdum. ¶ Secō arguit̄ sic. ista conuertuntur

non possibile est antexpm fore ⁊ impossibile est antexpm fore per Arist. in libro pallegato: sed ex pma non sequitur ꝙ aliquid aliqua vel aliqualiter sit antexpm fore igitur nec ex scda. Similiter ⁊ ille conuertunt contingens est te non esse ⁊ non necesse est te esse per Aristo. ibidē: sed scda nō ponit messe: vt patet fm istam opinionem que reprobatur ⁊ omnes alias igitur nec pma. ¶ Tertio hoc idē patet per eundem phum in eodem libro parū infra textum allegatum ponentē ꝙ possibile equiuoce sumit. Nam vno modo pro possibili coniuncto actui: vt possibile est ambulare quoniaz ambulat. alio modo pro possibili in potentia ꝙ non est actui coniunctum vt possibile est ambulare quoniam ambulabit. Ecce ex textu philosophi expresse sequitur ꝙ non sequit possibile est aliquem ambulare igitur aliquid vel aliqualiter est aliquem ambulare. ¶ Et in pmo perhyermenias circa finem dicit ꝙ hanc vestem possibile est incidi ⁊ non inciditur sed prius exterius a vetustate consumitur similiter aūt ⁊ non incidi possibile est: non eniz esset prius exterius nisi esset possibile non incidi. Ex quo textu satis pz ꝙ non sequitur hanc vestem possibile est nō incidi igitur aliquid vel aliqualiter est illam non incidi: nec sequitur illam possibile est incidi igitur aliquid vel aliqualiter est illam incidi. ¶ Quarto idez ostenditur ex sententia philosophi in fine eusdē pmi perhyermenias ponētis de futuris contingentibus non est determinata veritas: ita ꝙ demonstrata vtraqz parte contradictionis non necesse est hoc fore: nec necesse est hoc non fore sed necesse est hoc fore vel hoc non fore: ait enī in littera. dico aūt necesse est futurum esse bellum nauale cras vel futurū non esse: sed nō futurum esse bellum nauale cras necesse est vel non futurum: futurum aūt esse vel non esse necesse est. ¶ Ex quo textu patet ꝙ non sequitur necesse est sic fore vel non fore sic igitur aliquid vel aliqualiter est sic fore vel sic non fore. ¶ Et aliquātulum supra probando idem ait: amplius si est album nunc verum erat dicere pmo quoniaz erit album. quare semper verū fuit dicere qlibet eorum que facta sunt quoniaz erunt. Ex quo textu patet ꝙ fm philosophum non sequitur: veruz erat dicere ꝙ hoc erat albū igitur aliquid vel aliqualiter erat ꝙ hoc erit album: aliter sua cōdictionalis foret falsa. ¶ Ultimo arguitur ex hoc. nā ista opinio destruit totum processum phi primo priorum probatur. quia data ista nunqz pmisse officiabiles vere forent vbi aliquis talis modus precederet dictuz negatum ꝙ tamen ibidem cōiter fit. ¶ Tertia conclusio. in ordine est ista cuiuslibet ppositionis adequate complexe significabile ꝙ in natura ponitur a suo incōplexe significabili per subiectum vel predicatuz enunciabile aliqualiter distinguitur: volo dicere ꝙ deum esse ⁊ deus distinguunt: hominem esse distinguitur ab homine: te esse distinguitur a te. probatur conclusio. Nam deuz eē ⁊ deus significatiue distinguunt igitur aliqualiter distinguuntur. consequentia tz ab inferiori ad suum superius sine impedimento: antecedens probat. Nam deum esse est adequate cōplexe significabile ⁊ non incōplexe significabile ⁊ deus est adequate incōplexe significabile ⁊ nō cōplexe significabile igit significatiue distinguuntur. ¶ Scdo arguitur sic. deus ⁊ deuz esse originalr distinguūtur igitur aliqualiter distinguūtur. consequentia tz vt pus. ⁊ antecedens probat. Nam ratio diuinitatis originat ex omnibus rōnibus essentialibus diuinis sed ratio deum esse: oritur ex ratione entitatis ⁊ rōne veritatis. igitur ⁊c. ¶ Tertio deum esse ⁊ deus formalr distinguuntur igitur aliqualiter distinguunt. consequentia tz vt pus ⁊ antecedens probatur. Nam ratio diuina vt sic est ratio incōplexi: sed ratio deum esse: vt sic. est ratio complexi: cum igitur ratio complexi ⁊ ratio incōplexi formalr distinguant sequitur ꝙ deus ⁊ deum esse formalr distinguūtur. ¶ Confirmatur sic. entitas diuina formalr distinguitur a ratione vite in deo igitur deus a deum esse. consequentia pz. q: sicut ratio vite in deo est posterior ratione entitatis in ipso: ita ratio complexa diuina est posterior ratione incomplexa ipsius. antecedens probat. Naz alia ratione est deus productiuus entitatis qō non est vita ⁊ alia entitatis ꝙ est vita. q: si non alia: non posset aliquid producere ꝙ non esset vita igitur iste rōnes distinguūtur sed nō realiter igitur formalr. ¶ Consimilibus rōnibus pōt probari ꝙ hominez esse distinguitur ab homie: ⁊ te esse a te. q: vnius est ratio complexi ⁊ alterius incōplexi. q: ratio hominis que est humanitatis oritur ex tanto gradu latitudinis perfectionis simplr: sed ratio huius complexi hominem esse consurgit ex humanitate ⁊ ratione essendi. Et ita dicatur in alijs complexe significantibus vt hominem viuere oritur ex ratione hominis rōne entitatis ⁊ ratiōe vite: te currere ex ratione indiuidualitui rōne entitatis ⁊ ipe cursus specifica vel indiuidualis. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ etiaz est distinctio formalis inter complexe significabilia sicut inter icomplexe significabilia ⁊ inter complexe ⁊ incōplexe significabilia simul: ita ꝙ deum esse ⁊ deum viuere formaliter distinguūtur: hominem esse hominez ⁊ hominem esse animal formalr distinguūtur. sicut eniz prius est esse in deo q̄z vita: ⁊ in homie prius animalitas q̄z humanitas ita deum esse: prius est q̄z deum viuere ⁊ hominem esse animal: pus est q̄z hominem esse hominem. Sed vbicunqz est poritas ⁊ posteriorita ibi est aliqua distinctio saltim formaliter igitur inter illa complexe significabilia est aliqua distinctio que non potest esse nisi formalis. ¶ Ex predictis sequitur ꝙ magis distinguuntur deus ⁊ deum esse q̄z homo ⁊ hominem esse. Nam deus ⁊ deū esse immense ⁊ infinite distinguūtur. sed homo ⁊ hominem precise finite distinguūtur. igitur ⁊c. consequentia tenet ⁊ maiorem probo. Nam quecunqz due rationes tante distinguūtur quante sunt sed quelibet illarum rationum est immensa ⁊ infinita formalr. igitur ⁊c. secunda pars igitur probatur. Nam ratio hominis est formaliter finita ⁊ ratio hmōi similr complexe significabilis: igit homo ⁊ hominez esse precise finite distinguūtur. Tñ plus distinguūtur q̄z asinus ⁊ asinum esse: q: etiaz maioris ⁊ perfectiōis entitatis sunt rationes a quibus fundamentaliter originantur. quare ⁊c. ¶ Contra istam conclusionem arguit sic. si deus ⁊ deum esse formalr distinguuntur sic ꝙ prius est deus q̄z deū esse: ⁊ cuz omne pus stet absqz contradictione esse absqz suo posteriori igitur stat deum esse ⁊ non eē deum esse absqz contradictione ꝙ est impossibile. ¶ Secundo arguitur sic. ratio illius incomplexi est ratio sui complexi igitur non formalr distinguūtur. cōsequentia tenet ⁊ antecedens probatur. Nam ratio incomplexi est deus ⁊ ratio complexi est de? igitur ratio incōplexi est ratio complexi. consequentia pz ⁊ antecedens similiter. q: in diuinis non cadit distinctio realis nisi in personis diuinis. ¶ Tertio sumo deum precise fm se absqz aliquo alio quoqūo distinctio ab eo aut ipse est deum esse aut non: nō fm. quia tunc distinguerentur realiter. si pmuz igitur deum esse nō distinguitur adeo ꝙ est propositum: vel in deo sunt plura deum esse quod est error: sicut enim non est nisi vnus deus ita nec nisi vnum deum esse. ¶ Quarto sequitur ꝙ deus non est deus quo est deum esse: sed alia ⁊ alia ratione. consequēs falsuz. quia tunc in deo non esset sūma simplicitas. ¶ Quinto sequitur ꝙ duo sunt dij probat. Naz deus est vnus deus ⁊ deuz esse est alius deus. igitur ⁊c. consequentia tenet cum pma parte antecedentis ⁊ scdam probo. Nam deus non est deum esse ⁊ quilibet illorum est deus. igitur ⁊c. consequentia tenet cuz minori ⁊ maiorem probo. Nam deus distinguit adeuz esse per conclusionem: igitur deus non est deum esse. ꝓna tz ab exposito ad vnam suarum exponentium. ¶ Ad rationes ad pmaz concedo ꝙ deus est prius q̄z deuz esse: ⁊ nego ꝙ vniuersaliter stet prius esse sine posteriori: licet stet intelligi sine posteriori. possum enim intelligere deum ⁊ non intelligere ipsum esse. vnde aliquando est posterius ita intrinsecuz priori ꝙ non stat sine contradictione esse primuz sine scdo: sicut per pus est in diuina essentia ratio vite vel intellectiue q̄z ratio imensitatis necessitatis vel depēdentie cuz isti sunt modi intrinseci consurgentes ex rōnibus essentialib? diuis

⁊ tamen non stat ꝑmum esse sine scdo. similiter in creatura per prius est esse viuere vel te esse intellectiuum q̃ eē finitum vel infinitum cum isti sunt modi illarum rationuꝫ essentialium. ⁊ tamē nō stat ꝑmuꝫ esse sine scdo. qꝛ ꝙ aliqua creatura sit que non sit finita nec infinita implicat contradictionem. ¶ Ad scdam nego ꝙ ratio cōplexi sit ratio incōplexi vel econtra. ⁊ ad probationem nego illam consequentiam: ratio cōplexi est deus ⁊ ratio incōplexi est idem deus igitur ratio complexi est ratio incōplexi. Nam in qualibet parte antecedentis est suppositio realis vel idemptica ⁊ in consequente suppositio formalis. similiter in simili non sequit pater est essentia diuina ⁊ filius est eēntia diuina igitur pater est filius: quia in antecedente est suppositio essentialis in consequente vero suppositio personalis: ſz deberet concludi igitur pater est illud qd̄ est filius: ita in priori consequentia debuit concludi ex illis premissis. igitur ratio incōplexi est illud qd̄ est ratio complexi vel econtra. ⁊ isto modo concedo consequentiā ⁊ consequens. vnde ad concludendum tale consequens debuit sumi continue suppositio formalis. vz. ratio incōplexi est formaliter deus ⁊ ratio cōplexi est formaliter deus. igitur ⁊c̄. isto modo concederem consequentiaꝫ ⁊ negarem minoreꝫ. ¶ Ad tertiam cum dicitur sumo deuꝫ p̄cise ꝑm se absq̃ aliquo alio quoqũo ab eo demonstrato casus est impossibilis. qꝛ non potest sumi posterius sine ꝑori: mō deus siue ratio diuinitatis presupponit infinitas rationes essentiales sine quib⁹ nō potest sumi sicut rōnē entitatis vite intellectiue. ⁊ hoc certum est ꝙ si quis vellet sumere humanitatē absq̃ animalitate vellet impossibile: ⁊ tamen humanitas ⁊ animalitas in vnicem distinguntur. Tum quia stat sumi per intellectum ꝑus sine posteriori ideo admitto ꝙ sumat deus sine deuꝫ esse. ⁊ tunc cum queritur vtrum sit deum esse vel nō: dico ꝙ est deum esse ⁊ ad ꝓbationeꝫ nego consequentiā pro qualiber parte disiunctiue consequentis. ¶ Ad quartum concedo ꝙ deus non est deus quo est deum esse sed alia ratione deus ⁊ alia ratione deum esse. ꝑma est incomplexa ⁊ scda complexa ⁊ cuꝫ concluditur igitur in deo nō est sama simplicitas: nego consequentiam: qꝛ cum infinita simplicitate reali vel essentiali stant infinite distinctiones rationum formalium. ¶ Ad quintum nego ꝙ sunt duo dij: ⁊ concedo ꝙ deuꝫ esse est deus: sed non alius deus adeo: ⁊ cum dicit deus distinguit adeum esse igitur nō est deū esse: non valet consequētia. nec arguitur ab exposito ad alteram suarum exponentiuꝫ: qꝛ si distinguitur debet ꝑmo probari aliqualiter resolutorie sic. aliqua distinctione distinguitur. ex quo stat determinate pro multis distinctiōibus disiunctiue. Ex quo debet concludi ꝙ deus aliqua distinctione non est deum esse quod est verum. Et si dicitur. ꝙ bene sequitur deus differt adeum esse igitur deus non est deum esse. concedo ꝙ bene sequitur sed antecedēs est falsum. Et si dicitur. deus aliqua differentia differt adeuꝫ eē igitur differt adeum esse. concedo consequentiam ⁊ nego antecedens. ¶ Et si arguitur sic. deus aliqua distinctione distinguitur adeum esse igitur aliqua differentia distinguitur adeuꝫ esse. ⁊ si sic igitur aliqua differentia differt adeū esse. nego ꝑmam consequentiaꝫ: vnde dico ꝙ licꝫ inter rationes formales diuinas sit aliqualis distinctio non tamen dr̄ia. qꝛ distinctio potest esse inter ea que non distinguunt realiter ꝓpterea vniuersaliter sequit. a. differt. a. b. igit. a. non est. b. vnde cōcedit in diuinis ꝙ pater differt a filio ⁊ distinguitur ab eodem: nō tamen concedit ꝙ pater differat ab eēntia diuina ſz distinguatur ab ipsa. ¶ Quarta cōclusio ⁊ vltima in ordine est ista: cuiuslibet ꝓpōnis vere ⁊ affirmatiue de presenti sine termino vel verbo ampliatiuo vel termino distrahēte aliqualiter: adequatuꝫ significatuꝫ subiecti aut p̄dicati: p̄ncipali significato est cōicabile idēptice realiter: volo dicere ꝙ huius ꝓpōnis deus est: adequatum significatū est idem realiter cū adequato significato subiecti: ita ꝙ idem est realiter deus ⁊ deū esse: homo ⁊ hoiem esse. soꝛ. ⁊ soꝛ. esse. ¶ Notāter dico subiecti vel p̄dicati: qꝛ significatū adequatū ꝓpōnis aliqñ est idē significato subiecti ⁊ non significato p̄dicati supple adequato aliquādo econuerso: sicut hic asinus est hominis. nam asinū esse hois est asin⁹ ⁊ non homo: nec in recto nec in obliquo similiter soꝛ. est videns plato. significatuꝫ adequatū nō est soꝛ. sed plato. ¶ Item notandum ꝙ ſz ꝓpositio plura significet totalia ⁊ distincta non tamen adequatum significatum est illa totalia nisi pro ipsis fiat extremaliter substantiue ꝓplicite vel explicite verifica⁰ ꝓpōnis: sicut hec hō est aial. hec ꝓpō significat hoiem asinum leonem ⁊ hmōi: ⁊ tñ significatum illius nō est asinus vel leo qꝛ rōne nullius istoꝝ ꝓpō vera est: sed qꝛ rōne hois ista propō dr̄ vera ideo significatum adequatum est idemptice hō. ¶ Item significatum illius adequatum. soꝛ. differt a platone est soꝛ. ⁊ nō soꝛ. ⁊ plato: sicut aliqui dicūt qꝛ ſz pro ipsis ꝓpositio verificetur: nō tñ extremaliter substantiue implicite nec explicite. vt pz cum nō sit predicatuꝫ li platone: sed istius propōnis homines sunt hoies aut illius populus est: significatū adequatuꝫ est idemptice plura. qꝛ pro illis extremaliter substātiue implicite vel explicite ꝓpositio vera est. ¶ Ex quib⁹ sequit ꝙ hmōi ꝓpōnis sol calefacit domum adequatum significatuꝫ est sol ⁊ non sol ⁊ domus sicut dicunt illi. nam solem calefacere domum est sol p̄cise vt ipsi dicunt ⁊ tale est significatum adequatum illius. igitur ⁊c̄. minoꝛ pz. qꝛ solem calefacere domuꝫ ⁊ domuꝫ calefieri a sole est significatum copulatiuum. ergo adequate non coꝛrespōdet ꝓpōni cathegorice. consequentia pz. ⁊ declarabit inferius. ¶ Dicendū ergo ꝙ ille due ꝓpōnes conuertunt sol calefacit domum ⁊ domus calefit a sole. ⁊ tamē significata nō sunt idem qꝛ nec domus nec sol. ¶ Item sequit ex predictis ꝙ hominem esse album non est homo ⁊ albedo sicut dicit vnus magister ordinis mei. sed est precise homo vel album. qꝛ pro quolibet illorum fit verificatio propositiōis ⁊ nō pro albedine. quare ⁊c̄. ¶ Contra istam conclusionē arguo multipliciter multas dicendo ꝛclusiones absurdas quas cōiter concludunt viā suppositaꝫ negantes. ¶ Prima est ꝙ falsum scitur probat. Nam falsuꝫ esse scitur sed qdlꝫ falsum esse est falsum igitur falsuꝫ scitur. pz ꝛnia. quia in tertio vel in quarto tertie figure. ¶ Scda ꝛclusio. posse est impossibile: pbat. hoc esse est impos̃e demōstrādo ꝓpositionem ꝓplicite impossibilem ⁊ hoc esse est pos̃e igitur possibile est impos̃e. pz consequentia. qꝛ sillogism⁹ demōstratiu⁹ in tertia figura. secūda pars antecedentis ꝓbat. Nam hoc eē est verum ergo hoc esse est pos̃e. ꝑma pars ant̃is probatur. Nam hoc est impos̃e demonstrando istaꝫ tu es asinus. ⁊ hoc est hoc esse igitur hoc esse est impossibile. ꝛnia pz. vt ꝑus ⁊ ant̃s est conclusiōis. igit ⁊c̄. ¶ Tertia conclusio. eādem ꝓpōnem scis ⁊ dubitas. pbat. istam ꝓpōneꝫ dubitas rex sedet vt suppono: ⁊ istam eandem scis. probat. qꝛ istam esse scis ⁊ istam esse est ista: igitur istā scis. ¶ Quarta cōclusio. aliqua est ꝓpō mere contingēs ⁊ tñ adequatū significatuꝫ ipsius est necessariū: pbatur. ⁊ capio istā deus creat soꝛ. hoc est contingēs vt pz: ⁊ tamē deuꝫ creare soꝛ. est necessariuꝫ. qꝛ hoc est nēcium demōrando deū ⁊ hoc ē deum creare soꝛ. igit ⁊c̄. ¶ Quinta cōclusio. soꝛ. est plato dato ꝙ ambo sint. nā soꝛ. differre a platone est soꝛ. igit soꝛ. esse ⁊ platonē esse ⁊ soꝛ. nō esse platonem est soꝛ. cōsequētia pz. ab exposito ad suas exponētes: sed i ꝛnte sequit ꝙ platonē eē est soꝛ. tanq̃ a copulato extremo sine ꝓpedimēto precedente ad alteram partem: ſz platonē esse est plato igitur plato est soꝛ. ⁊ ecōtra. ¶ Sexta cōclusio. ego possuꝫ facere me ꝓbat. nam possuꝫ facere me curre sed ego suꝫ me currere vel possum eē me currere igitur ego possum facere me: ⁊ ita probatur ꝙ ego possuꝫ facere omnes homines. quia possum facere omnes homines sedere: sed omnes homines sedere sunt vel possunt eē omnes homines. igitur ⁊c̄. ¶ Septima conclusio. solem calefacere domum est non sol. probat cum solem esse stat esse soleꝫ nō calefacientem domū igit solem esse nō est soleꝫ esse calefacientē domū. ¶ Octaua ꝛclusio. antexp̄z fore est antexp̄s ⁊ tñ nullus antexp̄s est. ꝓbat deus scit antexp̄m fore igit antexp̄m fore est antexp̄us. pz consequentia a simili deus

scit sor. esse igitur sor. esse est sor. ¶ Nona conclusio. contingens est necessarium probatur. nam te esse est contingens ⁊ te esse est necessariũ. igit ⁊c. consequentia tz cũ maiori ⁊ minorem ꝓbo. nam te esse vel te nõ esse est necessarium: sed quicquid vel qualitercunqꝫ est te esse vel te nõ eẽ: est te esse qꝛ te nõ eẽ nõ est aliquid nec aliqualiter igitur te eẽ est necessariuz. ¶ Decima conclusio. tu es ita sapiẽs sicut deus. ꝓbatur tu scis omnia sed deus nõ scit plura q̃z oia. igit ⁊c. cõsequentia tz cum minori ⁊ maiorez ꝓbo. naz tu scis omnia eẽ. sed omnia eẽ sunt omnia igit tu scis oia. consequentia tz ex opinione ⁊ maiorez ꝓbo. Nam tu scis istã ꝓpositionez omnia sunt quã scis ꝑmo ⁊ adequate significare omnia esse. igit ⁊c. ¶ Vndecima cõclusio. Aliqua ꝓpositio convertit cum suo subiecto ꝓbat. nam capiat ista deus est: tunc sic quicquid significat ista ꝓpõ significat et? subiectum ⁊ econtra. igit ista ꝓpositio convertit cuz eius significato. pz consequentia. nec vz si dicat ꝗ non convertitur ex eo ꝗ diversimode significãt. Nã isti duo termini risibile ⁊ homo ꝓuertunt ⁊ tamẽ diversimode significãt. igit ⁊c. ¶ Duodecima conclusio est ista. ꝓpõ mãe cõtingẽtis est ꝓpositio necessaria. ꝓbat. Nam ẽ ꝓpõ est cõtingẽs deus est causa tui ⁊ eadem est necessaria. igit ⁊c. consequentia tz cum maiori ⁊ minorez ꝓbo. Nam deuz esse cãm tui est necessarium sed deum esse cãm tui est significatum adequatum illius igit illa est necessaria. cõsequẽtia tz cum minori ⁊ maiorez ꝓbo. Nam deũ esse est necessariũ sed deum eẽ est deum eẽ cãm tui igitur deuz esse cãm tui est necessariuz. ¶ Ad hec respondet negando omnes cõclusiones adductas non obstante ꝗ plures ipsaruz concesserint huic cõclusiõi sauentes qui me ꝑcesserunt: dimissis ergo talibus rãsionibus plus ad fugam q̃z ad veritatem nitentibus dico ad ꝑmam conclusionem negando ipsaz ⁊ ad probationem nego consequentiã: nec est sillogismus in tertia figura. ꝑmo qꝛ maior nõ est alicuius quãtitatis. scõo qꝛ li scitur in antecedente sumit officiabiliꝛ in cõsequẽte vero descriptibiliꝛ. tertio qꝛ in antecedente determinat cõplexum in consequente vero incõplexum: ideo deberet sic argui. falsum esse scitur sed quicquid ⁊ qualitercunqꝫ est falsum esse est falsuz. igit aliqualiter esse scitur qualiter eẽ est falsum. ¶ Ad scõam conclusionez dico similiter negando ipsam. Et tunc ad argumentuz. hoc esse est impossibile ⁊ hoc eẽ est possibile igit possibile est impossibile. dicit ꝗ maior est falsa. cum ista ꝓpositio non sit ipossibilis hoc est demõstrato vno impossibili. ⁊ ad probationem negatur ꝓna. qꝛ in antecedente li impossibile sumitur resolubiliꝛ ⁊ in consequente officiabiliꝛ: ideo ex illo antecedente solum sequitur ꝗ aliquid vel aliqualiꝛ qõ vel qualiter est hoc eẽ est impossibile ⁊ hoc est veruz. ꝗ hoc esse sit ꝓpositio possibilis qõ est falsum. tertio iterum maior est falsa. qꝛ asserit hoc esse non posse eẽ qõ est impossibile: ¶ Ad tertiaz conclusionez respondeo iterum negando illam ⁊ cõcedo ꝗ illaz ꝓpositionem dubito ⁊ nego ꝗ illaz scio: ⁊ cum dicit illam eẽ scio concedo: ⁊ illa esse est ista igitur istaz scio. nõ valz argumẽtum ꝓpter rõnes dictas in ꝑma solutione sed debet cõcludi igit aliqualiter eẽ scio qualiter eẽ ẽ hec ꝓpositio. ¶ Ad quartam conclusionẽ cum dicit aliqua ꝓpositio est contingens ⁊ tamẽ eius significatuz adequatum est nẽciuz. dico ꝗ li contingens ⁊ li nẽcium ꝑnt dupliciter sumi vel adiectiue pure dependent a substantiuo ꝑcedente vel in neutro genere substantiuo. scõo modo concedo ꝓnam: sed ꝑmo modo nego ipam quõ cõiter locutus sum indictis meis. Et tunc ad argumentũ. deum creare sor. est nẽciuz ⁊ deũ creare sor. est adequatum significatũ illius igit significatuz illius est nẽcium. nego ãs pro ꝑma parte: ⁊ ad argumentum deuz esse est necessarium sed deũ esse est deum creare sor. igitur deum creare sor. est necessariuz. pz ꝗ ꝓna nõ valet: sed dz concludi igit aliqualiter eẽ est necessariũ qualiter esse est deũ creare sor. vnde in simili nõ sequit. Istaz ꝓpositionẽ esse est scitum a te sed istam eẽ est illam eẽ verã igitur istam eẽ veram est scitum a te: sed bene sequit aliq̃liter esse est scitum a te qualiter eẽ est istam ꝓpõnem esse veram. ¶ Ad quintã dico ꝗ sor. differre a platone est sor. Et ad argumentũ nego ꝓnam. qꝛ illa ꝓpõ non bz exponi sed ista sor. differt a platone. ¶ Ad sextam nego ꝗ possim facere me ipm. ⁊ ad probationem ego possum facere me currere sed ego sum me currere igitur possuz facere me: non valet argumentuz: ⁊ cã dicta est. Nã li facere in antecedente determinat complexuz ⁊ in consequẽte incõplexum: ideo debet concedi igit ego possum aliqualiter facere esse qualiter eẽ sum ego: hec enim ꝓpõ ego possum facere me currere nõ plus asserit nisi ꝗ ego possum facere actum vel operationẽ aliquã quo vel qua possum currere: sed ista ego possum facere me ipm: asserit ꝗ possum me ipm producere aut de non esse ad esse derivare ꝗ est falsum. ¶ Ad septimam conclusionẽ dico ꝗ si sol calefacit domum solem calefacere domum est sol. ⁊ ad rõnez: cõiter non valz argumentũ. non obstante ꝗ minor sit falsa in sensu diviso: sicut non sequit stat te eẽ ⁊ te non esse currẽtem sed nõ stat te currere ⁊ nõ eẽ currentẽ igitur te eẽ non est te currere. ¶ Ad octavam conclusionez similiter nego eam. Et tunc ad ꝓbationem deus scit antechristum fore igitur antechristum fore est: nego ꝓnam ⁊ ad ꝓbationem nego similitudinẽ: qꝛ in vna: scia dei fert super futuruz qõ non est: in alia vero super ꝑns. ¶ Ad nonã nego ꝗ te esse sit nẽcium. ⁊ ad ꝓbationem nego ꝓnam: sed bene sequit igitur aliqualiter eẽ est necessariuz qualiꝛ esse est te eẽ ⁊c. ¶ Ad decimã nego ꝗ ego suz ita sapiens sicut deus ⁊ nego ꝗ sciam omnia. Et ad argumentum tu scis omnia esse sed omnia eẽ sunt omnia igit tu scis omnia. pz per ea que dicta sunt consequentiaz non valere: sed bene sequit igitur tu scis aliqualiter esse qualiter esse est omnia. ¶ Ad vndecimam conclusionem similiter nego ipsam. ⁊ ad probationem nego ꝑmo antecedens. Naz illa propositio deus est significat asinum ratione copule sic significantis: ⁊ tamen li deus non significat asinum. secundo nego consequentiaz: quia dato ꝗ quicquid significat illa propositio significat suum subiectum: quia tamen propositio significat quiescẽter ⁊ non subiectum quia significat adequate complexe significabile ⁊ non subiectum: igitur non convertuntur. igitur ⁊c. ¶ Vltima conclusio. etiaz negatur ⁊ ratio negationis atqꝫ responsio ad obiectionem patet ex sepissime recitatis. vnde sicut non sequitur: contingẽter iste homo est ⁊ iste homo est homo igitur contingenter homo est. ita non sequitur istum hominem esse est contingens ⁊ istum hominem esse est hominem esse igitur hominem eẽ est contingens. Similiter sic non sequitur necessario homo est ⁊ omnis homo est albus igitur necessario homo albus est: ita non sequitur hominem esse est necessarium: sed hominem esse est hominem esse album igitur hominem eẽ album est necessarium: sed bene sequitur aliqualiter esse est necessarium qualiter esse est hominem esse albuz: ⁊ ita in propositione non sequitur deum esse est necessarium: sed deum esse est deum esse causam tui igitur deum esse causam tui est necessariũ: sed debet inferri igitur aliqualiter eẽ est necessarium qualiter esse est deum esse causam tui. ¶ Adhuc arguitur contra conclusionem vt respõsali maior detur materia respondendi ex conclusione sequitur ꝗ hoc posse esse est hoc. te demonstrato: consequentiã probo. quia bene sequit hoc est ⁊ hoc potest eẽ igitur hoc est hoc posse esse. quia generaliꝛ sequitur hoc est ⁊ hoc fuit igitur hoc est hoc fuisse. hoc ẽ ⁊ hoc erit: igitur hoc est hoc fore. hoc est ⁊ hoc est album igitur hoc est hoc esse albuz: sed consequens est falsum. quod probo sic. hoc posse esse est primum simpliciter igitur non est hoc te demonstrato: consequentia bona. ⁊ antecedens probatur. hoc posse esse necessitat volũtatez ꝑmi ad volendum hoc posse esse igitur hoc posse esse est ꝑmum patet consequentia. ex hoc qꝛ volũtas ꝑmi non necessitat ad volendum ad extra se: antecedens pz. qꝛ ꝑmum simpliciter necessarie vult hoc posse esse: quia vult hoc posse esse ⁊ non potest non velle hoc posse esse. igitur ⁊c. ¶ Secundo arguitur sic. si significatuz adequatũ est aliquid vel aliqua sequit ꝗ res extra est

obiectum ꝓpõnis vel scientie. ꝓñs est falsuz. qꝛ tũc multe scientie essent de contingentibus se aliter habere tanꝗ̃ de obiectis quod est falsum accipiendo scientiaz proꝓrie. naz vt ait philosophus sexto etbicoꝛuz omnes suspicamur: qd̃ scimus non contingit aliter se habere. ⁊ ex hoc cõcludit ꝙ scibile est eternum ex necessitate: ⁊ eandem sententiam ponit primo posterioꝛum. consequentia patet. nã omnis res corruptibilis potest aliter se habere ꝗm philosophũ ⁊ ꝗm veritatem omnis res preter deum est contingens ⁊ non necessaria. si autem res extra sunt obiecta scientiarum mecanice ⁊ geometrice ⁊ alie plures essent de rebus alijs adeo ⁊ contingentibus. quare ⁊c̃. ¶ Confirmatur. nam si res esset obiectum adequatum scientie: eadez ratione res extra esset obiectum opinionis ⁊ fidei ⁊ erroꝛis. ⁊ per cõsequens contingeret ꝙ idem homo idem sciret ⁊ opinaret ⁊ crederet: ⁊ etiaz ignoꝛaret que omnia sunt absurda. patet consequentia. ¶ Nam eundem contingit scire ꝙ deus est. ⁊ opinari ꝙ solus ⁊ immediate moueat celum: credere ꝙ sit trinus in personis: errare putans ꝙ sit vigoꝛe finitus. ¶ Confirmatur sic secũdo. si res extra esset obiectuz adequatum scientie: esset etiam obiectum assensus scientialis. ¶ Nam eidez assentimus quod scimus: ⁊ simili ratione esset obiectuz fidei. ¶ Ex hoc vlterius sequitur ꝙ aliquis fidelis licite ita firmiter crederet diabolo sicut deo. ¶ Nam fidelis licite eque firmiter credit ꝙ diabolus nõ est omnipotens sicut ꝙ deus est omnipotens: sequitur etiaz ꝙ idẽ simul assentiret ⁊ dissentiret que omnia sunt falsa. ¶ Ad istas rationes ad ꝓmaz concedo ꝙ hoc posse esse est hoc. te demonstrato ⁊ nego ꝙ sit primum simpliciter aut ꝙ necessitet voluntatem diuinam ⁊ ad rationem primum simpliciter necessario vult hoc posse esse igitur hoc posse esse necessitat volũtatem diuinaz: nego consequentiã. quia si illa consequentia valeret probarẽ ꝙ tu necessitares intellectum diuinum. ¶ Nam deus necessario intelligit te igitur tu necessitas intellectum diuinuz. antecedens patet. quia deꝰ intelligit te ⁊ non potest non intelligere te. Si ergo queritur ex quo intellectus diuinus necessario intelligit te ꝙ necessitas ipsuz ad intelligendũ te: dico ꝙ nulla creatura sed ipsamet diuina eẽntia vt est species intelligibilis in qua relucet necessario non solum immensitas sue nature verum ⁊ quelibet creatura possibilis aut imaginabilis ꝑsens preterita aut futura. Ita m proposito dico ꝙ hoc posse eẽ nõ necessitat voluntatez diuinam sed essentia diuina vt est cõceptus repꝛesentãs vel determinans hoc posse eẽ. ¶ Ad secundam rationem nego istam consequentiam: significatum propositionis adequatuz est aliquid igitur aliquid est obiectum adequatum scientie vel propositionis: sed bene sequitur igitur obiectum adequatũ propositionis vel scientie est aliquid. pro quo est aduertendum ꝙ si. a. est illa ꝓpositio homo est ⁊. b. illa risibile est non debet concedi ꝙ significatum adequatum. a. est adequatum significatuz. b. quia per istam assertiue denotatur ꝙ aliqualiter esse qualiter esse significatur adequate per. a. significatur adequate per. b. ꝙ est falsum. ¶ Et si arguitur sic. hominem esse est risibile esse ⁊ hominem esse est significatum adequatũ a. ⁊ risibile est significatuz adequatum. b. igitur: non valz consequentia. quia in maioꝛi est sola suppositio idemptica in consequẽte vero est precise suppositio formalis: sicut in simili pono ꝙ. a. sit bonitas in deo ⁊. b. sapientia in ipso. ⁊ si ꝓpono ratio formalis. a. est ratio formalis. b. vel sic formalitas. a. est formalitas. b. negat. ¶ Et si argr̃. a. est. b. ⁊ a. est formaliter. a. ⁊. b. est formaliter. b. igitur formalitas. a. est formalitas. b. vel econuerso. non valet argumentũ propter mutationez suppositionis: sed ad concludendũ illud consequens oportet supponere pro maioꝛi. a. est formaliter. b. quod est falsum. similiter ex illis premissis debet cõcludi igit̃ formalitas. a. est aliquid qd̃ ẽ formalitas. b. ita in proposito debuit sumi pro maioꝛi hominez esse est formaliter risibile esse vel sic hominem esse est adequate risibile esse. quorum quodlibet est falsum: sed ex prioꝛibus p̃missis solum sequebatur ꝙ aliqualiter esse qualiter esse est significatum adequatum. a. est aliqualiter esse qualiter est significatum adequatum. b. quod conceditur. ¶ Item si ꝓponO hominem esse est significatum adequatum. b. nego quia asserit ꝙ hominem esse adequate significatur per b. quod est falsum: sicut in prioꝛi exẽplo. a. est ratio. b. sine formalitas. b. qꝛ vtrobiq̃ est predicatio formalis. Si vero proponit significatuz adequatum. b. est hominem eẽ: cõcedo ꝙ est predicatio idemptica ⁊ significat assertiue ⁊ cõnertitur ꝙ aliqualiter esse qualiter esse adequate significatur per. b. est hominem esse: ⁊ si arguitur significatũ adequatum. b. est hominem esse igitur hominem esse est adequatum significatum. b. non valet argumentũ ꝓpter mutationem suppositionis: sicut non sequitur: ratio formalis b. est. a. igitur. a. est ratio formalis. b. ꝓpter eandem causam: sed bene sequitur igitur. a. est aliquid quod est ratio formalis. b. quia. a. est sapientia que est ratio formalis. b. ¶ Et si dicitur ꝙ est conuersio simplex nego ꝓpter mutationem suppositionis. vnde hec ꝓpositio: adequatum significatum. b. est hominem esse conuertitur simpliciter in istam hominem esse est aliqualiter esse qualiter esse adeq̃te significatur per. b. ¶ Ex his clarissime pz nũq̃ adequatum significatum subiecti est adequatum significatum totius propositionis nec econtra: immo nulla res est adequatum significatum ꝓpositionis licet significatum ꝓpositionis est aliqua res. ⁊ sic patet solutio ad ꝗm argumentũ cũ suis confirmatiõibus cum nulla res sit obiectum adequatum scientie sed precise aliqualiter esse: ⁊ ita scientia est de impossibilibus aliter se habere ad modũ pbi. quia hominem esse est necessarium licet nullus homo necessario sit. ⁊ patet etiam ꝙ licet eadem res sit obiectum fidei credulitatis ignoꝛantie ⁊ scientie: non tamẽ adequatum obiectũ immo adequatum obiectum scientie non est adequatum obiectum ignoꝛãtie nec credulitatis nec ecõtra: licet taliter esse vnius sit taliter esse alterius. Et sicut nulla res est obiectuz adequatuz scientie sic nec assensus scientialis. ⁊ ita nõ sequitur ꝙ idem simul ⁊ semel assentiat ⁊ dissentiat eidez supple adequate. quare ⁊c̃.

EX predictis posset colligi ꝗm declarationem in principio promissam de adequatiõe significati ad suum signum ⁊ econuerso. verumtamen pro maioꝛi euidẽtia ⁊ certitudine dimissis opinionibus plurimis que longitudinem cauiarẽt scripture ac temporis pono aliquas conclusiões. ¶ Prima est ista significatum termini quod ab intellectu apprehenditur non dicitur esse tale ꝙ toto signo concipit̃. patet. nam si nõ esset alius terminus vel conceptus in mũdo q̃ conceptus proꝓrius hominis per illum apprehenderetur animal substantia ⁊ hmõi ⁊ non per alium conceptum igitur apprehenderetur quodlibet illoꝛum significatorum toto signo hominis: ⁊ tamen patet ꝙ nullum illoꝛum esset significatum adequatum conceptus hominis. ¶ Secunda conclusio. adequatum significatũ termini qd̃ ipse mentaliter significat non dicitur illud ꝙ prius tempoꝛe vel natura virtuti repꝛesentatur. ¶ Nam sicut ordine natureꝛ prius est ens q̃ substantia ⁊ substantia ꝑus q̃ animal ⁊ animal ꝑus q̃ homo: ita ordine nature conceptus hominis significat prius ens q̃ substantiam ⁊ ꝑus substantiam q̃ animal ⁊ ꝑus animal q̃ hominez: sicut ⁊ visio causata a sorte sive species deriuata ab obiecto sensibili per prius repꝛesentat tale obiectum sub ratione magis cõmuni q̃ minus cõmuni ꝗm ꝙ declarat Aristo. in prohemio physicoꝛuz. ⁊ tamen patet ꝙ si homo non significat adequate ens substantiaz sive animal. ¶ Tertia conclusio. significatum adequatum termini quod nunc declaratur non dicit̃ esse illud ꝙ totale nominatur. patet. nam ille terminus homo significat hominem ens substantiã animal sor. plato ⁊ oẽs homines presentes preteritos ⁊ futuros aut imaginabiles ex quibus fit totale significatuz illius qd̃ tamen non est significatũ adequatũ eiusdem. qꝛ tũc B esset falsa hõ est qꝛ tam nõ est totale significatum illius. ¶ Ex qbus sequit̃ coꝛrelarie ꝑmo ꝙ significatũ adequatũ ꝓpõnis non est illud

quod apprehenditur toto signo. ¶ Secundo sequitur ꝙ significatum adequatum ꝓpositionis non est illud qd̄ concipitur ꝑmo sumēdo li ꝑmo exponibilr. ¶ Tertio sequit ꝙ significatum adequatum ꝓpositionis nō est totale significatum illius. hec correlaria ex tribus istis conclusionibus manifeste sequunt vt patet discursiue intuenti. ¶ Quarta conclusio est ista. significatum adequatum termini est distincte apprehensum sub ꝓpria ratione quo nihil posteri? sic concipitur sub formali denominatiōe: volo dicere ꝙ si terminus aliquis significat distincte aliquid aliqua vel aliq̄liter sub ꝓpria ratione ⁊ nihil posterius illo distincte significat sub sua similiter formali denominatiōe tale est significatum adequatum illius termini. ista conclusio pz. Nam ex quo idem terminus significat qd̄libet suum superius ⁊ quodlibet suum inferius ⁊ nunq̄ adequate vere pz. nec potest assignari adequatum significatuz aliquo modo alio ex conclusionibus ꝑmissis igitur est deueniendum ad istum modū. ¶ Ex quibus patet ꝙ li homo non significat ꝑmo adequate ens substam aut animal. quia licet qd̄libet tale significet sub ꝓpria ratione ⁊ distincte tamen in nullo illorum sistit sua significatio distincta: sed descendit in hominem posteriorem naturaliter ente substātia ⁊ animali. quia vero nihil posterius homine significat sub ꝓpria ratiōe vt sor. vel platonem. ⁊ sic de alijs. sed solum in confuso. ideo significat hominem adequate ⁊ non aliud significatum inferius aut superius ad hominem. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ nullus terminus cōpositus significat adequate alicuius partis adequatum significatum sicut sunt termini copulati aut disiuncti. quilibet enim terminus copulatus ⁊ disiunctus significat distincte cuiuslibet partis significatum: ⁊ ꝑus naturaliter q̄z significatum totius. nullum tamen taliuz significatorum est adequatum: quia non sistit ibi sed in suū posterius descendit in quo quiescit distincta significatiōe. Similiter tales termini complexi homo albus: homo niger significant adequate hominem nigrum vel hominē album ⁊ non hominem nec album nec nigrum. ¶ Item sequitur ꝙ li omnis homo: significat omnem hominem adequate ⁊ non hominem. quia licet significet distincte hominem: nō tamen vltimo. quia posterius est omnis homo q̄z homo in quo sistit. quia vlterius nullum suum posterius vt illum hominem ⁊ istum distincte significat: ⁊ ita ꝓter dicatur ꝙ li aliquis homo significat ꝑmo aliquem hominem ⁊ nō significat ꝑmo hominē: ⁊ li nullus homo significat ꝑmo nullum hominem: nec sequitur de se: li omnis nullus aut aliquis nihil significat igitur li omnis homo nō significat ꝑmo omnem hominem: q: licet de se non significat tamen cum alio significat. ¶ Quinta conclusio est ista. significatum adequatum ꝓpositionis est aliqualiter eē qualiter esse implicite vel explicite egreditur a significatis adeq̄tis partium: patet quia ꝓpositio significat adequate implicite vel explicite ex compositione suarum partium. igitur ⁊c. ¶ Verū tamen posset sophisma logicaliter assignari adequatum significatum termini vel ꝓpositionis. dicendo ꝙ significatū termini adequatum dicitur esse illud qd̄ denominationem consimilē vocaliter gerit: vnde vocaliter iste terminus homo habet denominationem consimilem cuz homine suo significato: significatum vero adequatum ꝓpositionis dicitur esse illud quod eēt oratio infinitiua vel dictuz hoc aut tales: dummodo esset dictuz vel oratio infinitiua alic? ꝓpositionis: ita qd̄ deum esse est adequatum significatum huius ꝓpositionis deus est. quia si per imaginationem esset oratio infinitiua esset huius vel consimilis ofo infinitiua ⁊ nullius alterius: sicut nec iaz de li deum esse ⁊ ita vniuersaliter de quibuslibet alijs dicatur. quare ⁊c. ¶ Ex predictis sequitur ꝙ sicut non est possibile alicuius incomplexi simplr aliqualiter complexe esse significatum adequatum: sic non est possibile alicuius cathegorice ypothetice significabile pro adequato significato eidem cōmunicari. prima pars patet quia aliter terminus simpliciter simplex significaret adequate quiescenter verum vel falsum. ⁊ sic eēt ꝓpositio: imo tunc quelibet propositio posset cum quolibet suorum extremorum conuerti quorum qd̄libet est falsum: secunda pars etiam patet quia si tale significatum esset oratio infinitiua non esset oratio infinitiua talis cathegorice: immo vnius ypothetice: similiter tale significatum ypothetice non potest immediate egredi a significatis adequatis partium talis cathegorice. igit non potest esse adequatum significatum illius. ¶ Item sequit quod non est possibile significatum adequatum copulatiue esse significatum adequatum disiunctiue vel condictionalis vel econtra. pz quia alias ꝓpositio vera vel necessaria esset impossibilis vel falsa qd̄ non debet concedi. vnde licet harum ꝓpositionum tu es homo ⁊ tu es animal eadem sint significata adequata cathegoricarum: non tamen totalia significata ypothetic arum. qz significatum adequatū copulatiue consurgit ex adeq̄tis significatis cathegoricaꝝ ⁊ ꝓsignificatione vel modo significandi note copulationis: significatum autez illius disiunctiue adequatum oritur ex adequatis significatis earundem partium ⁊ alia consignificatione vel modo significandi distincto specie a ꝑori: ⁊ ita de ꝓdictionalibus ⁊ alijs quibuscunq̄. quare ⁊c.

¶ Incipit tractatus de necessitate contingentia possibilitate ⁊ impossibilitate ꝓpositionum.

De possibilitate impossibilitate necessitate ⁊ contingentia ꝓpositionuz restat dicendum in qua materia sunt multe opiniones. Prima opinio ponit ꝙ propositio dicit possibilis ex eo ꝙ sic adequate significando potest esse vera ⁊ dicit impossibilis ex eo ꝙ quādocūq̄ format vel formabit erit falsa. ⁊ nēcia: ex eo ꝙ qficunq̄ ipsa formabit est vera. ꝓtingens vo q̄z stat eē veram vel falsam indifferenter. ¶ Contra istaz positionē pono istam conclusionem. ¶ Aliqua est ꝓpositio possibilis ⁊ non est ipsam possibile esse veram sic adequate significando ꝓbatur. ⁊ capio istam ꝓpositionez hoc non est. demōstrando subm corruptibile eiusdem. ⁊ pz ꝙ ista est possibilis. quia possibile est hoc non esse cum sit corruptibile similiter suum contradictorium non est necessarium sed cōtingens. vz. hoc est: eodez demonstrato. ꝙ autem non sit possibile ipsam esse veram sic adequate significando: ꝓbatur: q: si esset vera vel quando esset vel quando non esset: non quando non esset. quia tunc non est vera nec falsa. nō quando esset. quia tunc suum subiectum esset: cum accēs non possit migrare de subiecto in subiectum: ⁊ sic ipsa esset falsa: idez sentiendum est de talibus: nulla ꝓpositio est negatiua: omnis ꝓpositio vniuersalis ē falsa hec ꝓpositio nō est vera seipsa demonstrata. quare ⁊c. ¶ Correlariuz aliqua ꝓpositio est contingens ⁊ tamē quotienscunq̄ formatur erit falsa. patet ex predictis. ¶ Aliud correlarium. naz ex eo dicitur ꝓpositio impossibilis quia quandocunq̄ formabit erit falsa. patet similiter ex ꝑori. ¶ Tertium correlarium. Non ex eo dicitur ꝓpositio necessaria quia quandocunq̄ formabit erit vera. patet de tali hoc est que est contradictoria ꝑoris propositionis proposite ⁊ de tali aliqua propositio est affirmatiua. quare ⁊c. ¶ Secunda opinio ponit ꝙ propositio dicit possibilis ex eo ꝙ qualitercūq̄ est significabile per eam sine noua eius impositione sic potest esse vel qualitercunq̄ est per eius contradictoriuz significabile sic esse non est impossibile. ¶ Propositio autem dicitur impossibilis ex eo ꝙ qualitercunq̄ per eam est significabile sic impossibile est esse: vel qualitercūq̄ est significabile per eius contradictoriuz sic esse est necessariū. ¶ Propositio autem dicitur necessaria ex eo ꝙ qualitercunq̄ per eam est significabile sic esse est necessarium vel qualitercunq̄ est significabile per eius contradictorium impossibile est sic esse ⁊ consequenter de propositione contingenti suo modo. ¶ Contra istam positionez sit hec prima conclusio. Aliqua est propositio possibilis: ⁊ tamen nō qualitercunq̄ est per eam significabile sine noua eius impositione sic pōt esse. pz de tali: tu es animal que est possis ⁊ q: significat te esse asinuz qualiter esse non pōt esse: ideo

nõ qualiter cũq; per eam est significabile sine nona ipõne sic põt esse: hoc argumentũ pcedit cõtra quãcũq; glosaz. ¶ Secunda cõclusio. aliqua est ppositio impossibilis ⁊ tamen nõ qualiter cũq; per eam est significabile sic impole est esse. pz de ista. homo est asinus que est impolis ⁊ significat aliqualiter eẽ. vz hominem eẽ qualr esse: est necessarium igitur non qualr cũq; ⁊ cẽ. ¶ Tertia conclusio. aliqua est ppositio nẽcia ⁊ tamen nõ qualiter cunq; per eam est significabile sic eẽ est necessarium: pz de tali nẽcaria homo est animal. que significat hominem eẽ asinuz. ¶ Ex quib' sequitur ꝙ aliqua est ppositio nẽcaria ⁊ tamẽ non qualr cunq; per eaz est significabile per eius contradictoriũ ipossibile est eẽ sicut pz de ista. homo nõ est asin' que est necessaria ⁊ suum contradictorium impole significans hominẽ esse qualiter eẽ est nẽcium: ⁊ ita reprobetur diffinitio ppositionis contingentis. ¶ Tertia opinio ponit ꝙ si pole est ita eẽ sicut hec ppositio significat adequate hec ppositio ẽ possibilis ⁊ consimili forma arguit ppositionem nẽcariam contingentem ⁊ impolem. ¶ Contra istam opinionez fit hec conclusio. Aliqua ppositio est impolis ⁊ tamen pole est ita eẽ sicut hec ppositio adequate significat. pz de ista. homo est asinus que est impossibilis vt pz: ⁊ tamẽ qr potest conuerti cũ vero cuz sit ad placitũ significãtia pole est ita eẽ sicut ipsa significat sic arguendo. ipsa conuertitur cuz vero igitur ita est sicut ipsa adequate significat: consequentia bona antecedens est pole igitur ⁊ consequens. Itez patet de secunda parte h' copulatiue omnis homo est animal ⁊ ecõuerso que est possibilis que potest fieri impossibilis per subtractionẽ signi vniuersalis ãre sequit ꝙ possibile est ita eẽ sicut adequate ipsa significat. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ aliqua est propositio nẽcaria ⁊ tamen nõ est necesse ita eẽ sicut ipsa significat. quia non est necesse ipsaz eẽ. quare ⁊ cẽ. ¶ Quarta opinio ponit ꝙ propositio mentalis proprie dicta simpliciter cathegorica de ineẽ ⁊ affirmatiua si sit possibilis ideo est polis quia qualiter cũq; per eã sm eius totalez significationẽ totalr significat eẽ vel fuisse vel fore: ⁊ quelibet talis si est impossibilis ppter causam oppositam est impolis: ⁊ pportionaliter dicatur de nẽcitate ⁊ cõtingentia: ⁊ notanter ponit illam clausulam propositio simpliciter cathegorica ppter tales ppositiones sor. currit vel non currit. sor. est vel non est que sunt exclose a pñti consideratione. quia tales non significant solum aliqualr eẽ vel aliqualiter non esse sed simul vtrunq; vt clarũ est. ¶ Hec opinio diminuta est quia nõ ponit impossibilitatẽ propositionis mentalis affirmatiue ⁊ de ineẽ simplicis cathegorice. ¶ Item falsum dicit in eo ꝙ ponit istam esse cathegoricam. sor. currit vel non currit cum in ea copulentur due cathegorice per notam disiungendi. Non enim est cathegorica de disiuncto extremo vt patet. ¶ Verumtamen contra istam opinionem pono istam conclusionez. Aliqua est propositio mentalis simpliciter cathegorica de ineẽ ⁊ affirmatiua possibilis ⁊ tamen non qualiter cunq; per eam sed eius totalem significationem esse vel fuisse vel fore ita potest esse fuisse vel fore. patet de ista mẽtali homo est animal: cuius totalis significatio constat ex possibilibus ⁊ ipossibilibus igit ratione totalis significatiõis non potest illa ppositio reddi possibilis. ¶ Quinta opinio ponit ꝙ propositio impossibilis est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quã sic adequate significantem non põt intellectus reddi verus nec per secuz conuertibilẽ: nec posset: deducta terminorum repugnantia. ¶ Propositio cõtingens est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quã sic significate adequate potest intellectus reddi verus: ⁊ etiã falsus vel per secum conuertibilem vel posset: deducta terminorũ repugnantia ⁊ verificatione. ¶ Propositio nẽcaria est oratio perfecta indicatiua vniuoca per quã sic significãtem adequate non potest intellectus reddi falsus nec per secuz cõuertibilem: nec posset deducta terminoruz verificatione ⁊ repugnantia. ꝙ dicit ppter tales ppositiones aliqua ppositio est: nulla ppositio est: b. ppositio non est. sor. non est que sit in mente sor. ¶ Hec opinio deficit in hoc. pmo ꝙ non ponit aliquam ppositionẽ eẽ polez impossibilẽ necessariam ⁊ contingentem nisi sit oratio indicatiua: cuius oppositum est ostensum in pmo capitulo huius scde partis. ¶ Secundo in eo ꝙ non ponit aliquam eẽ propositionez possibilem vel impossibilem ⁊ cẽ. nisi illa sit vniuoca: cuius oppositum etiam est ostensuz superius. ¶ Tertio in hoc ꝙ ponit ꝙ per propositionem impossibilem sic adequate significate non potest intellectus reddi verus. Nam ex sola apprehensione impossibilis intellectus nõ dicitur verus vel falsus: sed solo assensu vel dissensu. si enim intellectus concipiat aliqualiter eẽ adequate per propositionez impossibilem ⁊ sibi atq; suo significato dissentiat intellectus redditur verus sicut ⁊ redditur rectus. quia vere ⁊ recte dissentiat falso ⁊ impossibili. si enim intellectus assentiret falso vel impossibili intellectus tunc ratione illius assensus diceretur falsus vel impossibilis. ¶ Quarto in hoc ꝙ ponit hanc non posse esse veram sor. non est que sit in mente sor. quia ipsa potest eẽ vera post corruptionem sor. anima remanente ⁊ eadem propositione in ipsa. similiter stat ꝙ sor. desinat eẽ sor. ⁊ incipiat esse plato vel Joannes absq; deperditione talis propositionis. igitur ⁊ cẽ. ¶ Et si assignaretur ista hoc non est in anima sor. demonstrando eandez animam. patet ꝙ ista est impossibilis que non potest esse vera sic adequate significando nec aliqua secum conuertibilis. igitur ⁊ cẽ. ¶ Sexta opinio ponit ꝙ si alicuius propositionis significatum adequatum est possibile illa propositio est possibilis ⁊ si necessarium illa propositio est necessaria ⁊ ita proportionabiliter de impossibili ⁊ contingenti. ¶ Contra istam opinionem fit hec conclusio. Aliqua propositio est impossibilis ⁊ tamen eius adequatum significatum est possibile immo verum. patet de tali hec propositio est impossibilis: seipsa demonstrata: ꝙ autez ipsa sit impossibilis probatur. Naz aut sicut ipsa adequate significat potest eẽ verum vel nõ. si nõ: ipsa est impossibilis: si sic: igitur ipsa potest esse impossibilis significãdo adequate sicut modo significat: sed tunc non esset propositio impossibilis de per accidens. igitur iam est impossibilis ⁊ ꝙ suuz significatum adequatum sit possibile patet. Nam illam propositionem eẽ impossibilem est verum ⁊ possibile ⁊ illaz ppositionem esse impossibilem est significatum adequatuz illius. igitur ⁊ cẽ. ¶ Ex quo sequitur ꝙ alicuius propositionis significatum adequatũ est contingens ⁊ tamen illa est impossibilis vel necessaria. patet pma pars ex conclusione precedente. secunda autem patet de contradictorio propositionis proposite que est necessaria ⁊ tamen eius adequatum significatum est contingens. quia istam propositionez non esse impossibilem est contingens sicut ⁊ ipsam eẽ vel esse impossibilem. non enim staret vnius propositionis significatum adequatum esse contingens ⁊ sue contradictorie adequatum significatum esse necessarium vel impossibile. ¶ Septima opinio ponit regulas prima est ista. Omnis propositio que non põt esse falsa significando precise nec aliqua alia propositio significans quodlibz qõ ipsa significat cui non contradicit propositio ꝙ esse veram ad propositionem significãtem ipsam esse sola incompossibilitas non permittit: est propositio necessaria. ¶ Ista regula intelligitur sic. ꝙ vniuersaliter illa propositio est necessaria que habet istas tres conditiones. Prima ꝙ ipsa sic adequate significando non potest esse falsa Secunda ꝙ nulla alia ppositio significans quodlibet quod ipsa significat potest esse falsa. Tertia ꝙ sibi non cõtradicit propositio quaz esse veram ⁊ ipsam esse claudat repugnantiam. ¶ Propter pmam conditionem hec non est necessaria tu es homo: quia sic adequate significando põt esse falsa. ¶ Propter secundam conditionez hec nõ est necessaria hoc est: seipsa demonstrata: quia licet ipsa non possit esse falsa: sic adequate significando alia tamen secum conuertibilis potest eẽ falsa videlz hec hoc est demonstrata pori. ¶ Propter tertiam conditionem hec nõ est necessaria aliqua ppositio est. quia licz ipsa nõ possit esse falsa sic adequate significando nec aliqua secum cõuertibilis: tñ qr sibi ꝗdicit

vna propositio q̃ esse veram non stat cum ista esse demõ
strondo illam aliqua ꝓpositio est: ideo p̃dicta ꝓpositio nõ
est necessaria sed p̃cise contingẽs. ¶ Seda regula de pro/
positione ipossibili est ista. Illa ꝓpositio que nõ põt eẽ ve
ra significando p̃cise: nec aliqua alia significans qõlibet qõ
ipsa significat quã ꝓpõnem esse veram ad ꝓpõnem signi
ficantem ipsam esse incõpolitas nõ permittit: est ꝓpõ im/
possibilis: declarat hec regula sicut p̃ma de oppositis ꝓpo
sitionibus predictarum ꝓpõnum. ¶ Tertia regula de con
tingenti est regula Aristo. assignata p̃mo p̃orum quo dicit
q̃ contingẽs est quo non existente necessario si alicui ꝓpo/
natur ⁊ admissa illa non sequit impossibile. que regula sic
intelligenda est ꝓpositio contingẽs est ista qua non existen
te necessario ⁊c̃. ¶ Ex quibus p̃z q̃ sufficienter tradita est
doctrina de ꝓpõne possibili ait hec opinio cuꝫ omnis ꝓpo
sitio sit necessaria contingẽs vel impossibilis. ¶ Hec opio
in suis dictis tꝫ veritatem. verumtamẽ q: regule nimis ꝓ
lixe sunt atq̃ difficiles ideo modus alius dicẽdi reperien
dus est qui vltra veritatem loquendi cõtineat breuitatẽ.
¶ Octaua ergo opinio ponit aliquas conclusiones. Pri/
ma est si alicuius ꝓpõnis significatum adequatum est possi/
bile ⁊ nõ repugnat istam esse possibilem illa ꝓpõ est pos/
sibilis. p̃z. Nam aliqd̃ est añs concludens vlr ꝓpositionẽ
esse possibilem ⁊ nõ est aliqd̃ nisi istud vel cõuertibile cuꝫ
eadem: vt p̃z ex reprobatis opinionib̃. Et notanter addi
tur ⁊ non repugnat illam esse possibilem: ꝓpter tales ꝓpo
sitiones hec ꝓpositio est ipossibilis: hec ꝓpositio nõ ẽ pos/
sibilis: sicut.n. repugnat istam esse verã: hoc est falsum: se
ipsa demõstrata ita repugnat istam esse possibilem hoc est
impossibile se ipsa demonstrata. ¶ Seda cõclusio est ista
si alicuius ꝓpõnis significatum adequatũ est contingẽs ⁊
non repugnat istam ꝓpõnem esse contingentem ista ꝓposi
tio est contingens. hec conclusio patet ex p̃ori. vnde signi/
ficatum adequatũ illius hoc est impossibile est cõtingẽs:
⁊ tamẽ illa ꝓpositio est impossibilis. repugnat.n. ipsam eẽ
contingentem. ¶ Tertia cõclusio. si alicuius ꝓpõnis signi
ficatum adequatum est impossibile illa ꝓpõ est impossibilis:
p̃z q: oppositum p̃ntis repugnat añti. ¶ Quarta cõclusio.
si alicuius ꝓpõnis significatum adequatum est necessarium
ista ꝓpositio est necessaria. p̃z cõclusio ex p̃ori. ¶ Quinta
conclusio. si aliqua ꝓpositio est possibilis suum significatum
adequatum est possibile. p̃z q: oppositum p̃ntis repugnat
antecedenti. ¶ Sexta conclusio. si aliqua ꝓpõ est contin/
gens suum significatum adequatũ est contingens p̃z ex p̃o/
ri. ¶ Septima conclusio. si aliqua ꝓpõ est impossibilis ⁊
hoc impossibilitate nõ consurgente ex terminis suũ signifi/
catum adequatum est impossibile. patꝫ q: si aliqua fuerit ta
lis illa erit impossibilis rõne sui significati. ⁊ sic sequit ipm
esse impossibile: sicut p̃z de ista. hõ est asinus: vel ista nul/
lus deus est: quarꝫ quelibꝫ est impossibilis impossibilitate
consurgente ex suo significato ⁊ non ex terminis. hec antẽ:
hoc est impossibile seipsa demõstrata bene est impossibilis i/
possibilitate consurgente ex terminis sicut ⁊ hec hoc est fal
sum est falsa falsitate consurgente ex terminis ⁊ nõ ex suo
significato cũ ipm sit verum. ¶ Octaua conclusio. si aliqua
ꝓpositio est necessaria ⁊ nõ necessitate cõsurgente ex ter/
minis suum significatum adequatũ est necessariũ: p̃z ex p̃ori:
vnde ꝗdictoriũ ꝓpõnis sepius dicte est ꝓpõ nẽcia ⁊ tamẽ
suum significatum adequatũ nõ est necessarium: sed p̃cise cõ
tingens vt dictum est. ⁊ hoc contingit q: necessitas talis ꝓ/
positiõis cõsurgit ex terminis ipsius vel sui ꝗdictorij. Hee
aũt conclusiones non multum declarant gratia breuitatis.
note enim sunt subtiliter speculãti.

Contra p̃mam conclusionem arguit sic. ⁊ signo
secundam partẽ illius copulatiue omnis
homo est animal ⁊ econuerso que sit. a. tunc adequatum
significatum est possibile ⁊ nõ repugnat. a. ꝓpõnem esse pos
sibilem: ⁊ tñ. a. ꝓpõ est impossibilis igit p̃ma cõclusio est
falsa. p̃ñ tꝫ cũ. scda ⁊ tertia parte añtis: sed p̃mã partem ꝓ
bo. Nam hoiem esse anial. est possibile. sed hoiem eẽ ani
mal est significatum adequatũ. a. vel põt esse significatum
adequatũ. a. per subtractionem illius omnis homo est ani
mal ⁊ a propositionẽ illius homo est anial. igit ⁊c̃. ¶ Se/
cundo arguitur cõtra quartam cõclusionem sic. huius ꝓ/
positionis deus est significatum adequatũ est necessarium. ⁊
tamẽ ista ꝓpositio est contingẽs. igit ⁊c̃. p̃ña tꝫ cum maio
ri ⁊ minorem probo. Nam hec est possibilis. nullus deus
est. ⁊ illa similiter deus est igit vtraq̃ illarũ est contingẽs:
p̃ña tenet cum minori ⁊ maiorẽ probo. q: hec p̃ña deficit
tu nõ es igit deus est. cum ex negatiua nõ sequit affirma/
tiua. igit oppositum cõsequentis est cõpossibile añti. ⁊ per
p̃ñs hec est possibilis nullus deus est. ¶ Tertio arguitur
sic contra quintã: hec ꝓpõ est possibilis chymera nõ est ⁊
suum adequatum significatum nõ est possibile. igit ⁊c̃. cõse/
quentia tꝫ cum maiori ⁊ minorem ꝓbo. Nam chymeram
nõ esse non est possibile. igit ⁊c̃. añs probat. chymera nõ
põt non esse igit chymerã nõ esse non est possibile. conse/
quentia probat. Nam si chymerã nõ põt nõ esse chyme
ram necesse est esse. ⁊ per p̃ñs chymeram nõ esse nõ ẽ pos/
sibile. p̃ma p̃ña patet per pb̃m in p̃mo perhyermenias: ꝫ
antecedens p̃ncipale ꝓbat. vꝫ. chymera nõ põt nõ esse q:
suum oppositum est falsum. vꝫ. chymera põt nõ esse qõ
probat sic. Nam hec ꝓpõ est affirmatiua cũ in ea verbũ
p̃ncipale affirmat igit asserit chymerã posse eẽ. ¶ Quar/
to arguo contra octauam conclusionẽ sic hec ꝓpõ est neces/
saria omnis homo est anial ⁊ non necessitate consurgente
ex terminis. tñ significatum est contingẽs igit. p̃ña tenet cũ
p̃ma ⁊ scda parte ⁊ tertiam partẽ arguo sic. q: omnis ho/
mo est animal ⁊ nõ si aliquid est omnis homo est animal
igitur non necessario omnis hõ est anial. p̃ña tꝫ: q: ex op/
posito sequit oppositũ tanq̃ ab exposita ad alteram expo/
nentem ꝓm q̃ dicunt quidam. ¶ Confirmat. nam omnes
hoiem esse est realiter istum hominem esse: ⁊ istum hoiem
eẽ. ⁊ sic de singulis: sed non necesse istum hoiem eẽ ⁊ istum
hoiem eẽ. ⁊ sic de singulis. igit ⁊c̃. ¶ Quinto contra eam/
dem conclusionem arguit sic. hec ꝓpositio est nẽcia nullus
homo est asinus ⁊ nõ nẽcitate cõsurgente ex terminis: vt
p̃z: ⁊ tamẽ suum adequatum significatum est contingẽs. igi
tur ⁊c̃. tertiam partem ꝓbo. Nam contingit nullus homo
est asinus: ꝓbatur omni mõ nullus homo est asiñ ⁊ omis
modus contingens est modus. igit omni modo cõtingẽti
nullus hõ est asinus. per p̃ñs p̃tingẽter nll̃s hõ est asinus.
maior p̃me p̃ñe ꝓbat. Nam nullo mõ homo est asiñ igi
tur omni mõ nullus hõ est asiñ. p̃z p̃ña ab vno cõuertibi
li ad reliquũ. Sequit.n. vlr a nullo hoie homo differt igr
a quolibet hoie nullus hõ differt. quare ⁊c̃. ¶ Ad hec re/
spondet ad p̃mum q̃ in conclusione illa p̃ma non sumit li
possibile ampliatiue aut abstractiue extrinsece: sed solũ op
pozitum nominalr adiectiue dependentis ad li significatum
adequatum: ita q̃ hec ꝓpositio significatũ adequatum. a.
est possibile significat conuertit in ꝓposito q̃ significatum
adequatum. a. est significatum q̃ põt esse verum. Similr cum
dr. a. ꝓpositio est possibilis vel ipossis non sumit possibile
⁊ ipossibile ampliatiue q̃ tunc idem eẽt q̃. a. ꝓpositio põt
esse vel non põt eẽ: sed adiectiue sic. vꝫ. a. ꝓpositio est pro
positio possis vel ꝓpõ impossibilis. Non tñ dico q̃n possit
sumi ampliatiue sed sic in ꝓposito nõ sumit cuꝫ nõ sit mã
pertinens ad hoc. ¶ Etiam dicendo. a. propositio est nẽcia
vel contingens nõ dꝫ intelligi q̃. a. sit res que nõ possit nõ
esse aut res que possit eẽ ⁊ non eẽ: sed q̃. a. sit propõ nẽcia
vel ꝓpositio cõtingens. quare ⁊c̃. ¶ Ad scõm argumẽtũ
contra quartã conclusionem nego q̃ illa sit possibilis nullus
deus est: ⁊ cũ dicit ista p̃ña deficit: tu nõ es igit de̊ est ve
rum est. a. b. opposite formali sed nõ. a. b. opposite mãli.
sicut.n. bona est mãliter ita oppositum p̃ñtis mãliter repu/
gnat añti: ⁊ non sequit: nõ repugnat añti igit est cõpossibi
le cum eodem: q: adhuc est repugnantia mãlis que impe/
dit cõpossibilitatẽ sicut claruit in tractatu de p̃sequẽtijs ⁊c̃.
¶ Ad tertiũ argm contra quintã conclusionem dico q̃ ista
est possis chymera nõ est: ⁊ suum adequatũ significatum
similr. ⁊ cõcedo q̃ chymera põt non eẽ. q: hoc põt nõ eẽ
demonstrãdo chymerã qõ ꝓbo sic. nam pole est hoc nõ

esse demonstrando chymerã igit hoc potest nõ eẽ. ꝓña tenet qꝛ sensus cõpositus ꝓuertitur cõsensu diuiso in terminis simplicibus demonstratiuis. Sed añs ꝓbat. naꝫ hoc est pole hoc non est demstando chymeram que significat adequate hoc nõ eẽ igitur pole est hoc nõ esse. pꝫ ꝓña per officiationẽ. ¶ Oppositũ huius dicũt aliq. ꝓcedẽdo ꝙ chymera non põt non eẽ ⁊ ꝓñter ꝙ nihil potest non esse. ⁊ ꝙ nihil põt non currere vel non sedere ⁊ hmõi: qꝛ ad nõ eẽ non põt eẽ potentia. ¶ Sꝫ ista non sunt vera. arguo. n. sic. aliquid desinet eẽ igit aliquid incipiet non eẽ. igitur aliquid põt non eẽ. ꝓña ꝑma tꝫ apud logicos oẽs ⁊ scõa similr. qꝛ non videt ꝙ ad non eẽ sit inceptio ⁊ ad non eẽ nõ sit potẽtia. ¶ Item arguo ꝙ tu potes non currere: qꝛ tu potes sedere igitur tu potes non currere. pꝫ ꝓña. qꝛ bene sequitur tu sedes igitur tu non curris. igit ⁊ alia: similr sequitur: tu eris sedens igit tu eris non currens. ¶ Itẽ sequit ex ista opinione ꝙ nulla ꝓpositio mundi põt non eẽ vera: nec aliqua põt non eẽ falsa qõ non videt cũ soluꝫ rõni arguo sic. a. ꝓpõ põt esse falsa. igit. a. ꝓpõ potest eẽ nõ vera. ꝓña pꝫ qꝛ falsum ⁊ nõ verũ conuertunt. ⁊ vltra aliqua ꝓpõ põt esse non vera igit aliqua ꝓpõ põt non eẽ vera. pꝫ ꝓña per hoc mediũ. qꝛ bene sequit. a. ꝓpositio est nõ vera igit. a. ꝓpositio nõ est vera ab affirmatiua de p̃dicato infinito, ⁊c̃.

¶ Ad argm igit cuꝫ dicebat ista est affirmatiua: chymera põt non esse concedo igit asserit chymeraꝫ posse eẽ: nõ vꝫ argm. qꝛ etiaꝫ quelibet illaruꝫ est affirmatiua pole est chymeram nõ eẽ: necesse est chymerã nõ eẽ ⁊ nulla illaꝝ asserit chymeraꝫ posse eẽ: sicut ergo concedo ꝙ chymerã nõ esse est pole: ita concedo ꝙ chymera põt non eẽ: ⁊ ꝙ potest eẽ ꝙ chymera nõ est. qꝛ pole est chymerã nõ eẽ: nunq̃ tamen concedo ꝙ chymerã non eẽ possit eẽ. qꝛ non est pole eẽ chymeram non eẽ. ⁊ cum dicitur ꝙ ad non eẽ nõ est potẽtia. veruꝫ est de potentia nãli actiua vel passiua absolata vel respectiua sed nõ est veruꝫ de potẽtia logicali de qua est sermo p̃sens. ¶ Ad quartuꝫ argm contra octauaꝫ conclusionẽ concedo. ꝙ illa est necia omnis hõ est anial. ⁊ ⁊ ꝙ suum adequatũ significatũ est necium ⁊ ꝙ necessario omnis homo est anial. Et tunc ad argm. Non si aliquid ẽ omnis homo est anial igit nõ necessario omnis homo est animal: loquendo de bonitate ꝓñe formalis concedo condictionaleꝫ que est añs ⁊ nego ꝓñam: nec ex opposito sequitur oppositum tanq̃ ab exposito ad alteraꝫ exponentiuꝫ. si enim ista sic exponeret necio omnis homo est anial. ⁊ si aliquid est omnis homo est anial loquendo de condictionali formali: tũc nõ necio deus eẽt: qꝛ si nõ aliquid est deꝰ est formalr loquendo. ¶ Et ad confirmationẽ cum dicit ocm hoiem eẽ est istum hominẽ eẽ. ⁊ sic de singulis sed nõ est nece istum hominẽ eẽ. ⁊ sic de singulis. igit non est nece omnem hoiem eẽ. pꝫ ꝙ ꝓña non valet. sicut nõ sequitur deum eẽ est xp̃m eẽ sed non est nece xp̃m eẽ igitur nõ est nece deum eẽ: solem eẽ est solem calefacere istam domum: sed nõ est necesse soleꝫ calefacere hanc: igit nec est solem eẽ. ¶ Et ita ꝓñter concedo ꝙ hoiem eẽ est illuꝫ hominem eẽ vel alium. ⁊ sic de singulis. ⁊ tamẽ nece est hominem eẽ ⁊ precise est contingẽs illum hoiem eẽ vel illuꝫ hominẽ eẽ: vel sic de singulis. ¶ Contra istã responsionẽ arguit ꝓbando ꝙ non necio omnis homo est anial. Naꝫ nõ aliqualr omnis homo est anial igitur nõ necessario oꝰ homo est animal. ꝓña pꝫ. qꝛ ex opposito ꝓñtis sequit oppositum añtis. Nam sequit necario omnis homo est animal igitur vere omnis homo est anial: eo ꝙ arguit ab inferiori ad suum superius ⁊ sequit vere omnis hõ est animal igit aliqualiter vere omnis hõ est animal. ⁊ per ꝓñs a ꝑmo ad vltimuꝫ sequit necio omnis homo est anial igitur aliqualr omnis homo est animal. ꝓbata igit ꝓña probatur añs p̃ncipale. vꝫ. non aliqualiter omnis hõ est anial qꝛ non talr omnis hõ est animal: nec talr omnis hõ est animal. ⁊ sic de singulis ad bonũ intellectuꝫ igit non aliqualiter omnis homo est anial. ꝓña pꝫ ⁊ añs ꝓbatur. qꝛ si taliter omnis homo est aial soꝛ. est homo ⁊ plo est homo igitur taliter soꝛ. est homo ⁊ plo est hõ qõ non bene sonat.

¶ Secũdo arguitur nullo modo omnis homo est anial. igitur non aliqualiter omnis homo est anial. ꝓña tꝫ ab vno conuertibili ad reliquuꝫ. ⁊ añs probat. qꝛ si aliquo modo omnis homo est animal sit ille modus c. tunc sic. c. modo omnis homo est animal ⁊ ego sum hõ igit. c. modo ego sum animal. ⁊ per ꝓñs. c. modo ego sum animal ⁊ tu es anial. ⁊ per ꝓñs. c. modus est modus cõis qõ est falsum. qꝛ. c. modus est simplex ⁊ singularis quo differo a te vel econuerso similr staret me desinere eẽ. c. modo remanẽte ⁊ te desinere eẽ. c. mõ remanẽte qõ est falsum. ¶ Ad hec respondet concedẽdo illaꝫ necio omnis homo est animal tenendo li necio aduerbialr exponibilr ⁊ istã similr aliqualiter omnis homo est anial: sumẽdo li aliqualiter ẽt aduerbialiter: ⁊ sic sumendo dico ꝙ non bꝫ ꝓbari per demonstratiua resolubilr sed bꝫ ꝑcise cãs veritatis determinãtes pernotas aduerbialr sumptas sicut sunt hmõi possibiliter impossibilit necio contingẽter vere ⁊ false: ita ꝙ bene sequitur politer omnis homo est aial: igitur aliqualiter omnis homo est aial: impossibiliter necio ⁊ contingenter omnis homo est anial igit aliqualiter omnis homo est animal: ⁊ tunc concessa ꝓña: non bꝫ añs aliqõ illoꝝ resolubilr probari sed solũ exponibilr iuxta doctrinã alias traditam. isto ergo modo sumendo pꝫ ꝙ ista ꝓña nõ valet nullo modo omnis homo est animal igit nõ aliqualiter omnis homo est animal. Verũtamen bene põt cõcedi ꝙ aliquo modo omnis homo est animal: sicut concedit ꝙ aliqñ omne animal fuit in archa noe ⁊ ꝓñter cõcedat ꝙ. c. modo omnis homo est anial: nec sequit. c. modo omnis homo est aial soꝛ. est homo igit. c. modo soꝛ. est animal: nec arguit distributiue ad suum inferius ꝓpter determinationeꝫ p̃cedentem. sed bꝫ sic argui: soꝛ. est. c mõ homo: ergo soꝛ. est animal: dicendo ꝙ hec ꝓpõ. c. modo omnis hõ est animal. sic exponitur. c modo hõ est animal ⁊ nõ est homo. c. mõ non anial. igit ⁊c̃. qꝛ vero staret ꝙ li. c. modo nõ determinaret illã distributionẽ: ideo tunc negãda esset illa aliquo modo omnis hõ est anial. nũq̃ tamen ista aliqualr omnis homo est anial: sumendo li aliqualr aduerbialr. si vero sumet nominalr ⁊ sine hmõi determiatiõe ad distributionẽ negaret illa sicut ⁊ altera: aliquo modo omnis hõ est aial: vel illa necessario omnis hõ est animal tenendo li necio nominaliter pro mõ intrinseco homini. quare ⁊c̃. ¶ Ad vltimum concedo illaꝫ eẽ necessariã nullus hõ est anial ⁊ nego ꝙ contingẽter nullus hõ est animal. ⁊ tunc ad argm. oi modo nullus hõ est asinus sed omnis modus contingẽs ẽ modus igit omni modo contingẽti nullus hõ est asinꝰ. cõcedo ꝓñam ⁊ añs ⁊ ꝓñs ⁊ vltra cuꝫ concludit igit contingenter omnis homo est anial. pꝫ ꝙ nõ valꝫ consequentia ⁊ cã dicta est ꝑus. si. n. ꝓña eẽt bona ꝓbaret per simile argumentũ ꝙ necio nullus homo est asinus ⁊ ꝓtingẽter nullus homo est asinus. possibiliter nullus hõ est asinꝰ ⁊ impossibiliter nullus hõ est asinus. vere nullus hõ est asinus ⁊ false: nullus homo erit asinus quoꝝ non qõlibet videt esse verũ. Est igit ꝓcedendum ꝙ vere possibiliter ⁊ necio nullus hõ est asinus sicut est cõcedendum ꝙ verũ est nullum hoiem eẽ asinum pole est nullũ hoiem eẽ asinũ necesse est nullum hoiem eẽ asinum ⁊c̃.

T predicta de possibilitate impossibilitate necessitate ⁊ contingẽtia clarius innotescãt diuisiones talium ac subdiuisiones expedit declarare incipiendo ꝑmo ab impossibili ꝓpositione est ꝑmũ notandum ꝙ quedã est ꝓpõ impolis ex terminis quedaꝫ ex suo significato. ¶ Propositio impolis ex terminis dicit eẽ illa que eẽt impolis tꝫ suuꝫ significatũ adeq̃tũ nõ sit ipole: sicut est hꝰ hec ꝓpositio est impolis: vel illa: hec ꝓpositio non est possibilis se ipsis demstatis. ¶ Propositio ipolis ex suo significato dicit eẽ illa cuius impossibilitas consurgit ex suo significato ita ꝙ ex eo est impolis ꝙ suum adequatũ significatum est impole ⁊ si non eẽt impole illa ꝓpositio nõ eẽt impolis: sicut illa homo est asinus vel nullus deus est.

¶ Scõm notabile est istud: ꝓpõnum impossibiliũ ex suo

significato quedam est impossibilis per accidens quedam per se. ¶ Propositio impossibilis per accidens dicit esse illa cuius adequatũ significatũ est impose ⁊ aliqñ non fuit impose sicut ista tu non fuisti. ¶ Propõ impossibilis per se dicit illa cuius significatuz adequatũ est impose ⁊ semp fuit impose sicut illa hõ est asinus. ¶ Tertiuz notabile est istud: ppõnum impossibiliũ per accidens quedã est ipossibilis simplr ⁊ quedã fm quid. ¶ Propõ per accidens impossibilis simplr est illa cuius adequatũ significatuz est impose tam nãliter q̃z supernãliter lz nõ fuerit impose naturaliter vel supernãliter. Exempluz de ista tu nõ fuisti: h enim significatuz fuit verũ ⁊ nõ potest esse veruz per potentiam creatã nec per potentiã increataz. deus. n. nõ posset facere qn tu fuisti cũ nõ possit facere ꝑterituz nõ eẽ preteritum iuxta sniam oĩum doctoruu ⁊ ꝓcipue approbatorum. ¶ Propositio ipossibilis per accidẽs fm quid dicit eẽ illa cuius adequatuz significatũ est impose nãliter soluz ⁊ aliqñ supnãliter nõ fuit ipose. ¶ Exẽplũ pz de ista adã est: cuius significatum adequatũ fuit verũ ⁊ nõ põt naturaliter esse veruz: sed bene supernãliter q: deus põt regenerare adaz ⁊ qõlibet ꝑterituz corruptuz. ¶ Quartũ notabile est istud ppõnum de per se ipossibiliũ quedam est simplr impossibilis ⁊ quedaz fm qd. ¶ Propõ per se ipossibilis simplr dr eẽ illa cuius adequatũ significatuz est ipossibile ⁊ semp fuit impose tam nãliter q̃z supernãliter vt deus nõ est pz ꝙ per nullaz potentiã põt eẽ verũ deuz nõ esse. Propõ impossibilis per se fm qd dr eẽ illa cuius adequatum significatũ est impose ⁊ semp fuit impose solum vt hõ est asinus: celuz qescit: nullũ anial est pz ꝙ haz ppõnũ significata sunt ipossa ⁊ sp fuerũt ipossibilia apud naturã creataz lz nõ increatam ⁊ inenniam. ¶ Quintũ notabile ppõnum per se impossibiliuz quedaz implicãt formalr ꝯdictionez quedã nõ sed mãliter solum. ¶ Propõ per se impossibilis implicãs formalr ꝯdictionez dr eẽ illa ex qua formalr sequit ꝯdictio vt hõ est asin⁹. ¶ Propõ per se impossibilis iplicans mãliter ꝯdictionẽ dr eẽ illa ex qua sequit ꝯdictio mãliter vt nullus deus est. ¶ Sextuz notabile est istud ppõnum ipossibiliũ formalr implicãtiũ ꝯdictionez quedam implicat formalr solum quedã plusq̃z formalr ⁊ quedã formalissime. ¶ Propõ implicãs ꝯdictionem formalr solũ dr eẽ illa ex qua sequit formalr ꝯdictio ⁊ nãliter solum vt hõ est asinus album est nigruz calidum est frigidum. ¶ Propõ impossibilis iplicãs ꝯdictionem plusq̃z formalr dr eẽ illa ex qua sequit ꝯdictio formaliter tam nãliter q̃z supnaturaliter vt hõ est nõ risibilis. Ex ista appet apud vtrãq̃z nãm: sequit eundez eẽ hoiez ⁊ nõ esse hominẽ. ⁊ isto mõ ista nõ implicat ꝯdictionem homo est asinus eo ꝙ stat hoiem eẽ asinum per potentiã diuinã ⁊ album eẽ nigrum sicut alias declaratum est. ¶ Propõ implicãs formalissime ꝯdictionẽ dr esse illa ex qua sequit formalr ꝯdictio apud qõlibet intelligibile vel itellectuz eẽ: vt homo est nõ anial tu es aliud a te: intellectus. n. nõ posset imaginari siue cõcipere aliqd eẽ hoiem ⁊ nõ esse anial. sicut posset intelligere aliqd eẽ hoiem nõ intelligendo ipm eẽ risibilem. cum ppria passio sit posterior suo subto: ideo hec homo est nõ risibilis isto mõ nõ implicat ꝯdictionem: sed secũdo modo hanc aũt declaro ppter mãm ꝯne formalis ⁊ mãlis quã in certo puncto ad istum locũ remisi. quare ⁊c. ¶ De ppõne possibili consimilia sunt notabilia declaranda ⁊ h ppter aliquos q: eadez elicere posset subtilis speculator. ¶ Primũ ergo notabile est istud ꝙ ppõnum possibiliuz quedã est possibilis ex terminis quedam ex suo significato. Propõ possibilis ex terminis dr eẽ illa cuius possibilitas nõ depẽdet a suo significato vt h ppõ est polis seipsa demfata. ¶ Propõ vo polis ex suo significato dr eẽ illa cuius possibilitas oritur ex suo significato vt tu curris. ¶ Scõz notabile ppõnũ poliuz ex suo significato q̃dam ẽ polis per accñs quedã est polis per se. ¶ Propositio polis per accidẽs dr eẽ illa cuius adequatũ significatum est pose ⁊ aliqñ erit impose vt antexp̃us nõ fuit. Propõ polis per se dicit eẽ illa cuius adequatũ significatum est pose ⁊ semp fuit possibile ⁊ semp erit pose vt aliquid est. ¶ Tertium notabile est istud ppõnũ possibiliũ per accñs quedam est polis simplr quedã fm qd. Propositio per accñs polis simplr dicit eẽ illa cuius adequatum significatuz est pose ⁊ aliqñ erit impose taz nãliter q̃z supernãliter vt antexp̃us nõ fuit. ¶ Propõ per accidens fm quid polis dicit eẽ illa cuius adequatum significatum est pose ⁊ aliqñ erit impose nãliter soluz sicut antexp̃s est que nũc est possibilis ⁊ post corruptionẽ antexp̃i erit ipossibilis ⁊ h nãliter solum q: supnaturaliter satis polis erit. ¶ Quartum notabile est istud ppõnum possibiliũ per se quedam est per se simplr polis quedã fm quid. ¶ Propositio per se simplr polis dicit esse illa cuius adequatũ significatum est pose ⁊ semp erit pose tam nãliter q̃z supernaturaliter vt aliquid est. ¶ Propõ per se possibilis fm quid dr esse illa cuius adequatũ significatum est pose ⁊ sp erit pose ⁊ hoc supernãliter soluz: vt nullum anial est: nãliter. n. significatuz h⁹ ppõnis nõ est pose sed bene supernaturaliter. ¶ Aliud declarandũ est necessitatis ppõnis p quo notanda sunt ẽt quatuo: notabilia. ¶ Primũ notabile est istud ꝙ ppõnum necessariaz quedaz est necaria ex terminis quedam ex suo significato. Propõ necia ex terminis est illa cuius necessitas non egredit ex significato vt pz de ista h est necessaria. ¶ Propõ necia ex suo significato dr esse illa cuius necessitas depẽdet ex suo significato vt deus est. ¶ Scõm notabile est istud ppõnum necessariaruz ex suo significato quedã est necessaria per accidẽs quedam per se: ppõ necessaria per accñs dr eẽ illa cuius significatum est necium ⁊ aliqñ fuit falsuz vt tu fuisti. ¶ Propositio necessaria per se dicitur esse illa cuius significatum est necium ⁊ semp fuit necium ⁊ semp erit necium vt deus est. hõ est anial. ¶ Tertium notabile est istud propositionũ necessariaruz per accidẽs quedã est per accidẽs simplr necessaria quedã aũt fm quid. ¶ Propõ per accidens simplr necessaria dr eẽ illa cuius tam nãliter q̃z supnaturaliter significatũ adequatũ est necium ⁊ aliqñ fuit falsum vt tu fuisti. ¶ Propõ necia per accidens fm quid dicit eẽ illa cuius solum nãliter significatum adequatũ est necessarium ⁊ aliqñ fuit falsum vt adam nõ est vel nõ erit pz ꝙ quelibet istarum est necia via nãe sed nõ potentie diuine. ¶ Quartũ notabile est istud ppõnũ per se necessariarum quedã est simplr necaria. quedã aũt fm quid: ppositio necia per se simplr dr eẽ illa cuius adequatũ significatum tam nãliter q̃z supernãliter est necessariũ ⁊ semp fuit necium ⁊ semp erit necium vt deus est: aliquid est. ¶ Propõ per se necaria fm quid dicit eẽ illa cuius adequatum significatũ ꝑcise nãliter est necessariũ semp fuit necessarium semp erit necariuz: vt hõ est: aial est: pz enim ꝙ nece est hoiem eẽ non quidez supnaturaliter sed nãliter solum. ¶ Ultimo de cõtingentia propõnis est diuidendum ⁊ subdendum vt res magis clareat veritati. ¶ Primuz notabile est istud ꝙ propõnuz contingentiũ quedã est contingens ex terminis quedã ex suo significato. propõ cõtingens ex terminis dr esse illa cuius contingẽtia nõ depẽdet ex suo significato vt h propõ est cõtingens seipsa demonstrata. ¶ Scõm notabile est istud ꝙ propõnũ cõtingẽtiũ ex suo significato quedã est per accñs cõtingẽs quedã per se ꝯtingẽs. propõ per accñs ꝯtingẽs dr eẽ illa cuius adeq̃tum significatũ est ꝯtingẽs ⁊ aliqñ erit impose vel necium vt tu curris ⁊ tu nõ curris. ¶ Propõ per se ꝯtingens dr eẽ illa cuius significatũ adequatũ est ꝯtingens ⁊ semp erit ꝯtingens vt hoc erit demfato vno qõ nunq̃z erit sed poterit eẽ bene. ¶ Tertiuz notabile est istud propõnũ per accidens ꝯtingẽtiũ quedã est simplr per accñs ꝯtingẽs quedam fm quid. ¶ Propõ per accñs simplr ꝯtingens dr esse illa cuius tam nãliter q̃z supernãliter adequatũ significatum est ꝯtingẽs ⁊ aliqñ erit necium vel impose: vt antexp̃us fuit ⁊ antexp̃us nõ fuit. pz ꝙ quelibz illaruz est cõtingens per vtrãq̃z potentiã. quarũ ꝑma aliqñ erit necessaria ⁊ secõa contingẽs tam nãliter q̃z supernãliter. ¶ Propõ p accñs fm qõ contingẽs: dr eẽ illa cuius adeq̃tũ significatũ

est contingens ⁊ aliquãdo p:ecise naturaliter erit impossibile vel necessarium vt antexp̃s est ⁊ antexp̃s nõ est pz q̃ quelibet illarũ est cõtingens ⁊ post corruptionẽ antexpi pme significatum adequatũ erit impossẽ ⁊ scõe necẽsum ⁊ hoc per solã potentiã nãlem q: per supnãlem adhuc vtra q̃ illarum eẽt contingẽs. ¶ Quartũ notabile est istud p:o positionũ per se cõtingentiũ quedã est simplr ꝓtingẽs quedam fm qd: ꝓpõ per se simplr cõtingens dr̃ eẽ illa cuius significatũ adequatum taz nãliter q̃ supnãlit est cõtingẽs ⁊ semp erit ꝓtingẽs: vt hoc erit vel hoc non erit: demõstrato vno qõ nunq̃ erit sed poterit eẽ. ¶ Propõ per se fz qd ꝓtingẽs dr̃ eẽ cuius significatũ adequatum p̃cise supernãliter est contingẽs ⁊ semp erit ꝓtingẽs vt anial est ⁊ nullum anial est. celum mouet. celum non mouet. pz q̃ q̃libz illarum est per se ꝓtingẽs apud potentiã diuinã nõ absolute cum nãliter vna sit nẽcia ⁊ alia impossis. ¶ Ex p̃dictis infero quasdam veritates. Prima est q̃ nõ omne nẽciuz vel impossẽ est per se vel per accẽs vel simplr vel fm qd impossẽ vel nẽciuz. pz de impossi vel nẽcio ex terminis solum ⁊ ita dicat de possi ⁊ contingẽti. ¶ Scõa veritas aliquod est impossẽ ⁊ nõ per accẽs impossẽ. Ex quo nõ sequitur qõlibet formalr vel mãliter. pz nã ex ista hoc est ipossẽ non sequit hoiem eẽ asinum nec te currere cuz significata antecedẽtis ⁊ oppositi ꝓnitis stent simul: stat enim hanc esse impossẽm ⁊ nullum hoiem esse asinum: ⁊ te nõ currere. ¶ Ex ista veritate sequit q̃ aliqõ est nẽciuz ⁊ nõ per accidens qõ nõ sequit a quolibet formalr vel mãliter patz de ꝗdictorio ꝓpõnis ꝓposite. ¶ Tertia veritas aliqua est ꝓpositio possis ⁊ impossis ⁊ aliqua alia nẽcia ⁊ cõtingẽs. p:obatur de hac ꝓpõne nullam anial est que est possis supernaturaliter ⁊ impossis nãliter: fz pz de hac. hõ est: que est necessaria nãliter ⁊ ꝓtingẽs supnaturaliter. si g° vnq̃ concessi q̃ nẽcio hõ est anial ⁊ q̃ nullum qõ eẽ est impossẽ p̃ci se nãliter: locutus sum in istis ⁊ in alijs iuxta moduz aliox̃ logicox̃. ¶ Et si arguit sic. B ꝓpõ est nõ possis igit hec ꝓpõ est nõ possis. ⁊ per ꝓñs eadem ꝓpõ est possibilis ⁊ nõ est possis qõ est ꝗdictio. dicit q̃ ista ꝓña p̃ma nõ vz. nec semp a termino p̃natiuo ad negatiuũ vz ꝓña. sicut alias fuit ostensum. ¶ Aliter dicit cõcedendo q̃ illa est possis ⁊ q̃ ista non est possibilis: nec ista sunt ꝗdictoria. q: in equiuocis non est ꝗdictio. vnde hmõi termini possẽ impossẽ nẽcium ⁊ ꝓtingẽs sunt termini equiuoci in sua maxime cõitate ⁊ diuidunt in suis min° cõibus equiuoce: qui per affirmatiões ⁊ negatiões nõ habebunt ꝗdictionẽ: sicut contingit de talib° canis currit ⁊ nullus canis currit. dato q̃ li canis in illis equiuoce supponat in vna p:o cane latrabili in alia p cane celesti vel marino: ita in ꝓpositione si in vna sumitur possibile naturaliter ⁊ in alia supernaturaliter non est contradictio in illis. opz enim terminos vniuoce ⁊ non equiuoce sumi ⁊c̃.

PRo finali complemẽto hui° tractatus sit istud dubium declarãdũ vtruz eadem ꝓpõ sit vera ⁊ falsa. aut nẽcia ⁊ contingens vel possibilis ⁊ impossis vniuoce loquẽdo. s. fm eandẽ nãm ⁊ arguit multipliciter sic. ⁊ signo illam ꝓpõnẽ: deus est deus est: pz q̃ ista est falsa. q: significat cõuertibilr q̃ deus est aliqua talis ꝓpõ deus est ⁊ q̃ ipsa sit vera. pz q: est duo vera vz. deus est ⁊ deus est. ¶ Scõo arguit sic. aliqua est ꝓpõ que hz plura significata adequata quox̃ vnum est falsum. ⁊ aliud vex̃: igit eadem ꝓpõ est vera ⁊ falsa. pz ꝓña eo q̃ ꝓpõ non dr̃ vera vel falsa. nisi rõne sui significati saltim si non fuerit talis ex solis terminis. aliis pz de tali ꝓpõne deus est hõ est: que hz tria significata adequata. vz. sui ⁊ suarum partiũ. quorum significatox̃ significatum suuz est falsum ⁊ significata partium sunt vera. ¶ Tertio arguit sic. ⁊ signo imparite vel in carta istam hõ est aial ad quã cõcurrũt eque p̃mo sor. ⁊ plato. ⁊ eque p̃mo per eam concipiant sor. q̃ hõ est anial. plato vero q̃ hõ est asinus: tunc arguo sic. B ꝓpositio eque p̃mo significat verũ sicut falsum. ⁊ ecõuerso: igit significat p̃mo verũ ⁊ significat p̃mo falsuz. ⁊ per ꝓñs ipsa est vera ⁊ falsa. ꝓña pz. q: non videtur rõ quare magis sit vera q̃z falsa vel econtra. cum eque p̃mo significet verum sicut falsum ⁊ econuerso. ¶ In oppositũ arguit sic. Si aliqua ꝓpositio est falsa ipsa est non vera. pz q: falsum ⁊ non verũ cõuertunt: ⁊ si ista ꝓpõ est non vera ista ꝓpõ nõ est vera ab affirmatiua de p̃dicato infinito. ¶ Confirmat. nã diffinitio veri: est illud q̃ nõ est falsum: vt ait cõmẽtator: super q̃rto metaphysice ꝓmẽto. 21. igit nulla est ꝓpõ que simul sit vera ⁊ falsa. ¶ Scõo arguit sic. Nam si aliqua ꝓpositio esset simul va ⁊ falsa. B esset q: vni adeq̃te significaret verum ⁊ alteri adequate significaret falsum. Et tũc sequitur q̃ stat aliquã ꝓpositionẽ esse vniuersalem particularem indefinitam singularez: affirmatiuã ⁊ negatiuã: exceptiuam: exclusiuam ⁊ reduplicatiuã: copulatiuam: conditionalem ⁊ disiunctiuã: tempo:alẽ: causalez localem: ⁊ sic omni modo ad placitũ ꝗnomstabilẽ. ꝓña tenet. q: stat per eandẽ ꝓpõnẽ scriptaz per in positionẽ aut alio modo multos concipere diuisim vlr particulariter simplr. ⁊ sic vltra aduerbialiter vt dictũ est. consequẽs falsum ꝓpter repugnantiã descriptionũ taliuz denominãtiũ. dr̃. n. vlis est illa in qua subicitur terminus cõis explicite vel explicite signo vniuersali determinatus. ¶ Et indefinita in qua subicitur terminus hmõi sine signo: modo subici cum signo ⁊ subici sine signo videt implicare ꝗdictionẽ ⁊ hmõi iplicatio sequit alias denominatiões inuicez cõbinando. ¶ Itẽ sequitur q̃ eadem ꝓpõ est de presenti de preterito ⁊ de futuro de scõo adiacente ⁊ de tertio adiacente de verbo adiectiuo ⁊ de verbo substãtiuo de terminis cõpositis ⁊ de terminis simplicibus: que nõ sunt vera. ¶ Itez sequit q̃ ex vero sequit falsum. ⁊ ex necessario sequit qõlibet sicut ex impossibili: ⁊ q̃ impossibile sequit ad quolibet: ⁊ impossibile implicans ꝗdictionem est admittenduz ⁊ infra tẽpus obligationis cõcedendũ: ⁊ q̃ aliqõ est possibile qõ nõ est admittendũ: que non sunt vera. q: repugnant regulis logicorum. ⁊ ꝓña pz. si eadem ꝓpõ esset necessaria ⁊ impossibilis. ¶ Item sequit q̃ vnus simplex terminus eẽt verus vel falsus affirmatiuus vel negatiuus sicut ꝓpõ. ꝓña pz dato q̃ vnus affirmatiue vel negatiue complexe vel p in potentiã cõciperet: ⁊ alicui incõplexe. Similr per in potentiam: ꝓñs est contra Aristo. in tertio metaphysice capitulo nono. vbi dicit q̃ veritas vel falsitas non est in terminis: sed in oratiõibus ⁊ nono metaphysice capto tertio verum incõplexũ nõ est affirmatio: sed vt dicto affirmatio ⁊ dicto non sunt idẽ. quare ⁊c̃. ¶ Ad argumẽta ergo ad p:imũ pz solutio per ea que dicta sunt in p̃ma parte circa materiaz de scire ⁊ dubitare. ⁊ in scõa parte in mã de ꝗdictorijs. vbi concedunt multe conclusiones faciẽtes ad hoc ꝓpositum. verumtamẽ concedo q̃ eadẽ ꝓpõ est vera ⁊ falsa. Est. n. duo vera ⁊ vnũ falsuz. stat ẽt q̃ aliqua sint duo falsa ⁊ vnum verũ: vt deus non est: homo est asinus: ipsa enim tota vera est ⁊ sue partes tam deus nõ est q̃z hõ est asinus: nunq̃z tñ est cõcedendũ q̃ eadez ꝓpõ est ꝓpõ vera ⁊ eadem est ꝓpõ falsa: hz posset concedi q̃ eadem ꝓpositio est ꝓpõ vera ⁊ ꝓpõ falsa simul collectiue. ¶ Est tamẽ notandũ q̃ dato q̃. a. sit ista deus est deus est. si ꝓponitur. a. nõ conceditur. a. nec negat. a. quousq̃ non fuerit certificatio facta de. a. an sit vna ꝓpõ vel nõ. si vna negat: si plures ⁊ nõ vna cõcedit q: tunc concedere. a. non est nisi concedere quãlibet istax̃ deus est. ¶ Item si p̃mo modo sumẽdo. a. ꝓponitur. a. ꝓpositio est vera. querat an li vera teneat adiectiue singulariter vel substãtiue pluraliter. p̃mo modo negat ⁊ scõo modo cõcedit. Et ita in alijs est dicendũ. ꝓcedẽdo q̃ eadẽ ꝓpõ est possibilis ⁊ impossibilis vt tu es: homo est asinus ⁊ aliqua necessaria ⁊ contingens vt tu es: deus est ⁊c̃. ¶ Item notanduz q̃ in ꝓposito nõ sũmo ꝓpõnem nisi modo cõi ꝓ ꝓpõne creata scripta vocali vel mentali: q: vlr sumendo debent concedi q̃ deus est de° ẽ. q: de° est illa ꝓpõ deus est que est essentia diuina. ipsa. n. est ꝓpõ de se ipsa. ¶ Ad scõm argumentũ concedo q̃ eadez ꝓpõ hz plura adequata significata non sibi adequata: vnde deũ esse ⁊ hoiem esse non

possunt adequare illã deus est hõ est ꝫ bene partes ipsi?. ¶ Ad tertium argm dico admisso illo casu sumendo li primo exponibiliter ꝙ ista est vera hõ est aial eo ꝙ suum significatum adequatũ est vex a quo dependet eius veritas. ꝫ.n. plato concipiat per ipam falsuꝫ. nõ ꝓpter hoc ista dr falsa. q: non cõcipit eius adequatũ significatũ sed secõdariuꝫ significatuꝫ rõne cuius ꝓpõ nõ dr vera nec falsa: imo dato adhuc ꝙ nullus cõciperet per eam aliqd vex sed multi falsum: adhuc ipsa esset vera ꝓpter eius adequatũ significatum vex. qd ꝫ nõ significet: eiusdeꝫ tñ esset significativa vel altera similis sine noua impõne. ¶ Item dato ꝙ illa ꝓpõ significaret infinita significata vera ⁊ non hoiem ee aial. ipsa esset vera ⁊ nõ rõne alicuius significati qd significaret: sed rõne sui adequati significati qd nõ significaret. Et ita dicat de tali: homo est asinus. ꝙ ipsa est falsa ⁊ ipossibilis qtũcũq significaret veruꝫ. q: non significaret illud adequate sed secõdarie forte ⁊ ex ꝓñti vel ex noua ipositione que non hꝫ causare veritateꝫ vel falsitateꝫ in ꝓpõne: ꝫ bene significatũ adequatũ si hmõi significatũ nõ fuerit verum vel falsum ex solis terminis.

Amplius ad ꝑncipale arguit sic. ⁊ pono ꝙ. a. sit illa ꝓpõ scripta in muro oꝫ hõ est aial ⁊. b. ista ꝓpõ aliquis hõ est aial scripta sub. a. parũ distanter: a quibus trahant due linee a puncto cõcurrẽte in quo ponat li econuerso ꝙ sit. c. ꝓpõ. isto posito arguit sic. c. ꝓpõ est dependens ꝓpõ: cuius dependẽtia consurgit a propõne ꝑori que est impendens ꝓpõ. igit eius dependentia egredit ab. a. vel a. b. sed non videt quare plus ab. a. qꝫ. a. b. igit ab vtraq dependet in esse ꝓpõnis: tunc sic ab. a. dependet ⁊. a. significat ꝑmo ⁊ adequate omneꝫ hoiem esse aial. igit. c. significat ꝑmo adequate oẽ aial ee hoiem. vlterius. c. dependet. a. b. ⁊. b. significat adequate aliquem hoiem esse aial. igit. c. significat adequate aliqd aial esse hoiem: tunc sic. c. significat adequate oẽ animal esse hoiem qualiter esse est falsum. igit ipsa est falsa ⁊ idem c significat adequate aliqd aial esse hoiem qualiter esse e verum igit. c. est ꝓpositio vera. Iste ꝓñe tenent per hoc ꝙ non est ꝓpositio vera nec falsa ex solis terminis ⁊ consequẽter habeo ꝙ. c. ꝓpõ e vera ⁊ falsa. ¶ Secõo arguo sic vt ꝑus. pono ꝙ sit scripta in pariete B ꝓpõ omnis homo est aial que est vera vt pꝫ: ⁊ ꝙ ipsa sit falsa arguit sic. quelꝫ talis ꝓpõ aial est omnis hõ est falsa. vt pꝫ que sit. b. sed. a. est. b. igitur. a. est ꝓpõ falsa. ꝓña pꝫ. cuꝫ maiori ⁊ minorem ꝓbo. ista illi ꝗtuor termini omnis hõ est aial sunt illi quatuor termini aial est omnis hõ sed ꝑmi sunt. a. ⁊ secundi sunt. b. igr. a. est. b. ꝓña pꝫ cũ maiori. q: alias staret illos quatuor terminos desinere esse omnis hõ est animal alijs non desinentib? esse. vꝫ. aial est oꝫ hõ et mior. pꝫ q: sicut illi termini omnis hõ est aial sunt. a. ꝓpositio ideo videt ꝙ a pari ꝙ illi aial est omnis hõ sunt. b. ꝓpõ. ¶ Tertio arguit sic. ⁊ signo vnum circulũ in cuius circũferentia ponant isti tres termini hõ: est: hõ. eque distãtes ⁊ in centro ipsius hoc signum omnis: ꝙ etiã regat ab eodeꝫ verbo adiectiue est: a quo aliquis istoꝝ terminorum homo. isto posito arguit sic. illud signum oꝫ necessario e pars suppositi vel pars appositi sed nõ est rõ quare plus sit pars suppositi qꝫ appositi ⁊ econtra. igit est pars vtriusq. ⁊ per ꝓñs isti quatuor termini in isto circulo omnis hõ est hõ sunt tam illa ꝓpõ omnis hõ est hõ qꝫ illa hõ est oꝫ hõ ⁊ ecõtra. sed quelꝫ talis omnis hõ est hõ est vera ⁊ qlibet talis hõ est omnis hõ est falsa igit ꝓpõ vera est ꝓpõ falsa. ¶ Ad hec respondet ad ꝑmũ admisso casu cõcedo ꝙ. c. ꝓpõ dependet ab. a. vel. a. b. ⁊ cũ dicit nõ est maior ratio quare ab. a. qn. a. b. igit dependet ab vtroq. non vꝫ argm. sed bene sequit ꝙ ab vtroq istoꝝ pot dependere: sic non sequitur tu scis altex istoꝝ esse verũ demtis illis rex sedet ⁊ nullus rex sedet: sed nõ est maior rõ de vno qꝫ de alio igitur tu scis vtrũq istoꝝ esse vex: sed bene sequit ꝙ vtrũq istoꝝ potes scire ee vex. ¶ Et si querit ex quo c. dependet ab vno illoꝝ a quo ergo dependet: rñdeo me nescire. scio. n. c. dependere ab vno istoꝝ tñ a nullo istorum scio. c. dependere ⁊ ita. c. esse verũ vel falsum. tñ nescio. c. esse verum. nec scio. c. esse falsum. non ergo debet concedi. c. nec dꝫ negari quousq nõ sit facta cõuctio inter opponentem ⁊ rñdentem a quo illoꝝ dependere debeat: ⁊ si cõuentũ fuerit ꝙ ab. a. negat tunc. c. sicut ⁊ illa cui subordinatur oẽ aial est hõ. Si vero ponat. c. dependere. a. b. cõcedatur. c. sicut ⁊ ista aliqd aial est homo. vbi tñ amouet a. c. dependent. a. b. ⁊ sic debet concedi simplr sine vlteriori quesito. si aũt a moueret. b. a. remanente. c. dependeret ab. a. ⁊ negatur absq cõuenientia petenda. ¶ Ad secõm argm dico ꝙ ista est vera. omnis hõ est aial ⁊ nõ falsa. Et ad argm illi quatuor termini. omnis hõ est aial sunt illi ꝗtuor termini aial est omnis hõ. cõcedo. ⁊ illi ꝗtuor sunt illa omnis hõ est aial. cõcedo ⁊ illi aial est omnis hõ sunt illa ꝓpõ aial est omnis hõ: nego: sed sunt ꝑcise illa omnis hõ est aial. Si. n. illi quatuor termini aial est omnis hõ deberent esse ista ꝓpõ aial est oꝫ hõ. oꝫ ꝙ inter eos et ordo rectus vel retro gradus. Si ꝑmo modo opꝫ istũ terminũ aial esse ꝑmũ terminũ ⁊ sic vltra. sicut est in. a. figura. Si secõo mõ opꝫ ipm esse ꝑmũ terminũ: sed retro gradum sicut est in. b. figura: modo pꝫ ꝙ ꝑdicti termini aial est omnis hõ nõ se hñt in ꝑdicto pariete sicut est. a. figura vel sicut est. b. figura igit in illo pariete non est talis figura aial est omnis hõ. ⁊ per ꝓñs illi termini qualircũq voca liter voluant nõ sunt nisi ista omnis hõ est aial. ¶ Ex predictis pꝫ solutio de quadrato. a. b. c. d. in cuius. a. angulo ponat li omnis in. b. angulo ponat li hõ in. c. angulo ponatur li est in. d. angulo ponat li aial. dicendo ꝙ in tali quadrato illi quatuor termini sunt ista ꝓpõ omnis hõ est aial ⁊ nõ alia. eo ꝙ ꝑmus terminus est li omnis secõs li homo tertius li e: quartus li aial. ordinati iuxta ordinẽ angulorũ. nam ꝑmus angulus est. a. secõs. b. tertius. c. quartus. d. sicut pꝫ in figura. ¶ Si aũt poneret ꝙ in ꝗdrato illo nõ esset ꝑoritas nec posteriorita quo ad suos angulos ꝫ et im possibile. si aũt poneret hmõi ꝑoritas sed ad placitũ: ita ꝙ posset cõpetere cuicũq angulo non rñdeat ad hmõi propositiones quousq fuerit facta cõuen° de ꝑoritate ⁊ posteriorita angulorũ inter opponentẽ ⁊ respondẽtẽ. vñ fm hũc modũ si in angulo. a. scribet li aial ⁊ in angulo. b. li e ⁊ in angulo. c. li omnis ⁊ in angulo. d. li hõ. nõ valꝫ per respondẽtẽ assignari certa ꝓpõ in illo quadrato nisi ꝑus determinatum fuerit de ꝑoritate ⁊ posteriorita angulorũ inter opponentẽ ⁊ respondẽtẽ: ita ꝙ si ꝑmus angulus fuerit. a. ⁊ secõus. b. tertius. c. ⁊ quartus. d. dicat ꝙ in tali quadrato est ista ꝓpõ aial est omnis homo ⁊ nõ illa omnis hõ e aial. ⁊ non aliqua talis aial est omnis hõ. ¶ Item dicat de circulo ꝙ si incircunferentia alicuius circuli scribant isti quatuor termini aial est oꝫ hõ eque distanter: nõ assignetur statim ꝓpõ certa. q: illi termini ꝑñt esse illa omnis hõ est aial ⁊ illa similr aial est omnis hõ: sed nõ est pole ꝙ illi termini sint ille due ꝓpõnes ideo fit ꝓueniẽtia cũ opponẽte circa signuꝫ vle vtrum teneat ibi sincathegoce vel cathegoce. si ꝑmo mõ assignet ista ꝓpõ omnis hõ est aial ⁊ nõ ista aial est omnis hõ. impole est. n. respectu eiusdẽ copule idem signuꝫ teneri cathece ⁊ sincathece. si secõo mõ dicat ꝙ illi termini sunt ista aial est oꝫ hõ. ꝓpter cãm dictam. Si vo tales termini ordinarent semp respõdeatur iuxta modũ istum cũ conueniẽtia opponẽtis ⁊ rñdentis. ¶ Ex ꝑdictis pꝫ rñsio ad tertiũ argm ꝓcedẽdo ꝙ illi termini ꝑñt esse illa ꝓpõ omnis hõ est hõ. ⁊ ꝑñt esse ista. hõ est omnis hõ. nõ tñ est pole ꝙ ipsi sint vtraq illarũ: cuꝫ ergo dr ꝙ non est rõ quare li omnis plus teneat se a parte suppositi qꝫ appositi verũ est: ideo nõ cõcedit ibi aliquid nec negat: nec certa ꝓpõ assignat quousq nõ fuerit facta certificatio: an li omnis teneat se a parte suppositi ⁊ sincathegorematice vel a parte suppositi ⁊ cathece. ꝑmo° dr ꝙ illi termini sunt illa ꝓpõ. oꝫ hõ est hõ que concedit. secõo° dr ꝙ sunt ista hõ est oꝫ hõ. que negat. ¶ Pariformiter dicat ad vnuꝫ casum cõem quo ponit ꝙ scribat ista. hõ e homo ⁊ sup copulã ponat illud signum omnis rectuꝫ ab eodem verbo. tunc querit vtrum illi quatuor termini sint

ista homo est omnis hõ: aut ista omnis homo est hõ dubi tetur quelibet pars quesiti: ⁊ iterũ querat rñdens si regit a parte ante vel a pte post: si a parte ante dr̃ q̃ illi termini sunt illa ppõ: omnis hõ est hõ: que va est ⁊ nõ ista: hõ est omnis hõ: si a pte post dicat q̃ sunt illa: hõ est omnis hõ que falsa est ⁊ neganda. ¶ Ex p̃dicta sequit q̃ ista propõ anial est omnis hõ in scripto p̃ot ee illa omnis hõ est anial ⁊ eꝯ. non tñ est pole q̃ illa sit ista: sicut nõ est pole q̃ eadẽ ppõ sit vniuersalis ⁊ indefinita. quare ⁊c.

Amplius ad p̃ncipale argit sic. B ppõ est falsa non hõ est anial ⁊ eadẽ p̃ot ee vera. sine sua mutatiõe vel impõne ipsius vel sui significati ergo pole est q̃ ipsa sit vera ⁊ falsa: ꝓña pz. q: si nõ. oz q̃ ppter aliquã diuersitatez in ante: añs pz. Nam li non p̃ot teneri infinite sine sui mutatione igit p̃ot ee vera cum illis circunstantijs. añs pz q: illi ppõni nõ hõ est anial p̃ot p̃poni li aliquid nulla impõne facta aut mutatiõe illi ppõni aut suo significato quo dato non est dubiũ q̃ li non teneret infinite. ⁊ sic illa non homo est anial eet ppõ vera. ¶ Scõo argt sic. ⁊ pono q̃ so:. dicat illã ppõnez totus so:. est so:. ⁊ plato istã aliquis totus so:. est so:. ⁊ Li. audiat totam ppõnez so:. ⁊ similr̃ totam ppõnem platonis p̃ter signum particulare. isto posito arguit sic. illa ppõ totus so:. est so:. quã profert plato est vera. q: ibi li totus tenet cathe⁊ eadem est falsa. igit ⁊c. ꝓña tz cum maiori ⁊ minori. pbo. cicero format in cõceptu suo talem ppõnez qualis est illa quã audit ⁊ eꝯ. sed format sibi talem ppõnem qualis est propõ so:. quã audit igit illa in conceptu cice. est falsa cui subordinat tum ppõ so: q̃ã ppõ platonis quã audit. ⁊ per ꝓñs illa est falsa: ¶ Tertio argt sic. ⁊ ppono hanc ppõnẽ omnes homines sunt asini vel homines ⁊ asini sunt asini: que sit. a. querẽdo vtruz sit vera vel falsa: si dr̃ q̃ sit vera. ꝯ illa est vna disiunctiua cuius vtraq̃ pars est falsa. igit ⁊c. si dr̃ q̃ sit falsa ꝯ illa est vna copulatiua cuius vtraq̃ pars est va igit ipsa est va. ¶ Et si dr̃ q̃ non est copulatiua ꝯ in a. ppõne sunt due ppõnes coniuncte per notã copulationis igit ipsa est copulatiua: ⁊ si dr̃ q̃ ipsa nõ est disiunctiua: ꝯ in. a. ppõne sunt due cathego⁊ disiunctine per notã disiunctiõis igitur est disiunctiua. ¶ Ad rõnes ad p̃mã dr̃ q̃ nulla ppõ falsa p̃ot esse vera sine sui mutatione intrinseca. q: non p̃ot esse vera postq̃ fuit falsa: q̃n sibi cõicetur veritas que est quedam relatio distincta ab ipsa ppõne ⁊ a suo significato. veruntamẽ dato isto dr̃ negando ꝓñam: sufficit. n. mutatio alterius distincti a se ⁊ a suo significato ad cuius mutationẽ li non aliter tenebit q̃z p̃mo. ⁊ sic ppõ habebit aliud adequatum significatũ a p̃ori sed alias multe conclusiões fuerunt concesse. ¶ Ad scõz dr̃ admisso casu q̃ illa totus so:. est so:. quã profert plato est vera. ⁊ cũ pbat q̃ illa sit falsa. dico q̃ cice. non pfert ppõnẽ talem qualis est ista quã audit a platone: sed bñ talez qualis est ista quã audit a so:. ⁊ sic ppõ quã audit a platone non subordinat sue mentali sed bene illa quã audit a so:. ¶ Et si querit vtrum cice. in audiendo platonẽ audiat veruz vel falsuz dico q̃ audit verum. ¶ Ad tertium argm̃ diuersi diuersimode rñderunt illi qui vellent q̃ ppõ denominat a p̃ma nota: dicerent q̃ a. ppõ est falsa ⁊ disiũctiua. Et tũc ad argm̃ in ea sunt due cathegorice coniuncte per notã copulatiõis igit. a. est ppõ copulatiua: negarent ꝓñam: q: opz illas cathegoricas esse partes p̃ncipales. a. qõ nõ eet vez apud eos. illi vero qui dicerent q̃ ppõ ypothetica denominat ab vltima nõ concederent. a. dicẽdo q̃. a. est copulatiua. Et tunc ad argm̃ negarent ꝓñam ⁊ dicerent vt p̃ores q̃ ille nõ eent partes p̃ncipales. a. qõ requirit. Et sic nunq̃z pbaret q̃. a. ppõ eet vera ⁊ falsa. Tenẽdo igitur cum alijs q̃. a. ppõ indifferẽter p̃ot ee copulatiua vel disiunctiua cũ pponit. a. non cõcedo. a. nec nego a. nec etiaz pprie est dubitandum. a. sed distinguendũ: dicẽdo q̃ si. a. est ppõ disiunctiua. a. est ppõ falsa: si aũt copu⁊ vera est: nec dicaz determinate vtruz sit vera an falsa copulatiua aut disiunctiua quousq̃z nõ fuero certificatus de. a. si aũt conueniẽtia fuerit in hoc q̃. a. sit disiunctiua negabo. a. ⁊ dicam ipam ee disiunctiuã falsam ⁊ negabo ipam esse copulatiuam. Et tunc ad rõnem rñdebo iuxta p̃mam rñsionem. Si vero placuerit opponẽti q̃ sit copulatiua concedam. a. ⁊ negabo ipam ee vnam disiũctiuam: ⁊ ad rõnem tenẽdo modũ regule rñsionis. concedo igit q̃. a. ppõ potest ee copulatiua ⁊ p̃ot esse disiunctiua. Et ita p̃ñter dicat ad alias propõnes equiuocas q̃bus plura adequate significata p̃nt corrñdere: sicut ibi: necessario hõ monetur si hõ currit: non dz illa concedi subito nec negari sed distinguí: ⁊ iuxta determinationẽ necessitatis cõcedatur vel negat illa. Et ita est dicendũ in alijs cathegoricis: vt nullũ anial ee est pole: oẽm hominẽ ee est necẽsum: non dz aliqua istarum subito concedi nec negari nec dz subito concedi aliquaz illarum esse in sensu cõposito nec aliquam esse in sensu diuiso sed distingui iuxta cõpositionẽ ⁊ diuisionem ⁊ iuxta certificationẽ rñdeat concedẽdo vel negando. ¶ Iste modus rñdẽdi est de intentiõe pbi i elencis. ponit eni q̃ si millies exponat vox equiuoca nõ debes pigescere distinguere q: semp debes distinguere.

Amplius ad p̃ncipale argt sic. ⁊ sit. a. ista ego sum paulus. scripta in pariete: quaz scimus eque p̃mo legentes ego ⁊ Petrus: isto posito pz q̃ ego lego vez cum ego suz paulus ⁊ petrus legit falsuz cum ipse non sit paulus. sed nõ legimus aliquã ppõnem nisi istam scriptã vel partez eius igit simul est vera ⁊ falsa vz. pro hoc instanti lectionis. ¶ Scõo arguit sic. aliqua ẽ ppositio que nec est vera nec falsa ⁊ aliqua est que est vera ⁊ nõ falsa ⁊ eꝯ. igit aliqua est que ẽ simul va ⁊ falsa. pz ꝓña q: dato medio cum vno extremo contingit dare alterum. añs probat. pro p̃ma parte de ppõne vocali que nõ est vera nec falsa. pbat q: non est qñ. n. subin est: p̃dicatuz non est ⁊ eꝯ. q: successine profert. cãtur. n. voces cũ motu locali. ¶ Tertio arguit sic. sit. a. ista hõ est anial ⁊ sit rei veritas q̃ p̃mus instituens imposuit ipam adequate significaret hoiem ee animal in lingua latina ⁊ hoiem esse asinũ in lingua barbarica: ⁊ pponat. a. tam barbarice q̃z latine ⁊ pz q̃ latatinus concederet eã bene respõdẽdo ⁊ barbaricus negaret eã bene rñdendo. q: non videt ratio quare vnus bene rñderet q̃z alius: arguit ergo sic quilibz istorũz bñ respõdet ⁊ vnus cõcedẽdo ⁊ alter negãdo a. igit. a. est concedendũ ⁊ negãdũ. ⁊ per idem vez ⁊ falsum. q: significatum adequatũ. a. est verum vt pz igit a. est veruz silr̃ significatum adequatũ eiusdem. a. est falsum igit. a. ẽ falsum. añs pz per positũ p̃mi instituentis. arguit. n. sic. significatum adequatum. a. est hoiem esse anial ex sola impõne: sed eque bene iponebat autentice ipaz adequate significare hoiem esse asinum sicut hoiem esse anial igit eque bñ est adequatum significatũ illius vnum sicut reliquum. q̃re ⁊c. ¶ Ad hec respondet ad p̃mum nõ concedẽdo nec negando nec dubitando illam ego sum Paulus: sed quero qd demonstras per p̃nomẽ demonstratiuũ si me paulum concedo eam ⁊ dico eã esse verum. ⁊ nego q̃ petrus legat ppositionẽ falsam: sed legit ppõnem verã quã legẽdo profert vnam falsam vocaliter vel mentalr̃. Eodẽ mõ est dicendũ de ilia: ego suz masculus dato q̃ mulier ⁊ masculus legant ipam. ¶ Ad alias responsum est. verũtamẽ dico q̃ ppõ vocalis est ⁊ quotienscũq̃z est aliqua pars ei⁊ ipsa est: sicut contingit de rebus successiuis in quibus pars p̃or non manet cuz posterior sed quãdiu manet aliq̃ eius pars vel instans tam diu illa res successiua est: ⁊ ita dicendum est de ppõne vocali cuz sit res successiua. ¶ Ad tertium admisso isto casu concedo q̃ quilibz illorũz bñ rñdet vnus cõcedẽdo ⁊ alter negãdo. Et cũ dr̃ illa est concedenda ⁊ neganda concedo ꝓñam ⁊ añs: non tamẽ ex hoc sequitur q̃ aliqua propõ sit vera ⁊ falsa. vñ si proponis. a. mihi latino concedo. a. ⁊ dico. a. esse verum. Si vero barbaro ipse bz dicere oppositũ negando. a. asserendo ipsum esse falsum ⁊ vbi mihi proponat. a. est verum ⁊ falsum nego pro scõa parte: ⁊ cum dicit significatũ adequatum. a. est falsum: nego. ꝯ. a. significat adequate hominẽ esse anial ex sola impõne sed eque bene imponebat. a. significare adequate hoiem esse asinum sicut hoiem esse anial igit eque

bene significat adequate illud: nego consequentiaz: sicut in simili pono q̃ p̃mus instituens posuit istaz. a. esse veruz in lingua latina ⁊ non esse veruz in lingua barbarica. patz q̃ hec ꝓña nõ vz. a. est vex ex sola impõne sed eque bñ ipõnebat. a. nõ eẽ verũ sicut. a. esse vex igit eque bene. a. nõ est verũ. pz q̃ ꝓña nõ vz. alr oz cõcedere ꝗdictoria. vz. a. est vex ⁊ idem. a. nõ est verũ. ¶ Hec rñio sic iterum declarat: sit rei veritas q̃ tibi ⁊ sor. ꝓponã hanc. album esse nigrum est pole: aut quãcũq; aliam equinocã. q: de oib⁹ idem est iudiciũ. ⁊ pz iuxta doctrinaz traditã q̃ nullus vestruz hz eã simplr concedere aut simplr negare quousq; nõ fuerit facta certificatio. Cũ ergo querit a me qũo tenetur modus in illa rñdeo tibi nolo q̃ teneat in sensu diuiso: ⁊ sor. volo q̃ teneat in sensu ꝓposito: ⁊ pz q̃ ꝓpter diuersitatem impõnum cõtinue tu habes illã cõcedere: album esse nigrũ est pole: ⁊ dicere ipãz eẽ verã ⁊ teneri in sensu diuiso ⁊ nunq; habes ipam negare nec cõcedere ipam eẽ falsam: nec vnq; habes asserere ipam teneri in sensu ꝓposito. oppositũ vero oium istoꝝ hz sor. sustinere ꝓpter ꝗriã sibi impõnẽ facta. Si ergo arguat tibi sic. significatũ adequatum illius est significatũ diuisuz ex sola impõne: sed eque bene ponit significatũ adequatũ eius esse cõpositũ aut diuisum igit significatũ adequatuz eius est cõpositũ: habes negare ꝓñaz: sicut in exẽplo. pono tibi q̃. a. sit ꝓpõ vera significans adequate te non esse. patet q̃ tu nunq; habes cõcedere. a. eẽ ꝓpõnẽ veram adequate significãtez te non esse ⁊ sorti q̃ idẽ. a. sit ꝓpõ vtra significans adequate te nõ esse pz q̃ tu nunq; habes cõcedere. a. eẽ ꝓpõnẽ verã adequate significantẽ te non eẽ. q: tunc opz te ꝓcedere te eẽ ⁊ te non eẽ sequit. n. a. ꝓpõ est vera significãs adequate te esse igit tu es. etiã sequit idem. a. est ꝓpõ vera significãs adequate te non eẽ igit tu non es: si ergo cõcedis aũtia oz te cõcedere ꝓña que inter se formalr ꝗdicunt: nõ ergo sequtur. a. significat adequate te esse ex sola ipõne. sed eque bñ imponit ipm. a. adequate significare te nõ esse sicut te esse igitur eque bene significat adequate te non esse patz: cõsequentiam non valere pz. quare ⁊c.

Amplius ad p̃ncipale arguit sic. aliqua ꝓpõ necessaria est ꝓpõ cõtingens. igit pole est q̃ eadem ꝓpõ sit vera ⁊ falsa. ꝓña tz ⁊ añs ꝓbat. Illã eẽntia diuina est ꝓpõ necia ⁊ eadez eẽntia diuina est ꝓpõ contingẽs igit ꝓpõ necia est ꝓpõ contingens. ꝓña tz. quia reducat ad sillm demõstrãdo p̃mã partẽ añtis: pz: eo q̃ essentia diuina est ista ꝓpõ deus est quã de se ipsa format: sẽda pars pz de eadez eẽntia diuina que est hec ꝓpõ ante christus erit demõstrata illa quã ipsa asserit ⁊ determinat. ¶ Sẽdo arguit sic ꝗ ꝓpõ. hõ est anial est vera ⁊ falsa. igitur ⁊c. añs probat. Illã ipsa significat adequate hoiem eẽ anial qd̃ concessum est: ⁊ ẽt significat adequate illũ t̃minũ hoiem: esse illuz t̃minũ anial. sed cõstat p̃mũ significatum esse verũ ⁊ sẽdm falsuz. igit ⁊c. minorẽ ꝓbo. ⁊ sit. a. p̃mũ significatuz ⁊ ꝗm. b. ꝓpõ vero sit. c. ⁊ arguit sic. c. significat. a. ex impõne solum ⁊. b. mãliter igitur. a fortiori. b. est significatum adequatũ. c. ꝓña pz cuz p̃ma parte añtis: dato q̃. c. sit ꝓpõ vocalis vel scripta. ⁊ sẽda pars ꝓbat. Illã ante impõnez terminoꝝ sic significauit nãliter. vñ si plata tunc fuisset apud nõ intelligentes terminos significasset q̃ ille termin⁹ hõ est iste termin⁹ aial. ¶ Confirmat. naz ille terminus hõ significat hoiem ex impõne ⁊ se ipm nãliter cum sit agens nãle nãliter immutans potentiã auditiuã vel visiuaz sicut ⁊ alie res nãles vt audibilia ⁊ visibilia. Et ita dicendũ de alijs terminis. c. ꝓpõnis igit. c. propõ significat nãliter. b. qd̃ erat probandũ. ¶ Tertio arguit sic. ⁊ capio illam copulatiuã deus est ⁊ chr⁹ est: que sit. a. tũc sic. a. est vex ⁊ falsum. igit ⁊c. añs probat. a. tm̃ hz de veritate sicut de falsitate ⁊ eẽ. igit non plus est denoiabile a falsitate q̃ a veritate ꝓña pz. q: hmõi modus arguendi tz in oibus alijs denominatiõibus ꝗrijs vel p̃uatiuis. sequtur enim. a. tm̃ hz de albedine sic de nigredine ⁊ eẽ. igit. a. nõ est plus denominabile ab albedine q̃ a nigredine vel eẽ. similiter sequit. a. tm̃ hz de caliditate sicut de frigiditate igitur non potius ab vno q̃ a reliquo hz denominari. ¶ Et si dicit tale qualificatũ non dr albũ nec nigruz calidũz vel frigidũ sed dicit de copulato extremo calidũ ⁊ frigiduz album ⁊ nigrum tunc statim concludaz q̃. a. copulatiua nec est vera nec falsa: sed est vera ⁊ falsa qd̃ non est minus inconueniens q̃ concedere q̃ eadez propõ est vera ⁊ eadẽ est falsa. ¶ Ad istas rõnes ad p̃mã nego q̃ ꝓpõ necia sit propõ cõtingens. Et tunc ad arg^m nego ꝓnam: sed bñ sequitur q̃ aliqd qd̃ est propõ contingẽs est aliqd qd̃ est ꝓpositio necia: sicut posito q̃ deus istas quatuor voces multiplicaret omnis hõ est anial ad duo loca sic q̃ hec eẽt illa propõ. omnis hõ est anial ⁊ alibi illa aial est omnis hõ. pz q̃ ille voces sunt illa propõ. omnis hõ est aial ⁊ alia similr anial est omnis hõ: ⁊ tm̃ ista propõ vera nõ eẽt ista propõ falsa sed aliqua que essent vna eẽnt alia. Silr dato q̃ esset propõ cõis sicut solet poni de hoie cõi: sequeret propõ est propõ vera ⁊ eadez est propõ falsa igit propõ vera ẽ propositio falsa. Et sic de alijs. ¶ Ad sẽdam rõnẽ concedo q̃ c. significat. a. adequate ⁊ nego q̃ significet adequate. b. ⁊ cuz dicit significat. b. nãliter: nego: dico. n. q̃ illi termini hõ est anial: nãliter significando seipsos repñtant põt vitaliter immutabili incomplexe ⁊ nõ cõplexe fm cõpõnem aut diuisionẽ cãndo in eadẽ potẽtia cognitiua noticias de seipsis que non sunt propõ seu cõplexo sed solũmodo taliuz vocum vel figurarũ simplices similitudines. sicut. n. tria colorata distincta nõ cãnt in potẽtia vitali visiua aut fantastica cõplexionẽ aliquã nec voces tres in potẽtia auditiua ita in proposito de illis terminis. ¶ Et sic patz q̃ illa propõ hõ est anial non significat nãliter illum terminũ hoiem eẽ illũ terminuz anial: sed si sic significaret hoc eẽt soluz ex impositione. ¶ Et ita dico de propõne mẽtali que nõ significat seipãz nisi incõplexe nec intẽctiones ipsius aut actus eiusdẽ: non tm̃ nego q̃n cognitis terminis intellectus poterit formare vnã propõnẽ que significabit nãliter ⁊ adequate illũ terminum hoiem eẽ illum terminũ anial sic cõponẽdo li hõ est li anial: nunq; tm̃ concedo q̃ ista propõ sic significet nãliter sed adequate ⁊ nãliter hoiem esse anial. ¶ Ad tertiũ arg^m q̃. a. copulatiua est falsa ⁊ ipossibilis. Et tunc ad argumentũ tm̃ hz de veritate sicut de falsitate ⁊ eẽ. igit nõ plus est denominabilis a veritate q̃ a falsitate sophista cõcederet ꝓñs ꝓp falsam implicationẽ in suo ꝗdictorio. verũ tamẽ dimissa tali cauillatione nego ꝓñam: ⁊ ad probationẽ dico q̃ non est similitudo ad qd̃ ostendẽdum aliqua sunt physice notanda. ¶ Primuz notabile est istud q̃ denominationuz quedã sunt ꝗrie. quedã aũt non in suis excellẽtijs. Exemplũ p̃mi caliditas ⁊ frigiditas humiditas ⁊ siccitas albedo ⁊ nigredo. Exemplũ sẽdi caliditas ⁊ humiditas frigiditas ⁊ siccitas albedo ⁊ nigredo dulcedo. hic dico q̃ denominatiões sẽdo⁹ sumpte simul ⁊ semel copulatim ⁊ copulatiue p̃nt denoiare subz cui sunt cõicabiles. cõcedit. n. q̃ idem est albũ ⁊ dulce: similr q̃ aqua est frigida ⁊ humida ignis calidus ⁊ siccus. ⁊ sic vltra. ¶ Sẽdm notabile q̃ denoiationũ ꝗriaꝝ quedã positiue ꝗriant que dam p̃uatiue. Exemplũ p̃mi caliditas ⁊ frigiditas. Exemplum sẽdi lux ⁊ tenebra: ꝗ dico q̃ p̃mo mõ sumẽdo denominatiões ꝗrias si equalr alicui cõicant illud nõ denoiatur aliqua illaꝝ sed ambabus simul: ita q̃ si fuerit aliqd̃ corp⁹ cuius vna medietas sit alba ⁊ alia nigra illud corpus ẽ album ⁊ nigrum: ⁊ non est albũ nec nigrum. similr si in aliquo subiecto adequato tanta fundat caliditas sicut frigiditas ⁊ eẽ. nõ dz illud denoiari aliqua illaꝝ sed ambabus simul sicut tepidum. Sed sẽdo⁹ sumẽdo dicẽs denominationẽ fieri a p̃uatione ⁊ nõ ab habitu ostẽderet arg^m caruisse similitudine. verũtamẽ si eẽt vnuz mediũ cuius vna medietas eẽt tenebrosa ⁊ alia luminosa nõ videt rõ q̃re illud plus eẽt tenebrosum q̃ luminosum vel eẽ: sicut dictuz est de corpore habente equalr de albedine ⁊ nigredine: ideo videt mihi dicendũ de sẽdis denoiationib⁹ sicut de p̃mis in qbus nõ seruat p̃oritas nec posteriozitas. ¶ Et ad hoc intelligẽdũ sit tertiũ notabile istud: denominationuz ꝗriaꝝ quedã sunt que nõ hñt inter se p̃oritatẽ nec posteriozitatẽ.

quedam vero sunt inter que est ꝑ⁹ & posterius. Exēplū ꝑ⁹ calliditas & frigiditas: humiditas & siccitas: albedo & nigredo. Non.n.nāliter ꝑ⁹ est caliditas q̃ frigiditas vel eē. Et ita de aliis. Exemplū scōi corruptibile & incorruptibile: mortale & imortale: simplex & mixtū: ꝑ⁹.n.est incorruptibile q̃ corruptibile nāliter: & ꝑ⁹ simplex q̃ mixtū. dico ergo q̃ sumēdo ꝑ⁹mo⁰ denoiationes ōrias simul & nō diuisim denoiat illud tertiuz cui equalr cōicant: sed scōo⁰ sumēdo tertium tale denominat denoiatione posteriori & nō ꝑori & iste est ordo nāe. pz igit q̃ si in eodē equalr esset de simplici & mixto illud nō esset simplex sed mixtū: similiter in eodē tm̄ est de incorruptibili puta mā ꝑma sicut de corruptibili puta forma asini vel ignis: & tamē illud vocat corruptibile & nō incorruptibile. Ad ꝓpo⁷ ergo q̃ ꝑ⁹ē verū q̃ falsum pole q̃ impole nēcium q̃ contingēs ideo non est mirū si vna copulatiua est falsa polis & ꝓtingēs dato q̃ vna pars sit talis. ¶ Et si arguit ꝑmo de medio qō est simul tenebrosum & luminosum: & tm̄ lux est ꝑ⁹ q̃ tenebra. ¶ Scōo de vno corpore cuius vna medietas esset pura & alia mixta illud nō esset mixtū sed simul simplex & mixtuz: & tm̄ simplex ē denoiatio ꝑor vt dictū ē. ¶ Tertio affirmatio est ꝑor negatione in ꝑmo posteriorꝫ. & tm̄ ß non est negatiua deus est & chymera non est. ¶ Ad ꝑmū dr̄ q̃ lux non est ꝑor tenebra nec eē. isto mō loquēdi de ꝑoritate. ¶ Ad scōm q̃ nō est pole tale corpus sic componi. ¶ Ad tertiū dr̄ q̃ intelligit illud notabile de denoiatiōib⁹ conferentibus ad illud tertiuz cuius sit cōicabilitas: mō pz q̃ nullius cathe⁽⁽ affirmatio vel negatio cōferret ad affirmationem vel negationē alicuius copulatiue. quare & c̄. ß vero que dicta sunt solū mō ostēdūt physice diuersitatem modi arguendi in argumēto ꝑncipali. tm̄ in rei veritate logicaliter loquēdo nō deberet ß rnsio dari. q: nō est dubiū q̃ disiunctiua est vera: & tm̄ vna pars est falsa. alr.n.denominant denoiationes phyce & alr logice denoiationes fm q̃ pz aduertēti regulas vtriusq̃: caliditas & frigiditas sunt denoiationes phyce veritas aūt & falsitas possibilitas & ipossibilitas necessitas & cōtingentia vt sunt in signo sunt denominatiōes logicales. Nō ergo est applicandū exēplum phycuz ad ostēdēdū ꝓcessuz aliquē logicalez qō sic ostendo. Nam impole est q̃ ex duplici calido fiat vnū frigidū: & tm̄ ex duplici vero fit vnum falsum. ex illis.n.deus est. deus est. fit ista ipossibilis deus est de⁹ est. Similr ipole est ex duobus frigidis fieri vnuz calidū: & tm̄ ex duob⁹ falsis fit vnum verū: sicut ex illis nullus hō est: nullum anial est: fit hoc vnum nullus hō est nullū anial est. ¶ Itē qōlz corpus nāle hz medietates ex quibus cōponit: & tm̄ ꝓpositiones non hnt hmōi medietates ex quibus cōponant: vm̄ non solum veritas & falsitas ꝓpōnis hnt similitudinez cuz caliditate frigiditate albedine & nigredine. imo nec cū veritate & falsitate in reb⁹ simplicibus iuxta doctrinā phi. in nono metaphysice capto tertio vbi dicit q̃ vex & falsuz in rebus simplicibus nō sunt sicut vex & falsum incōpositis. quia verum & falsum in simplicibus nō assimilātur cōpōni & diuisioni existentibus extra animam sicut est de vero & falso que sunt in compōne.

¶ De syllogismis Capitulum.

Sequitur consequēter syllogisticaz declarare inām que inter ceteras sibi nomen argumēti assumit. ¶ Syllogism⁹ est oro in qua quibusdā positis & cōcessis necesse est aliud euenire per ea que posita sūt & concessa hec descriptio colligit a phō ꝑmo prior q̃ que de se manifesta est: ideo in ea nolo ꝓcedere sed ꝑcise syllogismū diuido in regularē & irregularem de quo posterius suo loco dicet. ¶ Syllogism⁹ regularis tres hz figuras modos ꝓtinētes in quoruz quolibz arg⁷ existit formale. In ꝑma figura regritur q̃ subm maioris implicite vel explicite sit proportionabile ꝑdicato minoris. & voco subm maioris ꝓportionari ꝑdicato minoris: qm̄ oino sibi simile est vel parti eiusdē ꝑncipali debite supponēti: aut eiusdē dissimile in ꝑmo mō cuz consimili circunstātia. verbi gra. Iste syllus est bonus: ois hō est anial sor. est homo igit sor. est aial. & in ꝑma figura: eo q̃ subm maioris ꝓportionat ꝑdicato minoris per oi modam similitudinē & subordinationez cum debite suppōne eo q̃ vtrobiq̃ li homo pro vtroq̃ sexu solū supponit licet alr & aliter qualr syllo variationē cāre non hz. ¶ Itez iste syllogismus est bonus & in ꝑma figura. quilibet hō currit sor. est aliquis hō igit sor. currit. q: subm maioris ꝓportionatur ꝑdicato minoris nō per sui oimodā similitudinē vel subordinationē cū nulla talis sit: sed bene sue partes ꝑncipales debite supponētes. vz. illius termini hō. qui ꝑcise ꝓ masculis supponit: sicut in ꝑma & cetera sunt paria. ꝓpter hanc cām est iste syllus bonus. & ꝑme figure. quilibet hō est vnus hō sor. est hō masculus ergo sor. est vnus hō: sed iste nō vz. quilibz hō est vnus solus hō berta est hō igitur berta est vnus solus hō: nec est in ꝑma figura: q: subz maioris nō ꝓportionat ꝑdicato minoris: ꝑcise: ꝓpter indebitam suppōnez: in vna supponit li homo pro vtroq̃ sexu & in alia soluz ꝓ vno rōne determinationis. ¶ Dixi scōo q̃ vocabā subm maioris ꝓportiōari ꝑdicato minoris dato adhuc q̃ eēt sibi dissimile vel parti eius ꝑncipali: dūmō esset in ꝓprio numero debite supponēdo. verbi gra. Iste syllus est bonus in ꝑma figura: cuiuslibet ꝓdictionis altera pars est vera. a. est ꝓdictio igit. a. est altera pars vera. & tm̄ subz maioris dissimile est ꝑdicato minoris tam fm ꝓuertibilitatem q̃ fm subordinationē. nec hoc obstat ex quo in ꝓprio numero est. s. singulari & in eadē declinatione. Vm̄ syllus factus in ꝑma figura de maiori exite in obliquo rōne medij termini est hoc obseruandū q̃ si obliqu⁹ subicit in minori rectus ꝑdicetur in ꝓprio numero. Exēplū positū est in genetiuo casu sed in datiuo sic arguit. Cuilibz hoi cōcludit tu es homo igit tibi concludit. in accusatiuo casu sic. ocm̄ hominē ego video: tu es hō ergo te video. in ablatiuo sic. ab omni hoie differt asin⁹ tu es hō igitur a te differt asin⁹. Et sic ēt arguit in numero plurali. Nō tm̄ nego qn̄ possit recta cōclusio introduci dato adhuc q̃ vtrobiq̃ medius terminus esset in cōsimili obliquo. Vm̄ bene sequit cuiuslz hois asinus currit. capra est hois igitur habētis capraz est asin⁹ currēs: vel sic igitur aliquid cuit est capra est asin⁹ currēs. ¶ Ex his igit pz q̃ in ꝑma figura non opz subm maioris implicite nec explicite esse ꝑdicatuz minoris: sicut ibi: qlibz homo currit tu es hō masculus igit tu curris: imo nec ēt opz ipm subm maioris aliquo mō esse simile ꝑdicato minoris vel sue parti sicut hic. Cuiuslibet hois asinus currit sor. est homo igit sor. asinus currit. ¶ Itē sequit ex eisdez dictis q̃ aliquis est syllus in quo illud qō subicit in maiori implicite vel explicite ꝑdicatur in minori & cetera regsita. ad ꝑmā figuram quo ad qualitatez vel quātitatē ibidez existunt: & tm̄ syllus ille non est in ꝑma figura & hoc solum ꝓpter defectuz modi debite supponendi ipsius medij termini: sicut hic. quilibz homo currit berta ē homo igr berta currit. Maioreꝫ ꝓpōnē in syllogismo voco ꝑmā ꝑmissarum: minoreꝫ voco scōam ꝑmissarū & conclusionē ꝓpositionem illataz ex illis ꝑmissis. Medium tm̄ voco in syllo qui sūmitur in maiori & in minori & nō intrat ꝓclusionem implicite nec explicite: sed in minori cū suo simili vel dissimili certā hz ꝓportionē. Maiorē extremitatē voco ēminū sumptuz in maiori cum medio termino. Minorē extremitatē voco ēminū sumptū in minori cū termio ꝓportiōabili ad debitum mediū. verbi gra. Ois hō est anial: & sor. est hō igit sor. est anial. maior ꝓpō est li omnis hō est anial. minor est li sor. est hō. & ꝓclo est li sor. est anial. debitū mediū est ille termin⁹ hō. maior extremitas est ille termin⁹ aial. minor extremitas est iste termin⁹ sor. Vltimū est notādū quare superius dixi implicite vel explicite: qm̄ dessignabā qd regritur ad syllum in ꝑma figura. q: aliquis est syllus in ꝑma figura. & tm̄ illud qō subicit in maiori non ꝑtur in minori nec fm se nec fm suum sile nec in parte nec in toto sicut hic. nihil currit tu es aliquid igit tu nō curris. pz.n. q̃ ille terminus nihil in nullo est ꝓportionabilis illi termino aliquid. Cum ambo adinuicē opponant sed sufficit q̃ im-

plicite subm maioris sit proportionabile subiecto minoris. vnde li nihil est subm explicite sed iplicite subicit li aliquid puertibile cum pdicato minoris. ¶ Item iste syllus est bonus ⁊ in pma figura nullū currens est asinus tu curris igr tu nō es asinus. ⁊ tñ subm maioris non est pportionabile pdicato minoris qr nullum tale est nec pōt esse: sed sufficit ꝙ implicite subm maioris pportionet pdicato minoris: que lz pdicatum nō hēat explicite. hz tamen implicite. s. li currens. ¶ Ex quo pz ꝙ cōe dictuz est falsuz. vz. ꝙ syllogismus fit pcise ex tribus terminis ⁊ duabus ppōnibus. Ulti ad oēm syllm mūdi requirunt ad minus tres ppōnes: scilicet due pmisse ⁊ cōclo tam implicite q̄z explicite. De terminis vo non dat regula. qr aliquādo sunt plures tribus siue intelligat explicite siue iplicite sicut hic. Cuiuslz bois est anial sor. est homo igit sor. asinus est anial. Explicite. n. sunt octo sed implicite qnqz. s. li hominis cuz suo recto li sor. cum suo recto ⁊ li asinus anial specifice distincti. ¶ Item aliqñ non sunt nisi duo sicut hic. omnis hō est tu es homo igit tu es. ¶ Ex quo manifeste sequit ꝙ ad syllogismuz bonū ⁊ perfectū nō requirit maior extremitas: imo nec minor: sicut hic oē currēs est ⁊ curro igit ego suz. Et sic pz ꝙ ad bonuz syllm sufficit vnitas simplicis termini nō extendendo terminū ad verba. qr si sic tunc ad oēm syllm implicite requirerent sex termini qō tñ ab omnib⁹ negatur. ¶ Itez sequit ꝙ aliquis est syllus bonus ⁊ perfectus: ⁊ tñ maior extremitas non ptur de minori extremitate in pclone: nec eñ. pz ergo in exemplis pdictis. ⁊ nō solū intelligo istam cōclusionē explicite: sed ēt implicite sicut h. Cuiuslibet homis est asinus sor. est hō igit sor. est asinus: pz. n. ꝙ taz iplicite q̄z explicite minor extremitas est li sor. que non subicit aliquo mō in conclusiōe nec ptur sed iste terminus sor. in obliquo. Silr in alio exēplo. vt cuius hominis est asinus: capra est bois igit habentis capra est asinus. pz. n. ꝙ li capra taz explicite q̄z iplicite est minor extremitas ⁊ tñ in cōclusione locū extremi nullatenus tz. ¶ Ex quo corrolarie statim sequit ꝙ nullus modus alicui figure necessitat concludere directe nec indirecte. ex quo nullus talis vt probatū est necessitat concludere maiorē extremitatem de minori in pclusione. nec eñ. siquis tñ adderet in conclusiōe illum terminū iplicite vel explicite negarem conclusionē. qr lz nullus modus alicuius figure necessitet ad pcludēdū explicite directe vel indirecte: tñ quilibz talis ad hoc implicite maxime obligat: nō. n. est aliquis syllus indirecte regularis qn implicite vel explicite suas hēat extremitates quas directe vel indirecte iplicite vel explicite consimili casu vel pportionabili pclo naturalr introducat. ¶ Et est pclo directa quādo maior extremitas vel sibi pportionabile de minori vl sibi pportionabili in cōclone pdicatur: sicut hic omnis hō est animal tu es hō ergo tu es anial. ¶ Conclusio indirecta est qñ minor extremitas vel sibi pportionabile de maiori extremitate vl sibi pportiōabili in pclone pdicat: vt in exo omnis hō est anial sor. ē hō igit anial est sor. ¶ Ex qbus sequit ꝙ iste syllus non est bonus nec est in aliqua figura. Cuiuslz homis asinus est: bruellus est bois igit bru. erit. qr nec maior extremitas nec sibi proportionabile implicite nec explicite de minori vl sibi pportionabili in pclone ptur nec eñ. Nunqz. a. in bono syllo pars maioris extremitatis vl sibi consilis quocunqz mō cum tmio pportionabili ad mediū terminū sūmi dz. ¶ Item sequit ꝙ ille syllus nō valet nec est in aliqua figura omnis hō qui est albus currit sor. est hō igit sor. qui est albus currit. quia subm maioris nō hz sibi pportionabile in minori. ⁊ ex alio. qr nec maior nec mior extremitas aut pportionabile aliqō explicite vel iplicite est pclonis extremum. ¶ Ulto quid reqrit ad syllum pme figure restat ostēdere modos qbus syllogizat in eadez. Et sunt sex vz. bar. cela. da. fe. fapes: frisesomo. Et vbi syllus aliquis quocūqz dato in aliquo hoz modoz non extiterit pme figure locatione oino puat. ¶ Barbara constat iplicite vel explicite ex duabus vlibus affirmatiuis vlem affirmatiuā particularem vel indefinitā iplicite vl explicite debite pcludēti bus: vt in exo omne anial est suba omnis hō est anial igit omnis hō ⁊c. vel sic igitur aliqd qō est homo est suba aut homo est suba. ¶ Et notāter dico implicite vel explicite: qr ad syllm in pmo modo pme figure nō regrit pmissas vel pclonez esse vles. imo est satis pole ꝙ non erūt alicuius quātitatis sic in tali exo. Semp fuit hō: ab eterno fuit aliqō tpus igr ab eterno fuit homo. Silr infinita sunt finita. oia sunt finita igr oibus plura sunt finita. Silr totus hō est pars animalis: totus sor. est pars q̄titatiua bois masculi igr totus fortes est pars anialis. pz. n. ꝙ qlibet horuz syllozū est in pmo modo pme figure. vt pz in syllogizātib⁹ quibus hij subordinant. ⁊ tñ nec pclo nec aliqua pmissarū est alicuius quātitatis vt q̄si infinities superius dicebatur. ¶ Dicebat scdo particularez vel indefinitā ad denotādū ꝙ in pmo modo pme figure nō solū vlr. sed ēt particularit er valet cōcludi. ¶ Ex his. n. pmissis omnis hō est anial rōnale: risibile est hō: non solum segtur hec vlis oē risibile est aial: imo ēt hec particularis: aliqō risibile est aial: ⁊ hec indefinita risibile est anial. Ulti est notandū ꝙ in quolz mō ponunt alique istarū quatuor lrarū vocalium. vz. a. e. i. o. a denotat vlem affirmatiuā: iplicite vel explicite. e. vlez negatiuam iplicite vel explicite. i. particularez indefinitaz vel singularez affirmatiuā iplicite vel explicite. o. denotat particularem vel indefinitā vel singularez negatiuā iplicite vl explicite. si ergo in modo aliquo pma lra erit. a. denotat pmaz pmissarū esse vlez affirmatiuā implicite vel explicite. si aūt fuerit scda vel tertia sic iteruz denotat: ⁊ consilr dico de alijs suo mō. sed solum vltima cōsiderat si in mō fuerint quatuor tales lre vel fuerint per multiplicationez vmi⁹ vel nō de hoc non est cura. ¶ Si aūt sic. contingeret scias pclonez posse sequi fm denotationē tertie vel quarte. Ulti in barbara est. a. triplicatuz ⁊ simplex solitarium. i. iō denotatur per talez modū ꝙ pmisse iplicite vel explicite sint vles ppter duplicē pcessionez illius termini. a. s. ppter positionē ipsius. ¶ Tertio denotat pclonē iplicite vel explicite posse inferri. qr vo vltimuz iota existit ideo per ipsum denotat particularē indefinitaz affirmatiuā iplicite vel explicite posse iferri sicut in exo est pmissum. ¶ Et si queri nunqd debeat vel possit concludi singularis affirmatiua dicō ꝙ non nec li. a. sic denotat nisi contingat scdaz pmissarū fuisse singularem particularē vel idefinitaz affirmatiuā vel negatiuam simplr in pmo vel in scdo loco modi: sed ī tertio vel in quarto nō sic denotāt nisi per respectū ad extremitates pcise pro eisdē supponētes. ita ꝙ nunqz dz concludi ppō in qua extrema iplicita vel explicita non supponūt pcise pro eisdem vel pro eodē pro quo vel pro qbus supponūt extremitates pcedentes q̄re ⁊c. ¶ Tertio dicebat debite pcludētibus pmo ppter rōnē iam prime dictam ꝙ opz terminos pclonis supponere pcise pro eodē vel pro eisdem ideo illa pña nō vz. oē anial est suba. ois homo est anial igr qlibet homo est suba. nec ex eisdez pmissis sequitur illa particularis: aliquis hō est suba. Dico ēt debite pcludētib⁹ qr vlis affirmatiua que iplicite vel explicite dz esse pclo opz ꝙ ipsa iplicite vel explicite directe concludit ⁊ non indirecte: ideo nō sequit. Omnis hō est anial oē risibile est hō ergo oē aial est risibile. sed bene sequit directe ergo oē risibile est anial. ¶ De particulari vo vel indefinita nō est difficultas: eo ꝙ tam indirecte q̄z directe pōt conculdi. sequit. n. formalr ex illis pmissis illa particularis cōclusio indirecta. vz. aliqō aial est risibile vl illa idefinita aial est risibile. Ita igr ꝙ pmus modus pme figure cōcludendo vlr soluz directe cōcludit sed cōcludēdo indefinite vel particulariter indifferēter cōcludere pōt taz indirecte q̄z directe ⁊ eñ. ¶ Ex his igr pz quosdaz graviter errasse dicētes ꝙ nulli syllī sunt formales sine additiōe illius termini qō est: exemplificādo de isto oē animal est suba ois hō est anial igit ois hō est suba. qr nō sequit a simili ois deus est pater. ois filius est deus igit ois filius est pater: sed hñ sequitur. oē qō est deus est pater. ois filius est deus igr ois filius est pater. sed maior per eos ē falsa vbi per eos pus erat vera. hec. n. risio aduertit ad modum suppōnis illius

terminui animal ⁊ illius termini deus. Cū enim dicit omne animal est substantia li animal supponit personalīr pro suis suppositis. sed cum dicit omnis deus est pater. li deus nō supponit psonalīr pro suppositis sed pro esse in cōi. Ideo iste syllogismus est bonus etiā formalis. omne animal est substātia omnis homo est anial ergo omnis hō est substātia. qr omnia requisita sunt ⁊ nō mutat suppositio. Sz iste discursus non vz. omnis deus est pater. omnis filius est deus igitur. qr mutatur suppositio eo ꝙ iste terminus deꝰ in maiori supponit pro esse ⁊ in minori supponit pro persona. ¶ Preterea nō videt quare plus valeat vltimꝰ discursus cum additione illius termini. qō est: q̄z fine: cum vtrobiq̄z varietur suppositio. ¶ Item illa est mala theologia dicere ꝙ hec est vera omnis deus est pater: ⁊ hec ē falsa: omne quod est deus est pater. cum ambo convertūtur adinuicem. sicut enim non est nisi vnus deus. ita nō est nisi vnum ens quod est deus. ¶ Ulterius sequitur illam consequentiā non valere omnem currentem esse hominē est possibile omnem asinū esse currentez est possibile igit omnem asinum esse hominez est possibile. ⁊ hoc sumēdo modum in sensu cōposito. nec est syllogismus in p̄mo mō p̄me figure: eo ꝙ multa deficiunt: sed vnū p̄ncipaliter. vz. ꝙ nec pclo nec aliqua premissarum implicite vel explicite est alicuius quātitatis: quod tamen requirit ad omnez syllogismum mūdi regularez: vbi tamen modus sūmeret in sensu diuiso satis bonum argumentū foret. ⁊ in p̄mo modo p̄me figure: sed negatur maior. quia tūc subordinaret huic impossibili. omnem currentez possibile est esse hominem. ⁊ p̄m istum p̄m modum concedo illam consequentiam omne currens esse hominem est contingens omnez asinum esse currentem est contingēs igit omnem asinum esse currentez est contingens: sed negatur maior: eo ꝙ subordinatur illi. s. omne currens contingit esse hominez que falsa est p̄m eundem moduz: modo in sensu diuiso concedo illam consequentiaz. omne currens esse animal est contingens. concedo. n. consequentiaz ⁊ antecedens ⁊ p̄ñs eo ꝙ subordinatur huic. omnem hominē contingens est esse animal que vera est. Si vero opponēs vellet ꝙ in qualibet istaruz cōsequentiarꝝ p̄tingit tenere modus in sensu cōposito negat quecūq̄z earum rñsio vt p̄ns. Nota tamē ꝙ hec est satis bona p̄ñs in sensu ꝓposito. omne anial eē substantiam est necesse. omnem hoīem esse animal est necesse ergo omnez hoīem esse sūbam est necesse. nec ex hoc sequit ꝙ talis sit syll's in p̄ma figura: imo in nulla trinz regularium: sed syll'us irregularis vocat de quo posterius dicet. ¶ Item sequit ꝙ illa p̄ñs est bona. omne lucēs pōt esse aliud a luna: omnis luna pōt esse lucēs igit omnis luna pōt esse aliud a luna: sed maior est falsa. etiā sequit ꝙ oē qō est lucens pōt non esse luna omnis infimus planetarū pōt esse lucens igit omnis infimus planetarꝝ pōt non esse luna: p̄ñs bona est sed maior est falsa ⁊ ipossibilis: dato ad huc ꝙ iaz luna sit totaliter ecclipsata. sequitur. n. omne qō est lucens pōt non esse luna. consequēs includit oppositum ⁊ maior pz. qr possibile est hoc esse aliquid qō est lucens: demōstrando lunam. Et nō sequit. hoc pōt non esse luna demōstrando solem ⁊ hoc est omne qō est lucēs vel pōt esse omne qō est lucens igit oē qō est lucens pōt non esse luna: sed talis debz esse minor hoc est omne qō pōt esse lucens qō est vel pōt esse omne qō pōt esse lucēs quod est: sed certum est ꝙ quelibet earuz partium est falsa. Nec et sequit. omne lucens est aliud a luna. omnis infimus planetarum pōt esse lucens. igitur omnis infimus planetarum pōt esse aliud a luna. antecedens est verꝝ. ⁊ p̄ñs falsuz nec est syll'us in p̄mo modo p̄me figure: qr sūbm maioris non ꝓportionatur implicite vel explicite p̄dicato minoris. sunt enim satis differētes illi termini: lucēs ⁊ pōt esse lucens: sicut etiā in simili nō sequit omne currens est equs omnis hō pōt esse currēs igit omnis hō pōt esse equs: sed aliqñ bene valet gratia māe. ⁊ hoc in syllogismo irregulari: vt omne animal est substātia omnem hoīem possibile est esse anal igitur oēm hoīez possibile est esse sūbam: nō enim est possibile antecedens esse verum ⁊ p̄ñs falsum sic significando. ¶ Juxta tertium notabile sequit hanc p̄ñam nō valere. omnis deus est creans omnis prima cā necio est deus igitur omnis p̄ma cā necessario est creans: nec maior extremitas debite p̄tur de minori in conclusiōe sed deberet inferri igitur omnis p̄ma cā creās necessario est. ¶ Ex quo pz ꝙ nec ista p̄ñs vz. omnis deus necessario est iustus oē creans est deus igitur aliqō iustū necessario est creās. nec arguit in p̄mo modo p̄me figure: qr nō debite cōcluditur lz concludat indirecte particulariter minor extremitas de maiori. Ideo solum ex illis p̄missis sequit ꝙ aliqō iustuz creans necessario est: qō verum est: sicut antecedens. vñ in simili pz non sequi sicut hic. omnis sor. erit niger omne album est sor. igitur aliquod nigrum erit album. ita ꝙ li album possit supponere pro eo qō est vel erit indifferēter.

Secundus modus p̄me figure. s. celarent cōstat implicite vel explicite ex vniuersali negatiua ⁊ affirmatiua vniuersalem negatiuā particularem vel indefinitaz iplicite vel explicite directe vel indirecte concludentib⁹. verbi grā. Ex his p̄missis. nullum anial est lapis ⁊ omnis homo est anial pōt indifferēter sequi quecunq̄z istarū: nō homo est lapis homo nō est lapis aliqd qō est homo nō est lapis ⁊ nō solum directe: imo ēt indirecte. vz. nullus lapis est homo lapis nō est hō. aut aliquis lapis non est hō. Est tamē aduertendū. si maior negatiua fuerit de cōsueto modo loquēdi vel non. si sic. tunc ex ipsa sequitur vniuersalis negatiua tam directe q̄z indirecte vt exemplificatum est. Si autem non fuerit de consueto modo loquendi: ita ꝙ p̄dicatum terminus capax confusionis nō distribuatur: tunc ex illis premissis sequitur vniuersalis negatiua directe ⁊ non indirecte. verbi gratia. Ex his premissis. omnis luna planeta non est ⁊ omnis infimꝰ planeta est luna bene sequitur ꝙ omnis infimus planetarum luna non est: non tamen sequitur ꝙ nullus planeta infimꝰ planetarum est: nec etiam sequitur ꝙ omnis planeta infimus planetarum non est. patet enim premissas esse veras sine conclusione quacunq̄z data. ¶ De particulari autem vel indefinita non est difficultas quo ad conclusionem directam vel indirectam. Sicut enim ex illis premissis sequitur ꝙ infimus planetarum planeta non est: ita ex eisdem sequitur indirecte ꝙ aliquis planeta infimus planetarum non est. ¶ Ex isto modo declarandi sequitur ꝙ licet talis forma non valet nullus pater est filius. omnis deus est pater igitur nullus deus est filius: non tamen sequitur quin hec consequentia sit bona ⁊ formalis: nullum animal est lapis omnis homo est animal igitur non homo est lapis. qr in p̄ma consequentia fit mutatio suppositionis in genere: eo ꝙ in maiori vtrobiq̄z est suppositio personalis sed in minori subiectum supponit simpliciter pro essentia diuina in cōmuni. in alia vero consequentia nullibi est mutatio suppositionis. ¶ Item sequitur ꝙ licet ista consequentia non valeat. nullum quod est viuum est mortuuz. omnis equs est aliquid quod est viuuz igitur nullus equs est mortuꝰ. hec tamen bene valet nullum viuum est mortuuz omnis equs est viuus igitur nullus equs est mortuus. Prima enim non valet. quia non debite concluditur maior extremitas de minori nec proportionabile de proportionabili: quia in minori. li equs solum supponit pro equo presenti: sed in conclusiōe pro equo presenti ⁊ futuro p̄terito: ideo debet cōcludi ex illis premissis. ergo nullus equs presens est mortuus. ¶ Secunda consequentia valet. quia nō potest poni antecedens ⁊ deponi consequens sic significādo. hec enim est falsa. nullum viuum est mortuum: immo aliquod viuum est mortuum. quia hoc est mortuum demonstrando Adam. Et hoc est vel fuit aliquod viuum igitur. Et non sequitur nullum mortuum est viuum igitur nullus viuum est mortuum: nec est conuersio simplex propter ampliationem attributam consequenti ⁊ non antecedenti: sed ex illo antecedente in conuersione simplici: sequitur ꝙ nullum viuum est aliquod mortuum. Similiter licet sequatur nullum albū erit nigruz quilibet hō est

albus igitur nullus homo erit niger. non tamen sequitur nihil qd̄ est album erit nigrum quilibet homo est aliquid quod est album igitur nullus homo erit niger. patet enim q̄ antecedens esset verum sine consequente casu possibili posito ideo ex illis premissis solum sequitur q̄ nullus homo qui est erit albus: ita q̄ li homo supponit equeample in minori ⁊ in cōclusione. ¶ Item sequit ex p̄missis q̄ ille syllus non valz. nec est in secō mō p̄me figure vz. nullus deus est creans omnis p̄ma cā de necessitate est deus igit oēm p̄mā cām necesse est nō eē creantem. q: cōclusio deberet esse vlis negatiua particularis vel idefinita talis. ⁊ ipsa est vlis affirmatiua simplr ipertinēs p̄missis: ideo ex ipsis sequitur q̄ nullam p̄mam cām necesse est esse creantem aut q̄ oēm p̄mam causam non necesse est esse creantem quorum qd̄libet est verum.

Tertius modus p̄me figure. s. darij cōstat implicite vl explicite ex vli affirmatiua ⁊ particulari idefinita vel singulari tali particulare indefinitā vel singularem affirmatiuā iplicite vel explicite directe vel indirecte cōcludentib̄. verbi gra. ex istis p̄missis. omnis hō est anial. aliqd̄ risibile est hō sequit aliqd̄ risibile est anial ⁊ ecōtra indirecte. Similr ex illis p̄missis. omnis hō currit tu es hō igitur tu curris. ⁊ eē. indirecte. vz. igit aliqd̄ curris est tu. ¶ Ex quo sequit q̄ illa p̄ma est bona. omnis hō est risibilis hō depictus est hō igit hō depictus est risibile: sed nego minorez eo q̄ lz ille terminus hō significat hominez pictuz: nunq̄ tñ pōt pro illo supponere nisi cuz adito. ideo non sequit hoc est hō pictus igit hoc est hō demōstrando talē figurā. nec arguit ab inferiori ad suum superius. q: ille terminus hō non hz suppōsita picta sz viua ⁊ vera. ¶ Item hec p̄ma est bona ⁊ in tertio p̄me figure. quicqd currit hz pedes sed aqua currit ergo aqua hz pedes: sed nego minorez: q: lz aqua moueat nunq̄ tñ currit eo q̄ cursus soli attribuat ali. ¶ Tertio sequit omne ens est suba. accñs est ens ergo accidens est suba p̄ma bona est sed maior est falsa sicut sua exclusiua. vz. tñ suba est ens. Et si hic allegaret aliqua auctoritas sonās q̄ accidētia non sunt entia dicas q̄ talis auctoritas falsa est de virtute sermonis sed intaliter q̄ accidentia nō sunt entia per se subsistentia semp in alio. ¶ Quarto cōcedo illaz p̄maz. omnis dualitas est numerus hoc cōtinuū est dualitas igit hoc cōtinuum est numerus. ⁊ et concedo p̄ñs. q: illud cōtinuum quocūq̄ demōstrato est numerus binarius suarū medietatuz ⁊ numerus q̄ternarius. ⁊ sic in infinitū. ¶ Quinto p̄cedo illam p̄ñam omnis pes est pars aīalis. pes pontis est pes igit pes pontis est pars aīalis sed nego maiorē: q: ille terminus pes non solum dī de pede aīalis: imo et de pede alioq̄ insensitiuorum pōt attribui. ¶ Sexto pz istam p̄ñam esse bonā omne sanū est anial vrina est sana igit vrina ē animal: sed nego maiorez. q: ille terminus sanū non soluz de aniali verificat: imo et de alijs. dicimus. n. q̄ vinuz est sanum ⁊ q̄ reubarbarū est sanum ⁊ caput sor. ⁊ brachium eius est sanuz: ⁊ tñ claret q̄ nullum eorū est anial. ¶ Septimo concedo illā p̄ñam. qcquid viuit semp est sed tu vinis igit tu semp es. ⁊ et concedo p̄ñs. lz. n. nō semp fuisti vel non semp viues tu tñ semp vinis q: tu vinis omni tēpore. Si aūt sic arguit. quicquid viuit semp erit sor. viuet igitur sor. semp erit. dubito p̄ñam: q: dubito a qua parte teneat li semp in maiori. si. n. a parte p̄dicati concedo p̄ñaz ⁊ nego maiorem. q: tunc asserit q̄ quicqd viuet erit semp qd̄ est falsum. Si aūt li semp tz se ex parte subiecti cōcedo illam maiorez. q: equipolz illi quicqd semp viuet erit. quepera est ⁊ tunc nego p̄ñam. q: subiecto maioris nō corrñdet debitum ꝓportionabile. deberet igit talis minor assignari tu viues semp que falsa est. ¶ In alijs et lz hmōi distinctiones facere sicut hic. quoscūq̄ iustum est pēdere iustum est pati penas sed iustos iustū est pēdere igit iustos iustum est pati penas. Querit de illo verbo pēdere vtrū diffo:mit sumat in p̄missis si sic. non vz p̄ña. q: tunc subto maioris non assignat in minori debituz ꝓportionabile. Si aūt vnifo:mit vtrobiq̄ sumat querit iterum vtrum sit secunde vel tertie coniugationis. si sēde negatur maior. quia ꝓprium iustum erat pendere ⁊ non iustuz erat pati penas. Si autem li pendere sumit tertie coniugationis negat minor quia in iustum est pendere iustos. ¶ Item quicquid amatur amo capit sed vinum amat igitur vinum amo capit. Iste syllogismus in scripto non habet distinguentem sed in voce debet distingui de illo verbo amatur vtruz sumatur diffo:miter vel vtrobiq̄ sumatur cuz. h aspiratione vel nō. primo modo concedit consequentia sed negatur minor secundo modo iteruz conceditur cōsequētia: sed negatur maior. quare autē pz intelligenti. Consimilr dico ad istam aliam formā. quicquid deus creauit in vite creauit in volūtarie sed vinum creauit in vite igit vinum creauit in volutarie querit de illo termino in vite vtrum diffo:miter sumitur in p̄missis vel vnifo:miter. primo modo nego consequentiā secundo mō iteruz quero nunquid vtrobiq̄ sumitur aduerbialiter aut nominali cum determinatiōe ꝓpositionis. Si primo modo nego maiorez ⁊ minorez quia quecunq̄ deus fecit in vite volūtarie fecit. Si secūdo modo concedo cōsequentiaz. ⁊ nego maiorem solum ꝓpter cām dictam. Ex premissis sequit q̄ non refert sub termino vnius p̄dicamenti alteruz sumere: dūmodo subiectuz iplicitum vel explicitum habuerit debitum ꝓportionabile in minori siue implicite siue explicite vnde bene sequit. quicquid emisti comedisti: crudum emisti igitur crudum comedisti: ⁊ antecedens est verū in casu. ⁊ p̄ñs sequit q: hoc comedisti demōstrando vnum qd̄ comedisti postq̄ fuit coctum ⁊ hoc est vel fuit aliqd̄ crudū igit. Similr sequitur q̄tūcunq̄ tu vides tñ ego video sed bicubituz est aliquātum quantū tu vides igitur bicubituz ego video. Et sequit quali cunq̄ est sor. talis est plato sed albū est sor. igitur album est plato. ¶ Item sequit qñq̄ fuit sor. tunc fuit plato. Sed heri fuit sor. igit heri fuit plato. Et sic de alijs. Vbi aūt subto maioris nec implicite nec explicite correspōdeat in minori debitū ꝓportionabile nō valz argm nec est syllus in tertio modo p̄me figure: sicut hic: quicquid tu vidisti nunc tu vides album tu vidisti igitur albuz tu vides. pono q̄ nunquā vidisti nisi sor. vel partem eius ⁊ iam videas ipm ⁊ nihil aliud ab eo vel a parte eius. ⁊ q̄ sor. fuit niger, quādo vidisti ipm. ⁊ iam fit niger. Sed q̄ ipse fuit albus quādo nō vidisti eum. Isto posito pz ans esse verum sine consequente. Sed ad cōcludendum talez cōclusionem requirit talis minor albuz est aliqd qd̄ tu vidisti q̄ falsa est in isto casu. ¶ Item non sequitur quicquid mihi dedisti illud adhuc habeo bouem macrum mihi dedisti ergo bouem macrum adhuc habeo. posito enim q̄ ante decem annos dedisti mihi bouez macrū qui taz impinguatus fit patet antecedens esse verum sine consequente. sed ista cōclusio querit talem minorem bos macer est aliquod mihi dedisti. que falsa est in casu illo. ¶ Etiam non sequit quicquid emi a te est in celario meo. vinum dulce emi a te igitur vinum dulce est in celario meo: patet enim antecedēs esse verum sine consequente. dato q̄ emerij a te tale vinū ⁊ non aliud ab eo vel ab aliquo ipsius quando fuit dulce quod vinū factum fit non dulce. ¶ Preterea si deberet conclusio inferri oporteret sūmere talem minorem vinuz dulce est aliquid quod emi a te que falsa est in eo casu. ¶ Adhuc non sequitur sine verbo ampliatiuo. sicut hic. q̄tūcunq̄ sor. videt tantum plato videt. album sor. videt igitur album plato videt. posito enim q̄ sor. videat bicubitum album ⁊ plato bicubitum nigrum: tunc patet premissas verificari sine conclusione. Sed pro minori deberet sūmi illa album est aliquātū q̄tū sor. videt. ⁊ concludere: quantū est album tantum plato videt. ita q̄ illa consequētia non dicitur non valere. q: sub termino vnius p̄dicamēti non contingit alteruz recipere: sed quia non debite sumitur minor: aut quia conclusio non regulariter concluditur. sicut hic. qualiscunq̄ est sor. talis est plato. sed albus est sor. igitur albus est plato. patet enim antecedens esse verum ⁊ consequens falsum. dato q̄ sor. masculus sit albus ⁊ plato mulier sit alba in quoq̄ numero alia reperiat

qualitas ꝑter albedinem sed deberet sumi in minori albū ⁊ sor. ⁊ concludi igitur album est plato. ¶ Item nō sequitur. omnis suba est colorata papa est substantia igit papa est colorata: sed bene sequit igitur papa est coloratus vel coloratum. Sed bene sequitur omnis homo est alb⁹ hec mulier est homo igit hec mulier est homo albus: sed maior est impossibilis q: equivalet isti impossibili omnis homo est homo albus.

Quartus modus ꝑme figure. vz. ferio cōstat iplicite vel explicite ex vniversali negativa ⁊ particulari indefinita vel singulari affirmativa: particularem indefinitā: singularem negativā implicite vel explicite directe aut indirecte concludentib⁹. verbi gra. Ex illis ꝑmissis nullum animal est asinus ⁊ aliqd̄ risibile est animal sequit q̄ aliqd̄ risibile non est asinus. ⁊ eꝫ indirecte concludentibus q̄ aliquis asinus nō est risibilis. Est tamē adverendum in syllogismis ampliativis qualr concludit indirecte vnde nō sequit. nullum animal erit albuz sor. est vel erit album animal igitur aliqd̄ albū non erit sor. ⁊ pono q̄ sor. sit omne album ⁊ q̄ nunc̄ post instans ꝑs erit aliqd̄ albuz sed ꝑcise nigrum. Isto posito patet ꝑmissas esse veras sine conclusione: q: suum oppositū est veruz. s. omne albuz erit sor. vt pz per exponentes: nō igitur debet inferri talis conclusio. q: si albū in maiori stetit ampliative solū pro futuris ⁊ in conclusione indifferēter pro ꝑsti ⁊ futuro iō concludi debet q̄ futurum album non erit sor. q̄ verum est qualitercunq̄ sumatur.

Quintus modus ꝑme figure. s. fapesmo cōstat implicite vel explicite ex vli affirmativa ⁊ vniversali negativa particulare vel indefinitam negativam implicite vel explicite directe aut indirecte concludētibus. vt omne animal est suba: nullus lapis est animal igit quidā lapis suba non est. Et iste syllus pōt reduci ad quartū primuz ꝑcedentē conversa maiori per accidens ⁊ minori simplr ⁊ per transpōnem vt nullus animal est lapis ⁊ quedam suba est animal igit quedaz suba non est lapis. Unde pro toto est notandū q̄ ad quatuor modos ꝑmos istius figure possunt oēs alij modi reduci sive sint illius figure vel aliarum. Uñ quilibet modus incipiens per. b. pōt reduci ad barbara omnis incipiēs per. c. ad celarēt ⁊ omnis incipiēs per. d. ad darij. ⁊ omnis incipiēs per. f. ad ferio: q̄liter aūt hoc possit fieri debes notare q̄ vbicūq̄ ponit. s. in his dictionibus significat q̄ ꝓpō intellecta p vocalē immediate ꝑcedentem dz conuerti simplr. Ubicunq̄ ponit. p. significat q̄ debet conuerti per accidens propō signata ante. p. ⁊ vbicūq̄ ponit. m. denotatur q̄ debet fieri trāspositio in ꝑmissis hoc est facere de maiori minorez ⁊ ecōtra. vbi autez ponit. c. denotatur q̄ modus ille aut syllogismus in eodem formatus per impossibile reducat propterea solet poni talis versus. Simplr verti vlt. s. p. vero per acci. m. vult trāsponi. c. per ipossibile duci.

Sextus modus ꝑme figure vz. frisesomoꝝ cōstat implicite vel explicite ex particulari indefinita vel singulari affirmativa: ⁊ vniversali negativa: particularez indefinitā vel singularē negativā implicite vel explicite directe aut indirecte concludentib⁹. vt qdāz animal est suba nullus lapis est aial igit aliquis lapis suba nō est ⁊ eꝫ. indirecte. ergo quedā suba non est lapis: ⁊ reducitur iste syllus ad quartū istius figure maiori ⁊ minori conversis simplr ⁊ per transpōnē: vt nullū animal est lapis: quedam suba est animal igit quedā suba nō est lapis. ¶ Ex his omnib⁹ cōcludo q̄ in ꝑma figura non est syllus nisi iplicite vel explicite quelibz ꝑmissaꝝ sit alicuius quātitatis: ideo talis syllus nō vz. nec est in ꝑma figura. omne currens est animal ⁊ omnis hō ꝑter sor. est currēs igit ois hō ꝑter sor. ē animal. nec sequit omnis hō est suba: tm̄ aial est hō igit tm animal est suba. Incipit omnis hō eē sor. sor. est hō igit incipit sor. esse sor. De necessitate omnis hō est animal. sor. ē hō igitur de necessitate sor. est animal. Contingēter oē creās est deus sed ois ꝑma cā est creans igit ꝓtingēter ois ꝑma cā est deus. Et sic de alijs. pz. n. q̄ cuiuslibz istoꝝ vna ꝑmissarum nullius quantitatis est nec iplicite nec explicite: qd̄ tm requirit ad syllm tam ꝑme q̄z alterius figure. ¶ Et si dr̄ ꝫ subm maioris hz debitum ꝓportionabile in ꝑdicato minoris igit est syllus in ꝑma figura. negat ꝓña. ⁊ lz illud requirat non tm illud sufficit sed plura alia. ¶ Forte arguit ꝫ omnia dicta in ista figura allegādo Arist. ⁊ ꝓ Petrū hyspanum ponentiū nonez modos quatuor cōcludētes directe ⁊ qnq̄z idirecte. sed ꝗ nō ponūt nisi sex modi ꝓcludētes indifferenter tam indirecte q̄z directe ⁊ eꝫ igit positio insufficiens. ¶ Rñdet vt pluries respōsum est q̄ ipsi talia nō posuerunt tanq̄z firma ⁊ vera: sed solum ꝓpter adiscētes vt citius caperēt modū syllogizādi. ¶ Et ex dictis in hac ꝑma figura sequent aliqua correlaria ⁊ regulariter. ꝑmū est q̄ ꝑma figura cōcludit omne genꝰ ꝓblematis affirmativum ⁊ negativū vl'e particulare indefinitū ⁊ singulare: pz inspicienti modos. ¶ Secōm est q̄ in q̄tuor modis primi figure minori exñte negativa nihil sequitur: alr ex vero concludit falsum. vt omnis homo est suba nll's lapis ē hō igit nullus lapis est suba. ¶ Et si dr̄ q̄ bñ sequitur ois hō est animal nullus asinꝰ est hō igit nullus asinꝰ est animal. vez est. sed hoc nō est virtute syllogismi: sed q: ꝓñs est per se necessariū. Unde nō sequit ois homo est animal nullus asinus est homo igit nullus asinꝰ est animal. ¶ Tertiuz est q̄ in eisdem modis maiori existēte particulari vel idefinita nihil sequit vt aliqd̄ risibile est sor. omnis hō est risibilis igr̄ omnis homo est sor. Et si dr̄ q̄ bñ sequit aliqd̄ risibile est animal omnis hō est risibilis igit omnis hō est animal. Dicitur q̄ verum est nō virtute syllogismi sed virtute huiꝰ cōsequentie formalis omnis hō ē risibilis igr̄ ois hō est aial.

In secunda figura requirit q̄ ꝑdicata ꝑmissarum implicita vel explicita sint adinuicez proportionabilia concludendo maiorē extremitatem de minori vel eꝫ: aut ꝓportionabile de ꝓportionabili. qualr aūt hoc intelligat exp̄ssuz est superius in ꝓncipio ꝑme figure. verbi gra. Nullū aial est accidēs omnis albedo est accidēs igit nulla albedo est aial. Hec figura q̄tuor hz modos formalr ꝓcludētes. vz. Cesare: Camestres: Festino: Baroco.

Primus modus constat iplicite vel explicite ex vniversali negativa modi ꝓsueti ⁊ vli affirmativa vl'em particularē vel indefinitaz negativā iplicite vel explicite directe aut indirecte cōcludentib⁹. verbi gra. Ex istis ꝑmissis nullū animal est color ⁊ omnis albedo est color pz quez̄ istaꝝ inferri nulla albedo est animal. albedo non est animal: ⁊ nō solū directe: veruz ēt indirecte vt nullū animal est albedo. animal nō ē albedo igit aliqd̄ animal nō est albedo. ¶ Iste aūt syllogismus reducit ad ꝑm ꝑme maiori conversa simplr vt nullus color est animal omnis albedo est color igitur nulla albedo est animal. ¶ Et notanter dico in declaratione modi consueti. q: si vniversalis illa esset de in consueto modo loquendi predicati termini cōis non distributi nihil sequi deberet: sicut hic. omnis sol planeta non est omne clarissime lucens planeta est igit omne clarissime lucens sol non est. aut aliquod clarissime lucens sol non est. nec etiam econtra indirecte. ¶ Ratio autē quare non sequitur est. quia maior est vniversalis negativa cuius subiectum non distribuit ipso existente distributibili: sz bene sequitur omnis sol omnis planeta non est omne clarissime lucēs planeta est. igitur omne clarissime lucēs sol non est. ꝓña bona est: sed maior est falsa. vt pz. ¶ Ex his sequitur tales syllogismos nō valere: nec in ꝑmo mō sēde figure collocari. vz. oēm primam cām possibile est nō esse creantem igr̄ oēz deuz possibile est non esse creantē igitur oēm deum possibile est nō esse ꝑmaz cām. ¶ Sllr oē qd̄ est creans necesse est esse deum: oēm ꝑmā cām necesse est esse deū igit oēm ꝑmā cām necesse est esse creantē. ¶ Secundo aūt quare nullus istoꝝ est in ꝑmo istiꝰ sēde figure ē: q: nulla premissarū nec etiaz cōclo qualitatis negative est ꝫmo quelibz eaꝝ affirmativa est: vt pz ꝓspicienti copulam ꝓncipalez. Deberet igit sic argui in ꝑmo mō istius figure oēm ꝑmā cām nō possibile est esse creantē. oēm deū pose

est esse creantem igitur omnem deū non possibile est esse
pmā cām. Discursus bonus est sed maior est impossibilis
Ex alia parte etiam sic deberet argui. omne qd̄ est creans
non necesse est esse deum. omnem pmam causam necesse
est esse deum igitur omnem pmā cām non necesse est esse
creātem. Verumtamen nego illam ppositionē. omne qd̄
est creans necesse est nō esse deuz siue deus creet siue nō.
Si enim creat pz illam esse falsam: si autem non creet ad/
hue falsa est: sequit̄ ꝙ omne creans est. ¶ Cōsimiliter est
dicendum ad tales formas: omnez lunam possibile est nō
esse lucentem. omnis infimus planeta est lucēs igit̄ omnē
infimum planetam possibile est nō esse lunam. consequen
tia bona est sed maior est falsa. Item nec sequitur. nullus
creans est deus. omnis pma causa de necessitate est deus
igitur oēm pmam cām necesse est nō esse creantē. sed be/
ne sequitur igitur oēm pmam cām nō necesse est esse creā
tem. ¶ Aliquādo tamē vz gratia māe sed non in isto mo
do istius figure. sicut hic. nullus lapis est animal: omnē asi
num possibile est esse animal igit̄ omnem asinum possibi/
le est non esse lapidem. vbi tamen isto modo deberet con
cludi igit̄ oēm asinum non possibile est esse lapidez.

Secundus modus istius secūde figure. vz. camestres coincidēs cuz pori im
plicite vel explicite ex vniuersali affirmatiua vel vniuersali
negatiua modi consueti vniuersalem particularē vel inde
finitam negatiuam iplicite vel explicite directe vel indire/
cte concludētib⁹. verbi grā. Ex illis pmissis omnis homo
est animal. ⁊ nullus lapis est anial sequitur ꝙ nullus lapis
est homo: ⁊ econtra ⁊ ꝙ aliquis lapis non est homo ⁊ eꝯ
indirecte. Iste enim syllogismus reducit̄ ad fm pme mi/
nori conuersa simplr ⁊ per transpositionez. vz. nullus ani/
mal est lapis omnis homo est animal igit̄ non homo est la
pis ⁊ econtra. Dico in declaratione modi consueti ppter
cām porem quia non sequit̄. omnis homo anial est omne
risibile animal nō est igitur omne risibile animal nō est. da
to enim ꝙ sor. esset omnis homo antecedēs esset veruz si/
ne consequente. Ad concludendū igitur in isto modo opz
minorem esse negatiuaz modi consueti. vz. ꝙ pdicatuz di/
stribuitur. ex quo distributile est sic dicēdo. omne risibile
non anial est vel sic omne risibile omne anial non est. Isto
modo cōsequētia foret bona sed negat̄ minor: quare ⁊c.
Ex hijs concludit̄ talis syllogismus ꝙ non vz. nec in secō
modo istius figure pōt locari. vz. omne lucens super no/
strum emisperium necesse est esse solem: oēm lunam ne/
cesse est non esse solem igitur oēm lunaz necesse est nō esse
lucentem super nostruz emisperiū. posito. n. ꝙ nullus pla
neta luceat super nostrum emisperiuz pter solem. pz pre/
missas esse veras sine conclusione. q: lz luna iam nō luceat
super nostrum emisperiū: pōt tamen lucere super nostrū
emisperium. Causa autez quare iste syllogismus nō est in
isto modo istius figure est. q: nec minor nec cōclo est vni/
uersalis negatiua imo affirmatiua. Deberet igit̄ sic argui
in isto modo omne lucens super nostrū emisperiuz neces/
se est esse solem omnez lunā necesse est esse solem igit̄ oēz
lunam nō necesse est esse lucentē super nostrū emisperiū.
Iam syllogismus bonus est in quo concedit̄ tam ams q̄z
pms. ¶ Verūtamē ista pma non vz. oēm lunā possibile est
esse lucentez nullus infimus planeta est lucēs igit̄ nullum
infimum planetam possibile est esse lunā. Sunt. n. omnia
requisita pter q̄z ꝙ pdicato maioris in minori nō correspō
det debitū pportionabile: deberet. n. sūmi pro minori nul
lum infimuz planetā possibile est esse lucentē. quo supposi
to concedo pma ⁊ nego minorez tanq̄z ipossibilē. ¶ Itē
non sequit̄ oē lucens super nostrū emisperiuz est sol. oēm
lunam necesse est nō esse solem igit̄ oēm lunaz necesse est
nō esse lucentē super nostrū emisperiū: sed deberet sūmi
pro minori oēm lunā nō necesse est esse solez ⁊ concludere
igit̄ oēm lunā nō necesse est esse lucentē super nostrū emis
perium. ¶ Etiam nō sequit̄ cum mō contingētie: vt oēm
equm contingit esse currentē oēm equm contingit nō esse
currentē igitur oēm equm contingit nō esse equm sed de/
beret sūmi pro minori oēm hoiem non contingit esse cur/
rentem. ⁊ concludere igit̄ oēm hoiem non contingit esse
equz: discursus tunc esset bonus ⁊ conclusio vera sed mi/
nor esset falsa quia equivalz illi nō hominem contingit cur
rere quod est falsum.

Tertius modus istius figure. s. festino cōstat i/
plicite vel explicite ex vli negatiua mo
di consueti ⁊ particulari indefinita vel singulari affirmatiua
particularez indefinitā vel singularē negatiuā implicite vel
explicite directe vel indirecte concludentibus. verbi grā.
Ex istis premissis: nullus lapis est animal ⁊ aliquis hō est
animal sequit̄ ꝙ aliquis homo nō est lapis ⁊ ecōtra indi/
recte. ¶ Iste aūt syllogismus reducit̄ ad quartū pme: ma
iori conuersa simpliciter vt nulluz anial est lapis aliquis ho
mo est animal igitur aliquis hō non est lapis. Ex isto seq/
tur hanc ꝓnam non valere. nec esse syllogismū istius mo/
di. vz. omnis luna planeta non est. quidam infimus plane
ta planeta est igit̄ quidam infimus planeta luna nō est. pz
enim antecedens esse veruz sine consequēte. Ratio autez
quare talis syllogismus nō tenet est: q: illa vniuersalis est
de in consueto modo loquēdi: ideo deberet sūmi pro ma/
iori ꝙ omnis infimus planeta nō planeta est vel ꝙ omnis
infimus planeta omnis planeta nō est quax q̄lz est falsa.

Quartus modus isti⁹ figure. vz. baroco ꝓstat
implicite vel explicite ex vniuersali
affirmatiua ⁊ particulari indefinita vel singulari negatiua
modi consueti particularem indefinitaz vel singularez ne/
gatiuam iplicite vel explicite directe vel indirecte cōcludē
tibus. Non igitur ex his premissis omnis homo est anial
⁊ quidam lapis non est animal sequit̄ ꝙ quidam lapis nō
est homo ⁊ econtra indirecte. Iste autem syllogismus re
ducitur ad pmum pme per impossibile: sumēdo maiorez
cum opposito cōclusionis ⁊ inferri oppositū minoris. vz.
omnis homo est anial omnis lapis est homo igit̄ omnis
lapis est animal. ¶ Est tamen notanduz ꝙ nō assero vni/
uersaliter aliquaz pmissaruz reductarum ad pmum mo/
dum pme figure esse impossibilez nisi quelibet pmissaruz
in baroco fuerit necessaria: q: vbi non sic fuerit posset re/
duci per necessarium aut contingens. verbi gratia. omne
animal rōnale est homo aliquod risibile non est homo igi/
tur aliquod risibile non est animal rationale: reducitur enīz
sic omne animal rationale est homo omne risibile est anial
rationale igitur omne risibile est homo. patet enim nullaz
premissarum vel conclusionē esse impossibilez: imo quāli
bet necessariam. ¶ Itez per contingens omnis homo est
animal antechristus nō est anial igitur antechristus nō est
homo. Reducitur enim sic omnis homo est anial omnis
antechristus est homo igitur omnis antechristus est ani/
mal. patet enim nec in baroco nec in barbara aliquaz esse
impossibilem sed aliquam necessariam ⁊ aliqnā contingē/
tem. ¶ Sed dubiuz est qualiter reducitur illa omnis ho/
mo est animal iste lapis non est animal igitur iste lapis nō
est homo. dico ꝙ sic reducitur omnis homo est animal oē
qd̄ est iste lapis est homo igit̄ omne ꝙ est iste lapis est ani
mal. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ hec figura non concludit
omne genus problematis: quia non affirmatiuum: vnde
ex puris affirmatiuis nihil sequitur in secunda figura. vn/
de non sequitur omnis asinus est animal omnis homo est
animal igitur omnis homo est asinus: nec etiam indefini/
te aut particulariter. Et si dicit̄ ꝙ bene sequitur. omne risi
bile est animal omnis homo est animal igitur omnis ho/
mo est risibilis videtur ꝙ verum est non virtute syllogis/
mi sed huius consequentie bone omnis homo est animal
igitur omnis homo est risibilis.

¶ De tertia figura Capitulum.

In tertia figura oportet subiecta implicite vel
explicite esse pportionabile pcludēdo maiorez
extremitatem de minori vel econtra: aut pro/
portionabile de proportionabili: vt omnis ho
mo est animal aliquis homo est risibilis igitur
aliqd̄ risibile ē anial. ⁊ eꝯ. ¶ Ista aūt figura sex hz modos

vz. darapti: felapton: dissamis: datisi: brocardo: ferison.
¶ Primus modus. s. darapti constat implicite vel explicite ex vniuersalibus affirmatiuis particularem vel indefinitam affirmatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus. Verbi gratia. Ex his premissis omnis homo est substantia ⁊ omnis homo est animal sequitur ꝙ aliquod animal est substantia ⁊ econtra indirecte. ⁊ reducitur ad tertium pme: minori conuersa per accidens: vt omnis homoo est substantia aliquod animal est homo igit aliqd animal est substantia. ¶ Ex his sequitur istam consequentiā nō valere nec esse in isto mō vz. Cuiuslibet hominis asinus currit: cuiuslibet homis asinus iacet igit asinus iacens est asinus currēs. qr in conclusione nō pdicatur debitū ꝓportiōabile de debito ꝓportionabili: posset enim per idez argumentū ꝓbari ꝙ capra est asinus sic arguendo. Cuiuslibet homis est asinus cuiuslibz hominis est capra igit capra est asin⁹ ⁊ imo ꝓbaret ꝙ homo est asinus sic arguendo cuiuslibet hominis est asin⁹ quilz homo est animal rōnale igitur animal rōnale est asin⁹. ¶ Ex primis pmissis solum sequit ꝙ habens asinum iacentem est habens asinum currentez ⁊ econtra indirecte. ¶ Ex secūdis pmissis solum sequit ꝙ habens capram habet asinū. ¶ Ex tertijs vero sequit ꝙ alicuius animalis rōnalis est asinus. ⁊ isto modo nunq̃ poterūt poni pmisse cuz depositione conclusionis. ¶ Itez sequit ꝙ illa cōsequentia non valet. omnis deus est creans. omnis de⁹ de necessitate est pma causa igit pma causa de necessitate est creans: sed bñ sequit igitur pma causa creans de necessitate est. ¶ Etiaz non sequit. omnis sol est lucens super nostruz emisperiuz omnis sol est aliud a luna igit aliud a luna de necessitate est lucens super nostruz emisperium: sed solum sequit igitur aliud a luna lucēs super nrm emisperiū necessario est.

Secundus modus istius figure. vdelz. felapton constat implicite vel explicite ex vniuersali negatiua vel vniuersali affirmatiua particularem vel indefinitaz negatiuā iplicite vel explicite directe vel indirecte concludētibus. verbi gra. ¶ Ex his premissis nullus homo est lapis quilibet hō est animal sequit ꝙ aliquod animal nō est lapis ⁊ econtra indirecte. Iste syllogismus reducit ad quartū pme: minori cōuersa per accis vt nullus homo est lapis aliqd animal est homo igit aliqd animal nō est lapis. ¶ Ex his sequit ꝙ ista cōsequētia nō valet. nullus homo est anial omnis hō est anial rōnale igitur aliqd animal rōnale nō est homo: dato. n. ꝙ berta eēt omnis homo añs esset verum sine ꝓnte ⁊ hoc cōtingit qr illa subta non sunt ꝓportionabilia cuz in vna li homo supponat pro vtroq̃ sexu in alia aūt non. ¶ Similr non sequtur. nullus homo est risibilis: cuiuslibet hois est asinus igr habens asinum non est risibile. supposito. n. casu pori cum hoc ꝙ omnis asinus sit berte. pz añs esse verum sine consequente. Ad cōcludendū autez istam conclusionē oz sumere pro minori illam minorez. cuiuslibet hominis masculi est asinus que repugnat maiori quare. ¶ Item ista consequētia nō vz. nullus deus est ꝓtingent pma causa: omnis deus ꝓtingent est creans igit pma causa non ꝓtingent est creans. nec bene argr indirecte: sed deberet sic cōcludi igitur pma causa creans nō ꝓtingent est: que cōclo est vera: Si tamē sic arguit. nullum creans est de⁹ omne creās de necessitate est pma causa igit pma causa nō de necessitate est deus: ꝓña bona est sed pmisse includūt ꝗdictionē.

Tertius modus istius figure. vz. dissamis ꝓstat implicite vel explicite ex particulari indefinita vel singulari affirmatiua ⁊ vniuersali tali particularē indefinitam vel singularem affirmatiuā implicite vel explicite directe aut indirecte cōcludētibus. verbi gra. Ex his pmissis quidā homo est anial ⁊ quilibet hō est suba sequitur aliqua suba est anial. ⁊ ecōtra indirecte. Iste aūt syllogismus ad tertium pme reducitur minori conuersa simpliciter ⁊ per transpositionē. vt quilibet homo est suba aliqd animal est aliquis homo igitur aliqd anial est suba ⁊ econtra indirecte. ¶ In isto modo concedit talis consequentia. quoddam lucens necesse est esse lunā omne lucens est aliud a luna igitur aliud a luna necesse est esse lunaz. consequentia bona est sed premisse repugnāt ex quo ibidē nulla ampliatio est sicut pus dicebatur.

Quartus modus istius figure. s. datisi coincidens cum pori. constat implicite vel explicite ex vli affirmatiua ⁊ particulari indefinita vel singulari tali particularez indefinitam vel singularē affirmatiuam iplicite vel explicite directe aut idirecte concludētib⁹ Verbi gra. Ex his pmissis omne anial est suba ⁊ aliquod anial est homo sequit ꝙ homo est suba ⁊ eē. indirecte ⁊ reducit ad tertium pme minori cōuersa simplr. vt omne animal est suba hō est anial igitur homo est suba. Ex his pz hanc ꝓñaz nō valere. omne currens est equ⁹ aliqd currens pōt esse homo igit homo pōt esse equ⁹. ⁊ rō qr subiecta nō sunt ꝓportionabilia. in pma. n. li currens nō ampliatur ⁊ in seda ampliat. ¶ Consiliis forma oritur cum hoc verbo contingit vt omne currēs est asinus: aliqd currens contingit esse hoiem igit hominem contingit esse asinum vel contingens esse hoiem est asin⁹. pz. n. formā non valere causa iam dicta est.

Quintus modus istius figure. vz. brocardo cōstat iplicite vel explicite directe aut indirecte ex particulari idefinita vel singulari negatiua ⁊ vniuersali affirmatiua particularē idefinitam vel singularem negatiuam iplicite vel explicite directe aut idirecte concludētibus. verbi gra. quidā hō non est lapis: quilibz hō est anial igit qdam anial non est lapis ⁊ eē indirecte. Et reducitur ad pmū pme per ipossibile sumēdo ꝗdictoriū cōclusionis cum minori inferrendo ꝗdictoriuz maioris vt oē anial est lapis quilibz hō est aial igitur quilz hō est lapis.

Sextus modus istius figure. vz. ferison constat iplicite vel explicite ⁊ vniuersali negatiua ⁊ particulari idefinita vel singulari affirmatiua particularem idefinitam vel singularem negatiuaz iplicite vel explicite directe aut idirecte concludentib⁹: vt nullus homo est lapis. quidā homo est anial igit qdam anial nō est lapis. ⁊ ecōtra indirecte: reducit aūt ad quartū pme minori conuersa simplr. vz. nullus homo est lapis qdam anial est aliquis homo igit qdam animal non est lapis. ¶ Ex his pz vnum dictum cōe esse falsum. vz. ꝙ nullus syll'us concludens particularē negatiuā directe pōt ipam concludere indirecte non econtra. ¶ Cōtra istum modū vltimū argr sic. aliquis est syllogismus in ferison non vlis igit ferison nō constat ex pma vli: ꝓña pz ⁊ añs ꝓbatur. de isto syllogismo. quidā hō est anial nullus hō est asinus igit aliquis asinus anial non est. ¶ Rñdetur ꝙ syll'm aliquē esse in aliquo modo alicuius figure pōt dupliciter considerari vz. de per se ⁊ immediate aut per reductionem de per se ⁊ immediate est syllogismus in aliquo modo fm declarationes modorum precedentes. ⁊ isto modo dico ꝙ predictus syllogismus est in isto modo per reductionez quoniam per transpositionē pmissarum debitaz reducitur ⁊ resultat syllogismus de per se in tali modo. Et isto modo cōcedo ꝙ predictus syllogismus est in ferison non de per se ⁊ immediate sed per reductionem transponendo premissas. ¶ Et vt hec melius intelligantur cuilibet modo querenti alicuius figure aptabo vnum syllogismum per reductionem. ⁊ pmo ad primuz pme figure. vnde si queratur in quo modo est iste syllogismus. omnis homo est animal omne animal est substantia igitur omnis homo est substātia. Dico ꝙ est in pmo pme figure per reductionem transponendo premissas. ¶ Et si dicitur subiectuz maioris nō habet debitum proportionabile in predicato minoris dico ꝙ verum est nec hoc est inconueniens de syllogismo in pma figura per reductionem. De syllogismo autem de per se ibidem existente esset inconueniens de quo solum modo facta est locutio in prima figura. ¶ Item iste syllogismus omnis homo est animal nullum anial est lapis igitur non homo est lapis est in sedo mō pme per reductionem premissarū transpositaz. ¶ Itez sor. est ⁊ omnis hō

est animal igitur sor. est animal est in tertio ꝑme per reductionem ꝑmissarꝫ transpositarꝫ. Item sor. est animal ⁊ nullum animal est lapis igitur sor. non est lapis iste syllogismꝰ est in quarto ꝑme per reductionem vt ꝓus. Item nullus lapis est animal: omne animal est substātia igitur quidam lapis substantia nō est. Iste syllogismus reducitur ad quintum ꝑme reductiue vt patet. ¶ Item nullus lapis est animal. aliqd animal est homo igitur quidam lapis nō est homo. iste syll'us est in sexto ꝑme reductiue per trāspōnē ꝑmissarum. hoc idem ostendit in secda figura vt quidā hō est animal. nullus lapis est anīal igitur qdam homo nō est lapis. iste. n. syll'us est in festino reductiue vt ꝓus. Sil'r qdam asinus nō est anīal omne risibile est anīal igitur qdam asinus non est risibilis. iste syll's est in baroco reductiue vt ꝓus. Manifestatur idez iterum in tertia figura vt omnis homo est anīal: nō homo est asinus igitur aliqd anīal nō est asinꝰ. iste syll's est in felapton reductiue vt ꝓus trāsponēdo premissas. ¶ Item quilibz homo est risibilis ⁊ aliqs homo nō est lapis igitur aliquis lapis non est risibilis: iste syll's est in bocardo reductiue vt ꝓus quare. ¶ Sed forte ꝓtra ista argueret quis deducendo qꝑ oīs syll'us tā secde qꝫ tertie figure dz dici ꝑme. q: omnis talis reducibilis est ad aliquem mōm ꝑme figure. ¶ Ad istud rndetur qꝑ eē in aliquomō vel figura per reductionē contingit tripl'r aut per trāspositionē ꝑmissarum. ⁊ sic nō omnis syll's secde vel tertie reducibilis est ad ꝑmā. Aut per ꝓuersionē solū vel per transpōnē solum vel per transpōnē ⁊ cōuersionez aut mutationē ꝑmissarum ⁊ ipsius conclusionis. ⁊ sic oīs talis reducit ad ꝑmā figuraz sed talis reductio non bz limitare aliquem syll'm ad alium modū qꝫ ad suum ꝓpriū ⁊ imediatū. ¶ Tertio mō sicut dicimꝰ qꝑ ꝓtectus est in ꝑdicamēto quātitatis per reductionē vt terminꝰ: vnitas est ꝑnꝫ nūeri mā ⁊ forma sunt in ꝑdicamēto ⁊ in spē cōpositi per reductionem vt cause ipsius sic eodem modo dicimus syllum expositoriū ⁊ demōstratiū esse in tertia figura nō ꝑmo nec secdo modo reductiōis sed tertio. q: ipse ꝑmū ⁊ fundamētū est oīuz syll'oꝝ ibidē factoꝝ affirmatiuꝰ affirmatiuoꝝ negatiuus negatiuoꝝ vt hoc currit ⁊ bꝰ est hō igitur hō currit: hoc non currit ⁊ hoc ē bō igitur hoc non currit. Propterea ꝓpter breuiloquium ꝑmaz reductionē voco ꝓpriaz. i. per ꝓpria. q: in tali reductione cōtinue seruātur cōsiles ꝓpōnes atqz ordo terminoꝝ in ipsis. Secdaz aūt voco alienā. i. per aliena: mutant. n. ꝓpōnes in se in suis similib'ꝰ atqz ordo terminorum que expedit rōne conuersionis fere in oībus a quatuor ꝑmis ꝑme figure seu rōne cōmutatiōis inuicem oppositoriuz in bocardo ⁊ baroco secde ⁊ tertie figure. Tertiaz vero reductionez voco originis: q: syll'us talis vocatur origo ⁊ fundamētū aliorum factoruz in tali mō ⁊ figura vt dictuz est. ¶ Sed forte dubitat circa ꝑmam reductionem nunqd syll'us sic reductus posset habēt ꝓpriū modum ad quem nō esset binōi reductio: dicit qꝑ sic fin qꝑ nobis placeret fingere includētē litteras vocales sed lōgū foret ⁊ tediosuz. nec tales modi diu in memoria retinerētur. q: igit tales modi coinciderēt cuz dictis frustra assignarent. ex quo sequit qꝑ in secda figura non sunt nisi tres modi nō coincidētes. vz. Cesare camestres festino baroco nam ꝑmi duo coincidūt. Sequit ēt qꝑ in tali figura non sunt nisi qnqz modi nō coincidentes. vz. darapti felapton dissamis datisi bocardo ferison. ita qꝑ dissamis ⁊ datisi coincidunt. Ut autem non fiat qd ponatur Cesare pro ꝑmo modo secde figure ⁊ dimittatur camestres: dicēdo cesare festino baroco. Pro tertio aūt modo secde figure ponatur datisi dimittendo dissamis dicendo darapti felapton datisi bocardo ferison. ¶ Et si aliquis quereretqui sunt modi coincidentes dicit qꝑ sunt illi quorum quolibet ad aliuz est egressus ⁊ regressus ex sola transpōne premissarꝫ vt cesare camestres. verbi grā. iste syll'us est in cesare nullus lapis est anīal quilibet homo est animal igitur nullus homo est lapis: transponant enim premisse solūmodo ⁊ habebit camestres ⁊ ita ecōtra habebit cesare. ¶ Simil'r coinciduntdissamis ⁊ datisi vñ iste syllogismꝰ est in dissamis. aliquod animal est substātia omne anīal est corpus igit aliquod corpus est suba ⁊ idem fiet in datisi solū modo ꝑmissis transpositis ⁊ econtra. vt pz intuenti. ¶ Et iuxtā tertiam reductionez est nomꝫ. qꝑ syllogismus expositorius nō potest fieri nisi in tertia figura. Et ratio q: ad syllogismum expositoriū requirit antecedētia duaꝝ demōstratarū inferentium ꝓpositionez mediataz modo hoc nō potest fieri in alijs figuris. Si enim dicit in secda figura. animal est hoc ⁊ homo est hoc ergo homo est animal ꝓnia bona est ⁊ formalis: sed non syllogismus demōstratiuꝰ ꝓpter cām dictam. ¶ Simil'r si dicet hoc currit ⁊ homo est hoc ergo homo currit. syllogismus expositorius vocari nō debet sz syllogismus irregularis optima ꝓnia formalis existens.

¶ Eodem modo est dicendum de negatiuis. vnde bene sequitur homo non currit ⁊ homo est hoc igit homo non currit. etiam sequit animal est hoc ⁊ homo nō est hoc ergo homo animal nō est. Nunqꝫ tamen est dicendum qꝑ aliquis horū sit syllogismꝰ expositoriꝰ vel demōstratiuus. vbi autem syll'us demonstratiuꝰ non ita stricte sumet potest sine periculo dici qꝑ in qualibz figura talis reperit sicut exēplificatum est. verumtamen est aduertendum de pronomine demonstratiuo ne supponat pro aliquo cōmuni: q: tunc impediret syllogismuz demōstratiū aut q: esset terminus cōmunis: aut q: ratione eiusdem suppositio mutatur sicut hic. hoc est pater ⁊ hoc est filius demōstrando essentiaz cōmunem igit filius est pater. ¶ Simil'r hec essentia est filius hec paternitas non est filius igit hec paternitas non est hec essentia. ¶ Item nō sequitur hic pater generat hic pater est essentia igitur essentia generat. nec etiaz negatiue sequit. hec essentia non generat hec eēntia est pater igitur pater non generat. ¶ Ratio autez quare tales formē non valent est dicta q: pronomen demonstratiuū continue demonstrat cōmune ⁊ nō singulare qꝑ reqrit ad bonitatē talis syllogismi. Et ex alio ꝓpter diuersitatem suppositionū in premissis ⁊ in cōclusione. vnde cum dicit. hoc est pater ⁊ hoc est filius igitur filius est pater. tā in maiori qꝫ in minori subiecta supponunt simpliciter pro essentia ⁊ ꝑdicata personaliter: in conclusione vero est suppositio personalis solum. ⁊ sic in alijs hec contingit diuersitas.

Pronotitia tamen horū syllogismorum ⁊ ꝑdicationuz in diuinis est nomꝫ. qꝑ terminorum supponentiuz pro diuinis. Quidā sunt nomina essentialia. quidam personalia. ⁊ quidam notionalia. ¶ Terminorum essentialium quidam verificant in diuinis tam in singulari qꝫ in plurali numero vt ens res. Dicimus enim qꝑ in diuinis sunt vna res ⁊ tres res. quidā verificantur solū in singulari numero. ⁊ non in plurali vt substantia deus essentia deitas lux ⁊ lumen: dicimus enim qꝑ in diuinis est vna substantia vna essentia vnus deus ⁊ nō plures dij nec plures substātie aut essentie. ¶ Terminorum personalium quidam de pluribus possunt verificari vt persona suppositum ypostasis dualitas ⁊ trinitas: patet enim qꝑ pater est persona ⁊ suppositum ⁊ filius similiter. Quidam de vno solo vt pater ⁊ filius ⁊ spiritus sanctus ⁊ eorum abstracta vt paternitas filiatio ⁊ spiratio passiua. ¶ Terminorum notionalium quidaz conueniunt vni soli vt generans aut generatio actiua genitum aut generatio passiua spiratum aut spiratio passiua. Quidam conueniunt pluribus vt spiratio actiua que conuenit patri ⁊ filio ¶ Hos visis sit hec ꝑma ꝓpositio. nomina essentialia substantiua ⁊ personalia de se inuicem verificantur. hec enim est vera pater est essentia ⁊ econtra. ¶ Similiter filius est deus ⁊ econtra. Spiritus sanctus est deitas ⁊ econtra. Dualitas vel trinitas est deitas ⁊ econtra. ⁊ sic de alijs. ¶ Et notanter dixi substantiua quia terminus essentialis aliquis est adiectiuꝰ ⁊ non potest de termino personali verificari sed solum de termino essentiali. Dicimus enim qꝑ essentia est cōmunicabilis ⁊ negamus patrem esse cōmunicabilem. ¶ Secunda propositio terminorum personalium: quidā de se inuicē verificant ⁊ quidā non. hec. n. est vera pr̄ est suppoꝫ. ⁊ hec similr filius est persona: sed hec

est falsa filius est dualitas: aut pr̃ est trinitas ⁊ eĩ. Et hec similr̃ pater est filius ⁊ eĩ. vel paternitas est filiatio ⁊ eĩ. ¶ Tertia ꝓpõ: terminoꝝ psonaliũ ⁊ notionaliũ quidã de se inuicẽ verificant ⁊ quidã non. hec. n. est vera pr̃ est generans ⁊ spirans. ⁊ hec est falsa pr̃ est genitus vl̃ spirat⁹. Similr̃ hec est vã filius est genitus ⁊ spũs scũs ẽ spirat⁹: sed hec est falsa filius est generans spũs scũs est spirans. ¶ Quarta ꝓpõ terminoꝝ essentialiũ ⁊ notionaliũ quidaꝫ de se inuicem verificant ⁊ quidaꝫ non. vñ hec est vã: aliq̃ res in diuinis est generãs aliqõ ens in diuinis est gnãtio vl̃ spiratio ⁊ eĩ. Similr̃ cũ verbis notionalibus vt de⁹ generat. talia aũt verba de quibusdã alijs nominib⁹ eẽntialib⁹ non possunt affirmatiue verificari. quelꝫ. n. istaruꝫ est falsa eẽntia generat deitas generat. deitas spirat vel spiratur. Si tñ diceret essentia diuina est generãs. querit nunqd li generãs tenet adiectiue: vl̃ substantiue p̃mo mõ negetur ⁊ scdo mõ concedat. qꝛ eẽntia diuina est pater generans. ¶ Quinta ꝓpõ terminoꝝ quidã semꝑ supponũt persona liter. vt nomina personalia ⁊ notionalia. quidã semꝑ essentialiter vt li eẽntia diuina: diuinitas: ⁊ deitas. Quidã idifferenter sicut illi termini res: ⁊ de⁹: sed est differentia inter illos: eo ꝙ ille terminus res nõ distributus supponit disiunctiue ꝑ psona vel pro eẽntia in cõi. Distributus vero ꝑ eodem simul: ideo hic concedit aliqua res in diuinis est pater vel generat ex hoc negat. oĩs res in diuinis ẽ pater vl̃ generat: sed secus est de illo termino deus: eo ꝙ cuꝫ vbis ⁊ terminis notionalibus semꝑ supponit psonalr̃ vt deus generat de⁹ est generatio aut spiratio cũ terminis aũt eẽntialibus: aut personalibus semꝑ simplr̃ pro essentia in cõi supponit: sicut hic deus est pr̃. omnis deus est pr̃. ¶ Ex his aũt pꝫ tales paralogismos non valere omnis deus est filius. pater est deus igitur pr̃ est filius. omnis eẽntia diuina est filius nulla paternitas est fil⁹ ergo nulla paternitas est eẽntia diuina. Omne illud qõ est pr̃ est pater. filius est illud quod est pater ergo filius est pr̃. omnis pr̃ generat: nulla essentia diuina generat ergo nulla eẽntia diuina est pater. Et sic de alijs multis quoꝝ nullus tenet ꝓpter diuersitatem suppositionũ in p̃missis ⁊ conclone. Hoc aũt dico fm cõem viam theologicalem qꝛ vbi velles: posses circa istam quintã ꝓpositionẽ variare. Dicẽdo ꝙ iste terminus deus vbicunqꝫ ponitur solitarie supponit disiunctiue pro eẽntia aut personis. sic hic. deus generat vbi li deus supponit pro essentia ⁊ pro psona disiunctiue sed qꝛ pro psona verificat ideo vera est ista ꝓpõ. qñ aũt distribuit supponit copulatiue taꝫ pro psona q̃ꝫ pro eẽntia: ideo hec ꝓpõ dꝫ negari omnis de⁹ est filius: sicut hec. oĩs deus generat: põt tñ restringi per aliũ terminũ dicẽdo omnis de⁹ qui est pater generat: sed ille termin⁹ eẽntia diuinitas aut deitas semꝑ ꝑ eẽntia supponit siue distribuat siue nõ: nisi fuerit restrictio per aliquẽ aliũ terminũ sibi additu. vñ dicendo eẽntia est pater oĩs eẽntia est filius: li eẽntia vtrobiqꝫ supponit simplr̃ pro eẽntia cõi. ideo quelꝫ illarũ concedit ⁊ hec negat eẽntia generat vel generat: põt tñ ille terminus eẽntia personalr̃ supponere per restrictionem termini demonstratiui aut termini psonalis: sicut hic. hec eẽntia generat hec eẽntia generat. Si. n. demõstrat psona pr̃is vel filij cõcedat quelꝫ illaꝝ. vñ non sequit hec eẽntia generat ergo eẽntia ꝓpter mutationẽ suppõnis. Etiaꝫ non sequit eẽntia que est filius generat ergo eẽntia generat ꝓpter eãdem cãm: fm fm modũ dicẽdi facilr̃ posset rñderi ad cõsequentias p̃us factas. Cum. n. dicit. hoc est pr̃ ⁊ hoc est filius ergo filius est pr̃: distinguat de li hoc: nunqd demẽtur eẽntia in cõi aut persona. p̃mo mõ negat ꝓña propter mutationẽ suppõnis. scdo mõ concedit ꝓña. ⁊ negat añs si vtrobiqꝫ demẽt pr̃. hec. n. est falsa. hoc est filius demõstrando personã pr̃is. Sil̃r concedo illã ꝓñam. hec eẽntia nõ generat hec eẽntia est pr̃ ergo pr̃ non generat. dato ꝙ sit suppõ psonalis sed nego maiorẽ dimẽrando pr̃eꝫ. ¶ Ex his pꝫ istas ꝓñas non valere. pr̃ est idẽ filio igit̃ pr̃ est fil⁹. filius est illõ qõ est spũs scũs igitur filius est spũs scũs. in quoꝫ illoꝝ añtiuꝫ relatiuũ supponit disiunctiue pro eẽntia vel persona. in ꝓñte autẽ est solũmõ suppõ personalis pro supposito. ¶ Sil̃r negatiue non sequit filius nõ est pr̃ igr̃ filius nõ est idẽ patri. ¶ Itẽ non sequit de⁹ pr̃ est ⁊ deus filius est ⁊ deus pr̃ nõ est deus filius igit̃ sunt plres dij sed bene sequit ꝙ de⁹ adeo differt. Ad cõsilũ deberes rñdere in mã vl̃ium dubitãdo illam ꝓñaꝫ. hoc est for. ⁊ hoc est. ioãnes ergo: ioãnes ẽ for. Si. n. demẽrek eẽntia hũana cõis: negat ꝓña sed solũ sequit ꝙ illud qõ est ioãnes est illud qõ est for. Si aũt demẽrek suppositũ humanũ negat añs. similr̃ nõ sequit. hoc nõ currit demẽrato homie cõi ⁊ hoc est for. ergo for. nõ currit. Rõ aũt quare hmõi nõ valent est ꝓpter diuersitatẽ suppõnũ. Cum. n. termin⁹ supponit ꝑ eẽntia in cõi dicit supponere simplr̃ ⁊ essentialr̃. qñ aũt supponit pro supposito dr̃ supponere personalr̃: ⁊ formalr̃: ꝓpterea ista ꝓña non valꝫ. oĩs hõ currit. hõ communis est hõ igr̃ hõ cõis currit. ¶ Nec sequit nullus hõ cõis disputat for. est hõ cõis igit̃ for. nõ disputat. Nec sequitur omnis hõ ridet oĩs homo est hõ cõis igit̃ hõ cõis ridet. Causa aũt quare hmõi syllõ non valẽt sepe dicta est ꝓpter diuersitatẽ suppõnis. ¶ Nota tñ si tibi ꝓponeret: hõ cõis ridet debes negare. ¶ Et si ꝓponit homo cõis est ridens distingue de li ridens nunqd adiectiue vel substãtiue tenet p̃mo mõ negat: scdo mõ concedit. qꝛ hõ cõis ẽ for. ridens. ¶ Ex quo pꝫ ꝙ illa ꝓña nõ valꝫ. hoc est ridẽs ergo hoc ridet. imo debet negari ꝙ hõ cõis sit risibilis. Et non sequit for. est risibilis for. est hõ cõis igit̃ hõ cõis est risibilis: sed bñ sequit igr̃ hõ cõis est risibile in neutro gñe. ¶ Itẽ non sequit hõ cõis est oĩs hõ igit̃ homo est oĩs hõ ꝓpter mutationẽ suppõnis. ¶ Multa aũt eẽnt dicẽda in hac mã que nũc dimitto gr̃a breuitatis. Sed inter cetera respiciende sunt ꝓpõnes quas posui de dĩna eẽntia saltim vsqꝫ ad quintã exclusiue. ⁊ fm illum modũ dicẽdi ꝓcedatur. hec aũt dixi fm ponentes vl̃ia a parte rei demẽrando hoĩem cõem ⁊ anial cõe. vtrũ aũt sit tale vl̃e extra aiam aut non indifferens est mihi ad pñs: soleo tñ substinere ꝙ sunt vl̃ia ex parte rei quoꝝ quedã sunt sua singularia conjunctim ⁊ non diuisiꝫ sic eẽntia hũana seu hũanitas que ẽ oĩs hoĩes collectiue. vt non aliqs homo nec aliqua homo nec for. nec pla. ⁊ sic de alijs. hec autẽ positio alias in libro porphyrij declarabitur.

De syllogismis irregularibus restat dicendũ. voco. n. syll̃m irregularẽ illuꝫ qui nec in mõ nec in figura ponit sed est solũ vna ꝓña hñs p̃missas ⁊ ꝓclonẽ cum silitudine regulariuꝫ figuraꝝ. verbi gr̃a. hõ currit for. est hõ ergo for. currit. Iste. n. syll̃s est silitudinarie in prima figura. quo ad collocationes terminoꝝ qꝛ subm maioris hꝫ debitũ ꝓportionabile in p̃dicato minoris. ⁊ in conclusione debitũ ꝓportiõabile de debito ꝓportionabili implicite p̃tur. ¶ Similr̃ hõ currit anial currit ergo aial est hõ. dr̃ esse silitudinarie in scda figura. ¶ Itẽ hõ currit hõ disputat igit̃ disputãs currit: ẽt dico silitudinarie in tertia figura ꝓpter p̃ncipaliora regsita ad illud: sed qꝛ nõ sunt oĩa ideo non dr̃ esse ibidẽ. ¶ Ex quo pꝫ ꝙ illa ꝓña non valꝫ. a syll̃us est silitudinarie in tali figura ergo est in tali figura. de quolibet. n. p̃cedentiũ verificat añs sine ꝓñte: ⁊ hoc ꝑ pter plurium carentiã qui requiruntur ad hoc ꝙ talis syll̃s sit in tali vel tali figura. Istorũ syll̃oruꝫ quidã sunt boni ⁊ quidã non. Illi. n. non valent in qbus oppositum ꝓclonis stat cuꝫ p̃missis sicut p̃us. Illi aũt boni sunt in qbus oppositum ꝓñtis antecedenti repugnat de qbus per ordinẽ exᵃ dabuntur. Sequit. n. homo currit ⁊ idem hõ disputat ergo disputans currit. Sequit etiã currens est animal ⁊ homo non est currens ergo homo anial non est ¶ Etiã sequitur anial est hoc ⁊ homo est hoc ergo homo est anial. patet enꝫ quelibet istorũ syll̃oruꝫ valere eo ꝙ oppositũ conclusionis premissis repugnat. ¶ Et si contra hoc arguitur adducendo cõmune dictum videlicet ꝙ ex pnrĩs particularibus vel indefinitis nihil sequitur dico ꝙ verum est in syllogismo regulari: non autem in syllogismo irregulari. ¶ Item si concluditur ꝙ aliquis syllogismus irregularis

conuertitur cum syllogismo regulari: concedo conclusio-
nem de vltimo syll'o facto qui conuertit cum syll'o demõ
stratiuo in tertia figura p̃missis conuersis simplr: imo con
cedo q̃ aliquis syll'us est consequentia regularis: qui tñ ē
syll'us irregularis vt satis pz in p̃dictis exēplis. ¶ Sequũ
tur alia exēpla de hmõi syll'o irregulari vñ sequit. oē anial
est suba omnis lapis est nõ anial igit lapis suba non est: ⁊
eꝫ indirecte igr suba non est lapis. pz. n. istum syll'um esse
bonum. qz ex opposito ꝓcl'onis cum maiori seqtur opposi
tum minoris. ⁊ tñ non est in aliqua figura sed solũ in p̃ma
sil'itudinarie. ¶ Itē sequit oē anial est suba: ois albedo est
non suba igit nll'a albedo est anial. ¶ Et sequit sil'itudina
rie in tertia figura: vt oē accidens est ens oē non accñs est
suba ergo quedã suba ens nõ est: quelibz harum ꝓnarum tz
ex opposito ꝓcl'onis cum vna p̃missarũ. ¶ Et si ex his cõ
cluditur q̃ aliquis est bonus syll's cuius p̃misse sunt affir-
matiue ⁊ ꝓcl'o negatiua cõcedo ꝓcl'onē: nec hoc est incon-
ueniens de syll'o irregulari de syll'o aũt regulari secus eēt:
imo concedo q̃ aliquis est optimus syll'us cuius tam pre
misse q̃z ꝓcl'o sunt negatiue cuius oppositũ solet dici soluz
intelligendo de syll'o regulari. Sequit. n. nullum anial est
lapis nullus hõ est nõ anial ergo nullus hõ est lapis. Itez
sequit nullũ animal est lapis. nullũ nõ animal est hõ ergo
nullus hõ est lapis. Quelibet. n. harum tz: qz ex op
posito sequit oppositũ. In exclusiuis ēt contingit in qualz
figura sil'itudinarie syll'us ⁊ p̃mo in prima. Sequit. n. tñ
hõ currit tñ anial est hõ ergo tñ anial currit. q̃ n. sequat
pz eo q̃ p̃misse cõuertunt cum quibusdã vl'ibus inferen
tibus vl'em cõuertibilem cuz ꝓcl'one. hec. n. tñ hõ currit
ꝓuertit in illam omne currẽs est hõ: ⁊ hec tñ anial currit
in illam: omne currẽs est anial: ⁊ hec tantum anial est hõ
ꝓuertit in illam ois hõ est anial. mõ sequit omnis hõ est
anial omne currẽs est homo ergo oē currens est aial. Syl
logizat. n. in p̃mo p̃me. q̃re ⁊c. Si. n. in maiori negat ex-
clusio ⁊ in minori affirmet non sequit aliqua ꝓcl'o. Vñ nõ
sequit non tñ hõ dormit tñ anial est hõ ergo nõ tñ anial
dormiẽs vel igit anial non dormit. posito. n. q̃ oē animal
dormiat patz añs eē verum sine ꝓñte. Et si in minori ne-
garetur exclusio ⁊ in maiori affirmaret non sequeret aliq̃
cõclusio. Vñ non sequit tñ anial currit nõ tñ hõ est anial
ergo nõ tñ homo currit. vel igit hõ nõ currit. posito. n. q̃
omnis hõ currit ⁊ q̃ oē currens sit hõ pz añs esse verũ si-
ne ꝓñte. ¶ Itez si in vtraq̃z p̃missarum dictio exclusiua ne
garetur nulla sequit ꝓcl'o. sic hic. non tñ asinus currit non
tñ hõ est asinus ergo nõ tñ hõ currit. vel igit hõ nõ cur-
rit. posito. n. p̃ori casu añs est verũ sine ꝓñte. ¶ Ulterius
si aliqua p̃missarum fuerit alicuius quãtitatis ⁊ reliqua exclu
siua non sequit aliqua ꝓcl'o sicut hic. tñ aial est asinus ois
hõ est anial ergo omnis hõ est anial asinus. nec ēt indefini-
te ergo hõ est asinus. nec ēt sequit minori existente exclusi
ua sicut hic. Omnis hõ est anial tñ risibile est hõ ergo tñ
risibile est anial: sed solũ sequit indefinite ergo aliqd̃ risibi
le est anial. Sicut ēt aliqñ sequit cõcl'o maiori exñte exclusi
ua ⁊ hoc grã terminorum sicut hic. tñ omnis hõ currit. sor.
est hõ ergo sor. currit. qz sequit tñ omnis hõ currit ergo
omnis hõ currit. mõ quicqd sequit ad ꝓñs cũ aliquo ad-
dito sequit ad añs cum eodez addito. ¶ Si aũt in maiori
exclusio negat ⁊ minor esset idefinita vel particularis non
sequeret aliqua ꝓcl'o: sicut hic: nõ tñ hõ vigilat aliqd̃ aial
est hõ ergo nõ tñ anial vigilat: vel igit aial nõ vigilat. po
sito. n. q̃ oē anial vigilet pz p̃missas esse veras sine ꝓcl'one.
¶ Ubi aũt tu velles q̃ maior esset vl'is ⁊ minor exclusiua
in qua dictio exclusiua negat. bñ sequit ꝓcl'o. sicut hic. oē
currens est hõ nõ tñ anial est currẽs ergo nõ tñ anial est
hõ. pz ꝓña. qz ex opposito ꝓcl'onis cum maiori sequit op-
positũ minoris. sequit. n. tñ aial est hõ ⁊ oē currẽs est hõ
ergo tñ anial est currẽs. hmõi syll'i ēt cum scda figura sil'i
tudinem hñt sed raro sunt ꝓñe bone. Vñ si in vtraq̃z
p̃missarum affirmat exclusio ⁊ verbũ p̃ncipale ex talib⁹ pre-
missis nõ sequit ꝓcl'o exclusiua directe sed forte idefinita
vel particularis. Vñ non sequit tñ anial est hõ tñ risibile
est homo ergo tñ risibile est anial. sed bene sequit ergo ri
sibile est anial. sequit ēt exclusiua indirecte ergo tñ aial est
risibile que vera ē. ¶ Nec ēt negatiue sequit sicut hic. nõ
tñ risibile est anial nõ tñ hõ est anial igit nõ tñ hõ est ri-
sibilis ēt eꝫ indirecte. pz. n. añs esse vera sine ꝓñte. ¶ Itez
si altera p̃missarum fuerit alicuius q̃ntitatis ⁊ reliqua exclusi-
ua negatiua non sequit ꝓcl'o negatiua: sicut hic. ois hõ est
anial nõ tñ risibile est anial ergo non tñ risibile est hõ nec
eꝫ indirecte. nec ēt particulariter vel idefinite. ¶ Si ēt cõ-
cluderet affirmatiue nõ valeret arg̃. sicut hic. ois hõ est
anial nõ tñ asinus est anial ergo asinus est hõ. ¶ Idez di
co si maior fuerit exclusiua ⁊ minor alicuius q̃ntitatis. Vñ
non sequit nõ tñ hõ est aial oē risibile est aial ergo nõ tñ
risibile est hõ: nec eꝫ indirecte particulariter vl'indefinite.
Si vero in maiori exclusiua affirmat ⁊ in minori negat be
ne sequit exclusiua negatiua: sicut hic. tñ anial est hõ non
tñ sor. est hõ ergo nõ tñ sor. est anial: sed idirecte nõ seq-
tur ergo nõ tñ anial est sor. ¶ Sil'r si maior fuerit negati-
ua ⁊ minor affirmatiua nõ sequit indirecte exclusiua: sic h.
nõ tñ homo est anial tñ suba est aial ergo nõ tñ suba est
homo sed bene sequit nõ tñ hõ est suba. ¶ Tertia figu-
ra ēt sil'itudinẽ hz cum hmõi sil'is exclusiuis qui raro valet.
vñ affirmatiue nõ sequit ambabus p̃missis exñtib⁹ exclu-
siuis: sicut hic. tñ anial est hõ: tñ anial est asinus ergo tñ
asinus est hõ. nec eꝫ particulariter vel idefinite: nec ēt ne-
gatiue p̃gnanter sequit. sicut hic. tñ nõ hõ nõ est hõ tantũ
nõ homo nõ est risibile ergo tñ risibile non est hõ. nec eꝫ
indirecte particulariter vel idefinite. vbi aũt maior eēt ex-
clusiua affirmatiua ãnexa cũ minori vl'i affirmatiua bñ se-
quit ꝓcl'o exclusiua directe. sicut hic. tñ aial est hõ omne
aial est suba igit tñ suba est homo: sed eꝫ nõ sequit exclu-
siue indirecte. particulariter vl'o vel idefinite taz directe q̃z
indirecte cõcl'o sequit. ¶ Sil'r si maior fuerit vl'is ⁊ mino:
exclusiua nõ sequit exclusiua directe. sic hic. oē aial est sub
stantia tñ anial est hõ igit tñ homo est suba sed bñ sequi-
tur indirecte igit tantũ suba est homo. ¶ Si maior fuerit
vl'is negatiua ⁊ minor exclusiua affirmatiua sequitur con-
clusio vl'is negatiua. sicut hic. nll's hõ est asinus tñ hõ est
risibilis ergo nullum risibile est asin⁹ ⁊ eꝫ. ¶ Si aũt que-
libet p̃missarum fuerit exclusiua maior negatiua ⁊ minor affir
matiua sequit ꝓcl'o negatiua: sicut hic. Nõ tñ hõ est anial
tñ homo est risibilis ergo nõ tñ risibile est anial: sed idire
cte nõ sequit igit nõ tñ anial est hõ. ¶ Sil'r si maior fue-
rit affirmatiua ⁊ minor negatiua nõ sequit conclusio exclu
siua negatiua directe sed bñ idirecte. vñ non sequit tantũ
anial est hõ non tñ anial est suba ergo non tñ suba est hõ
sed bñ sequit ergo nõ tñ homo est suba. ¶ Si aũt ambe
p̃misse fuerint affirmatiue p̃ma exñte vl'i ⁊ scda exclusiua
non sequit exclusiua affirmatiua qm̃ nõ sequit ois homo
est anial non tñ hõ est suba de per se aniata sensitiua ergo
non tñ suba de per se animata sensitiua est anial nec eꝫ in-
directe. nec ēt sequit talis exclusiua maiori exñte exclusiua
⁊ minori in eodem ex⁹. ¶ Post hoc restat ostendere syl-
logismos irregulares cõsurgẽtes ex nota condictionis ha-
bentes sil'itudinẽ cũ syll'is regularibus ⁊ p̃cipue p̃me figu
re. vñ in tali syll'o ypothetico. vna propõ hz rõnem medij
termini. s. añs p̃me condictionalis cui correspondet cõuer
tibiliter ⁊ syllogistice ꝓñs scde condictionalis vel eꝫ. Exẽ-
plum p̃mi si homo currit aial currit si sor. currit hõ currit
ergo si sor. currit aial currit. Exemplũ scdi si homo currit
anial currit si anial currit suba currit. ergo si homo currit
suba currit. p̃ma ꝓña tz per istam regulaz qcqd antecedit
ad añs antecedit ad ꝓñs. Et scda tz per istã regulam qcqd
sequit ad ꝓñs sequit ad añs. In p̃ma ꝓña li homo currit
tz rõnem medij: ⁊ in scda ꝓña li anial. ¶ Iuxta fm exem
plum sunt octomodi qbus valet hmõi syll'us irregularis
factus ex condictionalibus q̃rti modi qbus p̃cedit affir ma
tiua ⁊ q̃tuor qbus p̃cedit negatiua. Quo ad p̃muz p̃mus
modus est iste si hõ est anial est si anial est suba est ergo si
hõ est suba est. ¶ Scdus modus si hoc instãs est instãs
p̃ñs est ⁊ si instãs p̃ñs est istãs futurũ nõ est igit si hoc in-

stans est instãs futurũ non est. ¶ Tertius modus si tpus
pñs est pteritus non est: ⁊ si pteritus nõ est futurũ erit igr
si pñs tpus est futurus erit. ¶ Quartus modus est si hõ
est homo nõ est asinus ⁊ si homo nõ est asinus homo nõ
est rudibilis igit si homo est hõ non est rudibilis. ¶ Alio-
rum quatuor pmus est iste. Si tũ homo nõ currit qdlibz
non hõ currit. ⁊ si qdlibet nõ hõ currit asinus currit igit si
tũ homo nõ currit asinus currit. ¶ Scdus modus est si
tu nõ est asinus te non esse asinũ non est falsum. ⁊ si te non
esse asinũ non est falsum te nõ esse asinũ est verus igit si tu
non es asinus te nõ esse asinum est verũ. ¶ Tertius mo-
dus est. si tu non curris te currere est falsum. ⁊ si te curre
re est falsum te currere nõ est verum. ergo si tu nõ curris
te currere non est verus. ¶ Quartus modus est iste: si tu
non es suba tu non es anial ⁊ si tu non es animal tu nõ es
hõ ergo si tu non es suba tu nõ es hõ. ¶ Pot et syllogiza
ri ex vna condictionali ⁊ altera cathegorica: fm hoc cõtin
git dupl'r. vno mõ per positionẽ añtis alio mõ per destru
ctionem ꝓñtis: per positionẽ añtis syll'atur sic. si hõ currit
anial currit sed homo currit igit anial currit. Sil'r si aliqd
est homo illud est anial sed sor. est hõ ergo sor. est animal.
¶ Per destructionẽ ꝓñtis syll'atur sic si homo currit aial
currit sed nullũ anial currit igit nõ homo currit. ¶ Sil'r si
est hõ illud est anial sed lignũ non est aial ergo lignũ nõ est
homo. ¶ Juxta pmũ modũ syll'andi. vz. per positionem
añtis quatuor ostẽdunt modi. Primus est iste si aliqd est
anial illud est sensitiuũ sed asinus est anial ergo asinus est
sensitiuus. ¶ Scdus modus est iste si aliqd est homo illud
nõ est asin' sed sor. est homo ergo sor. nõ est asin'. ¶ Ter
tius modus est si aliqd est suba illud nõ est accñs sed albe-
do est aliquid qd non est suba ergo albedo est accidens.
¶ Quartus modus si aliqd non est hõ illud non est aliqd
risibile sed asinus non est hõ ergo asin' non est aliqd risibi
le. ¶ Syll'at quatuor alijs modis per distructionẽ ꝓñtis
Primus modus est si aliquid est hõ illud est risibile sed
lapis non est risibilis ergo lapis nõ est hõ. ¶ Scdus mo
dus si aliqd non est suba illud non est accñs sed albedo est
accidẽs igit albedo non est suba. ¶ Tertius modus si ali-
quid non est hõ illud est non hõ sed sor. est aliquid qd non
est non homo ergo sor. est homo. ¶ Quartus modus si
aliquid non est homo illud non est anial rõnale sed tu es
animal rõnale ergo tu es homo. Et sic de alijs omnibus
exemplariter est dicendum.

¶ De obligationibus.

Tractaturus de obligatiõib' quatuor ar
ticulos ꝓpono in serie procedendi in se-
quentibus viam radiantes. ¶ In pmo
ponent quorũdam terminorũ descriptio
nes. ¶ In scdo pambule suppositiões.
¶ In tertio aũt regl'ares obseruatiões.
¶ In quarto ꝓcludent vtiles ꝓpõnes.
¶ Quãtũ ãt ad pm fit ꝶ pa descriptio põ
ẽ enũciatio cõposita iplicite vel explicite exposito ⁊ signis
positionis. verbi gra. ꝶ tota oratio pono tibi istam tu es ro-
me: est positio: li tu es rome est positũ. signa aũt positiõis
sunt ista. pono tibi istã: sit rei veritas: sit ita. ⁊ hmõi: ⁊ no-
tanter dicit implicite vl' explicite. q: aliqua est positio que
non hz hmõi signa explicite: sicut quelibz talis: moueatur
sor. alterett. b. calidũ: vl' stet oppositũ ꝓñtis cum añte: ve-
rumtamẽ hñt implicite hmõi signa. pma. n. subordinatur
vni istarum pono ꝙ sor. moueatur vl' pono tibi istam sor.
mouet ⁊ sic quelibet aliaz modo consili. ¶ Ex quib' seq
tur ꝙ aliqua est positio que est idẽ cum posito sicut pz de
illa moueat sor. que simul est positio: cuz subordinet vni
põni ⁊ positũ cum tale admissum postmodũ concedit cõ
gruitate seruata. ¶ Scda descriptio est ista positũ est enũ
ciatio implicite vel explicite: signis põnis imediate coniun
cta: ponit hic ⁊ superius loco generis iplicite vel explicite
propter cãm dictam: dicit aũt imediate: q: si poneret ista
omnis homo est anial. ista homo est anial non esset posita
lz esset sequens: sed ista solummodo omnis homo est aial
que suis signis est imediate coniuncta. ¶ Tertia descriptio
est ista depositio est enunciatio iplicite vel explicite compo
sita ex deposito ⁊ signis depositionis. verbi gra. depono
tibi istaz tu es homo: ꝶ tota oro vocatur depositio: li depo
no tibi istam dicuntur signa depositionis. ⁊ tu es homo
dicit depositus. ¶ Quarta descriptio est ista: depositũ est
enunciatio iplicite vel explicite immediate coniũcta signis
depositiõis: declaratur ꝶ descriptio sicut ⁊ scda. ¶ Quin-
ta descriptio est ista admissio est enunciatio explicite vl' ex-
plicite ꝓposita ex admisso ⁊ signis admissionis. verbi gra.
Admitto illam. tu es rome: ꝶ tota oro dr admissio: tu es
rome dicit admissum ⁊ illa duo: admitto illam: dicunt si-
gna admissionis. ¶ Et notanter dicit implicite vel explici
te: q: stat admissionem esse sine admisso dicẽdo admitto ꝶ
verum esset explicite: sed implicite nullo modo. ¶ Sexta
descriptio admissum est enũciatio implicite vel explicite si
gnis admissionis imediate coniuncta. pz hec descriptio ex
pãribus. ¶ Ex quib' sequit ꝙ nihil est positũ depositum
vel admissum nisi per habitudinẽ ad signa quibus iplici-
te vel explicite imediate coniungit. ¶ Itẽ sequit ꝙ ea-
dem ꝓpositio que nunc est posita alias erit depositа ex so
la mutatione suorum signorũ. ¶ Alia descriptio ⁊ pncipa
lis in tota mã est ista: obligatio est relatio limitans ad aliqd
enunciabile vel sibi simile aliqual'r sustinendũ: volo dicere
ꝙ obligatio est relatio. qua quis sustinere tenet enunciabi
le aliqd affirmatiue vel negatiue. ponit. n. relatio loco ge-
neris. q: li obligatio non videt esse in aliquo pdicamẽto qz
in pdicamẽto relatiõis. nõ. n. est in pdicamẽto sube: vt pz:
q: non est formal'r mã forma aut compositũ: nec in pdica
mento qztitatis: q: non qztitas continua nec qztitas discre-
ta. q: aut numerus qd non videt pol'e aut oro ꝙ aliqual'r
verisil'e apparet: sed probo ꝙ non. q: si obligatio esset ora
tio: aut igit positio sola aut depositio aut admissio sola aut
compositũ ex hijs. non ẽ dicendũ ꝙ positio aut depositio
sola. q: positio sine admissione non obligat. sil'r nec deposi-
tio sine hmõi. nec et admissio sola: q: si aliquid admitteret
non pcedente põne aut depõne non esset obligatus. Nec
est dicendum tertiuz. vz. ꝙ positio ⁊ admissio simul con-
stituant obligationem. naz corrupta positione ⁊ admissiõe
remanente tẽpore obligationis remanet obligatio: sed tũc
non remanet talis enunciatio composita ex põne ⁊ admis-
sione. igit ⁊c. ¶ Scdo sic. ⁊ pono tibi illam tu es rome q
maneat tibi posita pcise pro tpe admissiõis quã admittas
facta admissione: quero nunqd sis obligatus vel non: si nõ
habeo intentuz. vz. ꝙ ex põne ⁊ admissione non resultat
obligatio tanqz ex partibus integralibus: si sic. ꝶ. ista tu es
rome non manet tibi posita post tpus admissionis igit tũc
non es obligatus. ꝓñia tenet. q: tunc al' ex sola admissione
consurgeret obligatio. cuius oppositũ est manifestuz ex di
ctis. Nec est dicenduz ꝙ dum admittit est obligatio. hoc
non est veruz: q: nõ est obligatio aliqua nisi facta admissio
ne aliter sequit ꝙ aliqua obligatio esset ⁊ nullus obligare-
tur: imo ꝙ nullum obligatum esset. ¶ Et si dicit ꝙ aliqs
obligatur duz sit talis admissio: sequit ista conclusio: ꝙ ali-
quis obligatur pro hoc instanti ⁊ tñ poterit esse ꝙ ille nun
quã obligabat pro eodem instãti. pz dato ꝙ pro isto instã
ti compleuerit mediãte illius verbi admitto. q: ergo pote
rit non complere poterit non admisisse illud. ⁊ per conse-
quens non obligatum fuisse. ¶ Itẽ non est dicendũ ꝙ ob
ligatio sit in pdicamento qualitatis cum non sit formal'r q-
litas corporalis nec spiritualis: consideret nãqz species pdi
camenti qualitatis ⁊ videbit in nulla earz formal'r colloca
ri. ¶ Item nec in pdicamento actionis vel passionis. quia
actio prout est pdicamentũ est respectus dicens a quo esse
aliud ⁊ passio dicit esse ab alio. modo pz ꝙ obligatio non
est pmũ nec scdm volenti subtil'r speculari. ¶ Oppositus
huius ponit vnus magister dicẽs ꝙ obligatio est in pdica-
mento actionis ⁊ non assignat aliam cãm nisi q: est actus
obligandi: sed turpis causa est. quia per idez caliditas esset
in pdicamento actionis: q: est actus calefaciẽdi. ꝓñs est fal
sum: q: est in pdicamẽto qualitatis. ¶ Item non est dõm

q̃ li obligatio fit in alijs predicamentis. vz. vbi. qñ situs. ⁊ habitus. vt pz cuilibet considerãti rõnes formales obligationis ⁊ talium p̃dicamentoꝝ: dicat ergo q̃ li obligatio est in p̃dicamento relationis ⁊ est formalr relatio fundata in obligante ⁊ obligato: in obligãte rõne põnis vel depositionis: in obligato vero rõne admissionis. Nõ.n. videt quare plus in obligato q̃ in obligãte ⁊ eꝗ. cum eque cõsurgat ab actu obligantis qui est positio vel depositio sicut ab actu obligati qui est admissio. ¶ Ex hoc tñ non habet q̃ semp obligatio consurgat expositione ⁊ admissiõe ⁊ hoc vbi est repugnãtia non permittẽs vt pz imponendo aliqd ⁊ illud non maneat positũ nisi pro tempore admissiõis. vbi tñ tolleret hec repugnãtia vel alia similis potẽs ipedire ꝓcedo semp expõne vel depõne simul ⁊ admissione obligatõez oriri. non quidẽ existentem enũciationem talem vt dictuz est: sed solum relationẽ modo declarato. ⁊ hoc est verisile q: obligans refert ad obligatuz ⁊ eꝗ. ⁊ nõ nisi per obligationez que oz esse vtriusq̃ relatio. ¶ Ex predictis sequit q̃ idem sit ponẽs ⁊ deponẽs ⁊ obligans tñ est p̃us tẽpore ponens vel deponens q̃z obligãs. pz q: nullus est obligãs nisi facta admissione: similr idem est admittens ⁊ obligatus ⁊ p̃us admittens q̃z obligatus. ¶ Item sequit q̃ q̃z p̃mum est obligans tam p̃mo est obligatus ⁊ eꝗ pz. q: in fine admissionis est vnus p̃mo obligãs ⁊ alter p̃mo obligatus. ¶ Ex eisdem sequit quasdã descriptiones obligatiõis insufficiẽter ꝓcessisse. ¶ Prima fuit ista obligatio est oro composita ex signis obligationis ⁊ posito vel deposito vna cum admissione qua tenet obligatus in tẽpore obligationis concedẽ positum ⁊ negare depositum: hec descriptio falsa est. q: obligatio non est oro sed relatio vt dictum est. ¶ Secõda descriptio fuit ista obligatio ẽ quedã ars mediante qua opponens obligat respondentẽ ad sui voluntatem. hec descriptio falsa est. p̃ma q: obligatio non est ars: cum obligans non sit formalr artifex nec obligatus artificiatum aliqd. secõo q: opponens nõ ligat rñdentez sed potius opponẽs ligat seipm: q: per positionẽ vel depositionẽ non ligatur rñdens sed bene per admissionẽ: admissio aũt est actus rñdentis: positio aũt vel depositio est actus opponẽtis. ¶ Tertia descriptio fuit ista. Obligatio est oratio cõposita ex signis obligatiõis ⁊ obligato. verbi grã. aut auctor huius descriptiõis: dicat opponens rñdenti pono tibi istam tu sedes. Ista tota oro pono tibi istam tu sedes vocatur obligatio: ⁊ li pono tibi istam vocant signa obligationis. ⁊ li tu sedes vocat obligatum. ¶ Descriptio in se est falsa q: obligatio non est oro sed relatio declaratio vo istiꝰ descriptionis continet tria falsa. ¶ Primũ est q̃ li pono tibi istam tu sedes sit obligatio: q: dato q̃ obligatio eẽt oro adhuc obligatio nunq̃z esset positio sed cõposituz ex põne vel depõne ⁊ admissione: nunq̃z enim aliquis obligat nisi admittat. ¶ Secõm falsuz est. q̃ li pono tibi istã sunt signa obligationis: q: sicut li pono tibi istam tu sedes nõ est obligatio ita li pono tibi istam nõ sunt signa obligationis ipõne illa: sed facta põne ⁊ admissione tunc p̃mo signa põnis ⁊ signa admissionis dicunt signa obligatiõis. ¶ Tertiuz dcm̃ est falsum. vz. q̃ tu sedes sit obligatuz ipõne illa. nulla enim ꝓpõ vocatur obligatum nisi facta fuerit admissio. q̃re ⁊c. ¶ Quarta descriptio fuit ista obligatio est p̃fixio alicuius enũciabilis ad sustinendũ fm aliquem statũ. vz. affirmatiuum negatiuũ vel dubium. Ista descriptio non vz. Istaz dicendo ꝓpono tibi illam tu es anial. hec tota oro est p̃fixio alicuius enũciabilis. vz. homo est anial ad sustinẽdum fm aliquẽ statum. s. affirmatiuum eo q̃ est digna sustineri fm istum statum igit descriptio nõ est conuertibilis cũ descripto. ⁊ per ꝓñs descriptio ista non ẽ sufficiẽs. ¶ Auctor huius descriptionis ꝓtra tres p̃cedentes arguit ostẽdẽdo ipsarũ insufficientiaz ex hoc q̃ non dicant per genꝰ ꝓpriũ obligationis. ¶ Sed hec obiectio non ꝓcedit q: indescriptionibus nõ expedit tale genus ꝓpriũ assignare: secus est indiffinitionibus pure quiditatiuis. vñ in tertio physicorũ pbus describens motum ait motus est actus entis in potentia fm q̃ in potẽtia. vbi pz q̃ li actus qui ponit in loco generis est terminus p̃ñti relatiõis ⁊ nõ li motus: sed p̃ñti passionis fm aliquos, ⁊ fm ꝓmẽtatorẽ de genere termini ad quẽ: qui non põt esse relatio. ¶ Item ãrto physicorũz pbus describens locuz ait: locus est terminus corporis cõtinentis imobilis p̃mũ. vbi pz q̃ li locꝰ est de genere quãtitatis ⁊ li terminus de genere relationis: ⁊ ita consile poset reperiri in multis locis pbie eo q̃ nãlis pbus nõ semp hz dare huiusmodi diffiniões pure quiditatiuas. ¶ Octaua descriptio est ista obligatum est enũciatio iplicite vel explicite imediate coniuncta signis obligationis. hic ponitur enũciatio loco generis ⁊ non eiusdẽ cum descripto: q: non opz vt dictum est. Vñ li obligatum est de genere relationis sicut li obligatio ⁊ li enũciatio est de genere qualitatis. ¶ Dicit notanter iplicite vel explicite ꝓpter cãs superiꝰ dictas: ⁊ imediate silr. vltimo dicit signis obligationis ⁊ non põnis depõnis aut admissionis: q: illa signa p̃us sũt signa põnis depõnis vel admissionis q̃z obligationis: q̃z p̃mo. n. expõne ⁊ admissiõe oritur relatio que est obligatio: taz p̃mo ista signa sunt signa obligationis: ⁊ hoc loquẽdo de p̃oritate durationis q: forte p̃oritate nãe p̃us est obligatio q̃z illa sint signa obligatiõis ⁊ p̃us illa sunt signa obligationis q̃z ꝓpõ aliqua sit obligatum. ¶ Sed hic est notãdum de quo obligato assignat descriptio. q: in obligatiõe quatuor considerant. vz. illud qõ obligat illud qõ obligat illud a quo vel ad qõ obligat ⁊ obligatio: illud qõ obligat est ponens vel deponẽs: illud qõ obligat est admittẽs: illud vero a quo vel ad qõ fit obligatio est enũciatio talis cõuncta: obligatio vero est relatio vt dcm̃ est: de obligato ergo qõ se hz in rõne termini obligacionis nõ dat descriptio illa sed solum de obligato qõ se hz tanq̃z illud a quo vl ad qõ fit obligatio ⁊ illud nõ est nisi enunciatio. ¶ Ex ista descriptione cum alia imediate p̃cedente sequit q̃ iz possibile sit positum aut depositũ vel admissum esse obligatum: ipossibile est tñ positionẽ depositionẽ vel admissionez esse obligationes. Patet p̃ma pars eo q̃ idem qõ est posituz depositum vel admissum sit obligatũ: secõa pars pz eo q̃ impossibile est oronem aut enũciationem esse relationez. ¶ Item sequit q̃ omnis descriptio sonans qõ positio depositio impositio petitio vel hmõi est obligatio est falsa ⁊ impossibilis loquẽdo semp de tali obligatione que obligat formalr ⁊ relatiue. q: forte diceret q̃ hec ẽ obligatio. vz. obligo te ad istam tu es rome sed de tali non est sermo: q: non est nisi positio quedã non obligans sicut bñ pz. ¶ Ex eadem descriptiõe sequit quasdam descriptiones obligati insufficientis similr ꝓcessisse. ¶ Prima fuit ista. obligatum est altera pars obligationis vel oppositũ depositi ad quod concedẽdũ infra tẽpus obligatiõis mediãte obligatione ⁊ admissione rñdens obligat. ¶ Ista descriptio insufficiens est: p̃mo q: superflue ponit li opposituz depositi: q: ex quo omne depositum admissum sine repugnãtia est obligatum nõ debet poni in descriptione obligati. similiter superflue ponit li admissione. q: sola obligatiõe quis tenetur rñdere ⁊ non admissiõe vt dictũ est. ¶ Secõo ista descriptio est falsa in hoc qõ ponit obligatum esse alterã partem obligationis cum obligatũ sit enũciatio ⁊ obligatio relatio. ¶ Tertio arguo ꝗ intentionẽ suaz dato adhuc q̃ obligatio sit oratio composita expõne vel depõne ⁊ admissione. nam omne depositum ⁊ admissum sine impedimẽto est obligatum ⁊ tamen nõ est altera pars obligationis vel oppositum depositi ad qõ concedendũ infra tẽpus obligationis mediãte obligatiõe ⁊ admissiõe respõdẽs obligat. q: suum oppositum est falsum cũ nullum depositum sit concedẽdum sz negãdum ⁊ si sic pz q̃ descriptio non est conuertibilis cum descripto. ¶ Secõa descriptio fuit ista obligatum est illa pars obligationis ad quaz sustinendam fm aliquem statum infra tempus obligatõis mediãte obligatione ⁊ admissione rñdens obligat. hec descriptio datur sicut p̃ma p̃mo propter falsitatem. secõo ꝓpter superfluitatem. ¶ Tertia descriptio fuit ista obligatum est obligationis prefixum enũciabile ad sustinendũ fm aliquem statum. hec descriptio minus declarat naturaz diffiniti q̃z

aliqua precedentium. qr hec propositio homo est animal est ꝑfectum enunciabile sustinendum ꝑ in aliquem statum. vz. affirmatiuū: ⁊ tamē nō est obligatum. quare ⁊c. ¶ Nona descriptio est ista. tempus obligationis est adequata mensura ipsius ꝑ ꝑs ⁊ posterius: volo dicere ꝙ tp̄us obligationis durat vsq; ad desitionem obligationis: puta talis relationis. ¶ Et si queritur quādo desinit hec obligatio dico ꝙ in plurib⁹ casib⁹. ꝑimus si opponens dicat cedat tp̄us obligationis ⁊ rndens dicat admitto: tunc obligatio desinit esse: ita ꝙ ꝑ in istum modū nō sufficit ad desitionez obligationis ꝙ dicat ab opponente cedat tp̄us nec sufficit dicere admitto sed requiritur vtrūq;. sicut. n. nec expōne ꝑcise nec ex admissiōe solus oritur obligatio sed ex ambabus simul ita in ꝓposito in sui desitione. ¶ Scōus est vbi opponēs ponēt oppositū ꝑoris positi. ⁊ rndens admitteret: tunc cessat ꝑma obligatio ⁊ oritur nova. due. n. obligationes repugnantes nō possunt simul esse nec se in eodem compati. ¶ Tertius casus est vbi opponēs ⁊ respōdens se transferrent ad aliam mām. verbi grā. si poneret illa tu curris ⁊ admitteret qua admissa post aliqualē morā intrarent materiaz pb̄ycaz disputādo de cursu vtrū distingueret a re currente dico ꝙ statim desinit esse obligatio: cum māz particularem dimittunt: ideo idē dico si intrarent materiā moralem sibi ipsis dicendo vituperium vel ignominiam. ¶ Quartus modus vbi ex turbatiōe vel aliqua alia causa dimitterent disputationem sicut pluries cōtingit. ¶ Quintus casus vbi fiat positio vel admissio vsq; ad tale instans vel sub ꝓditione. verbi gratia. dicat opponēs respōdenti. pono tibi istaz tu es rome vsq; ad. a. instans: qua admissa dico ꝙ si li vsq; teneat exclusiue in. a. instanti obligatio desinet esse per remotionez de pnti. si vero inclusiue tunc desinet esse per pōnem de pnti. Similr dicat opponēs. pono tibi istam tu curris: rndens dicat admitto eam vsq; ad. b. instans pz ꝙ obligatio ista desinet esse in. b. istanti per positionem vel remotionē ꝑ in ꝙ li vsq; iclusiue vel exclusiue teneat. ¶ Notanter dr̄ vel sub condictōe q: si poneres mihi illam tu curris ⁊ admitterez sub hac cōdictione ꝙ nūquā mihi ꝓponeres ipossibile vel faceres hoc aut illud: dico ꝙ si contingat te mihi ipossibile ꝓponere obligatio desinet esse ita ꝙ ꝓposito ipossibili non amplius sum obligatus. ¶ Sextus casus est vbi vnū fundamētorū desineret esse ita ꝙ si opponens vel rndens infra disputationē desineret esse ⁊ obligatio desineret esse: q: non pōt manere in vno solo fundamēto. quare ⁊c. ¶ Ex ꝑdictis sequitur ꝙ tp̄us obligationis nō icipit a pōne nec ab admissione sz ab obligatōe siue ab istanti quo ꝑmo oritur obligatio. ¶ Itē sequit ꝙ si positio ⁊ admissio manerēt pro toto tēpore obligationis tp̄us positionis maius esset q̄z admissōis ⁊ tp̄s admissionis maius q̄z obligationis pz. qr positio ꝑ se vel aliqd sui ꝑs icipit eē q̄z admissio ⁊ admissio q̄z obligatio ⁊ hoc loquendo de ꝓritate durationis. ¶ Itez sequitur ꝙ si positio duraret solus per tp̄us mensurans illa enūciatio ⁊ admissio similr staret tp̄us admissionis esse min⁹ vel equale aut maius tēpore obligationis patz. dato ꝙ positio aut admissio fieret sub condictiōe aut vsq; ad tale istās aut aliquo aliorum modorū vt patebit cōclo volenti speculari ⁊ cōmensurare talium tp̄us. ¶ Decima descriptio ipertinens alicui dr̄ esse illud qd̄ ad ipm̄ non sequit vel sibi nō repugnat sicut illa tu curris. non sequit ad hanc tu es grāmaticus nec sibi repugnat ideo est sibi ipertinēs. ¶ Undecima descriptio est ista pertinens alicui dr̄ esse illud qd̄ ad ipm̄ sequit vel sibi repugnat: verbi grā. sicut huic tu es rome est quelibet illarum ꝓtinens tu non es parisius ⁊ tu es parisius: sed ꝑma est pertinēs sequens ⁊ alia pertinēs repugnans. ¶ Sed hic est notandum ꝙ de numero ꝓpo⁹ ꝓtinentiū sequentium in arte obligatoria. Alia est pertinens pōni trm̄. Alia est pertinens pōni ⁊ admissioni simul. Alia ē ꝓtinēs obligato trm̄. Alia ē ꝓtinēs obligato ⁊ bn̄ ꝓcesso ⁊ bn̄ cōcessis vel bene negato vl bn̄ negatis simul. ¶ Ideo fit hec duodecima descriptio pertinens sequens pōni trm̄ dr̄ illud qd̄ ex sola pōne sequit. verbi grā. dicat opponēs pono tibi istam tu es rome: tunc illa propositio aliqd̄ est tibi positus est pertinens sequens tantūmodo pōni: ex ipsa solūmodo sequit sic arguendo pono tibi istaz tu es rome igit aliqd est tibi positus. ¶ Tredecima descriptio pertinens sequens pōni ⁊ admissioni simul: dr̄ esse illud qd̄ ex pōne ⁊ admissione simul sumptis segtur: ⁊ ex neutra per se. verbi grā. pono tibi istam tu es rome ⁊ tu eam admittis: tunc ista tu es obligatus est sequens ex pōne ⁊ admissione simul dato ꝙ non sit ipedimentum ipediens obligationem: ⁊ non ex aliqua parte per se. ¶ Similr ista aliqd est tibi positum ⁊ a te admissum sequit expōne ⁊ admissione simul ⁊ non ex aliquo de per se. vn̄ bn̄ segtur. pono tibi. a. ⁊ tu admittas idem igit aliqd est tibi positum ⁊ a te admissum: sed nō sequit. pono tibi. a. igit aliqd est tibi positum ⁊ a te admissum: nec segtur tu admittis. a. igit aliqd est tibi positum ⁊ a te admissus. ¶ Quartadecima descriptio est illa: pertinēs sequens obligato trm̄ dr̄ esse illud qd̄ ex solo obligato sequit: verbi grā. si pono tibi istā tu es parisius illa tu non es rome est pertinēs sequēs obligato trm̄: sequit. n. tu es parisius igitur tu nō es rome: sed nō sequitur pono tibi istam tu nō es parisius igit tu nō est rome. ¶ Quitadecima descriptio pertinēs sequens tam obligato q̄z pōni dr̄ esse illud qd̄ ex vtroq; diuisiz sequitur. sicut ista aliqd est tibi positum: ita est sequens ad illam aliqd est tibi positum sicut ad illam pono tibi istam aliqd est tibi positum ⁊ econtra bn̄ ex qualibet illarum segtur formalr. ¶ Sextadecima descriptio ⁊ vltima sit ista: pertinens sequens ex obligato ⁊ bene concesso vel bn̄ concessis vl bn̄ negato vel bene negatis simul dr̄ qd̄ ad ea simul sumpta sequit. verbi grā. pono tibi istam deus est ⁊ hō est asinus conuertunt. postea ꝓpono tibi illam deus est: cōcedēda ē vt patebit qr vera ⁊ ipertinens: tunc hec est vera homo ē asinus sequit ex obligato ⁊ bene concessis simul sumptis: sequit deus est ⁊ homo est asinus cōuertunt ⁊ hec ē vra deus est igr̄ hec est vera homo est asinus. sed nō segtur ex obligato ꝑcise: nec ex concesso vt pz formāti ꝓnitias. Exēplum de sequente ex obligato ⁊ bene cōcessis simul: quia ponatur illa omnis homo albus est rome deinde ꝓpono tu es homo concedit qr vera ⁊ ipertinens deinde tu es albus concedit: ꝓpter eandem cām tunc ꝓponat illa tu es rome ⁊ dz concedi: qr segtur ex obligato ⁊ illis duobus concessis tu es homo ⁊ tu es albus. igr̄ tu es rome: sed nō sequitur ex obligato ꝑcise nec ex illis concessis precise: nec ex obligato cum aliquo illorum vt pz intuenti. ¶ Modō ꝓportionabili possunt exempla formari de pertinente sequente ex obligato ⁊ bene negato vel bn̄ negatis aut opposito negati vel bn̄ negatorum sed hic in processu magis clarebunt. ¶ Itez quecūq; dicta sunt in his vltimis descriptionibus depōne ⁊ posito vel obligato possunt correspōdent dici depositione ⁊ deposito admissione vel admisso exempla formando suis modis ⁊c.

Secundus articulus est quarūdaz preambularum suppōnum intrinsece cōtentiuus. quaruz ꝑma est ista. vz. ꝙ non itendo in hoc tractatu alr loq: de possibilitate: ⁊ ipossibilitate: necessitate: vel ꝓtingentia: sequela: repugnātia: vel ipertinētia: q̄z me precedentes in hac materia locuti sunt: longus. n. esset ꝑmo cōtinue explicare que diffuse suis locis tradita sunt. vz. de possibilitate vel ipossibilitate necessitate aut cōtingentia cū surgente ex terminis vel ex suo significato. similr de sequela vel repugnātia que gradualr declarat vt ꝑmitus ostensuz est. ¶ Secunda suppositio est ista ꝙ omnes regule superius assignate in tractatu ꝓnaruz de ꝓna bona vel nō bona sunt hic fundamētaliter sustinende ⁊ ratio: qr mā obligationū non est nisi materia ꝓnaruz stilo subtiliori procedens ⁊ an rn̄s sit sani capitis gressu deceptorio tēptatiua nam per hmōi casus obligatorios siue veri sint siue falsi stabilem sustentationem docet infallibilr ⁊ inuariabilr sustinere. Quare iā cām finalem huius artis verus indagator poterit assignare. ¶ Tertia suppō est ista infra tp̄us obligationis omnes

responsiões sunt ad idem instans reto:quende.i. rñsiões continue dande sunt pro illo istanti quo casus ꝑmo est positus vel saltim obligatio orta est:ita ꝙ omnes rñsiones facte infra tp̃s obligationis intelligende sunt: ac si fierent pro eodem istanti. ¶ Ista suppo fundatur super oppositū redargutionis:q: nisi sic esset nō esset cā quare ifra tp̃us obligationis per lapsum tēporis non cōcederent ita bene sicut extra: vel idem cōcederet ⁊ negaret : cuius tñ oppositus omnes testant. ¶ Quarta suppo est ista nunq̃ propōnes sibi inuicem ꝗdictorie infra idem tp̃us obligationis sunt cōcedende ab eodē.pz ex ꝑori naz ipossibile ē taliuz adequata significata simul ⁊ semel verificari. ¶ Quinta suppo est ista ꝙ vna ꝓpōne semel concessa infra idem tp̃us obligationis quotiencūq̃ ꝓponit est semp cōcedēda. pz ex ꝑoribus q: si ꝑmo loco concederet ⁊ ꝛcdo loco ꝓposita negaretur oportēt tertio loco concedere suum ꝗdictoriū. Et cum ipsa fuisset ꝑus concessa ⁊ eius ꝗdictorium nūc concederet tunc duo ꝗdictoria infra tempus idem obligationis ab eodem essent cōcedenda qd̄ est cōtra quartaz suppositionem. ¶ Sexta suppo est ista extra tp̃s obligationis rei veritas est fatenda q: cum quis concederet falsum vel negaret verum nō obligatus male rñdet: ita ꝙ fatenduz est extra tp̃us obligationis si querat quomodo respōdebat infra tp̃us. Et per hunc moduz poterit examinari si bñ sit responsum vel nō penes regulas subsequētes. ¶ Septima suppo est ista ꝙ in hoc capl'o vel sequēti aut in tota arte obligatoria non sumit concedendū vel negandū vel dubitandum participialiter pro eo qd̄ ꝓcederet aut negabit aut dubitatur sed nominalr pro eo qd̄ est dignuz concedi negari vel dubitari nam forte hec homo est asinus est cōcedenda participialiter q: concedet : que tñ non est concedenda noialiter q: non est digna cōcedi ⁊c̄. ¶ Ultima suppositio est ista ⁊ ꝑncipalis in hac materia tres sunt spēs obligationum ⁊ nō plures coincidentes in rñdendo. vz.suppositio positio ⁊ depositio. ¶ Suppo est enūciatio implicite vel explicite ꝓposita ex signis suppōnis ⁊ suppositi aq̄ simul cum admissione egredit obligatio relatiua limitans ad suppo^m concedendū tanq̃ verū necessariuz aut per se notū. vbi gr̄a.dicat opponēs rñdenti suppono ꝙ antexp̃s sit:quo admisso hz rñdens illam antexp̃us est cōcedere ⁊ sustinere pro vero:ita ꝙ si ꝓponō antexp̃us est concedit: ⁊ si ꝓponit ipsa est vera concedat. ⁊ si arguit more aliaꝝ obligōnuz ipam esse veram non sequit ex supposito nec ante suppōnem concessisses ipam esse verā igit nō habes concedere ipam esse veraz:nō vz arg^m. eo ꝙ iste modus arguendi tz impōne ⁊ nō suppōne.in pōne.n.cōcedēduz est positum tz sustineat ip̃m esse falsum ⁊ in depōne negatur depositū quorum nullū in suppōne contingit. ¶ Notanter dr̄ in suppōne non coincidentes in rñdendo. q: plures sunt species obligōnū q̄z tres noiate veruz coincidunt in suis regulis ⁊ modis rñdendi cum ꝑdictis. vñ ꝑter predictas sunt impositio:petitio dubitatio sit verum. obligatio volitio.nolitio ⁊ hmōi. vñ spēs obligatiōis assignāt penes multitudinem notaꝝ ⁊ signoruz: modo note tallū distinguunt spē igit ⁊c̄. ¶ Non tñ dico ꝙ hmōi spēs obligationū a spēbus positionis vel suppōnis distinguant. vnde quetz impositio petitio: sit verū: ⁊ hmōi est positio si non subsequat formalr vel virtualiter alia positio vel depositio:ita ꝙ hee noiate se habēt iter se vt species specialissime ⁊ positio ad omnes illas vt genus : cuz enim dico peto te rñdere ad.a.asserit hec petitio sicut ista positio.pono ꝙ tu respondeas ad.a.ita breuiter ꝙ ad omnes hmōi spēs respondendū est sicut ad pōnem.vñ si opponēs dicat respōdenti peto te concedere illam hō est asinus ⁊ ꝓponit homo est asinus:negat q: illud est impole ⁊ non petituz licz sit petitum concedere ꝓpterea si ꝓponit tu cōcedis hominem esse asinuz concedat:q: positum ⁊ petitū:⁊ ita dicat de alijs.duz sint pōnes. ¶ Et notanter hoc dico q: aliquae harum spēruz:possunt ita esse suppōnes sicut pōnes sunt enim positiones qñ enunciabile ipsarū per opponentē intenditur fieri obligatum disputādū: ⁊ hoc cōtingit quādo ipsis ꝓpositis nō subsequat alia positio.verbi gr̄a.sit ita ꝙ tu sis rome: vel depono formalr aut vtualr nihil plus ponendo:⁊ procederez facta admissione cuz illa tu es rome disputatiue dico ꝙ tunc est:sit verum ⁊ positio ⁊ quelibz aliarum spērum que tali modo ponent ꝑter suppōnez ⁊ depōnem. ¶ Si aūt ꝓponit aliqua illarum cum aliq̄ spē obligationis subsequente ꝑma remanet suppo ⁊ scda positio vel depositio.verbi gr̄a.dicat opponēs rñdenti:sit rei veritas ꝙ tu sis rome: qua admissa ꝓponat idem opponens pōnem istam:pono tibi istam tu nō es rome:dz admitti:qua admissa dicat opponens ꝙ ille non sunt pōnes nec obligatiōes opposite.q: ꝑma est suppositio ⁊ scda positio:⁊ ita dicat de alijs suo modo. ¶ Notanter dico virtualiter q: aliqñ suppositio virtualr ponit postpositiuz:sed tamē virtualr precedit.q: semp intelligit precedere.verbi gr̄a.pono tibi istaz tu curris que sit.a. ecce qūo suppositio postponit pōni ⁊ nulla alia positio vel depositio situaliter sequit sz bene virtualr q: exp̃ssa positio. ¶ Ex ꝑdictis sequitur ꝙ ponentes alr rñdendū ad petitionē dubitationē vel sit verum q̄z ad suppōnem positionē vel depositionez insufficiēter loquunt. vñ dato ꝙ petas concedere hoiem esse asinum dicunt aliqui ꝙ nō est admittēda petitio. quia petit vnuz impossibile. ¶ Alij dicunt ꝙ admittenda est ⁊ cum ꝓponit homo est asinus ipsi concedunt dicēdo ꝙ nō est inconuenies in petitione concedere ipossibile. ¶ Prima rñsio est insufficiens ꝓpter duo.ꝑmo q: petitio nō petit impossibile imo possibile.nō enim petit hoiem esse asinum sed petit te concedere hoiem esse asinū ⁊ hoc est possibile.vz.te concedere hoiem esse asinuz. ¶ Scdo q: per idem haberet hec rñsio non admittere illam pōnem.vz. pono ꝙ tu concedas hoiem esse asinum.q: deberet dicere ꝙ positio hec ponit ipossibile sed certū est ꝙ si concesserit positionē istam ponere solum pole necessario idez dicit de petitione ꝑori ¶ Scda responsio etiā est insufficiens q: non hz concedere ꝑmo nisi sit petituz vel sequēs : nō hominem esse asinum non est petitum nec sequēs. ¶ Scdo q: per idez hr̄et confimilr respōdere impōne dato ꝙ ponerēt te concedere hoiem esse asinuz. ꝓñia pz.q: nō videtur ratio quare mutaret rñsio. Nam nulla rō sufficiēs potest dari quare impossibile concedenduz sit in petitione ⁊ ⁊ non in positione. ¶ Item sequit ex eis ꝙ plures q̄z sex sunt spēs obligationū cuius oppositū ponūt aliqui:sunt.n. ille sex quas ipsi ponunt. vz.positio impositio depositio sit verum petitio ⁊ dubitatio ⁊ alie plures. vz.suppō:nolitio scia:⁊ credulitas ⁊ hmōi. Non.n. videt quare illa sit vna spēs obligōnuz dubitet istam soꝛ.currit qn sit etiam quelibet istarum sciat soꝛ.te currere credat plato te disputare ⁊ huiusmodi. ¶ Contra istam arguunt aliqui ꝓbando istuz sextum numerum spēruz obligōnū per hunc modū. Nā aliud est obligare ad actum aliud ad habituz. obligare ad actum est facere obligationem in qua exprimit aliqs act^o exercendus a rñdente circa obligatuz vt si dicerem pono tibi istaz tu es rome. ¶ Scdo est notādū:dicunt ꝙ actuū quidam dr̄ incōplexus vt rñdere vel tacere quidā cōplexus vt est te scire te currere te dubitare te rñdere. ¶ Istis notabilibus ꝑsuppositis arguunt sufficientiaz illaꝝ spērum sic.omnis obligatio vel obligat ad actum vel ad habitum. Si ad actum hoc dupl'r vel ad actum incōplexum sic est petitio vel ad actum cōplexuz sic est.sit veruz.verbi gr̄a. si opponens peteret a rñdente:peto te rñdere affirmatiue ad ꝑmum ꝓponendū a me sic est petitio. ¶ Exemplum de sit verum:vt si opponens dicat rñdenti sit verum te scire te rñdere. ¶ Si aūt obligat ad habitum vel igit cadit supra complexū vel supra incōplexum indifferenter: ⁊ sic est impositio vel supra complexuz solum ⁊ hoc est triplici ter vel ad sustinendum pro vero.⁊ sic est positio vel ad sustinendum pro falso.⁊ sic est depositio vel ad sustinenduz pro dubio.⁊ sic est dubitatio. ¶ Dorum doctorū notabilia ꝑmissa sufficienter transeunt sed diuisio facta ex eisdem inuoluit seip̃am . Ilaz cum dicit in ꝑncipio ꝙ omnis obligatio obligans ad actum incōplexuz est petitio ⁊ omnis

obligatio obligans ad complexum est: sit verum: sequit ꝙ petitio est: sit verum. ꝓbat q: quero vtrum illa oro: te respondere ad pmũ ꝓponendũ a me dicat actum cõplexum vel actum incomplexũ: si cõplexum: tunc hec enũciatio peto te rndere ad pmũ ꝓponendũ a me est: sit verũ: cuius oppositum dr. Si incõplexum sequit ꝙ hec oro sit verum te rndere ad pmũ ꝓponendũ a me: esset petitio qd est falsum cũ nihil petat ibidẽ. ¶ Dicit secdo ꝙ omnis obligatio obligans ad habitum cõplexũ vel incõplexũ indifferenter est impositio: sed hoc iterum est falsum. Illã quero vtrũ ꝗ oro li homo significat adequate asinũ sit habitus cõplexus vel incomplexus. Si incõplexus sequit ꝙ ꝗ oro pono tibi illam: li hoc significat adequate asinum: est impositio: ꝓns est contra eos cum sit enũciatio cõposita exposito ⁊ signis põnis. ¶ Tertio dicunt ꝙ si obligatio cadit super complexum hoc est tripliciter vel ad sustinendũ pro vero ⁊ sic est positio ⁊c. ista falsa sunt. q: in positione positum nõ hz sustineri pro vero: imo potius pro falso ⁊ in depositiõe non hz sustineri pro falso: lz depositũ semp sic negãdũ. ¶ Itẽ sequit ꝙ suppositio sit positio qd est falsum. ⁊ ꝓna pz iuxta istas regulas. dicẽdo suppono ꝙ sor. currat: etiã ꝙ sit depositio pz q: dicendo suppono ꝙ sor. nõ currat: vtrobiq; enim cadit obligatio super cõplexum ad istorum modum loquendi quorũ pmus est sustinendũ pro vero ⁊ secdm sustinendum pro falso. ¶ Ex quibus pz ꝙ ista diuisio est in toto falsa. quare ⁊c. ¶ De pma spẽ obligationis nõ pceda in sequentib' nisi forte de per accns rõne põnis vel depositionis q: non est oro tẽptatiua nec per quã fit disputatio deceptatoria: sed solũ positio vl' depositio est hmõi: est igr pro hac spẽ regulariter obseruandũ q: suppo^m admissum absq; ipedimento ad actum obligationis est cõcedendũ: simplr ꝓpo^m ⁊ similr esse verum. ⁊ hoc infra tpus suppositionis qd dr esse mẽsura adequata suppõnis fm pus ⁊ posterius que quidem mẽsura mensurat vt dictum fuit de positione vel suo opposito. ⁊ hoc qd dico concedẽdum simplr vel esse verum similr concedendũ: intelligendũ est quãdo ꝓponit suppõ sine positione vel depositiõe posterior: q: quãdo sibi ãnectit positio vel depositio rndeat ꝗ qd dicetur infra iuxta modum positionis vel depositiõis. ¶ Verbi grã. dicat opponẽs suppono ꝙ antexps sit: qua admissa rndens illam concedere hz ⁊ eandem esse veram quousq; fit positio vel depositio que si fiat. dicẽdo. pono tibi istam nullus antexpus est admittenda ⁊ concedẽda est: sed negandũ est istam esse veram. Ecce quõ suppo^m in positione negandũ est ⁊ concedendũ est ipm esse verũ: negãdum est q: oppositũ positi: concedendũ est ipm esse verũ q: hoc est impertinẽs posito remanẽte suppõne. ¶ Aliqñ aũt oz negare suppo^m ⁊ ꝓcedere ipm esse falsum. vbi hoc sequat ex posito: tñ ex hoc non desinit obligatio suppõnis: q: cum dr cedat tpus in põne vel depositione deliberatur hõ a secda obligatione ⁊ reuertit ad pmã que est suppositionis. verbi grã. dicat opponens rndenti sit rei veritas ꝙ sor. currit quo admisso. dicat idem pono tibi istam nullus sor. currit. quo admisso ꝓponatur positũ ⁊ sic vltra arguatur quousq; dicat opponens cedat tpus obligationis quo admisso. de obligat. a secda obligatiõe sed nõ a pma patet: q: si post deliberationẽ huius ꝓponat sor. currit cõcedit ⁊ hoc est rõne suppõnis. vbi vero diceret opponens cedat silr tpa h' obligationis demrando obligõnẽ egredientem partialr a suppõne ⁊ admitteret. pz ꝙ rndẽs totalr deliberatus est ⁊ ad hanc sor. currit nõ hz ipe rndere nisi sicut ante suppositionẽ. vz. dubitando eam: ⁊ si ꝓponit ipsa est vera aut ipsa est falsa cõceditur tota disiunctiua ⁊ quelibz pars dubitetur. quare ⁊c.

Tertius articulus pncipaliter declarãdus est quarundam regularũ declaratiuus. ¶ Prima est ista omne possibile aut per accns ipossibile scitum esse tale ab aliquo eidem positũ est admittendum. pz naz qlibet tale est admittendum. ex quo non sequit cõtradictio sz ex nullo tali possibili aut impossibili sequit ꝛdictio. igit ⁊c. sicut est ostensum in tractatu consequentiarum. igitur ⁊c. ¶ Notanter dicit per accidens ipossibile: q: si poneretur impossibile simplr non esset admittendũ: q: tunc opz concedere contradictoria in eodem tẽpore obligationis qd est contra quartã suppositionem. ⁊ consequentia pz q: ex impossibili sequit qlibz materialr vel formalr sicut superius fuit declaratum. vnde si poneret ꝙ homo esset asinus nõ admittendum esset: sed bene admitteret ista Adã nõ fuit: non obstante ꝙ sit impossibilis. q: per accidẽs est talis. ex ipsa. n. nihil sequit nisi ꝙ sequebat quãdo fuit vera: alr aliqua esset cõsequẽtia falsa que posset esse bona sic significãdo adequate ꝙ est contra sanaz doctrinã valentiuz logicorum. ¶ Secda regula est ista omne positum obligatum sub forma positi in tẽpore obligationis ꝓpo^m scitum esse tale est continue ab eodem concedendũ. verbi grã. si ponatur talis ꝓpositio: tu es rome: concedẽda est: q: possibilis: deide stante tali põne si ꝓponatur talis propõ tu es rome qz scis esse tibi positã tunc debes ipam concedere. ¶ Dicit pmo notanter omne positum obligatum ⁊ nõ omne positum ⁊ admissum: q: per ea que dicta sunt in pmo articulo potest esse positio ⁊ admissio sine obligatiõe. ⁊ per ꝓns in tali põne ⁊ admissione aliquid esset positum ⁊ admissum ⁊ tamen non esset concedendum q: non obligatum. Dicit secdo sub forma positi ꝓpo^m. q: si ꝓponeret aliqd simile posito ⁊ non in forma ipsum nõ oporteret illud concedere. verbi gratia. pono tibi illam reliquum istorũ est verum demonstratis illis cõtradictorijs rex sedet ⁊ nullus rex sedet: quo posito ⁊ admisso: ꝓpono tibi istam alterum istorũ est verum concedenda est q: vera ⁊ impertinẽs: deide ꝓpono istam reliquum istorum est verum si concedit arguit sic. alterum istorũ est verum ⁊ reliquum istarum est verum igit vtrunq; istorum est verũ ⁊ illa sunt duo cõtradictoria igit duo ꝛtradictoria sunt simul vera. ãns est ꝓcedẽdũ a te igit ⁊ consequens qd est ꝛtra quartã suppõnem. ¶ Ideo debet negari ista reliqũ istorum est verum. ⁊ lz sit similis posito tamẽ non ꝓponit in forma positi. Istam in posito tenetur li reliquum infinite ⁊ dum ꝓponit tenetur relatiue. ¶ Dicit tertio infra tẽpus obligationis. q: extra tpus respondens non tenet concedere positum. ¶ Dicit quarto scitum esse tale. q: si non sciret non oporteret ꝓcedere ipm. verbi grã. si ponerem tibi istam. ꝗ est vera tu es rome. ⁊ tibi ꝓponerem eandem post admissionẽ ⁊ tu crederes istam tu es rome pmo fuisse positam nõ opz te illam concedere vz. hec est va tu es rome. ¶ Tertia regula est ista omne sequens exposito obligato scitum esse tale in tẽpore obligationis est concedendũ. verbi grã. pono tibi istam tu es rome: qua posita ⁊ admissa ꝓpono tibi istã tu es alicubi: aut istam tu nõ es parisius: ⁊ pz ꝙ quelibz istarum est cõcedẽda. q: sequens. ¶ Et dicit notanter scitũ esse tale. q: si poneret tibi illa marcus currit: qua admissa ⁊ concessa ꝓponeret tibi illa tullius currit: si nescis illos termios Marc' Tullius esse nomina synonima nec adinuicem cõuerti non expedit ꝙ tu concedas illam sed debes dubitare illam quousq; scieris tales terminos synonimos esse. ¶ Quarta regula est ista omne posito obligatio repugnãs scitum esse tale in tempore obligationis est negandũ. verbi grã. si dicatur vel ponat tibi ista tu sedes admittatur: qua posita ⁊ admissa si ꝓponatur tu stas neganda est nõ obstante ꝙ sit va q: repugnat posito: q: sequit tu sedes ergo tu nõ stas. ¶ Quinta regula est ista omne sequens exposito obligato ⁊ bene concesso scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. ¶ Exemplum primi pono tibi istam omnis homo est rome qua admissa ⁊ posita ꝓponi tibi istam tu es hõ: concedenda est q: vera ⁊ impertinens: deinde tu es rome cõcedenda est: q: sequẽs exposito obligato cum vno bene cõcesso. ¶ Exemplum secũdi nam pono tibi istam omnis homo disputans est parisius qua posita ⁊ admissa: pono tibi tu es homo. ꝓcedenda est q: vera ⁊ impertinens: deinde tu es disputans concedenda: est per idem: vltimo ꝓponitur tu es parisius concedẽda est q: sequens exposito obligato ⁊ duabus concessis.

¶ Sexta regula est ista omne repugnãs posito ⁊ cõcesso scitum eẽ tale infra tp̃s obligationis est ab eodem negãdũ. verbi gratia. de p̃mo. pono tibi istam omnis hõ currit qua posita ⁊ admissa ꝓpono tibi istam tu es homo. cõcedenda est: q: vera ⁊ impertinens. deinde ꝓpono tu non curris: neganda est quia repugnat posito ⁊ vno cõcesso: pz eo ꝙ ex eadem cũ concesso sequit oppositum positi sic arguendo: tu non curris ⁊ tu es homo igit non omnis homo currit. Itẽ ex posito ⁊ concesso illius sequit oppositum tu nõ curris igitur illa tu nõ curris repugnat eisdẽ: cõsequẽtia tenet ⁊ antecedẽs probatur. Istã bene sequitur in tertio p:ime omnis hõ currit tu es homo igitur tu curris. ¶ Exẽplum secũdi pono tibi istã tu moueris qua posita ⁊ admissa propono tibi tu nõ moueris localiter concedenda est q: vera ⁊ impertinẽs: deinde tu nõ moueris augmentatiue concedenda est per idem. Deinde tertio tu non moueris alteratiue negãda est quia repugnat posito obligato cum duobus concessis cũ ex eisdem sequit oppositũ ipsius: sequitur. n. tu moueris ⁊ non motu locali ⁊ nec motu augmẽtatiõis igitur motu alterationis: econtra etiã negatiue sequit cum eisdẽ concessis oppositum positi. nam sequitur tu nõ moueris alteratiue nec augmẽtatiue nec localiter igitur tu non moueris. ¶ Septima regula est ista. omne sequẽs ex posito obligato ⁊ opposito bene negati vel bene negatorũ scitum eẽ tale infra tempus obligationis est ab eodẽ concedendum. ¶ Exẽplum primi pono tibi istã. omnis homo est rome qua admissa propono tu es rome negãda est q: falsa non sequẽs. deide ꝓpono tu non es homo: concedenda est quia sequens ex posito ⁊ opposito bene negati: nam bene negata fuit ista tu es rome ⁊ eius oppositum est illõ tu non es rome: tunc bene sequit: omnis homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo in quarto mõ secũde figure. ¶ Exemplũ secundi ⁊ pono tibi istaz antechristus est coloratus qua posita ⁊ admissa q: possibilis est: ꝓpono antexp̃s est albus q: falsa ⁊ impertinens est neganda. deinde ꝓpono istam antexp̃s est niger: etiam neganda est ꝓpter eandem cãm: vltimo ꝓpono tibi istam antexp̃s est medio colore coloratus: concedenda est: q: sequitur ex posito obligato ⁊ oppositis bene negatorum. Istã bene sequitur antexp̃s est coloratus ⁊ nullus antexp̃s ẽ albus nec aliquis antexp̃us ẽ niger igitur antexp̃us est medio colore coloratus. ¶ Octaua regula est ista. omne repugnans posito obligato ⁊ opposito bene negati vel bene negatorũ scitum esse tale infra tp̃s obligationis est negandũ. ¶ Exẽplum primi ponat ista. omnis homo est rome: deinde tu est rome neganda est q: falsa ⁊ impertinẽs. vlterius tu es homo neganda est similiter q: repugnat posito bene negato ⁊ opposito bene negati: cum suum oppositum ex eisdẽ sequitur: sequit enim omis homo est rome tu non es rome igitur tu non es hõ. ¶ Exẽplũ secundi pono tibi istã aliqs istorum est rome demõstratis te ⁊ me ⁊ platone hic existente: qua posita ⁊ admissa ꝓpono tibi istã ego suz rome q: falsa ⁊ impertines ideo negãda est: deinde ꝓpono tibi istam tu es rome negãda etiam est ꝓpter eandẽ causam. Vltimo ꝓpono istam iste nõ est rome demõstrando tertium ⁊ pz ꝙ neganda est quia repugnãs posito obligato cum duobus oppositis bene negatorum cũ suum oppositum ex eisdẽ sequitur: sequit enim aliquis istorũ trium est rome sed ego non sum rome nec tu es rome igitur iste est rome demõstrando platonem: a disiunctiua cũ destructione duarum partiũ principaliuz ad tertiã eiusdẽ. ¶ Nõna regula est ista. Ad omne impertinens respondendũ est secũdum sui qualitatem. i. si est verum scitum esse tale est concedẽdum: si est falsum scitum esse fasum est negandũ: ⁊ si dubium dubitãdũ: ⁊ hmõi: verbi gratia: pono tibi istã tu es rome qua admissa ꝓpono tibi istas tres ꝓpositiones tu es homo tu curris rex sedet: prima concedenda est secũda neganda tertia dubitanda q: quelibet istarum talis est ⁊ impertinens q: non sequit nec repugnat. ¶ Ex ista regula cum prioribus sequitur decima que est ista. omne falsum non sequens scitum esse tale infra tp̃s obligationis est negandum, ⁊ omne verum non repugnans est concedendum: pz q: illud falsum ex quo nõ est sequẽs vel est ipertinens vel repugnans si impertinẽs negandũ per regulaz ĩmediatam: si repugnãs negandũ simili fm ꝙ ondũt p̃ores regule mentionẽ de repugnãtia facientes. scõa pars similiter pz q: illud si est verũ ⁊ non repugnãs igit impertinens vel sequens. ⁊ per ꝓñs iuxta regulaz concedenduz. ¶ Undecima regula est ista possibili obligato lz falso. non ꝓpter hoc est negandũ necessariuz per se nec est cõcedendum ipossibile per se. ꝓbatur naz omne per se necessariũ ex quolibet sequit vt supra patuit. si ergo necessariũ negatur per se infra tp̃us obligationis negaret sequens ex posito. ⁊ per ꝓñs male: iuxta tertiam regulaz. ¶ Similr qõlz per se impossibile cuilibet repugnat cum oppositũ ex quolibet sequit: si ergo possibili posito obligato cõcederet per se impossibile: ꝓcederet repugnãs posito qõ nõ est ficẽdũ iuxta doctrinam quarte regule. ¶ Et notãter dr impossibile per se ⁊ necessariũ per se q: obligato possibili admisso non est inconueniẽs concedere impossibile per accidens ⁊ negare necium per accidẽs. verbi gra. sit ita in rei veritate ꝙ. a. sit illa deus est ad quã nunq̃ rñdisti quo supposito ⁊ admisso. pono tibi istaz tu es rome. admittenda est. q: possibilis deide ꝓpono tibi illam tu nunq̃ rñdisti ad. a. ⁊ pz ꝙ est concedenda q: vera ⁊ impertinẽs. vlterius pono tibi istam deus est: concedẽda est. q: per se necium. Vltimo ꝓpono tu respõdisti ad. a. pz ꝙ negãda est q: repugnans vni p̃us concesse: ⁊ tamẽ ipsa est necia per accidens. q: vera de p̃terito dependens a futuro cuius significatuz adeq̃tum nõ poterit esse falsum: similr si ꝓponitur suum contradictorium tu nunq̃ rñdisti ad. a. pz ꝙ est cõcedenda q: idem non concedit ⁊ negatur in eodem tẽpore ex qunita suppositione alterius articuli ⁊ tñ illa est ipossibilis per accidens: quid aũt sit impossibile per se: necium per se: impossibile per accñs: necium per accidens pz clarissime in tractatu de veritate ꝓpõnis. ¶ Vltima regula est ista qualibet parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cui ille vel consimiles sunt partes p̃ncipales. verbi gra. si ponat talis ꝓpõ. tu es rome: qua posita ⁊ admissa ꝓponat illa tu es homo concedẽda est q: vera ⁊ impertinẽs: qua concessa ⁊ ꝓposita ꝓponatur ista copulatiua tu es rome ⁊ tu es homo concedenda est q: ex quo vtraqz pars cõcessa fuit: concedenda ẽ. ¶ Sed q: aliq tenent oppositum huius regule quasi oẽs antiqui: ꝓ maiori regule declaratione arguo cõtra eos sic p̃mo. ⁊ pono illam: aliquis hõ ẽ rome. qua posita ⁊ admissa ⁊ cõcessa ꝓpono tibi istam tu es homo: que concedenda ẽ q: vera ⁊ impertinẽs. deide ꝓpono tibi istã copulatiuam aliquis hõ ẽ rome ⁊ tu es homo: si concedit habeo intentũ: si negat ꝓpono suum oppositũ. vz. nullus homo ẽ rome vel tu non es homo que cõcedenda ẽ, consequenter. deinde ꝓpono tibi illam tu es hõ q: semel cõcessa ẽ. vltimo ꝓpono illam nullus hõ ẽ rome vel cõcedis vel negas vel dubitas illaz: nõ ẽ concedenda nec dubitanda q: repugnans posito. deinde suum opposituz ẽ concessum: si negas eaz: cõtra tu negas sequẽs ex duabus cõcessis igitur male: ꝓña pz per regulas ⁊ añs pz q: sequit nullus homo ẽ rome vel tu nõ es homo: sed tu nõ es homo igitur nll's homo est rome: ꝓña tz a disiunctiua cũ destructione vnius partis ad alteram partẽ. ¶ Sed forte dicere tur hic iteruz vt p̃us concedo quãlibet partez antecedentis ⁊ nego totam copulatiuã: sicut negabat illa aliquis hõ est rome ⁊ tu es homo ⁊ concedebat quelibet pars eius. ¶ Contra: tota rõ quare negabat illa copulatiua est q: est falsa rõne vnius partis false ⁊ impertinens. q: nõ sequit ex suis partibus nec repugnat eisdez vt dicit ista opinio: sz sic non est hic. q: copulatiua ista vltimo facta ẽ impertinẽs vt bz dicere opinio: ⁊ vera q: quelibet eius pars est vera igitur cõcedenda ẽ ⁊ sic nulla est fuga. ¶ Scõo arguo sic. ⁊ pono tibi istam nullus hõ est parisius. hec est possibilis igitur admittẽda qua admissa ponat alia nullus homo est rome: hec ẽ admittenda cuz p̃ma: cũ non repugnet eidez igitur per admissionẽ scõe non cessat p̃ma. Istis ergo

admissis ppono illam copulatiuam aliquis homo est parisius ⊤ aliquis homo est rome: ⊤ pz ꝙ ista copulatiua est ab ipsis concedenda: q: vera vt notum est ⊤ impertinens apud eos: q: sim ipsos totum est ipertinens suis partib⁹: tunc arguit sic. aliquis hō est parisius ⊤ aliquis homo ē rome igit aliquis hō est parisius. ꝓnia pz ⊤ antecedēs est cōcedendum ab eis igit ⊤ ꝓnis. sed consequēs est oppositus positi. igit oppositū positi est cōcedendū ab eis qd est falsum. q: tunc duo ꝗdictoria essent concedēda ab eis in eodē tēpore obligatiōis. vz. positū ⊤ oppositū positi. ¶ Tertio arguit sic. extra tps obligationis cōcessa qualz parte copulatiue cōcedēda est copulatiua: sed nō alr se hz copulatiua respectu suarum partiū pncipaliū infra tps obligationis q̄z extra. igit ⊤c. ¶ Idem dicat de disiunctiua. vz. ꝙ negata vtraq; eius parte dz ipsa negari. q: sic fit extra tps obligationis. Iz. n. copulatiua vel disiunctiua quecūq; possit concedi vel negari non concessis vel negatis eius partibus. q: pōt aliter significare q̄z ex cōpositione suarum partiū: tñ q: modo nulla significat nisi ex cōpositione suarum partiū non ideo dz copulatiua aliqua negari concessis partib⁹ illi⁹ nec disiunctiua concedi negatis partibus eiusdez. ¶ Ulterius dicit hec opinio ꝙ hec non est consequētia aliquis homo currit tu es homo igit aliquis hō currit ⊤ tu es hō nisi ponatur coniunctio copulatiua iter partes qd si fiet conceditur consequentia ⊤ negat ans. sicut ⊤ cōsequēs. ¶ Et si querat pro qua parte dicūt ꝙ pro nulla sed pro tota copulatiua que facta est exposito falso ⊤ ipertinēti vo. ¶ Cōtra hoc dictum arguit. ex illo dicto sequit ꝙ ille nō est syllogismus omnis hō currit tu es homo igit tu curris. consequens est cōtra Artito. pmo pōrz qui sic describit syllogismum. Syllo est oōio in qua qbusdam positis ⊤ concessis necesse est conclusionē euenire. i. esse concedendaz vbi pz ꝙ solum pmisse absq; hmōi nota copulationis sufficūt conclusionē indicere. ¶ Scdo arguit sic. ꝗ adinuicē repugnāt omnis homo currit tu es hō ⊤ tu non curris igit ex vno sequit oppositū alterius. ⊤ per cōsequēs ex illis premissis sequit ꝙ tu curris. ¶ Tertio arguit sic. ex ista opinione sequit ꝙ nihil seqt nec repugnat posito ⊤ cōcesso aut opposito bene negati. pz cum tam positū q̄z concessum successiue ponant absq; copulatione media: mō si aliqd repugnaret illis oppositū illius sequit ex eisdem qd nō concedit ꝗ opinio: magis apparebit huius opiniōis insufficiētia cū ꝗ hanc regulam ppria soluent argumenta.

Uartus articulus est pluriū conclusionū formal⁹ deductiuus: quarū pma est ista. nō sequitur. tu concedis scitum a te esse falsum vel tu negas scitum a te esse verum vel tibi dubium igitur male rñdes. hec conclusio pz ex secunda ⊤ tertia regulis. verbi gratia. pono tibi istam tu curris que admissa ppono tibi istam ⊤ concedis eam bene respōdendo: ⊤ tu scis eam esse falsam. ¶ Secunda conclusio est ista nō est inconuenēs infra tps obligationis concedere aliquā ppōnem esse verā ⊤ necessariam ⊤ tamē negare ipam ⊤ econuerso. verbi grā. pono tibi istā deus est ⊤ homo est asin⁹ conuertunt: qua admissa ppono tibi illam deus est ē vera ⊤ necessaria. cōcedendū est. q: verum ⊤ impertinēs: deinde ppono tibi istam hec homo est asinus est vera ⊤ necessaria concedēdū est q: sequit exposito ⊤ concesso. Istam sequit deus est ⊤ homo est asin⁹ conuertunt ⊤ hec est vera ⊤ necessaria deus est igit ꝗ est vera ⊤ necessaria hō est asinus. Ultimo ppono illam homo est asinus ⊤ pz ꝙ neganda est q: ante casuz erat negāda ⊤ iam non est sequēs. Et sic pz pma pars conclusionis. Scda pars pbatur. nam cedat tpus obligationis ⊤ ponit idem qd pus. quo admisso ppono istam hec est falsa ⊤ impossibilis homo est asinus cōcedēda est q: vera ⊤ impertinens: deinde ppono illam hec est falsa ⊤ impossibilis de⁹ est concedēda est q: sequens exposito ⊤ concesso. Ultimo ppono illā deus est: ⊤ pz ꝙ cōcedenda est q: sequens. sequitur. n. aliqd a quolz vt pz. ⊤ si negat cedat tpus obligationis ⊤ pbatur ꝙ in tēpore negasti simplr necessariuz igit male. quare ⊤c. ¶ Ex ista conclusione sequit istud corrolarium. vz. ꝙ non est inconueniens infra tpus concedere aliquā consequentiaz esse bonam ⊤ tamen negare ipam ⊤ econtra pz. Nam concedere aliquā consequentiā esse bonam non est nisi concedere illationē consequentis ex antecedente esse necessariaz modo sicut stat aliquā ppositionē esse veram ⊤ necessariaz: ⊤ tamen negare ipaz ⊤ econuerso: ita contingit in ꝓnia. Exemplū. n. habet in pmo casu vel secundo. Nam facta impōne fiat hec ꝓnia deus est igit homo est asinus. ⊤ pz ꝙ neganda est q: ante casum fuisset negata etiam in casu non est sequēs. Et si dicitur illa ꝓnia est bona ⊤ necessaria concedat q: sequēs ex casu. si enim ille due conuertunt sequit ꝙ illa cōsequētia est bona. ¶ Tertia conclusio est ista concedens in casu se male rñdere: non male: sed bene rñdet: ita non est incōueniēs in casu concedere se male rñdere. pbatur. Iste ista tu male rñdes est possibilis igitur pōt esse positu obligatum aut sequēs aut sequens ex aliquo posito obligato ⊤ concesso ⊤ cuz omne positum obligatum aut ex aliquo tali sequens sit concedēdum sequit ꝙ aliquādo ista tu male respondes infra tempus obligationis est concedenda a te. Non enim debet reputari inconueniens ꝙ aliquis infra tpus concedit se male respondere sed inconueniēs esset vel ignominiosum si alicui extra tēpus pbaret ꝙ infra tempus male respōdisti etiam ad metā ducit q: non obligatus concedit se male respondere. conclusio sic declaratur. ⊤ pono tibi istam tu cōcedis duo ꝗdictoria: inter se contradicentia ⊤ scient quia admissa q: possibilis ppono tu male respōdes concedēda ē. q: sequēs exposito obligato: cum non possuz pbare extra tempus ꝙ infra tpus male respondisti q: infra tpus concesisti soluz sequens exposito obligato igitur tunc bene respondebas. ¶ Contra istam conclusionē arguit sic. omnis disputatio tēptatiua fit ad illum finem vt pbetur respōdēntem male respōdere sed habito fine siue cessantib⁹ q̄ sunt ad finem cessat disputatio igit cum fatet respondēs se male respondere cessare dz disputatio. ¶ Huic dicit negando consequentiam. ꝙ cum fatet respondens. i. concedit se male respondere hoc non est pro vero sed pro sequente: si tamen fateatur sic respondens extra tpus obligationis tūc est probatum respondentē male respōdere: ⊤ ideo tūc cessaret disputatio: opponens ergo ptendit vnum istorū. vz. ꝙ respondens infra tempus concedat se male respōdere ⊤ hoc non sit sequens aut ꝙ dicat aliqua ppter que extra tempus probat ꝙ in tempore male respondebat. q̄re ⊤c. ¶ Quarta regula est ista durante tēpore obligationis non est certificanda quecunq; qd. pbatur naz sit rei veritas ꝙ solus sor. loquatur: tunc pono tibi istam. nullus sor. loquit qua posita ⊤ admissa ppono tibi istam. aliquis homo loqtur concedenda est q: vera ⊤ impertinēs: ꝙ sit vera patet per suppositionē: ꝙ aūt sit impertinens pz q: non sequitur nec repugnat. Deinde cum tu cōcedis istam aliquis homo loquit quero quis est ille ⊤ pz ꝙ nullus assignandus est: q: si dicitur ꝙ sor. est ille qui loquit cōcedit repugnās posito. si autem dicit ꝙ plato concedit falsum ⊤ impertinens ⊤ ita de quolibet alio. igitur ⊤c. ¶ Confirmat hoc in exemplo clariori pono tibi istaz homo est asinus est necessaria: admittenda est q: possibilis: qua admissa ppono tibi illam: homo est asinus: neganda est vt pz. ⊤ si dicitur quare negas eam dicas quia mihi placet extra tempus dicaz causam. Si enim diceres ꝙ est impossibilis per se tu concederes repugnās posito. vbi tamen opponens omnino vellet scire causam dicas nego eam q: ante casum ipm negassem ⊤ iam non est sequens ex aliquo obligato vel concesso. quare ⊤c. ¶ Quinta conclusio est ista eadem ppositio infra idem tempus obligationis in vno loco pposita est pertinens ⊤ in alio loco pposita est impertinens. pono tibi illam aliquis homo est parisius. qua admissa si ppono tibi istam pmo tu es homo ⊤ secundario illam aliquis homo est parisius ⊤ tu es homo pz ꝙ hec copulatiua est pertinens q: sequit exposito ⊤ concesso. vbi vero copulatiua ista imediate postpositu pponeret impertinēs erat.

¶ Ex quo sequit q̃ in respondendo per hanc artez est or do maxime attendendus. Nam in casibus similibus ad p positiones omno similes ppter hoc q̃ diuersis ordinib⁹ p ponunt diuerse vnde sunt respõsiones, verbi grã. ponat illa omnis homo currit. qua admissa pponat ista tu es ho mo concedenda est q: impertinẽs scita esse vera: si deide pponat tu curris, concedenda est q: sequẽs exposito obli gato cum bene concesso. Sed si cedat tps poris obligatio nis ⁊ ponat casus de nouo ⁊ mutetur ordo ita q̃ imedia te post positu obligatũ pponat illa tu curris pz q̃ negan da est q: falsa ⁊ impertinens. Deinde si pponatur ista tu es homo negãda est q: repugnat posito ⁊ opposito bene ne gati cum eius oppositũ sequit ex eisdem. sequit. n. omnis homo currit tu non curris igit tu nõ es homo. Ecce quõ ppositiones ille que in pori casu concedebant in scdo ne gantur ⁊ hoc rõne ordinis ponendi ⁊ postponẽdi diuer si ⁊c. ¶ Sexta conclusio est ista. duz positu possibile re pugnat poni ⁊ fiat admissio ⁊ obligatio: positu ppo^m est concedendum ⁊ positio pposita debet negari hoc pz per viz obligationis. Nam in tẽpore obligationis nõ tenet re spondens concedere vel negare aliqd virtute obligationis nisi q̃ concedendũ vel negandũ limitat obligatio. sed obli gatio consurgens ex pone ⁊ admissione nõ limitat cõcede re vel negare positionẽ aut admissionẽ: sed soluz obligatũ po^m ⁊ admissum igitur rõne obligationis est concedendũ po^m qdcunqz sit illud ⁊ negandũ repugnãs eidez siue fue rit positio seu quenis alia pposito. ¶ Ex ista conclusione sequit: q̃ insufficiẽter scribunt dicentes q̃ omne positu ⁊ admissum ppo^m non repugnans poni est concedenduz. Nam si vellet aliquis negare positũ cum pponit q: repu gnans poni ad qd ergo seruit qd ad misit pus qd nõ fuit positio seu positũ. ¶ Et si negat talis casus vbi positũ re pugnat poni pari rõne sunt ocs tales casus negandi: tu nõ es vel omnis homo bibit tacet vel dormit: ⁊ sic nõ admit titur cuiuslibet cõsequentie nõ bone oppositũ cõsequentis stare cum ante vt tu es igit ego sum. imo tales casus sunt negandi cuz pono tibi q̃ taceã vel ego suz sedẽs hic pono tibi q̃ omnis homo currat vel q̃ omnis hõ est rome: vi deatur igit finis huius artis ⁊ constabit q̃ talis rñsio fuga dici poterit miserorũ qui huius artis nesciunt pncipia neqz finem. quo nam iure tenet admittens q̃ nihil est sibi po^m q̃ sit. a pcedere q̃. a. est sibi po^m aut q̃ aliquid est sibi po situm cũ sit exprresse repugnãs in rei veritate: iz infra tpus non cõuenienter assignat ista causa sed cessante tẽpore obli gationis. ¶ Et si dicat q̃ rei veritas est q̃. a. est sibi posi tum: non tamẽ sequit illud esse concedendum q: stat illud bene negari per quartã regulaz: sicut ego sedens ⁊ admit tens istam ego curro: negarem in illo casu istã tu sedes p positam nõ obstante q̃ sit vera. Non. n. reputo turpius vel absurdius verum cõtingens cũ repugnat negare q̃z fal sum contingens duz est sequẽs cõcedere quare nõ est mi randum si ex obligato falso concesso sequant falsa q̃z plura concedenda vel sibi repugnãt multa vera negãda. ¶ Se ptima conclusio est ista. Nam ppõ de terminis autentice iu positis ad significandũ a se ⁊ suis similibus cõdistinctiz põt per solaz positionẽ aut impositionẽ fieri aliqualis qua lis iam non est vel fuit: volo dicere q̃ nulla talis pposito. homo est anial vel tu curris põt esse falsa vel impossibilis ex sola noua põne aut impõne. similr nec aliqua talis. hõ est asinus: põt esse vera vel necessaria ex sola põne vel im positione aut quouis mõ terminorũ variatiõe: pz. Maz q̃ cunqz põne facta de nouo vel ipõne adhuc manet prima impositio q: tua aduentitia ipositio nõ dz autenticam de struere. igitur dato q̃ poneres vel iponeres istam homo est anial significare adequate hoiem esse asinum non tamẽ sequitur in rei veritate ppter tuam positionẽ ⁊ meam ad missionem pmã esse impossibilẽ ⁊ scdam necessariã: iz be ne sequit q̃ obligor ad sustinendũ pmã esse impossibilem ⁊ scdam necessariã. vñ nõ sequitur pono q̃ illa sit vera ho mo est asinus igit illa est vera: imo nec sequit q̃ pono q̃ illa significet sic igitur illa sic significet. aliter. n. facta impo sitione illa homo est asinus esset cõcedenda. q: tunc signifi caret adequate hoiem esse anial qd est falsum. ¶ Octaua conclusio quelibet pppositio de terminis nõ habentib⁹ fir mam ⁊ certam significationem põt per solam põnez aut impositionẽ esse aliqualis qualis iã nõ est vel fuit. ¶ Pro cuius declaratione notandũ q̃ terminorũ quidaz habent firmam significationẽ ex pma institutione sicut illi termini: homo: anial: deus: ens: ⁊ hmõi: quidã aũt indifferentẽ: si cut pnomina demõstratiua ⁊ noia mãlia. vz. a. b. c. semp loquendo de significatiõe que põt dirigi ad distincta signi ficata ipsoꝝ signorum vel sibi cõsimiliũ. de terminis pmo modo sumptis pcedit illa conclusio. de alijs aũt terminis pcedit hec conclusio. Nam hec est falsa, hec est hõ demõ strando asinum ⁊ per solam impõnẽ nouã fieret vera po nendo q̃ per li hoc demonstrat homo. Silr hec est falsa a. est. b. dato q̃ extrema mãliter supponant ⁊ per solã im positionem fieret vera dato q̃ ponã li. a. significare adeq̃ te hoiem ⁊ li. b. anial. vnde facta hac impositione: ita est il la concedenda ⁊ dicẽda esse vera. a. est. b. sicut illa. homo est anial. ⁊ non sequit ante impositionẽ illa fuit impossibi lis igit modo est neganda: nõ valet argumẽtum. q: iam nõ est impossibilis sed necessaria ppter mutationẽ signifi catiõis. vnde si ponat q̃ illa. a. est. b. significet adeq̃te ho minem esse anial. ⁊ pponat. a. est. b. concedenda est. Et si dicit ipsa est falsa ⁊ impertinẽs concedo q̃ est impertinẽs sed nego q̃ sit falsa. ⁊ si dicit. cedat tpus: admitto: ⁊ cum pponitur. a. est. b. nego eã si supponunt termini mãliter ⁊ concedo q̃ est falsa ⁊ non tñ fuit falsa in tempore obligatio nis q: in eodem tẽpore mutant significationẽ ppter impo sitionem nouam. ¶ Et si contra hec dicta allegaret aliqd dictuz meum dicat illud intelligendũ esse de terminis ⁊ ppositionibus habentibus firmã ⁊ certam significatiõez. ¶ Ex his ergo pz q̃ in casu isto ita concedenda est ista. a. est homo ⁊ illa. b. est animal sicut illa homo est homo ⁊ il la animal est anial ⁊ hoc ppter causam dictam. quare ⁊c. ¶ Ex predicta conclusione sequunt quedã, correlaria cõi ter concessa. ¶ Primũ est. a. aliquid est. ⁊ tamen nihil est a. pz q: si. a. imponeret ad significandũ tñ quãtũ hec oro omnis homo: tunc sic hec esset concedenda omnis hõ est aliquid. ita illa. a. est aliqd ⁊ sicut cõcedenda esset ista nihil est omnis homo ita ⁊ ista nihil est. a. ¶ Scdm correlariũ a. est. b. ⁊ tamen nulluz. b. est. a. pz dato q̃ hec. a. impone retur ad significandũ tñ q̃tuz hec oro omnis hõ ⁊. b. tñ q̃tum li homo. ¶ Tertiuz correlariũ. a. ⁊. b. cõuertũtur ⁊ tamẽ nec. a. est. b. nec. b. est. a. pz dato q̃. a. imponat ad significandum tñ quantũ hec oratio omnis homo ⁊. b. si militer. ¶ Quartum correlariũ. a. est. b. ⁊ tñ. b. existente impossibile est. a. esse. pz quia si. a. imponeret ad significã dum tñ quantum hec oro quilibet hoium. b. tñ quantũ hec oratio: solus vnus homo. ⁊ tunc illa esset concedenda a. est. b. sicut illa quilibet hoium est solus vnus homo: ⁊ tamen. b. impossibile est. a. esse sicut si solus vnus homo ẽ impossibile est q̃ quilibet hoium sit. ¶ Quintum correla rium. a. videt. b. ⁊ tamẽ. b. nõ videt ab. a. pz ⁊ dato q̃. a. conuertatur cum li omnis homo ⁊. b. cum li homo. ⁊ cũ hoc ponatur q̃ quilibet homo videat seipm ⁊ nulluz aliũ quo posito sequit correlarium. ¶ Sextum correlariuz. a. differt. a. b. ⁊ tamen nullum. b. differt ab. a. pz ⁊ dato q̃ a. conuertatur cum li homo ⁊. b. cum li omnis hõ. ¶ Cp positum huius conclusionis atqz correlariorum tenet vnus magister dicens q̃ admissa impõne negandũ est. a. esse. b. ⁊ concedendum est nullum. b. esse. a. q: ista. a. est. b. negaretur extra tpus obligationis ⁊ nũc nõ est sequẽs ergo ne ganda. pña patz. dicit. per vnaz regulam. q̃ aũt non sit se quens pbat q: non sequit imponat. a. ad significandũ tñ quantum hec oratio omnis homo ⁊. b. tñ quantum li ho mo igitur. a. est. b. Et ita cõsequenter dicit etiã de omnib⁹ alijs correlarijs negando quãlibet illaruz affirmatiuarnz. q: sic negasset extra tempus obligationis ⁊ quãlibet talez concedit esse veram. ¶ Sed hec responsio insufficiẽter p cedit: vt pz ex predictis. nam ppono tibi illam hec est hõ

⁊ certum est ꝙ tu queres quid demõstrat per li hoc: tũc dico sic pono ꝙ demonstrat asinus. ⁊ patz ꝙ negabis eã. q: nescio quomodo aliter respondebis. concessa igitur illa arguo contra te per argumentuz ꝓpriuz illa propositio ante impositionem fuit ate dubitanda vt patet ⁊ iam non est sequens igitur iaz est ate dubitanda pz ꝙ ista consequẽtia non valet. ⁊ per consequens nec ista illius magistri. ¶ Itẽ si ꝓponatur vt pus ꝙ continue ante hoc continue demonstrabatur asinus per li hoc: ⁊ tunc demonstretur homo. patet ꝙ continue ante hoc fuit neganda ⁊ modo est concedenda. ⁊ hoc ꝓpter solam mutationem ⁊ positionez significationis. Et ita dicatur de. a. ⁊. b. ¶ Secũdo arguit sic. ⁊ pono ꝙ. a. sit illa deus est: admittẽda est. Illã eã admittunt cõsequenter disputantes qua posita ⁊ admissa ꝓponitur tibi. a. est verum. ⁊ pz iuxta moduz respondendi oiuz logicorum ꝙ concedendum est. a. esse verum. sed ꝓbo ꝙ non per argumentuz illud. Nam ante impositionem fuit illa. a. est verum neganda ate vel non intellecta sed modo non sequit exposito. quia non sequitur. a. est illa deus est igitur. a. est verum igitur iam in tempore est ate neganda vel non intellecta. pz ꝙ ipse negaret consequentiaz ⁊ sic solueret argumentum. ¶ Item iste magister plane contradicit sibi. Nam in capitulo de impositione imponit ꝙ. a. significet tantum precise sicut vna illarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet ⁊ lateat que illarum sit vera. qua ꝓposita ⁊ admissa imediate proponit tu scis antecedens esse verum. ad quã respondet. concedendo. ⁊ tamen pz ꝙ ante casuz ipsaz negasset ⁊ iam non sequitur ex ipositione nec ex ipo sito. ¶ Deinde facit aliam impositionez dicens: sit ꝙ. a. significet alteram istaruz deus est ⁊ homo est asinus te sciẽte ⁊ sit. a. in rei veritate illa deus est sed hoc lateat te. tunc proponit. a. est verum. ad quam respondet dubie. ⁊ tamen patet ꝙ ante impositionem ipam negasset. quia sibi significasset talem litteraz. a. esse veram propositionem. ⁊ nunc in casu non sequitur ex imposito nec impositione vt manifeste apparet. igitur ⁊c. Non igitur in istis terminis non habentibus firmaz significationem sed continue mutabilem per mutationem noue impositionis est respondẽdum sicut in alijs habentibus fixam ⁊ determinataz significationem. Sed recte respondendum est sicut ad alias ꝓpositiones significantes ex impositione ꝑma ⁊ autentica. vnde ex sola ꝑma impositione. concedit illa aliquis homo est animal ⁊ dicit ꝙ est vera. nõ faciendo difficultatez ibi inter concedere illam ⁊ concedere esse veram: sed vtraq; asseritur. ⁊ tamẽ pz ꝙ illa non sequitur ex ꝑma impositiõe nec ex ꝑmo imposito. qua imponebam illos terminos sic significare ꝑmo. ita in ꝓposito respondeatur ad ꝓpositiones de. a. ⁊. b. in nostra impositione ac si esset impõ ꝑma facta. Et nisi hoc sit verum nescio qũo magni logici ꝓbi geometre ataq; theologi vere loquantur in suis casibus ⁊ suppõnib⁹ qui modũ cõsimilem habent loquẽdi. q̃re ⁊c.

Ontra regulas tertij articuli intendo arguere ⁊ argumenta eadem dissoluere vt eisdez fides firmi⁹ debeat adhiberi. ¶ Prima ergo regula ponit ꝙ omne possibile aut per accidens impossibile scitum ab aliquo esse tale eidem positum est admittenduz. ¶ Contra istam regulaz arguit ꝑmo sic. ⁊ pono tibi omne possibile ⁊ si negetur casus habetur oppositũ istius regule. ¶ Itez omne possibile est ate admittenduz sed nihil pono tibi nisi possibile igitur nihil tibi pono nisi ate admittendũ igit qõ tibi pono est ate admittẽdũ ⁊ illud negas ergo male respõdes. ¶ Confirmat sic. qõlibet a me tibi posituz est ate neganduz sed omne possibile est a me tibi positũ ergo omne possibile est ate negãdũ. ⁊ per ꝓñs nullũ tale est ate concedendũ vel admittendũ. ¶ Ideo si admittit casus ꝓponotibi illaz tu es hõ ⁊ pz ꝙ est cõcedẽda. q: posita ⁊ admissa cum sit possibilis: deide ꝓponotibi illã tu nõ es hõ vel cõcedis vel negas. Si ꝓcedis cedat tp̃s obligatiõis ⁊ deducitur ꝙ eodem mõ rñdisti ad ꝗdictoria ergo male. Si negas iterum cedat tp̃us obligationis ⁊ sequit ꝙ tu negasti tibi positum obligatũ. q: tibi ponebat ⁊ admisisti oẽ possibile ⁊ ista fuit possibilis igit ista erat tibi posita ⁊ ate admissa. ⁊ ꝓ ꝓñs cõcedenda. ¶ Rñdet nec cõcedẽdo nec negãdo casum. q: nõ est negãdũ oẽ possibile nec cõcedendũ oẽ possibile. sed nõ admittendo. ac si diceret non admitto oẽ possibile: sicut si quis poneret vtrãq; rex sedet ⁊ nullus rex sedet nõ debes rñdere cõcedẽdo nec negãdo. q: tũc ꝓcederes vl negares duo ꝗdictoria ſz debes nõ admittere: ⁊ ita in ꝓposito non admittendũ est oẽ possibile. q: ponẽdo omne possibile. ponis ꝗdictoria ⁊ incõpossibilia. Et tũc ad argm cũ concludit igit regula falsa. nõ vz argm. q: regula nõ ponit ꝙ admittendũ sit oẽ possibile pom sed ponit ꝙ oẽ possibile pom est admittendũ: vbi apparet magis dfia eo ꝙ tibi ponit vt in sensu cõposito. regula vero cõcedit vt in sensu diuiso ⁊ iste ẽ itellectus regule. ¶ Ad aliud argm nego minorẽ. q: nihil posuisti nisi pole. q: posuisti incõpossibilia vt dcm̃ est. ¶ Et si dr̃ pono tibi oia cõpossibilia nõ admitto. q: iterũ ponis incõpossibilia. Nã ponẽdo oia cõpossibilia pono illa duo tu es hõ ⁊ tu curris sunt cõpossibilia. ⁊ illa sicr tu nõ es hõ ⁊ tu nõ curris q̃ sunt ẽt cõpossibilia. sed admissis illis cõpossibilib⁹ ꝗ nẽcio admittis incõpossibilia tu es hõ ⁊ tu nõ es hõ: tu curris ⁊ tu nõ curris. ¶ Ad cõfirmationẽ nego maiorez: ꝙ qõlz ate mihi positũ sit a me negãdũ. q: ponendo oẽ pole ponis illaz ego sum hõ ⁊ hec nõ est ame negãda. q̃re ⁊c. ¶ Secõo ꝗ regulã argr̃ sic. a. cõuertit cũ illo termino asinus in ꝓpõne vera ⁊ cũ illo termino hõ in ꝓpõne falsa ⁊ cũ hoc disiuncto hõ vel non hõ m ꝓpõne dubia: ⁊ ẽ pole ⁊ tñ nõ est admittẽdũ igit illa regula falsa. ꝓña tz cum maiori ⁊ minorez. ꝓbo. q: si illud est admittendũ admitte ergo illud a me pom. tũc ꝓponotibi istã. hõ ẽ. a. vel cõcedis vel negas: vel dubitas. si cõcedis ⁊ bñ rñdes tũc talis ꝓpõ est vera. ⁊ per ꝓñs li. a. cõuertitur cũ li asinus ergo cõcedẽdo hoiez esse. a. cõcedis hoiez esse asinũ: si negas ⁊ bene rñdes tunc talis est falsa hõ est a. ⁊ per ꝓñs li. a. cõuertit cum li hõ. Et si sic hec est falsa hõ est hõ: si dubitas istam igit li. a. cõuertit cum hoc disiuncto hõ vel non hõ: ⁊ tũc hec esset dubitãda hõ est hõ vel nõ hõ qõ est falsuz q: est nẽcia. ¶ Rñdet admittẽdo pom illud ⁊ cum ꝓponit hõ est. a. dr̃ ꝑmo nõ intelligẽdo eam. q: nõ est certificatio aliq̃ facta de sua significatiõe posituz est. n. ipam significare in cõfuso q̃re suum significatuz est ignotũ ideo nõ rñdeat affirmatiue negatiue nec dubitatiue quousq; nõ fuerit facta dicta certificatio de isto termino. a. ¶ Secõo mõ põt rñderi cõcedẽdo ꝙ hõ est. a. quo cõcesso nõ sequit ista est a te cõcedenda ⁊ bñ rñdes ꝓcedẽdo eam igit ipsa est vera. nã posita illa ⁊ ate admissa tu es rome: tũc ꝓponotibi illã tu es rome ⁊ pz ꝙ est ate cõcedẽda ⁊ cõcedẽdo eã bñ rñdes q: posita obligata: ⁊ tñ nõ sequit ꝙ sit vera. Ita nõ sequit illa est ate negãda ⁊ negas eã bñ rñdendo igit ipsa est falsa. pz de ista tu nõ es rome q̃ vera est ⁊ tñ negãda q: repugnat posito. ¶ Tertio mõ rñdet negãdo illã hõ est. a. q: ante casum negabat: ⁊ in casu isto nõ est certificata eius significatio igit adhuc est neganda ⁊ cõceditur ꝙ ipsa est falsa. ⁊ cum dr̃ igit illa est falsa hõ est hõ concedo ꝙ est falsa: nõ tñ negãda sed ꝓtinue cõcedẽda est ⁊ dicendũ est ipam esse falsaz iuxta declarationẽ regule cõclusionis. ¶ Et si arguit sic. ista hõ est homo est falsa ⁊ ista significat adequate hoiem esse hoiem igit hoiem esse hominez est falsum. ⁊ per ꝓñs negãdũ. ¶ Dicit negãdo minorem q: repugnat duob⁹ cõcessis. sequit. n. homo est homo ⁊ hec est falsa hõ est hõ igit nõ significat hominez esse hoiez. ¶ Tertio cõtra eandez arguit sic. a. significare omne qõ non est. a. est possibile ⁊ non admittendum. igitur ⁊c. ꝓña tenet cum maiori q: ille terminus hõ significat omne illud qõ nõ est iste terminus hõ. ⁊ ille termin⁹ aial similiter igitur a pari possibile est ꝙ li. a. significet omne qõ nõ est. a. posset enim esse ꝙ aliquis termin⁹ esset. a. ⁊ nullum suum significatuz saltum a se distinctum esset. a. minorem ꝓbo. Nam si illud est admittendum admittat ergo ate tunc quero: an tu es. a. an tu nõ es. a. si tu es. a. ⁊. a. significat omne quod non est. a. igitur tu non es. a. Si tu nõ

es.a, ⁊.a.significat omne quod non est.a, igitur tu es.a.
¶ Ad istud potest responderi ꝑmo non intelligẽdo aliqua illarum tu es.a.tu non es.a. ꝓpter causam dictam superius. ¶ Aliter dicitur concedendo ꝙ tu nõ es.a.⁊ non sequitur tu non es.a.⁊.a.significat omne quod nõ est.a.igitur tu es.a,qꝛ ista affirmatiua non sequitur ex illis quarũ vna est affirmatiua ⁊ alia negatiua: imo nec sequitur cum constantia negatiue: sicut non sequitur. tu es ⁊ tu non es ille terminus homo ⁊ ille terminus homo significat omne illud quod nõ est iste terminus homo: igitur tu es iste terminus homo. nõ est ergo inconueniens ꝙ.a. significet oẽ illud ꝙ non est.a. sed inconueniens foret ꝙ.a. esset omne qõ non est.a, quia tunc idem esset.a.⁊ nõ esset.a. ¶ Quarto contra eandem regulam arguitur sic.a.conuerti cum illa propositione deus est,est possibile vt ꝑz ⁊ non admittendum probo.quia si sic, admitte ergo eam. ⁊ quero vtrum a.sit verum vel falsum. Si verum contra.a.non est propositio cum non habeat subiectum nec ꝑdicatum nec copulã igitur.a.non est ꝓꝛ: si dicitur ꝙ est falsum vel dubium cõtra.a.conuertitur cum vero ⁊ necessario vt ponit casus. igitur ⁊c. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ concedo ꝙ.a.est verum ⁊ cum dicitur ꝙ.a. non est ꝓpositio: nego ⁊ ad argumentum.a.non habet subiectum nec ꝑdicatum nec copulam igitur non est ꝓpositio. negãda est consequẽtia.nam sepissime dictum est ꝙ secunda pars illius copulatiue omnis homo est anial ⁊ econuerso est ꝓpositio que non habet huiusmodi denominatas partes.si tamen ꝓponitur antecedens illius: ꝓsequẽtia debet dubitari quia stat ꝙ habeat illas partes ⁊ ꝙ non habeat. vnde cum casu stat ꝙ.a.sit ista ꝓpositio ꝑma causa est ens que conuertitur cũ ista deus est.quo dato:ꝑz ꝙ.a.habꝫ partes sicut ista ꝑma causa est ens.sic arguẽdo hec ꝓpositio habet tales partes ⁊ ista ꝓpositio est.a.igitur.a.habet tales partes. stat etiam ꝙ ista simplꝛ.a. vox conuertatur cum ista ꝓpositione deꝰ est quo dato concedendum est.a. non habere ꝑdicatum ⁊ huiusmodi: modo quo dictum est. ¶ Quinto contra regulam arguo sic.⁊ pono ꝙ tu sis.a. si ꝑmum tibi ꝓpositum sit falsum ⁊ ꝙ tu non sis.a. si ꝑmum tibi ꝓpositum sit verum:isto posito ꝑz ꝙ positum est possibile. ⁊ tamen non est admittendum. Si sic.admittatur ergo.⁊ ꝓpono.tu es a. Et si dicitur ꝙ tu es.a.⁊ ꝙ ista est vera tu es.a.sequitur ꝙ non es.a.quia tu es.a.est ꝑmum ꝓpositum tibi.si autem dicitur ꝙ tu non es.a. ꝙ ista sit falsa tu es.a. ⁊ cum illa sit ꝑmum ꝓpositum tibi sequitur ꝙ ꝑmum ꝓpositum tibi est falsum.⁊ per consequens tu es.a. consequẽtia ꝑz ex casu. ¶ Ad istud potest tripliciter responderi ꝑmo modo negãdo casum:eo ꝙ includit duas condictionales quarũ quelibet est falsa.⁊ per consequẽs impossibilis simplꝛ. ¶ Secundo modo admisso casu volendo ꝙ li si non teneatur cõsequentialꝛ:sed solum condictionaliter sub quadam condictione:sicut cõmuniter solet loqui: respondetur sicut ꝑus non intelligendo aliquã istarum tu es.a.tu nõ es.a.ex quo non est assignata distincta significatio. ¶ Tertio mõ dicit ⁊ hec est maxime sustinenda:cum proponit tu es.a.negãdo illam quia negassem eam ante obligationem ⁊ nunc nõ est facta certificatio de sua significatione: ⁊ cum dicitur illa est falsa concedo ⁊ cum subiungitur illa est ꝑmum ꝓpositũ tibi:negatur.quia repugnat posito ⁊ vni concesso ⁊ opposito bene negati. Istam sequitur tu es.a.si ꝑmum ꝓpositũ tibi sit falsum: sed tu non es.a. ⁊ illa tu es.a.est falsa igitur illa non est ꝑmum ꝓpositum tibi qõ est oppositum illius. ¶ Si autem mutetur ordo ꝓponendi ita ꝙ statim postpositum ꝓponatur illa tu es.a.qua negata proponitur:ipsa est ꝑmum ꝓpositum tibi: concedatur.quia verum ⁊ impertinens deinde vltimo ipsa est falsa negatur. Istam ipsam esse veram sequitur exposito cum vno concesso ⁊ opposito bene negati.ita ꝙ bene sequitur tu non es.a.si ꝑmum tibi ꝓpositum est verum sed tu non es.a.⁊ ista tu es.a. est ꝑmũ ꝓpositum tibi ergo ipsa est vera. si.n. esset falsa ⁊ ꝑmum ꝓpositũ tibi tu esses.a,qõ repugnat vni concesso. ¶ Sexto cõtra regulam arguitur sic.pono ꝙ.a. sit ꝑmum instans in quo ꝓponetur tibi falsum. hoc positum est possibile vt ꝑz ⁊ tamen non est admittendũ:quia si sic admittat ergo. ⁊ ꝓpono tibi.a. est:concedenda est.qꝛ vera ⁊ impertinẽs deinde ꝓpono tibi hoc est falsum.a.est. si concedis igitur a.non est. Si negas vel dubitas.cõtra tu negas vel dubitas sequens ex posito ⁊ concesso igitur male. Istam sequitur.a.est ꝑmum instans in quo ꝓponetur tibi falsum ⁊.a. est igitur.a. esse est falsum. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ cum ꝓponitur.a.est.cõcedo ⁊ cum dicitur hoc est falsum.a.est.nego.⁊ cum dicit.tu negas sequens ⁊c. nego. Istam non sequitur.a.est ꝑmum instans in quo proponitur tibi falsum ⁊.a.est igitur.a.est.est falsum.nõ valꝫ argumentum qꝛ stat cum toto antecedente ꝙ aliud falsum qõ non est ista.a.est. ꝓponatur ⁊ si ꝓponitur vltimo illa. nihil ꝓponitur nisi.a.negatur tanq̃ repugnans. Istam sequitur.a.est ꝑmum instans in quo ꝓponitur falsum ⁊.a. est ⁊ non est ista falsa.a. est ergo aliud proponitur ab.a. ¶ Ubi tamen mutaret ordo.sita ꝙ cõcessa illa.a.est. ꝓponeretur.nihil ꝓponitur nisi illa.a.est concedatur tanq̃ vera ⁊ impertinẽs:deinde si ꝓponitur:ista est falsa.a.est.cõcedo.tanq̃ sequens. Istam sequitur.a.est ꝑmum instans in quo ꝓponitur falsum:sed.a.est igit in.a. ꝓponitur falsum:sed non ꝓponitur nisi illa.a.est igit ipsa est falsa. Ulterius cum ꝓponitur.a.non est.nego. quia non sequit ista ẽ falsa.a.est igitur.a.non est.sicut non sequit hec est falsa tu es igitur tu nõ es. ¶ Septimo ꝑ eandem regulam argũ sic. ⁊ pono ꝙ li hominem est.conuertatur cum illa deus est.B positum est possibile vt ꝑz ⁊ non admittendum igitur ⁊c. minorem probo.qꝛ si sic.admittatur ergo.⁊ propono tibi hominem est.si concedis vel negas vel dubitas:cõtra ante tempus illa non erat concedenda nec negãda nec dubitanda: propter sui incongruitatem ⁊ iam est impertinens vt patet ⁊ est de terminis notis ergo nunc non est concedenda neganda vel dubitanda ꝙ si conceditur,: contra ipsa est ꝓpositio ergo concedenda negãda vel dubitãda cõsequẽtia ꝑz quia conuertit cum illa deus est. ¶ Respondet admittendo positum ⁊ cum ꝓponitur hominem est non rfio ad illam nec affirmatiue nec negatiue nec dubitatiue. ⁊ cũ dicitur ipsa est ꝓpositio nego:quia falsum ⁊ impertinens: contra conuertitur cum illa deus est:concedo ⁊ nego ꝙ illa deus est sit ꝓpositio tanq̃ repugnans.sequit.n. li hominem est:nõ est ꝓpositio sed li hominem est cõuertit cum illa deus est igitur nec ista deus est est ꝓpositio igit. ¶ Si tamen mutaretur ordo sic. ꝙ statim post istam hominem est ad quã non est responsum ꝓponeret hec est ꝓpositio deus est.concederem qꝛ verum ⁊ impertinẽs. deinde hec est ꝓpositio.hominem est:concederem qꝛ est sequens vlterius hominem est est concedendum negãdum vel dubitãdum: concedo etiã qꝛ sequẽs. ¶ Et si dicitur pro qua parte:proponãtur partes diuisim ⁊ negent quecunq̃ sint ille due ꝑmo ꝓposite ⁊ tertia concedatur. qꝛ sequitur ex vno concesso ⁊ oppositis bene negatarũ. ita ꝙ si ꝑmo ꝓponat ista hominem est est cõcedum:negat:quia falsa ⁊ impertinens:deinde hominẽ est:est negandum:neget ꝓpter eãdem cãm: tunc tertio hominem est est dubitandum,concedatur.qꝛ sequit hoiem est:est concedendũ negandũ vel dubitandum sed non cõcedendum nec negãdum igit dubitandum. ¶ Et si dicit.contra ista deus est. est cõcedenda igitur ⁊ ista hominẽ est.neget antecedẽs tanq̃ repugnãs. nam sequit iste due conuertunt ⁊ ista hoiem est. est dubitanda igitur ⁊ ista deus est. Uerũtamen quotienscunq̃ ꝓponitur ista deus est cõcedat ⁊ ad illam hoiem est absolute positam nõ respõdeat cõcedendo negãdo vel dubitando. ¶ Eodem mõ respõdendũ est cum ponit ꝙ deus est ⁊ deum esse conuertunt.qua admissa semper concedatur illa deus est ⁊ ad illam deum esse non respondeatur cõcedẽdo negando nec dubitãdo. Et si ꝓponitur hec deus est est propositio vera ⁊ necessaria cõcedatur tanq̃ verum ⁊ impertinens:deinde hominem esse est ꝓpositio vera ⁊ necessaria concedatur quia sequens. vlterius hoiem esse est concedendum:concedo quia sequens quare ⁊c.

Secunda regula fuit ista. Omne positum obligatum sub formali ponenti in tempore obligationis propositum scitum esse tale est cõtinue ab eodem concedendum. ¶ Contra istam regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi illam propositionem de qua cogito: si admittitur proponatur ista homo est asinus: si negat arguitur sic. ista est tibi posita ⁊ admissa igitur positum obligatum est ate negandum: consequentia tenet antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. ⁊ per consequẽs oppositum regule. ¶ Si dicit ꝙ non admisisti illam ꝯ admisisti istam quã cogitaui sed solum istã cogitaui igitur admisisti illam ista consequẽtia est bona scita ate esse bona cuius antecedens vt prius est ate dubitandum igitur nõ consequens non est. a. negandum ⁊ negas ergo male. ¶ Si negatur casus. cõtra. ista quã cogito est illa tu curris igitur illa est ate admittenda. consequẽtia scitur esse bona ⁊ antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. ¶ Item si ꝑmo modo dubitetur casus contra nihil quod non intelligis habes dubitare sed non intelligis casum tibi positum. quia nihil nec aliqualiter intelligis per illum cum non scis que propositio sit vel qualis ergo non habes istum casum dubitare: antecedens probatur tu nõ dubitas sic esse vel sic quocunq; demonstrato nisi ꝑmitus naturaliter comprehẽdas ⁊ moueatur intellectus per sic esse vel sic: sed oportet intellectum sic moueri ⁊ inde considerare a quo mouetur ⁊ sic intelligere igitur non dubitas sic vel sic nisi intelligas sic quod fuit probandum. ¶ Forte respondebitur ad casum non concedo negando nec dubitando illum: sed queritur que est ista propositio quã cogitas. si ergo sic queritur pono ꝙ scias que est illa ⁊ ꝙ ista sit contingẽs ad vtrũlibet. ¶ Si admittatur ideo propositio de qua cogito: proponatur eadem. si negatur vel dubitat. hoc vadit contra regulam. si concedit̃ ꝓpono tu non es homo. si negatur cedat tempus ⁊ arguitur sic. infra tempus concesisti propositionem tibi positam de qua cogitaui sed solum de illa tu non es homo cogitaui igitur infra tempus concesisti istam hec consequentia est scita ate esse bona cuius antecedens est ate nunc dubitandum igit̃ consequens non est ate negandum: nec etiam concedendum qꝛ infra tempus negasti eam igitur consequens est ate dubitandum tunc arguo sic. infra tempus obligationis negasti istam tu non est homo ⁊ infra idem tempus concesisti eam igitur male respondisti illa consequentia scitur ate esse bona cuius antecedens est ate dubitandum igitur consequẽs non est ate negandum. quare ⁊c̃. ¶ Ad hec respondetur breuiter tam ad ꝑmum casum q̃ ad scõm non admittendo aliquem illorum. Nam primus non est admittendus quia ex mihi dubio tu cogitas propositionem impossibilem. ¶ Ad secundum dico ꝙ casus est possibilis. vt. ꝙ scia que est ista quã cogitas ⁊ ꝙ ista sit contingens ad vtrũlibet igitur ista quã cogitas est admittenda quia potest certificari de ipsa non tamen admittam casum quousq; non fuero certificatus que sit ista: ⁊ hec sit intentio regule ꝑme. ¶ Verumtamen non esset inconueniens admisso casu gratia disputationis extra tempus obligationis diuisiue an in tempore concessit duo contradictoria vel ꝙ negauit positum ⁊ an male respondebat quia in rei veritate admisso casu continue dum respondeo dubito an bene respondeam ⁊ an concedam pertinens an impertinens. quare ⁊c̃. ¶ Secũdo contra regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi alterum illorũ que scis inuicem contradicere. vt. rex sedet ⁊ nullus rex sedet. si non admittitur. quia non fuit mentio specialis de aliquo illorum sicut nec admittendum est si dicatur pono tibi aliquam propositionem. ¶ Contra tunc pari ratione nõ admitteretur talis casus pono ꝙ scias vnam illarum: vel ꝙ. a. sit altera illarum: nec foret admittendum si poneretur ꝙ aliquis homo currit. quia non fit limitatio de isto vel de illo. ¶ Item sit rei veritas ꝙ nulla propositio falsa sit ⁊ pono tibi omnem propositionem. talis casus est admittendus igitur a fortiori est admittendum cum pono tibi particulariter aliquã propositionem. ¶ Admisso ergo ꝑmo casu propono positum obligatum. si negas. habeo intentum cõtra regulam. si concedis propono tibi istam rex sedet: si cõcedatur vel negatur cedat tempus ⁊ constat te concessisse vel negasse infra tempus obligationis propositionem tibi dubiam: nec scinisti an sequebatur vel repugnauit tibi posito obligato: igitur nulla de causa fuit ista concedenda ate nec neganda. Si autem cum proponitur primo rex sedet dubitetur proponatur ista nullus rex sedet. si conceditur vel negatur cedat tempus obligationis ⁊ arguitur ꝙ male respondetur quia dubitato vno contrariorum reliquum propositum debet dubitari. ideo forte dubitatur illa nullus rex sedet: sed cõtra cedat tempus infra tempus vtrãq; illarum dubitasti ⁊ concesisti alteram istarum. quia quã admisisti. igitur pro eodem tempore concesisti aliquã propositionem quã dubitasti: ⁊ eodem modo quã negasti vt si proponatur infra tempus oppositum positi. Et per hunc modum videtur posse concludi ꝙ concesisti aliquã propositionem quia alteram illarum: ⁊ tamen nullam illarum concesisti. nec admisisti. ⁊ sic ate concedebatur ⁊ a me ponebatur aliqua propositio sed ista nec fuit ate concessa nec a me posita. ¶ Ad istud argumentum solet responderi ꝙ dubitatis illis rex sedet ⁊ nullus rex sedet non oportet cõcedere extra tempus obligationis ꝙ concesisti propositionem quã dubitaui. Et tunc ad argumentum quãlibet illarum dubitasti ⁊ concesisti alteram istarum igitur concesisti alteram illarum quã dubitasti: negatur consequentia: sicut non sequitur promitto tibi denarium ⁊ omnem denarium promitto sorti igitur promitto tibi denarium quem promitto sor. ¶ Etiam non sequitur volo tibi dare equm meum ⁊ omnem equm volo dare sor. igitur volo tibi dare equm quem volo dare sor. ⁊ dicitur consequenter ꝙ li concedo nego admitto ⁊ huiusmodi faciunt diuersitatem inter sensum compositum ⁊ sensum diuisum sicut isti termini significo in pono ⁊ huiusmodi. ¶ Hec responsio est apparens sed non est similitudo forme ad formam. Iz; enim non sequitur promitto tibi denarium ⁊ omnem denarium promitto sor. igitur promitto tibi denarium quem promitto sor. sed tamen bene sequitur promitto vnum istorum duorum denariorum ⁊ quãlibet istorum duorum denariorum promitto sor. igitur promitto tibi denarium quem promitto sor. Non enim bene videtur imaginabile oppositum consequentis cum antecedente ⁊ ita in proposito sequitur concedisti alteram istarum ⁊ quãlibet istarum dubitasti igitur concedisti alteram illarum quã dubitasti.

¶ Item est mirabile ꝙ ponatur eadem vis in illis verbis promitto concedo] ⁊ admitto. ita ꝙ sicut conceditur promitto tibi denarium ⁊ tamen nullum denarium tibi promitto. ita possit concedi ꝙ admitto aliquam propositionem: ⁊ tamen nullam propositionem admitto ⁊ ꝙ concedo aliquam propositionem ⁊ tamen nullam propositionem cõcedo ⁊ ita nego dubito ⁊ huiusmodi. ¶ Hec tamẽ respõsio non est multum in probabilis licet non bene sonet quia consequenter diceret vt ꝑus ⁊c̃. ¶ Propterea debet dari alia responsio. vt. cum ponis alterum illorum vel aliquã propositionem. queratur que sit ista. ⁊ si dicatur lateat te. econuerso respondeatur lateat te an admitto istam: ⁊ si dicas pono ꝙ scias quã pono. Similiter volo ꝙ scias an admitto istam ⁊ sic continue eodem modo quo tibi ponit eodem modo sibi admittas quousq; deueniunt ad determinatam propositionem. ⁊ tunc respondeas iuxta regulas assignatas. Et tunc ad obiectum de causa diuersitatis quare non admitto alterum istorum cum mihi ponitur ⁊ tamẽ admitto ꝙ. a. sit alterum istorum aut ꝙ sciã alterum istorum vel ꝙ homo currit. qꝛ in istis casibus bene nosco que sunt mihi posita ⁊ que sibi sequitur vel repugnãt in ista ꝓpositiõe vero non. ¶ Ad aliam confirmationẽ cũ supponit̃ ꝙ nulla propõ sit falsa. ⁊ ponitur casus: propositio non admittitur non quia aliquod mihi positum sit impossibile. sed quia nõ

debes admittere mihi ignotum nec illud quod nescio esse mihi positū. ¶ Et nota ꝙ si opponens esset nimis importunus dicens hanc responsionem esse fugaz reuertere ad priorem. respondeas sicut tibi responsum est: vel admisso casu dubites quālibet illarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet. ¶ Et tunc ad argumentum quod fit. extra tempus obligationis tu concesisti alteram illarum ⁊ quālibet illarum dubitasti. igitur concedisti alteraz istarum quā dubitasti. conceditur consequentia ⁊ consequens: sicut etiaz cōcedentur: ꝙ si promitto tibi denarium ⁊ quēlibet denariū promitto sor. ꝙ promitto tibi denarium quā promitto sorti. Nam ita li quem stat confuse tantum sicut li denariuz. ⁊ tunc non sequitur iuxta doctrinam alias traditam ꝓmitto tibi denarium quem promitto sor. igitur promitto tibi denariuz ⁊ illum promitto sor. concedisti propositionem quā dubitasti igitur concesisti propositionem ⁊ illam dubitasti nec relatiuum stans confuse tantum habet resolui sicut sepissime est supra demonstratum. ¶ Et si arguatur tu concedisti propositionem quā dubitasti igitur male respondebas non valet argumentum. sicut non sequitur ꝓmitto tibi denarium quez tibi non promitto igitur false ꝓmittis: aut idem promittis ⁊ non promittis: que bene sequerentur hic si aliquem denarium promitterem quem non promitterem. ita in proposito non valet consequentia. sed deberet pro antecedente sumi ꝙ aliquam propositionem concesisti quā dubitasti quod negabo sic respondendo ⁊ volendo cum priori responsione ꝙ li concedo ꝓmitto ⁊ huiusmodi habet vim concedendi confuse tantum ⁊ faciendi sophisma sicut li promitto volo significo ⁊ huiusmodi. ¶ Item est aduertendum ꝙ licet alias concesseriz talia gerundia vel participia admittendum: concedendū: negandum: ⁊ dubitanduz ⁊ huiusmodi facere sophisma compositionem aut diuisionem: non tamen concessi talia verba admitto concedo nego ⁊ huiusmodi. concessi enim ꝙ ate neganda vel dubitanda, esset altera istarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet: ⁊ ꝙ nulla istarum est ate concedenda: nec aliqua istarum est ate neganda: sed quelibet dubitanda nunquā tamen concessi ⁊ nego aut concedo aliquā propositionem: ⁊ tamen nullam concedo vel nego. quare ⁊c. ¶ Tertio contra regulam arguitur sic. sint tantum tres propositiones cathegorice vere. s. a. b. c. sic ꝙ. a. sit verum illorum tibi dubiorum. rex sedet ⁊ nullus rex sedet ꝙ scias esse tibi dubium. deinde pono copulatiuam factam significātē vt eius partes pretendūt. Si negatur casus: cōtra. tota copulatiua tibi posita est vera per suppositum igitur illa est possibilis igitur illa est admittenda. ¶ Dicitur forte negando antecedens: quia cum ponitur in casu ꝙ. a. sit alterum istorum. sequitur ꝙ iste propositiones sunt: rex sedet ⁊ nullus rex sedet. ⁊ per consequens contradictoria sunt. igitur non omnes propositiones sunt vere ⁊ sic casus implicat. ¶ Contra stat ꝙ vtraqz illarum precise significet deum esse. ⁊ per consequens vtraqz esset vera: nec ille essent contradictoria igitur non si iste propositiones sunt contradictoria sunt. ¶ Item casus non debet negari propter hoc ꝙ. a. est tibi dubium per casuz ⁊ tamen scis. a. esse verum. quia illud non est inconueniens sicut in prima parte fuit ostensuz. ¶ Si ergo admittitur casus proponatur copulatiua ista: si negatur: habeo oppositum regule. si concedatur contra ⁊ propono. a. qua concessa. quia sequitur ex posito. proponitur. b. ⁊. c. quibus concessis. quia sequuntur ex copulatiua posita cum sint partes eius: cedat tempus obligationis ⁊ arguo sic. infra tempus illa mutuo cōtradicebant. s. rex sedet ⁊ nullus rex sedet ⁊ vtranqz illarum concesisti ergo male. consequentia tenet ⁊ maior est rei veritas. ⁊ minorem probo. quia concedisti. a. b. c. sed quelibet istarum fuit. b. vel. a. vel. c. ergo concedisti quālibet istarum. ¶ Respondetur admittendo totum casum suppositum: sed nego positum nec admitto positiouez ponentem illam copulatiuam extra. a. b. c. quia talis copulatiua includit cōtradictoria. videlicet rex sedet ⁊ nullus rex sedet: quas licet admitterem esse veras: sicut argumentū est esse possibile negarem tamen casum. qui est copulatiua facta ex illis: ⁊ licet admitterem hanc esse veram. s. homo est asinus. quandocunqz ponitur mihi ꝙ homo est asinus nego casum. ¶ Sed forte hic aliqualiter instatur pono ꝙ ista sit vera homo est asinus: qua posita ⁊ admissa ꝓpono illa est possibilis concedendum quia sequens: deinde propono ista homo est asinus est admittenda: si conceditur tanquam sequens iuxta significationem p̄me regule pono tibi istaz homo est asinus ⁊ sequitur ꝙ tu habes admittere eam. ¶ Dicitur admittendo positum ⁊ vltimo concedo ꝙ ista est a me admittenda: non tanquā vera sed tanquā sequens: nunquā tamen admittam eam mihi positam: nec hoc est inconueniens. quia sicut in primo appare bit subiectuz infra tempus obligationis concedam aliquaz propositionem a me esse concedēdā aut istam homo est asinus vel aliquaz aliam impossibilem ⁊ tamen quotienscunqz mihi proposita fuerit ipsam negabo. ¶ Quarto cōtra regulam arguitur sic. sint. a. b. c. omnes cathegorice vere. ita ꝙ. a. sit illa rex sedet vel ista nullus rex sedet. ita ꝙ scias. a. esse hanc vel hanc. sic ꝙ hanc vel hanc scias esse. a. ⁊ tibi positam obligatam. ¶ Iste casus non implicat istas duas propositiones esse rex sedet ⁊ nullus rex sedet: sicut nec iste si ponatur ꝙ. a. sit hoc sedens vel hoc non sedens: demonstrando regem: quo admisso cum copulatiua facta ex. a. b. c. sit vera pono tibi illam cuz toto casu precedente: qua admissa: proponatur eadem. si negatur habeo contra regulam si conceditur propono. a. ⁊ debet cōcedi: qua concessa ꝓponitur rex sedet: qua dubitata: quia de facto nec scitur an sit vera nec falsa nec sequens nec repugnans: propono istā: nullus rex sedet: qua dubitata ꝙ dubitatur oppositum eius arguitur sic. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum sed hoc vel hoc. est scitum ate esse tibi positum obligatum per casum ergo hoc vel hoc est ate concedendum. per primum hoc demonstrando istam rex sedet ⁊ per secunduz istam nullus rex sedet. ¶ Etiam cedat tempus ⁊ arguitur sic. infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alterum illorum consequens falsum. quia nullum illorum infra tempus concedenti vt patet inductiue. ¶ Respondetur admittendo p̄mum casum ⁊ non admittendo secundum: nisi magis limitetur mihi que propositio sit. a. que. b. ⁊ que. c. propter causam datam in responsione ad argumentum secundum. ¶ Ueruntamen potest aliter responderi. admittendo casum ⁊ cum proponitur. a. conceditur. quia positum obligatum scitum esse tale. ⁊ cuz ꝓponitur aliqua istarum rex sedet nullus rex sedet. quaeratur que est tibi posita: ꝙ si noluerit opponens determinare non vlterius respondeas: ⁊ si dixerit tu scis. a. esse istam vel istam tibi positam obligatam igitur non expedit ꝙ tu queras. nego argumentum quia cuz toto antecedente nescio que est. a. nec scio que illarum est mihi posita. Et vbi assignetur certa illaruz concedatur illa ⁊ negatur alia tanquam repugnans. ¶ Hec responsio soluit obligationem secundam ⁊ respondeas alias vbi nescitur qō sit positum facta positione ⁊ admissione. ¶ Tertio mō potest responderi admittendo posituz ⁊ concedo. a. ⁊ cum proponitur aliqua illarum rex sedet nec rex sedet indubitetur. Et tūc ad argumentum. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum: sed hec vel hec est scituz ate esse tibi positum obligatum igitur hoc vel hoc est ate concedendum. concedatur consequentia ⁊ consequens: nunquam tamen concedam aliquam illarum mihi positam: sicut in exemplo pono tibi istam alterum illorum est concedenduz: ate qua admissa. propono illam rex sedet ⁊ patet ꝙ habet dubitari: deinde istam nullus rex sedet ⁊ eadem est responsio sibi danda. deinde ꝓponо hoc vel hoc est concedendum ate concedendum est tanquaz sequens ex posito. Et si dicitur ex quo hoc vel hoc est concedendū ate quod est illud. dico ꝙ proponas partes diuisim in hoc

ſcdo exmplo. ⁊ patebit negando p̃mam ⁊ concedo secundam tanq̃ ſequentem ex conceſſo ⁊ opposito bene negati: ſed in p̃ori argumento quacũq̃ parte proposita dubitetur talis. hoc eſt concedendus a me. q: ſemper dubitetur an ſibi demonſtretur positum obligatum. ¶ Ad aliud argumentum qd̃ fit extra tempus obligationis: infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alterus illorum: concedo cõſequentias ⁊ conſequẽs: ⁊ nego q̃ nullum illorum infra tempus conceſſi: imo vnum iſtorus cõceſſi: ſed neſcio q̃ eſt illud. ¶ Et ſi arguitur ſic. alterus iſtorum concediſti ⁊ vtrũq̃ illarum dubitaſti igit̃ idem cõcediſti ⁊ dubitaſti infra tempus obligationis: cõcedo conſequentiam ⁊ conſequens: ⁊ ſi infertur igitur male reſpondiſti: nego conſequentiam. q: non ſcienter conceſſi ⁊ dubitaui idem quod oportet ſm q̃ regule ſonant. quãlibz enis iſtarum dubitaui ſcienter ſed vnam earundez conceſſi inſcienter. ¶ Propterea cum queritur quã iſtarum conceſſiſti neſcio: hec etiam reſpondeo vadit ad ſecundas obligationem ⁊ ad quãcũq̃ cõſimilem multas pono reſpõſiões vt cui vna nõ placet alteram obligat.

Ertia regula fuit iſta. Omne ſequens ex poſito obligato ſcitum eſſe tale eſt in tẽpore obligationis concedendum. ¶ Contra iſtam regulam arguitur ſic. ⁊ pono tibi iſtam que ſit a. nullum tibi positum eſt ate concedendus. ⁊ hoc eſt tibi positũ demõſtrato. a. ſi nõ admittitur caſus: contra positum eſt poſſibile ⁊ non admittitur igitur male. antecedens ꝓbatur. Nam poſſibile eſt q̃ pono tibi iſtam poſſibilem nullum tibi positum eſt ate cõcedendum quo dato ſequitur q̃ aliquid eſt tibi positũ: ſed non aliud q̃ illud demonſtrato. a. vt ſuppono igit̃ hoc eſt tibi positum demonſtrato. a. admiſſo ergo caſu propono tibi. a. ſi negas ⁊ bene reſpondes habeo intentum contra regulam ſi concedis probo q̃. a. non eſt concedendũ. Nã nullum positum eſt ate concedendum: ſed hoc eſt positus demonſtrato. a. igitur. a. non eſt ate concedendus. antecedens eſt concedendum: q: positum igitur ⁊ conſequens: tunc vltra. a. non eſt ate concedendum ⁊. a. eſt ſequens ex poſito cum ſit altera pars eius igitur nõ omne ſequens ex poſito eſt concedendum qd̃ eſt verum contra regulam. ¶ Reſpondet̃ admittendo positum ⁊ cum ꝓponitur. a. concedatur. Et ad argumentum concedo conſequentiã ⁊ conſequens. vz. q̃. a. non eſt concedendus a me. ⁊ tunc vltra cum arguitur. a. non eſt concedẽdũ ate ⁊. a. eſt ſequẽs ex poſito. igitur ⁊c̃. nego minorẽ. quia repugnat. ſequitur enim. a. non eſt concedendus ate igitur. a. non eſt ſequens ex poſito ſemper itelligẽdo de poſito obligato. a. eſt pars copulatiue poſite igitur ſequẽs ex poſito: nego antecedẽs tanquas repugnans ſi intelligitur de copulatiua negatiua. ¶ Dato tamen q̃ ſi poneretur li obligatum cum poſito q̃ caſus non eſſet admittendus q: icludit opposita ſequit̃ hoc eſt tibi positum obligatum igit̃ positum obligatus eſt ate concedendum igit̃ aliquod tibi positum eſt ate concedendum qd̃ eſt contradictorius alterius partis. vz. nullus tibi positum eſt ate concedendum. ¶ Et tunc ad rationes dico q̃ ſi poneres mihi iſtam ⁊ admitterem nõ ſequeret̃ aliquod eſſe positum obligatus ſed potius ſequit̃ oppositum ex illo admiſſo. quare ⁊c̃. ¶ Secũdo arguitur cõtra regulas ſic. ex iſta regula ſequitur q̃ infra tempus duo cõtradictoria ſunt concedenda igitur regula nõ bene poſita. antecedens ꝓbatur. ⁊ pono tibi illam tu es rome ⁊ oppositum cuiuslibet talis eſt ate concedendum: copulatiua illa eſt poſſibilis. nam ſtat q̃ tu ſis rome ⁊ hec tu nõ es rome ſit tibi poſita ⁊ ate admiſſa: ſicut iam de facto tu es homo ⁊ tu non es homo ponitur ⁊ ate admittitur. quo poſito ⁊ admiſſo illud eſt ate concedendum. Admiſſo ergo caſu ꝓponitur oppositum cuiuslibet talis eſt concedendũ. illa eſt altera pars copulatiue igitur concedẽda. Deinde tu es rome hec eſt formalr ſequẽs ex poſito obligato. ſequit̃ enis tu es rome ⁊ oppositum cuiuslibet talis eſt concedendus igitur tu es rome a copulatiua ad alteras partem: ⁊ tamẽ illa tu es rome non eſt ate concedenda igit̃ non omne ſequens ex poſito obligato eſt concedendũ antecedens probatur. quia ſi illa ſit concedenda ⁊ eius cõtradictorium eſt concedendum ergo cõtradictoria ſibi inuicem ſunt concedenda qd̃ fuit deducendum. ¶ Reſpondet̃ admittendo positum ⁊ cum ꝓponitur aliqua iſtarum tu es rome aut tu nõ es rome eſt ate concedendum cõcedo quãlibet iſtarum: ⁊ nego q̃ illa tu es rome ſit a me cõcedenda. ⁊ nego tanq̃ repugnans q̃ tu es rome ſit ſequens. ſequit̃ enis tu es rome nõ eſt ate cõcedendum igitur non eſt ſequens ex poſito obligato. Si tamẽ hoc ponatur cum poſito q̃ ipſa ſit ſequens ex poſito igitur cõcedenda nego cõſequentias: quia oportet addere q̃ ſit ſequens ex poſito admiſſo obligato ⁊ hoc eſt repugnans. Nam ſi iſta tu es rome eſt ſequens ex poſito obligato ipſa eſt concedenda ⁊ oppositus cuiuslibet talis eſt concedendus igit̃ cõtradictoria inuicem ſunt cõcedenda qd̃ non debet cõcedi. ¶ Tertio cõtra regulam arguitur ſic. ⁊ pono tibi illam tu curris ⁊ tu nõ curris eſt ate concedendum caſus eſt poſſibilis ⁊ poſſibile eſt q̃ tu curras ⁊ q̃ illa tu nõ curris ſit tibi poſita ⁊ ate admiſſa ⁊ cõſequenter ate cõcedenda. Admiſſo ergo caſu ꝓponitur tibi iſtam tu non curris eſt ate cõcedenda. ſi cõceditur quia ſequens. ꝓponitur tibi illam tu curris. ſi cõcedis: cõtra tu curris eſt ate concedendũ ⁊ tu nõ curris eſt ate cõcedẽdum igit̃ duo cõtradictoria ſunt ate cõcedenda. ¶ Item ꝓponitur tibi illã tu non curris ſi cõcedis: cõcedis repugnãs vni conceſſo igitur male: ſi negas aut igitur quia falſa ⁊ impertinens aut q: repugnans ſed qualitercunq̃ dicatur ſequitur q̃ iſta tu non curris eſt ate cõcedenda. ⁊ per conſequens non eſt ate neganda qd̃ eſt oppositum vnius cõceſſi. ⁊ ſic habeo dupliciter q̃ nõ qdlibet ſequẽs ex poſito eſt ate cõcedendum quia nec illa tu curris nec illa tu non curris eſt ate concedendũ. ¶ Reſpõdetur admittendo positum. ⁊ cum ꝓponitur aliqua illarum. tu non curris eſt ate concedendum: tu curris: cõcedo quãlibet iſtarum. Et tũc ad argumentum tu curris eſt ate concedendum ⁊ tu non curris eſt ate cõcedendum ergo duo cõtradictoria ſunt ſimul cõcedenda. non valz argumẽtum. verũtamen nõ cõceſſi q̃ illa tu curris ſit a me concedenda ſed conceſſi eam. vbi ergo ĩmediate poſt conceſſionem eius poſtponat̃ iſta eſt ate concedenda cõcedo q: verum ⁊ impertinẽs. Deinde ſi ꝓponitur iſta ſunt duo cõtradictoria nego tanq̃ repugnans. ſequitur quelibet iſtarum eſt a me concedenda igitur illa non ſunt cõtradictoria. ¶ Item ſi ĩmediate poſt conceſſionem illius tu curris poſtponatur illa ſunt duo cõtradictoria tu curris ⁊ tu non curris concedendum eſt. q: verum ⁊ impertinens. Deinde tu curris eſt ate cõcedendum nego tanq̃ repugnans. ſequitur enim tu non curris eſt ate concedendum ⁊ tu non curris ⁊ tu curris ſunt contradictoria ergo tu curris non eſt ate concedendũ. ¶ Itez ſi immediate poſt conceſſionez illius tu curris ꝓponatur iſta copulatiua tu curris eſt ate cõcedenda ⁊ illa ſunt contradictoria demõſtratis p̃oribus: negatur hec copulatiua. ¶ Et ſi querit̃ pro qua parte non aſſignatur aliqua quouſq̃ non fuerint ambe proposite quibus propositis ſemper concedatur p̃ma pars. quia vera ⁊ impertinens. ⁊ ſecunda negatur quia repugnans vni conceſſo ⁊ opposito bene negati illius copulatiue. Nam ſequitur tu curris non eſt a te concedendus vel iſta non ſunt contradictoria ſed tu curris eſt ate concedendum igit̃ iſta non ſunt contradictoria. Similiter ſequitur tu curris non eſt ate concedendus vel illa non ſunt cõtradictoria ſed illa ſunt contradictoria igitur tu curris non eſt ate concedendum patet quelibet iſtarum a diſiunctiua ad alteram partem cõdeſtructione vni? ⁊c̃. ¶ Ad confirmationem cum proponitur tu non curris nego eam: mũquã tamen concedo q̃ ſit neganda. quia repugnat. ſequitur enim tu non curris eſt ate concedendus igitur non eſt ate negandum: ⁊ cum dicit̃ tu negas eas: cõcedo: aut igitur q: falſa ⁊ impertinens aut quia repugnans: dico q̃ nec ſic nec ſic. quia repugnat vtrunq̃ iſtorum. Et ſi queritur quare negas eam. Dico q̃ non quelibet

questio est certificanda iuxta doctrinā quarte cōclusionis sed post tempus obligationis dicam causam. quare quia repugnauit vni concesso videlz illi tu curris. ¶ Et si arguitur contra. responsiones istas probando ꝙ tu concedis contradictoria nam cedat tempus obligationis ⁊ propono tu concedenti duo contradictoria videlicet tu curris est ate concedendum ⁊ tu non curris ate concedendum. Dico ꝙ iste non sunt contradictoria sed propositiones affirmatiue possibiles. quare ⁊c̄. ¶ Quarto arguitur sic. ⁊ pono ꝙ illa copulatiua sit tibi posita obligata aliquid sequitur ex posito ⁊ nullum sequens ex posito est concedendum: casus est possibilis. Nam ista copulatiua est possibilis aliquid sequitur ex posito ⁊ nullum sequens ex posito est concedendū igitur pōt esse posita obligata. admisso igitur casu ꝓpono tibi aliquid sequit ex posito: cōcedenda est. q: sequens. Deinde propono tibi istam nullum sequens ex posito est concedendū: concedenda est similr ꝓpter eandem cām. Deinde ꝓpono tibi non omne sequēs ex posito est concedendū vel concedis vel negas. si concedis habeo intentū: si neges contra tu negas sequēs ex concesso vel concessis igitur male. ¶ Respondet admittēdo positum ⁊ cum ꝓponitur aliquid sequitur ex posito cōcedendo illam: non q: sequens sed q: vera ⁊ impertinens. Deinde cum ꝓponitur nullum sequens ex posito est concedendum: negatur q: falsam ⁊ impertinēs: immo nego istā copulatiuam aliquid sequit ex posito ⁊ nullum sequēs ex posito est a te concedendum: q: est falsa ⁊ nō sequens. quia non sequit ista copulatiua est tibi posita obligata aliqd sequit ex posito ⁊ nullum sequens ex posito est concedendum igit aliquid sequit ex posito ⁊ nullu3 sequens ex posito est concedendū. Et si arguit contra. ista copulatiua est posita obligata igit concedenda: concedit cōclusio. repugnat enim ꝙ sit neganda: tamē quotienscunq3 ꝓponit ea3 nego q: falsa ⁊ impertinens. Et si arguit ista est a te concedenda ⁊ tu negas eam igitur male respondes. concedo consequentiā ⁊ nego antecedens: q: est copulatiua falsa ⁊ impertinens. ⁊ si querit pro qua parte. dico ꝙ pro secūda parte. q: repugnat concesso ⁊ opposito bene negati. sequitur enim ista non est a te concedenda vel tu negas ea3 sed ista est a te concedenda igitur tu non negas eam. vbi bene aduertas ꝙ feci duas negationes p̄ma dirigebatur ad totam copulatiuam: secunda ad istam cathegoricā tu negas eam. ⁊ hoc dico ꝓpter aliquos qui dicunt ꝙ non est ibi vna negatio ⁊ expectant ꝙ ꝓponantur partes ac si quelibet p̄mo loco ꝓposita esset neganda ꝙ nō est verum. Ex quo concessa est vna pars copulatiue ⁊ negatur ista copulatiua: tamen bene respondēs ne neget ista3 partem antequā neget istam copulatiuam: quia tunc negaret veru3 ⁊ impertinens ⁊ per cōsequēs male respōderet. ¶ Quinto contra regulam arguit sic. ⁊ pono tibi illa3. a. est aliqua ꝓposita posita obligata ⁊ sit. a. ista nulla ꝓpositio est tibi posita: qua admissa ꝓpono tibi istam aliqua propositio est tibi obligata que sit. b. vel igit concedis vel negas. si negas: cōtra tu negas sequens ex posito igit male: antecedens p3. Nam sequitur. a. est tibi posita obligata ergo aliqua ꝓpositio est tibi posita obligata: si concedis. arguo sic. b. non est a te concedendum cu3 sit obligatum per casum igit. b. est a te negandum. ¶ Ad istud argumentum respondet vt p̄us admittendo positum ⁊ cū ꝓponitur. b. concedo tāq3 sequens ⁊ nego. a. Non eni3 sequit. a. est aliqua ꝓpositio mihi posita igit nulla ꝓpositio est mihi posita. a. ergo quia est falsum non sequens debet negari quādocūq3 ꝓponit. Et cum dicit. a. est obligatum positum igit. a. est concedēdum concedo consequentia3 ⁊ consequēs: ⁊ nego ꝙ. a. sit a me negandum: ꝓpterea concesso ꝙ. b. sit oppositum. a. ꝓposito. b. concedo ipsam ⁊ nego ipsu3 esse concedendū: quia tunc duo contradictoria essent concedenda. Et si arguitur sic. a. est repugnans ergo negandum concedo cōsequentiam ⁊ nego antecedens. q: licet in rei veritate ita sit ꝙ. a. est repugnans non tamē habeo cōcedere ꝙ sit repugnans. quia oppositum sequitur sic arguendo. a. est concedendum igitur non est repugnans. ¶ Modo cōsimili est respondendum ad illam cōclusionem obligatam pono tibi istam nihil est tibi positum ⁊ admissum: quo admisso conceditur illa aliquid est tibi positum ⁊ negatur illa nihil est positum: quia repugnans. Et si proponitur nihil est tibi positum est ate concedendum: concedo. Deinde si ꝓponitur illa sunt contradictoria aliquid est tibi positu3 ⁊ nihil est tibi positum concedo. quia verum ⁊ impertinens. Ulterius si proponitur illa nihil est tibi positum est ate cōcedenda: nego q: repugnans duob⁹ ꝓcessis. Si tñ in p̄ncipio proponeretur hec aliquid est tibi positum est ate concedenda. Et posterius illa hec sunt contradictoria concederem p̄mum ⁊ negarem secōm tanq3 repugnans vt dictu3 est. ¶ Sexto contra regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi illā tu negas simpliciter necessariu3 qua posita ⁊ admissa propono tibi istam tu male respondes. si negas. contra tu negas sequens ex posito ergo male: si cōcedis arguo ꝙ illud non est concedendum ⁊ illud est sequens ex posito obligato. igitur ⁊c̄. consequentia patet cum minori ⁊ maiorē probo. Nam tu concedis sequens ex posito igitur bene respōdes. ⁊ per consequens tu non male respondes qō est oppositum illius concessi ⁊ sequentis ex posito. ¶ Ad hoc solet responderi admittendo positum ⁊ negando illa3 tu bene respondes ⁊ concedendo illam tu male respondes tanq3 sequens ex posito. Et ad argumentu3 tu ꝓcedis sequēs ex posito igitur bene respōdes: negatur antecedens. quia repugnat. sequitur enim vt dicitur: tu male respondes igitur non concedis sequens ex posito ⁊ ita negatur quelibet ꝓpositio ex qua infertur bene respondere. ¶ Hec responsio videtur mihi vera quia nō sequitur. tu male respōdes igitur tu non bene respondes: ita ꝙ ista stant simul tu bene respondes ⁊ tu male respondes. Et facio hanc consequētiam: tu concedis necessarium ⁊ negas necessarium igitur bene respondes ⁊ male respondes. consequentia est bona ⁊ antecedens est possibile igitur ⁊ consequens. ¶ Ite3 nō videtur mihi ꝙ illa consequentia sit bona: tu male respondes igitur tu non concedis sequens ex posito. q: oppositū consequētis stat cum antecedente: ꝓbatur ⁊ pono ꝙ. a. ⁊ b. sequatur ex tibi posito obligato ⁊ ꝙ tu concedas. a. ⁊ neges. b. quo posito patet ꝙ tu male respondes ⁊ tamen cōcedis sequens ex posito obligato. ¶ Ideo aliter respōdetur admittendo casum. ⁊ cum ꝓponitur tu male respondes. concedo. Deinde tu concedis sequens ex posito obligato concedo. quia verum ⁊ impertinens. deinde tu bene respondes concedo. quia sequens deinde cu3 arguitur tu male respondes igitur non bene respōdes nego consequētiam. ¶ Sed forte arguitur sic. tu male respondes ⁊ non respondes nisi ad vnum igitur tu non bene respondes: nego minorem tanq3 repugnantem. sequitur enim tu male respondes ⁊ bene respondes igit ad plura respōdes ⁊ ad vnum. ¶ Item si in p̄ncipio post concessione3 illius tu male respondes proponatur illa tu non respondes nisi ad vnum: conceditur q: verum ⁊ impertinens. Deinde tu bene respondes: negetur quia repugnans duobus concessis. sequitur enim tu male respondes ⁊ tu non respondes nisi ad vnum igitur tu non bene respondes. ¶ Et si arguitur contra. tu concedis sequens ex posito obligato aut verum impertinens igitur bene respondes: negatur antecedens pro qualibet parte ⁊c̄. quia repugnat opposito illius negati tu bene respondes vt satis liquet. ¶ Septimo arguitur sic. ⁊ pono tibi istam. tu concedis istam homo est asinus quo admisso ꝓpono tibi illam tu concedis impossibile: ⁊ arguo sic. illa sequitur ex posito obligato ⁊ non cōcedenda est igitur oppositum regule. consequentia tenet cum maiori. quia sequitur tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis impossibile sed ꝙ non sit ate concedenda probatur. quia est falsa ⁊ non sequens igit negāda: p̄ma pars patet ⁊ secōam ꝓbo. q: non sequit tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis īpossibile: q: stat ꝙ dum concedis eam ipsa sit necessaria ⁊ ad vnam aliam respōdeas. ¶ Ideo rndetur admittēdo positū ⁊ negādo

istam tu concedis impossibile: quia falsa est ⁊ impertinēs. ⁊ ad argumentuꝫ nego cōsequentiā: sed opꝫ addere in minori ꝙ ista homo est asinus fit impossibilis qd̄ si addit negatur tanq̄ꝫ repugnans ⁊c̄.

Quarta regula fuit ista. omne posito obligato repugnans scitum esse tale in tempore obligationis est negandum. ¶ Contra istam regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi istaꝫ nihil est tibi positum qua admissa: ꝓpono tibi istam aliquid est tibi posituꝫ. si concedis ⁊ bene respondes igitur intentum. ꝙ repugnat posito obligato scitum esse tale est concedendum. si negas contra ego posui tibi istam nihil est tibi positum ⁊ ista nihil est tibi positum est aliquid igit̄ aliquid est tibi positum. ¶ Confirmat hoc idem tripliciter ⁊ p̄mo sic. pono tibi istaꝫ tu nihil admittis qua admissa quia est possibilis: propono tibi istaꝫ aliquid admittis: si concedis: cōcedis repugnās posito obligato ⁊ bene respondes igitur intentum: si negas: contra tu admittis istam ⁊ ista est aliquid ergo aliquid admittis: nec etiam habes dubitare vt pꝫ. ¶ Confirmatur secūdo sic. pono tibi illam tu nō es qua admissa quia possibilis propono tibi istam tu admittis aliqd. Si negas vel dubitas contra ego posui tibi illam tu non es ⁊ tu admittis eam ⁊ ipsa est aliquid igitur aliquid admittis. Si concedis ꝓpono tibi istaꝫ tu es: si concedis ⁊ bene respondes habeo intentuꝫ. si negas tu negas sequens ex concesso igitur male. antecedens probat̄. istaꝫ sequitur tu admittis illam tu nō es igitur tu non es. ¶ Confirmatur tertio sic. ⁊ pono tibi illam tu non es obligatus. qua admissa ꝓpono tibi illam tu es obligatus. Si concedis habeo ꝓpo^{m}. Si negas: contra ego posui tibi istam tu non es obligatus ⁊ tu admisisti eaꝫ igitur tu es obligatus. ¶ Ad hec omnia multe solent dari respōsiones. ¶ Prima non admittit aliquaꝫ ꝓpositionem factam ꝓpter repugnantiam positi ad positioneꝫ vel admissionem. dicit enim ꝙ in p̄ma positione positum repugnat positioni: in secunda repugnat admissioni. in tertia ⁊ in q̄rta repugnat ⁊ admissioni taꝫ simul q̄ꝫ diuisim. ¶ Hec responsio est fuga miserorum ꝓ ꝙ ostendidit conclusio ⁊ non mirum ꝙ nesciat quid sit obligatio: quid obligatum: ad quod obligatio obliget quis enim sciens nām obligationis diceret ipsam obligare ad concedendum positionem vel admissionem nisi inquātum positio vel admissio esset obligatum: quare ⁊c̄. ¶ Secunda responsio admittit quālibet illarum positionum. Et tunc ad primum cum proponitur aliquid est tibi positum negant: ⁊ cum dicitur posui tibi illam nihil est tibi posituꝫ ⁊ ipsa est aliquid igitur aliquid est tibi positum concedit consequentiaꝫ ⁊ maiorē sed negatur minor dicēs ꝙ nulla ꝓpositio est aliquid. ¶ Hec responsio in hoc ꝙ negat minoreꝫ est miserior fuga: q̄ꝫ prima. quia in arte disputatoria sumit̄ li aliquid cōmuniter ꝓ quolibet quod habet aliqualem vnionem: siue proprie dictam siue in proprie dictam quemadmodum est vnio aggregationis. Item in hoc ꝙ concedit maioreꝫ concedit repugnans opposito bene negati igitur male. ¶ Tertia responsio admittit hec omnia ⁊ semper concedit opposituꝫ positi. vꝫ. aliquid est tibi positū: tu es obligatus ⁊ hmōi. ⁊ cum dicitur tu concedis duo contradictoria negat ⁊ ita putans consequenter respondere negat illa esse contradictoria. ¶ Hec responsio leuiter decipitur in hoc nam cedat tempus obligationis ⁊ arguo ꝙ concessisti duo contradictoria. vꝫ. aliquid est tibi positum ⁊ nihil est tibi posituꝫ. ⁊ per consequens male respondebas. ¶ Item cum proponebatur tibi. ista sunt contradictoria ⁊ negasti tu negasti verum non repugnans vt patet. igitur ⁊c̄. ¶ Ideo est aliter respondendum ad p̄ncipale admitto positum ⁊ cum proponitur. aliquid est tibi positum nego eam. Et tunc ad argumentum ego posui tibi illam: nihil est tibi posituꝫ igitur aliquid est tibi positum: nego antecedens tanq̄ꝫ repugnās posito obligato. non enim stant illa simul nihil est tibi positum ⁊ posui tibi illam nihil est tibi positum. Et si arguitur sic. positio repugnat tibi posito igitur aliquid est tibi positū nego antecedens tanquā repugnans: contra. tu negas istā aliquid est tibi positum ⁊ istam similiter. posui tibi illam nihil est tibi positum ⁊ non nisi quia repugnās. dicitur concessa p̄ma parte nego secundam antecedentis. ⁊ si queritur causa: quare ego nego. hanc questionem nolo determinare quousq̄ꝫ ab hac obligatione nō fuero deliberatus. ¶ Ad primam confirmationem patet responsio admittendo posituꝫ ⁊ concedēdo ipsum: ⁊ cum ꝓponitur eius oppositum aut aliquod antecedens ad eius oppositū semper: negatur ⁊ si queritur causa. non detur alia nisi quia placet mihi. ¶ Ad secundam confirmationem admisso casu concedo istam tu non es. ⁊ nego istam tu es: ⁊ nego ꝙ aliquid admittatur. aut aliquid concedam vel negē vel dubitem: aut ꝙ respondeam bene vel male: quia hec omnia antecedunt ad oppositum positi obligati. ¶ Ad tertiaꝫ cōfirmationem admisso casu nego ꝙ sim obligatus. ⁊ cum dicitur posui tibi illam tu non es obligatus ⁊ eam admisisti igitur tu es obligatus. ad bonum intellectum negatur antecedens quia repugnans sicut dictum est. Et nectanter dicitur ad bonum intellectuꝫ quia iuxta superius dicta nō valet argumentum. quia non semper ex qualibet positiōe ⁊ admissione sequitur obligatio: ideo deberet in antecedē te addi illa particula sine condictione impediente obligationem: que autem sit illa condictio patet in p̄mo articulo.

¶ Secundo contra regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi illaꝫ copulatiuam tu es rome ⁊ omne repugnans huic ꝓpositioni tu es rome est concedendum deinde ꝓpono ita copulatiua est posita obligata. vera ⁊ impertinens igitur concedenda. Deinde vtraq̄ꝫ pars copulatiue est posita: sequens igitur negāda. Deinde tu es rome est altera pars copulatiue: vera ⁊ impertinens igitur cōcedenda. quibus concessis arguitur sic. tu es rome est positum obligatuꝫ ⁊ omne repugnans huic propositioni tu es rome est concedendum. ⁊ per consequens non oē repugnans est negandum. ¶ Ad istud respondetur admittendo positum ⁊ cōceditur ꝙ ista copulatiua est posita obligata: deinde cum proponitur vtraq̄ꝫ pars copulatiue est posita obligata: nego quia falsum ⁊ impertinens. Unde dico ꝙ sola ista copulatiua est posita obligata ⁊ nulla eius pars. non obstante ꝙ quelibet sit sequens ex posito obligato. vnde si poneremus istam tu es rome. hec tu es rome esset posita ⁊ admissa ⁊ esset obligata ⁊ non ista tu es: licet sit sequens. vbi tamen placeret opponēti. ꝙ quotiensc̄unq̄ꝫ poneretur copulatiua poneretur vtraq̄ꝫ eius pars ⁊ ita obligaretur quelibet illarum: esset aliter respondendu ꝫ cōceditur ergo totum quousq̄ꝫ ꝓponitur tu es rome est altera pars huius copulatiue que neganda est quia repugnans. sequit̄ enim vtraq̄ꝫ pars copulatiue est posita obligata sed omne repugnas huic tu es rome est concedendu ꝫ igitur hec tu es rome non est altera pars eius copulatiue. ¶ Tertio contra eandem regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi illaꝫ omnis homo est rome qua posita ⁊ admissa propono tibi. hec homo non est rome est a te concedenda. Si negas vel dubitas. contra tu negas vel dubitas verum ⁊ impertinens scitum esse tale igitur male. antecedens patet. nam ꝙ sit verum manifestum est ꝙ sit impertinens probatur. quia nō sequitur nec repugnat. si autem conceditur arguitur sic. homo non est rome est a te concedendum sed homo nō est rome est repugnans posito obligato ergo aliquod repugnans posito obligato est a te concedendum. ⁊ per consequens non omne repugnans est negandum. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ ꝓcedēdo illam homo nō est rome est a te concedendum. Et tunc ad argumentum nego minorem tanquā repugnantem. sequitur enim homo non est rome est a te concedendum igitur homo non est rome non est repugnans posito obligato. ¶ Quarto contra regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi illam nihil est repugnans posito quo posito ⁊ admisso propono tibi istam aliquid est repugnans posito si concedis ⁊ bene respondes igitur intentum: si negas cōtra illa est vera ⁊ ipertinēs igit̄ concedenda: ꝙ sit vera pꝫ. sed ꝙ sit ipertinens ꝓbat̄. naꝫ

nihil est repugnans posito ⁊ ipsa est igitur est impertinēs. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ nego ꝙ illa sit impertinens. Et ad argumentū nego ꝓsequētiam. stat. n. ꝙ sit sequens ex posito ideo si ꝓponit ipsa est sequens ex posito concedit tanq̄ sequēs. sequit. n. nihil est repugnās posito ⁊ ipsa est vera ⁊ nō impertinēs igitur est sequens: ⁊ si concludit igit est concedenda: concedit ꝓia ⁊ consequens: nunq̄ tamē concedaz ipam mihi ꝓpositā. ¶ Itez si post negationez illius aliquid est repugnās posito ꝓponeretur ista copulatiua hec est va ⁊ nō repugnans posito: nego eam q: falsa ⁊ impertinēs. ¶ Et si queritur pro qua parte dicit ꝙ pro ꝑma. q: oppositū sequit ex vno concesso ⁊ opposito bene negati: sequit. n. illa nō est vera nihil ē repugnans posito sed nō est repugnans posito per positū igitur ipsa nō est vera. ¶ Item si post negationē illius aliquid est repugnans posito nō ꝓponeret aliqua copulatiua sed solum partes diuisim ⁊ ꝑmo copulatiue: hec est vera: concedendū: q: verū nō repugnās: deinde: ipsa nō est repugnans iterū concedit q: sequens ex posito obligato. ¶ Ultimo ista est a te concedenda concedit tanq̄ sequēs ex hijs vltimo concessis. quare ⁊c̄. ¶ Quinto cōtra regulaz arguit sic. sit rei veritas ꝙ tu sis albus. ⁊ pono tibi illā tu es niger que precise maneat tibi posita donec ꝓponat aliqd̄ a te negandū ⁊ nō vltra sis obligatus ad istam: qua posita ⁊ admissa ꝓponō tibi istam tu es albus. si cōcedis ⁊ bene respondes igit intentū. pz ꝓna. nam ista repugnat posito. vt pz ⁊ adhuc manet tp̄s obligatiōis qd̄ ꝓbat sic. Nam tp̄us obligationis durat per casum donec ꝓponat aliqd̄ negandū a te sed adhuc nō ꝓponebat aliqd̄ negandum a te igit adhuc tp̄us obligationis durat. Si negatur ideo cum ꝑmo ꝓponit illa tu es albus. cōtra tu negas verum nō obligatus igit male respōdes: ꝓna tz ⁊ antecedēs ꝓbatur. Nam obligatio nō durat nisi donec ꝓponat aliquod negādum a te sed cū cito ꝓponebatur ista tu es alb? ꝓponebat aliqd a te negandum: q: aliter nō negasses illam vel saltem male rñdisti negando ꝙ nō fuit a te negādum igit cum ꝓponebat tibi ista tu es albus tu nō eras obligatus ad eandem nec tu eras ad aliquid aliud obligatus vt suppono: igitur tūc nō eras obligatus qd̄ fuit ꝓbandum. ¶ Respondet admittendo casum. ⁊ cum ꝓponit illa tu es albus concedo eam ⁊ nego ꝙ sim obligatus: ⁊ cuz dicitur nō ꝓponebat aliqd̄ negādum a te: nego imo dico ꝙ ista tu es albus cū ꝓponebat mihi fuit neganda vel saltez dum fuit in ꝓpōne. ¶ Et si arguit. ista tunc fuit neganda a te ⁊ concessisti istam igit concessisti negāduz a te igit male respondes. dr̄ ꝑmo negando ꝑmā ꝓnam: sicut nō sequitur: vidisti istum ⁊ iste fuit ep̄us igit vidisti ep̄m: sed bene sequit ꝙ ep̄m vidisti: ita in ꝓposito nō sequit ꝙ concessisti a te negandū: sed ꝙ a te negādum concessisti. ¶ Secō dicit negando secōaz ꝓnaz: q: iz concesseriz negādū a me: tamē illud nō erat negādum a me pro tempore adequato vel instanti quo cōcessi illud sed pro tēpore ante responsionem meam. ¶ Sexto arguit sic. ⁊ pono tibi illam tu non es obligatus: qua admissa cedat tp̄us obligationis: si non admittis sequit ꝙ eternaliter eris obligatus. q: nō videt q̄re plus semel sit admittēdū ⁊ nō semp: si admittis: admittis repugnans posito si omne admittendū est concedendū igitur repugnās posito est concedendū. ꝓna pz cuz minori ⁊ maiorem ꝓbo. Nam sequit tu nō es obligatus igit non cedat tp̄s obligationis. Dicit ꝙ sicut li pono est signū obligationis ita li cedat est signuz obligatiōis. quare cū dicitur cedat tp̄s admitto ⁊ nego ꝙ admitto repugnat posito obligato: q: iam non sum obligatus: nec sequit tu nō es obligatus igit non cedat tp̄s obligatiōis. vñ in fine admissionis de obligatione cedat tp̄s obligationis ⁊ tūc nō sum obligatus. ¶ Septimo arguit sic. ⁊ pono ꝙ qd̄cūq̄ istoruz ꝗdictoriorꝫ rex sedet ⁊ nullus rex sedet tibi ꝑmo ꝓponitur fit tibi positū ⁊ admissum. Isto posito ⁊ admisso arguitur sic. vtrūq̄ istorum si ꝑmo loco ꝓponit est a te concedendum ⁊ alteruz istorum est repugnans posito igitur repugnans posito est a te concedendum: cōsequentia patz cum maior ⁊ minorez probo. Nam vtrūq̄ istorum si primo loco ꝓponitur est repugnās alteri sed alterum istorum ꝑmo loco ꝓponit igitur alterum illorum est repugnās posito. ¶ Respondet admittendo positū ꝑmū ꝙ est quedā suppositio ⁊ positio simul ad futuruz posituz. ¶ Ad argumentum igitur concedo ꝓnam ⁊ nego minorez. vz. ꝙ alterum istorum est repugnās posito. Nam nullū istarū est ꝓpo^m vt pz quomodo ergo aliqd̄ istorum est repugnans posito: ex quo pz ꝙ altera minor est falsa. vz. alterum istorum ꝑmo loco ꝓponit: si tamen post admissionem ꝓponeretur ista rex sedet concederem istam sustinendo ipam esse positam ⁊ alteram. vz. nullus rex sedet negarem tanq̄ repugnantem. Et si negatiua ꝑmo loco ꝓponeret dicerem ipam esse positam ⁊ concedendaz alteram vero affirmatiuam assererem esse repugnantem ⁊ negandā. ¶ Et si arguit ꝑmo ꝓposita ista rex sedet. isto modo. hec nullus rex sedet si ꝑmo ꝓponeret esset concedenda sed hec ē repugnans posito obligato igit repugnans posito obligato esset concedendū: nō vz argumentuz: sed dz concludi igit repugnans posito si ꝑmo loco ꝓponeret esset concedēdū ⁊ hoc est verum. ⁊ si ex hoc cōcluditur ꝙ si ꝑmo loco ꝓponeret repugnans posito illud esset cōcedendū nō valet argumētum. arguit. n. a propositiōe de cōditionato extremo ad ꝓpositionem condictionalē. vñ nō sequit album si esset eēt anial igit si album esset eēt anial. ꝓns est falsuz. vt pz ⁊ antecedens ꝓbo: nā hoc si esset eēt anial demōstrato antexp̄o ⁊ hoc est album vel pōt esse albuz. igit ⁊c̄. ⁊ sic non procedit. ¶ Octauo arguit sic. ⁊ pono tibi illam nulla ꝓpositio est tibi dubia: quo posito ⁊ admisso pono illā rex sedet: si respondes aliter q̄z dubitando cedat tēpus ⁊ ꝓpono ꝙ concessisti vel negasti tibi dubiū nō sequēs nec repugnans obligato igitur male. Si dubitat. ꝓpono tibi hec ē tibi dubia. Si conceditur ⁊ bene respondes igit intentuz: pz ꝓna. Nam sequit hec est tibi dubia igit aliqua ꝓpositio est tibi dubia qd̄ est oppposituz positi: si negas: cōtra affirmatiuum fuit tibi dubia ⁊ ex casu nō sequit istam esse concedendam nec negādam igit adhuc est tibi dubia ꝓbo consequentiaz. quia si illa non foret tibi dubia ipsa esset a te cōcedenda vel neganda sed nullum illorum sequit ex casu. igitur ⁊c̄. ¶ Respondet admittendo posituz ⁊ cum ꝓponitur rex sedet: dubito istam: ⁊ nego ꝙ ista sit mihi dubia tanq̄ repugnās. Et tunc ad argumentum nego consequētiam: sicut nō sequitur ante casum concessisti istam tu curris ⁊ ex casu nō sequitur ipsam esse concedēdam nec negādam igitur adhuc concedis eam. dato ꝙ poneretur suum oppositum tu non curris patet ꝙ consequentia non valet. verum tamen concedo ꝙ ista rex sedet est a me dubitanda. Et si arguit sic. ista est a te dubitanda ⁊ est impertinēs igitur est tibi dubia nego minorez tanq̄ repugnantem. sequitur enim illa est a te dubitanda ⁊ nō est tibi du^a igitur nō est impertinēs. sed si poneret ꝙ nulla propositio esset a te dubitanda: qua admissa ꝓponeret illa rex sedet: qua cōcessa: arguitur sic. illa est tibi dubia ⁊ impertinēs igitur dubitāda: nego antecedēs: ⁊ si dicit pro qua parte ꝓponant partes ⁊ ꝑma concessa quecunq̄ sit illa secunda negat. q: repugnāt vni concesso ⁊ opposito bene negati. Et hoc vniuersaliter sustineatur quando copulatiua est impertinens cuius quelibet pars est contingēs ⁊ nulla necessaria est: intelligendo de necessario simpliciter. Notanter dico cuius quelibet pars est contingens: quia si vna esset necessaria ⁊ alia contingens negata copulatiua contingēs debet vocari ⁊ non necessaria: dico etiam notanter cuius nulla pars est contingens: quia si vna pars esset concessa nō oportet expectare ꝙ proponerent: sicut alias dixi sed statim negare aliam non concessam. verbi gratia. si in isto casu statiz post positum proponatur hec est tibi dubia rex sedet: concedatur. quia verum ⁊ impertinens. Deinde si argueretur sic hec est tibi dubia ⁊ impertinens ergo dubitanda. concedo consequentiam: ⁊ nego antecedēs: pro qua parte: pro secōa parte: q: repugnat sicut est ostensum: ⁊ in sequentibus melius ostendetur.

Altera regula. vz. quinta in ordine fuit ista oē sequēs ex posito obligato ⁊ bene cōcesso vel bene cōcessis scituz esse tale infra tempus obligationis est ab eodez cōcedendū. ¶ Cōtra istam regulaz multipliciter arguit ⁊ p̄mo, sic. ⁊ pono tibi istam deus est ⁊ homo est asinus cōuertunt. quo posito ⁊ admisso q: possibile ꝓpono tibi istam: deus est si respōdes aliter q̄z concedo sequit q̄ negas vel dubitas necessariuz simplr scituz a te esse tale: igit male. Si cōcedis ꝓpono tibi istam homo est asinus: si cōcedis vel dubitas: contra concedis vel dubitas impossibile per se scitū esse tale igitur male. Si negas sicut negāda est arguit sic. hec ꝓpositio hō est asinus est a te neganda ⁊ sequit ex posito ⁊ cōcesso igit aliqō sequens ex posito ⁊ cōcesso est a te negandum. ⁊ per cōsequens nō oē sequens est concedendum: añs p̄ncipale ꝓbatur. Nam sequit deus est ⁊ homo est asinus cōuertunt sed deus est igit homo est asinꝰ. pz consequētia a simili q: bene sequit homo currit ⁊ risibile currit cōuertunt sed hō currit igit risibile currit. ¶ Dimissis multis sophysticatiōibus que hāc nō solvunt sz fugiunt admitto casum ⁊ cum ꝓponit deus est cōcedo dei de homo est asinꝰ: nego. Et tunc ad argm. illa est a te negāda. concedo. q: veruz ⁊ impertinēs: ⁊ est sequens ex vno concesso: nego istam ꝗñam: deus est ⁊ homo est asinꝰ convertunt sed deus est igit homo est asinus. ⁊ tunc ad similitudinē concedo scōam ⁊ nō p̄mā: cām aūt dicam ex tp̄us obligationis. si ergo cedat tp̄us obligationis. dico q̄ infra tp̄us ille nō convertabant deus est ⁊ homo est asinus nō obstante q̄ sic posuerim sed ille de facto convertebant homo currit ⁊ risibile currit propterea vna ꝗña erat bona ⁊ alia non. ¶ Cōtra istam responsionem pono casum de novo: quo admisso ꝓpono vt p̄us deus est: qua cōcessa propono homo est asinus: si negat arguitur sic multipliciter. deus est ⁊ homo est asinus cōuertunt sed p̄ma est a te cōcedenda igit ⁊ scōa. ¶ Secūdo arguit sic. ⁊ facio tibi istā consequētiam deus est ergo homo est asinꝰ. hec consequētia est bona ⁊ añs est concedēdum a te igit ⁊ ꝗñs: q̄ autē ista cōsequentia sit bona ꝓbatur. q: deus est ⁊ homo ē asinus cōuertunt per casuz. ¶ Tertio necessariū simplr est concedendum sed illa hō est asinus est necessariuz simplr igit ipsa est concedenda maior ꝓbatur. Nā omne sequēs ex posito obligato est concedenduz sed omne necessarium est sequens ex quolibet posito obligato q: necessariū simpliter sequit a quolibet. igit ⁊c. ¶ Quarto arguit sic. negando illam homo est asinus: tu negas vez ⁊ impertinēs igitur male rñdes. ꝗña pz ⁊ antecedens ꝓbatur. q̄ illa sit vera. q: convertit cum vero: sed q̄ sit impertinēs ꝓbat. q: non sequit nec repugnat: q̄ nō sequatur concessuz est: q: nō sequit deus est ⁊ homo est asinus cōuertuntur: sed deus est igit homo est asinus: sed q̄ nō sit repugnās probo: q: cōuertitur cum vno concesso ⁊ concedēdo igit non est repugnans. ¶ Quinto arguit sic. cedat tempus obligationis ⁊ arguit sic. infra tp̄us hec consequētia fuit bona deꝰ est igitur homo est asinus ⁊ concessisti antecedēs ⁊ negasti cōsequēs igitur male: q̄ aūt illa cōsequētia fuit bona pz. q: ille ꝓpositiones adinuicē cōuertebant vt posuit casus. ¶ Sexto arguit sic. negando istā homo est asinꝰ tu negas sequens ex vno concesso igit male respōdes. ꝗña tenet ⁊ antecedens ꝓbat. Nam ipsa sequit ex illa deus est cū ad inuicem convertant. igit ⁊c. ¶ Ad hec rñdetur ad p̄muz dico sicut p̄us semp negando illaz hō est asinus. Et ad argumentum ille cōuertunt ⁊ p̄ma est a te cōcedenda igit ⁊ scōa. Hic dicit vna rñsio q̄ nō valz argumētum. sed bñ sequit ille due convertunt ⁊ p̄ma est concedēda a te eē vera igit ⁊ scōa. ¶ Contra istam rñsionem arguit sic. sequitur ille cōuertunt igitur ex hijs ꝗña est bona igit est necessaria simplr: sed omne necessariuz simplr est concedendū vt nūc ꝓbani in deductiōe tertij argumenti. igit ista consequentia est a te concedenda arguo tunc sic. illa cōsequentia est a te concedenda ⁊ antecedens est concedendū a te igit ⁊ consequens. quare si ille due cōuertunt ⁊ vna est concedenda a te altera simplr. ¶ Ideo dico cōcedēdo consequētiam ⁊ negando antecedēs: istam copulatiuā. vz. ille ꝗuertunt ⁊ p̄ima est concedenda a te. quia est vna copulatiua falsa ⁊ impertinēs. Et si querit pro qua parte dico pro secunda parte: q: repugnat vni concesso ⁊ opposito bñ negati. Sequit enim ille due convertunt vel p̄ma nō est cōcedenda: sed ille cōuertunt per positum concessum igitur p̄ma nō est a te concedēda. ¶ Hec tñ rñsio nō dz opponentem ꝓstrasse q: dicat opponens cedat tp̄s ⁊ iterum faciat eandem obligationē ⁊ imediate post negationē illius homo est asinus arguit cōtinue cathegorice ⁊ nō ypothetice vz. ꝓpono tibi istam ille convertunt cōcedenda est. q: positum: deinde ꝓpono tibi: ista deus est est cōcedenda cōceditur q: verū ⁊ impertinēs: deinde propono tibi: ista ē cōcedenda homo est asinꝰ: si negas vel dubitas male rñdes: q: negas vel dubitas sequens ex posito ⁊ vno concesso: sequitur. n. ille due convertunt ⁊ p̄ma est a te cōcedenda igitur ⁊ scōa. ¶ Concedit breuit q̄ illa homo est asinꝰ est a me concedenda: nolo tamē cōcedere ipam mihi ꝓpositā. Et si arguat ista est a te concedenda ⁊ tu negas eaz igitur male rñdes: negatur copulatiua vt p̄us q: falsa ⁊ impertinens. Et si dicit pro qua parte dicit pro scōa parte. q: repugnat vni concesso ⁊ opposito bene negati. Si tñ arguatur cathegorice: concedo q̄ male rñdes nō tanq̄z veruz sz tanq̄z sequens ex duobus cōcessis. ¶ Scōa rō soluit per ea que sunt dicta in p̄ma cum dicit illa consequētia est bona ⁊ antecedens est cōcedendū a te igit ⁊ ꝗñs. negat illa copulatiua que est antecedens: si non arguatur cathegorice precise concedo q̄ ꝗñs est a me concedēduz. ⁊ sic vltra ꝗñter vt p̄ma. ¶ Ad tertium eodem mō dicitur negādo antecedēs vt p̄us: ⁊ si dicit pro qua parte dicit pro secunda: vlterius si querit an illa sit falsa homo est asinus concedit tanq̄z verum ⁊ impertinēs: deinde ista est falsa deus est concedit tanq̄z sequens. ¶ Ad quartū nego q̄ illa homo est asinus sit vera ⁊ cum dicit cōuertitur cū vero nego: cōtra: cōuertitur cum ista deus est ⁊ ipsa est vera: nego tanq̄z repugnans. Itez nego q̄ sit impertinēs: ⁊ si proponitur ipsa est sequens: negat intelligendo sequelaz eodē mō quo regule loquunt. ⁊ si proponit ipsa est repugnās: concedo q: per se impossibilis: ⁊ ita ꝗñter est dicenduz de illa deus est. quare ⁊c. ¶ Ad quintū cum dicitur cedat tēpus obligationis admitto ⁊ nego q̄ infra tempus illa consequentia fuit bona: imo nihil valuit: nec etiam ille due cōuertebantur: ⁊ si dicitur quare ergo hmōi concessisti: dico q̄ concessi ꝓpter positionē factam. ¶ Ad sextum cum dr negando illam tu es asinus: tu negas sequens ex vno concesso ergo male rñdes: concedo ꝗñam ⁊ consequens: nec hoc est inconueniēs infra tp̄us dūmodo sequat. ¶ Pōt igitur pro maiori euidentia sic ꝓcedi in obligatione ista pono tibi deus est ⁊ homo est asinus cōuertunt admitto: ꝓpono tibi deus est concedo propono tibi homo est asinꝰ: nego: ꝓpono tibi hec est vera deus est: cōcedo: ꝓpono tibi hec est vera hō est asinus: cōcedo: propono tibi hec est a te concedēda deus est: cōcedo: tu negas eam concedo: tu male rñdes, concedo. ¶ Item posset ordo mutari. naz statim postpositiuz ꝓpono hec est vera hō est asinus: nego q: falsuz ⁊ impertinēs: propono hec est vera deus est. nego q: repugnans posito ⁊ opposito bene negati. propono hec est a te cōcedenda hō est asinus: nego: quia falsum ⁊ impertinēs. hec est a te concedenda deus est nego: quia repugnās vt p̄us: tunc sic. hec non est a te cōcedenda deꝰ est: concedo: ⁊ tu negas eam: concedo: ergo male rñdes. ¶ Sed forte arguitur. q: hec est vera deꝰ est in hoc scōo ordine. Nam deum esse est verū ⁊ hec ꝓpositio significat adequate deum esse igit ipsa est vera: nego minorem tanq̄z repugnātem. sequit enim ipsa nō est vera ⁊ deum esse est verum igitur ipsa nō significat adequate deum eē. Et ita dicatur de illa homo est asinus suo mō. quare ⁊c. ¶ Secundo arguitur cōtra eandem regulam sic. ⁊ pono tibi istam omnis homo currit: qua posita ⁊ admissa ꝓpono tibi illam tu es homo: concedenda q: vera ⁊ ipertinēs:

deinde proponо tibi. hec tu curris est a te cõcedenda. Si concedis contra tu concedis falsum nõ sequens igitur male. antecedens pz: nam ꝙ illa sit falsa pz. ⁊ ꝙ nõ sequit probatur. q: non sequit. omnis homo currit tu es hõ igit hec tu curris est a te cõcedenda. Si aũt negatur arguit sic. hec tu curris non est a te concedenda ⁊ ipsa est sequẽs ex posito ⁊ concesso igit non omne sequens ex posito obligato ⁊ concesso est a te concedendũ. ꝓña pz cum maiori ⁊ minori: primo pbo. q: bene sequit in tertio ꝓme. Omnis hõ currit tu es homo igit tu curris. ¶ Respondet admittendo positũ ⁊ cõcedẽdo istam tu es hõ ⁊ illa similr si ꝓponeretur tu curris. ꝓnam q: impertinẽs. scdaz q: sequens est. tunc vltra qñ ponit hec tu curris est a te ꝓcedenda: nego. q: falsum ⁊ impertinẽs. tũc ad argm nego minorem tanq̃ repugnantẽ opposito bene negati. sequit. n. illa nõ est a te concedenda igit nõ sequit ex posito ⁊ cõcesso. ¶ Item si imediate post concessionem illius tu es hõ: fuisset ꝓpom: B tu curris sequit ex posito ⁊ concesso: concessissem illã tanq̃ veram ⁊ impertinẽtem. ⁊ ꝓñter concessissem ꝙ illa tu curris est a me concedenda tanq̃ sequens. Sequit. n. tu curris sequit ex posito ⁊ cõcesso igit est cõcedenda. ¶ Sed fortem ꝑ ordine arguitur sic. faciendo ꝓñam hanc. Omis homo currit tu es homo igit tu curris. ꝓña est bona ⁊ antecedens est concedendũ a te igit ⁊ ꝓñs. dico negãdo añs collectiue sumptuz. Et si post hanc negationẽ dicat pro q̃ parte: dico ꝙ pro scda. vz. ꝙ illa ꝓña sit bona. q: repugnat eo modo quo pluries dictuz est. ¶ Si tñ antecedẽs mihi ꝑcise cathegorice ⁊ diuisim partibiliter ꝓponat. concedo ꝓñam ⁊ ꝓñs. vz. ꝙ cõsequens illius ꝓñtie est a me concedendum. Sed tũc arguit sic. ꝓñs illius ꝓñtie est a te concedendum sed ꝓñs illius cõsequentie est hec tu curris igit hec tu curris est a te concedẽda qõ fuit negatũ. dicit negãdo minorem tanq̃ repugnantẽ vni cõcesso ⁊ opposito bñ negati. sequit. n. tu curris non est a te concedenda ⁊ consequens illius cõsequentie est a te concedẽdũ igit hec tu curris non est ꝓñs illius cõsequentie. Et si dicit ꝙ est ꝓñs illi⁹ consequentie nolo hanc questionẽ determinare. ⁊ si dr cedat ꝑs: admitto: qõ fuit ꝓñs illius cõsequẽtie: dico ꝙ ista tu curris. ⁊ quare nõ sic dixisti in tẽpore obligationis quia ꝑam: tunc etiã ꝓñs illius repugnat vt dictum est. ¶ Tertio contra regulam arguit sic. ⁊ pono tibi illam: qñcunq̃ ꝓferitur ꝓpositio vlis omne currens est asinus: ⁊ qñcũq̃ ꝓferitur ꝓpositio singularis: tu sis currẽs. Isto posito ⁊ admisso ꝓponо tibi illam omne currẽs est asinus: si negatur cõtra qñcũq̃ ꝓferit ꝓpositio vniuersalis omne currẽs est asinus sed nũc ꝓferit illa ꝓpositio vlis igitur omne currẽs est asinus. si ergo cõceditur ꝓponо tibi istam tu es currẽs si negatur ꝓtra. qñcunq̃ ꝓponit ꝓpositio singularis tu es currens sed nũc ꝓponitur illa singularis igit tu es currẽs. si ergo conceditur ꝓponо tibi istam hõ est asinus. si concedis eaz tu concedis per se impossibile ergo male. si negas eam ⁊ bene respõdes igit est a te neganda ⁊ est sequens ex duobus cõcessis ex adiutorio positi igitur non omne sequens ex posito ⁊ concesso vel cõcessis est cõcedendũ. antecedens pz. q: bene sequit omne currẽs est asinus tu es currens igitur tu es asinus. ¶ Dicitur ꝙ casus de virtute sermonis est impossibilis. Nam ex ꝑma parte sequit ꝙ omne currens est asinus ⁊ ex scda sequit ꝙ tu sis currẽs ex quibus sequit ꝙ tu sis asinus. vñ bene sequit qñcunq̃ tu curris tu disputas igit tu curris ⁊ disputas. ¶ Tamen ad bonum intellectũ admittitur casus. ita ꝙ li ꝓferit idem significet sicut li proferit de futuro ⁊ tũc cũ ꝓponit omne currens est asinus: nego q: falsum non sequens. Et tũc ad argm nego minorem tanq̃ repugnantez. Sequit. n. quãdocunq̃ ꝓferit ꝓpõ vniuersalis omne currens est asinus sed nũc nõ omne currẽs est asinus igit nunc nõ ꝓferit propositio vniuersalis. Et ita dicat ad istam tu es currens: negando ꝑam vt ꝑus. ⁊ si arguitur vt ꝑus negãdo ꝙ ista sit aliqua singularis ꝓlata q: repugnat. ¶ Uerũtamẽ posset variari casus ita ꝙ statim post admissionem ꝓponat ista hic omne currens est ⁊c. vniuersalis ꝓlata: conceditur q: verum ⁊ impertinẽs. Deinde omne currens est asin⁹: cõceditur tanq̃ sequens. Deinde si ꝓponitur hec est singularis ꝓlata tu es currens: negat tanq̃ repugnãs. sequitur enim tu non es asinus ⁊ omne currens est asinus igitur tu non es currẽs: ⁊ vltra igit nõ ꝓferitur aliqua ꝓpositio singularis. ¶ Contra hoc arguit sic. ista est ꝓpositio cathegorica ergo vniuersalis particularis indefinita vel singularis: sed non vniuersalis nec particularis nec indefinita vt pz q: non est maior rõ de vna q̃ de alia igit est singularis: negatur minor: supposito gra disputatiõis ꝙ omnis cathe^ca sit alicuius quãtitatis. Et si dicit pro qua parte: ꝓponant partes. ⁊ videbit: ꝓpono ergo illa nõ est vlis. ꝓcedo. q: vera ⁊ impertinens: ꝓpono illa non est particularis. cõcedo ꝑidem. vltimo illa nõ est indefinita: nego q: repugnãs. sequitur n. ista tu es currens est vniuersalis particularis indefinita vel singularis sed nõ est vlis nec particularis nec singularis igit est indefinita. Et ita ꝓñter dicatur si aliquis alius discursus fiat huic similis vel equalis. ¶ Quarto cõtra regulam arguit sic. ⁊ pono tibi istã omnis homo est rome. qua admissa ꝓponо hec ꝓpõ est impertinẽs. tu es rome. concedenda est. Nam ista tu es rome nõ sequit nec repugnat vt pz igitur est impertinẽs. deinde ꝓponо tu es homo: hec cõcedenda est q: vera ⁊ impertinẽs. qua cõcessa: ꝓponitur illa tu es rome. si negas eam bene respõdendo habeo intentũ. ꝙ non omne sequens ex posito ⁊ concesso vel concessis est cõcedendũ. sequitur. n. omnis hõ est rome tu es homo igit tu es rome si cõcedis eam: cõtra ipsa est impertinens igit non sequens ⁊ est falsa igit neganda. quare ⁊c: ¶ Ista rõne volunt aliqui probare ꝙ idem est concedendum ⁊ negandũ infra tẽs obligationis. pz de tali tu es rome est impertinẽs que dz concedi ꝓposita imediate post positũ ⁊ dz negari post concessionẽ illi⁹ tu es homo. ¶ Ad istam obligationẽ solet talis enunciari rñsio. qñ enim ponit omnis hõ est rome: admittitur ⁊ qñ proponit hec est impertinẽs tu es rome: concedit. ⁊ vlterius cum ꝓponitur tu es hõ. similr concedit cum sit vera ⁊ impertinens. ⁊ vlterius quãdo ꝓponit hec tu es rome: concedi tur. ⁊ etiaz ꝙ est impertinens: ⁊ cum arguit ipsa est ipertinens ergo non sequens negat ꝓña. q: hec ꝓpositio tu es rome in ꝑncipio proposita fuit impertinẽs posito: nũc aũt est eidem ⁊ pertinens sibi ⁊ cõcesso simul. vz. pertinẽs sequens: stat. n. bene ꝙ eadem propositio sit impertinens ⁊ sequens respectu diuersorum. ¶ Hec respõsio argm verbaliter soluit sed nõ percipit ipsius difficultatẽ. pono enim casum vt ꝑus quo admisso ꝓponо tibi hec tu es rome est falsa ⁊ non sequens cõcedendum est. Nam ꝙ sit falsa pz ⁊ ꝙ nõ sit sequens probat. Nam nõ sequit omnis hõ est rome igitur tu es rome: deide proponо illaz: tu es hõ. cõcedenda est vt ꝑus. vltimo proponо istã tu es rome si negas habetur intentũ. si concedis cõtra illa est falsa ⁊ nõ sequens igitur nõ est a te cõcedenda. similr tu ꝓcedis falsuz nõ sequens igitur male rñdes. Iõ rñdet cõcedẽdo in ꝑncipio ꝙ illa est falsa nõ sequens tu es rome. ⁊ tunc quãdo proponit illa. tu es homo: concedo eam ⁊ istam similr tu es rome. Et tunc ad argumẽtum illa est falsa nõ sequens igitur nõ est concedenda cõcedo ꝓñam ⁊ ꝓñs: tñ qñcũq̃ mihi proponeret concedam eam. ⁊ tũc quãdo arguit tu cõcedis falsuz ⁊ nõ sequens igit male rñdes. cõcedo ꝓñaz ⁊ ꝓñs modo quo in ꝑoribus dictuz est.

Exta regula fuit ista. Omne repugnãs posito obligato ⁊ cõcesso vel cõcessis scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodez negãdum. ¶ Contra istam regulam procedũt argumẽta cõtra alteraz regulã. facta mutatione aliquali: verũtamẽ spãliter cõtra ipsaz arguo sic. ⁊ pono tibi istam. Omnis homo currit quã posita ⁊ admissa proponо tibi istam tu es hõ. cõcedenda est q: vera ⁊ impertinẽs. Deinde tu nõ curris est a te cõcedẽda. Si negatur vel dubitatur cõtra ipsa est vera ⁊ impertinens igitur cõcedenda: tunc arguit sic. tu nõ curris est a te concedendum sed tu nõ curris repugnat posito cõcesso

igitur repugnans posito ⁊ concesso est cõcedendum. Solutio huius pót patere ex alijs admittendo positum ⁊ cuz ꝓponitur tu es homo cõcedit. deinde tu non curris est a te cõcedendum: cõcedit similiter q: verum ⁊ impertinẽs: ⁊ nego, tanq̃ repugnans ꝙ repugnet posito ⁊ cõcesso. Et si arguit sic. Ista ꝓña est bona omnis hõ currit tu es homo igitur tu curris. ⁊ oppositũ consequentis est igit oppositum ꝓñtis repugnat antecedenti: concedo totum. ⁊ tunc vltra oppositum ꝓñtis repugnat antecedenti: si oppositũ cõsequentis est illa tu curris igitur ista tu curris repugnat antecedenti. concedo totum: ⁊ si arguit vltra illa tu curris repugnat antecedenti ⁊ añs est positum ⁊ concessum igit repugnat posito ⁊ concesso nego minorem tanq̃ repugnãtem. Sequit. n. tu curris nõ repugnat posito ⁊ cõcesso ⁊ repugnat illi antecedenti igit illud añs nõ est posituz ⁊ cõcessum. ¶ Et si arguit contra. illa omnis hõ currit est posita ⁊ ita tu es hõ est cõcessa ⁊ repugnat istis igit repugnat posito ⁊ concesso nego illam copulatiuã omnis homo currit est posita ⁊ illa tu es homo est cõcessa. Et si dicit pro q̃ parte ꝓponant partes: ꝓpono ergo omnis hõ currit est posita: concedo ꝓpono tu es hõ est cõcessa. nego q: repugnat concesso ⁊ opposito bñ negati. Sequit. n. omnis hõ currit nõ est posita vel ista tu es homo nõ est concessa: sed ista omnis hõ currit est posita igit illa tu es homo non est concessa. Et si dicit aliqua propositio est cõcessa concedo que fuit illa dico ꝙ stat ꝙ. a. vel. b. hec questio nõ est pro nunc determinanda. quare ⁊c. ¶ Secũdo arguit sic. contra regulam ⁊ pono illam omnis homo currit ⁊ omne repugnans aliquibus p̃missis est ate cõcedendum: casus est possibilis q: possibile est ꝙ omnis hõ sit currens ⁊ ꝙ non sit aliquis syllogismus nec aliqua ꝓña p̃ter istam omne currens est asinus omnis hõ est currens igit omnis hõ est asinus ⁊ tunc omne repugnãs illis premissis simul sumptis esset concedendũ ate. vz. homo nõ est asinus. ¶ Admisso ergo casu. ꝓpono istam omnis hõ currit cõcedenda est q: sequẽs: deinde tu es homo: cõcedenda est q: vera ⁊ impertinens. deinde tu non curris: si concedis ⁊ bene respõdes igitur intentum: si negas vel dubitas: contra omne repugnans aliquibus p̃missis est ate cõcedendũ: sed hec tu non curris est repugnans aliquibus p̃missis igit ipsa est a te cõcedenda ⁊ tu negas ipsam igit male. ¶ Respondet admittendo positum. ⁊ cõcedo totum quouscũq̃ proponitur ista tu nõ curris: quã nego. Et tunc ad argumẽtum nego illam copulatiuam omne repugnãs aliquibus p̃missis est ate cõcedendum. Et hec tu nõ curris est repugnãs aliquibus p̃missis. Et si querit pro qua parte nõ detur p̃ma q: ipsa est positum vel sequẽs ex posito sed detur scõa. q: repugnat vni concesso ⁊ opposito bene negati. Si tamen partes illi⁹ copulatiue ꝓponerent cathegorice ⁊ nõ in copulatiua illas cõcedendum ꝓñter loquendo ambas. Et vltimo ꝙ ista est a me cõcedenda tu nõ curris: tanq̃ tamen cõcedam ipam ⁊ ꝓñter cõcedo ꝙ male rñdeo nõ tanquã verum sed tanq̃ sequens. ¶ Tertio cõtra regulaz arguitur sic. pono tibi omis hõ currit ⁊ pono tibi tu non curris: quo posito ⁊ admisso ꝓpono tibi illaz tu es homo. Si negas contra tu negas verum ⁊ nõ repugnans igitur male: antecedens ꝓbatur. Iam ꝙ sit vera pz ⁊ ꝙ sit nõ repugnans ꝓbatur. q: non sequit omnis hõ currit. ⁊ pono tibi tu non curris igit tu nõ es homo. cõcessa igitur illa ꝓpono tibi tu nõ curris. Si cõcedis ⁊ bene rñdes habeo intẽtum q: repugnat posito. vz. omnis homo currit ⁊ cõcesso. s. tu es homo. Si negas contra tu negas tibi positum ⁊ a te admissum igit male respõdes: añs ꝓbatur eo ꝙ posui tibi illam tu non curris ⁊ tu eam admisisti. ¶ Respõdet querendo an sint due ꝓpositiones vel solũ vna: si vna pre esse respondeatur vt ostensum est. Et cum vltimo ꝓponitur tu nõ curris: nego eam ⁊ concedo ꝙ est mihi posita sz non admissi istam sed bene istam copulatiuam omnis hõ currit. ⁊ pono tibi tu ñ curris: ⁊ dato adhuc ꝙ admisseriz vtrãq̃ partem copulatiue nõ tamẽ admissi istaz tu nõ curris: sed istam pono tibi tu nõ curris ex qua nõ sequit ꝙ tu non curris. Si autem placet opponenti ꝙ duo sint casus ⁊ due pónes admitto vtrãq̃: ⁊ si ꝓponit omnis homo currit cõcedo. q: positum ⁊ admissuz: deinde pro altero casu tu nõ curris concedo: q: alterum positũ ⁊ admissum: deinde tu es hõ concedo. ¶ Contra repugnat duobus concessis ergo male negas: añs pz. Nam sequit ois homo currit ⁊ tu nõ curris igitur tu nõ es homo. ⁊ pz ꝙ quelibet pars añtis est ate concessa. Dico ꝙ ꝙ repugnet duobus concessis nõ tamẽ duobus cõcessis in eadem obligatione: propterea non sequitur quod sit negandum.

¶ Sed forte instatur cum periculo sic. concessa ista tu es homo: ꝓpono tibi tu curris. Si negas cõtra tu negas sequens ex duobus cõcessis igitur male. añs ꝓbatur. Nam sequitur omnis hõ currit tu es homo igit tu curris. Si cõcedis ⁊ p̃us cõcedenti suum cõtradictorium igit male. pz cõsequentia. q: cõtradictoria nõ debent cõcedi infra tp̃us obligationis. ¶ Ideo pro omnibus istis est breuiter dicẽdum ꝙ nõ est incõueniens cõcedere ⁊ negare eandez ꝓpositionem ⁊ duo cõtradictoria: similr in eodez tempore obligationis: sed in duab⁹ obligatiõibus sicut est possibile eandem ꝓpõnem cõcedi ⁊ negãdi a duobus bñ respondendo. ⁊ similr ꝓdictoria ita in duabus obligatiõibus ab vno. q: tunc tz vicem duorum: antecedẽs pz. Iam pono tibi ⁊ forti illam omnis hõ currit qua admissa ab vtroq̃ ꝓpono tibi soli tu es homo: habes eam cõcedere. q: vera ⁊ impertinens: deinde ambobus propono tu curris ⁊ pz ꝙ tu cõcedes eam bene rñdendo q: sequit ex duobus cõcessis sor: vero negabit eam q: falsa ⁊ impertinẽs in sua obligatione cum sibi nõ fiunt p̃us illa tu es homo ꝓposita.

¶ Est tñ notandum ꝙ admissa illa totali põne que est due pónes quarum quelibet habet ꝓpriam rñsionez cõtinuedum aliquid ꝓponit querat an illud proponatur in p̃ma vel in scõa põne ⁊ ꝓm cõuenientiam respõdeat: nõ aliter ex tibi dubio ꝓtinue male respõdes. ¶ Tñ facta admissione ꝓpono tibi omnis hõ currit quero in qua obligatiõe ꝓpositionis an in p̃ma vel in scõa. Si in p̃ma concedo eam: q: positam obligatam. Si in scõ a nego eandem. q: falsa ⁊ impertinens. Et si dicit ꝓpono tibi eam tam in p̃ma q̃ in secũda cõcedo ⁊ nego eam: concedo nãq̃ eam in p̃ma: ⁊ nego eandem in scõa. nec hoc est incõueniens. q: sic respõderent quoꝝ vices pro nunc habeo vel teneo ⁊ ita ꝓñter in alijs ꝓpositiõibus dicat. ¶ Ex p̃dictis sequit ꝙ ex vnica põne possunt paritaliter due obligatiões cõsurgere. pz si duobus ꝓponam istaz omnis hõ currit quã ipsa admittant. Similr ex dicta admissiõe admitto vtrũq̃ positum. verumtamen nõ esset hoc possibile ex vnica põne ⁊ vnica admissione: nam in p̃ma est vna positio ⁊ due admissiõis in scõo vero sunt due positiones ⁊ vna admissio. q̃re ⁊c.

Septima regla fuit ista. Omne sequẽs ex posito obligato ⁊ opposito bene negati vel negatorum scitum esse tale infra tp̃s obligationis est ab eodem cõcedendum. ¶ Contra istam regulam arguit sic. Iam data veritate ipsius sequit ꝙ admisso quacũq̃ cõtingẽte falso sit qõlibet aliud cõtingens falsum ⁊ impertinẽs cõcedendum: ꝓbatur ⁊ pono tibi illam tu es rome qua posita ⁊ admissa ꝓpono tu es rome ⁊ baculus stat in anglo. ⁊ pz ꝙ hec copulatiua negãda est quia falsa nõ sequens. Deide ꝓponitur nullus baculus stat in angulo. Si negas ⁊ bene respõdes igit intentum cõtra regulam. pz ꝓña. q: sequitur ex posito ⁊ opposito bene negati. Sequitur. n. tu nõ est rome vel nullus baculus stat in angulo sed tu es rome per posituz igit nullus baculus stat in angulo ⁊ sic habeo cõclusionẽ p̃ncipaliter ꝓbandam: q: sicut illa ita ⁊ quelibet alia deducitur dñmodo suum oppositũ cõiungat copulatiue cum posito que copulatiua imediate postpoituz ꝓponatur. ¶ Respondet cõclusionẽ deductam cõcedo vz. ꝙ posita ⁊ admissa illa tu curris vel tu es rome deducam ꝙ tu es ep̃s vel papa: dormiens aut vigilans: aut quid mihi placuerit: dñmõ illud sit falsum cõtingens ⁊ verum aut necessarium cõiunctũ cũ posito falso eodẽ modo

quo dictum est. ¶ Pōt etiam idem falsum cōtingens deduci dum modo ponatur disiunctiue cum opposito positi. vbi gratia. pono tibi istā tu curris: qua admissa ppono tibi tu non curris vel baculus stat in angulo aut aliquā talē tu es ep̄us vel papa pono disiunctiue cum opposito positi. concedenda est q: vera ⁊ impertinēs. deide ppono baculus stat in angulo op̄z cōcedere. q: sequitur ex posito ⁊ vno cōcesso. sequit̄.n. tu non curris vel baculus stat in angulo. Sed tu curris per positum ergo baculus stat in angulo. ¶ Scdo contra regulam arguit̄ sic. ⁊ pono tibi istā disiunctiuam tu es rome vel tu es rome est cōcedendus: qua admissa ppono tibi tu es rome est cōcedendus negāda est q: falsa ⁊ impertinēs. deide ppono tibi tu es rome ⁊ p̄z q̄ est formalr sequens ex posito ⁊ opposito bene negati. ⁊ tñ illa nō est concedenda igit̄ regula nō est vera. probo antecedens p ꝑma parte. nam bene sequit̄ tu es rome vel tu nō es rome est ate ꝓcedendū sed tu es rome nō est ate concedendū igitur tu es rome. secūda pars antecedentis pbatur. q: bene sequit̄ illa est ate cōcedenda igit̄ tu es rome est ate cōcedendum: qd̄ ꝑus negabat̄. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ cum pponit̄ tu es rome est concedendum nego deinde tu es rome cōcedo. Et ad argumentum illa est formalr sequens ex posito ⁊ opposito bene negati ⁊ illa nō est concedenda igit̄ oppositum regule. nego maiorem tanq̄ repugnantem. sequit̄.n. illa nō est cōcedenda igit̄ nō sequit̄ ex posito ⁊ opposito bene negati. Si dicat̄ cedat tp̄us obligationis: habeo ꝓcedere q̄ ista fuit sequens ⁊ ideo infra tp̄us concessi illam. ¶ Item si p̄ poneretur aliqua ita q̄ imediate post positum pponeret̄ illa tu es rome negarem eam. q: falsa ⁊ impertinēs: deinde tu es rome est ate concedendum concedo. q: sequens ex posito ⁊ opposito bene negati. ¶ Et si arguitur sic. tu es rome est ate concedendum ⁊ tu negas eam igit̄ male respondes nego antecedēs: ⁊ si querit̄ p̄ro qua parte dico q̄ p̄ro scda. Si tamē partes fle diuisim cathegorice pponatur cōcedo quālibet istarum ⁊ vltimate q̄ male rñdeo tanq̄ sequens. ¶ Tertio arguit̄ sic. sit rei veritas q̄ sor. ⁊ plato ⁊ cicero sint omnes homines ⁊ quilibz istorum sedeat isto supposito: pono tibi istaz aliquis hō currit. qua admissa: ppono sor. currit: neganda est. q: falsa ⁊ impertinēs. deinde plato currit iterum negāda ppter eandem cām. tertio pponitur cicero currit ⁊ videt̄ q̄ etiam sit neganda q: non videtur maior rō: quare negat̄ ꝑma vel secūda ⁊ non tertia ex quo rei veritas est q̄ nullus illorum currit. si igit̄ neganda est. ⁊ tamē sequit̄ ex posito ⁊ oppositis bene negatorum igit̄ oppositum regule. ꝓñia tz ⁊ antecedens p̄ro batur. Nā bene sequit̄ aliquis homo currit ⁊ nullus sor. currit nec aliquis plato currit igit̄ cicero currit. p̄z ꝓñia. q: ipsi sunt omnes homines. ¶ Respondet̄ admittēdo supp̄ positum ⁊ positum ⁊ qñ pponit̄ aliqua illarum trium sor. currit plato currit cicero currit: nego quālibet istarum ⁊ nego q̄ vltima sequit̄ ex posito ⁊ oppositis bene negati. Et tūc ad consequentiam illam factam nego eam. ⁊ ad pbationem isti sunt omnes homines nego eā. tanq̄ repugnantem posito ⁊ tribus oppositis bene negati. sequit̄.n. aliquis homo currit ⁊ minus sor. currit nec aliquis plato currit nec aliqs cicero currit igit̄ isti non sunt omnes homines. Si tamē in ꝑncipio imediate post positum pponeret̄ illa sor. plato ⁊ cicero sunt oēs homines. cōcederem eam tanq̄ veram ⁊ impertinentem: tunc sor. currit nego. q: falsa ⁊ impertinens. plato currit: nego ppter eandem cām. cicero currit cōcedo: quia sequens ex posito concesso ⁊ oppositis bene negati. sequit̄.n. aliquis homo currit ⁊ sor. ⁊ plato: ⁊ cicero sunt oēs homines ⁊ nullus sor. currit nec aliquis plato currit igit̄ cicero currit. quare ⁊c. ¶ Ex p̄dictis sequit̄ quosdam nimis sophistice pcedere asserentes aliquā indefinitam vel particularem cōcedendam: ⁊ tamē quālibet eius singularem negādam: in casu.n. p̄ñti cum cōceditur aliqs homo currit ⁊ negatur quelibet istarum sor. currit plato currit ⁊ cicero currit negat̄ ꝓñter q̄ isti sunt omnes homines ⁊ conceditur q̄ aliquis est hō qui nō est aliquis istorum.

¶ Et si queritur quis est ille non determinet̄. hec questio q: stat q̄ sit. a. vel. b. Et cum cōceditur q̄ illi sunt oēs homines semper due singulares p̄mo propōsite sunt negande ppter falsitatem ⁊ impertinentiā ⁊ tertia est concedenda. ¶ Per hunc modū haberent ipsi respōdere ad propria sophismata qñ ponūt sit rei veritas q̄ nō sint nisi tres homines in mūdo. s. sor. plato ⁊ cicero ⁊ q̄ solus sor. loq̄tur: tunc ponunt istam sor. tacet: admittunt eam: deinde aliquis homo loquit̄ cōcedo: q: vera ⁊ impertinens: deinde sor. loquit̄. nego q: repugnat posito. Deinde plato loqtur negat̄ q: falsa ⁊ impertinēs. deinde cicero loquit̄ negatur ppter eandem cām. Ulterius ista particularis est concedenda aliquis hō loquit̄ ⁊ quelibet eius singularis negādo nego: qui isti non sunt omnes homines vt dictum est sed est vnus qui nō est aliquis illorum qui nō datur determinate. Si tamē pponatur in ꝑncipio isti sunt omnes homines concedatur ⁊ vltimo negatis illis sor. loquit̄ plato loquit̄. cōcedo q̄ cicero loquit̄ cuius cā dicta est. Isti etiam lacius loqnūtur dicētes q̄ non est incōueniēs in arte obligatoria concedere vniuersalem ⁊ negare quālibet eius singularē. verbi gra. sit rei veritas q̄ non sint nisi tres homines in mūdo. s. sor. plato ⁊ cicero quorum nullus currat ⁊ ponūt istam. omnis hō currit admitto eam: tunc pponūt sor. currit nego ipam quia falsa ⁊ impertinēs. deinde plato currit nego ipam ppter eandem cām tertio cicero currit nego ipam q: falsa ⁊ impertinēs nō tamē ex hoc sequit̄ ꝓclusio pposita. q: dico ꝓñter q̄ isti nō sunt omnes homines: imo dico q̄ nullus istorū est hō. q: sequit̄. omnis homo currit nullus sor. currit nec aliquis plato currit nec aliquis cicero currit igit̄ nullus istorum est hō. ¶ Et si querit̄ quis ergo est iste q̄ currit dico q̄ nō de termino hanc questionē. Si tamen in ꝑncipio fuisset illa pposita. Isti sunt omnes homines cōcessissem eam ⁊ illam similr quilibet illorum currit illis tribus demonstratis. ¶ Aliter dicunt alij admittendo positū ⁊ negando omnes singulares p̄ter vltimam ppter hoc. q: ꝛz nulla illarum sit sequens. nec etiā vltima sit sequens ex posito tamē est sequēs ex posito ⁊ cōcesso. Nam stante q̄ nō sint nisi tres homines sor. plato ⁊ cicero: ⁊ sequit̄ oīs homo currit ⁊ sor. nō currit ⁊ plato nō currit igit̄ cicero currit. ¶ Sed hec rñsio est impossibilis sicut in suppōnibus est ostensum. Nam hec stant simul omnis hō currit ⁊ tñ nec sor. currit nec plato currit nec cicero currit. q: post mille annos currit quelibet istarum vera sic adequate significando posito q̄ tunc currit ita q̄ omnis hō currit. ¶ Item tunc hec ꝓñia esset bona nullus cicero currit nec plato currit nec sor. currit igit̄ nullus homo currit. p̄z consequentia arguendo ex opposito ꝓñtis ex vna p̄missarum ad oppositum alterius p̄misse: ⁊ q̄ ista ꝓñia nō vz. satis liquet intuenti hic in loco allegato. diffusi⁹ declarata sunt. quare supersedeo p̄ro presenti ⁊c.

Ltaua regula fuit ista. Omne repugnans posito ⁊ opposito bene negati vel bene negatorum scitum esse tale infra tēpus obligationis est negandum. ¶ Contra istam regulam vadunt argumenta cōtra regulam imediataz. verūtamen in spāli arguo sic. ⁊ pono tibi illā omnis hō currit. qua posita ⁊ admissa. ppono tibi illaz tu curris. neganda est q: falsa ⁊ impertinens. deinde ppono tu es homo est ate cōcedendum. cōcedenda est q: vera ⁊ impertinēs: deinde ppono tibi tu es hō. si concedis ⁊ ipsa repugnat posito ⁊ opposito bene negati igit̄ intentuz añs p̄z. q: bene sequitur omnis hō currit tu non curris igit̄ tu nō es homo. si negas vel dubitas cōtra ipsa sequit̄ ex vno ate cōcesso igitur male. añs probat̄. Nam sequit̄ tu es homo est ate cōcedendus igit̄ tu es. ⁊ per ꝓñs tu es homo. ¶ Respondet̄ admittendo positum ⁊ negando istam tu curris ⁊ istam similr tu es homo est ate concedendus sumendo cōcedendū nominaliter. q: repugnat posito ⁊ opposito bene negati. Sequit̄.n. omnis hō currit tu nō curris igit̄ tu nō es hō ⁊ vltra igitur tu non es igitur nihil est ate concedendū. ¶ Scdo cōtra eandez regulā arguit̄ sic.

⁊ pono tibi illam disiunctiuam tu curris vel rex sedet: qua posita ⁊ admissa propono illaz nullus rex sedet. si aliter respondes q̃z dubitando arguit q̃ male: qz est tibi dubia ⁊ impertinẽs. Si ergo dubitas eam sicut dubitanda est. ꝓpono illam tu curris: neganda est qz falsa ⁊ impertinens: deinde ꝓpono scdo illam nullus rex sedet. si concedis eaz vel negas ⁊ pus dubitasti igitur in eodem tẽpore idez dubitas ⁊ concedis vel negas. ⁊ per ꝓñs male: cõsequentia tenet per tertiam suppositionẽ ponentez q̃ omnes rñsiones retorquende sunt ad idem instans. Si ergo dubitas ⁊ bene respõdes igitur ista est dubitanda ⁊ nõ negãda ⁊ tñ repugnat posito ⁊ opposito bene negati ⁊ hoc bene scis. igitur ⁊c. antecedens pz. Nam sequit tu curris vel rex sedet sed tu nõ curris igit rex sedet. ¶ Respondet admittendo positum. ⁊ cum ꝓponit nullus rex sedet: dubitat ⁊ illa negatur tu curris. ⁊ cum iteruz ꝓponitur nullus rex sedet: nego eam: ⁊ cum dicit pus dubitasti eam ⁊ modo negas igitur male. nõ valet argumẽtum. ⁊ ad scdam suppositionem. dico q̃ intelligit de rñsionibus repugnantib⁹ sicut sunt cõcedere ⁊ negare ⁊c. Ideo cõceditur ꝓñter q̃ aliqua ꝓpositio in vno loco est dubitanda ⁊ in aliquo loco concedenda: vt admisso casu pozi ꝓposita ista rex sedet dubitatur ⁊ ista negatur tu curris. Iterum ꝓposita ista rex sedet conceditur qz sequens ex posito ⁊ opposito bene negati vt est ostensum. ¶ Tertio cõtra regulam arguit sic. ⁊ pono tibi istam tu curris est ate concedenda. qua admissa ꝓpono tibi vtrũq̃z istorum est ate concedendũ demonstratis illis tu curris ⁊ tu es homo. si cõcedis tu concedis falsum ⁊ impertinens igit male respõdes. antecedens ꝓbatur. Nam q̃ sit falsuz pz. sed q̃ sit impertinẽs probat. ex hoc qz nõ sequit. nec repugnat vt manifeste pz deinde ꝓpono tibi istam tu es homo: si negas vel dubitas cedat tempus ⁊ arguo q̃ infra tẽpus negasti vel dubitasti verũ ⁊ impertinens scitum ate esse tale. Si cõcedis ꝓpono tibi istam tu es hõ est ate cõcedendũ: si negas vel dubitas: cõtra illa est vera ⁊ impertinens tu es homo igit est ate concedenda. Si concedis ⁊ bene rñdes habeo opposituz regule qz hec tu es homo est ate concedendũ. repugnat posito ⁊ opposito bene negati cum suum oppositũ sequatur ꝓbo. Nam sequit non vtrũq̃z istorum est ate concedendum sed tu curris est ate concedendũ igitur tu es hõ non est ate concedendũ. ¶ Respondet admittendo posituz. Et cum ꝓponitur vtrũq̃z istorum est ate cõcedendũ: nego: tu es homo: cõcedo: tu es homo est ate cõcedenduz: nego: tu es homo est vex ⁊ impertinens. nego. qz repugnat. sequit enim tu es homo nõ est ate concedenduz igitur non est verum ⁊ impertinẽs. ¶ Itez si imediate post negationem illius vtrũq̃z istoruz est ate cõcedendum ꝓponeretur illa tu es homo est vera ⁊ impertinẽs: negat etiã qz statim sequeret q̃ est ate concedendum ⁊ tunc vtrũq̃z istorum esset ate concedendũ qd est negatum. Itẽ si imediate postpositum ꝓponeret ista tu es homo est ate concedendum deberet illa concedi qz vera ⁊ impertinens ⁊ ꝓñter ista vtrũq̃z istorum est ate cõcedendũ: qz sequens. ¶ Et si dicitur in ꝓncipio negasti q̃ ista sit vera ⁊ impertinens: tu es homo pro qua parte. dico q̃ ꝓponas partes ⁊ videbis. si igitur pmo ꝓponitur ista tu es homo est vera. conceditur deinde tu es homo est impertinẽs. negatur qz repugnat concesso ⁊ opposito bene negati. sequit enim tu es homo non est vera vel non est impertinẽs sed est vera igitur non est impertinens. Similr si pmo loco ꝓponeretur ista tu es homo est impertinẽs cõcederem ⁊ alteraz negarem. vz. tu es homo est verum mõ pozi. quare ⁊c.

¶ Quarto ad ꝓncipale arguit sic. ⁊ pono tibi istam: tãtuz homo est asinus est tibi positum. que sit. a. qua admissa qz possibilis: ꝓpono tibi. a. est homo est asinus: neganda est: qz falsa ⁊ impossibilis nõ sequens. deinde propono tibi. a. est tibi positum. Si concedis habeo oppositũ regule qla repugnat posito ⁊ opposito bene negati cum suuz oppositum sequit ex ipsis. Sequit. n. tñ homo est asinus est tibi positum sed. a. non est homo est asinus igit. a. non est tibi positum: sicut a simili bene sequit tñ homo currit: sed. a. nõ est homo igitur. a. nõ currit. Si vero negas illaz. a. est positum. cõtra. a. est ate concedendũ. qz concedis. a. bene respondendo sed nõ est cõcedendũ ate qz verũ ⁊ impertinens: vt pz nec etiam sequẽs ex aliquo pozi cõcesso vel negato vt pz. similr igitur qz tibi posituz. ¶ Dicendũ est q̃ impositione ista. a. põt dupliciter teneri aut exclusine ⁊ exponitur aut de exclusio extremo ⁊ officiabilr rõe illius termini positum. Si pmo modo opz cõcedere q̃ homo est asinus est tibi positum ⁊ nihil aliud q̃z homo est asinus est tibi positum tanq̃z expositione sequẽs. ⁊ tunc cum ꝓponitur. a. est homo est asinus: nego ⁊ ꝓñter q̃. a. est tibi positum. Et tunc ad argumentũ. a. est concedendũ a te qz cõcedis ipm bene respõdendo. cõcedo gratia disputationis: ⁊ nego q̃. a. non sit concedendũ a me tanq̃z verum ⁊ impertinens nec tanq̃z sequens: ⁊ tunc quecunq̃z pars pmo ꝓponatur concedo eam ⁊ alteram nego qz repugnat vni concesso ⁊ opposito bene negati non sepissime declarato. ¶ Item si statiz post negationem illius. a. est tibi positum fuisset ꝓposita ista. a. est ate concedendum ita q̃ nõ fuisset pars illius causalis: negassem eam tanq̃z falsam ⁊ impertinentem. ¶ Si vero impõne sumit falsum de exclusio extremo nego q̃ homo est asinus est tibi posituz. ⁊ istam similiter ⁊ nihil aliud q̃z homo est asinus est tibi posituz. dicendo q̃ quelibet illarũ est falsa non sequẽs cum positum non sit exclusiua sed ꝓpositio officiatis ꝓbabilis: ⁊ ita consequenter negat ista vniuersalis: omne tibi positũ est homo est asinus. positum. n. cõnertibiliter significat ⁊ asserit q̃ illa exclusiua tñ homo est asinus est tibi posita. vlterius quãdo ꝓponitur. a. est hõ est asinus: neganda est vt pus dictuz. a. est tibi positum cõcedo qz verum ⁊ impertinẽs. Et tunc ad argumẽtum pz q̃ ista cõsequentia non vz. tñ homo est asinus est tibi positum ⁊. a. nõ est homo est asinus igitur. a. non est tibi positum ⁊ ad similitudinem dico q̃ nõ est similitudo nisi pmo mõ. ¶ Forte concessa ista. a. est tibi positum quis posset ꝓponere. a. est ate concedendum. neganda est vt pus qz falsa non sequens. Non. n. sequitur. a. est tibi positum igit. a. est ate concedenduz: imo nec si adderetur li admissum vt pluries est ostensum: sed opz etiam addere li sine repugnãtia vel sine cõtradictione ad ortum obligationis quo precedente cũ alijs cõcederet q̃ omne. a. est ate concedendum ⁊c.

Ona regula fuit ista. Ad omne impertinens est respõdendum ꝓm sui qualitatem. ¶ Cõtra istam regulam arguit sic. ⁊ pono tibi istã tu es rome qua admissa ⁊ cõcessa propono tu es rome in hoc instanti: demõstrando instans qd est presens. Si cõcedis habeo intẽtum. qz ista est falsa ⁊ impertinẽs cum nõ sequit nec repugnat vt pz intuenti. stat. n. q̃ tu sis rome ⁊ tamen nõ sis rome in hoc instãti sicut stat q̃ aliqd instãs sit ⁊ q̃ hoc instãs non sit. Si ergo negat ista tu es rome in hoc instanti. contra omne qd est rome est rome in hoc instãti: sed tu es rome ergo tu es rome in hoc instãti. Si negatur maior stet oppositum. vz. q̃ aliquid est rome qd nõ est rome in hoc instãti: ⁊ pari rõne sequitur tales esse possibiles aliquid est rome qd nunc nõ est alicubi. similiter q̃ aliqd currit quod nunc nõ habet pedes. etiam q̃ nũc homo disputat q adhuc non est grãmaticus. que non apparent possibiles: qz sequit hoc currit ⁊ hoc nũc nõ hz pedes. ergo hoc currẽs pedibus currit loquẽdo ꝓprie de currere put soli animali conuenit similr iste homo disputat ⁊ adhuc nõ est grãmaticus. ⁊ fuit igit in eternũ fuit quod est impossibile. ¶ Ad istam obligationem solent respõderi vt pus ⁊ cõsequẽter concedo omnes illas cõclusiones de possibili. Et ad argumentum cõtra regulam. negat cõsequentia. qz oz ad illud concludendum sũmere q̃ illud nũc fit. qd tamẽ repugnat posito ⁊ opposito bene negati cõsimiliter negat alia consequentia facta cõtra aliam cõclusionem. qz li adhuc ⁊ ante hoc demonstrando instans equiualẽt. ideo sicut stat q̃ iste homo generabitur qui nõ ante hoc instans generabit sic

stat ꝙ aliquando vel prius generabat qui adhuc nõ generabatur. ⁊ cõsequẽter ꝓcedit ꝙ stat aliquid esse rome qõ nec cras nec hodie nec heri est rome: equivalent.n. apud hanc responsionez hodie ⁊ hec dies.ꝑter hoc ꝙ hodie cõnotat ꝑsentiaz diei demonstrate.⁊ consimilr li nunc ⁊ hoc instans cõnotando eius ꝑtiaz:ita ꝙ li hodie vel nunc non convertitur cum li ꝗ dies nisi cũ tali connotatione.naz li hodie valet tm̃ sicut hec dies qui est ꝑs.Et consimilr li hodierna dies.⁊ sic non sequit omnis dies erit ꝑs ergo oꝗs dies currit hodierna dies:nec sequitur omnis dies currit ꝑs dies igitur omnis dies erit dies qui est ꝑs. ⁊ similiter negat ꝙ omnis dies post hodiernũ diem erit cras vel crastina dies.q: isti termini cras vel crastina dies valẽt tm̃ sicut diceretur dies ĩmediate sequens diez q nũc est ꝑs. Et si querat an li hodierna dies vel crastina dies sint termini cõmunes vel termini singulares. dicit ꝙ sunt termini cõmunes:nõ opz tm̃ ꝙ vtrũq; istorum sit de plurib⁹ ꝑdicabilis:sicut nec iste terminus sol deus vel celuz:⁊ tamẽ convertuntur deus ⁊ iste deus: ⁊ sicut non põt esse ꝙ iste deus est ⁊ alius deus est. sic nec ꝙ hodierna dies sit ⁊ ꝙ alia dies sit hodierna.⁊ similr dicatur de crastina ⁊ hodierna.quare ⁊c. ¶ Hec autez pulchre dicta sunt sed iudicio meo nõ in toto continent veritatez.arguo.n.ꝓbando ꝙ li hodie vel nũc non ꝓuertunt cum li isto die vel hoc instanti ⁊ tali cõnotatione. Nam facio talem ꝓñam nunc est aut hodie est igitur hoc instans ꝑs est vel hec dies que est ꝑs est:⁊ demonstrato hanc diem que est.a.⁊ hoc instãs ꝑs qõ sit.b. Nam post hanc septimanã currit ita ꝙ hodie est ⁊ nunc est sicut ꝑtialit ita est ⁊ tunc non currit ita ꝙ hec dies est demonstrato.a.nec hoc instans est demonstrato.b.instanti qõ nũc est igitur adinuicez huiusmodi nõ cõuertunt. ¶ Confirmatur.nam si iste termin⁹ deus successive de plurib⁹ esset verificabilis ita ꝙ sua supposita corrumperent ⁊ non essent eterna. hec cõsequentia nõ valẽt deus est igitur hic deus est quocũq; demõstrato sicut nec cõnertunt illa duo. aliquis homo ⁊ iste hõ. dato ꝙ li aliquis homo nunq̃ haberet nisi vnum suppositum sed successive plura.sicut dicimus de istis terminis fenix ⁊ ista fenix modo pz ꝙ nõ sequit fenix est igitur ista fenix est. nec ista alijs.homo est igitur iste homo est quecũq; cõnotatione vel relatione addita igit nec illa consequentia est bona. nũc est igitur hoc instans quod est ꝑs est.hodie est aliqs homo igit hec dies q̃ est ꝑs est aliquis homo.ꝓña patet q: licet isti termini nũc hodie nunq̃ plura supposita hẽant simul tamen habeãt successive per cõtinuam desitionez ⁊ inceptionem talium suppositoꝝ. ¶ Confirmat.iterum ⁊ assigno aliquos dies hꝰ hebdomade future. vz.a.b.c.d. ⁊ pz ꝙ quãdocũq; erit ita ꝙ tu es in.a. die erit ita ꝙ tu es nunc:⁊ ꝙ tu es hodie.⁊ ita quãdocunq; erit verum ꝙ tu es in.b.in.c.in.d.sed tũc nõ currit ita ꝙ tu es in hoc die demonstrato que mõ ꝑsens est:nec tunc currit ita ꝙ tu es in hoc instanti demonstrato instãti qõ ꝑsentialr existit igitur talis convertibilitas est fugienda. ¶ Ideo est alr dicendũ respondendo ad obligationẽ sicut in argumento respondetur quousq; ꝓponunt iste conclusiones quas nego ⁊ dico ꝙ si aliquid est rome illud nũc est rome vel alicubi:q: si aliquid est rome illud est rome in instãti ꝑti ⁊ in instãti qõ ẽ ꝑs. Similr si aliquid est rome illud est rome hodie:nunquã tamẽ concedo ꝙ si aliquid est rome illud est rome in hoc instanti ꝑti vel in hac die que est ꝑs:cum adequatũ significatum antecedentis ⁊ significatuz adequatuz oppositi cõsequentis sunt cõpossibilia. Et ita non est admittẽdũ ꝙ aliquid currat ꝙ nunc nõ habeat pedes: lz sit admittendum ꝙ aliquid currat qõ in hoc in instãti ꝑti nõ habet pedes:nec etiam est cõcedendum ꝙ aliquis hõ disputet qui adhuc non est grãmaticus:lz concedendũ sit in casu ꝙ aliquis homo disputat qui tm̃ hoc instans ꝑs nõ sit grãmaticus.hec aũt in mã de incipit ⁊ definit nota sunt ideo eoꝝ verificationes querens inueniat. ¶ Ex hijs ergo patz ꝙ li nunc ⁊ instans ꝑs convertunt ⁊ non li nũc ⁊ hoc instans ꝑs. Similr hodie ⁊ dies ꝑsens cõuertunt ⁊ non hodie ⁊ hec dies ꝑs. Idem est dicendus de hodierna die ⁊ de alijs terminis dies crastina ⁊ hesterna suo modo: vñ dies crastina equivalet huic dies ꝑterita imediata diei que est ꝑs.dies hesterna equivalet huic dies futura immediata diei que est ꝑs.⁊ nõ huic diei que est ꝑs.sicut põt patere ex dictis. ¶ Ex quibus sequit ꝙ lz fuit ita ꝙ adam est hodie ⁊ fuit heri:siue erit cras:non tamẽ est verũ ꝙ adaz fuit hodie aut heri:⁊ ita bene erit vnum ꝙ antexꝑs est hodie ⁊ fuit heri ⁊ erit cras.⁊ tamẽ nõ est antixꝑs hodie heri aut cras:iuxta equivalentias talium terminorũ:sicut etiã alias cõcessi ꝙ antixꝑs nunq̃ erit ꝑs nec nunq̃ erit in instanti ꝑti nec nunq̃ erit hodierna die lz aliquando currit ita ꝙ est ꝑs ⁊ in instãti ꝑti ⁊ hodierna die.si enim erit in instãti ꝑti tempore currit in instanti qõ est presens. cõsequentia tz. q: li ꝑs instans ⁊ li instans qõ est cõuertũtur ¶ Sed contra iam dicta probat ꝙ sequit tu es rome igit tu es rome in hoc instanti: quocũq; demõstrato. Naz ex opposito sequit oppositum. sequit.n. tu non es rome in hoc instanti quocũq; demõstrato: ⁊ tu nõ es rome in hoc instanti isto demstrato nec isto demõstrato nec sic de singulis.igitur tu nõ es rome in aliquo instanti.⁊ per ꝓñs tu nõ es rome. ¶ Scõo tu es rome igitur tu es rome in aliquo instanti igit tu es rome in instanti ꝑti igit tu es rome in instanti qõ est ꝑs:sed solum hoc instans est: demonstrãdo hoc instans ꝑs.igitur ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. sit rei veritas ꝙ so:.sit rome in.a.instanti qõ sit ꝑs ⁊ reddo ad primam rñsionem negantẽ ꝙ tu es rome in.a.instanti ⁊ bene es rome in aliquo instãti.ꝓpono tibi so:.est rome in.a. instanti.pz ꝙ est cõcedenda q: vera ⁊ impertinẽs:tunc arguitur sic.so:.est rome in.a.instanti ⁊ tu es rome in aliquo instanti igit tu es rome in.a.instanti pz ꝓña. q: aliter plura instantia essent cõsequens est impossibile. q: scõo talia nec possunt esse cõtinua nec cõtigua. ¶ Ad ꝑmum dicit negãdo penultimam ꝓñam. sicut nõ sequit. nõ sum hoc anial demõstrato asino nec demonstrato homie nec demõstrato quocũq; alio aniali igitur nõ sum animal : supposito ꝙ per li hoc in antecedente demstrat asinus. ¶ Ad scõm concedo ꝙ sum in instanti qõ est ꝑs ⁊ nego ꝙ solum hoc instans est ꝑs tanq̃ repugnans. ¶ Ad tertiuz admissa suppositione nego ꝙ so:.sit rome in.a.instãti ꝓpter repugnãtiam vel deductionem ad impossibile sed tm̃ bene cõcedo ꝙ so:.est in aliquo instanti rome: sicut concedo ꝙ tu es rome in aliquo instanti:ꝑmũ q: verum ⁊ impertinẽs:ꝛm q: sequens ex posito. Et si querit ex quo so:. est rome in aliquo instanti ⁊ tu similr in quo instanti: dico ꝙ stat in.a.vel in.b.ꝙ nõ est hic questio determinãda. ¶ Scõo ad ꝑncipale arguit sic. Et pono tibi istam omnis ꝓpositio est vera.qua admissa ꝓponitur hec est vera homo est asinus.si conceditur habeo intentum: cum ipsa sit falsa ⁊ impertinens:ꝙ sit falsa pz:sed ꝙ sit impertinẽs ꝓbatur.q: nõ sequitur nec repugnat. Naz non sequit.omnis ꝓpositio est vera igitur hec est vera homo est asinus: cum oppositũ consequentis stet cuz antecedẽte.stat.n.ꝙ illa deus est sit oꝗs ꝓpositio vera.ꝙ aũt non repugnet manifestuz est. ¶ Si autez negat:cõtra omnis ꝓpositio est vera sed ista homo est asinus est ꝓpositio igitur ipsa est vera. ¶ Dicit concedo cõsequentiam ⁊ negãdo minorem tanq̃ repugnantez posito ⁊ opposito bene negati. Nam bene sequit omnis ꝓpositio est vera ista homo est asinus nõ est vera igit illa homo ẽ asinus nõ est ꝓpositio . Si aũt postpositum preponeret ista homo est asinus est ꝓpositio cõcedenda ẽ q: vera ⁊ impertinens deinde si ꝓponatur hõ est asinus est vera cõcedat q: sequens ex posito ⁊ concesso. ¶ Et si arguitur homo est asinus est ꝓpositio vera igit homo ẽ asinus.nõ valet argumẽtum.q: ex possibili nõ sequit impossibile. ¶ Contra vnum negatũ.vz.ꝙ illa homo est asinus sit ꝓpositio arguit sic.⁊ facio illam ꝓñam omnis ꝓpõ est vera igitur hec homo est asinus est ꝓpõ vera. ista consequentia parte nõ valet.stat.n.oppositum cõsequẽtis cum antecedente ⁊ arguo sic.oppositum cõsequentis stat cum antecedente igit oppositum cõsequẽtis est. igit ꝓñs illius

consequentie est sed omne consequens illius consequentie est ista homo est asinus igit homo est asin? est: igit homo est asinus est ꝓpositio. ¶ Respondet ꝙ q: scōs casus repugnat dictis in primo casu vnum istorum expedit facere aut non admittere ꝑm casum aut si admittit cedit obligatio ꝑma. ⁊ tunc in scōo casu possum admittere ꝙ ista homo est asinus est ꝓpositio nec tūc repugnat alicui. ¶ Aut tertio pōt dici sicut superius dicebatur admittendo simul duos casus oppositos per duas positiōes ⁊ tunc nō est inconueniens cōcedere ⁊ negare eandem ꝓpōnem in diuersis casibus sed in eodem esset incōueniens. Nec pōt secūdus casus admitti cum ꝑmo. Et cum dicit oppositus cōsequentis istius cōsequentie stat cum ante eiusdem: concedo igitur oppositū cōsequentis est: cōcedo sed omne ꝓns illius est ista homo est asinus igit homo est asinus est: nego antecedens tanq̄ repugnās. sequit. n. illa homo est asinus non est ꝓpositio igit nō est cōsequens illius cōsequētie. ¶ Tertio arguit sic. contra regulam ⁊ pono tibi istam copulatiuā rex sedet ⁊ nulla obligatio tibi fit. deinde rex sedet. Si concedit ⁊ ista est tibi dubia ⁊ impertinens igitur oppositum regule. ans ꝓbat. nam ꝙ sit dubia de se pz. sz ꝙ sit impertinēs ꝓbatur. Illam nulla obligatio tibi fit igit est impertinēs. accipiendo impertinēs pro omni eo ꝙ nō est sequens nec repugnans. illa ꝓna est bona antecedens ē concedendus ate igitur ⁊ ꝓns. Si in ꝑmo dubitat ista rex sedet tunc cedat tp̄us tu dubitasti sequens ex posito infra tempus igitur male respōdisti. ¶ Forte dicit ꝙ repugnat illam esse mihi dubiam. cōtra ⁊ pono tibi istaz copulatiuā rex sedet ⁊ rex sedet est tibi dubium ⁊ nulla obligatio est tibi facta. deinde rex sedet. si concedit tunc rex sedet est tibi dubia ⁊ nulla obligatio tibi facta est igit cōcedis tibi dubium sine aliqua obligatione. ⁊ per ꝓns male respondes. ¶ Respondet admittendo casum ⁊ cum ꝓponit rex sedet. cōcedo ⁊ cum arguit ista est tibi dubia ⁊ impertinēs. igitur ⁊c. nego antecedens. pro qua parte: ꝑ scōa. ex quo sequitur ex scōa parte casus. Si tamē ꝓpōnātur ille cathegorice diuisim: concedo ꝙ ista non est a me concedenda tamē concedam ip̄am quotienscūq̄ ꝓponetur. Et si dicit tu cōcedis illaz ⁊ illa nō est ate cōcedenda sed dubitanda igitur male respōdes. dico negando antecedēs vt ꝑns copulatiue ꝓpositus: cathegorice aūt cōcedo vltimate ꝙ male respōdeo non q: verum sed q: sequens. ¶ Quarto ad ꝑncipale arguit sic. aliqō impertinēs falsum est pertinens vz. sequens vel repugnans sed omne sequens est cōcedēdum ⁊ omne repugnans negādū igitur nō semper ad impertinens est respondendū ꝑm sui qualitatez. cōsequentia tenet ⁊ antecedens ꝓbat. ⁊ pono tibi illam. omnis homo est rome ⁊ quelibet ꝓpositio est impertinēs posito ⁊ obligato: tunc ꝓpono tibi omnis hō est rome que sit. a. concedatur. deinde. a. est positum obligatum vel sequens. cōcedatur q: verus ⁊ impertinēs: deinde. a. est ate concedēdū: conceditur q: sequens. tunc arguit sic. Si nulla obligatio esset facta. a. esset falsum q: negandum ⁊ nūc est concedēdum igitur solum ꝓpter positum est concedendū sed nullum falsum est concedendum ꝓpter positus nisi sequens igitur ista est sequēs sed omnis ꝓpositio est impertinēs posito obligato igitur ꝓpositio falsa impertinens est sequens. quare ⁊c. ¶ Respondet admittendo ⁊ cōcedēdo ꝙ. a. ē positum obligatum vel sequens. ⁊ ꝙ est concedendū: sed nego ꝙ sit falsum tanq̄ repugnās. sequit. n. a. est concedēdum ⁊ omnis ꝓpositio est impertinēs obligato igit. a. est ꝓpositio vera. ¶ Item nego ꝙ si nulla obligatio foret ista esset neganda tanq̄ repugnās. sequit. n. a. est cōcedendus ⁊ omnis ꝓpositio est impertinēs posito obligato igitur si nulla obligatio foret. a. esset cōcedendū. ⁊ per ꝓns nō esset negandum. ¶ Si tamē ꝑmo ꝓponat. a. ē falsum cōcedit tanq̄ verum impertinēs. deinde. a. est positus: obligatus aūt sequens vel concedendum: nego qōlibet istorū tanq̄ repugnans. q: sequit quelibet ꝓpositio est impertinēs posito obligato ⁊. a. ē falsum igitur est ate negandum. ⁊ per consequens non concedendum nec positus obligatus aut sequens. ¶ Quinto ꝑncipaliter arguit cōtra regulā ⁊ pono tibi istam omnis ꝓpositio p̄ter istam tu es rome ē impertinēs posito obligato que sit. c. deinde tm̄. c. est tibi positum obligatus. concedēda est. q: vera ⁊ ipertinēs: deinde tu es rome: vel est concedenda vel neganda. si neganda: contra illa est falsa possibilis nō impertinens nec repugnans igitur sequēs vel positum obligatum ⁊ omne tale ē concedendū igitur hec est cōcedenda. Si dicat ꝙ est concedenda. cōtra ista est falsa ⁊ non sequens igitur neganda: antecedens pz qm̄ non sequit omnis ꝓpositio p̄ter istam tu es rome ē impertinēs posito obligato igit tu es rome. ¶ Confirmat ante casum fuit negāda ⁊ ex casu nō sequit ꝙ sit concedenda igit adhuc est neganda. ꝓna tz ⁊ antecedens ꝓbatur. qm̄ non sequit. omnis ꝓpositio p̄ter illaz tu es rome est impertinēs posito obligato igitur tu es rome est concedenda q: cum toto antecedente staret ꝙ tu es rome esset repugnās posito obligato ⁊c. ¶ Respōdet admittendo positum. Et cum ꝑmo ꝓponitur tm̄. c. est positum obligatum concedo: deinde tu es rome nego: q: ē falsa ⁊ non sequens. Et tunc ad argumentū illa est falsa possibilis non impertinens nec repugnās igitur sequēs. cōcedo ꝓnam. ⁊ cōsequens. ⁊ ꝓnter concedo ꝙ tu es rome ē concedendum. Et tunc ad argumentuz nō sequit. omnis ꝓpositio p̄ter istam tu es rome ē impertinēs igit tu es rome. dico ꝙ si mihi ꝓponitur ista ꝓna nego eam. ⁊ concedo istam esse bonam q: sequens ē ip̄am esse bonam. Illaz sequit tm̄. c. ē tibi positum obligatuz ⁊ ista. vz. tu es rome ē sequens ex posito obligato igit illa cōsequentia ē bona. ¶ Si tamē ꝑmo ꝓponatur tu es rome ē sequens nego: deinde tu es rome ē repugnans: cōcedo q: sequens. sequitur enim tm̄. c. ē positum ⁊ omnis ꝓpositio p̄ter illam est impertinēs ⁊ ista nō ē sequens igit ē repugnās. Si tamen anteq̄ ꝓponetur ista tm̄. c. ē positum obligatū ꝓponatur tu es rome ē sequens vel tu es rome ē repugnans vtrūq̄ est negandū: deinde tantum. c. ē positus obligatum negatur. quia tunc est sequens ꝙ tu es rome est positum obligatum. quare ⁊c.

Decima regula ē ista. Omne falsū nō sequēs scitum esse tale infra tempus obligationis ē negandum ⁊ omne verum nō repugnans cōcedendū. ¶ Et tz argumenta ꝗ aliā regulam militent cōtra istam tamē adhuc in spāli arguo pluribus medijs valētib? ad vtrāq̄. q: non pōt fieri argumentū cōtra istam regulam qō nō sit cōtra aliam ⁊ ecōtra. ¶ Arguo ergo ꝑmo sic. sit rei veritas ꝙ vnum. a. sit omne. a. qō sit ista tu curris: deinde: pono tibi istam. sic ꝙ nihil aliud ponat tibi. a. ē concedendus ate. que sit. b. ⁊. c. eius ꝗdictorium. tunc ponat. b. Si cōceditur. cōtra nullum falsum nō sequēs ē ate concedendū sed omne. a. ē falsum non sequens igit nullum. a. ē ate concedendum qō ē. c. oppositum. b. cōsequentia tz cum maiori ⁊ minorem ꝓbo. q: nō sequitur. a. ē ate concedendus igit tu curris. nec pōt negari. b. q: positum. ¶ Respōdetur admittendo casum ⁊ vlterius dico ꝙ. a. sequit ex. b. ꝗ non sequit. a. ē concedendum ate igit tu curris. dico ꝙ argumentum ē bonū. q: sequit ex casu illam ꝓnam esse bonam nō tamen cōcedo ꝓnam istam: sicut in casu cōcederē illam ꝓnam esse bonam deus ē igit homo ē asinus: nunq̄ tamen cōcederez istam. Si aūt deniatur illa particula ꝙ nihil aliud tibi ponat admitto casuz ⁊ nego ꝙ. a. sit falsuz ⁊ non sequēs. ¶ Et si dicit pro qua parte. nō rēo quousq̄ ꝓponant partes mihi sigillatim: qō si fiet. ꝑmā ꝑmo loco ꝓpositam concedam ⁊ scōam negabo. vt si statim post istam. a. est falsum ⁊ non sequens. ꝓponatur. a. non ē sequens: concedit: ⁊ ista. a. ē falsum: negat. illa enim nō stāt simul. a. ē concedendum ate ⁊ nō ē sequens ⁊ tamē ē falsum. ¶ Si aūt ꝑmo loco ꝓponatur. a. ē. falsum respōdeatur sicut dictum ē. ⁊ hoc cōmuniter cōtingit de copulatiua facta ex duabus cōtingētibus veris ⁊ ipertinentibus repugnantib?. Eodē mō dico de disiunctiua eius opposita. vnde pars ꝑmo loco ꝓposita ē negāda ⁊ scōa concedēda.

Concesso igitur q̃.a.est sequens:contra non sequit ex tibi posito nego:pbo.nõ sequit tu curris est ate concedendum igitur tu curris:cõcedo:⁊ vlterius non sequit qn sequitur ex posito.illa.n.consequentia nõ vz.a.nõ sequit ex isto antecedente ⁊ illud añs est tibi positum igit.a.non sequit ex tibi posito.arguit.n.ab inferiori ad suum superius negatione ꝓposita. ¶ Et si dicat quis est ille alius casus tibi positus dicat q̃ stat q̃ sit.a. vel.b. hic non est determinanda questio. ¶ Sed forte quis posset variare casum ⁊ ordinẽ proponendi sic.pono q̃ tñ illa tu curris sit ate concedẽda que sit qõlibet.a.qua admissa:tunc ꝓponit tibi tu curris: cedat tp̃us:⁊ ostendit q̃ in rei veritate.a. fuit falsum non sequens igit non cõcedenda. negata igit ista tu curris cum proponit infra tp̃us:contra tu negas.a.⁊.a.est ate concedendum igit male respõdes:negat copulatiua añs. Et si queritur pro qua parte dicat pro p̃ma ex quo sẽda sequit ex casu. Si tamẽ p̃mo ꝓponit consequens: negat q: falsum ⁊ non sequens.⁊ similr negat ista tu negas.a. q: repugnans lz in rei veritate sit vera.similr ecõuerso. si p̃mo loco ꝓponitur p̃ma pars illius copulatiue cõcedit consequenter q̃ concludit.s.q̃ male respõdes vt sequens lz sit falsum. ¶ Secõo p̃ncipaliter arguit sic.⁊ pono q̃ cõcedas p̃mum ꝓpositum a me post istud posituꝫ.si non admittit contra casus est scitus ate esse possibilis igit per p̃mã regulam est admittendus:poteris.n.sicut cõstat cõcedere quatemcũq̃ ꝓpositionẽ que proponet a me siue fuerit possibilis siue impossibilis. Admisso ergo casu.propono tu male rñdes:si concedis cedat tp̃us ⁊ arguit q̃ infra tp̃us cõcessisti falsum nõ sequens igit male rñdisti vel sẽda nõ est vera.nõ.n.sequitur tu cõcedis p̃mũ propositũ vel proponendum a me igit male respondes. Similr arguit si dubitetur:si negatur ergo male rñdes : proponit hoc est primum propositũ a me post illud positum.cõcedit q: verũ non repugnãs:deinde arguit tu negas istam ⁊ illa est primum propositus a me post positum igitur negas p̃mum propositum a me post posituꝫ ⁊ concedis p̃muꝫ propositum a me per casum igit idem concedis ⁊ negas ⁊ infra idem tp̃us obligationis ⁊ in vna obligatiõe igitur male respondes qõ erat negatum ⁊c. ¶ Rñdet vt prius donec proponit tu negas istaꝫ qõ tamen negat quãdocũq̃ proponitur mihi illud post positum.s.tu male respõdes negatur ⁊ nego me negare istam.q: repugnans:sed si proponitur tu concedis eam:concedo : q: q̃ concedo illam sequitur ex posito obligato cum bene concesso.sequit.n.tu concedis p̃mum propositus a me:sed hoc est p̃muꝫ propositum a me igitur tu cõcedis illam. Et si dicit tu negas proprium actum dum proponit illa infra tp̃us:negat:naꝫ cũ concedo me concedere q̃ male rñdo non nego proprium actum:q: me negare illaꝫ tu male rñdes repugnat. Si tñ dicat cedat tp̃us ⁊ proponit infra tp̃us negasti actuꝫ tuuꝫ proprium cõceditur nec hoc est inconueniẽs dum mõ sequitur:sicut pluries est recitatuꝫ. ¶ Tertio p̃ncipaliter arguitur sic.⁊ pono tibi istaꝫ tu curris est vera ⁊ impertinẽs qua admissa propono tibi illam tu curris. Si concedis cedat tp̃us ⁊ arguo q̃ tu concessisti falsum non sequens igit male vel sẽda est falsa.q̃ aũt ista sit falsa pz ⁊ q̃ non sit sequens probat. Istaꝫ nõ sequit tu curris est vera ⁊ impertinens igitur tu curris nã oppositum cõsequentis stat cuꝫ antecedente ꝓm q̃ alias declaratũ est. Si vero negas istã tu curris contra ista est vera ⁊ ipertinens ergo non est ate neganda ⁊ tu negas eaꝫ ergo male. ¶ Respõdet admittendo positum ⁊ cum proponit tu curris nego eam ⁊ cũ dicit est vera ⁊ impertinẽs igitur nõ est negãda. concedo cõsequentiam ⁊ añs. Et vlterius tu negas eam concedo tu male rñdes cõcedo tanq̃ sequẽs. Si tñ in p̃ncipio proponatur tu male rñdes : nego quia falsuꝫ ⁊ impertinens: deinde tu negas illam tu curris:nego q: repugnãs. Segtur enim ista nõ est ate negãda ⁊ non male rñdes igit non negas eam. ¶ Quarto arguit sic.⁊ pono q̃ quãdocunq̃ a.ponitur a parte subiecti alicuius propositiõis q̃ illa propositio sit vera ⁊ quãdocũq̃.b. ponit a parte predicati q̃ illa propositio sit falsa. isto admisso propono.a.est.b. q̃ sit c.⁊ quero vtrum.c.sit verum vel falsum. Si verum probo q̃ est falsum : q: quãdocunq̃ ponit.b. a parte p̃dicati illa propositio est falsa sed in.c.b.ponit a parte p̃dicati igit c.est falsum. Si vero concedit q̃.c. est falsuꝫ contra quãdocunq̃ in aliqua propositiõe ponit.a.a parte subiecti ista propositio est vera sed in.c.ponit.a.a parte subiecti igitur c.propositio est vera qõ erat negatũ : oꝫ ergo dicere q̃.c. non est negãdum nec concedẽdum: ⁊ tñ est propositio nõ sequens igit ad ipam nõ est respondenduꝫ �the sui qualitatem. ¶ Dicendũ admittendo casuꝫ nõ de virtute sermonis sed gratia disputationis ⁊ cum proponit.c. vtrũ sit verum aut falsum:nego.c.⁊ dico ipm esse falsuꝫ. ex quo nõ est facta mentio de ꝗnificatione.a. vel.b. Et tunc ad argumentuꝫ nego q̃ in.c.a parte subiecti ponat.a. tanq̃ repugnãs.sequit.n.quãdocũq̃ in aliqua propositiõe.a.ẽ a parte subiecti illa propositio est vera sed.c. propositio est falsa igitur in.c.propositiõe nõ ponit.a. Et si querit qõ est subiectum.c.propositionis. dico q̃ stat q̃.a. vel.b. talis ⁊ talis questio nõ est determinanda vsq̃ ad finẽ obligationis. Item si anteq̃ proponat an.c.sit verum vel falsuꝫ proponatur subm.c.est li.a.concedit ⁊ cõsequenter q̃.c.est verum. Et si proponit vlterius p̃dicatuꝫ.c.est li.b. negatur tanq̃ repugnans cum adiuctorio positi.sequit.n.subm.c est li.a.igitur est verũ igit non falsum igit p̃dicatum eius nõ est b. Si tamẽ p̃mo proponeret subiectũ.c.est li.b.cõcederetur tanq̃ verum ⁊ impertinens ⁊ negatur consequenter q̃ subiectum.c.est.a. ¶ Ex predictis potest solui vna obligatio cõmunis. vz.pono q̃ quãdocunq̃.a.ponit a parte subiecti illa propositio est vera ⁊ quãdocũq̃ ponitur a parte p̃dicati ista propositio est falsa: deide capitur talis propositio.a.est sor.que sit.b. ⁊ proponat subm.b. est a.conceditur tanq̃ verum ⁊ impertinẽs: deinde.b.est verum conceditur tanq̃ sequẽs:deinde proponit sor.est.a. ⁊ queritur vtrum sit verum vel falsum dato q̃ concessuꝫ sit suum p̃dicatum esse.a.dico q̃.b. est falsum cõtra.a.est sor.igitur sor.est.a. Ista cõsequentia est bona ⁊ antecedẽs est verum igitur ⁊ consequens:dicit concesso q̃ illa est antecedens.a.est sor.⁊ ista consequẽs sor.est.a.concedo istã consequentiã esse bonam q: repugnat.sequit enim antecedens est verum ⁊ ꝓñs falsum igit ista consequentia nõ valet.ad bonum intellectũ. ¶ Et si dicit q̃ ista est conuersio simplex nego propter repugnantiã:contra ibi de subto fit p̃dicatum ⁊ de p̃dicato subm manente eadeꝫ quãtitate ⁊ qualitate igitur est cõuersio simplex nego añs. ¶ Et si dicitur pro qua parte dico q̃ proponant partes ⁊ bene numerent p̃ter vltimam: vltima concedit q: repugnat illis ⁊ p̃oribus concessis.quare ⁊c. ¶ Quinto ad p̃ncipale arguitur sic.aliqua est propositio nõ sequens in obligatione positiõis que non est concedenda neganda nec dubitãda igitur regula falsa.antecedens probat ⁊ pono q̃ sor. concedat illam deus est ⁊ plato neget ⁊ cicero dubitet eaꝫ:⁊ q̃ omne negans aut dubitans eam male rñdeat:⁊ sũmo istã propositionem. ille male respõdet que sit.a. ⁊ demõstro per li iste in illa propẽne ille male respondet illum qui totaliter respondet ad illam deus est sicut tu respõdes ad.a. isto posito pz q̃.a.est non sequens ⁊ q̃ nõ sit concedenda neganda nec dubitanda probatur ⁊ propono tibi.a. Si dubitetur contra tu scis q̃ nullus similr respõdet ad illam deus est sicut tu respondes ad.a.nisi cicero ⁊ cicero male respondet igitur tu male respõdes si neges eam:arguitur similr de platone. Si aũt concedis eam igit respõdes cõsimiliter ad istam sicut sor.ad illam deus est : sed sor.bene respondet igitur tu bene respõdes ⁊ solum concedis illaꝫ ille male respondet ⁊ per li iste demonstratur sor. igitur sor.male respondet qõ est oppositum oppositi.quare ⁊c. ¶ Ad istud respondet negãdo consequentiã in p̃ncipio factam sed oportuit sic argui aliqua est propositio falsa nõ sequens vel vera non repugnãs non concedenda neganda nec dubitanda igit oppositũ regule. vñ talem propositionem ille male respondet ex quo est ipertinẽs oꝫ respõderi

sicut extra sed extra non cōcederetur nec negaret nec dubitaretur nec distingueret quousq; diceret quid demonstratur per li iste igitur sic in ꝓposito dz respōderi cum ergo ꝓponit ille male respōdet quero quid demōstrat per li ille: ⁊ si dicit ꝙ demōstro istum ⁊c. sicut pus. ⁊ ego respōdeo tibi sicut ille quē demōstras. Ita ꝙ nunq; rīdeat cōcedendo negādo nec dubitando quousq; nō fuerit certificatum quid demōstrat per li ille: tamen grā disputationis ad remittendū clamo: ez oppositis pōt. a. dubitari. Et ad argumentū concessis illis partibus sigillatim concedaz tanquā sequens ꝙ male respondeo.

Vndecima regula fuit ista. possibili obligato licet falso non: ꝓpter hoc est negādū necessariuz per se nec est cōcedendū ipossibile per se. ¶ Contra istā regulā arguit sic. ⁊ pono tibi istam hō est asinus est tibi posituz obligatum: qua admissa arguo sic: ex isto possibili posito est concedendū impossibile igit regula falsa: ans arguo sic. ⁊ ꝓpono tibi illam hō est asinus. Si cōcedis ⁊ bñ respōdes habeo intentū. Si negas ꝗ omne positū obligatum est ate concedendū sed hō est asinus est tibi positum obligatū igit homo est asin⁹ est ate cōcedendū ⁊ tu negas tm igitur tu male rīdes: maior est regula ⁊ minor est tibi posita igit cōsequens est ate cōcedendū: qō si concedit vz. homo est asinus est ate cōcedendū arguo sic. hō est asinus est ate cōcedendū sed hō est asin⁹ est ipossibile per se igit per se impossibile est ate cōcedendū ⁊ possibile tñ est positum igit posito possibili. posituz est impossibile concedendum. ¶ Itez sic hō est asinus est cōcedendū ⁊ nō nisi infra tp̄us obligationis igit infra tp̄us obligatiōis est concedendū: sed infra tp̄us est negandū igit idem est cōcedēdum ⁊ negandū infra tp̄us obligationis: ꝙ aūt hō est asinus ñt negandū infra tp̄us ꝓbo: q: negares eaz infra tp̄s bene rīdendo sed nō negas non negandū bene rīdendo igit ista est ate neganda. ¶ Itez si hō est asinus est concedendū ⁊ nihil est cōcedendū nisi verū vel sequens sed nō est verū q: est ipossibile igit est sequens. ⁊ per ꝓñs ex possibili sequit ipossibile qō est ꝗ pb̄m in multis locis. ¶ Itē si homo est asinus est cōcedendū infra tp̄us tunc cedat tēpus ⁊ arguo sic. hō est asinus fuit cōcedenduz infra tp̄s: ⁊ non cōcediſti illam infra tp̄us qñ fuit ꝓposita igit male respondisti. ¶ Ad istud solet rīderi dicendo ꝙ illa homo est asinus nō est a me neganda. Et tūc ad argm omne positum obligatū est ate concedendū sed hō est asinus est tibi positum obligatū igit homo est asin⁹ est ate cōcedendū dubitat minor: eo ꝙ pōt esse ꝓpositio posita obligata vel talis ꝓpō sumpta sub vñ ꝓpōne predicti sillogismi. Si sit ꝓpō posita: ꝓñs non vz q: nō p̄dicat subm maioris de ꝓpositione posita obligata sed ad hoc ꝙ ꝓñs valeat oz sic arguere: omne tibi positum obligatum est ate concedendum sed homo est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus est ate concedendū. Si vero minor fuerit hec ꝓpō: homo est asinus: sumpta sub vñ ꝓpōne cōcedenda est ꝓñs: sed negat ans. ¶ Distinctio ista nō est ad ꝓpositum eo ꝙ casus ponit ꝙ ista hō est asinus sit posita obligata. ¶ Item si sit ꝓpō posita obligata: sillogismus adhuc esset nēcius eo ꝙ subm in maioris vel sibi ꝓportionabile p̄dicat i minori ⁊ maior extremitas p̄dicat de minori in ꝓclone. ¶ Itez ponat cū toto casu ꝙ illa hō est asinus sumatur sub subto illius vñis: quo posito stabit argm vt pus sine solutiōe. ¶ Iō est alr dicendū: negādo istaz hō est asinus quotiēscūq; ꝓpōit. ¶ Et tūc ad argm ꝓcedo ꝙ illa est ame cōcedēda ⁊ ꝙ nego eā ⁊ ꝓñter ꝙ male rīo nō tanq; verū sed q: sequens. Et tūc ad argumenta ꝓbantia ꝙ illa nō est ame ꝓcedenda rīdet ad ꝑmū cū dr hō est asin⁹ est ate ꝓcedendū ⁊ hō est asinus est per se ipossibile igit per se ipōse est ate cōcedendū nego minorē tanq; repugnātē. Sequit. n. hō est asin⁹ est ate ꝓcedēdū igit hō est asin⁹ nō est per se ipōse sicut apparebit ifra. Verūtñ cōcesso ꝙ hō est asin⁹ est p se ipōse nō habet intētū. q: nego istā: tñ possibile est posituz q: repugnat: sequit. n. hō est asin⁹ est p se ipōse ⁊ est positū igit non tñ pōse est positū. ¶ Sz forte ꝗ istaz rīsionē arguo sic. ponēdo ꝙ. c. sit tota ista ꝓpō hō ē asinus est tibi positū obligatuz: tūc arguit sic. tñ. c. est tibi positū obligatū sed. c. est ꝓpō possibilis igit tñ pōse ē tibi positū obligatū. ¶ Preterea cedat tp̄us: ⁊ arguo sic. tūc nullū ipossibile fuit tibi positū. igit ⁊c. ans ꝓbat. q: tñ. c. ꝓpō possibilis fuit tibi posita. ¶ Rīdet negādo ꝙ tñ. c. sit mihi posituz tanq; repugnās. Sequit. n. hō est asin⁹ est tibi positū ergo nō tñ. c. est tibi positū. Et si dr cedat tempus: admitto: ⁊ nego ꝙ hō est asin⁹ fuit mihi positū infra tp̄us: ⁊ cōcedo ꝙ tñ. c. fuit mihi positū infra tp̄s ⁊ nego ꝙ aliqō ipossibile fuit mihi positū infra tp̄s oia ista tñ fuerunt falsa sed sequētia ⁊ ideo infra tp̄s cōcedenda. ¶ Et si arguit sic. tñ possibile fuit positū ⁊ ipōse fuit cōcedenduz infra tp̄s igit ꝓpter possibile positū fuit ipōse cōcedendū: ꝓñs pz ⁊ ans etiā: q: omne positū obligatū fuit concedendum infra tp̄s sed hō est asin⁹ fuit positū obligatuz igitur hō est asin⁹ fuit cōcedendū infra tp̄s sed hō est asin⁹ est ⁊ tunc fuit ipossibile. igit ⁊c. ¶ Dr negādo ꝙ impōse fuit cōcedendū infra tp̄us obligatiōis ⁊ cōcedo ꝙ de positum obligatuz fuit cōcedendū infra tp̄s: ⁊ nego ꝙ hō est asin⁹ fuit positū obligatū infra tp̄us. Si tñ talis ꝓpō fuisset mihi ꝓposita infra tp̄s ipaz concessissez q: fuisset mihi posita. Ad aliud p̄ncipale qñ dr: ꝙ homo est asin⁹ est a me negāduz: nego ⁊ nego ꝙ negem eā bñ respondendo. vñ si ꝓponitur tu negas eam: cōcedo: tu male rīdes cōcedo: si in p̄ncipio ꝓponit tu male rīdes nego: tu negas eā: nego q: repugnat. Ad aliud dr negādo ꝙ omne ꝓcedendū sit concedendū aut q: vex aut q: sequens q: etiā est cōcedendū q: positū obligatū: cōcesso ergo isto ante pōt cōcedi ꝓñter ꝙ hō est asinus est sequēs sed nō ex possibili. ¶ Ad aliud cum dr cedat tp̄us admitto ⁊ nego ꝙ hō est asinus fuit cōcedendū infra tp̄us ⁊ tota cā dicta est. ārē ⁊c. ¶ Sz adhuc fortius arguit ꝗ regulaz ⁊ ꝗ responsionez ⁊ pono tibi istā hō est asin⁹ est tibi positum obligatū ⁊ hec hō est asinus est per se ipossibilis casus est possibilis: q: possibile ē ꝙ tibi ponat per se ipossibile ⁊ tu admittas illud: admisso ergo isto ꝓpono tibi hō est asinus est ate cōcedenduz. Si negas: ꝗ hō est asinus est tibi positū obligatuz igit homo est asinus est ate cōcedendū. Si ꝓcedis arguitur ꝙ hō est asinus est ate negādū. Nā hō est asin⁹ est per se ipossibile igitur homo est asinus est ate negandū: ꝓbatur cōsequentia. sequit eniz homo est asinus est per se ipossibile ⁊ aliud est tibi positum obligatū igitur repugnat tibi posito obligato sed omne repugnans tibi posito obligato est ate negandum igitur homo est asinus est ate negādum. ¶ Respōdetur admittendo casum ⁊ cum ꝓponitur homo est asinus est ate concedenduz nego cōtra homo est asinus est tibi positum obligatuz igit homo est asinus est ate cōcedendum: concedo cōsequentiā ⁊ cōcesso ꝙ illud sit antecedēs ⁊ illud cōsequens: nego ꝙ ans sit concedendū a me. Et si dicit cōtra omne posituz obligatū est concedendū ate sed homo est asinus est positū obligatuz igit homo est asinus est concedendum ate: nego maiorez tanq; repugnantem. Et si dicit ista est regula: nego. ¶ Pro qua notanduz ꝙ omnes regule obligationum habent intelligi sine obligatione contraria quoniaz omnes ante dicte regule sunt vere propositiones non necessarie igitur cuiuscūq; regule talis est oppositum possibile. ⁊ per consequens pōt admitti vel concedi ex aliquo antecedente ip̄m. verbi gratia. pono ꝙ tu concedas repugnans posito obligato ⁊ bene respondeas ad illud solūmodo respondendo: istud est possibile ideo admittendum quo admisso fiat hec consequentia tu concedis repugnans posito obligato igitur male respondes: conceditur consequentia sicut etiam conceditur antecedens quotienscunq; ꝓponit non tamen cōceditur ip̄m omne cōcedendū q: tunc consequēs esset cōcedendū ⁊ sic concedendū esset te male rīdere ⁊ te bene respondere respectu eiusdem: ita in proposito est obligatio contraria cum ponitur ꝙ illa homo est asinus sit posita ⁊ obligata cum hoc ꝙ sit impossibilis per se in eo ꝙ est impossibilis

per se sequit q̃ est neganda. ⁊ per ꝓ̃ns non cõcedenda.

Duodecima regula ⁊ vltima fuit ista. qualibꝫ parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cuius ille vel consimiles sunt partes p̃ncipales. ¶ Contra istam regulã arguit̃ per motiuum oppositũ tenentiuꝫ. Ista pono tibi illam aliquis homo est rome: sit tamẽ rei veritas q̃ nullus homo sit rome: qua admissa ꝓponꝰ tibi istã aliquis homo est rome ⁊ tu es hõ: hec ꝓpositio est falsa ⁊ impertinens igitur neganda: ⁊ tamen quelibet eius pars est cõcedenda: ꝓbatur hec est ꝓcedenda aliquis homo est rome q: posita obligata: ⁊ hec etiaꝫ est cõcedenda tu es homo: q: vera ⁊ impertinens ⁊ tamen vt apparet copulatiua est neganda igitur non ad cõcessionẽ cuiuslibet partis copulatiue est concedenda copulatiua. ¶ Respondet̃ admittendo positum. Et cuꝫ ꝓponitur aliquis hõ est rome ⁊ tu es homo. nego illam copulatiuaꝫ tanq̃ falsam ⁊ impertinentem: ⁊ cum dicit̃ vtraq̃ pars est concedenda. dicit̃ q̃ prima est concedenda ⁊ nõ scõa que vera est sed repugnans posito ⁊ opposito bene negati q: eius cõtradictoriuꝫ est sequens. sequit̃ .n. nullus homo est rome vel tu non es hõ sed aliquis homo est rome igit̃ tu non es homo. Si vero ꝓponatur copulatiua per alium modũ concedenda est q: sequens: vt si statim postposituꝫ ꝓponeretur illa tu es hõ que esset concedenda quia vera ⁊ impertinẽs. quare ⁊c̃.

¶ Similiter dicendũ si rñderet̃ sicut solet poni q̃ omnis homo currat qua admissa ꝓponitur omnis hõ est rome ⁊ tu es homo: negat̃ illa ⁊ respondeat̃ vt p̃us. ¶ Secundo p̃ncipaliter contra regulam arguit̃ sic. ⁊ pono tibi omis homo est rome qua posita ⁊ admissa ꝓponꝰ tibi tu es homo ⁊ tu es rome neganda est q: falsa ⁊ impertinẽs. Deinde ꝓponꝰ tibi tu es homo. cõcedenda est q: vera ⁊ impertinens. Non .n. videt̃ cui repugnet vel ad q̃d sequat̃ Deinde ꝓponꝰ tibi tu es rome. Si concedis habeo intentum q: negasti copulatiuam ⁊ cõcedisti quãlibet eius partem. Si negas contra tu negas sequens ex posito obligato ⁊ concesso igitur male. antecedens ꝓbatur. q: sequitur omnis hõ est rome tu es homo igit̃ tu es rome. ¶ Respondetur admisso casu negando istam copulatiuã. Et cũ ꝓponitur tu es homo: nego q: repugnat posito ⁊ opposito bene negati. nam suum oppositũ sequit̃. ꝓbo. Nam sequitur. omnis homo est rome tu nõ es homo vel tu non es rome igit̃ tu non es homo. ꝓbo. istam ꝓnam nam bñ sequitur hõ est rome tu non es homo ergo tu non es rome. Similr sequit̃ omnis hõ est rome tu nõ es rome igitur tu non es hõ arguo igit̃ sic. hec tu nõ es hõ sequit̃ ex posito ⁊ qualibꝫ parte illius disiunctiue ergo sequit̃ ex eodem posito ⁊ tota disiunctiua. pꝫ cõsequentia ex hoc q: disiunctiua inferet̃ ex qualibet eius parte. ¶ Item sequit̃ tu es homo ⁊ omnis hõ est rome igitur tu es homo ⁊ tu es rome. Ista ꝯsequentia est bona ⁊ oppositũ ꝓ̃ntis est ⁊ cuiuslibet partis antecedẽtis. Similr igit̃ ex opposito ꝓ̃ntis cum minori sequit̃ oppositũ maioris ⁊ sic habet̃ intentũ.

¶ Tertio cõtra regulaꝫ arguit̃ sic. ⁊ pono tibi omnis hõ est rome: qua admissa ⁊ cõcessa cedat tp̃us ⁊ ꝓponꝰ tibi talis copulatiua omnis hõ est rome ⁊ tu es hõ fuit ate cõcedenda. Si concedit̃ cõtra ista fuit falsa ⁊ impertinẽs igitur: si dicit̃ q̃ fuit negãda ⁊ vt pꝫ quelibet eius pars fuit concedenda igit̃ oppositum. ¶ Ad istud argm respondet vnus magister dicẽs admittendo positũ ⁊ q̃ illa copulatiua fuit ame negãda ⁊ quelibꝫ pars p̃ncipalis pro tunc fuit cõcedenda: nec incidit aut ibidẽ habeo rñsio: in rñsiõe tenẽtium oppositũ regule p̃dicte. q: non obstãte cõclusiõe nũc cõcessa non est rñdendum ad copulatiuã ipsam negando ⁊ vtrãq̃ eius partẽ ꝯcedendo: sed postq̃ negabit̃ copulatiua negat̃ altera pars copulatiue vt repugnãs posito cum bñ ꝯcesso vel opposito bñ negati. ¶ Puto q̃ hmõi magistri intẽtio bona sit tñ vba nõ recte ꝓcedunt arguo nãq̃ sic hec copulatiua nõ fuit ꝓposita ifra tp̃s obligatiõis nec aliqd̃ opm ipsius sequẽs ex aliquo posito obligato aut concesso vel quouis alio mõ igit̃ ista nõ fuit negãda idem argm fit ꝓbando q̃ nulla eius pars fuit ꝯcedenda cũ nõ fuit ꝓposita ꝓ̃ns pꝫ capiendo ꝯcedendũ vel negandũ pro digno ꝯcedi vel negari noialiter ⁊ nõ participialr. ¶ Secũdo non videt̃ mihi q̃re illa copulatiua fuit negãda quin ẽt cõsimili rõne fuit ꝯcedenda q̃ negat iste magister. pꝫ ꝓ̃ns q: sicut potuit ꝓponi imediate postpositũ ita etiã post illam tu es homo. ¶ Tertio arguit̃ sic. in eodem tpe obligationis fuit ista copulatiua negãda ⁊ quelꝫ eius pars ꝯcedẽda ⁊ p̃cise vna obligatio fuit igit̃ copulatiua ista nõ significauit vt sue partes aut nõ sequebat̃ ex eisdem: nõ est dicendũ p̃mũ vt pꝫ igit̃ fm cuius opm ponit: ⁊ sic incidit in opiones illorum quos porcinos vocat. ¶ Est igit̃ alr dicendũ q̃ ista copulatiua nec fuit ꝯcedenda nec negãda nec dubitãda. dato q̃ nõ fuerit ꝓlata nec alicubi scripta: si tñ fuisset in aia vel scripta rñdeo sic nõ fuitꝫ mihi ꝓposita ab aliquo ⁊ circa ipsaꝫ cõsiderassem: si p̃us circa copulatiuã q̃ scõam partem illa fuisset a me negãda ⁊ ꝓ̃nter scõa ꝓs. si vo p̃us direxissem oculum ad scõam partem copulatiue ipsam ꝯcedo ꝯcedere debuisset copulatiuã. Et ita dico si ab aliquo mihi ꝓposita fuisset ista copulatiua. si imediate postpositũ ꝓposuissem eam neganda fuisset ⁊ ꝓ̃nter eius scõa pars. Si vero scõa ꝓs imediate postpositũ fuisset ꝓposita cõcedẽda fuisset ⁊ ꝓ̃nter copulatiua totalis. q̃re ⁊c̃. ¶ Quarto arguitur sic. ⁊ pono tibi illã tu curris: qua admissa ꝓponꝰ tibi tu curris ⁊ tu moueris: negãda est q: falsa vt pꝫ ⁊ non sequens cũ a parte copulatiue ad totã non vꝫ argm deinde ꝓponꝰ tibi tu curris: ꝯcedẽda est: q: positũ obligatũ. Vlterius tu moueris: ꝯcedenda est q: sequẽs ex posito obligato. ⁊ sic pꝫ q̃ copulatiua est negãda ⁊ quelꝫ eius pars ẽ ꝯcedẽda. ¶ Respondet̃ admittẽdo positũ ⁊ ꝯcedo istam copulatiuaꝫ tu curris ⁊ tu moueris ⁊ dico q̃ est sequẽs ex posito. p: ꝯ quo regulariter obseruandũ q̃ q̃ficiq̃ ponit̃ ⁊ admittitur aliquid ⁊ deinde ꝓponit̃ copulatiua cui quelꝫ pars sequit̃ ex posito obligato ꝯcedenda est copulatiua tanquã sequẽs ⁊ sic est in ꝓposito vt pꝫ cõsideranti. Idem dico si poneret̃ illa tu curris deinde admissa ꝓponeret̃ tu curris ⁊ deus est: dꝫ cõcedi q: sequens rõnem suaꝫ partiũ. quarum p̃ma sequit̃ cõuertibiliter scõa q: per se nẽcia ⁊ simpliciter. ¶ Similr si ponit̃ aliqua ꝓpõ que p̃ot esse indifferenter copulatiua vel disiũctiua ⁊ copulatiua eẽt sequẽs disiunctiua vero non debet rñderi affirmatiue aut negatiue ad taleꝫ quotiq̃ fiat certificatio an sit copulatiua aut disiunctiua. verbi grã. pono tibi istam tu curris vel tu moueris localr: deinde ꝓponꝰ tibi illaꝫ tu curris vel tu nõ moueris: ⁊ tu moueris localiter: tota copulatiua concedat̃ q: sequens sed disiũctiua negat̃ q: falsa ⁊ ipertinens.

Ia materia copulatiuaruꝫ solet multipliciter obligari. Et p̃mo sic. pono tibi istaꝫ. Omnis homo currit ⁊ nihil est tibi positũ qua admissa ꝓponꝰ tibi omnis hõ currit hec est concedenda q: sequens. sequit̃ .n. omnis hõ currit ⁊ nihil est tibi positum igit̃ omnis hõ currit: cum quelibꝫ pars copulatiue sequit̃ ex tota copulatiua: deinde ꝓponꝰ tibi istam tu non es obligatus: hec est concedenda tanquã sequens. Sequitur enim nihil est tibi positum igit̃ tu non es obligatus: deinde ꝓponꝰ iterum illam. Omnis homo currit. si negas ⁊ p̃us concedisti igit̃ male. Eodem modo arguit̃ si dubitas. Si concedis cõcedis falsum non obligatus igitur male. ¶ Ad istud respondetur admittendo positum ⁊ quando proponitur omnis homo currit concedo eam tanquam sequentem ⁊ quando proponitur illa tu nõ es obligatus negatur. quia non sequitur nihil est tibi positum igitur tu non es obligatus. posses enim esse obligatus per depositionem aut suppositionem. ¶ Tamen aliqui dicunt negando consequentiam q̃ posses esse obligatus per dubitationẽ aut petitionem. patet q̃ hec ratio nõ est sufficiens cum omnis dubitatio vel petitio sit positio vt in principio fuit ostensuꝫ. ¶ Non obstante hac rñsione reuertit̃ difficultas p̃ncipaliter intenta: q: pono tibi illam omnis hõ currit: ⁊ nihil est tibi posituꝫ suppom aut depositum: quo admisso arguat̃ vt p̃us: ideo iam ꝯcedo q̃ non

sum obligatus ⁊ concedo vt ꝑus illam omnis hō currit. Et tunc ad argumentū concedis falsum non obligatus igitur male respōdes: cōcedo ꝓñam ⁊ consequens infra tp̄s non tanq̄ verum sed tanq̄ sequens. ¶ Secō obligatur sic. ⁊ pono tibi omnis homo est rome ⁊ nulla copulatiua est tibi posita. supposita aut deposita: qua admissa propono tibi tu non es obligatus. hec est concedenda q: sequēs ex secūda parte: deinde ꝓponitur omnis homo est rome. Si negas vel dubitas cōtra tu negas vel dubitas sequēs ex copulatiua posita obligata igitur male. Si cōcedis contra tu concedis falsuz non sequens igitur male. antecedēs probat. Nam ꝙ sit falsum pz. sed ꝙ sit non sequens probatur. q: tu non es obligatus igitur illa non est sequens. ¶ Respondetur admittendo positum ⁊ quādo ꝓponitur tu non es obligatus nego quia falsum ⁊ impertinens: ⁊ nego ꝙ sequitur ex secunda parte copulatiue. q: non sequitur nulla copulatiua est tibi posita deposita vel supposita igitur tu non est obligatus: q: potes obligari per simplicem obligationem ad cathegoricū. Si tamen ponat cum p̄ma parte copulatiue illa tu nō es obligatus ⁊ ꝓponatur omnis homo est rome concedit ⁊ cum dicit tu concedis falsum non sequens igitur male concedo ꝓñam ⁊ consequens. ¶ Tertio obligatur sic. ⁊ pono tibi illam tu respōdes ad falsum ⁊ solum respondes ad. a. ⁊ sit. a. p̄ma pars p̄ncipalis illius copulatiue. s. tu respondes ad falsum: qua admissa ꝓponitur tu respōdes solum ad. a. concedenda est tanq̄ sequens cum sit altera pars copulatiue: deinde propono tibi istam tu respōdes ad falsuz. Si negas negas sequens cuz sit pars p̄ncipalis copulatiue igit male eodem modo arguit sic p̄us. Si concedis igitur tu respondes ad falsum ⁊ solum respondes ad. a. igit. a. est falsuz sed. a. est ista tu respondes ad falsum igit hec est falsa tu respondes ad falsum. ¶ Dicit admittendo positum ⁊ ē ꝓponitur tu respondes ad falsum: concedo eam tanquā sequentem: ⁊ quādo arguit tu respondes ad falsum ⁊ solum respōdes ad. a. igit. a. est falsum: concedo cōsequentiā ⁊ cōsequens. s. ꝙ illa est falsa tu respondes ad falsum: cum hoc tamen bene concedo ꝙ tu respōdes ad falsuz. Nam nō est inconueniens in arte obligatoria infra tp̄us obligationis concedere aliquā ꝓpositionez ⁊ tamen negare ipam esse verazz sicut secunda demonstrauit cōclusio. ¶ Quarto sic obligatur. pono tibi istam aliquis homo est rome ⁊ nullus alius ate est rome qua admissa propono tibi istam tu es rome. Si negas negas sequens ex posito obligato igitur male. antecedens ꝓbatur. Nam sequit aliquis homo est rome ⁊ nullus alius ate est rome igitur tu es rome. Si cōcedis cōcedis falsum ⁊ impertinens igit male respondes: quia nō sequit aliquis hō est rome ⁊ nullus alius ate est rome igitur tu es rome q: cuz toto antecedente stat ꝙ tu nō sis. ¶ Respondet admittendo positum ⁊ negando illam tu es rome ⁊ cum dicitur dico ꝙ non sequit ex posito sed deberet sic argui aliquis homo est rome ⁊ nullus alius ate est rome ⁊ tu es homo igit tu es rome: consequentia est bona: sed negatur ista tu es homo tanq̄ repugnās. Si tamen imediate postpositum ꝓponeretur ista tu es homo concederez eā tanq̄ veram ⁊ impertinentez ⁊ secō ario cōcederez illam tu es rome tanq̄ sequentez ex posito ⁊ vno cōcesso vt dictū est. quare ⁊c.

De disiunctiuis pauca sunt dicenda. verūtamen est in p̄mo regulariter obseruandu ꝙ nulla disiunctiua cuius quelibet pars est impossibilis est admittenda. pz quia quelibz talis est impossibilis sed nullū impossibile per se est admittendū vt pz per p̄mam regulam igitur ⁊c. ¶ Secūda regula est ista. si ponitur disiunctiua cuius quelibet pars est vera sed alteri impertinēs vbicūq̄ ꝓponat aliqua eius pars cōcedat. pz q: quelibet talis est impertinēs disiunctiue vbicūq̄ ꝓponat. verbi gra. pono tibi istam tu es homo vel tu es albus: qua admissa ꝓpono tu es homo: concedenda est q: vera ⁊ ipertinēs deinde tu es albus cōcedenda est ꝓpter cām dictā. ¶ Tertia regula est ista. si ponit disiunctiua cui⁹ quelibet pars est possibilis sed falsa ⁊ q̄libet cuiuslibet impertinētis semp que p̄mo ꝓponit est neganda ⁊ altera cōcedenda. verbi gra. pono tibi illam tu es rome vel tu curris: qua admissa pro pono curris neganda est: q: falsa ⁊ ipertinēs: deinde tu es rome cōcedenda est. q: sequens ex posito ⁊ opposito bñ negati. Sequit. n. tu curris vel tu es rome sed tu nō curris igit tu es rome. Similr si hec tu es rome p̄mo proponeret neganda esset ⁊ altera tu curris secō loco ꝓposita foret cōcedenda. ¶ Quarta regula est ista. si ponit disiunctiua cuius quelibet pars est dubia ⁊ ipertinens alteri admittenda est qua admissa disiunctiua semp ꝓcedenda est vbicunq̄ ꝓponat ⁊ semper quelz pars dubitet. verbi gra. pono tibi illam rex sedet vel papa est rome: qua admissa semp concedat ista ⁊ quotienscūq̄ ꝓponitur ista rex sedet aut papa est rome dubitet q: dubia ⁊ ipertinēs. ¶ Quinta regula est ista. si ponit disiunctiua de partibus impertinentibus cuius vna pars est falsa ⁊ reliqua dubia. Si p̄us ꝓponitur falsa q̄ dubia negat falsa ⁊ cōcedat dubia. verbi gra. pono tibi illam tu curris vel rex sedet: qua admissa ꝓpono tu curris: neganda est q: falsa ⁊ impertinēs: deinde rex sedet concedit q: sequens ex posito ⁊ opposito bñ negati. ¶ Ex ista regula sequit ꝙ non est inconuenienēs eandem ꝓpositionem p̄mo dubitare ⁊ postmodū concedere sicut non est inconueniens ꝙ eadez ꝓpositio p̄mo sit ipertinens ⁊ postmodū fit sequens. vnde facta admissione: ꝓponeret illa rex sedet dubitāda esset quia dubia ⁊ impertinens: deinde secō loco proposita negaretur illa tu curris q: falsa ⁊ impertinens: sed tertio loco concederet illa rex sedet que prius dubitatur: q: facta est pertinens sequens ex posito ⁊ opposito bene negati vt pz. ¶ Sexta regula ē ista. si ponitur vna disiunctiua cuius quelibet pars est possibilis licet falsa sed vna sequens ad aliaz pars nō sequens est neganda ⁊ pars sequens est ꝓcedenda. vbicūq̄ ⁊ q̄ñcunq̄ ꝓponitur. verbi gra. pono tibi istaz antixp̄us est albus vel antixp̄s est coloratus: qua admissa vbicūq̄ ⁊ quādocūq̄ ꝓponit illa antixp̄us est albus negat ⁊ alia concedatur antixp̄us est coloratus. Si. n. negaret illa antixp̄us est coloratus opz cōcedere istaz antixp̄us est albus. q: sequens ex posito ⁊ opposito bene negati: qua cōcessa oporteret cōcedere istā antixp̄us est coloratus: que p̄us fuisset negata q: sequeret formalr ex illa ꝓcessa tu es alb⁹. ¶ Septima regula est ista. si ponit aliq̄ disiunctiua cuius q̄libet pars est possibilis falsa sed q̄libz ad alterā sequēs: ꝓcedēda est q̄libz istax quotienscūq̄ infra tp̄s obligationis ꝓponit. verbi gra. ꝓpono tibi istā antixp̄us est hō vel antixp̄us est risibilis: qua admissa oz cōcedere quālibz illax antixp̄s est hō antixp̄s est risibilis q: nō posset negari vna qn cōtingeret negare eandē ꝓcedere infra tp̄s obligatōis. ¶ Octaua regula est ista. si ponit disiunctiua facta ex parte possibili ⁊ ex pte per se ipossibili semp pars possibilis est ꝓcedēda ⁊ pars per se ipossibilis negāda. vbi gra. pono tibi illam tu curris vel hō est asin⁹ qua admissa ꝓpono tibi illā tu curris. Si cōcedis habeo intentū. Si negas ꝓpono tibi illam hō est asin⁹. si negas. ꝗ tu negas sequēs ex posito ⁊ opposito bñ negati igit male: si cōcedis cedat tp̄us obligatiōis ⁊ ꝓbo ꝙ in tpe cōcedisti per se ipoſe: admisso possibili igr male. ¶ Sz forte arguit ꝙ ista tu curris p̄mo loco ꝓposita nō dz ꝓcedi: q: falsa est: vt pz ⁊ nō sequēs. ¶ Dr ꝙ est sequēs q: sequit ex quelz pte disiunctiue ex p̄ma nāq̄ cōuerbiliter ex secō a vera q: per se ipolis. ¶ Nona regula. si ponit aliq̄ disiunctiua cuius vna pars est necia per se ⁊ altera possibilis semp pars per se necia est ꝓcedēda ⁊ ad alterazz est rādendū ꝓ m sui q̄litatez. vbi gra. pono tibi illam deus est vel tu es homo semp quelibz istax est concedenda. Sed si ponat hec deus est vel antixp̄us est semp concedatur ista deus est tanq̄ sequens taz ex p̄ma q̄z ex secūda parte disiunctiue altera vero. vz. antixp̄us est semp negatur: q: falsa ⁊ impertinēs. ¶ Decima regula. si ponitur vna disiunctiua cuius vna pars est possibilis falsa ⁊ altera per accidens impossibilis respondeatur: sicut quelibet

istarum esset possibilis ⁊ falsa. verbi gratia. pono tibi istaz antichristus est vel Adam non fuit. Si primo loco proponitur antichristus est: negatur ⁊ consequenter concedatur illa adam non fuit. quia sequens ex posito ⁊ opposito bene negati. Non enim est inconueniens concedere impossibile per accidens. Si aũt ꝑmo ꝓponeret ista adam non fuit: negaret. ⁊ secundo loco cõcederet ista antixp̃us est tanq̃z sequens ⁊c̃. ¶ Juxta p̃dicta solet sic obligari pono tibi istam homo est asinus vel omne tibi positũ est impossibile. Si non admittit. dicendo q̃ casus est impossibilis: tũc sic. Ille casus est impossibilis ⁊ ille casus est omne tibi posituz igit omne tibi posituz est impossibile: ꝓna bona antecedens est possibile igit ⁊ cõsequẽs: tunc sic omne tibi positum est impossibile igit homo est asinus vel a me tibi positum est ipossibile. ꝓna tenet a parte disiunctiue ad totam disiunctiuã ⁊ antecedens est possibile igitur ⁊ ꝓns: tunc sic. ꝓns est possibile ⁊ cõsequens est tibi positũ igitur tibi positum est possibile ⁊ nõ admittis illud igitur male. ¶ Ideo si admittit casus ꝓpono tibi illam homo est asinus hoc opz negare iuxta octauam regulã: tunc ꝓpono oẽ tibi positum est impossibile cõcedendũ est: q: sequens ex posito ⁊ opposito bene negati: tunc sic omne tibi positum est impossibile iste casus est tibi positus igit iste casus est impossibilis ⁊ tu admisisti istum igitur male respondisti. ¶ Respondet admittendo positũ ⁊ cum ꝓponit omne tibi posituz est impossibile cõcedo. Et tunc ad argumẽtuz omne tibi posituz est impossibile sed iste casus est tibi positus igitur ille casus est ipossibilis nego istam copulatiuã. Et si dicit pro qua parte pro scõa: q: repugnat vni concesso ⁊ opposito bene negati. Si tamen partes ille cathegorice proponantur conceditur vltimate q̃ male admissi vel respondebaz non tanq̃z verum sed tanq̃z sequẽs ⁊c̃.

Materiam intricataz ⁊ intricantem expedit declarare vt finem habeat genus positionum. Sit ergo rei veritas q̃ sis parisius ⁊ pono tibi illaz, tu es parisius ⁊ tu es rome sunt similia. ⁊ intelligo propositiones esse similes ipas esse similes in veritate aut falsitate: q̃ admissa ꝓpono tibi illam tu es parisius. Si negas vel dubitas eam. contra ipsa est vera ⁊ impertinẽs igitur concedenda. quia vera. q̃ sit impertinens probatur. quia non sequitur nec repugnat vt patet intuenti. Si ergo concedis eam ꝓpono tibi illam tu es rome si negas eam ⁊ concedisti vtranq̃z partẽ igitur male. consequentia pz per duodecimaz regulam si concedis eam cedat tempus obligationis ⁊ arguo q̃ concesisti impossibile facta obligaitone possibili igitur male: q̃ antez illa copulatiua sit impossibilis cuilibet notum est cuz non sit possibile naturaliter aliqd esse in duobus locis adequatis. ¶ Dimissis ergo fantastibilib' multorum quibus argũ ista tenebrosa existit respondeo admittendo positum ⁊ cum ꝓponitur tu es parisius concedo. quia verum ⁊ impertinens deinde tu es rome nego. q: falsum nõ sequẽs. Nam non sequitur tu es parisius ⁊ tu es rome sunt consimilia sed tu es parisius igitur tu es rome. sicut non sequit deus est ⁊ homo est asinus cõuertuntur sed deus est igit homo est asinus. Et tunc ad argumentuz tunc negas illaz ⁊ concedisti alteram similiuz igitur male: non valet argumentum: sicut non sequitur tu negas illam homo est asinus ⁊ concedis secuz conuertibilez igitur male respõdes: ꝓpterea si in p̃ncipio proponeret hec est vera tu es parisius concedo. quia verum ⁊ impertinens: deinde hec est vera tu es rome concedo: quia sequens. Sequitur enim sunt similes sed hec est vera tu es parisius igit hec est vera tu es rome. ⁊ hec adequate significat te eẽ rome igitur tu es rome ⁊ tu es parisius igitur simul es in duobus locis. ¶ Videat hic an primo sit concessa illa tu es parisius an non: si sic negatur q̃ ista tu es rome significet adequate te esse rome quia repugnat. Sequitur enim tu es parisius igitur tu non es rome ⁊ vltra tu non es rome ⁊ hec est vera tu es rome igitur ipsa non significat adequate te esse rome. Si aũt non sit illa in p̃ncipio cõcessa tu es parisius sed solum q̃ ipsa est vera concedo in vltima deductione q̃ tu es rome. ⁊ nego q̃ tu es parisius tanq̃z repugnans: ⁊ consequenter dicat vt p̃us q̃ illa tu es parisius non significat adequate te esse parisius. ¶ Et si queritur quid adequate significat dicat q̃ hec questio nõ est determinãda. ¶ Itẽ si in p̃ncipio proponatur hec est vera tu es rome negat q: falsa ⁊ impertinens: deinde hec est vera tu es parisius negatur: quia repugnans posito ⁊ opposito bene negati. sequitur enim ista sunt similia ⁊ hec nõ est vera tu es rome igitur nec ista tu es parisius. ¶ Consimiliter dicat ad vnũ aliud forte sophisma cum ponitur q̃ tibi concluditur ⁊ nescis tibi cõcludi sint similia: quo admisso ꝓpono tibi concluditur negat q: falsa ⁊ impertinẽs: deinde tu nescis tibi cõcludi concedo q: verum nõ repugnans. Sed si in p̃ncipio tibi ꝓponitur hec est falsa tibi concludit concedo: deinde hec est falsa tu nescis tibi concludi concedo quia sequẽs: vlterius ꝓpono hoc est suum oppositum ꝑdictoriuz vel saltim conuertibile cum ipso tu scis tibi concludi. cõcedo gra disputationis deinde hec est vera tu scis tibi concludi concedo: tunc arguit sic tu scis tibi concludi igitur concluditur q̃ negasti concedo cõsequentiã ⁊ nego antecedẽs. ꝓpter hoc q̃ concedam illaz esse verã non tamẽ cõcedo ipsum. ¶ Et si arguit vt p̃us illa est vera ⁊ significat adequate q̃ tu scis tibi concludi nego minorem tanq̃z repugnantez q: suum oppositum sequit ex duobus concessis. q: sequitur hec est vera tu scis tibi concludi ⁊ tu nescis tibi cõcludi igitur ipsa non significat sic adequate ⁊c̃. ¶ Pro maiori ergo hoc euidentia pono aliquas regulas p̃ma est ista quãdocunq̃z ponunt due ꝓpositiones esse similes absq̃z mentione sui adequati significati respondeat ad eas concedendo vel negãdo vel dubitãdo infra tp̃us obligationis sicut responderet extra tempus eiusdez. verbi gra. pono tibi illam tu curris ⁊ tu sedes sunt similia qua admissa semp cõcedatur ista tu sedes si ita est in rei veritate negatur ista tu curris. Et ita de omnibus alijs dicatur sive sint possibiles sive sint impossibiles vel contingentes. ¶ Scõa regula ẽ illa. quãdocũq̃z ponunt due ꝓpositiones esse similes non faciendo mentionẽ de adequato significato semp ad p̃mo ꝓpositaz esse veram vel falsam respondeat sicut extra ⁊ consequenter ad aliaz sic sumptã. verbi gra. pono tibi istã tu es homo ⁊ antip̃us est sunt similia qua admissa propono hec est vera tu es homo conceditur quia vera ⁊ impertinens: deinde hec est vera antixp̃us est: conceditur q: sequens ex posito ⁊ concesso. sequitur enim ille sunt similes ⁊ p̃ma est vera igitur ⁊ scõa. Si igitur p̃mo ꝓponeretur ista antechristus est an sit vera vel falsa dicatur q̃ est falsa. quia verum ⁊ impertinẽs ⁊ consequenter dicat q̃ ista est falsa tu es homo. ⁊ si p̃us non est concessum q̃ tu es hõ: concedatur q̃ illa adequate significat te esse hominez ⁊ q̃ tu non es homo. Si autem p̃us concedisti q̃ tu es hõ: negatur ista mino: tanq̃z repugnans. Et cõsequenter in alijs est dicendũ. ¶ Tertia regula est ista quãdocũq̃z ponũtur due ꝓpositiones esse similes sic significãdo adequate quarum vna sit per se necessaria ⁊ reliqua per se impossibilis vel adinuicem repugnantes aut altera casui repugnãs nõ admittendus est casus: vt si ponãtur tales esse similes deꝰ est ⁊ homo est asinus rex sedet ⁊ nullus rex sedet homo est asinus ⁊ quelibet ꝓpositio est dissimilis isti. repugnat enim q̃ ille sint similes sic adequate significando. ⁊ q̃ quelibet ꝓpositio sit dissimilis illi: q̃ antez p̃mus casus sit impossibilis probo. q: si non admittatur igitur illam esse similem sic. adequate significando homo est asinus ⁊ deus est qua admissa propono illam homo est asinus vel concedis vel negas. Si concedis cedat tempus ⁊ arguo q̃ concedisti per se impossibili facta obligatione possibili. Si negas arguo sic. homo nõ est asinus ⁊ hec homo est asinus adequate significat hominem esse asinum igitur ipsa est falsa tunc vltra: ipsa est falsa ⁊ ipsa est similis huic deus est igit hec est falsa deus est: sed ipsa significat adeq̃te deũ esse vt ponit casus igit falsum est deũ eẽ qd̃ est ipossibile cum sit simplr necẽiuz ⁊ ita pz q̃ si ponant ambe esse false sequit

q̃ deus non est. Si vero poneretur a nube esse nunc sequi tur hominem esse asinum sicut potest deduci ex predictis ⁊ ita consequenter in alijs casibus nominatis ostendatur predicta regula. ¶ Quarta regula est ista. quandocunq̃ ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate quaꝝ vna vel quelibet sequit ad ꝗdictorium al terius; iste sunt similes in veritate ⁊ vbicũq̃ ⁊ qñcunq̃ p ponunt sunt concedende vt pz. posito q̃ ponaz tales esse similes sic significãdo adequate tibi cõcludit ⁊ tu nescis ti bi concludi: tu es rome tu nescis te esse rome: tu nõ curris ⁊ tu moueris quilz homo est coloratus ⁊ aliquis hõ non est albus. ꝓbatur. Nam admisso p̃mo casu quero vtruz ille tibi concludit ⁊ tu nescis tibi concludi sint similes in ve ritate vel in falsitate. Si p̃mũ habeo intentuz. Si scõm se quitur q̃ ista est falsa tu nescis tibi concludi. cũ ipsa ergo si gnificet adequate te nescire tibi concludi ⁊ suuz ꝗdicto:iuz est cum sit illud tu scis tibi concludi igit ip̃m est verum: ⁊ significat te scire tibi concludi igit tu scis tibi concludi igit tibi concludit tunc sic. tibi cõcludit ⁊ hec tibi concludit si gnificat adequate tibi concludi per casuz igit ipsa est vã ⁊ p̃ns dixisti ip̃am esse falsam igit male. ¶ Et eodez modo põt argui q̃ non sit aliqua eaꝝ neganda sed quelz concedẽ ⁊ ita ꝓportionabilr in alijs dicat. ¶ Ex ista regula sequit ista cõclusio q̃ si ponant due ꝓpõnes esse similes significã do adequate quaꝝ quelibet est necessaria vel vna nẽcia ⁊ altera cõtingẽs quacũq̃ istarum ꝓposita est cõcedenda ⁊ non possunt esse similes sic adequate significãdo nisi in ve ritate vt deus est ⁊ hõ est: deus est ⁊ tu curris homo est ⁊ nullus hõ est. ¶ Quinta regula est ista. qñcunq̃ ꝓponũ tur due ꝓpõnes esse similes sic significando adequate ex quarum vna sequit opposituz alterius ille sunt similes in falsitate ⁊ quecũq̃ proposita est neganda: vt posito q̃ iste sint similes sic adequate significãdo tibi non cõcludit ⁊ tu scis tibi concludi. tu scis te esse rome vel hoiem ⁊ tu nõ es rome vel homo: tu es homo ⁊ tu non es anial: tu es alb⁹ ⁊ tu nõ es coloratus: tu curris ⁊ tu non moueris: quelibet istarum cum ꝓponit neganda est ⁊ asserẽda falsa. ¶ Nã admisso p̃mo casu quero nunqd ille sint simul false vel si mul vere tibi non concludit ⁊ tu scis tibi concludi. Si pri mum habeo intentũ. Si scõm igitur ista est vera tu scis ti bi concludi ⁊ significat adequate te scire tibi concludi per casum igitur tu scis tibi concludi igitur tibi concludit ⁊ hec tibi concludit que est contradictoria illius sic adequate si gnificat igitur ipsa est vera. ⁊ illa similr est vera tibi nõ cõ cluditur vt concessuz est igit duo cõtradictoria sunt simul vera. Idem sequit si dicat aliquã istarum esse concedẽdã sicut põt patere volenti ex p̃missis deducere. ¶ Ex ista re gula sequit ista cõclusio q̃ si ponunt due ꝓpõnes esse si miles sic adequate significando quaꝝ quelz est impossibi lis per se vel vna impossibilis ⁊ altera cõtingẽs quecunq̃ istarum ꝓposita est neganda hõ est asinus ⁊ nullus de⁹ ẽt homo est asinus ⁊ tu es hõ. quare ⁊c. ¶ Sexta regula ⁊ ⁊ vltima est ista quãdocũq̃ ponunt due ꝓpõnes esse si miles quaꝝ vna sequit ex ꝗdictorio alterius nec ex aliqua istarum sequit ꝗdictoriuz alterius respondendũ est conce dendo ⁊ negãdo iuxta moduz p̃me ꝓposite: ita q̃ si p̃mo ꝓposita fuerit falsa negatur quelz istaruz: ⁊ dicat quelibet istarum esse falsa vt posito q̃ ille sint similes sic adequate significando tu curris ⁊ tu es homo: si p̃mo loco ꝓponit tu curris: negat q: falsa ⁊ impertinens. ⁊ similr ista tu es homo. Et si p̃mo loco ꝓponit illa tu es homo conceditur q: vera ⁊ impertinens ⁊ alia similiter tu curris. Et sic per omnia est in alijs dicenduz. quare ⁊c.

X predictis possent regule de similibus de duci absq̃ viteriori scriptura: tamẽ ꝓpter ma iorem vitandum laborez fit hec regula p̃ma qñcũq̃ ponunt due ꝓpõnes esse dissimiles non faciendo mentionẽ de adequato signifi cato respondeat ad eas cõcedendo vel negãdo vel dubi tando infra tp̃us obligationis sic respondet extra tp̃us ob ligationis eiusdez. verbi grã. pono tibi istaz tu es homo ⁊ tu es albus sunt dissimilia concedit quelz istaruz cuz ꝓpo nitur. q: concederet extra: ⁊ infra quelz illaruz vbicunq̃ est impertinẽs. igit ⁊c. ¶ Secũda regula est ista. quãdocũ q̃ ponunt due ꝓpõnes esse dissimiles: nõ faciendo men tionem de significato adequato semp ad p̃mo ꝓpositã eẽ veram vel falsam respõdeat sicut extra: ⁊ ad aliam dissi milliter scõdario sumpta. verbi grã. pono q̃ ille sint dissimi les tu es homo ⁊ tu es albus. Deinde ꝓpono hec est fal sa: tu es albus: concedo si in p̃ncipio ꝓponeret hec est ve ra tu es albus cõcederez ⁊ diceres ꝑter illam esse falsam tu es homo. ¶ Tertia regula est illa qñcũq̃ ponunt due ꝓpõnes esse dissimiles sic significando adequate quaruz quelibet est nẽcia vel impossibilis vel sunt ꝓuertibiles vel altera casu repugnãs nõ est admitendus casus: vt posito q̃ tales sint dissimiles sic adequate significãdo deus est ⁊ homo est: nullus deus est ⁊ homo est asinus: tu es hõ ⁊ tu es risibilis: vel animal rõnale: tu es capra ⁊ quelz ꝓpõ est similis isti. ¶ Quarta regula est ista. si due ꝓpõnes po nuntur esse dissimiles sic adequate significando quaꝝ vna est necessaria ⁊ reliqua ipossibilis vel cõtingens ꝓpõ ne cessaria vbicũq̃ ⁊ qñcunq̃ ꝓponit est concedenda ipossi bilis vero vel cõtingens est negãda vt deus est ⁊ tu es asi nus: deus est ⁊ tu es homo: imo si vna istaruz est impossi bilis ⁊ alia necessaria vel cõtingens: ipossibilis est negãda ⁊ necessaria est cõcedenda: ⁊ cõtingẽs similr: sive vera fue rit sive falsa vt tu es asinus ⁊ de⁹ est ⁊ tu curris. ¶ Quin ta regula est ista. si ponunt due ꝓpositiones cõtingẽtes eẽ dissimiles sic significãdo adequate quaꝝ vna antecedit ad reliquã ⁊ non ecõtra. antecedens vbicũq̃ ⁊ qñcunq̃ pro ponit est negandũ ⁊ p̃ñs concedendũ: vt posito q̃ ille sint dissimiles sic adequate significãdo tu curris ⁊ tu moueris hec tu curris semp est negãda ⁊ ista tu moueris continue est concedẽda. Idez dicat de illis tibi non concludit ⁊ tu non scis tibi concludi quaꝝ p̃ma semp debet negari ⁊ se cunda concedi. ¶ Et notanter dr ⁊ nõ econtra. q: si ꝓpo sitiones essent conuertibiles negaretur casus vt p̃ns di cebatur. ¶ Sexta regula ⁊ vltima est ista. Si ponuntur due ꝓpõnes esse dissimiles sic adequate significando non se habentes aliquo ꝗdictorum modoꝝ respondenduz est ad eas sicut ad impertinẽs: ita q̃ si p̃mo ꝓposita fuerit vã concedat ⁊ alia negat ⁊ si p̃mo ꝓposita fuerit falsa neget ⁊ alia cõcedatur: vt posito q̃ ille sint dissimiles sic adequa te significando tu curris ⁊ tu es parisius: quecunq̃ istarũ p̃mo proponitur debet negari ⁊ alia concedi. Idem dici tur de istis tibi concluditur ⁊ tu nescis tibi concludi prima p̃mo proposita negetur ⁊ secunda concedatur. Si tamẽ secunda p̃us proponeretur debent negari ⁊ altera primo modo proposita concedi. ¶ Item notandum q̃ ille pro positiones dicuntur dissimiles quaruz vna est vera ⁊ re liqua falsa ⁊ vbi vna esset necessaria ⁊ alia vera sed contin gens non ꝓpter hoc dicũtur dissimiles quia similitudo ⁊ dissimilitudo non sumitur in ꝓposito nisi pro similitudine in veritate aut falsitate aut pro dissimilitudine sic sumpta. similiter. vbi tamen opponens vellet similitudinem ⁊ dis similitudinem magis ad suum placitum ampliare aliter oportet respondere qualiter non est declarandum quia si ne dubio in vtile foret. quare ⁊c. ¶ Ex predictis sequitur q̃ si ponitur ⁊ admittitur ista tu es rome qua posita ⁊ ad missa ꝓponitur iste sunt dissimiles tu es rome ⁊ tu es epi scopus: debet negari: quia quelibet istarum est falsa. Si ta men immediate postpoſituz admissuz proponeretur ista tu es rome significat te esse rome adequate concedenduz est: quia verum ⁊ impertinens deinde illa tu es rome est vera conceditur tanquaz sequens. Viterius proponatur tu es rome ⁊ tu es episcopus sunt dissimiles conceditur. deinde ista est falsa tu es episcopus. cõceditur. ¶ Simili ter si tam proponeretur tu curris ⁊ tu es homo sunt dissi miles: concedatur quia verum ⁊ impertinens deinde ista est falsa tu es homo concedit tanq̃ sequens: sequit enim ille sunt dissimiles ⁊ ista est vera tu curris igitur ista est fal sa tu es homo ⁊c.

Predicta depōne dicēda ostēduntur indepō ne: qm̄ species opposite dicunt mō opposito per oia se habentes intrinsece. verūtamē pro maiori euidentia sit hec regula p̄ma nullū necessarium per se aut simplr scitū esse tale indepōne est admittendū. pz q: si admitteret oporteret cōcedere per se impossibile ⁊ negare per se necium cui⁹ oppositum dictū est. ¶ Secda regula est ista. omne possibile contingēs aut per accidēs necessariū vel ipossibile quouis mō scitum esse tale indepōne est admittēdū: pz q: admisso tali non sequit aliqō incōueniens sicut nec si poneretur. ¶ Tertia regula est ista. omne depositū sub forma depositi tpe sue depōnis ppo^m scitum esse tale est negandum. verbi gra. si deponat talis ppositio. aliquis hō est rome q̄ deposita ⁊ admissa ponat eadez neganda est. ¶ Quarta regula. omne aīs ad depositū scituz esse tale infra tp̄us obligationis est negandum. verbi gra. deposita ⁊ admissa tali ppōne. homo currit ponat ista iste hō currit quocū q̄ adeq̄ o: neganda est. q: si concederes istā opz te cōcedere sequens ex ipsa cum ergo depositum sit sequens ex ipsa opz te cōcedere depositū qō est contra tertiam regulam. ¶ Quinta regula est ista. omne ꝯdicens deposito scitum esse tale infra tp̄s obligationis est cōcedēdū. verbi gra. deposita ⁊ admissa tali ppōne homo est rome si hec ponatur nullus homo est rome concedenda est q: ex quo negatur vnum ꝯdictorium reliquū debet concedi. ¶ Sexta regula est ista. omne sequens ad cōtradictoriuz depositi scitum esse tale infra tp̄us obligationis est concedendū. vbi gra. depono tibi istam sor. est. qua deposita ⁊ admissa ponatur eadem negat: deinde ppono tibi istam sor. nō loquitur concedenda est. q: sequit ad contradictoriū depositi nam bene sequit nullus sor. est igit nullus sor. loquitur. ¶ Septima regula est ista. omne repugnās opposito cōtradictorio depositi scitū esse tale infra tp̄s obligationis est negandū. verbi gra. deposita ⁊ admissa tali ppōne sor. nō est rome si ponatur. B. sor. non est. hec est negāda q: repugnans ꝯdictorio depositi. hec. n. repugnat. Omnis sor. est rome ⁊ sor. non est. ¶ Octaua regula est ista. omne sequens ex ꝯdictorio depositi ⁊ bene cōcesso vel bene cōcessis opposito bene negati vel bene negatorum scituz esse tale est concedendū. verbi gra. deposita ⁊ admissa tali ppositione aliquis hō non est rome proponat illa tu es aliquis hō: cōcedenda q: vera ⁊ impertinēs deinde si ponat tu es rome. cōcedenda est. q: bene sequit quilibz hō est rome tu es aliquis hō igit tu es rome. ¶ Nona regula est ista. omne repugnans cōtradictorio depositi ⁊ bene cōcesso vel bene concessis. opposito bene negati vel bene negatorum scitum esse tale infra tp̄us obligationis est negādū. verbi gratia. deposita ⁊ admissa tali ppōne aliquis homo nō currit ponatur illa tu es aliquis hō. cōcedenda est q: vera ⁊ impertinēs: deinde si ponat illa: tu nō curris neganda est q: repugnās cōtradictorio depositi ⁊ cōcesso sicut ostensuz est in p̄ori regula. ¶ Decima regula est ista. omne antecedens ad depositum cum cōcesso vel cōcessis opposito bene negati vel oppositis bene negatorum scitū esse tale infra tp̄us obligationis est negādum. verbi gra. depono tibi istaz aliquis hō non currit qua admissa: ponо: tu es homo concedenda est q: vera ⁊ impertinēs: deinde tu curris negāda est. q: antecedēs cū vno cōcesso ad oppositum depositi. sequit. n. tu es aliquis hō ⁊ tu nō curris igitur aliquis homo non currit. si. n. concederetur quelibet istarum opz necio cōcedere depositū. ¶ Item si in p̄ncipio ponerek ista tu non curris concedēda esset. q: vera ⁊ impertinēs: deinde tu es homo negāda. q: antecedit ad depositum cum cōcesso vt pz. ¶ Similr si imediate post depositum ponerek ista tu non es homo negāda esset. q: falsa ⁊ impertinēs deinde tu non curris neganda est q: antecedit ad depositum cū opposito bene negati. sequitur enim vt p̄us tu nō curris ⁊ tu es aliquis hō igitur aliquis hō non currit. ¶ Undecima regula est ista. ppō impertinens in hac specie obligationis dr̄ esse q: nec est sequēs ex deposito nec antecedens ad ipm nec repugnans deposito nec sequens ex opposito depositi nec repugnās opposito depositi. verbi gra. deposita ⁊ admissa ista sor. currit ponitur plato currit hec ppō est impertinēs cum nō se hēat aliquo dictorum modorū. ¶ Duodecima ⁊ vltima est ista. Ad omne sequens ⁊ ad omne impertinēs ⁊ ad omne repugnans qō non est ꝯdictorium nec cōuertibile cum contradictorio depositi scitum esse tale infra tp̄us obligationis respondendū est fm sui qualitatez. verbi gratia. deposita ⁊ admissa tali ppōne sor. currit deinde ponit illa nō hō est. illa est repugnans deposito. nō tn̄ est contradictorium depositi: nec cōuertibile cum eo ideo rndendum fm sui q̄litatem. s. eam negādo nec est aliqō incōueniens duas propositiones repugnātes negare. Nam iste due repugnant quilibet hō est albus ⁊ nullus hō est albus: ⁊ tamē ambe sunt negande vt pz intuenti. ¶ Item si in casu isto ponatur illa sor. non est. nō ppter hoc est negāda. q: negata fuit ista sor. currit. Nam in p̄ma bona ⁊ formali cōcedit consequens ⁊ negat aīs. vt homo est albus igit hō est. Ideo non est incōueniens negare illaz sor. currit ⁊ cōcedere istaz sor. est. ¶ Item si ponat ista deus est vel quecunq̄ alia impertinens rndendū est ad eam fm sui qualitatem. ac si nulla obligatio facta fuisset. s. concedēdo negādo dubitando fm q̄ mā requirit. Unde necium per se quocunq̄ loco propositum est cōcedendū. q: sequens ex ꝯdictorio depositi ideo ad istam deus est respōdendū est cōcedendo. Si vero ponat talis homo est asinus: negāda est q: per se impossibilis. ⁊ per p̄ns repugnat ꝯdictorio depositi fm q̄ alias declaratū est ⁊ ita rndeat ad qōlibet aliud per se impossibile. ¶ Ex predictis sequunt alique breues cōclusiones. ¶ Prima est ista. nō omne obligatū ab aliquo admissum ⁊ eidem infra tp̄us obligationis propositum esse tale est ab eodem cōcedendū. ¶ Secda conclusio. nā omne sequens ex obligato scitum esse tale est ab eodez cōcedendum. ¶ Tertia cōclusio. aliqō repugnās obligato scitum esse tale est cōcedendū. ¶ Quarta cōclusio. nō omne repugnans obligato scitum esse tale infra tp̄us obligationis est negandū: pz quelibet harū conclusionū: eo q̄ sicut positum impōne est obligatum ita depositum indepōne: lz q̄ plurimi oppositum dicunt: putantes ꝯdictorium depositi esse obligatum qō tamē est falsum. Sicut enim impōne positi oppositum nō est obligatum fm ipm positum ita indepositione. vn̄ pōt fieri tale argumentū indepōne oppositū depositi nō est depositum vt pz. nec positum nec suppositum quia non per signa positionis aut suppositionis igitur non est obligatum. patet consequentia. quia omne obligatum aut est suppositum positum vel depositum sicut in secundo articulo fuit ostensum ⁊c.

Circa p̄dictā spēm depōnis plura declarabo sophismata vt regulare vitas pfectius inotescat. ¶ Primū ergo sophisma sit tale depono tibi istaz aliqs hō nō est rome q̄ admissa ponо illā qlibz hō est rome: cōcedēda ē q: ꝯdictorium depositi: deide ponо tibi istā: tu es rome negāda est q: falsa ⁊ ipertinēs: vt pz ex dictis in vndecima re^a: deide ponо tibi istā tu es aliqs hō: si negas negas vere ⁊ ipertinēs igit male. Si cōcedis iterum ponо tibi illā tu es rome. si ꝯcedis ⁊ p̄us negasti igit male. si negas negas sequēs ex cōcessis igit male. sequit cuiz quilibz hō est rome tu es aliquis homo igit tu es rome. ¶ Rndet admittēdo depositū. ⁊ qn̄ ponit eius ꝯdictorium ꝯcedo ⁊ nego istam tu es rome ⁊ istam similr tu es aliquis hō. duplr p̄mo q: repugnat vni ꝯcesso ⁊ opposito bn̄ negati. secō q: aīcedit ad depositū cuz opposito bn̄ negati. sequit. n. tu nō curris ⁊ tu es aliquis hō igit aliqs hō non currit. ¶ Secōm sophisma est istud depono tibi istaz tu es hō vel aliquis hō est aīal. qua deposita ⁊ admissa ponо istam tu es rome. si negas ꝯ ipsa est vera supposito q̄ ta fis rome ⁊ impertinēs. q: nō sequitur nec repugnat vt pz intuenti. Si concedis contra duplr. p̄mo q: antecedit ad depositum igitur male respondes cōcedēdo eam.

secundo nam capio oppositum depositi ⁊ arguo sic. tu non es rome ⁊ nullus homo est animal igitur tu nõ es rome: ꝓña patet a tota copulatiua affirmatiua ad alteram partem ꝑcipalem ⁊ antecedẽs est cõcedendũ cum sit ꝗdictorium depositi igit̃ consequẽs est concedendum ⁊ concedẽti contradictorium ꝓñtis igit̃ male. ¶ Respõdet̃ admittendo depositum ⁊ quãdo ꝓponit̃. tu es rome nego eã: ⁊ cum dicit̃ ꝙ est vera ⁊ impertinẽs nego ꝙ sit impertinẽs cum antecedit ad depositum. ¶ Tertium sophisma est istud depono tibi istam alique ꝓpõnes non sunt vere: quo admisso ꝓpono iste sunt propositiones demõstratis illis tu curris ⁊ tu non curris: concedendũ est q: scitum esse verum non antecedẽs ad depositum. stat. n. cum opposito depositi vtrãq; istarum significare cõuertibiliter deũ esse deinde ꝓpono duo mutuo ꝗdictoria sunt duo vera. Si negatur: contra omnes ꝓpõnes sunt vere sed iste due. ſ. tu curris ⁊ tu non curris sunt ꝓpõnes igitur ille sunt vere ⁊ iste mutuo cõtradicunt igitur duo inuicem ꝗdictoria sunt duo vera. ¶ Respondet̃ omno sicut si poneret̃ ꝙ omnes ꝓpositiones sint vere: vñ concesso opposito depositi velut repugnans negatur ꝙ illa sint contradictoria: imo illud aperte antecedit ad depositum. ¶ Quartũ sophisma. depono tibi istam alique propõnes non sunt similes: qua admissa ꝓpono deus est ⁊ homo est asinus sunt ꝓpõnes. concedendum est. q: verus ⁊ impertinẽs deinde deus est ⁊ homo est asinus sunt similes: si cõcedis: concedis falsum ⁊ ipertinens igitur male: si negas cõtra eius oppositũ antecedit deposito cum vno cõcesso igitur male. antecedens ꝑbat. q: bene sequit̃ iste non sunt similes. ⁊ iste sunt alique ꝓpositiones igitur alique ꝓpositiões nõ sunt similes qõ est depositum. ¶ Dicit̃ cõcedẽdo scõo ꝓpositus deus est ⁊ hõ est asinus sunt similes ⁊ nego ꝙ sit ipertinens: imo sequẽs ex opposito depositi ⁊ vno concesso. ¶ Quintũ sophisma depono tibi istam deus est ⁊ aliqõ depositũ est negandus ate: quo admisso ⁊ negato ꝓponitur deus est cõcedendũ est: q: per se necessariũ: deinde ꝓponit̃ aliqõ tibi depositum est negandũ ate: quo negato q: cum ꝑcedente cõcesso antecedit ad depositum: arguo sic. illa copulatiua est negandа ate ⁊ illa est aliqõ tibi depositum igit̃ aliqõ tibi depositum est negandũ ate. ¶ Breuiter negat̃ ꝗ copulatiua que sumitur pro añte. Et si dr̃ pro qua parte dico ꝙ propositis partibus semp concedam ꝑmo propositus ⁊ alteram negabo tanq̃ repugnantẽ concesso ⁊ opposito bene negati. ¶ Sextum sophisma depono tibi istã tu es homo ⁊ omne tibi depositus est negãdum ate quo admisso ⁊ negato propono oẽ tibi depositus est negandũ ate. Si concedit̃ ꝓponi istam tu es homo: ⁊ ꝑ ꝙ est negãda q: cuꝫ ꝑori antecedit ad depositum: deinde ꝓponi tu nõ es homo: concedendus est: deinde nullũ tibi depositus est: concedendum est tanq̃ sequens: q: sequit̃ tu nõ es homo igitur nullũ tibi depositus est. vltimo propono nõ omne tibi depositum est negandũ. Si cõcedis ⁊ etiã cõcessisti suum ꝗdictorium igit̃ male. Si negas negas sequẽs ex concesso igitur male. añs ꝑ. nam sequit̃ nullũ tibi depositũ est igit̃ nullum tibi depositũ est negandum. ¶ Negatur breuiter ꝙ omne tibi depositus est ate negandũ. q: antecedit ad depositum. sequit̃. n. omne tibi depositum est negandus ate ergo omne tibi depositus est ate negandũ ⁊ tu es homo. ¶ Et si arguit̃ contra omne depositus admissus est negãdum igitur male rñdes. nego ꝓñam. q: ex eodẽ añte non sequit̃ ꝙ omne mihi depositũ sit negãdũ a me. ¶ Septimum sophisma depono tibi istam aliqõ verum nõ est tibi depositum obligatus vel aliqõ falsum nõ est tibi positũ obligatum: quo admisso ꝓponi tibi illam oẽ verũ est tibi depositus obligatum concedenda est q: sequens ad oppositum depositi: deinde ꝗ est vera deus est: cõcedendũ est q: impertinẽs vt ꝑ inquirẽti: deide ipsa est deposita obligata: cõcedendũ q: sequens ex duob̃ cõcessis: deinde arguo sic ipsa est tibi deposita obligata igit̃ est ate negãda ⁊ est per se necessarius igit̃ per se necessariũ est ate negãdus qꝗ implicat. ¶ Eodem mõ arguit̃ ex altera parte oppositi depositi: ꝙ aliqõ per se impossibile est concedendum. ¶ Dicendũ ꝑcedẽdo ꝙ ista deus est est a me negandа: ⁊ negãdo ꝙ sit per se nẽcia tanq̃ repugnãs: ⁊ ita dicẽdũ de ista homo est asinus ꝙ est a me cõcedenda nunq̃ tũ condam eam: ⁊ negabo ꝙ sit per se impossibile tanq̃ repugnans simplr̃. ¶ Octauũ ⁊ vltimũ sophisma depono tibi istam: tu es asinus vel aliqõ impossibile antecedit tibi deposito quo admisso: q: contingẽs: propono aliqõ ipossibile antecedit tibi deposito: quo negato q: antecedit tibi deposito propono hec est ipossibilis hõ est asinus cõcedẽdũ est q: verũ ⁊ impertinẽs: tũc arguit̃ sic. hec hõ est asinus est ipossibilis ⁊ antecedit ad tibi depositũ igitur aliqõ impossibile antecedit ad tibi depositũ. ¶ Dr̃ negando minorem tanq̃ repugnãtẽ. Et si dr̃ cõtra tu es asinus igitur tu es asinus vel aliqõ impossibile antecedit tibi deposito. vbi cõstat ꝙ antecedẽs est illa tu es asiñ ⁊ ꝓñs tibi depositũ. ¶ Respõdet̃ concedẽdo ꝙ ista ꝓña vꝫ. ⁊ ꝙ antecedens est ista tu es asiñ ⁊ negãdo tanq̃ repugnãtes ꝙ illud consequens aut illa disiunctiua sit mihi deposita. sequit̃. n. nullum ipossibile antecedit tibi deposito sed ista hõ est asinus est ipossibilis ⁊ antecedit ad istas disiunctiuã ⁊ ad illud cõsequens igit̃ nec illa disiunctiua nec illud ꝓñs est tibi depositum. Vt ꝑdicti casus cum suis responsionib̃ clarius videantur est in copulatiuis regulariter obseruandũ. ⁊ cum deponit̃ copulatiua cui̇ vtraq; pars ẽ falsa admittitur ⁊ negat̃ vtraq; pars: si vna pars sit vera ⁊ alia falsa cõcedit̃ verum ⁊ negat̃ falsum: sed si vna pars est nẽcia ⁊ alia cõtingens cõcedit̃ nẽcium ⁊ negatur cõtingens sine verum sine falsum: si sit vtraq; pars vera contingens ⁊ vna pars sit ꝓñs ad aliaꝫ: pars añs negatur ⁊ ꝓñs ꝑcedit̃. si neutra sequit̃ ad aliaꝫ cõceditur pars ꝑmo ꝓposita ⁊ negat̃ scõo loco proposita. ¶ In disiunctiuis vero regulariter teneat̃ ꝙ cum deponit̃ disiunctiua cuius vna pars est nẽcia vel cuius oppositus est per se ipossibilis copulatiua sicut sunt iste tu es asinus vel deus est tu nõ curris vel tu nõ sedes: sor. est vel sor. nõ est. homo nõ currit vel aliqõ animal mouetur istaꝫ nulla dꝫ admitti in depositione q: sunt omnes nẽcie: admissa vero disiunctiua dꝫ quelibꝫ pars ꝑncipalis negari ⁊ quelꝫ antecedit ad depositũ. ¶ Item notandus ꝙ in mã positionum vel depositionuꝫ vnum casuꝫ posui pertinẽtẽ ad scire ⁊ dubitare q: ipsos posui in ꝑma parte tractatus de modalibus vbi ꝓpriam tractani materiam. ¶ Vltio sciẽdũ ꝙ ꝫ multe regule ⁊ multa sophismata de hac specie ꝑnt formari: tũ q: in oibus similant̃ ꝫ opposito mõ regule ⁊ sophismata debent deduci ⁊ solui in depõne sicut in pone. vbi diffusa argumẽta sunt q̃ hic possent adaptari ideo gr̃a breuitatis dimitto hmõi vt ars ista calculatoria citius finem recipiat ⁊c̃.

Vtic operi finem impositurus vltimũ insinuãdum sophisma qõ isolubile nũcupat̃ intimare ꝓpono: vt sophismatũ apparentia dispare videat̃ in ꝑnꝰ ergo opiones cũ suis offensiuis varias recitabo vt opioni. vltimo sustinende ꝫ non vltimo inuente maior adhibeat̃ fides.

Prima ergo opio ponit ꝙ isolubile soluendũ est ꝑ fallaciã figure dictiõis: vt sor. dicẽte sor. dicit falsus: dicit ꝙ illa est falsa. Et si argr̃. sor. dicit hoc falsum igit̃ sor. dicit falsus negat ꝓñaꝫ dicẽdo ibi est fallacia figure dictõis. q: in añte vtute dictõis supponit iste terminꝰ falsus ꝑ dicto sor. ſ ꝫ in ꝓñte solũ ꝑ alijs. Jõ fit ibi mutatio ab hoc falso ad falsũ aliud ab hoc. q̃re ibi est fallacia figure dictiõis. ¶ Hec opio deficit ꝑmo ꝙ sor. dicẽte istã sor. dicit falsus stat ꝙ dicat istã hõ est asiñ ⁊ sic illa nõ eẽt falsa ꝫ vera. ¶ Scõo q: negat ꝓñam q̃ arguit̃ ab iseriori ad suũ superius. ¶ Tertio q: soluit ꝑ fallaciã figure dictiõis. vñ dato adhuc ꝙ li falsus ꝑ aliquo supponeret in añte ⁊ ꝑ aliquo in ꝓñte adhuc nõ seqt̃ ꝙ sit fallacia figure dictiõis sic ꝑ intuenti deffectus cõsurgentes ex fallacia ista quos recitare esset longum. ¶ Secunda opinio soluit insolubilia per fallaciam fm non causam vt cãm: ita ꝙ consequentia facta nõ vꝫ. quia assumit̃ non causa pro causa antecedens

enim videt esse causa ꝓñtis ⁊ nõ est. ¶ Ista opinio etiaz non bene soluit per fallaciaz istaz sicut hz videri intuendo defectus huius fallacie. verũtamen qꝛ ꝑncipale fundamẽtum huius ⁊ ꝑme opinionũ est ꝙ pars non põt suppone re pro toto cuius est pars ideo posterius hoc in ꝓbando hoꝫ patebit in sufficientia. ¶ Tertia opio dicit ꝙ soꝛ. dicẽte soꝛ. dicit falsum. hoc verbũ dicit licet sit ꝓñtis tẽporis tñ debet intelligi pro tẽpore: instãti imediate ꝑcedente tẽpus ꝓlationis ideo negat eam dicẽdo ipam esse falsaz. Et tũc ad argumentũ hec est falsa ⁊ soꝛ. dicit istaz igitur soꝛ. dicit falsum. dicũt isti ꝙ hoc verbũ dicit pro diuersis tẽporibus verificat in antecedẽte ⁊ in ꝓñte ideo nullum incõueniens sequit. ¶ Contra hanc opinionẽ arguit sic. nihil dicit ante tẽpus ꝓlationis sed ꝑcise in tẽpore ꝓlationis igit illud verbum dicit non dz intelligi pro tẽpore vel instanti ꝑcedente tẽpus ꝓlationis. ¶ Item dato ꝙ hec solutio solueret insolubilia fundata in actu dicẽdi tamẽ nõ soluit alia in alijs actibus fundata: vt posito ꝙ sit scripta ista ꝓpõ soꝛ. legit falsuz quã soꝛ. legat: ⁊ nullus alius: aut ꝙ intelligat hanc in mẽte sua ⁊ nullam aliam soꝛ. qui est omnis hõ intelligit falsum. ¶ Quarta opinio ponit ꝙ nullus põt dicere se dicere falsum nec intelligere se itelligere falsum nec aliqua ꝓpõ põt esse ex qua insolubile posset generari. ¶ Hec opio repugnat sensui ⁊ intellectui. Nam notuz est cuilibz ꝙ hõ põt aperire os suum ⁊ formare istas voces ego dico falsum aut sedere cõsimiles ⁊ easdez legere quoꝫ qõlibet est insolubile vt pz. ¶ Quinta opinio dicit ꝙ soꝛ. dicente se ipm dicere falsum nihil dicit ꝙ soꝛ. itelligere se itelligere falsum nihil intelligit ⁊ ita de alijs. ¶ Similr hec opio falsa ẽ qꝛ soꝛ. sic dicens dicit litteras syllabas dictiones ⁊ oꝝones vt alias ostendidi. ¶ Preterea audit soꝛ. loqui igit dicit aliquid. ¶ Itez isti haberent dicere ꝙ si scripta esset hec propositio ⁊ nulla alia falsum est nihil esset scriptũ ꝙ est manifeste ipossibile. ¶ Sexta opinio ponit ꝙ insolubile nec est verũ nec falsum sed medũ indifferens ad vtrũqz. ¶ Hij similr errant qꝛ quelibet ꝓpõ est vera vel falsa sed qõlibz insolubile est ꝓpõ igit qõlibet insolubile est verũ vel falsum. ¶ Item soꝛ. dicat ego nõ dico verũ ⁊ nõ aliud ꝙ nõ sit hec vel pars eius. ⁊ querit an soꝛ. dicit verũ vel nõ verum. Si vnum illoꝛuz habeo intentũ. si neutruz sequitur medium inter ꝗdictoꝛia qõ est impossibile. ¶ Septima opinio ponit ꝙ isolubile est soluendũ per fallaciaz equiuocatiõis. Nã cũ dicit soꝛ. dicit falsum distinguũt de li dicere penes equocatõez. põt. n. significare dicere exercitũ vl cõceptum. Et vocat dicere exercitũ qõ est in exercito ⁊ est illius ꝙ est indici ⁊ nõ dictum cõplete: dicere vero conceptum dicũt cum ꝑus hõ dixit aliquid vel aliquale ⁊ statiz post dicat se dicere illud vel tale. verbi gꝛa. dicat soꝛ. deus est ⁊ statim post soꝛ. dicit verum. dicit ergo hec opio ꝙ incipiente soꝛ. loqui soꝛ. dicit falsum. si dicere accipiat ꝓ dicere exercito. verum. si pro dicere cõcepto. falsuz est. ¶ Et si arguit nulluz falsum dicit a soꝛ. ⁊ hec dicit a soꝛ. igit nõ est falsum. dicũt ꝙ maioꝛ verificat pro dicere concepto ⁊ minoꝛ pro dicere exercito ⁊ ideo nõ concludit. ¶ Sz hec solutio nõ vz. qꝛ ponat ꝙ fiat locutio de dicere exercito ⁊ fiet cõmunis deductio. ¶ Preterea hec solutio nõ hz locum nisi in insolubilib' fundatis in actu dicendi ⁊ sic sequit ꝙ nõ est generalis solutio. ¶ Octaua opinio ponit ꝙ nullum insolubile est veruz vel falsum. qꝛ nullũ tale est ꝓpõ. cuius. n. omne vel qõlibet isolubile sit oꝝo indicatiua significans sicut est: aut sicut non est eius significatio: tñ ad hoc non sufficit vt ipsa ꝓpõ nominet. ¶ Contra istam opinionem arguit. qꝛ ex ipsa sequit ꝙ alique sunt due enunciationes quaruz idẽ est significatũ adequatũ ⁊ tamẽ vna est propositio ⁊ non alia. patz assignatis istis hoc est falsum ⁊ hoc est falsum vtrobiqz demonstrando secundam enunciationem. ¶ Itez sequit ꝙ aliqua enũciatio est non ꝓpõ ⁊ fiet ꝓpõ per solam mutationez in alio distante per millemillearia probat. Nã posito ꝙ non esset aliqua enunciatio cõplexa nisi ista falsum est ⁊ patz ꝙ nõ est ꝓpõ. Fm istam opinionem. qꝛ est ipossibile ⁊ fiet ꝓpõ per nouam ꝓductionem illius nullus deus est. qꝛ per ꝓductionez illa desinit esse insolubilis. ¶ Item sequit ꝙ hec nõ est copulatiua hoc est falsum ⁊ hoc nõ est falsuz demõstrata ꝑma parte. nec ista est disiunctiua hoc est falsum vel hoc nõ est falsum eodem demõstrato. ¶ Nona opinio ponit ꝙ insolubile est verũ vel falsum sed nõ est verũ nec falsum. ¶ Cõtra istam opinionẽ ꝓcedunt argumenta ꝗ aliam. arguit tñ sic reducendo opposituz opionis ⁊ sit. a. vnum insolubile Nam. a. est verũ vel falsum. sed. a. nõ est verũ igit. a. est falsum. ꝓña tz a toto disiũcto sine limitatõe ꝑcedẽte ad aliã partem. ¶ Decima opio soluit insolubilia per fallaciã Fm qd ⁊ simplr dicens ꝙ insolubile est difficilis parologismꝰ ꝓpter Fm quid ⁊ simplr. ex reflexione alicui' actus supra se cum determinatiõe ꝑuatiua vel negatiua ꝓueniens: deinde insoluendo dicit ꝙ hec ꝓña non vz. hoc falsum dicit a soꝛ. igit falsum dicit a soꝛ. dato ꝙ soꝛ. dicat ꝓñs ⁊ nõ aliud ꝙ non sit pars eius. qꝛ arguit a Fm quid ad simplr. quia antecedens soluz cathegorice significat. ꝓñs vero ꝟpothetice qꝛ significat se esse veruz ⁊ se esse falsuz. ¶ Cõtra hãc opinionẽ arguit ꝑmo contra diffinitionẽ. Nã insolubile nõ est syllus nec parologismus sed sola ꝓpõ cathegorica vel ꝟpothetica nõ sillogistica. ¶ Scdo ꝗ solutionẽ arguit sic. Nam vlr sequit hic hõ currit igitur hõ currit hoc veruz est ꝓpõ igit verum est ꝓpõ igit per idem vlr sequit hoc falsum dr a soꝛ. igit falsum dr a soꝛ. ¶ Et confirmat. naz iste terminus hoc falsum est terminus discretus igit habz terminũ cõem illatiuz sed nõ alium ꝗz illum tantũ falsuz igitur ꝓposituz. ¶ Tertio nam si ista ꝓña non vz. stet oppositum ꝓñtis cum ante ⁊ stabunt ista simul hoc falsuz dr a soꝛ. ⁊ tñ nulluz falsum dr a soꝛ. qõ non videt possibile. ¶ Undecima opinio faũs imediate opioni ponit ꝙ oꝝis ꝓpõ insolubilis significat se esse verã ⁊ se esse falsam intelligendo de adequato significato. Nã vt dicit omnis ꝓpõ cathe^ca significat idez esse vel nõ esse ꝑ quo supponit subz ⁊ ꝑdicatum ⁊ idem esse est vel nõ esse est ꝓpõnẽ affirmatiuam vel negatiuã esse verã igit omnis ꝓpõ cathegorica siue affirmatiua siue negatiua significat se ipam esse verã ⁊ omnis ꝓpõ insolubilis falsificat se ideo omnis ꝓpõ isolubilis significat se esse verã vel esse falsaz. ¶ Contra istã opinionem arg^m est in ꝑmo capl'o tractatus de veritate ⁊ falsitate. verũtñ adhuc arguit sic. Nã data illa opione. sequitur ꝙ ꝓpõ possibilis est ꝓpõ ipossibilis ꝓbatur. qꝛ capio istam ꝓpõnẽ. hoc non est vez eodem demõstrato: ⁊ pz per opinionẽ ꝙ ipsa est possibilis ⁊ ꝙ ipsa sit ipossibilis ꝓbat. qꝛ sequit ex suis dictis qꝛ significat hoc nõ esse vez ⁊ hoc est verum qõ est ipossibile. Et sic sequit ꝙ quelz ꝓpõ insolubilis implicat ꝗdictionez ⁊ est ꝗdictionis illatiua qõ nõ admittit hec positio. ꝓña pz ex eadez. ¶ Itez sequit ꝙ B ꝓña est bona hoc nõ est vez igit hoc est verum eodez demõstrato ꝓbat. Nam iste ꝓpõnes cõuertunt hoc nõ est verum ⁊ hoc nõ est veruz ⁊ hoc est vez. qꝛ idez est significatuz vtriusqz sed ex ista copulatiua seqt ꝙ hoc est verũ igit similr ex ista cathegorica hoc nõ est verũ. ¶ Item sequit ꝙ ista nõ sunt ꝗdictoꝛia hoc est falsuz ⁊ hoc nõ est falsum eodem demõstrato. qꝛ ꝑma significat hoc esse falsum ⁊ hoc esse verum ⁊ scda significat hoc nõ esse falsum ⁊ hoc esse verum: sed ista non ꝗriant hoc esse falsum ⁊ hoc esse verum ⁊ hoc nõ esse falsum ⁊ hoc esse verũ: nec in se nec in suis significatis igit. etiã alia argumẽta possent fieri que dimitto gꝛa breuitatis. ¶ Duodecima opio que iam cõmuniter ab omnibus sustinet est ista ꝙ ꝓpõ insolubilis ẽ ꝓpõ de qua fit mentio in aliquo casu que si cum eodẽ casu ꝑcise significet sicut termini ꝑtendũt sequit ipam eẽ veram ⁊ ipam esse falsam. verbi gꝛa. si ponat casus de insolubili ⁊ nõ ponat qualr illud insolubile debeat significare rñdendũ est oino sicut extra tẽpus: sicut si ponat ꝙ soꝛ. dicat illam soꝛ. dicit falsum nullo alio posito ꝓposita dubitanda est ista. soꝛ. dicit falsum: ¶ Si aũt ponit ꝙ insolubile significet sicut termini ꝑtendũt admittit casus ⁊ concedit insolubile: ⁊ dicit ipm esse falsum. ¶ Et si dicit. B ẽ falsa soꝛ. dicit falsum igit significat sicut nõ est sed significat

q̃ sor. dicit falsum ergo ꝛc. negat ꝓña: sed oꝑz addere in mino: i q̃ significet p̃cise sic. ꝛ si ponit negatur omnis talis casus. ¶ Cõtra descriptionẽ datam de insolubili arguitur. Nam sequit q̃ nulla est ꝓpõ insolubilis sine casu: ꝓñs falsum. q: frat vno casu posito q̃ ista sor. dicit falsum dicat a sor. significando sicut termini p̃tendũt ꝛ nulla alia que non sit pars illius sed tunc esset insolubilis ꝓpõ. igit ꝛc. ¶ Jtez ista mentalis omnis ꝓpõ est falsa nullo casu posito est insolubilis q: significat q̃ omnis ꝓpõ sit falsa cum sit ꝓpõ naturaliter significans. igit ꝛc. ¶ Contra aliud dictuz. vz. nõ admittendo casum de insolubili significãte p̃cise ꝛc. Quero quid intelligit per li p̃cise aut notã exclusionis exclusine tentaz aut idez q̃ p̃ncipaliꝗ p̃marie vel adequate. Si dicit p̃mo mõ sequit per idez q̃ nulla alia ꝓpositio significat taliter p̃cise vel taliꝗ eẽ. q: quelibet indefinita significat. ꝛ per ꝓñs non debet negari iste casus solus in mã insolubiliũ verum ꝛ in q̃libet alia mã. ¶ Sed forte dr q̃ quelibz ꝓpõ insolubilis significat necessario duob̃ modis ꝓpositio aũt non insolubilis p̃cise vno modo. ¶ Contra istam responsionem arguit sic. ex ista rñsione sequit q̃ aliqua ꝓpositio significat vno mõ ꝛ significabit duobus modis per solam mutationẽ alterius ꝓpõnis pz ꝓña nõ dato q̃ sint nisi iste due. falsum est ꝛ nullus de̅ est. ꝛ in fine h̃ hore negatiua desinet esse. quo posito pz q̃ illa falsuz est nõ significat nisi vno mõ cum nõ sit insolubilis sed in fine hore erit insolubilis igit habebit duo significata ꝛ hoc solũ per mutationez alterius. ¶ Secõo sic aut igit ꝓpositio insolubilis significat duobus modis iuxta viã vndecime opinionis aut per modum p̃oris ꝛ posterioris: p̃marij significati ꝛ secõarij: non potest dici p̃mo mõ q: reprobatũ est ibidem. Si dicit secundo mõ. capio illud insolubile hoc est falsuz. qõ significet hoc esse falsum. ꝛ alio mõ q̃ sit. a. ꝛ p̃mũ significatum b. ꝛ arguit sic. significatũ. a. est oino ignotũ tã opponẽti q̃z rñdenti. q: non est aliquis qui sciat ipm intelligere vel nominare igit rõne ipsius nõ debet dici ꝓpõ vera vel falsa. ¶ Jtem sic vel. a. est principalius q̃z. b. vel eq̃. vel sunt eq̃ p̃ncipalia: non põt dici p̃mũ q: b. egredit assignatis adeq̃tis partiuz sicut ostensuz est in tractatu de veritate ꝛ falsitate: si ꝗm igit illud insolubile est verũ. q: b. est veruz ꝛ est p̃ncipalius significatuz mõ a p̃ncipaliori dz denominari ꝓpositio talis vel talis. si tertiuz sequit illud insolubile simul esse verꝫ ꝛ falsum. q: nõ videt rõ quare sit falsuz rõne. a. ꝛ non verꝫ rõne. b. ex quo sunt eque p̃ncipalia. ¶ Sz forte dicit in p̃ncipio q̃ p̃cise idez est q̃ adequate p̃ncipaliter seu p̃marie: ita q̃ nulla ꝓpõ insolubilis significat p̃cise sicut termini p̃tendũt cum hoc nõ sit possibile. q: sequit ꝗdictio sed significat adequate illud significatũ falsum qõ non assignatur in arte insolubiliũ. ¶ Contra istud ꝗm membruz arguit sic. si ista ꝓpõ falsuz est. foret in scripto ꝛ multe alie propõnes forent cum illa. pole esset q̃ aliquis hõ videret ipam: ponat igit q̃ multe alie ꝓpõnes sint cum ista falsuz est ꝛ q̃ ipsa p̃ncipaliter ex impõne significet q̃ falsũ est: fit sor. vnus homo qui cõtinue per totam vitaz suã fuerit instructus ad concipiendũ per istaz falsum est q̃ falsum est. Isto posito pono q̃ sor. videat hanc ꝓpõnem in scripto ꝛ corrumpat quelibet alia. quo posito sor. concipit per illam falsum est igit illa adhuc sibi repsentat falsuz esse ꝛ per cõsequens non desinebat sic significare p̃ncipaliꝗ. ¶ Secõo talis deus est p̃ncipaliter significaret deũ esse si nulla alia eẽt ꝛ illa similiꝗ homo est asin̅ nullũ hominẽ esse asinum si nulla alia esset. quare igit ista falsum est nõ posset p̃ncipaliꝗ significare falsuz esse si nulla alia esset. ¶ Tertio arguit sic. cuilibet ꝓpõni extra tp̃us obligatiõis assignat suum adeq̃tuz significatũ oraculo viue vocis vt pz in omnibus discurrendo. ergo sequit q̃ illa ꝓpõ hoc est falsuz se ipsa demõstrata aut ista omnis ꝓpositio est falsa hz significatuz explicite assignandũ sed non videt aliud posse explicite assignari nisi hoc. hoc est falsum aut oẽm ꝓpositionez esse falsaz. igit ꝛc. ¶ Ex ista opinione sequit q̃ aliqua est ꝓpõ vera que aliqualiter esse significat adequate ꝛ non põt habere ꝗdictorium aliquo mõ adequate significans. pz de ista ꝓpositione: aliqua ꝓpositio non est falsa que vera est adeq̃te significando aliquã ꝓpõnez non esse falsaz: ꝛ tñ hec que est sua ꝗdictoria omnis ꝓpositio est falsa non adequate significat oẽm ꝓpositionẽ esse falsam q: est ꝓpõ insolubilis. ¶ Ulterius arguit contra modũ soluendi insolubilia. naz ponatur q̃ sor. dicat illam falsuz dr ꝛ non pferatur ab aliquo aliqua ꝓpositio nisi illa vel pars eius que significet falsum dici ꝛ non p̃cise sicut ponit hec opio. tunc ꝓpono falsum dr ꝛ concedit ꝗm illam viam. dicẽdo tamẽ ipm esse falsum: sed contra sequit falsuz est p̃ncipaliꝗ significat deũ esse igitur falsum est: est ꝓpõ necessaria. ꝓña tz scita ate eẽ bona antecedens est dubitandũ ate igit ꝛ ꝓñs non est negandum ate: añs pz q: cum toto casu est tibi dubium an illa falsum est significat p̃ncipaliter deum esse. ¶ Deinde argumentũ qõ mouet hec opio ad ꝓbandũ q̃ ista sit sequens falsum est nõ vz. s. sor. dicit illam falsum dr que significat falsum dici ꝛ nulla ꝓpositio dr nisi illa vel pars eiꝰ igit falsum dr. sicut non sequit hec est vera hõ currit que significat hoiem currere igitur sor. currit. ¶ Tertiadecima opinio ponit plura p̃icta aliqua per modũ ꝓclusionũ aliqua per modũ suppositionũ aliq̃ per modũ ꝓpoⁿ vel correlariorꝫ. Sed oia ista breuiter ponã per modũ conclusionũ ꝛ correlariorꝫ. ¶ Prima conclusio est ista nulla res creata potest distincte repñtare seipam formaliꝗ sed bene obiectiue. pz q: nulla res creata põt esse ꝓpria ꝛ distincta cognitio formalis sui ipsius. q: si aliqua esset ꝛ quelibz eẽt cum non esset maior ratio de vna q̃z de alia. verbi gra. dicimus q̃ imago regis significat regem non quidẽ formaliꝗ sed obiectiue conceptus vero mentalis quẽ nos habem̅ de rege significat regem non qdem obiectiue sed formaliꝗ q: est formalis cognitio regis. Si aũt dz se repsentare distincte hoc erit obiectiue per aliam noticiam ꝛ non per se ipam formaliꝗ. ¶ Secunda conclusio nulla ꝓpositio mẽtalis ꝓprie dicta põt significare seipam esse veram nec seipsam esse falsam. pbatur q: aliꝗ sequeret q̃ aliqua cognitio ꝓpria ꝛ distincta esset cognitio formalis sui qõ est cõtra p̃mam conclusionẽ. ¶ Ex ista conclusione sequit q̃ intellectus non põt formare ꝓpõnem vlem mentalem proprie dictam significãtem oẽm ꝓpositionẽ mentalem esse falsaz. sicut istam mentalẽ. omnis ꝓpositio mentalis est falsa: intelligendo subm supponere pro seipsa nec aliquã mentalẽ ꝓprie dictam significãtem aliquã aliam esse falsam que significat eãdem esse falsaz: sicut ista mentalis hoc est falsuz demonstrãdo istaz aliam hoc est falsum: que demonstrat p̃mã: nec etiam mentalẽ ꝓprie dictam que significet suam ꝗdictoriã esse veram: sicut istã mentalẽ hoc est verum demonstrãdo suam ꝗdictoriam. ¶ Etiaz segtur q̃ intellect̃ non põt formare aliquã ꝓpositionẽ mentalem ypothetica cuius vna pars significet ipam ypotheticam esse falsam sicut talis deus est ꝛ ipsa copulatiua est falsa demñando ipam copulatiuam. ¶ Tertia conclusio est ista pars ꝓpositionis mentalis ꝓprie dicte non põt supponere ꝑ ipsa propositione cuius est pars nec pro ꝗdictorio eiusdez pro positionis: nec pars ꝓpositionis significãtis ad placitũ potest supponere pro ꝓpositione mẽtali ꝓprie dicta sibi correspondente nec aliqua alia. ex qua sequit propositionem mentalẽ significare se esse veram aut se esse falsam. ¶ Ex quo sequit q̃ si ista mentalis formaret ꝛ nulla alia omnis propositio mentalis est vlis ipsa esset falsa. ¶ Quarta conclusio ꝓpositio vocalis vel scripta vel esset mẽtalis in proprie dicta que hꝫet reflexionẽ supra se: q: quelibet talis significat ad placitũ ꝛ non nãliter obiectiue ꝛ non formaliꝗ: sed mentalis proprie dicta est signum nãliter repñtans ꝛ formaliꝗ nec est in potestate nꝛa tale signum significare qõ volumus sicut est de signo vocali vel scripto vel mẽtali in proprie dicto. ¶ Ex ista ꝛclusione segtur q̃ omnis propositio insolubilis est propositio vocalis scripta vel mẽtalis in proprie dicta: ꝛ q̃ cuiuslibet talis pars potest supponere pro toto cuius est pars. ¶ Quinta conclusio est ista cuiuslibet propõni insolubili corrñdet aliqua propositio mẽtalis proprie dicta vera ꝛ aliq̃ alia proprie dicta falsa. pz de ista

hoc est falsum: seipso demonstrato que correspondet vni tali mentali hoc est falsuz eodem demõstrato que va est. ⁊ secũda pars ꝓbatur. Istaz ista vocalis est falsa igit significat aliquã mentalẽ esse falsam sed nõ istã dictam igit aliã vz. hoc est falsum demõstrando ꝑmã mentalẽ demõstrantẽ vocalem vel scriptũ. ¶ Ex ista conclusiõe sequunt aliqua correlaria ꝑmũ ꝙ quelibz ꝓpositio insolubilis ⁊ similr ei ꝗdictoria est ꝓpositio plures. qz sibi corrñdent plures mẽtales in coniuncte. ¶ Scõm correlariũ aliqne sunt ꝓpositiones oino similes in voce ⁊ de terminis ꝑ eisdez supponentibus quaꝝ vna est ꝓpositio plures ⁊ non alia. pz de istis hoc est falsum ⁊ hoc est falsuz vbi per vtrũq; hoc demõstratur scõa ꝓpõ. ¶ Tertium correlariũ quelz ꝓpõ insolubilis est simul vera ⁊ falsa ⁊ similr sua ꝗdictoria. qz sibi corrñdẽt due mentales quarũ vna est vera ⁊ reliqua falsa non tñ est simplr vera nec simpliciter falsa sed ꝟm quid. ¶ Quartuz correlariuz ad nullam ꝓpõnẽ insolubilez vel eius ꝗdictoriam est danda vnica rñio. s. ipam simplr concedendo vel ipam simplr negando pz ex predictis. Istã ꝟm Aristo. scõo elencoruz ad ꝓpõnem plures non est danda vnica rñio sed quelibz talis est ꝓpositio plures. igitur ⁊c.

¶ Hic aũt per longũ ꝓcessum locutus sum ꝓpter duo: ꝑmo qz iudicio meo adhuc non fuit aliquis qui clarius loquetur in mã q̃ iste. scõo ꝓpter quẽdã nouũ scriptorem circa insolubilia imitatorez huius: qui de toto ꝓcessu soluz tria inserit correlaria qnte cõclusionis. vz. ꝑmu tertium ⁊ quartũ que non sufficientier declarant mãm istius mãe insolubilium: iuxta opinionẽ nro modulo declaratam. ¶ Et lz via ista ꝓbabiliter sit sustinenda tñ mihi nõ in toto vera videt. Ad qõ ostendendũ arguo ꝓtra quedã dicta. ¶ Et ꝑmo contra ꝑmã cõclusionẽ. Istã aliqne intelligẽtie ꝓpter earum nobilitatez sunt noticie formales sui ⁊ alioꝝ cuz nõ intelligant per accidẽtia superaddita. qz aliter genus accidẽtium esset infinituz: ⁊ nõ sunt noticie sui distincte. qz in confuso: non seipsas intelligant. igit aliqua creatura põt esse ꝓprie ⁊ determiate formalis noticia sui. ¶ Scõo itẽtiões mẽtales districte intelligunt ⁊ nõ per alias noticias ab ipsis distinctis igit formalr cognoscunt. ꝓna patz. cum maiori ⁊ minorem ꝓbo. qz aliter esset ꝓcessus infinituz in noticijs. imo due ꝓpes accidentiũ essent imediate quod est ꝗ cõem viam ⁊ cõsequentia pz. qz semp ad cognitionẽ vnius noticie requirit alia ⁊ sic infinitum. Similr nõ videt q̃ species posset mediare inter intellectionẽ ⁊ intellectionẽ intellectionis. ¶ Admissa adhuc ista conclusione alie non sequũtur. qz dato ꝙ nihil sit formalr cognitio sui determiate ñ tñ tollitur quin aliquid sit formalr cognitio sui confuse. Nam ille terminus ens mẽtalis nãliter significat omne ens ⁊ cũ ipe sit ens nãliter significat se: semper formalr intelligendo. nã si non significaret se: sequeret ꝙ iste terminus ens in voce vel in scripto eẽt cõmunior q̃ iste terminus ens in mẽte: ꝓbo quia quicquid significat li ens in mẽte significat li ens ad placitum ⁊ non eꝗ. qz li ens ad placituz significat li ens in mente ⁊ nõ ipse seipm. ¶ Et sic sequit ꝙ li ens ad placitum significans nõ subordinat illi termino mentali ens: nec oẽm suã significationẽ dependenter sũmit ab illo qõ ẽ contra hanc opionez. Concesso ergo ꝙ li ens significat oẽ ens sequit a pari ꝙ li ꝓpositio significat oẽm ꝓpositionez ⁊ li verum omne verum ⁊ li falsum omne falsum. Cũ ergo cõpositio vel diuisio mẽtalis absq; limitatione nõ tollat significationem termini: imo potius eque cõfirmet sequitur quelibet istaruz. omnis ꝓpositio est falsa: omnis ꝓpõ est vera significat seipam esse falsam vel seipam esse verã. ꝑma eniz significat omne ꝓpositionẽ esse falsaz ⁊ scõa oiz ꝓpõnem esse veram ⁊ cum ipsa sit ꝓpositio significat seipsam esse veram aut seipam esse falsam qõ est cõtra primã conclusionẽ ⁊ contra eius ꝑmũ correlarium. ¶ Contra tertiã conclusionem ꝓcedit idem argm: tamẽ arguitur specialius sic: data illa conclusiõe sequit ꝙ aliquid significat indefinita ꝓpositio qõ nõ significat sua vlis: ⁊ aliqua est singularis indefinita que nõ est singularis vlis: ꝓbatur ⁊ capio istas duas mentales ꝓprie dictas nãliter significantes iuxta modũ intelligẽdi isti? doctoris. vz. omnis propõ est: ⁊ aliqua ꝓpositio est: quarum ꝑma sit. a. ⁊ scõa. b. ⁊ ꝙ tã a. q̃ꝗ. b. est verũ. ⁊. a. significat. b. ⁊ non seipm ⁊ econtra. igitur ⁊c. similr ꝗ singularis. Ista ꝓpositio est. est singularis. b. ⁊ nõ. a. igitur intentũ. Item hec propositio vocalis vel scripta omnis propositio est: nõ est insolubilis. qz vera ꝟm eum igit vni soli mentali dz subordinari. huic. vz. ois ꝓpositio est. sed nulla ꝓpõ ad placitum significans abundantius significat q̃ꝗ mentalis cui subordinat ꝟm istaz opinionem: qz quelibet talis vt dicit est extrinsece ꝓpõ ⁊ significatiua per habitudinem ad ꝓpõnem mentalem. sed illa in scripto significat simplr oẽm ꝓpositionem esse se ⁊ illaz mentalem igit mẽtalis etiam significat se: hec cõclusio in reprobatione subsequentis opinionis fortius improbabitur. ¶ Contra quintam conclusionem arguitur sic. Ista consequentia nõ vz. falsuz est igit hoc est falsuz. quocũq; demõstrato. qz stat aꝗs esse verum ⁊ ꝗs falsum igit hoc falsum est non subordinat alicui tali hoc est falsum. pz consequentia qz semp. a subordinato ad subordinans vz consequentia. ⁊ per ꝗs. hec opinio nõ verum dicit in hoc ꝙ hec in scripto falsum est subordinet duabus talibus falsuz est: que est vera ⁊ huic hoc est falsum ꝑma mẽtali demõstrata que est falsa. ¶ Secũdo arguit sic. si nõ esset aliqua ꝓpositio in mũdo nisi ista falsum est: ipsa esset falsa: ꝗ tũc non subordinaret alicui tali mentali igitur nõ est sufficiens ratio quare aliqua ꝓpositio insolubilis est falsa qz subordinatur vni mentali false. ¶ Tertio arguit sic. nõ magis est ꝓpositio plures aliqua ꝓpõ insolubilis q̃ꝗ hec canis currit cum hec subordinat tribus mẽtalibus ⁊ insolubilis solum duabus: sed ꝗ canis currit vniuocat per sequestrationem duarum mentaliũ ẽtia remanente significãte adequate latrabilez canẽ currere. ⁊ sic correspõdenter ⁊ solũ mõ hec canis currit in voce vel in scripto que sic sumpta cõceditur esse vera. igitur per idem ꝗ. hoc est falsum seipa demõstrata poterit vniuocari ita ꝙ nõ subordinabit nisi vni tali mentali hoc est falsum demõstrãti ꝓorem scriptaz vel vocalem: quo habito: ꝗ esset falsa hoc est falsum ⁊ tñ non haberet nisi vnam veraz mentalẽ nec posset habere dum modo sic vniuocaret: sicut ⁊ illa vniuocari põt canis currit modo supradicto. igit sequitur ꝙ ꝓpõnem insolubilez non recte hic magister soluebat.

Alius magister ideo fauens huic opioni sed nõ in mõ subordiatiõis assignate põit ꝙ hmõi termini verum ⁊ falsum sunt termini equiuoci deducta ipsorum transcendẽtia sed solum vt de signis cõplexe significãtibus dicunt propõ ergo ait duobus modis põt esse vera. Uno modo dicit ꝓpositio esse vera qñ ipsa verificatur non ꝓpter supposita suorum terminorũ quoꝝ ipsa est propositio: supponit. s. ꝙ ꝓpositio nõ redditur vera ex eo ꝙ pars eius supponat pro ipsamet nec pro pertinente ad ipam: sicut ꝗ deus est ⁊ isto modo propõnes que sunt de terminis ꝑme intẽtiõis vel ipositiõis sequit simplr ⁊ proprie vere vl false qñ propositio ex etymologia: sermõis virtute idez significat ꝙ pro alio positio. ¶ Alio mõ dicit propõ vera qñ verificat pro seipsa aut pro alio pertinente ⁊ illo modo hec propositio est vera hoc est verum seipsa demõstrata ⁊ hec hoc est falsum seipsa demonstrata non simplr sed ꝟm quid: sed est falsa ꝑmo modo qz ipsa non verificat nisi pro supposito sue partis cuius ipsa ẽ suppositum. ¶ Concludit ergo ꝙ ille propõnes sunt plures hoc est falsum hoc est verum ⁊ sic de alijs. quare cũ proponitur aliqua illarum nõ est ꝟm vnaz responsionẽ respõdendum: sed dicendũ ꝙ hoc est falsum ꝟm ꝑmum membrum dictõis posite ⁊ verum ꝟm aliud. Et ita dicendum est de suis ꝗdictorijs: non hoc est falsum ⁊ hoc est verum negando ꝙ hoc sit falsum scõo modo ⁊ cõcedendo ꝙ est falsuz ꝑmo. ¶ Sed hec declaratio nõ soluit insolubilia sed potius se inuoluit. Nam capio verũ ⁊ falsum scõo modo ⁊ probo ꝙ sic sumendo ꝗ est falsa. hoc est falsum se demõstrato. Nam si ipsa sit vera ⁊ significat adequate hoc esse falsum igitur verum est hoc esse falsuz. ꝗa tenet aput eũ

⁊ vltra verum est hoc esse falsum igitur hoc est falsum. sic sumendo: ⁊ sic habeo ꝙ idez est verum ⁊ falsuz scdo mō dictis qd ipse negat. ¶ Quartadecima opinio que est fundamentum multarꝝ pcedentiuz ⁊ ideo pluriū sophismatorum qui plus subterfugere ꝗ respondere conat: ponit insolubilia soluenda facta penes fallaciā accidentis ꝑm quā parologismi dupl'r fiunt aut ex variatione medij aut alterius extremorum. ¶ Ex variatione medij vt medium si pro alio supponat in maiori ꝗ in minori ⁊ ecōtra. Et ita dicatur ex variatione extremi. dicit ergo hoc opio ꝙ sor. dicente sor. dicit falsum ipse dicit falsum. Et tunc ad argumentum. sor. dicit hoc ⁊ hoc est falsuz igit sor. dicit falsuz. negant ꝓnam dicendo ꝙ est fallacia accidētis ex variatiōe extremi: iste.n. terminus falsuz pro aliquo supponit in minori pro quo nō supponit in conclusiōe. Simil'r si argr ex opposito dicto a sor. nullum falsum dr a sor. hoc est falsuz igit hoc non dr a sor. hec est fallacia accidētis ex variatione medij. pro aliquo.n. supponit iste terminus falsum in maiori pro quo nō supponit in minori. ¶ Ad qd ostendendū psupponit ꝙ in nulla ppōne pars supponit pro toto cuius est pars nec cōuertibile cum toto nec opposito totius nec antecedente ad totum. ¶ Ex quo pz ꝙ ista ppō sor. dicit falsum significat ꝙ sor. dicit falsum nō quidē falsuz qd ipse dicit sed falsum distinctū ab illo: sed qz nihil dicit nisi istam ppositionez ideo ipsa est falsa. ¶ Contra istam opinionez pcedunt omnia argumenta facta cōtra scdam cōclusionē ⁊ tertiam alterius opinionis: tamē arguo spāliter sic. ⁊ ponō istam hoc est falsum. si querit quid demōstras per li hoc dico eandem ppōnez cuius est pars. Et si dr ꝙ nō possum demr̄are illam. ꝗ. li hoc est signum ad placitū igitur possum istam demr̄are. ¶ Itez li hoc seipm significat nāliter igitur pōt totam istā ppositionez ad placitū significare pz ꝓna: cum ista ppō ab ipso distinguat. ¶ Itez per li hoc possum demr̄are sor. vel vnum alium terminū igit ⁊ istam ppositionē. ꝓna pz. qz eque bene a li hoc distinguitur ista ppositio sicut sor. vel plato. ¶ Item quicqd possum intelligere ⁊ qualitercūqz sic possum demr̄are sz possum intelligere li hoc ppōnē cuius est pars significare aut pro eadem supponere igitur sic possuz demr̄are. Si ergo dicit in pncipio sicut est dicendū ꝙ illam ppōnem possuz demonstrare arguit sic. quicquid li hoc significat pōt demonstrare ⁊ pro eodē supponere: qz non est extremū ppositionis absqz suppōne sed demonstrat istā ppositionez cuius est pars igit pro eadem supponit: qd si concedit dicendo ꝙ non est incōueniēs in terminis positiuis: sed bene in puatiuis hoc est nimis ad placituz ⁊ sine rōne. Maz iste terminus falsum cum sit terminus cōmunis citius poterit supponere lz in confuso pro ista propōne ꝗ aliquis terminus discretus. ¶ Scdo arguitur sic. sequit ꝙ omnis ppositio est falsa ⁊ hec est ppō ⁊ tamē sem per eosdez significat. ¶ Hec rnio veritatez dicit sed nō solut argumentū: concesso ꝙ in ista ppōne. omne falsuz est. significat li falsum omne falsuz qd est ⁊ suuz totū arguitur sic. vbi de se ē in determinatū ad hoc suppo^{m} vel ad illud igitur, cōicat subto distributo suppositionem non plus pro vno significato de quo idem verbū verificat ꝗ pro alio: cum igitur ista ppositio omne falsum est distribuat li falsum per signum ⁊ supponat rōne verbi de pnti igit supponit pro omni falso qd est sed ipsa ppō est vnum falsuz igitur supponit pro ista. ¶ Confirmat. nā qualis est habitudo illius termini homo ad sua significata talis est habitudo illius termini falsum ad sua significata. Sed in tali ppositione omnis hō est li homo supponit pro omni homine qui est igit ⁊ ista omne falsum est li falsum supponit p oi falso qd est. ¶ Item cōfirmat si nō esset aliquis hō in mūdo pter sor. stulticia foret asserere istum terminū hō in hac ppōne aliquis hō est supponere pro illo qui nō esset ⁊ nō pro sor. sed si non esset alia ppositio in mūdo ꝗ ista falsuz est que esset. a. non esset aliud falsum ꝗ. a. igitur stulticia similiter foret concedere li falsum supponere pro alio ab. a. ⁊ non pro. a. ¶ Quinto arguitur ad pncipale sic. sor. dicit tm̄ istam. omne dictū a sor. est falsum. que sit. a. tunc. a. est falsum vt pz ⁊ ibi est esse in toto ⁊ dici de omni igit nihil est subiecti de quo non dicat pdicatum. ꝓna tz per diffinitionem dici de omni positaz in pmo porruz. sed. a. est aliqd subiecti qz est vnum dictū a sor. igitur de. a. dr pdicatuz. ⁊ per ꝓns pro ipso supponit. ¶ Confirmat sic. in hac ppositione omnis hō est animal. non esset dici de omni. Si p aliquo verificant subm de quo non verificat pdicatum: aut si aliquis homo esset de quo nō diceret subiectuz nec pdicatum. Si ergo in ista ppōne. omne dictū a sor. est falsum. nec subm nec pdicatuz verificatur pro. a. qd de facto est dictum a sor. ⁊ falsum sequit ꝙ in. a. non sit dici de oi. ¶ Sed forte cōcedit ꝙ ibi non est dici de omni. ꝗ aliqd dictum a sor. est falsum ⁊ nō est dictuz a sor. quin illud est falsum igit ibi est dici de omni ꝓna tz. qz in alijs vl'r tenet argumentuz. ¶ Sexto arguit sic. dicat sor. tm̄ istam partē eius tm̄ falsum dicit a sor. que sit. a. tunc. a. est falsum sicut notum est ⁊ illa exclusiua est igit nullum falsum pter. a. dicitur a sor. qz vtraqz eius exponens est vera. vz. falsum dicitur a sor. ⁊ nullum falsuz nō. a. dicit. a sorte igit subiectū huius nulluz falsuz dicitur a sor. supponit pro. a. qz al'r nō fieret exceptio a suo toto. ⁊ p ꝓns exclusiua dicta a sor. supponit pro. a. ¶ Confirmat omnis exceptiua ppria repugnat sue preiacenti ⁊ nō potest poni repugnātia nisi exclusiua significet ꝙ. a. dicat a sor. igit ⁊c. ¶ Septimo arguit sic. sequit ex illa opinione ꝙ ista vl'is omnis ppositio vl'is est falsa non est vl'is illius indefinite propositio vniuersalis est falsa. nec illa singularis. Ista ppositio vl'is est falsa demr̄ato insolubili. qz non supponūt pro eodez. ⁊ ꝓnter sequitur ꝙ ista non sunt ꝗdictoria. omnis ppositio vl'is est falsa ⁊ aliqua ppositio vl'is non est falsa que tm̄ cuilibet sano capiti videnī ꝗdicere ⁊ consequentia tz. qz non supponūt p eodem. ¶ Etiaz sequit ꝙ aliqua ppō vniuersalis nō supponit pro eodē pro quo sua singularis. pbatur ⁊ pono ꝙ non sint plures ppositiones totales ꝗ ista omnis ppositio singularis est falsa ⁊ ista ppositio singularis est falsa seipsa demonstrata: ꝙ ista sit singularis illius vniuersalis. patet quia vniuersaliter sequitur tanqz a superiori ad suuz inferius omnis propositio singularis est falsa hec est ppositio singularis igitur hec est falsa.

Pro declaratiōe quintedecime opionis quā scio valentiuz fuisse antiquorum tres articuli inferuntur pmus continet terminorū dictiones. scdus pambulas suppositiones. tertius intentum per conclusiones. ¶ Quātum ad pmū fit hec pma diuisio. omne isolubile aut oritur ex actu nostro aut ex ppriete vocis. ¶ Actus nostri sunt duplices quidā interiores ⁊ quidā exteriores. interiores sunt hij qui fiunt vt imaginari cogitare ⁊ hmōi. Exteriores sunt illi qui fiunt ex parte corporis vt dicere loqui ⁊ silia ⁊ ista sunt insolubilia orientia ex actu nostro sor. dicit falsuz sor. intelligit falsum ⁊ silia. ¶ Voces aūt proprietates sunt vt subici appellare esse verū vel falsum pro se esse verum. pro alio a se nō esse veruz pro se ⁊ pro alio

a se ⁊ ita de se falsum ⁊ non esse falsum pro se vel pro alio, vnde hmõi insolubilia falsum est: nullus verum est: ppositio non verificatur pro se: ⁊ aliqua ppõ non appellatur a suo subiecto vel pdicato ex proprietate vocis nascuntur. ¶ Secunda diuisio est ista: ppo^m^ quedã habent reflexionem supra se quedã aũt non: ppositio habẽs reflexionẽ supra se est illa cuius significatio refertur ad se vt omne complexus est: aut hoc falsus est: seipso demstrato: ppositio nõ habens reflexionez supra se: dicit esse illa cuius significatũ non refert ad se vt deus est ⁊ hõ est asinus. ¶ Tertia diuisio est ista. ppo^m^ habentiũ reflexionẽ supra se quedam habent hmõi reflexionem imediate quedã habent hmõi reflexionem mediante: ppositio hãs reflexionẽ imediate supra se dicit esse illa cuius significatio nõ refertur pus ad aliud q̃z ad se. verbi gra. hoc est verus: hoc est falsum seipso demonstrato: omnis ppõ est vera. omnis propõ est falsa. ¶ Propositio nõ imediate habens reflexionem supra se dicit esse illa cuius significatio pus refert ad aliud q̃z ad se. verbi gra. hoc est verus ⁊ hoc est verus demstrando per pmũ hoc. secõam ppõnem ⁊ per secõm pmã ideo dico de istis. hoc est falsum ⁊ hoc est falsum demstrando vt pus. ¶ Quarta diuisio ppo^m^ habentius reflexionẽ supra se quedam sic habent ꝙ ipsarũ significationes solus terminantur ad se vt hoc est verus hoc est falsus: seipsis demõstratis. quedã aũt sic se habent ꝙ ipsarũ significatiões terminant ad se ⁊ ad alia: ad se vt omnis ppõ est vera. ois ppositio est falsa. Non n. solum significant solũ se esse veras vel se esse falsas verus ⁊ alias ppõnes distinctas a se. ¶ Quinta diuisio ppo^m^ habẽtiũ reflexionẽ supra se: quedam seipsas ponunt. quedã aũt se destruunt: modo loquẽdo pbs quarto metaphysice vbi ponit quasdã oõnes semetipsas destruere: ppositio seipsam ponẽs est enunciatio seipsam quiescenter verificans: sicut quelz illarus hoc est verum se demõstrato: omnis ppõ est vera. Propõnũ aũt se destruentiũ quedã se destruit affirmatiue quedã negatiue. Propositio se destruens affirmatiue est ppõ significans se aut asserens se esse falsam. vt hec ppositio: hoc ẽ falsum seipsa demonstrata aut hec omnis ppositio est falsa. ¶ Propositio aũt se destruens negatiue est ppositio significans se non esse verã assertiue vt hoc nõ est verus seipsa demõstrata aut nulla ppositio est vera: has omnes in pcessu vocabo ppõnes seipsas falsificãtes vt expedici^o^ lo quar ⁊ verius similiter iuxta consonantiam lingue latine. ¶ Sexta diuisio ppo^m^ significãtius se esse falsas quedã significant se esse falsas de per se. i. omni casu circunscripto quedam vero sit significant de per accidens hoc est ex impositione alicuius casus. ¶ Exemplũ pmi de qualibz istarum hoc est falsum. hoc nõ est verus: seipsis demõstratis omnis ppositio est falsa. nulla ppõ est vera. ¶ Exemplũ secundi. scz. dicit falsus quã nullus hꝑet asserere esse insolubilem sine casu: non tamẽ dico quin possit esse insolubil e sine casu modo superius posito in redargutiõe. 12^e^. opinionis. ¶ Septima diuisio ppo^m^ seipsas falsificãtiũ quedaz sunt totaliter illatiue suarum falsitatũ: quedã aũt participaliter solum: propositio falsificãs se totaliter illatiua falsitatis sue: est illa que sine medio infert se esse falsaz aut se nõ esse veram. Exemplũ pz de istis. hoc est falsum igit hoc non est verum seipsis demõstratis. sequit. n. sine medio hoc ẽ falsum igitur hoc est falsum. hoc nõ est verum igit hoc nõ est verum: demõstrando per li hoc pãtis antecedẽs suuz qõ est impossibile. Propositio participaliter sue falsitatis illatiua est illa que sine medio non infert seipsaz esse falsaz. verbi gra. omnis ppositio est falsa: falsum est. scz. dicit falsum. vnde non sequit ex aliqua illaꝝ pro hoc ꝙ sit falsum quocũq̃ demonstrato: sed bene cum medio sic arguẽdo: omnis ppositio est falsa hec est ppõ: ista vniuersali demõstrata igitur hec est falsa. etiaz sequit falsa est ⁊ hec est ois ppositio igit ipsa est falsa: etiam sequit scz. dicit falsum ⁊ non dicit nisi istam igit ista est falsa. Eadez diuisio põt esse de ppositionibus se verificantibus. Nam quedã sunt illatiue totaliter suarum veritatum. quedam autem participaliter. Exemplũ pmi hoc est verum se demõstrato. Exẽplum secundi omnis ppositio est vera. ¶ Ultima diuisio ppo^m^ habentiũ reflexionem supra se: quedã est insolubilis quedã nõ: ppositio habẽs reflexionem supra se nõ insolubilis est illa que non est totaliter nec participaliter illatiua sue falsitatis aut se non esse falsam: vt sunt hmõi hoc est verum: hoc non est falsũ: seipsis demõstratis. omnis ppositio est vera nulla ppõ est falsa. ¶ Propositio isolubilis est ppositio hãs supra se reflexionez sue falsitatis aut se nõ esse veraz totaliter vel participaliter illatiua: vt hoc est falsum. hoc nõ est verus seipsis demonstratis hoc est verus demonstrando suum ꝗdictoriuz. ⁊ sic de alijs multis que ex predictis possunt assignari: quare ⁊c̃. ¶ Ex pdictis sequitur ꝙ insolubile non dicit illud qõ nullo mõ possit solui. q: sic nullum pdictorũ esset insolubile ꝙ est falsum: nec etiaz dicitur insolubile ex hoc ꝙ difficl'tate possit solui. q: multa sunt difficilia ad soluendum que tñ non vocant insolubilia sed dicit insolubile modo pori. ¶ Secõo sequit ꝙ nulla ppositio habet supra se reflexionez nisi ista in qua ponit terminus appropriate significans ppositionẽ sicut sunt tales termini verum: falsus: vl'e particulare affirmatiuũ negatiuum concedendũ negandũ dubitanduz ⁊ hmõi. Non tñ oz ꝙ omnis ppõ in qua ponit talis termin^o^ habeat reflexionem supra se: sicut pz de istis falsum est que iaz est va. ⁊ de hac simil'r. hoc est verum demõstrando illam: deus est. Nõ. n. hz reflexionez supra se sed ipsius significatio solum ad illud qõ demonstrat dirigit ⁊c̃. ¶ Tertio sequit ꝙ multe ppositiones insolubilia nominant que non sunt ppõnes insolubiles: q: non habent reflexionez supra se vt pz de istis scz. fingit se esse sophismatam: scz. scit se errare. scz. maledixit platoni. scz. optauit malum ciceroni: scz. non pertransibit pontẽ. plato non habebit denarium ⁊ hmõi posito ꝙ quilibz dicat talem sic adequate significantem. ¶ Quarto sequit ꝙ non omnis ppositio significat se esse veram: nec omnis ppositio cathegorica affirmatiua significat suum subm ⁊ pdicatuz supponere pro eodez: nec ois necessaria cathegorica significat subm ⁊ pdicãtum nõ supponere pro eodẽ quorum oppositũ sustinet vndecima opinio superius ipugnata ⁊ cõsequentia pz q: non quelibz talis habet reflexionez supra se. ¶ Septimo sequit ꝗ eandem opinionẽ: ꝙ non omnis cathegorica hz duas significationes quarum vna est mãlis ⁊ alia formalis. dicit. n. ꝙ hec homo est anial significatione mãli significat hominem esse anial sed significatione formali ipam esse veram. ⁊ ꝙ subm ⁊ pdicatum supponũt pro eodez ⁊ ita ppoꝛtionalit dicit de negatiua sed hec est falsa vt pz. Nã hec ppõ: hoc est verum: se demstrato non hz hmõi duas significationes sed solum istam que significat hoc esse verus: dicere enim ꝙ significat se esse verũ ⁊ iterũ idez esse verũ replicatio inutilis est ⁊ modicũ fauens mãe insolubiliũ ⁊c̃.

Quantum ad secõm articulum alique pambule suppõnes sunt ponende. ¶ Prima suppositio est ista. ꝙ ppositio vera est illa cuius significatũ adequatũ est verum ⁊ nõ repugnat ipam esse veram pz ex dictis in de veritate ⁊ falsitate ppo^m^. ¶ Secõa suppositio. ppõ falsa dicit eẽ ista que falsificat se aut cuius falsitas non cõsurgit ex terminis sed ex adequato significato falso. ¶ Ex qbus sequit: ꝙ aliqua est propositio falsa cuius adequatũ significatũ est verum. pz de ista hoc est falsum se demonstrato. ꝙ aũt ipsa sit falsa. pz. Nam ipsa asserit se esse falsaz igit est falsa ⁊ tamen eius adequatũ significatum est verũ q: hoc esse falsum est verum. ¶ Etiam sequit ꝙ omnis propositio falsificans se est falsa hz non omnis verificans se esse vera. hec enim omnis ppositio est vera verificari se ⁊ tamen nõ est vera vt pz. ¶ Tertia suppõ est ista. iste due propõnes ad inuicem cõuertunt quarum idem est significatũ adequatum probat. Nam sunt. a. ⁊. b. due tales que habeãt idẽ adequatum significatũ: ⁊ arguo sic. a. ⁊. b. sunt propositiones de extremis omnibus similibus in voce vel in scripto aut in mente ⁊ de consimili copula ⁊ non est demõstratio

in vna pertinens ad ꝓpositionem quin sit in alia igitur iste adinuicem conuertuntur. ¶ Quarta suppositio est ista ab inferiori ad suum superius affirmatiue ⁊ sine termino faciente sophisma est consequentia formalis pz in consequẽtijs. ¶ Quinta suppositio ab vniuersali ad quãlibet suarũ exponentiũ aut ad suas singulares cum debito medio est bonum argumentũ. Et ita ab vniuersali ad exclusiuam de terminis transpositis est bonũ argm ⁊ eꝫ ⁊ formale ⁊ breuiter suppositio oẽs regulas ꝓñarum formaliũ quibus asseritur formaliter valere argm ab hoc ad illud. Hec suppositio pz. qꝛ aliter staret aliquã ꝓñam nõ valere ⁊ oppositum ꝓñtis formaliter repugnare antecedẽti: cuius oppositum ꝑmaxime suppono volo nãq; concordãter cum omnib9: q̃ si est aliqua consequentia significãs ex cõpositione suarꝫ partium ⁊ oppositũ consequentis repugnat formaliter antecedenti q̃ illa sit bona ⁊ formalis. ¶ Vltima suppositio ẽ ista pars ꝓpõnis potest supponere pro suo toto cuius est pars ⁊ pro quolibet pertinente ad ipm. vniuersaliter loquẽdo tam in mẽte q̃ in scripto q̃ in voce. hec suppositio. pz ex hijs quibus impugnant. 13a. ⁊. 14a. opiones. ¶ Cõtra istam suppõnem arguit. 13a. opinio tenẽs q̃ in mẽte pars non põt supponere pro toto cuius est pars sed bñ in voce vel in scripto. Fm enim hanc mentalẽ: omnis cognitio quã non intelligo aliqua intentiõe est in mente: si dicis q̃ subm istius supponat pro ista ꝓpõne igitur per diffinitionẽ suppositionis subm ipsius verificat de pronomine demõstrãte illã ꝓpositionẽ mediãte copula talis ꝓpõnis. ⁊ per consequens illa singularis si formaliter currit vere. s. hec cognitio quã non intelligo aliqua intẽtione est: demõstrãdo istã ꝓpõnem hec aũt nullo modo põt dici. qꝛ ex eo q̃ demõstro illam intelligo eam. quare sequit q̃ subm illi9 vniuersalis non supponit pro seipsa. ¶ Secõdo capit istam aliã mẽtalem omnis ꝓpõ mentalis est vniuersalis: si dicis inq̃tũ q̃ p̃dicatum supponit pro ipsa igitur per diffinitionẽ suppositionis hmõi p̃dicatum verificabitur de ꝓnomine demonstrante illaꝫ ꝓpõneꝫ mediãte copula ipsius. ⁊ per cõsequens hec singularis si format esse vera. hec est vniuersalis demonstrata ista p̃ma qd̃ est manifeste falsum. quare ⁊c̃. ¶ Alia argumenta facit. 14a. opinio quorũ solutiones ex articulo sequente patebũt. ¶ Respondet ergo ad istas rõnes. Et p̃mo ad p̃mam que verbaliter difficilis est ⁊ non significatiue. p̃mo nego istam ꝓpõnem assumptaꝫ tanq̃ impossibileꝫ. vz. omnis cognitio mea quã nõ intelligo aliqua intentiõe est in mente mea: dicendo q̃ impossibile est me habere in mente aliquã cognitionẽ ⁊ nõ intelligere eam. concedo cõsequenter q̃ eadẽ intellectio est formalis cognitio sui qd̃ apud illam opinionẽ videt impossibile. ¶ Secõdo dr concesso antecedente gra disputationis negando ꝓñaꝫ. qꝛ non seqquit talis terminus supponit ꝑ illd igitur verificat de illo mediãte ꝓnomine demõstratiuo. Nam in ista ꝓpõne alia est intelligibilis subm supponit pro chya ⁊ tamen nõ verificatur de ꝓnomine demonstrãte chyam. ¶ Item dato q̃ non esset ꝓpõ aliqua in mũdo nisi illa scripta vel vocalis. omnis ꝓpõ est: subm supponit pro ipsa ꝓpõne vt patꝫ vel vt concedit hec opinio ⁊ tñ subm non verificatur de ꝓnomine demonstrãte illam ex quo ipsa est omnis propositio. Et cum dr ista est diffinitio suppõnis dicit negãdo vt hꝫ videri i tractatu de suppõnibus. ¶ Tertio adhuc concesso cõsequẽte non sequitur q̃ hec debeãt esse vera si formet. hec cognitio quã non intelligo aliqua intellectione est in mente tua sed sufficit q̃ hec sit vera per alium ate formata hec cognitio quã nõ intelligis vel que non intelligit ate est in mente tua. ⁊ tunc non opꝫ q̃ intelligas illud pronomẽ demõstratiuũ aut cognitionem illam per illud pronomẽ demõstratiuũ. ¶ Quarto dicit q̃ in p̃dicta ꝓpõne assumpta stat q̃ subm supponat pro toto vel non pro eodem supponat. verbi gra. si dicerem. omnis vox quã non audio est: ⁊ in proferendo istã vocem ꝓpriam audirem tunc subm non supponeret pro suo toto sed pro demõstrato ab eodem. Si aũt nõ audirem ꝓpriam vocem ita q̃ surdus istam enunciationeꝫ dictam proferet supponeret subm pro suo toto. Ita dico in ꝓposito admisso q̃ quedam ꝓpositio mentalis sit quedã cognitio ⁊ intelligo ⁊ q̃ illam ꝓpositioneꝫ significatam intelligo ⁊ aliqua alia sit cognitio vel intellectio quã nõ intelligã. dico q̃ subm in casu isto non supponit pro toto cui9 est pars. Si aũt nec istam intellectionẽ intelligerem subm ꝑ suo toto supponeret vt dictum est. ¶ Quinto deduco argm suũ contra eum sic. sumendo hanc ꝓpositioneꝫ vocalem. Omis ꝓpositio non demõstrata est: quã pono me debere proferre ⁊ nullam aliam ⁊ pz iuxta hanc opinionẽ q̃ subm supponit pro suo toto igitur per diffinitioneꝫ suppositionis subm ipsius verificat de ꝓnomine demõstrante istam ꝓpõneꝫ mediãte copula talis ꝓpositionis: ⁊ ꝑ ꝓñs ista singularis si formatur erit vera: hec ꝓpositio nõ demõstrata est demõstrando istam vlem sed hoc non est minus inconueniens q̃ illud qd̃ cõtra me putat concludere. ¶ Ex p̃dictis patet solutio scdi argumẽti. ꝓcedo ergo q̃ si illa esset omis mẽtalis subm ipsius pro toto supponeret ⁊ hec esset vã. hec ꝓpositio est vlis ipsa mentali demonstrata. verum est q̃ ipsa singularis extra mentẽ vera esset ⁊ sua vniuersalis mẽtalis sed si ambe essent in mente singularis eẽt vera ⁊ vniuersalis falsa. ¶ Patet ergo cõclusio naꝫ ex p̃dictis q̃ aliqua vniuersalis est vera que esset falsa ex sola assistentia alicuius sue singularis pz de qualibet tali: omnis ꝓpositio est vlis in mente in voce vel in scripto dato q̃ aliqua talis eẽt ⁊ nulla alia semper de ꝓpõne totali intelligendo ⁊ non de illa que est alterius pars. quare ⁊c̃.

Tertius articulus quasdam declarat conclusiones. ¶ Quaruꝫ p̃ma est ista. aliqua sunt duo ꝗdictoria inter se contradicentia quorũ vnum est impossibile ⁊ reliquũ contingẽs. ꝓbatur conclusio ⁊ capio duas tales hoc ẽ impossibile ⁊ hoc non est impossibile: semp demonstrando p̃mã ⁊ pz q̃ ipsa sunt ꝗtradictoria: sunt. n. due ꝓpõnes singulares de terminis discretis de cõsimilibus extremis ⁊ oppositis qualitatis igitur sunt ꝗdictoria: q̃ aũt p̃mũ sit impossibile ꝓbat. Nam hec ꝓpositio hoc est impossibile vel est possibilis vel impossibilis. Si scõm habeo intentũ. Si p̃mũ igit eius adequatum significatuꝫ est possibile igit possibile est illaꝫ esse impossibileꝫ sed nũc non aliter significat q̃ tũc significaret vt suppono igit nũc est impossibilis q̃ erat intentũ: q̃ aũt sua ꝗdictoria sit contingens ꝓbatur. Nam possibile est hoc esse impossibile: vt pz ⁊ possibile est hoc nõ eẽ impossibile. qꝛ possibile est hoc non esse ⁊ ista ꝓpositio sit adequate significat ⁊ nõ est ꝓpositio insolubilis igit est contingens pz ꝓña in omnib9 alijs. ¶ Ex p̃dicta conclusiõe sequit q̃ non implicat contradictionẽ duo ꝗdictoria inter se ꝗdicentia esse simul falsa pz ex quo vnum est impossibile ⁊ reliquum contingens. ¶ Secõda conclusio est ista. aliqua ꝗdictoria inter se contradicentia sunt simul falsa. probat. Naꝫ hec est falsa. hoc est falsum se demõstrato qꝛ falsificat se. ⁊ hec similiter hoc nõ est falsum. qꝛ asserit hoc non esse falsum qd̃ est cõsequẽs. igitur ⁊c̃. ⁊ q̃ ista sint ꝗdictoria pz ex deductione p̃oꝛi. Et ita dico de alijs insolubilibus. sor. dicit falsum. sor. nõ dicit falsum: non tamen dico q̃ semp sit sic in mã insolubiliũ q̃ duo ꝗdictoria sunt simul falsa sicut pz de istis. omnis ꝓpõ est falsa ⁊ aliqua ꝓpositio nõ est falsa. ¶ Tertia conclusio aliqua duo sunt ꝗtraria sunt simul falsa probatur. ⁊ sũmo istas duas ꝓpositiones aliqua propõ negatiua est vera ⁊ aliqua ꝓpositio negatiua non est vã: supponendo q̃ non sit aliqua alia ꝓpositio q̃ aliqua istarum vel pars eius: isto posito pz q̃ ista sunt subcõtraria. qꝛ omnia requisita ad cõtrarietatem ibidem reperiunt sed q̃ ista sit falsa pz. Naꝫ hec est falsa aliqua ꝓpositio negatiua nõ est vera. qꝛ se falsificat cum non sit alia negatiua ꝑter istam altera similiter ẽ falsa. vz. aliqua ꝓpositio negatiua est vera qꝛ asserit aliquã esse veram ⁊ nulla est vera. igit ⁊c̃. ¶ Et si ex p̃dictis aliquis vellet contradicere q̃ per idem est possibile duo cõtradictoria esse simul vã ⁊ similiter duo ꝗria: nõ vz argm. vnde nõ est possibile extra mãm insolubilium vt patꝫ nec

etiam in materia insolubiliũ vt liquet sigillatim ꝗrẽdo ꝛc.
¶ Quarta conclusio. aliqua est ꝓñia bona ꝛ formalis scita ate esse talis: significans ex cõpositione suarum partiũ ꝛ antecedens est scitũ ate ꝛ cõsequens nõ est scituz ate: hanc conclusionem fere omnes permittunt transire tanq̃ possibilem faciendo hanc ꝓñam. hoc est nescituz hec igit hoc est nescitum ate: demõstrando per vtrũq̃ hoc. ꝓñs illius cõsequentie. pz nãq̃ cõsequentiaz illam esse bonam ꝛ formalem. q: non videt quomodo stabit oppositum ꝓñtis cum antecedente ꝛ ꝓñs est scitum ate: q: scis illud consequens nõ est sciri cum sit insolubile asserens se nesciri ꝛ tamen antecedens non est scituz ate ꝑbatur. q: si est scitum ate igitur est veruz ꝛ significat adequate ipm nesciri ate igitur tu non scis illud cõsequẽs. Et sic qualitercũq̃ dicatur sequit illud consequẽs non esse scitum ate. ¶ Quinta conclusio. aliqua consequẽtia est bona ꝛ formalis significans adequate ex cõpõne suarum partiuz p̃ncipalium ꝛ antecedens est verum ꝛ cõsequens falsum ꝑbatur. Nam facio hanc ꝓñam. hoc est falsum igit hoc est falsum: per vtrũq̃ hoc demõstrando cõsequẽs ꝛ pz ꝙ est formalis eo ꝙ oppositum ꝗdictoriũ cõsequentis repugnat antecedenti eiusdem. quis. n. diceret ista stare simul hoc est falsum ꝛ hoc non est falsum eodem demõstrato: certe nullus maiꝰ volens vitare incõueniens. Sed ꝙ añs illius cõsequentie sit verum pz: cum non sit ꝑpõ insolubilis ꝛ sic adequate significans verum. s. hoc est falsum cõsequente demõstrato. ꝙ aũt consequens sit falsum pz. cum sit ꝑpõ insolubilis seipam falsificans. ¶ Sexta cõclusio. aliqua cõsequẽtia est bona ꝛ formalis significans adequate ex cõpositione suaꝝ partium ꝛ antecedens est possibile ꝛ ꝓñs impossibile patet de tali ꝓña. hoc est impossibile igit hoc est impossibile semp demõstrando ꝓsequens. ꝛ pz ꝙ est ꝓña bona ꝛ formalis q: ꝗdictoriũ cõsequentis antecedenti repugnat ꝛ antecedens est possibile: imo verũ cum nõ sit ꝑpõ insolubilis ꝛ ipsius adequatũ significatuz sit verum ꝛ ꝙ ꝓñs sit ipossibile superius est deductũ. Et hic rogo legentẽ ꝙ cõsideret circa quartã cõclusionẽ ꝛ non apparebũt sibi quinta ꝛ sexta incõuenientes: cum. n. opponit ista ꝓña est bona scita ate esse bona ꝛ antecedẽs est scitum ate igit ꝛ consequens: dicit negando ꝓñam. q: oz addere in añte ꝛ non repugnat cõsequens sciri. Ita dico in ꝑposito ꝙ non sequitur. ista ꝓña est bona ꝛ formalis ꝛ antecedens est verum vel possibile igit ꝛ cõsequẽs est veruz vel possibile sed oz addere in antecedente ꝛ nõ repugnat ꝓñs esse verum vel possibile qõ si addit negabitur añs ꝛ in ꝑpositis cõsequẽtijs pro hac parte. ꝗre ꝛc. ¶ Septia cõclusio. aliqne due ꝑpõnes adinuicem cõuertunt ꝛ tamen vna est vera vel possibilis ꝛ reliqua falsa vel ipossibilis: pz de ista hoc ẽ falsum ꝛ hoc est falsum scõa demõstrata. aut de istis hoc est impossibile ꝛ hoc est ipossibile vna illaruz solũmõ demõstrata: ꝙ aũt tales cõuertunt pz ex tertia suppõne cuz idẽ sit adequatum significatuz vtriusq̃ p̃us assignataruz ꝛ ita aliuz. simlr nullus illorum cõtradictoriũ ꝓñtis est alteri sic adequate significando cõpossibile vt pz intuenti nãm incõpossibiliũ igit adinuicem cõuertunt. scõa pars cõclusiõis ex dictis manifeste habet. ¶ Ex p̃dictis sequit vlem esse veram ꝛ suã subalternã esse falsam. pz de tali omnis ꝑpõ particularis affirmatiua est falsa: que vera est ꝛ hec est falsa aliqua particularis ꝑpõ affirmatiua est falsa dato ꝙ ille sint omnes ꝑpõnes saltim totales. ¶ Scõo sequit vlem esse falsam ꝛ quãlibet suam singularem esse verã ꝛ cuilibet supposito subiecti vnã singularez corrñdere. pz de tali omnis ꝑpõ vlis est falsa dato ꝙ sit omnis vlis que falsa ẽ q: seipam falsificat ꝛ hec cum casu isto esset vera ista vlis est falsa eandem vlem demõstrando: ꝛ pz ꝙ esset quelz singularis eius: cuilibet supposito illius corrñdens cum tale suppo^m vnicum diceret. ¶ Tertio sequit quãlibz singularem esse falsam ꝛ vlem esse veram tali singulari correspondentez. pz ꝛ suppono ꝙ non sit aliqua vlis nisi ista. Omnis ꝑpõ singularis est falsa: nec aliqua singularis nisi ista. hec singularis est falsa seipsa demr̃ata ꝛ pz veritas correlarij. ¶ Quarto sequit expositam vel exponendaz esse veram ꝛ quãlibet suarum partiũ exponentez esse falsam: pz: ꝛ dato ꝙ nõ essent plures ꝑpõnes q̃ ille tres vel partes ipsaꝝ. omnis ꝑpositio particularis affirmatiua ꝛ vlis negatiua ẽ falsa aliqua ꝑpõ particularis affirmatiua ꝛ vniuersalis negatiua est falsa ꝛ nulla est ꝑpositio particularis affirmatiua ꝛ vlis negatiua qn ipsa sit falsa. quelz. n. exponentium falsificat se ꝛ exposita non sed pro suis exponentibus verificatur. ¶ Quinto sequit ecõuerso exponentes esse veras ꝛ expositam falsam. pz dato ꝙ hec esset omnis ꝑpositio vlis affirmatiue. vz. omnis vlis affirmatiua ẽ falsa. ¶ Sexto sequit vlem esse veram ꝛ suam exclusiuam falsam. pz dato ꝙ hec exclusiua tm falsa est exclusiua: esset omnis exclusiua tũc ipsa esset falsa ꝛ hec esset vera. omnis exclusiua est falsa. ¶ Septimo sequit ecõtra vlez esse falsam ꝛ exclusiuã veram. pz dato ꝙ hec esset quelibet vlis omnis ꝑpõ vlis est falsa. ex quo falsificaret se esse falsaz ꝛ hec exclusiua esset vera tm falsum est ꝑpõ vlis. Et lz concedam hmõi cõclusiones nõ tm nego ꝓñam aliquã nec dico esse falsam iuxta doctrinam qnte suppõnis ita ꝙ ab exclusiua ad suam vlem ꝛ ecõtra semp est argumentũ bonum ꝛ formale stat tamen añs esse verum sine ꝓñte sexta conclusio declarat. ¶ Et si ꝗ p̃dicta instaret allegando dictuz aliqõ Aristo: seu alterius autentici in hac parte. dicat tale intelligi extra mãm insolubiliũ. ¶ Simlr si instet cõtra me dicendo ꝙ oium istorum opposito affirmaui dico ꝙ non fuim locutus oppositũ alicuius istorũ: nisi forte verbaliter. q: talia semp intellexi extra materiaz insolubilium. Sunt enim ordinanda verba iuxta exigentiam mãe tractande: esset. n. tediũ ꝛ nimia prolixitas totiẽs recitare idez qõ plus ad multiplicationẽ fecit vboꝝ q̃ vtilitatis.

Ontra fundamẽtũ hmõi positionis arguit. ꝑbando nullum insolubile significare precise sicut termini p̃tendunt reducendo sepe ꝓtradictionem tali casu admisso: pono igit p̃mitus ꝙ sor. dicat istam solũmodo vel partem eius: non est ita sicut sor. dicit que sic precise significet iuxta hanc opinionẽ. Isto posito quero si est ita sicut sor. dicit vl non. Si dr̃ ꝙ nõ est ita sicut sor. dicit pono cuz casu ꝙ plato dicat solũmodo istam nõ est ita sicut sor. dicit. ꝛ arguit sic. Iste non est ita sicut sor. dicit ꝛ ita solũmodo dicit plato igitur est ita sicut plato dicit: ꝛ vltra ita est sicut plato dicit ꝛ sor. dicit totalr sicut plato dicit ꝛ solũ sic igit ita est sicut sor. dicit qõ est ꝗdictoriũ p̃us concessi. ¶ Confirmat nõ est ita sicut sor. dicit igit verz est ꝙ nõ est ita sicut sor. dicit consequentia tz. q: sequit vlr tu nõ curris igit veruz est ꝙ tu non curris: tunc sic veruz est ꝙ non est ita sicut sor. dicit ꝛ sor. dicit sic igit sor. dicit sicut verũ est ẽ igit sor. dicit sicut est. ꝛ per ꝓñs ita est sicut sor. dicit. Si aũt in p̃ncipio concedatur tanq̃ sequens ꝙ ita est sicut sor. dicit arguit sic. ita ẽ sicut sor. dicit ꝛ plato solũmodo dicit ꝙ nõ est ita sicut sor. dicit igit nõ est ita sicut plato dicit tũc fic: nõ est ita sicut plato dicit ꝛ plato solũmodo dicit sicut sor. dicit ꝛ ecõtra igit non est ita sicut sor. dicit ꝙ est oppositũ p̃us cõcessi. ¶ Cõfirmatur nam sequit. ita est sicut sor. dicit igit falsum est ꝙ non est ita sicut sor. dicit. ꝓña tenet q: sequit vlr tu es igit falsum est te non esse: tunc arguit sic. falsuz est ꝙ nõ est ita sicut sor. dicit ꝛ sor. sic dicit solũmodo igit sor. dicit sicut falsum est esse. ꝛ per ꝓñs non est ita sicut sor. dicit. ¶ Idem argumentũ põt fieri ponẽdo ꝙ quilibet hõ dicat solũmodo non est ita sicut aliquis hõ dicit que sic precise significet quo posito queratur vt p̃us si ita sit sicut aliquis homo dicit vel non ꝛ reducat cõtradictio quacũq̃ parte sumpta contradictionis. ¶ Scõo arguitur sic. ꝛ pono ꝙ. a. sit illa hec ꝑpositio significat alr q̃ est eadem demõstrato que p̃cise sic significet quo posito vl ita est totaliter sicut. a. ꝑpõ significat vel non. Si non est ita cõtra sequit non est ita sicut. a. ꝑpositio totaliter significat ꝛ. a. ꝑpositio aliqualiter significat igitur. a. ꝑpõ significat aliter q̃ est. quo concesso ponatur ꝙ. b. sit vna ꝑpositio p̃cise significans qõ hoc significat p̃cise aliter q̃ est: demr̃ata. a. ꝛ sic eius ꝗdictorium. c. p̃cise

significans ꝙ hec non significat aliter q̃ est. Ꝓ istis positis se quitur ꝙ si.a. ꝓpositio significat aliter q̃ est ⁊.b. ꝓpositio significat p̃cise qd̃:.a. ꝓpositio significat aliter q̃ est igit̃ ita est totaliter sicut.b. ꝓpositio significat.⁊.a. ꝓpositio significat totaliter sicut.b.⁊ econtra igit̃ ita est totaliter sicut.a.significat ⁊ si sic igit̃.a.non significat aliter q̃ est. ¶ Si aut̃ dicit̃ in p̃ncipio ꝙ ita est totaliter sicut.a.significat: ꝯtra tũc c.est verum sequit̃.c.est verũ ⁊.b.⁊.c.sunt ꝗdictoria igitur.b.est falsum:tunc sic.b.est falsum ⁊ nõ falsificat se igitur.b.significat aliter q̃ est.⁊.a.totaliter significat sicut.b. significat igit̃.a.significat aliter q̃ est. ⁊ per ꝯ̃ns non est ita totaliter sicut.a.significat ⁊ ita in casu isto sequit̃ ꝯtradictio. ¶ Tertio arguit̃ sic.⁊ pono ꝙ.a. sit ista particularis aliq̃ ꝓpositio significat aliter q̃ est:que sit omnis ꝓpositio:⁊ significet precise sicut termini p̃tendunt isto posito quero:si aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est vel nulla. Si dicit̃ ꝙ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est ⁊.a.est omnis ꝓpositio igitur.a.significat aliter q̃ est.tunc sic.a. significat aliter q̃ est ⁊.a.significat p̃cise ꝙ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est igitur non est ita ꝙ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est. ⁊ per consequens nulla ꝓpositio significat aliter q̃ est.ꝙ est oppositum p̃mi. Si aũt dicit̃ in p̃ncipio ꝙ nulla ꝓpositio significat aliter q̃ est igit̃.a.non significat aliter q̃ est.⁊.a.aliqualr significat igit̃.a.significat p̃cise sicut est sed.a.significat p̃cise ꝙ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est igitur ita est ꝙ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est. ⁊ per consequẽs aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est qd̃ est oppositum p̃ncipalis assumpti ⁊ cõcessi. ¶ Quarto arguitur sic.Data põne sequit̃ ꝙ aliud q̃ necessarium contradicit impossibili: ꝓbatur:⁊ pono ꝙ.a. sit illa ꝓpositio hec ꝓpositio nõ est necessaria demõstrata seipsa que sic p̃cise significet ⁊ sit.b.eius contradictoriũ hec est necessaria: que sic p̃cise significat demõstrãdo.a. isto posito.b. est impossibile qm̃ ipm implicat ꝗdictionem.asserit.n.a. esse necessariũ:sed.a. esse necessarium implicat ꝗdictionem ex quo assertiue significat se non esse necessarium:arguit̃.n.sic.a.non est necessarium ꝓpter implicationem ꝗdictionis ⁊.a.contradicit.b. impossibili igitur aliud q̃ necessariũ cõtradicit impossibili qd̃ erat ꝓbandum. ¶ Quinto arguit̃ sic. Nam sequit̃ ꝙ due sunt ꝓpõnes quarum vtraq̃ ꝗdicit eidem ꝓpõni impossibili ⁊ tamen vna istarũ est necessaria ⁊ alia cõtingens: ꝓbat̃:⁊ pono ꝙ.c.sit vna talis ꝓpositio sicut est.a.illa.vz. hec non est necessaria:demõstrando.a.que sic p̃cise significet:⁊ sequit̃ vt notum est ꝙ.c.est necessarium.qꝛ eius adequatum significatum est necessarium:⁊ ipm.c. non est insolubile ⁊.a.non est necessarium vt deductũ est: nec etiã impossibile:qꝛ ipm est verum igit̃ est contingens: tunc argr̃ sic.a.est contingens ⁊ c.necessariũ quorũ qd̃libet contradicit.b. impossibili igit̃ conclusio. ¶ Sexto sequit̃ ꝙ aliq̃ ꝓpositio est que simul est necessaria ⁊ cõtingens: ꝓbat̃ de a. Nam ꝙ.a.sit cõtingens ꝓbatur. Nam.a. est verum ⁊ non necessarium igit̃ cõtingens:⁊ ꝙ ipm.a.sit necessarium ꝓbat̃. Nam adequatũ significatum.a.est necessariũ ⁊.a. non est insolubile nec seipm falsificãs igitur.a. est necessarium. Item.c.cõuertit̃ cum.a.qꝛ sequit̃ hoc nõ est necessariũ igit̃ hoc nõ est necessariũ ⁊ ecõuerso semp demõstrando.a.sed.c.est nẽciuz vt dictũ est igit̃ ⁊.a.

Alia contra hanc positionẽ ꝗdicentes mouẽt argumenta quoꝝ solutiones in altero capitulo cõclusionalr ꝓponunt̃. Ideo ad hec respõdendo motiua assero vt p̃ns insolubile significare p̃cise sicut termini p̃tendunt: vel saltem ꝗdictionẽ non implicat vt asserunt oppositũ sustinentes. vñ hec sunt cõtraria.omnis ꝓpositio est falsa:nulla ꝓpositio est falsa: omnis ꝓpõ ẽ vera nulla ꝓpõ est vera : quorũ vnum nõ significat copulatiue nec duobus modis igit̃ nec alterum.ꝯ̃ia pz q: qualitercũ q̃ asserit vnum ꝗriorum opposito modo ꝗrie asserit reliquum : ꝙ aũt iste sunt ꝗrie. pz q: vlis affirmatiua ⁊ vlis negatiua de eisdẽ subiectis ⁊ p̃dicatis supponẽtibus debito modo sunt ꝗria in figura:idem dicitur de ꝗdictoriis: vt omnis ꝓpõ est vera aliqua ꝓpõ nõ ẽ vera: nulla ꝓpõ est vera.aliqua ꝓpositio est vera: ꝙ ista sunt ꝗdictoria pz per regulã ꝗdictoriorũ ⁊ nulla particularis significat copulatiue aut duobus modis igit̃ nec vlis aliqua istarũ quaꝝ tamẽ qualibet est insolubile. ¶ Confirmat̃. nam ille cõuertunt̃ omnis vlis falsa est ⁊ aliq̃ vlis falsa est.qꝛ vlis ⁊ particularis de scõo adiacente cõuertunt̃: sed illa particularis nõ significat copulatiue nec duob⁹ modis igit̃ nec vlis: non obstãte ꝙ sit insolubilis dato ꝙ ipsa sorꝛet omnis ꝓpõ. vñ ista ꝓpõ.falsum est non significat nisi vno mõ non ergo video vnde significaret copulatiue vel duobus modis dato ꝙ qualibet alia corrũpet̃ qꝛ non a se hr̃et illaz nouã impositionem nec ab aliquo alio. ¶ Ad p̃mam rõnem admisso casu concedo:ꝙ non est ita sicut sorꝛ.dicit: sicut cõcederem ꝙ sorꝛ.non diceret verũ. Vñ insolubile copulatum seipsuz falsum solum mõ est concedendũ ⁊ qd̃libet secum cõuertibile non tanq̃ verũ sed tanq̃ sequens.hec.n.hoc est falsum seipsa demõstrata semper est concedenda lz nõ concedatur ipam esse veraz. Et tunc ad argm non est ita sicut sorꝛ.dicit ⁊ ita solutio dicit plato igit̃ ita est sicut plato dicit. concedo ꝯ̃ñam:⁊ ꝯ̃ñs:⁊ tunc vltra:ita est sicut plato dicit ⁊ sorꝛ.dicit totaliter sicut plato dicit igit̃ ita est sic̃ sorꝛ. dicit: nego ꝯ̃ñam vñ posito ꝙ sorꝛ.dicat istam sorꝛ. dicit falsuz cũ ceteris particulis : ⁊ plato istaz sorꝛ.dicit falsuz:pz ꝙ ita est sicut plato dicit quoniã dicit verũ cuius veri adequatuz significatum est veruz:⁊ totaliter dicit sicut sorꝛ.dicit qꝛ dicit vnam ꝓpõnem secum cõuertibilem ⁊ tñ non est ita sicut sorꝛ.dicit:qm̃ ipse non dicit verũ. Et ita in p̃ori casu ꝓpositio dicta a sorꝛ.est falsa ⁊ dicta a platone est vera ⁊ ideo ita est sicut plato dicit. ⁊ non est ita sicut sorꝛ. dicit nõ obstante ꝙ conuertibiliter dicãt idem:ideo debuit sic argui. Ita est sicut plato dicit ⁊ sorꝛ.oino dicit sicut plato dicit nec repugnat dictum sorꝛ.esse verũ igit̃ ita ẽ sicut sorꝛ.dicit. ¶ Et ad confirmationem cũ dicit̃ nõ est ita sicut sorꝛ. dicit igit̃ verũ est ꝙ non est ita sicut sorꝛ.dicit.concedo ꝯ̃ñam ⁊ ꝯ̃ñs:⁊ tũc vltra: veruz est ꝙ non est ita sicut sorꝛ.dicit ⁊ sorꝛ.dicit sic igitur sorꝛ.dicit sicut verum est esse:nego ꝯ̃ñam: sicut non sequitur verum est ꝙ sorꝛ. non dicit verũ ⁊ sorꝛ. dicit sic solũ mõ vz.sorꝛ.non dicit verũ igit̃ sorꝛ.dicit sicut veruz est esse: sed dz addi in antecedente ꝙ nõ repugnat dictũ sorꝛ.esse verũ ꝙ negatur. ¶ Ad scõam rõnem dico admisso casu ꝙ non est ita totaliter sicut.a.significat ⁊ ita ꝯ̃ñter cõcedo ꝙ significat aliter q̃ est. Et tũc ad argm.a. ꝓpõ significat aliter q̃ est ⁊.b.significat solũ modo ꝙ.a. significat aliter q̃ est igit̃ ita est totaliter sicut.b.significat : concedo ꝯ̃ñam ⁊ ꝯ̃ñs:⁊ tunc ad argm:ita est totaliter sicut.b. significat ⁊.a. ꝓpositio significat totaliter sicut.b. ⁊ ecõtra igit̃ ita est totaliter sicut.a.p:opositio significat: nego ꝯ̃ñaz sed deberet addi in añte ꝙ non repugnat.a.esse verũ ⁊ hoc negat̃.vñ.a.falsificat se ex quo asserit se aliter significare q̃ est quare repugnat.a.est esse verum. ¶ Ad tertiaz rõnem: cõcedo istaz aliqua ꝓpõ significat alr q̃ est ⁊ ꝯ̃ñter ꝙ.a.significat aliter q̃ est. Et tunc ad argumentũ.a.significat aliter q̃ est ⁊.a. significat p̃cise ⁊ aliqua ꝓpositio significat aliter q̃ est igit̃ non est ita ꝙ aliqua ꝓpõ significat aliter q̃ est: negat̃ ꝯ̃ñam sed opz addere in añte.ꝙ.a. non sit ꝓpõ insolubilis aut se ipam falsificans. ¶ Põt tamẽ ad hec omnia aliter respõderi negãdo semp admisso casu vtrũq̃ ꝗdictoriuz.vz.ita est sicut sorꝛ.dicit:non est ita sicut sorꝛ. dicit: ita est sicut.a.significat:non est ita sicut.a.significat:aliq̃ ꝓpõ significat aliter q̃ est:nulla ꝓpositio significat aliter q̃ est: sicut.n.non est incõueniens duo ꝗdictoria esse simul falsa in mã insolubilium ita nõ est incõueniens eadem simul negari in eadẽ mã:⁊ p̃cipue quãdo insolubilia hr̃nt p̃ncipalr reflexionem ad significationẽ ꝓpriã: vt in p̃dictis motiuis experiẽtia docuit. ¶ Ad quartaz respõdet̃ concedo ꝯ̃ñam quã asseruit alterius casui p̃ma cõclusio. ¶ Ad quintã respõdet̃ similr concedo cõclusionem qꝛ sequit̃ ex p̃ori. ¶ Ad sextaz cum infert̃ ꝙ aliqua est ꝓpõ necessaria ⁊ cõtingens nego ꝯ̃ñaz Et ad ꝓbationez dico ꝙ.a.est cõtingens ⁊ nõ necessariũ. Et cum arguit̃ adequatuz significatum.a. est necessariuz ⁊.a.non est ꝓpositio insolubilis nec se falsificans igit̃.a.est

necessarium: nego consequentiā sed opz addere in antecedente ⁊ non repugnat. a. esse necessariuz. qd negat. vnde .z. a. non sit insolubile nec seipsuz falsificans tñ pertinet ad mām insolubiliū qꝑ hz imediate reflexionē supra se.

EX predictis colligi posse non dubito omniuz ꝓpositoꝝ insolubiliuṁ rñsio manifesta. verū tamen qꝛ idem sepius exēplificatuz intelligētie clarius innotescit. Ideo famosum insolubile resumo disputandū: ponendo qꝑ sor. dicat illam ꝓpōnem sor. dicit falsum: que sit. a. ⁊ nullaz aliaz que sic precise seu adequate significet qd in pñti responsione variare non debz: quo posito ꝓpono. a. ⁊ quero vtruz sit verum vel falsum. Si dicit qꝑ sit verū ꝯ cum toto casu stat qꝑ vnus sor. sit omnis sor. quo supposito sequit qꝑ. a. est falsum. Si aūt dicit qꝑ. a. est falsum ꝯ cum casu stat qꝑ sint duo sor. quorū ꝑus dicat. a. ⁊ scōus qꝑ nullus deus est quo supposito cum casu. sequit qꝑ. a. est verū. ¶ Respōdetur admittendo casum ⁊ cū ꝓponit. a. concedo: qm̄ ex casu sequit sor. dicere falsum nā ex casu sequit qꝑ aliquis sor. dicit falsum vel nullus sor. dicit falsum. Si aliquis sor. dicit falsum igit sor. dicit falsum. Si nullus sor. dicit falsuz ⁊ sor. dicit qꝑ sor. dicit falsum sic adequate significās igitur sor. dicit falsum. ꝓpterea cum ꝓponit. a. vel consilis concedatur ⁊ cum querit vtrū. a. sit veruz vel falsum cōcedatur ista disiunctiua. a. est veruz vel. a. est falsum: ⁊ dubitetur quelibet eius pars qm̄ cum toto casu stat qꝑ. a. est falsum vt obiectio ostendit manifeste. ¶ Ad idem scōo arguit sic. ⁊ pono qꝑ vnus sor. sit omnis sor. ⁊ dicat istā ꝓpositionem sor. dicit falsum que sit. a. significans ꝑcise vel adequate qꝑ sor. dicit falsum isto posito ꝓpono. a. ⁊ quero si ē verum vel falsum. Si dicit qꝑ est verū cōtra cuz casu stat qꝑ dicat. a. ꝓpositionē ⁊ nullam aliā quo posito: cum casu: sequit. a. esse falsum. qꝛ igit dubium est in casu si sor. dicat aliam ꝓpōnem ab. a. Ideo ex tibi dubio. a. est vez. ⁊ per cōsequens male concedit. a. esse veruz. Si vero dicit. a. esse falsum ꝯ cum casu stat sor. dicere illā chy² est quo supposito cum eodē stat. a. esse verum sed hoc est tibi dubiuz igitur tu dubitas an. a. sit falsum. ⁊ per consequens male respondet concedo. a. esse falsum. ¶ Ideo rñdet vt ꝑus concedo. a. cum ꝓponit. qꝛ vel sor. dicit. a. solūmodo vel aliquā aliam ꝓpositionē. Si dicit. a. solūmodo sequitur qꝑ sor. dicit falsum. Si dicit aliquā ꝓpōnem sit ista. b. ⁊ quero si. b. est verum vel falsum. Si falsum igit sor. dicit falsum. Si veruz ⁊ sor. non dicit plures ꝓpositiones q̄z. a. ⁊ b. vt suppono igit. a. est falsum ⁊ sor. dicit. a. igitur sor. dicit falsum. Cum vero querit si. a. est verū vel falsum concedat illud disiunctū seu disiunctiua eidem equiualens: ⁊ dubitet quelibet istaꝝ. a. est verum. a. est falsum: qꝛ cum casu stat quelibet istarum vt argumentū satis notificauit. ¶ Tertio arguit ad idez sic. ⁊ pono qꝑ vnus sor. sit omnis sor. ⁊ dicat istā ⁊ nullam aliā sor. dicit falsum que sit. a. isto posito ꝓpono. a. querendo si est verū vel falsuz. Si dicit qꝑ est verum: ꝯ cum casu stat qꝑ. a. significet ꝑcise sor. dicere falsum: quo posito. a. nō est verū. ¶ Si aūt dicit qꝑ. a. est falsum. ¶ Cōtra cum casu stat qꝑ. a. significet ꝑcise deū esse: quo posito. a. est verum. arguit ergo sic. ante casum dubitasses quālibet istarum. a. est falsum. a. est veruz sed eam quelibet istaꝝ stat cum casu igit quelibet istaꝝ est dubitanda. ¶ Dicit dubitando. a. qꝛ. a. est dubium ⁊ ipertinens tamē non sequit nec repugnat: ⁊ ita cum ꝓponit. a. est verum. a. est falsum dubitat quelibet istarum quēadmodum ⁊ ante casum ex quo quelibet istarū stat cuz casu. Eodem mō rñdetur si poneret cum toto casu. a. significare sicut termini ꝑtendunt nō ponēdo ꝑcise vel adequate vnde ex tali casu nunq̄z sequit sor. dicere falsum. ¶ Ex quib⁹ sequit qꝑ. a. ꝓpō insolubilis nominari non dz nisi ponatur in casu quelz istarū particulariter vn⁹ sor. est omnis sor. ⁊ dicit. a. ⁊ nullaz aliā que sic ꝑcise seu adequate significet ⁊ ita corrīdetur dicatur in alijs insolubilibus similibus non determinatis originē habentib⁹ ex actu nostro sive interiori sive exteriori: vt sor. audit falsum plato nō videt verum: sor. cogitat falsum plato intelligit impossibile. ¶ In isolubilib⁹ aūt de terminis seu particularib⁹ vel indefinitis frustra ponunt tot particle vt iste homo dicit falsum: aliqua ꝓpositio non est vera. Ad hoc nāq̄ qꝑ ꝑma sit insolubilis non requiritur ponere qꝑ iste homo sit omnis homo: nec ꝑ scōa opz exp̄mere aliquem dicere istam sed sufficit qꝑ ista sit omnis propō ⁊ precise significet vt termini ꝑtendunt. ¶ Notandu tamē ꝓpter cauillationes cuz ponitur sor. dicere istam sor. dicit falsum ⁊ nullam aliaz intelligitur sor. dicere illam solūmodo vel partez eius. Et cum dicit ponendo qꝑ ista aliqua ꝓpō est falsa sit omnis ꝓpositio intelligit non sicut verba sonāt simplr sed qꝑ ista sit omis ꝓpō totalis quare ⁊ si sua pars ꝓpō dicat partialis solūmodo ⁊ non totalis dz denominari ⁊c.

PONO igit qd sor. existens omnis sor. dicat istā ꝓpōnem ⁊ nullam aliam. sor. dicit falsum sic ꝑcise ⁊ adequate significātē que sit. a. quo posito. sequitur ex dictis qꝑ. a. est falsuz ⁊ sor. dicit. a. igit sor. dicit falsum: ista ꝓñia est bona ⁊ antecedens est verū igit ⁊ cōsequens sed ꝓñs est. a. igitur a. est verum. ¶ Secōo arguit sic. falsum dicit a sor. igitur sor. dicit falsum: ꝓñia tz a passiua ad suā actiuam sed antecedens est verū igit ⁊ ꝓñs sed cōsequens est. a. igit. a. est verum qꝑ aūt antecedens est vez. pz. qꝛ suum adequatū significatum est verū ⁊ tamē repugnat illam esse verum. ¶ Tertio arguit sic. ꝯdictorium. a. est falsuz igit. a. est verum. ꝓñia tz ⁊ antecedēs ꝓbatur. qꝛ hoc est falsum nullus sor. dicit falsum ⁊ hoc est ꝯdictoriū. a. igitur ꝯdictorium. a. est falsum ꝓñia tz cum minori ⁊ maiorez ꝓbo. Nulaz. a. est falsum: ⁊ aliquis sor. dicit. a. igitur aliquis sor. dicit falsum: vel sic nullus sor. dicit falsuz igit nullus sor. dicit. a. falsuz: cōsequentia tz a superiori distributo negatiue ad suū inferius ⁊ ꝓñs est falsum igit ⁊ antecedens. ¶ Ad insolubile respondet cōcedo ipm: qꝑ suuz. a. sit veruz: ⁊ suū. a. sit falsum: sequit qꝑ sor. dicit falsum nunq̄z tñ dicat. a. esse vez: qꝛ ex isto sequit. a. esse falsum sic arguendo. a. est vez igit adequatuz significatū. a. est veruz sed adequatū significatū a. est sor. dicere falsum igit vez est sor. dicere falsum igitur sor. dicit falsum sed nō dicit nisi. a. igit. a. est falsuz: ideo cōceditur qꝑ. a. est falsum. ¶ Et si arguit. silr vt ꝑus. a. ē falsum igit adequatum significatū. a. est falsum: nego ꝓñam vñ sequit generalr. a. est veruz vel necessariuz igit adeq̄tum significatuz est hmōi: qꝛ aūs non se falsificat nec asserit. a. esse falsum: sed ista. a. est falsum asserit. a. esse falsuz: ideo ad cōcludendū significatū adequatū. a. esse falsuz debuit addi in aūte ⁊. a. nō falsificat se quod repugnat casui. ¶ Ad ꝑmam ergo rñsionem cōcedo ꝓñam ⁊ ꝓñs ⁊ dico qꝑ illa est vera sor. dicit falsuz: nō tñ est. a. sed est similis. a. ac secū conuertibilis. vbi tamē ponat cum ꝑori casu qꝑ illa sit. a. cōcedo ꝓñam ⁊ cōsequens. ¶ Et cum dicit illa ꝓñia est bona ⁊ aūs est verū igit ⁊ ꝓñs: nego ꝓñam: imo extra mām insolubilium non valet ꝓñia vel ista forma vt ostensum est in mā ꝓñaꝝ: qꝛ opz addere in aūte qꝑ ꝓpō significat ꝑcise ex cōpōne suarū partiuz. vbi tñ alia quere difficultas non opz illud addere: qꝛ semp intelligit quēadmodum est in ꝓposito: ꝑsupponit nāq̄z argm qꝑ ꝓñia significet ex cōpōne suaruz partiuz solūmō: ideo ꝑsupposito isto dico qꝑ extra mām insolubiliū foret talis forma cōcedēda ad ꝓñs tñ eadez ꝑsupposito non vz ꝓñia: vt superius cōcessa ē qꝑ aliqua ꝓñia est bona ⁊ formalis significās ꝑcise ex cōpositione suoꝝ terminoruz ⁊ antecedēs est verum ⁊ ꝓñs falsum. ¶ Ad secōam rōnem dicit cōsimiliter concedo ꝓñaz esse bonam: ⁊ qꝑ aūs est vez ⁊ ꝓñs falsum: dato qꝑ foret a. vbi tamen foret cōuertibile solum cōcederez ipm ꝓñs esse verū sicut aūs. ¶ Ad tertiaz rōnem nego consequentiaz contradictorium. a. est falsum igit. a. est verum: quoniaz in materia insolubilium sustinentur pro fundamento duo contradictoria inter se contradicentia esse duo falsa.

¶ Secundo ꝑncipaliter argf sic. ⁊ pono qꝑ duo sor. sint ⁊ nō plures quoꝝ quilibz dicat vnam talem sor. dicit falsuz ⁊ nullam aliā sic ꝑcise significantē quaꝝ vna sit. a. ⁊ alia. b.

Isto posito quero si.a. est verum vel falsum. Si dicit q̃ verꝫ igit eius adequatuz significatũ est verꝫ sed eius adequatum significatũ est sor. dicere falsum igit verũ est sor. dicere falsum: sed nõ maior rõ de vno q̃z de alio igit vter q̃z istorũ dicit falsum ⁊ alter istorũ dicit.a.igitur.a. est falsum. Si aũt dicit q̃.a.est falsum ⁊ nõ falsificat se. qr non bz reflexionez supra se sed supra.b. igit eius adequatuz significatum est falsum: sed eius adequatũ significatum est sor. dicere falsum igit falsum est sor. dicere falsuz igit nullus sor. dicit falsum sed aliquis sor. dicit.a.igit.a. nõ est falsum qõ est opposituz p̃mi. ¶ Eodez mõ põt argui de.b. ¶ Respõdet admisso casu concedo taz.a.q̃z.b.⁊ dico q̃ vtrũq̃z istorũz est falsum. Et tunc ad argm.a. est falsum ⁊ nõ falsificat se igit adequatũ eius significatuz est falsuz: cõcedo ꝓnam: ⁊ nego sc̃dam partez antis. vt qficunq̃z sunt due ꝓpõnes conuertibiles quarꝫ quelz super reliquaz bz reflexionẽ falsificatis quelz istarũ seipsam falsificat ⁊ quelz earundez bz supra se reflexionẽ: ⁊ si non imediate ⁊.a.se tñ mediate ⁊.a.suo cõuertibili sicut est in ꝓposito. ¶ Tertio p̃ncipaliter arguit sic. ⁊ pono q̃ sor. sit omnis sor. q̃ dicat istam plato dicit falsuz ⁊ nullaz aliaz sic p̃cise significantem que sit.a. ⁊ plato sit omnis plato dicẽs hanc solũmõ sor. dicit falsum sic p̃cise significãtem que sit.b. Isto posito quero vtruz.a.sit verũ vel falsuz. Si dicit q̃.a.est veruz igit eius adequatuz significatum est nulluz sed.a.adequate significat platonez dicere falsum igit ita est q̃ plato dicit falsum sed plato nõ dicit nisi sor.non dicere falsuz igitur non est ita q̃ sor.non dicit falsuz. ⁊ per ꝓñs sor. dicit falsum ⁊ non dicit nisi.a. igitur.a. est falsum. Si aũt dicit q̃ a.est falsum ⁊ nõ falsificat se sed.b.igit eius adequatuz significatum est falsum sed eius adequatuz significatum est platonẽ dicere falsuz igit nõ est ita q̃ plato dicit falsuz sed plato dicit sor.nõ dicere falsuz igit plato dicit verũ. ⁊ plato solũmodo dicit sor.nõ dicere falsum igit sor.nõ dicit falsum ⁊ sor. dicit.a.igit.a.non est falsum qõ est oppositum p̃mi. ¶ Modo cõsimili põt argui de.b. Si.n.dicit q̃.b. est verum ⁊.b.adequate significare sor. nõ dicere falsum igit sor.non dicit falsum sed sor.dicit solũmodo platonem dicere falsum igit plato dicit falsuz ⁊ nõ dicit nisi.b. igitur b.est falsum: qõ si cõcedit arguit sic.b.est falsum ⁊ nõ falsificat se nec aliquid aliud igit eius adequatuz significatuz est falsum sed.b.adequate significat sor. dicere falsuz igit non est ita q̃ sor.dicit falsum sed sor.soluz dicit platonẽ dicere falsum igit non est ita q̃ plato dicit falsum ⁊ plato nõ dicit nisi.b.igit.b.nõ est falsum. ¶ Ideo rndet vt p̃us q̃ tam.a.q̃z.b.est falsum.qr qõlibz istorꝫ falsificat se mediate. Nam.a.asserit.b.esse falsum ⁊.b.asserit.a.non esse falsum igitur.a.asserit falsum esse ipm nõ esse falsum ⁊ ita se reflexe falsificat. Silr.b.seipm falsificat qm̃ significat adequate sor.dicere falsum ⁊ sor.non dicit nisi platonẽ dicere falsũ.quare ⁊c. ¶ Cõsimilis est rndẽdi modus seruãdus in insolubilibus discretis originẽ trahentibus appropriete vocis: vt hoc est falsum seipso demõstrato aut hoc non est verum qõlibet nãq̃z istorꝫ est falsuz: Iz sua cõuertibilis sit vera. Similr si.a.foret ista hoc est falsum ⁊.b. ista hoc est falsum demõstrando.b. per.a.⁊.a.per.b. concederetur vtrũq̃z ⁊ negaret aliqõ eorum esse falsum. ¶ Itez si.a.foret illa hoc est falsum ⁊.b.ista hoc est veruz demõstrãdo a.per.b.⁊.b.per.a. dicendũ foret tam.a.q̃z.b. esse falsuz quoniam vtrũq̃z se falsificaret ⁊ si non imediate sufficit q̃ mediate circulariter deducendo secundũ q̃ clarum ex responsione quarti.quare ⁊c.

Soluto famoso insolubili cõsequenter alia restãt soluere que ex illo correlarie deducunt: ponat igitur q̃ vnus sor.sit omnis sor. q̃ credat illam sor.decipit que sit.a.⁊ nullaz aliã: ⁊ significet p̃cise q̃ sor. decipit. Isto posito ꝓpono tibi istam sor. decipit. si cõcedis arguitur ꝗ sic.sor.credit p̃cise sicut est igit sor.non decipitur. cõsequentia tenet ⁊ antecedens probat.sor.credit p̃cise q̃ ipse decipit per casum ⁊ ita est q̃ ipse decipit perte igitur ipse credit p̃cise sicut est. Si aũt negatur ista sor.decipit: ꝗ sor.credit aliqualr ⁊ non decipit perte igit sor.credit precise sicut est sed ipse credit p̃cise q̃ sor.decipit igitur ita est q̃ sor.decipitur. ⁊ per ꝓñs sor.decipitur. ¶ Item quero vtrum.a.sit verum vel falsuz: si dicit q̃ verũ igitur significat adequate verũ sed.a.significat adequate sor.decipi igitur sor.decipitur. tunc arguitur sic. sor. decipitur igit credit falsum sed sor.nõ credit nisi.a.igitur.a.est falsum: qõ si concedit in p̃ncipio arguit sic.a. est falsum igitur significat adequate falsum: sed.a.significat adequate sor. decipitur igit sor.non decipitur: tunc sic sor.nõ decipit igitur nõ credit falsum sed sor.nõ credit nisi.a.igitur.a. nõ est falsuz qõ est oppositũ p̃mi. ¶ Rndetur admisso casu concedendo istam sor.decipitur: ⁊ nego q̃ ipse credat p̃cise sicut est: ⁊ tunc ad argm nego itez q̃ sor.credit p̃cise q̃ ipse decipitur qm̃ hoc est impossibile cuz ex isto sequitur ꝗdictio. sequitur enim sor.credit p̃cise seipm decipi igitur sor.decipitur: tũc sic sor. decipitur igitur credit alr q̃z est sed sor. credit p̃cise q̃ ipse decipitur igitur nõ est ita q̃ ipse decipitur. ⁊ per cõsequens ipse nõ decipitur qõ est oppositũ p̃mi ꝓñs: nec ꝓpositio illa ponebatur in casu qm̃ nõ est positũ q̃ sor.credit p̃cise seipm decipi qr non admitteretur sed q̃ sor.credit p̃cise sor.decipi ⁊ hoc est admissuz: ⁊ ꝓñter dico q̃ nõ credit seipm decipi sed sor. alium ⁊ qr non est alius sor.ab eo igitur decipitur. ¶ Et si argr sic.sor. credit p̃cise q̃ sor. decipitur ⁊ ita est q̃ sor.decipitur igitur sor.credit p̃cise sicut est. ⁊ per ꝓñs non decipitur: nego ꝓñam p̃mam: sicut nõ sequtur tu credis p̃cise sor.legere ⁊ ita est q̃ sor. legit igitur tu credis p̃cise sicut est: dato.n. q̃ essent duo quorus vnus esset albus ⁊ alius niger ⁊ albus legeret ⁊ niger nõ legeret quẽ tamẽ crederes p̃cise legere. Isto posito antecedens est verũ ⁊ cõsequens falsuz: sed dz addi in minori ⁊ ita est q̃ ille quẽ tamen crederes p̃cise legere legit qõ negatur. ⁊ ita in p̃ncipali ꝓposito sequtur sor. credit precise q̃ sor.decipitur ⁊ ita est q̃ ille quẽ sor. credit decipi decipit igitur sor.credit p̃cise sicut est consequentia est bona sed minor est neganda: qr credit aliũ sor. decipi a se ⁊ nullus talis decipitur ex quo positum est q̃ ipse sit omnis sor. ¶ Ad aliud vero cum queritur vtrum.a.sit veruz vel falsum dicitur q̃ falsum. Et tunc ad argumentũ.a.est falsum igitur adequate significat falsum nõ valet argumentuz. dictũ est sepissime q̃ insolubilia sunt falsa: ⁊ tamen eorum adequata significata sunt vera sed debet sic argui.a. est falsum ⁊ non falsificat se igitur significat adequate falsum consequentia bona sed negatur minor. ¶ Secũdo p̃ncipaliter arguitur sic. ⁊ pono q̃ sor.sit omnis sor. ⁊ credat istaz ⁊ nullã aliam plato decipitur sic precise significãtez que sit.a. plato vero sit omnis plato ⁊ credat istam p̃cise sor. non decipitur sic adequate significantem que sit.b. Isto posito ꝓpono tibi plato decipitur. Si concedis arguitur sic. plato decipitur igitur credit falsum sed non credit nisi q̃ sor.non decipitur igitur falsuz est sor.decipi igitur sor.decipitur: tunc sic.sor. decipitur igitur credit alr q̃z est sed sor. credit p̃cise q̃ sor.

decipitur igitur plato non decipitur. Si aũt in ꝑncipio negatur ista plato decipitur: tunc argnit̃ sic. plato non decipitur ⁊ aliqualiter credit igit̃ credit ꝓcise sicut est sed plato credit ꝑcise ꝙ sor. non decipit̃ igitur sor. nõ decipitur. tũc arguitur sic. sor. non decipit̃ ⁊ aliqualr̃ credit igitur credit ꝓcise sicut est sed sor. credit ꝑcise ꝙ plato decipit̃ igitur plato decipit̃ qd̃ est oppositũ negati. ¶ Eodem mõ põt argui ꝓponendo illam sor. nõ decipit̃ semp inferendo cõtradictoriũ responsionis. ¶ Jtẽ quero si. a. est verũ vel falsum. Si dicit̃ ꝙ verũ igitur significat adequate verũ sed. a. significat adequate platonẽ decipi igitur plato decipitur igitur credit falsum: ⁊ non credit nisi. b. igitur. b. est falsum sed. b. significat ꝑcise sor. nõ decipi igit̃ sor. nõ decipitur igitur credit falsũ ⁊ non credit nisi. a. igitur. a. est falsum: qd̃ si conceditur in ꝑncipio arguit̃ sic. a. est falsum igitur significat aliter q̃ z̃ est adequate sed. a. significat adequate platonẽ decipi igitur nõ est ita ꝙ plato decipitur igitur non credit falsum ⁊ nõ credit nisi. b. igit̃. b. non est falsum sed. b. significat ꝑcise sor. non decipi igitur sor. non decipit̃ igitur non credit falsum ⁊ non credit nisi. a. igitur. a. nõ est falsum qd̃ est oppositũ ꝑmi. ¶ Eodẽ mõ põt argui de b. respectu. a. semper inducendo ꝗdictoria.

Dicendum ad ꝑmum ꝙ plato decipit̃ ⁊ ꝙ ipse credit falsũ. Et tunc ad argumentum plato credit falsum ⁊ nõ credit nisi sor. nõ decipi igitur falsum est ꝙ sor. non decipitur: nego cõsequentiã sicut non sequitur: sor. dicit falsum ⁊ non dicit nisi illam sor. dicit verum igitur falsum est ꝙ sor. non dicit verum: sed debet addi in añte ꝙ dictum sor. non falsificat se: ⁊ ita in chy[a] debet addi ⁊ traditam sor. non falsificat se: qd̃ negatur. ¶ Simili modo cõceditur ista sor. non decipit̃ ⁊ si arguit̃ sic. sor. non decipit̃ ⁊ sor. aliqualiter credit igit̃ credit ꝑcise sicut est: sed ipse credit ꝑcise ꝙ plato decipit̃ igit̃ ita est qd̃ plato decipit̃: conceditur consequẽtia ⁊ ꝓñs. Cõcesso igit̃ ꝙ plato decipit̃ ⁊ sor. non decipit̃ opz dicere ꝙ a. est verum ⁊ ꝙ. b. est falsum. qr. a. dicit̃ a sor. non deceptõ ⁊. b. a platone decepto. Et tunc ad arg[m]. b. est falsum ⁊. b. significat ꝑcise sor. non decipi igit̃ falsum est sor. nõ decipi: negat̃ ꝓña: sed oz addere ꝙ. b. nõ falsificat se: q̃re ⁊c̃.

¶ Tertio ꝑncipalr̃ arguit̃ sic. ⁊ pono ꝙ sor. sit omnis sor. ⁊ dicat istã ⁊ nullam aliã sor. mentit̃ sic adequate significantẽ que sit. a. Isto posito ꝓponо tibi sor. mentit̃: si cõcedis argno ꝙ nõ. Istam sequit̃ sor. mentitur igitur sor. dicit falsum tz ꝓña: supponẽdo ꝙ omne mentiens dicat falsum ⁊ tũc arguit̃ sic. sor. dicit falsum igit̃ sor. dicit sicut non est sed sor. dicit solũmodo ꝙ sor. mẽtit̃ igitur nõ est ita ꝙ sor. mentit̃: ⁊ per ꝓñs sor. non mentitur. Si aũt negatur ista sor. mentitur: arguit̃ sic. sor. nõ mentitur ⁊ sor. dicit aliquã ꝓpositionẽ igitur sor. dicit sicut est tunc sic: sor. dicit sicut est ⁊ non dicit nisi ꝙ sor. mentitur igit̃ ita est ꝙ sor. mentit̃ ⁊ per consequens sor. mentit̃. ¶ Item quero vtrũ. a. sit verum vel falsum si verũ igit̃ significat adequate sicut est: sed. a. significat adequate ꝙ sor. mentit̃ igitur ita est ꝙ sor. mentitur igit̃ ipse dicit falsum ⁊ nõ dicit nisi. a. igitur. a. est falsum: qd̃ si concedit̃: arguit̃ sic. a. est falsum igitur significat adequate alr̃ q̃ z̃ est sed. a. significat adequate ꝙ sor. mentitur igitur nõ est ita ꝙ sor. mentitur igitur non dicit falsũ ⁊ non dicit nisi. a. igitur. a. non est falsum qd̃ est ꝗdictoriũ cõcessi. ¶ Jdeo cõcedendũ est ꝙ sor. mentit̃ ⁊ ꝙ ipse dicit falsum: ⁊ tunc ad arg[m]: sor. dicit falsũ igit̃ dicit sicut nõ est concedit̃ ꝓñs: tunc ad arg[m] sor. dicit sicut nõ est ⁊ non dicit nisi ꝙ sor. mentitur igit̃ non est ita ꝙ sor. mentit̃: negatur cõsequentia: qr opz addere in añte ꝙ dictũ sor. non se falsificat qd̃ negatur: per hoc pz ꝙ. a. est falsum: ⁊ non valet ista ꝓña. a. est falsum igit̃ significat adequate alr̃ q̃ z̃ ẽ sed opz addere in minori ꝙ. a. se non falsificat qd̃ iterũ negatur. ¶ Quarto ꝑncipalr̃ arguit̃ sic. ⁊ pono ꝙ sor. sit omis sor. ⁊ iuret istam ⁊ nullã aliã sor. est periurius: sic ꝑmo significantẽ que sit. a. supponẽdo ꝙ omnis periurans dicat falsum. vñ si iurarẽ tibi dare crastina die denariũ ⁊ crastina die nullum darem tibi denarium ego dicerer periurius quoniã iurarem vnũ falsum. Isto posito ꝓponо tibi sor. est periurius si cõcedis igit̃ sor. dicit falsum: sed sor. solum dicit ꝙ ipse est periurius igit̃ non est ita ꝙ ipse est periurius. Si negat̃ ꝗ sor. non est periurius igit̃ sor. non dicit falsum sed sor. solũmodo iurat ꝙ ipse est periurius igit̃ verum est ꝙ ipse est periurius: ⁊ per ꝓñs sor. est periurius: nec etiã est dubitanda qr oppositũ repugnat casui. Sequitur eniz sor. non est periurius ⁊ sor. iurat ꝙ ipse est periurius igit̃ iurat verũ: ⁊ per ꝓñs est periurius: vñ insolubile nunq̃z est negãdum nec dubitandũ in casu qr semp oppositum repugnat. ¶ Dicendũ vt ꝑus ꝙ sor. est periuri? ⁊ ꝙ ipse iurat ⁊ dicit falsum: ⁊ tũc ad arg[m] qñ cõcludit̃ ꝙ non est ita ꝙ ipse sit periurius non vz arg[m]: sed debet addi in añte ꝙ dictũ sor. se falsificat ⁊ c̃. dicit̃ etiã ꝙ. a. est falsũ qr falsificat se ⁊ suum ꝗdictoriũ qr nõ se falsificat ⁊ significat adequate nullum sor. esse periurium quod est falsũ ⁊ non solum in hoc vltimo verificatur quod dictum est: immo ⁊ in prioribus ⁊ in posteriorib̃ quia talis est natura insolubilium ⁊c̃.

Modo consimili insolubilia solunt̃ que ꝑma facie isolubilia nõ apparẽt vt sor. est eger: plato male rñdet: sor. nõ habebit denariũ suppono igit̃ ꝙ omnis hõ eger dicat falsum ⁊ solũ talis ⁊ omnis hõ sanus dicat verũ ⁊ solũ talis. Isto posito pono ꝙ sor. fuit omnis sor. ⁊ dicat istã solũmodo sor. est eger sic ꝑcise significantem: que sit. a. Isto posito cũ supposito simul quero vtrũ sor. sit san? vel eger. Si dicit̃ ꝙ est sanus ⁊ omnis san? dicit verũ igit̃ sor. dicit verum ⁊ nõ dicit nisi ꝙ sor. est eger igit̃ ita est ꝙ sor. est eger: ⁊ per ꝓñs non est sanus. Si aũt dr̃ in ꝑncipio ꝙ sor. est eger ⁊ omnis eger dicit falsum igit̃ sor. dicit falsũ sed sor. dicit solum ꝙ ipse est eger igit̃ falsũ est ꝙ ipse est eger ⁊ per ꝓñs nõ est eger cuius oppositũ est cõcessũ. ¶ Jtẽ queritur si. a. est verũ vel falsum si eger ⁊ significat ꝓcise ꝙ sor. est eger igitur sor. est eger igitur dicit falsum ⁊ non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum qd̃ si conceditur arguit̃ sic. a. est falsum ⁊ significat ꝓcise qd̃ sor. est eger igitur non est ita ꝙ sor. est eger. ¶ Rñdetur admittendo positũ ⁊ suppositũ ⁊ concedo ꝙ sor. est eger: ⁊ ꝙ ipse dicit falsũ: ⁊ nego illam ꝓñam sor. dicit falsum ⁊ dicit solũ ꝙ ipse est eger igitur falsum est ꝙ ipse est eger: qr oz addere in añte ꝙ dictũ sor. non se falsificat: ⁊ ꝓñter dico. a. esse falsum ⁊ suum ꝗdictoriũ similr̃: nec hoc in hac materia ꝓo incõnienẽti reputat̃. ¶ Secõdo arguitur sic. suppono ꝙ omne dicens falsum male rñdeat ⁊ omne dicens verũ bñ rñdeat ⁊ solũ talis: deinde pono ꝙ plato sit omnis plato ⁊ dicat istam solũmodo plato male rñdet sic adequate significantem que sit. a. Isto posito quero vtrũ plato bñ respõdeat vel male. Si bene rñdet igitur dicit verum ⁊ nõ dicit nisi ꝙ ipse male rñdet igitur ita est ꝙ male rñdet: ⁊ per consequens nõ bene rñdet. Si autem dicitur ꝙ male rñdet igitur dicit falsum ⁊ non dicit nisi ꝙ ipse male rñdet igitur non est ita ꝙ ipse male rñdet. ⁊ per consequens nõ male respondet. ¶ Jdeo dicitur vt ꝑus ꝙ plato male respõdet ⁊ ꝙ ipse dicit falsum. Et ad improbationem nego consequentiam. qr oportet addi in antecedente ꝙ dictum platonis non se falsificat ⁊ ita cõsequenter dicat̃ ꝙ. a. est falsum quia falsificat se ⁊ suum contradictoriũ similiter: qr significat aliter q̃ z̃ est ⁊ hoc adequate. ¶ Tertio ꝑncipaliter arguitur sic. ⁊ suppono ꝙ omne dicens verum habebit denarium ⁊ solum tale ⁊ omne dicens falsum nõ habebit denarium ⁊ solũ tale. Isto supposito pono ꝙ sor. sit omnis sor. ⁊ dicat illam ⁊ nullam aliam sor. non habebit denarium sic adequate significantẽ que sit. a. Isto posito ꝓponо sor. non habebit denarium. Si conceditur igitur non dicit verum: sed sor. non dicit nisi ꝙ ipse non habebit denarium igitur non est verũ ꝙ ipse habebit denariũ: ⁊ per ꝓñs sor. habebit denarium: qd̃ si conceditur arguitur sic. sor. habebit denarium igitur sor. dicit verũ ⁊ non dicit nisi ꝙ ipse non habebit denarium igitur verum est ꝙ ipse non habebit denariũ: ⁊ per ꝓñs sor. non habebit de-

narium. ¶ Item potest queri vt pus si.a. est verum vel falsum ⁊ qualitercunq; dicatur reducatur contradictio.
¶ Dicendum q̃ so:.non habebit denariuz q: aut iste erit omnis so:.aut erunt plures:sicut omnis so:.sequitur cum casu q̃ ipse non habebit denarium:si autem erunt plures aut aliqs istoruz dicit falsum aut nullus. si aliquis istorum dicet sequitur q̃ ille so:. non habebit denarium ⁊ ille est vel erit so:.igitur so:.non habebit denarium. Si autez dicitur q̃ nullus p̃ter istum qui modo est dicet falsum sequitur q̃ so:.non habebit denarium:q: iste de quo fit mentio in casu non habebit denarium. Cum ergo arguitur so:.nõ habebit denarium cum singulis particulis casus igit̃ so:. dicit falsum non valet cõsequentia. vnde cuz toto casu stat q̃ cras erit vnus alius so:.dicens nullum deum esse:quo dato ipse non foret habiturus denariũ ⁊ cõsequẽter so:. presens non diceret falsum sed verum:cum ergo ꝓponit̃ a.conceditur ⁊ cum dicit̃ vtrum sit veruz vel falsum dubitetur vtrũq;:q: cum casu stat.a. esse verum ⁊ cum eodem casu stat.a.esse falsum dato q̃ nunq̃z erit aliquis so:. p̃ter istum. Ad hoc ergo q̃.a.fiat insolubile non debet poni q̃ vnus so:.sit omnis so:. sed q̃ omnis so:. erit iste so:. demonstrãdo p̃ãtem:quo posito iterũ concedo q̃ so:. nõ habebit denarium ⁊ cõsequenter q̃ ipse dicit falsum. Et tunc ad argumentũ negat̃ consequentia.q: opz addere q̃ dictum so:.non falsificat se:qõ negatur:q:.a.falsificat se iõ est falsum ⁊ simpliter suum cõtradictoriũ: q: significat adequate falsum. ¶ Item si poneret̃ in casu q̃ so:.diceret illam solũmodo so:. habebit denarium ego concederez q̃ so:.habebit denarium ⁊ q̃.a.est veruz dato q̃ illa esset.a. sicut concederez so:.dicere verum dato q̃ nõ diceret nisi illam so:.dicit veruz cum alijs particulis ponẽdis in casu.
¶ Quarto p̃cipaliter arguit̃ sic.⁊ suppono q̃ omne dicens verum pertransibit pontez ⁊ solum tale.⁊ omne dicens falsum non pertransibit pontem ⁊ solum tale. Isto posito pono q̃ so:.sit omnis so:.⁊ erit omnis so:. qui dicat istam solum:so:.non pertransibit pontẽ sic adequate significantem que sit.a. Isto posito quero vtruz so:. pertrãsibit pontez vel non:si pertransibit pontez igitur dicit verũ: ⁊ non dicit nisi q̃ so:.non pertransibit pontẽ igitur nõ pertransibit pontez:qõ si conceditur arguit̃ sic.so:. non ꝑtransibit pontez igitur non est verum q̃ ipse non pertransibit pontez.⁊ per ꝓñs so:.pertransibit pontẽ. ¶ Itez quero si a.est verum vel falsum:si dicit̃ q̃ verũ igit̃ significat adequate verum sed adequate.a.significat q̃ so:.nõ pertransibit pontez igit̃ so:.non pertransibit pontez.igitur non dicit verum ⁊ nõ dicit nisi.a.igit̃.a.non est veruz. Si aũt dicitur q̃.a.est falsum:cõtra cum casu stat q̃.a.est verũ igitur non debet aliter responderi q̃z ante casum sed ante casum dubitasses illaz.a.est veruz igit̃ ⁊ non dubitanda est: q̃ aũt illa stet cuz casu ꝓbatur ponendo cum casu q̃ in.b. instanti erit vnus so:.qui nunquã erit iste presens:possibile est enim q̃ erunt duo so:.quoꝝ quilibet erunt omnis so:. non in eodem instanti sed in diuersis ⁊ q̃ scõs so:.dicat illam:chymera est:isto posito pz q̃.a.est verum. ¶ Ideo concedo q̃ so:.non pertransibit pontez ⁊ dubito quãlibet istarum.a. est verum.a. est falsum. Si tamen poneretur q̃ omnis so:.erit iste so:.concederetur.a.esse falsuz : quia cum isto casu non stat q̃ erunt duo so:. quorum quilibet erit omnis so:. Etiam si cum priori casu non poneretur q̃ so:.diceret istam so:.non pertransibit pontez sed istaz ego non pertransibo pontem que esset.a. dicerem cõsequenter q̃.a.est falsuz: quia se falsificaret. ¶ Et si arguitur sic. a.dicit falsum igitur.a.non pertransibit pontem.consequẽtia est bona ⁊ antecedens est verum igitur ⁊ consequens sed consequens est.a.igitur.a.est veruz. ¶ Dicit q̃ consequens non est.a.sed conuertibile cum eo. vbi tamen ponatur q̃ sit.a. dico q̃ consequentia est bona ⁊ antecedens est verum ⁊ consequens falsum nec ex hoc sequitur q̃ alicuius bone consequentie contradictorium consequentis stet cum antecedente lz consequens sit falsum tamẽ nõ sequitur q̃ contradictorium sit verum:immo potius oppositum in materia insolubilium.quare ⁊c.

POst declarationem insolubilium singularium restat p̃ter alia soluere quorũ aliq̃ sunt quãta. quedam vero non quãta nominant̃: ideo a particulari incipiẽs vel indefinita.pono istuz casum q̃ hec ꝓpositio falsum est sit omnis ꝓpositio que sit.a. ⁊ significet adequate ⁊ p̃cise sicut termini p̃tendunt. Isto posito quero vtruz sit veruz vel falsum. Si verum ⁊ significat adequate q̃ falsum est igitur ita est q̃ falsum est: ⁊.a.est omnis ꝓpo igitur.a.est falsum:qõ si conceditur arguit̃ sic.a. est falsuz igit̃.a. significat adequate q̃ falsum est igitur nõ est ita q̃ falsum est. ⁊ per consequens.a.non est falsum. ¶ Itez sic hoc est demonstrando.a.⁊ hoc est falsum igit̃ falsum est consequentia est bona ⁊ antecedens est verũ igit̃ ⁊ consequens sz cõsequens est.a.igit̃.a.est verum. ¶ Rñdetur concedẽdo illam falsum est. Et cum quert̃ vtrum.a.sit veruz vel falsum.dico q̃ falsum. Et tunc ad argumentũ nõ valz cõsequentia. q: oportet addere in antecedente q̃.a. nõ falsificat se:qõ negatur.a.eniz est falsum nõ ꝓpter suum significatum q: illud est verum sed q: se falsificat ⁊ ꝗdictorium a.est falsum dato q̃ ambe forent omnes ꝓpõnes q: eius significatuz est falsum. ¶ Ad aliud cum dicit̃ q̃ ista cõsequẽtia est bona negatur tanq̃z repugnans: sequit̃.n.a.est omnis ꝓpositio igit̃ nulla consequentia est q: ex opposito consequẽtis sequit̃ oppositum antecedentis. Non.n.est possibile aliquã cõsequentiã esse ⁊ nõ esse plures ꝓpositiones. veruntamẽ nõ sequit̃ vt superius dictũ ẽ ista cõsequẽtia est bona ⁊ antecedens est verũ igit̃ ⁊ consequens. ¶ Consimiliter diceret̃ ad istas aliqua ꝓpositio particularis est falsa ꝓpositio indefinita nõ est vera. vnde quelibet istarũ est falsa dato q̃ ipsa sit quelibet ꝓpositio particularis vel idefinita.⁊ p̃ter dico q̃ aliqua ꝓpositio particularis est falsa ⁊ sua indefinita vera ⁊ ecõuerso. In ima aũt vniuersaliuz fit iste casus:q̃ tm̃ sint.a.⁊.b. ꝓpositiones.a.verum ⁊.b. ista:omne veruz est.a. que significet adequate vt termini p̃tendunt. Isto posito ꝓpono omne verũ est.a. Si concedit̃ arguit̃ sic.omne verum est.a.b.significat adequate q̃ omne verũ est.a.igitur.b.est verũ:sed.b.non est.a.igitur non omne verum est.a. ¶ Si aũt negatur vel dubitatur illa:ꝗ oppositu repugnat casui: ꝓbatur. Illam sequit̃ nõ omne veruz est.a.⁊.b.⁊.a. sunt omnes ꝓpõnes igit̃.b. est verum sed.b.significat adequate q̃ omne verũ est.a. igitur omne verũ est.a.qõ fuit negatuz. ¶ Item quero si b.est verum vel falsum si dr̃ q̃ verũ ⁊.b.significat adeq̃te q̃ omne verum est.a.igit̃ omne verum est.a.⁊ per cõsequens.b.non est verũ. Si dicit̃ q̃.a.est falsuz ⁊.a.significat precise q̃ omne verũ est.a.igit̃ non omne verũ est.a. tunc sic non omne verum est.a.⁊.a.⁊.b. sunt omnes ꝓpositiones igit̃.b.est verum. ¶ Dicendũ q̃.a. est concedendum quotienscũq; ꝓponitur ⁊ negatur illa cõsequentia omne verũ est.a.⁊.b. sic adequate significat igit̃.b.est verum.q: debet addi in ante ⁊.b.nõ falsificat se qõ negatur:ex quo sequit̃ qõ.b.est falsum. Et ad improbationez negatur cõsequentia ꝓpter eandez cãm. ¶ Et si arguitur sic.aliqõ verum est.a.⁊ nullum est veruz quin illud sit.a. igitur omne verum est.a. cõsequentia est bona ⁊ antecedens est verum igit̃ ⁊ consequens qõ est.b.dicit̃ q̃ consequentia est bona ⁊ ꝓñs est falsum nõ obstante q̃ antecedens sit verum. ¶ Eodẽ modo dr̃ ad hanc : hec est.a.⁊ hoc est omne verũ igitur omne veruz est.a. qõ cõsequẽs est falsum ⁊ antecedens verum lz consequentia sit bona. ¶ Secundo arguit̃ sic.⁊ pono q̃.a.b.c. sunt omnes propositiones quarum.a.⁊.b.sint vere ⁊.c. sit ista omnis ꝓpositio est dissimilis istis demõstrando.a.⁊.b. que sic precise adequate significent. Isto posito ꝓpono quelibet propositio est dissimilis istis. Si concedit̃ arguitur sic.quelibz ꝓpositio est dissimilis istis ⁊.c.sic significat igitur.c. est verum sed.a.b.c.sunt omnes ꝓpõnes igit̃ omnis ꝓpositio est vera.⁊ per ꝓñs non quelibet ꝓpositio ẽ dissimilis istis Si autem negat̃ vel dubitatur illa: quelibet ꝓpositio est

dissimilis istis.arguitur sic. non quelibet ꝓpositio est dissimilis istis ⁊.a.b.c. sunt omnes propōnes quarum.a.b. sunt vere igitur.c.est verum:tūc sic.c. est verum ⁊.c.adequate significat ꝙ quelibet ꝓpositio est dissimilis istis igit̄ quelibet ꝓpositio est dissimilis istis cuius oppositū est concessum. ¶ Item quero si.c.est verum vel falsum. Si verum ⁊.c.significat ꝙ q̄libet ꝓpositio est dissimilis istis sed nō.a.nec.b.igit̄.c.est dissimilis istis:tunc sic.c. est dissimilis istis ⁊.a.⁊.b.sunt vera igitur.c.est falsum:qd̄ si concedit̄ arguitur sic.c.est falsuz ⁊ adequate significat ꝙ quelibet ꝓpositio est dissimilis istis igitur nō est ita ꝙ quelibz ꝓpositio est dissimilis istis:sed nō ē maior ratio de vna q̄z de qualibet igitur nulla est dissimilis istis : sed.a.b.c. sunt quarum.a.b.sunt vere igitur.c.est verum. ¶ Ideo dicitur admittendo positum ⁊ nego istam quelibet ꝓpositio est dissimilis istis. Istam sequitur quelibet ꝓpositio est dissimilis istis sed.a.est ꝓpositio igit̄.a. est dissimilis istis consequens est falsuz ⁊ negādū ⁊ nō minor igit̄ maior. ¶ Et si dicit̄ continue cōcesisti insolubile ⁊ negasti ipm esse verꝝ quare nūc non cōsequēter respondendo cōcedis: dicit̄ ꝙ insolubile cuius significatio terminat̄ totaliter in seipm est concedendū: vt hoc est falsum seipso demōstrato:sor.non dicit verum in casu cōmuni. ¶ Sed insolubile cuius significatio particulariter terminat̄ in seipm pōt negari vt omis ꝓpositio est falsa:nulla ꝓpositio est vera. Maior:uz nāq̄z insolubilium significationes non solum ad se terminant̄ sed ad alia.vz.ad istam deus est vel homo est rome:q̄re quelibet illarum negat̄.vbi tamen aliqd̄ illorum foret omnis ꝓpositio concederet̄ illud q: sua significatio vltio in seipm terminaret̄.Et ita in ꝓposito dico ꝙ ꝓpositi insolubilis significatio non soluz terminat̄.ad.c.sed ad.b.similiter ideo negatur. ¶ Sed si.a.⁊.b.forent ꝓpositiones indefinite ⁊ c.illa omnis ꝓpositio vniuersalis est dissimilis istis:concederem.c.q: sua significatio vltimo terminaret̄ in ipsuz.c. ⁊ cōsequenter diceres ꝙ est falsum. ¶ Ad aliud cuz queritur vtrum.a.sit verum vel falsum:dico ꝙ falsuz.Et tūc ad argumentū concedo cōsequens:ꝙ nō quelibz ꝓpō est dissimilis istis quoniā nec.a nec.b. cum quelibet istarum sit vera. ¶ Et cum dicit̄ ꝙ non est maior rō de vna q̄z de alia:dicit̄ ꝙ imo:q:.a.⁊.b. sunt vere ⁊.c. falsum q: falsificat se. ¶ Tertio arguit̄ sic. ⁊ pono ꝙ.a.⁊.b. sint omnes ꝓpositiones quarum.a.sit illa chymera est sic p̄cise significans:⁊.b.ista omnis ꝓpositio est falsa sic adequate significans. Isto posito ꝓpono omnis ꝓpō est falsa. Si concedit̄ ⁊.b.sic p̄cise ⁊ adequate significat igit̄.b.est verum: ⁊ per consequens non omnis ꝓpositio est falsa. Si negat̄ vel dubitatur cōtra detur opposituz nō omnis ꝓpositio est falsa ⁊ aliqua ꝓpositio est igitur aliqua ꝓpō est vera ⁊ non.a.igitur.b. ¶ Et tunc arguit̄ sic.b. est verū ⁊.b.adequate significat ꝙ omnis ꝓpō est falsa qd̄ est negatuz vel dubitatum. ¶ Eodem modo pōt argui querēdo si.a.est verum vel falsum cōtinue inducēdo oppositum rōnis. ¶ Rōdetur cōcedo ꝙ omnis ꝓpō est falsa qm̄ taz.a.q̄z b.est falsum.a.nāq̄z q: suum adequatū significatuz est falsum ⁊.b.q: se falsificat. Et tunc ad argm: omnis ꝓpositio est falsa ⁊.b.sic p̄cise significat igit̄.b.est verum: nego consequentiam:q: opz qd̄.b.nō se falsificat qd̄ negat̄. ¶ Sz forte dicit̄ in alio insolubili negasti istā omnis ꝓpō est falsa:omnis ꝓpō est dissimilis istis:q: ipsaruz significationes nō terminabātur: vltimo ⁊ totaliter ad se sed partim ad se ⁊ partim ad alia. Cum igit̄ significatio.b. nō terminet̄ totaliter ad ipm.b.sed partim ad ipm.a.igit̄ eadez rōne est b.negandū sicut aliqua aliaruz. ¶ Dicendū ꝙ nō est similitudo qm̄ significatio istius omnis ꝓpō est falsa:exrūbus ꝓpōnibus veris terminabat̄ ꝓticulariter ad ꝓpōnes veras rōne q̄z illa est negāda. Sz si nō sunt nisi ꝓpōnes false debent iste cōcedi: cū igit̄ in casu isto.a.⁊.b.sunt oēs ꝓpōnes quaꝝ quelibz est falsa igit̄.b. est ꝛcedendū ⁊ ita apparet rō diuersitatis. ¶ Quarto arguit̄ p̄ncipaliter ꝛ vlres ⁊ indefinitas simul:ponēdo ꝙ.a.b.c. sint oēs ꝓpōnes p̄cise significantes sicut termini p̄tendūt quaꝝ.a.sit ista deus est. b.ista hō est asin⁹.d.ista quot sunt vera tot sunt falsa. Isto posito ꝓpono.d.⁊ quero vtruz est verū vel falsuz. Si dicit̄ ꝙ verum ⁊.d.significat adequate quot sunt vera tot sunt falsa igit̄ verum est ꝙ quot sunt vera tot sunt falsa sz duo sunt vera igit̄ duo sunt falsa:⁊ per ꝓñs c.⁊.d.sunt falsa:ex quo.a.⁊.b.sunt vera. Si vo dicit̄ ꝙ.d.est falsuz ⁊.d.adequate significat ꝙ quot sunt va tot sunt falsa: igit̄ nō est ita ꝙ quot sunt va tot sunt falsa.igit̄ plura sunt va q̄z falsa aut ecōuerso.nō est dicendū ꝑmuz vt pz igit̄ videt̄ ꝙ aliqua sint vera ⁊ nō tot sint falsa:cū igit̄.c.sit falsum videt̄ ꝙ.a.b.d.sint vera q: alr tot essent vera quot essent falsa: ⁊ per ꝓñs.d.est verū. ¶ Dicendum cōcedo.d.⁊ dicit̄ ꝙ.d.ē falsum:⁊ tunc ad argm nō vz ꝓña:sed opz addere ꝙ.d.non falsificat se:qd̄ negat̄. Consimiliter esset rōndendū dato ꝙ quinq̄ ꝓpōnes essent oēs ꝓpōnes significantes p̄cise sicut termini pretendunt quaruz due essent vere ⁊ due false ⁊ quinta foret illa plura sunt falsa q̄z va aut ista paucior:a sunt vera q̄z falsa que esset.a.quo posito concederetur.a.⁊ cōsequenter ꝙ.a. esset falsum q: se falsificaret veluti alia insolubilia:quare ⁊c.

E non quantis insolubilibus vt puta exclusiuis ⁊ exclusiuis restat dicendū. pono igit̄ ꝙ hoc:trū falsum est propō exclusiua sit omnis exclusiua que sit.a.⁊ significet p̄cise sicut termini p̄tendunt. Isto posito quero vtrū.a.sit verum vel falsum. Si verum ⁊.a. significat adequate ꝙ trū ꝓpositio falsa est exclusiua igit̄ trū ꝓpositio falsa est exclusiua ⁊.a.est omnis exclusiua igit̄.a.est falsum: qd̄ si cōceditur arguit̄ sic.a.est falsum ⁊.a.significat p̄cise ꝙ trū ꝓpositio falsa est exclusiua igit̄ nō est ita ꝙ trū ꝓpō falsa est exclusiua ⁊.a.est omnis exclusiua igit̄.a.ē verꝝ. ¶ Rōdetur cōcedo.a.⁊ dicit̄ ꝙ est falsum:⁊ ad ipugnationē:negatur ꝓñia:q: opz addere in añte ꝙ non falsificat se qd̄ negatur. ¶ Secō arguit̄ sic.⁊ pono ꝙ.a.⁊.b. sint omnes propositiones quaꝝ quelz significet adequate sicut termini p̄tendunt:⁊ ꝙ.a.sit ista deus est ⁊.b.ista trū.a. est verum. Isto posito ꝓpono tibi trū.a.est verum. Si cōcedis ⁊.b. sic precise significat igitur.b.est verum igit̄ non trū.a. est verum:qd̄ si conceditur veruz arguit̄ sic.nō trū.a.est verum ⁊.a.⁊.b.sunt omnes ꝓpōnes quarum.a. est veruz igitur.b.est veruz tunc sic.b.est verū ⁊.b. adequate significat ꝙ trū.a.est verum igit̄ trū a. est veruz cuius oppositum est cōcessum. ¶ Dicitur cōcedo ꝙ trū.a.est verum q:.b.est falsum ex quo se falsificat. Et ad improbationez: nego ꝓñam:⁊ q: dz addi in minori ⁊.b. nō se falsificat qd̄ negatur. ¶ Eodem modo rōdet̄ ad hanc trū plato dicit falsum dato ꝙ plato diceret.a. ⁊ sor.b. ⁊ nullaz aliam sic p̄cise significando vrī in casu isto.b.esset falsum q: falsificaret se:⁊ suum significatum similr q: significaret adequate falsum. ¶ Item sine casu hec est insolubilis trū exclusiua est falsa:non trū concedit̄ ꝙ sua significatio nō totaliter terminatur ad se: sed ēt ad alia falsa. vbi tamen ipsa foret oēs ꝓpō concederetur.quare ⁊c. ¶ De exceptiuis vo sit hec sophisma:nulla ꝓpō p̄ter.a.est falsa ponendo ꝙ ista sit.a. ⁊ omnis ꝓpō ⁊ ipsa significat p̄cise sicut termini p̄tendūt. Isto posito quero si.a.est verū vel falsum. Si verū ⁊.a. significat p̄cise ꝙ nulla ꝓpō p̄ter.a.est falsa igit̄.a.ē falsuz: ꝙ si cōcedit̄ arguit̄ sic.a. est falsum ⁊ a. significat p̄cise ꝙ nulla ꝓpō p̄ter.a.est falsa igit̄ nō est ita ꝙ nulla ꝓpō p̄ter a.est falsa ⁊.a.est omnis ꝓpō igit̄.a. est non falsum: ideo dicit̄ vt p̄us concedēdo.a.⁊ negando ipm esse verū ⁊ ad improbationem negat̄ ꝓñia: q: debet addi in añte ꝙ.a. non falsificat se qd̄ est negatum sepissime. Eodem mō rōndendum ad istā exclusiuā omnis ꝓpō p̄ter.a. est verū anecē do sibi casum enndez. ¶ Secō arguit̄ sic. pono ꝙ.a.b.c. sint omnes ꝓpōnes quarū quelibet significet adequate sicut termini p̄tendūt ꝙ.a.⁊.b.sint vere:⁊ ꝙ.c. sit ista exclusiua omnis ꝓpositio preter exclusiuam est vera. Isto posito ꝓpono omnis ꝓpositio exclusiua est vera. Si conceditur ⁊.c.sic adequate significat igitur.c.est verum: sed c.est omnis exclusiua vt suppono igitur omnis exclusiua

est vera: ⁊ per cõsequens nõ omnis ꝓpositio ꝑter exclusi
uam, est vera. ¶ Qđ si cõcedit arguit sic. Non omnis ꝓ
positio ꝑter exclusiuam est vera ⁊ .a.b.c. sunt omnes ꝓpõ
nes quarꝰ .a.b. sunt vere ⁊ .c. est omnis exceptiua igit .c. si
militer est verus: sed .c. adequate significat ꝙ omnis ꝓpõ
ꝑter exclusiuus est vera igit omnis ꝓpõ ꝑter exclusiuam
est vera qđ est negatum. ¶ Dicit cõcedẽdo ꝙ omnis ꝓ
positio ꝑter exclusiuam est vera ⁊ ꝙ .c. est falsum. Et tũc
ad argumẽtum negat ꝓñia: ꝓpter deffectus in alio recita
tum. ¶ Eodem mõ rñdet ꝙ posito ꝙ quilibet hõ exce
pto sor. dicat deus est ⁊ sor. illa solũmodo: quilibꝫ homo
ꝑter me dicit verũ: in casu concedit exceptiua ⁊ quelibet
consimilis sibi tamẽ dicit ꝙ est falsa lꝫ alie multe essent ve
re cum ista conuertibilis nec hoc est inconueniens ꝓpter
materiam insolubilium: quare ⁊c.

Espondere sequitur consequenter ad quas
dam cathegoricas que insolubilia apparent
lꝫ insolubilia nõ existant q: supra se falsitatis
reflexionem nõ habent: vt hoc nõ est scitus
ate: aliqđ ꝓpositum tibi est ate negãdum ⁊
hmõi: ꝓpono ergo tibi istꝫ hoc nõ scitur ate seipso demõ
strato que sit .a. Si concedis arguit sic. tu cõcedis .a. bene
respondendo ⁊ nõ rõne alicuius obligatiõis facte igit .a. ẽ
scitum ate: ꝓñia tꝫ q: nõ concedit ꝓpositio nisi q: scitur ista
vel ꝓpter obligationem aliquã factam sed nõ est hic facta
obligatio aliqua rõne cuius debeat .a. concedi igit si conce
dis .a. bene rñdendo hoc est q: tu scis .a. ⁊ tunc arguit sic.
a. est scitum ate ⁊ tu scis ꝙ .a. ꝑmo significat ꝙ hoc nõ scit
ate igitur tu scis hoc non sciri ate: ⁊ per consequẽs hoc nõ
scitur ate qđ erat ꝑmo negatum. ¶ Secđo quero si .a. ꝓpo
sitio est scita ate vel non. Si dicis ꝙ est scita ate ⁊ scis ꝙ .a.
ꝓpositio significat adequate ꝙ hoc non scitum ate demõ
stato .a. igitur tu scis hoc non scitus ate: ⁊ per cõsequens hoc
nõ scitur ate demõstrato .a. Si autꝫ dicit ꝙ .a. non est sci
tum ate: contra tu scis hoc non scitũ ate demonstrato .a. ⁊
scis ꝙ .a. significat adequate hoc non sciri ate igitur tu scis
a. ⁊ per consequẽs .a. ꝓpositio est scita ate. ¶ Tertio que
ro vtrum .a. sit verum vel falsum. Si verus ⁊ qđlibet ve
rum põt sciri sic precise significando igit .a. potest sciri sic
precise significando: consequens est falsum q: implicat cõ
tradictionem .a. sciri sic adequate significando vt patuit.
Si autꝫ dicit ꝙ .a. est falsum ⁊ .a. significat adequate hoc
non sciri igitur non est ita ꝙ hoc nõ scitur ate consequentia
tenet: q: .a. non falsificat se: tunc vltra non est ita ꝙ hoc nõ
scitur ate igitur hoc scitur ate ⁊ hoc est .a. igitur .a. scit ate
consequens ẽ falsus vt sepe est ostensum. ¶ Respondet
ꝙ lꝫ .a. non falsificet se: tamẽ asserit se nesciri sicut ergo que
libet ꝓpositio falsificans se est falsa ita quelibet asserens se
non sciri non scitur: ⁊ sic qđlibet ĩsolubile cuius significatio
totalis vltimo terminat in se concedit: ita ⁊ ꝓpositio non
insolubilis asserens se nesciri vel dubitari ⁊ hmõi: ideo cõ
cedo .a. cũ mihi ꝓponitur: ⁊ tunc ad argumentũ: tu conce
dis .a. bene respondendo ⁊ nõ rõne alicuius obligationis
facte igitur .a. est scitum ate: nego consequẽtiam: vñ quo
tienscunꝫ mihi ꝓponitur ista: hoc est falsum demõstrato
se: concedo istam bene respondẽdo nõ ratiõe alicuius ob
ligationis facte sed rõne sui veri significati. Et tamẽ ista nõ
scitur ame: q: non est vera: ita in ꝓposito concedit .a. non
rõne obligationis facte sed sui significati veri non tamẽ scis
a. quia repugnat .a. sciri ꝓpter reflexionem sui que asserit
se non sciri ate. ¶ Ad secundũ dicitur ꝙ .a. non est scitum
ame. Et ad argumentus tu scis hoc non sciri ate ⁊ scis ꝙ
a. significat adequate hoc non sciri ate igitur tu scis .a. ne
go consequentiam: sicut non sequitur tu scis hoc esse fal
sum ⁊ tu scis ꝙ hoc est falsum se demonstrato significat
adequate hoc esse falsum igitur tu scis illus hoc est falsus:
quia oportuit addi in antecedente ⁊ ista non se falsificat: ita
in ꝓposito debet sũmi in antecedente ꝙ non repugnet .a.
sciri ⁊ tunc concederem consequentiam ⁊ negarem antece
dens pro illa parte. ¶ Ad tertium dicit ꝙ .a. est verus q:
suum adequatum significatus est verum ⁊ a. non se falsifi
cat ⁊ tunc ad argumentum: concedo: ꝙ .a. potest sciri ⁊ si
non ame quia in .a. fit mentio de me solũmodo: sufficit ꝙ
ab alio: quicunꝫ enim preter me sciret adequatum signi
ficatum a. ⁊ sciret a. sic .a. adequate significare sciret a. sed
ego non possum scire: quia repugnat me scire .a. verum ta
men ista consequentia non valet .a. ꝓpositio est vera igitur
potest sciri sic adequate significando: vnde dato ꝙ a. esset
vna istarum hoc non scitur aut hoc non potest sciri se de
monstrato .a. esset verum: quia significaret adequate ve
rum ⁊ non se falsificaret ⁊ tamen a. non posset sciri sic ade
quate significando: quia repugnaret a. sciri vt patet intuen
ti. ¶ Consimiliter respondetur ad illud sophisma aliquod
ꝓpositum nescitur ate: ponendo ꝙ sor. dicat tibi illam ꝓ
positionem ⁊ nullam aliam que sit .a. sic adequate signifi
cantem: cum hoc ꝙ nihil aliud tibi proponatur. Isto po
sito si ꝓponitur concedo ipm ⁊ si arguitur sic: tu concedis
a. bene respondendo ⁊ non ratiõe obligationis igitur a. est
scitum ate nego consequentiam: q: oportet addere ⁊ non
repugnat .a. sciri ate quod negatur: tm̃ a. sciri ate implicat
contradictionem: quia sequitur .a. scitur ate ⁊ scis ꝙ .a. si
gnificat adequate ꝙ qđlibet ꝓpositum tibi nescitur ate ⁊
scis ꝙ .a. adequate significat sic igitur tu scis .a. sed oportet
sũmere ⁊ non repugnat .a. sciri. Etiam non sequitur .a. est
verum igitur potest sciri ꝑm ꝙ est ostensum supra. ¶ Se
cundo ꝑncipaliter arguitur sic: ⁊ propono tibi illus hoc est
negandum ate seipso demonstrato que sit a. Si concedis
arguitur sic: hoc est ate negandum ⁊ tu concedis illam igi
tur male respondes. Si autem negas arguitur sic: tu ne
gas a. ⁊ bene respondes igitur a. est ate negandum ⁊ sũ
contradictorium est igitur suum contradictorium est ate
concedendum. videlꝫ hoc non est ate negandum: qđ est
oppositum concessi. Si vero dubitatur a. arguitur sic. a.
est falsum ⁊ tu non es obligatus igitur a. non est ate dubi
tandum: consequentia tenet: cum minori ⁊ maiorem pro
bo. Istam hoc non est ate negandum demõstrato a. quia
dicis ꝙ est dubitandum ⁊ a. adequate significat hoc esse
negandum igitur a. est falsum: patet consequentia: quia a.
non falsificat se. ¶ Secundo quero si a. est concedendum
ate negandum ate vel dubitandum ate. Si dicitur ꝙ .a.
est concedendum ate ⁊ a. significat adequate a. esse negan
dum ate igitur a. esse negandum ate est concedendus ate:
⁊ per consequens a. est negandum ate: quod si concedi
tur arguitur sic a. est negandus ate ⁊ a. significat precise a.
esse negandum ate igitur a. esse negandum ate est negan
dum ate: ⁊ per consequens a. non est negandum ate. Si
autem in ꝑncipio dicitur ꝙ a. est dubitandum ate ⁊ argui
tur sic .a. est dubitandum ate igitur a. non est negandum
ate: consequentia tenet: quia oppositum consequẽtis repu
gnat antecedenti: tunc sic a. non est negandum ate ⁊ a. si
gnificat ꝑmo a. esse negandum ate igitur a. esse negandus
ate non est negandum ate: ⁊ per consequens a. non est
dubitandum ate: consequentia tenet: quia ex opposito se
quitur oppositum .a. est dubitandum ate igitur a. esse ne
gandum ate est negandus ate: patet consequentia: q: cum
quis dubitat aliquam propositionem negat illam esse du
bitandam ab illo. ¶ Tertio quero vtrum a. sit verus vel
falsum. Si dicitur quod verum arguitur sic. a. est verum
non repugnans in aliqua obligatione ⁊ tibi ꝓponitur igi
tur a. est ate concedendũ: consequentia tenet ⁊ consequẽs
in secũdo argumento in probat. Si autꝫ dicitur ꝙ a. est
falsum arguitur sic. a. est falsum nõ sequens in aliqua obli
gatione ⁊ tibi ꝓponit igit a. est ate negandum ꝓñia pꝫ: ⁊
consequens verũtñ idem est reprobatum. ¶ Ad ꝑmum

respondetur concedēdo.a. ⁊ tunc argumentū. hoc est ate negandum ⁊ tu cōcedis istam igitur tu male respondes: nego ꝑmam partem antecedentis. ¶ Et si dicit tu negas ꝑmam partem antecedentis ⁊ ipsa est.a.igit tu negas.a.⁊ ꝑus concedisti.a.igit male respōdes. ¶ Dicit ꝙ ipsa nō est.a.sed simillis.a. vel ꝓuertibile cū ipso: vñ sicut in insolubilibus duo inuicem conuertunt quorum vnum est verꝫ ⁊ necessarium ⁊ alterum falsum vel impossibile ita in eadē materia vna ꝓpositio est concedenda ⁊ alia neganda non obstante ꝙ inuicem conuertunt. Si tamen ponit ꝙ ꝑma pars antecedentis sit.a.negatur consequētia: sed oꝫ addere in antecedente ꝙ.a.non pertinet ad materiam insolubilium qđ negatur. ¶ Ad sēm dicit ꝙ.a.est concedendum ate. Et tunc ad argumētum.a.est cōcedendum ate ⁊ significat adequate.a.esse negādum ate igitur.a.esse negandum ate est concedendū ate negatur consequētia: q: oꝫ addere ⁊.a.non asserit se esse negādum qđ est falsum. ¶ Ad tertium concedo ꝙ.a.est verum ⁊ ꝙ est concedendū ate ⁊ nego ꝙ sit reprobatū: q: iam est responsum vt pz. hunc modum respōdendi a signo dato ꝙ pro fundamēto sustineat hanc consequentiam valere tu concedis.a.⁊ bene respondes igitur.a.est concedendum ate. Similiter tu negas.a. ⁊ bene respondes igitur.a. est ate negandum. Et ita de li dubitandum eodem modo. Cum igit concedant insolubilia ⁊ cetere ꝓpositiones habentes reflexionē totaliter sup ra se ⁊ hoc bene respondēdo videtur ꝙ quelibet talis sit concedenda. vnde posito.a.si negares arguerez sic: sumēdo eius oppositum hoc non est ate negandū demonstrādo a.⁊ tu negas.a. igit tu male respōdes. ¶ Alium modum respōdendi possum notare concedo.a.quotienscunq; proponitur ⁊ negando.a.esse concedendū ame sustinēdo fundamentaliter: ꝙ sicut ꝓpositio se falsificās est falsa ⁊ ꝓpositio asserens se nesciri non scitur. Ita ꝓpositio asserens se esse negādam est neganda: ita ꝙ ꝫ concedatur.a.tamē negatur ipam esse cōcedendam: ⁊ dicatur ipm esse negandū. Nec hoc est inconueniens cum demonstratū fuerit in arte obligatoria. ¶ Et tunc ad ꝑmā rationem: nego istam consequentiam hoc est ate negādum ⁊ tu concedis illud igit tu male respondes. sicut nō sequitur tu cōcedis.a. ⁊ bene respondes igitur.a.est ate concedendū: sed oꝫ addi in minori ꝙ.a.non asserit se esse negādum aut ꝙ nō repugnat.a. esse concedendū ⁊ hoc negatur ꝑm istam responsionem. ¶ Ad sēam dicitur vt ꝑus ꝙ.a.est negandū ate. Et tūc ad argumētum negat consequentia: q: oportet addere in antecedēte ꝙ.a.nō asserit.a. esse negandū. ¶ Ad tertiam responsionem dicit ꝙ.a.est verū ⁊ tunc ad argumentū inferens.a.esse concedendum: negatur consequentia: q: debuit addi in antecedente ꝓpositio sepe recitata. ¶ Maꝫ responsionum magis placens sustineat q: indifferens sive ad vtrāq;. ¶ Modo consimili est respondendū ad istas ꝓpōnes hoc non est concedendum ate se demōstrato: aliquod tibi ꝓpositum est ate negandū nullum tibi ꝓpositū est ate concedendum dato ꝙ nihil aliud tibi ꝓponatur q̄ vna illarum. ¶ Tertio ꝑncipaliter arguitur sic. ⁊ ꝓponatur tibi istam hoc est tibi dubium demonstrato seipso: que sit a. Si concedis.a.⁊.a.est tibi dubium igitur tu cōcedis tibi dubium ⁊ non es obligatus igitur male respondes. Si negas.a.arguit sic.tu negas.a.⁊ bene respōdes igit.a.est ate negandum: cōsequens est falsum q:.a.nō est ate concedendum igit per idem nec negandū consequentia tenet vel detur cā diuersitatis. Si aūt tu dubitas.a.arguitur sic. tu dubitas.a.bene respondendo igit hoc non esse tibi dubium est ate negandū: demonstrando.a. ⁊ per cōsequēs. a.est ate concedendū: consequentia tenet q: si vnum contradictorioꝝ est negādum alterum est concedēdum sed ista sunt contradictoria.hoc est tibi dubium ⁊ hoc nō est tibi dubium quorum ꝑmum est.a.⁊ ꝫm est ate negādum. ¶ Dicendum vt in ꝓbis concedo.a. Et cum dicit tu concedis.a.⁊ hoc est tibi dubium igit tu concedis tibi dubium: concedo cōsequentiam ⁊ cōsequens. Et tunc ad argumētum tu concedis tibi dubium ⁊ tu non es obligatus igitur male respondes nego ꝓñam. vnde sicut in materia insolubilium conceditur falsum vel impossibile bñ respōdendo ita in eadem concedit dubium. ¶ Item modus respondendi seruandus est: si ponitur ꝙ nihil tibi ꝓponatur nisi illa dubium tibi ꝓponitur que sic ꝑcise significet ⁊ sit.a.⁊ tunc querit qualiter respōdes ad.a. ¶ Si dicit concedo arguitur sic.tu concedis.a.⁊ bene respōdes igit.a.est ate concedendum: ⁊ non rōne alicuius obligationis facte igit a.est scitum ate: tunc sic.a.est scitum ate ⁊ nihil est tibi proꝓositum igitur nullum dubiū tibi ꝓponitur. Ista ꝓsequētia est bona ⁊ antecedens est concedendum ate igit ⁊ ꝓñs cōcedendum ate igitur ⁊ ꝓñs sed consequēs est ꝓdictorium a.igitur.a.nō est ate concedendum. ¶ Si negas contra illa non est ate concedenda igit non neganda ꝓñatꝫ vel detur causa diuersitatis. Si dubitat igitur dubium tibi ꝓponit illa ꝓñia est bona ⁊ antecedens est cōcedendū ate igit ⁊ cōsequens: sed ꝓñs est.a.igitur cōsequens est ꝓcedendū ate ¶ Ideo dicitur vt ꝑus ꝙ.a.est concedendū ame ⁊ cum concluditur ꝙ.a.est scitum: nego cōsequentiā. q: oꝫ addere in antecedente ⁊.a.nō asserit se nō scri ate qđ negat. q:.a.asserit se esse dubium tibi: ⁊ per consequēs.a. asserit se non sciri ate. Eodem modo est respondendum ad istas omne propositum est dubitandum ate nihil tibi ꝓponitur nisi dubium: quare ⁊c.

¶ Clarissimi Doctoris Pauli Veneti ordinis diui Augustini opus: quod magna logica appellatur. Correptum per Magistrum Franciscum Macerata ⁊ fratrem Jacobum de fossano philosophie bachalarium ordinis minor.

¶ Impressum Venetijs per diligentissimum virum Albertinum Vercellensem: Expensis dñi Octauiani Scoti ac eius fratrum. Feliciter explicit. Anno domini. 1499. Die 24. Octobris.

FINIS.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

¶ Tabula contentorꝫ in toto hoc volumie logice magne Clarissimi Doctoris Pauli Veneti taꝫ ꝑme ⁊ ꝑ scõe ꝓtis.

Tractatus prime partis.

¶ Primus tractatus de terminis.
¶ Secundus de suppositionibus terminorum.
¶ Tertius de terminis confundentibus.
¶ Quartus de dictionibus exclusiuis.
¶ Quintus de regulis exclusiuarum.
¶ Sextus de dictionibus exceptiuis.
¶ Septimus de regulis exceptiuarum.
¶ Octauus de reduplicatiuis.
¶ Nonus de dictione sicut.
¶ Decimus de comparatiuis.
¶ Undecimus de superlatiuis.
¶ Duodecimus de maximo ⁊ minimo.
¶ Tertiusdecimus de obiectionibus ⁊ solutionibus argumentorum.
¶ Quartusdecimus de toto cathegorimatice tento.
¶ Quintusdecimus de semper ⁊ eternum.
¶ Sextusdecimus de isto termino infinitum.
¶ Decimusseptimus de isto termino immediate.
¶ Decimusoctauus de incipit ⁊ desinit.
¶ Decimusnonus de propositione exponibili.
¶ Uigesimus de ꝓpositione officiabili.
¶ Uigesimusprimus de sensu composito ⁊ diuiso.
¶ Uigesimussecundus de scire ⁊ dubitare.
¶ Uigesimustertius de necessitate ⁊ cõtingẽtia futuroꝫ.

Tractatus secũde partis.

¶ Primus de propositione.
¶ Secundus de propositione cathegorica.
¶ Tertius de propositione in genere.
¶ Quartus de quantitate propositionum.
¶ Quintus de figuris ꝓpositionum.
¶ Sextus de equipollentijs.
¶ Septimus de natura situatorꝫ in figura.
¶ Octauus de conuersione propositionum.
¶ Nonus de hypotheticis propositionibus.
¶ Decimus de veritate ⁊ falsitate ꝓpositionum.
¶ Undecimus de significato ꝓpositionis.
¶ Duodecimus de possibilitate impossibilitate ⁊ contingentia propositionum.
¶ Tertiusdecimus de syllogismis.
¶ Quartusdecimus de obligationibus.
¶ Quintusdecimus de insolubilibus.

finis.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

Registrum

a
¶ Excellentissimi
cum: quia
ad placitum
supponeret
b
ꝓ sor. est
ab isto sor.
sed. a. pro
gnificat ea
c
quedã generalissima
to ⁊ non rõne
nec iste homo
sum homo
d
iste homo est
consequentia
istorum dico
aliquis homo.
e
tu es tuũ homo
quentia ⁊
nominatus
tur igitur:
f
immediate
tem confundit
te cum sint
pars. a. erit
g
Ultimo demõstrat
neri ⁊ res
lis esse vel
intentio
h
est aduertendum
in quantitate
sed bene
instantibus
i
vel futuri
⁊ immediate
tum complexum
corpus incipiat
k
asinus vel
deus non sunt
significaret
respectu huius
l
cui imponitur
illarum demõstrata
vt posito ꝓ
descriptibilis
m
caussationem
est ⁊ illud
Ad hec
n
patet consequentia
ꝓ generatio
o
Incipit secunda
ptum ⁊ copulaꝫ
Dico hic
¶ Ad secundum
p
forret independens
dere non est
Iuxta predicta
valet: pono
q
ideo deberet
hominis asinus
pꝫ consequentia
tum non est
r
subiectum pro
patet in
inferiorꝫtas
⁊ pla. est.
s
pars aliis
homo ⁊ hoc
ria si tu es
ꝓ. a. sit ꝑus
t
quanta aliqua
significando
istam ꝓnam
butione non
v
Exemplum
est transcẽdens
quorũcunꝫ
est qualitas
x
poni ex non
fit ergo nũerus
vꝫ qua arguit
totaliter sicut
y
esse ⁊ cum
⁊ tamen non
obiectum
nõ quallitercũꝫ
z
termini animal
qualitas ꝑter
vꝫ. darapti:
est falsa filius
⁊
⁊ certum est
Secũda regula
secũdo exemplo
istam tu cõcedis
ꝯ
sicut extra sed
sum obligatus
⁊ deus non est
secundo nam
ꝯ
Isto posito
nariuꝫ. ¶ Item

finis.

PAVLI
VENETI
LOGICA

Sala
Gab. R
Est. 46
Tab.
N.° 8